

NEMZETKÖZI KÖZÖNSÉGSÍKER

Az URANTIA könyv

Magyarázatok
az Istennel, a világegyetemmel,
a Jézussal és az emberrel
kapcsolatos rejtelmekre

(UF-HUN-001-2010-2.2)

Az Urantia könyv

<< [Fedlap](#) | [A könyv részei](#) >>

URANTIA®

® Registered Marks of URANTIA Foundation

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

2010 Hungarian Translation
Magyar fordítás

Szövegazonosító szám: UF-HUN-001-2010-2.2

Vérsio bélyegző: UF-202104121022

ISBN: 978-1-883395-11-7

Copyright © 2010 Urantia Foundation

Minden jog fenntartva.

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA
Phone: +1 773 525 3319
Email: urantia@urantia.org
Website: www.urantia.org

Az Urantia könyv

Előszó

0:0.1 (1.1) AZ URANTIA — ez a bolygótok neve — halandóinak elméjében igen nagy zűrzavar uralkodik az olyan fogalmak tekintetében mint Isten, isteniség és istenség. Az emberi lények még jobban összezavarodnak és elbizonytalanodnak, amint e különféle elnevezésekkel jelölt isteni személyiségek közötti viszony kerül szóba. A fogalmi hiányosságokhoz társuló nagy eszmei zavar miatt kaptam utasítást e bevezető sorok megfogalmazására az itt következő, az orvontoni igazság-kinyilatkoztató testület felhatalmazása alapján az Urantia angol nyelvére általunk lefordított írásokban használt bizonyos szóképekhez kapcsolandó jelentéstartalmak magyarázatául.

0:0.2 (1.2) A mindenségtudat tágítására és a szellemi felfogóképeség fejlesztésére irányuló erőfeszítéseink során rendkívül nehezünkre esik teljesebb fogalmakat és felsőbb igazságokat bemutatnunk, amikor arra kényszerülünk, hogy a teremtsérsz korlátolt nyelvét használjuk. De a megbízatásunk értelmében minden lehető meg kell tennünk az általunk alkalmazott jelentéstartalmaknak az angol nyelv szavain és jelképein keresztül való átadásáért. A nekünk szóló utasítás szerint új kifejezéseket csak abban az esetben vezethetünk be, amikor a bemutatandó fogalmat akár részlegesen vagy esetleg kisebb-nagyobb jelentéstorzulással átadni képes szó az angolban nem létezik.

0:0.3 (1.3) Minden, az ezen írásokat olvasó halandó számára a megértést megkönnyítendő és a fogalomzavar kialakulását megelőzendő, bölcs dolognak ítéltük e bevezető részben

felvázolni egyrészt az Istenség megjelölésében alkalmazott különféle szavak jelentéseit, másrészt ezzel összefüggésben az egyetemes valóságra vonatkozó dolgokkal, jelentéstartalmakkal és értékekkel kapcsolatos bizonyos fogalmakat.

0:0.4 (1.4) De a meghatározásokat és a szakkifejezések értelmezését megadó Előszóban szükséges előzetesen tájékoztatást adnunk a beszámolóiban szereplő kifejezések használatáról is. Ezért az Előszó önmagában nem teljes és önálló beszámoló; inkább egyfajta kifejezésgyűjtemény-szerű útmutató, amely rendeltetése szerint segítséget kíván nyújtani az olvasóknak az Istenséggel és a világegyetemek mindenségével foglalkozó azon írások megértéséhez, melyeket az Urantiára küldött orvontoni bizottság készített.

0:0.5 (1.5) Világotok, az Urantia, a Nebadon helyi világegyetemet alkotó számos hasonló lakott bolygó egyike. Ez a világegyetem a többi hasonló teremtsrésszel együtt alkotja az Orvonton felsőbb-világegyetemet, s ennek központjáról, az Uverszáról való a bizottságunk. Az Orvonton az egyike az idő és a tér azon hét evolúciós felsőbb-világegyetemének, melyek a kezdet és vég nélkül való isteni tökéletességű teremtsrészt — a Havona központi világegyetemet — körülveszik. Ennek az örökkévaló, központi világegyetemnek a kellős közepében található az állandó helyzetű Paradicsom Szigete, a végtelenség földrajzi középpontja és az örökkévaló Isten lakóhelye.

0:0.6 (1.6) A hét fejlődő felsőbb-világegyetemet, valamint a központi és isteni világegyetemet együtt általában nagy világegyetemnek nevezzük; ezek a jelenleg már megszervezett és lakott teremtsrészek. Mindezek részét képezik a

világmindenségnek, amely a külső tér lakatlan, de formálódó világegyetemeit is magába foglalja.

I. Istenség és Isteniség

0:1.1 (2.1) A világegyetemek mindensége az istenség-tevékenység jelenségeit mutatja a mindenséggel kapcsolatos valóságok, az elme-jelentéstartalmak és a szellemértékek különböző szintjein úgy, hogy mindezek a segédkezések — legyenek azok személyesek vagy más jellegűek — isteni mód összehangoltak.

0:1.2 (2.2) Az ISTENSÉG Istenként személyesíthető meg, de az ember számára teljességében felfoghatatlanul elő-személyesként és személyen-túliként is létezik. Az Istenséget egység jellemzi minden anyag feletti valóságszinten, mely tényleges vagy lehetséges, s ezen egyesítő minőségét a teremtmények legjobban mint isteniséget érthetik meg.

0:1.3 (2.3) Az Istenség személyes, elő-személyes és a személyest meghaladó szinteken működik. A teljes Istenség a következő hét szinten mutat működési jelleget:

0:1.4 (2.4) 1. Nyugvó — az önálló és önmagától létező Istenség.

0:1.5 (2.5) 2. Lehetséges — a saját akarattal és eredendő céltudatossággal rendelkező Istenség.

0:1.6 (2.6) 3. Társuló — az önmagát megszemélyesítő és isteni mód testvéri Istenség.

0:1.7 (2.7) 4. Teremtő — az önmagát szétosztó és isteni mód kinyilatkoztatott Istenség.

0:1.8 (2.8) 5. Evolúciós — az önmagát kiterjesztő és a teremtménnyel azonosult Istenség.

0:1.9 (2.9) 6. Legfelsőbb — az önmagától tapasztalás által fejlődő és a teremtményt Teremtővel egyesítő Istenség. Az első teremtmény-azonossági szinten a nagy világegyetem tér-idő felügyelőiként működő Istenséget néha az Istenség Felsőségének nevezzük.

0:1.10 (2.10) 7. Végleges — az önmagát kivetített és a tér-időt meghaladó Istenség. Mindenható, mindentudó és mindenütt-jelenvaló Istenség. Az egyesítő isteniségi kifejeződés második szintjén a világmindenség hatékony felügyelőiként és abszonit megtartóiként működő Istenség. Az Istenségek nagy világegyetemet segítő tevékenységeivel összevetve a felsőbb egyetemes felügyelettel és fenntartással egyenértékű, világmindenségbeli abszonit működést néha az Istenség Véglegességének nevezzük.

0:1.11 (2.11) A valóság véges szintjét teremtményi lét és tér-idő korlátok jellemzik. A véges valóságoknak esetleg nincs végük, de mindig van kezdetük — mivel a véges valóságokat teremtik. A Felsőség Istenség-szintjét a véges létezőkkel kapcsolatosan működésként lehet felfogni.

0:1.12 (2.12) A valóság abszonit szintjét a kezdet és vég nélkül létező dolgok és lények, valamint az idő és a tér meghaladása jellemzik. Az abszonit dolgokat és lényeket nem teremtik; azokat meglényegítik — egyszerűen csak vannak. A Véglegesség Istenség-szintje az abszonit valóságokkal kapcsolatos működést jelöli. Függetlenül attól, hogy a világmindenség mely részében és mikor haladja meg egy

abszonit jelenség az időt és a teret, az maga a Végleges Istenség cselekedete.

0:1.13 (2.13) Az abszolút szint kezdet és vég nélküli, időtlen és tértelen. Például: A Paradicsomon az idő és a tér nem létezik; a Paradicsom tér-idő állapota abszolút. Ezt a szintet Háromsági formában, öröktől való létezésen alapuló értelemben, a paradicsomi Istenségek érik el, de az egyesítő Istenség-kifejeződés harmadik szintje a tapasztalás által fejlődést tekintve nem teljesen egyesített. Amikor, ahol és ahogyan az Istenség abszolút szintje működik, Paradicsom-abszolút értékek és jelentéstartalmak nyilvánulnak meg.

0:1.14 (3.1) Az Istenség lehet öröktől való létezésen alapuló, mint az Örökkévaló Fiúban; lehet tapasztalás által fejlődő, mint a Legfelsőbb Lényben; lehet társuló, mint a Hétszeres Istenben; és lehet osztatlan, mint a paradicsomi Háromságban.

0:1.15 (3.2) Minden isteni forrása az Istenség. Az Istenség jellegében és változhatatlanul isteni, viszont ami isteni, az nem szükségképpen mind Istenség, bár az Istenséggel össze fog hangolódni és az Istenséggel való szellemi, elme- vagy személyes szintű egység kialakítására törekszik.

0:1.16 (3.3) Az ISTENISÉG az Istenség jellegzetes, egyesítő és összehangoló jegye.

0:1.17 (3.4) Az isteniséget a teremtmények eszmei igazságként, szépségként és jószágként foghatják fel; az isteniség a személyiségben a szeretetnek, az irgalomnak és a segédkezésnek felel meg; az isteniség a személytelen szinteken igazságosságként, erőként és fennhatóságként nyilvánul meg.

0:1.18 (3.5) Az isteniség lehet tökéletes — teljes — mint a paradicsomi tökéletesség öröktől való létezésen alapuló és teremtfői szintjein; lehet tökéletlen, mint a tér-idő evolúció tapasztalás által fejlődő, teremtményi szintjein; vagy lehet viszonylagos, tehát nem tökéletes és nem is tökéletlen, mint a Havona egyes öröktől való létezésen alapuló és tapasztalásban kibontakozó szintjei kapcsolatában.

0:1.19 (3.6) A tökéletesség minden viszonylagos szakaszában és formájában való elképzelésére irányuló próbálkozásunk során hét értelmezhető válfajt találunk:

0:1.20 (3.7) 1. Abszolút tökéletesség minden szempontból.

0:1.21 (3.8) 2. Abszolút tökéletesség egyes állapotokban és viszonylagos tökéletesség minden egyéb szempontból.

0:1.22 (3.9) 3. Abszolút, viszonylagos és tökéletlen szempontok különféle társulásban.

0:1.23 (3.10) 4. Abszolút tökéletesség néhány tekintetben, tökéletlenség minden másban.

0:1.24 (3.11) 5. Abszolút tökéletesség egyetlen tekintetben sem, viszonylagos tökéletesség minden megnyilatkozásban.

0:1.25 (3.12) 6. Abszolút tökéletesség egyetlen állapotban sem, viszonylagos tökéletesség néhányban, tökéletlenség a többiben.

0:1.26 (3.13) 7. Abszolút tökéletesség egyetlen jegyben sem, tökéletlenség mindben.

II. Isten

0:2.1 (3.14) A fejlődő halandó teremtmények ellenállhatatlan késztetést éreznek arra, hogy jelképesen ábrázolják az Istenről alkotott véges fogalmaikat. Az ember erkölcsi kötelességének tudatosítása és szellemi eszményelvűsége jelképekkel nehezen leírható értékszintet — tapasztalásban kibontakozó valóságot — képez.

0:2.2 (3.15) A mindenségtudat maga után vonja az Első Ok, az egyetlen okozatlan valóság felismerését. Isten, az Egyetemes Atya a végtelen-alatti értékek és a viszonylagos isteniség-kifejeződés három Istenség-személyiségi szintjén működik:

0:2.3 (3.16) 1. Elő-személyes — mint az Atya-részek segédkezésében, úgy mint a Gondolatigazítók.

0:2.4 (3.17) 2. Személyes — mint a teremtet és a nemzett lények evolúciós tapasztalásában.

0:2.5 (3.18) 3. A személyest meghaladó — mint bizonyos abszonit és rokon lények meglényegített létezésében.

0:2.6 (3.19) Az ISTEN szó az Istenség mindenféle megszemélyesítését magába foglaló jelkép. A kifejezés az Istenség-működés minden egyes személyes szintjén külön meghatározást igényel és az egyes szinteken belül az értelmezéseket tovább kell pontosítani, mivel e kifejezés az Istenség különböző mellé- és alárendelt megszemélyesüléseinek megjelölésére is használható; például: a paradicsomi Teremtő Fiak — a helyi világegyetemi atyák.

0:2.7 (4.1) Az Isten kifejezés alatt, az alkalmazási körtől függően, a következőket értjük:

0:2.8 (4.2) Megjelölési jelleggel — mint az Atya Isten.

0:2.9 (4.3) Szövegösszefüggésben — valamely istenségszint vagy társulás magyarázatakor. Az Isten szó pontos értelmezésével kapcsolatos kétely felmerülése esetén javasolható az Egyetemes Atya személyére gondolnotok.

0:2.10 (4.4) Az Isten kifejezés mindig személyiséget jelöl. Az Istenség utalhat isteniségi személyiségekre, de másra is.

0:2.11 (4.5) Az ISTEN szó ezekben az írásokban a következő jelentésekben használatos:

0:2.12 (4.6) 1. Atya Isten — Teremtő, Szabályozó és Megtartó. Az Egyetemes Atya, az Istenség Első Személye.

0:2.13 (4.7) 2. Fiú Isten — Mellérendelt Teremtő, Szellem Szabályozó és Szellemi Igazgató. Az Örökkévaló Fiú, az Istenség Második Személye.

0:2.14 (4.8) 3. Szellem Isten — Együttes Cselekvő, Egyetemes Egységbe-rendező és Elme Adományozó. A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személye.

0:2.15 (4.9) 4. A Legfelsőbb Isten — az idő és a tér ténylegessé váló vagy fejlődő Istene. A teremtmény-Teremtő azonosságot a térben és időben való tapasztalás útján, társulásban megvalósító személyes Istenség. A Legfelsőbb Lény az idő és a tér evolúciós teremtményeinek tapasztalás által fejlődő

Isteneként személyes tapasztaláson keresztül éri el az Istenség-egységet.

0:2.16 (4.10) 5. A Hétszeres Isten — az időben és a térben bárhol ténylegesen működő Istenség-személyiség. A központi világegyetemben és annak határain kívül tevékenykedő és a tér-időbeni egyesülő Istenség-kinyilatkoztatás első teremtményi szintjén a Legfelsőbb Lényként erő-megszemélyesülést végrehajtó személyes paradicsomi Istenségek és teremttársaik. Ez a szint, vagyis a nagy világegyetem alkotja a paradicsomi személyiségek tér-időbeli alászállásának és ennek ellentettjeként az evolúciós teremtmények tér-időbeli felemelkedésének szféráját.

0:2.17 (4.11) 6. A Végleges Isten — a felsőbb-idő és a meghaladott tér meglényegülő Istene. Az egyesülő Istenség-megnyilatkozás második tapasztalásbeli szintje. A Végleges Isten fogalma magába foglalja az abszonit-személyesen-túli, a tér-időt-meghaladó és a meglényegült-tapasztalásbeli értékek tényleges elérését, melyek az Istenség-valóság végleges alkotó szintjein hangolódnak össze.

0:2.18 (4.12) 7. Az Abszolút Isten — a meghaladott személyesen-túli értékek és isteniségi jelentéstartalmak tapasztalás által fejlődő Istene, a jelenleg öröktől való létezésen alapuló Isteniségi Abszolút. Ez az egyesülő Istenség-kifejeződés és Istenség-kiterjedés harmadik szintje. E legteljesebb alkotói szinten az Istenség tapasztalás útján megvalósítja a megszemélyesülés lehetőségét, eléri az isteniség teljességét és kimeríti a más-megszemélyesülés egymást követő fejlődési szintjein való ön-kinyilatkoztatás képességét. Az Istenség

ekkor rátalál a Korlátlan Abszolútra és megtapasztalja a vele való azonosságot.

III. Az Első Forrás és Közepont

0:3.1 (4.13) A teljes, végtelen valóság hét fokozatban és hét mellérendelt Abszolútként létezik:

0:3.2 (5.1) 1. Az Első Forrás és Közepont.

0:3.3 (5.2) 2. A Második Forrás és Közepont.

0:3.4 (5.3) 3. A Harmadik Forrás és Közepont.

0:3.5 (5.4) 4. A Paradicsom Szigete.

0:3.6 (5.5) 5. Az Istenségi Abszolút.

0:3.7 (5.6) 6. Az Egyetemes Abszolút.

0:3.8 (5.7) 7. A Korlátlan Abszolút.

0:3.9 (5.8) Isten, mint az Első Forrás és Közepont elsődleges a teljes valósághoz viszonyítva — mégpedig korlátlanul. Az Első Forrás és Közepont éppúgy végtelen, mint ahogy örökkévaló is, ezért kizárólag az akarat korlátozhatja vagy szabhat neki határt.

0:3.10 (5.9) Isten — az Egyetemes Atya — az Első Forrás és Közepont személyisége, és mint ilyen, végtelen és személyes felügyeleti viszonyt tart fenn minden mellérendelt és alárendelt forrással és középponttal. Ez az ellenőrzés a lehetőségeit tekintve személyes és végtelen, még ha ténylegesen nem is

működik, mivel a mellé- és alárendelt források és középpontok, valamint személyiségek tökéletesen működnek.

0:3.11 (5.10) Az Első Forrás és Középpont ezért elsődleges minden területen: az istenivé tett vagy az istenivé nem tett területén, a személyes vagy a személytelen területén, a tényleges vagy a lehetséges területén, a véges vagy a végtelen területén. Egyetlen dolog vagy lény, semmiféle viszonylagosság vagy véglegesség sem létezik úgy, hogy az Első Forrás és Középpont elsődlegességével ne lenne közvetlen vagy közvetett kapcsolatban és ne függene tőle.

0:3.12 (5.11) Az Első Forrás és Középpont a világegyetemmel a következőképpen áll kapcsolatban:

0:3.13 (5.12) 1. Az anyagi világegyetemek gravitációs erői az alsó-Paradicsom gravitációs középpontjában futnak össze. Ez az oka annak, hogy az ő személyének földrajzi elhelyezkedése örökre abszolút helyzetben rögzül a Paradicsom alsó vagy anyagi síkjának erő-energia középpontjához. Az Istenség abszolút személyisége viszont a Paradicsom felső vagy szellemi síkján létezik.

0:3.14 (5.13) 2. Az elmeerők a Végtelen Szellemben tartanak; a különvált és széttartó mindenségrendi elme a Hét Tökéletes Szellemben; a ténylegesben megjelenő Legfelsőbb elme pedig mint tér-idő tapasztalás, Madzsasztonba.

0:3.15 (5.14) 3. A világegyetemi szellemerők az Örökkévaló Fiúba irányulóan összetartók.

0:3.16 (5.15) 4. Az istenség korlátlan cselekvési képessége az Istenségi Abszolútban lakozik.

0:3.17 (5.16) 5. A végtelenségi korlátlan válaszadó képesség a Korlátlan Abszolútban van meg.

0:3.18 (5.17) 6. A két Abszolút — a Korlátozott és a Korlátlan — az Egyetemes Abszolútban és általa hangolódik össze és egyesül.

0:3.19 (5.18) 7. Egy evolúciós erkölcsi lény vagy bármely más erkölcsi lény magvában való személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van.

0:3.20 (5.19) A VALÓSÁG a véges lények értelmezésében részleges, viszonylagos és bizonytalan. Az evolúciós véges teremtmények által teljes mértékben megérthető legtöbb Istenség-valóságot a Legfelsőbb Lény foglalja magában. Mindazonáltal vannak az evolúciós tér-idő teremtmények Legfelsőbb Istensége előtt létező elő- és örök valóságok, végest meghaladó valóságok. Az egyetemes valóság eredetének és természetének bemutatására irányuló próbálkozásaink során a véges elme szintjének elérése érdekében rákényszerülünk a tér-idő alapú magyarázási módszer alkalmazására. Ezért aztán sok egyidejű örökkévalósági eseményt kénytelenek vagyunk egymást követő történésekként bemutatni.

0:3.21 (6.1) A Valóság eredetének és szétválásának tér-idő teremtményi nézőpontból való szemlélésekor úgy tűnik, hogy az örökkévaló és végtelen VAGYOK azáltal szabadult meg Istenségében a korlátlan végtelenség béklyóitól, hogy önnön és örökkévaló szabad akaratát gyakorolta, és a korlátlan végtelenségtől való elválás hozta létre az első abszolút

isteniség-feszültséget. Ezt a végtelenség-szétválási feszültséget oldja fel az Egyetemes Abszolút a Teljes Istenség élénk végtelenségét és a Korlátlan Abszolút nyugvó végtelenségét egyesítő és összehangoló működése során.

0:3.22 (6.2) Ebben az eredeti eseményben az elméleti VAGYOK azáltal tett szert személyiségre, hogy egyszerre vált az Eredeti Fiú Örökkévaló Atyjává és a Paradicsom Szigetének Örökkévaló Forrásává. A Paradicsom jelenlétében, és a Fiúnak az Atyából való kiválásával egyszerre jelent meg a Végtelen Szellem személye és a Havona központi világegyeteme. Az egymás mellett létező személyes Istenségnek, vagyis az Örökkévaló Fiúnak és a Végtelen Szellemének a megjelenésével az Atya mint személyiség eltűnt a Teljes Istenség lehetségeségére kiterjedő, egyébként elkerülhetetlen kiáradásból. Ettől fogva kizárólag az ő két Istenség-egyenértékével alkotott Háromsági társulásában teljesül az, hogy az Atya a teljes Istenség-lehetőséget betölti, s eközben a Felsőség, a Véglegesség és az Abszolútság isteniségi szintjein a tapasztalás által fejlődő Istenség egyre ténylegesebbé válik.

0:3.23 (6.3) A VAGYOK fogalma az idő-korlátolta, tér-kötötte, véges ember-elme számára tett bölcséleti engedmény, mivel a teremtmények képtelenek felfogni az örökkévalósági létezőket — a nem-kezdődő, nem-végződő valóságokat és viszonyokat. A tér-idő teremtménye számára minden dolognak rendelkeznie kell kezdettel, kivéve az EGYETLEN OKOZATLANT — az okok eredeti okát. Ezért fogalmazzuk meg e bölcséleti értékszintet úgy, mint a VAGYOK-ot, ugyanakkor minden teremtményt arra oktatunk, hogy az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem is örökkévaló a VAGYOK mellett; más

szóval ez azt jelenti, hogy sohasem volt olyan időpont, amikor a VAGYOK ne lett volna a Fiú Atyja, és vele a Szellem Atyja is.

0:3.24 (6.4) A Végtelen fogalmával azt a teljességet — azt a véglegességet — jelöljük, melyet az Első Forrás és Közepont elsődlegessége von maga után. Az elméleti VAGYOK az „akarat végtelenségének” teremtmény-bölcseleti kiterjesztése, de a Végtelen az Egyetemes Atya abszolút és korlátlanul szabad akarata valódi végtelenségének örökkévalóságtartalmát képviselő tényleges értékszint. E fogalmat néha Atya-Végtelenként jelöljük.

0:3.25 (6.5) Az Atya-Végtelen felfedezésére irányuló erőfeszítések során megjelenő zavar nagyrészt a lények, legyenek akár alacsonyrendűek, akár felsőbb rendűek, korlátozott felfogóképességéből adódik. Az Egyetemes Atya abszolút elsődlegessége nem jelenik meg a végtelent el nem érő szinteken; ezért valószínű, hogy csak az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem ismeri igazán az Atyát úgy, mint végtelenséget; minden más személyiség számára e fogalom a hit gyakorlását jelenti.

IV. A világegyetemi valóság

0:4.1 (6.6) A valóság a különböző világegyetemi szinteken elkülönülve válik ténylegessé; a valóság az Egyetemes Atya által és az ő végtelen akaratából ered és a számos különböző világegyetemi ténylegessé válási szinten három elsődleges szakaszban érzékelhető:

0:4.2 (6.7) 1. Az istenivé nem tett valóság a nem-személyes energiaterületeitől az egyetemes létezés meg nem személyesíthető értékeinek valóságterületeiig, sőt egészen a Korlátlan Abszolút jelenlétéig terjed.

0:4.3 (7.1) 2. Az istenivé tett valóság minden végtelenné tett Istenség-lehetőséget magába foglal, a legalacsonyabb rendű végestől a legmagasabb rendű végtelenig terjedő összes személyiségterületen keresztül, vagyis mindazt, ami megszemélyesíthető és még többet is — még az Istenségi Abszolút jelenlétét is.

0:4.4 (7.2) 3. Kölcsönösen összekapcsolódott valóság. A világegyetemi valóság feltételezhetően vagy istenivé tett vagy istenivé nem tett, ugyanakkor az istenivé válás szintjét el nem ért lények számára létezik a kölcsönösen összekapcsolódott valóságnak egy óriási területe, mely egyszerre lehetséges és ténylegessé váló, amelyet nehéz azonosítani. E mellérendelt valóság nagy részét az Egyetemes Abszolút területei foglalják magukba.

0:4.5 (7.3) Az eredeti valóság elsődleges fogalma a következő: Az Atya hozza létre és tartja fenn a Valóságot. A valóság elsődleges különbözeteit az istenivé tett és az istenivé nem tett alkotja — az Istenségi Abszolút és a Korlátlan Abszolút. Az elsődleges kapcsolat pedig a közöttük lévő feszültség. Ezt az Atya-kiváltotta isteniség-feszültséget tökéletesen feloldja az Egyetemes Abszolút és mindez az Egyetemes Abszolútként válik örökkévalóvá.

0:4.6 (7.4) Az idő és a tér szempontjából a valóság tovább osztályozható úgy, mint:

0:4.7 (7.5) 1. Tényleges és lehetséges. Ezek a teljes kifejeződéssel létező valóságok, szemben a rejtett növekedési készséget hordozókkal. Az Örökkévaló Fiú abszolút szellemi ténylegesség; a halandó ember igen nagy mértékben még beteljesületlen szellemi lehetőségesség.

0:4.8 (7.6) 2. Abszolút és Abszolútat el nem érő. Az abszolút valóságok örökkévalósági létezők. Az abszolútat el nem érő valóságok két szintre vetülnek ki: Abszonitok — melyek az idővel és az örökkévalósággal összevetve viszonylagos valóságok. Végesek — a térbe kivetült és az időben ténylegessé vált valóságok.

0:4.9 (7.7) 3. Öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által fejlődő. A paradicsomi Istenség öröktől való létezésen alapuló, viszont a születőben lévő Legfelsőbb és Végleges tapasztalás által fejlődő.

0:4.10 (7.8) 4. Személyes és személytelen. Az Istenség kiterjedését, a személyiség kifejeződését és a világegyetemi evolúciót mindörökre az Atya szabad akaratú cselekedete határozza meg, mely mindörökre elválasztotta az Örökkévaló Fiúban összpontosuló ténylegesség és lehetőségesség elme-személyes jelentéstartalmait és értékeit az örök Paradicsom-Szigetben összpontosuló és benne foglalt dolgoktól.

0:4.11 (7.9) A PARADICSOM kifejezés magába foglalja a világegyetemi valóság minden szakasza személyes és nem-személyes góc-Abszolútját. A Paradicsom, ha helyesen határozzuk meg, egyaránt jelölhet bármilyen valóságot, Istenséget, isteniséget, személyiséget és energiát — legyen az szellemi, elme vagy anyagi. Az értékeket, a jelentéstartalmakat

és a tényszerű létezést tekintve mindezek eredetének, működésének és rendeltetése beteljesülésének helye a Paradicsom.

0:4.12 (7.10) A Paradicsom Szigete — vagyis a Paradicsom, ha másként nem határozzuk meg — az Első Forrás és Középpont által végzett anyagi-gravitációs szabályozás Abszolútja. A Paradicsom mozdulatlan, lévén ez az egyetlen állandó helyzetű dolog a világegyetemek mindenségében. A Paradicsom Szigetének van világegyetemi elhelyezkedése, de nincs térbeli helyzete. Ez az örök Sziget a tényleges forrása a fizikai világegyetemeknek — múltbelieknek, jelenbelieknek és jövőbelieknek. A Fénysziget-mag Istenség-származék, de aligha Istenség; az anyagi teremtsérszerek sem képezik részét az Istenségnek; ezek következmények.

0:4.13 (7.11) A Paradicsom nem teremtő; a Paradicsom számos világegyetemi tevékenység egyedi szabályozója, sokkal inkább szabályozó, semmint viszonzó szerepet tölt be. Az erővel, energiával és erőterrel szerte az anyagi világegyetemekben kapcsolatba kerülő bármilyen lény választ és viselkedését befolyásolja a Paradicsom, de maga a Paradicsom egyedi, kizárólagos és elszigetelt a világegyetemek között. A Paradicsom nem képvisel semmit és semmi sem képviseli a Paradicsomot. Nem erő és nem is jelenlét; csak Paradicsom.

V. A személyiségi valóságok

0:5.1 (8.1) A személyiség istenivé tett valóságszint és mint ilyen, a magasabb rendű istenimádati és bölcsesség tartalmú elméműködés halandó- és közteslény-szintjétől felfelé, a morontiai és szellemi szinteken keresztül egészen a végleges

személyiség-állapot eléréséig terjed. Ez a halandó- és rokon-teremtmenyi személyiség evolúciós felemelkedésére vonatkozik, de emellett számos egyéb világegyetemi személyiségrend is van.

0:5.2 (8.2) A valóság világegyetemi kiterjedésnek, a személyiség pedig a változatosság végtelen megélésének van kitéve, és mind a kettő majdnem korlátlanul képes összehangolódni az Istenséggel és örök egyensúlyba kerülésre is képes. Míg a nem-személyes valóság átalakulási mozgástere határozottan korlátos, addig a személyiség-valóságok folyamatos evolúciójának — tudomásunk szerint — nincsenek korlátai.

0:5.3 (8.3) Az elért tapasztalásban kibontakozó szinteken minden személyiségrend vagy érték társítható, sőt társ-alkotó. Még Isten és ember is képes egyesült személyiségben egymás mellett létezni, mint ezt különösen jól példázza Krisztus Mihály jelenlegi helyzete — ő az Ember Fia és az Isten Fia.

0:5.4 (8.4) A végtelent el nem érő minden személyiségrend és személyiségszakasz társulás-képes és lehetőségét tekintve társ-alkotó. Az elő-személyest, a személyest és a személyest meghaladót a célok összehangolt elérése, a folyamatos fejlődés és a társ-alkotói képesség kölcsönös lehetősége köti össze. A személytelen azonban sohasem alakul át közvetlenül személyessé. A személyiség sohasem akaratlan; a személyiség a paradicsomi Atya ajándéka. A személyiség az energia fölé helyeződik, és kizárólag élő energiarendszerekkel társul; az azonosság társítható nem élő energiamintákkal is.

0:5.5 (8.5) Az Egyetemes Atyánál van a személyiség valóságának, a személyiség adományozásának és a személyiség rendeltetése

beteljesülésének titka. Az Örökkévaló Fiú az abszolút személyiség, továbbá ő a szellemi energia, a morontia szellemek és a tökéletesített szellemek titka is. Az Együttes Cselekvő a szellem-elme személyiség, továbbá ő az értelem, az ész és az egyetemes elme forrása. Viszont a Paradicsom Szigete nem-személyes és nem mutat szellemi többletet, ugyanis a világegyetemi test lényegét, a fizikai anyag forrását és középpontját, valamint az egyetemes anyagi valóság abszolút tökéletes mintáját alkotja.

0:5.6 (8.6) Az egyetemes valóság e jegyei az urantiai emberi tapasztalásban a következő szinteken jelennek meg:

0:5.7 (8.7) 1. Test. Az ember anyagi vagy testi élő szervezete. Az állati természetű és eredetű, élő, villamos-vegytani működési rend.

0:5.8 (8.8) 2. Elme. Az emberi élő szervezet gondolkodó, észlelő és érző működési rendje. A teljes tudatos és nem tudatos tapasztalás. Az érzelmi élethez kötődő értelem, mely az istenimádaton és a bölcsességen keresztül a szellemi szintig terjeszkedik.

0:5.9 (8.9) 3. Szellem. Az ember elméjében lakozó isteni szellem — a Gondolatigazító. E halhatatlan szellem elő-személyes — nem személyiség, jóllehet rendeltetése szerint a továbbélő halandó teremtmény személyiségének részévé válik.

0:5.10 (8.10) 4. Lélek. Az ember lelke tapasztalás útján kibontakozó szerzemény. Amint a halandó teremtmény „a mennyei Atya akarátának megcselekedését” választja, úgy az emberben lakozó szellem az emberi tapasztalásban gyökerező új valóság

atyjává lesz. Ugyanezen keletkező valóság anyja pedig a halandói és anyagi elme. Ennek az új valóságnak a lényege nem anyagi és nem is szellemi — hanem morontiai. E megszülető, halhatatlan lélek rendeltetése a halandói halál túlélése és a paradicsomi felemelkedés megkezdése.

0:5.11 (9.1) Személyiség. A halandó ember személyisége nem a test, az elme vagy a szellem; nem is a lélek. A személyiség az egyetlen változatlan valóság a máskülönben állandó változást mutató teremtményi tapasztalásban; és a személyiség egyesíti az egyediség minden egyéb társult tényezőjét. A személyiség az Egyetemes Atya által az anyag, az elme és a szellem élő és társított energiáihoz adott egyedi adomány, mely a morontiai lélek továbbélésével válik túlélővé.

0:5.12 (9.2) A morontia az anyagi és a szellemi közötti tágas szintre utaló kifejezés. Jelölhet személyes vagy személytelen valóságokat, élő és élettelen energiákat. A morontia láncfonala szellemi, vetülékfonala fizikai.

VI. Energia és minta

0:6.1 (9.3) Az Atya személyiségi körére válaszoló bármilyen dolgot személyesnek nevezünk. A Fiú szellem-körére válaszoló bármilyen tényezőt szellemnek nevezünk. Bármilyen tényezőt, amely az Együttes Cselekvő elme-körére válaszol, elmének nevezünk, elmének, amely a Végtelen Szellem sajátossága — annak minden szakaszában. Bármit, amiben az alsó-Paradicsomban összpontosuló anyagi-gravitációs kör választ kelt, anyagnak hívunk — energia-anyagnak, minden átalakult állapotában.

0:6.2 (9.4) Az ENERGIA a szellemi, az elme- és az anyagi területekre alkalmazott általános kifejezés. Az erő fogalmát is ilyen tág értelmezésben használjuk. Az erőterrel rendszerint a nagy világegyetemben jelenlévő, anyagi vagy másként, egyenes irányú gravitációra válaszoló anyag elektron-szerveződési szintjét jelöljük. E kifejezés a főhatalomra való utaláskor is használatos. Nem tudunk igazodni az általatok általánosan elfogadott erő, energia és erőter (hatalom) fogalmakhoz. A szűkös nyelvi lehetőségek miatt kénytelenek vagyunk e fogalmakhoz többletjelentést társítani.

0:6.3 (9.5) A fizikai energia a megnyilvánuló mozgás, hatás és lehetőség összes szakaszát és formáját jelöli.

0:6.4 (9.6) A fizikai-energia megnyilvánulások tárgyalásakor általánosan használjuk a mindenségrendi erő, a kilépő energia és a világegyetemi erőter kifejezést. Ezeket gyakran a következőképpen alkalmazzuk:

0:6.5 (9.7) 1. A mindenségrendi erő a Korlátlan Abszolútból származó mindenféle, ám a paradicsomi gravitációra még nem válaszoló energiát jelöli.

0:6.6 (9.8) 2. A kilépő energia a paradicsomi gravitáció hatására választ adó, de a helyi vagy egyenes irányú gravitációra még nem válaszoló energiákat foglalja magába. Ez az energia-anyag elektron-szerveződés előtti szintje.

0:6.7 (9.9) 3. A világegyetemi erőter mindazokat az energiákat jelenti, amelyekre ugyan még hat a paradicsomi gravitáció, de az egyenes irányú gravitációra már közvetlenül válaszolnak. Ez

az energia-anyag és minden további energiaanyag-módosulat elektron-szerveződési szintje.

0:6.8 (9.10) Az elme a különféle energiarendszerek melletti élő segédkezés tevékeny jelenlétére utaló jelenség; és ez minden értelemszinten igaz. A személyiségben az elme mindig a szellem és az anyag között tevékenykedik; ennélfogva a világegyetemet háromféle fény világítja meg: anyagi fény, értelmi alapú éleslátás és szellem-fényesség.

0:6.9 (10.1) A fény — a szellem-fényesség — a különféle rendű szellemlények személyiség-megnyilatkozásának jellemző vonására utaló jelkép, szókép. Ez a fényesség-kiáradás semmilyen tekintetben nem hozható kapcsolatba sem az értelmi alapú éleslátással, sem a fizikaifény-megnyilvánulásokkal.

0:6.10 (10.2) A MINTA kivetülhet anyagi, szellemi vagy elmei dologként, vagy ezeknek az energiáknak bármely társulásaként. A minta átjárhat személyiségeket, azonosságokat, entitásokat vagy nem-élő anyagot. De a minta az minta, és az is marad; csak a másolatok sokszorozódnak.

0:6.11 (10.3) A minta formába önthet energiát, de nem szabályozza azt. A gravitáció az egyedüli energia-anyag szabályozó. Sem a tér, sem a minta nem érzékeny a gravitációra, de nincs kapcsolat a tér és a minta között; a tér nem minta és nem is rejti magában a minta lehetőségét. A minta nem más, mint a teljes gravitációs tartozását már lerótt valóság-összeállítás; bármely minta valósága annak energiáiból, elmei, szellemi vagy anyagi alkotórészeiből áll.

0:6.12 (10.4) A teljessel szembeállítva a minta az energia és a személyiség egyedi jellegét mutatja meg. A személyiség- vagy azonosság-formák (testi, szellemi vagy elme) energiából származó minták, de az energia maga eredendően nem tartalmazza ezeket. A minta megjelenését lehetővé tevő energiajellemző vagy személyiségjegy Istennek — az Istenségnek — a paradicsomi erő-sajátságának, a személyiség és a hatalom egymás melletti létezésének tulajdonítható.

0:6.13 (10.5) A minta a másolatok készítését lehetővé tevő mesterpéldány. Az örökkévaló Paradicsom a minták abszolútja; az Örökkévaló Fiú a minta-személyiség; az Egyetemes Atya mindkettőnek közvetlen ősforrása. A Paradicsom azonban nem adományoz mintát, a Fiú pedig nem adományozhat személyiséget.

VII. A Legfelsőbb Lény

0:7.1 (10.6) Az örökkévalósági viszonyokat illetően a világmindenség istenségi működési rendje kettős jelleget mutat. Az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten örökkévaló — ők öröktől való létezésen alapuló lények — míg a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten a Havona utáni korszakok ténylegessé váló Istenség-személyiségeit alkotják a világmindenségi evolúciós kiterjedés tér-időbeli és a tér-időt meghaladó szféráiban. Ezek a ténylegessé váló Istenség-személyiségek jövőbeli örökkévalók attól az időponttól kezdve, ahogy erő-személyiség összegződést élnek meg a növekvő világegyetemekben az örökkévaló paradicsomi Istenségek társuló-teremtő lehetőségének tapasztalás útján ténylegessé válási eljárása révén.

0:7.2 (10.7) Az Istenség ezért jelenlétében kettős:

0:7.3 (10.8) 1. Öröktől való létezésen alapuló — öröklétű lények a múltban, a jelenben és a jövőben.

0:7.4 (10.9) 2. Tapasztalás által fejlődő — a Havona utáni jelenben ténylegessé váló, azonban a teljes jövőbeli örökkévalóságban véget nem érő létezésű lények.

0:7.5 (10.10) Az Atya, a Fiú és a Szellem öröktől való létezésen alapuló — öröktől való létezésen alapuló a ténylegességet tekintve (bár minden, ami lehetséges, az feltételezetten tapasztalásban kibontakozó). A Legfelsőbb és a Végleges teljes mértékben tapasztalás által fejlődő. Az Istenségi Abszolút tapasztalás által fejlődő a ténylegessé válás során, viszont öröktől való létezésen alapuló a lehetséges tekintetében. Az Istenség lényege örökkévaló, de az Istenségnek csak a három eredeti személye korlátlanul örökkévaló. Az összes többi Istenség-személyiség eredettel rendelkezik, azonban ők a beteljesülésben örökkévalók.

0:7.6 (10.11) Az Atya, miután már kifejezte magát öröktől való létezésen alapuló Istenséggént a Fiúban és a Szellemben, jelenleg tapasztalás által fejlődőként nyilvánul meg az eddig személytelen és ki nem nyilatkoztatott istenség-szinteken úgy, mint a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten; ezek a tapasztalás által fejlődő Istenségek azonban jelenleg még nem teljesen léteznek; a ténylegessé válás folyamatában vannak.

0:7.7 (11.1) A Legfelsőbb Isten a Havonában a hármas paradicsomi Istenség személyes szellem-tükröződése. Ez a társulási

Istenség-kapcsolat jelenleg alkotó módon terjeszkedik a Hétszeres Istenben egyre kijebb és a Mindenható Legfelsőbb tapasztalás által fejlődő hatalmában rendeződik magasabb egységbe a nagy világegyetemben. A három személlyel öröktől való létezésen alapulónak minősülő paradicsomi Istenség tapasztalati úton fejlődik a Felsőség két szakaszában, miközben ez a kettős szakasz erő-személyiség egyesülésen megy keresztül, melynek eredménye egy Úr, a Legfelsőbb Lény.

0:7.8 (11.2) Az Egyetemes Atya szabad akaratából szabadul meg a végtelenség korlátaitól és az örökkévalóság béklyóitól a háromságivá válás, a háromszoros Istenség-megszemélyesülés módszere révén. A Legfelsőbb Lény pedig jelenleg is fejlődőben van, mégpedig úgy, mint az Istenség hétszeres megnyilatkozásának az örökkévalóságit el nem érő személyiség-egyesülése a nagy világegyetem tér-idő szelvényeiben.

0:7.9 (11.3) A Legfelsőbb Lény nem közvetlenül teremtő, eltekintve attól, hogy ő Madzszeszton atyja, viszont ő az összes teremtményi-teremtői tevékenység magasabb egységbe rendezője a világegyetemben. Az evolúciós világegyetemekben jelenleg ténylegessé váló Legfelsőbb Lény a tér-idő isteniség kölcsönös összefüggést kialakító és magasabb egységbe rendező Istensége, mely a hármas paradicsomi Istenségben tapasztalás által fejlődő társulást alkot az idő és a tér Legfelsőbb Teremtőivel. A ténylegessé válást követően ez az evolúciós Istenség fogja alkotni a véges és a végtelen örök egygyé kapcsolódását — a tapasztalásban kibontakozó és a szellemszemélyiség örökké tartó és megbonthatatlan egységesülését.

0:7.10 (11.4) A kialakuló Legfelsőbb Lény irányító készítésének hatására a teljes tér-időbeli véges valóság arra irányul, hogy minden véges-valóság szakaszt és értéket örökösén felfelé haladó mozgásban tartson és egyre tökéletesebb egységbe olvasszon (erő-személyiség összegződést vigyen véghez), mindezt a paradicsomi valóság különféle szakaszaival való társulásban érje el annak érdekében és abból a célból, hogy aztán megpróbálkozhasson a teremtményi teljesítőképességet meghaladó abszonit szintek elérésével.

VIII. A Hétszeres Isten

0:8.1 (11.5) A véges állapot miatti ellentételezés érdekében és a teremtmények fogalmi korlátoltságának ellensúlyozására az Egyetemes Atya létrehozta az Istenséghez való evolúciós teremtményi közeledés hétszeres útját:

0:8.2 (11.6) 1. A paradicsomi Teremtő Fiak.

0:8.3 (11.7) 2. A Nappalok Elődei.

0:8.4 (11.8) 3. A Hét Tökéletes Szellem.

0:8.5 (11.9) 4. A Legfelsőbb Lény.

0:8.6 (11.10) 5. A Szellem Isten.

0:8.7 (11.11) 6. A Fiú Isten.

0:8.8 (11.12) 7. Az Atya Isten.

0:8.9 (11.13) E hétszeres Istenség-megszemélyesülés az időben és a térben, valamint a hét felsőbb-világegyetem számára képessé teszi a halandó embert az Isten jelenlétének elérésére, aki pedig

szellem. E hétszeres Istenség, aki a véges tér-idő teremtmények számára egykor majd megszemélyesülő erővel, a Legfelsőbb Lény személyében fog megjelenni, a paradicsomi felemelkedés útját járó halandó evolúciós teremtmények működési Istensége. Isten megismerésének ez a tapasztalati felfedezőútja a helyi világegyetemi Teremtő Fiú isteniségének felismerésével kezdődik, majd a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődein keresztül és a Hét Tökéletes Szellem egyikének személye révén folytatódik addig, amíg a halandó evolúciós teremtmény végül felfedezi és megismeri az Egyetemes Atya isteni személyiségét a Paradicsomon.

0:8.10 (12.1) A nagy világegyetem a Felsőségi Háromság, a Hétszeres Isten és a Legfelsőbb Lény hármasság-területe. A Legfelsőbb Isten magvában benne foglaltatik a paradicsomi Háromságban, melyből a személyiségét és szellemjegyeit nyeri; ugyanakkor jelenleg a Teremtő Fiakban, a Nappalok Elődeiben és a Tökéletes Szellemeiben alakul ténylegessé, akikből az idő és a tér felsőbb-világegyetemei számára a Mindenhatóként való hatalmát származtatja. Az evolúciós teremtmények közvetlen Istenének e hatalom-megnyilvánulása ténylegesen a teremtményekkel együtt él meg fejlődést a tér-időben. A nem-személyes tevékenységek értéksztíjén fejlődő Mindenható Legfelsőbb és a Legfelsőbb Isten szellem-személye egyetlen valóságot alkot — a Legfelsőbb Lényt.

0:8.11 (12.2) A Teremtő Fiak a Hétszeres Istenben alkotott Istenség-társulásban alakítják ki azt a működési rendet, mely révén a halandó halhatatlanná válik és a véges a végtelenbe burkolózik. A Legfelsőbb Lény bocsátja rendelkezésre mindezek elvégzéséhez az erő-személyiség mozgósítási eljárást, az isteni

magasabb egységbe rendezés módszerét, s ezzel képessé teszi a végest előbb az abszonit elérésére, majd pedig — egyéb lehetséges jövőbeli ténylegessé válásokon keresztül — a Véglegeshez való eljutás megkísérlésére. A Teremtő Fiak és Isteni Segédkező társaik részt vesznek ebben a felsőrendű mozgósításban, a Nappalok Elődei és a Hét Tökéletes Szellem viszont valószínűleg örökre a nagy világegyetem állandó irányítója marad.

0:8.12 (12.3) A Hétszeres Isten működése a hét felsőbb-világegyetem megszervezésének idejére nyúlik vissza, és a keretei a külső tér teremtsrészeinek jövőbeli evolúciójával összefüggésben valószínűleg ki fognak terjedni. Az első, a második, a harmadik és a negyedik fejlődési térszinthez tartozó, majdan megszerveződő világegyetemek minden bizonnyal tanúi lesznek az ezen Istenséghez érzékfeletti és abszonit módon való közeledés megkezdődésének.

IX. A Végleges Isten

0:9.1 (12.4) Éppen úgy, ahogy a Legfelsőbb Lény fokozatosan kifejlődik az energia és a személyiség nagy világegyetemi lehetőségterének előzetesen létező isteniség-adományából, úgy lényegül meg a Végleges Isten az isteniség azon lehetőségei által, melyek a világmindenség érzékelést meghaladó tér-idő területeiben vannak jelen. A Végleges Istenség ténylegessé válása az első tapasztalás által fejlődő Háromság abszonit egyesülését mutatja, továbbá az alkotó önmegvalósítás második szintjén végbemenő egyesülő Istenség-kiterjedést jelzi. Ez alkotja a paradicsomi abszonit valóságok világegyetemi tapasztalás által fejlődő istenségi ténylegessé válásának személyiség-erő egyenértékét a meghaladott tér-idő

értékek meglényegülő szintjein. E tapasztalás-kibontakozásnak az a rendeltetése, hogy a Legfelsőbb Lény teljes megértésén keresztül és a Hétszeres Isten segédkezése révén abszonit szintekre eljutott minden tér-idő teremtmény számára végleges szolgálat-végzetet tegyen lehetővé.

0:9.2 (12.5) A Végleges Isten elnevezéssel az abszonit isteniségi szintjein és az időn túllépő és a teret meghaladó világegyetemi szférákon működő személyes Istenséget jelöljük. A Végleges az Istenség legfelsőbbet meghaladó meglényegülése. A Legfelsőbb a véges lények értelmezésében a Háromság-egyesülést alkotja; a Végleges az abszonit lények értelmezésében a paradicsomi Háromság egyesülése.

0:9.3 (13.1) Az Egyetemes Atya az evolúciós Istenség működési rendjén keresztül voltaképpen óriási és bámulatos személyiség-összpontosítást és hatalom-mozgósítást végez a véges, az abszonit, sőt az abszolút isteni valóság-értékek adott világegyetemi jelentéstartalom-szintjein.

0:9.4 (13.2) A Paradicsom első három és múlt-örökkévaló Istensége — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — az örökkévaló jövőben személyiségében fog kiegészülni a társ-evolúciós Istenségek — a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és talán az Abszolút Isten — tapasztalati úton való ténylegessé válása által.

0:9.5 (13.3) A tapasztalás útján kibontakozó világegyetemekben jelenleg kifejlődő Legfelsőbb Isten és Végleges Isten nem öröktől való létezésen alapuló — nem múlttól fogva örökkévalók ők, hanem csak jövő-örökkévalók, tér-idő-korlátozta és tapasztalás-meghaladón korlátolt örökkévalók.

Ők legfelsőbb, végleges, és talán legfelsőbb-végleges felruházottságokkal bíró Istenségek, azonban történelmi eredetet tapasztaltak meg a világegyetemben. Végük sohasem lesz, viszont rendelkeznek személyiség-kezdettel. Ők valóban az örökkévaló és végtelen Istenség lehetőségéből eredő megvalósulások, de magukban nem korlátlanul örökkévalók és nem is végtelenek.

X. Az Abszolút Isten

0:10.1 (13.4) Az Istenségi Abszolút örök valóságának számos vonását a tér-időbeli véges elme számára nem lehet teljes mértékben bemutatni, annyi azonban elmondható, hogy az Abszolút Isten a második tapasztalás által fejlődő Háromság, az Abszolút Háromság egyesülésének következményeként válik ténylegessé. Ez alkotja majd az abszolút isteniség tapasztalás útján való kibontakozását, az abszolút jelentéstartalmak egyesülését az abszolút szinteken; de nem vagyunk biztosak abban, hogy ez minden abszolút értéket magába foglal, ugyanis eddig még sohasem kaptunk olyan tájékoztatást, hogy a Korlátozott Abszolút egyenértékű lenne a Végtelennel. A véglegest meghaladó végzetek benne foglaltatnak az abszolút jelentéstartalmakban és a végtelen szellemiségben, és ezen, még el nem ért valóságok nélkül nem tudunk abszolút értékeket meghatározni.

0:10.2 (13.5) Az Abszolút Isten a teljesítendő cél minden, az abszonit szintet meghaladó lény számára, de az Istenségi Abszolút hatalmi és személyiségi lehetőségeinek tere már meghaladja a mi fogalmainkat is, ezért nem szívesen fogunk bele a tapasztalás útján való kibontakozástól oly távol eső valóságok tárgyalásába.

XI. A három Abszolút

0:11.1 (13.6) Amint az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak a Cselekvő Istenben működő együttes gondolata megalkotta az isteni és központi világegyetemet, az Atya követte a saját gondolatának a Fia szavában és a kettejük Együttes Akaratvégrehajtójának cselekedetében való kifejeződését azáltal, hogy elválasztotta a saját Havona-jelenlétét a végtelenségben rejlő lehetőségeitől. A végtelenségnek ezek a feltáratlan lehetőségei a Korlátlan Abszolút terében rejtőznek, az Istenségi Abszolútban pedig isteni módon maradnak rejtve, miközben e két Abszolút eggyé válik az Egyetemes Abszolútnak, a paradicsomi Atya meg nem nyilvánult végtelenség-egységének működésében.

0:11.2 (13.7) A mindenségrendi erőnek és a szellem-erőnek a mértéke megnyilvánulási fejlődésen megy keresztül, amint a teljes valóság tapasztalás útján kibontakozó növekedés révén és az Egyetemes Abszolút által a tapasztalás által fejlődő és az öröktől való létezésen alapuló között kialakított kölcsönös viszonyon keresztül gazdagodik. Az Egyetemes Abszolút egyensúlyozó jelenléte folytán az Első Forrás és Közepont a tapasztalás útján kibontakozó hatalmában gyarapszik, evolúciós teremtményeivel azonosságot tapasztal meg, és tapasztalás által fejlődő Istenségében kiterjed a Felsőség, a Véglegesség és az Abszolútság szintjeire.

0:11.3 (14.1) Amikor nem lehet teljesen elkülöníteni az Istenségi Abszolútat a Korlátlan Abszolúttól, akkor a feltételezhetően együttes működésük vagy összehangolt jelenlétük úgy jellemezhető, mint az Egyetemes Abszolút cselekedete.

0:11.4 (14.2) 1. Az Istenségi Abszolút tűnik a mindenható megelevenítőnek, míg a Korlátlan Abszolút tökéletesen hatékony mozgatójaként látszik a legteljesebben egyesített és véglegesen összehangolt világegyetemek mindensége számára, sőt a már megteremtett, a kialakulóban lévő és a jövőben megalkotandó világegyetemek számára is.

0:11.5 (14.3) Az Istenségi Abszolút nem tud, vagy legalábbis nem kíván abszolútat el nem érő módon megnyilvánulni a világegyetemi helyzetekben. Ennek az Abszolútnak bármely adott helyzetben kinyilvánított válasza a dolgok és lények teljes teremtésösszességének jólétével összhangban lévőnek tűnik, és ez nem csak a jelenlegi létállapotára igaz, hanem a teljes jövőbeli örökkévalóság végtelen lehetőségeit figyelembe véve is.

0:11.6 (14.4) Az Istenségi Abszolút az Egyetemes Atya szabad akaratu választása révén a teljes, végtelen valóságból kivált magvában való, melyben minden isteniségi tevékenység — legyen az öröktől való létezésen alapuló vagy tapasztalás által fejlődő — végbemegy. Ez a Korlátozott Abszolút, mely a Korlátlan Abszolúttal szembeállítva értelmezhető; viszont az Egyetemes Abszolút a teljes abszolút lehetőségeinek befogadása okán mindkettőhöz hozzáadódik.

0:11.7 (14.5) 2. A Korlátlan Abszolút nem-személyes, istenin túli és istenivé nem tett. Ennélfogva a Korlátlan Abszolút mentes a személyiségtől, az isteniségtől és minden teremtői előjogtól. Semmilyen tény, igazság, tapasztalat, kinyilatkoztatás, bölcselet vagy abszonitum nem képes ennek a világegyetemi sajátosságokkal nem rendelkező Abszolútnak a természetébe és jellemébe behatolni.

0:11.8 (14.6) Világosan látni kell, hogy a Korlátlan Abszolút olyan pozitív valóság, mely áthatja a nagy világegyetemet és láthatólag ezzel egyenértékű térjelenléttel is rendelkezve kihat a hét felsőbb-világegyetemen túli téregységek elképesztően nagy kiterjedéseinek erő-tevékenységeire és elő-anyagi evolúcióira. A Korlátlan Abszolút nem üres bölcseleti fogalom, melyet a korlátozatlan és a korlátlan egyetemlegességével, fölérendeltségével és elsőségével kapcsolatosan a metafizikai álokoskodások útján megalkotott előfeltevésekre alapozva nyilvánítottak ki. A Korlátlan Abszolút jótékony világegyetemi felügyelet a végtelenségben; ezt a felügyeletet térerő nem határolja be, ellenben az élet, az elme, a szellem és a személyiség jelenléte kifejezetten korlátozza, és a paradicsomi Háromság akaratlagos válaszai és célirányos parancsai szintén kötöttségeket állítanak vele szemben.

0:11.9 (14.7) Meggyőződésünk, hogy a Korlátlan Abszolút külön-nem-vált és mindent-átjáró hatása nem vethető össze sem a metafizikához tartozó minden-isten tani fogalmakkal, sem pedig a tudományban egykor elfogadott éter-feltevéssel. A Korlátlan Abszolút olyan korlátlan erő, melynek szabályozására az Istenségen keresztül kerül sor, de nem teljesen érzékeljük ennek az Abszolútnak a világegyetemek szellem-valóságaihoz fűződő viszonyát.

0:11.10 (14.8) 3. Az Egyetemes Abszolút a mi oktani levezetésünk szerint elkerülhetetlenül benne rejtett az Egyetemes Atyának a világegyetemi valóságokat istenivé tett és istenivé nem tett — megszemélyesíthető és meg nem személyesíthető — értékekre osztó, abszolút szabad akaratú cselekedetében. Az Egyetemes Abszolút az így szétvált világegyetemi valóságok szabad

akarattal való megteremtéséből eredő feszültség feloldódását jelző és az öröktől való létezésen alapuló lehetségességek összességének társ-összehangolójaként működő Istenség-jelenség.

0:11.11 (15.1) Az Egyetemes Abszolút feszültségoldó jelenléte az istenség-valóság és az istenivé nem tett valóság közötti különbséghez való hozzáigazodást jelzi, s e különbség a szabad-akaratú isteniség élénkségének és a korlátlan végtelenség nyugvóságának szétválásában foglaltatik.

0:11.12 (15.2) Mindig emlékezzetek: A végtelenség a lehetőségeit tekintve abszolút és elválaszthatatlan az örökkévalóságtól. A tényleges végtelenség az időben sohasem lehet más, mint részleges és ezért szükségképpen nem-abszolút; a tényleges személyiség végtelensége sem lehet abszolút, kivéve a korlátlan Istenségben. Éppen a Korlátlan Abszolútban és az Istenségi Abszolútban meglévő végtelenség lehetőségének különbsége teszi örökkévalóvá az Egyetemes Abszolútát, és ezáltal mindenségi viszonylatban is lehetővé válik anyagi világegyetemek létrejötte a térben, és szellemi viszonylatban lehetőség nyílik véges személyiségek megjelenésére az időben.

0:11.13 (15.3) A véges csak azért létezhet a Végtelennel együtt a mindenségrendben, mert az Egyetemes Abszolút társ-jelenléte oly tökéletesen kiegyenlíti a feszültséget az idő és az örökkévalóság, a végesség és a végtelenség, a lehetséges valóság és a tényleges valóság, a Paradicsom és a tér, valamint az ember és az Isten között. Társuló jellegéből fakadóan az Egyetemes Abszolút képezi a végtelent el nem érő, de az Istenség megnyilvánulását bíró tér-időbeli és azt meghaladó

világegyetemekben létező, fejlődő evolúciós valóság-körzet azonosságát.

0:11.14 (15.4) Az időleges és az örökkévalósági szinteken az Egyetemes Abszolútban rejlik a nyugvó-lendületes Istenség azon lehetősége, amely a működését tekintve véges és abszolút értékként, valamint lehetséges tapasztalás által fejlődő és öröktől való létezésen alapuló megközelítésként észlelhető. E felfoghatatlan Istenség-jegy lehet nyugvó, lehetőséget hordozó és társult, de a világmindenségben jelenleg működő értelmes személyiségek vonatkozásában nem lehet tapasztalásbeli fejlődés útján teremtő vagy evolúciós.

0:11.15 (15.5) Az Abszolút. A két Abszolút — a korlátozott és a korlátlan — az elmével rendelkező teremtmények megfigyelései szerint ugyan meglehetősen eltérően működik, az Egyetemes Abszolútban és általa azonban tökéletesen és istenien egyesített. A lényegét tekintve mind a három egy Abszolút. A végtelent el nem érő szinteken eltérő működést mutatnak, de a végtelenségben EGYEK.

0:11.16 (15.6) Mi soha nem használjuk az Abszolút kifejezést bárminek is a tagadásában vagy tagadásaként. Az Egyetemes Abszolútot sem tekintjük önmagát meghatározónak, egy minden-isten tan szerinti személytelen Istenségnek. Az Abszolút mindenben, ami a világegyetemi személyiséghez tartozik, szigorúan a Háromság által korlátozott és az Istenség által uralt.

XII. A Háromságok

0:12.1 (15.7) Az eredeti és örökkévaló paradicsomi Háromság öröktől való létezésen alapuló, a létrejötté pedig elkerülhetetlen volt. Ennek a sohasem-kezdődött Háromságnak a léte abban a tényben rejlik, hogy a személyes és a nem-személyes az Atya korlátlan akarata szerint szétvált és tényként megjelent, amikor az Atya személyes akarata e kettős valóságot elme révén összehangolta. A Havona utáni Háromságok tapasztalás által fejlődők — a világmindenségbeli erő-személyiség megnyilvánulás két, az abszolútát el nem érő és evolúciós szintjének megteremtése által jelentek meg.

0:12.2 (15.8) A paradicsomi Háromság — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem örökkévaló Istenség-egyesülése — a ténylegességét tekintve öröktől való létezésen alapuló, minden lehetőségét tekintve viszont tapasztalás által fejlődő. Ezért egyedül ez a Háromság alkot végtelenséget magába foglaló Istenség-valóságot, és ezért következik be a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten ténylegessé válásának világegyetemi jelensége.

0:12.3 (15.9) Az első és a második tapasztalás által fejlődő Háromság, a Havona utáni Háromságok nem lehetnek végtelenek, mivel származtatott Istenségeket foglalnak magukba, mégpedig az öröktől való létezésen alapuló paradicsomi Háromság által teremtetett vagy meglényegített tapasztalásban kibontakozó valóságok ténylegessé válása folytán kifejlődött Istenségeket. Az isteniség végtelenségét állandóan gazdagítja és növeli a teremtményi és a Teremtői tapasztalás végessége és abszonit jellege.

0:12.4 (16.1) A Háromságok kapcsolat-igazságok és összehangolt Istenség-megnyilvánulási tények. A Háromság-rendeltetések

Istenség-valóságokat foglalnak magukba, az Istenség-valóságok pedig mindig megszemélyesülésben igyekeznek megjelenni és megnyilatkozni. Ennélfogva a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és még az Abszolút Isten is isteni elkerülhetetlenség. E három tapasztalás által fejlődő Istenség az öröktől való létezésen alapuló Háromságban, a paradicsomi Háromságban magvában jelen volt, de a világegyetemben hatalommal rendelkező személyiségként való felbukkanásuk részben a hatalom- és személyiség-világegyetembeli, saját tapasztalás útján fejlődő működésüktől, részben a Havona utáni Teremtők és Háromságok tapasztalati előrehaladásától függ.

0:12.5 (16.2) A Havona utáni két Háromság, a Végleges és az Abszolút tapasztalás által fejlődő Háromság nem teljesen megnyilvánult; e két Háromság tényleges világegyetemi megjelenése folyamatban van. Ezek az Istenség-társulások a következőképpen jellemezhetők:

0:12.6 (16.3) 1. A Végleges Háromság, mely kifejlődőben van, egykor majd a Legfelsőbb Lényből, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségekből és a Világmindenség abszonit Építészeiből, azon egyedi világegyetem-tervezőkből fog összeállni, akik sem nem teremtők, sem nem teremtmények. A Végleges Isten ténylegesen és elkerülhetetlenül úgy fog hatalommal és személyiséggel felruházódni a majdnem határtalan világmindenség táguló színkörén, mint ennek a tapasztalás által fejlődő Végleges Háromságnak az egyesítéséből eredő Istenség-következmény.

0:12.7 (16.4) 2. Az Abszolút Háromság — a második tapasztalás által fejlődő Háromság — ténylegessé válása már tart, és e Háromságot a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és a ki nem

nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója fogja alkotni. Ez a Háromság a személyes és a személyest meghaladó szinteken egyaránt működik, sőt eléri még a nem-személyes határait is, és az egyetemességben való egyesülése tapasztalás útján fejlődővé teheti az Abszolút Istenséget.

0:12.8 (16.5) A Végleges Háromság tapasztalási értelemben véglegesen egyesül, de mi őszintén kételkedünk az Abszolút Háromság ilyen teljes egyesülésének létrejöttében. Az örökkévaló paradicsomi Háromságról alkotott fogalmaink ugyanakkor folyamatosan arra emlékeztetnek bennünket, hogy az Istenség háromságivá válása olyat is létrehozhat, amely máskülönben elérhetetlen; ezért feltételezzük a Legfelsőbb-Végleges valamikori megjelenését és az Abszolút Isten lehetőségét a tényleges háromságivá válásra.

0:12.9 (16.6) A világegyetemi bölcselők kikötik a Háromságok Háromságának létezését, mely öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által fejlődő Háromsági Végtelen, viszont nem képesek megfogalmazni annak megszemélyesülését; ez a VAGYOK fogalmi szintjén talán egyenértékű lesz az Egyetemes Atya személyével. De mindezekről függetlenül az eredeti paradicsomi Háromság a lehetőségeit tekintve végtelen, hiszen az Egyetemes Atya ténylegesen végtelen.

0:12.10 (16.7) Az írások hitelül

0:12.11 (16.8) Az Egyetemes Atya jellemének és az ő paradicsomi társai természetének bemutatásával, valamint a tökéletes központi világegyetem és az azt körülvevő hét felsőbb-világegyetem jellemzésével kapcsolatos beszámolók elkészítésekor a felsőbb-világegyetemi vezetőktől kapott

utasítás szerint kell eljárunk, mely megköveteli, hogy az igazság kinyilatkoztatására és az alapvető tudásanyag összehangolására irányuló minden erőfeszítésünk során részesítsük előnyben a bemutatás tárgyához kötődő, a létező legmagasabb rendű emberi fogalmakat. Új fogalmakra vonatkozóan csak abban a végső esetben tehetünk kinyilatkoztatást, ha a bemutatandó fogalomra az emberi elme még nem alkotott megfelelő kifejezést.

0:12.12 (17.1) Az isteni igazság egymást követő bolygói kinyilatkoztatásai a bolygói tudás új és teljesebb rendszerezésének részeként mindig a szellemi értékek legfejlettebb fogalmait foglalják magukba. Így az Istenről és a világegyetemi társairól szóló beszámolóink készítése során ezen írások alapjául több mint ezer, a szellemi értékeknek és a mindenséggel kapcsolatos jelentéstartalomnak a bolygón valaha létezett legmagasabb rendű és legfejlettebb ismeretanyagát felölelő emberi fogalmat választottunk. Ahol a múlt és a jelen Istent ismerő halandóitól összegyűjtött emberi fogalmak alkalmatlanok az igazság olyan bemutatására, amiként azt tisztünk kinyilatkoztatni, ott habozás nélkül kiegészítéseket teszünk, melynek érdekében felhasználjuk a paradicsomi Istenségek és az ő felsőbb honos világegyetemük valóságára és isteniségére vonatkozó saját, felsőbb rendű ismereteinket.

0:12.13 (17.2) Teljes mértékben tudatában vagyunk a megbízatásunkkal járó nehézségeknek; tudjuk, mennyire lehetetlen az isteniség és örökkévalóság fogalomnyelvét a halandói elme véges fogalmainak nyelvére lefordítani. De tudjuk azt is, hogy az emberi elmében ott lakozik Isten egy

része, és hogy az emberi lélekkel együtt van az Igazság Szelleme is; tudjuk továbbá, hogy e szellemerők együttműködnek annak érdekében, hogy képessé tegyék az anyagi embert a szellemi értékek valóságának megragadására és a világegyetemi jelentéstartalmak bölcséletének megértésére. Mindezeknél is biztosabban tudjuk azonban, hogy az Isteni Jelenlét e szellemei képesek hozzásegíteni az embert mindazon igazságok szellemben történő felismeréséhez, melyek hozzájárulhatnak a személyes vallásos tapasztalás örökké fejlődő valóságának — az Isten-tudatnak — a kiteljesítéséhez.

0:12.14 (17.3) [Összeállította egy orvontoni Isteni Tanácsos, aki a paradicsomi Istenségekkel és a világegyetemek mindenségével kapcsolatban az igazságnak az Urantián való bemutatására kijelölt Felsőbb-világegyetemi Személyiségek Testületének a Vezetője.]

Az Urantia könyv

I rész. A központi világegyetem és a felsőbb-világegyetemek

1. írás

Az Egyetemes Atya

1:0.1 (21.1) AZ EGYETEMES Atya a teremtésösszesség Istene, minden dolog és lény Első Forrása és Középpontja. Istent először teremtőnek, majd szabályozónak, végül pedig végtelen megtartónak tekintették. Az Egyetemes Atyára vonatkozó igazság akkor jelent meg az emberiség számára, amikor a próféta kijelentette, hogy „Te, Isten, egyedül vagy; nincs

melletted senki. Te teremtetted a mennyet és a mennyeknek országát, annak minden sokaságával együtt; te tartod meg őket és te szabályozod működésüket. A világegyetemeket Istenfiak teremtették. A Teremtő fényruhába öltözik és függőnyként feszíti ki a mennyeket.” Csak az Egyetemes Atya fogalma — az egy Isten a sok isten helyett — tette képessé a halandó embert arra, hogy az Atyát mint isteni teremtőt és mint végtelen szabályozót értelmezze.

1:0.2 (21.2) A bolygórendszerek miriádjai mind azért teremtettek, hogy egykor majd számos különféle válfajú értelmes teremtmény lakja be azokat, olyan lények, akik képesek Istent megismerni, az isteni ragaszkodást elfogadni és őt vizsontszeretni. A világegyetemek mindensége Isten műve és az ő különféle teremtményeinek lakhelye. „Isten teremtette az eget és alkotta a földet; nem hiába alkotta meg a világegyetemet és teremtette meg e világot; hanem lakhelyként alkotta.”

1:0.3 (21.3) A megvilágosult világok mind elismerik és imádják az Egyetemes Atyát, a teremtesösszesség örök megalkotóját és végtelen megtartóját. A saját akarattal bíró teremtmények mind az egyes világegyetemekben belevágtak a véges-végtelen paradicsomi utazásba, abba a lebilincselő küzdelembe, amely az Atya Isten megtalálásának örök kalandját jelenti. Az idő gyermekeinek minden másnál magasabb rendű célja az örökkévaló Isten megtalálása, az isteni természet megértése, az Egyetemes Atya megismerése. Az Istent ismerő teremtményeknek csupán egyetlen egy legfelsőbb szintű törekvése, egyetlen sóvár vágya van, ez pedig nem más, mint hogy a saját szférájukban olyanná váljanak, mint amilyen ő maga a személyiségének paradicsomi tökéletességében és az

igaz felsőségének világegyetemi szférájában. Az Egyetemes Atya, aki az örökkévalóságban lakozik, adta ki a legfelsőbb utasítást: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” A paradicsomi hírvivők szeretettel és irgalommal adták tovább ezt az isteni buzdítást korszakokról korszakra és világegyetemről világegyetemre, még az olyan alacsonyrendű, állati eredetű teremtményekhez is eljuttatták, mint az urantiai emberfajták.

1:0.4 (22.1) Az isteniségi tökéletesség elérésére való törekvést előíró nemes és egyetemes parancs teljesítése az elsődleges kötelessége a tökéletes Isten minden, létküzdelmet folytató teremtmény-teremtésének, és ez kellene hogy legyen egyszersmind a legmagasabb rendű törekvésük is. Az isteni tökéletesség elérésének e lehetősége minden ember örök szellemi fejlődésének végső és bizonyos beteljesülése.

1:0.5 (21.2) Az Urantián élő halandók nemigen remélhetik, hogy végtelen értelemben tökéletessé válnak, ám teljességgel lehetséges, hogy az emberi lények onnan indulva, ahonnan az e bolygón élők is indulnak, elérjék azt a felsőbb és isteni célt, melyet a végtelen Isten tűzött ki a halandó ember számára; és amint e végzetet beteljesítik, mindenben, ami csak az önmegvalósításhoz és az elme-kiteljesítéshez hozzátartozik, az isteni tökéletességű saját szférájukon belül éppoly teljesek lesznek, mint Isten maga az ő végtelenségi és örökkévalósági szférájában. E tökéletesség anyagi értelemben nem lesz ugyan egyetemes, értelmi szempontból nem lesz korlátlan és szellem-tapasztalási szempontból nem lesz végleges, de végleges és teljes lesz az akarát isteniségének, a személyiségi késztetés

tökéletességének és az Isten-tudatnak minden véges szempontjából.

1:0.6 (22.3) Ez a valódi jelentése annak az isteni parancsnak, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok”, mely a halandó embert mindegyre tovább hajtja és beljebb hívja azon a hosszú és lenyűgöző küzdelemben, melynek célja a szellemi értékek és az igaz világegyetemi jelentéstartalmak egyre magasabb és magasabb szintjeinek elérése. A világegyetemek Istenének magasztos keresése a legfelsőbb rendű kaland az idő és tér összes világának lakói számára.

1. Az Atya neve

1:1.1 (22.4) Azon nevek közül, amelyeken az Atya Istent szerte a világegyetemekben emlegetik, a leggyakoribb két megnevezés az Első Forrás és a Világegyetemi Közepont. A különböző világegyetemekben és a világegyetemen belül a különböző övezetekben az Első Atyát különféle neveken ismerik. A teremtmények által a Teremtőnek adott nevek nagymértékben függenek a teremtményi Teremtő-felfogástól. Az Első Forrás és Világegyetemi Közepont sohasem mutatta meg magát nevében, hanem csak természetében. Ha hisszük, hogy mi a Teremtő gyermekei vagyunk, akkor teljesen természetes, hogy Atyának hívjuk. De ez a megnevezés a mi saját választásunk, és ez abból a felismerésből ered, hogy személyes kapcsolatban vagyunk az Első Forrással és Középponttal.

1:1.2 (22.5) Az Egyetemes Atya sohasem kényszerít a világegyetemek értelmes, saját akarattal bíró teremtményeire semmiféle önkényes tiszteletet, előírással imádatot vagy szolgálai alázatot. Az idő és tér világai evolúciós lakóinak maguktól —

a szívükben — kell elismerniük, szeretniük és önként imádniuk őt. A Teremtő nem hajlandó a szellemi szabad akarattal rendelkező anyagi teremtményeit kényszerrel vagy erőszakkal a maga oldalára állítani. Az ember legszebb ajándéka az Isten számára az, hogy akaratát ragaszkodóan az Atya akarata teljesítésének szenteli; valójában a teremtményi akarat eme felajánlása a paradicsomi Atya számára az egyetlen lehetséges, igaz értékkel bíró ajándék. Az ember az Istenben él, mozog és létezik; semmi sincs, mit az ember az Istennek adni tudna, kivéve, hogy tiszteletben tartja az Atya akaratát, és e döntések, melyeket a világegyetem értelmes, saját akarattal bíró teremtményei meghoznak, alkotják annak az imádatnak a valóságát, mely olyannyira jól esik a Teremtő Atya szeretetteljes természetének.

1:1.3 (22.6) Amint végre igazán Isten tudatossá váltok, miután ténylegesen is felfedezitek a fenséges Teremtőt és elkezdtitek megtapasztalni az isteni szabályozó bennetek lakozó jelenlétét, akkor, a megvilágosodásokkal összhangban és aszerint és azon mód, ahogyan az isteni Fiak kinyilatkoztatják Istent, rátaláltok az Egyetemes Atya nevére, mely már megfelelően ki tudja fejezni az Első Nagy Forrásról és Középpontról alkotott fogalmatokat. És így a Teremtő a különböző világokon és a különböző világegyetemekben különféle neveket kap, melyek szellemi tekintetben mind ugyanazt jelentik, viszont a szavak és a jelképek mindegyike az adott teremtsrészbeli teremtmények szívében való elhelyezkedésének mértékét, mélységét tükrözi.

1:1.4 (23.1) A világegyetekek mindenségének középpontjához közel az Egyetemes Atyát az Első Forrással azonosnak vehető

tartalmú neveken ismerik. Ettől kívülebb, a tér világegyetemeiben az Egyetemes Atya megjelölésére gyakorta alkalmazott fogalom az Egyetemes Közepont. Még kívülebb, a csillagos teremtsrészekben úgy ismerik őt, ahogyan a ti helyi világegyetemetekben is, vagyis úgy, mint az Első Alkotó Forrás és Isteni Közepont. Az egyik közeli csillagvilágban Istent a Világegyetemek Atyjának hívják. Egy másikban a Végtelen Megtartónak és keleten pedig az Isteni Szabályozónak. Nevezik úgy is, mint a Fények Atyja, az Élet Ajándéka és a Mindenható.

1:1.5 (23.2) Azokon a világokon, ahol a paradicsomi Fiú alászállásának teljesítése során élt, az Istent általában valamilyen személyes kapcsolatra utaló, a gyöngéd ragaszkodást és az atyai tiszteletet kifejező névvel jelölik. A ti csillagvilági központokban Istent úgy emlegetik, mint az Egyetemes Atyát, és a lakott világokból álló helyi csillagrendszeretek más bolygóin olyan nevekkal illetik, mint az Atyák Atyja, a paradicsomi Atya, a Havona Atya és a Szellem-Atya. Akik a paradicsomi Fiak alászállása során tett kinyilatkoztatásokból is ismerik az Istent, a teremtmény-Teremtő megható kapcsolat okán engednek az érzelmi csábításnak és úgy nevezik az Istent, mint „a mi Atyánk”.

1:1.6 (23.3) Ivaros teremtmények lakta bolygón, olyan világon, ahol a szülői érzelmi indíttatások az értelmes lények szívében eredendően megvannak, az Atya kifejezés nagyon is találó és megfelelő név az örökkévaló Istenre. A bolygótokon, az Urantián őt leginkább, a legáltalánosabban elfogadottan, az Isten néven emlegetik. A neki adott név kis jelentőséggel bír; lényeges viszont, hogy meg kell ismernetek őt és törekednetek

kell arra, hogy olyanok legyetek, mint ő. A régi próféták helyesen hívták őt úgy, mint „az örökkévaló Isten” és emlegették úgy, mint az egyetlent, aki az „örökkévalóságban lakozik”.

2. Az Isten valósága

1:2.1 (23.4) Isten elsődleges valóság a szellemvilágban; Isten az igazság forrása az elmeszférákban; Isten mindent elhomályosít szerte az anyagi területeken. Minden teremtettt értelem számára Isten személyiség, és a világegyetemek mindensége számára ő az örök valóság Első Forrása és Központja. Isten nem emberszerű és nem gépszerű. Az Első Atya egyetemes szellem, örök igazság, végtelen valóság és atyai személyiség.

1:2.2 (23.5) Az örökkévaló Isten végtelenül több, mint eszményített valóság vagy mint megszemélyesült világegyetem. Isten nem egyszerűen az ember legfelsőbb rendű vágya, a tárgyiasult halandói kalandcél. Isten nem is pusztán fogalom, az igazságos hatalomgyakorlás lehetősége. Az Egyetemes Atya nem a természet hasonszava és nem is a megszemélyesült természeti törvény. Isten minden másnál magasabb rendű valóság, nem pusztán az embernek a legfelsőbb értékekről alkotott hagyományos fogalma. Isten nem a szellemi jelentéstartalmak lélektani fészke és nem is „az ember legnemesebb alkotása”. Isten mindeme fogalmak bármelyike és mindegyike lehet, de ő mindennél is több. Ő üdvözítő személy és szerető Atya mindenki számára, aki szellemi békében él a földön és aki a halál személyiségben való túlélésének megtapasztalására törekszik.

1:2.3 (24.1) Isten létének ténylegessége az ember halandói elméjében élni és ott az örök továbbélési képességgel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésében segédkezni rendelt isteni jelenlétnek, a Paradicsomról küldött szellemi Nevelőnek a beköltözése révén mutatkozik meg az emberi tapasztalásban. Ezen isteni Igazítónak az emberi elmében való jelenlétét három tapasztalásban kibontakozó jelenség kíséri:

1:2.4 (24.2) 1. Az értelmi képesség Isten megismerésére — az Isten-tudat.

1:2.5 (24.3) 2. A szellemi késztetés Isten megtalálására — az Isten-keresés.

1:2.6 (24.4) 3. Olyan személyiség, mely arra törekszik, hogy olyan legyen, mint az Isten — az ember őszinte vágya arra, hogy az Atya akarata szerint cselekedjen.

1:2.7 (24.5) Isten létezése sohasem bizonyítható tudományos kísérlettel vagy tisztán oktani levezetés útján. Isten csak az emberi tapasztalásban ismerhető meg; mindazonáltal az Isten valóságának igaz fogalma az oktan számára ésszerű, a bölcsélet számára hihető, a vallás számára alapvető és bármely személyiség-túlélési reményhez nélkülözhetetlen.

1:2.8 (24.6) Az Istent ismerők már megtapasztalták az ő jelenlétének tényét; az ilyen, Istent ismerő halandók személyes tapasztalataikban rendelkeznek azzal az egyedüli határozott bizonyítékkal az élő Isten létezésére vonatkozóan, melyet emberi lény egy másik emberi lénynek felajánlhat. Isten létezése a bemutathatóság minden lehetséges határán kívül esik, kivéve az emberi elme Isten-tudata és a Gondolatigazító

Isten-jelenléte közötti kapcsolatot, mely Gondolatigazító a halandói értelmes elmében lakozik és amelyet az ember az Egyetemes Atyától mint önkéntes adományt megkapott.

1:2.9 (24.7) Elméletben gondolhattok úgy Istenre, mint a Teremtőre, és ő a Paradicsom és a tökéletes központi világegyetem személyes teremtője, de az idő és tér világegyetemeit mind a Teremtő Fiak paradicsomi testületei teremtik és szervezik. Az Egyetemes Atya nem személyes teremtője a Nebadon helyi világegyetemnek; a világegyetem, amelyben ti is laktok az ő Mihály Fiának alkotása. Bár az Atya nem személyesen teremti az evolúciós világegyetemeket, mégis ő szabályozza ezeket sokféle világegyetemi kapcsolataikban és bizonyos fizikai, elmébéli és szellemi energia-megnyilvánulásaikban. Az Atya Isten a Paradicsom világegyetem személyes teremtője, és az Örökkévaló Fiú társaságában minden más személyes világegyetemi Teremtő létrehozója.

1:2.10 (24.8) Mint fizikai szabályozó a világegyetemek anyagi mindenségében az Első Forrás és Közepont az örök Paradicsom-Szigetnek a mintáiban működik, és ezen abszolút gravitációs középponton keresztül az örökkévaló Isten mindenségrendi felügyeletet gyakorol a fizikai szint felett a központi világegyetemben éppúgy, mint szerte a világegyetemek mindenségében. Elmeként Isten a Végtelen Szellem Istenségében működik; szellemként Isten az Örökkévaló Fiú személyében és az Örökkévaló Fiú isteni gyermekeinek személyében nyilatkozik meg. Az Első Forrás és Közepont, valamint a Paradicsom mellérendelt Személyei és Abszolútjai közötti kölcsönös viszony egyáltalán nem zárja ki

az Egyetemes Atya közvetlen személyes tevékenységét szerte a teremtésösszességben és annak minden szintjén. A Teremtő Atya a szellemszilánkjainak jelenlétén keresztül közvetlen kapcsolatot tart fenn a teremtmény-gyermekeivel és a megteremtett világegyetemeivel.

3. Az Isten egyetemes szellem

1:3.1 (25.1) „Isten szellem.” Ő egyetemes szellemi jelenlét. Az Egyetemes Atya végtelen szellemi valóság; ő „a legfőbb, örökkévaló, halhatatlan, láthatatlan és egyedül igaz Isten”. Még ha „az Istennek nemzetsége” vagytok is, nem szabad úgy gondolnotok, hogy az Atya formájában és kinézetében olyan lenne mint ti magatok, csak mert azt mondják rólatok, hogy „az ő képére” teremtetek — hogy az ő örökkévaló jelenlétének központi lakhelyéről kiküldött Titkos Nevelők lakoznak bennetek. A szellemlények valóságosak, függetlenül az emberi szem számára láthatatlan voltuktól; még ha nem is húsvér lények.

1:3.2 (25.2) Ahogy a régi idők prófétája mondta: „Íme, elvonul mellettem, és nem látom; átmegy előttem, de nem veszem észre.” Folyamatosan megfigyelhetjük Isten tetteit, nagyban tudatosulhatnak bennünk az ő fenséges viselkedésének anyagi bizonyítékai, de csak ritkán lehetünk szemtanúi az ő istenisége látható megnyilatkozásának, nem is szólva az emberben lakozó szellemküldöttje jelenlétének megfigyeléséről.

1:3.3 (25.3) Az Egyetemes Atya nem azért láthatatlan, mert elrejtí magát az anyagi fogyatékosságokkal és korlátozott szellemi képességekkel bíró alacsonyrendű teremtmények előtt. A helyzet inkább az, hogy: „Arcomat azonban nem láthatod, mert

nem láthat engem halandó, élvén.” Egyetlen anyagi ember sem képes a szellem Istent látni és közben megőrizni halandói létét. Az isteni személyiség-jelenlét dicsfénye és szellemragyogása megközelíthetetlen az alacsonyrendű szellemlények és bármely, anyagi személyiségrend számára. Az Atya személyes jelenléte szellemi világosságának „fényéhez halandó ember nem kerülhet közel; e fényt anyagi teremtmény eddig még nem látta és nem is képes meglátni”. De nincs is szükség arra, hogy Istent a testi szemetekkel lássátok ahhoz, hogy őt a szellemiesült elme hit-látomása által érzékeljétek.

1:3.4 (25.4) Az Egyetemes Atya szellemtermészetét teljesen kitölti az ő társ-létező sajátlényege, a paradicsomi Örökkévaló Fiú. Mind az Atya, mind a Fiú hasonlóképpen teljesen és fenntartások nélkül osztozik az egyetemes és örök szellemen az ő együttes, személyiség-mellérendeltjükkal, a Végtelen Szellemmel. Isten szelleme önmagában és önmagától abszolút; a Fiúban korlátlan, a Szellemben pedig egyetemes, és mindegyikben és mindegyik révén végtelen.

1:3.5 (25.5) Isten egyetemes szellem; Isten az egyetemes személy. A véges teremtés legfelsőbb személyes valósága szellem; a személyes mindenségrend végleges valósága abszonit szellem. Kizárólag a végtelenségi szintek abszolútak, és csak e szinteken áll fenn véglegesség az anyag, az elme és a szellem egyetlenségében.

1:3.6 (25.6) A világegyetemekben az Atya Isten, a lehetőségeit tekintve, az anyag, az elme és a szellem legfőbb felügyelője. Isten csak a messzire elérő személyiségköre révén foglalkozik közvetlenül a saját akarattal bíró teremtményei alkotta rengeteg teremtésösszesség személyiségeivel, viszont (a Paradicsomon

kívül) vele kapcsolatba lépni is csak az ő részeire osztott entitásainak jelenlétén, mint a kinti világegyetemi Isten akaraton, keresztül lehet. E paradicsomi szellem, mely az idő halandóinak elméjében lakozik és ott a túlélő teremtmény halhatatlan lelkének kifejlődésében segédkezik, az Egyetemes Atya természetét és isteniségét bírja. De ezen evolúciós teremtmények elméje a helyi világegyetemekből származik, és isteni tökéletességre azon tapasztalásban kibontakozó átalakulás szellemi kiteljesítése révén kell szert tenniük, amely elkerülhetetlen eredménye annak, hogy a teremtmény a mennyei Atya akaratának megfelelő cselekvés mellett dönt.

1:3.7 (26.1) Az ember benső tapasztalásában az elme az anyaghoz kötődik. Az anyagihoz kapcsolódott efféle elmék nem élhetik túl a halandói halált. A túlélés módszerére az ember úgy tehet szert, hogy akaratát úgy igazítja és halandói elméjét úgy alakítja, hogy ezen Isten-tudatos értelem fokozatosan szellem-tanította, majd pedig szellem vezette értelemmé váljon. Az emberi elmének az anyagi kapcsolódásból a szellem-egyesüléshez vezető fejlődése eredményezi a halandói elme magvában szellemi jellegű szakaszainak a halhatatlan lélek morontia valóságaivá való átalakulását. Az anyagnak alávetett halandói elme sorsa az, hogy egyre inkább anyagivá váljon, majd pedig a személyiség kihunyását szenvedje el; a szellemnek engedő elme sorsa az, hogy egyre inkább szellemivé váljon és legvégül a túlélő és irányító isteni szellemmel eggyé kapcsolódjon, s így személyiség-létben érje el a túlélést és az örökkévalóságot.

1:3.8 (26.2) Én magam az Örökkévalótól jöttem, és többször is visszatértem már az Egyetemes Atya jelenlétéhez. Én ismerem

az Első Forrás és Közepont, az Örökkévaló és Egyetemes Atya ténylegességét és személyiségét. Tudom, hogy míg a nagy Isten abszolút, örök és végtelen, addig ő jó, isteni és kegyes. Ismerem eme nagy nyilatkozatok igazságtartalmát: „az Isten szellem” és „az Isten szeretet”, és e jegyeket a legteljesebben az Örökkévaló Fiú nyilvánítja ki a világegyetemek számára.

4. Isten rejtélye

1:4.1 (26.3) Az Isten tökéletességének végtelensége olyan, hogy ez örökre kiismerhetetlenné teszi. Isten minden kifürkészhetetlen rejtelve közül a legnagyobb a halandói elmékben lakozó isteni szilánk jelensége. Az Egyetemes Atyának az idő-teremtményeivel való együttlétének módja minden világegyetemi rejtelen legnagyobbika; az isteni jelenlét az emberi elmében a rejtelmek rejtelve.

1:4.2 (26.4) A halandók anyagi teste alkotja „az Isten templomát”. Jóllehet a Felséges Teremtő Fiak közel kerülnek az igazgatásuk alá tartozó lakott világok teremtményeihez és „minden embert magukhoz vonzanak”; bár ők a tudatosság „ajtója előtt állnak és zörgetnek”, és örömmel lépnek be mindenkihez, aki kész a „szíve ajtaját megnyitni”; ugyan megvan a Teremtő Fiak és az ő halandó teremtményeik között ez a bensőséges személyes közösség, mégis a halandó ember rendelkezik valamivel az Istenből magából, ami ténylegesen is őbenne lakozik; az ember teste ennek a valaminek a temploma.

1:4.3 (26.5) Amikor itt lent már végeztetek, amikor az átmeneti formátokban a földön adatott időtök lejár, amikor próbautazások a húsvér testben befejeződik, amikor a

halandó templomot alkotó por „földdé lesz, mint azelőtt volt”; akkor, amint az kinyilatkoztatott, a bent lakozó „Szellem pedig megtér Istenhez, aki adta azt”. E bolygó minden egyes erkölcsi lényében ott lakozik Isten egy szilánkja, az isteniség egy része és darabja. Ez még nincs a ti birtokokokban, de rendeltetésük, hogy veletek egygyé váljanak, feltéve, hogy túlélitek a halandói létet.

1:4.4 (26.6) Folyamatosan szembetaláljuk magunkat Isten rejtelmével; zavarba ejt bennünket az ő végtelen jóságának, végtelen kegyelmének, páratlan bölcsességének és kiváló jellemének igazságát mutató végtelen látkép.

1:4.5 (26.7) Az isteni rejtelem abban az eredendő különbségben áll fenn, amely a véges és a végtelen, az ideigvaló és az örökkévaló, a tér-idő teremtmény és az Egyetemes Teremtő, az anyagi és a szellemi, az ember tökéletlensége és a paradicsomi Istenség tökéletessége között van. Az egyetemes szeretet Istene állhatatosan kinyilvánítja magát az ő minden egyes teremtményének egészen addig, amíg a teremtményi képességek olyannyira ki nem teljesednek, hogy szellemileg megragadhatják az isteni igazság, szépség és jóság ismérveit.

1:4.6 (27.1) Minden szellemlénynek és minden halandó teremtménynek a világegyetemek mindensége minden szférájában és minden világán az Egyetemes Atya kinyilvánítja az ő kegyes és isteni sajátlényegét teljesen, amennyire az ilyen szellemlények és halandó teremtmények felfoghatják és megérthetik. Isten nem tesz különbséget a személyek között, legyenek azok szellemiek vagy anyagiak. Azt az isteni jelenlétet, melyet a világegyetem bármely gyermeke bármely adott pillanatban élvez, kizárólag e teremtmény azon képessége

korlátozza, melynek révén az anyag-feletti világ szellem-ténylegeseit érzékeli és felfogja.

1:4.7 (27.2) Isten, mint az emberi szellemi tapasztalásban megjelenő valóság nem rejtelem. De amint kísérletet teszünk arra, hogy a szellemvilág valóságait az anyagi rendbe tartozó fizikai elme számára világossá tegyük, akkor rejtelmekre bukkanunk: olyan titokzatos és mély rejtelmekre, hogy az Istent ismerő halandó csak a hite révén foghatja fel a Végtelen véges általi felismerésének bölcseleti csodáját, és csakis e hit az, amely révén az örökkévaló Isten az idő és tér anyagi világainak fejlődő halandói által megérthető.

5. Az Egyetemes Atya személyisége

1:5.1 (27.3) Ne engedjétek, hogy az Isten nagysága, az ő végtelensége elhomályosítsa vagy elfedje az ő személyiségét. „Aki a fület ültette, avagy nem hall-e? És aki a szemet formálta, avagy nem lát-e?” Az Egyetemes Atya az isteni személyiség csúcsa; ő a személyiség eredete és beteljesülése szerte a teremtszősszességben. Isten egyaránt végtelen és személyes; ő végtelen személyiség. Az Atya igazi személyiség attól függetlenül, hogy a személyének végtelensége az anyagi és véges lények számára mindörökké lehetetlenné teszi e személyiség teljes megértését.

1:5.2 (27.4) Isten sokkal több, mint személyiség, legalábbis ahogyan a személyiség fogalmát az emberi elme értelmezi; ő annál is több, mint amelyet bármely személyes-feletti fogalom leírhatna. Azonban teljesen haszontalan dolog az isteni személyiség ilyen felfoghatatlan fogalmairól vitatkozni olyan anyagi teremtmény-elmékkel, melyeknek a lények valóságáról

alkotott legjobb fogalma a személyiség eszméjében és eszményképében kimerül. Az anyagi teremtményeknek az Egyetemes Teremtőről alkotott legmagasabb rendű fogalma is csak az isteni személyiség felsőbb eszméjének szellemi eszményképeiig terjed. Ennélfogva, ha esetleg tudjátok, hogy Isten mindenképpen sokkal több, mint amit az emberi személyiség-fogalom takar, akkor azt is éppúgy tudhatjátok, hogy az Egyetemes Atya valószínűleg nem lehet kevesebb, mint örök, végtelen, igaz, jó és szép személyiség.

1:5.3 (27.5) Isten nem bujkál egyetlen teremtménye elől sem. Ő csakis azért megközelíthetetlen a lények oly sok rendje számára, mert „olyan fényben lakozik, melyet anyagi teremtmény meg nem közelíthet”. Az isteni személyiség hatalmassága és nagysága az evolúciós halandók tökéletessé nem tett elméje számára túl messze van ahhoz, hogy megragadható legyen. „Ki mérte meg markával a vizeket, és ki mérte ki a világegyetemet arasszal. Ki ül a föld kereksege fölött, ki az egeket kiterjeszti, mint egy függönyt, és kifeszíti, mint a világegyetemet, lakásra.” „Emeljétek magasba a tekinteteket, és lássátok meg, aki mindeme dolgokat teremtette, aki kihozza világaikat szám szerint és mindegyiket nevén szólítja”; és az is igaz, hogy „Isten láthatatlan dolgait csak részlegesen érthetik meg a teremtett dolgok”. Most és a jelenlegi valóságokban a láthatatlan Teremtőt egyrészt az ő sokféle és különböző teremtésrészein keresztül, másrészt az ő Fiainak és számos alárendeltjeiknek megnyilatkozásában és segédkezésében kell érzékelnetek.

1:5.4 (28.1) Még ha az anyagi halandók nem is láthatják az Isten személyét, akkor is örvendeniük kell annak a bizonyoságnak,

hogy ő személy; hitük révén el kell fogadniuk azt az igazságot, mely úgy láttatja az Egyetemes Atyát, mint aki úgy szerette a világot, hogy gondoskodott a világ alacsonyrendű lakosainak örök szellemi fejlődéséről; hogy ő „gyönyörködik gyermekeiben”. Istenből nem hiányoznak azon emberfeletti és isteni jegyek, melyek egy tökéletes, örökkévaló, szerető és végtelen Teremtő személyiségének sajátjai.

1:5.5 (28.2) A helyi teremtsrészekben (a felsőbb-világegyetem személyi állományát kivéve) Istennek nincs személyes vagy helyhez kötődő megnyilatkozása a paradicsomi Teremtő Fiakon kívül, akik a lakott világok atyái és a helyi világegyetemek uralkodói. Ha a teremtmény hite tökéletes lenne, akkor bizonyossággal venné tudomásul, hogy ha látta a Teremtő Fiút, akkor már látta az Egyetemes Atyát is; az Atya keresése során nem akarna látni mást, mint a Fiút és nem számítana másra, mint őrá. Halandó ember egyszerűen nem képes meglátni Istent mindaddig, amíg teljes szellemi átalakuláson át nem esik és ténylegesen el nem éri a Paradicsomot.

1:5.6 (28.3) A paradicsomi Teremtő Fiak természete nem foglalja magába az Első Nagy Forrás és Közepont végtelen természete egyetemes abszolútságának korlátlan lehetőségeit, de az Egyetemes Atya mindenféleképpen istenmód jelen van a Teremtő Fiakban. Az Atya és Fiai egyek. A Mihály-rendbe tartozó paradicsomi Fiak tökéletes személyiségek, ők szolgálnak mintául az összes helyi világegyetemi személyiség számára a Fényes Hajnalcsillagoktól az állati evolúciós fejlődésen átesett, legalacsonyabb rendű emberi teremtményekig.

1:5.7 (28.4) Isten nélkül és az ő nagy és központi személyiségén kívül nem lenne személyiség a világegyetemek hatalmas mindenségében. Isten személyiség.

1:5.8 (28.5) Függetlenül attól, hogy Isten örökkévaló hatalom, fenséges jelenlét, minden másnál magasabb rendű eszménykép és dicső szellem, és bár ő mindezek együtt és még ennél is végtelenül több, tehát mindettől függetlenül ő igazmód és örökmód tökéletes Teremtő személyiség, olyan személy is, aki képes „megismerni és aki megismerhető”, aki képes „szeretni és aki szerethető”, és olyan valaki, aki barátilag is segít bennünket; ti is Isten barátaivá lehettek, miként más emberekkel is megtörtént ez már. Ő valódi szellem és szellemi valóság.

1:5.9 (28.6) Amint szerte az ő világegyetemében megnyilatkozni látjuk az Egyetemes Atyát; amint érzékeljük őt, mint aki a miriádnyi teremtményében lakozik; amint Egyeduralkodó Fiainak személyében meglátjuk őt; amint folyton érzékeljük isteni jelenlétét mindenütt, közel és távol, ne kételkedjünk az ő személyiségének elsőségében, ne kérdőjelezzük meg azt. E messzire elérő megnyilvánulásai ellenére ő igaz személy marad, és örökké személyes kapcsolatot fog fenntartani a világegyetemek mindenségében szétszórta élő, megszámlálhatatlan sokaságú teremtményeivel.

1:5.10 (28.7) Az Egyetemes Atya személyiségének eszméje az Istenről alkotott, az emberiséghez főként kinyilatkoztatásokon keresztül eljutott teljesebb és igazabb fogalom. Az értelem, a bölcsesség és a vallásos tapasztalás mind igazolhatják és sejtethetik az Isten személyiségét, de még együtt sem hitelesítik azt. Még az emberben lakozó Gondolatigazító is elő-

személyes. Bármely vallás igazsága és érettsége közvetlenül arányos az Isten végtelen személyiségéről alkotott fogalommal és azzal, hogy milyen mértéken ragadja meg az Istenség abszolút egységét. A személyes Istenség eszméje azt követően válik a vallás érettségének mércéjévé, miután a vallás megalkotta az Isten egységének fogalmát.

1:5.11 (29.1) A kezdetleges vallás sok személyes istent ismert, és ezek mindegyikét az ember képére szabta. A kinyilatkoztatás igazolja az Isten személyiség-felfogásának hitelességét, mely pusztán egy Első Ok tudományos kitételében lehetséges és amely csak átmenetileg javasolt az Egyetemes Egység bölcséleti eszméjében. Kizárólag személyiségi megközelítésben foghat hozzá bármely személy az Isten egységének megértéséhez. Az Első Forrás és Központ személyiségének tagadása az egyén számára csupán egyetlen választási lehetőséget hagy: az anyagelvűség és a minden-isten tan mint bölcséleti kényszerhelyzetek közötti választást.

1:5.12 (29.2) Az Istenség szemlélésekor a személyiség fogalmát meg kell tisztítani a testiség eszméjétől. Az anyagi test nem nélkülözhetetlen a személyiséghez sem az ember, sem az Isten esetében. E két szélsőséges emberi bölcsélet mindegyikében megtalálható a testiség tévedése. Az anyagelvűségben azért, mert az ember halálakor elveszíti a testét, és megszűnik személyiségként tovább létezni; a minden-isten tanban azért, mert Istennek nincs teste, s ennél fogva nem is személy. A fejlődő személyiség emberfeletti válfaja az elme és a szellem egységében működik.

1:5.13 (29.3) A személyiség nem egyszerűen csak Isten egy sajátossága; a személyiség inkább a mellérendelt végtelen

természet teljességét és azt az egyesített isteni akaratot jelöli, mely a tökéletes kifejeződés örökkévalóságában és egyetemességében fedezhető fel. A személyiség, a legfelsőbb értelemben, Isten kinyilatkoztatása a világegyetemek mindensége számára.

1:5.14 (29.4) Isten, lévén örökkévaló, egyetemes, abszolút és végtelen, sem tudásban, sem bölcsességben nem gyarapodik. Isten nem szerez tapasztalatokat, miként azt a véges ember feltételezné vagy elképelné, viszont, a saját örökkévaló személyiségi területein, igenis megéli a folyamatos önmegvalósítást, mely bizonyos mértékben hasonlatos ahhoz és megfelelője annak, ahogyan az evolúciós világok véges teremtményei új tapasztalatokra tesznek szert.

1:5.15 (29.5) A végtelen Isten abszolút tökéletessége arra kényszerítené őt, hogy szenvedjen a tökéletesség korlátlan véglegességének szörnyű korlátaiktól, ha nem volna tény, hogy az Egyetemes Atya közvetlenül is részt vesz minden olyan tökéletlen lélek személyiség-küzdelmeiben a tágas világegyetemben, aki isteni segítséggel azt keresi, hogy miként juthatna el a szellemi értelemben tökéletes fenti világokba. E fokozatos tapasztalás minden szellemlény és minden halandó teremtmény esetében szerte a világegyetemek mindenségében az Atya örökké gyarapodó Istenség-tudatának része, mely a szüntelen önmegvalósításra törő, soha véget nem érő isteni körből fakad.

1:5.16 (29.6) Szó szerint igaz, hogy: „Minden szenvedésekben ő is osztozik.” „Minden győzelmeinkben ő győzedelmeskedik bennetek és veletek.” Az ő elő-személyes isteni szelleme a ti valóságos részetek. A Paradicsom Szigete a világegyetemek

mindenségének minden fizikai átalakulására válaszol; az Örökkévaló Fiú a teremtésszössesség minden szellemindíttatását magába foglalja; az Együttes Cselekvő a táguló mindenségrend összes elme-megnyilvánulását felöleli. Az Egyetemes Atya az isteni tudatosság teljességében alkotja meg az idő és tér teljes evolúciós teremtésszössességének részét képező minden entitás, lény és személyiség terjeszkedő elméje és felemelkedő szelleme fejlődési küzdelmeinek összes egyéni tapasztalását. És mind szó szerint így igaz, mert „Öbenne élünk, mozgunk és vagyunk mi mind”.

6. A személyiség a világegyetemben

1:6.1 (29.7) Az emberi személyiség az isteni Teremtő személyiség által vetett tér-idő képárny. Márpedig az árnyék vizsgálatával sohasem lehet megfelelően felfogni egyetlen ténylegességet sem. Az árnyékokat az igazi lényegük szerint kell értelmezni.

1:6.2 (30.1) Isten a tudomány számára ok, a bölcsélet számára idea, a vallás számára személy, sőt a szerető mennyei Atya. Isten a tudós számára elsődleges hatóerő, a bölcselő számára egységfeltevés, a vallásos ember számára pedig élő szellemi tapasztalás. Az embernek az Egyetemes Atya személyiségéről alkotott tökéletlen fogalma csakis azáltal javítható, hogy az ember a világegyetemben szellemi értelemben fejlődik, és e fogalom csakis akkor válhat igazán pontossá, amint az idő és tér zarándokai végre eljutnak az élő Isten isteni kebelére a Paradicsomon.

1:6.3 (30.2) Soha ne feledkezzetek meg a személyiség vonatkozásában az Isten és az ember ellentétes nézőpontjairól. Az ember a személyiséget a véges felől a végtelen irányába

tekintve szemléli és értelmezi; Isten a végtelen felől a véges irányába tekint. Az ember a legalacsonyabb rendű személyiséget birtokolja; Isten a legmagasabb rendűt, sőt a legfelsőbbet, a véglegest és az abszolútot. Ezért kellett az isteni személyiségre vonatkozó megfelelőbb fogalmaknak megvárniuk az emberi személyiségre vonatkozó tökéletesebb eszmék megjelenését, különösen azon felsőbb kinyilatkoztatásokat, melyek mind az emberi, mind az isteni személyiséget felfedték Mihály, a Teremtő Fiú urantiai alászállása során teljesített életében.

1:6.4 (30.3) A halandói elmében lakozó elő-személyes isteni szellem, magában a jelenlétében, hordozza a tényleges létének hiteles bizonyítékát, de az isteni személyiség fogalma csak a tiszta személyes vallásos tapasztalás szellemi látásmódján keresztül ragadható meg. Bármely személy, legyen az emberi vagy isteni, a külső megnyilvánulásaitól vagy anyagi jelenlététől teljesen függetlenül megismerhető és megérthető.

1:6.5 (30.4) Valamely két személy közötti barátsághoz alapvető fontosságú valamiféle erkölcsi rokonság és valamiféle szellemi összhang; egy szerető személyiség aligha képes megnyilvánulni egy szeretni képtelen személy számára. Az isteni személyiség megismerésével való pusztán megpróbálkozás is az ember minden személyiségértékének teljes mozgósítását igényli; bátortalan, részleges próbálkozásnak nincs értelme.

1:6.6 (30.5) Minél jobban megérti magát az ember, minél jobban elismeri a társai személyiségértékeit, annál jobban fog vágyódni az Eredeti Személyiség megismerésére, és az ilyen, Istent ismerő ember annál őszintébben fog törekedni az Eredeti

Személyiséghez való hasonlatossá válásra. Vitatkozhattok az Istenre vonatkozó különböző véleményeken, de az Istennel és az Istenben szerzett tapasztalás mindenféle emberi vita és pusztán értelmi oktan felett áll és kikezddhetetlen. Az Istent ismerő ember a saját szellemi tapasztalásait nem a hitetlenek meggyőzése érdekében írja le, hanem a hívők okulása és kölcsönös megelégedése céljából.

1:6.7 (30.6) A világegyetem megismerhetőségének, vagyis felfoghatóságának feltételezése nem más, mint a világegyetem elme-alkotta és személyiség-igazgatta voltának feltételezése. Az emberi elme kizárólag más elmék elmejelenségeit képes érzékelni, legyenek azok emberi vagy emberfeletti elmék. Ha az emberi személyiség képes megtapasztalni a világegyetemet, akkor abban a világegyetemben valahol elrejtve lennie kell egy isteni elmének és egy tényleges személyiségnek.

1:6.8 (30.7) Isten szellem — szellemszemélyiség; az ember szintén szellem — lehetőségét tekintve szellemszemélyiség. A názáreti Jézus e lehetséges szellemszemélyiséget az emberi tapasztalásban kiteljesítette; ezért élete, melyben megcselekedte az Atya akaratát, az ember számára az Isten személyiségének legvalóságosabb, eszményi kinyilatkoztatásává lett. Még ha az Egyetemes Atya személyisége csak tényleges vallásos tapasztalásban ragadható is meg, Jézus földi életében ösztönzést kapunk azon keresztül, ahogy az Isten személyiségét tökéletesen bemutatja és kinyilatkoztatja egy valóban emberi tapasztalásban.

7. A személyiségfogalom szellemi értéke

1:7.1 (31.1) Jézus „az élő Istenről” beszélve egy személyes Istenségre — a mennyben lakozó Atyára — utalt. Az Istenség személyiségének fogalma lehetővé teszi a társas viszonyt; kedvez az értelmes istenimádatnak; hozzájárul az üdítő bizalomteljességhez. Kölcsönhatás kialakulhat nem-személyes dolgok között, de társas viszony nem. Az atya és fiú közötti társas viszony, miként az Isten és az ember között, nem élvezhető, hacsak nem személyek mindketten. Csak személyiségek képesek egymással bensőséges viszonyba kerülni, jóllehet e személyes közösséget éppen egy személytelen entitásnak, a Gondolatigazítónak a jelenléte könnyíti meg jelentősen.

1:7.2 (31.2) Az ember nem úgy egyesül Istennel, mint ahogy a vízcsepp egységre lelhet a világtengerben. Az ember fokozatos, viszonyos szellemi közösség révén, a személyes Istennel való személyiség-érintkezés által, az isteni akarat iránti őszinte odaadáson és az azzal való értelmes összhangon keresztül, az isteni természetet fokozatosan elérve valósít meg isteni egyesülést. Ilyen magasztos viszony csakis két személyiség között létezhet.

1:7.3 (31.3) Az igazság fogalma esetleg értelmezhető a személyiségtől különvéve is, a szépség fogalma talán létezhet személyiség nélkül is, viszont az isteni jóság fogalma csak személyiségi viszonylatban értelmezhető. Kizárólag személy képes szeretni és szeretve lenni. Még a szépségnek és az igazságnak sem lenne túlélési esélye, ha nem egy személyes Isten, egy szerető Atya ismertetőjegyei volnának.

1:7.4 (31.4) Nem értjük teljesen, hogy Isten miként lehet elsődleges, változatlan, mindenható és tökéletes, miközben körülveszi őt

egy folyton változó és láthatóan törvényszabta világegyetem, egy viszonylagosan tökéletlen dolgokat magába foglaló, fejlődő világegyetem. De ezen igazságot saját személyes tapasztalatainkból megismerhetjük, hiszen a magunk és környezetünk állandó változása ellenére mi mindannyian megőrizzük személyazonosságunkat és saját akaratunkat.

1:7.5 (31.5) A végleges világegyetemi valóságot nem lehet megérteni matematika, oktan vagy bölcsélet révén, erre csakis egy személyes Isten isteni akaratának való fokozatos megfelelésben szerzett személyes tapasztalás révén van lehetőség. Sem a tudomány, sem a bölcsélet, sem az istentan nem képes az Isten személyiségét hitelesíteni. Csak a mennyei Atya hites fiainak személyes tapasztalása vezethet el az Isten személyiségének tényleges szellemi megértéséhez.

1:7.6 (31.6) A világegyetemi személyiségre vonatkozó felsőbb fogalmak közé tartoznak a következők: személyazonosság, öntudat, saját akarat és az önkifejezés lehetősége. Ezen ismérvek magukba foglalják továbbá a más és egyenlő személyiségekkel való társas viszonyt, mint amilyen a paradicsomi Istenségek személyiség-társulásaiban is megvan. E társulások abszolút egysége oly tökéletes, hogy az isteniség az oszthatatlanság, az egyetlenség révén válik megismerhetővé. „Az Úristen maga egy.” A személyiség oszthatatlansága nem összeférhetetlen azzal, hogy az Isten szellem-adományát a halandó emberek szívébe elküldi. Az emberi apa személyiségének oszthatatlansága nem teszi lehetetlenné halandó fiak és leányok szaporítását.

1:7.7 (31.7) Az oszthatatlanság fogalma az egység fogalmával együttesen azt is jelenti, hogy az Istenség Véglegessége mind

az időt, mind pedig a teret meghaladja; ennél fogva sem a tér, sem az idő nem lehet abszolút vagy végtelen. Az Első Forrás és Közep pont nem más, mint a minden elmét, minden anyagot és minden szellemet korlátlanul meghaladó végtelenség.

1:7.8 (31.8) A paradicsomi Háromság ténye semmilyen módon nem jelenti az isteni egység igazságának eltorzítását. A paradicsomi Istenség három személyisége, minden világegyetemi valóság-válaszban és minden teremtményi viszonyban, egy. E három örök személy létezése sem torzítja az Istenség oszthatatlanságának igazságát. Egy pillanatra sem feledkezem meg arról, hogy nem ismerek olyan nyelvet, amely alkalmas lenne arra, hogy azon keresztül a halandói elme számára világosan elmagyarázzam, hogy e világegyetemi kérdéseket mi hogyan látjuk. De ez ne szegje kedveteket; mindezen dolgok között vannak olyanok, amelyek nem egészen világosak még azon felsőbb személyek számára sem, akik a paradicsomi lényeknek ugyanazon csoportjába tartoznak, mint jómagam. Mindig emlékezzetek arra, hogy az Istenséggel kapcsolatos mély igazságok egyre érthetőbbé válnak, amint elmétek fokozatosan szellemivé lényegül a Paradicsom felé tartó hosszú halandói felemelkedés egymást követő korszakai során.

1:7.9 (32.1) [Közreadta egy Isteni Tanácsos, az Uverszán, a hetedik felsőbb-világegyetem központjában működő Nappalok Elődei által kijelölt mennyei személyiségekből álló csoport tagja, mely testület feladata ellenőrizni az itt következő kinyilatkoztatások közül azokat, amelyek a Nebadon helyi világegyetem határain túli dolgokkal kapcsolatba hozhatók. Megbízatásom, hogy az Isten természetét és sajátosságait bemutató írások összeállítását hitelesítsem, mert bármely lakott

világon e célra rendelkezésre álló ismeretek legmagasabb szintű forrását én képviselem. Isteni Tanácsosként mind a hét felsőbb-világegyetemben szolgáltam, és hosszú időt töltöttem a minden dolgok paradicsomi középpontjában. Sokszor adatott meg nekem a legnagyobb öröm, hogy az Egyetemes Atya közvetlen személyes jelenlétét élvezzem. Az Atya természetének és sajátosságainak valóságát és igaz voltát megkérdőjelezhetetlen hatásköröm birtokában mutatom be; tudom, hogy mit beszélek.]

2. írás

Az Isten természete

2:0.1 (33.1) MINTHOGY az elsődleges és végtelen személyiségről alkotott emberi eszmében és eszményképben benne foglaltatik az embernek Istenről alkotott, lehető legmagasabb rendű fogalma, ezért megengedhető és adott esetben hasznos is az isteni természetnek bizonyos, az Istenség jellemét alkotó jegyeit tanulmányozni. Az Isten természete az Atya azon kinyilatkoztatásán keresztül érthető meg a legjobban, melyet a nebadoni Mihály tett különféle tanításaiban és a húsvér testben eltöltött fényes halandói létében. Az isteni természet jobb megértésében segíti az embert az is, ha önmagát Isten gyermekének tekinti és úgy tekint a paradicsomi Teremtőre, mint igaz szellemi Atyára.

2:0.2 (33.2) Az Isten természete tanulmányozható a legfelsőbb eszmék kinyilatkoztatásában, az isteni jellem elképzelhető úgy, mint fenséges eszménykép-ábrázolás, de az isteni természetre vonatkozó összes kinyilatkoztatás közül a leginkább megvilágító és szellemi értelemben tanító jellegű kinyilatkoztatás a názareti Jézus vallásos életének

megértésében található meg, mégpedig az isteniségének teljes tudatosulását megelőző életszakaszában éppúgy, mint az azt követően. Ha Mihálynak a megtestesülésben leélt életét tekintjük az Istenről az embernek tett kinyilatkoztatás alapjának, akkor megkísérelhetünk emberi szóképekbe önteni bizonyos eszméket és eszményképeket az isteni természettel kapcsolatban, melyek vélhetően hozzájárulnak ahhoz, hogy az Egyetemes Atya személyiségének természetéről és jelleméről alkotott emberi fogalom világosabbá és egységesebbé váljon.

2:0.3 (33.3) A halandói elme korlátozott képességei rendkívül megnehezítik mindazon erőfeszítéseinket, hogy az Istenről alkotott emberi fogalmat teljesebbé és szellemibbé tegyük. Feladatunk teljesítését komolyan hátráltatják a nyelvi korlátok, valamint az olyan irodalmak hiánya, amelyeket felhasználhatnánk erőfeszítéseink során, hogy az ember véges, halandói elméje számára az isteni értékeket és a szellemi jelentéstartalmakat szemléltessük vagy összehasonlító jelleggel bemutassuk. Az embernek az Istenről alkotott fogalma bővítésére irányuló minden igyekezetünk helyelközzel hiábavaló lenne, ha figyelmen kívül hagynánk azt a tényt, hogy a halandói elmében ott lakozik az Egyetemes Atya küldötte Igazító és az embert áthatja a Teremtő Fiú Igazságszellem. Ezért, ezen isteni szellemek emberi szívben való jelenlétét az istenkép teljesebbé tételéhez segítségül hívva, örömet fogok hozzá feladatom teljesítéséhez, vagyis hogy az emberi elme számára megpróbáljam részletesebben bemutatni az Isten természetét.

1. Az Isten végtelensége

2:1.1 (33.4) „Végtelenség! Nem foghatjuk meg őt. Az isteni lábnyomok nem látszanak meg.” „Az ő bölcsességének nincsen határa és az ő nagysága megfoghatatlan.” Az Atya jelenlétének vakító fénye olyan, hogy az ő alacsonyrendű teremtményei számára úgy tűnik, hogy „a felhőben lakozik”. Nemcsak gondolatai és tervei kifürkészhetetlenek, hanem az is igaz, hogy „nagy dolgokat művel, és csudákat, amiknek száma nincsen”. „Az Isten fenséges; mi nem ismerhetjük őt, esztendeinek száma sem nyomozható ki.” „Vajon gondolható-e, hogy lakozhatik az Isten a földön? Íme a menny (világegyetem), és a mennyeknek országa (világegyetemek mindensége) őt be nem foghatják.” „Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útjai!”

2:1.2 (34.1) „Csak egy Isten van, a végtelen Atya, aki egyúttal hű Teremtő is.” „Az isteni Teremtő egyúttal az Egyetemes Adományozó is, a lelkek forrása és beteljesülése. Ő a teremtésszösszeg Legfelsőbb Lelke, Elsődleges Elméje és Korlátlan Szelleme.” „A nagy Szabályozó nem hibázik. Fenségben és dicsőségben tündököl.” „A Teremtő Isten félelemtől és gyűlölettel teljesen mentes. Ő halhatatlan, örökkévaló, önmagától létező, isteni és bőkezű.” „Mily tiszta és csodálatos, mily mély és kifürkészhetetlen a minden dolgok fenséges Őse!” „A Végtelen legkiválóbb volta abban nyilvánul meg, hogy magát adja az embernek. Ő a kezdet és a vég, minden jó dolog és minden tökéletes cél Atyja.” „Istennél minden lehetséges; az örökkévaló Teremtő az okok oka.”

2:1.3 (34.2) Az Atya örök és egyetemes személyisége elképesztően nagyszámú megnyilatkozásainak végtelensége ellenére ő

korlátlanul tudatában van saját végtelenségének és örökkévalóságának egyaránt; hasonlóképpen teljes mértékben tisztában van a saját tökéletességével és hatalmával. Isteni mellérendeltjein kívül ő az egyetlen lény a világegyetemben, aki tökéletes, helyes és teljes képet tud alkotni saját magáról.

2:1.4 (34.3) Az Atya állandóan és biztosan kielégíti azt a saját maga iránti igény-különbözetet, mely önmaga időről időre való változásából ered a világmindenség különböző részeiben. A nagy Isten ismeri és megérti saját magát; minden elsődleges tökéletességi sajátosságának végtelenül tudatában van. Isten nem egy mindenségrendi baleset; és nem is egy világegyetemi kísérletező. A Világegyetem Egyeduralkodói kalandos vállalkozásba foghatnak; a Csillagvilági Atyák kísérletezhetnek; a csillagrendszerek vezetői e minőségükben kedvük szerint tevékenykedhetnek; de az Egyetemes Atya a kezdettől fogva szemléli a jövőt, és az ő isteni terve és örök célja ténylegesen is átfogja és tartalmazza az alárendeltjeinek összes kísérletét és kalandját minden világon, csillagrendszerben és csillagvilágban, mely az ő hatalmas kiterjedésű világegyetem-összességében csak megtalálható.

2:1.5 (34.4) Isten számára nincs új dolog, és egyetlen mindenségrendi esemény sem okoz neki meglepetést; ő az örökkévalóság körében lakozik. Számára nincsenek napkelték és napnyugták. Isten számára nincs múlt, jelen és jövő; számára minden idő bármely adott pillanatban jelen van. Ő a nagy és egyetlen VAGYOK.

2:1.6 (34.5) Az Egyetemes Atya abszolút értelemben és korlátlanul is végtelen minden sajátosságában; és e tény, önmagában és önmagától, feltétel nélkül elválasztja őt attól, hogy bármiféle

személyes kapcsolatot alakítson ki véges anyagi lényekkel és egyéb alacsonyrendű teremtetett értelmekkel.

2:1.7 (34.6) Mindez az ő számos teremtményével való kapcsolat és viszony kialakítása érdekében olyan intézkedéseket tesz szükségessé, melyek elrendeltettek, először az Isten paradicsomi Fiainak személyiségeiben, akik bár isteniségükben tökéletesek, mégis gyakran osztoznak a bolygókon élő fajok húsvér természetében, egyikőtökké válva és veletek eggyé válva; így, mondhatni, Isten emberré válik, amint az Mihály alászállása során is történt, akit az Isten Fiának és az Ember Fiának egyaránt neveztek. Másodszor, itt vannak a Végtelen Szellem személyiségei, a szeráfi seregek különféle rendjeibe tartozók és egyéb mennyei értelmek, akik az alacsonyrendű anyagi lényekhez közel állnak és oly sokféleképpen segítik és szolgálják őket. Harmadszor pedig, itt vannak a személytelen Titkos Nevelők, a Gondolatigazítók, a nagy Istentől magától származó tényleges ajándékok, akiket azért adott, hogy az olyan teremtményekben lakozzanak, mint az urantiai emberek, akiket bejelentés és magyarázat nélkül küldött. Végtelen számban szállnak ők alá a dicső magasból abból a célból, hogy ékesítsék és jelenlétükkel töltsék el azon halandók szerény elméjét, akik az Isten-tudat képességével vagy annak lehetőségével rendelkeznek.

2:1.8 (35.1) Így és sok más módon, számotokra ismeretlen és a véges felfogóképességet teljesen meghaladó utakon szeretőn és önként mérsékli és módosítja, enyhíti és csökkenti a paradicsomi Atya az ő végtelenségét annak érdekében, hogy képes legyen a teremtmény-gyermekeinek véges elméjéhez közelebb kerülni. Az egyre kevésbé abszolút személyiség-

megosztások során keresztül a végtelen Atya így képes szoros kapcsolatot fenntartani az ő tágas világegyeteme számos részének különféle értelmeivel.

2:1.9 (35.2) Ő mindezt megcselekedte, most is így tesz és mindig is így fog tenni, anélkül, hogy ez bármiben is érvénytelenítené az ő végtelenségének, örökkévalóságának és elsődlegességének tényszerűségét és valóságát. És e dolgok tiszta igazságok, függetlenül az értelmezési nehézségektől, attól a rejtelemtől, mely ezeket körülveszi vagy attól, hogy mindezeket az olyan teremtmények, mint amelyek az Urantián lakoznak, nem képesek teljesen megérteni.

2:1.10 (35.3) Annak, hogy az Első Atya terveiben végtelen és céljaiban örökkévaló, eredendő következménye az, hogy egyetlen véges lény sem képes sohasem megragadni vagy megérteni ezen isteni terveket és célokat a maguk teljességében. A halandó ember előtt az Atya céljai kizárólag most és a jövőben, csak itt-ott derenghetnek fel, amint a teremtményi felemelkedési terv végrehajtásával összefüggésben a világegyetemi fejlődés egymást követő szintjein megnyilvánulnak. Az ember nem képes a végtelenség jelentőségét megítélni, viszont a végtelen Atya egészen bizonyosan teljes mértékben megérti és szeretően átfogja az ő világegyetemi gyermekeinek teljes végességét.

2:1.11 (35.4) Az Atya nagyszámú, felsőbb paradicsomi lénnel osztja meg isteniségét és örökkévalóságát, de kétségeink vannak afelől, hogy a végtelenségét és az abból következő elsődlegességét a paradicsomi Háromságban mellérendelt társai kivételével bármely lénnel megosztja-e teljes mértékben. A személyiség végtelenségének szükségképp

magába kell foglalnia a személyiség teljes végességét; ennél fogva annak a tanításnak az igazságát — szó szerinti igazságát — is, mely szerint „Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk”. Az Egyetemes Atya tiszta Istenségének szilánkja, mely a halandó emberben lakozik, maga is része az Első Nagy Forrás és Közeppon, az Atyák Atyja végtelenségének.

2. Az Atya örök tökéletessége

2:2.1 (35.5) A régi prófétáitok még értették az Egyetemes Atya örök, kezdet és vég nélküli, körön visszatérő természetét. Isten szó szerint és örökmód jelen van a világegyetemek mindenségében. Teljes abszolút méltóságában és örök nagyságában lakozik a jelen pillanatban. „Az Atyának élete van önmagában, és e lét örök élet.” Az örök korszakok során mindig is az Atya az, aki „mindeneknek életet ad”. Végtelen tökéletesség van az isteni osztatlanságban. „Én vagyok az Úr; én meg nem változom.” A világegyetemek mindenségére vonatkozó ismereteinkből nem csak azt tudjuk, hogy ő a fények Atyja, hanem azt is, hogy a bolygóközi ügyeinek intézésében nála „nincs változás, vagy változásnak árnyéka”. Ő „megjelenti kezdettől fogva a véget”. Ő mondja: „Tanácsom megáll; véghez viszem minden akaratomat” „azon örök eleve-elvégezés szerint, melyet megcselekedtem a Fiamban.” Így tehát az Első Forrás és Középpont tervei és céljai olyanok, mint ő maga: örökkévalók, tökéletesek és mindörökké változhatatlanok.

2:2.2 (35.6) Az Atya rendelkezéseinek teljessége végleges, kiteljesedése tökéletes. „Valamit Isten cselekszik, az lesz örökké; ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni.” Az Egyetemes Atya nem bánkodik a saját eredeti bölcsesség- és

tökéletesség-céljai miatt. Tervei megingathatatlanok, szándéka szilárd, cselekedetei pedig isteniek és biztosak. „Mert ezer esztendő annyi előtte, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel.” Az isteniség tökéletessége és az örökkévalóság mértéke örökké elérhetetlen marad a halandó ember korlátolt elméje számára.

2:2.3 (36.1) Egy változhatatlan Isten válaszai az ő örök céljának véghezvitele szempontjából úgy tűnhetnek, mint amelyek az ő teremtett értelmeinek változó magatartása és változó elméi szerint módosulnak; vagyis hogy láthatólag és a dolgok felszínén esetleg változnak; de a felszín alatt és az összes kifelé irányuló megnyilatkozáson belül mindig is jelen van az örökkévaló Isten változatlan célja, örökös terve.

2:2.4 (36.2) A világegyetemekben a tökéletesség szükségképpen viszonylagos fogalom, de a központi világegyetemben és különösen a Paradicsomban a tökéletesség nem hígul fel; bizonyos szakaszokban a tökéletesség még abszolút is. A háromsági megnyilatkozások változatosságot hoznak az isteni tökéletességben, de nem gyengítik azt.

2:2.5 (36.3) Az Isten elsődleges tökéletessége nem valamiféle feltételezett pártatlanságban áll, hanem inkább az ő isteni természete jóságának eredendő tökéletességében. Ő végleges, teljes és tökéletes. Pártatlan jellemének szépségéből és tökéletességéből semmi sem hiányzik. És az élő létezők teljes terve a tér világain abban az isteni célban összpontosul, hogy minden saját akarattal bíró teremtmény az Atya paradicsomi tökéletességében való osztozás megtapasztalásának felsőbb beteljesüléséhez felemeltessék. Isten nem önközéppontú és nem is önmagába zárkózott; sohasem hagy fel önmaga

adományozásával a világegyetemek hatalmas mindenségében létező, öntudattal bíró összes teremtmény számára.

2:2.6 (36.4) Isten örökmód és végtelenül tökéletes, ő személyesen, saját tapasztalásból nem képes megismerni a tökéletlenséget, viszont minden tökéletlenség-tapasztalásban osztozik az összes küzdő teremtménnyel, akik az összes paradicsomi Teremtő Fiú evolúciós világegyetemeiben léteznek. A tökéletesség Istenének személyes, felszabadító érintése az erkölcsi ítélőképesség világegyetemi szintjét elért minden halandó teremtmény szívéig elér és átjárja természetüket. Így, valamint az isteni jelenléttel járó kapcsolatokon keresztül, az Egyetemes Atya ténylegesen is részesül az éretlenség és tökéletlenség megtapasztalásából az egész világegyetem minden erkölcsi lényének fejlődési létpályája során.

2:2.7 (36.5) Az emberi korlátok, a lappangó rossz, nem képezik részét az isteni természetnek, azonban magában a rosszban szerzett halandói tapasztalások és az ember minden ehhez fűződő viszonya okvetlenül részét képezik Isten örökmód bővülő önmegvalósításának az idő gyermekeiben — olyan erkölcsi felelősséggel rendelkező teremtményekről van szó, akik a Paradicsomból eljött összes Teremtő Fiú által teremtetek vagy fejlődtek ki.

3. Igazságosság és pártatlanság

2:3.1 (36.6) Isten pártatlan; ennél fogva igazságos. „Az Úr minden cselekedetében pártatlan.” „»Nem hiába cselekedtem mindazt, amit cselekedtem,« ezt mondja az Úr.” „Az Úr ítéletei igazak és egyúttal pártatlanok is.” Az Egyetemes Atya igazságosságát a teremtményeinek tettei és cselekedetei nem képesek

befolyásolni, „mert az Úrnál, a mi Istenünknel nincsen gonoszság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel”.

2:3.2 (36.7) Mennyire hiábavaló gyerekes kérelmekkel fordulni az ilyen Istenhez annak érdekében, hogy változtathatatlan rendelkezéseit módosítsa csak azért, hogy az ő bölcs természeti törvényeinek és pártatlan szellemi parancsainak hatályosulásából származó következményeket elkerülhessük! „Ne tévelyegjete; Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratni is fogja.” Igaz, hogy a rosszcselkedet termésének igaz aratásakor ezen isteni igazságosságot mindig irgalom hatja át. A végtelen bölcsesség nem más, mint a bármely adott helyzetben kimérendő igazságosság és irgalom arányát meghatározó döntőbíró. A rosszcselkedet és az Isten kormányzása elleni lázadás legfőbb büntetése (a valóságban elkerülhetetlen következménye) nem más, mint e kormányzás egyik egyedi tárgya létének elveszejtése. A teljes odaadással elkövetett bűn végeredménye pedig a megsemmisülés. Az ilyen bűnnel-azonosult egyedek végeredményben önmagukat pusztítják el azáltal, hogy a gonoszság befogadásán keresztül teljes mértékben valótlanná válnak. Az ilyen teremtmény tényleges eltűnése azonban mindig csak azt követően megy végbe, hogy az adott világegyetemben elrendeltetett igazságosság teljes mértékben érvényre jutott.

2:3.3 (37.1) A lét megszűnését elrendelő határozat meghozatalára rendszerint az adott területre vagy területekre vonatkozó megítéltetési vagy korszakos döntéskor kerül sor. Az olyan világokon, mint az Urantia ez a bolygói megítéltetéskor zajlik. A lét megszűnése ilyenkor a hatáskörrel rendelkező összes ítélőtestület együttes határozata alapján nyilvánítatik ki, mely

testületek köre a bolygótanácstól a Teremtő Fiú bíróságán keresztül egészen a Nappalok Elődeinek ítélőszékéig terjed. A megsemmisítési határozatot a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb bíróság hozza meg azt követően, hogy a bűnös lakóhelye szerinti szférán a vádhatározat meghozatalához az előzetes hozzájárulást kiadták; és ekkor, amint a megsemmisítési ítéletet fent is helybenhagyták, a megszüntetésre azon bírák közvetlen döntése szerint kerül sor, akiknek a felsőbb-világegyetem központján van a székhelyük és tevékenységüket is onnan fejtik ki.

2:3,4 (37,2) Amint ezen ítéletet véglegesen is megerősítették, a bűnnel-azonosult lény azon nyomban olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. E végzetből nincs feltámadás; ez örökké tartó és örökkévaló. Az azonosság élő energiatényezői az idő és a tér átalakító hatásai révén olyan mindenségrendi magvában valókká bomlanak, melyekből egykor megszülettek. Ami pedig e gonosz egyed személyiségét illeti, az megfosztatik a megmaradó élethordozótól, mert a teremtmény képtelen volt választani és meghozni azokat a végső döntéseket, amelyek örök létet biztosíthattak volna számára. Amennyiben az elme a bűnben odáig süllyed, hogy a gonoszsággal való azonosulás teljessé válik, akkor a lét megszűnésével, a mindenségrendi feloszlással az ilyen elszigetelődött személyiség feloszlik a teremtmény mindent átható lelkében, részévé válik a Legfelsőbb Lény kifejlődő tapasztalásának. Soha többé nem jelenik meg személyiségként; azonossága olyanná lesz, mintha sohasem létezett volna. Egy Igazító-segítette személyiség esetében a tapasztalásban kibontakozó szellemértékek a továbbélő Igazító valóságában maradnak fenn.

2:3.5 (37.3) A tényleges valóságszintek között zajló bármely világegyetemi versengésben a magasabb szintet elért személyiség végül mindig győzedelmeskedik az alacsonyabb szintű felett. A világegyetemi versengés elkerülhetetlen kimenetele magából abból a tényből ered, hogy valamely minőség istenisége pontosan megfelel bármely akarattal bíró teremtmény valósága vagy ténylegessége mértékének. A tömény rossz, a velejéig ható vétkezés, a szándékos bűn és a megátalkodott gonoszság eredendően és önmagától fogva végzetes. A mindenségrendi valószerűtlenség magatartásformái a világegyetemben csakis az átmeneti jellegű irgalom-vezérelte türelem miatt maradhatnak fenn addig, amíg a pártatlan ítélkezést végző világegyetemi ítélőszékek igazságszolgáltató és méltányosság-gyakorló működésének eredményeként a döntés megszületik.

2:3.6 (37.4) A Teremtő Fiak uralkodása a helyi világegyetemekben egyaránt jelent teremtést és szellemivé lényegítést. E Fiak a fokozatos halandói felemelkedésre kidolgozott paradicsomi terv hatékony végrehajtásának, a lázadók és a megtévesztett bölcselők jó útra térítésének szentelik magukat, ám amint mindeme szeretet-erőfeszítésük végleges és örök visszautasításba ütközik, akkor a megszüntetést elrendelő végleges határozatnak a Nappalok Elődeinek felügyelete alatt működő erők érvényt szereznek.

4. Az isteni irgalom

2:4.1 (38.1) Az irgalom egyszerűen csak olyan, bölcsesség enyhítette igazságosság, mely a tökéletes tudásból, valamint annak teljes felismeréséből ered, hogy a véges teremtmények természetes gyengeségekkel és környezeti fogyatékoságokkal

rendelkeznek. „A mi Istenünk tele van könyörülettel, ő kegyes, hosszútűrésű és bővelkedik az irgalomban.” Ennélfogva „mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik”, „mert az Úr bővelkedik a megbocsátásban.” „Az Úr irgalmassága öröktől fogva mindörökké tart”; igen, „irgalmassága megmarad mindvégig”. „Én vagyok az Úr, aki szeretetet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön, mert ezekben telik kedvem.” „Nem szívem szerint verem és szomorítom meg az embernek fiát”, mert én vagyok „az irgalmasságnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene”.

2:4.2 (38.2) Az Isten eredendően kedves, természeténél fogva könyörületes és örökösen irgalmas. Soha sincs szükség arra, hogy bármiféle befolyás arra készítse az Atyát, hogy ő a szeretetet gyakorolja. A teremtmény igénye teljesen elég ahhoz, hogy biztosítsa az Atya gyöngéd irgalmának és megmentő kegyelmének teljes kiáradását. Lévén, hogy Isten mindent tud az ő gyermekeiről, ezért könnyen meg tud nekik bocsátani. Minél jobban megismeri az ember a szomszédját, annál könnyebben meg tud neki bocsátani, sőt annál könnyebben képes megszeretni őt.

2:4.3 (38.3) Csak a végtelen bölcsesség ítélőképessége révén képes a pártatlan Isten egyszerre és bármely adott világegyetemi helyzetben igazságot szolgáltatni és kegyelmet gyakorolni. A mennyei Atya sohasem kerül ellentétbe önmagával világegyetemi gyermekei miatt; Isten sohasem válik áldozatává feloldhatatlan magatartásbeli ellentmondásoknak. Isten mindentudása biztosan irányítja az ő szabad akaratát azon világegyetemi viselkedésforma megválasztásában, mely tökéletesen, egyidejűleg és egyenlő mértékben kielégíti az ő

összes isteni sajátosságának és az örök természete végtelen tulajdonságainak igényeit.

2:4.4 (38.4) Az irgalom nem más, mint a jóság és a szeretet természetes és szükségszerű következménye. A szerető Atya jó természete semmiképp sem engedi, hogy az Atya a világegyetemi gyermekei által alkotott csoportok minden egyes tagját ne részesítse könyörületes bánásmódban. Az örökkévaló igazságosság és az isteni könyörületesség együtt alkotja azt, amit az emberi tapasztalásban úgy nevezhetnénk, hogy méltányosság.

2:4.5 (38.5) Az isteni irgalom eljárása révén a tökéletes és a tökéletlen világegyetemi szintek között méltányos egyensúly állítható fel. Az irgalom a Felsőség igazságossága, melyet a fejlődő véges helyzetekhez szabtak, az örökkévalóság pártatlansága, melyet úgy módosítottak, hogy az idő gyermekeinek legmagasabb rendű érdekei és világegyetemi jóléte érvényesülhessen. Az irgalom nem az igazságosság megsértése, hanem inkább egyfajta megértő felfogása a legfelsőbb igazságosságból fakadó igénynek, amint az méltányos formában kifejezésre jut az alárendelt szellemi lények és a fejlődő világegyetemek anyagi teremtményei iránt. Az irgalom a paradicsomi Háromság igazságossága, mely bölcsen és szeretőn szabatik ki az idő és a tér teremtsrészeinek számos értelmes lényére, amint az az Egyetemes Atya és minden Teremtő-társa mindentudó elméje és szabad akarata által isteni bölcsesség formájában kifejeződik és meghatározzatik.

5. Az Isten szeretete

2:5.1 (38.6) „Az Isten szeretet”; ennél fogva az ő kizárólagos személyes hozzáállása a világegyetemi ügyekhez mindig is az isteni ragaszkodás válasza lehet. Az Atya eléggé szeret bennünket ahhoz, hogy életét nekünk adományozza. „Felhossa az ő napját mind a rosszakra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind az igazságtalanoknak.”

2:5.2 (39.1) Helytelen dolog azt gondolni Istenről, hogy a Fiainak áldozata vagy az alárendelt teremtményeinek közbenjárása veszi rá őt arra, hogy szeresse a gyermekeit, „mert maga az Atya szeret titeket”. Ezen atyai ragaszkodásból küldi az Isten a bámulatos Igazítót az emberekhez, hogy elménkbe költözzön. Az Isten szeretete egyetemes; „jöhessen bárki, aki akar”. Ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson”. Ő „nem akarja, hogy némelyek elvessenek”.

2:5.3 (39.2) A Teremtők jelentik a legelső kísérletet arra, hogy az ember megmenekülhessen az isteni törvények értelmetlen megszegésének rettenetes következményeitől. Az Isten szeretete eredendően atyai ragaszkodás; ezért fenyít minket néha „ő a javunkra, hogy szentségében részesüljünk”. Még a legnagyobb megpróbáltatások közepette is emlékezzetek arra, hogy „minden nyomorúságainkban velünk részes ő is”.

2:5.4 (39.3) Isten a bűnösökhöz isteni jóindulattal viszonyul. Amint a lázadók visszatérnek a pártatlansághoz, kegyelemmel fogadtatnak vissza, „mert a mi Istenünk bővelkedik a megbocsátásban”. „Én vagyok, aki vétkeiteket akarat szerint eltörli, és nem fogok emlékezni a bűneitekre.” „Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”

2:5.5 (39.4) Végeredményben az Isten jóságának legnagyobb bizonyossága és az ő iránta érzett szeretetnek a legfőbb indoka az Atyától származó s az emberben lakozó ajándék — az Igazító, aki oly türelmesen várja ki az idejét annak, amikor végre mindketten örökre eggyé lesztek. Bár Istent nem találhatjátok meg keresve, ha viszont alávetitek magatokat a bennetek lakozó szellem vezetésének, akkor tévedhetetlen vezetőre tesztek szert, aki lépésről lépésre, életről életre, világegyetemeken át mutatja az utat, míg végül ott fogtok állni az Egyetemes Atya paradicsomi személyének színe előtt.

2:5.6 (39.5) Mennyire esztelen dolog azért nem imádni Istent, mert az emberi természet korlátai és a ti anyagi teremtszrészetek fogyatékságai miatt lehetetlen meglátnotok őt. Isten és ti közöttetek iszonyúan nagy az áthidalandó távolság (fizikai tér). Hasonlóképpen nagy a betöltendő szellemi különbség is; de vonatkoztatások el mindazon dolgoktól, melyek fizikai és szellemi értelemben elválasztanak benneteket az Isten paradicsomi személyes jelenlététől és gondoljátok át azt a magasztos tény, hogy Isten bennetek lakozik; ő a maga módján már be is töltötte ezt az űrt. Elküldte a maga részét, az ő szellemét azért, hogy bennetek éljen és veletek együtt küzdjön, amint örök világegyetemi lépcsőházakat befutjátok.

2:5.7 (39.6) Nekem könnyű és kellemes dolog olyasvalakit imádnom, aki oly hatalmas és egyidejűleg oly ragaszkodóan elkötelezett az alacsonyrendű teremtményei felemelkedésében való segédkezésben. Természetes, hogy szeretem azt, aki a teremtésben és annak szabályozásában oly hatalmas, és aki ugyanakkor oly tökéletesen jó, és oly állhatatos annak a szeretetnek a gyakorlásában, mely állandóan körülvesz minket.

Azt hiszem, hogy ugyanígy szeretném Istent mindaddig, amíg ily jó és ily irgalmas, még ha nem is volna oly nagy és hatalmas. Mi mind jobban szeretjük Istent a természete miatt, mint a bámulatos sajátosságai miatt.

2:5,8 (39,7) Amint a Teremtő Fiakat és a nekik alárendelt intézőket szemlélem, ahogy hőiesen küzdenek a tér világegyetemeinek fejlődésével együtt járó számos időbeli nehézséggel, fel kell fedeznem magamban a világegyetemek e kisebb urai iránti mély és tiszteletteljes ragaszkodást. Végül is azt hiszem, hogy mi mindannyian, beleértve a világok halandóit is, azért szeretjük az Egyetemes Atyát és az összes egyéb lényt is, legyenek azok isteni lényegűek vagy emberek, mert észleljük, hogy e személyiségek igazán szeretnek bennünket. A szeretetélmény nagyrészt egyfajta közvetlen válasz a szeretettség megtapasztalására. Az Isten irántam való szeretetének tudatában kötelességem feltétel nélkül viszontszeretni őt, még ha a felsőségi, véglegességi és abszolútsági tulajdonságaitól megfosztatna is.

2:5,9 (40,1) Az Atya szeretete végig követ bennünket most és az örök korszakok végtelen körén keresztül. Ha belegondoltok az Isten szerető természetébe, akkor csupán egyetlen ésszerű és természetes személyiségi válasz marad számotokra: egyre jobban megszeretitek az Alkotótokat; olyan ragaszkodással fogtok viseltetni Isten iránt, amely hasonlatos ahhoz, amint a gyermek viszonyul földi szülőjéhez; mert atyaként, valódi atyaként, igaz atyaként szereti gyermekeit, és így szereti az Egyetemes Atya a megteremtett fiait és leányait és mindörökkön így keresi az ő jólétüket.

2:5.10 (40.2) Ám az Isten szeretete értelmes és előrelátó szülői ragaszkodás. Az isteni szeretet egyesült társulásban működik az isteni bölcsességgel és az Egyetemes Atya tökéletes természetének minden egyéb végtelen tulajdonságával. Az Isten szeretet, de a szeretet nem Isten. Az isteni szeretetnek a halandó lények iránt megnyilvánuló legnagyobb megnyilatkozása a Gondolatigazítók adományozásában tapasztalható, viszont az Atya szeretetének legnagyobb mérvű kinyilatkoztatását ti az ő Mihály Fiának az alászállásban eltöltött életében láthatjátok, amint a földön eszményi szellemi létet élt. Az emberben lakozó Igazító az, aki az Isten szeretetét minden egyes emberi lélek számára egyedivé teszi.

2:5.11 (40.3) Olykor bizony csaknem fájdalmasak voltak azon erőfeszítéseim, hogy a szeretetet mint emberi szóképet használjam azon isteni ragaszkodás bemutatására, mellyel a mennyei Atya a világegyetemi gyermekei iránt viseltetik. E fogalom, még ha az embernek a tisztelet és az odaadás halandóviszonylatú értelmezésében a legmagasabb rendű fogalmát testesíti is meg, túl gyakorta túlságosan is emberi viszonylatban használatos, mely viszonylat túl alantas ahhoz és teljesen alkalmatlan arra, hogy jellemezhető lenne az egyúttal az élő Istennek az ő világegyetemi teremtményei iránti páratlan ragaszkodásának a jellemzésére is használható szóval! Mily szerencsétlen dolog, hogy nem használhatok a paradicsomi Atya isteni ragaszkodásának igaz természetét és kivételesen csodálatos jelentőségét az emberi elmével megértetni képes fenséges és kizárólagos fogalmakat.

2:5.12 (40.4) Amikor az ember szem elől veszíti a személyes Isten szeretetét, akkor Isten országa pusztán a jó országa lesz.

Eltekintve az isteni természet végtelen egységétől, az Istennek az ő teremtményeivel való minden személyes kapcsolatának meghatározó jegye a szeretet.

6. Az Isten jósága

2:6.1 (40.5) A fizikai világegyetemben megláthatjuk az isteni szépséget, az értelmi világban észlelhetünk örök igazságot, ám Isten jóságát csakis a személyes vallásos tapasztalás szellemi világában találjuk meg. Igaz lényegét tekintve a vallás nem más, mint az Isten jóságába vetett hitbizalom. Isten lehet nagy és abszolút, valamiképp még értelmes és személyes is bölcséleti értelemben, viszont a vallásban Istennek erkölcsösnek is kell lennie; jónak kell lennie. Az ember félhet egy nagy Istent, de csak egy jó Istenben bízik meg és csakis ilyen Istent szeret. Isten jósága az Isten személyiségének részét képezi, és ennek teljes kinyilatkoztatása csak az Istenben hívő fiak személyes vallásos tapasztalásában jelenik meg.

2:6.2 (40.6) A vallás lényegéből következik, hogy a szellemi természetű felsőbb világ tudatában van az emberi világ alapvető igényeinek, és válaszol is azokra. Az evolúciós vallás etikussá válhat ugyan, de csak a kinyilatkoztatott vallás válik igazán és szellemi értelemben erkölcsössé. Azt a régi felfogást, amelyben Isten egy felséges erkölcsiség uralta Istenség volt, Jézus leváltotta egy olyanra, melynek lényegét a szülő-gyermek viszony bensőséges-családias erkölcsiségének szeretetteljesen meghatározó szintje alkotja, melynél gyöngédebb és szebb a halandói tapasztalásban nincsen.

2:6.3 (41.1) Az „Istennek jósága a tévelygő embert megtérésre indítja”. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék a

fények Atyjától száll alá.” „Jó az Isten; ő az emberi lelkek örök menedéke.” „Könyörülő és irgalmas az Úr. Hosszútűrő, és jósága és igazsága nagy.” „Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bíz.” „Az Úr könyörülő és nagy-kegyelmes. Ő a szabadító Isten.” „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi lelki sebeiket. Ő az ember mindenható jótevője.”

2:6.4 (41.2) Az Istent mint királybírát meghatározó felfogás elősegítette ugyan egyfajta magas erkölcsi értékrend kialakulását és létrehozta a törvénytisztelő emberek csoportját, mint olyat, azonban az egyes hívőket szánamelesen bizonytalan helyzetbe hozta az Isten időbeli és örökkévalóságbeli helyzetét illetően. A későbbi héber próféták azt hirdették Istenről, hogy ő Izrael Atyja; Jézus úgy nyilatkoztatta ki őt mint minden egyes emberi lény Atyját. Jézus élete a teljes halandói istenképet érzékfeletti módon világítja meg. Az önzetlenség a szülői szeretet sajátja. Isten nem úgy szeret, mint egy atya, hanem atyaként szeret. Ő minden világegyetemi személyiség paradicsomi Atyja.

2:6.5 (41.3) A pártatlanság egyúttal azt is jelenti, hogy Isten a világegyetem erkölcsi törvényének forrása. Az igazságban úgy jelenik meg Isten, mint kinyilatkoztató, mint tanító. De a szeretet olyan ragaszkodást ad és kíván, olyan megértő közösséget keres, amilyen a szülő és a gyermek között is van. A pártatlanság lehet az isteni gondolat, ám a szeretet atyai viszonyulás. Az a téves feltételezés, miszerint Isten pártatlansága összeegyeztethetetlen a mennyei Atya önzetlen szeretetével, egyúttal feltételezte az egység hiányát az Istenség természetében és egyből a vezeklés tantételének

kidolgozásához vezetett, ami egyfajta bölcséleti erőszak mind az Isten egységén, mind pedig az Isten szabad akaratán.

2:6.6 (41.4) A szeretetteljes mennyei Atya, akinek szelleme a földi gyermekeiben lakozik, nem oszlik két személyiségre — egy igazságosra és egy könyörületesre — és nincs szükség közvetítői tevékenységre sem az Atya kegyének vagy megbocsátásának biztosítása céljából. Az isteni pártatlanságot nem szigorúan büntető igazságosság uralja; Isten atyaként meghaladja Istent, a bírát.

2:6.7 (41.5) Isten sohasem haragvó, bosszúálló vagy mérges. Az igaz, hogy a bölcsesség gyakran háttérbe szorítja a szeretetét, míg igazságossága visszafoghatja a könyörületességét. Pártatlan szeretete kénytelen mindig egyforma utálattal megnyilvánulni a bűnnel szemben. Az Atya nem következtelen személyiség; az isteni egység tökéletes. A paradicsomi Háromságban az Isten mellérendeltjeinek örökkévaló azonosságai ellenére abszolút egység van.

2:6.8 (41.6) Isten szereti a bűnöst és gyűlöli a bűnt: ezen állítás bölcséletileg igaz, ám Isten minden másnál magasabb rendű személyiség, és személy csak egy másik személyt képes szeretni és gyűlölni. A bűn nem személy. Isten szereti a bűnöst, mert ő személyiség-valóság (lehetőségében örökkévaló), míg a bűnhöz nem személyesen viszonyul, lévén a bűn nem szellemi valóság; nem személyes; ennél fogva csakis Isten igazságossága vesz tudomást annak létéről. Isten szeretete megmenti a bűnöst; Isten törvénye elpusztítja a bűnt. Az isteni természetnek e vonása láthatóan megváltozhat, ha a bűnös végül már teljesen azonosult a bűnnel, miként a halandói elme ugyancsak teljesen azonosul a benne lakozó szellem-

Igazítóval. Az ilyen bűnnel-azonosult halandó ekkor természetében teljesen szellemtelenné (és emiatt személyiségében valótlanná is) válik, és mindezt követően megtapasztalja a lényének kihunyását. A valótlanság, beleértve még a teremtményi természet teljességének hiányos voltát is, nem létezhet örökké egy fejlődésileg valós és egyre szellemibb világegyetemben.

2:6.9 (42.1) A személyiség-világban Isten szerető személyként fedezhető fel; a szellemi világban ő személyes szeretet; a vallásos tapasztalásban ő mindkettő. A szeretet felfedi az Isten önálló akaratát. Isten jósága alapul szolgál az isteni szabad akaratnak — a szeretetre való egyetemes irányultságnak, irgalom mutatasának, türelem kinyilvánításának és megbocsátás kínálásának.

7. Isteni igazság és szépség

2:7.1 (42.2) Minden véges tudás és teremtményi ismeret viszonylagos. Az információ és az ismeret, még ha felsőbb forrásokból gyűjtötték is össze, csak viszonylag lehet teljes, csak helyi viszonylatban lehet pontos és csak személyi vonatkozásban lehet igaz.

2:7.2 (42.3) A fizikai tények meglehetősen egységes mérvűek, viszont az igazság a világegyetem bölcseletében élő és alkalmazkodó tényező. A fejlődő személyiségek megnyilatkozásaikban csak részben bölcsek és csak viszonylag igazak. Csak annyira lehetnek bizonyosak a dolgukban, amennyire azt a személyes tapasztalásaik megengedik. Mindaz, ami egy adott helyen teljesen igaznak tűnik, egy másik teremtrészben esetleg csak viszonylagosan igaz.

2:7.3 (42.4) Az isteni igazság, a végső igazság egységes és egyetemes, viszont a szellemi dolgok története, ahogyan azt a különböző szférákból jövő számos egyed előadja, néha részleteiben változhat az ismeretek és a személyes tapasztalatok teljességében meglévő viszonylagosságtól, valamint e tapasztalások terjedelmétől és mértékétől függően. Jóllehet az Első Nagy Forrás és Közeppon törvényei és rendelkezései, az ő gondolatai és viselkedési formái örökkévalón, végtelenül és egyetemesen igazak; ugyanakkor az, ahogyan ezek minden világegyetemre, csillagrendszerre, világra és teremtet érelemre alkalmaztatnak és hozzájuk igazodnak, összhangban van a Teremtő Fia azon terveivel és eljárásaival, melyeket e Fia a világegyetemeiben tevékenykedve követnek, s összhangban van a Végtelen Szellem és minden más mennyei társszemélyiség helyi terveivel és eljárásrendjeivel is.

2:7.4 (42.5) Az anyagelvűség hamis tudománya arra ítélné a halandó embert, hogy számkivetett legyen a világegyetemben. E részleges tudás magyában rossz; e tudás alkotója jó és rossz egyaránt. Az igazság csodálatos, mert egyszerre teljes egész és arányos. Az igazságot kereső ember az istenmód valós lényeg elérésére törekszik.

2:7.5 (42.6) A bölcselők akkor követik el a legnagyobb hibát, amikor elcsábulnak az elvonatkoztatás téveszméjétől, abban, hogy figyelmüket a valóságnak egyetlen szempontjára irányítják és ezt követően erről az elszigetelt szempontról kijelentik, hogy az a teljes egész láttatására is alkalmas. A bölcs gondolkodó mindig azt az ötletes formatervet keresi, mely

minden világegyetemi jelentés mögött ott van és az előtt létezik. A teremtmő gondolat mindig megelőzi az alkotó tettet.

2:7.6 (42.7) Az értelmi öntudat képes felfedezni az igazság szépségét, annak szellemi jellemzőjét, mégpedig nem kizárólag a fogalmainak a bölcséletileg következetes volta révén, hanem még inkább és annál bizonyosabban a mindig jelenlévő Igazság Szellemének tévedhetetlen válasza által. Boldogság ered az igazság felismeréséből, mert az megcselekedhető; megélhető. A csalódottság és a szomorúság azért követi a tévedést, mert az, nem valóság lévén, a tapasztalásban nem észlelhető. Az isteni igazság legjobban annak szellemi sajátossága alapján ismerhető fel.

2:7.7 (42.8) Az örökké tartó keresés célja az egyesülés, az isteni összetartozás megvalósítása. A kiterjedt fizikai világegyetem összetartozik a Paradicsom Szigetével; az értelmi világegyetem összetartozik az elme Istenével, az Együttes Cselekvővel; a szellemi világegyetem összetartozik az Örökkévaló Fiú személyiségével. De az elszigetelt tér-idő halandó az Atya Istennel tartozik össze azon a közvetlen kapcsolaton keresztül, mely a halandóban lakozó Gondolatigazító és az Egyetemes Atya között van. Az ember Igazítója Isten egy szilánkja, és e szilánk örökké az isteni egyesülés elérésére törekszik; összhangban van és összetartozik az Első Forrás és Középpont paradicsomi Istenségével.

2:7.8 (43.1) A legfelsőbb szépség érzékelése a valóság felfedezése és egységbe rendezése: az isteni jóság felfedezése az örök igazságban, ez végleges szépség. Még az emberi művészetek bája is ennek az egységnek az összhangzásából ered.

2:7.9 (43.2) A héber vallás nagy hibája az volt, hogy az Isten jóságát nem tudta társítani a tudomány tényyszerű igazságával és a művészet megkapó szépségével. A polgárosultság fejlődésével, és lévén, hogy a vallás továbbhaladt ugyanazon az úton, ahol az Isten jóságát túlhangsúlyozták, valamint az igazságot viszonylagosan kizárják és a szépséget figyelmen kívül hagyják, bizonyos emberfajták esetében egyre erőteljesebben érvényesült az elszigetelt jóság elvont és szétbontott fogalmától való elfordulás hajlama. Az újkori vallás túlfeszített és elszigetelt erkölcsisége, mely képtelen megtartani számos huszadik századi ember odaadását és hűségét, visszanyerhetné rangját, ha az erkölcsi parancsolatain felül egyenlő mértékben ismerné el a tudomány, a bölcsélet és a szellemi létezés igazságait, a fizikai teremtettségek szépségét, az értelemre építő művészet báját és a nemes jellemfejlődés nagyságát.

2:7.10 (43.3) E korszak vallási kihívása azoknak a messzire látó és előretekinthető, valamint szellemi alapú éleslátással rendelkező férfiaknak és nőknek szól, akik a mindenségrendi igazság, a világegyetemi szépség és az isteni jóság kibővített és megfelelően összerendezett korszerű fogalmaiból egy új és vonzó életfelfogást mernek felépíteni. Egy ilyen új és pártatlan erkölcsiség-látomás igénybe fogja venni mindazt, ami az emberi elmében jó, és kihívást jelent majd mindannak, ami az emberi lélekben a legjobb. Az igazság, a szépség és a jóság isteni valóság, és amint az ember a szellemi létben egyre feljebb jut, az Örökkévalónak e legfelsőbb jegyei egyre inkább összehangolódnak és egyesülnek számára az Istenben, aki a szeretet.

2:7.11 (43.4) Minden igazság — legyen az anyagi, bölcséleti vagy szellemi — egyaránt szép és jó. Minden valós szépség — legyen az anyagi művészet vagy szellemi arányosság — egyaránt igaz és jó. Minden nemes jóság — legyen az akár személyes erkölcsiség, társadalmi igazságosság vagy isteni segédkezés — egyformán igaz és szép. A test és az elme egészsége, valamint a boldogság valójában az igazság, a szépség és a jóság egységbe rendeződését alkotja, amint az az emberi tapasztalásban összekeveredve megjelenik. Az eredményes életvitel eme szintjei energiarendszerek, eszmerendszerek és szellemrendszerek egyesülésén keresztül jelennek meg.

2:7.12 (43.5) Az igazság következetes, a szépség megkapó, a jóság állhatatossá tevő. És amint a valós dolgok ezen értékei személyiségi tapasztalásban összehangolódnak, az eredmény bölcsesség határolta és hűség korlátozta magasabb rendű szeretet lesz. A teljes világegyetemi felkészítés valós célja az, hogy a világok elszigetelt gyermeke jobban ráhangolódjon a kiteljesedő tapasztalásának egyre nagyobb valóságaira. A valóság az emberi szinten véges, a felsőbb és isteni szinteken pedig végtelen és örökkévaló.

2:7.13 (43.5) [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Isteni Tanácsos.]

3. írás

Az Isten sajátosságai

3:0.1 (44.1) ISTEN mindenhol jelen van; az Egyetemes Atya az örökkévalóság körét uralja. De uralkodik a helyi világegyetemekben az ő paradicsomi Teremtő Fiainak

személyében, pontosan úgy, hogy e Fiakon keresztül életet adományoz. „Örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az ő Fiaiban van.” Az Isten Teremtő Fiai az ő saját maga személyes kifejeződéseit alkotják az idő övezeteiben és a tér fejlődő világegyetemeinek keringő bolygóin élő gyermekei számára.

3:0.2 (44.2) A felsőrendű megszemélyesült Istenfiakat az alacsonyabb rendű, teremtett értelmek képesek világosan érzékelni, és így ellentételeződik a végtelen és ezért kevésbé érzékelhető Atya láthatatlansága. Az Egyetemes Atya paradicsomi Teremtő Fiai egy különben láthatatlan lény kinyilatkoztatását képviselik, aki azért láthatatlan, mert az abszolútság és a végtelenség eredendő sajátja az örökkévalóság körének és a paradicsomi Istenségek személyiségeinek.

3:0.3 (44.3) A teremtői jelleg aligha Isten sajátossága; inkább a cselekvő természetének összegződése. A teremtőség ezen egyetemes rendeltetése örökmód megnyilatkozik, amint azt az Első Forrás és Közepont végtelen és isteni valóságának összes mellérendelt sajátossága korlátozza és szabályozza. Őszintén kétségbe vonjuk, hogy az isteni természet bármely adott vonása a többinél előbbre valónak tekinthető, amennyiben viszont mégis ez lenne a helyzet, akkor az Istenség teremtő természete fontosságban megelőzné az összes többi jellemvonást, tevékenységet és sajátosságot. Az Istenség teremtői mivolta a Jó Atyaságának egyetemes igazságában teljesedik ki.

1. Isten mindenütt-jelenvalósága

3:1.1 (44.4) Az Egyetemes Atya azon képessége, hogy mindenütt jelen van, és természetesen egyidejűleg, az ő mindenütt-

jelenvalóságát alkotja. Egyedül Isten képes két vagy számtalan helyen lenni egyazon időben. Isten egyidejűleg van jelen „fent a mennyben, és alant a földön”; miként a Zsoltáros is mondja: „Hová menjek a te szellemed elől? Vagy a te jelenléted elől hova fussak?”

3:1.2 (44.5) „Isten vagyok én a közelben és a messzeségben is, mondja az Úr. Vajon nem töltöm-e be a mennyet és a földet?” Az Egyetemes Atya mindenkor jelen van a kiterjedt teremtésösszességének minden részében és minden teremtésrész szívében. Ő „a teljessége önéki, aki mindeneket betölt mindenekkel”, és „aki cselekszi mindezt mindenekben”, és továbbá, az ő személyiségének fogalma olyan, hogy „a menny (világegyetem), és a mennyeknek országa (világegyetekek mindensége) őt be nem foghatják”. Szó szerint igaz, hogy Isten maga minden és ő mindenben ott van. De mégsem minden az Isten. A Végtelen véglegesen csakis a végtelenségben nyilatkoztatik ki; az ok sohasem érthető meg teljes egészében az okozatok elemzése útján; az élő Isten mérhetetlenül nagyobb, mint a teremtésrészek mindösszesen együtt, melyek az ő korlátlanul szabad akaratát alkotó cselekedetek eredményeképpen jöttek létre. Isten kinyilatkoztatik szerte a mindenségrendben, de a mindenségrend sohasem lesz képes tartalmazni vagy magába foglalni az Isten teljes végtelenségét.

3:1.3 (45.1) Az Atya jelenléte szünet nélkül vigyázza a világmindenséget. „Kijövedele a menny szélétől és forgása a széléig; és nincs semmi, ami elrejtőzhetnék fényétől.”

3:1.4 (45.1) Nemcsak a teremtmény létezik Istenben, hanem Isten is él a teremtményben. „Tudjuk, hogy mi őbenne lakozunk,

mert ő mibennünk él; nekünk adta az ő szellemét. A paradicsomi Atya ezen ajándéka az ember elválaszthatatlan társa.” „Ő az állandóan jelenlévő, mindent átható Isten.” „Az öröklévő Isten szelleme minden halandó gyermek elméjében ott rejtőzik.” „Az ember barát után kutat kint, miközben a keresett barát az ő saját szívében él.” „Az igaz Isten nincs messze; ő a mi részünk; az ő szelleme a bensőnkben szól.” „Az Atya benne él a gyermekben. Isten mindig velünk van. Ő az örök beteljesülés felé vezérlő szellem.”

3:1.5 (45.1) Valóban az emberi fajra vonatkozik az, hogy „Ti az Istentől vagytok”, mert „Istenben lakozik az, aki szeretetben lakozik, és Isten őbenne van”. Még rossztéteményeitekkel is szenvedést okoztok a bennetek lakozó Isten-ajándéknak, mert a Gondolatigazító kénytelen elszenvedni a rossz gondolatok következményeit az ő emberielme-börtönében.

3:1.6 (45.1) Az Isten mindenütt-jelenvalósága valójában az ő végtelen természetének része; a tér nem jelent akadályt az Istenségnek. Isten, tökéletesen és korlátlanul, kizárólag a Paradicsomon és a központi világegyetemben van érzékelhetően jelen. A Havona körül keringő teremtsrészekben azért nem figyelhető meg az ő jelenléte, mert Isten korlátozta a saját közvetlen és tényleges jelenlétét azáltal, hogy elismerte a mellérendelt teremtmények és az idő és tér világegyetemei urainak fennhatóságát és isteni előjogait. Ennélfogva az isteni jelenlét bővebb értelmezésű fogalmának ki kell terjednie az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Szigete jelenlét-köreit felölelő megnyilvánulási módjaira és csatornáira egyaránt. Az sem mindig lehetséges, hogy megkülönböztessük az Egyetemes Atya jelenlétét az ő

örökkévaló mellérendeltjeinek és segítőinek cselekedeteitől, mert a változhatatlan céljának végtelen követelményeit olyannyira tökéletesen elégítik ki ők. De nem ez a helyzet a személyiség-körrel és az Igazítókkal; itt Isten egyedileg, közvetlenül és kizárólagosan cselekszik.

3:1.7 (45.1) Az Egyetemes Szabályozó magvában jelen van a Paradicsom Szigetének gravitációs köreiben a világegyetem minden részében, minden pillanatban és ugyanazon mértékben, a tömegnek megfelelően, mégpedig a jelenlétéből fakadó fizikai igényekre válaszolva, és mindazon összes teremtszész saját eredendő természetének okán, mely természet arra készítet minden dolgot, hogy őhözza tartson és őbenne álljon fenn. Az Első Forrás és Középpont hasonlóképpen magvában jelen van a Korlátlan Abszolútban, aki az örökkévaló jövő meg nem teremtet világegyetemeinek letéteményese. Isten így magvában áthatja a múlt, jelen és jövő fizikai világegyetemeit. Ő az úgynevezett anyagi teremtszészrészek összetartozásának elsődleges alapja. Ez a nem-szellemi Istenség-lehetséges itt-ott ténylegessé válik szerte a fizikai létezők szintjén a világegyetemi tettek mezején való megmagyarázhatatlan beavatkozás révén, mely az ő kizárólagos segítői közül némelyeknek tulajdonítható.

3:1.8 (45.1) Az Isten elme-jelenléte összefüggésbe hozható az Együttes Cselekvő, a Végtelen Szellem abszolút elméjével, viszont a véges teremtszészrészekben jobban észlelhető ez a paradicsomi Tökéletes Szellemek mindenütt működő mindenségrendi elméjében. Épp miként az Első Forrás és Középpont magvában jelen van az Együttes Cselekvő elme-köreiben, úgy jelen van ő magvában az Egyetemes Abszolút

vonzásaiban. Az emberi rend elméje azonban az Együttes Cselekvő Leányainak, a fejlődő világegyetemek Isteni Segédkezőinek adománya.

3:1.9 (46.1) Az Egyetemes Atya mindenhol jelen lévő szelleme összhangban van az Örökkévaló Fiú egyetemes szellem-jelenlétének működésével és az Istenségi Abszolút örökvaló isteni kibontakozási lehetőségeivel. De sem az Örökkévaló Fiú és az ő paradicsomi Fiainak szellemi tevékenységeiről, sem pedig a Végtelen Szellem elme-adományairól nem úgy tűnik, hogy ne foglalnák magukba a Gondolatigazítók, az Isten teremtmény-gyermekeinek szívében lakozó Isten-szilánkok közvetlen cselekedeteit.

3:1.10 (46.2) Ami az Istennek valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban vagy egy világegyetemben való jelenlétét illeti, bármely teremtségi egységben való jelenlétének mértékét a Legfelsőbb Lény kifejlődő jelenlétének mértéke határozza meg: Ezt Isten egészében vett felismerése, valamint a hatalmas világegyetemi szervezetnek az iránta megnyilvánuló hűsége határozza meg, mely szervezet legalsóbb szintjét maguk a csillagrendszerek és bolygók képezik. Ezért Isten becses jelenléte eme szakaszainak megőrzése és megvédése reményében kerül sor néha arra, hogy amennyiben némely bolygó (vagy akár csillagrendszer) mély szellemi sötétségbe süllyedt, akkor ezek bizonyos értelemben elkülönítés alá kerüljenek, vagy részben elszigeteltessenek a nagyobb teremtségségektől. És mindez, miként az Urantián is, a világok többségének szellemi védelmi válasza saját maguk megvédésére (amennyire ez lehetséges) attól a szenvedéstől,

amely a konok, gonosz és lázadó kisebbség megosztó cselekedeteinek elszigetelő következményeivel együtt jár.

3:1.11 (46.3) Míg az Atya atyaimód átjárja minden fiát — az összes személyiséget — addig a rájuk gyakorolt befolyása az Istenség Második és Harmadik Személyétől való származásuk távolsága miatt korlátozott, s egyúttal erősödik, amint a fiak a rendeltetésüket betöltve e szintekhez közelednek. Az Isten jelenlétének tényét a teremtményi elmékben az határozza meg, hogy lakozik-e bennük olyan Atya-szilánk, mint a Titkos Nevelő vagy sem, viszont az ő hatékony jelenlétét az határozza meg, hogy az elmében lakozó Igazító és az elme milyen mértékű együttműködést alakít ki.

3:1.12 (46.4) Az Atya jelenlétének hullámváltozásai nem az Isten változékonyságából erednek. Az Atya nem húzódik vissza, mert semmibe vették; ragaszkodása nem törik meg csak azért, mert a teremtmény rosszat tett. Inkább az a helyzet, hogy a gyermekei, lévén, hogy felruháztattak a (vele kapcsolatos) választás hatalmával, e döntés meghozatalakor közvetlenül meghatározzák az Atya által az ő szívükre és lelkükre gyakorolt isteni befolyás mértékét és korlátait. Az Atya önként adományozta magát nekünk, mégpedig korlátok és kivételezések nélkül. Ő nem tesz különbséget a személyek, a bolygók, a csillagrendszerek vagy a világegyetemek között. Az idő övezeteiben ő csakis a Hétszeres Isten paradicsomi személyiségeit, a véges világegyetemek mellérendelt teremtoit részesíti megkülönböztetett figyelemben.

2. Isten végtelen hatalma

3:2.1 (46.5) Minden világegyetem tudja, hogy „az Úristen mindenhatón uralkodik”. E világ és a többi világ ügyeit istenmód felügyeli. „Akarata szerint cselekszik az ég seregével és a föld lakosaival.” Mindörökkön igaz, hogy „nincs egyéb hatalom, mint az Istené”.

3:2.2 (46.6) Azokon a határokon belül, amely az isteni természettel összeegyeztethető, szó szerint igaz, hogy „Istennél minden lehetséges”. A népek, bolygók és világegyetek hosszan elnyúló evolúciós folyamatai a világegyetemi teremtk és segítőik tökéletes ellenőrzése alatt állnak, és az Egyetemes Atya örökkévaló céljának megfelelően mennek végbe, az Isten végtelenül bölcs tervéhez illeszkedve, annak rendje szerint és azzal összhangban. Csak egyetlen törvényhozó van. Ő tartja fenn a világokat a térben és ő hajtja a világegyetemeket az örökkévaló kör vég nélküli körpályáján.

3:2.3 (47.1) Az összes isteni sajátosság közül az ő mindenhatósága, különösen amint az az anyagi világegyetemben uralkodik, érthető meg a legjobban. Ha nem-szellemi jelenségnek tekintjük, akkor Isten energia. E fizikai ténybeli kijelentés azon a felfoghatatlan igazságon alapul, hogy az Első Forrás és Közepont az elsődleges oka az egész tér világegyetemi fizikai jelenségeinek. Ebből az isteni tevékenységből származik minden fizikai energia és minden egyéb anyagi megnyilatkozás. A fény, azaz a hő nélküli fény nem más, mint az Istenségeknek egy további nem-szellemi megnyilvánulása. És van még további, az Urantián gyakorlatilag ismeretlen nem-szellemi energia is; legalábbis az emberiség még nem fedezte fel.

3:2.4 (47.2) Isten szabályoz minden erőteret (hatalmat); ő szabott a „villámnak utat”; ő szabta meg minden energia körét. Ő határozta meg az összes energia-anyagi forma megnyilvánulásának idejét és módját. Mindeme dolgokat mindörökre az ő örökös hatalmában tartja — az alsó-Paradicsomon összpontosuló gravitációs irányításában. Az örökkévaló Isten fénye és energiája így örökkön belengi az ő fenséges körét, a világegyetemek mindensége alkotta csillagos seregeknek a végtelen, ám rendezett menetét. A teremtségösszesség örökkön a minden dolgok és lények Paradicsom-Személyiségi középpontja körül jár.

3:2.5 (47.3) Az Atya mindenhatósága az abszolút szinten mindenütt meglévő uralkodó tulajdonságára vonatkozik, melyen a három energia, vagyis az anyagi, az elme- és a szellemi energia, megkülönböztethetetlen egymástól az Ő — a minden dolgok Forrása — közelségében. A teremtményi elme, lévén sem nem alsó-paradicsomi monota, sem pedig paradicsomi szellem, közvetlenül nem érzékeny az Egyetemes Atyára. Isten igazodik a tökéletlen elmékhez — az urantiai halandókhoz a Gondolatigazítókön keresztül.

3:2.6 (47.4) Az Egyetemes Atya nem átmeneti jellegű térerő, változó erőter vagy lüktető energia. Az Atya hatalma és bölcsessége teljesen megfelel annak a feladatnak, hogy bármilyen világegyetemi szükségletet kielégítsen. Amint az emberi tapasztalásban szükséghelyzetek alakulnak ki, akkor, lévén, hogy ő már előre látta mindazokat, a világegyetemi ügyekre nem önmagukban válaszol, hanem inkább az örök bölcsesség megkövetelte módon és a végtelen ítélőképesség szabta követelmények szerint. A megjelenési formától

függetlenül az Isten hatalma a világegyetemben nem valamiféle vak erőként működik.

3:2.7 (47.5) Előfordulnak olyan helyzetek, amelyekben úgy tűnik, hogy szükséghelyzeti döntéshozatalra kerül sor, amikor a természeti törvényeket áthágják, vagy amikor rossz alkalmazkodás fedezhető fel, vagy amikor a helyzet tisztázására történik kísérlet; de valójában nem erről van szó. Az Istenről alkotott ilyen fogalmak a ti korlátolt nézőpontjaitokból nézve, a felfogóképességek végeességéből eredően és a körülhatárolt vizsgálódási körötek miatt lehetségesek; ez az Istennel kapcsolatos félreértés abból a mély tudatlanságból fakad, mely az ő országa felsőbb törvényeinek létezéséhez, az Atya jellemének nagyságához, az ő sajátosságainak végtelenségéhez és az ő szabad akaratának tényéhez mérve fennáll.

3:2.8 (47.6) A bolygókon élő, az Isten szellemét hordozó teremtmények szerte a tér világegyetemeiben oly közel végtelen számúak és féleségűek, értelmük oly különböző, elméjük oly korlátolt és néha oly nehézkes, látóterük oly szűk és helyhez kötött, hogy csaknem lehetetlen a törvényt olyan általános megfogalmazásban bemutatni, amely megfelelően kifejezné az Atya végtelen sajátosságait és egyidejűleg bármely csekély mértékben felfogható lenne eme teremtetett értelmek számára. Emiatt számotokra, teremtmények számára a mindenható Teremtő sok cselekedete önkényesnek, közönyösnek és nem ritkán szívtelennek és kegyetlennek tűnik. De újból biztosítalak benneteket, hogy ez ténylegesen nem így van. Isten cselekedetei mindig célirányosak, értelmesek, bölcssek, szeretetteljesek és örökmód figyelembe veszik a

legeslegjobbat, ha nem is mindig egyetlen lény, egyetlen faj, egyetlen bolygó vagy éppen egyetlen világegyetem szempontjából; mert ezek a döntések mindenki számára, a legalacsonyabb rendűtől a legfelsőbb rendűig, a legeslegjobb elérésére irányulnak. Az idő korszakaiban a rész jóléte néha látszólag különbözik az egész jólététől; az örökkévalósági körben ilyen látszólagos eltérések nem léteznek.

3:2.9 (48.1) Mi mindannyian az Isten családjába tartozunk, és ezért néha követnünk kell a családi rendszabályokat. Istennek a minket igencsak felkavaró és összezavaró számos cselekedete nem más, mint a végtelenül bölcs döntéseknek és végső irányításnak az eredménye, mely képessé teszi az Együttes Cselekvőt arra, hogy a végtelen elme biztos akaratának megfelelő választást érvényesítse, hogy végrehajtsa azon tökéletes személyiség döntéseit, melynek ügyelő figyelme, előrelátása és szerető gondoskodása az ő hatalmas és kiterjedt teremtségösszességének legfelsőbb és örök jólétét jelenti.

3:2.10 (48.2) Vagyis a ti közönyös, részleges, véges, korlátolt és meglehetősen anyagelvű nézőpontotok és a lényetek természetében eredendően meglévő korlátok jelentik azt a fogyatékossgot, ami miatt képtelenek vagytok meglátni, megérteni vagy felismerni a bölcsességet és a szeretetelli kedvességet számos olyan isteni tettben, melyek számotokra megsemmisítő kegyetlenséggel telinek tűnnek és amelyekben a teremtményi társaitok kényelmével és jólétével, valamint a bolygón való boldog sorukkal és személyes boldogulásukkal szembeni nagymértékű közömbösség megnyilvánulását látjátok. Ez az emberi belátás korlátai miatt van, a ti korlátozott és véges felfogóképességetek miatt, hogy félreértitek Isten

készítéseite és megmásítjátok az ő célkitűzéseit. De az evolúciós világokon számos, nem az Egyetemes Atya személyes cselekedeteivel azonosítható dolog is végbemegy.

3:2.11 (48.3) Az isteni mindenhatóság tökéletesen összhangban van Isten személyiségének egyéb sajátosságaival. Isten hatalma annak világegyetemi szellemi megnyilatkozását tekintve rendszerint csupán három feltétel révén vagy helyzetben ütközik korlátokba:

3:2.12 (48.4) 1. Isten természete révén, különösen az ő végtelen szeretete, valamint az igazság, a szépség és a jóság révén.

3:2.13 (48.5) 2. Isten akarata révén, a világegyetem személyiségei iránti irgalom-segédkezése és a velük való atyai kapcsolata révén.

3:2.14 (48.6) 3. Isten törvénye révén, az örökkévaló paradicsomi Háromság pártatlansága és igazságossága révén.

3:2.15 (48.6) Isten a hatalmát tekintve korlátlan, természetét tekintve isteni, akaratát tekintve végleges, sajátosságait tekintve végtelen, bölcsességét tekintve örökkévaló, valóságát tekintve pedig abszolút. Ám az Egyetemes Atya mindeme jegyei egyesülnek az Istenségben, és egyetemlegesen kifejeződnek a paradicsomi Háromságban és a Háromság isteni Fiaiban. Egyébként a Paradicsomon és a Havona központi világegyetemen kívül mindent, ami csak Istennel kapcsolatba hozható korlátoz a Legfelsőbb evolúciós jelenléte és lehatárol a Végleges meglényegülő jelenléte, továbbá összhangol a három öröktől való létezésen alapuló Abszolút — az Istenségi,

az Egyetemes és a Korlátlan. Így Isten jelenléte korlátozott, mert ez Isten akarata.

3. Isten egyetemes tudása

^{3:3.1 (48.8)} „Isten minden dolgot ismer.” Az isteni elme tudatában van és jól ismeri minden teremtszész gondolatát. Az eseményekre vonatkozó tudása egyetemes és tökéletes. Az öbelőle kikerülő isteni entitások az ő részei; ő az, aki „egyensúlyban tartja a felhőket” és ő az is, aki „tökéletes tudású”. „Az Úr szemmel tart minden helyet.” Amint azt a nagy tanítótok mondta a jelentéktelen verebekről, hogy „egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül” és azt is, hogy „még a fejetek hajsálai is mind számon vannak”. „Elrendeli a csillagok számát; mindegyiket nevén szólítja.”

^{3:3.2 (49.1)} Az Egyetemes Atya az egyetlen személyiség a teljes világegyetemben, aki ténylegesen tudja a tér csillagainak és bolygóinak számát. Minden világegyetem minden világa állandóan jelen van Isten tudatában. Azt is mondja: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, és meghallottam az ő kiáltásukat, sőt ismerem szenvedéseiket.” Mert „a mennyből letekint az Úr; látja az emberek minden fiát; székhelyéről lenéz a föld minden lakosára”. Minden teremtménygyermek méltán mondhatja: „Ő jól tudja az én utamat, és ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.” „Isten ismeri üléseinket és felkeléseinket; messziről érti gondolatainkat és minden utunkat jól tudja.” „Mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk.” És annak megértése, hogy „ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik arról, hogy por vagytok” igazi megnyugvást kell hogy hozzon minden emberi lénynek. Az élő Istenről

szólva mondta Jézus, hogy „jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle”.

3:3.3 (49.2) Isten korlátlan hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy minden dolgot ismerhessen; az ő tudata egyetemes. Személyiségi köre az összes személyiséget átfogja, és még a legkisebb teremtményekről való tudását is kiegészítik az isteni Fiak alászállási küldetései közvetve, a teremtményekben lakozó Gondolatigazítók pedig közvetlenül. Továbbá a Végtelen Szellem is állandóan mindenhol jelen van.

3:3.4 (49.3) Nem vagyunk teljesen bizonyosak abban, hogy vajon Isten választása szerint előre tudja-e a bűncselekedeteket vagy sem. De ha Isten tudja is előre, hogy gyermekei a saját szabad akaratuk szerint mit fognak cselekedni, akkor ezen előzetes ismeret még a legcsekélyebb mértékben sem korlátozza az ő döntési szabadságukat. Egy dolog azonban bizonyos: Isten sohasem csúfoltatik meg.

3:3.5 (49.4) A mindenhatóság nem jelent egyúttal hatalmat is a meg nem tehető megtételére, a nem istenszerű cselekedetre. A mindentudás ugyancsak nem jelenti a nem tudható tudását. De az efféle állításokat aligha értheti meg a véges elme. A teremtmény aligha képes megérteni a Teremtő akaratának terét és határait.

4. Isten határtalansága

3:4.1 (49.5) A saját magának a világegyetemek részére, azok létrehozása során való többszöri adományozása semmivel sem csökkenti az ő hatalmának megnyilvánulási lehetőségét vagy a bölcsességének tárát, melyek továbbra is az Istenség központi

személyiségében lakoznak és nyugszanak. A térerő, a bölcsesség és a szeretet megnyilvánulásának lehetőségét tekintve az Atya birtoka sohasem fogyatkozott, és sohasem veszítette el az ő dicső személyiségének egyetlen sajátosságát sem annak eredményeként, hogy önmagát bőkezűen a paradicsomi Fiaknak, az ő alárendelt teremtrészeinek és mindezek számtalan teremtményének adományozta.

3:4.2 (49.6) Minden új világegyetem teremtése a gravitáció újbóli beállítását teszi szükségessé; de még ha a teremtés meghatározatlanul, örökkévalón és akár a végtelenségig is folytatódna, melynek következtében az anyagi teremtésszösszeg határtalanul létezhetne, a Paradicsom Szigetén nyugvó szabályozó és összehangoló erőter még akkor is úgy találtatna, mint amely megegyezik az ilyen végtelen világegyetem irányításával, szabályozásával és összehangolásával, vagy amely mindennek megfelel. És azt követően, hogy e korlátlan térerő- és erőter-adományozás a határtalan világegyetem részére végbement is, a Végtelen még mindig ugyanolyan mértékben lenne túltöltve térerővel és energiával; a Korlátlan Abszolút még mindig teljes lenne; Isten még mindig ugyanazon végtelen megnyilvánulási lehetőséget birtokolná, mintha térerő, energia és erőter sohasem áradt volna ki a világegyetek sorának feltöltésére.

3:4.3 (50.1) És ez a helyzet a bölcsességgel is: Az a tény, hogy az elme oly szabadon osztatott ki a gondolkodó területeken, a legkevésbé sem merítette ki az isteni bölcsesség központi forrását. A világegyetek számának sokszorozódásával, és azzal, hogy a területek lényének száma a felfoghatóság határához közelít, ha az elmeadományozás vég nélkül

folytatódik is eme felsőbb és alsóbb rendű lények számára, az Isten központi személyiségének ugyanaz az örökkévaló, végtelen és határtalanul bölcs elme továbbra is alkotója lesz.

3:4,4 (50,2) Az a tény, hogy ő szellemi hírvivőket küld magától a világotokon és a más világokon élő férfiakhoz és nőkhez, hogy bennük lakozzanak, semmiben sem csökkenti az ő azon képességét, hogy mint isteni és mindenható szellemszemélyiség működjön; és egyáltalán nincs korlátja az olyan szellemi Nevelők mértékének vagy számának, melyek elküldésére ő képes és amelyeket elküldhet. Azzal, hogy önmagát így az ő teremtményeinek adja, határtalan, csaknem felfoghatatlan jövőbeli lehetőséget teremt ezen istenien felruházott halandók fejlődéslényegű és folytonos létezésére. Önmagának ilyen segédkező szellementitásokként való bőkezű szétosztása semmiben sem csökkenti azt a bölcsességet, tökéletes igazságot és tudást, mely a végtelenül bölcs, mindentudó és mindenható Atya személyében rejlik.

3:4,5 (50,3) Az idő halandói számára van jövő, de Isten az örökkévalóságot lakja be. Én ugyan az Istenség lakhelyéhez közletről származom, mégsem remélhetem, hogy tökéletesen megértve beszélhetnék sok isteni sajátosság végtelenségéről. Egyedül a végtelen elme képes teljesen megérteni a létezés végtelenségét és a cselekedet örökkévalóságát.

3:4,6 (50,4) A halandó ember sehogyan sem képes megismerni a mennyei Atya határtalanságát. A véges elme nem képes felfogni ilyen tiszta igazságot vagy tényt. De ugyanezen véges emberi lény képes ténylegesen érezni — szó szerint megtapasztalni — egy ilyen végtelen Atya SZERETETÉNEK a teljes és töretlen hatását. Az ilyen szeretet igazán

megtapasztalható, jóllehet míg a tapasztalás jellegében korlátlan, addig az ilyen tapasztalás mennyiségét szigorúan korlátozza az ember szellemi érzékelésképpessége és ehhez kapcsolódóan az, hogy mennyire képes vizsontszeretni az Atyát.

^{3:4.7 (50.5)} A végtelen minőségek véges általi megbecsülése messze meghaladja a teremtmény oktanilag korlátozott képességeit amiatt, hogy a halandó ember az Isten képére teremtetett — az emberben ott lakozik a végtelenség szilánkjá. Ennélfogva az ember számára Isten megközelítésének legközelebbi és legkedvesebb módja a szeretet révén és a szereteten keresztül való közeledés, mert az Isten szeretet. E különleges viszony lényege a mindenségrendi társadalomtanban szerzett tényleges tapasztalás, a Teremtő-teremtmény viszony — az Atya-gyermekek közötti ragaszkodás.

5. Az Atya legfelsőbb uralma

^{3:5.1 (50.6)} Az Egyetemes Atya a Havona-utáni teremtsrészekkel való kapcsolatában az ő végtelen hatalmát és végleges fennhatóságát nem közvetlen átörökítés révén, hanem inkább a Fiain és a nekik alárendelt személyiségeken keresztül gyakorolja. Mindezt Isten az ő saját szabad akarata szerint teszi. Az így átruházott bármely hatalmat, ha adott esetben ez az isteni elme döntése, Isten képes közvetlenül is gyakorolni; de ilyen cselekedetre rendszerint akkor kerül sor, ha a felruházott személyiség méltatlanná vált az isteni bizalomra. Ilyen esetekben és ilyen vétséggel szembesülve, valamint az isteni hatalom megőrzésének korlátain belül az Atya mindenkitől függetlenül és az ő saját választásából következő

parancsainak megfelelően cselekszik; és e választás mindig is tévedhetetlenül tökéletes és végtelenül bölcs.

3:5.2 (51.1) Az Atya a Fiain keresztül uralkodik; a vezetők a világegyetemi szervezeten át végighúzódo folytonos láncot alkotnak, melynek végén a Bolygóhercegek állnak, akik az Atya hatalmas országaiban az evolúciós szférák beteljesülésének útját egyengetik. Nem pusztán költői megnyilvánulás az a megállapítás, hogy: „A föld az Úré, s annak bősége is.” „Ő dönt királyokat és tesz királyokat.” „A Fenségesek uralkodnak az emberek országain.”

3:5.3 (51.2) Az emberi szív ügyeiben az emberek nem feltétlenül találják meg mindig az Egyetemes Atya útját; de egy bolygó viselkedésében és rendeltetésében az isteni terv mindig érvényre jut; a bölcsesség és a szeretet örökkévaló célja győzedelmeskedik.

3:5.4 (51.3) Jézus mondta: „Az én Atyám, aki azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.” Amint az Isten közel határtalan teremtszősszességének számos munkájára rápillantotok és mindennek elképesztő hatalmasságát szemlélitek, akkor, ha esetleg nem is tudjátok felfogni az ő elsődlegességét, mindenképpen el kell fogadnotok őt, mint a minden dolgok paradicsomi középpontjában biztosan és örökön-örökö uralkodót és mint az összes értelmes lény jótevő Atyját. Csak „egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindnyájatokban munkálkodik”, „ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn”.

3:5.5 (51.4) Az élet bizonytalanságai és a lét megpróbáltatásai semmiben sem mondanak ellent az Isten egyetemes fennhatóságának. Minden evolúciós teremtményi életet bizonyos elkerülhetetlen dolgok nehezítenek meg. Vegyük a következőket:

3:5.6 (51.5) 1. Vajon a bátorság — az erős jellem — kívánatos? Akkor viszont az embernek nehézségekkel való megbirkózást és csalódásokkal való szembenézést követelő környezetben kell növekednie.

3:5.7 (51.6) 2. Vajon a felebaráti szeretet — az embertársaitok szolgálata — kívánatos? Akkor viszont az élettapasztalatnak társadalmi egyenlőtlenségeket megnyilvánító helyzetek előállításáról kell gondoskodnia.

3:5.8 (51.7) 3. Vajon a remény — a nemes bizalom — kívánatos? Akkor viszont az emberi tapasztalásnak állandóan a biztonságérzet hiányával és rendszeresen visszatérő bizonytalanságokkal kell szembesülnie.

3:5.9 (51.8) 4. Vajon a hit — az emberi gondolat legfelsőbb szintű bizonyossága — kívánatos? Akkor viszont az emberi elmének abba a nehéz helyzetbe kell kerülnie, hogy mindig csak kevesebbet tudhat, mint amennyit hinni képes.

3:5.10 (51.9) 5. Vajon az igazság szeretete és a hajlandóság, hogy kövessük azt, vigyen bármerre is, kívánatos? Akkor viszont az embernek vétkekkel terhelt és a hamisság megnyilvánulására mindig lehetőséget adó világban kell felnőnie.

3:5.11 (51.10) 6. Vajon az eszményelvűség — az isteni megközelítésének felfogása — kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan környezetben kell küzdenie, ahol a jóság és a szépség csak viszonylagos, és amely környezet a jobb dolgok eltántoríthatatlan elérésére készlet.

3:5.12 (51.11) 7. Vajon a hűség — a legfelsőbb rendű kötelesség magunkénak tekintése — kívánatos? Akkor viszont az embernek az árulás és elpártolás lehetősége mellett kell előrehaladnia. Az állhatatosság értékét az elbukás benne foglalt veszélye jelenti.

3:5.13 (51.12) 8. Vajon a nagylelkűség — az önzetlenség szelleme — kívánatos? Akkor viszont a halandó embernek egy folyton és erőszakosan elismerést és tiszteletet követelő önnön valóval kell együtt élnie. Elhagyható sajátélet hiányában az ember nem lenne képes az isteni élet lendületes választására. Az ember sohasem számolhatna megmentő igazságossággal, ha nem létezne lappangó rossz, mely kiemeli és megkülönbözteti a jót azzal, hogy éles ellentétet képez vele.

3:5.14 (51.13) 9. Vajon a gyönyör — a boldogságból fakadó meglegedés — kívánatos? Akkor viszont az embernek olyan világban kell élnie, ahol a fájdalom választhatósága és a szenvedés valószínűsége mindig jelenlévő tapasztalási lehetőség.

3:5.15 (52.1) Szerte a világegyetemben minden egység úgy tekintendő, mint a teljesnek része. A rész túlélése az egészre előírt tervvel és céllal való együttműködéstől, az Atya isteni akaratának végrehajtására irányuló őszinte vágytól és tökéletes hajlandóságtól függ. A vétectől (a hibás ítéletalkotás

lehetőségétől) mentes evolúciós világ a szabad értelemről mentes világ lenne. A Havona világegyetemben milliárdnyi tökéletes világ van, rajtuk tökéletes lakosokkal, de a fejlődő embernek esendőnek kell lennie, ha szabaddá akar válni. A szabad és tapasztalatlan értelem sehogyan sem lehet egyből egyöntetűen bölcs. A hibás döntés (a rossz) lehetősége csak akkor válik bűnné, amikor az emberi akarat tudatosan befogad és magáévá tesz valamely szándékosan erkölcstelen ítéletet.

3:5.16 (52.2) Az igazság, szépség és jóság teljes körű megbecsülése az isteni világegyetem tökéletességében benne foglaltatik. A Havona világok lakosainak nincs szükségük a viszonylagos értékszintek jelentette lehetőségre a választás elősegítéséhez; az ilyen tökéletes lények képesek azonosítani és kiválasztani a jót minden olyan erkölcsi helyzet hiányában is, amelyek ennek éles ellentétét képeznék és a szándék megjelenését kikényszerítenék. De mindeme tökéletes lények, erkölcsös természetüknél és szellemi helyzetüknél fogva, valójában azok, amivé a létezés ténye őket teszi. A tapasztalás útján való előrelépést csakis a saját osztályukon belül érdemelték ki. A halandó ember még a felemelkedésre pályázó teremtmény besorolását is a saját hite és reménye révén érdemli ki. Minden isteni dolog, melyet az emberi elme megragad és amire az emberi lélek szert tesz, valójában tapasztalásban kibontakozó előrehaladás; ez személyes tapasztalási valóság és ennél fogva a Havona tévedhetetlen személyiségeinek eredendő jóságával és pártatlanságával szembeállítható különleges szerzemény.

3:5.17 (52.3) A Havona-teremtmények természetes módon, de nem emberi értelemben bátrak. Lényegükből fakadóan kedvesek és előzékenyek, de aligha önzetlenek emberi viszonylatban.

Bíznak a kellemes jövőben, de nem úgy bizakodnak, ahogy azt a bizonytalan evolúciós szférák bizodalmas halandói a maguk árnyalt módján teszik. Hisznek a világegyetem egyensúlyában, de teljesen idegen tőlük az a megmentő hit, amellyel a halandó ember az állati szintről a Paradicsom kapuiig felkapaszkodik. Szeretik az igazságot, de nem tudnak semmit annak lélekmentő sajátságairól. Eszményelvűek, de már így születtek; teljesen tudatlanok a tekintetben, hogy mit jelent megélni az eszményelvűvé váláshoz vezető felpezsdítő választást. Elkötelezettek, de sohasem tapasztalták azt a borzongást, melyet az őszinte és értelmes állhatatosság jelent a vétségre való csábítás jelenlétében. Önzetlenek, de sohasem szereztek ilyen mérvű tapasztalatokat egy harcias sajátlénység feletti fényes győzelem révén. Élvezik a gyönyört, de nem értik meg a gyönyör édességét a fájdalom lehetőségétől való megszabadulásban.

6. Az Atya elsősége

3:6.1 (52.4) Az isteni önzetlenséggel, a teljes nemeslelkűséggel az Egyetemes Atya hatásköréről mond le és hatalmat ruház át, de ő továbbra is elsődleges marad; kezében tartja a világegyetemi területekre érvényes körülmények hatalmas emelőrúdját; minden végső döntési jogkört fenntartott magának és örökkévaló céljával összefüggésben tévedhetetlenül és megkérdőjelezhetetlen hatáskörben gyakorolja mindenható vétőjogát a kiterjedt, kavargó és örök-körforgó teremtésösszesség jóléte és rendeltetési célja felett.

3:6.2 (52.5) Az Isten fennhatósága korlátlan; ez az összes teremtrész alapvető ténye. A világegyetem nem volt elkerülhetetlen szükségszerűség. A világegyetem nem baleset,

és nem is magától létezik. A világegyetem teremtésmunka, és ennél fogva teljes mértékben tárgya a Teremtő akaratának. Az Isten akarata isteni igazság, élő szeretet; ennél fogva az evolúciós világegyetek tökéletessé váló teremtésrészeit a jóság — az isteniséghez közelség, valamint a lappangó rossz — az isteniségtől távoliság jellemzi.

3:6.3 (53.1) Minden vallásbölcselet előbb-utóbb eljut az egyesített világegyetemi irányítás, az Egyetlen Isten fogalmához. A világegyetemi okok nem lehetnek kevesebbek a világegyetemi hatásoknál. A világegyetemi életfolyamok és a mindenségrendi elme forrását mindezek megnyilvánulási szintjeinél feljebb kell keresni. Az emberi elme az alsóbb létszintekkel nem írható le következetesen. Az emberi elmét igazán megérteni csak a felsőbb rendű eszmék és célirányos akaratok valóságának felismerése révén lehet. Az ember mint erkölcsi lény nem megmagyarázható, hacsak nem fogadjuk el az Egyetemes Atya valóságát.

3:6.4 (53.2) A működéselvű világnézet bölcselője az állításában elutasítja egy egyetemes és független akarat eszméjét, éppen azt a független akaratot, amelynek a világegyetemi törvények kidolgozásában végzett tevékenysége előtt oly nagy áhítattal hódol. Akaratán kívül mily nagyban hódol e működéselvű világnézet híve a törvény-Teremtő előtt, amikor e törvényeket önműködőnek és magától értetődőnek veszi!

3:6.5 (53.3) Nagy baklövés emberszerűvé tenni Istent, az emberben lakozó Gondolatigazító fogalmának esetét kivéve, de még ez sem olyan ostoba dolog, mint az Első Nagy Forrás és Közepont eszméjét teljesen gépiesen értelmezni.

3:6.6 (53.4) Vajon szenved-e a paradicsomi Atya? Nem tudom. A Teremtő Fiak minden bizonnyal képesek szenvedni és néha szenvednek is, éppen úgy, mint a halandók. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem más értelemben szenved. Azt hiszem, hogy az Egyetemes Atya szenved, de nem értem, hogy miként; talán a személyiségkörön keresztül vagy talán a Gondolatigazítók és az ő örök természetéből eredő, egyéb alászállott adományok egyéniségén keresztül. Ő mondta azt a halandó fajokról, hogy „minden szenvedésedben én is osztozom”. Ő megkérdőjelezhetetlenül megtapasztal egyfajta atyai, jóindulatú megértést; lehet, hogy igazán szenved is, de ennek természetét én nem értem.

3:6.7 (53.5) A világegyetemek mindenségének végtelen és örökkévaló Ura hatalom, forma, energia, folyamat, minta, elv, jelenlét és eszményített valóság. De ő ennél is több; ő személyes; önálló akarattal bír, tudatában van az isteniségének, végrehajtja egy alkotó elme parancsait, biztosítja egy örökkévaló cél elérését, és kinyilvánítja az Atya szeretetét és ragaszkodását az ő világegyetemi gyermekeinek. Az Atya mindeme személyesebb jegyei jobban megérthetők úgy, ha azokat Mihálynak, a ti Teremtő Fiútoknak az Urantián alászállásban eltöltött életében tanulmányozzátok.

3:6.8 (53.6) Az Atya Isten szereti az embereket; a Fiú Isten szolgálja az embereket; a Szellem Isten az Atya Isten megtalálásának egyre feljebb jutást hozó kalandjára készíti a világegyetem gyermekeit a Fiú Istenek által a Szellem Isten kegyének segédkezésén keresztül kijelölt utakon.

3:6.9 (53.7) [Mint az Egyetemes Atyáról szóló kinyilatkoztatást közreadó Isteni Tanácsos, a bemutatást az Istenség sajátosságaival folytattam.]

4. írás

Isten viszonya a világegyetemhez

4:0.1 (54.1) A VILÁGEGYETEMEK mindenségének anyagi, értelmi és szellemi jelenségeivel kapcsolatosan az Egyetemes Atyának örökkévaló célja van, melyet végre is hajt minden időben. Isten az ő saját és önálló szabad akaratából teremtette a világegyetemeket, és ezt az ő végtelenül bölcs és örök céljával összhangban tette. Kétséges, hogy a paradicsomi Istenségeken és az ő legfelsőbb rendű társaikon kívül bárki ténylegesen is alaposan ismerné az Isten örökkévaló célját. Még a Paradicsom magas létpolgárai is igen eltérő véleményeket alkotnak az Istenségek örök céljának természetéről.

4:0.2 (54.2) Könnyen levezethető, hogy a tökéletes Havona központi világegyetem megteremtésének célja pusztán az isteni természet igényének kielégítése volt. A Havona az összes többi világegyetemnek teremtési mintául, a Paradicsomra tartó idő-zarándokoknak pedig utolsó tanhelyként szolgálhat; azonban egy ilyen fenséges teremtrésznek elsődlegesen a tökéletes és végtelen Teremtők öröme és megelégedésére kell léteznie.

4:0.3 (54.3) Az evolúciós halandók tökéletesítésének bámulatos terve, és miután elérték a Paradicsomot és felvették a Végleges Testületbe, folyamatos felkészítésük valamilyen ma még ismeretlen jövőbeli feladatra, tehát jelenleg ez tűnik az egyik legnagyobb megválaszolandó kérdésnek a hét felsőbb-

világegyetemben és azok számos részében; de ez a felemelkedési terv, melynek célja az idő és tér halandóinak szellemivé alakítása és felkészítése, egyáltalán nem kizárólagos elfoglaltsága a világegyetemi értelmeknek. Valóban van számos egyéb lebilincselő foglalatosság, mely a mennyei seregek idejét kitölti és energiáit igénybe veszi.

1. Az Atya világegyetemi magatartásformája

4:1.1 (54.4) Az Urantia lakosai korszakokon keresztül félreértették az isteni gondviselést. Az isteni működésből eredően van egyfajta gondviselés a világotokon, de ez nem az a gyerekes, önkényes és anyagi szolgálat, ahogyan azt számos halandó elképzei. Az isteni gondviselés lényege azon mennyei lények és isteni szellemek beavatkozó tevékenysége, akik a mindenségrendi törvénnyel összhangban szakadatlanul Isten dicsőségére és az ő világegyetemi gyermekeinek szellemi felemelkedése érdekében munkálkodnak.

4:1.2 (54.5) Hát nem tudjátok továbbfejleszteni az emberrel törődő Istenről alkotott fogalmatokat annak felismeréséig, hogy a világegyetem jelszava a fejlődés? Az emberi faj hosszú korszakokon küzdötte át magát, míg a mai elismertségi szintre eljutott. Mindezen évezredek alatt a Gondviselés a fokozatos evolúció tervének kidolgozásán munkálkodott. A két eszme nem a gyakorlatban áll szemben egymással, hanem csak az ember hibás fogalmaiban. Az isteni gondviselés sohasem kerül szembe az igaz emberi fejlődéssel, legyen az akár időbeli, akár szellemi. A Gondviselés mindig összhangban van a legfelsőbb Törvényalkotó változatlan és tökéletes természetével.

4:1.3 (55.1) „Hű az Isten” és „minden parancsolata igaz”. „Az ő hűséges volta az egekben van megerősítve.” „Uram, örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod; te erősítetted meg a földet és áll az.” „Ő hű Teremtő.”

4:1.4 (55.2) Nincs korlátja azon öröknek és személyiségeknek, melyeket az Atya adott esetben igénybe vehet annak érdekében, hogy célját megtartsa és teremtményeit fenntartsa. „Az örök Isten a mi oltalmunk, és alant vannak örökkévaló karjai.” „Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak oltalmában nyugszik az.” „Íme, nem szunnyad és nem alszik ki minket őriz!” „Tudjuk pedig, hogy minden javukra van azoknak, akik Istent szeretik,” „mert az Úr szeme az igazakon van, és az ő füle azoknak könyörgésein”.

4:1.5 (55.3) Isten „a mindenséget hatalma szavával” tartja fenn. És amint új világok születnek, ő „kibocsátja a Fiait, s megújulnak”. Isten nemcsak teremt, hanem „életet ad mindnyájuknak”. Isten folyamatosan fenntart minden anyagi dolgot és minden szellemi lényt. A világegyetemek örökkön-örökké állni fognak. Állandóság van a látszólagos változékonyság közepette. A csillagos terek energia-forgatagai és pusztító fizikai eseményei közepette a felszín alatt rend és biztonság van.

4:1.6 (55.4) Az Egyetemes Atya nem vonult vissza a világegyetemek irányításától; ő nem tétlen Istenség. Ha Isten, mint a teremtésösszesség jelenlegi megtartója visszavonulna, akkor azon nyomban világegyetemi összeomlás következne be. Istent leszámítva nem létezne olyasmi, mint a valóság. A jelen pillanatban, miként a múlt távoli korszakaiban és az örökkévaló

jövőben, Isten folyamatosan kifejti megtartói tevékenységét. Az isteni kéz eléri az örökkévalóság körét. A világegyetemet nem húzza fel, mint egy órát, hogy járjon egy darabig, majd pedig leálljon; minden dolgot folytonosan megújít. Az Atya szakadatlanul áraszt energiát, fényt és életet. Isten munkája éppúgy szigorúan valóságos, mint szellemi. „Ő terjeszti ki északot az üresség fölé és függeszti fel a földet a semmiség fölé.”

4:1.7 (55.5) A rendembe tartozó lények a világegyetemi igazgatás szokványos ügyeiben képesek végleges összehangzást felfedezni és messze ható, valamint mély mellérendeltséget érzékelni. A halandói elme számára összefüggéstelennek és véletlenszerűnek tűnő sok dolog az én felfogásomban rendezett és építő jellegű. De a világegyetemekben zajló dolgok közül sokat nem teljesen értek én magam sem. Már régóta tanulmányozom és többé-kevésbé elég jól ismerem is a feltárt térerőket, energiákat, elméket, morontiákat, szellemeket, valamint a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek személyiségeit. Általában értem, hogy e segítők és személyiségek miként működnek, és egészen közelről ismerem a nagy világegyetem meghatalmazott szellem-értelmeinek tevékenységét. Azonban a világegyetemi jelenségekre vonatkozó ismereteim ellenére állandóan találkozom olyan mindenségrendi egymásra hatásokkal, melyeket képtelen vagyok a maguk teljességében felfogni. Folyton találkozom a térerők, energiák, értelmes elmék és szellemek társulásának olyan, látszólag véletlenszerű formáival, melyekre nem tudok kielégítő magyarázatot adni.

4:1.8 (55.6) Felkészültségemet tekintve teljes mértékben képes vagyok feltárni és elemezni mindazon jelenségek munkálását, melyek közvetlenül az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem, valamint nagymértékben a Paradicsom Szigetének működéséből erednek. Zavarodottságom olyankor áll elő, amikor azt próbálom értelmezni, ami az ő rejtélyes mellérendeltjeik, a lehetségeség három Abszolútja teljesítményének tűnik. Úgy látszik, hogy ezen Abszolútok átlépik az anyagot, túlhaladják az elmét és meghaladják a szellemet. Állandó értelmezési nehézséget okoz és gyakran komolyan zavarba ejt, hogy képtelen vagyok e bonyolult ügyeket felfogni, melyeket a Korlátlan Abszolút, az Istenségi Abszolút és az Egyetemes Abszolút jelenléteinek és tevékenységeinek tulajdonítok.

4:1.9 (56.1) Ezek az Abszolútok kint a világegyetemben szükségképpen nem teljesen kinyilatkoztatott olyan jelenlétek, melyek a térpotenciál jelenségeiben és az egyéb végleges-felettiük működésében lehetetlenné teszik a fizikusok, a bölcselek, sőt még akár a vallási hívők számára is azt, hogy teljes bizonyossággal megjósolhassák, hogy a térerő, a gondolat és a szellem elsődlegesei miként fognak válaszolni azokra az igényekre, melyek a legfelsőbb igazodásokat és végleges értékeket felmutató összetett világegyetemi helyzetekben megjelennek.

4:1.10 (56.2) Az idő és tér világegyetemeiben olyan szerves egység is van, mely láthatólag a mindenségrendi események teljes szerkezetét alapként hordozza. A kifejlődő Legfelsőbb Lény ezen élő jelenléte, a Kivetült Befejezetlen ezen Bennfoglaltsága mindegyre megmagyarázhatatlanul nyilvánul

meg annak révén, ami a látszólag kapcsolatban nem lévő világegyetemi történések elképesztően váratlan összhangba kerülésének tűnik. Ez csakis a Gondviselés — a Legfelsőbb Lény és az Együttes Cselekvő területének — működése lehet.

4:1.11 (56.3) Hajlamos vagyok azt hinni, hogy a világegyetemi tevékenység minden szakaszára és formájára kiterjedő mellérendeltségnek és kölcsönös viszonynak e kiterjedt és általában felismerhetetlen szabályozása az, ami a fizikai, elme-, erkölcsi és szellemi jelenségek sokszínű és látszólag reménytelenül zavaros olyan keverékét okozza, mely oly tévedhetetlenül munkálkodik Isten dicsőségén, valamint az emberek és angyalok jólétén.

4:1.12 (56.4) De tágabb értelemben a mindenségrend látszólagos „véletlenségei” kétségkívül részét képezik a Végtelen tér-idő kalandja véges színművének, melynek tárgya az ő örök beavatkozása az Abszolútokba.

2. Isten és természet

4:2.1 (56.5) A természet szűkebb értelemben az Isten fizikai szokása. Az Isten viselkedését vagy cselekedetét valamely helyi világegyetem, csillagvilág, csillagrendszer vagy bolygó kísérleti tervei és evolúciós mintái korlátozzák és átmenetileg módosítják. Isten egy jól meghatározott, változatlan és változhatatlan törvény szerint cselekszik szerte a széles világmindenségben; de módosítja a cselekvési mintáit annak érdekében, hogy az egyes világegyetek, csillagvilágok, csillagrendszerek, bolygók és személyiségek összehangolt és kiegyensúlyozott működését előmozdítsa az evolúciós kifejlés

véges munkaterveiben foglalt általános és közvetlen helyi célkitűzéseknek és helyi terveknek megfelelően.

4:2.2 (56.6) Ennélfogva a természet, ahogy azt a halandó ember értelmezi, egy olyan változatlan Istenség és az ő változhatatlan törvényeinek szilárd alapját és lényegi hátterét alkotja, melyet azon helyi tervek, célkitűzések, minták és feltételek kimunkálása módosít, emiatt hullámszik és ezen keresztül tapasztalhatók zavarok, melyeket a helyi világegyetemi, csillagvilágbeli, csillagrendszerbeli és bolygóerők, valamint személyiségek kezdeményeztek és visznek véghez. Például: Amint Isten törvényei elrendeltettek a Nebadonban, úgy módosulnak a helyi világegyetem Teremtő Fia és az Alkotó Szelleme által kidolgozott tervek szerint; mindezen felül pedig e törvények működésére további hatást gyakorolnak a bolygótokon tartózkodó és a bolygók saját csillagrendszeréhez, a Sataniához tartozó bizonyos lények tévedései, vétségei és lázadásai.

4:2.3 (56.7) A természet két mindenségrendi tényező tér-idő eredménye: ezek közül első a paradicsomi Istenség változhatatlansága, tökéletessége és fedhetetlensége, a második pedig a Paradicsomon kívüli teremtményeknek, a legmagasabb rendűtől a legalacsonyabbig, a kísérleti tervei, kivitelezési tévedései, lázadói hibái, félbeszakadt fejlődése és tökéletlen bölcsessége. A természetet ennélfogva átszövi az örökkévalóság köréből kiinduló tökéletesség egységes, változatlan, fenséges és bámulatos szála; de minden egyes világegyetemben, minden egyes bolygón és minden egyes egyedi életben e természetet módosítják, korlátozzák és esetleg lerontják az evolúciós csillagrendszerek és világegyetemek

teremtményeinek cselekedetei, tévedései és hűtlenségei; és emiatt a természetnek mindig változó hangulatúnak, sőt mi több, szeszélyesnek, ugyanakkor a felszín alatt állandósultnak kell lennie, és a helyi világegyetem működési rendjének megfelelően kell változnia.

4:2.4 (57.1) A természet egyenlő a Paradicsom tökéletessége osztva a befejezetlen világegyetemek hiányos és rossz voltával, és bűnével. E hányados már kifejezi mind a tökéletest, mind a részlegest, és mind az örökkévalót, mind pedig az időlegest. A folytatódó evolúció azáltal módosítja a természetet, hogy növeli a paradicsomi tökéletességtartalmat és csökkenti a viszonylagos valóság rossz-, vétek- és kiegyensúlyozatlanságtartalmát.

4:2.5 (57.2) Isten nem személyesen van jelen a természetben vagy bármely természeti erőben, mert a természet jelensége nem más, mint a fokozatos evolúció tökéletlenségeinek és néha a lázadás következményeinek a ráépülése az Isten egyetemes törvényének paradicsomi alapjaira. Az olyan világon, mint az Urantia úgy tűnik, hogy a természet sohasem lehet a korlátlanul bölcs és végtelen Isten megfelelő kifejeződése, igaz megjelenítése és hű képe.

4:2.6 (57.3) A természet a ti világotokon nem más, mint a tökéletesség törvényeinek korlátozása a helyi világegyetem evolúciós tervei révén. Mily szánalmas dolog a természetet imádni azért, mert azt valamilyen lehatárolt, korlátozott értelemben átjárja az Isten; mert az az egyetemes és ennél fogva isteni hatalom egyik szakaszát alkotja! A természet egyúttal az el nem készült, a befejezetlen, a tökéletlen kimunkálásának megnyilvánulása, mely kimunkálás alatt a mindenségrendi

evolúcióban zajló valamely világegyetemi kísérlet alakulása, kiteljesedése és előhaladása értendő.

4:2.7 (57.4) A természeti világ szemmel látható fogyatékoságai nem az Isten jellemében meglévő valamiféle hasonló fogyatékoságot jeleznek. Az ilyen megfigyelt tökéletlenségek inkább pusztán szükségszerű állóképek a végtelen képjátékának örökké forgó tekercsén. A tökéletesség-folytonosság eme hiba-megszakításai azok, melyek az anyagi ember véges elméje számára lehetetlenné teszik, hogy az isteni valóság röpke pillanatát a térben és időben megragadja. Az isteniség anyagi megnyilatkozásai az ember evolúciós elméje számára pusztán azért tűnnek fogyatékosnak, mert a halandó ember mindig is természet adta szemeken keresztül látja a természeti jelenségeket, mely emberi szemlélést nem segíti morontia mota vagy kinyilatkoztatás, lévén azok annak kiegyenlítő helyettesítői az idő világain.

4:2.8 (57.5) És a természetet lerontja, a természet szép arcát elcsúfítja, tulajdonságait megnyirbálja azon teremtmények miriádjainak lázadása, helytelen viselkedése és téves gondolkodása, akik ugyan részei a természetnek, de akik hozzájárultak az ő elcsúfításához az időben. Nem, a természet nem Isten. A természet nem tárgya az imádatnak.

3. Isten változatlan jelleme

4:3.1 (57.6) Az ember túl régóta gondolkodik úgy Istenről, mint aki olyan, mint ő maga. Isten nem féltékeny az emberre vagy a világegyetemek mindenségének bármely más lényére, és nem volt az és nem is lesz az. Tudván tudva, hogy a Teremtő Fiú szándéka az emberrel az, hogy a bolygói teremtés remekműve

legyen, hogy a teljes föld ura legyen, ezért annak látványa, hogy az embert a saját alantas kedvtelései irányítják, hogy fa-, kő- és aranybálványok előtt leborul, hogy önző késztetéseknek enged — vagyis e hitvány jelenetek arra indítják Istent és az ő Fiait hogy féltsék az embert, nem pedig arra, hogy féltékenyek legyenek rá.

4:3.2 (57.7) Az örökkévaló Isten képtelen haragudni és mérgelődni abban az értelemben, ahogy ezeket az érzelmeket és e megnyilvánulásokat az ember értelmezi. Ezen érzelmelek közönségesek és hitványak; aligha érdemesek arra, hogy emberinek neveztesse, hát még isteninek; és az ilyen magatartásformák az Egyetemes Atya tökéletes természetétől és dicső jellemétől teljesen idegenek.

4:3.3 (58.1) Az Isten megértésével kapcsolatban az urantiai halandók nagyon sok nehézsége a luciferi lázadás és a Kaligaszta-féle árulás messze ható következményeiből ered. A bűn által el nem szigetelt bolygókon az evolúciós fajok sokkal jobb fogalmakat képesek alkotni az Egyetemes Atyáról; ők kevésbé szenvednek fogalomzavarban, kevesebbet szenvednek fogalomtorzulásoktól és tévképzetektől.

4:3.4 (58.2) Isten semmit sem bán meg, amit valaha is tett vagy éppen tesz vagy valaha is tenni fog. Ő végtelenül bölcs és mindenható is. Az emberi bölcsesség az ember próbálkozásainak és a megtapasztalt tévedéseinek eredményeként jelenik meg; Isten bölcsessége az ő végtelen világegyetemi látásmódjának korlátlan tökéletességében áll, és ezen isteni mindentudás hatékonyan irányítja az alkotó szabad akaratot.

4:3.5 (58.3) Az Egyetemes Atya sohasem tesz semmi olyat, amelynek eredménye szomorúság vagy sajnálkozás lenne, viszont az ő Teremtő személyiségei terveinek és munkájának eredményét képező, saját akarattal bíró teremtmények a központtól távol eső világegyetemekben a szerencsétlen választásaik révén néha kiváltják az isteni sajnálat érzelmeit az ő Teremtő szüleik személyiségeiben. Jóllehet az Atya nem követ el hibákat, nem érez sajnálatot és nem is szomorkodik, ő mégis atyai ragaszkodással bíró lény, és szíve kétségkívül búsul, amikor gyermekei nem jutnak el azokra a szellemi szintekre, melyek elérésére egyébként képesek lennének azzal a segítséggel, melyet önként bocsátott a rendelkezésükre a világegyetemi szellemi-fejlődési tervek és a halandói-felemelkedés irányvonalai révén.

4:3.6 (58.4) Az Atya végtelen jósága meghaladja az idő véges elméjének felfogóképességét; emiatt mindig is lennie kell egyfajta szembetűnő különbségnek a viszonylagos rosszhoz (nem a bűnhöz) képest azért, hogy a viszonylagos jóság minden szakasza hatékonyan megmutatkozhasson. Az isteni jóság tökéletessége csakis azért érzékelhető a halandói tökéletlen látásmód révén, mert az ellenkép alkotóan társul a viszonylagos tökéletlenséggel a térmozgásokban megjelenő idő és anyag viszonyokban.

4:3.7 (58.5) Az Isten jelleme végtelenül emberfeletti; ennél fogva az ilyen isteniségi természetnek meg kell személyesülnie, úgy mint az isteni Fiakban, mielőtt azt az ember véges elméje hit révén egyáltalán megragadhatná.

4. Az Isten megértése

4:4.1 (58.6) Isten az egyetlen állandó, független és változatlan lény a világegyetemek teljes mindenségében, nincs semmi, ami számára kívül vagy rajta túl lenne, nincs múltja, sem pedig jövője. Isten célirányos energia (alkotó szellem) és abszolút akarat, és ezek önmagában-létezők és egyetemesek.

4:4.2 (58.7) Léván, hogy Isten önmagában-létező, ezért abszolút független. Éppen az Isten azonossága alkotja a változás ellenpontját. „Én, az Úr, meg nem változom.” Isten változhatatlan; de amíg nem éritek el a fejlődés paradicsomi szintjét, mindaddig nem is lesztek képesek megérteni még annak alapjait sem, hogy Isten miként megy át az egyszerűségből az összetettségbe, az azonosságból a változatosságba, a nyugalomból a mozgásba, a végtelenségből a végességbe, az isteniből az emberibe és az egységből a kettősségbe és a hármasegységbe. Hisz Isten képes módosítani az ő abszolútságának megnyilvánulásait, mert az isteni változhatatlanság nem jelent egyúttal mozdíthatatlanságot is; Istennek van akarata — ő maga akarat.

4:4.3 (58.8) Isten az abszolút önmeghatározás lény; e világegyetemi válaszoknak nincsenek határai, leszámítva azokat, amelyek önként vállaltak, és az ő szabad akaratú cselekedeteit csak azon isteni minőségjegyek és tökéletes magatartásformák korlátozzák, amelyek az ő örökkévaló természetének eredendő sajátjai. Ennélfogva Isten úgy viszonyul a világegyetemhez, mint a végleges jósággal és végtelen-teremtői szabad akarral rendelkező lény.

4:4.4 (58.9) Az Atya-Abszolút a teremtője a központi, tökéletes világegyetemnek, és ő az Atyja az összes többi Teremtőnek. A személyiséget, a jóságot és számos egyéb jegyet Isten megoszt

az emberrel és más lényekkel, viszont a végtelen akarat csakis az ő sajátja. Istent az ő alkotó cselekedeteiben csak az ő örökkévaló természetéből fakadó érzések és az ő végtelen bölcsességének parancsai korlátozzák. Isten személyesen csak azt választja, ami végtelenül tökéletes, s így választja a központi világegyetem fenséges tökéletességét; és miközben a Teremtő Fiak teljes mértékben osztoznak az ő isteniségében, sőt még az ő abszolútságának egyes szakaszaiban is, őket együttesen nem korlátozza az Atya végtelen akaratát irányító végleges bölcsesség. Ennélfogva a fiak Mihály-rendjébe tartozók esetében az alkotó szabad akarat még tevékenyebbé, teljesen istenivé és közel véglegessé, ha nem abszolúttá válik. Az Atya végtelen és örökkévaló, de az ő saját akaratán alapuló önkorlátozásának lehetőségét tagadók éppen az ő saját akaratán alapuló abszolútságának fogalmát tagadják.

4:4.5 (59.1) Isten abszolútsága a világegyetemi valóságnak mind a hét szintjét áthatja. Ezen abszolút természet egésze annak a viszonynak az alanya, amely a Teremtő és annak világegyetemi teremtmény-családja között van. Talán pontosság jellemzi a háromsági igazságosságot a világegyetemek mindenségében, de az idő teremtményeihez fűződő kiterjedt családi kapcsolatában a világegyetemek Istenét isteni érzés vezérli. Először és utoljára — örökké — a végtelen Isten Atya. Engem úgy utasítottak, hogy az összes cím közül, mellyel őt megfelelően illethetnénk, a teremtésösszesség Istenét úgy mutassam be, mint az Egyetemes Atyát.

4:4.6 (59.2) Az Atya Istenben a szabad akarat szerint való cselekvést nem uralja hatalom, és nem is egyedül értelem vezérli; az isteni személyiség úgy határozható meg, mint amely

szellemlényegű és amely a világegyetemek számára szeretetként nyilvánítja ki magát. Ennélfogva az Első Forrás és Közepont a világegyetemek teremtmény-személyiségeivel kialakított minden személyes kapcsolatában mindig és következetesen egy szerető Atya. Isten a szó legmagasabb rendű értelmében Atya. Örökké az isteni szeretet tökéletes eszményelvűsége hajtja, és e gyöngéd természet abban találja meg a legerősebb kifejeződési formáját és a legnagyobb mértékű megelégedést, hogy szeret, és hogy szeretik.

4:4.7 (59.3) A tudományban Isten az Első Ok; a vallásban ő az egyetemes és szerető Atya; a bölcséletben ő az egyetlen lény, aki önmagától fogva létezik, akinek létezése egyetlen más lénytől sem függ, aki viszont a létezés valóságával játékonyszerűen felruház minden dolgot és minden egyéb lényt. De kinyilatkoztatás szükséges annak láttatásához, hogy a tudomány Első Oka és a bölcsélet önmagától létező Egysége egyúttal a vallás, a teljes irgalom és a jóság Istene is, aki elkötelezett az ő földi gyermekei örök továbbélésének előmozdítása iránt.

4:4.8 (59.4) A Végtelen fogalmáért könyörgünk, de az Isten tapasztalás-eszméjét imádjuk, a bárhol és bármikor megmutakozó azon képességünket, hogy megragadhatjuk az Istenségről alkotott legmagasabb rendű fogalmunk személyiségét és isteniségi tényezőit.

4:4.9 (59.5) Egy győzedelmes emberi élet tudatossága a földön abban a teremtményi hitben fogan, mely vállalni meri a létezés minden egyes visszatérő mozzanatait által jelentett kihívást, amikor szembesülve az emberi korlátok szörnyű látványával megteszi a hűségnyilatkozatot, miszerint: Még ha én nem is

vagyok képes ezt megtenni, él énbennem valaki, aki viszont igen, és aki meg is fogja tenni ezt, s ő a világegyetemek mindensége Atya-Abszolútjának része. És ez „a győzelem, amely legyőzi a világot, a ti hitetek.”

5. Az Istenről alkotott téveszmék

4:5.1 (59.6) A vallási hagyomány nem más, mint a letűnt korok Istent ismerő emberei által megszerzett tapasztalatok tökéletlenül megőrzött emléke, de az ilyen emlékek nem megbízható útmutatók a vallásos élethez, nem megbízható ismereti alapok az Egyetemes Atyáról. Az ilyen ősi hitbéli meggyőződéseket minden esetben megmásította a hajdani ember hitregeteremtő voltának ténye.

4:5.2 (60.1) Az Isten természetét illető zűrzavar egyik legnagyobb forrása az Urantián annak következménye, hogy a szent könyveitek nem tudtak egyértelmű különbséget tenni a paradicsomi Háromság személyiségei között, valamint a paradicsomi Istenség és a helyi világegyetemi teremtők és irányítók között. A papjaitok és prófétáitok, akik a múltban lezajlott megítéltetésekről csak részleges ismeretekkel rendelkeztek, képtelenek voltak világosan megkülönböztetni a Bolygóhercegeket, a Csillagrendszer Fejedelmeket, a Csillagvilági Atyákat, a Teremtő Fiakat, a Felsőbb-világegyetem Urait, a Legfelsőbb Lényt és az Egyetemes Atyát. Az alárendelt személyiségektől, mint például az élethordozóktól és a különböző egyéb angyali rendbe tartozóktól érkezett üzenetek közül sokat a feljegyzéseitek úgy mutattak be, mint magától az Istentől jövőket. Az urantiai vallásos gondolkodásban még mindig keverednek az Istenség

társszemélyiségei magával az Egyetemes Atyával úgy, hogy mindegyikükre egyazon megjelölés vonatkozik.

4:5.3 (60.2) Az urantiai emberek tovább szenvednek a kezdetleges istenképek hatásától. Azokról az istenekről van szó, akik viharként tombolnak; akiknek haragjától a föld rázkódik és akik mérgekben lesújtják az embert; akik elégedetlenségüket úgy fejezik ki, hogy éhínséggel és árvizekkel sújtják az embereket — ezek a kezdetleges vallás istenei; ők nem azok az Istenek, akik a világegyetemekben élnek és kormányoznak. Az ilyen fogalmak azon idők emlékei, amikor az emberek azt feltételezték, hogy a világegyetemet ilyen képzelte istenek szeszélye irányítja és uralja. De a halandó ember most már kezdi megérteni, hogy a Legfelsőbb Teremtők és a Legfelsőbb Szabályozók igazgatási elveit és gyakorlatát tekintve a viszonylagos törvény és rend teremtésrészében él.

4:5.4 (60.3) Az a kezdetleges felfogás, hogy egy mérges Istent megbékítsenek, hogy egy megsértett Urat kiengeszteljenek, hogy az Istenség kegyét elnyerjék áldozatokon és vezeklésen, sőt akár véráldozaton keresztül is, egy teljesen gyerekes és kezdetleges vallást képvisel, olyan életfelfogást, mely a tudomány és az igazság felvilágosult korára értelmetlen. Az ilyen hitbéli meggyőződések a legnagyobb mértékben visszataszítóak a világegyetemekben szolgáló és uralkodó mennyei lények és isteni vezetők számára. Isten elleni nyílt támadásnak minősül azt hinni, úgy tartani vagy azt tanítani, hogy ártatlan vért kell ontani ahhoz, hogy az ő kegyét elnyerjük, vagy hogy a képzelte isteni haragot magunkról elhárítsuk.

4:5.5 (60.4) A héberek hitték, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat”. Nem tudtak megszabadulni attól a régi, pogány felfogástól, hogy az Istenek csak a vér láttán engesztelhetők ki, habár Mózes tevékenysége valódi előrelépést hozott, amikor az emberáldozatot megtiltotta és annak helyébe, a gyermeteg beduin követőinek nehézkes felfogásában, állatok szertartásos feláldozását állította.

4:5.6 (60.5) A paradicsomi Fiúnak a világotokon való megtestesülése egy bolygókorszak lezárulásához kapcsolódott; elkerülhetetlen volt, és nem azért vált szükségessé, hogy az Isten kegyét valaki elnyerje. E megtestesülés történetesen a Teremtő Fiú végleges személyes cselekedete is volt abban a hosszú kalandban, melynek során kiérdemelte az ő világegyeteme feletti tapasztalás útján elnyerhető fennhatóságot. Mily szálnalmas felfogása ez az Isten végtelen jellemének! E tanítás, mely szerint az ő atyai szíve oly zordan hideg és kemény lévén olyannyira érintetlen maradt a teremtményeinek szerencsétlenségei és nyomorúságai láttán, hogy az ő gyöngéd irgalma egészen addig nem nyilvánult meg, amíg végül meg nem látta az ő büntelen Fiát a Kálvária keresztjén vérezni és meghalni!

4:5.7 (60.6) De az Urantia lakosai meg fognak szabadulni az Egyetemes Atya természetével kapcsolatos ezen ősi tévedésektől és pogány babonáktól. Az Istenről szóló igazság kinyilatkoztatásának megjelenésével az emberi faj elkerülhetetlenül megismeri az Egyetemes Atyát az ő jellemének teljes szépségében és az ő sajátosságainak teljes szeretetteljességében, melyet oly csodálatosan mutatott be a

Teremtő Fiú, aki úgy tartózkodott az Urantián, mint az Ember Fia és az Isten Fia.

4:5.8 (61.1) [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

5. írás

Isten viszonya az egyénhez

5:0.1 (62.1) HA AZ ember véges elméje képtelen felfogni, hogy egy olyan nagy és fenséges Isten, mint az Egyetemes Atya miként képes a végtelen tökéletességű, örökkévaló lakóhelyéről leereszkedni annak érdekében, hogy az egyes ember-teremtmény barátjává legyen, akkor az ilyen véges értelem bízvást bízhat az isteni barátságban ama tény igazsága alapján, hogy az élő Isten egy tényleges szilánkja lakozik minden épelméjű és erkölcsileg tudatos urantiai halandó értelmes lényében. Az emberben lakozó Gondolatigazítók a paradicsomi Atya örökkévaló Istenségének részét képezik. Az embernek nem kell messzebb mennie e szellemi-valóság jelenlét lelki szemléléséből nyerhető saját belső tapasztalásánál ahhoz, hogy megtalálja Istent és hogy megpróbáljon vele közösséget teremteni.

5:0.2 (62.2) Isten az örökkévaló természetének végtelenségét az ő hat abszolút mellérendelt társának öröktől való létezésen alapuló valóságán keresztül szétszította, de bármikor közvetlen személyes kapcsolatot létesíthet bármely teremtsrésszel vagy a teremtés bármely szakaszával vagy fajtájával az ő elő-személyes részeinek segítségével keresztül. Az örökkévaló Isten fenntartotta magának azt az előjogot is, hogy személyiséget adományozzon az isteni Teremtőknek és a világegyetemek mindensége élő teremtményeinek, míg

fenntartotta azt az előjogot is, hogy közvetlen, szülői kapcsolatot tarthasson fenn mindegyik személyes lényekkel a személyiségkörön keresztül.

1. Az Isten megközelítése

5:1.1 (62.3) A véges teremtménynek a végtelen Atya megközelítésére való képtelensége nem az Atya tartózkodása miatti, hanem a teremtettt lények végeessége és anyagi korlátjai miatti eredendő sajátság. A világegyetemi létezés szintjét tekintve a legfelsőbb személyiség és a teremtettt értelmek legalacsonyabb rendű csoportjai közötti szellemi távolság mértéke felfoghatatlanul nagy. Ha az alacsonyrendű értelmeket lehetséges volna rögtön magának az Atyának a színe elé szállítani, akkor azt sem vennék észre, hogy ott jártak. Amott éppen úgy nem tudatosulna bennük az Egyetemes Atya jelenléte, ahogy ott, ahol most éppen vannak. A halandó ember útja véges-végtelen, mielőtt képes lesz állhatatosan és a lehetőségei határain belül az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétébe való biztos eljutáshoz segítségért folyamodni. Az embernek szellemileg sokszor át kell alakulnia, mielőtt képes lesz elérni azon szellemi látásmódot megteremtő síkot, mely képessé teszi arra, hogy a Hét Tökéletes Szellem akár egyikét is megláthassa.

5:1.2 (62.4) Atyánk nem rejtőzködik; nem zárkózott el önkényesen. Az isteni bölcsesség erőforrásait mozgósította egy soha véget nem érő erőfeszítéssel ahhoz, hogy megmutassa magát az ő világegyetemi területein élő gyermekeinek. Az ő fenséges szeretetével párosuló végtelen nemesség és kifejezhetetlen nagylelkűség arra készíti, hogy minden olyan teremtettt lényel való társulás kialakítására vágyódjon, aki képes őt

megérteni, szeretni és őhozzá közeledni; ezért aztán a bennetek eredendően meglévő korlátok, melyek elválaszthatatlanok a ti véges személyiségetektől és az anyagi létetektől, ezek határozzák meg annak idejét, helyet és körülményeit, ahol, illetőleg amelyek közepette a halandói felemelkedési úti célokat elérhetitek és a minden dolgok középpontjában az Atya színe elé állhattok.

5:1.3 (63.1) Az Atya paradicsomi jelenlétének megközelítéséhez előbb ugyan a szellemi fejlődés legmagasabb véges szintjeit is el kell érnetek, azonban örvendeznetek kellene az Atya által adományozott szellemmel való közvetlen közösség megélésére mindig fennálló lehetőség felismerésében, mely szellem oly bensőséges kapcsolatban van a bensőtökben lévő lélekkel és a szellemivé lényegülő önnön valótokkal.

5:1.4 (63.2) Az idő és tér teremtsrészeiben élő halandók az ösztönös és értelmi képességeiket tekintve nagyban különbözhetnek, élhetnek olyan környezetben, mely különlegesen kedvező feltételeket biztosít a társadalmi haladásra és az erkölcsi fejlődésre, vagy éppen szenvedhetnek a kulturális fejlődéshez szükséges majd minden emberi segítség hiányától és attól, hogy a polgárosodás folyamataiban az elvárt előrelépés feltételei hiányoznak; de a felemelkedési létpályán a szellemi fejlődés lehetőségei mindenki számára egyenlően biztosítottak; a szellemi látásmód és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyre magasabb síkjai az evolúciós világokon uralkodó, eltérő anyagi környezetből eredő minden ilyen társadalmi-erkölcsi különbségtől meglehetősen függetlenül elérhetők.

5:1.5 (63.3) Bármennyire is különbözők az urantiai halandók az ő értelmi, társadalmi, gazdasági, sőt erkölcsi fejlődési esélyeiket és adottságaikat tekintve, ne felejtsetek el, hogy a szellemi képességeik egységesek és egyediek. Mindannyian az Atyától származó ajándék ugyanazon isteni jelenlétét élvezik, és mindannyian egyenlő jogokkal bírnak ahhoz, hogy bensőséges személyes közösséget hozzanak létre a bennük lakozó, isteni eredetű szellemmel, sőt mindannyian egyaránt választhatnak, hogy elfogadják e Titkos Nevelők egységes szellemi vezetését.

5:1.6 (63.4) Ha a halandó ember szellemi indíttatása őszinte, és fenntartások nélkül az Atya akarata megcselekedésének szentelte magát, akkor, lévén oly bizonyosan és hatékonyan felruházott szellemileg a benne lakozó isteni Igazító révén, abban az egyéni tapasztalásban bizonyosan a sajátjává tudja tenni az Isten ismeretének magasztos tudatát és azt a fenséges bizonyosságot, hogy a túlélés az Isten megtalálásából, mint célból következik azon fokozatos tapasztalás révén, hogy maga is egyre inkább olyanná válik, mint ő.

5:1.7 (63.5) Az emberben szellemileg ott lakozik egy túlélő Gondolatigazító. Ha egy ilyen emberi elme készítése őszinte és szellemi, ha egy ilyen emberi lélek vágyik arra, hogy megismerje Istent és olyanná legyen mint ő, ha őszintén meg akarja cselekedni az Atya akaratát, akkor nincs olyan, a halandói fogyatékokkal összefüggő semlegesítő befolyás, sem olyan, a lehetőségek játékából eredő hatóerő, mely képes lenne megakadályozni az ilyen istenmód serkentett lelket abban, hogy a Paradicsom kapuihoz bizonyosan feljusson.

5:1.8 (63.6) Az Atya azt kívánja minden teremtményétől, hogy személyes közösséget alkosson övele. A Paradicsomon

fenntart egy helyet, ahová várja mindazokat, akiknek túlélési besorolása és szellemi természete az odajutást lehetővé teszi. Ennélfogva most és mindörökre tegyétek az életfelfogásokot részévé: Mindegyikőtök számára és mindannyiunk számára Isten megközelíthető, az Atya elérhető, az út nyitva áll; az isteni szeretet erői és az isteni irányítás módjai és eszközei mind összekapcsolódnak annak érdekében, hogy lehetővé tegyék minden világegyetem minden arra érdemes értelme számára az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez való eljutást.

5:1.9 (63.7) Az a tény, hogy az Isten elérése igen sok időt vesz igénybe, még nem teszi kevésbé valóságossá a Végtelen jelenlétét és személyiségét. Felemelkedések a hét felsőbb-világegyetem körének része, és bár e kört számtalanszor bejárjátok, joggal várhatjátok el, hogy szellemileg és a besorolásokat tekintve egyre beljebb kerüljete. Bízhattok abban, hogy szféráról szférára visznek benneteket, a külső köröktől egyre beljebb, a belső kör felé közelítve, és egy nap, s ebben ne kételkedjete, ott fogtok állni az isteni és központi jelenlétben és látni fogjátok őt, jelképes értelemben, szemtől szemben. Ez pusztán a tényleges és szigorúan valóságos szellemi szintek elérésének kérdése; és e szellemi szinteket elérheti bármely lény, akibe Titkos Nevelő költözött, és aki ezt követően örökre eggyé kapcsolódott azzal a Gondolatigazítóval.

5:1.10 (64.1) Az Atya nem rejtőzködik szellemi értelemben, viszont számos teremtménye saját tudatos döntéseinek kódéba burkolózik és eddig az ő és az ő Fia szellemének közösségétől távol tartotta magát azáltal, hogy saját tévelygése útját

választotta, és hogy a másokat semmibe vevő elméje és nem-szellemi természete öntudatosságának kiélésébe merült.

5:1.11 (64.2) A halandó ember közel kerülhet Istenhez és többször el is hagyhatja az isteni akaratot mindaddig, amíg a választás lehetőségét a kezében tartja. Az ember végső bukása addig nem válik bizonyossá, míg el nem veszíti a választás lehetőségét afölött, hogy az Atya akaratát teljesítse. Az Atya szíve sohasem zárul be az ő gyermekeitől jövő igények és kérelmek előtt. Gyermekei csak akkor zárják be szívüket mindörökre az Atya vonzereje elől, amikor véglegesen és mindörökre elveszítik a vágyat arra, hogy az ő isteni akaratát cselekedjék — hogy megismerjék őt és hogy olyanok legyenek mint ő. Az ember rendeltetésének örök beteljesülése hasonlóképpen akkor válik biztosítottá, amint az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a világegyetem számára kinyilvánítja, hogy az adott felemelkedő lény meghozta azt a végleges és visszavonhatatlan döntést, hogy az Atya akarata szerint kíván élni.

5:1.12 (64.3) A nagy Isten közvetlen kapcsolatot létesít a halandó emberrel és neki adja az ő végtelen és örökkévaló és felfoghatatlan sajátlényegének egy részét azért, hogy az emberben éljen és őbenne lakozzon. Isten örök kalandra szövetkezett az emberrel. Ha engedtek a bennetek élő és körülöttetek lévő szellemi erők iránymutatásának, akkor nem véthetitek el a felsőbb végcél, melyet egy szerető Isten hozott létre úgy, mint a tér evolúciós világaiból jövő, felemelkedő teremtményei szeme előtt lebegő világegyetemi célt.

2. Az Isten jelenléte

5:2.1 (64.4) A Végtelen fizikai jelenléte az anyagi világegyetem valósága. Az Istenség elme-jelenlétét az egyéni értelmi tapasztalás és az evolúciós személyiségszint szükségszerűen meghatározza. Az Istenség szellemi jelenléte a világegyetemben szükségszerűen különböző. Ezt a szellemi felfogóképesség, valamint az határozza meg, hogy a teremtmény milyen mértékben szentelte akaratát annak, hogy az isteni akarat szerint cselekedjen.

5:2.2 (64.5) Isten ott él minden, szellemtől született fiában. A paradicsomi Fiak mindig is bejáratosak az Isten színehez, „az Atya jobbájához”, és az ő minden teremtmény-személyisége megtérhet az „Atya kebelére”. Ez az ő személyiségkörére utal, vagyis az Egyetemes Atyával bármikor, bárhol és bárhogyan kapcsolatba léphetnek, vagy egyéb módon személyes, öntudatos kapcsolatot és közösséget alakíthatnak ki vele, akár a központi teremtrészben, akár valamely egyéb kijelölt helyen, s így akár a Paradicsom hét szent szférájának egyikén is.

5:2.3 (64.6) Az isteni jelenlét azonban a természetben vagy még inkább az Istent ismerő halandók életében sehol sem fedezhető fel oly teljesen és oly bizonyossággal, mint abban a próbaközösségben, melyet a bennetek lakozó Titkos Nevelővel, a paradicsomi Gondolatigazítóval alakítottok ki. Mekkora hiba azt képzelni, hogy Isten messzi az egekben van, mikor az Egyetemes Atya szelleme a ti saját elmétekben él!

5:2.4 (64.7) A bennetek lakozó Isten-szilánk az oka annak, hogy az Igazító szellemi vezetésével egyre jobb összhangot találva bízhattok abban, hogy nagyobb mértékben érzékelitek majd azon egyéb szellemi hatások jelenlétét és átalakító erőterét,

melyek körülvesznek benneteket és hatnak rátok, de amelyek nem szerves részekként fejtik ki hatásukat. Az a tény, hogy értelmileg nem vagytok tudatában az Igazítóval való szoros és bensőséges kapcsolatnak, még a legkevésbé sem cáfol egy ilyen fennkölt tapasztalást. Az isteni Igazítóval való testvériesség bizonyítéka teljes egészében azon szellemgyümölcsök természetében és mennyiségében áll, melyek az egyes hívő élettapasztalatában teremnek. „Az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.”

5:2.5 (65.1) A halandó ember szerény mértékben szellemiesült anyagi elméjének túlságosan bonyolult dolog az olyan isteni entitások, mint a paradicsomi Igazítók szellemtevékenységeit észlelhető tudatossággal megtapasztalni. Amint a közös elmének és az Igazító-teremtésrésznek a lelke egyre inkább létezővé válik, egyúttal kifejlődik a lélektudatosságnak egy új szakasza is, mely képes a Titkos Nevelő jelenlétet megtapasztalni és képes az ő szellemi útmutatásait és egyéb anyagfeletti tevékenységeit felismerni.

5:2.6 (65.2) Az Igazítóval való közösség teljes körű megtapasztalása erkölcsi rangot, elmei késztetést és szellemi tapasztalást jelent. Az ilyen eredmény tudatosulása főként, bár nem kizárólagosan, a lélektudatosság területeire korlátozódik, viszont annak bizonyítékai a küszöbön állnak és szellemgyümölcs-megnyilvánulásokban bővelkednek minden ilyen belső-szellemi kapcsolatot létesített lény életében.

3. Igaz istenimádat

5:3.1 (65.3) Jóllehet a paradicsomi Istenségek világegyetemi nézőpontból egynek minősülnek, de az olyan lényekkel való

szellemi viszonyaikban, mint amilyenek az Urantián lakók, ők egyúttal három élesen elkülönülő személyt alkotnak. Különbséget kell tenni az Istenségek között a személyes megkeresésük, a közösség és az egyéb bensőséges kapcsolatok tekintetében. A legfelsőbb értelemben az Egyetemes Atyát imádjuk és csakis őt. Igaz, hogy imádkozhatjuk és imádkozunk is az Atyát, mint aki az ő Teremtő Fiában megnyilvánult, de közvetve vagy közvetlenül az Atya az, akit imádunk és akit rajongva szeretünk.

5:3.2 (65.4) Mindenféle kérelem az Örökkévaló Fiú területéhez és a Fiú szellemi szervezetéhez tartozik. Az imák, minden szertartásos közlés, minden, kivéve az Egyetemes Atya iránti rajongást és imádatot, ténylegesen a helyi világegyetemet érintő dolgok; ezek rendszerint nem lépnek ki a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozó területről. Viszont az istenimádat kétségkívül a Teremtő személyéhez kötődik és továbbítódik, mégpedig az Atya személyiségköre működésének eredményeképpen. Hisszük továbbá, hogy az Igazító-lakta teremtmény hódolatának fogadására az Atya szellem-jelenléte révén kerül sor. Hatalmas mennyiségű bizonyíték áll rendelkezésre e meggyőződésünk alátámasztásához, és tudom, hogy az Atya-szilánkok minden rendjének felhatalmazása van arra, hogy halandó társuk őszintén kinyilvánított imádatát elfogadásra az Egyetemes Atya jelenlétéhez továbbítsák. Az Igazítók kétségkívül igénybe vesznek közvetlen elő-személyes érintkezési csatornákat is az Istennel való kapcsolatba lépéshez, és hasonlóképpen arra is képesek, hogy igénybe vegyék az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köreit.

5:3.3 (65.5) Az istenimádat saját magáért való; az ima viszont az ön- vagy teremtményérdek valamely elemét testesíti meg; ez a nagy különbség az istenimádat és az ima között. Az igaz istenimádatban egyáltalán semmiféle önös kérés vagy egyéb személyes érdek sincs; egyszerűen azért imádjuk Istent, amiért őt olyannak fogjuk fel amilyen. Az istenimádatban semmit sem kérünk és semmit sem várunk el. Nem azért imádjuk az Atyát, mert bármit is remélünk e hódolat eredményeképpen; áhítattal adózunk és imádjuk őt, ami olyan, mint valami természetes és önkéntelen válasz, melyet az Atya páratlan személyiségének elismerése vált ki bennünk, s oka továbbá az ő szeretni való természete és imádni való sajátosságainak összessége.

5:3.4 (65.6) Abban a pillanatban, amint az önös érdek valamely eleme behatol az imádatba, akkor a pillanatnyi áhítat istenimádatból imává alakul, és közelebbről az Örökkévaló Fiú és a Teremtő Fiú személye felé kell irányulnia. Viszont a gyakorlati vallásos tapasztalásban nem lelhető fel olyan ok, amiért ne lehetne imával fordulni az Atya Istenhez igaz istenimádat részeként.

5:3.5 (66.1) A mindennapi életetek gyakorlati kérdéseivel foglalkozva a Harmadik Forrásból és Középpontból származó szellemszemélyiségek kezében vagytok; az Együttes Cselekvő közvetítőivel működtek együtt. A helyzet tehát a következő: Istent imádjátok; a Fiúhoz imádkoztok és övele alkottok közösséget; és a földön való tartózkodásotok részleteit a világotokon és szerte a világegyetemben működő Végtelen Szellem értelmeihez kapcsolódva dolgozzátok ki.

5:3.6 (66.2) A Teremtő vagy Egyeduralkodó Fiak, akik a helyi világegyetemek rendeltetésének beteljesülését uralják, az

Egyetemes Atyát és a paradicsomi Örökkévaló Fiút egyaránt helyettesítik. Ezek a Világegyetemi Fiak az Atya nevében fogadják az imádatot és hallgatják meg a kérelmezők által átadott kérelmeket szerte a saját teremtsrészeikben. A helyi világegyetem gyermekei számára a Mihály Fiú, gyakorlatilag, Isten. Ő az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú helyi világegyetemi megszemélyesülése. A Végtelen Szellem a Világegyetemi Szellemeken, a paradicsomi Teremtő Fiak irányító- és teremtőtársain keresztül tart fenn személyes kapcsolatot e területek gyermekeivel.

5:3.7 (66.3) Az őszinte istenimádat az emberi személyiség mindazon erőinek mozgósítását jelenti, melyek a kifejlődő lélek befolyása alatt állnak és amelyek feletti rendelkezéshez a halandóval társult Gondolatigazító isteni iránymutatást ad. A korlátolt anyagi elme sohasem lesz képes magas szinten tudatosítani az igaz istenimádat valódi jelentőségét. Az istenimádati tapasztalás valóságának értelmezésekor az embert leginkább az befolyásolja, hogy a saját kifejlődő halhatatlan lelke milyen fejlődési állapotban van. A lélek szellemi növekedése az értelmi öntudatosság szintjétől teljesen függetlenül megy végbe.

5:3.8 (66.4) Az istenimádati tapasztalás abban a magasztos kísérletben áll, melyet az emberrel eljegyzett Igazító tesz arra, hogy az isteni Atyával közölje az emberi lélek kifejezhetetlen vágyódását és elmondhatatlan igényét — ez az Isten-kereső halandói elme és az Istent kinyilatkoztató halhatatlan Igazító közös alkotása. Az istenimádat ennél fogva az anyagi elmének azon cselekedete, mellyel jóváhagyja a szellemivé váló sajátlényegének azon kísérletét (a vele társult szellem

útmutatásai szerint), hogy úgy érintkezzen Istennel, mint az Egyetemes Atya hű fia. A halandói elme egyetértését adja az istenimádathoz; a halhatatlan lélek törekszik az istenimádatra és megindítja azt; az isteni Igazító jelenléte a halandói elme és a kifejlődő halhatatlan lélek részéről az ilyen istenimádatot vezeti. Az igaz istenimádat végső soron négy mindenségrendi síkon megjelenő tapasztalássá válik: az értelmi, a morontiai, a szellemi és a személyes síkon — az elme, a lélek és a szellem tudatosságában, valamint ezek személyiségben való egyesülésében.

4. Isten a vallásban

^{5:4.1 (66.5)} Az evolúciós vallások erkölcsisége a félelem ösztönző ereje révén hajtja előre az embert az Isten megtalálásának útján. A kinyilatkoztatáson alapuló vallások a szeretet Istenének keresésére csábítják az embereket, mert az emberek olyanok akarnak lenni, mint ő. De a vallás nem pusztán a „teljes függőség” és a „biztos túlélés” közömbös érzete; a vallás egyfajta élő és erőteljes megtapasztalása az emberiség szolgálatára épülő isteniségi előrehaladásnak.

^{5:4.2 (66.6)} Az igaz vallás nagy és közvetlen szolgálata nem más, mint szilárd egység megteremtése az emberi tapasztalásban, tartós béke és mélyen gyökerező bizonyosság. Az ősi embernél még a többistenhit is a kialakuló istenségkép viszonylagos egyesítését szolgálja; a többistenhit nem más, mint a kialakulóban lévő egyistenhit. Az Istent előbb-utóbb úgy fogják értelmezni, mint az értékek valóságát, a jelentéstartalmak lényegét és az igazság létét.

5:4.3 (67.1) Isten nemcsak a végcél megalkotója; ő maga az ember örökkévaló célállomása. Az összes nemvallásos emberi tevékenység a sajátlényeg torz szolgálatába igyekszik állítani a világegyetemet; az igazán vallásos egyén igyekszik azonosítani magát a világegyetemmel, majd pedig ezen egyesített sajátlényegnek olyan tevékenységeket szab meg, melyekkel az ő világegyetemi családjába tartozó emberi és emberfeletti lénytársainak szolgálatára lehet.

5:4.4 (67.2) A bölcsélet és a művészet területei beékelődnek az ember önnön valójának nem vallási és vallási tevékenységei közé. A művészetben és a bölcslethez keresztül az anyagi-elmei ember belemerül az örökkévaló jelentéstartalmak szellemi valóságainak és világegyetemi értékeinek szemlélésébe.

5:4.5 (67.3) Minden vallás tanítja az Istenség imádatát és az emberi üdvözülés valamiféle hittételét. A buddhista vallás a szenvedéstől való megszabadulást, véget nem érő békét ígér; a zsidó vallás a nehézségektől való megszabadulást, pártatlanságra épülő jólétet ígér; a görög vallás megszabadulást ígért az összehanghiánytól, a rútiságtól a szépség felismerésén keresztül; a kereszténység a bűntől való megszabadulást ígéri, valamint szentséget; a mohamedán vallás megszabadulást nyújt a zsidó és a keresztény vallás merev erkölcsi szabályaitól. Jézus vallása maga a szabadulás az ember számára önmagától, megszabadulás a teremtmény elszigeteltségét okozó rossz dolgoktól az időben és az örökkévalóságban.

5:4.6 (67.4) A héberek vallásukat a jóságra alapították; a görögök a szépségre; mindkét vallás az igazságot kereste. Jézus a szeretet

Istenét nyilvánította ki, és a szeretet magába foglal minden igazságot, szépséget és jóságot.

5:4.7 (67.5) A zoroaszterieknek erkölcsi vallásuk volt; a hinduknak pedig a metafizikához kapcsolódó; a konfuciánusok vallása az etika volt. Jézus a szolgálat vallását élte. Mindeme vallások értékesek annyiban, hogy valódi közeledést mutatnak Jézus vallásához. A vallás rendeltetése az, hogy mindazon dolgok szellemi egyesítő valóságává váljon, amelyek az emberi tapasztalásban jók, szépek és igazak.

5:4.8 (67.6) A görög vallás egyik jelmondata az „Ismerd meg önmagad”; a héberek tanításaik középpontjába az „Ismerd meg Istenedet” jelmondatot állították; a keresztények egyik evangéliumának rendelkezése az „Úr Jézus Krisztus megismerése”; Jézus azt a jó hírt hirdette, hogy „ismerd meg Istent, és magadat, mint Isten fiát”. A vallás célját különféleképpen értelmező eme felfogások megszabják az egyén magatartásformáját a különféle élethelyzetekben, valamint sejtetik az istenimádat mélységét és az egyén személyes imádkozási szokásainak természetét. Bármely vallás szellemi állapota meghatározható a vallásbeli imák természete révén.

5:4.9 (67.7) A féligember és féltékeny Isten fogalma szükségszerű átmenet a többistenhit és a magasztos egyistenhit között. A fennkölt emberszerű jelleg a tisztán evolúciós vallás legmagasabb elérhető szintje. A kereszténység az emberszerűség fogalmát az emberi eszménykép szintjéről a megdicsőült Krisztus személyének minden másnál magasabb rendű és isteni fogalmi szintjére emelte. Ez az ember által valaha is felfogható legmagasabb szintű emberszerűség.

5:4.10 (67.8) A keresztény istenkép egyfajta kísérlet három tanítás egyesítésére:

5:4.11 (67.9) 1. A héber felfogás — Isten, mint az erkölcsi értékek védelmezője, egy pártatlan Isten.

5:4.12 (67.10) 2. A görög felfogás — Isten, mint egyesítő, a bölcsesség Istene.

5:4.13 (68.1) 3. A jézusi felfogás — Isten, mint élő barát, szerető Atya, az isteni jelenlét.

5:4.14 (68.2) Ennélfogva nyilvánvaló, hogy az összetett keresztény istentan nagy nehézségekkel találja szemben magát akkor, amikor a következetesség igényének meg akar felelni. E nehézséget fokozza az a tény, hogy a korai kereszténység tantételei alapvetően három különböző személy tapasztalatain alapultak: az alexandriai Philón, a názáreti Jézus és a tárzusi Pál személyes tapasztalatain.

5:4.15 (68.3) Jézus vallási életének tanulmányozásakor tekintsétek őt igenlő felfogásúnak. Foglalkozzatok kevesebbet az ő büntelenségével, mint az ő pártatlanságával, az általa teljesített szeretetteli szolgálattal. Jézus a mennyei Atya héber fogalmában foglalt tétlen szeretetet emelte egy olyan, magasabb rendű, tevékeny és teremtmény-szerető Isten ragaszkodásának szintjére, ahol az Isten minden egyén Atyja, még a rossztevőké is.

5. Az Isten-tudat

5:5.1 (68.4) Az erkölcsiség eredete az öntudat okában keresendő; ez állatfeletti, de teljes mértékben evolúciós. Az emberi evolúció

lefolyása magával hoz minden képességet, mely megelőzi az Igazítók alászállását és az Igazság Szellemének kiadását. Azonban az erkölcsi szintek elérése nem szabadítja meg az embert a halandó lét valós küzdelmeitől. Az ember fizikai környezetének velejárója a létharc; a társadalmi körülmények etikai igazodást követelnek meg az embertől; az erkölcsi helyzetek a legfelsőbb értelmi szinten meghozandó döntéseket igénylik; a szellemi tapasztalás (Isten megismerése) megköveteli az embertől, hogy találja meg őt és őszintén törekedjen arra, hogy olyanná váljon mint ő.

5:5.2 (68.5) A vallás nem a tudomány tényein, a társadalmi kötelezettségeken, a bölcsélet alapvetésein vagy az erkölcsi köteleességeken alapul. A vallás az ember által az élethelyzetekre adott válasz önálló területe, és mindig tetten érhető az emberi fejlődés összes, az erkölcsi síkon túllépő szakaszában. A vallás áthathatja az értékek felismerésének és a világegyetemi társ lét örömeinek mind a négy szintjét: az önfenntartás fizikai vagy anyagi szintjét; a testvériség közösségi vagy érzelmi szintjét; az értelem erkölcsi vagy kötelességszintjét; s a világegyetemi testvériség tudatosságának szellemi szintjét az istenimádaton keresztül.

5:5.3 (68.6) A tények után kutató tudós úgy tekint Istenre, mint az Első Okra, az erő Istenére. Az érzelmi beállítottságú művész úgy látja Istent, mint szépségeszményt, a szépségtan Istenét. Az okokat kereső bölcselő néha hajlamos úgy beállítani Istent, mint egyetemes egységet, sőt mint minden-isten tani Istenséget. A hívő ember egy olyan Istenben hisz, aki segíti a túlélést, aki az Atya a mennyben, a szeretet Istene.

5:5.4 (68.7) Az erkölcsös viselkedés mindig előzménye a kifejlődő vallásnak és részben még a kinyilatkoztatott vallásnak is, de sohasem előzménye a teljes vallásos tapasztalásnak. A társadalmi szolgálat az erkölcsös gondolkodás és a vallásos élet eredménye. Az erkölcsiség élőlénytani értelemben nem vezet el a vallásos tapasztalás felsőbb szellemi szintjeihez. Az elvont szépség imádása nem azonos az Isten imádásával; a természet magasztalása vagy az egységnek való hódolás ugyancsak nem azonos az Isten imádatával.

5:5.5 (68.8) Az evolúciós vallás a tudomány, a művészet és a bölcsélet szülőanyja, mely az embert felemelte arra a szintre, hogy képes legyen megérteni a kinyilatkoztatott vallást, beleértve az Igazító-adományt és az Igazság Szellemének eljövételét. Az emberi létezés evolúciós képe a vallással kezdődik és azzal fejeződik be, jóllehet e két véglet vallási jellegében igencsak eltérő, lévén az egyik evolúciós és élőlénytani, a másik pedig kinyilatkoztatáson alapuló és rendszeres időközönként megjelenő. Így a vallás, bár az ember számára szokványos és természetes, egyúttal szabadon választható. Az embernek nem kell akarata ellenére vallásossá lennie.

5:5.6 (69.1) A vallásos tapasztalást, lévén az lényegében szellemi természetű, az anyagi elme sohasem képes teljesen megérteni; vagyis az istentan rendeltetését, a valláslélektant sem. Az emberi istenfelfogás alapvető tantétele a véges felfogóképességben látszólagos képtelenséget támaszt. Az emberi oktan és a véges ész gyakorlatilag képtelen megtalálni az összhangot az isteni bennfoglaltság, vagyis az Istennek a minden egyénben jelenvalósága és az ő részükként való léte,

valamint az Isten minden másnál magasabb rendűségének felfogása, vagyis a világegyetemek mindensége feletti isteni uralom között. E két alapvető istenségképet a személyes Isten minden másnál magasabb rendű voltát leíró fogalom hit révén való megragadásában, valamint az ezen Isten szilánkjá emberben lakozó jelenlétének megértésében kell egyesíteni annak érdekében, hogy az értelmes istenimádat igazolható legyen és hogy a személyiség túlélésének reménye is megerősítést nyerjen. A vallási nehézségek és látszólagos képtelenségek abból a tényből erednek, hogy a vallási valóságok a halandói értelmi felfogóképességet messze meghaladják.

5:5.7 (69.2) A halandó ember három nagy megelégedést talál a vallásos tapasztalásban, még a földön átmenetileg eltöltött idő alatt is:

5:5.8 (69.3) 1. Értelmileg megelégedést nyer egy egyesítettebb emberi tudatosságban.

5:5.9 (69.4) 2. Bölcséletileg eljut az erkölcsi értékekről alkotott eszményképeinek igazolásához.

5:5.10 (69.5) 3. Szellemileg gyarapodik az isteni társaság megtapasztalásában, az igaz istenimádatkal járó szellemi megelégedésben.

5:5.11 (69.6) Az Isten-tudat, ahogy azt a teremtsrészekben kifejlődő halandó megtapasztalja, szükségképpen három változó tényezőből tevődik össze, a valóság megértésének három különböző szintjéből. Először is itt van az elme-tudatosság — az Isten eszméjének megértése. Ezt követi a

lélek-tudatosság — az Istenről alkotott eszménykép megértése. Végül pedig a nyiladozó szellem-tudatosság — az Isten szellemvalóságának megértése. Az Isten megértéséhez szükséges tényezők egyesítése révén, függetlenül annak tökéletlenségétől, a halandói személyiség mindig lefedi az összes tudatos szintet az Isten személyiségének megértésével. Ama halandókban, akik felvétettek a Végleges Testületbe, mindez egyszer majd elvezet az Isten felsőségének megértéséhez, és később elvezethet az Isten véglegességének megértéséhez is, mely a paradicsomi Atya abszonit jellegű, felsőtudatosságának egy szakasza.

5:5.12 (69.7) Az Isten-tudat megtapasztalása nemzedékről nemzedékre ugyanaz marad, viszont az Istenről alkotott bölcséleti fogalmaknak és hittudományi meghatározásoknak az emberi tudás minden egyes fejlődési korszakával változniuk kell. Az Isten ismerete, a vallásos tudatosság világegyetemi valóság, de nem mindegy, hogy a vallásos tapasztalás mennyire érvényes (valóságos), annak önként alá kell vetnie magát értelmes bírálatnak és ésszerű bölcséleti értelmezésnek; nem szabad elkülönülésre törekednie az emberi tapasztalás teljességén belül.

5:5.13 (69.8) A személyiség örök továbbélése teljes mértékben a halandói elme választásától függ, melynek döntése meghatározza a halhatatlan lélek túlélési esélyét. Amikor az elme hiszi Istent és a lélek ismeri Istent, és amikor az Igazító támogatásával mind együtt vágnak Istenre, akkor válik a túlélés bizonyossá. Sem a korlátolt értelem, sem a képzettség hiánya, sem a kulturális szegénység vagy a romló társadalmi helyzet, sőt még az alacsony emberi erkölcsi értékrend (mely

az oktatási, kulturális és társadalmi előnyök szerencsétlen okokból előálló hiányából fakad) sem képes érvényteleníteni az isteni szellem jelenlétét az ilyen szerencsétlen és emberi mivoltukban fogyatékos, de hívő egyénekben. A Titkos Nevelő jelenléte az emberben lehetővé teszi és egyúttal biztosítja a halhatatlan lélek növekedési és túlélési esélyét.

5:5,14 (70.1) A halandó szülők nemzéseképessége nem az ő képzettségi, kulturális, társadalmi vagy gazdasági helyzetükön alapul. A szülői tényezők természetes körülmények közötti egyesülése bőven elégséges az utódnemzéshez. Az emberi elme azon képessége, hogy érzékeli a jót és a rosszat, valamint hogy rendelkezik az istenimádat képességével, tehát mindez az isteni Igazítóval egyesülve egyúttal az összes szükséges feltétel ahhoz, hogy e halandóban meginduljon az ő, túlélési sajátságokkal bíró, halhatatlan lelkének kialakulása, valamint annak előrehaladása, ha az ilyen, szellemmel felruházott egyén keresi Istent és őszintén vágyik arra, hogy olyanná váljon mint ő, ha őszintén választja a mennyei Atya akaratának megcselekedését.

6. A személyiség Istene

5:6,1 (70.2) Az Egyetemes Atya a személyiségek Istene. A világegyetemi személyiség területének középpontja és széle az Egyetemes Atyában van, mely terület a személyiségi besorolású, legalacsonyabb rendű, halandó és anyagi teremtményektől a teremtoi tisztű és isteni besorolású, legmagasabb rangú személyekig terjed. Az Atya Isten a minden személyiség adományozója és megőrzője. A paradicsomi Atya hasonlóképpen a beteljesülése mindazon véges személyiségeknek, akik az isteni akarat megcselekedését

őszintén választják, akik szeretik Istent és olyanná akarnak válni, mint ő.

5:6.2 (70.3) A személyiség a világegyetemek egyik megoldatlan rejtélye. Képesek vagyunk megfelelő fogalmat alkotni a különféle rendű és szintű személyiségek kialakulásában szerepet játszó tényezőkről, de nem teljesen értjük magának a személyiségnek a valódi természetét. Világosan látjuk azon számos tényezőt, melyek együttesen az emberi személyiséget hordozzák, de nem teljesen értjük az ilyen véges személyiség természetét és jelentőségét.

5:6.3 (70.4) Személyiség minden olyan teremtményben magvában létezik, mely teremtmény rendelkezik olyan elmeadottsággal, amely az öntudattól mint legalsóbb szinttől az Isten-tudatig, mint legfelsőbb szintig terjedhet. Azonban az elmeadottság egyedül még nem személyiség, és nem is szellem vagy fizikai energia. A személyiség az a sajátosság és érték a mindenségrendi valóságban, melyet kizárólag az Atya Isten adományoz az anyag, az elme és a szellem társított és összehangolt energiáiból álló ezen élő rendszereknek. A fokozatos fejlődés sem azonos a személyiséggel. A személyiség lehet anyagi vagy szellemi lényegű, de vagy van személyiség vagy nincs személyiség. A személyestől-különböző sohasem éri el a személyes szintjét, hacsaknem a paradicsomi Atya közvetlen cselekedete révén.

5:6.4 (70.5) A személyiség adományozása az Egyetemes Atya kizárólagos működési körébe tartozik, ez pedig nem más, mint az élő energiarendszerek megszemélyesítése, melyeket felruház a viszonylagos alkotó tudatosság és annak szabad akaratú irányításának sajátosságaival. Az Atya Istenen kívüli

forrásból nem ered személyiség, és az Atya Istenen kívül nem létezik személyiség. Az emberi sajátlényeg alapvető sajátosságait, csakúgy mint az emberi személyiség tiszta Igazító-magját az Egyetemes Atya a mindenségrendi segédkezés kizárólagos személyes területén való tevékenykedése során adományozza.

5:6.5 (70.6) Az elő-személyes besorolású Igazítók számos különböző válfajú halandó teremtménybe költöznek, így biztosítva, hogy e lények a halandói halált túlélhessék, és a végleges szellem-fejlődési lehetőséggel rendelkező morontia teremtményekként személyesüljenek meg. Ezért, amikor a személyiséggel felruházott ilyen teremtmény-elmébe az örökkévaló Isten szellemének egy szilánkja, a személyes Atya elő-személyes adománya beköltözik, akkor jut e véges személyiség az isteni és az örökkévaló lehetőségének birtokába, és joggal vágyakozhat a Véglegessel rokon beteljesülésre, sőt még az Abszolút elérésére is megalapozottan törekedhet.

5:6.6 (71.1) Az isteni személyiség megszerzésére való képesség az elő-személyes Igazító sajátja; az emberi személyiség megszerzésére való képesség pedig eredendően az emberi lény mindenségrendi-elmével való felruházottságában rejlik. Viszont a halandó ember tapasztalás által fejlődő személyisége nem figyelhető meg tevékeny és működési valóságként mindaddig, amíg a halandó teremtmény anyagi élethordozóját meg nem ragadta az Egyetemes Atya felszabadító istenisége, melyet aztán mint öntudatos és (viszonylag) önálló és magateremtő személyiséget bocsátott a tapasztalás vizére. Az anyagi sajátlényeg igazán és korlátlanul személyes.

5:6.7 (71.2) Az anyagi sajátlényegnek van személyisége és önazonossága, időbeli önazonossága; az elő-személyes szellem-Igazítónak szintén van önazonossága, örökkévaló önazonossága. Ezen anyagi személyiség és e szellem elő-személyiség képes úgy egyesíteni alkotó sajátosságaikat, hogy létrehozzák a halhatatlan lélek túlélő önazonosságát.

5:6.8 (71.3) Miután így gondoskodott a halhatatlan lélek növekedéséről és megszabadította az ember benső valóját a megelőző okozati viszonytól való teljes függőség jelentette korlátoktól, az Atya félreáll az ember útjából. Most, hogy az ember megszabadult az okozati viszony jelentette válaszok korlátaiktól (legalábbis az örök beteljesülés tekintetében), és lehetőséget teremtettek az ő halhatatlan sajátlényegének, a léleknek a növekedésére, már csak magára az emberre vár, hogy akarja vagy megakadályozza ennek a túlélő és örökkévaló sajátlényegnek a megteremtését, mely választás szerint az övé. A világegyetemek széles mindenségében egyetlen lény, erő, teremtő vagy segítő sem csorbíthatja semmilyen mértékben a halandói szabad akarat teljes önállóságát, amint az a teremtményi választásban gyakorolható, a választással élő halandó lény személyisége rendeltetésének örök beteljesülése tekintetében. Ami az örök továbbélést illeti, Isten elrendelte az anyagi és halandói akarat függetlenségét, és e parancsa végérvényű.

5:6.9 (71.4) A teremtmény-személyiség adományozása viszonylagos megszabadulást biztosít a megelőző okozati viszonyra adott szolgai válaszadástól, és minden ilyen erkölcsi lény, legyen az evolúciós vagy egyéb rendű, személyiségének középpontja az Egyetemes Atya személyiségében van. A többi

lénnnyel való azon rokonság révén jutnak egyre közelebb az ő paradicsomi jelenlétéhez, mely az örökkévaló Isten hatalmas és egyetemes családi körét és testvéri körét alkotja. Minden személyiségben fellelhető az isteni közvetlenségből eredő rokon vonás.

5:6.10 (71.5) A világegyetemek mindensége személyiségkörének középpontja az Egyetemes Atya személye, és a paradicsomi Atya személyesen tudatában van és személyes kapcsolatban áll az öntudatos létezés minden szintjén élő összes személyiséggel. A teremtésösszesség e személyiség-tudatossága a Gondolatigazítók küldetésétől függetlenül létezik.

5:6.11 (71.6) Miként minden gravitációs kör a Paradicsom Szigetén halad át, és miként minden elme bekapcsolódik az Együttes Cselekvő körébe, és minden szellem az Örökkévaló Fiúéba, ugyanígy minden személyiség rákapcsolódik az Egyetemes Atya személyes jelenlét körére, és e kör biztosan továbbítja minden személyiség imádatát az Eredeti és Örökkévaló Személyiségnek.

5:6.12 (71.7) Ama személyiségeket illetően, akikben Igazító nem lakozik: Az Egyetemes Atya adományozás révén a számukra is biztosítja a választási szabadság sajátosságát, és az ilyen személyeket hasonlóképpen körülöleli az isteni szeretet nagy köre, az Egyetemes Atya személyiségköre. Isten minden igaz személyiség esetében gondoskodik a független választási lehetőségről. Egyetlen személyes teremtményt sem lehet az örök kalandra kényszeríteni; az örökkévalóság kapuja csakis a szabad akarattal rendelkező Isten szabad akaratú fiainak szabad akaratú választására válaszul tárul fel.

5:6.13 (72.1) Ez jelenti azon erőfeszítéseimet, hogy az élő Istennek az idő gyermekeihez fűződő viszonyát bemutassam. Végző soron semmi hasznosabbat nem tehetek, minthogy megismétlem, Isten a ti világegyetemi Atyátok, és ti mindannyian az ő gyermekei vagytok a bolygón.

5:6.14 (72.2) [Ez az ötödik és egyben utolsó azon írások sorában, melyek egy uverszai Isteni Tanácsosnak az Egyetemes Atyáról készített beszámolóját tartalmazzák.]

6. írás

Az Örökkévaló Fiú

6:0.1 (73.1) AZ ÖRÖKKÉVALÓ Fiú az Egyetemes Atya „első” személyes és abszolút gondolatának tökéletes és végleges kifejeződése. Ennek megfelelően, amikor és ahogyan az Atya személyesen és abszolút módon kifejezi magát, akkor az ő Örökkévaló Fián keresztül teszi ezt, aki mindig is az isteni és élő Szó volt, most is az és mindig is az lesz. Ez az Örökkévaló Fiú ott lakozik minden dolog közepében, társulva az Örökkévaló és Egyetemes Atyával és közvetlenül elfedve az ő személyes jelenlétét.

6:0.2 (73.2) Isten „első” gondolatáról beszélünk és az Örökkévaló Fiú lehetetlen idő-eredetére utalunk annak érdekében, hogy az emberi értelem fogalmi csatornáihoz hozzáférhessünk. E nyelvi torzításokkal megtettük a lehető legtöbbet annak érdekében, hogy engedmények útján kapcsolatot létesítsünk a halandó teremtmények idő-korlátolta elméivel. Egymásra következési értelemben az Egyetemes Atyának sohasem lehetett első gondolata, és az Örökkévaló Fiúnak sem lehetett kezdete. De azt az utasítást kaptam, hogy az örökkévalóság

valóságait e fogalmi jelképekkel mutassam be az idő-korlátolta halandói elméknek, és az egymásra következés ilyen idő-fogalmaival magyarázzam számukra az örökkévalósági összefüggéseket.

6:0.3 (73.3) Az Örökkévaló Fiú a paradicsomi Atyának az isteni valóságról, a korlátlan szellemről és az abszolút személyiségről alkotott egyetemes és végtelen gondolatának szellemi megszemélyesülése. Ezáltal alkotja a Fiú az Egyetemes Atya teremtfői önazonosságának isteni kinyilatkoztatását. A Fiú tökéletes személyisége mutatja meg azt, hogy az Atya ténylegesen is az örök és egyetemes forrása minden szellemi, akarati, elhatározott és személyes jelentéstartalomnak és értéknek.

6:0.4 (73.4) Azon erőfeszítésünk során, hogy képessé tegyük az idő véges elméit a paradicsomi Háromság örök és végtelen lényekének összefüggéseit leíró néhány egymásra következési jellegű fogalom megalkotására, azzal a fogalomalkotási felhatalmazással élünk, hogy mint az „Atya első személyes, egyetemes és végtelen gondolata” utalást alkalmazzuk. Lehetetlen feladat megfelelőképpen elmagyaráznom az emberi elmének az Istenségek örök összefüggéseit; ezért olyan kifejezéseket használok, melyek révén a véges elme valamennyire fogalmat alkothat ezen örökkévaló lények kapcsolatairól az egymást követő korszakokban. Úgy hisszük, hogy a Fiú az Atyától származik; úgy tanították nekünk, hogy mindkettő korlátlan mértékben örökkévaló. Ebből nyilvánvaló, hogy egyetlen idő-teremtés sem képes teljes mértékben megérteni annak a Fiúnak a rejtélyét, aki az Atyától ered, és aki mellérendelten mégis örök magával az Atyával.

1. Az Örökkévaló Fiú önazonossága

6:1.1 (73.5) Az Örökkévaló Fiú az Isten eredeti és egyszülött Fia. Ő a Fiú Isten, az Istenség Második Személye és minden dolog társteremtője. Miként az Atya az Első Nagy Forrás és Közepont, úgy az Örökkévaló Fiú a Második Nagy Forrás és Közepont.

6:1.2 (74.1) Az Örökkévaló Fiú a világegyetemek mindensége szellemi kormányzatának szellemi központja és isteni igazgatója. Az Egyetemes Atya először teremtő és azután szabályozó; az Örökkévaló Fiú először társteremtő és azután szellemi igazgató. „Az Isten szellem”, és a Fiú annak a szellemnek a személyes megnyilatkozása. Az Első Forrás és Közepont az Akarati Abszolút; a Második Forrás és Közepont a Személyiségi Abszolút.

6:1.3 (74.2) Az Egyetemes Atya személyesen sohasem működik teremtőként, hacsaknem a Fiúval vagy a Fiú összehangolt cselekedetével kapcsolatban. Ha az Újszövetség írója az Örökkévaló Fiúra utalt volna, akkor kimondta volna az igazságot a következők leírásakor: „Kezdetben volt a Szó, és a Szó az Istennél volt, és a Szó Isten volt. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”

6:1.4 (74.3) Amikor az Örökkévaló Fiú egyik Fia megjelent az Urantián, azok, akik megbarátkoztak ezzel az emberi alakban lévő isteni lénnel, úgy emlegették őt, mint „Aki kezdettől fogva volt, akit hallottunk, akit szemünkkel láttunk, akit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Szavát”. Ez az alászállt Fiú éppúgy az Atyától jött elő, mint az Eredeti Fiú, amint azt az egyik földi imájában sejtetni engedte: „És most, ó,

Atyám, dicsőíts meg engem tenmagaddal, azzal a dicsőséggel, amelyet veled bírtam akkor, mielőtt e világ volt.”

6:1.5 (74.4) Az Örökkévaló Fiút különböző neveken ismerik a különböző világegyetemekben. A központi világegyetemben úgy nevezik, mint a Mellérendelt Forrás, a Társteremtő és a Társ-abszolút. A felsőbb-világegyetem központjában, az Uverszán a Fiút a Mellérendelt Szellem Középpont és az Örökkévaló Szellemi Igazgató névvel illetjük. A helyi világegyetemek központján, a Szalvingtonon a feljegyzések szerinti neve a Második Örökkévaló Forrás és Középpont. A melkizedek mint a Fiak Fiát emlegetik. A ti világotokon, de nem a lakott szférákból álló csillagrendszeretekben, ezt az Eredeti Fiút összekeverik az egyik mellérendelt Teremtő Fiúval, a nebadoni Mihállyal, aki magát adományozta az Urantia halandó emberfajtáinak.

6:1.6 (74.5) Noha bármelyik paradicsomi Fiúra ráillik az Isten Fia elnevezés, „az Örökkévaló Fiú” megnevezést szokás szerint ennek az Eredeti Fiúnak, a Második Forrásnak és Középpontnak, a hatalmas és tökéletes központi világegyetem Egyetemes Atyjával együtt-teremtőnek és a végtelen Istenségektől eredő minden más isteni Fiú társ-teremtőjének tartjuk fenn.

2. Az Örökkévaló Fiú természete

6:2.1 (74.6) Az Örökkévaló Fiú éppoly változhatatlan és végtelenül megbízható, mint az Egyetemes Atya. Éppoly szellemi, mint az Atya, s éppoly igazmód korlátlan szellem is. Számotokra, alacsonyrendű lények számára a Fiú sokkal inkább személyes

jellegűnek tűnik, mivel egy lépéssel közelebb áll hozzátok az elérhetőség szempontjából, mint az Egyetemes Atya.

6:2.2 (74.7) Az Örökkévaló Fiú az Isten örök Szava. Ő teljesen olyan, mint az Atya; valójában az Örökkévaló Fiú maga az Atya Isten személyes megnyilvánulása a világegyetemek mindensége számára. Ezért igaz, igaz volt, és mindig igaz lesz az Örökkévaló Fiúra és az összes mellérendelt Teremtő Fiúra: „Aki látta a Fiút, az látta az Atyát.”

6:2.3 (74.8) Természetét tekintve a Fiú teljesen olyan, mint a szellem-Atya. Az Egyetemes Atyát imádva egyúttal imádjuk a Fiú Istent és a Szellem Istent. A Fiú Isten természetében éppoly istenmód valóságos és örökkévaló, mint az Atya Isten.

6:2.4 (75.1) A Fiú nemcsak hogy birtokolja az Atya minden végtelen és minden másnál magasabb rendű pártatlanságát, hanem az Atya jellemének minden szentségét is tükrözi. A Fiú osztozik az Atya tökéletességében és együttesen megosztják azt a felelősséget, hogy segítsék az összes tökéletlen teremtményt az isteni tökéletesség elérésére irányuló szellemi erőfeszítésükben.

6:2.5 (75.2) Az Örökkévaló Fiú az Atya teljes isteniségi jellemét és szellemiségi sajátságait birtokolja. A Fiú személyiségben és szellemben maga az Isten abszolútságának teljessége, és a Fiú mindezen jellemvonásait a világegyetemek mindensége szellemi kormányának személyes irányításában nyilvánítja ki.

6:2.6 (75.3) Az Isten valóban egyetemes szellem; az Isten szellem; és az Atya szellemtermészete az Örökkévaló Fiú Istenségében összpontosul és személyesül meg. A Fiúban minden szellemi

jellemvonás láthatólag nagymértékben kiteljesedve jelenik meg azáltal, hogy mindezek különválnak az Első Forrás és Központ egyetemességétől. És ahogyan az Atya megosztja szellemtermészetét a Fiúval, úgy közösen osztóznak ők teljes mértékben és feltétlenül az Együttes Cselekvővel, a Végtelen Szellemmel az isteni szellemben.

6:2.7 (75.4) Az igazság szeretetében és a szépség teremtésében az Atya és a Fiú egyenlő, eltekintve attól, hogy a Fiú látszólag nagyobb mértékben szenteli magát az egyetemes értékek kizárólagos szellemi szépsége létrehozásának.

6:2.8 (75.5) Az isteni jóságban én nem észlelek különbséget az Atya és a Fiú között. Az Atya az ő világegyetemi gyermekeit atyaként szereti; az Örökkévaló Fiú úgy tekint minden teremtményre, mint atya és mint testvér.

3. Segédkezés az Atya szeretetében

6:3.1 (75.6) A Fiú osztózik a Háromság igazságosságában és pártatlanságában, de ezekbe az isteniségi jellemvonásokba belevegyül az Atya szeretetének és kegyelmének végtelen megszemélyesülése; a Fiú az isteni szeretet kinyilatkoztatása a világegyetemek számára. Ahogy az Isten szeretet, úgy a Fiú kegyelem. A Fiú nem szerethet jobban az Atyánál, de képes irgalmat mutatni a teremtményeknek egy további módon is, mivel ő nem csak elsődleges teremtő, mint az Atya, hanem ugyanezen Atyának az Örökkévaló Fia is, s ezáltal osztózik az Egyetemes Atya összes többi fiának fiúsági tapasztalásában.

6:3.2 (75.7) Az Örökkévaló Fiú a nagy kegyelem-segédkező a teremtésösszesség számára. A kegyelem a Fiú szellemi

jellemének lényege. Az Örökkévaló Fiú rendelkezései, amint a Második Forrás és Középpont szellemi körein áthaladnak, kegyelemre hangolódnak.

6:3.3 (75.8) Az Örökkévaló Fiú szeretetének megértéséhez először isteni forrását, az Atyát kell megértenetek, aki maga a szeretet, majd pedig látnotok kell ennek a végtelen ragaszkodásnak a kiteljesedését a Végtelen Szellem messze ható segédkezésében és az ő majdnem végtelen számú segédkező személyiségeinek seregében.

6:3.4 (75.9) Az Örökkévaló Fiú segédkezését a szeretet Istene kinyilatkoztatásának szenteli a világegyetemek mindensége számára. Ez az isteni Fiú nem vállalja fel azt az alantas feladatot, hogy megpróbálja meggyőzni kegyes Atyját arról, hogy szeresse alacsonyrendű teremtményeit vagy mutasson irgalmat az idő rossztevőinek. Mennyire hibás az a képzet, hogy az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atyához folyamodna annak érdekében, hogy az Atya a tér anyagi világain élő alacsonyrendű teremtményeinek irgalmat mutasson! Az ilyen istenképek nyerek és torzak. Inkább azt kellene felismernetek, hogy az Istenfiak minden irgalmas segédkezése az Atya szívéből áradó egyetemes szeretet és végtelen könyörület közvetlen kinyilatkoztatása. Az Atya szeretete a Fiú kegyelmének valós és örök forrása.

6:3.5 (75.10) Az Isten szeretet, a Fiú irgalom. Az irgalom alkalmazott szeretet, az Atya szeretete, mely az ő Örökkévaló Fiának személyében nyilvánul meg. Ezen egyetemes Fiú szeretete úgyszintén egyetemes. Ha a szeretetet az ivaros teremtmények lakta bolygók gyakorlatában értelmezzük, akkor az Isten szeretete inkább az apai szeretethez hasonlítható, míg

az Örökkévaló Fiú szeretete az anya ragaszkodásához hasonlatos. Természetesen ezek a hasonlatok is sántítanak, de annak reményében alkalmazom ezeket, hogy megértessem az emberi elmével azt, hogy ha isteni tartalmában nem is, de minőségében és kifejeződési formájában van különbség az Atya szeretete és a Fiú szeretete között.

4. Az Örökkévaló Fiú sajátosságai

6:4.1 (76.1) Az Örökkévaló Fiú a mindenségrendi valóság szellemi síkját serkenti; a Fiú szellemi hatalma minden világegyetemi ténylegesen létező dologgal összefüggésben abszolút. Szellem-gravitációs abszolút vonzerején keresztül tökéletes szabályozást valósít meg minden szét nem vált szellem-energia belső kapcsolódásai felett, továbbá minden ténylegessé vált szellem-valóság felett. Minden tiszta, külön nem vált szellem és minden szellemi teremtmény és érték érzékeny az elsődleges paradicsomi Fiú végtelen vonzerejére. Ha az örökkévaló jövőben megjelenne egy korlátlan világegyetem, akkor az Eredeti Fiú szellem-gravitációja és szellem-ereje annak a határtalan teremtségösszességnek a szellemi szabályozására és hatékony igazgatására teljesen alkalmasnak találtatna.

6:4.2 (76.2) A Fiú csak a szellemi területen mindenható. A világegyetemi igazgatás örök működésében sohasem kerül sor a rendeltetések felesleges és szükségtelen megkettőzésére; az Istenségek nem rabjai a világegyetemi segédkezés haszontalan megkettőzésének.

6:4.3 (76.3) Az Eredeti Fiú mindenütt-jelenvalósága alkotja a világegyetemek mindenségének szellemi egységét. A teljes teremtségösszesség szellemi összetartásának alapja az

Örökkévaló Fiú isteni szellemének mindenhol ható jelenléte. Amikor az Atya szellemi jelenlétét értelmezzük, akkor bizony nehéz azt gondolatilag megkülönböztetni az Örökkévaló Fiú szellemi jelenlététől. Az Atya szelleme örökmód ott lakozik a Fiú szellemében.

6:4.4 (76.4) Az Atya szükségképpen mindenütt jelen van szellemileg, de ez a mindenütt-jelenvalóság elválaszthatatlannak tűnik az Örökkévaló Fiú mindenütt jelenlévő szellem-tevékenységeitől. Ugyanakkor meggyőződésünk, hogy a kettős szellemi természetű Atya-Fiú jelenlét minden helyzetében a Fiú szelleme összhangban van az Atya szellemével.

6:4.5 (76.5) Személyiségi kapcsolataiban az Atya a személyiségi körben cselekszik. Személyes és kimutatható szellemi teremtségi kapcsolataiban az ő Istensége teljességének részeiben jelenik meg, és ezeknek az Atya-szilánkoknak a működése egyedüli, egyedi és kizárólagos, jelenjenek meg bárhol és bármikor a világegyetemekben. Minden ilyen helyzetben a Fiú szelleme összhangban van az Egyetemes Atya töredékes jelenlétének szellemi működésével.

6:4.6 (76.6) Szellemi szempontból az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló. Az Örökkévaló Fiú szelleme egészen biztosan veled és körülötted van, de nincs benned, és nem részed, miként a Titkos Nevelő. A benned lakozó Atya-szilánk fokozatos isteni viszonyulások elérése felé igazgatja az emberi elmét, s ezáltal az ilyen felemelkedő elme egyre növekvő mértékben válik érzékennyé a Második Forrás és Közepponthoz mindenható szellem-gravitációs körének szellemi vonzerejére.

6:4.7 (76.7) Az Eredeti Fiú egyetemes és szellemi értelemben öntudattal rendelkezik. Bölcsességben a Fiú teljesen egyenlő az Atyával. A tudás, a mindentudás terén képtelenek vagyunk megkülönböztetni az Első és a Második Forrást; miként az Atya, a Fiú is tud mindent; semmilyen világegyetemi esemény soha nem éri őt váratlanul; ő a kezdetek kezdetétől érti a véget.

6:4.8 (77.1) Az Atya és a Fiú tényleg ismeri az összes szellem és szellemiesült lény valóját és helyzetét a világegyetemek mindenségében. A Fiú nemcsak az ő mindenütt-jelenvaló szelleménél fogva tud minden dolgot, hanem, egyenlő mértékben az Atyával és az Együttes Cselekvővel, tökéletesen ismeri a Legfelsőbb Lény hatalmas tükrözőműködés-értelmét, mely értelem minden időben tudatában van mindazon dolgoknak, melyek a hét felsőbb-világegyetem összes világán végbemennek. Ezen kívül vannak egyéb módok is, amelyekben a paradicsomi Fiú mindentudó.

6:4.9 (77.2) Az Örökkévaló Fiú, mint szerető, irgalmas és segédkező szellemi személyiség, teljesen és végtelenül egyenlő az Egyetemes Atyával, miközben az alacsonyrendű világok felemelkedő lényeivel létesített mindazon irgalmas és ragaszkodó személyes kapcsolatokban éppen olyan kedves és előzékeny, éppen olyan türelmes és béketűrő az Örökkévaló Fiú, mint az ő paradicsomi Fiai a helyi világegyetemekben, akik oly gyakran adományozzák magukat az idő evolúciós világainak.

6:4.10 (77.3) Szükségtelen bővebben tárgyalnunk az Örökkévaló Fiú sajátosságait. A jelzett kivételek figyelembevételével pusztán az Atya Isten szellemi sajátosságait szükséges

tanulmányoznotok ahhoz, hogy a Fiú Isten sajátosságait megértsétek és helyesen értékeljétek.

5. Az Örökkévaló Fiú korlátai

6:5.1 (77.4) Az Örökkévaló Fiú nem személyesen működik a fizikai területeken, és az Együttes Cselekvőn keresztüli tevékenységet kivéve nem is működik a teremtménylények számára való elme-segédkezés síkjain. De mindezek a megszorítások egyébként semmilyen mértékben nem korlátozzák az Örökkévaló Fiút a szellemi mindentudás, mindenütt-jelenvalóság és mindenhatóság összes isteni sajátosságának teljes és szabad gyakorlásában.

6:5.2 (77.5) Az Örökkévaló Fiú nem hatja át személyesen az Istenségi Abszolút végtelenségében eredendően meglévő szellemi kibontakozási lehetőségeket, de amint ezek a lehetőségek ténylegessé válnak, azon nyomban a Fiú szellem-gravitációs körének mindenható vonzása alá kerülnek.

6:5.3 (77.6) A személyiség az Egyetemes Atya kizárólagos adománya. Az Örökkévaló Fiú az Atyától eredezteti a személyiséget, de ő maga az Atya nélkül nem adományoz személyiséget. A Fiú hatalmas szellem-sereget hoz létre, de ezek a leszármazottak nem személyiségek. A személyiséget teremtő Fiú vagy az Atyával közösen teszi azt, vagy az Együttes Teremtővel, aki ezekben a kapcsolatokban az Atyát képviseli. Az Örökkévaló Fiú tehát a személyiségek társteremtője, de egyetlen lénynak sem adományoz személyiséget, és magától, egyedül sohasem teremt személyiséggel rendelkező lényeket. A tevékenységi körének korlátozása ugyanakkor nem fosztja meg a Fiút attól a

képességtől, hogy a személyi jellegű valóságtól különböző bármilyen más vagy minden egyéb valóságfajtát teremtsen.

6:5.4 (77.7) Az Örökkévaló Fiú joga korlátozott a teremtői előjogok átadásában. Az Eredeti Fiút örökkévalóvá tevő Atya hatalmat és előjogot adományozott neki arra, hogy később csatlakozzon az Atyához teremtői sajátosságokkal rendelkező további Fiak isteni létrehozásában, és így is tettek eddig és így tesznek ma is. De ezeknek az összehangolt teremtésből származó Fiaknak a megjelenésével a teremtői előjogok tovább már nyilvánvalóan nem adhatók. Az Örökkévaló Fiú teremtői sajátosságait csak az első vagy közvetlen megszemélyesülésnek adja át. Ezért aztán, amikor az Atya és a Fiú Teremtő Fiú teremtésére egyesül, akkor elérik céljukat; ám az így életre hívott Teremtő Fiú sohasem képes átadni vagy leadni teremtőségi előjogait a Fiak azon különböző rendjeinek, akiket ezt követően megteremt, függetlenül attól, hogy a legmagasabb rangú helyi világegyetemi Fiakban igen korlátozott mértékben tükröződnek a Teremtő Fiú teremtői sajátosságai.

6:5.5 (78.1) Az Örökkévaló Fiú, mint végtelen és kizárólagosan személyes lény, nem képes a természetét felosztani, nem képes önnön lényegének egyénivé alakított részeit más entitásoknak vagy személyeknek szétszítani és adományozni, miként azt az Egyetemes Atya vagy a Végtelen Szellem teszi. Viszont a Fiú képes önmagát korlátlan szellemként az egész teremtest áthatva adományozni és minden szellemszemélyiséget és szellemi valóságot szüntelenül magához vonzani, és ténylegesen így is tesz.

6:5.6 (78.2) Mindig emlékezzetek arra, hogy az Örökkévaló Fiú a szellem-Atya személyes megmutatkozása a teremtszősszesség számára. A Fiú személyes és istenségi értelemben csakis személyes; egy ilyen isteni és abszolút személyiség nem bontható elemeire, nem osztható részekre. Az Atya Isten és a Szellem Isten igaz személyes lényegű, de amellet, hogy ilyen Istenség-személyiségek, minden mások is egyben.

6:5.7 (78.3) Jóllehet az Örökkévaló Fiú személyesen nem vehet részt a Gondolatigazítók adományozásában, az örök múltban részt vett azon a tanácskozáson, ahol a Gondolatigazítók adományozására vonatkozó tervet jóváhagyták és a kivitelezésben való együttműködésben megállapodtak az Egyetemes Atyával, amikor is az Atya, előrevetítve a Gondolatigazítók adományozását, azt javasolta a Fiúnak, „Alkossunk halandó embert a saját képünkre.” És ahogy az Atya szellem-szilánkja benned lakozik, úgy burkol be téged a Fiú szellem-jelenléte, és e kettő egyként munkálkodik örökkön a szellemi felemelkedéseden.

6. A Szellem-elme

6:6.1 (78.4) Az Örökkévaló Fiú szellem és rendelkezik elmével, de nem olyan szellem ő és nem olyan elmével rendelkezik, amelyet a halandói elme képes felfogni. A halandó ember az elme fogalmát a véges, mindenségrendi, anyagi és személyes síkon értelmezi. Az ember érzékeli az elme-jelenségeket a személyest el nem érő (állati) szinten működő élő szervezetekben is, de nehezen képes megragadni az anyagi létsík feletti lényekkel összefüggő és a kizárólagos szellemszemélyiségek részét képező elmetermészetet. Az elmét azonban feltétlenül különbözöképpen szükséges

meghatározni attól függően, hogy a lét szellemsíkjára utalunk vele, vagy pedig az értelem szellemműködési köreit jelöljük vele. A szellemmel közvetlen szövetségben álló elmefajta nem hasonlítható sem ahhoz az elméhez, amelyik összehangolja a szellemet és az anyagot, sem ahhoz, amelyik csak az anyaggal szövetkezik.

6:6.2 (78.5) A szellem mindig tudatos, elmével rendelkezik, és különböző szintű azonosságtudat birtokában van. Elme nélkül némely szakaszban nem volna szellemi öntudat a szellemlények testvériességében. Az elme megfelelője, vagyis a megismerés és a megismerhetőség képessége, az Istenség velejárója. Az Istenség lehet személyes, elő-személyes, személyes-feletti vagy személytelen, de az Istenség sohasem elmenélküli, vagyis sohasem lehet híján annak a képességnek, hogy legalább érintkezhessen a hasonló entitásokkal, lényekkel vagy személyiségekkel.

6:6.3 (78.6) Az Örökkévaló Fiú elméje hasonlatos az Atyáéhoz, de nem hasonlítható semmilyen más elméhez a világegyetemben, és az Atya elméjével együtt az ő elméje az őse az Együttes Teremtő változatos és messze ható elméinek. Az Atya és a Fiú elméje, vagyis a Harmadik Forrás és Közepont abszolút elméjének őst alkotó értelem, talán a Gondolatigazító elő-elméjével példázható a legjobban, mivel, ezek az Atyaszilánkok ugyan teljesen kívül esnek az Együttes Cselekvő elme-körein, valamiféle elő-elmével rendelkeznek; azáltal szereznek ismeretet, hogy megismerik őket; emberi gondolkodás egyenértékkel bírnak.

6:6.4 (78.7) Az Örökkévaló Fiú teljes mértékben szellemi; az ember éppen csak nem teljesen anyagi jellegű; ezért az Örökkévaló

Fiú szellemszemélyiségéhez, a Paradicsomot körülvevő hét szellemi szférájához és a paradicsomi Fiú személytelen teremtsrészei természetéhez tartozó dolgok nagy részének várniuk kell addig, amíg a Nebadon helyi világegyetemben teljesített morontia felemelkedéseket követően elnyeritek a szellemi besorolást. És ekkor, amint áthaladtok a felsőbb-világegyetemen, és tovább, a Havona felé, akkor e szellem-fedte rejtelmek közül sokat végre megértetek, amint kezdtek felruházódni a „szellem elméjével” — a szellemi látásmóddal.

7. Az Örökkévaló Fiú személyisége

^{6:7.1 (79.1)} Az Örökkévaló Fiú az a végtelen személyiség, akinek korlátlan személyiség-béklyóitól a háromság létrehozásának módszerével szabadult meg az Egyetemes Atya, s amely révén azóta is mindig végtelen bőségben adományozza magát az ő folyton-táguló, Teremtőkből és teremtményekből álló világegyetemének. A Fiú abszolút személyiség; az Isten atyai személyiség — a személyiség forrása, a személyiség adományozója, a személyiség oka. Minden személyes lény az Egyetemes Atyától eredezteti személyiségét, miként az Eredeti Fiú a paradicsomi Atyától nyeri örökmód a személyiségét.

^{6:7.2 (79.2)} A paradicsomi Fiú személyisége abszolút és tisztán szellemi, és ez az abszolút személyiség az isteni és örök minta is, először, az Együttes Cselekvőnek szánt atyai személyiségadományhoz, ezt követően pedig, a kiterjedt világegyetemben létező miriádnyi teremtményének személyiségadományához.

^{6:7.3 (79.3)} Az Örökkévaló Fiú valóban irgalmas segédkező, isteni szellem, szellemi erő és valós személyiség. A Fiú a

világegyetemeknek kinyilvánított Isten szellemi és személyes természete — az Első Forrás és Közepont összessége és lényege, aki nem rendelkezik semmi olyasmivel, ami nem-személyes, istenin-kívüli, nem-szellemi és tisztán magvában való. Azonban lehetetlenség az emberi elme számára szavakba önteni az Örökkévaló Fiú fenséges személyiségének szépségét és nagyszerűségét. Minden, ami az Egyetemes Atyát homályba burkolni igyekszik, majdnem ugyanolyan mértékben fejt ki hatását az Örökkévaló Fiú fogalmi megértésének megakadályozására. Várnotok kell addig, amíg elértek a Paradicsomot, és akkor majd megértitek, hogy miért voltam képtelen ezen abszolút személyiség jellemét a véges elme számára felfogható módon bemutatni.

8. Az Örökkévaló Fiú megértése

6:8.1 (79.4) Személyazonosságát, természetét és egyéb személyiségjegyeit tekintve az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atyának teljes megfelelője, tökéletes kiegészítője és örök párja. Abban az értelemben, hogy az Isten az Egyetemes Atya, úgy a Fiú az Egyetemes Anya. És mi, felsőrendű és alsórendű lények mindannyian, az ő világegyetemi családjukat alkotjuk.

6:8.2 (79.5) A Fiú jellemének megértéséhez az Atya isteni jellemének kinyilatkoztatását kell tanulmányoznotok; ők ketten mindörökre és szétválaszthatatlanul egyek. Isteni személyiségekként gyakorlatilag megkülönböztethetetlenek az alacsonyabb rendű értelmek számára. Nem ennyire nehéz a különválasztás azok számára, akiknek a származása maguknak ezeknek az Istenségeknek az alkotó cselekedeteiben gyökerezik. A központi világegyetemből és a Paradicsomról származó lények nemcsak az egy egyetemes szabályozási

személyes egységként fogják fel az Atyát és a Fiút, hanem a világegyetemi igazgatás meghatározott területein működő két különböző személyiségként is.

6:8.3 (79.6) Ti, mint személyek talán úgy látjátok, hogy az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú különböző egyén, és valóban azok is; viszont a világegyetemek igazgatásában annyira egymásba fonódnak és összekapcsolódnak, hogy nem mindig lehetséges különbséget tenni közöttük. Amikor a világegyetemi ügyekben az Atya és a Fiú egybevegyült kölcsönös társulásokat alkotva találkozik egymással, nem mindig van értelme működéseik elhatárolásával próbálkozni; emlékezzetek csak arra, hogy az Isten az első gondolat és a Fiú a kifejeződő szó. Az egyes helyi világegyetemekben ez a szétválaszthatatlanság a Teremtő Fiú isteniségében személyesül meg, aki a tízmillió lakott világ teremtményeinek mind az Atyát, mind a Fiút jelenti.

6:8.4 (80.1) Az Örökkévaló Fiú végtelen, de megközelíthető az ő paradicsomi Fiainak személyén keresztül, valamint a Végtelen Szellem türelmes segédkezésén keresztül. A paradicsomi Fiak alászállási szolgálata és a Végtelen Szellem teremtményeinek szerető segédkezése nélkül az anyagi eredetű lények aligha reménykedhetnének az Örökkévaló Fiú elérésében. S ugyanígy igaz: ezeknek a mennyei közvetítőknak a segítségével és útmutatásával az Isten-tudatos halandó bizton eléri a Paradicsomot és valamikor ott fog majd állni a Fiak eme felséges Fiának személyes jelenlétében.

6:8.5 (80.2) Még ha az Örökkévaló Fiú a halandói személyiség fejlődésének mintája is, könnyebben megérthetitek mind az Atya, mind a Szellem valóságát az okból, hogy a ti emberi

személyiségeknek az Atya a tényleges adományozója és a Végtelen Szellem a ti halandói elmétek abszolút forrása. De amint a szellemi fejlődés paradicsomi útján felfelé haladtok, egyre inkább valóságossá válik számotokra az Örökkévaló Fiú személyisége, és az ő végtelen-szellemi elméjének valósága egyre inkább érzékelhetővé lesz az egyre nagyobb mértékben szellemivé váló elmétek számára.

6:8.6 (80.3) Az Örökkévaló Fiú fogalma sohasem ragyoghat fényesen az anyagi vagy a későbbi morontiai elmétekben; csak azután, hogy szellemivé váltok és megkezditek szellemi felemelkedéseket, akkor fogjátok majd értelmezni az Örökkévaló Fiú személyiségét olyan életszerűen, mint ahogy a paradicsomi eredetű Teremtő Fiú személyiségének fogalmát elképzelitek, aki személyében és mint személy egykor megtestesült és az emberek között emberként élt az Urantián.

6:8.7 (80.4) Helyi világegyetemi tapasztalásaitok során a Teremtő Fiúnak, akinek személyiségét ember megismerheti, ellentételeznie kell azt, hogy képtelenek vagytok teljes jelentőségében értelmezni a meglehetősen egyedi szellemi, mindazonáltal személyes jellegű, paradicsomi Örökkévaló Fiút. Amint a fejlődéseitek során áthaladtok az Orvontonon és a Havonán, amint magatok mögött hagyjátok a helyi világegyetemetek Teremtő Fiának élénk képét és a róla mélyen elraktározott emlékeket, ezeknek a kihulló anyagi és morontia tapasztalásoknak ellentételezéseként a paradicsomi Örökkévaló Fiú folyton-növekvő fogalomösszességéhez és egyre jobban kiteljesedő értelmezéséhez fogtok eljutni, akinek a valósága és a közelsége mindig felfelé fog emelni titeket, amint a Paradicsom irányában fejlődve haladtok.

^{6:8.8 (80.5)} Az Örökkévaló Fiú nagy és tündöklő személyiség. Bár a halandói és anyagi elme képességét meghaladja az, hogy egy ilyen végtelen lény személyiségének ténylegességét felfogja, ne kételkedjeteK abban, hogy ő személy. Tudom, hogy mit beszélek. Csaknem végtelen számú alkalommal álltam már ezen Örökkévaló Fiú isteni jelenlétében és azután útnak indultam a világegyetemben, hogy végrehajtsam az ő kegyes parancsát.

^{6:8.9 (80.6)} [Összeállította egy, a paradicsomi Örökkévaló Fiút bemutató írás elkészítésére kijelölt Isteni Tanácsos.]

7. írás

Az Örökkévaló Fiú viszonya a világegyetemhez

^{7:0.1 (81.1)} AZ EREDETI Fiú mindig is érdekelt az Atya örökkévaló célja szellemi szempontjainak kimunkálásában, amint e cél fokozatosan feltárul a fejlődő világegyetek jelenségeiben, azok élőlényei számos csoportjával összefüggésben. Mi nem teljesen értjük ezen örökkévaló tervet, de a paradicsomi Fiú kétségkívül igen.

^{7:0.2 (81.2)} A Fiú olyan, mint az Atya annyiban, hogy arra törekszik, hogy önmagából minden lehetőT az ő mellérendelt Fiainak és az ő alárendelt Fiaiknak adományozzon. A Fiú osztozik az Atya önmagát szétoosztó természetében, amikor is önmagából bőkezűen adományoz a Végtelen Szellem, az ő együttes akaratvégrehajtójuk számára.

^{7:0.3 (81.3)} Mint a szellemvalóságok megtartója, a Második Forrás és KözepPONT a Paradicsom Szigetének örökkévaló ellensúlya, mely oly nagyszerűen fenntart minden anyagi dolgot. Így az

Első Forrás és Középpont a központi Sziget tökéletes mintájának anyagi szépségében és az Örökkévaló Fiú fenséges személyiségének szellemi értékeiben örökkön megnyilvánul.

7:0.4 (81.4) Az Örökkévaló Fiú a tényleges megtartója a szellemvalóságok és szellemi lények hatalmas teremtszősszességének. A szellemvilág a Fiú szokása, személyes viselkedése, és a szellemtermészet személytelen valóságai mindig érzékenyek az Abszolút Fiú tökéletes személyiségének akarására és céljára.

7:0.5 (81.5) A Fiú ugyanakkor személyesen nem felel az összes szellemszemélyiség viselkedéséért. A személyes teremtmény akarata viszonylag szabad és ez meghatározza a saját akarattal bíró lények cselekedeteit. Ennélfogva a szabad akarátú szellemvilág nem mindig tükrözi hűen az Örökkévaló Fiú jellemét, miként az Urantián létező természet sem igaz megnyilvánulása a Paradicsom és az Istenség tökéletességének és változhatatlanságának. De nem számít, hogy mi jellemzi az ember vagy angyal szabad akarátú tetteit, a Fiú örökkévaló törekvése a minden szellemvalóság feletti egyetemes gravitáció ellenőrzés alatt tartására mindig is abszolút.

1. A Szellem-gravitációs kör

7:1.1 (81.6) Minden tanítás, mely az Isten bennfoglaltságára, az ő mindenütt-jelenvalóságára, mindenhatóságára és mindentudására vonatkozik, egyaránt igaz a Fiúra is a szellemi területeken. A teremtszősszesség tiszta és egyetemes szellem-gravitációja, ez a kizárólagosan szellemi kör, közvetlenül visszavezet a Második Forrás és Középpont személyéhez a Paradicsomon. Ő bírja a minden igaz szellemértékre irányuló

mindig-jelenlévő és biztos szellemi uralom feletti ellenőrzés és működtetés hatáskörét. Így gyakorol az Örökkévaló Fiú abszolút szellemi fennhatóságot. Mondhatni, hogy szó szerint a markában tartja az összes szellemvalóságot és az összes szellemivé vált értéket. Az egyetemes szellemi gravitáció feletti ellenőrzés maga egyetemes szellemi hatáskör.

7:1.2 (82.1) A szellemi dolgok feletti gravitációs ellenőrzés az időtől és tértől függetlenül működik; ebből eredően a szellemenergia az átvitel során nem gyengül. A szellem-gravitáció sohasem szenved időbeli késedelmet, és nem is veszi fel a tér mérséklő hatását. Nem gyengül az átvitel távolságának négyzetével arányosan; a tiszta szellem-erőtér köreit nem késlelteti az anyagi teremtsrészek tömege. A szellemenergiák időt és teret meghaladó sajátsága a Fiú abszolútságából ered; ennek oka nem a Harmadik Forrás és Közepont ellengravitációs térerőinek beavatkozása.

7:1.3 (82.2) A szellemvalóságok a saját minőségi értékük, a szellemtermészetük tényleges mértékének függvényében érzékenyek a szellemi gravitációs központ vonzóerejére. A szellemlényeg (minőség) éppúgy válaszol a szellem-gravitációra, mint ahogy a fizikai anyag szervezett energiájában (mennyiség) válasz ébred a fizikai gravitációra. A szellemi értékek és a szellem-térerők valóságosak. Személyiségi nézőpontból a szellem a teremtsrész lelke; az anyag az árnyas fizikai test.

7:1.4 (82.3) A szellem-gravitáció válaszai és hullámvázai mindig igazodnak a szellemi értékek tartalmához, az egyén vagy világ minőségi szellemi állapotához. E vonzóerő állandóan válaszol bármely világegyetemi helyzet vagy bolygói körülmény

szellemközi és szellemen belüli értékeire. Bármely szellemvalóságnak a világegyetemekben ténylegessé válásakor e változás a szellem-gravitáció azonnali és pillanatszerűen kialakuló igazodását váltja ki. Egy ilyen új szellem ténylegesen részét képezi a Második Forrásnak és Közeppontnak; és amint a halandó ember bizonyosan szellemi lénné válik, akkor eléri a szellemi Fiút, a szellem-gravitáció középpontját és forrását.

7:1.5 (82.4) A Fiú szellemi vonzóereje kisebb mértékben a fiak számos, paradicsomi származási rendjében rejlik. Ugyanis az abszolút szellem-gravitációs körön belül találhatók a kisebb teremtségi egységekben működő, szellemi vonzással bíró helyi rendszerek. A szellem-gravitáció ezen abszolútát el nem érő csomópontjai az idő és tér Teremtő személyiségei isteniségének részét képezik, és kapcsolatba hozhatók a Legfelsőbb Lény által gyakorolt, tapasztalásban kibontakozó felügyelettel.

7:1.6 (82.5) A szellem-gravitációs vonzás és az arra adódó válasz nem csak a világegyetem, mint egész viszonylatában működik, hanem még az egyének és az egyének csoportjai között is. Egyfajta szellemi összetartozás van bármely világhoz, fajhoz, nemzethez vagy hívő egyének csoportjához tartozó szellemi és szellemivé vált személyiségek között. Közvetlen szellemi természetű vonzás fedezhető fel a hasonló ízlésű és ugyanarra vágyó, szellemi gondolkodású személyek között. A rokonszellemelek kifejezés nem üres szófordulat.

7:1.7 (82.6) Miként a Paradicsom anyagi gravitációja, az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja is abszolút. A bűn és a lázadás talán megzavarhatja a helyi világegyetemi köröket, de az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációját semmi sem képes

felfüggeszteni. A luciferi lázadás sok változást eredményezett a lakott bolygókból álló csillagrendszeretekben és az Urantián, de a megfigyeléseink szerint a lázadás következményeként a bolygókra elrendelt szellemi vesztegzár a legcsekélyebb mértékben sem befolyásolta az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló szellemének vagy az azt segítő szellem-gravitációs körnek a jelenlétét vagy működését.

7:1.8 (82.7) A nagy világegyetem szellem-gravitációs körének minden válasza előre kiszámítható. Mi felismerjük az Örökkévaló Fiú mindenütt-jelenvaló szellemének minden cselekedetét és válaszát, és ezeket megbízhatónak találjuk. A jól ismert törvények alapján képesek vagyunk mérni a szellemi gravitációt (és mérjük is), éppen úgy, ahogy az ember a véges fizikai gravitáció hatásának kiszámítására törekszik. Egyfajta változatlanlanság van a Fiú szelleme által az összes dologra, lényre és személyre adott válaszban, és e válasz mindig megfelel az összes ilyen szellemi érték ténylegessége fokának (a valóság minőségi mértékének).

7:1.9 (83.1) De az Örökkévaló Fiú szellemi jelenlétének ezen igen megbízható és kiszámítható működése mellett találkozhatunk a válaszaikat tekintve már nem ennyire kiszámítható jelenségekkel is. Az ilyen jelenségek feltehetőleg az Istenségi Abszolút mellérendelt cselekedetét jelzik a megjelenő szellemi lehetőségek területein. Tudjuk, hogy az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte nem más, mint egy fenséges és végtelen személyiség befolyása, viszont nemigen tekintjük személyesnek az Istenségi Abszolútnak tulajdonított tevékenységekhez társuló válaszokat.

7:1.10 (83.2) Személyiségi nézőpontból, valamint ahogyan maguk a személyek látják, az Örökkévaló Fiú és az Istenségi Abszolút viszonya a következőképpen jelenik meg: Az Örökkévaló Fiú a tényleges szellemi értékek területén meghatározó, míg úgy tűnik, hogy az Istenségi Abszolút a lehetséges szellemértékek hatalmas területét hatja át. Minden szellemi természetű tényleges értéket az Örökkévaló Fiú gravitációs hatalma fogad be, viszont amíg lehetséges, addig láthatóan az Istenségi Abszolút jelenléte a befogadója.

7:1.11 (83.3) Úgy tűnik, hogy a szellem az Istenségi Abszolút magvában valóiból születik meg; a kifejlődő szellem a Legfelsőbb és a Végleges tapasztalásban kibontakozó, befejezetlen törekvéseiben talál rá az összefüggésekre; a szellem végső beteljesülését az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációs abszolút hatalmában találja meg. Láthatóan ez a tapasztalás által fejlődő szellem körfolyamata, de az öröktől való létezésen alapuló szellem a Második Forrás és Középpont végtelenségében rejlik.

2. Az Örökkévaló Fiú kormányzása

7:2.1 (83.4) A Paradicsomon az Eredeti Fiú jelenléte és személyes tevékenysége szellemi értelemben mélységes, abszolút. Amint a Paradicsomtól a Havonán keresztül kifelé, a hét felsőbb-világegyetem területei felé haladunk, egyre kevésbé érzékeljük az Örökkévaló Fiú személyes tevékenységét. A Havona-utáni világegyetemekben az Örökkévaló Fiú jelenléte a paradicsomi Fiakban személyesül, melyet a Legfelsőbb és a Végleges tapasztalásban kibontakozó valóságai szabályoznak és amely az Istenségi Abszolút korlátlan szellemi kibontakozási lehetőségével hangolódik össze.

7:2.2 (83.5) A központi világegyetemben az Eredeti Fiú személyes tevékenysége az örök teremtés páratlan szellemi összhangjában érzékelhető. A Havona oly bámulatosan tökéletes, hogy e minta-világegyetem szellemi helyzete és energiaállapotai tökéletes és folytonos egyensúlyban vannak.

7:2.3 (83.6) A felsőbb-világegyetemekben a Fiú nem személyesen van jelen, nem ott lakozik; e teremtrészekben ő mindössze személyes-feletti képviselőt tart fenn. A Fiú szellem-megnyilatkozásai nem személyesek; nincsenek benne az Egyetemes Atya személyiségkörében. Megjelölésükre nincs jobb fogalmunk, mint az, hogy felső-személyiségek; és ők véges lények; nem abszonitok és nem is abszolútok.

7:2.4 (83.7) Az Örökkévaló Fiúnak a felsőbb-világegyetemekben gyakorolt kormányzását, lévén az kizárólagosan szellemi és személyes-feletti, teremtmény személyiségek nem érzékelik. Mindazonáltal a Fiú személyes befolyásának mindent átható szellemi késztetése a Nappalok Elődei területeinek minden övezetében zajló tevékenységek minden szakaszában tetten érhető. Ugyanakkor a helyi világegyetemekben megfigyeltük, hogy az Örökkévaló Fiú személyesen van jelen a paradicsomi Fiak személyében. A végtelen Fiú itt szellemileg és teremttőleg működik a mellérendelt Teremtő Fiak fenséges testületét alkotó személyekben.

3. Az Örökkévaló Fiú viszonya az egyénhez

7:3.1 (84.1) A helyi világegyetemi felemelkedés során az idő halandói úgy tekintenek a Teremtő Fiúra, mint az Örökkévaló Fiú személyes képviselőjére. De amint megkezdik a felsőbb-világegyetemi felkészítési rendnek megfelelő

felemelkedésüket, az idő zárandokai egyre jobban érzékelik az Örökkévaló Fiú lelkesítő szellemének fenséges jelenlétét, és ekkor már képesek hasznát venni e szellemi energizáló segédkezésnek. A Havonában a felemelkedők még inkább tudatosítják az Eredeti Fiú mindent átható szerető ölelését. Az Örökkévaló Fiú szelleme a teljes halandói felemelkedés egyetlen szakaszában sem költözik az idő zárandokának elméjébe vagy lelkébe, viszont az ő jótékony hatása mindig közel lesz és mindig az idő fejlődő gyermekeinek jólétére és szellemi biztonságára irányul.

7:3.2 (84.2) Az Örökkévaló Fiú szellemi-gravitációs vonzása alkotja a túlélő emberi lelkek Paradicsomra való felemelkedésének eredendő titkát. Minden tiszta szellemérték és minden igazmód szellemiesült egyén az Örökkévaló Fiú kimeríthetetlen szellemi gravitációs hatalmában van. A halandói elme például létpályáját anyagi működési rendűként kezdi és később felvétetik a Végleges Testületbe mint jó közelítéssel tökéletessé vált szellemlényegű létező, melyre egyre kevésbé hat már az anyagi gravitáció és a teljes tapasztalása folyamán ennek megfelelően egyre jobban viszonyozza a befelé húzó szellem-gravitációs késztetést. A szellem-gravitációs kör szó szerint a Paradicsom felé vonzza az emberi lelket.

7:3.3 (84.3) A szellem-gravitációs kör alapvető csatornája továbbítja a hívő emberi szív őszinte imáit az emberi tudatosság szintjéről az Istenség tényleges tudatosságához. A kérelmeitek igaz szellemiérték-tartalmát a szellem-gravitáció egyetemes köre felfogja és azonnal, egyidejűleg továbbítja az érintett összes isteni személyiséghez. Mindegyik azzal

foglalkozik, mely az ő személyes területéhez tartozik. Ennélfogva a gyakorlati vallásos tapasztalásokban nincs jelentősége annak, hogy kérelmeitek címzettjeként a helyi világegyetemetek Teremtő Fiát jelenítitek meg vagy a minden dolgok középpontjában lévő Örökkévaló Fiút.

7:3.4 (84.4) A szellem-gravitációs kör megkülönböztető működése talán hasonlítható az ember anyagi testében lévő idegpályák működéséhez: az idegpályákon ingerek haladnak befelé; ezek közül némelyeket az alacsonyabb rendű, önműködő gerincvelői idegközpontok felfognak és válaszolnak azokra; mások továbbhaladnak az agy alacsonyabb rendű központjai közül azok felé, melyek kevésbé önműködők, ellenben taníthatók, míg a legfontosabb és létfontosságú bejövő üzenetek túljutnak ezen alárendelt központokon is és rögtön az emberi tudat legfelsőbb szintjein ágyazódnak be.

7:3.5 (84.5) De mennyivel tökéletesebb a szellemi világ fenséges eljárása! Ha a tudatotokban megjelenik valami legfelsőbb szellemi értéket hordozó, akkor amint kifejezésre juttatjátok, már nincs a világegyetemben hatalom, mely megakadályozhatná, hogy az azon nyomban közvetlenül a teremtetésösszesség Abszolút Szellemszemélyiségéhez eljusson.

7:3.6 (84.6) Viszont, ha a kérelmeitek tisztán anyagi jellegűek és teljesen önzők, akkor nincs olyan terv, mely révén az ilyen érdemtelen imák helyet találhatnának az Örökkévaló Fiú szellemkörében. Bármely olyan kérelem tartalma, mely nem „szellem alkotta” nem találhat magának helyet az egyetemes szellemi körben; az ilyen tisztán önző és anyagi kérések elhalnak; nem emelkednek fel az igaz szellemértékek körébe.

Az ilyen szavak olyanok, mint „zengő harsona és csengő cintányér”.

7:3.7 (85.1) A késztető gondolat, a szellemi tartalom az, amely a halandói kérelmet igazolja. A szavak értéktelenek.

4. Az isteni tökéletességi tervek

7:4.1 (85.2) Az Örökkévaló Fiú örökké tartó kapcsolatban áll az Atyával az isteni fejlődési terv sikeres kivitelezésében: a saját akarattal bíró teremtmények teremtésére, fejlődésére, felemelkedésére és tökéletessé válására vonatkozó egyetemes tervről van szó. És a Fiú az isteni állhatatosságot tekintve örökmód egyenrangú az Atyával.

7:4.2 (85.3) Az Atya és Fia egyként működik annak a roppant nagy fejlődési tervnek a megalkotásában és kivitelezésében, melynek célja, hogy az idő anyagi lényei elérjék az örök tökéletességet. A tér felemelkedő lelkeinek szellemi felemelését biztosító hosszú távú elképzelés az Atya és a Fiú közös alkotása, és az isteni céljuk elérésében a Végtelen Szellemmel együttműködve közösen dolgoznak.

7:4.3 (85.4) A tökéletesség elérésének isteni terve három egyedi, bár csodálatosan összefüggő világegyetemi kalandos vállalkozásból áll:

7:4.4 (85.5) 1. A fokozatos haladási terv. Ez az Egyetemes Atyának az evolúciós felemelkedésre vonatkozó terve, az Örökkévaló Fiú által fenntartás nélkül elfogadott program, melyet akkor hagyott jóvá, amikor egyesült az Atyával annak a javaslatnak a végrehajtásában, hogy „Alkossunk halandó teremtményeket a saját képünkre”. Az idő teremtményeinek felemelésére

vonatkozó ezen rendelkezés egyúttal a Gondolatigazítónak az Atya általi adományozását jelenti, valamint azt is, hogy az anyagi teremtményeket felruházzák a személyiségi előjogokkal.

7:4.5 (85.6) 2. Az alászállási terv. A következő világegyetemi terv az, hogy az Örökkévaló Fiú és az ő mellérendelt Fiai hozzáfognak a nagy Atya-kinyilatkoztatáshoz. Ez az Örökkévaló Fiú javaslata, és abból áll, hogy ő az Istenfiak révén alászáll az evolúciós teremtsrészekbe, ahol megszemélyesül és tényleges formát ölt, megtestesül és valóságossá válik az összes világegyetemi teremtmény számára úgy, mint az Atya szeretete és a Fiú kegyelme. Az alászállási terv részét képezi, mint e szeretetszolgálat átmeneti jellemzője, az, hogy a paradicsomi Fiak úgy lépnek fel, mint helyreállítói annak, amit a félrevezetett teremtményi akarat szellemi értelemben veszélybe sodort. Ha valahol, valamikor késedelem nyilvánul meg a haladási tervben, ha esetleg lázadás hátráltatja vagy bonyolítja e vállalkozás előmenetelét, akkor azon nyomban érvénybe lépnek az alászállási terv veszélyhelyzeti rendelkezései. A paradicsomi Fiak elkötelezték magukat és készen állnak arra, hogy helyreállítóként működjenek, hogy a lázadók területének kellős közepébe is elmenjenek és ott helyreállítsák a szférák szellemi állapotát. Éppen ilyen hősi szolgálatot teljesített az egyik mellérendelt Teremtő Fiú az Urantián összefüggésben azzal a tapasztalatszerző alászállási küldetéssel, melyen a fennhatóságának megszerzése érdekében vett részt.

7:4.6 (85.7) 3. A kegyes segédkezési terv. Amint a haladási terv és az alászállási terv elkészült és azt ki is hirdették, a Végtelen

Szellem egyedül és önmagánál fogva kivetült és működésbe hozta a kegyes segédkezés hatalmas és egyetemes vállalkozását. Ez az a szolgálat, mely oly alapvető a haladási és alászállási vállalkozás gyakorlati és hatékony működéséhez egyaránt, és a Harmadik Forrás és Közepont szellemi személyiségei mind osztoznak a kegyes segédkezés szellemében, mely oly jelentős részét képezi az Istenség Harmadik Személye Természetének. A Végtelen Szellem nemcsak a teremtésben, hanem az irányításban is igazul és szó szerint úgy működik, mint az Atya és a Fiú együttes akaratvégrehajtója.

7:4.7 (86.1) Az Örökkévaló Fiú az Atya egyetemes teremtmény-felemelkedési tervének személyes gondnoka, isteni őrzője. Miután kihirdette azt az egyetemes parancsot, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok”, az Atya az Örökkévaló Fiúra bízta e hatalmas feladat végrehajtását; és az Örökkévaló Fiú e fenséges vállalkozás kivitelezésében osztozik az ő isteni mellérendeltjével, a Végtelen Szellemmel. Az Istenségek ily hatékonyan működnek együtt a teremtési, szabályozási, fejlődési, kinyilatkoztatási és segédkezési feladatokban — és ha szükséges, akkor a visszaállításban és a helyreállításban is.

5. A szellemadomány

7:5.1 (86.2) Az Örökkévaló Fiú fenntartás nélkül összefogott az Egyetemes Atyával azon nagy parancsnak a minden teremtrész számára való közreadásában, miszerint: „Légy tökéletes, miként Atyátok a Havonában is az.” Azóta is mindig az a felhívás-utasítás munkált az Örökkévaló Fiú és az ő mellérendelt és társult Fiai hatalmas családjának minden túlélési tervében és alászállási vállalkozásában. Az Istenfiak

éppen ezen alászállásokban váltak minden evolúciós teremtmény számára „az úttá, az igazsággá és az életté”.

7:5.2 (86.3) Az Örökkévaló Fiú nem képes emberi lényekkel közvetlen kapcsolatba lépni úgy, miként azt az Atya az előszemélyes Gondolatigazítók, mint az ő ajándékain keresztül teszi, viszont az Örökkévaló Fiú igen közel kerül a teremtettszemélyiségekhez az isteni fiúi rend fokozatos mérséklésével, míg végül megjelenhet az ember színe előtt, néha pedig úgy, mint maga az ember.

7:5.3 (86.4) Az Örökkévaló Fiú tisztán személyes természete nem képes magából részeket adni. Az Örökkévaló Fiú szellemi hatásként vagy személyként segédkezik, nem másként. A Fiú képtelen a teremtményi tapasztalás részévé válni olyan értelemben, mint ahogyan azt az Atya-Igazító teszi, azonban az Örökkévaló Fiú e korlátot az alászállás eljárásával ellensúlyozza. Amit a szilánk-entitások tapasztalása jelent az Egyetemes Atyának, ugyanazt jelentik a paradicsomi Fiak megtestesülési tapasztalásai az Örökkévaló Fiúnak.

7:5.4 (86.5) Az Örökkévaló Fiú nem jön el a halandó emberhez, mint az isteni akarat, az emberi elmében lakozó Gondolatigazító, viszont az Örökkévaló Fiú eljött az urantiai halandó emberhez, amikor az ő Fiának, a nebadoni Mihálynak az isteni személyisége a názáreti Jézus emberi természetében megtestesült. A teremtettszemélyiségek tapasztalásában való osztozás érdekében az Isten paradicsomi Fiainak a magukéva kell tenniük a teremtmények tényleges természetét, és isteni személyiségüket meg kell testesíteniük úgy, mint tényleges teremtményt. A megtestesülés, a Szonarington titka, a Fiú azon

eljárása, mellyel megszabadul a személyiségének abszolút jelleget adó, mindent magába foglaló béklyóitól.

7:5.5 (86.6) Réges-régen az Örökkévaló Fiú önmagát adta a központi teremtrész minden egyes körének azért, hogy a Havona minden lakosa és zárandoka, beleértve az idő felemelkedő zárandokait is, megvilágosodását és fejlődését segítse. E hét alászállása közül egyikben sem működött felemelkedőként vagy havonai honosként. Ő saját magaként létezett. Tapasztalása egyedi volt; e tapasztalás nem emberi vagy egyéb zárandokkal volt kapcsolatos, és nem is emberi vagy egyéb zárandokként zajlott le, de személyes-feletti értelemben bizonyos tekintetben társuló volt.

7:5.6 (86.7) Azon az egyéb részen sem kelt át, amely a belső Havona-kör és a Paradicsom területe között van. Számára, abszolút lény számára nem lehetséges, hogy a személyiségtudatát felfüggeszse, mert minden szellemi gravitációs erővonal őrajta halad át. Ezen alászállások alatt a szellemi fényességű központi paradicsomi lakóhely fénye nem halványult el, és a Fiú egyetemes szellem-gravitációs hatalma sem gyengült.

7:5.7 (87.1) Az Örökkévaló Fiú havonabeli megtestesülései kívül esnek az emberi képzelet határain; ezek tapasztalás-meghaladók voltak. Ő hozzájárult az összes Havona tapasztaláshoz akkor és azt követően, azt viszont nem tudjuk, hogy hozzájárult-e az ő öröktől való létezésen alapuló természetének feltételezett tapasztalás által fejlődő készségéhez. Ez a paradicsomi Fiak alászállási rejtélyéhez tartozik. Azt azonban hisszük, hogy bármire tett is szert az

Örökkévaló Fiú ezeken az alászállási küldetéseken, azt azóta is visszatartja; de nem tudjuk, hogy valójában mi az.

7:5.8 (87.2) Bármily nehézséget okoz is nekünk az Istenség Második Személye alászállásainak megértése, mégis értjük az Örökkévaló Fiú egyik Fiának Havona-alászállását, aki szó szerint átment a központi világegyetem körein és ténylegesen is osztozott azon tapasztalásokban, melyek az Istenség elérésére törekvő felemelkedő lény felkészülésének részét képezik. Ez volt az eredeti Mihály, az elsőszülött Teremtő Fiú, és ő körről körre megszerezte a felemelkedő zarándoki léttel járó élettapasztalatokat, miközben minden egyes kör valamely szakaszában személyesen utazott e zarándokokkal. Erre az összes közül a Havonát először elért halandó, Grandfanda idejében került sor.

7:5.9 (87.3) Talán egyebet is kinyilvánított ezen eredeti Mihály, mindenesetre a Havona teremtményei számára valóságossá tette az Eredeti Anya Fiú páratlan alászállását. Olyannyira valóságossá, hogy az időnek a Havona-körök elérésén munkálkodó minden egyes zarándokát mindörökké örömmel töltött el és megerősített az a bizonyos tudás, hogy Isten Örökkévaló Fia hétszer mondott le a paradicsomi hatalomról és dicsőségről annak érdekében, hogy szert tehessen a tér-idő zarándokok tapasztalataira a fokozatos Havona-fejlődés hét körén.

7:5.10 (87.4) Az Örökkévaló Fiú nem más, mint a minden Istenfit az alászállási segédkezéseikben szerte az idő és tér világegyetemeiben megihlető minta. A mellérendelt Teremtő Fiak és társaik, az Ítélező Fiak egyéb ki nem nyilvánított fiúi rendekkel együtt mind osztoznak e csodálatos szándékban,

hogy magukat a teremtményi élet különféle rendjeinek adományozzák és maguk teremtményként is alászálljanak. Ennélfogva, szellemlényegét tekintve, valamint természetének és eredetének rokonsága okán igazolódik, hogy minden egyes Istenfiúnak a tér világaiba történő alászállásában, ezen alászállásokban, azokon keresztül és azok révén, az Örökkévaló Fiú magát a világegyetemek saját akarattal bíró, értelmes teremtményeinek adományozta.

7:5.11 (87.5) Szellemében és természetében, hacsak nem minden sajátosságában, minden egyes paradicsomi Fiú istenmód tökéletes képe az Eredeti Fiúnak. Szó szerint igaz, hogy aki látta a paradicsomi Fiút, az látta az Isten Örökkévaló Fiát is.

6. A paradicsomi Istenfiak

7:6.1 (87.6) A több Istenfira vonatkozó ismeretek hiánya komoly félreértések forrása az Urantián. Ez a tudatlanság mindegyre megmarad az olyan kijelentések ellenére is, mint amelyet ezen isteni személyiségek egyik tanácskozásáról készített feljegyzés őriz: „Amikor az Istenfiak örvendeztek és az összes Hajnalcsillag együtt dalolt.” Az övezeti szabványidőben mért ezerévenként az isteni Fiak különböző rendjei rendszeres tanácskozásra gyűlnek.

7:6.2 (87.7) Az Örökkévaló Fiú a személyes forrása azon imádatra méltó irgalmas és segédkező sajátosságoknak, melyek oly nagy mértékben jellemzik az alászálló Istenfiak minden rendjét amint szerte a teremtsrészekben működnek. A teljes isteni természetet, hacsak nem akár a sajátosságok teljes végtelenségét, az Örökkévaló Fiú kimeríthetetlenül átadja a paradicsomi Fiaknak, akik az örökkévaló Szigetből jönnek elő

azért, hogy a világegyetemek mindensége számára az ő isteni jellemét kinyilatkoztassák.

7:6.3 (88.1) Az Eredeti és Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya „első” teljessé tett és végtelen gondolatából leszármazott személy. Minden alkalommal, amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közösen megtervez egy új, eredeti, azonos, egyedi és abszolút személyes gondolatot, akkor abban az adott pillanatban ezen alkotó idea tökéletesen és véglegesen megszemélyesül egy új és eredeti Teremtő Fiú lényében és személyiségében. E Teremtő Fiak szellemtermészetükben, isteni bölcsességükben és mellérendelt teremtő erejükben a lehetőséget tekintve egyenlők az Atya Istennel és a Fiú Istennel.

7:6.4 (88.2) A Teremtő Fiak a Paradicsomról indulnak el az idő világegyetemeibe és a Harmadik Forrás és Középpont szabályozó és alkotó segítőivel együttműködve fejezik be a fokozatos evolúción áteső helyi világegyetemek megszervezését. E Fiak nem kapcsolódnak be az anyag, az elme és a szellem központi és egyetemes szabályozási tevékenységeibe, és nem is érintettek ezekben. Így az ő alkotó cselekedeteiket korlátozza az Első Forrás és Középpont és az ő mellérendelt Abszolútjainak elő-létezése, elsőbbsége és elsődlegessége. E Fiak csak azt képesek irányítani, amit maguk hoznak létre. Az abszolút irányítás az elsődleges létezésben rejlik és elválaszthatatlan az örök jelenléttől. Az Atya marad az elsődleges a világegyetemekben.

7:6.5 (88.3) Miként az Atya és a Fiú megszemélyesíti a Teremtő Fiakat, nagyjából úgy személyesíti meg a Fiú és a Szellem az Ítélező Fiakat. E Fiak azok, akik a teremtményi

megtestesülés során szerzett tapasztalatokban elnyerik a jogot ahhoz, hogy úgy szolgáljanak, mint az idő és tér teremtsrészeinek túlélését megítélő bírák.

7:6.6 (88.4) Az Atya, a Fiú és a Szellem egyesül abból a célból is, hogy a sokoldalú Háromsági Tanító Fiakat megszemélyesítse, akik az összes személyiség, legyen az emberi vagy isteni, fenséges tanítóiként bejárják a nagy világegyetemet. Ezen kívül van még számos egyéb, paradicsomi fiúi rend, melyekre eddig az urantiai halandók figyelmét még nem hívta fel senki.

7:6.7 (88.5) Az Eredeti Anya Fiú és a szerte a teremtésösszességben lakozó paradicsomi Fiak serege között közvetlen és kizárólagos összeköttetés van, olyan csatorna, melynek rendeltetése azon szellemi rokonsági jegyben rejlik, mely őket a közel-abszolút szellemi társulás kötelékeivel fűzi össze. E fiú-köztes kör teljes mértékben eltér a szellem-gravitációs egyetemes körtől, melynek középpontja szintén a Második Forrás és Középpont. A paradicsomi Istenségek személyeiből származó összes Istenfiú közvetlen és állandó közléscserét folytat az Örökkévaló Anya Fiúval. Az ilyen közléscsere pillanatszerű; független az időtől, bár néha a tér befolyásolja azt.

7:6.8 (88.6) Az Örökkévaló Fiú nemcsak hogy állandóan tökéletes tudással rendelkezik a paradicsomi fiúi rendbe tartozók helyzetéről, gondolatairól és sokféle tevékenységéről, hanem az ő tudása mindig is tökéletes minden olyan, szellemi értékkel bíró dologról, mely az összes teremtmény szívében létezik az örökkévaló, elsődleges központi teremtsrészen és a mellérendelt Teremtő Fiak másodlagos idő-teremtsrészeiben.

7. Az Atya legfelsőbb kinyilatkoztatása

7:7.1 (88.7) Az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya szellemének és személyiségének teljes, kizárólagos, egyetemes és végleges kinyilatkoztatása. Az Atyára vonatkozó és az Atyával kapcsolatos minden tudás szükségképpen az Örökkévaló Fiútól és az ő paradicsomi Fiaitól származik. Az Örökkévaló Fiú öröktől fogva létezik, és teljesen és szellemi korlátozások nélkül egy az Atyával. Isteni személyiségüket tekintve ők egymás mellérendeltjei; szellemi természetüket tekintve ők egyenlők; isteniségükben pedig azonosak.

7:7.2 (89.1) Isten jelleme valójában nemigen tökéletesíthető a Fiú személyében, mert az isteni Atya végtelenül tökéletes, viszont e jellem és személyiség a teremtményi lények számára való kinyilatkoztatás céljából megerősödik azáltal, hogy megszabadul a nem-személyestől és a nem-szellemitől. Az Első Forrás és Közepont sokkal több, mint személyiség, azonban az Első Forrás és Közepont atyai személyiségének összes szellemi minőségjegye szellemi lényegében jelen van az Örökkévaló Fiú abszolút személyiségében.

7:7.3 (89.2) Az elsődleges Fiú és az ő Fiai az Atya szellemi és személyes természetének egyetemes kinyilatkoztatásán munkálkodnak az összes teremtrész számára. A központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben, a helyi világegyetemekben vagy a lakott bolygókon a paradicsomi Fiú az, aki az Egyetemes Atyát az embereknek és az angyaloknak kinyilatkoztatja. Az Örökkévaló Fiú és az ő Fiai nyilatkoztatják ki az Egyetemes Atyához vezető teremtményi utat. Még mi, magasabb rendűek is sokkal jobban megértjük az Atyát akkor, ha a jellemének és személyiségének az Örökkévaló Fiúban és

az Örökkévaló Fiú Fiaiban való megnyilvánulását tanulmányozzuk.

7:7.4 (89.3) Az Atya személyiségként csak az Örökkévaló Fiú isteni Fiaiként jön le hozzátok. Az Atyát ugyanezen élő úton éritek el; az isteni Fiak e csoportjának útmutatásaival emelkedtek fel az Atyához. És ez igaz függetlenül attól, hogy a ti saját személyiségetek az Egyetemes Atya közvetlen adománya.

7:7.5 (89.4) Az Örökkévaló Fiú kiterjedt szellemi kormányzásával kapcsolatos mindeme sokszínű tevékenység áttekintésekor ne feledkezzetek meg arról, hogy a Fiú személy, mégpedig éppen olyan igazul és ténylegesen, mint ahogy személy az Atya. És valóban, az egykor az emberi rendbe tartozott lények számára az Örökkévaló Fiút könnyebb megközelíteni, mint az Egyetemes Atyát. Az idő zárándokainak a Havona-körökben teljesített előrehaladásában a Fiút sokkal előbb lesztek képesek elérni, minthogy felkészültök az Atya érzékelésére.

7:7.6 (89.5) Az irgalmas Örökkévaló Fiú jelleméről és könyörületességéről bizonyára többet megértetek, ha mélyen elgondolkoztok az ezen isteni sajátosságokkal kapcsolatos kinyilatkoztatáson, melyet a ti saját Teremtő Fiútok szeretetteljes szolgálatban tett, aki egykor az Ember Fia volt a földön, s aki ma a helyi világegyetemek magas rangú ura — az Ember Fia és az Isten Fia.

7:7.7 (89.6) [Összeállította egy, a paradicsomi Örökkévaló Fiút bemutató írás elkészítésére kijelölt Isteni Tanácsos.]

8. írás

A Végtelen Szellem

8:0.1 (90.1) A MÚLT örökkévalóságában, amikor az Egyetemes Atya „első” végtelen és abszolút gondolata az Örökkévaló Fiúban oly tökéletes és megfelelő szóra talál annak isteni kifejezéséhez, onnan ered a Gondolat-Isten és a Szó-Isten legfelsőbb vágya egy egyetemes és végtelen segéd iránt az ő közös kifejeződésükhöz és együttes cselekvésükhöz.

8:0.2 (90.2) Az örökkévalóság hajnalán az Atya és a Fiú egyaránt végtelenül tudatában van az egymásrautaltságuknak, az örökkévaló és abszolút egységüknek; és ezért lépnek társakként végtelen és örökké tartó isteni szövetségre. E soha véget nem érő egység az ő egyesített gondolataik kivitelezése érdekében jön létre szerte az örökkévalóság teljes körében; és ezen örök esemény óta az Atya és a Fiú fenntartja ezt az isteni egyesülést.

8:0.3 (90.3) Ekkortól szembesülhetünk a Végtelen Szellem örök eredetével, az Istenség Harmadik Személyével. Abban a pillanatban, amikor az Atya Isten és a Fiú Isten közösen eltervez egy azonos és végtelen cselekedetet — egy abszolút gondolatterv kivitelezését elképzei — akkor, azon nyomban és a maga teljességében létrejön a Végtelen Szellem.

8:0.4 (90.4) Az Istenségek eredet rendjének ilyenképpen való ismertetésével a célom pusztán az, hogy ráirányítsam a figyelmeteket a közöttük lévő viszonyra. A valóságban mindhárman öröktől fogva léteznek; ők öröktől való létezésen alapulók. Az ő napjaiknak sem kezdete, sem vége nincs; ők egymás mellérendeltjei, legfelsőbbek, véglegesek, abszolútok és végtelenek. Ők vannak, mindig is voltak és mindig is lesznek. Ők három külön-külön egyedivé vált, de örökmód társult személy, az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten.

1. A Cselekvő Isten

8:1.1 (90.5) A múlt örökkévalóságában, a Végtelen Szellem megszemélyesülésekor az isteni személyiségkör tökéletessé és teljessé válik. A Cselekvő Isten létezik, és a hatalmas szintér készen áll a teremtés rendkívüli színművéhez — a világegyetemi kalandhoz — az örök korszakok isteni körképéhez.

8:1.2 (90.6) A Végtelen Szellem első cselekedete az ő isteni szüleinek, az Atya-Atyának és az Anya-Fiúnak a vizsgálata és elismerése. Ő, a Szellem, korlátlanul azonosítja mindkettejüket. Teljes mértékben tudatában van az ő külön személyiségüknek és végtelen sajátosságaiknak csakúgy, mint egyesített természetüknek és egyesült működésüknek. Ezt követően önként, páratlan hajlandósággal és ösztönző önkéntelenséggel, az Istenség Harmadik Személye, függetlenül attól, hogy az Első és a Második személlyel egyenlő, örök hűséget fogad az Atya Istennek és elismeri a Fiú Istentől való örök függőségét.

8:1.3 (90.7) E művelet jellegéből, valamint az ő személyiségeik függetlenségének, továbbá a hármójuk tevékeny egyesülésének kölcsönös elismeréséből következően létrejön az örökkévalósági körfolyamat. A paradicsomi Háromság létezik. Az egyetemes tér színe készen áll az Egyetemes Atya célja alkotó kifejlésének sokszínű és soha véget nem érő körképe számára, mely cél beteljesülésére az Örökkévaló Fiún keresztül és a Cselekvő Isten kivitelezői tevékenysége, vagyis az Atya-Fiú teremtoi társulás valóságcselekedeteit segítő végrehajtói tevékenység révén kerül sor.

8:1.4 (91.1) A Cselekvő Isten működésbe lép és a tér sírboltjai megmozdulnak. Egymilliárd tökéletes szféra kel életre egy pillanat alatt. Ezen elméleti örökkévalósági pillanatot megelőzően a Paradicsom saját térenergiái már léteznek és a lehetőséget tekintve működésképesek, viszont létük még nem tényleges; fizikai gravitáció sem mérhető, hacsak nem tekintjük azon anyagi valóság válaszokat, melyek annak szüntelen vonzására adatnak. E (feltételezett) örökké távoli pillanatban anyagi világegyetem nincs, de abban a pillanatban, amint egymilliárd világ anyagivá lényegül, a gravitáció már bizonyíthatóan elégséges és megfelelő ahhoz, hogy mindezeket a Paradicsom örök befolyása alatt tartsa.

8:1.5 (91.2) És ekkor az Istenek teremtésén pillanatszerűen áthalad az energia második formája, s e kiáramló szellemet mindenkor ellenőrzés alatt tartja az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja. Így a kettős gravitáció által befogott világegyetemet megérinti a végtelenség energiája és belemerül az isteniség szellemébe. A tudatos elme számára előkészített lélettalaj így nyilvánul meg a Végtelen Szellem társult értelemköreiben.

8:1.6 (91.3) A lehetőségében adott létezés e magjain, melyek az Istenek központi teremtésrészét átjárják, cselekszik az Atya, és a teremtményi személyiség megjelenik. Ezután a paradicsomi Istenségek jelenléte a teljes szervezett teret kitölti és hatékonyan vonzani kezd minden dolgot és lényt a Paradicsom felé.

8:1.7 (91.4) A Végtelen Szellem a Havona világok születésével egyszerre válik örökkévalóvá, lévén, hogy e központi világegyetem őáltala és ővele és őbenne teremtetik meg, az Atya és a Fiú közös elképzeléseinek és egyesített akaratának

engedelmeskedve. A Harmadik Személy ezen együttes teremtfői cselekedet révén válik Isten-lényegűvé, és ennél fogva ő lesz mindörökre az Együttes Teremtfő.

8:1.8 (91.5) Ezek az Atya és a Fiú alkotó kiterjeszkedésének nagyszerű és tiszteletet keltő idői, mely eseményre az ő közös társuk és kizárólagos végrehajtójuk, a Harmadik Forrás és Középpont által és őbenne kerül sor. E mozgalmas időkről nincsenek feljegyzések. Csak kevés bizonyítékunk van, mellyel a Végtelen Szellem által végzett fenséges műveleteket alátámaszthatnánk, és ő pusztán azt a tényt igazolja, hogy a központi világegyetem és minden, ami ahhoz tartozik, azzal egyidejűleg vált örökkévalóvá, hogy ő személyiséget és tudatos létet nyert.

8:1.9 (91.6) Röviden, a Végtelen Szellem igazolja, hogy mivel ő örökkévaló, így örökkévaló a központi világegyetem is. Ez a hagyományos kiindulópontja a világegyetekek mindenségének történelmének. Egyáltalán semmilyen ismeretünk sincs és semmilyen adat sem létezik azokról az eseményekről, műveletekről, melyek a hatalmas világegyetemet kikristályosító, elképesztően nagy alkotóenergia- és irányító bölcsesség-kitörést megelőzték volna, mely világegyetem minden dolgok középpontjában létezik és oly kiválóan működik. Ezen eseményen túl az örökkévalóság kifürkészhetetlen folyamatai és a végtelenség mélységei találhatók — vagyis a legteljesebb rejtelem.

8:1.10 (91.7) Így mutatjuk be a Harmadik Forrás és Középpont egymásra következési jelleget mutató eredetét úgy, miként az a halandó teremtmények idő-korlátolta és tér-kötötte elméje számára leegyszerűsítve egyáltalán tolmácsolható. Az emberi

elmének szüksége van kiindulópontra a világegyetem történetének megjelenítéséhez, és engem úgy utasítottak, hogy az örökkévalóság történeti fogalmát e megközelítésben adjam elő. Az anyagi elmében a következetesség egy Első Okot igényel; ezért rögzítjük először az Egyetemes Atyát, mint a teremtésösszesség Első Forrását és Abszolút Középpontját, ugyanakkor arra oktatunk minden teremtményelmét, hogy a Fiú és a Szellem a világegyetemi történelem minden szakaszában és az alkotótevékenység minden területén örökkévaló társa az Atyának. És tesszük ezt anélkül, hogy bármily értelemben figyelmen kívül hagynánk a Paradicsom Szigetének, valamint a Korlátlan, az Egyetemes és az Istenségi Abszolútnak a valóságát és örökkévalóságát.

8:1.11 (92.1) Az idő gyermekei anyagi elméinek épp elég megragadniuk az Atyát az örökkévalóságban. Tudjuk, hogy a gyermek is akkor tud a legjobban alkalmazkodni a valósághoz, ha előbb megérti a gyermek-szülő viszonyt, és azt követően e fogalmat tovább bővíti úgy, hogy az a családot, mint teljes egészet magába foglalja. Ezután a gyermek fejlődő elméje képes lesz alkalmazkodni a családi kapcsolatok fogalmához, a közösségi, a faji és a világviszonyokhoz, majd pedig a világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi viszonyokhoz, sőt a világegyetemek mindenségének viszonyaihoz is.

2. A Végtelen Szellem természete

8:2.1 (92.2) Az Együttes Teremtő az örökkévalóságtól fogva, teljesen és korlátozás nélkül egy az Egyetemes Atyával és az Örökkévaló Fiúval. A Végtelen Szellem nemcsak a paradicsomi Atya természetét, hanem az Eredeti Fiú természetét is tökéletesen tükrözi.

8:2.2 (92.3) A Harmadik Forrásnak és Középpontnak sok megnevezése ismeretes: az Egyetemes Szellem, a Legfelsőbb Kísérő, az Együttes Teremtő, az Isteni Végrehajtó, a Végtelen Elme, a Szellemek Szelleme, a paradicsomi Anyaszellem, az Együttes Cselekvő, a Végső Összehangoló, a Mindenütt-jelenvaló Szellem, az Abszolút Értelem, az Isteni Cselekedet; és az Urantián néha összekeverik a mindenségrendi elmével.

8:2.3 (92.4) Hasonlóképpen helyes az Istenség Harmadik Személyét a Végtelen Szellem megnevezéssel illetni, hiszen az Isten szellem. De az anyagi teremtmények, akik hajlamosak tévesen úgy gondolni, hogy az anyag az alapvető valóság, és hogy az elme, a szellemmel együtt, az anyagban gyökerező alapigazság, tehát e teremtmények talán jobban megértenék a Harmadik Forrást és Középpontot, ha úgy hívnák, mint a Végtelen Valóság, az Egyetemes Szervező, vagy mint a Személyiség Összehangoló.

8:2.4 (92.5) A Végtelen Szellem, mint az isteniség világegyetemi kinyilatkoztatása, kifürkészhetetlen és az emberi felfogóképeség határain messze kívül esik. A Szellem abszolútságának érzékeléséhez csak arra van szükségetek, hogy az Egyetemes Atya végtelenségét szemléljétek és az Eredeti Fiú örökkévalóságára tisztelettel tekintsetek.

8:2.5 (92.6) Valóban van rejtély a Végtelen Szellem személyében, de nem akkora, mint az Atyáéban és a Fiúéban. Az Atya természetének minden oldala közül az Együttes Teremtő a végtelenséget mutatja a legfeltűnőbben. Még ha a világmindenség a végtelenségig tágul is, az Együttes Cselekvő szellemjelenléte, energiaszabályozása és elme-

megnyilvánulási lehetősége meg fog felelni az ilyen határtalan teremtésösszesség igényeinek.

8:2.6 (92.7) Bár a tökéletesség, a pártatlanság és a szeretet minden formájában osztozik az Egyetemes Atyával, a Végtelen Szellem inkább az Örökkévaló Fiú irgalmassága felé hajlik, s így lesz a nagy világegyetem számára a paradicsomi Istenségek könyörületes segédkezője. A Szellem örökkön-örökké — egyetemesen és örökkévalón — könyörületes segédkező, mert miként az isteni Fiak az Isten szeretetét nyilvánítják ki, úgy az isteni Szellem az Isten kegyelmét mutatja.

8:2.7 (93.1) Nem lehetséges, hogy a Szellem az Atyánál több jóssággal rendelkezzen, mert minden jószág az Atyából ered, viszont a Szellem cselekedeteiben jobban megérthetjük e jósságot. Az Atya állhatatossága és a Fiú állandósága a Végtelen Szellem személyiségeinek szerető segédkezése és szüntelen szolgálata révén válik igencsak valóssá a szférák szellemlényei és anyagi teremtményei számára.

8:2.8 (93.2) Az Együttes Teremtő örökli az Atya összes szép gondolatát és igaz jellemét. Az isteniség e magasztos vonásai a mindenségrendi elmének a legfelsőbb-közeli szintjein hangolódnak össze, mely elme a Harmadik Forrás és Közepont korlátlan és határtalan elméjének végtelen és örökkévaló bölcsességének van alárendelve.

3. A Szellem viszonya az Atyához és a Fiúhoz

8:3.1 (93.3) Miként az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya „első” abszolút és végtelen gondolatának szó-kifejeződése, úgy az Együttes Cselekvő az „első” olyan teljes értékű teremtő

fogalom vagy terv tökéletes kivitelezése, mely arra az együttes cselekedetre készült, melyet az abszolút gondolat-szó egyesülést mutató Atya-Fiú személyiségtársulás hajt végre. A Harmadik Forrás és Középpont a központi vagy elrendelt teremtsrésszel egyszerre válik örökkévalóvá, és létezésében csak e központi teremtsrész örökkévaló a világegyetemek között.

8:3.2 (93.4) A Harmadik Forrás megszemélyesülése óta az Első Forrás személyesen nem vesz részt a világegyetem-teremtésben. Az Egyetemes Atya minden lehető az Örökkévaló Fiúra ruház át; az Örökkévaló Fiú hasonlóképpen minden lehetséges hatáskörrel és hatalommal felruházza az Együttes Teremtőt.

8:3.3 (93.5) Az Örökkévaló Fiú és az Együttes Teremtő, társakként, valamint az ő mellérendelt személyiségeiken keresztül, tervezett meg fő vonalaiban és részleteiben minden Havona-utáni világegyetemet, mely valaha is létrehozott. A Szellem ugyanolyan személyes kapcsolatot tart fenn a Fiúval minden ezt követő teremtsrészben, mint amelyet a Fiú fenntart az Atyával az első, központi teremtsrészben.

8:3.4 (93.6) Az Örökkévaló Fiú egyik Teremtő Fia és a Végtelen Szellem egyik Alkotó Szelleme teremtett benneteket és a ti világegyetemeteket is; és míg az Atya állhatatosan fenntartja azt, amit ők megszerveztek, addig e Világegyetemi Fiúra és e Világegyetemi Szellemre hárul a kötelesség, hogy az alkotásukat segítsék és megtartsák, valamint hogy a saját maguk teremtette teremtményeknek segédkezzenek.

8:3.5 (93.7) A Végtelen Szellem hatékonyan segíti a mindenkit szerető Atyát és a mindenki iránt irgalmas Fiút abban, hogy ama közös hosszú távú tervüket végrehajtsák, hogy az idő és tér összes világán élő, minden igazságszerető lelket magukhoz vonzzanak. Azon nyomban, hogy az Örökkévaló Fiú elfogadta az Atyának a világegyetemek teremtményeire kidolgozott tökéletesség-elérési tervét, abban a pillanatban, hogy a felemelkedési irányterv az Atya-Fiú tervévé vált, akkor tehát a Végtelen Szellem az Atya és a Fiú együttes vezetőjévé vált az ő közös és örökkévaló céljuk elérése terén. E cselekedetével a Végtelen Szellem az isteni jelenlétből és a szellemszemélyiségekből fakadó összes erőforrását az Atya és a Fiú számára lekötötte; mindent annak a nagyléptékű tervnek szentelt, melynek célja a továbbélő, saját akarattal bíró teremtmények felemelése a paradicsomi tökéletesség isteni magasságaiba.

8:3.6 (93.8) A Végtelen Szellem az Egyetemes Atyának és az ő Örökkévaló Fiának tökéletes, kizárólagos és egyetemes kinyilatkoztatása. Az Atya-Fiú társulásra vonatkozó összes ismeretet a Végtelen Szellemen keresztül kell megszerezni, aki az isteni gondolat-szó egyesülés közös képviselője.

8:3.7 (93.9) Az Örökkévaló Fiú az egyetlen út az Egyetemes Atya megközelítéséhez, és a Végtelen Szellem az egyetlen eszköz az Örökkévaló Fiú eléréséhez. Kizárólag a Szellem türelmes segédkezése révén képesek az idő felemelkedő lényei felfedezni a Fiút.

8:3.8 (94.1) A minden dolgok középpontjában a Végtelen Szellemet érik el elsőként a felemelkedő zarándokok a paradicsomi Istenségek közül. A Harmadik Személy körülveszi a Második

és az Első Személyt, és ennél fogva először mindig őt kell megismerniük mindazoknak, akik a Fiúnak és az ő Atyjának megmutatkozását kívánják.

8:3.9 (94.2) A Szellem még számos egyéb módon is egyformán képviseli és hasonlóképpen szolgálja az Atyát és a Fiút.

4. Az isteni segédkezés Szelleme

8:4.1 (94.3) A fizikai világegyetemmel, amelyben a paradicsomi gravitáció minden dolgot összetart, párhuzamot alkot a szellemi világegyetem, melyben a Fiú szava az Isten gondolatát lefordítja, és amikor „hússá válik”, akkor megmutatja a társult Teremtők közös természetének szeretetteli kegyelmét. De mindezen anyagi és szellemi teremtsrészekben és ezeken keresztül áll egy hatalmas színtér, melyen a Végtelen Szellem és az ő szellem-utódai az isteni szülők közös irgalmát, türelmét és örökké tartó ragaszkodását kinyilvánítják azon értelmes gyermekeik iránt, akik az ő közös tervezői és kivitelezői tevékenységüknek az eredményei. A Szellem isteni jellemének lényege az elme számára végzett örökös segédkezés. Az Együttes Cselekvő összes szellem-utóda osztozik e segédkezési vágyban, a szolgálatra irányuló ezen isteni készletésben.

8:4.2 (94.4) Az Isten szeretet, a Fiú irgalom, a Szellem segédkezés — isteni szeretetet és végtelen kegyelmet mutató segédkezés az összes értelmes teremtsrész számára. A Szellem az Atya szeretetének és a Fiú kegyelmének megszemélyesülése; örökmód egyesülnek őbenne egyetemes szolgálatra. A Szellem a teremtményi teremtsrészek esetében alkalmazott szeretet, az Atya és a Fiú egyesített szeretete.

8:4.3 (94.5) Az Urantián a Végtelen Szellemet úgy ismerik, mint mindenütt jelenvaló hatást, egyetemes jelenlétet, azonban a Havonán úgy ismeritek majd meg, mint tényleges segédkezést végző személyes jelenlétet. Itt a paradicsomi Szellem segédkezése példaszerű és ösztönző minta minden egyes, az ő mellérendelt Szelleme és alárendelt személyisége számára, akik az idő és tér világain élő teremtetett lényeknek segédkeznek. Ezen isteni világegyetemben a Végtelen Szellem teljes körűen részt vett az Örökkévaló Fiú hét tapasztalás-meghaladó megjelenésében; hasonlóképpen részt vett az eredeti Mihály Fiúval annak hét alászállásában, melyre a Havona körein került sor, mely révén rokonszenves és megértő szellemsegítővé vált az idő mindazon zarándokai számára, akik e magas, tökéletes köröket elérik.

8:4.4 (94.6) Amikor Isten egyik Teremtő Fia valamely megtervezett helyi világegyetem esetében a teremtői megbízatással járó felelősséget vállalja, akkor a Végtelen Szellem személyiségei megfogadják, hogy fáradhatatlanul segítik e Mihály Fiút, amint az a teremtői vállalkozását végigviszi. Mi leginkább az Alkotó Leányok, a helyi világegyetemi Anyaszellemek esetében észleljük, hogy a Végtelen Szellem annak a feladatnak szentelte magát, hogy támogassa az anyagi teremtményeket az egyre magasabb szellemi szintekre való felemelkedésben. A teremtmények érdekében végzendő mindeme munkát e helyi világegyetemek Teremtő Fiainak céljaival tökéletes összhangban és az ő személyükkel szoros együttműködésben teljesítik.

8:4.5 (94.7) Míg az Istenfiak arra a hatalmas feladatra vállalkoznak, hogy az Atya szeretetteljes személyiségét a világegyetemnek

kinyilvánítsák, addig a Végtelen Szellem annak a végtelen segédkezésnek szenteli magát, hogy az Atya és a Fiú közös szeretetét kinyilvánítsa minden egyes világegyetem összes gyermekének elméje számára külön-külön. E helyi teremtsrészekben a Szellem nem jön le a halandó fajokhoz húsvér test alakban, mint bizonyos Istenfiak, viszont a Végtelen Szellem és az ő mellérendelt Szellemei önmagukat kibebbítik, örömmel mennek keresztül az isteniség-csökkenésnek egyfajta bámulatos sorozatán, míg végül angyalokként megjelenve az oldalatokon állnak és mutatják az utat az alacsonyrendű földi létben.

8:4.6 (95.1) Éppen e mérséklődési sorozatok révén kerül igen közel a Végtelen Szellem ténylegesen és személyként is minden állati eredetű lényhez a szférákon. A Szellem mindezt úgy teszi meg, hogy a legkisebb mértékben sem érvényteleníti az Istenség Harmadik Személyeként való létezését, aki minden dolgok középpontjában ott van.

8:4.7 (95.2) Az Együttes Teremtő igazán és mindörökre a nagy segédkező személyiség, az egyetemes kegyelem-segédkező. Ahhoz, hogy a Szellem segédkezését megértsétek, gondolatok arra az igazságra, hogy ő az Atya soha véget nem érő szeretetének és a Fiú örökkévaló irgalmának közös megjelenése. A Szellem segédkezése azonban nem irányul kizárólag az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megjelenítésére. A Végtelen Szellem hatalmában áll az is, hogy a saját nevében és jogán segédkezzen a teremtsrészek teremtményeinek; a Harmadik Személy isteni méltósággal bír, és a maga részéről is gyakorolja a kegyelmet az egyetemes segédkezés keretében.

8:4.8 (95.3) Amint az ember többet megtud e Végtelen Szellem teremtményi családjába tartozó alacsonyabb rendűek által végzett szereteteli és fáradhatatlan segédkezésről, úgy egyre inkább csodálni fogja az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közös Cselekedetének minden másnál külön természetét és páratlan jellemét és rajongani fog azért. E Szellem valóban „az Úr szeme, mely mindig az igazakon van” és „az isteni fül, mely mindig hallja azoknak könyörgéseit”.

5. Az Isten jelenléte

8:5.1 (95.4) A Végtelen Szellem kiemelkedő sajátossága a mindenütt-jelenvalóság. Szerte a világegyetemek mindenségében e mindent átható szellem mindenhol jelen van, mely szellem oly nagy mértékben hasonló az egyetemes és isteni elme jelenlétéhez. Az Istenség Második Személyét és a Harmadik Személyét egyaránt az ő mindig jelenlévő szellemei képviselik minden világon.

8:5.2 (95.5) Az Atya végtelen és ezért kizárólag az akarat korlátozza. Az Igazítók adományozásával és a személyiségbe való bekapcsolódásával az Atya egyedül cselekszik, azonban a szellemerőknek az értelmes lényekkel való kapcsolatában ő igénybe veszi az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem szellemeit és személyiségeit. Ő, akarata szerint egyformán jelen van szellemileg a Fiúval vagy az Együttes Cselekvővel; ő ott van a Fiúval és a Szellemben. Az Atya minden bizonnyal mindenhol jelen van, és az ő jelenlétét mindeme különböző, de társult erők, hatások és jelenlétek révén és ezeken keresztül érzékeljük.

8:5.3 (95.6) A ti szent írásaitokban az Isten Szelleme fogalom egyaránt használatos a paradicsomi Végtelen Szellemnek és a helyi világegyetemek Alkotó Szellemének megjelölésére. Azonban a Szent Szellem a paradicsomi Végtelen Szellem ezen Alkotó Leányának szellemi köre. A Szent Szellem minden egyes helyi világegyetemben őshonos és működése az adott teremtrész szellemi területére korlátozódik; a Végtelen Szellem viszont mindenütt jelenvaló.

8:5.4 (95.7) Számos szellemi hatás van, de valójában mind egy. Még a Gondolatigazítók munkája is, bár minden egyéb befolyástól mentes, változatlanul egybeesik a Végtelen Szellem és a helyi világegyetemi Anyaszellem közös befolyásának szellem-segédkezésével. Ahogyan e szellemi jelenlétek az urantiaiak életében működnek, azokat nem lehet szétválasztani. Elmétekben és lelketeken egy szellemként munkálnak, mégpedig különböző eredetüktől függetlenül. És ahogyan ezen egyesített szellemi segédkezést megtapasztaljátok, az a Legfelsőbb befolyásának tűnik számotokra, „aki mindig képes megóvni benneteket a bukástól és benneteket hibátlanul a fenti Atya elé vezetni”.

8:5.5 (96.1) Mindig emlékezzetek arra, hogy a Végtelen Szellem az Együttes Cselekvő; az Atya és a Fiú egyaránt őbenne és rajta keresztül működik; nemcsak mint önmaga van jelen, hanem mint az Atya és a Fiú és az Atya-Fiú. Ezt felismerve, valamint számos további ok miatt a Végtelen Szellem szellem-jelenlétére gyakran utalnak úgy, mint „az Isten szellemére”.

8:5.6 (95.2) Következetes dolog a teljes szellemi segédkezési kapcsolatra utalni úgy, mint az Isten szelleme, mert a kapcsolat

igazán az Atya Isten, a Fiú Isten, a Szellem Isten és a Hétszeres Isten — sőt a Legfelsőbb Isten — szellemének egyesülése.

6. A Végtelen Szellem személyisége

8:6.1 (96.3) Ne engedjétek, hogy a Harmadik Forrás és Közepont kiterjedt alászállása és általános jelenléte elhomályosítsa vagy egyéb módon kisebbítse az ő személyiségének tényét. A Végtelen Szellem világegyetemi jelenlét, örökkévaló cselekedet, mindenségrendi hatalom, szent befolyás és egyetemes elme; ő ezek mindegyike, és végtelenül több is, ugyanakkor igaz és isteni személyiség is.

8:6.2 (96.4) A Végtelen Szellem teljes és tökéletes személyiség, az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak isteni társa és mellérendeltje. Az Együttes Teremtő éppúgy valóságos és látható a világegyetemek felsőbb értelmei számára, mint az Atya és a Fiú; és ez annál is inkább így van, mert a Szellem az, akit a felemelkedőknek el kell érniük azt megelőzően, hogy a Fiún keresztül egyáltalán megközelíthetnék az Atyát.

8:6.3 (96.5) A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személye mindazon sajátosságokkal rendelkezik, melyeket ti a személyiséggel társítotok. A Szellem abszolút elmével bír: „A Szellem mindent vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” A Szellem nemcsak elmével, hanem akarattal is rendelkezik. Az ő ajándékainak adományozásával kapcsolatosan jegyeztetett fel: „De mindezeket egyazon Szellem végzi, mely minden embernek külön-külön s a saját akarata szerint adományoz.”

8:6.4 (96.6) A „Szellem szeretete” valóságos, miként az ő szomorúsága is az; ennélfogva „meg ne szomorítsátok az Isten

Szellemét”. Akár paradicsomi Istenségként, akár helyi világegyetemi Alkotó Szellemként figyeljük meg a Végtelen Szellemet, azt találjuk, hogy az Együttes Teremtő nem csak a Harmadik Forrás és Közepont, hanem isteni személy is. Ezen isteni személyiség is személyként válaszol a világegyetemre. A Szellem beszél hozzátok, „akinek van füle, hallja, mit mond a Szellem”. „A Szellem maga jár közben értetek.” A Szellem közvetlen és személyes hatást gyakorol a teremtetett lényekre, „mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai”.

8:6.5 (96.7) Még ha a Végtelen Szellem által a világegyetemek mindenségében lévő távoli világok segédkezésének jelenségét tekintjük is, még ha felmérjük is ugyanezen összehangoló Istenséget, amint meghatározhatatlan sokaságú, a Harmadik Forrásból és Közepontból eredő különféle lényben és lényen keresztül hat, még ha felismerjük is a Szellem mindenütt-jelenvalóságát, akkor is megerősíthetjük, hogy ugyanezen Harmadik Forrás és Közepont személy, ő az összes dolog, az összes lény és az összes világegyetem Együttes Teremtője.

8:6.6 (96.8) A világegyetemek igazgatásában az Atya, a Fiú és a Szellem tökéletesen és örökmód kölcsönösen összekapcsolódik. Bár mindegyikük személyesen is segédkezik az összes teremtrész számára, mégis mind a három istenien és abszolút módon összefonódik a teremtetési és szabályozási szolgálatban, mely örökre eggyé teszi őket.

8:6.7 (97.1) A Végtelen Szellem személyében az Atya és a Fiú kölcsönösen jelen van mindig és korlátlan tökéletességben, mert a Szellem olyan, mint az Atya és mint a Fiú, és ő olyan is, mint az Atya és a Fiú, amint ők ketten mindörökre eggyek.

8:6.8 (97.2) [Az Urantián közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos, akit a Nappalok Elődei bíztak meg azzal, hogy a Végtelen Szellem természetét és munkáját bemutassa.]

9. írás

A Végtelen Szellem viszonya a világegyetemhez

9:0.1 (98.1) AZ EGYETEMES Atyának és az Örökkévaló Fiúnak a Paradicsom jelenlétében önmaguk megszemélyesítése céljából való egyesülésekor különös dolog ment végbe. Ezen örökkévalósági helyzetben semmi sem utal arra, hogy az Együttes Cselekvő úgy személyesül meg, mint abszolút elmével összehangolt korlátlan szellemiség, mely különleges előjogokkal is bír az energiaátalakítás terén. Létrejöttével kiteljesedik az Atya felszabadulása a központosított tökéletesség kötelékeitől és a személyiség-abszolutizmus korlátaiktól. Ez a felszabadulás az Együttes Teremtő olyan bámulatos hatalmában jelenik meg, mellyel olyan lények teremtésére hivatott, akik kiválóan alkalmasak a segédkező szellemi szolgálatra még az ezt követően kifejlődő világegyetemek anyagi teremtményei számára is.

9:0.2 (98.2) Az Atya végtelen a szeretetben és az akaratban, a szellemi gondolatban és célban; ő az egyetemes megtartó. A Fiú végtelen a bölcsességben és az igazságban, a szellemi kifejeződésben és közvetítésben; ő az egyetemes kinyilatkoztató. A Paradicsom végtelen a térerő-képesség megnyilvánulási lehetőségét tekintve és az energia feletti ellenőrzés képességében; ez az egyetemes kiegyensúlyozó. Az Együttes Cselekvő minden létező világegyetemi energia, minden tényleges világegyetemi szellem és minden valós világegyetemi értelem egységbe foglalásában különleges

előjogokkal és összehangolásukban végtelen készséggel rendelkezik; a Harmadik Forrás és Közeppon az azon sokféle energia és különböző teremtrész egyetemes egyesítője, melyek az Egyetemes Atya isteni tervének és örökkévaló céljának megfelelően megjelentek.

9:0.3 (98.3) A Végtelen Szellem, az Együttes Teremtő egyetemes és isteni segédkező. A Szellem szakadatlanul segédkezik a Fiú kegyelmének és az Atya szeretetének megnyilvánulásában, és összhangban van a paradicsomi Háromság szilárd, változatlan és pártatlan igazságosságával is. Az ő befolyása és személyiségei mindig közel vannak hozzátok; ők tényleg ismernek és igazán megértenek benneteket.

9:0.4 (98.4) Az Együttes Cselekvő közvetítői szerte a világegyetemekben szüntelenül átalakítják a teljes tér erőit és energiáit. Miként az Első Forrás és Közeppon, a Harmadik is érzékeny a szellemire és az anyagira. Az Együttes Cselekvő az Isten egységének kinyilatkoztatása, akiben fennáll minden dolog — dolgok, jelentéstartalmak és értékek; energiák, elmék és szellemek.

9:0.5 (98.5) A Végtelen Szellem kitölti a teljes teret; ő az örökkévalóság körében lakozik; és a Szellem, az Atyához és a Fiúhoz hasonlóan, tökéletes és változatlan — abszolút.

1. A Harmadik Forrás és Közeppon sajátosságai

9:1.1 (98.6) A Harmadik Forrás és Közeppon sokféle néven ismert, melyek mindegyike a következő viszonyt jelöli és a következő rendeltetést ismeri el: Mint a Szellem Isten, ő a Fiú Isten és az Atya Isten személyiségi mellérendeltje és isteni társa. Mint a

Végtelen Szellem, ő mindenütt jelenvaló szellemi befolyás. Mint az Egyetemes Átalakító, ő az erőter-szabályozó teremtmények őse és a mindenségrendi térerők beindítója. Mint az Együttes Cselekvő, ő az Atya-Fiú közös képviselője és társulásuk végrehajtója. Mint az Abszolút Elme, ő az értelmi képesség forrása szerte a világegyetemekben. Mint a Cselekvő Isten, ő a mozgás, a változás és a kapcsolat nyilvánvaló őse.

9:1.2 (99.19) A Harmadik Forrás és Közepponn némely sajátossága az Atyától, mások a Fiútól származnak, míg mások tevékeny és személyes jelenléte nem fedezhető fel sem az Atyában, sem a Fiúban — olyan sajátosságokról van szó, melyek aligha magyarázhatók meg, kivéve, ha feltételezzük, hogy az Atya-Fiú közösség, mely örökkévalóvá teszi a Harmadik Forrást és Közepponnt, a Paradicsom abszolútsága örökkévaló tényével összhangban és annak elismerése mellett következetesen működik. Az Együttes Teremtő az Istenség Első és Második Személye egyesített és végtelen fogalmának teljességét testesíti meg.

9:1.3 (98.8) Ha az Atyát mint eredeti teremtet és a Fiút mint szellemi intézőt képzelitek el, akkor a Harmadik Forrásra és Középpontra úgy kell gondolnotok, mint egyetemes összehangolóra, a korlátlan együttműködés segítőjére. Az Együttes Cselekvő a minden tényleges valóság összekapcsolója; ő az Atya gondolatának és a Fiú szavának istenségi letéteményese, és cselekedeteiben örökmód figyelembe veszi a központi Sziget anyagi abszolútságát. A paradicsomi Háromság rendelte el az előrehaladás egyetemes rendjét, és az isteni gondviselés az Együttes Teremtő és a kifejlődő Legfelsőbb Lény területe. Egyetlen tényleges vagy

ténylegessé váló valóság sem térhet ki a Harmadik Forrással és Középponttal való kapcsolat elől.

9:1.4 (98.9) Az Egyetemes Atya felel az elő-energiái, az elő-szellemi és a személyiségi területekért; az Örökkévaló Fiú az egyeduralkodó a szellemi tevékenységek szféráiban; a Paradicsom Szigetének jelenléte egyesíti a fizikai energiát és az anyagivá váló erőteret; az Együttes Cselekvő nem csak úgy működik, mint a Fiút képviselő végtelen szellem, hanem úgy is, mint a paradicsomi térerők és energiák egyetemes átalakítója, létrehozva így az egyetemes és abszolút elmét. Az Együttes Cselekvő szerte a nagy világegyetemben úgy működik, mint határozott és külön személyiség, különösen a szellemi értékek, a fizikai-energiái viszonyok és az igaz elme-jelentéstartalmak felsőbb szféráiban. Különösen akkor és ott működik, amikor és ahol energia és szellem társulására és kölcsönhatására kerül sor; elmével gyakorol ellenőrzést minden válasz fölött, erős hatalmat gyakorol a szellemi világban és fenséges befolyást fejt ki az energiára és az anyagra. A Harmadik Forrás mindenkor kifejezője az Első Forrásnak és Középpontnak.

9:1.5 (98.10) A Harmadik Forrás és Középpont tökéletesen és korlátlanul osztozik az Első Forrás és Középpont mindenütt-jelenvalóságában, melyet néha Mindenütt-jelenvaló Szellemnek neveznek. Bizonyos különleges és igen személyes módon az Istenelme osztozik az Egyetemes Atyával és az ő Örökkévaló Fiával a mindentudásban; a Szellem tudása mély és teljes. Az Együttes Teremtő kinyilatkoztatja az Egyetemes Atya mindenhatóságának bizonyos szakaszait, viszont ténylegesen csak az elme területén mindenható. Az Istenség

Harmadik Személye az elmeterületek értelmi középpontja és egyetemes irányítója; itt abszolút ő — a fennhatósága itt korlátlan.

9:1.6 (98.11) Úgy tűnik, hogy az Együttes Cselekvőt az Atya-Fiú közösség serkenti, de az összes cselekedete során nyilvánvalóan elismeri az Atya-Paradicsom kapcsolatát. Alkalmanként és bizonyos szerepkörökben úgy látszik, mintha ellentételezést nyújtana a tapasztalás által fejlődő Istenségek — a Legfelsőbb Isten és a Végleges Isten — fejlődési hiányosságaiért.

9:1.7 (100.1) Végtelen rejtély áll ebben: Hogy a Végtelen egyszerre nyilvánította ki az ő végtelenségét a Fiúban és a Paradicsomként, és ezután létrejön egy lény, mely egyenlő Istennel az isteniségben, tükrözi a Fiú szellemi természetét és képes a paradicsomi minta megelevenítésére, egy olyan lény, melynek fennhatósága átmenetileg alárendelt jellegű, viszont sok tekintetben nyilvánvalóan a legváltozatosabban cselekvő. Ez a cselekedetbeli nyilvánvaló felsőbbbség a Harmadik Forrás és Középpont egyik sajátosságaként nyilvánul meg, mely felette áll még a fizikai gravitációnak — a Paradicsom Szigete egyetemes megnyilvánulásának — is.

9:1.8 (100.2) Az energia és a fizikai dolgok legfelsőbb szintű szabályozásán túl a Végtelen Szellem nagyszerűen felruháztatik a türelem, a könyörületesség és a szeretet azon sajátosságaival, melyek oly kiválóan megmutatkoznak az ő szellemi segédkezésében. A Szellem a legnagyobb mértékben képes a szeretetben segédkezni és az igazságosságban érvényre juttatni a könyörületességet. A Szellem Isten az Eredeti és Örökkévaló Fiú minden fenséges kedvességével és

könyörületes ragaszkodásával rendelkezik. Szülőhelyetek világegyeteme az igazságosság üllője és a szenvedés kalapácsa között nyer végső formát; de a kalapácsot forгатók nem mások, mint az irgalmasság gyermekei, a Végtelen Szellem szellem-utódai.

2. A mindenütt jelenvaló Szellem

9:2.1 (100.3) Isten háromszoros értelemben is szellem: ő maga szellem; a Fiában korlátlan szellemként jelenik meg; az Együttes Cselekvőben pedig úgy, mint elmével szövetkező szellem. E szellemi valóságok mellett, úgy gondoljuk, hogy tapasztalásban kibontakozó szellemi jelenségek szintjeit is érzékeljük — a Legfelsőbb Lény, a Végleges Istenség és az Istenségi Abszolút szellemeit.

9:2.2 (100.4) A Végtelen Szellem éppen annyira kiegészítője az Örökkévaló Fiúnak, mint amennyire a Fiú kiegészítője az Egyetemes Atyának. Az Örökkévaló Fiú az Atya szellemivé lényegült megszemélyesülése; a Végtelen Szellem pedig az Örökkévaló Fiú és az Egyetemes Atya megszemélyesült szellem-lényege.

9:2.3 (100.5) Számos akadálymentesen ható szellemi erővonal és számos anyagfeletti erőter-forrás létezik, mely az urantiai embereket közvetlenül összeköti a paradicsomi Istenségekkel. Így létezik az Egyetemes Atyával való összeköttetést biztosító Gondolatigazító, az Örökkévaló Fiú szellemi-gravitációs készítésének kiterjedt befolyása, valamint az Együttes Teremtő szellemi jelenléte is. Működésbeli különbség van a Fiú szelleme és a Szellem szelleme között. A Harmadik

Személy a szellemi segédkezésében működhet úgy, mint elme és szellem, vagy mint szellem egyedül.

9:2.4 (100.6) A paradicsomi jelenlétek mellett az urantiaiaknak a helyi világegyetem és a felsőbb-világegyetem szellemi hatásai és tevékenységei is a hasznukra vannak, mégpedig azon szeretetteli személyiségek csaknem végtelen serege révén, akik az igaz célért tiszta szívvel küzdőket mindig egyre feljebb és beljebb, az isteniség eszményképei és a legteljesebb tökéletesség célja felé vezetik.

9:2.5 (100.7) Az Örökkévaló Fiú egyetemes szellemének jelenlétét mi ismerjük — képesek vagyunk csalhatatlanul felismerni. A Végtelen Szellem, az Istenség Harmadik Személyének jelenlétét még a halandó ember is megismerheti, mert az anyagi teremtmények képesek ténylegesen is megtapasztalni ezen isteni befolyás jótékony hatását, mely befolyás az emberi fajok számára helyi világegyetemi adományként, a Szent Szellemként működik. Az emberi lények bizonyos mértékben képesek tudatosítani az Igazítót, az Egyetemes Atya személytelen jelenlétét is. Ezen isteni szellemek, melyek az ember felemelésén és szellemi lényegűvé alakításán munkálkodnak, mind egyetértésben és tökéletesen együttműködve tevékenykednek. Egyek ők a halandói felemelkedési és tökéletesség-elérési tervek szellemi kivitelezésében.

3. Az egyetemes átalakító

9:3.1 (101.1) A Paradicsom Szigete a fizikai gravitáció forrása és lényege; és ennek elegendőnek kell lennie számotokra annak megértéséhez, hogy a gravitáció az egyik leginkább valóságos

és örökmód bizonyos dolgok egyike a világegyetemek teljes fizikai mindenségében. A gravitáció nem módosítható, nem semlegesíthető, kivéve az Atya és a Fiú által közösen biztosított térerők és energiák révén, melyeket a Harmadik Forrás és Közepont személyére bízta és működésileg az ő személyéhez társítottak.

9:3.2 (101.2) A Végtelen Szellem különleges és bámulatos erőteret birtokol — az ellengravitációt. Ezen erőter működésileg (megfigyelhetően) nincs jelen sem az Atyában, sem a Fiúban. Eme képesség, vagyis az anyagi gravitációnak való ellenállás képessége, mely a Harmadik Forrás eredendő sajátossága, az Együttes Cselekvőnek a világegyetemi viszonyok bizonyos szakaszaira adott személyes válaszaiban nyilvánul meg. Ez a különleges sajátosság átvihető a Végtelen Szellem bizonyos felsőbb személyiségeire is.

9:3.3 (101.3) Az ellengravitáció helyi viszonyok közepette képes semlegesíteni a gravitációt; a működése egyenértékű térerő-jelenlét gyakorlását jelenti. Kizárólag az anyagi gravitáció vonatkozásában működik, és ez nem az elme cselekedete. A pörgettyű esetében a gravitációnak való ellenállás jelensége jól példázza az ellengravitáció hatását, de ez nem ad értékelhető ismeretet az ellengravitáció okára vonatkozóan.

9:3.4 (101.4) Az Együttes Cselekvő ezen kívül még a térerőt meghaladni és az energiát semlegesíteni képes erőtereket is mutat. Ezen erőterek működésének lényege az energia lelassítása addig a pontig, amikor anyaggá válnak, és vannak számotokra ismeretlen egyéb működési rendjeik is.

9:3.5 (101.5) Az Együttes Teremtő nem energia, nem az energia forrása és nem is az energia végső szakasza; ő az energia átalakítója. Az Együttes Teremtő nem más, mint művelet — mozgatás, változtatás, átalakítás, összehangolás, megszilárdítás és kiegyensúlyozás. A Paradicsom közvetlen és közvetett irányítása alá tartozó energiák természetüknél fogva érzékenyek a Harmadik Forrás és Közepont és az ő számos közvetítőinek cselekedeteire.

9:3.6 (101.6) A világegyetemek mindenségét áthatják a Harmadik Forrás és Közepont erőter-szabályozó teremtményei: fizikai szabályozók, erőter-irányítók, erőter-központok és a Cselekvő Isten egyéb képviselői, akik a fizikai energiák szabályozásával és kiegyensúlyozásával foglalkoznak. E fizikai feladatkört ellátó különleges teremtmények mind különféle erőter-szabályozói sajátosságokkal rendelkeznek, mint például az ellengravitáció, melyet munkájuk során arra használnak, hogy a nagy világegyetem anyagát és energiáit fizikai egyensúlyban tartsák.

9:3.7 (101.7) A Cselekvő Isten mindezen anyagi tevékenységei láthatóan kapcsolatba hozzák az ő működését a Paradicsom Szigetével, és valóban, az erőter közvetítői mind figyelemmel vannak az örökkévaló Sziget abszolútságára, sőt attól függenek is. Viszont az Együttes Cselekvő nem képviseli a Paradicsomot és nem is erre válaszul cselekszik. Ő személyesen az Atyát és a Fiút képviseli. A Paradicsom nem személy. A Harmadik Forrás és Közepont nem-személyes, személytelen és más értelemben sem személyes tevékenységei mind magának az Együttes Cselekvőnek a saját akaratán alapuló cselekedetei;

ezek nem valaminek vagy valakinek a gondolatai, származékai vagy tükröződései.

9:3.8 (101.8) A Paradicsom a végtelenség mintája; a Cselekvő Isten e minta megelevenítője. A Paradicsom a végtelenség anyagi forgáspontja; a Harmadik Forrás és Közepont közvetítői pedig azok az értelmes emelőkarok, melyek az anyagi szintet mozgásba hozzák és a fizikai teremtés működési rendjébe belülről fakadó jelleget visznek.

4. Az Abszolút Elme

9:4.1 (102.1) A Harmadik Forrás és Közepont értelmi természete eltér az ő fizikai és szellemi sajátosságaitól. E természettel nemigen létesíthető kapcsolat, viszont képes társulni — inkább értelmileg, semmint személyesen. A működési elmeszinteken ez megkülönböztethető a Harmadik Személy fizikai sajátosságaitól és szellemi jellemétől, de a személyiségektől eltérően e természet sohasem a fizikai vagy szellemi megnyilatkozásoktól függetlenül működik.

9:4.2 (102.2) Az abszolút elme a Harmadik Személy elméje; elválaszthatatlan a Szellem Isten személyétől. A működő lényekben az elme nem válik el az energiától vagy a szellemtől, vagy mindkettőtől. Az elme nem az energiában rejlik; az energia befogadja az elmét és válasz ébred benne rá; az elme rátelepedhet az energiára, de a tudat nem a pusztán anyagi szintben rejlik. Elme nem szükséges a tiszta szellemhez, mert a szellem eredendően tudatos és azonossággal rendelkező. A szellem mindig értelmes, bizonyos értelemben elmével ellátott. Lehet ez az elme vagy az az elme, lehet elő-elme vagy felső-elme, sőt még szellem-elme is, viszont a gondolkodásban és a

tudásban egyenértékűek. A szellemi alapú éleslátás az elme tudatosságát meghaladja, arra következik és elméletileg megelőzi azt.

9:4.3 (102.3) Az Együttes Teremtő kizárólag az elme területén, az egyetemes értelem területein abszolút. A Harmadik Forrás és Közepont elméje végtelen; teljesen meghaladja a világegyetemek mindenségének tevékeny és működő elme-köreit. A hét felsőbb-világegyetem elme-képessége a Hét Tökéletes Szellemtől, az Együttes Teremtő elsődleges személyiségeitől származik. E Tökéletes Szellemek az elmét, mint a mindenségrendi elmét osztják szét a nagy világegyetemnek, és a ti helyi világegyetemeteket a mindenségrendi elme orvontoni fajtájának nebadoni módosulata hatja át.

9:4.4 (102.4) A végtelen elme nem vesz tudomást az időről, a végleges elme meghaladja az időt, a mindenségrendi elmét pedig korlátozza az idő. A térrel pedig ez a helyzet: a Végtelen Elme független a tértől, viszont amint a végtelentől a segéd-elmeszintek felé közelítünk, az értelemnek egyre inkább számolnia kell a tér tényével és korlátaival.

9:4.5 (102.5) A mindenségrendi térerő éppen úgy válaszol az elmére, ahogy a mindenségrendi elme válaszol a szellemre. A szellem isteni cél, a szellem-elme pedig isteni cél beteljesülés közben. Az energia dolog, az elme jelentéstartalom, a szellem érték. Az elme még az időben és térben is létrehozza az energia és a szellem között ama viszonylagos kapcsolatokat, melyek az örökkévalóságbeli rokonságukra utalnak.

9:4.6 (102.6)

Az elme a szellemi értékeket értelmi jelentéstartalmakká alakítja; az akarat hatalmában áll az, hogy az elme-jelentéstartalmakat az anyagi és a szellemi területeken egyaránt kibontakoztassa. A Paradicsomra való felemelkedés viszonylagos és megkülönböztethető növekedéssel jár a szellemben, az elmében és az energiában. A személyiség a tapasztalás által fejlődő egyéniség ezen elemeinek egyesítője.

5. Az elme-segédkezés

9:5.1 (102.7)

A Harmadik Forrás és Közepont elméje végtelen. Ha a világegyetem a végtelenségig növekedne, az ő elme-megnyilvánulási lehetősége akkor is megfelelő lenne ahhoz, hogy számtalan teremtményt felruházzon megfelelő elmével és egyéb értelmi előfeltétellel.

9:5.2 (102.8)

A teremtet elme területén a Harmadik Személy az ő mellérendelt és alárendelt társaival mindenek fölött állóan uralkodik. A teremtményi elme területeinek kizárólagos eredete a Harmadik Forrás és Közepont; ő az elme adományozója. Még az Atya szilánkjai is képtelenek beköltözni az emberi elmébe mindaddig, amíg a Végtelen Szellem elme-cselekedete és szellemi működése megfelelően elő nem készítette számukra az utat.

9:5.3 (103.1)

Az elme sajátossága, hogy az élet oly tág köre számára adományozható. A Harmadik Forrás és Közepont az ő alkotótársain és teremtményi társain keresztül segédkezik minden elme számára minden szférán. Az emberi és az emberit el nem érő értelmek számára a helyi világegyetemek segédjein keresztül, valamint a fizikai szabályozók közvetítői tevékenységén keresztül segédkezik, és segédkezése eléri még

az élő dolgok legkezdetlegesebb fajtáinak a legalacsonyabb rendű, nem-tapasztaló lényformáit is. Az elmeirányultság mindig elme-szellemi vagy elme-energiái személyiségek segédkezése.

9:5.4 (103.2) Lévén, hogy az Istenség Harmadik Személye az elme forrása, ezért egészen természetes, hogy a saját akarattal bíró, evolúciós teremtmények könnyebben tudnak fogalmat alkotni a Végtelen Szellemről, mint az Örökkévaló Fiúról vagy az Egyetemes Atyáról. Az Együttes Teremtő valósága tökéletlenül jelenik meg ezen emberi elme létezésében. Az Együttes Teremtő a mindenségrendi elme őse, és az emberi elme ennek a mindenségrendi elmének egy egyedivé vált köre, személytelen része, s azt a Harmadik Forrás és Középpont Alkotó Leánya adományozza a helyi világegyetemben.

9:5.5 (103.3) Ne vetemedjetez arra, hogy minden elme-jelenségről azt feltételezzétek, hogy isteni, csak mert a Harmadik Személy az elme forrása. Az emberi értelem az állati fajok anyagi eredetében gyökerezik. A világegyetemi értelem éppoly kevésbé az Isten — aki elme — igaz kinyilatkoztatása, mint amilyen kevésbé igaz kinyilatkoztatása a fizikai természet a paradicsomi szépségnek és összhangnak. A természetben tökéletesség van, azonban a természet nem tökéletes. Az Együttes Teremtő az elme forrása, de az elme nem az Együttes Teremtő.

9:5.6 (103.4) Az elme az Urantián egyfajta kölcsönös engedmény a gondolati tökéletesség lényege és a ti éretlen emberi természetetek fejlődő gondolkodásmódja között. A ti értelmi fejlődési tervetek valóban páratlanul tökéletes a maga nemében, azonban amikor a húsvér test templomában

működtök, igencsak messze vagytok attól az isteni céltól. Az elme igazán isteni eredetű, és isteni beteljesülése van, de a halandói elmétek még nem bír ezzel az isteni ranggal.

9:5.7 (103.5) Túl gyakran, túlságosan is gyakran rontjátok meg elméteket őszintétlenséggel és bénítjátok meg pártossággal; állati félelemnek tesztitek ki és haszontalan aggodalommal torzítjátok el. Ennélfogva, bár az elme forrása isteni, az elme, ahogy ti ismeritek a felemelkedések világán, aligha válik nagyszerű csodálat, s még kevésbé rajongás vagy imádat tárgyává. Az éretlen és tunya emberi értelem megtapasztalásának inkább az alázat megjelenéséhez kellene vezetnie.

6. Az elme-gravitációs kör

9:6.1 (103.6) A Harmadik Forrás és Közeppon, az egyetemes értelem, személyesen tudatában van minden elmének, minden értelemnek a teljes teremtsőösszességben, és az elmével rendelkező mindeme fizikai, morontiai és szellemi teremtményekkel személyes és tökéletes kapcsolatot tart fenn szerte a tágas világegyetemekben. Mindezen elme-tevékenységeket az abszolút elme-gravitációs kör fogja össze, mely a Harmadik Forrásban és Közepponban összpontosul és amely a Végtelen Szellem személyes tudatának részét képezi.

9:6.2 (103.7) Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy az Atya minden személyiséget magához vonz és ahogy a Fiú minden szellemi valóságot magához terel, úgy gyakorol vonzóhatást az Együttes Cselekvő minden elmére; ő korlátlanul érvényesül az egyetemes elme-körökben és szabályozza azokat. Minden igaz

és tiszta értelmi értéket, minden isteni gondolatot és tökéletes képzetet biztosan vonz ez az abszolút elme-kör.

9:6.3 (104.1) Az elme-gravitáció az anyagi és a szellemi gravitációtól függetlenül képes működni, de amikor és ahol e kettő hatást fejt ki, akkor és ott az elme-gravitáció mindig működik. Amikor mindhárom együtt hat, akkor a személyiség-gravitáció áthathatja az anyagi teremtményt — legyen az fizikai vagy morontiai, véges vagy abszonit. De ettől függetlenül az elme-képesség még a személytelen lények esetében is oda vezet, hogy képessé teszi őket a gondolkodásra és tudattal látja el őket akár a személyiség teljes hiánya mellett is.

9:6.4 (104.2) A személyiség-rangú sajátlényeg, legyen az emberi vagy isteni, halhatatlan vagy magvában halhatatlan, mégsem a szellemből vagy az elméből vagy az anyagból ered; ez az Egyetemes Atya adománya. A szellem-, az elme- és az anyagi gravitáció közrehatása sem előfeltétele a személyiség-gravitáció megjelenésének. Az Atya köre befogadhat olyan elme-anyagi lényt, aki nem érzékeny a szellem-gravitációra, vagy tartalmazhat olyan elme-szellemi lényt, aki nem viszonzozza az anyagi gravitációt. A személyiség-gravitáció működése mindig az Egyetemes Atya saját akaratán alapul.

9:6.5 (104.3) Míg az elme a tisztán anyagi lényekben nem más, mint társult energia, és a tisztán szellemi személyiségekben nem más, mint társult szellem, addig megszámíthatatlan személyiségrend, beleértve az emberit is, energiával és szellemmel egyaránt társult elmével rendelkezik. A teremtményi elme szellemi vonásai biztosan válaszolnak az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs vonzására; az anyagi

jegyek pedig az anyagi világegyetem gravitációs készítését viszonyozzák.

9:6.6 (104.4) A mindenségrendi elme, amikor nem társul sem energiával, sem szellemmel, nem válik tárgyává sem anyagi, sem szellemi körök gravitációs igényének. A tiszta elmében kizárólag az Együttes Cselekvő egyetemes gravitációs vonzására ébred válasz. A tiszta elme közeli rokonságban van a végtelen elmével, és a végtelen elme (a szellem és az energia abszolútjainak elméleti mellérendeltje) nyilvánvalóan magában véve is törvény.

9:6.7 (104.5) Minél nagyobb a szellem-energia különbség, annál nagyobb mértékű a megfigyelhető elmeműködés; és minél kisebb az energia és a szellem közötti különbség, annál kevésbé figyelhető meg az elmeműködés. A mindenségrendi elme legnagyobb mértékű működése nyilvánvalóan a tér idő-világegyetemeiben folyik. Úgy tűnik, hogy itt az elme az energia és a szellem közötti középkörzetben működik, de ez nem igaz a felsőbb szintű elmék esetében; a Paradicsomon az energia és a szellem lényegénél fogva egy.

9:6.8 (104.6) Az elme-gravitációs kör kiszámítható; a paradicsomon lévő Istenség Harmadik Személyéből sugárzik ki, de nem minden megfigyelhető elmeműködés jelezhető előre. Az összes ismert teremtsérszben ezen elme-kör párhuzamosan működik egyfajta kevésbé ismert jelenléttel, melynek működése előre nem jelezhető. Meggyőződésünk, hogy e megjósolhatatlanság részben az Egyetemes Abszolút működésének tulajdonítható. Azt azonban nem tudjuk, hogy mi is ez a rendeltetés; csak sejtésünk van arról, hogy mi működteti mindezt; annak a

teremtményekhez fűződő viszonyáról pedig csak feltevéseink vannak.

9:6.9 (104.7) A véges elme megjósolhatatlanságának egyes szakaszai a Legfelsőbb Lény nem teljes voltából eredhetnek, és van egy hatalmas tevékenységi terület, ahol az Együttes Cselekvő és az Egyetemes Abszolút talán összeér. Sok dolgot nem tudunk az elméről, de egyben biztosak vagyunk: a Végtelen Szellem a Teremtő elméjének tökéletes megnyilvánulása az összes teremtmény számára; a Legfelsőbb Lény pedig az összes teremtmény elméjének kialakuló kifejeződése a Teremtőjük számára.

7. Világegyetemi tükrözőműködés

9:7.1 (105.1) Az Együttes Cselekvő a világegyetemi tényleges dolgok minden szintjét képes úgy összehangolni, hogy levetővé váljon az elmébéli, az anyagi és a szellemi dolgok egyidejű észlelése. Ez a világegyetemi tükrözőműködés jelensége, a különleges és megmagyarázhatatlan hatalom látni, hallani, érezni és ismerni az összes dolgot, amint azok szerte a felsőbb-világegyetemben felbukkannak, és tükrözőműködés révén mindezen ismeretet és tudást bármely kiválasztott pontba összpontosítani. A tükrözőműködés a maga tökéletességében megmutatkozik a hét felsőbb-világegyetem minden egyes központi világán. Működik szerte a felsőbb-világegyetemi övezetekben is, valamint a helyi világegyetemi határokon belül is. A tükrözőműködés végeredményben a Paradicsomon összpontosul.

9:7.2 (105.2) A felsőbb-világegyetemi központi világokon az ott állomásoztatott tükröző személyiségek hihetetlen

teljesítményében megnyilvánuló tükrözőműködés jelensége képviseli a legösszetettebb kapcsolatrendszerét mindazon létszakaszoknak, melyek a teremtésösszességben megtalálhatók. A szellemi erővonalak végigkövethetők, vissza egészen a Fiúig, a fizikai energia a Paradicsomig, az elme pedig a Harmadik Forrásig; a világegyetemi tükrözőműködés rendkívüli jelenségében viszont e háromnak valamilyen különleges és kivételes egyesülése foglaltatik, mely társulás olyan mértékű, hogy ezáltal a világegyetem irányítói képesek a távoli körülményekről abban a pillanatban, azzal egyidejűleg tudomást szerezni, ahogy azok előállnak.

9:7.3 (105.3) A tükrözőműködés eljárásának sok elemét már ismerjük, de számos, bennünket igazán zavarba ejtő vetülete is van. Tudjuk, hogy az Együttes Cselekvő az elme-kör világegyetemi középpontja, és hogy ő a mindenségrendi elme őse, valamint hogy a mindenségrendi elme a Harmadik Forrás és Közepont abszolút elme-gravitációjának engedelmeskedve működik. Tudjuk továbbá, hogy a mindenségrendi elme körei minden ismert létező értelmi szintjeit befolyásolják; tartalmazzák az egyetemes térjelentéseket, és éppoly bizonyosan a Hét Tökéletes Szellemben összpontosulnak és a Harmadik Forráshoz és Középponthoz tartanak.

9:7.4 (105.4) Úgy tűnik, hogy a véges mindenségrendi elme és az isteni abszolút elme közötti kapcsolat a Legfelsőbb tapasztalás által fejlődő elméjében alakul ki. Nekünk azt tanították, hogy az idő kezdetén ezt a tapasztalás által fejlődő elmét a Végtelen Szellem adományozta a Legfelsőbbnek, és gyanítjuk, hogy a tükrözőműködés jelenségének bizonyos szakaszai csakis úgy magyarázhatók meg, ha feltételezzük a Legfelsőbb Elme

tevékenységét. Ha a Legfelsőbbnek nincs köze a tükrözőműködéshez, akkor nem tudjuk megmagyarázni a mindenségrend tudatának bonyolult folyamatait és tévedhetetlen működését.

9:7.5 (105.5) A tükrözőműködés mindentudásnak tekinthető a tapasztalásban kibontakozó véges határain belül, és talán a Legfelsőbb Lény jelenlét-tudatának ébredését képviseli. Amennyiben e feltételezés igaz, akkor a tükrözőműködés igénybevétele annak bármely szakaszában egyenértékű a Legfelsőbb tudatával való részleges kapcsolatteremtéssel.

8. A Végtelen Szellem személyiségei

9:8.1 (105.6) A Végtelen Szellem teljes hatalommal rendelkezik ahhoz, hogy erőinek és előjogainak nagy részét a mellérendelt és a neki alárendelt személyiségeknek és közvetítőknek átadja.

9:8.2 (105.7) A Végtelen Szellemnek, aki a Háromságtól függetlenül, azonban az Atyával és a Fiúval alkotott valamely ismeretlen közösségben működik, tehát az ő első Istenség-teremtő cselekedete a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem létezésében személyesült meg, akik a Végtelen Szellemet osztják szét a világegyetemeknek.

9:8.3 (106.1) A Harmadik Forrásnak és Közeppontnak a felsőbb-világegyetem központján nincs közvetlen képviselője. E hét teremtrész mindegyike valamelyik paradicsomi Tökéletes Szellemtől függ, aki a felsőbb-világegyetemi székhelyen található hét Tükröző Szellemen keresztül irányít.

9:8.4 (106.2) A Végtelen Szellem következő és folyamatos alkotó cselekedete időről időre az Alkotó Szellemelek létrehozásában

nyilvánul meg. Minden alkalommal, amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú egy Teremtő Fiú szülőjévé lesz, akkor a Végtelen Szellem egy helyi világegyetemi Alkotó Szellem ösévé válik, aki e Teremtő Fiú közeli társaként osztozik a további világegyetemi tapasztalásokban.

9:8.5 (106.3) Amennyire fontos dolog különbséget tenni az Örökkévaló Fiú és a Teremtő Fiak között, éppoly fontos megkülönböztetni a Végtelen Szellemet és az Alkotó Szellemeket, a Teremtő Fiak helyi világegyetemi társait. A Végtelen Szellem a teljes teremtszösszesség számára ugyanaz, mint az Alkotó Szellem a helyi világegyetem számára.

9:8.6 (106.4) A Harmadik Forrást és Közepontot a nagy világegyetemben segédkező szellemek, hírvivők, tanítók, bírák, segítők és tanácsadók, valamint bizonyos fizikai, morontiai és szellemi természetű körök felügyelőinek hatalmas tömege képviseli. E lények nem mindegyike tekinthető a szó szoros értelmében személyiségnek. A véges-teremtményi formákban a személyiséget a következők jellemzik:

9:8.7 (106.5) 1. Alanyi öntudat.

9:8.8 (106.6) 2. Tárgyilagos válasz az Atya személyiség-körére.

9:8.9 (106.7) Vannak olyan teremtményi személyiségek és olyan teremtményi személyiségek, továbbá e két alapfajta kívül vannak a Harmadik Forrásnak és Közeppontnak olyan személyiségei, mely lények a Végtelen Szellem számára személyesek, akik azonban a teremtményi lények számára nem korlátlanul személyesek. E Harmadik-Forrás személyiségek nem részei az Atya személyiség-körének. Az Első-Forrás

személyiség és a Harmadik-Forrás személyiség kölcsönösen elérheti egymást; minden személyiség elérheti egymást.

9:8.10 (106.8) Az Atya a saját szabad akarata szerint adományoz személyiséget. Hogy ezt miért teszi, azt csak gyaníthatjuk; arról viszont, hogy miként teszi ezt, fogalmunk sincs. Azt sem tudjuk, hogy a Harmadik Forrás miért adományoz nem-Atyai személyiséget, de ezt a Végtelen Szellem a maga részéről teszi, alkotó társulásban az Örökkévaló Fiúval számos, számotokra ismeretlen módon. A Végtelen Szellem képes az Atya nevében is cselekedni az Első-Forrás személyiség adományozásában.

9:8.11 (106.9) A Harmadik-Forrás személyiségeknek sok fajtája létezik. A Végtelen Szellem számos olyan csoportnak adományoz Harmadik-Forrás személyiséget, akik nem részei az Atya személyiség-körének, mint például az erőter-irányítók bizonyos fajtái. A Végtelen Szellem hasonlóképpen személyiségként kezeli a lények számos olyan csoportját, mint például az Alkotó Szellemeket, akik az Atya körébe tartozó teremtményekkel fenntartott kapcsolatukat tekintve alkotnak csoportot.

9:8.12 (106.10) Az Első-Forrás személyiségek és a Harmadik-Forrás személyiségek egyaránt rendelkeznek mindazzal, amit az ember a személyiség fogalmával társít, sőt még annál többel is; van elméjük, mely magába foglal emlékezetet, értelmet, ítélőképességet, alkotó képzelőerőt, képzettársítást, döntést, választást és számos további, a halandók számára teljesen ismeretlen értelmi erő. Kevés kivételtől eltekintve a nektek bemutatott rendek rendelkeznek formával és külön egyéniséggel; ők valódi lények. A többségük a szellemi létezési rendek mindegyike számára látható.

9:8.13 (107.1) Még ti is képesek lesztek majd meglátni az alacsonyabb rendbe tartozó szellemi társaitokat, amint a mostani anyagi szemetekon keresztül látható, korlátozott képtől megszabadultok és morontia formában szert tesztek a szellemi dolgok valósága tágabb érzékelésének képességére.

9:8.14 (107.2) A Harmadik Forrás és Közepont működési családja, amint azt e beszámolókbán bemutattuk, három nagy csoportra bontható:

9:8.15 (107.3) I. A Legfelsőbb Szellemek. Többes-eredetűek csoportja, mely egyebek mellett magába foglalja a következő rendeket:

9:8.16 (107.4) 1. A Paradicsom Hét Tökéletes Szelleme.

9:8.17 (107.5) 2. A Felsőbb-világegyetemek Tükröző Szellemei.

9:8.18 (107.6) 3. A Helyi Világegyetemek Alkotó Szellemei.

9:8.19 (107.7) II. Az Erőtér-irányítók. Szabályozó teremtmények és közvetítők csoportja, melyek a szervezett térben mindenütt működnek.

9:8.20 (107.8) III. A Végtelen Szellem Személyiségei. E megjelölés nem feltétlenül jelenti azt, hogy e lények Harmadik-Személy személyiségek, bár némelyikük olyan különleges, mint a saját akarattal rendelkező teremtmények. Rendszerint három nagyobb osztályba soroljuk őket:

9:8.21 (107.9) 1. A Végtelen Szellem felsőbb személyiségei.

9:8.22 (107.10) 2. A tér hírvivő seregei.

9:8.23 (107.11) **3. Az idő segédkező szellemei.**

9:8.24 (107.12) E csoportok a Paradicsomon, a központi vagy székhely-világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben szolgálnak, és olyan rendek is vannak közöttük, melyek a helyi világegyetemekben, sőt a csillagvilágokban, a csillagrendszerekben és a bolygókon működnek.

9:8.25 (107.13) Az Isteni és Végtelen Szellem nagy családjának szellemszemélyiségei örökre annak a feladatnak szentelték magukat, hogy Isten szeretetében és a Fiú könyörületességében segédkezzenek az idő és tér evolúciós világain élő minden értelmes teremtménynek. E szellemlények képezik azt az élő létrát, melyen a halandó ember az őskuszaságból a megdicsőülésig felkapaszkodhat.

9:8.26 (107.14) [Az Urantián közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos, akit a Nappalok Elődei bíztak meg azzal, hogy a Végtelen Szellem természetét és munkáját bemutassa.]

10. írás

A paradicsomi Háromság

10:0.1 (108.1) **AZ ÖRÖKKÉVALÓ** Istenségek paradicsomi Háromsága teszi lehetővé az Atya megszabadulását a személyiség-abszolutizmusból. A Háromság tökéletesen társítja az Isten végtelenül személyes akaratának korlátlan kifejeződését az Istenség abszolútságával. Az Örökkévaló Fiú és a különféle, isteni eredetű Fiak az Együttes Cselekvővel és az ő világegyetemi gyermekeivel együtt hatékonyan gondoskodnak arról, hogy az Atya megszabaduljon ama korlátoktól, melyek egyébként az elsőségekben, a

tökéletességben, a változatlanságban, az örökkévalóságban, az egyetemességben, az abszolútságban és a végtelenségben rejlenek.

10:0.2 (108.2) A paradicsomi Háromság hatékonyan gondoskodik az Istenség örök természetének teljes kifejeződéséről és tökéletes kinyilatkoztatásáról. A Háromság Állandó Fiai hasonlóképpen lehetővé teszik az isteni igazságosság teljes és tökéletes kinyilatkoztatását. A Háromság nem más, mint Istenség-egység, és ezen egység örökmód azokon az abszolút alapokon nyugszik, melyeket a három eredeti, mellérendelt és egymás mellett létező személyiség, vagyis az Atya Isten, a Fiú Isten és a Szellem Isten isteni egysége alkot.

10:0.3 (108.3) Az örökkévalóság körének jelenlegi helyzetéből a végtelen múltba visszatekintve mindössze egyetlen elkerülhetetlen szükségszerűséget találhatunk a világegyetemi ügyekben, és ez a paradicsomi Háromság. Én a Háromságot olyannak tartom, amely elkerülhetetlen volt. Az idő múltját, jelenét és jövőjét szemlélve a világegyetemek teljes mindenségében semmi mást sem tekintek olyannak, amely elkerülhetetlen lett volna. A jelenlegi világmindenség, akár visszafelé, akár előre tekintve szemléljük is, elképzelhetetlen a Háromság nélkül. Ha adott a paradicsomi Háromság, akkor feltételezhetjük a minden dolgok megtételének egy választható lehetőségét vagy akár több különböző módját is, viszont az Atya, a Fiú és a Szellem Háromsága nélkül képtelenek vagyunk megérteni azt, hogy a Végtelen miként tudott háromszoros és mellérendelt megszemélyesülést megvalósítani az Istenség abszolút egy voltával szemben. Egyetlen más teremtetési fogalom sem üti meg az abszolútság teljességének háromsági

mércéjét, mely abszolútság az akarat szabadságának teljességével társuló Istenség-egységben rejlik, s amely akarati szabadság pedig az Istenség háromszoros megszemélyesülésének eredendő sajátja.

1. Az önmagát szétosztó Első Forrás és Közepont

10:1.1 (108.4) Úgy látszik, mintha az Atya, a múlt örökkévalóságában, az önmaga mélyreható szétosztásának eljárását léptette volna életbe. Az Egyetemes Atya önzetlen, szeretetteli és szerethető természetében eredendően van valami, ami arra készíti, hogy csak azokat a hatalmakat és hatásköröket tartsa magánál, melyek továbbadását vagy adományozását egyértelműen lehetetlennek tekinti.

10:1.2 (108.5) Az Egyetemes Atya ezalatt megvált önmaga mindazon részeitől, melyek az egyéb Teremtőknek vagy a teremtményeknek adományozhatók. Minden átruházható hatalmat és hatáskört átadott az ő isteni Fiainak és az ő társ-értelmeiknek. A saját világegyetemeik tekintetében minden átadható, az irányítási hatáskörökkel összefüggő előjogot átadott az ő Egyeduralkodó Fiainak. A helyi világegyetemi ügyekben minden egyes Felséges Teremtő Fiút olyan tökéletessé, hozzáértővé és meghatalmazottá tett, mint amilyen az Örökkévaló Fiú az eredeti és központi világegyetemben. Ajándékként, ténylegesen inkább adományként adta a személyiség birtoklásának méltóságát és szentségét, teljes önmagát és minden sajátosságát, mindent, amitől csak meg tudott válni, minden módon, minden korszakban, mindenütt és minden személy számára, és minden világegyetemnek, kivéve az ő központi lakhelyét.

10:1.3 (109.1) Az isteni személyiség nem önközéppontú; önmaga szétoztása és a személyiség megosztása az isteni szabad-akaratu sajátlénység ismerve. A teremtmények az egyéb személyes teremtményekkel való közösséget keresik; a Teremtők az isteniségnek az ő világegyetemi gyermekeikkel való megosztására éreznek késztetést; a Végtelen személyisége úgy jelenik meg, mint az Egyetemes Atya, aki a lét valóságát és a sajátlénység egyenlőségét megosztja két mellérendelt személyiséggel, az Örökkévaló Fiúval és az Együttes Cselekvővel.

10:1.4 (109.2) Az Atya személyiségére és isteni sajátosságaira vonatkozó tudást mi mindig is az Örökkévaló Fiú kinyilatkoztatásaitól függően értékeljük, mert amikor a teremtés együttes cselekedete végrehajtatott, amikor az Istenség Harmadik Személye személyiségi létet nyert és keresztülvitte az ő isteni szüleinek együttes elképzeléseit, akkor az Atya korlátlan személyiségként megszűnt tovább létezni. Az Együttes Cselekvő létrejöttével és a teremtés központi magjának anyagi megjelenésével bizonyos örök változások mentek végbe. Isten, mint abszolút személyiség magát az Örökkévaló Fiának adta. Az Atya így adományozza a „végtelenség személyiségét” az egyszülött Fiának, míg ketten együtt az ő örökkévaló egyesülésük „együttes személyiségét” adományozzák a Végtelen Szellemnek.

10:1.5 (109.3) Mindezen és más, a véges elme fogalmait meghaladó okok miatt túlságosan bonyolult dolog az emberi teremtménynek megértenie az Isten végtelen atya-személyiségét, kivéve azt, hogy ez egyetemesen megnyilvánul

az Örökkévaló Fiúban, és a Fiúval egyetemesen tevékeny a Végtelen Szellemben.

^{10:1.6 (109.4)} Lévén, hogy az Isten paradicsomi Fiai ellátogatnak az evolúciós világokra és ott néha halandói húsvér test alakban időznek, és mert ezen megtestesülések lehetővé teszik a halandó ember számára, hogy valamennyire ténylegesen is megismerje az isteni személyiség természetét és jellemét, ezért a bolygószférák teremtményeinek úgy kell tekinteniük e paradicsomi Fiak alászállásait, mint az Atyára, a Fiúra és a Szellemre vonatkozó hiteles és megbízható ismereteket.

2. Istenségi megszemélyesülés

^{10:2.1 (109.5)} A háromság megvalósításának módszerével az Atya megválnak attól a korlátlan szellemszemélyiségtől, ami a Fiú, viszont ezzel önmagát e Fiú Atyjává teszi és ezáltal végtelen képességekre tesz szert ahhoz, hogy az isteni Atyjává váljon minden későbbi megteremtett, meglényegített vagy egyéb módon megszemélyesített értelmes, saját akarattal bíró teremtmény-fajtának. Mint abszolút és korlátlan személyiség az Atya csakis úgy működhet, mint a Fiú és a Fiúval együtt, azonban mint személyes Atya továbbra is adományoz személyiséget az értelmes, saját akarattal bíró teremtmények különböző szinteken álló, különféle seregeinek, és szeretetteli közösségben mindörökké személyes kapcsolatokat tart fenn a világegyetemi gyermekeinek e hatalmas családjával.

^{10:2.2 (109.6)} Miután az Atya a maga teljességét a Fia személyiségének adományozta, és amint ez az önadományozás teljesen és tökéletesen megfelel annak a végtelen hatalomnak és természetnek, mely így már az Atya-Fiú egyesülésben

létezik, akkor ezen örök társak közösen olyan sajátosságokat és jegyeket adományoznak, melyek egy további, szintén őhozzájuk hasonló lényt alkotnak; és ezen együttes személyiség, a Végtelen Szellem teljesíti ki az Istenség öröktől való létezésen alapuló megszemélyesülését.

10:2.3 (110.1) A Fiú nélkülözhetetlen az Isten atyaságához. A Szellem nélkülözhetetlen a Második és a Harmadik Személy testvéri viszonyához. Legalább három személy szükséges egy személycsoporthoz, de ez csak a leggyengébb indok arra, hogy az Együttes Cselekvő elkerülhetetlenségét elhiggyük.

10:2.4 (110.2) Az Első Forrás és Közepont a végtelen atya-személyiség, a korlátlan forrás-személyiség. Az Örökkévaló Fiú a korlátlan személyiség-abszolút, azon isteni lény, aki úgy áll végig az időben és az örökkévalóságban, mint az Isten személyes természetének tökéletes kinyilatkoztatása. A Végtelen Szellem az együttes személyiség, az örökké tartó Atya-Fiú egyesülés különleges személyi következménye.

10:2.5 (110.3) Az Első Forrás és Közepont személyisége nem más, mint a végtelenség személyisége, kivonva belőle az Örökkévaló Fiú abszolút személyiségét. A Harmadik Forrás és Közepont személyisége pedig nem más, mint a felszabadult Atya-személyiség és az abszolút Fiú-személyiség egyesülésének végső összegződési következménye.

10:2.6 (110.4) Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem mind egyedi személy; egyikük sem másolat; mindegyikük eredeti; mindannyian egyesítettek.

10:2.7 (110.5) Egyedül az Örökkévaló Fiú tapasztalja meg az isteni személyiségi kapcsolatokat a maguk teljességében, annak tudatosságát, hogy egyszerre fia az Atyának és szülője a Szellemnek, valamint annak a tudatosságát, hogy isteni egyenlőségben van mind az Atya-össel, mind a Szellem-társsal. Az Atya ismeri azt a tapasztalást, hogy olyan Fia van, aki övele egyenlő, azonban az Atya nem ismer őst maga előtt. Az Örökkévaló Fiú rendelkezik a fiúi tapasztalással, felismeri a személyiségi elődöt és ezzel egyidejűleg tudatában van annak, hogy ő is közös őse a Végtelen Szellemnek. A Végtelen Szellem tudatában van a kettős személyiség-ösnek, de nem tölt be szülői szerepet egyetlen mellérendelt Istenség-személyiségnél sem. A Szellemmel az Istenség-megszemélyesülés öröktől való létezésen alapuló köre eléri a teljességet; a Harmadik Forrás és Központ elsődleges személyiségei tapasztalás által fejlődők és szám szerint heten vannak.

10:2.8 (110.6) Az én származásom a paradicsomi Háromsághoz kötődik. Én úgy ismerem a Háromságot, mint egyesített Istenséget; tudom azt is, hogy az Atya, a Fiú és a Szellem létezik és a saját meghatározott személyiség-minőségükben cselekednek. Határozottan tudom, hogy nemcsak személyesen és együttesen cselekednek, hanem különféle csoportosulásokban is összehangolják működésüket, s így végül is hét különböző egyes és többes minőségben működnek. És mivel e hét társulás kimeríti az ilyen isteniségi összetételképzés minden lehetőségét, ezért elkerülhetetlen, hogy a világegyetem valóságai az értékek, a jelentéstartalmak és a személyiség hétféle változataként jelenjenek meg.

3. Az Istenség három személye

10:3.1 (110.7) Eltekintve attól, hogy csak egyetlen Istenség van, azért az Istenségnek három jól meghatározott és isteni megszemélyesülése létezik. Az embernek az isteni Igazítókkal való felruházása esetében az Atya azt mondta, hogy: „Alkossunk halandó embert a saját képünkre.” Az urantiai írásokban többször előfordul ez a hivatkozás a többes Istenség cselekedeteire és tevékenységére, mely világosan utal a három Forrás és Közepont létezésének és munkálásának felismerésére.

10:3.2 (110.8) Nekünk azt tanították, hogy a Fiú és a Szellem a Háromság közösségében ugyanolyan és egyenértékű kapcsolatot tart fenn az Atyával. Az örökkévalóságban és Istenségekként kétségkívül így is tesznek, viszont az időben és személyiségekként ettől bizonyosan eltérő természetű viszonyt tartanak fenn. A Paradicsomból kitekintve a világegyetemekre e viszonyok igen hasonlóknak tűnnek, de mihamarabb a tér területeiről nézzük azokat, már egészen különbözőnek látszanak.

10:3.3 (111.1) Az isteni Fiak valóban „Isten Szava”, azonban a Szellem gyermekei igazán „Isten Cselekedete”. Isten a Fiún keresztül szól és a Végtelen Szellemen keresztül cselekszik a Fiúval, míg minden világegyetemi tevékenységben a Fiú és a Szellem kiválón testvéries, úgy munkálkodnak, mint két egyenlő testvér, akik csodálattal és szeretettel viseltetnek nagyra becsült és istenien tisztelt közös Atyjuk iránt.

10:3.4 (111.2) Az Atya, a Fiú és a Szellem a természetüket tekintve bizonyosan egyenlők, létüket tekintve bizonyosan társak,

viszont világegyetemi teljesítményükben félreismerhetetlen eltérések vannak, és amikor egyedül cselekednek, akkor az Istenség mindegyik személye nyilvánvalóan korlátozott az abszolútságában.

10:3.5 (111.3) Úgy tűnik, hogy az Egyetemes Atya, azt megelőzően, hogy a saját akaratából megvált a Fiút és a Szellemet alkotó személyiségtől, hatalomtól és sajátosságoktól, (bölcseleti nézőpontból vizsgálva) korlátlan, abszolút és végtelen Istenség. De egy ilyen elméleti Első Forrás és Közeppon egy Fiú nélkül a szónak még a legszűkebb értelmében sem lenne az Egyetemes Atyának tekinthető; az atyaság nem igazi fiúi kapcsolat nélkül. Továbbá, az Atya, lévén, hogy a szó teljes értelmében abszolút volt, valamely örökkévalón távoli pillanatban egyedül kellett, hogy létezzen. Ő azonban ilyen magányos létet sohasem élt meg; a Fiú és a Szellem az Atyával közösen örökkévaló. Az Első Forrás és Közeppon az Eredeti Fiú örökkévaló Atyja és a Fiúval együtt a Végtelen Szellem örökkévaló őse volt mindig is és az lesz mindig is.

10:3.6 (111.4) Megfigyeléseink szerint az Atya az abszolútságának minden közvetlen megnyilatkozásától tartózkodik, kivéve az abszolút atyaságot és az abszolút akaratot. Nem tudjuk, hogy vajon az akarat az Atya át nem ruházható sajátossága-e; csak annyit figyelhetünk meg, hogy nem vált meg az akarattól. Az ilyen végtelen akaratnak szükségképpen örökmód az Első Forrásban és Közepponban kell rejlenie.

10:3.7 (111.5) Az Egyetemes Atya azáltal, hogy abszolút személyiséget adományoz az Örökkévaló Fiúnak, megszabadul a személyiségi abszolutizmus béklyóitól, azonban e cselekedetével olyan lépést tesz, mely mindörökre

megakadályozza őt abban, hogy személyiség-abszolútként egyedül cselekedjen. A társlétező Istenség — az Együttes Cselekvő — végleges megszemélyesítésével kialakul a három isteni személyiség háromsági egymásrautaltsága, mely az abszolút lényegű Istenséggént való működés teljességéhez viszonyítva meghatározó jelentőségű.

10:3.8 (111.6) Isten a világegyetemek mindenségében lakozó összes személyiség Atya-Abszolútja. Az Atya személyesen abszolút a cselekvés szabadságában, viszont az idő és tér már megalkotott, megalkotás alatt álló és még meg nem alkotott világegyetemeiben az Atya nem érzékelhető abszolútnak a paradicsomi Háromságon kívüli teljes Istenséggént.

10:3.9 (111.7) Az Első Forrás és Központ a Havonán kívül a jelenségek világegyetemeiben a következőképpen működik:

10:3.10 (111.8) 1. Teremtőként, a Teremtő Fiakon, az unokáin keresztül.

10:3.11 (111.9) 2. Szabályozóként, a Paradicsom gravitációs középpontján keresztül.

10:3.12 (111.10) 3. Szellemként, az Örökkévaló Fiún keresztül.

10:3.13 (111.11) 4. Elmeként, az Együttes Teremtőn keresztül.

10:3.14 (111.12) 5. Atyaként, így szülői kapcsolatot tart fenn minden teremtménnyel az ő személyiségi körén keresztül.

10:3.15 (111.13) 6. Személyként, így szerte a teremtrészekben közvetlenül cselekszik az ő kizárólagos szilánkjai révén — a halandó ember esetében a Gondolatigazítók által.

10:3.16 (111.14) 7. Teljes Istenségként, így kizárólag a paradicsomi Háromságban működik.

10:3.17 (112.1) Mindezen lemondásokat és hatáskör-átruházást az Egyetemes Atya teljesen önként vállalta. A mindenható Atya céltudatosan veti alá magát a világegyetemi hatáskörbeli korlátozásoknak.

10:3.18 (112.2) Úgy tűnik, hogy az Örökkévaló Fiú minden szellemi szempontból az Atyával egyként működik, eltekintve az Isten-szilánkok adományozásától és egyéb elő-személyes tevékenységektől. A Fiú nem azonosul közelebbről sem az anyagi teremtmények értelmi tevékenységeivel, sem pedig az anyagi világegyetemek energia-tevékenységeivel. Abszolútként a Fiú mint személy működik, és csakis a szellemi világegyetem területén tesz így.

10:3.19 (112.3) A Végtelen Szellem meglepően egyetemes és hihetetlenül változatos minden tettében. Tevékenysége kiterjed az elme, az anyag és a szellem szféráira is. Az Együttes Cselekvő az Atya-Fiú közösséget képviseli, de önmagaként is működik. Nem sok köze van a fizikai gravitációhoz, a szellemi gravitációhoz vagy a személyiségi körhöz, azonban minden egyéb világegyetemi tevékenységben többé-kevésbé részt vesz. A Végtelen Szellem ugyan nyilvánvalóan függ a három öröktől való létezésen alapuló és abszolút gravitációs szabályzástól, mégis úgy tűnik, hogy három felsőbb szintű felügyeletet gyakorol. E hármas képességét sokféleképpen használja az elsődleges térerők és energiák meghaladására, sőt láthatóan még azok semlegesítésére is, s e tevékenysége egészen az abszolútság legvégső határaiig terjed. Bizonyos helyzetekben e felügyeleti tevékenységei abszolút értelemben

meghaladják még a mindenségrendi valóság elsődleges megnyilvánulásait is.

4. Az Istenség háromsági egyesülése

10:4.1 (112.4) Az összes abszolút társulás közül a paradicsomi Háromság (az első hármasegység) annyiban különleges, hogy az a személyes Istenség kizárólagos közössége. Isten Istenként kizárólag az Isten viszonylatában működik és azok számára, akik képesek megismerni Istent, viszont abszolút Istenséggént csakis a paradicsomi Háromságban és csakis a világegyetemi teljesség viszonylatában működik.

10:4.2 (112.5) Az örökkévaló Istenség tökéletesen egyesített; mindazonáltal az Istenségnek van három tökéletesen egyedivé lett személye. A paradicsomi Háromság lehetővé teszi az Első Forrás és Közepont és az ő örökkévaló társai jellemvonásainak és végtelen hatalmának a maga teljes változatosságában való egyidejű kifejeződését, s ebben az egyidejű kifejeződésben mindezek mellett helyet kap az osztatlan Istenség világegyetemi működésének teljes isteni egysége is.

10:4.3 (112.6) A Háromság nem más, mint nem-személyes minőségben működő végtelen személyek társulása, de amely nem áll ellentétben a személyiséggel. Talán durva hasonlat, de egy apa, egy fiú és egy unoka alkothat olyan testületet, mely lehet nem-személyes, mindazonáltal alá van rendelve az ő személyes akaratuknak.

10:4.4 (112.7) A paradicsomi Háromság valóságos. Úgy létezik, mint az Atya, a Fiú és a Szellem Istenség-egyesülése; ugyanakkor az

Atya, a Fiú vagy a Szellem közül bármelyik kettő működhet ugyanezen paradicsomi Háromság viszonylatában. Az Atya, a Fiú és a Szellem együttműködhet valamely nem-háromsági módon, de nem három Istenségként. Személyekként akaratuk szerint együttműködhetnek, azonban ez már nem a Háromság.

10:4.5 (112.8) Mindig emlékezzetek arra, hogy a Végtelen Szellem tevékenysége nem más, mint az Együttes Cselekvő működése. Az Atya és a Fiú benne, rajta keresztül és mint ő működik. Hasztalan volna azonban a Háromság rejtelmének feltárásával próbálkozni: három egyként és egyben, és egy kettőként és kettejük képviselőjében.

10:4.6 (112.9) A Háromság oly szorosan kötődik a világegyetemi ügyek teljes köréhez, hogy az elszigetelt mindenségrendi események és személyiségi viszonyok teljességének értelmezésére irányuló próbálkozásaink során kénytelenek vagyunk számolni vele. A Háromság a mindenségrend minden szintjén működik, és a halandó ember a véges szinthez kötött; ennél fogva az embernek meg kell elégednie a Háromság azon véges fogalmával, hogy az Háromság.

10:4.7 (113.1) Mint húsvér testben élő halandóknak úgy kell tekintenetek a Háromságra, hogy az megfeleljen az egyéni megvilágosodottságotoknak és összhangban legyen az elmétek és a lelkek válaszaival. Igen keveset tudhattok meg a Háromság abszolútságáról, de amint a Paradicsom irányában felfelé emelkedtek, majd sokszor meglepve éltek meg a Háromság felsőségével és véglegességével, vagy akár abszolútságával kapcsolatos sorozatos kinyilatkoztatásokat és váratlan felfedezéseket.

5. A Háromság szerepkörei

10:5.1 (113.2) A személyes Istenségeknek vannak sajátosságaik, de aligha lenne következetes dolog azt állítani, hogy a Háromság is rendelkezik sajátosságokkal. Az isteni lények e közösségét helyesebb úgy tekinteni, mint amely feladatkörökkel rendelkezik, mint például az igazságszolgáltatás, a teljességi magatartásformák, az összehangolt cselekvés és a mindenségrendi felügyelet. E rendeltetések tevékenyen felsőbbek, véglegesek és (az Istenség határain belül) abszolútak, már ami a személyiség-érték összes élő valóságát illeti.

10:5.2 (113.3) A paradicsomi Háromság szerepeit nem egyszerűen csak az Atya nyilvánvaló isteniségi sajátosságának és azon sajátos jegyeknek az összessége alkotja, melyek a Fiú és a Szellem személyes létezésében egyediek. A három paradicsomi Istenség Háromságot alkotó közössége új jelentéstartalmak, értékek, hatalmak és a világegyetemi kinyilatkoztatásra, cselekvésre és irányításra való képességek kifejlődését, meglényegülését és istenivé válását eredményezi. Az élő közösségek, az emberi családok, a társadalmi csoportok vagy a paradicsomi Háromság nem pusztán számtani összegzéssel lesz több. A csoport a benne rejlő lehetőségeket tekintve mindig messze több, mint az egyes alkotóelemek sajátosságainak egyszerű összege.

10:5.3 (113.4) A Háromság, mint Háromság, különleges magatartást tanúsít a múlt, a jelen és a jövő teljes világegyeteme iránt. A Háromság feladatköreit a legjobban a Háromság világegyetemi magatartásformáinak viszonylatában lehet vizsgálni. E

magatartásformák egyidejűek és bármely elszigetelt helyzet vagy esemény vonatkozásában többszörösek lehetnek:

10:5.4 (113.5) 1. A végessel szemben tanúsított magatartás. A Háromság legnagyobb mértékű önkorlátozása nem más, mint a végessel szemben tanúsított magatartása. A Háromság nem személy, és a Legfelsőbb Lény sem a Háromság kizárólagos megismerésének, azonban a Legfelsőbb tekinthető a Háromság erő-személyiség összpontosulásának legjobb közelítő fogalmaként, amit csak a véges teremtmények megérthetnek. Ennélfogva a Háromságot a véges viszonylatában néha úgy említjük, mint a Felsőség Háromságát.

10:5.5 (113.6) 2. Az abszonittal szemben tanúsított magatartás. A paradicsomi Háromság tekintettel van azokra a létszintekre, melyek a végesnél többek, de az abszolútnál kevesebbek, és e viszonyra néha úgy utalunk, mint a Véglegesség Háromságára. Sem a Végleges, sem a Legfelsőbb nem képviseli teljesen a paradicsomi Háromságot, viszont szűkebb értelemben és a saját szintjükön mindegyik láthatóan a Háromságot képviseli a tapasztalás által és a hatalomban való fejlődés elő-személyes korszakaiban.

10:5.6 (113.7) 3. A paradicsomi Háromság abszolút magatartása kapcsolódik az abszolút létezőkhöz és a teljes Istenség működésében csúcsosodik ki.

10:5.7 (113.8) A Háromsági Végtelen magába foglalja az Első Forrás és Közepont minden — akár istenivé nem tett, akár istenivé tett — hármasegységi viszonylatának összehangolt működését, és ennélfogva a személyiségek számára igen nehezen

megragadható. A Háromság, mint végtelen szemléléskor ne hagyjátok figyelmen kívül a hét hármasegységet; ezzel az értelmezési nehézségek egy része elkerülhető és bizonyos látszólagos ellentétek is részben feloldhatók.

10:5.8 (114.1) Én azonban nem ismerek olyan nyelvet, mely révén képes lennék a korlátolt emberi elme számára bemutatni a paradicsomi Háromság teljes igazságát és örök jelentőségét és a három, végtelen tökéletességű lény soha véget nem érő társulásának természetét.

6. A Háromság Állandó Fiai

10:6.1 (114.2) Az egész törvény az Első Forrásból és Középpontból ered; ő törvény. A szellemi törvényen alapuló irányítás a Második Forrás és Középpont lényegéhez tartozik. A törvény kinyilatkoztatása, az isteni rendelkezések kihirdetése és értelmezése a Harmadik Forrás és Középpont dolga. A törvény alkalmazása, az igazságosság a paradicsomi Háromság hatáskörébe tartozik és azt bizonyos, a Háromsághoz tartozó Fiai juttatják érvényre.

10:6.2 (114.3) Az igazságosság a paradicsomi Háromság egyetemes fennhatóságával együtt jár, viszont a jóság, a könyörületesség és az igazság azon isteni személyiségek világegyetemi segédkezése, akiknek Istenség-egyesülése a Háromságot alkotja. Az igazságosság nem az Atya, a Fiú vagy a Szellem magatartásformája. Az igazságosság a szeretet, a kegyelem és a segédkezés eme személyiségeinek háromsági beállítottsága. A paradicsomi Istenségek egyike sem mozdítja elő magában az igazságszolgáltatást. Az igazságosság sohasem személyes magatartásforma; az mindig többes működés.

10:6.3 (114.4) A bizonyítékot, a méltányos megítélés (vagyis a könyörületességgel összhangban lévő igazságosság) alapját a Harmadik Forrás és Középpont személyiségei szolgáltatják, aki az Atya és a Fiú közös képviselője minden területen és a teremtszősszesség értelmes lényeknek elméi számára.

10:6.4 (114.5) Az ítékezés, az igazságosság végső alkalmazása a Végtelen Szellem személyiségei által szolgáltatott bizonyítéknak megfelelően a Háromság Állandó Fiainak feladata, akik az egyesített Atya, Fiú és Szellem háromsági természetében osztozó lények.

10:6.5 (114.6) A Háromsági Fiak e csoportjába a következő személyiségek tartoznak:

10:6.6 (114.7) 1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.

10:6.7 (114.8) 2. A Nappalok Örökkévalói.

10:6.8 (114.9) 3. A Nappalok Elődei.

10:6.9 (114.10) 4. A Nappalok Tökéletességei.

10:6.10 (114.11) 5. A Nappalok Utódai.

10:6.11 (114.12) 6. A Nappalok Szövetségai.

10:6.12 (114.13) 7. A Nappalok Hűséges Követői.

10:6.13 (114.14) 8. Bölcsesség-tökéletesítők.

10:6.14 (114.15) 9. Isteni Tanácsosok.

10:6.15 (114.16) 10. Világegyetemi Ítézők.

10:6.16 (114.17) Mi a Háromságként működő három paradicsomi Istenség gyermekei vagyunk, s én történetesen e csoport tizedik osztályába, a Világegyetemi Ítélok közé tartozom. Ezen osztályok általános értelemben véve nem képviselik a Háromság magatartásformáját; ők az Istenség ezen együttes magatartásformáját csak a végrehajtói ítélkezés — az igazságosság — terén képviselik. A Háromság kifejezetten arra tervezte őket, hogy a kijelölt feladatukat pontosan ellássák, és a Háromságot csak azokban a feladatkörökben képviseljék, amelyekhez őket megismerésítettette.

10:6.17 (115.1) A Nappalok Elődei és Háromság-eredetű társaik legfelsőbb szintű méltányossággal szolgálnak igazságot a hét felsőbb-világegyetem számára. A központi világegyetemben ilyen tevékenységi körök csak elméletileg léteznek; ott a méltányosság a tökéletességnek magától értetődően része, és a Havona-tökéletesség eleve kizárja az összhanghiány minden lehetőségét.

10:6.18 (115.2) Az igazságosság a pártatlanság közösségi eszméje; a könyörületesség pedig ennek személyes kifejeződése. A kegyelem a szeretet magatartásformája; a törvény működését a pontosság jellemzi; az isteni ítélkezés a pártatlanság lelke, mely mindig megfelel a Háromság igazságosságának, mely mindig eleget tesz az Isten isteni szeretetének. Amennyiben teljesen felfogjuk és tökéletesen megértjük a Háromság pártatlan igazságosságát és az Egyetemes Atya irgalmas szeretetét, akkor láthatjuk, hogy azok egybeesnek. De az ember ily teljességgel nem értheti meg az isteni igazságosságot. Ennélfogva a Háromságban, ahogy az ember láthatja, az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségei úgy igazodnak egymáshoz,

hogy összehangolhassák a szeretetben és a törvényben való segédkezésüket az idő tapasztalás által fejlődő világegyetemeiben.

7. A Felsőség felügyelete

^{10:7.1 (115.3)} Az Istenség Első, Második és Harmadik Személye a másik kettőhöz viszonyítva egyenlő, és egyek ők. „Az Úr, a mi Istenünk egy Isten.” Az örökkévaló Istenségek isteni Háromságában tökéletes a cél és egységes a kivitelezés. Az Atya, a Fiú és az Együttes Cselekvő igazán és istenien egy. Igazat mond az írás: „Én vagyok az első, és én vagyok az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.”

^{10:7.2 (115.4)} A halandó számára a dolgok véges szinten való megjelenését tekintve a paradicsomi Háromság a Legfelsőbb Lényhez hasonlóan csakis a teljessel foglalkozik — a teljes bolygóval, a teljes világegyetemmel, a teljes felsőbb-világegyetemmel, a teljes nagy világegyetemmel. E teljességi magatartás azért létezhet, mert a Háromság az Istenség teljessége, és van még számos egyéb oka is.

^{10:7.3 (115.5)} A Legfelsőbb Lény valamivel kevesebb és valamiben más, mint a véges világegyetemekben működő Háromság; de bizonyos határokon belül és a tökéletlen erő-megszemélyesülés jelen korszakában ezen evolúciós Istenség tükrözni látszik a Felsőség Háromságának magatartásformáját. Az Atya, a Fiú és a Szellem nem személyesen működik együtt a Legfelsőbb Lénnel, azonban a jelen világegyetemi korszakban a Háromságként működnek vele együtt. Értjük, hogy hasonló viszonyban vannak a Véglegessel is. Gyakran sejtjük, hogy milyen is lesz a paradicsomi Istenségek és a Legfelsőbb Isten

közötti személyes viszony, amikor ő végre kifejlődik, de mindezt igazán nem tudhatjuk.

10:7.4 (115.6) Szerintünk a Felsőség felügyelete nem teljesen kiszámítható. E megjósolhatatlanságot ezen felül bizonyos fejlődési hiányosság jellemzi, mely kétségtávol a Legfelsőbb nem teljes voltának és a paradicsomi Háromságra adott véges válasz nem teljes voltának ismertetőjegye.

10:7.5 (115.7) A halandói elme ekkor rögtön ezer és egy dolgot képzelhet — vészes természeti eseményeket, szörnyű baleseteket, borzalmas szerencsétlenségeket, fájdalmas betegségeket és világméretű csapásokat — és azt kérdezné, hogy vajon e megpróbáltatások kapcsolatba hozhatók-e a Legfelsőbb Lény valószínű működésének részét képező ismeretlen ténykedésekkel. Őszintén szólva, nem tudjuk; ebben nem igazán vagyunk biztosak. De azt megfigyeltük, hogy az idő múlásával mindeme bonyolult és többé-kevésbé megmagyarázhatatlan helyzetek mindig a világegyetemek jólétét és fejlődését szolgálják. Meglehet, hogy a Legfelsőbb rendeltetése és a Háromság felügyelete a létezés körülményeinek és az élet megmagyarázhatatlan megpróbáltatásainak összességét egy felsőbb értéket képviselő, jelentőségteljes minta szálai közé szövi.

10:7.6 (116.1) Isten fiaiként képesek vagytok felismerni a szeretet személyes magatartásformáját az Atya Isten minden cselekedetében. Viszont nem mindig lesztek képesek megérteni, hogy a paradicsomi Háromság világegyetemi cselekedetei közül mennyi válik a tér evolúciós világain élő halandó egyének javára. Az örökkévalóság előrehaladása során a Háromság cselekedetei egyszerre jelentőségteljesnek és

körültekintőnek mutatkoznak, de az idő teremtményei számára nem mindig tűnnek ilyennek.

8. A Végesen túli Háromság

^{10:8.1 (116.2)} A paradicsomi Háromságra vonatkozó számos igazság és tény még részlegesen is csak azáltal érthető meg, hogy felismerünk valamilyen, a végest meghaladó rendeltetést.

^{10:8.2 (116.3)} Nem célszerű tárgyalni a Véglegesség Háromságának feladatköreit, de annyi azért talán felfedhető, hogy a Végleges Isten a Tapasztalattól Függetlenül Létezők által magába foglalt Háromság-megnyilatkozás. Azt kell hinnünk, hogy a világmindenség egyesítése a Végleges meglényegítő cselekedete és az valószínűleg tükrözi a paradicsomi Háromság abszonit felügyeletének bizonyos, de nem az összes szakaszát. A Végleges az abszonithoz fűződő viszonyát tekintve csak annyiban tekinthető a Háromság korlátozott megnyilvánulásának, amennyiben a Legfelsőbb részlegesen képviseli a Háromságot a végeshez fűződő viszonyában.

^{10:8.3 (116.4)} Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem bizonyos értelemben a teljes Istenség alkotó személyiségei. Egyesülésük a paradicsomi Háromságban és a Háromság abszolút rendeltetése egyenértékű a teljes Istenség szerepkörével. Az Istenség e teljessége a végest és az abszonitot egyaránt meghaladja.

^{10:8.4 (116.5)} Jóllehet a paradicsomi Istenségek egyetlen személye sem tölti be külön-külön az Istenség-megnyilvánulási lehetőségek teljes körét, hármójuk együtt azonban már igen. Úgy tűnik, hogy legalább három végtelen személy szükséges a

teljes Istenség — az Istenségi Abszolút — elő-személyes és öröktől való létezésen alapuló kibontakozási lehetőségének megelevenítéséhez.

10:8.5 (116.6) Személyként ismerjük az Egyetemes Atyát, az Örökkévaló Fiút és a Végtelen Szellemet, viszont én személyesen nem ismerem az Istenségi Abszolútot. Az Atya Istent szeretem és imádom; az Istenségi Abszolútot tisztelem és becsülöm.

10:8.6 (116.7) Egyszer jártam egy olyan világegyetemben, ahol a lények egy bizonyos csoportja azt tanította, hogy a véglegességet elért lények az örökkévalóságban végső soron arra rendeltettek, hogy az Istenségi Abszolút gyermekei legyenek. Én azonban nemigen tudom elfogadni a véglegesrendűek jövőjét övező rejtélynek e feloldását.

10:8.7 (116.8) A Végleges Testület egyebek mellett magába foglalja az idő és tér azon halandóit, akik minden olyan szempontból elérték a tökéletességet, ami csak az Isten akaratához köthető. Teremtményként és a teremtményi lehetőségek korlátain belül ők teljesen és igazán ismerik az Istent. S miután megtalálták az Istent, mint az összes teremtmény Atyját, e véglegességet elért lényeknek valamikor a véges-feletti Atya keresésére kell indulniuk. De e keresés egyúttal azt is jelenti, hogy meg kell ragadniuk a paradicsomi Atya végleges sajátosságainak és jellemének abszonit természetét. Az örökkévalóságban majd elválik, hogy ez elérhető-e vagy sem, mi azonban meg vagyunk győződve arról, hogy még ha a véglegességet elért lények meg is ragadják az isteniség véglegességét, valószínűleg akkor is képtelenek lesznek elérni az abszolút Istenség végleges-feletti szintjeit.

10:8.8 (116.9) Talán lehetséges, hogy a véglegességet elért lények részlegesen elérjék az Istenségi Abszolútot, de még ha így lesz is, az örökkévalóságok örökkévalóságában az Egyetemes Abszolút kérdése továbbra is izgatni fogja, zavarba hozza és ámulatba ejti majd a véglegességet elért, felemelkedő és fejlődő lényeket és kihívást fog jelenteni számukra, mert érzékeljük, hogy az Egyetemes Abszolút mindenségrendi kapcsolatainak kifürkészhetetlensége az anyagi világegyetemek és azok szellemi irányításának folyamatos kiterjedésével arányosan növekszik.

10:8.9 (117.1) Csak a végtelenség fedheti fel az Atya-Végtelent.

10:8.10 (117.2) [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az uverszai székhelyű Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Világegyetemi Ítéző hitelesítette.]

11. írás

A Paradicsom Örök Szigete

11:0.1 (118.1) A PARADICSOM a világegyetemek mindenségének örökkévaló középpontja és az Egyetemes Atyának, az Örökkévaló Fiúnak, a Végtelen Szellemnek és az ő isteni mellérendeltjeiknek és társaiknak lakóhelye. E központi Sziget a mindenségrendi valóság leghatalmasabb szervezett égiteste az egész világmindenségben. A Paradicsom egyaránt anyagi szféra és szellemi lakhely. Az Egyetemes Atya teljes értelmes teremtségösszessége anyagi lakóhelyeken lakozik; ennél fogva az abszolút irányító-központnak szintén anyaginak, szigorúan valóságosnak kell lennie. Újból megismételjük, hogy a szellemi dolgok és a szellemi lények valóságosak.

11:0.2 (118.2) A Paradicsom anyagi szépségét a fizikai tökéletességének mértéke adja; az Isten Szigetének nagysága megmutatkozik a lakosainak nagyszerű értelmi teljesítményében és elmebéli fejlettségében; a központi Sziget dicsősége megnyilvánul az isteni szellemszemélyiség végtelen képességében — az élet fényében. Azonban e nagyszerű együttes szellemi szépségének és csodáinak mélységei az anyagi teremtmények véges elméjének felfogóképességét messze meghaladják. Az isteni lakóhely dicsőségét és szellemi ragyogását a halandó képzelet nem képes megragadni. A Paradicsom öröktől fogva van; sem feljegyzések, sem hagyományok nem utalnak a központi Fény és Élet Szigetének eredetére.

1. Az isteni székhely

11:1.1 (118.3) A világegyetemi területek igazgatásában a Paradicsom sokféle célt szolgál, de a teremtménylények számára elsődlegesen úgy létezik, mint az Istenség lakóhelye. Az Egyetemes Atya személyes jelenléte az Istenségek csaknem kör alakú, de nem gömbszerű lakóhelye felső felszínének kellős közepén lakozik. Az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétét közvetlenül körbeveszi az Örökkévaló Fiú személyes jelenléte, míg mindkettőjüket a Végtelen Szellem leírhatatlan dicsősége övezi.

11:1.2 (118.4) Isten e központi és örök lakóhelyen lakozik, mindig is itt lakozott és mindörökké itt is fog lakozni. Eddig mindig itt találtuk őt és mindig is itt fogjuk találni. Az Egyetemes Atya mindenségrendi értelemben a világegyetemek mindenségének középpontjában összpontosul, szellemileg ott személyesül meg és földrajzi értelemben ott lakozik.

11:1.3 (118.5) Mi tökéletesen ismerjük az Egyetemes Atyához vezető legrövidebb utat. Ti nem vagytok képesek valami sokat megérteni az isteni székhelyről, mert az oly távol esik tőletek és a közbenső tér oly hatalmas, viszont azok, akik képesek felfogni ezen óriási távolságokat, azok oly bizonyossággal és szó szerint éppúgy ismerik Isten helyzetét és székhelyét, ahogyan ti tudjátok azt, hogy hol van New York, London, Róma vagy Szingapúr, mely városoknak jól meghatározható és földrajzilag behatárolható az elhelyezkedése az Urantián. Ha ügyes hajósok vagytok, akinek hajója, térképei és iránytűje is van, akkor könnyen megtalálhatjátok e városokat. Hasonlóképpen, ha lenne időtök és megfelelő közlekedési eszközötök, ha szellemi értelemben felkészültek lennétek és meglenne a szükséges útmutatás is, akkor mindez világegyetemről világegyetemre és körről körre vezérelne benneteket, s a csillagos tereken keresztül egyre beljebb haladnátok, míg végül ott állnátok az Egyetemes Atya szellemi dicsőségének központi ragyogásában. Az úthoz szükséges minden dologgal ellátva éppúgy lehetséges megtalálnotok az Isten személyes jelenlétét a minden dolgok középpontjában, mint amilyen könnyű megtalálnotok távoli városokat a bolygótokon. Az, hogy ti e helyeken esetleg még nem jártatok, még semmiben sem érvényteleníti azok valóságát vagy tényleges létezését. Az, hogy oly kevés világegyetemi teremtmény találta meg Istent a Paradicsomon, még semmiben sem érvényteleníti az ő létezésének valóságát vagy az ő szellemi személyének ténylegességét a minden dolgok középpontjában.

11:1.4 (119.1) Az Atya mindig e központi helyen található. Ha elmozdulna onnan, akkor általános zűrzavar alakulna ki, mert

a teremtés végeiből kiinduló gravitációs erővonalak őbenne tartanak össze e székhely-központban. Ha végigkövetjük a személyiség-kört vissza a világegyetemeken keresztül vagy ha követjük a felemelkedő személyiségeket amint befelé, az Atyához utaznak; ha végigkövetjük az anyagi gravitációs erővonalakat az alsó-Paradicsomra vagy ha követjük a mindenségrendi térerő megújuló körfolyamatait; ha végigkövetjük a szellemi gravitáció erővonalait az Örökkévaló Fiúig vagy ha követjük az Isten paradicsomi Fiainak befelé haladását; ha felvázoljuk az elme-köröket vagy ha követjük a sok billiónyi mennyei lényt, akik a Végtelen Szellemből származnak — tehát akkor e megfigyelések révén vagy akár mindezen összes megfigyelés révén is közvetlenül visszajutunk az Atya jelenlétéhez, az ő központi lakóhelyéhez. Itt az Isten személyesen, szó szerint és ténylegesen jelen van. Az ő végtelen lényéből áramlanak az élet, az energia és a személyiség bőséges folyamai az összes világegyetemhez.

2. Az Örök Sziget természete

11:2.1 (119.2) Mivel ti most érkeztek el oda, hogy érzékelhessétek annak az anyagi világegyetemnek a hatalmas voltát, melyet a csillagászati helyzetetekből, a csillagok rendszerében elfoglalt térbeli helyzetetekből egyáltalán észlelhettek, számotokra is nyilvánvalónak kell lennie, hogy egy ilyen roppant nagy anyagi világegyetemnek rendelkeznie kell egy megfelelő és méltó középponttal, egy olyan központi résszel, mely illik az anyagi területek és élőlények nagy és kiterjedt teremtésösszessége egyetemes Urának méltóságához és határtalanságához.

11:2.2 (119.3) Alakját illetően a Paradicsom eltér a lakott égitestektől: nem gömb alakú. Határozottan hosszúkás,

szabályos, tojásdad idomú, melynek észak-déli átmérője egyhatodával meghaladja a kelet-nyugati átmérőjét. A központi Sziget lényegében lapos, és a felső és az alsó felszíne közötti távolság a kelet-nyugati átmérő tizedét teszi ki.

11:2.3 (119.4) A méretekben megmutatkozó eltérés, mely összefügg az állandó helyzetével és azzal, hogy a Sziget északi végén nagyobb mértékű térerő-energia túlnyomás tapasztalható, lehetővé teszi, hogy abszolút irányítás legyen gyakorolható a világmindenség felett.

11:2.4 (119.5) A központi Sziget földrajzilag három működési területre osztható:

11:2.5 (119.6) 1. Felső-Paradicsom.

11:2.6 (119.7) 2. Külső-Paradicsom.

11:2.7 (119.8) 3. Alsó-Paradicsom.

11:2.8 (119.9) A Paradicsom azon felszínét, melyet személyiség-tevékenységek töltenek ki, felső oldalnak, ennek ellentétes felszínét pedig alsó oldalnak nevezzük. A Paradicsom külső pereme olyan tevékenységeknek szolgál helyszínéül, melyek nem kifejezetten személyesek vagy nem-személyesek. Úgy tűnik, hogy a Háromság a meghatározó a személyes vagy felső síkon, míg a Korlátlan Abszolút az alsó vagy személytelen síkon. A Korlátlan Abszolútot mi nemigen tekintjük személynek, azonban ezen Abszolút működési tér-jelenlétét az alsó-Paradicsomon összpontosulónak gondoljuk.

11:2.9 (120.1) Az örök Sziget egyetlen anyagiasult alakból áll — valóságos állandósult rendszerekből. A Paradicsom valódi

anyaga olyan térpotenciál egynemű szerveződése, mely a világegyetemek széles mindenségében sehol máshol nem található meg. A különböző világegyetemekben többféle néven ismeretes, és a nebadoni melkizedek régóta úgy nevezik, hogy abszolútum. E paradicsomi forrásanyag nem élő és nem is holt; ez az Első Forrás és Közepont eredeti nem-szellemi kifejeződése; ez a Paradicsom, és a Paradicsomnak nincs másodpéldánya.

11:2.10 (120.2) Nekünk úgy tűnik, hogy az Első Forrás és Közepont a mindenségrendi valóság összes abszolút kibontakozási lehetőségét a Paradicsomra összpontosította, mint azon eljárásának részét, mellyel megszabadította önmagát is a végtelenség jelentette korlátoktól, azzal a módszerrel, ahogy lehetővé teszi a végtelent el nem érő, sőt tér-idő jellegű teremtetést. Ebből azonban még nem következik, hogy a Paradicsom csak azért tér-idő korlátolt lenne, mert a világegyetemek mindensége ilyen sajátosságokat mutat. A Paradicsom idő nélkül létezik és nincs térbeli elhelyezkedése sem.

11:2.11 (120.3) Durva közelítésben: a tér láthatóan éppen az alsó-Paradicsom alól ered; az idő pedig éppen a felső-Paradicsom felettről. Az idő, ahogy azt ti értelmezték, nem a paradicsomi létezés jellemzője, bár a központi Sziget létpolgárai teljesen tudatában vannak az események nem-idő jellegű sorozatának. A mozgás nem a Paradicsomban rejlik; a mozgás akarati lényegű. Viszont a távolság fogalma, beleértve még az abszolút távolság fogalmát is, igen bő jelentéstartalommal telik meg, ha a viszonylagos paradicsomi helyekre alkalmazzuk. A Paradicsom nem-tér jellegű; ennél fogva annak területei

abszolútok és ezért sokféleképpen használhatók a halandói elme fogalmait meghaladó területeken.

3. A Felső-Paradicsom

11:3.1 (120.4) A felső-Paradicsomon három nagy tevékenység-szféra van, mégpedig az Istenség-jelenlét, a Legszentebb Szféra és a Szent Terület. Az Istenségek jelenlétét közvetlenül övező kiterjedt vidéket a Legszentebb Szféraként különítik el, és rendeltetése szerint az istenimádatra, a háromság elérésére és a felsőbb szellemi fejlődésre szolgál. E körzetben nincsenek sem anyagi szerkezetek, sem tisztán értelmi teremtrészek; ott ezek nem létezhetnek. Nincs értelme azzal próbálkoznom, hogy az emberi elme számára bemutassam a Paradicsom Legszentebb Szférájának isteni természetet és csodálatraméltó nagyságát. E terület teljes mértékben szellemi, és ti majdnem teljes mértékben anyaglényegűek vagytok. A tisztán szellemi valóság a tisztán anyagi lény számára kétségtelenül nem-létező dolog.

11:3.2 (120.5) Bár a Legszentebb területén nincs fizikai anyagivá lényegülés, azonban a Szentföld-övezetekben bőségesen van emléktárgy a ti anyagi napjaitokból és még több ilyen dolog van a külső-Paradicsom történelmi emlékterületein.

11:3.3 (120.6) A Szent Terület, a külső vagy tartózkodási terület hét egyközepű körzetre oszlik. A Paradicsomot néha „az Atya Házának” nevezik, mert ez az ő örökkévaló tartózkodási helye, és e hét körzetet gyakran úgy nevezik, mint „az Atya paradicsomi háza”. A belső vagy első körzetet a történetesen a Paradicsomon lakozó paradicsomi létpolgárok és a Havona honosai foglalják el. A következő vagy második körzet az idő

és tér hét felsőbb-világegyeteméből származó őslakosok szállásterülete. E második körzet egy része hét óriási darabra oszlik, mely az evolúciós fejlődési világegyetemekből származó szellemlények és felemelkedő teremtmények paradicsomi otthona. Ezen övezetek mindegyike kizárólag egy adott felsőbb-világegyetem személyiségeinek jólétét és fejlődését szolgálja, de az itt rendelkezésre álló lehetőségek csaknem végtelen mértékben meghaladják a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem támasztotta igényeket.

11:3.4 (121.1) A Paradicsomnak mind a hét övezete olyan további tartózkodási egységekre tagolódik, melyek egymilliárd megdicsőült egyed munkacsoportjainak biztosítanak szállásterületet. Ezer ilyen egység alkot egy osztályt. Százezer osztály kitesz egy gyülekezetet. Tízmillió gyülekezet alkot egy gyűlést. Egemilliárd gyűlés kitesz egy nagyegységet. Ez az összegzés folytatható a második, harmadik, és így tovább egészen a hetedik nagyegységig. Hét nagyegység alkotja a főegységet, és hét főegység kitesz egy felsőbb-egységet; és ezen összegződés hetesével sorra kiteszi a felsőbb-, a nagyfelsőbb-, a mennyei-, a felsőbbmennyei- és végül a legfelsőbb-egységet. De még ez sem használja ki teljesen a rendelkezésre álló teret. A Paradicsomon elfoglalt tartózkodási helyek ezen elképesztően nagy száma, mely a ti fogalmaitokat meghaladja, jóval kevesebb mint egy százalékát teszi ki a Szent Területen e célra kijelölt területnek. Még bőven van hely azoknak, akik úton vannak befelé, s még azok számára is, akik a Paradicsomra való felkapaszkodást csak az örökkévaló jövőben fogják megkezdeni.

4. A Külső-Paradicsom

11:4.1 (121.2) A központi Sziget hirtelenül ér véget a peremnél, de a mérete oly hatalmas, hogy ezen éles szög viszonylag észrevehetetlen bármely véges, zárt területről nézzük is. A Paradicsom külső felszínét részben azok a be- és kilépőmezők foglalják el, melyeket a szellemszemélyiségek különféle csoportjai vesznek igénybe. Mivel a nem-kitöltött tér-körzetek csaknem érintik e peremet, ezért a Paradicsomra irányuló minden személyiség-szállítmány e vidékeken ér földet. A szállító szupernáfok vagy másfajta térutazók sem a felső-, sem az alsó-Paradicsomot nem közelíthetik meg.

11:4.2 (121.3) A Hét Tökéletes Szellem személyes hatalmi és hatásköri székhelyei a Szellem hét szféráján vannak, melyek a Fiú ragyogó éggömbjei és a Havona-világok belső köre között a Paradicsomot övezve helyezkednek el a térben, de a Hét Tökéletes Szellem térerő-összpontosító parancsnokságot is fenntart a Paradicsom peremén. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító itteni, lassan keringő jelenléte annak a hét átvivő-állomásnak a telepítési helyét jelzi, melyekből bizonyos paradicsomi energiák áramlanak a hét felsőbb-világegyetembe.

11:4.3 (121.4) Itt, a külső-Paradicsomon található a Teremtő Fiaknak adott hatalmas, történelmi és látnoki kiállítási területek, melyeket az idő és tér helyi világegyetemeinek szenteltek. Jelenleg éppen hétbillió ilyen történelmi emlékhely van használatban vagy előkészületben, de mindezek együttesen is csak mintegy négy százalékát teszik ki a peremterület e célra kijelölt részének. Bizonyítani tudjuk, hogy e hatalmas tartalékok olyan teremtsrészekhez tartoznak, melyek egykor majd a jelenleg ismert és lakott hét felsőbb-világegyetem határain kívül fognak elhelyezkedni.

11:4.4 (121.5) A Paradicsomnak azon része, melyet a már létező világegyetemek használatára jelöltek ki, csak egy és négy százalék közötti arányban foglalt, míg az említett tevékenységekhez rendelt terület legalább egymilliószor nagyobb annál, mint amennyire e célból ténylegesen szükség lenne. A Paradicsom elég nagy ahhoz, hogy közel végtelen számú teremtsérrésszel összefüggő tevékenységnek adjon helyt.

11:4.5 (121.6) De ezen túl hasztalan lenne minden további erőfeszítés, mely a Paradicsom tündökletességének a számotokra való bemutatására irányulna. Várnotok kell, és a várakozás közben emelkednetek kell, mert igazság van abban, hogy „szem nem látta, fül nem hallotta, és a halandó ember elméjében sem jelentek meg ama dolgok, melyeket az Egyetemes Atya azoknak készített, akik az idő és tér világain a húsvér testben eltöltött életet túléltek”.

5. Az Alsó-Paradicsom

11:5.1 (122.1) Az alsó-Paradicsomot illetően csak annyit tudunk, amennyi már kinyilatkoztatott; ott személyiségek nem tartózkodnak. Egyáltalán semmi köze sincs a szellemi értelmek dolgaihoz, és az Istenségi Abszolút sem működik ott. Annyit közöltek velünk, hogy minden fizikaienergia- és mindenségrendierő-kör az alsó-Paradicsomról ered, és annak felépítése a következő:

11:5.2 (122.2) 1. A Háromság telephelye alatt közvetlenül, az alsó-Paradicsom központi részében található az ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott Végtelenség-körzet.

11:5.3 (122.3) 2. E Körzetet egy meg nem nevezett terület övezi szorosan.

11:5.4 (122.4) 3. Az alsó felület külső peremeit a leginkább a tértenciállal és a térerő-energiával összefüggésbe hozható területrész tölti ki. E hatalmas elliptikus térerő-központ tevékenységei egyetlen hármasegység ismert rendeltetéseként sem azonosíthatók, azonban úgy tűnik, hogy a tér elsőfajú erő-töltése ezen a területen összpontosul. E központ három egyközepű, elliptikus körzetből áll: a legbelső magához a Paradicsomhoz tartozó térerő-energiái tevékenységek góca; a legkülső valószínűleg a Korlátlan Abszolút feladatköreivel azonosítható, viszont a középkörzet terműködéseiben nem vagyunk biztosak.

11:5.5 (122.5) Úgy tűnik, hogy e térerő-központ belső körzete egyfajta óriási szívként működik, melynek lüktetése áramokat küld a fizikai tér legkülső határaitra. Irányítja és módosítja a térerő-energiákat, de nem ez hajtja azokat. Ezen elsődleges térerő valóságos nyomás-jelenléte határozottan nagyobb a paradicsomi középpont északi végénél mint a déli vidékeken; ez egyenletesen érzékelhető különbség. Úgy tűnik, hogy a tér gyűjtőerője a déli részen áramlik be és az északi részen áramlik ki egy olyan ismeretlen keringési rendszer működésének részeként, melynek rendeltetése a térerő-energia ezen alapvető formájának szétterjesztése. Időről időre észlelhetők kelet-nyugati nyomáskülönbségek is. E körzetből kisugárzó térerők nem érzékenyek a megfigyelhető fizikai gravitációra, viszont mindig engedelmeskednek a paradicsomi gravitációnak.

11:5.6 (122.6) A térerő-központ középkörzete szorosan körbefogja ezt a területet. E középkörzet nyugvónak tűnik eltekintve attól,

hogy háromütemű rendben tágul és húzódik össze. E lüktetések leggyengébbike kelet-nyugat irányú, a következő észak-déli irányú, míg a legerősebb lüktetés minden irányban tapasztalható, s ez egyfajta általános kiterjedés és visszahúzódás. E középső terület rendeltetését eddig még nem igazán sikerült meghatározni, azonban bizonyosan köze van a térerő-középpont belső és külső körzete közötti ellentétes mozgáshoz. Sokan úgy hiszik, hogy a középkörzet azon középtér- vagy nyugalmi körzeteknek a szabályozórendje, melyek a világmindenség egymást követő térszintjeit elválasztják, de ezt semmilyen bizonyíték vagy kinyilatkoztatás nem támasztja alá. E következtetés abból az ismeretből ered, hogy e középső terület valamiképpen kapcsolatban van a világmindenség nemkitöltött-térbeli rendjének működésével.

11:5.7 (122.7) A külső körzet a legnagyobb és a legtevékenyebb a nem azonosított térpotenciál három egyközepű és elliptikus öve közül. E terület elképzelhetetlen tevékenységek színtere, olyan kiáradások központi csomópontja, melyek a tér minden irányában kifelé haladnak egészen a hét felsőbb-világegyetem legkülső határaiig, sőt azon túl is, hogy kiterjedjenek a teljes külső tér hatalmas és felfoghatatlan területeire is. E tér-jelenlét teljes mértékben személytelen, eltekintve attól, hogy bizonyos nem világos módon láthatólag közvetve válaszol a végtelen Istenségek akaratára és rendelkezéseire, amikor ők a Háromságként cselekednek. Úgy gondoljuk, hogy ez a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétének központi összpontosulása, a paradicsomi középpontja.

11:5.8 (123.1) Úgy tűnik, hogy a térerő minden formája és az energia minden szakasza körökbe van kötve; átjárják a világegyetemeket és meghatározott útvonalakon visszatérnek. Viszont a Korlátlan Abszolút megelevenített körzetének kiáradásai esetében úgy tűnik, hogy vagy egy kifelé vagy pedig egy befelé mutató irányultság érvényesül — de sohasem egyidejűleg. E külső körzet roppant nagy méreteken, korszakos hosszúságú körökben lüktet. Egy kicsivel több mint egymilliárd urantiai évig e középpont térerője kifelé irányul; ezután hasonló időtartamig befelé. E középpont térerő megnyilvánulásai egyetemesek; a teljes betölthető térre kiterjednek.

11:5.9 (123.2) Az összes fizikai térerő, energia és anyag valójában egy. Minden térerő-energia eredetileg az alsó-Paradicsomról indult ki és egyszer majd oda is tér vissza, miután térkörét befutotta. Azonban a világegyetemek mindenségének energiái és anyagi szerveződése a jelenlegi megjelenési állapotukat tekintve nem mind az alsó-Paradicsomról származnak; a tér az anyag és az elő-anyag többféle formája számára az anyaméhet jelenti. Bár a paradicsomi térerő-középpont külső körzete tér-energiák forrása, azonban a tér nem innen ered. A tér nem erő, energia vagy erőter. E körzet lüktetései nem felelősek a tér lélegzéséért sem, viszont e körzet bejövő és kimenő szakaszai tartják az ütemet a tér kétmilliárd éves tágulási-összehúzóási körfolyamataival.

6. A tér lélegzése

11:6.1 (123.3) A tér lélegzésének tényleges működési rendjét nem ismerjük; pusztán annyit figyelhetünk meg, hogy az egész tér váltakozva hol összehúzódik, hol kiterjed. Ez érinti mind a

kitöltött tér vízszintes kiterjedését, mind pedig a ki nem töltött tér függőleges kiterjedéseit, melyek a Paradicsom feletti és alatti hatalmas tér-tárolókban léteznek. Ha megpróbálnátok elképzelni e tér-tárolók alakját, akkor egy homokóra-formára kellene gondolnotok.

11:6.2 (123.4) Amikor a kitöltött tér vízszintes kiterjedése tágul, akkor a ki nem töltött tér függőleges kiterjedése összehúzódik, és viszont. A kitöltött és a ki nem töltött tér az alsó-Paradicsom alatt torkollik egymásba. Mindkétféle tér átalakító szabályozó-csatornákon áramlik át, ahol a különböző változások következtében a mindenségrend összehúzódási és tágulási körei során a kitölthető tér ki nem tölthetővé alakul és viszont.

11:6.3 (123.5) A „ki nem töltött” tér jelentése: nincs kitöltve a kitöltött térben tudvalevőleg jelen lévő erővel, energiákkal, erőterekkel és jelenlétekkel. Nem tudjuk, hogy vajon a függőleges (tároló) tér örökös szerepe-e az, hogy egyensúlyban tartsa a vízszintes (világegyetemi) teret; nem tudjuk, hogy van-e teremtető szándék a ki nem töltött teret illetően; valójában igen keveset tudunk a tér-tárolókról, pusztán annyit tudunk, hogy léteznek, és láthatóan egyensúlyban tartják a világegyetemek mindenségének tér-tágulási-összehúzódási köreit.

11:6.4 (123.6) A tér-lélegzés köreinek mindegyik szakasza egy kicsit több mint egymilliárd urantiai évig tart. Az egyik szakaszban a világegyetemek tágulnak; a következőben pedig összehúzódnak. A kitöltött tér jelenleg a kiterjedési szakasz középpontjához közelít, míg a ki nem töltött tér az összezsugorodási szakasz közepe felé halad, és ismereteink szerint mindkét tér-kiterjedés felső határa jelenleg és elvileg körülbelül egyenlő távolságra esik a Paradicsomtól. A ki nem

töltött tér tárolói éppen most függőleges irányban terjednek ki a felső-Paradicsom fölött és az alsó-Paradicsom alatt, miközben a világegyetem kitöltött tere vízszintesen kifelé terjeszkedik a külső-Paradicsom felől egészen a negyedik külső térszinten túlra.

11:6.5 (124.1) Egymilliárd urantiai évig tart a tér-tárolók összehúzóódása, mialatt a világmindenség és a teljes vízszintes tér erő-tevékenységei tágulnak. Így kevéssel több mint kétmilliárd urantiai év szükséges a teljes tágulási-összehúzóódási körhöz.

7. A Paradicsom terműködései

11:7.1 (124.2) A tér a Paradicsom egyik felszínén sem létezik. Ha valaki egyenesen „feltekintene” a Paradicsom felső felszínéről, akkor nem „látna” mást, mint a ki nem töltött tér kifelé vagy befelé irányuló mozgását, mely tér jelenleg éppen befelé áramlik. Tér nem érintkezik a Paradicsommal; kizárólag a nyugalmi középtér-körzetek lépnek kapcsolatba a központi Szigettel.

11:7.2 (124.3) A Paradicsom a kitöltött és a ki nem töltött tér között elhelyezkedő viszonylagos nyugalmi állapotú körzetek ténylegesen mozdulatlan magja. Földrajzilag e körzetek a Paradicsom viszonylagos meghosszabbításának tűnnek, azonban valószínűleg van valamilyen mozgás bennük. Igen keveset tudunk ezekről, de annyit megfigyeltünk, hogy e csökkent térmozgású körzetek választják el a kitöltött és a ki nem töltött teret. Léteztek egykor hasonló körzetek a kitöltött tér szintjei között, azonban ezek mostanra már kevésbé nyugalmi jellegűek.

11:7.3 (124.4) A teljes tér függőleges metszete valamennyire hasonlít a máltai kereszt alakjára, ahol is a vízszintes karok jelképezik a kitöltött (világegyetemi) teret, a függőleges karok pedig a ki nem töltött (tároló) teret. A négy kar közötti területrészt valahogy úgy választja el a karokat, ahogyan a középtéri körzetek elkülönítik a kitöltött és a ki nem töltött teret. E nyugalmi középtéri körzetek a Paradicsomtól távolodva egyre nagyobb és nagyobb méreteket öltenek, és lényegében körbeveszik az egész tér határait, valamint teljesen magukba zárják mind a tér-tárolókat, mind pedig a kitöltött tér teljes vízszintes kiterjedését.

11:7.4 (124.5) A tér nem a Korlátlan Abszolúton belüli, abszolútat el nem érő feltétel, nem is annak jelenléte, és nem is a Végleges működése. Ez a Paradicsom adománya, és úgy tartjuk, hogy a nagy világegyetem és az összes külső vidék terét ténylegesen a Korlátlan Abszolút ősi térpotenciálja tölti ki. A külső-Paradicsom közvetlen közeléből indulva a kitöltött tér vízszintesen terjed ki a negyedik külső térszinten át egészen a világmindenség határain túlra, ám hogy meddig, azt nem tudjuk.

11:7.5 (124.6) Ha elképzelték egy véges, ám felfoghatatlanul nagy V-alakú síkot, mely merőlegesen áll mind a felső-, mind az alsó-paradicsomi felszínre, s a csúcsa majdnem érinti a külső-Paradicsomot, majd e síkot képzeletben a Paradicsom körül elliptikus pályán körbeforgatjátok, akkor annak forgása nagyjából szemlélteti a kitöltött tér térfogatát.

11:7.6 (124.7) Bármely adott világegyetemi helyszín vonatkozásában a vízszintes térnek van egy felső és egy alsó korlátja. Ha valaki az Orvonton síkjához képest merőlegesen eléggé el tud

távolodni akár felfelé, akár lefelé, akkor elérheti a kitöltött tér felső vagy alsó határát. A világmindenség ismert kiterjedésein belül e határok a Paradicsomtól való távolsággal egyre kijjebb és kijjebb kerülnek; a tér sűrűsödik, mégpedig valamivel gyorsabban, mint a teremtés síkja, a világegyetemek összessége.

11:7.7 (125.1) A térszintek közötti viszonylagos nyugalmi körzetek, mint például a hét felsőbb-világegyetemet az első külső térszinttől elválasztó körzet, nyugalmi tér-működésű, óriási méretű, elliptikus területek. Ezek a körzetek választják el a Paradicsom körül szabályozott rendben száguldó hatalmas galaxisokat. Képzeljétek el az első külső térszintet, ahol számtalan világegyetem van formálódóban, mint a Paradicsom körül keringő hatalmas galaxis-folyamot, melyet felül és alul a nyugalmi középtér-körzetek fognak közre, és amelynek belső és külső határait a viszonylag nyugalmas térkörzetek jelölik ki.

11:7.8 (125.2) A térszint tehát egyfajta elliptikus mozgási területként működik, melyet minden oldalról viszonylagos mozdulatlanság vesz körül. A mozgás és a nyugalom ezen összefüggései a mozgással szembeni csökkent ellenállású görbült térsávot alkotnak, melyet mindenhol mindenségrendi térerő és kilépő energia követ, amint a Paradicsom Szigete körül örökkön keringenek.

11:7.9 (125.3) A világmindenség eme váltakozó körzetkiosztása és a galaxisok váltakozó irányú, azaz az óramutató járásával megegyező és azzal ellentétes irányban haladó áramlása hozzájárul azon fizikai gravitáció egyensúlyba jutásához, melynek rendeltetése a gravitációs nyomás oly mérvű felerősödésének megelőzése, mely elindítaná a szétesési és

szétszóródási folyamatokat. Ez az elrendezés ellengravitációs hatású, és fékezi az egyébként veszélyes sebességeket.

8. Paradicsomi gravitáció

11:8.1 (125.4) Az elkerülhetetlen gravitációs vonzás a teljes tér összes világegyetemének minden világára erőteljes hatással van. A gravitáció a Paradicsom fizikai jelenlétének erős szorítása. A gravitáció a mindenható füzér, melyre azok a fénylő csillagok, ragyogó napok és forgó szférák vannak felfűzve, melyek az örökkévaló Isten egyetemes fizikai ékességét jelentik, mely örökkévaló Isten maga a minden dolog, aki kitölt minden dolgot, és akiben minden dolog fennáll.

11:8.2 (125.5) Az abszolút anyagi gravitáció középpontja és góca a Paradicsom Szigete, melyet a Havona körül keringő sötét gravitációs testek egészítenek ki, és amelyet a felső és alsó tárolók tartanak egyensúlyban. Az alsó-Paradicsomról származó minden ismert kiáradás egyenletesen és pontosan válaszol a világmindenség elliptikus térszintjei végtelen köreiben működő központi gravitációs vonzásra. A mindenségrendi valóság minden ismert formájában fellelhető az idő-görbületnek, a kör-irányultságnak és a nagy elliptikus forgásnak a sajátsága.

11:8.3 (125.6) A tér nem érzékeny a gravitációra, de annak kiegyenlítőjeként működik. A térpárna nélkül az égitesteket robbanások sora rázkódtatná. A kitöltött tér is gyakorol ellengravitációs hatást a fizikai vagy egyenes irányú gravitációra; a tér ténylegesen semlegesíteni tudja az effajta gravitációs hatást, még ha késleltetni nem is képes azt. Az

abszolút gravitáció a Paradicsom gravitációja. A helyi vagy egyenes irányú gravitáció az energia vagy az anyag villamos állapotának sajátossága; jelen van a központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben és a külső világegyetemekben, bárhol, ahol megfelelő anyagkeletkezés zajlott le.

11:8.4 (125.7) A mindenségrendi térerő, a fizikai energia, a világegyetemi erőter számos formája és a különféle anyagiasulások alapvetően háromféle, bár nem tökéletesen elkülönült választ mutatnak a Paradicsom gravitációjára:

11:8.5 (126.1) 1. Előgravitációs szakaszok (térerő). Ez a térpotenciál egyedivé válásának első lépése, ahol a térpotenciál a mindenségrendi térerő valamilyen elő-energia formájába alakul át. Ez az állapot megfelel a tér elsőfajú erő-töltése fogalmának, melyet néha tiszta energiának vagy szegregátának neveznek.

11:8.6 (126.2) 2. Gravitációs szakaszok (energia). A tér erő-töltésének átalakulását a Paradicsom erőszervezőinek tevékenysége okozza. Ez a Paradicsom gravitációjának vonzására érzékeny energiarendszerek megjelenését jelzi. E kilépő energia eredetileg semleges, ám a további átalakulások folytán úgynevezett negatív és pozitív sajátosságokat mutat. E szakaszokat ultimátának nevezzük.

11:8.7 (126.3) 3. Utógravitációs szakaszok (világegyetemi erőter). E szakaszban az energia-anyag válaszol az egyenes irányú gravitáció szabályozására. A központi világegyetemben e fizikai rendszerek háromszoros szerveződésűek és triáta névvel jelölik őket. Ezek az idő és a tér teremtsrészeinek nagyhatású alaprendszerei. A felsőbb-világegyetek fizikai rendszereit a

világegyetemi erőter-irányítók és társaik hozzák mozgásba. Ezen anyagi szerveződések kettős felépítésűek és gravita néven ismeretesek. A Havona körül keringő sötét gravitációs testek sem nem triáták, sem pedig graviták, és vonzóerejük mindkét fizikai gravitációs forma, azaz az egyenes irányú és az abszolút gravitáció sajátosságait egyaránt mutatja.

11:8.8 (126.4) A térpotenciál nem vesz részt semmiféle gravitációs kölcsönhatásban. A Paradicsom ezen elsődleges sajátsága nem tényleges szintű valóság, de ez az őse minden viszonylagos, működési nem-szellemi valóságnak — minden térerő-energia megnyilvánulásnak, és az erőter és az anyag mindenfajta szerveződésének. A térpotenciál fogalmát nehéz lenne meghatározni. Nem valami olyasmit jelent, ami a tér őse; jelentése inkább a téren belül létező erőkre és megnyilvánulási lehetőségekre utal. Közelítőleg úgy tekinthető, mint a Paradicsomról kiáradó abszolút hatások és kibontakozási lehetőségek összessége, mely a Korlátlan Abszolút térjelenlétét alkotja.

11:8.9 (126.5) A Paradicsom az abszolút forrása és az örök gócpontja minden energia-anyagnak a világegyetemek mindenségében. A Korlátlan Abszolút a kinyilatkoztatója, a szabályozója és a tára annak, aminek a Paradicsom a forrása és az eredete. A Korlátlan Abszolút egyetemes jelenléte egyenértékűnek tűnik a gravitációs kiterjedés lehetséges végtelenségével, a Paradicsomi jelenlét rugalmas feszültségének fogalmával. E fogalom révén könnyebb megértenünk azt a tényt, hogy minden a Paradicsom irányába, befelé vonzódik. E szemléltetés eléggé erőltetett, de azért hasznos. Azt is megmagyarázza, hogy a gravitáció miért hat lehetőleg mindig a tömegre

merőleges síkban, mely jelenség egyszersmind jelzi a Paradicsom és az azt körülvevő teremtrészek különböző kiterjedéseit.

9. A Paradicsom különlegessége

11:9.1 (126.6) A Paradicsom különleges annyiban, hogy az minden szellemszemélyiség számára az elsődleges eredet területe és a beteljesülés végleges célja. Igaz ugyan, hogy a helyi világegyetemek alacsonyabb rendű szellemlényei közül nem az összesnek rendeltetési célja a Paradicsom elérése, de azért a Paradicsom ettől még az összes anyagfeletti személyiség vágyának tárgya marad.

11:9.2 (126.7) A Paradicsom a végtelenség földrajzi középpontja; nem része az egyetemes teremtnak, még csak az örökkévaló Havona világegyetemnek sem igazán alkotja részét. A központi Szigetre egyszerűen csak úgy utalunk, mint amely az isteni világegyetemhez tartozik, de valójában nem ez a helyzet. A Paradicsom örökkévaló, páratlan létező valóság.

11:9.3 (127.1) A múlt örökkévalóságában, amikor az Egyetemes Atya a saját szellemlényegének végtelen személyiségi kifejeződést adott az Örökkévaló Fiú lényében, akkor egyidejűleg kinyilatkoztatta az ő nem-személyes sajátlényegének végtelenség-lehetőségét úgy, mint a Paradicsomot. Úgy tűnik, hogy a nem-személyes és nem-szellemi Paradicsom elkerülhetetlen tükröződése volt az Atya azon akaratának és cselekedetének, mely örökkévalóvá tette az Eredeti Fiút. Tehát az Atya így vetítette ki a valóságot két tényleges szakaszban — a személyesben és a nem-személyesben, a szellemiben és a nem-szellemiben. Az ezek

közötti feszültség, az Atya és a Fiú által véghez vitt cselekedet mellett megjelenő akarat hozta létre az Együttes Cselekvőt és az anyagi világok és szellemi lények központi világegyetemét.

11:9.4 (127.2) Amikor a valóság szétválk a személyesre és a nem-személyesre (az Örökkévaló Fiúra és a Paradicsomra), akkor már aligha helyénvaló „Istenségnek” hívni azt, ami nem-személyes, hacsak nem valamilyen korlátozott értelemben tesszük. Az Istenség cselekedeteinek energia- és anyagi tükröződései aligha nevezhetők Istenségnek. Az Istenség sok olyat hozhat létre, amely nem Istenség, és a Paradicsom nem Istenség; és nem is tudatos, ahogyan e fogalmat a halandó ember egyáltalán értelmezni tudja.

11:9.5 (127.3) A Paradicsom nem őse egyetlen lénynek vagy élő entitásnak sem; a Paradicsom nem teremtő. A személyiség és az elme-szellem viszonyok átvihetők, de a minta nem. A minták nem tükröződések; a minták másodpéldányok — másolatok. A Paradicsom a minták abszolútja; a Havona pedig a lehetségesek megjelenése a ténylegességben.

11:9.6 (127.4) Az Isten székhelye központi és örökkévaló, dicsőséges és eszményi. Az ő otthona minden világegyetemi központi világ számára a szépséges minta; és az ő közvetlen lakásának központi világegyeteme minden világegyetem számára a mintát jelenti az eszményképek, a szerveződés és a végleges beteljesülés terén.

11:9.7 (127.5) A Paradicsom minden személyiségi tevékenység egyetemes központja és minden erőter- és energia-megnyilatkozás forrás-közepe. Minden, ami valaha csak volt vagy ma van, vagy holnap lesz, az mind az örökkévaló Istenek

központi lakhelyéből jött vagy jön, vagy fog jönni. A Paradicsom a középpontja a teremtésösszességnek, az a forrása az összes energiának, és az a helyszíne minden személyiség elsődleges eredetének.

11:9.8 (127.6) Végső soron a halandók számára a legfontosabb dolog az örök Paradicsomot illetően az a tény, hogy az Egyetemes Atya tökéletes lakóhelye az Isten halandó, anyagi fiai halhatatlan lelkeinek valós és roppant távoli úti célja, azon fiakról van szó, akik az idő és tér evolúciós világainak felemelkedő teremtményei. Minden, Istent ismerő halandó, aki eljegyezte magát az Atya akaratának megcselekedését jelentő életpályával, már neki is indult annak a véges-végtelen paradicsomi útnak, melyet az isteniség keresése és a tökéletesség elérése jellemez. És amint az ilyen, állati eredetű lények ott állnak majd a Paradicsomon az Istenek előtt éppen olyan mérhetetlenül nagy számban, mint ahányan most vannak, lévén, hogy a tér alsóbb szféráiból emelkedtek fel, bizony akkor e teljesítmény nem jelent majd mást, mint annak a szellemi átalakulásnak a valóságát, mely a felsőség határait övezi.

11:9.9 (127.7) [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődei által e feladattal megbízott Bölcsesség-tökéletesítő.]

12. írás

A világegyetemek mindensége

12:0.1 (128.1) AZ EGYETEMES Atya tágas teremtésösszességének kiterjedése jóval meghaladja a véges felfogóképesség határait; a világmindenség óriási méretei még a rendembeliek fogalmait is meghaladják. A halandói elme azonban sokat megismerhet a

világegyetemek tervéről és elrendezéséről; megtudhattok valamennyit a fizikai szerveződésükről és a csodálatos igazgatásukról; sok ismeretet szerezhettek az idő hét felsőbb-világegyetemét és az örökkévalóság központi világegyetemét lakó értelmes lények különféle csoportjairól.

12:0.2 (128.2) Elvben, azaz az örök képességet és lehetőséget tekintve, az anyagi teremtést végtelennek vesszük, mivel az Egyetemes Atya ténylegesen végtelen, de a teljes anyagi teremtés tanulmányozásakor és megfigyelésekor megállapíthatjuk, hogy az bármely adott időpontban korlátozott, jóllehet a ti véges elmétek számára mindez viszonylag határtalan, gyakorlatilag korlátlan.

12:0.3 (128.3) A fizikai törvény tanulmányozásából és a csillagos terek megfigyeléséből eredő meggyőződésünk szerint a végtelen Teremtő mindenségrendi kifejeződése még nem kézzelfoghatóan végleges, és a Végtelen mindenségrendi kibontakozási lehetőségének nagy része még mindig önmagában áll és megnyilatkoztatlan. A teremtett lények számára a világmindenség talán közel véglegesnek tűnik, de messze van még a befejezéstől; az anyagi teremtésnek még mindig vannak fizikai határai, és az örökkévaló cél tapasztalásban kibontakozó kinyilatkoztatása még mindig folyamatban van.

1. A világmindenség térszintjei

12:1.1 (128.4) A világegyetemek mindensége nem végtelen mező, határtalan kocka vagy korlátlan kiterjedésű kör; egyértelműen kiterjedésekkel bír. A fizikai szerveződés és igazgatás törvényei egyértelműen alátámasztják, hogy a teljes térerő-

energia és anyag-erőtér halmaz végeredményben mint téregység, mint szervezett és összehangolt egész működik. Az anyagi teremtés megfigyelhető viselkedése egy véges határokkal bíró fizikai világegyetem létrehozását bizonyítékot. Egy egyszerre körön visszatérő és határozott végességű világegyetem létrehozásához az az általunk jól ismert tény szolgáltatja a végső bizonyosságot, hogy az alapenergia minden formája a paradicsomi gravitáció soha meg nem szűnő és abszolút vonzásának engedelmeskedve a világmindenség térszintjeinek görbült pályáin át áramlik oda-vissza.

12:1.2 (128.5) A világmindenség egymást követő térszintjei alkotják a kitöltött térnek — a már megszervezett és részben lakott vagy még megszervezendő és lakottá alakítandó teljes teremtésnek — a nagy övezeteit. Ha a világmindenség nem olyan elliptikus térszintek sorozatából állna, melyek egyre kisebb mértékben állnak ellen a mozgásnak, s amely térszintek viszonylag nyugodt körzetekkel váltakoznak, akkor szerintünk a mindenségrendi energiák egy része a végtelenbe tartana, egyenesen ki az úttalan térbe; azonban sehol sem találkozunk ilyen viselkedésű térerővel, energiával vagy anyaggal; ezek mindig a nagy térpályák útjait követve, befelé haladnak.

12:1.3 (129.1) A Paradicsomról kifelé, a kitöltött tér vízszintes kiterjedésében haladva a világmindenség hat egyközepű, elliptikus zárt görbében, a központi Szigetet körülvevő térszintekben nyilvánul meg:

12:1.4 (129.2) 1. A központi világegyetem — a Havona.

12:1.5 (129.3) 2. A hét felsőbb-világegyetem.

12:1.6 (129.4) 3. Az első külső térszint.

12:1.7 (129.5) 4. A második külső térszint.

12:1.8 (129.6) 5. A harmadik külső térszint.

12:1.9 (129.7) 6. A negyedik és legkülső térszint.

12:1.10 (129.8) A Havona, a központi világegyetem, nem idő-teremtés; ez öröklött. E soha nem kezdődő, soha nem végződő világegyetem egymilliárd fenséges tökéletességű szférából áll és mindezt hatalmas, sötét gravitációs testek veszik körül. A Havona középpontjában helyezkedik el az egyhelyben álló és abszolút értelemben állandósult helyzetű Paradicsom Szigete, melyet a huszonegy égitestje vesz körbe. A sötét gravitációs testeknek a központi világegyetem pereme körül keringő hatalmas tömegei miatt a központi teremtésrész tömegmennyisége nagyban meghaladja a nagy világegyetem hét övezetének teljes ismert tömegét.

12:1.11 (129.9) A Paradicsom-Havona rendszer, az örök Szigetet körülvevő örökkévaló világegyetem alkotja a világmindenség tökéletes és örökkévaló magját; mind a hét felsőbb-világegyetem és a külső tér minden tájéka meghatározott pályákon kering a paradicsomi égitestek és a Havona-szférák óriási központi halmaza körül.

12:1.12 (129.10) A hét felsőbb-világegyetem nem elsődleges fizikai szerveződés; határai sehol sem választanak szét csillagködöt, és nem is szelnek át helyi világegyetemet, elsődleges teremtési egységet sem. Az egyes felsőbb-világegyetek pusztán a szervezett és részben lakott Havona-utáni teremtésnek a

körülbelül hetedét kitevő térrajzi halmazát képezik, és mindegyik nagyjából egyenlő számú helyi világegyetemet foglal magába és nagyjából egyenlő mennyiségű teret tartalmaz. Helyi világegyetemek, a Nebadon, a hetedik felsőbb-világegyetem, az Orvonton egyik, viszonylag újabb teremtrésze.

12:1.13 (129.11) A nagy világegyetem a jelenlegi szervezett és lakott teremtrész. A mintegy hétbillió lakott bolygónyi halmozott evolúciós megnyilvánulási lehetőséggel rendelkező hét felsőbb-világegyetem alkotja, nem is említve a központi teremtés örök szféráit. E durva becslés azonban nem veszi figyelembe az épített, igazgatási szférákat, és nem foglalja magába a még szervezetlen világegyetemek távol eső csoportjait. A nagy világegyetem jelenlegi kimunkálatlan széle, egyenetlen és befejezetlen pereme a teljes csillagtérkép iszonyúan rendezetlen állapotával együtt azt sugallja a csillagok tanulmányozóinak, hogy még maga a hét felsőbb-világegyetem is befejezetlen. Ha belülről, az isteni középpontból bármely irányba kifelé haladunk, előbb-utóbb elérjük a szervezett és lakott teremtés legkülső határait; elérkezünk a nagy világegyetem legkülső határaihoz. És épp a legkülső határ közelében, e nagyszerű teremtés egyik távoli sarkában éli eseménydús létét a ti helyi világegyetemek.

12:1.14 (129.12) A külső térszintek. Messze kint a térben, a hét lakott felsőbb-világegyetemtől roppant nagy távolságban hatalmas és hihetetlenül nagy erőkörok és anyagiasuló energiakörök kialakulása zajlik. A hét felsőbb-világegyetem energiakörei és ezen erő-tevékenységet mutató óriási külső övezet között egy viszonylag nyugodt térkörzet helyezkedik el, melynek

kiterjedése változó, átlagosan azonban mintegy négyszázezer fényévnnyire tehető. E térkörzetekben nincs csillagköd — mindenségrendi felhő. E jelenségeket nálunk tanulmányozók nem tudnak biztosat afelől, hogy a hét felsőbb-világegyetemet körülvevő, viszonylagos nyugalmi körzetben létező térerőknek mi a pontos rendeltetése. De mintegy félmillió fényévvel a jelenlegi nagy világegyetem peremén túl megfigyelhetünk egy, a terjedelmében és erősségében már több mint huszonötmillió fényévnyi, hihetetlen energiaműködési körzetet. E hatalmas, energiát adó erőkerek az első külső térszintben helyezkednek el, abban a mindenségrendi működésű folytonos övben, mely a teljes ismert, szervezett és lakott teremtetést körülveszi.

12:1.15 (130.1) E vidékeken túli tevékenységek nagyságrendje még ezt is meghaladja, ugyanis az uverszai fizikusok már korán bizonyítékokat találtak az első külső térszintben folyó jelenségek legkülső tartományán több mint ötvenmillió fényévvel túl zajló térerő megnyilvánulásokra. Mindezek a megnyilvánulások kétségkívül arra engednek következtetni, hogy folyamatban van a világmindenség második külső térszintje anyagi teremtetésrészeinek szervezése.

12:1.16 (130.2) A központi világegyetem az örökkévalóság teremtetése; a hét felsőbb-világegyetem az idő teremtetése; a négy külső térszint rendeltetése kétségkívül a teremtetés véglegességének előidézése-kibontakoztatása. Vannak olyanok is, akik úgy tartják, hogy a Végtelen a végtelenségtől eltekintve sohasem nyilvánulhat meg teljesen; ezért feltételeznek egy további, eddig még kinyilvánítatlan teremtetést a negyedik, legkülső térszinten túl, egy talán örökké táguló, soha véget nem érő, végtelen világegyetemet. Nincs elméletünk arra nézve, hogy

hogyan lehet korlátozni akár a Teremtő végtelenségét, akár a teremtés lehetséges végtelenségét, de létének és igazgatásának módjából kiindulva a világmindenséget úgy tekintjük, mint amely korlátokkal bír, amelynek külső széleit a nyílt tér határokkal veszi körül és korlátozza.

2. A Korlátlan Abszolút területe

12:2.1 (130.3) Amikor az urantiai csillagászok az egyre nagyobb teljesítményű távcsöveiken át a külső tér titokzatos távolságait vizsgálják és megfigyelik a majdnem számtalan fizikai világegyetem csodálatos fejlődését, észre kell venniük, hogy valójában a Világmindenség Építészei kifürkészhetetlen terveinek nagyszerű munkálását szemlélik. Az igaz, hogy vannak bizonyítékaink, melyek valamiféle paradicsomi személyiségi hatások meglétére utalnak itt-ott azokban az óriási energia-megnyilvánulásokban, melyek e külső vidékeket ma jellemzik, nagyobb rálátással azonban a hét felsőbb-világegyetem külső határain túlnyúló téregységek általában a Korlátlan Abszolút területét alkotóknak tekinthetők.

12:2.2 (130.4) Bár az emberi szem segítség nélkül csupán két-három csillagködöt képes érzékelni az Orvonton felsőbb-világegyetem határain túl, azonban a távcsöveitek a kialakulóban lévő fizikai világegyetek szó szerint sok millióját tárják fel. A ma létező távcsövekkel megfigyelhető csillagos terek többsége az Orvontonban van, viszont fényképészeti eljárások alkalmazása révén a nagyobb távcsövek képesek messze a nagy világegyetem határain túlra, a külső tér tájékaiba behatolni, oda, ahol tömérdek világegyetem áll szervezés alatt. És még további sok millió

világegyetem található a jelenlegi eszközeikkel vizsgálható tartományokon túl is.

12:2.3 (130.5) A nem is olyan távoli jövőben az új távcsövek nem kevesebb mint 375 millió új galaxist fognak a csodálkozó urantiai csillagászok szeme elé tárni a messzi külső térből. Ezzel egy időben e nagyteljesítményű távcsövek azt is kimutatják majd, hogy azok az elszigetelt világegyetemek, melyeket korábban a külső térhez tartozónak hittek, valójában az Orvonton csillagrendszeri egységébe tartoznak. A hét felsőbb-világegyetem még mindig növekedik; mindegyikük peremterülete fokozatosan tágul; az új csillagködök egyensúlyi állapotba kerülése és szerveződése folyamatos; és az urantiai csillagászok által galaxison túlinak tartott némely csillagköd valójában az Orvonton szegélyéhez tartozik és velünk együtt utazik.

12:2.4 (131.1) Az uverszai csillagászat-hallgatók azt figyelik meg, hogy a nagy világegyetemet csillag- és bolygóhalmazok sorozatának olyan ősei veszik körül, melyek az egymásra következő külső világegyetemekből álló egyközepű gyűrűkként teljesen körülölelik a jelenleg lakott teremtszert. Az uverszai fizikusok számításai szerint e külső, még felderítetlen vidékek energia- és anyagtartalma már most sokszorosan felülmúlja a hét felsőbb-világegyetemben meglévő teljes anyagtömeget és energiatartalmat. Tudomásunk szerint a mindenségrendi erőnek a külső térszintekben zajló átalakulása a paradicsomi erőszervezők működését jelzi. Tudjuk azt is, hogy mindezen erők az ősei a nagy világegyetemet jelenleg mozgásban tartó fizikai energiáknak. Az orvontoni erőter-irányítóknak azonban semmi közük sincs

e távoli teremtsrészekhez, és az ott jelenlévő energia-megnyilvánulásoknak sincs kapcsolatuk a szervezett és lakott teremtsrészek erőter-köreivel.

12:2.5 (131.2) Igen keveset tudunk a külső tér elképesztően nagy léptékű jelenségeinek horderejéről. A jövő még nagyobb teremtsének folyamata zajlik most. Megfigyelhetjük roppant terjedelmét, észlelhetjük kiterjedését és érzékelhetjük fenséges méreteit, de különben nem tudunk sokkal többet e teremtsrészekről, mint az urantiai csillagászok. Amennyire mi tudjuk, sem emberi rendű anyagi lények, sem angyalok, sem más szellemteremtmények nincsenek jelen a csillagködökből, napokból és bolygókból álló külső gyűrűben. E távoli terület kívül esik a felsőbb-világegyetemi kormányzatok fennhatóságán és igazgatásán.

12:2.6 (131.3) Szerte az Orvontonban úgy gondolják, hogy egy újfajta teremts van folyamatban, a világegyetemek valamely rendjének kell az összeálló Végleges Testület jövőbeni tevékenységei színterévé válnia; és ha a feltevéseink helyesek, akkor a vég nélküli jövő mindannyiotok számára ugyanazt a lenyűgöző látványt tartogatja, mint amelyet a vég nélküli múlt nyújtott őseiteknek és elődeiteknek.

3. Világegyetemi gravitáció

12:3.1 (131.4) Az erő-energia minden formájára — legyen az anyagi, elmei vagy szellemi — egyaránt hatnak azok a vonzások, azok az egyetemes jelenlétek, melyeket gravitációnak nevezünk. A személyiség szintén érzékeny a gravitációra — az Atya kizárólagos körére; bár e kör kizárólag az Atyához tartozik, azonban ő a többi körből sem marad ki; az Egyetemes Atya

végtelen és ő a világmindenségben mind a négy abszolút-gravitációs körben hat:

12:3.2 (131.5) 1. Az Egyetemes Atya személyiség-gravitációja.

12:3.3 (131.6) 2. Az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációja.

12:3.4 (131.7) 3. Az Együttes Cselekvő elme-gravitációja.

12:3.5 (131.8) 4. A Paradicsom Szigetének mindenségrendi gravitációja.

12:3.6 (131.9) E négy kör nem kapcsolódik az alsó-paradicsomi erőközpontozáshoz; ezek nem erő-, energia- vagy erőter-körök. E körök abszolút jelenléti körök és Istenhez hasonlóan függetlenek az időtől és a tértől.

12:3.7 (132.1) Ezzel kapcsolatban érdemes feljegyezni néhányat azok közül az uverszai megfigyelések közül, melyeket az elmúlt néhány ezer év során a gravitációkutatók testületei végeztek. E szakértői munkacsoport a világmindenség különböző gravitációs rendszereivel kapcsolatban az alábbi következtetésekre jutott:

12:3.8 (132.2) 1. Fizikai gravitáció. A kutatók, miután közelítőleg kiszámították a nagy világegyetem teljes fizikai gravitációs képességét, aprólékos munkával összevetették ezt az eredményt a jelenleg működő teljes abszolút gravitációs jelenlét becsült értékével. E számítások szerint a nagy világegyetem teljes gravitációs hatása csak igen kis részét képezi a Paradicsom becsült gravitációs vonzásának, ha a számításokat a világegyetemi anyag alapvető fizikai egységeinek gravitációs válaszára alapozzuk. E kutatók arra a

meglepő következtetésre jutottak, hogy a központi világegyetem és az azt körülvevő hét felsőbb-világegyetem a Paradicsom abszolút-gravitációs vonzási tevékenységének jelenleg csupán mintegy öt százalékát köti le. Más szóval: a teljesség figyelembevételével elvégzett számítások szerint a Paradicsom Szigetének eleven mindenségrendi-gravitációs tevékenysége kilencvenöt százalékban a jelenlegi szervezett világegyetemek határain túl lévő anyagi rendszerek szabályozására fordítódik. E számítások mind az abszolút gravitációra vonatkoznak; az egyenes irányú gravitáció kölcsönhatás jellegű jelenség, mely csak a tényleges paradicsomi gravitáció ismerete alapján számítható ki.

12:3.9 (132.3) 2. Szellemi gravitáció. E kutatók ugyanezzel az összehasonlító becslési és számszerűsítő eljárással meghatározták a szellem-gravitáció jelenlegi működésképeségét és a Független Hírvivőkkel és más szellemszemélyiségekkel együttműködve megállapították a Második Forrás és Közepont hatásos szellem-gravitációjának összességét. Igen tanulságos megemlíteni, hogy az eredmények szerint a nagy világegyetemi szellem-gravitációs jelenlét tényleges és hatásos értéke nagyjából megegyezik azzal az értékkel, melyet a működő szellem-gravitáció jelenlegi teljes mértékének tartanak. Más szóval: a teljességi elmélet alapján elvégzett számítások szerint az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációjának gyakorlatilag az egésze jelenleg működőként figyelhető meg a nagy világegyetemben. Ha ezek az eredmények megbízhatók, akkor feltételezhetjük, hogy a külső térben kialakuló világegyetemek jelenleg teljes egészében nem-szellemiek. Ha ez igaz, akkor elégséges magyarázatul szolgál arra, hogy a szellemmel felruházott lények miért tudnak

oly keveset vagy egyáltalán semmit ezekről az óriási energia-megnyilvánulásokról azon kívül, hogy a jelenségek fizikai léte tényének tudatában vannak.

12:3.10 (132.4) 3. Elme-gravitáció. Az összehasonlító számításokhoz használható ugyanezen alapelvek alkalmazásával vizsgálták a szakértők az elme-gravitáció létének és megnyilvánulásának kérdését. A becsült elme-egységet három anyagi és három szellemi elmefajta átlagolásával számították ki, bár az elme-gravitáció becsléséhez szükséges alapegység meghatározásánál zavaró tényezőnek bizonyult az erőter-irányítók és segítőik elmefajtája. A teljességi elmélet alapján nem ütközött komoly nehézségekbe a Harmadik Forrás és Közepont elme-gravitációs működéskéességének becslése. Noha az eredmények ezúttal nem olyan egyértelműek, mint a fizikai és a szellemi gravitáció esetében, azért viszonylag tanulságosak, sőt izgalmasak. E kutatók levezetése szerint az Együttes Cselekvő értelmi vonzására adott elme-gravitációs válasznak nagyjából a nyolcvanöt százaléka ered a ma létező nagy világegyetemben. Ez arra enged következtetni, hogy a külső tér teremtésrészeiben jelenleg zajló, megfigyelhető fizikai tevékenységekhez elmeműködés is kapcsolódhat. Bár ez a becslés valószínűleg igen messze van a pontos értéktől, elvileg egyezik azon meggyőződésünkkel, hogy jelenleg értelmes erőszervezők irányítják a világegyetemi evolúciót a nagy világegyetem mostani külső határain túli térszintekben. Akármilyen is a természete ennek a feltételezett értelemnek, nyilvánvalóan nem érzékeny a szellem-gravitációra.

12:3.11 (133.1) Mindezek a számítások azonban a legjobb esetben is csak becslések, melyek feltételezett törvényszerűségek alapján

készültek. Úgy gondoljuk, hogy eléggé megbízhatóak. Még ha tartózkodna is néhány szellemlény a külső térben, az együttes jelenlétük akkor sem módosítaná jelentősen e roppant nagy mennyiségeket figyelembe vevő számításokat.

12:3.12 (133.2) A személyiség-gravitáció nem számítható ki. E kört felismerjük, de nem tudunk mérni rá érzékeny minőségi vagy mennyiségi valóságokat.

4. Tér és mozgás

12:4.1 (133.3) A mindenségrendi energia minden egysége elsődleges forgásban van, a küldetésének teljesítésén munkálkodik, miközben bejárja világegyetemi pályáját. A tér világegyetemei és azok részrendszerei és világai mind forgó szférák, melyek a világmindenségi térszintek végtelen körei mentén haladnak. Egyáltalán semmi nyugvó sincs a világmindenségben, kivéve magát a Havona központot, az örök Paradicsom-Szigetet, a gravitáció középpontját.

12:4.2 (133.4) A Korlátlan Abszolút szervesen a térre korlátozódik, de az Abszolútnak a mozgáshoz való viszonyában nem vagyunk ilyen bizonyosak. Vajon a mozgás eredendően megvan benne? Nem tudjuk. Azt tudjuk, hogy a mozgás nem a tér saját tulajdonsága; még magának a térnek a mozgásai sem belső eredetűek. A Korlátlannak a mozgáshoz való viszonyáról viszont nem sok bizonyosat tudunk. Valójában ki vagy mi felelős azokért a mérhetetlen erő-energia átalakulási megnyilvánulásokért, melyek a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem határain túl éppen folynak? A mozgás eredetével kapcsolatos nézeteink a következők:

12:4.3 (133.5) 1. Szerintünk az Együttes Cselekvő kelti a mozgást a térben.

12:4.4 (133.6) 2. Ha az Együttes Cselekvő okozza is a térmozgásokat, ezt nem tudjuk bizonyítani.

12:4.5 (133.7) 3. Az Egyetemes Abszolút nem kelt eredeti mozgást, de kiegyenlíti és szabályozza a mozgás keltette összes feszültséget.

12:4.6 (133.8) A külső térben nyilván az erőszervezők felelősek azoknak a hatalmas világegyetemi kereknek a kialakulásáért, melyek jelenleg a csillagevolúciós folyamatban vesznek részt, de azon képességük, hogy így működhessenek, csakis azért vált lehetővé, mert a Korlátlan Abszolút térjelenléte valamelyest megváltozott.

12:4.7 (133.9) A tér emberi szemszögből semmi — hiánylényegű; csak valami többletlényegűvel, nem térjellegűvel kapcsolatban létezik. A tér ugyanakkor valós. Mozgást tartalmaz és szabályoz. Sőt még mozog is. A térmozgásokat a következők szerint lehet csoportosítani:

12:4.8 (133.10) 1. Elsődleges mozgás — a tér lélegzése, magának a térnek a mozgása.

12:4.9 (133.11) 2. Másodlagos mozgás — az egymást követő térszintek váltakozó irányú mozgása.

12:4.10 (133.12) 3. Viszonylagos mozgások — viszonylagosak abban az értelemben, hogy nem a Paradicsomhoz mint alapponthoz viszonyítjuk őket. Az elsődleges és másodlagos mozgások

abszolútak, a mozdulatlan Paradicsomhoz viszonyított mozgások.

12:4.11 (133.13) 4. Kiegyenlítő vagy kölcsönösségi mozgás, melynek rendeltetése az összes többi mozgás összehangolása.

12:4.12 (134.1) A napotok és annak bolygói közötti jelenlegi kapcsolat, noha számos viszonylagos és abszolút mozgást mutat a térben, azt a benyomást kelti a csillagfigyelőkben, hogy viszonylag állandó helyzetet foglaltok el a térben, és hogy a környező csillaghalmazok és csillagáramlatok egyre növekvő sebességgel haladnak kifelé, ha egyre kijebb eső térbeli pontokra alkalmazzátok a számításokat. De nem erről van szó. Nem ismeritek fel a teljes kitöltött tér fizikai teremtsrészeinek jelenleg kifelé irányuló és egységes tágulását. A ti helyi teremtsrészetek (a Nebadon) ebben az általános táguló mozgásban vesz részt. Mind a hét felsőbb-világegyetem a világmindenség külső tájékaival együtt vesz részt a tér lélegzésének kétmilliárd éves körében.

12:4.13 (134.2) Amikor a világegyetek kiterjednek és összehúzódnak, a kitöltött térben lévő anyagi tömegek oda-vissza mozgást végeznek a paradicsomi gravitációs vonzás ellenében és annak engedelmeskedve. A teremtsrész anyagi energiatömegének mozgását okozó munka tér-munka, de nem erőter-energia munka.

12:4.14 (134.3) Noha a ti színeképelemzéses becsléseitek igen megbízhatóak a felsőbb-világegyeteketekhez vagy a szomszédos felsőbb-világegyeteketekhez tartozó csillagos terek csillagászati sebességének méréséhez, a külső tér területeinek megfigyelése esetében teljesen megbízhatatlanok. A színeképek

vonalai közeledő csillag esetében a szokványostól az ibolya felé tolódnak; e vonalak távolodó csillag esetében pedig a vörös felé tolódnak. Számos hatás eredményeként tűnik úgy, hogy a külső világegyetemek távolodási sebessége másodpercenkénti több mint százhatvan kilométerrel növekszik minden egymillió fényévnyi távolságnövekmény esetén. E számítási módszer szerint, figyelembe véve a nagyobb teljesítményű távcsövek jövőbeni alkalmazását, úgy fog tűnni, hogy ezek az igen távoli rendszerek a világegyetem e részétől a másodpercenkénti mintegy negyvennyolcezer kilométeres hihetetlen sebességgel távolodnak. De ez a megfigyelhető távolodási sebesség nem valóságos; a hiba számos oka között szerepel a megfigyelési szög hatása és egyéb tér-idő torzulások is.

12:4.15 (134.4) A torzítások legnagyobbika azonban onnan ered, hogy a külső tér hatalmas világegyetemei a hét felsőbb-világegyetem szomszédságában a nagy világegyetem keringési irányával szembe forgónak látszanak. Vagyis a csillagködök és az azokat kísérő napok és szférák miriádjai jelenleg az órajárás szerint forognak a központi teremtsérsz körül. A hét felsőbb-világegyetem az óra járásával ellentétes irányban forog a Paradicsom körül. Úgy tűnik, hogy a galaxisok második külső világegyeteme a hét felsőbb-világegyetemhez hasonlóan az óra járásával ellentétesen forog a Paradicsom körül. Az uverszai csillagfigyelők véleménye szerint van bizonyíték a távoli tér harmadik külső övében végbemenő forgómozgásokra, melyek egyre inkább az óra járásának megfelelő irányultságot kezdenek mutatni.

12:4.16 (134.5) Valószínű, hogy a világegyetemek egymásra következő térforgásainak váltakozó irányultságai

valamiképpen összefüggésbe hozhatók az Egyetemes Abszolút világmindenség-közi gravitációs eljárásával, mely az erők összehangolásából és a térfeszültségek kiegyenlítéséből áll. A mozgás csakúgy, mint a tér, a gravitáció kiegészítője és kiegyenlítője.

5. Tér és idő

12:5.1 (134.6) Miként a tér, az idő is a Paradicsom adománya, bár nem ugyanabban az értelemben, csak közvetve. Az idő a mozgásból származik és mert az elme önmagától tudatában van az események egymásra következésének. Gyakorlati szempontból a mozgás alapvető jelentőségű az idő számára, de mozgáson alapuló általános időegység nincs, hacsak a Paradicsom-Havona szabványnapot önkényesen nem választjuk annak. A tér lélegzésének teljessége megszünteti annak időforráskénti helyi értékét.

12:5.2 (135.1) A tér nem végtelen, még ha a Paradicsomról ered is; nem abszolút, mivel átjárja a Korlátlan Abszolút. A tér abszolút határait nem ismerjük, viszont tudjuk, hogy az idő abszolútuma az örökkévalóság.

12:5.3 (135.2) Az idő és a tér csak a tér-idő teremtsrészeiben, a hét felsőbb-világegyetemben szétválaszthatatlan. A nem-időléti tér (az idő nélküli tér) elvben létezik, de az egyetlen valóban nem-időléti tér a paradicsomi térség. A nem-térléti idő (a tér nélküli idő) a paradicsomszintű működés elméjében létezik.

12:5.4 (135.3) A Paradicsommal érintkező és a kitöltött teret a ki nem töltött tértől elválasztó viszonylag mozdulatlan középtéri körzetek az idő és az örökkévalóság közötti átmeneti körzetek,

és ennél fogva szükséges, hogy a paradicsomi zárandokok ne legyenek tudatuknál ezen átkelés alatt, amikor is megkapják a paradicsomi létjogosultságot. Az időtudattal rendelkező látogatók eljuthatnak a Paradicsomra alvás nélkül, ám ők az idő teremtményei maradnak.

12:5.5 (135.4) Az időhöz fűződő kapcsolatok nem léteznek a térben való mozgás nélkül, viszont az időtudat igen. A sorozatos egymásra következés tudatosíthatja az időt még a mozgás hiányában is. Az emberi elme azért kevésbé kötött az idő által, mint a tér által, mert ilyen az elme eredendő természete. Az alkotó emberi képzelet még a testben töltött földi lét napjai alatt is viszonylag időfüggetlen, noha az ember elméje erősen térkorlátolt. De maga az idő fejlődésileg nem az elme sajátja.

12:5.6 (135.5) Az idő érzékelésének három különböző szintje van:

12:5.7 (135.6) 1. Elme-érezelte idő — a sorozatok, a mozgás tudata és az időtartam érzéklete.

12:5.8 (135.7) 2. Szellem-érezelte idő — az Isten felé irányuló mozgás belső észlelése és a növekvő mértékű isteniség egyre magasabb szintjei felé való emelkedés mozgásának tudomása.

12:5.9 (135.8) 3. A személyiség egyedi időérzetet alakít ki a Valóságra való rálátásból, valamint a jelenlét tudatosságából és az időtartam tudomásából.

12:5.10 (135.9) A nem-szellemi lényegű állatok csak a múltat ismerik és a jelenben élnek. Az ember, akiben szellem lakozik, előrelátási (rálátási) képességekkel rendelkezik; az ember megjelenítheti a jövőt. Kizárólag az előretekintő és fokozatos

viszonyulások személyesen valósak. Az állandósult etika és a hagyományos erkölcsiség alig valamivel az állati szint fölött van. A sztoicizmus sem magasrendű önmegvalósítás. Az etika és az erkölcsök akkor válnak igazán emberivé, amikor lendületet adók és haladók, amikor világegyetemi valóság élteti azokat.

12:5.11 (135.10) Az emberi személyiség nem pusztán a tér-és-idő események velejárója; az emberi személyiség az ilyen események mindenségrendi okaként is működhet.

6. Egyetemes felügyelet

12:6.1 (135.11) A világegyetem nem-nyugvó. Az egyensúlyi állapot biztonsága nem a tehetetlenség eredménye, hanem a kiegyenlített energiák, az együttműködő elmék, az összehangolt morontiák, a szellem-felügyelet és a személyiség-egyesülés terméke. Az állandóság teljesen és mindig arányban áll az isteniséggel.

12:6.2 (135.12) A világmindenség fizikai szabályozásában az Egyetemes Atya a Paradicsom Szigetén keresztül gyakorol elsőbbséget és elsődlegességet; az Isten az Örökkévaló Fiú személyében abszolút a mindenségrend szellemi igazgatásában. Az elme területeit illetően pedig az Atya és a Fiú összehangoltan működik az Együttes Cselekvőben.

12:6.3 (136.1) A Harmadik Forrás és Közepont segédkezik a társított fizikai és szellemi energiák és szerveződések egyensúlyban tartásában és összehangolásában a mindenségrendi elme feletti uralmának abszolútsága révén, továbbá belső és általános fizikai és szellemi gravitációs

kiegészítő hatásainak gyakorlása által. Amikor és ahol kapcsolat alakul ki az anyagi és a szellemi között, akkor az ilyen elme-jelenség a Végtelen Szellem cselekedete. Az elme képes egyedül is összekötni az anyagi szint fizikai erőit és energiáit a szellemi erőterekkel és a szellemszint lényeivel.

12:6.4 (135.14) A világegyetemi jelenségek megfigyelésekor mindig ügyeljenek arra, hogy figyelembe vegyék a fizikai, az értelmi és a szellemi energiák közötti kölcsönös kapcsolatot, és hogy kellőképpen figyeltek azokra a váratlan jelenségekre, melyek a személyiség révén végbemenő egyesülésükkel járnak és azokra a megjósolhatatlan jelenségekre, melyek a tapasztalás által fejlődő Istenség és az Abszolútok tevékenységéből és válaszaiból erednek.

12:6.5 (135.15) A világegyetem jól csak mennyiségi értelemben vagy gravitációs mértékkel mérve számítható ki előre; még az elsődleges fizikai erők sem érzékenyek az egyenes irányú gravitációra, sőt a végleges világegyetemi valóságok magasabb elme-jelentéstartalmai és igaz szellemértékei sem. Minőségileg a világegyetem nem igazán megjósolható, már ami az erők új kapcsolódásait illeti, legyenek azok fizikai, elme- vagy szellemi jellegűek, bár számos ilyen energia- vagy erőtársulás részben előre kiszámítható, ha alapos megfigyelés alá vonjuk őket. Amint az anyagot, az elmét és a szellemet teremtményszemélyiség egyesíti, akkor már képtelenek vagyunk pontosan megjósolni az ilyen szabad akaratú lény döntéseit.

12:6.6 (135.16) Az elsőfajú erőnek, a kifejlődő szellemnek és a többi nem-személyes végleges minőségnek minden szakasza bizonyos, viszonylag állandó, de ismeretlen törvényeknek megfelelően látszik működni és jellegzetességük a cselekvés

mozgástere és a válasz képlékeny volta, melyek gyakran meghökkentőek, amikor valamely körülhatárolt és elszigetelt helyzet jelenségeiben találkoznak. Mi a magyarázata ennek a kiszámíthatatlan visszahatás-szabadságnak, mely ezekben a születőben lévő világegyetemi ténylegességekben mutatkozik? Ezek az ismeretlen, kifürkészhetetlen megjósolhatatlanok — akár az elsőfajú erőegység viselkedésének, egy azonosítatlan elmeszint válaszának vagy a külső térrész területeiben formálódó hatalmas elő-világegyetem jelenségének sajátosságai — valószínűleg feltárják a Végleges tevékenységeit és az Abszolútok jelenlét-cselekvéseit, melyek megelőzik az összes világegyetemi Teremtő működését.

12:6.7 (135.17) Nem igazán tudjuk, ám gyanítjuk, hogy ez a csodálatos változatosság és ez a tökéletes összehangoltság az Abszolútok jelenlétét és teljesítményét jelzi, és hogy a válaszok illetően változatossága a láthatóan egységes okozatiság mellett az Abszolútok érzékenységet mutatja, nem csak a közvetlen és helyzeti okokra, hanem az egész világmindenség minden egyéb okozati viszonyára is.

12:6.8 (135.18) Az egyének beteljesülés-őrangyalokkal rendelkeznek; a bolygóknak, csillagrendszereknek, csillagvilágoknak, világegyetemeknek és felsőbb-világegyetemeknek is megvannak a saját urai, akik a rájuk bízott területek javát keresik. A Havonát, sőt a nagy világegyetemet ilyen nagy felelősségekkel felruházottak felügyelik. De ki biztosítja a Paradicsomtól a negyedik, legkülső térszintig terjedő világmindenség, mint egész alapvető szükségleteit, és ki törődik mindezekkel? E nagyfokú gondoskodás öröktől való létezésen alapuló értelemben valószínűleg a paradicsomi

Háromságnak tulajdonítható, ám tapasztalási nézőpontból a Havonán túli világegyetemek megjelenése függ:

12:6.9 (135.19) 1. Az Abszolútoktól a kibontakozás lehetőségében.

12:6.10 (135.20) 2. A Véglegestől az irányításban.

12:6.11 (137.1) 3. A Legfelsőbbtől az evolúciós összehangolódásban.

12:6.12 (137.2) 4. A Világmindenség Építészeitől az egyedi irányítók megjelenését megelőző igazgatásban.

12:6.13 (137.3) A Korlátlan Abszolút kitölti az egész teret. Az Istenségi és az Egyetemes Abszolútnak a pontos helyzetét nem ismerjük, de azt tudjuk, hogy az utóbbi mindig működik ott, ahol az Istenségi és a Korlátlan Abszolút működik. Az Istenségi Abszolút talán mindenhol jelen lehet, de a térben aligha. A Végleges jelen van vagy valamikor majd jelen lesz a térben a negyedik térszint külső határáig. Abban kételkedünk, hogy a Végleges valaha is megjelenik a térben a világmindenség határain túl, ám e határokon belül a Végleges egyre növekvő mértékben kapcsolódik be a három Abszolút kibontakozási lehetőségeinek teremtő szerveződésébe.

7. A rész és az egész

12:7.1 (137.4) Minden időben és térben, és akármilyen természetű valósággal kapcsolatban hat egy feltartóztathatatlan és személytelen törvény, mely egyenértékű a mindenségrendi gondviselés feladatkörével. Irgalom jellemzi az Istennek az egyén iránti szeretetteljes beállítottságát; pártatlanság hajtja az Isten viselkedését a teljesség irányában. Isten akarata nem feltétlenül kerekedik felül a részben — valamely személyiség

szívében — de ténylegesen az ő akarata irányítja az egészet, a világegyetemek mindenségét.

12:7.2 (137.5) A minden lényével való minden viszonyára vonatkozóan igaz, hogy Isten törvényei nem saját maguktól fogva önkényesek. Számotokra, akik korlátolt belátással és véges nézőponttal rendelkeztek, Isten cselekedetei gyakorta szükségképpen önhatalmúnak és önkényesnek tűnnek. Isten törvényei pusztán Isten szokásai, annak módja, ahogyan a dolgokat újra és újra teszi; és ő mindig minden dolgot jól cselekszik meg. Úgy látjátok, hogy Isten ugyanazt a dolgot ugyanúgy teszi meg többször is, s ez egyszerűen azért van így, mert ez a legjobb módja az adott dolog megtételének az adott körülmények között; és mivel a legjobb út a helyes út, ezért a végtelen bölcsesség a dolgoknak mindig e pontos és tökéletes megtételét rendeli el. Emlékezzetek arra is, hogy a természet az Istenségnek nem kizárólagos cselekedete; egyéb hatások is közrejátszanak azokban a jelenségekben, melyeket az ember természetnek nevez.

12:7.3 (137.6) Ellentmond az isteni természetnek az, hogy bármiféle torzulást szenvedjen vagy bármikor is megengedje valamiféle tisztán személyes cselekedet alacsonyabb rendű kivitelezését. Tisztában kell lenni azonban azzal, hogy ha bármely helyzet isteniségében, bármely körülmény szélsőségességében, bármely esetben, amikor is a legfelsőbb bölcsesség másmilyen viselkedés igényét jelzi — ha a tökéletesség igénye bármely okból más, egy jobb viszonzási módot követel meg, akkor és ott a végtelen bölcsességű Isten e jobb és megfelelőbb módon működik. Ez egy magasabb törvény kifejeződése és nem egy alacsonyabb törvény érvénytelenítése lenne.

12:7.4 (137.7) Az Isten nem rabja a megszokásnak, hogy saját akaratos cselekedeteit ismételtse. Nincs összeütközés a Végtelen törvényei között; ezek mind a tévedhetetlen természet tökéletes következményei; mind a hibátlan döntéseket kifejező megkérdőjelezhetetlen cselekedetek. A törvény egy végtelen, tökéletes és isteni elme változatlan válasza. E nyilvánvaló azonosságtól függetlenül Isten cselekedetei mind az ő akarata szerint valók. Istenben „nincs változás, vagy változásnak árnyéka”. De mindaz, amit az Egyetemes Atyáról bizton elmondhatunk, már nem állítható ugyanilyen bizonyossággal az ő alárendelt értelmeiről vagy az ő evolúciós teremtményeiről.

12:7.5 (137.8) Mivel az Isten változatlan, ezért bízhattok abban, hogy minden szokványos körülmény közepette ugyanazt a dolgot ugyanazon egyedi és szokványos módon cselekszi meg. Az Isten az állandóság biztosító minden teremtetten dolog és lény számára. Ő az Isten; ezért nem változik ő.

12:7.6 (138.1) Mindezen állhatatos viselkedés és egységes cselekvés személyes, tudatos és magas fokon akarati, ugyanis a nagy Isten nem tehetetlen rabja a saját tökéletességének és végtelenségének. Az Isten nem öntevékeny önműködő erő; ő nem valamiféle szolgáló törvény-kötött hatalom. Isten nem matematikai egyenlet vagy vegytani képlet. Ő szabad akaratu és elsődleges személyiség. Ő az Egyetemes Atya, személyiséggel gazdagon felruházott lény és minden teremtmény-személyiség egyetemes forrása.

12:7.7 (138.2) Az Isten akarata nem egységesen érvényesül az istenkereső anyagi halandó szívében, de ha az időkeretet a pillanattól a teljes első életre tágitjuk, akkor Isten akarata egyre

inkább észlelhető azokban a szellemi gyümölcsökben, melyek a szellem vezette Isten-gyermekek életében teremnek. Ha pedig az emberi élet tovább gyarapszik a morontia tapasztalásban, az isteni akarat egyre fényesebben világlik ki az idő ama teremtményeinek szellemiesülő cselekedeteiből, akik elkezdtek megízlelni az ember személyisége és az Egyetemes Atya személyisége közötti viszony megtapasztalásából származó isteni boldogságokat.

12:7.8 (138.3) A személyiség szintjén az Isten Atyasága és az emberek közötti testvériség képezi a rész és az egész feloldhatatlan ellentmondását. Isten minden egyes egyént úgy szeret, mint a mennyei család egy tagját. Isten ugyanakkor az összes egyént szereti; nem tesz különbséget a személyek között, és a szeretetének egyetemessége hozza létre a teljesség kapcsolatát, az egyetemes testvériséget.

12:7.9 (138.4) Az Atya szeretete abszolút értelemben egyénivé tesz minden egyes személyiséget, mint az Egyetemes Atya különleges gyermekét, akiből csupán egy van a végtelenségben, olyan saját akarattal rendelkező teremtményt, aki helyettesíthetetlen a teljes örökkévalóságban. Az Atya szeretete dicsőít meg minden Isten-gyermecket, világítja meg a mennyei család minden egyes tagját, a mindenek Atyjának testvéri körén kívül eső személytelen szintekkel szemben élesen kirajzolja minden egyes személyes lény különleges természetét. Az Isten szeretete szembetűnően mutatja meg minden egyes saját akarattal bíró teremtmény páratlan értékét, hibátlanul tárja fel azt a magasrendű értéket, melyet az Egyetemes Atya adományozott minden egyes gyermekének a paradicsomi besorolású legmagasabb teremtvő

személyiségektől azokig az akarat méltósággal bíró legalacsonyabb rendű személyiségekig, akik vad embertörzsekben élnek az emberi faj keletkezésekor az idő és tér valamely evolúciós világán.

12:7.10 (138.5) Az Istennek az egyén iránti szeretete hozza létre a minden egyén isteni családját, a paradicsomi Atya szabad akaratú gyermekeinek egyetemes testvériségét. És mivel ez a testvériség egyetemes, ezért ez a teljesség kapcsolata. A testvériség, ha egyetemes, nem az egyes kapcsolatokat mutatja meg, hanem a minden kapcsolatot. A testvériség a teljesség valósága és ezért felfedi a teljesség tulajdonságait, szembeállítva azokat a részleges tulajdonságaival.

12:7.11 (138.6) A testvériség tényszerű kapcsolat minden világegyetemi létet élő személy között. Egyetlen személy sem vonhatja ki magát azon előnyök vagy hátrányos következmények alól, melyek a más személyekkel való kapcsolat eredményeképpen jelennek meg. A rész az egészhez való viszonyának mértékében nyer vagy szenved. Az egyes emberek jó erőfeszítései minden ember hasznára válnak; az egyes emberek tévedése vagy rossz volta az összes ember szenvedését növeli. Miként a rész mozog, úgy halad az egész is. Miként az egész fejlődik, úgy fejlődik a rész is. A rész és az egész egymáshoz viszonyított sebessége határozza meg azt, hogy a részt az egész tehetetlensége tartja-e vissza vagy a mindenségrendi testvériség lendülete viszi-e előre.

12:7.12 (139.1) Valóságos rejtély az, hogy az Isten meglehetősen személyi öntudattal rendelkező lény, akinek lakóhelyei vannak a világban, s ugyanakkor személyesen jelen van egy ilyen hatalmas világegyetemben és személyes kapcsolatban áll a jó

közelítéssel végtelen számú lénnel. Hogy e jelenség az emberi felfogóképességen túl való léte miatt rejtélynek tűnik, semmiképpen ne gyöngítse a hiteteket! Ne engedjétek, hogy a végtelenség kiterjedtsége, az örökkévalóság mérhetetlen terjedelme és az Isten páratlan jellemének nagyszerűsége és dicsősége megfélemlítsen, eltántorítson vagy elbátortalanítson benneteket; ugyanis az Atya egyikőtöktől sincs nagyon messze; bennetek lakozik ő, és szó szerint őbenne mozgunk, ténylegesen élünk és igazából őbenne vagyunk mi.

12:7.13 (139.2) Még ha a paradicsomi Atya az isteni teremtmőin és a teremtmény-gyermekein keresztül működik is, ő akkor is élvezi a veletek kialakított legbensőségesebb kapcsolatot, mely oly árnyalt, olyannyira személyes, hogy már meghaladja az én értelmemet is — ez pedig az Atya szilánkjának rejtélyes közössége az emberi lélekkel és az annak tényleges lakóhelyét képező halandói elmével. Azzal, hogy tudod mit kezdj Isten ezen ajándékaival, azt is tudod, hogy az Atya nem csak az isteni társaival van bensőséges kapcsolatban, hanem az időben élő, evolúciós halandó gyermekeivel is. Az Atya valóban a Paradicsomon tartózkodik, de az ő isteni jelenléte az emberek elméjében is ott lakozik.

12:7.14 (139.3) Még ha egy Fiú szelleme ki is áradhat minden testbe, még ha egy Fiú egyszer a halandói húsvér testhez hasonló alakban veletek lakozott is, még ha szeráf vigyáz is rád személyesen és vezeti lépteidet, hogyan is remélheti a Második és a Harmadik Forrás ezen isteni lényeknek akármelyike, hogy közelebb kerülhet hozzád vagy tökéletesebben megérthet téged, mint az Atya, aki önmagából adott neked egy részt, hogy

benned legyen, hogy a te valóságos és isteni, sőt örök sajátlényeged legyen?

8. Anyag, elme és szellem

12:8.1 (139.4) „Az Isten szellem”, de a Paradicsom nem az. Mindig az anyagi világegyetem a színpad, ahol az összes szellemi tevékenység zajlik; a szellemlények és a szellemi felemelkedők az anyagi valóság fizikai szféráiban élnek és munkálkodnak.

12:8.2 (139.5) A mindenségrendi erő adományozása, a mindenségrendi gravitáció területe a Paradicsom Szigetének rendeltetése. Minden eredeti erő-energia a Paradicsomból áramlik ki, és a majdani számtalan világegyetemet felépítő anyag most kiterjedt gravitációs jelenlét formájában kering keresztül a világmindenségen, ami a kitöltött tér erő-töltését alkotja.

12:8.3 (139.6) Bármilyen átalakuláson megy is át az erő a külső világegyetekben, miután a Paradicsomból kiindult, halad előre, mindig érzékenyen az örökkévaló Sziget soha meg nem szűnő, mindig jelenlévő, kifogyhatatlan vonzására, engedelmesen és elválaszthatatlanul keringve örökre a világegyetek örök térösvényein. A fizikai energia nem más, mint az egyetemes törvénynek igazán és állandóan engedelmeskedő valóság. Csak a teremtményi akarattal jellemzett teremtsrészekben került sor az isteni ösvényektől és az eredeti tervektől való eltérésre. Az erőter és az energia a központi paradicsomi Sziget egyensúlyának, változatlanságának és örökkévalóságának egyetemes bizonyítéka.

12:8.4 (139.7) A szellem adományozása és a személyiség szellemiesülése, a szellemi gravitáció területe, ténylegesen az Örökkévaló Fiú birodalma. A Fiúnak e szellem-gravitációja, mely örökké magához vonz minden szellemi valóságot, éppoly valóságos és abszolút, mint a Paradicsom Szigetének mindenható anyagi vonzása. De az anyagias beállítottságú ember természetesen sokkal könnyebben eligazodik a fizikai természetű anyagi megnyilvánulásokon, mint az éppoly valós és komoly szellemi természetű folyamatokon, melyeket kizárólag a lélek képes érzékelni szellemi alapú éleslátás révén.

12:8.5 (140.1) Amint valamely személyiség elméje a világegyetemben elkezd szellemiesülni — Istenszerűvé válni — egyre kevésbé marad fogékony a gravitációra. A fizikai-gravitációs válasszal mért valóság a szellemtartalom minősége által meghatározott valóság ellentétele. A fizikai-gravitációs esemény a nem-szellemi energia mennyiségi meghatározója; a szellemi-gravitációs esemény az isteniség élő energiájának minőségi mértéke.

12:8.6 (140.2) Ami a Paradicsom a fizikai teremtnak és ami az Örökkévaló Fiú a szellemi világegyetemnek, ugyanaz az Együttes Cselekvő az elme birodalmainak — az anyagi, a morontiai és a szellemi lények és személyiségek értelmes világegyetemének.

12:8.7 (140.3) Az Együttes Cselekvő mind az anyagi, mind a szellemi valóságokra válaszol és ezért eredendően minden értelmes lény egyetemes segítőjévé válik, ama lényeké, akik a teremtné anyagi és szellemi szakaszainak egyesülését jelenthetik. Az értelemmel való felruházottság, az anyagi és a szellemi számára való segédkezés az elme jelenségében, az Együttes

Cselekvő kizárólagos területe, aki így a szellemi elme társává, a morontia elme lényegévé és az idő evolúciós teremtményei anyagi elméjének valójává válik.

12:8.8 (140.4) Az elme nem más, mint a teremtmény-személyiségek módszere a szellemvalóságok megtapasztalásához. Végző soron még az emberi elme egyesítő lehetőségei is, tehát a dolgok, az eszmék és az értékek összehangolásának képessége is anyagfeletti.

12:8.9 (140.5) Noha nemigen lehetséges, hogy a halandói elme megértse a viszonylagos mindenségrendi valóság hét szintjét, mégis az emberi értelemnek képesnek kell lennie a véges valóság három működési szintjének jelentéséből sokat felfogni:

12:8.10 (140.6) 1. Anyag. Szervezett energia, mely alá van rendelve az egyenes irányú gravitációnak, kivéve, ha mozgás módosítja vagy ha elme korlátozza.

12:8.11 (140.7) 2. Elme. Szervezett tudat, mely nincs teljes mértékben alávetve az anyagi gravitációnak, és amely akkor szabadul fel igazán, ha szellem módosítja.

12:8.12 (140.8) 3. Szellem. A legfelsőbb személyes valóság. Az igaz szellemre nem hat a fizikai gravitáció, de végző soron szellemből válik a személyiség-rang összes kialakuló energiarendszerének serkentő hatása.

12:8.13 (140.9) Minden személyiség létezésének célja szellemi; az anyagi megnyilvánulások viszonylagosak, és a mindenségrendi elme lép e világegyetemi ellenpontok közé. Az elme adományozása és a szellem segédkezése az Istenség, a

Végtelen Szellem és az Örökkévaló Fiú társszemélyiségeinek munkája. A teljes Istenség-valóság nem elme, hanem szellem-elme — személyiség által egyesített elme-szellem. Mindazonáltal a szellem és a dolog abszolútjai az Egyetemes Atya személyében érnek össze.

12:8.14 (140.10) A Paradicsomon a három energia, tehát a fizikai, az elme- és a szellemi energia összhangban van. Az evolúciós mindenségrendben az energia-anyag uralkodik, kivéve a személyiséget, amelyben az elme közvetítésével a szellem törekszik az uralomra. A szellem minden teremtmény személyiség-tapasztalásának alapvető valósága, mert az Isten szellem. A szellem nem változik, s ezért, minden személyiségi viszonyban, meghaladja mind az elmét, mind az anyagot, melyek a fokozatos fejlődés tapasztalati változói.

12:8.15 (140.11) A mindenségrendi evolúcióban az anyag az elme által vetett bölcséleti árnyékká lesz az isteni megvilágosodás szellem-fényességének jelenlétében, ám ez nem érvényteleníti az anyag-energia valóságát. Az elme, az anyag és a szellem mind egyenlő mértékben valóságos, de a személyiség számára az isteniség elérésében nem egyenértékűek. Az isteniség tudata fokozatos szellemi tapasztalás.

12:8.16 (141.1) Minél fényesebben ragyog a szellemiesült személyiség (az Atya a világegyetemben, a lehetséges szellemszemélyiség szilánkja az egyes teremtményben), annál nagyobb árnyékot vet a beavatkozó elme a saját anyagi burkára. Az időben az emberi test éppoly valós, mint az elme vagy a szellem, de a halált mind az elme (a személyazonosság), mind a szellem túléli, a test azonban nem. A mindenségrendi valóság lehet nemlétező a személyiségi tapasztalásban. Ilyen

értelemben van bölcséleti jelentősége a ti görög szóképeknek — az anyag, mint a valóságosabb szellemanyag árnyéka.

9. Személyes valóságok

12:9.1 (141.2) A szellem az alapvető személyes valóság a világegyetemekben, és a személyiség alapvető a szellemi valósággal kapcsolatos minden fejlődési tapasztalásban. A személyiségi tapasztalás minden szakasza az egymást követő világegyetemi fejlődési szinteken bőven el van látva a csábító személyes valóságok felfedezéséhez vezető vezérfonalakkal. Az ember igaz végzete új és szellem-célok megteremtésében áll fenn s ezután pedig az ilyen nem-anyagi értékű fenséges célok mindenségrendi vonzására való válaszadásban.

12:9.2 (141.3) A szeretet a személyiségek közötti jótékony társulás titka. Egyszeri érintkezés eredményeként nem ismerhetsz meg egy embert. A zenét nem ítélheted meg helyesen mennyiségtani levezetés útján, még ha a zene matematikailag egyfajta szabályos ismétlődés is. Egy távbeszélő-előfizető száma semmilyen mértékben nem azonosítja magának az előfizetőnek a személyét és nem is mond semmit annak jelleméről.

12:9.3 (141.4) A matematika, az anyagi tudomány nélkülözhetetlen a világegyetem anyagi oldalról való feltáró vizsgálatához, ám ez a tudás nem szükségképpen része az igazság teljesebb megértésének vagy a szellemi valóságok személyes értékelésének. Nemcsak az élet birodalmaiban, hanem még a fizikai energia világában is két vagy több dolog összege nagyon gyakran valamivel több, vagy valamiben más, mint az ilyen összesítések kiszámítható, összeadódó következményei. Az egész matematika, a bölcsélet teljes területe, a legfejlettebb

fizika vagy vegyészet sem képes megjósolni vagy megmondani, hogy két gázállapotú hidrogénatom és egy gázállapotú oxigénatom egyesülésének eredménye egy új, minőségileg az összetevőket meghaladó anyag — a folyékony víz lesz. Ezen egy életvegytani jelenség teljes megértésének meg kellett volna akadályoznia az anyagelvű bölcselet és a működéselvű mindenségtan kialakulását.

12:9.4 (141.5) Műszaki elemzéssel nem állapítható meg, hogy egy személy vagy egy dolog mire képes. Például: A vízzel hatékonyan lehet tüzet oltani. Mindennapos tapasztalat, hogy a víz oltja a tüzet, de e tulajdonsága a víz semmiféle vizsgálatával nem volna kimutatható. Az elemzés megadja, hogy a víz hidrogénből és oxigénből áll; ezen elemek további vizsgálata azt mutatja ki, hogy az oxigén igencsak elősegíti az égést és hogy a hidrogén maga könnyen éghető gáz.

12:9.5 (141.6) A vallásokat azért válik valóságossá, mert kilép a félelem rabszolgaságából és a babonaság béklyójából. Bölcseletek a tantételektől és a hagyományoktól való megszabadulásért küzd. Tudományok hosszú ideje őrlődik igazság és tévedés közepette, míg az elvonatkoztatás körétől, a matematika rabszolgaságától, és a működésközpontú anyagelvűség viszonylagos vakságától való szabadulásért harcol.

12:9.6 (142.1) A halandó emberben él egy szellemi mag. Az elme nem más, mint az isteni szellem-mag körül létező és anyagi környezetben működő személyes-energia rendszer. A személyes elme és a szellem közötti élő kapcsolat alkotja az örökkévaló személyiség világegyetemi kibontakozási lehetőségét. Igazi gond, tartós csalódottság, súlyos vereség

vagy elkerülhetetlen halál csak azután jelentkezhet, ha az önös képzetek teljesen kiszorítják a központi szellemi mag kormányzó hatalmát, s így összezúzzák a személyazonosság mindenségi tervét.

12:9.7 (142.2) [Közreadta egy, a Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

13. írás

A Paradicsom szent szférái

13:0.1 (143.1) A PARADICSOM központi Szigete és a Havona legbelső bolygókörei közötti térben különleges szférák három kisebb köre található. A legbelső kör az Egyetemes Atya hét titkos szféráját alkotja; a második csoport az Örökkévaló Fiú hét fényes világából áll; a legkülsőben a Végtelen Szellem hét hatalmas szférája, a Hét Tökéletes Szellem központi székhely-világa van.

13:0.2 (143.2) Az Atya, a Fiú és a Szellem e három, hét-hét bolygóból álló köre nagyszerűségében páratlan és elképzelhetetlen dicsőségű szférákat képez. Még az anyagi vagy fizikai felépítésük is számotokra ismeretlen minőséget képvisel. Anyagi értelemben mindegyik kör más és más, és az egyes körök egyes világai is eltérnek egymástól, kivéve a Fiú hét világát, melyek a fizikai felépítésüket tekintve azonosak. Mind a huszonegy hatalmas szféra és mindegyik hetes csoport eltérő mértékben alakított örökkévalóvá. Amennyire tudjuk, ezek mindig is léteztek; hasonlóan a Paradicsomhoz, ezek is örökkévalók. Eredetükre vonatkozóan nincsenek sem feljegyzések, sem szóbeli emlékek.

13:0.3 (143.3) Az Egyetemes Atya hét titkos szférája, mely a Paradicsom körül, az örökkévaló Szigethez nagyon közel kering, nagymértékben tükrözi az örökkévaló Istenségek központi ragyogásának szellemi fényességét, az isteni dicsőség fényét árasztva szerte a Paradicsomon és még a Havona hét körében is.

13:0.4 (143.4) Úgy tűnik, hogy az Örökkévaló Fiú hét szent világán erednek a szellem-fényesség személytelen energiái. A hét fénylő szférán személyiséggel bíró lény nem tartózkodhat. A világok szellemi dicsőséggel világítják be az egész Paradicsomot és a Havonát, és tiszta szellem-fényességet küldenek a hét felsőbb-világegyetembe is. A második kör ragyogó szférái fényüket (hő nélküli fényt) a Paradicsomra és a hétkörös központi világegyetem milliárdnyi világára is kisugározzák.

13:0.5 (143.5) A Végtelen Szellem hét világát a Hét Tökéletes Szellem foglalja el, akik a hét felsőbb-világegyetem rendeltetési céljának elérése felett gyakorolnak ellenőrzést, s akik az Istenség Harmadik Személyének szellemi fényét árasztják ezen idő és tér teremtsrészek számára. Az egész Havona, bele nem értve a Paradicsom Szigetét, az ő szellemivé lényegítő befolyásukban fürdik.

13:0.6 (143.6) Bár az Atya világai minden, az Atya adományával bíró személyiség számára végleges rendű szférák, mégsem ez a kizárólagos rendeltetésük. Számos nem-személyes lény és entitás tartózkodik e világokon. Az Atya köréhez tartozó világok és a Fiú köréhez tartozó világok mindegyike más és más válfajú állandó létpolgárságot feltételez, azonban szerintünk a Fiú világait a személyestől különböző lények

azonos fajtái lakják. A Divinington honosai között vannak az Atya-szilánkok is; az egyéb, állandóan itt tartózkodó rendeket itt nem ismertetjük.

13:0.7 (143.7) A huszonegy paradicsomi égitest sokféle célt szolgál a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben egyaránt, mely célokat e beszámolóknak nem közöljük. Oly keveset érthettek meg e szférák életéből, hogy semmi remény sincs arra, hogy valamiféle következetes képet tudnátok róluk kialakítani, legyen szó akár azok természetéről, akár azok rendeltetéséről; számotokra teljesen ismeretlen tevékenységek ezrei folynak ott. E huszonegy szféra jelenti a világmindenség rendeltetésének magvában valóit. Ezen írások révén legfeljebb csak halvány képet rajzolhatunk bizonyos, korlátozott mértékben ismertethető olyan tevékenységekről, melyek a nagy világegyetem — vagyis inkább a nagy világegyetem hét övezete egyikének — jelenlegi világegyetemi korszakát jellemzik.

1. Az Atya hét szent világa

13:1.1 (144.1) Egyedül a szent életszférák Atya-köre tartalmazza a világegyetemek mindenségében az eredendően meglévő személyiségtitkokat. A Paradicsom ezen égitestjei, a három kör legbelsőbbjében azok, melyek egyedül tiltott területek a központi világegyetem személyiségei számára. Az alsó-Paradicsom és a Fiú világai hasonlóképpen el vannak zárva a személyiségek elől, de e területeken egyébként sincs semmi, ami személyiségi viszonylatban érdekes lenne.

13:1.2 (144.2) Az Atya paradicsomi világait a Háromság Állandó Fiainak legfelsőbb rendje, a Felsőség háromságivá tett Titkai

vezetik. E világokról keveset tudok közölni; a számos és különféle tevékenységeikről pedig még kevesebbet. Ezek az ismeretek csak azokra a lényekre tartoznak, akik ott tartózkodnak és onnan indulnak. Jómagam e különleges világok közül hatot némileg ismerek, mégsem szálltam le soha a Diviningtonon; az a világ számomra tiltott.

13:1.3 (144.3) E világok titokzatos voltának egyik magyarázata abban rejlik, hogy e szent szférák mindegyike a paradicsomi Háromságot alkotó Istenségek sajátos megjelenítése vagy megnyilatkozása; ez nem személyiség, hanem az Isteniség egyedi jelenléte, melyet kizárólag olyan értelmek ama különleges csoportjai képesek értékelni és megérteni, akik ott lakoznak vagy az adott szférára beléphetnek. A Felsőség háromságivá tett Titkai ezen szakosodott és személytelen Isteniség-jelenléteknek a személyes segítői. A Felsőség Titkai felsőbb személyes lények, akik magasztos és nagy pontosságot igénylő munkájukhoz kiváló képességekkel rendelkeznek és ahhoz nagyszerűen alkalmazkodtak.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. E világ, sajátos értelemben az „Atya kebele”, az Egyetemes Atya személyes-közösségi szférája, és azon az ő isteniségének különleges megnyilatkozása. A Divinington a Gondolatigazítók paradicsomi gyülekezőhelye, de egyúttal számos egyéb, az Egyetemes Atyától származó entitás, személyiség és más lény otthona is. Az Örökkévaló Fiú mellett számos személyiség közvetlenül az Egyetemes Atyának az egyedüli cselekedetéből származik. Kizárólag az Atya-szilánkok és a közvetlenül és kizárólagosan az Egyetemes Atyától származó személyiségek és egyéb lények találkoznak és működnek e helyen.

13:1.5 (144.5) A Divinington titkai közé tartozik a Gondolatigazítók adományozásának és küldetésének titka. E paradicsomi szféra titkát képezi az ő természetük, eredetük és az a mód, ahogy az evolúciós világok alacsonyrendű teremtményeivel kapcsolatot teremtenek. E bámulatos folyamatok minket, többieket személyesen nem érintenek, és ezért tartják az Istenségek helyénvalónak, hogy e nagyszerű és isteni segédkezés némely vonását nem ismertetik meg velünk teljes mélységében. Amilyen mértékben kapcsolatba kerültünk az isteni tevékenység e szakaszával, addig teljes mértékben megismerhetjük a folyamatokat, azonban e nagyszerű adományozás legapróbb részleteiről már nincs teljes körű ismeretünk.

13:1.6 (145.1) E szféra titkai közé tartoznak továbbá az Atyaszilánkok minden egyéb formáinak, a Gravitációs Hírvivőknek és az átlalatok nem ismert seregnyi egyéb lénynek a természetével, rendeltetésével és tevékenységével kapcsolatos titkok. Felettébb valószínű, hogy a Diviningtonnal kapcsolatos azon igazságok, melyekről nekem nem lehet tudomásom, amennyiben azok kinyilatkoztatnának, csak összezavarnának és hátráltatnának a jelenlegi feladatomban, és, ismétlem, talán meg is haladják a rendem felfogóképességének határait.

13:1.7 (145.2) 2. SZONARINGTON. E szféra a „Fiú kebele”, az Örökkévaló Fiú személyes fogadóvilága. Ez a hely a paradicsomi központja a felemelkedő és alászálló Istenfiaknak, amikor és miután megkapták a teljes hatáskört és a végleges kinevezést. E világ a paradicsomi otthona az Örökkévaló Fiú összes Fiának, valamint az ő mellérendelt és társ Fiainak. Számos olyan isteni fiúi rend is köthető e fenséges helyhez,

melyeket a halandók nem ismerhetnek, lévén, hogy azok nem kapcsolódnak azokhoz a felemelkedési tervmintákhoz, melyek rendeltetése az emberek szellemi fejlődésének segítése a világegyetemeken keresztül egészen a Paradicsomig.

13:1.8 (145.3) A Szonarington titkai közé tartozik az isteni Fiak megtestesülésének titka. Amikor az Isten Fia az Ember Fiává válik, vagyis hogy ténylegesen asszony szüli, miként az a ti világotokon is így történt ezerkilencszáz évvel ezelőtt, ez bizony általános rejtély. Ez szerte a világegyetekben mindenütt végbemegy és ez az isteni fiúi besorolás szonaringtoni titka. Az Igazítók az Atya Isten rejtélyének körébe tartoznak. Az isteni Fiak megtestesülése a Fiú Isten rejtélye; e titok a Szonarington hetedik övezetében van elzárva, egy olyan területen, ahová csak azok léphetnek be, akik e különleges élményen személyesen is átestek. Nektek csak azokra a megtestesülési szakaszokra hívtuk fel a figyelmeteket, melyek kapcsolatba hozhatók a felemelkedési lépcsőlépítőkkel. Számos olyan egyéb, rejtélyes megtestesülése is van a paradicsomi Fiaknak, melyeket olyan világegyetemi szolgálattal összefüggő küldetésben teljesítenek, melyekről ti nem tudhattok. És vannak még egyéb szonaringtoni rejtélyek is.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. E világ a „Szellem kebele”, a kizárólag a Végtelen Szellemet képviselő felsőbb lények paradicsomi otthona. Itt gyűlik össze a Hét Tökéletes Szellem és némely leszármazottjuk az összes világegyetemből. E mennyei lakóhelyen található még számos, általatok nem ismert szellemi személyiségrend is, olyan lények, akiket olyan, sokféle tevékenységre jelöltek ki a világegyetekben, mely

tevékenységek nem kapcsolódnak az idő halandó teremtményeinek az örökkévalóság paradicsomi szintjeire való felemelésének terveihez.

13:1.10 (145.5) A Spiritington titkai közé tartozik a tükrözőműködés megfejthetetlen rejtélye is. Beszámolunk nektek a tükrözőműködés hatalmas és egyetemes jelenségéről, közelebbről, ahogyan az a hét felsőbb-világegyetem központi világain működik, azonban sohasem magyarázzuk meg teljesen e jelenséget, mert mi magunk sem értjük tökéletesen. Sokat, nagyon sokat megértünk, de számos alapvető részlet még előttünk is homályos. A tükrözőműködés a Szellem Isten titka. Már ismertettük nektek a tükrözőműködési feladatköröket a halandói túlélés felemelkedési rendjével összefüggésben, és az így is működik, azonban a tükrözőműködés a világegyetemi foglalatosságok számos egyéb szakaszának szabályszerű működésében is nélkülözhetetlen. A Végtelen Szellem e képességét az információgyűjtés és -továbbítás csatornáitól különböző csatornákhöz is igénybe veszik. És a Spiritingtonnak vannak egyéb titkai is.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. E bolygó az „Atya és a Fiú kebele” és bizonyos, ismeretlen lények titkos szférája, akik az Atya és a Fiú cselekedeteiből származnak. E bolygó egyúttal számos, összetett származású megdicsőült lény paradicsomi otthona is, olyan lényekről van szó, akiknek származása azért bonyolult, mert abban a hét felsőbb-világegyetemben működő számos különféle eljárások kaptak szerepet. A lények számos olyan csoportja is gyülekezik e világon, melyek azonosságát az urantiai halandók számára eddig még senki sem fedte fel.

13:1.12 (146.1) A Vicegerington titkai közé tartoznak a háromságivá válás titkai, és a háromságivá válás a Háromság képviselőjére vonatkozó hatáskör titkát jelenti, azt, hogy az Istenek helyetteseiként való cselekvésre adatik engedély. A Háromság képviselőjére adott hatáskör csak azon lények esetében érvényesül, legyenek azok számotokra ismertek vagy ismeretlenek, akiket háromságivá tett, megteremtett, meglényegített vagy örökkévalóvá tett két vagy mindhárom paradicsomi Háromság. A megdicsőült teremtmények bizonyos fajtainak háromsági cselekedetei által létrehozott személyiségek azt a fogalmi lehetőségességet képviselik, melyet az adott háromságivá alakítás ténylegessé tett, jóllehet az ilyen teremtmények felemelkedhetnek az Istenség elérésének azon az útján, mely a fajtájuk előtt nyitva áll.

13:1.13 (146.2) A háromságivá nem tett lények nem érthetik teljesen azt a háromsági eljárást, melyet két vagy három Teremtő vagy bizonyos teremtmények alkalmaznak. Sohasem fogjátok teljesen megérteni az ilyen jelenséget, hacsak a dicső létpályátok nagyon távoli jövőjében nem próbáltok ki és nem éltek át sikeresen egy ilyen kalandot, mert máskülönben a Vicegerington e titkai örökre rejtve maradnak előttetek. De előttem, felsőbb Háromság-eredetű lény előtt a Vicegerington minden övezete nyitva áll. Származásom és végső beteljesülésem titkát teljesen megértem, és éppúgy teljes mértékben és szentül óvom is.

13:1.14 (146.3) A háromságivá alakításnak vannak még más formái és szakaszai is, melyek eddig nem jutottak az urantiai népek tudomására, és e tapasztalatok, személyiségi szempontból, kellően védettek a Vicegerington titkos övezetében.

13:1.15 (146.4) 5. SZOLITARINGTON. E világ az „Atya és a Szellem kebele” és azon ismeretlen lények kiváló seregeinek gyülekezőhelye, melyek az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem együttes cselekedeteiből származnak, olyan lények ők, akik a Szellem örökségén kívül az Atya jegyeit is hordozzák.

13:1.16 (146.5) E világ egyúttal a Független Hírvivők és egyéb, a felsőbb angyali rendbe tartozó személyiségek otthona is. E lényekről igen keveset tudtok; nagyszámú rendjük ismeretlen az Urantián. Pusztán abból, hogy az ötödik világon lakoznak, még nem szükségképpen következik, hogy az Atyának köze lenne a Független Hírvivők vagy az ő felsőbb angyali társaik teremtéséhez, bár a jelen világegyetemi korszakban neki igenis van köze a feladatkörükhöz. A jelen világegyetemi korszakban szintén ez a kijelölt szférája a világegyetemi erőter-irányítóknak.

13:1.17 (146.6) Számos olyan további szellemszemélyiségi rend létezik, ők egyébként a halandó ember előtt ismeretlen lények, akik úgy tekintenek a Szolitaringtonra, mint paradicsomi otthonaszférájukra. Emlékezzetek, hogy a világegyetemi tevékenységek minden területe és szintje éppúgy teljes mértékben bővelkedik szellemsegítőkből, mint az a terület, ahol a halandó embert segítik az isteni paradicsomi végzethez való felemelkedésében.

13:1.18 (146.7) A Szolitarington titkai. A háromságivá alakítás egyes titkai mellett e világhoz kötődnek a Végtelen Szellem azon személyes viszonyának titkai, mely viszonyt a Harmadik Forrás és Közepont bizonyos felsőbb leszármazottaival tart fenn. A Szolitaringtonon találhatók azok a rejtélyek, melyek a különféle ismeretlen rendek, valamint az Atya, a Fiú és a

Szellem szellemei, a Háromság hármas szellemei, a Legfelsőbb, a Végleges és a Legfelsőbb-Végleges szellemei közötti bensőséges társulásban fedezhetők fel.

13:1.19 (146.8) 6. SZERAFINGTON. E szféra a „Fiú és a Szellem kebele”, és a Fiú és a Szellem által teremtetten ismeretlen lények hatalmas seregeinek otthona. E világ egyúttal az angyali seregek, beleértve a szupernáfokat, a szekonáfokat és a szeráfokat, összes szolgáló rendjének végső szférája. A központi világegyetemben és az attól kijebb eső világegyetemekben a fenséges szellemeknek számos rendje szolgál, melyek nem „segédkező szellemei azoknak, akik az üdvözülés örökösei lesznek”. Mindezen szellemi munkások a világegyetemi tevékenységek összes szintjén és területén mind úgy tekintenek a Szerafingtonra, mint paradicsomi otthonukra.

13:1.20 (147.1) A Szerafington titkai hármas rejtélyt alkotnak, melyek közül csak egyről — a szeráfi szállítás rejtélyéről — tehetek említést. Az a képesség, melynek birtokában különböző szeráfi rendek és közreműködő szellemlények a maguk szellemi formájába foglalnak mindenféle nem-anyagi személyiségrendekbe tartozókat és hosszú bolygóközi utakon hordozzák őket, nos, ez a titok a Szerafington szent szféráiban rejlik. A szállító szeráfok értik e rejtélyt, de velünk, többiekkel nem osztják meg, vagy talán nem is képesek rá. A Szerafington további rejtélyei közé tartoznak azok a személyes tapasztalások, melyeket a szellemi szolgálók azon fajtái élnek át, mely lények a halandók előtt még nem ismertek. Mi pedig tartózkodunk a hozzátok oly közeli lények titkainak kitárgyalásától, mert csaknem képesek vagytok megérteni e hozzátok közel álló létezési rendeket, és a bizalmuk

elárulásával érne fel az, ha e jelenségekről akár csak részlegesen is beszámolnánk.

13:1.21 (147.2) 7. ASZCENDINGTON. E különleges világ az „Atya, a Fiú és a Szellem kebele”, a tér felemelkedő teremtményeinek találkozóhelye, az idő azon zárándokainak fogadószférája, akik a Paradicsomra vezető útukon áthaladnak a Havonán. Az Aszcendington az idő és tér felemelkedő lelkeinek tényleges paradicsomi otthona addig, amíg el nem érik a paradicsomi besorolást. Ti halandók a Havona „szabadságotok” legnagyobb részét az Aszcendingtonon fogjátok eltölteni. A havonabeli életetek alatt a számotokra az Aszcendington tölti be azt a szerepet, melyet a visszatekintési igazgatók játszottak a helyi és felsőbb-világegyetemi felemelkedés folyamán. Itt ezernyi olyan tevékenységet fogtok végezni, melyet a halandói képzelet nem képes megragadni. És miként az Isten felé való emelkedés minden egyes előző szakaszában, emberi sajátlényegetek itt is újabb viszonyt alakít ki az isteni lényegetekkel.

13:1.22 (147.3) Az Aszcendington titkai közé tartozik az a rejtély, hogy az anyagi és halandói elmében fokozatosan és biztosan kiépül a jellem és az önazonosság szellemi és magvában halhatatlan ellendarabja. E jelenség alkotja a világegyetemek leginkább zavarba ejtő rejtélyeinek egyikét — a halhatatlan lélek kifejlődését a halandó és anyagi teremtmény elméjében.

13:1.23 (147.4) Nem fogjátok teljesen megérteni e rejtélyes folyamatot addig, amíg el nem éritek az Aszcendingtont. Ez az oka annak, hogy az Aszcendington egésze miért tarthat igényt a ti ámuló tekintetetekre. Az Aszcendington egyhetede számomra tiltott terület — az az övezet éppen e titokkal

hozható összefüggésbe, mely titok ma (vagy holnap) a ti fajtátok kizárólagos tapasztalásának és birtokának van fenntartva. E tapasztalás a ti emberi létezési rendetekhez tartozik. Az én személyiségrendem e folyamatokban közvetlenül nem érintett. Ezért ez nekem tiltott, míg számotokra később megismerhető. De még azután, hogy mindezt megismertétek, bizonyos okból mindörökre megmarad néhány titok. Nem osztjátok meg azokat sem velünk, sem más rendbéli lényekkel. Tudomásunk van az isteni Igazító és az emberi eredetű halhatatlan lélek örökkévaló eggyé kapcsolódásáról, viszont e tapasztalást a felemelkedő véglegesrendűek abszolút valóságként ismerik.

2. Atya-világi viszonyok

13:2.1 (147.5) A szellemi lények különféle rendjeinek ezen otthonvilágai óriási, elképesztően nagy szférák, és páratlan szépségükben és fenséges dicsőségükben a Paradicsommal egyenrangúak. Ezek találkozóhely-világok, gyülekezési szférák, melyek állandó mindenségrendi helyszínül szolgálnak. Végleges rendű lényekként a Paradicsomon fogtok lakozni, de az Aszcendington még akkor is az otthonotok marad mindig, amikor csak külső térbeli szolgálatba léptek. A teljes örökkévalóságban úgy tekintetek az Aszcendingtonra, mint az érzelmi színezetű emlékeitek és a múltbeli emlékképeitek otthonára. Amint hetedikszakaszú szellemlényekké váltok, talán feladjátok a paradicsomi állandó lakosi besorolásotokat.

13:2.2 (148.1) Ha külső világegyetemek vannak készülőben, ha felemelkedési lehetőséggel rendelkező időteremtmények fognak ott lakozni, akkor arra következtetünk, hogy a jövő

gyermekének szintén az a sorsuk, hogy az Aszcendingtonra mint az ő paradicsomi otthonukra tekintsenek.

13:2.3 (148.2) Az Aszcendington az egyetlen, a Paradicsomra való megérkezésekkor előttetek korlátlanul nyitva álló szféra. A Vicegerington az egyetlen, előttem teljesen és korlátozások nélkül nyitva álló szféra. Bár a titkai érdekesek az én származásom vonatkozásában, de ebben a világegyetemi korszakban nem úgy tekintek a Vicegeringtonra, mint otthonomra. A Háromság-eredetű lények és a háromságot-elért lények nem egyformák.

13:2.4 (148.3) A Háromság-eredetű lények nem teljesen osztoznak az Atya világain; egyedüli otthonuk a Paradicsom Szigetén, a Legszentebb Szféra közvetlen közelében van. Gyakran feltűnnek az Aszcendingtonon, az „Atya-Fiú-Szellem kebelén”, ahol ama testvéreikkel találkoznak, akik a tér alsóbb világaiból érkeztek.

13:2.5 (148.4) Feltételezhetitek, hogy a Teremtő Fiak, lévén Atya-Fiú eredetűek, úgy tekintenek a Vicegeringtonra, mint otthonukra, azonban a Hétszeres Isten működésének jelen világegyetemi korszakában nem ez a helyzet. Még sok hasonló, titeket zavarba ejtő kérdés van, mert minden bizonnyal sok nehézségbe ütköznétek, amint megpróbálnátok megérteni ezeket a Paradicsomhoz oly közeli dolgokat. És nem is következtethetitek ki e kérdésekre a helyes válaszokat; olyan keveset tudtok. Ha többet tudnátok az Atya világairól, akkor egész egyszerűen mind több és több nehézséggel találkozónátok egészen addig, amíg mindent meg nem tudnátok azokról. E titkos világok bármelyikén beosztás nyerhető szolgálat útján vagy származás okán, és az egymást követő világegyetemi

korszakok e személyiségi megoszlás bizonyos elemeit átrendezhetik és át is fogják rendezni.

13:2.6 (148.5) A belső kör világi valójában inkább testvéri vagy rendi világok, mint tényleges lakószférák. A halandók különféle beosztásokat tölthetnek be az Atya világainak mindegyikén, egy világot kivéve. Például: A Havonát elérve ti halandók engedélyt kaptok belépni az Aszcendingtonra, ahol igen szívesen látnak benneteket, viszont nem engedélyezik, hogy ellátogathassatok a többi hat szent világra. Amint átutaztok a paradicsomi rendszeren és miután felvétettetek a Végleges Testületbe, engedélyt kaptok a szonaringtoni belépésre, lévén, hogy Istenfiak és felemelkedők — és még mindennél is többek — vagytok. De még mindig ott lesz a Szonarington egyhetede, az isteni Fiak megtestesülési titkainak övezete, mely elzárva marad előletek. A felemelkedő istenfiak számára azok a titkok sohasem fognak feltárulni.

13:2.7 (148.6) Később teljes bejárásokat lesz az Aszcendingtonra és korlátozott bejárásokat az Atya más szféráira, kivéve a Diviningtont. De amikor majd engedélyt kaptok arra, hogy öt további titkos szférán is leszálljatok, miután eljutottatok a végleges rendre, még akkor sem fogják megengedni, hogy e világoknak mind az összes övezetét látogathassátok. Nem léphettek a Divinington területére sem, mely az „Atya kebele”, bár bizonyosan többször is ott állhattok majd az „Atya jobbján”. A teljes örökkévalóságban sem állhat elő olyan helyzet, hogy jelenlétetekre a Gondolatigazítók világán szükség lenne.

13:2.8 (149.1) A szellemléthez tartozó gyülekezővilágok tiltott területek annyiban, hogy arra kérnek minket, ne kérjünk

bebocsátást e szféráknak a tapasztalási körünkön kívül eső szakaszaira. Teremtményi valótokban éppoly tökéletesé válhattok, mint amilyen tökéletes az Egyetemes Atya az ő istenségi valójában, viszont nem ismerhetitek meg a világegyetemi személyiségek összes többi rendjének minden tapasztalati titkát. A saját teremtményének valamely tapasztalati, személyiségi titkát megismerő Teremtő az örökkévalóságig bizalmasan kezeli azt.

13:2.9 (149.2) Mindeme titkok feltehetően ismertek a Felsőség háromságivá tett Titkainak együttes testülete előtt. E lényeket teljesen csak az ő különleges bolygócsoporthaik ismerik; más rendek igen kevésbé értik meg őket. Miután elértétek a Paradicsomot, megismeritek és szívből megszeretitek a Felsőség tíz Titkát, akik az Aszcendingtont irányítják. A Divinington esetét kivéve, részben megértitek majd a Felsőség Titkait az Atya más világain is, bár e megértés nem lesz olyan tökéletes, mint az Aszcendingtonon.

13:2.10 (149.3) A Felsőség háromságivá tett Titkai, amint arra az elnevezésük is utal, a Legfelsőbbel vannak kapcsolatban; hasonlóképpen kapcsolatba hozhatók a Véglegessel és a jövőbeli Legfelsőbb-Véglegessel. A Felsőség Titkai a Legfelsőbb és a Végleges, sőt a Legfelsőbb-Végleges titkai is.

3. Az Örökkévaló Fiú szent világai

13:3.1 (149.4) Az Örökkévaló Fiú hét fényes szférája alkotja a tisztán szellemi létezés hét szakaszának világait. E fénylő égitestek képezik a Havona és a Paradicsom hármasságának fényének forrását, s a hatásuk nagyrészt, bár nem teljes mértékben a központi világegyetemre korlátozódik.

Személyiség nincs jelen e paradicsomi segédszférákon; ennél fogva e tisztán szellemi helyszíneken kevés olyasmi van, mely a halandó és anyagi személyiség számára bemutatatható. Nekünk azt tanították, hogy e világok hemzsegek az Örökkévaló Fiú lényei jelentette, a személyestől különböző élettől. Következtetéseink szerint ezen entitások a külső térbe tervezett új világegyetemekben való segédkezésre gyülekeznek. A paradicsomi bölcselők úgy tartják, hogy minden egyes paradicsomi körben, urantiai időben mérve mintegy kétmilliárd évente, e rendből további tartalékosok állnak fel az Örökkévaló Fiú titkos világain.

Tudomásom szerint személyiség még sohasem járt az Örökkévaló Fiú szféráinak egyikén sem. A Paradicsomon belül és azon kívül eltöltött hosszú szolgálatok alatt egyszer sem kaptam megbízást arra, hogy e világok valamelyikére ellátogassak. Még az Örökkévaló Fiú által társul teremtetett személyiségek sem járnak e világokon. Arra következtetünk, hogy mindenféle személytelen szellemet — eredetüktől függetlenül — beengednek e szellemi honokba. Mivel én személy vagyok és szellemalakkal rendelkezem, ezért nekem az ilyen világ kétségkívül üres és sivár lenne, még ha engedélyt kapnék is az odautazásra. A felsőbb szellemi személyiségek nem merülnek el a céltalan kíváncsiság, a tisztán haszontalan kalandvágy kielégítésében. Mindenkor túl sok érdekfeszítő és célirányos kaland áll előttünk, semhogy lehetőségünk lenne komolyabb érdeklődést mutatni jelentéktelen vagy nem valós vállalkozások iránt.

4. A Végtelen Szellem világai

13:4.1 (149.7) A Havona belső köre és az Örökkévaló Fiú fénylő szférái között helyezkedik el a Végtelen Szellem hét égitestje, azok a világok, melyeken a Végtelen Szellem leszármazottai, a megdicsőített teremtet személyiségek háromságivá tett fiai, valamint egyéb, a világegyetemi tevékenységek különféle területeivel kapcsolatos számos ügy hatékony igazgatásában közreműködő ismeretlen lények lakoznak.

13:4.2 (150.1) A Hét Tökéletes Szellem a Végtelen Szellem legfelsőbb és végleges képviselője. Személyesen a Paradicsom peremén állomásoznak, hatalmuk ott összpontosul, azonban a nagy világegyetem igazgatásával és irányításával összefüggő minden tevékenységüket a Végtelen Szellem e hét különleges igazgatási szféráján és onnan fejtik ki. A Hét Tökéletes Szellem valójában nem más, mint a világegyetemek mindenségének elme-szellemi lendkereke, egy mindent átfogó, mindent magába foglaló és mindent összehangoló, központi elhelyezkedésű erőter.

13:4.3 (150.2) A Tökéletes Szelleme e hét különleges szféráról működve hozzák egyensúlyba és állandósítják a nagy világegyetem mindenségrendi-elme köreit. Közük van az Istenségeknek a szerte a nagy világegyetemben megnyilvánuló, kiegyenlítő szellemi magatartásformájához és jelenlétéhez is. A fizikai válaszok egységesek, változhatatlanok és mindig pillanatszerűek és önmaguktól lejátszódók. Viszont a megtapasztalható szellemi jelenlét eleget tesz azon szellemi felfogóképesség alapjául szolgáló feltételeknek vagy állapotoknak, mely a teremtetésrészek egyedi elméinek sajátja.

13:4.4 (150.3) A fizikai hatáskör, jelenlét és működés állandó az összes világegyetemben, legyen az kicsi vagy nagy. A szellemi

jelenlétben vagy válaszban az eltérő tényező nem más, mint a teremtményi felismerésben és érzékelésben megjelenő lüktető különbözet. Bár az abszolút és öröktől való létezésen alapuló Istenség szellemi jelenléte semmilyen módon nem változik, bármilyen nagy mértékben befolyásolja is azt a teremtettest lények részéről mutatott hűség vagy hűtlenség, az is igaz, hogy az abszolútat el nem érő tapasztalás által fejlődő Istenséget határozottan és közvetlenül befolyásolják az ilyen véges teremtménylények döntései, választásai és a saját akaraton alapuló magatartásformái — az egyedi lény, bolygó, csillagrendszer, csillagvilág vagy világegyetem hűsége és odaadása. Azonban az isteniség szellemi jelenléte nem szeszélyes vagy önkényes; megtapasztalható változásai a személyes teremtmények szabad akaratú képességéből erednek.

13:4.5 (150.4) A szellemi jelenlétbeli különbözet előállítója a ti saját szívetekben és elmétekben van, és a saját választásokban, az elmétek döntéseiben és a saját akaratotok elrendezésében áll fenn. E különbözet eredendően ott van az értelmes személyes lények szabad akaratú válaszaiban, mely lények esetében az Egyetemes Atya biztosította e választási szabadság gyakorlását. Az Istenségek mindig is igazak a szellemeik kiáradásához és visszahúzódásához, biztosítván és teljesítvén a teremtményi választás ilyen irányú változásaival megjelenő feltételeket és igényeket, egyszer többet adva jelenlétükből, ha a teremtmény őszinte vágyára válaszolnak, másszor pedig visszahúzódva, ha a teremtményeik a választási szabadság isteni adományának gyakorlásában hátrányosan döntenek. Az isteniségi szellem így válik a teremtettestrészek teremtményei választásának szerényen engedelmeskedővé.

13:4.6 (150.5) A Hét Tökéletes Szellem igazgatási tartózkodási helye valójában a hét felsőbb-világegyetem és az azokhoz tartozó külsőtér-részek paradicsomi központjain van. Minden egyes Tökéletes Szellem egy felsőbb-világegyetem felett gyakorol vezető hatalmat, és a hét világ mindegyike egy-egy Tökéletes Szellemhez tartozik. A hét felsőbb-világegyetem Paradicsom alatti igazgatási szintjein egyetlen olyan szakasz sincs, melyről ezen igazgatási világokon ne gondoskodnának. Ezek nem olyan kizárólagosak, mint az Atya szférái vagy mint a Fiúéi, és bár ott állandó lakóhellyel csak a honos lények, valamint az ott dolgozók rendelkeznek, mégis e hét igazgatási bolygó mindig nyitva áll minden olyan lény előtt, aki oda el akar látogatni és aki rendelkezik a szükséges közlekedési eszközzel.

13:4.7 (151.1) Számomra ezek az igazgatási világok a legérdekesebb és a legizgalmasabb helyek a Paradicsomon kívül. A széles világegyetemben sehol máshol nem figyelhető meg a tevékenységek ilyen változatos köre, beleértve az oly sokféle rendű élőlényt, melyek annyi különféle szinten látnak el feladatokat, közvetlenül anyagi, értelmi és szellemi dolgokkal foglalatoskodnak. A feladatoktól mentes időmet töltve, és ha éppen a Paradicsomon vagy a Havonában tartózkodom, rendszerint elmegyek a Hét Tökéletes Szellem ezen elfoglalt világaira, hogy ott elmémet a vállalkozókészség, az odaadás, a hűség, a bölcsesség és a hatékonyság szemlélésével serkentsem. Sehol máshol nem figyelhetem meg a személyiségi tevékenységeknek ilyen bámulatos összefonódását a világegyetemi valóságnak mind a hét szintjén. És mindig ösztönzőleg hatnak rám azok a tevékenységek, melyeket a dolgukat értők és e munkában igen nagy örömeiket is lelők végeznek.

13:4.8 (151.2) [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek megbízásából működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

14. írás

A központi és isteni világegyetem

14:0.1 (152.1) A TÖKÉLETES és isteni világegyetem a teremtszősszesség közepét foglalja el; az idő és tér hatalmas teremtsrészai ezen örökkévaló mag körül keringenek. A Paradicsom a csodálatos, örökkévaló világegyetem kellős közepében mozdulatlanul álló, teljesen állandósult állapotban lévő óriási központi Sziget. E központi bolygócsaládot Havonának nevezzük, és az igen távol helyezkedik el a Nebadon helyi világegyetemhez képest. Méretei óriásiak, tömege csaknem felfoghatatlanul nagy és felépítését tekintve egymilliárd, elképzelhetetlenül szép és fenséges szférából áll, de e hatalmas teremtsrész igazi méretei ténylegesen meghaladják az emberi elme felfogóképességét.

14:0.2 (152.2) Ez az egyetlen végleges állapotú, tökéletes és megalkotott világ-együttes. Ez teljes mértékben teremtet és tökéletes világegyetem; nem evolúciós fejlődés eredményeként jött létre. Ez a tökéletesség örökkévaló magja, mely körül a világegyetemek végtelen folyama örvénylik, melyek azon, Isten Teremtő Fiainak óriási evolúciós kísérletét, bátor kalandját alkotják, akik arra törekednek, hogy a minta-világegyetem, vagyis az isteni teljesség, a legfelsőbb véglegesség, a végleges valóság és az örökkévaló tökéletesség eszményképének másolatát az időben és térben megalkossák.

1. A Paradicsom-Havona rendszer

14:1.1 (152.3) A Paradicsom peremétől a hét felsőbb-világegyetem belső határaiig a következő hét térfeltétel és termozgás figyelhető meg:

14:1.2 (152.4) 1. A Paradicsomot körülvevő nyugalmi középtéri körzetek.

14:1.3 (152.5) 2. A három paradicsomi és a hét havonai kör órajárásnak megfelelő irányú forgása.

14:1.4 (152.6) 3. A Havona-köröket a központi világegyetem sötét gravitációs testjeitől elválasztó félig nyugalmi állapotú térkörzet.

14:1.5 (152.7) 4. A sötét gravitációs testek belső, az óra járásával ellentétes irányban forgó öve.

14:1.6 (152.8) 5. A második különleges térkörzet, mely kettéosztja a sötét gravitációs testek két térösvényét.

14:1.7 (152.9) 6. A sötét gravitációs testek külső öve, mely az órajárárs szerinti irányban forog a Paradicsom körül.

14:1.8 (152.10) 7. A harmadik térkörzet — egy félig nyugalmi állapotú körzet — mely a sötét gravitációs testek külső övét a hét felsőbb-világegyetem legbelső köreitől elválasztja.

14:1.9 (152.11) A Havona egymilliárd világa hét egyközepű körbe szerveződik, melyek közvetlenül a Paradicsomi égitestek három körét övezik. A legbelső Havona-körben több mint harmincötmillió világ, a legkülsőben pedig több mint kétszáznegyvenötmillió világ van, a maradék pedig közöttük található. Mindegyik kör különbözik a többitől, azonban mind

tökéletesen kiegyensúlyozott és kiválóan szervezett, és mindegyiket átjárja a Végtelen Szellemet képviselő sajátos megnyilvánulás, a Körök Hét Szellemének egyike. Egyéb foglalatosságai mellett e személytelen Szellem hangolja össze a mennyei ügyek intézését az egyes körökben.

14:1.10 (153.1) A Havona bolygókörok nem egymásra épülnek; világaik egyszerűen sorban követik egymást. A központi világegyetem a nyugalomban lévő Paradicsom Szigete körül egyetlen hatalmas síkban forog, mely tíz egyközepű, állandósított egységből — a három Paradicsom-szféri körből és a hét Havona-világi körből — áll. Fizikai szempontból a Havona- és a paradicsomi körök egy és ugyanazon rendszer; a megkülönböztetés alapját a működésbeli és igazgatási eltérések képezik.

14:1.11 (153.2) Az időt a Paradicsomon nem mérik; az egymást követő események sorozata azok fogalmaiban él, akik a központi Szigeten honosak. De az idő a Havona-körökhöz és az ott tartózkodó számos mennyei és földi eredetű lényhez köthető. Mindegyik Havona-világnak megvan a saját helyi ideje, melyet annak köre szab meg. Valamely adott körben minden világnak azonos hosszúságú az éve, lévén, hogy egyformán keringenek a Paradicsom körül, és e bolygóévek hossza a külső körtől befelé haladva egészen a legbelső körig egyre csökken.

14:1.12 (153.3) A Havona-köri idő mellett van Paradicsom-Havona szabványnap és más időlépték is, melyeket a Végtelen Szellem hét paradicsomi égitestjén és onnan mérnek. A Paradicsom-Havona szabványnap számításának alapja az első vagy belső Havona-kör bolygóinak a Paradicsom Szigete körüli egy teljes

kör megtételéhez szükséges időtartam; és bár a sebességük óriási, abból eredően, hogy a sötét gravitációs testek és a roppant nagy Paradicsom között helyezkednek el, csaknem ezer évre van szükségük e szféráknak ahhoz, hogy körüket teljesen befussák. Az „ezer esztendő annyi előtte, mint egy nap, mint egy őrzési idő éjjel” kijelentést olvasva nem is voltatok tudatában az igazságtartalmának. Egy Paradicsom-Havona nap csupán hét perc, három és egynolcad másodperccel rövidebb annál, mint amit ti a jelenlegi urantiai szökőéves naptárral ezer évnek mértek.

14:1.13 (153.4) E Paradicsom-Havona nap alkotja a hét felsőbb-világegyetemben a szabványos időmérés alapját, bár mindegyik saját belső szabványidőt is mér.

14:1.14 (153.5) E hatalmas központi világegyetem külső övezetében, messze túl a Havona-világok hetedik övén, hihetetlenül nagy számú sötét gravitációs test kering. E roppant nagy sötét tömegek sok szempontból eltérnek a többi égitesttől; még a formájuk is nagyon más. E sötét gravitációs testek nem vernek vissza és nem nyelnek el fényt; nem érzékenyek a fizikai-energia eredetű fényre, és olyan tökéletesen körülveszik és övezik a Havonát, hogy az még az idő és tér közeli, lakott világegyetemeiből sem figyelhető meg.

14:1.15 (153.6) A sötét gravitációs testek nagy övét egy különleges térbetüremkedés két egyenlő, elliptikus görbére osztja. A belső kör az órajárás irányával ellentétesen forog; a külső pedig az órajárás irányának megfelelően. Ezen ellentétes irányú mozgások a sötét testek rendkívül nagy tömegével együtt olyan hatékonyan ellensúlyozzák a Havona-gravitációs vonalakat, hogy mindez a központi világegyetemet fizikailag

kiegyensúlyozott és tökéletesen állandósult teremtrésszé teszi.

14:1.16 (153.7) A sötét gravitációs testek belső körmozgása csőszerű, mely három kör alakú csoportból áll. E kör keresztmetszeti képén három, nagyjából egyenlő sűrűségű egyközepű kört láthatnánk. A sötét gravitációs testek külső köre merőleges elrendezésű, és méretét tekintve ezerszerese a belső körnek. A külső kör függőleges átmérője ötvenezereszerese a keresztmetszeti átmérőnek.

14:1.17 (154.1) A közbenső tér, mely a gravitációs testek két köre között helyezkedik el, különleges annyiban, hogy ahhoz fogható a teljes széles világegyetemben sehol máshol nincs. E körzetet függőleges irányú, hatalmas mértékű hullámmozgás jellemzi és egy ismeretlen fajta, roppant nagy energiaműködés hatja át.

14:1.18 (154.2) Véleményünk szerint a külső térszintek jövőbeli fejlődését a központi világegyetembeli sötét gravitációs testekhez hasonló dolgok nem fogják jellemezni; mi úgy tekintjük a váltakozó körmozgást végző, roppant nagy gravitációs-egyensúlyi testeket, mint a világmindenség különlegességeit.

2. A Havona felépítése

14:2.1 (154.3) A szellemlények nem csillagködös térben tartózkodnak; nem légies világokon lakoznak; lakóhelyeik anyagi természetű, tényleges szférák, olyan világok, melyek éppoly valóságosak, mint amilyeneken a halandók is élnek. A Havona-világok ténylegesek és valódi világok, jóllehet a

fizikai anyaguk különbözik a hét felsőbb-világegyetem bolygóinak anyagi szerveződésétől.

14:2.2 (154.4) A Havona fizikai valóságai energiaszerveződési rendjüket tekintve gyökeresen eltérnek a tér evolúciós világegyetemeiben uralkodó energiaszerveződési formáktól. A Havona-energiák hármas jelleget mutatnak; az energia-anyag felsőbb-világegyetemi egységei kettős energiatartalommal rendelkeznek, bár egy energiaforma létezik negatív és pozitív szakaszban is. A központi világegyetemi teremtrész hármas (Háromság); a helyi világegyetemi teremtrész (közvetlenül) kettős, mely a Teremtő Fiúra és az Alkotó Szellemre mint okokra vezethető vissza.

14:2.3 (154.5) A Havona anyaga pontosan ezer vegytani alapelem szerveződéséből és a Havona-energia hét formájának kiegyensúlyozott működéséből tevődik össze. Ezen alapvető energiák mindegyike hét gerjesztési állapotban nyilvánul meg, s ebből eredően a Havona honosai negyvenkilenc különböző érzékelési ingerre érzékenyek. Más szavakkal megfogalmazva, pusztán fizikai nézőpontból a központi világegyetem honosai negyvenkilenc különféle érzékelési formával rendelkeznek. A morontia érzékek száma hetven, és a felsőbb szellemi rendekbe tartozó különféle fajtájú lények esetében a válaszok változatosságának száma hetven és kétszázöt között mozog.

14:2.4 (154.6) A központi világegyetem fizikai lényeit az urantiaiak nem láthatják. E távoli világok fizikai ingerei sem keltenek választ a ti durva érzékszerveitekben. Ha egy urantiai halandót a Havonába lehetne szállítani, akkor ő ott süket, vak és minden egyéb érzékelési képességtől is megfosztott lenne; csak mint

korlátozottan öntudatos lény működhetne, mely nem érzel semmiféle környezeti ingert és nem is válaszol azokra.

14:2.5 (154.7) Számos olyan fizikai jelenség és szellemi visszahatás megy végbe a központi teremtszrészben, melyek nem ismertek az olyan világokon, mint az Urantia. A hármass teremtszrész alapvető szerveződése teljesen eltér az idő és tér teremtet világgyetemeinek kettős felépítésétől.

14:2.6 (154.8) Az egész természeti törvény összehangolódásának alapja teljesen eltér attól, mint ami a fejlődő teremtszrész kettős energiarendszereit jellemzi. Az egész központi világgyetem a tökéletesen és arányosan szabályozott hármass rendszernek megfelelően szerveződik. Az egész Paradicsom-Havona rendszerben tökéletes egyensúly van minden mindenségrendi valóság és minden szellemi erő között. A Paradicsom az anyagi teremtszrész felett gyakorolt abszolút hatalmával tökéletesen szabályozza és fenntartja e központi világgyetem fizikai energiáit; az Örökkévaló Fiú, a mindent felölölő szellemi hatalmának részeként tökéletesen fenntartja mindazok szellemi besorolását, akik a Havonában lakoznak. A Paradicsomon semmi sem kísérleti jellegű, és a Paradicsom-Havona rendszer az alkotó tökéletesség egysége.

14:2.7 (155.1) Az Örökkévaló Fiú egyetemes szellemi gravitációja meglepően tevékeny szerte a központi világgyetemben. Minden szellemérték és szellemi személyiség folytonosan befelé, az Istenek lakóhelye felé vonzódik. Ez az Isten-irányú készítés mélyreható és kikerülhetetlen. Az Isten elérésére való törekvés erősebb a központi világgyetemben, és nem azért, mert a szellemi gravitáció ott erősebb, mint a külsőbb elhelyezkedésű világgyetemekben, hanem azért, mert a

Havonát elért lények nagyobb mértékben szellemiek és ennél fogva érzékenyebbek az Örökkévaló Fiú egyetemes szellem-gravitációs vonzásából eredő mindig jelenlévő hatásra.

14:2.8 (155.2) A Végtelen Szellem hasonlóképpen minden értelmi értéket a Paradicsom felé vonz. A Végtelen Szellem elme-gravitációja szerte a központi világegyetemben az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációjával együtt működik, és együtt alkotják a felemelkedő lelkek esetében azt az összetett készletet, hogy azok megtalálják Istent, elérjék az Istenséget, eljussanak a Paradicsomra és megismerjék az Atyát.

14:2.9 (155.3) A Havona szellemi értelemben tökéletes és fizikailag állandósult világegyetem. A központi világegyetem szabályozása és egyensúlyi állapotának biztonsága tökéletesnek tűnik. Minden fizikai és szellemi dolog tökéletesen kiszámítható, azonban más a helyzet az elmejelenségekkel és a személyes akarattal. Következtetésünk szerint a bűn lehetetlen eseménynek tekinthető, de a véleményünk alapja az, hogy a Havona honos, szabad akaratú teremtményei eddig még soha nem találtattak bűnösnek az Istenség akaratának való ellenszegülésben. A teljes örökkévalóságban e fenséges lények mindig is következetesen hűségesek voltak a Nappalok Örökkévalóihoz. A Havonába zárandokként lépett egyetlen teremtményben sem termett bűn. Sohasem fordult elő helytelen viselkedés bármely olyan személyiség-csoportba tartozó teremtmény esetében, akit a központi Havona világegyetemben teremtettek vagy oda beengedtek. Az idő világegyetemeiben alkalmazott kiválasztási módszerek és eszközök oly tökéletesek és oly isteniek, hogy a Havona feljegyzéseiben sohasem fordult elő

tévedés; sohasem vétettek hibát; egyetlen felemelkedő lelket sem engedtek be túl korán a központi világegyetembe.

3. A Havona-világok

14:3.1 (155.4) A központi világegyetem kormányzását illetően az a helyzet, hogy olyan nincs. A Havona oly mértékben tökéletes, hogy semmiféle értelmi kormányzásra nincs szükség. Nincsenek rendszeresített bíróságok, sem törvényhozói gyűlések; a Havona csak ügyviteli irányítást igényel. Az igaz ön-kormányzati eszményképek legfelsőbb rendű változata itt figyelhető meg.

14:3.2 (155.5) Az ilyen tökéletes és közel tökéletes értelmek körében nincs szükség kormányzásra. Nem igényelnek szabályozást, mert az eredendően tökéletes lények összevegyülnek azokkal az evolúciós teremtményekkel, akik már régen átestek a felsőbb-világegyetek legfelsőbb bírójának alapos vizsgálatán.

14:3.3 (155.6) A Havona igazgatása nem önszabályozó, viszont csodálatosan tökéletes és istenmód hatékony. Az igazgatás főként bolygóközpontú és a helyben lakozó Nappalok Örökkévalóján alapul, lévén, hogy mindegyik Havona-szférát e Háromság-eredetű személyiségek közül egy-egy irányítja. A Nappalok Örökkévalói nem teremtk, azonban tökéletes irányítók. A legfelsőbb fokú szakértelemmel tanítják és irányítják a bolygókon élő gyermekeiket és bölcsességük tökéletességének mértéke az abszolúttal határos.

14:3.4 (156.1) A központi világegyetem egymilliárd szférája a Paradicsomon és a Havonában honos felsőbb személyiségek

felkészülési világait alkotja, továbbá az idő evolúciós világaiból felemelkedő teremtmények számára a végső megmérettetés színhelyéül is szolgál. Az Egyetemes Atyának a teremtményi felemelkedésre vonatkozó nagyszabású tervének kivitelezése során az idő zarándokai a külső vagy hetedik kör fogadóvilágain érnek földet, és a felkészítést és tapasztalatszerzést követően fokozatosan haladnak tovább, egyre beljebb, bolygóról bolygóra, körről körre, míg végül elérik az Istenségeket és lakóhelyre lelnek a Paradicsomon.

14:3.5 (156.2) Jóllehet e hét kör szférái teljes fenséges dicsőségükben tartatnak fenn, mégis az Atya által a halandói felemelkedésre kidolgozott egyetemes terv végrehajtásához a teljes bolygói lehetőségeknek jelenleg csupán mintegy egy százaléka van kihasználva. E hatalmas világok területe egy százalékanak mintegy egytizedét rendelték a Végleges Testületének életéhez és tevékenységeihez, akik olyan lények, melyek örökre a fényben és életben megállapodtak s akik igen gyakran tartózkodnak és segédkeznek a Havona-világokon. E magas lények saját otthona a Paradicsomon van.

14:3.6 (156.3) A Havona-szférák bolygórendszerű felépítése teljesen eltér a tér evolúciós világainak és csillagrendszereinek felépítésétől. Az egész nagy világegyetemben sehol sem szokás ilyen hatalmas szférákat lakott világ céljára igénybe venni. A triáta fizikai felépítés a roppant nagy, sötét gravitációs testek egyensúlyozó hatásával együttesen teszi lehetővé a fizikai térerők oly tökéletes egyensúlyban tartását és ezen irdatlan nagy teremtsérsz különféle folyamatainak oly tökéletes kiegyensúlyozását. E hatalmas világok anyagi szerepköreinek

és szellemi tevékenységeinek megszervezéséhez az ellengravitációt is igénybe veszik.

14:3.7 (156.4) A Havona-szférák építészeti, világítási és fűtési, valamint élőlénytani és művészeti jellegű ékesítése jelentősen meghaladja az emberi képzelet legtágabb határait is. Nektek nem sokat tudunk mondani a Havonáról; látnotok kellene ahhoz, hogy a szépségét és nagyszerűségét felmérhessétek. E tökéletes világokon még igazi folyók és tavak is vannak.

14:3.8 (156.5) Szellemi értelemben e világok mintaszerűen kijelöltek; rendeltetési céljuknak megfelelően alakították ki őket, mely cél abban áll, hogy a központi világegyetemben működő különféle lények számos rendjét befogadják. Sokféle tevékenység folyik a csodálatos világokon, melyek messze meghaladják az emberi felfogóképességet.

4. A központi világegyetem teremtményei

14:4.1 (156.6) Az élő dolgoknak és lényeknek hét alapformája van a Havona-világokon, és ezen alapformák mindegyike három különböző szakaszban létezik. E három-három szakasz mindegyike hetven nagysztyálya sorolható, és minden egyes nagysztyály ezer kishoztyályból áll, mely még tovább bontható, és így tovább. Ezen alapvető életcsoportok feloszthatók úgy mint:

14:4.2 (156.7) 1. Anyagi.

14:4.3 (156.8) 2. Morontiai.

14:4.4 (156.9) 3. Szellemi.

14:4.5 (156.10) 4. Abszonit.

14:4.6 (156.11) 5. Végleges.

14:4.7 (156.12) 6. Mellérendelt-abszolút.

14:4.8 (156.13) 7. Abszolút.

14:4.9 (157.1) A bomlás és a halál a Havona-világokon nem képezi részét az életpályának. A központi világegyetemben az alacsonyabb rendű élő dolgok anyagivá váláson esnek át. Alakot és megnyilvánulást váltanak, azonban nem hullanak szét bomlási folyamatok és sejthalál révén.

14:4.10 (157.2) A Havona honosai mind a paradicsomi Háromság leszármazottai. Nincsenek teremtményi szüleik és nem képesek szaporodásra. A központi világegyetem e polgárainak, a sohasem teremtetett lényeknek a teremtését nem mutathatjuk be. A Havona teremtésének teljes története olyan kísérlet, mely az örökkévalósági tényt tér-idősíti, mely ténynek pedig semmilyen kapcsolata sincs az idővel vagy a térrel, ahogy a halandó ember e fogalmakat értelmezi. Azonban az eredet kérdésében engednünk kell az emberi bölcseletnek; még a magasan az emberi szint felett álló személyiségeknek is szükségük van a „kezdetekre”. Mindazonáltal a Paradicsom-Havona rendszer örökkévaló.

14:4.11 (157.3) A Havona honosai a központi világegyetem egymilliárd szféráján ugyanabban az értelemben élnek, mint ahogy az állandó létpolgársággal rendelkező más rendek lakoznak a saját szülőszférájukon. Miként a fiúi besorolású anyagi rend valamely felsőbb-világegyetem milliárdnyi helyi

csillagrendszerének anyagi, értelmi és szellemi gazdálkodásának megfelelően alakul, éppen úgy, bár nagyobb viszonylatban, élnek és működnek a havonai honosok a központi világegyetem milliárdnyi világán. E havonabelieket ti anyagi teremtményeknek is tekinthetitek olyan értelemben, hogy az „anyagi” tágabb fogalmába beleértitek az isteni világegyetem fizikai valóságait is.

14:4.12 (157.4) Van honos havonai élet, mely önmagában és önmagától is jelentőséggel bír. A havonabeliek sokféleképpen segédkeznek a Paradicsomról alászállóknak és a felsőbb-világegyetemből felemelkedőknek, de olyan életet is élnek, mely csak a központi világegyetemben figyelhető meg és viszonylagos jelentéssel bír egészen függetlenül a Paradicsomtól vagy a felsőbb-világegyetemektől.

14:4.13 (157.5) Miként az evolúciós világok hűséges fiainak imádata hathatós szerepet játszik az Egyetemes Atya szeretetben való megelégedésében, úgy a Havona teremtményeinek fennkölt imádata az isteni szépség és igazság tökéletes eszményképeit tölti ki. Miként a halandó ember az Isten akarátának megcselekedésére törekszik, a központi világegyetem e lényei azért élnek, hogy a paradicsomi Háromság eszményképeinek megfeleljenek. Saját természetükben ők maguk az Isten akarata. Az ember örvendezik az Isten jóságán, a havonabeliek örülnek az isteni szépségnek, míg mindkét csoport örömét leli az élő igazság bennük megnyilvánuló szabadságában.

14:4.14 (157.6) A havonabelieknek szabadon választható jelenbeli és jövőbeli ismeretlen rendeltetési céljuk egyaránt van. A honos teremtmények olyan előrehaladást mutatnak fel, mely a központi világegyetemben különösnek tekinthető, olyan

fejlődésről van tehát szó, melynek sem a Paradicsomra való felemelkedéshez, sem a felsőbb-világegyetemekbe való behatoláshoz nincs köze. Ezen előrehaladás a felsőbb Havona besorolásig a következő lehet:

14:4.15 (157.7) 1. Tapasztalás általi fejlődés kifelé, az első körtől a hetedik irányába.

14:4.16 (157.8) 2. Haladás befelé, a hetedik körtől az első irányába.

14:4.17 (157.9) 3. Körön belüli haladás — előrehaladás egy adott kör világain belül.

14:4.18 (157.10) A Havona honosai mellett a központi világegyetem lakosai között is számos mintalény-osztály van a különféle világegyetemi csoportok körében — tanácsadók, igazgatók, valamint a saját fajtájukat és más fajtákat szerte a teremtsrészben tanítók. Minden lény az összes világegyetemben a Havona milliárdnyi világának egyikén létező valamely teremtményi mintaélet szerint formáltatik. Még az idő halandóinak teremtményi létezési céljai és eszményképei is e felsőbb, minta-szférák külső köreiből származnak.

14:4.19 (157.11) És még ott vannak azok a lények is, akik elérték az Egyetemes Atyát, és akik kedvük szerint járhatnak-kelhetnek, akiket különleges szolgálatra küldenek a világegyetek különböző részeibe. Minden Havona-világon megtalálhatók az Atya elérésére pályázók, akik fizikailag elérték ugyan a központi világegyetemet, de még nem mutatták fel azt a szellemi fejlődést, mely egykor majd képessé teszi őket arra, hogy a Paradicsomon lakóhelyet igényeljenek.

14:4.20 (158.1) A Végtelen Szellemet a Havona-világokon személyiségek serege képviseli, olyan kegyes és dicső lények, akik a központi világegyetem bonyolult értelmi és szellemi ügyeit intézik. Ezeken az isteni tökéletességű világokon a hatalmas teremtsérszen szokásos eljárás szerinti munkát végzik, továbbá számos feladatot látnak el ama nagyszámú felemelkedő teremtmény tanítása, képzése és segítése céljából, akik a tér sötét világaiból a dicsőségre felkapaszkodtak.

14:4.21 (158.2) A Paradicsom-Havona rendszer honos lényeknek sok olyan csoportja van, melyek semmilyen módon nem kerülnek kapcsolatba a teremtményi tökéletesség-elérési felemelkedési tervvel; ennél fogva a halandó fajok számára bemutatott személyiség-osztályozásból kihagytuk őket. Csak az emberi szint felett álló lények nagyobb csoportjait, valamint azokat a rendeket mutatjuk itt be, melyek közvetlenül kapcsolódnak a túlélési tapasztalásokhoz.

14:4.22 (158.3) A Havona hemzseg az értelmes lények mindenféle szakaszát felvonultató élettől, akik ott próbálnak előrehaladni az alsóbb köröktől a felsőbb körökbe, hogy az isteniség megjelenítésének magasabb szintjét elérhessék és a legfelsőbb jelentéstartalmakat, a végleges értékeket és az abszolút valóságot jobban megérthessék.

5. Az élet a Havonában

14:5.1 (158.4) Az Urantián egy rövid és beható próbán estek át az anyagi lét első élete során. A lakóvilágokon, majd pedig feljebb, végig a csillagrendszereteken, csillagvilágotokon és helyi világegyetemeken át, a felemelkedés morontia szakaszain mentek keresztül. A felsőbb-világegyetem

felkészülési világain a fejlődés igaz szellemi szakaszain estek át és felkészültök a Havonába való átkelésre. A Havona hét körén a fejlődéseitek értelmi, szellemi és tapasztalásra épülő. És mindeme körökhöz tartozó világok mindegyikén meghatározott feladatot kell teljesítenetek.

14:5.2 (158.5) A központi világegyetem isteni világain az élet oly gazdag és tartalmas, oly teljes és tapasztalásban bővelkedő, hogy teljesen meghalad mindent, amit csak a teremtetett lény tapasztalásairól alkotott emberi fogalmak leírhatnak. Ezen örökkévaló teremtrész társadalmi és gazdasági tevékenységei teljesen eltérnek az Urantiához hasonló evolúciós világokon élő anyagi teremtmények foglalkozásaitól. Még a havonai észjárás sem hasonlít az urantiai gondolkodás folyamatához.

14:5.3 (158.6) A központi világegyetem szabályai megfelelően és eredendően természetesek; az igazgatási szabályok nem önkényesek. A Havona minden követelményében fellelhető a méltányosság érve és az igazságosság szabálya. Ez a két tényező együttesen éppen egyenértékű azzal, amit az Urantián úgy neveznek, hogy méltányosság. A Havonába megérkezve természetes élvezetet találtok a dolgok olyan módon való megtételében, ahogyan azokat meg kell tenni.

14:5.4 (158.7) A központi világegyetembe először eljutó értelmes lényeket a hetedik Havona-kör kísérleti világán fogadják és helyezik el. Amint az újonnan érkezettek szellemileg előrehaladnak, s felfogják a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemük azonosságát, akkor kerülnek át a hatodik körbe. (Az emberi elme fejlődési köreit a központi világegyetembeli rendszer alapján azonosítjuk.) Miután a felemelkedők

megértették a Felsőséget és ezáltal felkészültek az Istenség-kalandra, elviszik őket az ötödik körbe; és miután elérték a Végtelen Szellemet, átviszik őket a negyedikre. Az Örökkévaló Fiú elérését követően átkerülnek a harmadikra; és amint felismerték az Egyetemes Atyát, a második körhöz tartozó világokon fognak tartózkodni, ahol közelebbről is megismerkednek a paradicsomi seregekkel. A Havona első körére való megérkezésük jelzi, hogy az idő jelöltjeit felvették a paradicsomi szolgálatba. Meghatározatlan ideig, mely a teremtményi felemelkedés tartamától és természetétől függ, a fokozatos szellemi előrehaladás belső körén fognak időzni. E belső körtől kezdve a felemelkedő zárandokok továbbhaladnak befelé, a paradicsomi otthon és a Végleges Testületébe való felvétel felé.

14:5.5 (159.1) A Havonában felfelé haladó zárandokként való tartózkodásotok alatt engedélyt kaptok arra, hogy a kijelöléseknek megfelelő kör világai között szabadon utazhassatok. Azt is megengedik, hogy visszatérjetek ama körök bolygóira, melyeken megelőzőleg áthaladtatok. Mindez lehetséges azok számára, akik a Havona körein úgy tartózkodnak, hogy nincs szükség szupernáf-társításra. Az idő zárandokai képesek úgy felszerelkedni, hogy átszeljék a „teljesített” teret, de elengedhetetlenül szükségük van az előírt eljárásra a még „teljesítetlen” tér legyőzéséhez; a zárandok nem hagyhatja el a Havonát, és nem is mehet túl a számára kijelölt körön a szállító szupernáfok segítségével.

14:5.6 (159.2) Üdítő eredetiség lelhető fel e hatalmas központi teremtrészben. Az anyag fizikai szerveződésétől, valamint az értelmes lények és egyéb élő dolgok alapvető rendjének

alapfelépítésétől eltekintve semmi közös sincs a Havona világaiban. E bolygók mindegyike eredeti, különleges és kizárólagos teremtrész; mindegyik bolygó páratlan, fenséges és tökéletes teremtrész. Ez a változatos egyediség megmutatkozik a bolygólét minden fizikai, értelmi és szellemi oldalán. E milliárdnyi tökéletes szféra mindegyikét a helyi Nappalok Örökkévalójának tervei szerint dolgozták ki és ékesítették fel. Éppen ez az oka annak, hogy nincs közöttük két egyforma.

14:5.7 (159.3) Amíg át nem szelitek az utolsó Havona-kört is és el nem látogattok az utolsó Havona-világra, mindaddig a kaland üdítő volta és a kíváncsiság serkentő jellege nem fog eltűnni a létpályátokból. A készítés, az örökkévalóság előremutató indíttatása akkor fogja majd felváltani előfutárát, az idő-kaland csábítását.

14:5.8 (159.4) Az egyhangúság az alkotó képzelőerő éretlenségét és a szellemi képességekkel való értelmi összhang tétlenségét jelzi. A mennyei világokat felfedezni elkezdő felemelkedő halandó már érzelmi, értelmi és közösségi, vagy akár szellemi érettséget ért el.

14:5.9 (159.5) A Havonában körről körre való emelkedésetek során nemcsak nem is álmodott változásokkal fogtok találkozni, hanem a megdöbbenésetek leírhatatlan lesz, amint az egyes körökben bolygóról bolygóra előrehaladtok. E milliárdnyi tanulmányvilág mindegyike a meglepetések valóságos világegyeteme. Folyamatos ámulatban, véget nem érő csodálkozásban részesülnek azok, akik e körökön áthaladnak és e hatalmas szférákat bejárják. Az egyhangúság nem része a havonabeli létpályának.

14:5.10 (159.6) A kalandvágy, a kíváncsiság és az egyhangúságtól való rettegés — a fejlődő emberi természettel született sajátságok — nem azért vannak jelen, hogy pusztán nehezítsék a dolgokat és bosszantsanak benneteket rövid földi ottlétetek alatt, hanem inkább annak sugalmazása céljából, hogy a halál csak a kezdete egy végtelen és kalandos létpályának, egy elvárt örök életnek, egy örökké tartó felfedezőútnak.

14:5.11 (160.1) A kíváncsiság — a vizsgálódás szelleme, készítés a felfedezésre, a feltárás hajtóereje — része az evolúciós térteremtmények veleszületett, isteni sajátságának. E természetes indíttatások nem pusztán azért jelentkeznek, hogy akadályozzanak és visszatartsanak benneteket. Igaz, e nagyratörő késztetéseket szükségképpen gyakorta vissza kell fognotok a rövid földi életetek során, gyakran csalódást kell megélnetek, azonban az eljövendő hosszú korszakokban mindezeket teljesen kibontakoztatjátok és dicsőségekre tesztetek eleget nekik.

6. A központi világegyetem rendeltetése

14:6.1 (160.2) A hétkörös Havona tevékenységi köre igen kiterjedt. Általában úgy jellemezhető, mint:

14:6.2 (160.3) 1. Havonai.

14:6.3 (160.4) 2. Paradicsomi.

14:6.4 (160.5) 3. Felemelkedő-véges — Legfelsőbb-Végleges evolúciós.

14:6.5 (160.6) Számos, a végest meghaladó szintű tevékenység zajlik a Havonában a jelen világegyetemi korszakban, beleértve

megszámlálhatatlan sokféleségű abszonit és egyéb szakaszú elme- és szellemműködést. Meglehet, hogy a központi világegyetem a sokféle, a teremtett elme felfogóképességét meghaladó módon való működése során sok olyan célt szolgál, melyekről nekem nincs tudomásom. Mindazonáltal igyekszem bemutatni, hogy e tökéletes teremtrész miként szolgálja a világegyetemi értelmek hét rendjének igényeit és miként járul hozzá azok kielégítéséhez.

14:6.6 (160.7) 1. Az Egyetemes Atya — az Első Forrás és Közepont. Az Atya Isten felsőbb atyai megelégedést nyer a központi teremtrész tökéletességéből. Élvezi a szeretettel való eltelés élményét az egyenlőséghez közeli szinteken. A tökéletes Teremtő istenmód elégedett a tökéletes teremtmény imádatával.

14:6.7 (160.8) A Havona a megelégedés legfelsőbb fokának elérését teszi lehetővé az Atya számára. A Havonában megtestesülő tökéletesség ellensúlyozza a végtelen kiterjedés örökkévaló készítésének tér-idő késedelmét.

14:6.8 (160.9) Az Atya örömét leli az isteni szépségnek a Havonában való tükröződésében. Megelégedéssel tölti el az isteni elmét, hogy az minden fejlődő világegyetem számára a csodás összhang tökéletes mintáját nyújtja.

14:6.9 (160.10) Atyánk tökéletes gyönyörűséggel szemléli a központi világegyetemet, mert az a szellemvalóság érdemes kinyilatkoztatása a világegyetemek mindenségének minden személyisége számára.

14:6.10 (160.11) A világegyetemek Istene örömmel tekint a Havonára és a Paradicsomra, mint az időben és térben megjelenő minden későbbi világegyetemi kiterjedés örökkévaló hatalommagvára.

14:6.11 (160.12) Az örökkévaló Atya soha meg nem szűnő meglepődöttséggel tekint a Havona teremtszészre, mint az idő felemelkedő jelöltjeinek, az ő, térből jövő halandó unokáinak érdemes és hívogató céljára, akik az ő Teremtő-Atyjuk örök otthonát kívánják elérni. És az Isten örömét leli a Paradicsom-Havona világegyetemben mint az Istenség és az isteni család örökkévaló otthonában.

14:6.12 (160.13) 2. Az Örökkévaló Fiú — a Második Forrás és Közepont. Az Örökkévaló Fiú számára a fenséges központi teremtszész örök bizonysgot ad az isteni családi — az Atya, a Fiú és a Szellem — társulás hatékony működésére. Ez az Egyetemes Atyában való abszolút bizodalom szellemi és anyagi alapja.

14:6.13 (160.14) A Havona csaknem korlátlan alapot szolgáltat az Örökkévaló Fiúnak a szellemi hatalom örökké bővülő kivitelezésére. A központi világegyetem bocsátotta az Örökkévaló Fiú rendelkezésére azt a színteret, melyen ő biztonsággal és biztosan bemutathatja az adományozó segédkezés szellemét és eljárását a paradicsomi társ Fiak tanítása érdekében.

14:6.14 (161.1) A Havona alkotja azt a valóságialapot, melyen az Örökkévaló Fiú a világegyetemek mindenségének szellem-gravitációs szabályozását kifejtheti. Ez a világegyetem teszi

lehetővé a Fiú számára a szülői vágy, a szellemi újrateremtés örömének kiélését.

14:6.15 (161.2) A Havona világok és azok tökéletes lakosai alkotják azon első és örökmód végleges megnyilvánulást, miszerint a Fiú az Atya Szava. A Fiú tudatossága az Atya végtelen kiegészítőjeként ezáltal nyer tökéletes megelégedést.

14:6.16 (161.3) Ez a világegyetem ad lehetőséget az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közötti, egyenlőségből eredő testvériség kölcsönös megjelenítésére, és ez alkotja az örök bizonyítékát mindkettejük végtelen személyiségének.

14:6.17 (161.4) 3. A Végtelen Szellem — a Harmadik Forrás és Központ. A Havona világegyetem teszi lehetővé a Végtelen Szellem számára, hogy bizonytságot tegyen arról, hogy ő az Együttes Cselekvő, az egyesült Atya-Fiú végtelen képviselője. A Végtelen Szellem a Havonában kettős megelégedést merít abból, hogy alkotó tevékenységet folytat, miközben az ezen isteni teljesítmény okozta elégedettséget ettől teljesen függetlenül átéli.

14:6.18 (161.5) A Havonában a Végtelen Szellem olyan színteret talált, melyen bizonyíthatja képességét és hajlandóságát arra, hogy lehetséges irgalmas segédkezőként szolgáljon. E tökéletes teremtszrészben próbálja el a Szellem az evolúciós világegyetekben teljesítendő segédkezési kalandot.

14:6.19 (161.6) E tökéletes teremtszrész tette lehetővé a Végtelen Szellem számára, hogy mindkét isteni szülővel részt vegyen a világegyetemi igazgatásban — hogy társ-Teremtő utódként világegyetemet igazgasson, s ezáltal felkészül a helyi

világegyetemek közös irányítására úgy, mint a Teremtő Fiak Alkotó Szellem-társa.

14:6.20 (161.7) A Havona-világok a mindenségrendi elme teremtetők elme-kutatóállomásai és minden létező teremtményi elme segítői. Az elme mindegyik Havona-világon más és más, és minden szellemi és anyagi teremtményi értelem számára mintául szolgál.

14:6.21 (161.8) E tökéletes világok a paradicsomi társaságra rendeltetett összes lény számára elme-továbbképző tanhelyként szolgálnak. Bőséges lehetőséget teremtettek a Szellem számára ahhoz, hogy az elme-segédkezés módszerét biztonságos és tanácsadó személyiségeken kísérletezhesse ki.

14:6.22 (161.9) A Havona ellentételezést jelent a Végtelen Szellemnek azért a kiterjedt és önzetlen munkáért, melyet a tér világegyetemeiben végez. A Havona az idő és tér fáradhatatlan Elmesegítőjének tökéletes otthona és menedéke.

14:6.23 (161.10) 4. A Legfelsőbb Lény — a tapasztalás által fejlődő Istenség evolúciós egyesülése. A Havona teremtetésrész a Legfelsőbb Lény szellemi valóságának örök és tökéletes bizonyítéka. E tökéletes teremtetésrész a Legfelsőbb Isten tökéletes és arányos szellemtermészetének kinyilatkoztatása azt megelőzően, hogy a paradicsomi Istenségek véges tükröződéseinek erő-személyiség természetű egységbe rendeződése kezdetét vette volna az idő és tér tapasztalás által fejlődő világegyetemeiben.

14:6.24 (161.11) A Havonában a Mindenható erőter-potenciáljai egyesülnek a Legfelsőbb szellemi természetével. E központi

teremtésrész a Legfelsőbb eljövendő-örökkévaló egységének mintapéldája.

14:6.25 (161.12) A Havona a Legfelsőbb egyetemesség-kibontakozási lehetőségének tökéletes mintája. E világegyetem végleges képe a Legfelsőbb jövőbeli tökéletességének és előrevetítője a Végleges megnyilvánulási lehetőségének.

14:6.26 (162.1) A Havona véglegességet mutat azon szellemértékekben, melyek a legfelsőbb szintű és tökéletes önuralommal rendelkező élő, saját akarattal bíró teremtményekként léteznek; azon elmében, mely végleges értelemben egyenrangú a szellemmel; a korlátlan kibontakozási lehetőséggel rendelkező értelem valóságában és egységében.

14:6.27 (162.2) 5. A mellérendelt Teremtő Fiak. A Havona nem más, mint a paradicsomi mihályok világegyetem-teremtéssel járó kalandokra való felkészítésének oktatási és felkészülési helye. Ezen isteni és tökéletes teremtsrész minden Teremtő Fiú számára minta. Mindegyikük arra törekszik, hogy a saját világegyetemét a tökéletesség paradicsomi-havonai szintjére emelje.

14:6.28 (162.3) A Teremtő Fiú a Havona teremtményeit személyiség-minta lehetőségként használja a saját halandó gyermekei és szellemlényei számára. A Mihály és az egyéb paradicsomi Fiak úgy tekintik a Paradicsomot és a Havonát, mint az idő gyermekeinek isteni végzetét.

14:6.29 (162.4) A Teremtő Fiak tudják, hogy a központi teremtsrész a tényleges forrása annak a nélkülözhetetlen világegyetemi

felügyeletnek, mely az ő helyi világegyetemüket kiegyensúlyozza és egyesíti. Tudják, hogy a Legfelsőbb és a Végleges mindig jelenvaló befolyásának személyes jelenléte a Havonához kötődik.

14:6.30 (162.5) A Havona és a Paradicsom a forrása a Mihály Fiú teremtményének. Itt lakoznak a világegyetem-teremtésben vele együttműködő lények. A Paradicsomról jön a világegyetemi Anyaszellem, a helyi világegyetemek társteremtője.

14:6.31 (162.6) A paradicsomi Fiak úgy tekintenek a központi teremtményrészre, mint az isteni szüleik otthonára — a saját otthonukra. Ide mindig szívesen visszatérnek.

14:6.32 (162.7) 6. A mellérendelt Segédkező Leányok. A világegyetemi Anyaszellemek, a helyi világegyetemek társteremtői a Havona-világokon kapják meg elő-személyes felkészítésüket a Körök Szellemével szoros együttműködésben. A helyi világegyetemek Szellem Leányai a központi világegyetemben készültek fel kellőképpen a paradicsomi Fiakkal való együttműködés módszereiből, mindvégig az Atya akaratának megfelelően.

14:6.33 (162.8) A Szellem és a Szellem Leányai a Havona-világokon találják meg az elme-mintát az ő összes szellemi és anyagi értelem-csoportjaiknak, és e központi világegyetem a majdani beteljesülési célja azon teremtményeknek, akiknek a világegyetemi Anyaszellem társával, a Teremtő Fiúval együtt segédkezik.

14:6.34 (162.9) A világegyetemi Anyateremtő úgy emlékszik a Paradicsomra és a Havonára, mint származási helyére és mint

a Végtelen Anyaszellem otthonára, a Végtelen Elme személyes jelenlétének tartózkodási helyére.

14:6.35 (162.10) Szintén e központi világegyetemből származik a teremtői besorolással járó személyes előjogok adománya, melyet a világegyetemi Isteni Segédkező gyakorol a Teremtő Fiú kiegészítőjeként az élő, saját akarattal bíró teremtmények teremtésének feladatában.

14:6.36 (162.11) És végül, lévén, hogy a Végtelen Anyaszellem e Leány Szellemei valószínűleg sohasem térnek vissza a paradicsomi otthonukba, ezért nagy megelégedettséget merítenek azon egyetemes tükrözőműködési jelenségből, mely a Legfelsőbb Lényhez kapcsolódik a Havonában és Madzsesztonban személyesül meg a Paradicsomon.

14:6.37 (162.12) 7. A felemelkedői létpályájú evolúciós halandók. A Havona az otthona minden halandói fajtabeli minta-személyiségnek és minden, halandói társulásban érintett emberfeletti személyiségnek, aki nem az idő teremtésrészeiben honos.

14:6.38 (162.13) E világok ösztönöznek minden emberi késztetést, mely a legmagasabb befogadható valóságszinteken lévő igaz szellemértékek felé irányul. A Havona minden felemelkedő halandó számára az elő-paradicsomi felkészülési cél. A halandók itt érik el az elő-paradicsomi Istenséget — a Legfelsőbb Lényt. A Havona minden saját akarattal bíró teremtmény számára a Paradicsom és az Isten-elérés kapuját jelenti.

14:6.39 (163.1) A véglegesrendűek számára a Paradicsom az otthon, a Havona pedig a munkahely és a szórakozóhely. Minden Istent ismerő halandó arra törekszik, hogy eljusson e végleges rendre.

14:6.40 (163.1) A központi világegyetem nemcsak hogy az ember biztos rendeltetési helye, hanem a véglegesrendűek örökkévaló létpályájának kiindulópontja is, amikor is majd egyszer elindulnak az ismeretlen és kalandos világegyetemi úton, hogy betekintsenek az Egyetemes Atya végtelenségébe.

14:6.41 (163.1) A Havona abszonit jelentőségében vitathatatlanul tovább fog működni még azon eljövendő világegyetemi korszakokban is, melyekben tanúi lehetünk annak, hogy a tér zárandokai megpróbálják megtalálni Istent a véges-feletti szinteken. A Havona képes arra, hogy abszonit lények felkészülési világegyetemeként szolgáljon. Valószínűleg ez lesz a felsőbb tanintézet, amely mellett a hét felsőbb-világegyetem szolgál középtanodaként a külső térbeli elemi tanodákból kikerülők számára. Azt kell hinnünk, hogy az örökkévaló Havona kibontakozási lehetőségei ténylegesen is korlátlanok, és hogy a központi világegyetem örökös képességgel rendelkezik ahhoz, hogy tapasztalási felkészülési világegyetemül szolgáljon minden teremtetett lénynek, legyenek azok múltbeli, jelenlegi vagy jövőbeli fajtájúak.

14:6.42 (163.1) [Közreadta egy, az uverszai Nappalok Elődeinek megbízásából működő Bölcsesség-tökéletesítő.]

15. írás

A hét felsőbb-világegyetem

15:0.1 (164.1) **AZ EGYETEMES** Atya — mint Atya — számára a világegyetemek gyakorlatilag nemlétezők; neki személyiségekkel van dolga; ő a személyiségek Atyja. Az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — mint teremő társak — számára a világegyetemek helyiek és egyediek, melyek a Teremő Fiak és az Alkotó Szellemek közös irányítása alatt állnak. A paradicsomi Háromság számára a Havonán kívül csupán hét lakott világegyetem van, a hét felsőbb-világegyetem, melyek fennhatóságot gyakorolnak az első Havonán-túli térszint köre felett. A Hét Tökéletes Szellem a központi Szigetről sugározza ki hatását, a hatalmas teremtésösszességet egyetlen óriási kerékké alakítva, melynek közepe a Paradicsom örökkévaló Szigete, hét küllője a Hét Tökéletes Szellem kisugárzása, a pereme pedig a nagy világegyetem külső vidékeinek összessége.

15:0.2 (164.2) Már a világegyetemi teremtésösszesség anyagivá lényegülése kezdetén megalkottatott a felsőbb-világegyetemi szerveződés és irányítás hétszeres rendje. Az első Havona-utáni teremtésrész hét hatalmas szelvényre osztott fel, és e felsőbb-világegyetemi kormányzatok központi világai kijelöltettek és kiépítettettek. A jelenlegi igazgatási rend közel az örökkévalóság óta létezik, és e hét felsőbb-világegyetem urait méltán hívják a Nappalok Elődeinek.

15:0.3 (164.3) A felsőbb-világegyetemekre vonatkozó óriási mennyiségű tudásanyagból vajmi kevés esetében remélhetem, hogy megoszthatom veletek, mindenesetre ezeken a területeken a fizikai és a szellemi térerőknek egyfajta értelmes szabályozási eljárása érvényesül, és a világegyetemi gravitációs jelenlétek fenséges erőterben és tökéletes

összhangban működnek. Fontos, hogy elsőként megfelelő fogalmat alkossatok a felsőbb-világegyetemi területek fizikai felépítéséről és anyagi szerveződéséről, mert ekkor már felkészültebbek lesztek azon csodálatos szerveződés jelentőségének a megragadására, mely szerveződés biztosítja azok szellemi irányítását, továbbá biztosítja azon, saját akarattal bíró teremtmények értelmi fejlődését, akik szerte a hét felsőbb-világegyetemben elszórtan elhelyezkedő lakott bolygókon élnek.

1. A felsőbb-világegyetemi térszintek

15:1.1 (164.4) Megmaradva azon korlátozott keretek között, melyeket a ti rövid éveitekben mért évmilliók vagy évmilliárdok során a nemzedékek feljegyezték, megfigyeltek és emlékezetükben elraktároztak, gyakorlatilag azt mondhatjuk, hogy az Urantia és a világegyetem, amelyhez ez tartozik, egyetlen hosszú és ismeretlen úton haladva éli át az új tér bejárásának kalandját; azonban az uverszai feljegyzések szerint, a régebbi megfigyelésekkel egyezően, a rendünk teljesebb tapasztalataival és számításaival összhangban, és ezen, valamint egyéb kutatásokra alapozott következtetések eredményeként tudjuk, hogy a világegyetemek rendezetten, világosan megérthetően és tökéletesen szabályozott körpályán forognak fenségesen az Első Nagy Forrás és Közepont és az ő székhely-világegyeteme körül.

15:1.2 (165.1) Már régen felfedeztük, hogy a hét felsőbb-világegyetem egy nagy, elliptikus zárt görbét, egy roppant nagy, elnyújtott kört jár be. A ti csillagrendszeretek és az idő egyéb világai nem térkép és iránytű nélkül merülnek bele az ismeretlen térbe. A ti rendszereteket is magába foglaló helyi

világegyetem egy jól meghatározott és egyértelműen az órajárásával ellentétes irányú pályát követ abban a hatalmas forgatagban, mely a központi világegyetem körül halad. E mindenségrendi ösvény jól feltérképezett és a felsőbb-világegyetemi csillagvizsgálók előtt éppoly jól ismert, mint ahogy az urantiai csillagászok előtt ismert a csillagrendszereteket alkotó bolygók pályája.

15:1.3 (165.2) Az Urantia egy még nem teljesen megszervezett helyi világegyetemben és felsőbb-világegyetemben található, és a helyi világegyetemek közvetlen közelében számos részlegesen befejezett fizikai teremtrész van. Ti az egyik viszonylag új világegyetemhez tartoztok. De ma már nem egy idegen, feltérképezetlen térbe merültök, és nem is vakon keringtek az ismeretlen vidékeken. A felsőbb-világegyetemi térszint helyes és előre elrendelt útját követitek. Jelenleg ugyanazon a téren haladtok át, melyet sokkal korábban a bolygórendszerek és annak elődei is átszeltek; és a távoli jövőben egy napon a rendszerek vagy annak utódai újra át fognak haladni ugyanazon a téren, melyet most ti szeltek át sebesen.

15:1.4 (165.3) A jelen korszakban és ahogy az irányokat az Urantíán értelmezték, az első felsőbb-világegyetem majdnem pontosan északnak tart, mely közelítőleg a Nagy Források és Közepponatok paradicsomi honának és a Havona központi világegyetemének keleti fekvésével szemközti irányt jelent. Ez az elhelyezkedés azzal, mely nyugatra esik, együtt alkotja az idő szférái közül azokat, melyek az örökkévaló Szigethez fizikailag a legközelebb vannak. A második felsőbb-világegyetem északon található, mely a nyugati irányba fog

elmozdulni, míg a harmadik a nagy térösvény legészakibb szelvényében tartózkodik, s már megkezdte a déli irányra való ráfordulást. A negyedik viszonylag egyenesen halad déli irányban, és a legelőbbre járó vidékei már a Nagy Középpontok közvetlen közelében járnak. Az ötödik éppen most hagyta el a Középpontok Középpontjával szemközi helyzetet, s továbbhalad egyenes déli útján, mely a keleti irányú visszatérést közvetlenül megelőzi; a hatodik a déli pálya legtávolabbi pontján tartózkodik, abban a szelvényben, amelynek közelében a ti felsőbb-világegyetemetek is elhaladt.

15:1.5 (165.4) Helyi világegyetemetek, a Nebadon, a hetedik felsőbb-világegyetemhez, az Orvontonhoz tartozik, mely az első és a hatodik felsőbb-világegyetem között tartózkodik keringése során, és (a mi időszámításunk szerint) nem is olyan régen fordult a felsőbb-világegyetemi térszint délkeleti irányába. Az Urantiát is magába foglaló naprendszer jelenleg e déli görbületen már néhány milliárd év óta halad, s így éppen most hagyjátok el e délkeleti görbületű pályaszakaszt és sebesen haladtok a hosszú és viszonylag egyenes északi szakaszon. Az Orvonton ezt a majdnem pontosan északi pályát ismeretlen időtartam alatt fogja befutni.

15:1.6 (165.5) Az Urantia egy, a helyi világegyetemetek határterületein jócskán túlnyúló csillagrendszerhez tartozik; és a helyi világegyetemetek jelenleg az Orvonton peremterületein halad keresztül. Rajtatok túl is vannak még mások, de már ti is igen messzire kerültetek azon fizikai csillagrendszerektől, melyek a Nagy Forráshoz és Középponthoz viszonylagos közelségben haladnak a nagy körön.

2. A felsőbb-világegyetek szerveződése

15:2.1 (165.6) Csak az Egyetemes Atya ismeri a térben található lakott világok helyét és tényleges számát; ő ismeri a nevüket és a számukat. Én csak hozzávetőlegesen adhatom meg a lakott vagy lakható bolygók számát, ugyanis némely helyi világegyetemben a többihez képest több, az értelmes életre alkalmas bolygó van. A megtervezett helyi világegyetemek közül sem mindegyiknek fejeződött be a szervezése. Ennélfogva az általam közreadott becslés kizárólag azt a célt szolgálja, hogy az anyagi teremtettségösszesség hatalmas voltáról némi fogalmat alkothassatok.

15:2.2 (166.1) A nagy világegyetemben hét felsőbb-világegyetem van, és felépítésük nagyjából a következő:

15:2.3 (166.2) 1. A csillagrendszer. A felsőbb kormányzat alapegysége mintegy ezer lakott vagy lakható világból áll. Izzó napok, hideg világok, a forró naphoz túl közeli bolygók és a teremtmények lakhelyéül szolgálni nem képes egyéb szférák nem tartoznak e csoportba. Az élet támogatásának megfelelően kialakított ezen ezer világot hívjuk csillagrendszernek, de a fiatalabb rendszerekben e világok közül csak viszonylag kisszámú a lakható. Minden egyes lakott bolygót egy Bolygóherceg kormányoz, és minden egyes helyi csillagrendszernek van egy épített szférája, mely annak központjául szolgál és amelyet egy Csillagrendszer Fejedelem irányít.

15:2.4 (166.3) 2. A csillagvilág. Száz csillagrendszer (mintegy 100.000 lakható bolygó) alkot egy csillagvilágot. Minden egyes csillagvilágnak van egy épített központi szférája, melyet három Vorondadek Fiú, a Fenségesek irányítanak. Minden egyes csillagvilágnak van egy megfigyelői besorolású,

Nappalok Hűséges Követője is, aki a paradicsomi Háromság nagykövete.

15:2.5 (166.4) 3. A helyi világegyetem. Száz csillagvilág (mintegy 10.000.000 lakható bolygó) alkot egy helyi világegyetemet. Minden egyes helyi világegyetemben van egy elragadó épített központi világ, melyet a Mihály-rendbe tartozó, Isten mellérendelt Teremtő Fiainak egyike irányít. Minden egyes világegyetem megáldatott egy Nappalok Szövetségével, a paradicsomi Háromság képviselőjével.

15:2.6 (166.5) 4. A kisövezet. Száz helyi világegyetem (mintegy 1.000.000.000 lakható bolygó) alkotja a felsőbb-világegyetemi kormányzás kisövezetét; a kisövezet egy csodálatos központi világgal rendelkezik, ahonnan annak urai, a Nappalok Utódai a kisövezet ügyeit igazgatják. Minden egyes kisövezeti központban három Nappalok Utóda, Legfelsőbb Háromsági Személyiség működik.

15:2.7 (166.6) 5. A nagyövezet. Száz kisövezet (mintegy 100.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy nagyövezetet. Minden egyes nagyövezetben van egy fenséges központ, melyet három Nappalok Tökéletessége, Legfelsőbb Háromsági Személyiség irányít.

15:2.8 (166.7) 6. A felsőbb-világegyetem. Tíz nagyövezet (mintegy 1.000.000.000.000 lakható bolygó) alkot egy felsőbb-világegyetemet. Minden egyes felsőbb-világegyetemben van egy óriási és dicsőséges központ, melyet három Nappalok Elődje irányít.

15:2.9 (166.8) 7. A nagy világegyetem. Hét felsőbb-világegyetem alkotja a jelenlegi szervezett nagy világegyetemet, mely megközelítőleg hétbillió lakható bolygóból, valamint az épített szférákból és egymilliárd lakott Havona-szférából áll. A felsőbb-világegyetemeket a Hét Tökéletes Szellem közvetve és tükrözőműködés útján a Paradicsomról irányítja és igazgatja. A Havona milliárdnyi világát a Nappalok Örökkévalói közvetlenül irányítják, minden egyes ilyen tökéletes szférát egy-egy Legfelsőbb Háromsági Személyiség vezet.

15:2.10 (167.1) A Paradicsom-Havona szférán kívül a világegyetem-szervezési terv az alábbi egységeket írja elő:

15:2.11 (167.2) Felsőbb-világegyetek7

15:2.12 (167.3) Nagyövezetek 70

15:2.13 (167.4) Kisövezetek 7000

15:2.14 (167.5) Helyi világegyetek. 700.000

15:2.15 (167.6) Csillagvilágok. 70.000.000

15:2.16 (167.7) Helyi csillagrendszerek . . 7.000.000.000

15:2.17 (167.8) Lakható bolygók 7.000.000.000.000

15:2.18 (167.9) Minden egyes felsőbb-világegyetem felépítése közelítőleg az alábbi:

15:2.19 (167.10) Egy csillagrendszerben van körülbelül 1.000 világ

15:2.20 (167.11) Egy csillagvilágban (100
csillagrendszer)100.000 világ

15:2.21 (167.12) Egy világegyetemben (100
csillagvilág).10.000.000 világ

15:2.22 (167.13) Egy kisövezetben (100
világegyetem)1.000.000.000 világ

15:2.23 (167.14) Egy nagyövezetben (100
kisövezet)100.000.000.000 világ

15:2.24 (167.15) Egy felsőbb-világegyetemben (10 nagyövezet) . .
1.000.000.000.000 világ

15:2.25 (167.16) Mindeme becslések a legjobb esetben is csak közelítő
adatok, mert állandóan fejlődnek új csillagrendszerek, más
szerveződések pedig kilépnek az anyagi létezésből.

3. Az Orvonton felsőbb-világegyetem

15:3.1 (167.17) Az Urantiáról szabad szemmel látható csillagos terek
gyakorlatilag a nagy világegyetem hetedik részéhez, az
Orvonton felsőbb-világegyetemhez tartoznak. A hatalmas
Tejút csillagrendszer alkotja az Orvonton központi magját,
mely igen messze esik a helyi világegyetemek határaitól. A
napokból, a tér sötét szigeteiből, kettős csillagokból,
gömbhalmazokból, csillagfelhőkből, csavarvonalú és egyéb
csillagködökből álló halmaz az egyedi bolygók miriádjaival
együtt egy zsebóraszerű, megnyújtott kör alakú csoportot alkot,
mely a lakott evolúciós világegyetemeknek nagyjából az egy
hetedét teszi ki.

15:3.2 (167.18) Az Urantia csillagászati helyzetéből nézve, a közeli csillagrendszereken túlra, a nagy Tejút irányába tekintve megfigyelhetitek, hogy az Orvonton szférái egy hatalmas, hosszan elnyúló síkon haladnak, melynek szélessége a vastagságánál sokkal nagyobb, és a hossza sokkal nagyobb, mint a szélessége.

15:3.3 (167.19) Az úgynevezett Tejutat tanulmányozva megfigyelhetjük az Orvonton csillagsűrűségének viszonylagos növekedését, amikor a mennyeket egy irányból nézzük, míg a másik oldalon a sűrűség csökkenő; az anyagi felsőbb-világegyetemünk lényegét alkotó síktól távolodva a csillagok és az egyéb szférák száma csökken. Ha megfelelő szögben kerestülnétek e nagyon sűrű térrész magján, akkor valójában a székhely-világegyetem és a minden dolgok középpontjának irányába néztek.

15:3.4 (167.20) Az urantiai csillagászok az Orvonton tíz nagyobb osztálya közül nyolcat már nagyjából azonosítottak. A további kettőt igen nehéz elkülöníteni, mert e jelenségeket ti belülről vagytok kénytelenek szemlélni. Ha a távoli űr valamely pontjából tekintenétek az Orvonton felsőbb-világegyetemre, akkor azonnal kivehetnétek a hetedik galaxis tíz nagyövezetét.

15:3.5 (168.1) A kisövezetek forgási középpontja az igen távoli, hatalmas és sűrű Nyilas csillagfelhőben található, s a helyi világegyetemetek és annak minden égi társteremtmenye e középpont körül mozog, és a hatalmas, ám a galaxisrendet el nem érő Nyilas csillagrendszer átellenes oldalairól láthatnátok két nagy csillagfelhő vonulatot, melyek hatalmas csillag-csavarvonalak formájában emelkednek ki.

15:3.6 (168.2) Azon fizikai rendszer magja, melyhez a napotok és annak bolygói tartoznak, az egykori Andronover csillagköd központja. Ez az egykori csavarvonalú csillagköd kissé elcsavarodott azoktól a gravitációs összeomlásoktól és az azokat kísérő eseményektől, melyek a naprendszerek születését kísérték, és amelyeknek kiváltó oka egy hatalmas szomszédos csillagköd túl közel kerülése volt. E majdnem-összeütközés az Andronovert egy kissé gömbszerű csoportosulássá változtatta, de nem teljesen szüntette meg a napok és az azokhoz tartozó fizikai csoportok kétirányú keringését. A naprendszerek ma egy meglehetősen központi helyzetet foglal el az eltorzult csavarvonal egyik karjában, mely maga nagyjából félúton helyezkedik el a csillagvonulat közepéhez képest kifelé, a szélek irányában.

15:3.7 (168.3) A Nyilas-övezet, valamint az Orvonton minden további övezete és osztálya az Uversza körül kering, és az urantiai csillagászok számos tévedése azokból az érzékcsalódásokból és viszonylagos torzulásokból ered, melyeket a következő, összetett forgómozgások keltenek:

15:3.8 (168.4) 1. Az Urantia keringése a Nap körül.

15:3.9 (168.5) 2. A naprendszerek körforgása az egykori Andronover csillagköd magja körül.

15:3.10 (168.6) 3. Az Andronover csillagcsalád és a kapcsolódó csillaghalmazok forgása a Nebadon csillagfelhő összetett forgási-gravitációs középpontja körül.

15:3.11 (168.7) 4. A Nebadon helyi csillagfelhőnek és kapcsolódó teremtrészeinek körmozgása a kisövezetük nyilasbeli középpontja körül.

15:3.12 (168.8) 5. A száz kisövezet, közöttük a Nyilassal, forgása a nagyövezetük körül.

15:3.13 (168.9) 6. A tíz nagyövezet forgása, az úgynevezett csillagvonulatok, az Orvonton központja, az Uversza körül.

15:3.14 (168.10) 7. Az Orvontonnak és a hat másik felsőbb-világegyetemnek a mozgása a Paradicsom és a Havona körül, vagyis a felsőbb-világegyetemi térszint óramutató járásával ellentétes irányú körmozgása.

15:3.15 (168.11) E többszörös mozgás jellege is többféle: a bolygók és a naprendszeretek úrbeli útvonalainak kialakulása a fejlődésükre vezethető vissza, az eredetükön alapul. Az Orvontonnak az óramutató járásával ellentétes, abszolút mozgása úgyszintén fejlődés alapú, a világmindenség építészeti terveiből fakad. Viszont a közbenső mozgások eredete összetett, ennek oka részben az anyag-energia felsőbb-világegyetem-alkotó rendeződése, részben pedig a Paradicsom erőszervezőinek értelmes és céltudatos munkája.

15:3.16 (168.12) A helyi világegyetemek a Havona közelében egymáshoz is közelebb vannak; a körök száma nagyobb, és nagyobb azok átfedése is rétegről rétegre. De az örökkévaló középponttól távolodva egyre kevesebb a csillagrendszer, a réteg, a kör és a világegyetem.

4. Csillagködök — a világegyetemek elődei

15:4.1 (169.1) Jóllehet a teremtés és a világegyetemek szervezése örökkön a végtelen Teremtők és társaik irányítása alatt marad, az egész folyamat elrendelt eljárás szerint és a térerő, az energia és az anyag gravitációs törvényeinek megfelelően megy végbe. De van valamiféle rejtély a tér egyetemes erő-töltésében; mi elég jól értjük az anyagi teremtésrészek szerveződését az ultimaton szakszaktól kezdődően, de nem teljesen értjük az ultimatonok mindenségrendi eredetét. Tudjuk, hogy ezen ősi térerők paradicsomi eredetűek, mert a kitöltött téren keresztül örökmód áthaladnak a Paradicsom jól meghatározható, mérhetetlen pontjain. A tér ezen erő-töltése, minden anyagság elődje, a paradicsomi gravitációra nem érzékeny, azonban mindig is válaszol az alsó-Paradicsom jelenlétére, mert nyilvánvalóan az alsó-paradicsomi középpontba irányuló és abból kiinduló körbe kapcsolódik.

15:4.2 (169.2) A Paradicsom erőszervezői a térpotenciált elsőfajú erővé alakítják át, és ezt az elő-anyagi megnyilvánulási lehetőséget fejlesztik a fizikai valóság elsődleges és másodlagos energia-megnyilvánulásaivá. Amint ezen energia eléri azokat a szinteket, ahol már érzékeny a gravitációra, akkor az erőter-irányítók és a felsőbb-világegyetemi rendszerbeli társaik megjelennek a színen és hozzáfognak azokhoz a soha véget nem érő tevékenységeikhez, melyeknek célja az idő és tér világegyetemei számos erőter-körének és energiacsatornájának kialakítása. A fizikai anyag így jelenik meg a térben, és ez jelenti a világegyetem-szervezés megkezdéséhez felállított színpadot.

15:4.3 (169.3) Az energia illetően szelvényesülése jelenségének nyitját a nebadoni fizikusok eddig még nem voltak képesek

megtalálni. Az előttük álló legnagyobb nehézséget a Paradicsom erőszervezőinek viszonylagos elérhetetlensége jelenti, mert az élő erőter-irányítóknak, jóllehet képesek a térenergiával bánni, a leghalványabb sejtelmük sincs azon energiák eredetéről, melyeket oly szakértelemmel és hozzáértőn igazgatnak.

15:4.4 (169.4) Voltaképpen a Paradicsom erőszervezői felelősek a csillagködök létrejöttéért; térjelenlétük révén képesek beindítani azokat az óriási térerő-forgatagokat, melyek, ha egyszer megindultak, már soha nem állíthatók le és nem korlátozhatók egészen addig, amíg a mindent átható térerők mozgásba nem lendültek ahhoz, hogy a világegyetemi anyag ultimatonai egységeinek megjelenését biztosítsák. Így keletkeznek a csavarvonalú és egyéb csillagködök, a közvetlen eredetű napok és különféle rendszereik anya-kerekei. A külső térben tíz különböző formájú csillagköd figyelhető meg, melyek az elsődleges világegyetemi evolúció különböző szakaszai, és e hatalmas energiakerekek eredete megegyezik a hét felsőbb-világegyetembeliekével.

15:4.5 (169.5) A csillagködök igen változatosak a méretüket és emiatt a csillag- és bolygó-utódaik számát és halmaz-tömegét tekintve. Valahol az Orvonton északi határainál, de a felsőbb-világegyetemi térszinten belül található nap-formáló csillagköd eddig már mintegy negyvenezer napot hozott létre, és az anyakerék még mindig szórja magából a napokat, melyek többsége méretben a ti napotokénak sokszorosa. A külső tér nagy csillagködeinek némelyike akár százmillió napot is létrehoz.

15:4.6 (169.6) A csillagködök nem közvetlen részei egyetlen olyan igazgatási egységnek sem, mint amilyen a kisövezet vagy a helyi világegyetem, bár néhány helyi világegyetem éppen egy ilyen egyedülálló csillagköd terméke. Minden egyes helyi világegyetem a felsőbb-világegyetemi összes energiatartalom pontosan egy-százvezred részét tartalmazza, függetlenül a felsőbb-világegyetem csillagközi kapcsolataitól, mert az energiát nem a csillagködök szerint szervezik — az egyenletes eloszlású.

15:4.7 (170.1) Nem minden csillagköd vesz részt a napok létrehozásában. Némelyük ura maradt a számos, a térben szétszóródott csillag-utódának, és csavarvonalas megjelenésük abból a tényből fakad, hogy napjaik zárt alakzatban lépnek ki a csillagköd karjából, viszont különböző pályákon térnek oda vissza, s emiatt könnyű megfigyelni őket egy pontban, de már nehezebb meglátni őket, amint a különböző visszaútaikon meglehetősen szétszórva és a csillagköd karjától távol helyezkednek el. Az Orvontonban jelenleg nem túl sok működő nap-formáló csillagköd van, bár az Androméda, mely a lakott felsőbb-világegyetemen kívül esik, igen tevékeny. E távoli csillagköd szabad szemmel is látható, és ha szemlélitek, akkor szakítsatok időt annak átgondolására, hogy a szemetekbe érkező fény ama távoli napokat csaknem egymillió évvel korábban hagyta el.

15:4.8 (170.2) A Tejút galaxis számos, korábban csavarvonalú és egyéb csillagködből áll, és sokuk még most is őrzi eredeti alakját. De a belső válságos állapotok és a külső események hatására sokuk oly mértékben eltorzult és átrendeződött, hogy e hatalmas halmazok most már olyan erősen izzó napok

mérhetetlenül fénylő tömegének tűnnek, mint amilyen a Magellán-felhő is. Az Orvonton külső határainak közelében a csillaghalmazok gömbszerű fajtája van túlsúlyban.

15:4.9 (170.3) Az Orvonton hatalmas csillagfelhőit úgy kell tekinteni, mint egyedi anyaghalmazokat, melyek összemérhetők a Tejút galaxison kívül eső téregységekben megfigyelhető, elkülönült csillagködökkel. A tér úgynevezett csillagfelhői azonban kizárólag gáz halmazállapotú anyagból állnak. E gázfelhők energiapotenciálja hihetetlenül nagy, és némelyikük közeli napokat kebelez be, s napkiáradásokat küld vissza a térbe.

5. Az égitestek eredete

15:5.1 (170.4) A felsőbb-világegyetem napjaiban és bolygóiban foglalt össztömeg a csillagköd-kerekekből származik; a felsőbb-világegyetemi anyagnak csak nagyon kis részét szervezik közvetlenül az erőter-irányítók (az épített szférák kialakítását nem számítva), bár állandóan változó mennyiségű anyag azért keletkezik a nyílt térben.

15:5.2 (170.5) Eredetük szerint a napok, bolygók és egyéb szférák többsége az alábbi tíz csoport valamelyikébe sorolható:

15:5.3 (170.6) 1. Egyközepűen szűkülő gyűrűk. Nem minden csillagköd csavarvonalú. Számos óriás-csillagköd ahelyett, hogy kettős csillagú rendszerré esne szét vagy csavarvonalszerűen fejlődne tovább, a többszörös gyűrűképződés révén sűrűsödésen megy át. Az ilyen csillagködök hosszú időn keresztül úgy figyelhetők meg, mint egy hatalmas központi nap és az azt körülvevő számos óriási

felhő, melyek körben elhelyezkedő, gyűrűalakzatot képező anyagból állnak.

15:5.4 (170.7) 2. A forgó csillagok olyan napokból állnak, melyeket az igen forró gázok alkotta nagy anyakerék dobott ki magából. Nem gyűrűként repültek ki, hanem jobb- és balforgású egyedekként. A forgó csillagok között vannak nem csavarvonalú csillagköd eredetűek is.

15:5.5 (170.8) 3. Gravitációs robbanásból származó bolygók. A csavarvonalú vagy küllős csillagködből megszülető nap nemritkán meglehetősen messzire repül ki a térben. Az ilyen nap meglehetősen sok gázt tartalmaz, és azt követően, hogy valamelyest lehűlt és a gáz is kicsapódott, előfordulhat, hogy valamely, a közelben lévő hatalmas anyagtömeg, egy roppant nagy nap vagy a tér egy sötét szigete körüli keringésbe kezd. Annyira azért nem kerül a közelébe, hogy beleütközzön, de azért eléggé megközelíti ahhoz, hogy a nagyobb test gravitációs vonzása árapály-erőket ébresszen a kisebbben, s ennél fogva a rázkódások olyan sorozatát indítsa el, melyek a rázkódó nap átellenes oldalain egyidejűleg lépnek fel. E robbanásszerű kitörések kiteljesedésének eredményeként olyan, különböző méretű anyagalmazok jönnek létre, melyek a napkitöréseket elszenvedő csillag gravitációs-szökési körzethatárán túljuthatnak, és a jelenségben érintett két égitest egyike körül saját maguk biztosan kiegyensúlyozta keringési pályára állnak. Később nagyobb anyagcsoportok is egyesülnek és a kisebb tömegeket magukba vonják. A kisebb rendszereket alkotó, szilárd tömegű bolygók közül sok így keletkezett. A ti naprendszeretek eredete is éppen ilyen.

15:5.6 (171.1) 4. Központhagyó leánybolygók. A hatalmas napok bizonyos fejlődési szakaszban, és ha a forgási szögsebességük nagymértékben felgyorsul, elkezdenek nagy anyagtömegeket kiszórni magukból, melyek összeállhatnak, és létüket a napszülő körül keringve folytató kisebb világokat hozhatnak létre.

15:5.7 (171.2) 5. Csökkent-gravitációjú szférák. Az egyedi napokhoz határméret tartozik. E határméretet elérő nap szükségképpen szétesik, hacsak nem lassul a forgása; naphasadás következik be, és egy sajátos, új kettős csillag születik. E hatalmas kitörés melléktermékeként pedig számos kisebb bolygó keletkezhet.

15:5.8 (171.3) 6. Összehúzó csillagok. A kisebb rendszerekben a legnagyobb külső bolygó néha magához vonzza a szomszédos világokat, míg a naphoz közelebb eső bolygók megkezdik végső útjukat a napba. A ti naprendszerek esetében egy ilyen vég azt jelentené, hogy a belső négy bolygót a nap kebelezné be, míg a nagybolygó, a Jupiter jelentősen meghízna a többi bolygó felfalásával. A naprendszer ilyen vége két szomszédos, ám nem egyenlő nap, egyfajta kettős csillag alakzat létrejöttét eredményezné. Az ilyen végromlások a felsőbb-világegyetem peremét alkotó csillaghalmazok esetét kivéve ritkák a felsőbb-világegyetemben.

15:5.9 (171.4) 7. Halmozódásos szférák. A térben keringő hatalmas anyagtömeg részét képező kisebb bolygók lassan tömegeket halmozhatnak fel. Gyarapodhatnak meteorok becsapódásával és kisebb ütközések eredményeként is. Bizonyos térövezetekben kedvező feltételek vannak az ilyen bolygószületési formához. Számos lakott világ keletkezett így.

15:5.10 (171.5) A sűrű sötét szigetek némelyike a tér átalakuló energiái begyűjtésének közvetlen eredménye. E sötét szigetek egy másik csoportja hatalmas mennyiségű hideg anyag, a térben keringő tömegdarabok és meteorok felhalmozásával jött létre. Az ilyen anyagalmazok sohasem voltak forrók és a sűrűségüktől eltekintve felépítésükben nagyon hasonlóak az Urantiához.

15:5.11 (171.6) 8. Kiégett napok. A tér sötét szigeteinek némelyike kiégett, magányos nap, melyek a rendelkezésükre álló összes tér-energiát már kiadták magukból. Az anyag szervezett egységei már megközelítik a határsűrűséget, gyakorlatilag a működés teljes leállásának állapotát; és e nagysűrűségű anyagból álló, hatalmas anyagtömegeknek nagyon sok időre van szükségük ahhoz, hogy a térkörökben újrátöltődjenek és felkészülhessenek a világegyetemi működés következő köreire, mely valamely ütközést vagy egyéb, ezzel egyenértékű, életre keltő mindenségrendi történést követően indulhat be.

15:5.12 (171.7) 9. Ütközésből származó szférák. A sűrűbb halmazokból álló vidékeken az ütközés nem szokatlan jelenség. Egy ilyen csillagászati méretű átrendeződést óriási mértékű energiaváltozás és anyagátalakulás kísér. A halott napokkal való ütközés különösen nagy hatással van a messze ható energialüktetések kialakulására. Az ütközésből származó tömegrészek gyakran a halandók által lakható bolygók kialakulásának anyagi magját alkotják.

15:5.13 (172.1) 10. Épített világok. Ezek azok a világok, melyek valamely különleges cél érdekében terv és előírás szerint épültek meg, mint amilyen a Szalvington, a helyi

világegyetemek központja, és az Uversza, mely pedig a felsőbb-világegyetemünk kormányának székhelye.

15:5.14 (172.2) A napok kifejlődésének és a bolygók elkülönülésének számos egyéb módja is van, de a fent ismertetett folyamatok lefedik azokat a módozatokat, melyek révén a csillagrendszereknek és azok bolygócsaládjainak többsége létrejön. Ha megpróbálnám leírni a csillagok átalakulásának és a bolygók kialakulásának összes módját, akkor legalább száz különböző nap- és bolygókeletkezési módot kellene ismertetnem. Amint a csillagászaik a mennyeket pásztázzák, megfigyelnek majd a csillagevolúció összes különböző módját megmutató jelenségeket, de a megfigyeléseik során ritkán fognak bizonyítékot találni azon kisebb, nem fénylő anyagcsoportok kialakulására, melyek a hatalmas anyagi teremtésszössesség legfontosabb részét képező lakott bolygók gyanánt fognak szolgálni.

6. A tér szférái

15:6.1 (172.3) Eredetüktől függetlenül a különböző térszférák az alábbi nagyobb osztályokba sorolhatók:

15:6.2 (172.4) 1. A napok — a tér csillagai.

15:6.3 (173.1) 2. A tér sötét szigetei.

15:6.4 (173.2) 3. Kisebb égitestek — üstökösök, meteorok és a bolygóknál kisebb égitestek.

15:6.5 (173.3) 4. A bolygók, beleértve a lakott világokat is.

15:6.6 (173.4) 5. Épített szférák — rendelésre létesített világok.

15:6.7 (173.5) Az épített szférák kivételével minden égitest evolúciós eredetű, evolúciós abban az értelemben, hogy nem istenségi rendelkezés hozta létre őket, evolúciósak abban az értelemben, hogy az Isten alkotó cselekedetei tér-idő eljárás révén nyilvánultak meg számos, az Istenség által teremtetten és meglényegített értelmén keresztül.

15:6.8 (173.6) A napok. Ezek a tér csillagai a legkülönbözőbb létformáikban. Némelyek egymagukban keringő, fejlődő égitestek; mások kettős csillagok, összehúzódó vagy eltűnő bolygórendszerek. A tér csillagai nem kevesebb mint ezer különféle állapotban és életszakaszban léteznek. A fényt és ezzel együtt hőt kibocsátó napokat jól ismeritek; vannak azonban hőkibocsátás nélkül világító napok is.

15:6.9 (173.7) Egy közönséges nap hő- és fénykibocsátási időtartamának évbilliós nagyságrendje, mint tény, jól példázza a minden egyes anyagegységben foglalt hatalmas energiatárat. A fizikai anyag e láthatatlan részecskéiben ténylegesen tárolt energia gyakorlatilag elképzelhetetlenül nagy mennyiségű. Ez az energia majdnem teljes egészében fényként jelenik meg annak az iszonyatosan nagy hőnyomásnak és az ezzel együtt járó energiaműködéseknek a hatására, melyek az izzó napok belsejében uralkodnak. Megint más feltételek képessé teszik a napokat arra, hogy átalakítsák és továbbítsák azon térenergia nagy részét, mely a megalkotott térkörökben az útjukba kerül. A fizikai energia sok szakaszát és az anyag minden formáját a nap-energiafejlesztők fogják fel és osztják szét. Így a napok az energiaáramlás helyi gyorsítóiul szolgálnak, úgy működnek, mint valamiféle önműködő teljesítményszabályozó állomások.

15:6.10 (173.8) Az Orvonton felsőbb-világegyetemet több mint tízbillió izzó nap világítja meg és melegíti. E napok az átalatok is megfigyelhető csillagászati rendszernek a csillagai. Több mint kétbillió viszont olyan messze van és oly kicsi, hogy az Urantiáról sohasem látható. De a világmindenségben oly sok nap van, mint ahány pohár víz a világtengereitekből merhető.

15:6.11 (173.9) A tér sötét szigetei. Ezek azok a halott napok és egyéb nagy anyagalmazok, melyek sem fényt, sem hőt nem bocsátanak ki. A sötét szigetek néha hatalmas tömegűek és igen jelentős hatást gyakorolnak a világegyetem egyensúlyi és energiaviszonyaira. E nagy tömegű testek némelyikének gyakorlatilag felfoghatatlanul nagy a sűrűsége. Ez a hatalmas anyag-tömörülés teszi képessé őket, hogy nagyteljesítményű lendkerekeként működjenek, s a szomszédos nagy csillagrendszereket is erős pórázon tarthassák. Számos csillagvilágban ezek tartják a gravitációt egyensúlyban; sok fizikai rendszert, melyek máskülönben sebesen a közeli napokba zuhanva elpusztulnának, biztosan tartanak gravitációs szorításban ezek az őrzői feladatot ellátó sötét szigetek. E működésük okán vagyunk képesek a helyzetüket pontosan meghatározni. Megmértük a fénylő égitestek gravitációs vonzását, és ebből ki tudjuk számítani a tér azon sötét szigeteinek pontos méretét és helyzetét, melyek ilyen hatékonyan működve tartanak meg valamely adott rendszert annak állandósult pályáján.

15:6.12 (173.10) Kisebb égitestek. A térben keringő és fejlődő meteorok és kisméretű anyagdarabok óriási energia és anyag lényegű halmazt alkotnak.

15:6.13 (173.11) Sok üstökös a csillag-anyakerek átmeneti besorolása, elvadult utóda, melyek fokozatosan a központi szerepet betöltő nap hatása alá kerülnek. Az üstökösök között is számos egyéb eredetű van. Az üstökös csóvája az őt vonzó égitest vagy nap helyzetéhez képest az ellenkező irányba mutat, melynek oka egyrészt az üstökös kiterjedt gázcsóvájában végbemenő villamos visszahatás, másrészt a naptól kisugárzott fény és egyéb energiák által kifejtett fizikai nyomás. E jelenség az egyik meggyőző bizonyítéka a fény és a fénnel kapcsolatba hozható energiák valóságának; azt mutatja, hogy a fénynek van tömege. A fény valóságos szubsztancia, nem egyszerűen csak feltételezett légies hullámozás.

15:6.14 (173.12) A bolygók. Ezek azok a nagyobb anyaghalmozatok, melyek valamely nap vagy más égitest körül keringenek; méretük a szokásos bolygóméret alatti méretektől az óriási gáz-, folyadék- és szilárd gömbökig terjed. A hideg világok, melyek a lebegő térszínfelületről álltak össze, amikor éppen megfelelő viszonyba kerülnek egy közeli nappal, tehát ezek tekinthetők eszményinek értelmes lakók befogadására. A halott napok rendszerint nem megfelelőek az élet számára; többnyire túlságosan messze vannak valamely élő, izzó naptól, továbbá túl tömörek; a felszínükön óriási a gravitáció.

15:6.15 (173.13) A ti felsőbb-világegyetemetekben negyvennél is több hűvös bolygó jut egy olyanra, mely a rendetekbe tartozó lényeknek otthonul szolgálhatna. És természetesen a túl forró napok és a hideg peremvilágok is alkalmatlanok a felsőbb rendű élet befogadására. A naprendszeretekben jelenleg három bolygó alkalmas az élet befogadására. Az Urantia méretét,

sűrűségét és helyzetét tekintve sok szempontból eszményi emberi lakóhely.

15:6.16 (173.14) A fizikai-energia törvényei alapvetően egyetemesek, de a helyi hatások sok tekintetben felelősek azoknak a fizikai körülményeknek a kialakulásáért, melyek az egyes bolygókon vagy helyi csillagrendszerekben uralkodnak. A tér számtalan világát a teremtményi életnek és az egyéb élet-megnyilvánulásoknak csaknem végtelen változatossága jellemzi. Ugyanakkor minden rendszerben vannak világok, melyek bizonyos hasonlóságuk okán csoportot képeznek, míg létezik az értelmes életnek világegyetemi mintája is. Fizikai kapcsolat van ama bolygórendszerek között, melyek egyazon fizikai körbe tartoznak, s amelyek a világegyetemek körét járva szorosan követik egymást a végtelen keringésben.

7. Az épített szférák

15:7.1 (174.1) Jóllehet minden egyes felsőbb-világegyetemi kormány a saját térrészét alkotó evolúciós világegyetemek középpontja közelében helyezkedik el, ugyanakkor olyan világon működik, mely rendelkezésre létesített és amelyet felhatalmazott személyiségek népesítenek be. E központi világok olyan épített szférák, égitestek, melyeket a külön rendeltetési céljaiknak megfelelően építettek fel. Amellett, hogy a közeli napok fényéből is részesülnek, e szféráknak saját világításuk és fűtésük is van. Mindegyiknek van hő nélküli fényt kibocsátó napja, mint amilyenek a Paradicsom segédszférái, ugyanakkor mindegyik számára hőt biztosítanak a szféra felszíne közelében haladó, bizonyos energiaáramlások. E központi világok valamelyik nagyobb csillagrendszerhez

tartoznak, mely az adott felsőbb-világegyetem csillagászati középpontja közelében helyezkedik el.

15:7.2 (174.2) A felsőbb-világegyetemi központban az idő szabványos. Az Orvonton felsőbb-világegyetem szabványnapja közel harminc urantiai nappal egyenlő, és az orvontoni év száz szabványnapból áll. Ezen uverszai év a szabványos év a hetedik felsőbb-világegyetemben, és a tartama huszonkét perccel kevesebb, mint háromezer urantiai nap, ami a ti éveitekben mérve körülbelül nyolc egész egyötödöt tesz ki.

15:7.3 (174.3) A hét felsőbb-világegyetem központi világai osztoznak a Paradicsom természetében és nagyszerűségében, a tökéletesség központi mintájának lenyomatát hordozzák. A valóságban az összes központi világ paradicsomi. Ezek ténylegesen mennyei lakóhelyek, és a Jerusemtől a központi Sziget felé haladva anyagi méretükben, morontia szépségükben és szellemi nagyszerűségükben egyre kiteljesedettebbek. E központi világok segédszférái ugyancsak épített szférák.

15:7.4 (174.4) A különféle központi világok az anyagi és szellemi teremtrészek minden szakaszával rendelkeznek. A világegyetek e gyülekezőhelyein mindenféle anyagi, morontiai és szellemi lény otthonra lel. Ahogy a halandó teremtmények a világegyetemben felfelé emelkednek, az anyagitól a szellemi területek felé, mindig is értékelni fogják a korábbi létezési szintjeiket és örömeiket is fogják lelteni azokban.

15:7.5 (174.5) A Jerusemhez, a ti helyi csillagrendszeretek, a Satania központjához hét olyan átmeneti műveltségű világ tartozik, melyek mindegyike körül hét égitest kering, melyek között megtalálható a morontia várakozás hét lakóvilága, az ember

halál utáni első tartózkodási helye is. A menny fogalmának urantiai jelentéséből kiindulva, mely alatt néha e lakóvilágokat értették, az első lakóvilágot nevezhetnénk első mennyországnak, és így tovább, egészen a hetedikig.

15:7.6 (174.6) Az Edentiának, a ti csillagvilágok, a Norlatiadek központjának hetven közösségépítő és felkészítési segédszférája van, ahol a jerusemi rend szerinti személyiség-mozgósításon, -egyesítésen és -kialakításon átesett felemelkedők tartózkodnak.

15:7.7 (174.7) A Szalvingtont, a ti helyi világegyetemetek, a Nebadon központját tíz, egyenként negyvenkilenc szférából álló egyetem-halmaz övezi. A csillagvilági közösségbe tagozódás után az ember itt válik szellemlényegűvé.

15:7.8 (174.8) A III. Uminort, a kisövezetetek, az Ensza központját hét, a felemelkedői lét felsőbb fizikai tanulmányozásának helyet adó szféra veszi körül.

15:7.9 (174.9) Az V. Umajort, a nagyövezetetek, a Szplandon központját a felsőbb-világegyetemi, felsőbb értelmi felkészítés hetven szférája övezi.

15:7.10 (175.1) Az Uverszát, a felsőbb-világegyetemetek, az Orvonton központját a felső szintű szellemi felkészítés hét felsőbb egyeteme veszi körbe közvetlenül, mely felkészítésben a saját akarattal rendelkező, felemelkedő teremtmények részesülnek. E hét csodálatos szféra-halmaz mindegyike hetven különleges világból áll, melyek ezer meg ezer olyan különféle tanintézményt és szervezetet foglalnak magukba, melyek rendeltetése világegyetemi felkészítés és szellemi kulturális

képzés nyújtása az idő zárandokai számára, s amelynek során e zárandokok a Havonába tartó hosszú útjukra való felkészülés keretében újbóli oktatásban részesülnek és újbóli vizsgáztatáson esnek át. Az idő zárandokait a megérkezésükkor mindig e társvilágokon fogadják, viszont a távozó végzősök mindig közvetlenül az Uversza területéről indulnak el a Havona felé.

15:7.11 (175.2) Az Uversza körülbelül egybillió lakott vagy lakható világ szellemi és igazgatási központja. Az orvontoni központ szépsége, nagyszerűsége és tökéletessége a tér-idő teremtrészek bármely csodáján túltesz.

15:7.12 (175.3) Ha az összes megtervezett helyi világegyetemnek és azok alkotóelemeinek létrehozására sor kerülne, akkor alig kevesebb mint ötszázmilliárd épített világ lenne a hét felsőbb-világegyetemben.

8. Energiafelügyelet és energiaszabályozás

15:8.1 (175.4) A felsőbb-világegyetek központi szféráit úgy építették, hogy képesek a különböző övezeteiknél hatékony erőter-energia szabályozói feladatkör betöltésére, képesek az őket alkotó helyi világegyetekbe küldött energia irányításának gócpontjaiként is működni. A szervezett téren áthaladó fizikai energiák egyensúlyban tartása és ellenőrzése érdekében erőteljes hatást fejtenek ki.

15:8.2 (175.5) További szabályozói feladatköröket látnak el a felsőbb-világegyetemi erőter-központok és fizikai szabályozók, a kifejezetten e célra létrehozott élő és félig élő értelmes entitások. Ezen erőter-központokat és szabályozókat

nehéz megérteni; az alacsonyabb rendbe tartozók nem akarati jellegűek, nem bírnak saját akarattal, nem választanak, a működésük bár nagyon értelmes, de nyilvánvalóan önműködő jellegű és az igen nagymértékben szakosodott szervezetükből ered. A felsőbb-világegyetemi erőter-központok és fizikai szabályozók irányítása és részleges ellenőrzése alá harminc, a gravita területét alkotó energiarendszer tartozik. Az uverszai erőter-központok felügyelte fizikai-energia köröknek 968 millió évre van szükségük ahhoz, hogy a felsőbb-világegyetemi pályát teljesen befussák.

15:8.3 (175.6) A kialakuló energia rendelkezik anyaglénnyel; van súlya, bár a súly mindig viszonylagos, mely függ a forgási sebességtől, a tömegtől és az ellengravitációtól. Az anyagtömeg fékezi az energiabeli sebességet; és az energia bárhol jelenlévő sebességének értelmezése: a kezdeti sebesség-felruházottság, levonva a mozgásban lévő tömeg jelentette fékezőhatást, hozzáadva a felsőbb-világegyetem élő energiaszabályozóinak működését, valamint a közeli, nagy hőmérsékletű vagy nagy töltésű testek fizikai hatását.

15:8.4 (175.7) Az anyag és energia közötti egyensúly fenntartásának egyetemes terve megköveteli a kisebb anyagi egységek létrehozásának és lebontásának örök folyamatait. A világegyetemi erőter-irányítók rendelkeznek azzal a képességgel, hogy különböző energiamennyiségeket sűrítsenek és megkössenek, vagy ritkítsanak és felszabadítsanak.

15:8.5 (175.8) Elegendő hosszúságú késleltető hatás mellett a gravitáció előbb-utóbb minden energiát anyaggá alakít, ha azt nem befolyásolja két tényező: az első az energiaszabályozók

ellengravitációs beavatkozása, a második pedig az, hogy a szervezett anyag hajlamos a bomlásra a nagyon forró csillagokban uralkodó bizonyos körülmények között és olyan, sajátos körülmények között, melyek az összesűrűsödött anyag alkotta, nagyenergiájú, hideg testek közelében alakulnak ki a térben.

15:8.6 (176.1) Amikor a tömeg túlságosan összeáll és az energiaegyensúly megbomlása fenyeget, vagyis az, hogy kimerülnek a fizikai erőtér-körök, akkor a fizikai szabályozók beavatkoznak, hacsak a gravitáció azon saját folyamatait, melyek az energiának túlzottan nagy mértékű anyaggá való alakításával járnak, le nem győzi a tér halott óriásainak összeütközése, amelynek során a felhalmozódott gravitáció pillanatszerűen eloszlik. Az ilyen ütközések során hatalmas anyagtömegek hirtelenül az energia legritkább formájába alakulnak át, és az általános egyensúly iránti küzdelem újrakezdődik. Végül a nagyobb fizikai rendszerek biztonságos egyensúlyi állapotba, fizikailag nyugalmi helyzetbe kerülnek, és ráállnak valamilyen felsőbb-világegyetemi egyensúlyi és megalkotott körökön való mozgási pályára. Ezen eseményt követően több ütközés vagy egyéb pusztító végromlás már nem alakul ki az ilyen megalkotott rendszerekben.

15:8.7 (176.2) A többletenergia időszakában erőtér-zavarok és hőingadozások lépnek fel, melyeket villamos jelenségek kísérnek. Az energiahíányos időszakban felerősödnek az anyagot összeállásra, sűrűsödésre bíró folyamatok, és arra készítetik, hogy az aprólékosan kiegyensúlyozott körökben uralkodó szabályozó hatások alól kikerüljön, s ennek eredményeként árapály vagy ütközés gyorsan helyreállítja a

keringő energia és az egyre inkább állandósult anyag közötti egyensúlyt. A sugárzó csillagok és a tér sötét szigetei valószínű viselkedésének előrejelzése és pontosabb megértése a mennyei csillagvizsgálók egyik feladata.

15:8.8 (176.3) Képesek vagyunk felismerni a világegyetemi egyensúlyt szabályozó törvények többségét és előre jelezni sok olyasmit, ami a világegyetemi egyensúlyi állapot biztonságával kapcsolatba hozható. Előrejelzéseink gyakorlatilag megbízhatónak tekinthetők, azonban mindig találkozunk bizonyos erőkkkel, melyekre nem alkalmazhatók teljesen az energiaszabályozás és anyagviselkedés általunk ismert törvényszerűségei. Minden ilyen fizikai jelenség előrejelzése egyre nehezebbé válik, amint a Paradicsomtól távolodva kifelé haladunk a világegyetemekben. Amint elhagyjuk a paradicsomi Urak személyes irányítása alá tartozó területeket, egyre kevésbé vagyunk képesek felismerni az összefüggést a szabványos rendszerek és azon tapasztalatok között, melyek kizárólag a közeli csillagászati rendszerek által mutatott fizikai jelenségekkel kapcsolatos megfigyelésekből származnak. Még a hét felsőbb-világegyetemhez tartozó területeken is olyan térerő-hatások és energia-ellenhatások közepette élünk, melyek minden területünket kitöltik és egyesített egyensúlyuk hatása érvényesül a külső tér összes vidékén is.

15:8.9 (176.4) Minél kijjebb haladunk, annál bizonyosabb, hogy találkozunk azokkal a változatos és kiszámíthatatlan jelenségekkel, melyek oly határozottan jellemzik az Abszolútok és a tapasztalás által fejlődő Istenségek kifürkészhetetlen jelenlét-működését. Ezek a jelenségek

szükségképpen a minden dolgoknak valamiféle egyetemes felügyeletét mutatják.

15:8.10 (176.5) Az Orvonton felsőbb-világegyetem jelenleg nyilvánvalóan visszahúzódóban van; a külső világegyetemekről úgy tűnik, hogy azok valamiféle példa nélküli, jövőbeli tevékenységekre készülnek fel; a központi Havona világegyetem örökmód állandósult állapotban van. A gravitáció és a hő hiánya (a hideg) szervezi és összetartja az anyagot; a hő és az ellengravitáció szétbontja az anyagot és elnyeli az energiát. Az élő erőter-irányítók és az erőszervezők jelentik a világegyetem-alkotás, -lebontás és -újjaalkotás végtelen átalakulásának különleges szabályozásában és értelmes irányításában rejlő titkot. Csillagködök oszlanak szét, napok égnek ki, csillagrendszerek tűnnek el és bolygók semmisülnek meg, de a világegyetek nem pusztulnak el.

9. A felsőbb-világegyetemi körök

15:9.1 (176.6) A Paradicsom világegyetemi körei ténylegesen átjárják a hét felsőbb-világegyetem területeit. E jelenlét-körök a következők: az Egyetemes Atya személyiség-gravitációja, az Örökkévaló Fiú szellemi gravitációja, az Együttes Cselekvő elme-gravitációja és az örökkévaló Sziget anyagi gravitációja.

15:9.2 (177.1) Az egyetemes paradicsomi körökön túl, valamint az Abszolútok és a tapasztalás által fejlődő Istenségek jelenlét-működésén felül a felsőbb-világegyetemi térszinten belül csupán két energia-köri osztály vagy erőter-csoportosulás van: a felsőbb-világegyetemi körök és a helyi világegyetemi körök.

15:9.3 (177.2) A felsőbb-világegyetemi körök:

15:9.4 (177.3) 1. A paradicsomi Hét Tökéletes Szellem egyikének egyesítő értelem-köre. Az ilyen mindenségrendi-elme kör egyetlen felsőbb-világegyetemre korlátozódik.

15:9.5 (177.4) 2. A hét Tükröző Szellem tükrözőműködés-szolgálati köre az egyes felsőbb-világegyetekben.

15:9.6 (177.5) 3. A Titkos Nevelők titkos körei, melyeket a Divinington bizonyos mértékig összekapcsol és az Egyetemes Atyához irányít a Paradicsomra.

15:9.7 (177.6) 4. Az Örökkévaló Fiú és az ő paradicsomi Fiai közötti közvetlen kapcsolat fenntartását szolgáló kör.

15:9.8 (177.7) 5. A Végtelen Szellem fényes jelenléte.

15:9.9 (177.8) 6. A paradicsomi híradások, a havonai térjelentések.

15:9.10 (177.9) 7. Az erőter-központok és a fizikai szabályozók energiakörei.

15:9.11 (177.10) A helyi világegyetemi körök:

15:9.12 (177.11) 1. A paradicsomi Fiak által adományozott szellem, az alászállási világok Vigasztalója. Az Igazság Szelleme, az Urantián pedig Mihály szelleme.

15:9.13 (177.12) 2. Az Isteni Segédkezők, a helyi világegyetemi Anyaszellemek, a ti világotokon pedig a Szent Szellem köre.

15:9.14 (177.13) 3. A helyi világegyetem értelem-segédkezési köre, beleértve az elmeszellem-segédék különbözőképpen működő jelenlétét.

15:9.15 (177.14) Amint valamely helyi világegyetemben szellemi összhang alakul ki, vagyis amint annak egyedi és összetett körei megkülönböztethetetlené válnak a megfelelő felsőbb-világegyetemi köröktől, amikor e rendeltetésbeli azonosság és segédkezés-egyezőség ténylegesen létrejön, akkor a helyi világegyetem rögtön bekapcsolódik a fény és élet állandósult köreibe, egyből alkalmassá válik az óriási teremtségösszesség tökéletes egyesülésének szellemi szövetségébe való felvételre. A Nappalok Elődeinek tanácsaiba való felvételnek, a felsőbb-világegyetemi szövetség tagjává válásnak előfeltételei a következők:

15:9.16 (177.15) 1. Fizikai egyensúly. A helyi világegyetem csillagainak és bolygóinak egyensúlyban kell lenniük; a közbenso csillag-átalakulási szakaszoknak már le kellett zárulniuk. A világegyetemnek egyértelműen meghatározható pályán kell haladnia; pályája már biztonságos és végleges legyen.

15:9.17 (177.16) 2. Szellemi hűség. Olyan állapotnak kell fennállnia, melyben az Istennek az adott helyi világegyetemi ügyek felsőbb irányítását végző Egyeduralkodó Fiát általánosan elismerik és hűségesek hozzá. Ki kellett alakulnia egyfajta egyetértésen alapuló együttműködésnek a teljes helyi világegyetem egyes bolygói, csillagrendszerei és csillagvilágai között.

15:9.18 (177.17) A ti helyi világegyetemetek esetében még nem teljesül az sem, hogy ott a felsőbb-világegyetem fizikai rendje megvalósult volna, és még kevésbé tekinthető a felsőbb kormányzás szellemi családja tagjának. Bár a Nebadonnak még nincs képviselője az Uverszán, mi, a felsőbb-világegyetemi

kormányzat tagjai időről időre különleges küldetéseken veszünk részt annak világain, éppen úgy, ahogy én közvetlenül az Uverszáról jöttem az Urantiára. Minden lehetséges segítséget megadunk a vezetőiteknek és az uraitoknak a nehéz feladataik ellátásához; látni szeretnénk, hogy világegyetemetek végre teljesíti a felsőbb-világegyetemi család teremtsrészeinek társulásába való teljes jogú felvételhez szükséges feltételeket.

10. A felsőbb-világegyetemi vezetők

15:10.1 (178.1) A felsőbb-világegyetemi központok szolgálnak székhelyül a tér-idő területek felsőbb szellemi kormányának. A felsőbb kormányzás végrehajtói tagozatát, mely a Háromság Tanácsaiból ered, közvetlenül a Hét Tökéletes Szellem egyike irányítja, aki a legfelsőbb szintű felügyeleti hatáskört gyakorolja, lévén ők paradicsomi hatáskört gyakorló és a felsőbb-világegyetemeket a Hét Legfőbb Végrehajtón keresztül igazgató lények, mely utóbbiaknak a Végtelen Szellem hét különleges világán, a Paradicsom legkülső bolygóin van a székhelyük.

15:10.2 (178.2) A felsőbb-világegyetemi központok a tartózkodási helyei a Tükröző Szellemeknek és a Tükröző Kép Segítőknak. E bámulatos lények ebből a középső helyzetből végzik a nagy horderejű tükrözőműködési műveleteiket, s így segédkeznek a fenti központi világegyetemnek és a lenti helyi világegyetemeknek.

15:10.3 (178.3) Mindegyik felsőbb-világegyetemet három Nappalok Elődje vezet, ők a felsőbb kormányzat közös főigazgatói. A

végrehajtói tagozaton a felsőbb-világegyetemi kormányzat hét csoportból áll:

15:10.4 (178.4) 1. A Nappalok Elődei.

15:10.5 (178.5) 2. A Bölcsesség-tökéletesítők.

15:10.6 (178.6) 3. Az Isteni Tanácsosok.

15:10.7 (178.7) 4. A Világegyetemi Ítélok.

15:10.8 (178.8) 5. A Fenséges Hírvivők.

15:10.9 (178.9) 6. A Nagytekingintélyűek.

15:10.10 (178.10) 7. Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

15:10.11 (178.11) A három Nappalok Elődjét közvetlenül segíti egy testület, mely egymilliárd Bölcsesség-tökéletesítőből áll, akikhez hárommilliárd Isteni Tanácsos is társul. Minden egyes felsőbb-világegyetemhez egymilliárd Világegyetemi Ítélo tartozik. E három csoport tagjai Mellérendelt Háromsági Személyiségek, akik közvetlenül és istenmód a paradicsomi Háromságból származnak.

15:10.12 (178.12) A maradék három rend, a Fenséges Hírvivők, a Nagytekingintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak mind megdicsőült felemelkedő halandók. E rendek közül az első Grandfanda idején jelent meg, teljesítette a felemelkedési tervet és haladt át a Havonán. A Paradicsom elérését követően felvétettek a Végleges Testületébe, befogadta őket a paradicsomi Háromság, és ezt követően a Nappalok Elődei mellett teljesítendő fenséges szolgálatra osztották be őket. Mint

osztályt, e három rendet úgy nevezik, hogy Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak, lévén kettős eredetűek, de ma már Háromság-szolgálatosak. Így bővült a felsőbb-világegyetemi kormányzat végrehajtói tagozata, s ezzel magába foglalja az evolúciós világok megdicsőült és tökéletessé vált gyermekeit is.

15:10.13 (178.13) A felsőbb-világegyetem mellérendelt tanácsa az előzőekben említett hét végrehajtói csoportból, továbbá a következő övezeturból és egyéb térségi felvigyázókból áll:

15:10.14 (179.1) 1. A Nappalok Tökéletességei — a felsőbb-világegyetemi nagyövezetek urai.

15:10.15 (179.2) 2. A Nappalok Utódai — a felsőbb-világegyetemi kisövezetek igazgatói.

15:10.16 (179.3) 3. A Nappalok Szövetségei — a helyi világegyetek urai mellett szolgáló paradicsomi tanácsadók.

15:10.17 (179.4) 4. A Nappalok Hűséges Követői — a csillagvilági kormányok Fenséges urai mellett működő paradicsomi tanácsosok.

15:10.18 (179.5) 5. A Háromsági Tanító Fiak, akik éppen a felsőbb-világegyetemi központban vannak szolgálatban.

15:10.19 (179.6) 6. A Nappalok Örökkévalói, akik éppen a felsőbb-világegyetemi központban tartózkodnak.

15:10.20 (179.7) 7. A hét Tükröző Kép Segítő — a hét Tükröző Szellem szószólói és rajtuk keresztül a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem képviselői.

15:10.21 (179.8) A Tükröző Kép Segítők működnek úgy is, mint olyan lények számos csoportjának képviselői, akiknek befolyása van a felsőbb-világegyetemi kormányzásra, de akik különféle okoknál fogva jelenleg nem teljesen tevékenyek az egyéni képességeiket tekintve. E csoportba tartoznak a következők: a Legfelsőbb Lény kifejlődő felsőbb-világegyetemi személyiség-megnyilatkozása, a Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei, a Végleges Korlátozott Helyettesei, Madzseszton meg-nem-nevezett összekötő-tükrözői és az Örökkévaló Fiú személyes-feletti szellem-képviselői.

15:10.22 (179.9) Csaknem mindenkor lehetséges a teremtetett lények összes csoportjának képviselőit fellelni a felsőbb-világegyetemek központi világain. A felsőbb-világegyetek szokványos segédkezési munkáját a fenséges szekonáfok, valamint a Végtelen Szellem népes családjának egyéb tagjai végzik. A felsőbb-világegyetemi igazgatás, szabályozás, segédkezés és végrehajtói ítélkezés csodálatos központjainak munkájában a világegyetemi élet minden szférájának értelmei hatékony szolgálatra, bölcs igazgatásra, szeretetteljes segédkezésre és pártatlan ítélkezésre egyesülnek.

15:10.23 (179.10) A felsőbb-világegyeteknek nincsenek követségi szintű képviselői; egymástól tökéletesen el vannak szigetelve. Egymás ügyeiről csak a paradicsomi információs elosztóközponton keresztül értesülnek, melyet a Hét Tökéletes Szellem tart fenn. Uraik isteni bölcsességű tanácsokban dolgoznak a saját felsőbb-világegyetemük érdekében, függetlenül attól, hogy a világegyetemi teremtesösszesség más részeiben éppen mi zajlik. A felsőbb-világegyetek ezen elszigeteltsége mindaddig fennmarad, amíg összhangjukat meg

nem valósítja a tapasztalás által fejlődő Legfelsőbb Lény személyiség-fennhatóságának teljesebb megnyilvánulása.

11. A tanácskozó közgyűlés

15:11.1 (179.11) Az olyan világokon, mint az Uversza az a helyzet áll fenn, hogy a tökéletesség egyeduralmának képviselői és a kifejlődött demokráciát képviselő lények szembetalálkoznak egymással. A felsőbb kormányzat végrehajtói tagozata a tökéletesség területéről származik; a törvényhozó tagozata pedig az evolúciós világegyetemek virágzásából ered.

15:11.2 (179.12) A felsőbb-világegyetem tanácskozó közgyűlése a központi világra korlátozódik. A törvényalkotó tanács vagy tanácsadó testület hét házból áll, melyek mindegyikébe egy-egy állandó képviselőt jelölhetnek a felsőbb-világegyetembe felvett helyi világegyetek. E képviselőket ezen helyi világegyetek felsőbb tanácsai választják meg az éppen az Uverszán tartózkodó, orvontoni felemelkedő-zarándok végzősök közül, akik kiérdemelték a jogot a Havonába való átkelésre. Az átlagos szolgálati idejük mintegy száz felsőbb-világegyetemi szabványév.

15:11.3 (180.1) Én sohasem tapasztaltam ellentétet az orvontoni végrehajtók és az uverszai közgyűlés között. A felsőbb-világegyetemünk történelmében a tanácskozó testület eddig még sohasem fogadott el olyan javaslatot, hogy a felsőbb kormányzat végrehajtó osztálya akár csak habozott volna azt végrehajtani. Mindig is a legtökéletesebb összhang és megegyezési alap érvényesült, mely mind azt igazolja, hogy az evolúciós lények ténylegesen is képesek elérni a tökéletesített bölcsesség magasságait, melyek képessé teszik őket a tökéletes

eredetű és isteni természetű személyiségekkel való együttélésre. A tanácskozó közgyűlések jelenléte a felsőbb-világegyetemi központokon az Egyetemes Atya és az ő Örökkévaló Fia teljes, nagyszabású evolúciós elképzelésének bölcsességét mutatja és annak végső diadalát vetíti előre.

12. A legfelsőbb bíróságok

15:12.1 (180.2) Amikor az uverszai kormányzat végrehajtó és tanácskozási tagozatairól beszélünk, akkor az urantiai polgári kormányzatok bizonyos formáinak hasonlóságából kiindulva feltételezhetitek, hogy lennie kell egy harmadik vagy bírói tagozatnak is, és valóban ez a helyzet; azonban annak nincs külön személyi állománya. Bíróságaink felépítése a következő: Az eset természetétől és komolyságától függően egy Nappalok Elődje, egy Bölcsesség-tökéletesítő vagy egy Isteni Tanácsos elnököl. Az Ítélok terjesztik elő és magyarázzák a bizonyítékot valamely egyén, bolygó, csillagrendszer, csillagvilág vagy világegyetem ellen, vagy mellett. Az idő gyermekeinek és az evolúciós bolygóknak a védelmét a Fenséges Hírvivők látják el, akik a felsőbb-világegyetemi kormányzat hivatalos megfigyelői a helyi világegyetekben és csillagrendszerekben. A felsőbb kormányzat álláspontját a Nagytekintélyűek ismertetik. Az ítéletet rendszerint az Ismeretlen Nevűekből és Származásúakból, valamint a tanácskozó közgyűlés legértelmesebb személyiségeiből álló csoport tagjai által fele-fele arányban alkotott, változó taglétszámú bizottság mondja ki.

15:12.2 (180.3) A Nappalok Elődeinek bíróságai a legfelsőbb ítélőszékek a felsőbb-világegyetemet alkotó összes világegyetem szellemi megítélésében. A helyi világegyetemi

Egyeduralkodó Fiak a saját területükön a legfelsőbb bírói intézmények; csak annyiban tartoznak a felsőbb kormányzat alá, amennyiben önként fordulnak valamely ügyben tanácsért vagy döntésért a Nappalok Elődeihez, kivéve azokat az ügyeket, amikor saját akarattal bíró teremtmények megsemmisítéséről van szó. Az ítélezési jogkörök eredete a helyi világegyetem, azonban a saját akarattal rendelkező teremtmények elpusztítását elrendelő döntéseket mindig a felsőbb-világegyetemi központokon hozzák meg és onnan hajtják végre. A helyi világegyetemi Fiak dönthetnek halandó ember túléléséről, de kizárólag a Nappalok Elődei hozhatnak végrehajtandó döntést az örök élet és a halál kérdésében.

15:12.3 (180.4) Minden, tárgyalás tartását, bizonyíték benyújtását szükségessé nem tevő ügyben a Nappalok Elődei vagy társaik döntést hoznak, és ezek mindig egyhangúak. Itt a tökéletes tanácsokról beszélhetünk. E legfelsőbb bíróságok ítéleteiben nincs különvélemény vagy kisebbségi álláspont.

15:12.4 (180.5) Néhány kevés kivételtől eltekintve a felsőbb kormányzatok a területükhöz tartozó minden dolog és minden lény felett döntenek. A felsőbb-világegyetemi hatóságok döntései és határozatai ellen nincs fellebbezési lehetőség, lévén, hogy ők képviselik a Nappalok Elődeinek, valamint annak a Tökéletes Szellemnek az egyhangú véleményét, aki a Paradicsomról elnököl az adott felsőbb-világegyetem végső rendeltetése felett.

13. Az övezeti kormányzatok

15:13.1 (181.1) Egy nagyövezet a felsőbb-világegyetemnek mintegy az egytizedét teszi ki és száz kisövezetből, tízezer helyi

világegyetemből, mintegy százmilliárd lakható világból áll. E nagyövezeteket három Nappalok Tökéletessége, Legfelsőbb Háromsági Személyiség igazgatja.

15:13.2 (181.2) A Nappalok Tökéletességei bíróságainak felépítése sokban hasonlít a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz azzal a különbséggel, hogy ők szellemileg nem ítélik meg a teremtsrészek felett. A nagyövezeti kormányok munkája főként a messze kiterjedő teremtsrész értelmi helyzetével van összefüggésben. A nagyövezetek megvizsgálják, minősítik, mérlegelnek és osztályoznak a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz való felterjesztés céljából minden, felsőbb-világegyetemi jelentőségű, szokványos és igazgatási jellegű dolgot, mely nem hozható közvetlen kapcsolatba a teremtsrészek szellemi igazgatásával vagy a paradicsomi Urak halandó-felemelési terveinek kivitelezésével. A nagyövezeti kormányzat személyi állománya nem különbözik a felsőbb-világegyetemi kormányzatétól.

15:13.3 (181.3) Ahogy az Uversza fényes bolygói érintettek a ti végső szellemi felkészítésekben a Havonába való eljutáshoz, úgy az V. Umajor hetven bolygója a ti felsőbb-világegyetemi értelmi felkészítéseknek és fejlődéseknek szenteltetett. Az egész Orvontonból itt gyűlnek össze azok a bölcs lények, akik fáradhatatlanul munkálkodnak azon, hogy az idő halandóit felkészítsék az örökkévalósági létpályán való továbbfejlődésükre. A felemelkedő halandók felkészítésének nagy része e hetven tanulmányvilágon zajlik.

15:13.4 (181.4) A kisövezeti kormányzatokat három Nappalok Utóda vezeti. Az ő irányítási tevékenységük főként a kisövezetet alkotó helyi világegyetemek fizikai szabályozására,

egyesítésére, biztos egyensúlyban tartására és azok igazgatásának szokványos összehangolására terjed ki. Minden egyes kisövezet száz helyi világegyetemet, tízezer csillagvilágot, egymillió csillagrendszert és mintegy egymilliárd lakható világot foglal magába.

15:13.5 (181.5) A kisövezeti központi világok a Fizikai Főszabályozók nagy találkozóhelye. E központi világokat hét oktatási szféra veszi körül, melyek a felsőbb-világegyetemi előkészítő tanhelyet jelentik és ezek a központjai a világegyetemek mindenségére vonatkozó fizikai és igazgatási ismeretek átadásának.

15:13.6 (181.6) A kisövezeti kormányok tagjai a nagyövezeti vezetők közvetlen irányítása alá tartoznak. A Nappalok Utódai fogadnak minden jelentést és ők hoznak összhangba minden javaslatot, mely a felsőbb-világegyetemi szintre érkezik a Nappalok Szövetségeitől, akik a Háromság megfigyelőiként és tanácsadóiként a helyi világegyetemek központi szféráin állomásoznak, valamint a Nappalok Hűségesei Követőitől, akik hasonlóképpen a Fenségesek tanácsai mellett működnek a csillagvilági központokon. E jelentések mind eljutnak a Nappalok Tökéletességeihez a nagyövezetekre, majd továbbküldik azokat a Nappalok Elődeinek bíróságához. A háromsági rendszer tehát így terjed ki a helyi világegyetemek csillagvilágaitól a felsőbb-világegyetemi központokig. A helyi csillagrendszeri központoknak nincsenek háromsági képviselőik.

14. A hét felsőbb-világegyetem rendeltetési céljai

15:14.1 (181.7) Hét alapvető rendeltetési cél létezik, melyek a hét felsőbb-világegyetem fejlődése során nyilvánulnak meg. Az egyes felsőbb-világegyetemi rendeltetési célok kizárólag egy-egy felsőbb-világegyetemben nyernek teljes kifejeződést, így minden egyes felsőbb-világegyetemnek külön rendeltetése és egyedi természete van.

15:14.2 (182.1) Az Orvonton, a hetedik felsőbb-világegyetem, melyhez a ti helyi világegyetemek is tartozik, leginkább a halandók irgalmas gyámolításának hallatlanul pazar mértékéről ismeretes. Híres arról, ahogyan az igazság kegyelemmel győzedelmeskedik, ahogyan a hatalom türelemmel vezérel, míg az időbeli áldozatok szabadon és önmagukban biztosítják az örökkévalóság megszilárdulását. Az Orvonton a szeretet és az irgalom világegyetemi kimutatása.

15:14.3 (182.2) Ugyanakkor nagyon nehéz leírnunk az Orvontonban megjelenő evolúciós cél igazi természetével kapcsolatos elképzeléseinket, de annyit talán közreadhatunk, hogy érzésünk szerint ezen óriási teremtésösszességben itt kapcsolódik össze teljes-egésszé a mindenségrendi evolúció ama hat különleges rendeltetési célja, melyek a hat másik óriási teremtésösszességben megnyilvánultak; és emiatt van az, hogy néha azt gyanítjuk, hogy a Legfelsőbb Isten kialakult és befejeződött megszemélyesülése a távoli jövőben az Uverszáról fogja irányítani a tökéletessé tett hét felsőbb-világegyetemet az ő akkori mindenható főhatalmának teljes megtapasztalható fenségességében.

15:14.4 (182.3) Miként az Orvonton különleges a természetében és egyedi a végső rendeltetését tekintve, úgy igaz ez a többi hat

felsőbb-világegyetemre is. Azonban sok olyasmit nem ismerhettek, ami az Orvontonban folyik, és az orvontoni élet nem nyilvános jegyei közül sok valamelyik másik felsőbb-világegyetemben nyer tökéletes kifejeződést. A felsőbb-világegyetemi evolúció hét rendeltetési célja mind a hét felsőbb-világegyetemben megnyilvánul, azonban az egyes óriási teremtésszösszességekben e célok közül csupán egy-egy cél nyeri el a teljes kifejeződést. Ahhoz, hogy e felsőbb-világegyetemi rendeltetési célokból többet megértsetek, sok olyasmiről kellene kinyilatkoztatást tennünk, amit nem értetek, és még akkor is csak keveset fognátok fel. Ez az egész beszámoló csak egy futó pillantás arra a hatalmas teremtésszösszességre, melynek a világotok és helyi csillagrendszeretek a részét képezi.

15:14.5 (182.4) A világotok neve Urantia, száma pedig 606 a Satania bolygócsoporthoz vagy csillagrendszerben. E csillagrendszerhez jelenleg 619 lakott bolygó tartozik, és további kétszáz olyan bolygó van, mely kedvező irányban fejlődik ahhoz, hogy a valamikori jövőben lakott bolygóvá váljon.

15:14.6 (182.5) A Satania központi világának neve Jerusem, csillagrendszer-száma a Norlatiadek csillagvilágban huszonnégy. Csillagvilágotok, a Norlatiadek száz helyi csillagrendszerből áll és a központi világot Edentiának nevezik. A Norlatiadek a hetvenes számú a Nebadon világegyetemben. A Nebadon helyi világegyetem száz csillagvilágot foglal magába és a székhelyének neve Szalvington. A Nebadon világegyetem a nyolcvannégyes számú az Ensza kisövezetben.

15:14.7 (182.6) Az Ensza kisövezet száz helyi világegyetemből áll és székhelyét III. Uminornak hívják. E kisövezet a harmadik a Szplandon nagyövezetben. A Szplandont száz kisövezet alkotja és a központi világának neve V. Umajor. Ez az ötödik nagyövezet az Orvonton felsőbb-világegyetemben, mely a nagy világegyetem hetedik szelvénye. Így most már el tudjátok helyezni a bolygókat a világegyetek mindenségének szervezeti és igazgatási rendjében.

15:14.8 (182.7) Az Urantia, a világok nagy világegyetemi száma 5.342.482.337.666. Ez a nyilvántartási számotok az Uverszán és a Paradicsomon, a ti nyilvántartási számotok a lakott világok között. Én ismerem a bolygó fizikai-szféra nyilvántartási számát is, de e hatalmas számnak kevés gyakorlati haszna van a halandói elme számára.

15:14.9 (183.1) Bolygók egy roppant nagy mindségrend tagja; a világok jó közelítéssel végtelen családjába tartoztok, de a szférákat éppoly gondosan igazgatják és éppoly szeretőn segítik, mintha az lenne az egyetlen lakott világ.

15:14.10 (183.2) [Közreadta egy, az Uverszáról származó Világegyetemi Ítéző.]

16. írás

A Hét Tökéletes Szellem

16:0.1 (184.1) A PARADICSOM Hét Tökéletes Szelleme alkotja a Végtelen Szellem elsődleges személyiségeit. Az önmaga megkettőzésének hétszeres alkotó cselekedetével a Végtelen Szellem kimerítette az Istenség három személyének tényszerű létezéséből következő összes, matematikailag lehetséges

csoportosítási módját. Ha lehetséges lett volna több Tökéletes Szellemet létrehozni, akkor a megteremtésükre sor is került volna, azonban pontosan és csakis hét társulási lehetőség rejlik a három Istenségben. Ez megmagyarázza, hogy a világegyetem miért hét nagy osztályban működik, és hogy a hetes szám miért olyan alapvető jelentőségű annak szervezésében és igazgatásában.

16:0.2 (184.2) A Hét Tökéletes Szellem tehát a következő hét hasonlatosságból származik és innen eredezteti egyedi jellemzőit:

16:0.3 (184.3) 1. Az Egyetemes Atya.

16:0.4 (184.4) 2. Az Örökkévaló Fiú.

16:0.5 (184.5) 3. A Végtelen Szellem.

16:0.6 (184.6) 4. Az Atya és a Fiú.

16:0.7 (184.7) 5. Az Atya és a Szellem.

16:0.8 (184.8) 6. A Fiú és a Szellem.

16:0.9 (184.9) 7. Az Atya, a Fiú és a Szellem.

16:0.10 (184.10) Mi igen keveset tudunk az Atyának és a Fiúnak a Tökéletes Szellemek teremtésében való közreműködéséről. Nyilvánvalóan a Végtelen Szellem személyes cselekedete hozta létre őket, de nekünk határozottan azt tanították, hogy mind az Atya, mind a Fiú részt vett a származtatásukban.

16:0.11 (184.11) Szellemi jellemüket és természetüket tekintve a Paradicsom Hét Szelleme azonos, de minden más azonossági

szempontból igen különbözök, és a felsőbb-világegyetemekben való működésük eredménye olyan, hogy az egyedi különbségeik félreismerhetetlenek. A nagy világegyetem hét szelvényének összes utótervét — sőt még a külső tér kapcsolódó szelvényeinek terveit is — befolyásolja a legfelsőbb, végleges felügyeletet ellátó Hét Tökéletes Szellem szellemitől különböző változatossága.

16:0.12 (184.12) A Tökéletes Szellemeknek számos szerepkörük van, azonban jelenleg a működésük különös területe a hét felsőbb-világegyetem központi felügyelete. Minden egyes Tökéletes Szellem egy-egy hatalmas térerő-összpontosító központot tart fenn, mely a Paradicsom pereme körül lassan körbehalad, a közvetlen felügyeletük alatt álló felsőbb-világegyetemmél mindig szemközt elhelyezkedve és a felsőbb-világegyetem különleges erőter-szabályozásának és szelvényes energia-elosztásának megfelelő paradicsomi gócponti helyzetet tartva. Bármelyik felsőbb-világegyetem sugárirányú határvonalai ténylegesen az azt felügyelő Tökéletes Szellem paradicsomi központjába tartanak.

1. A hármas Istenséghez fűződő viszony

16:1.1 (185.1) Az Együttes Teremtő, a Végtelen Szellem szükséges az osztatlan Istenség háromsági megszemélyesülésének kiteljesítéséhez. E hármas Istenség-megszemélyesülés eredendően hétszeres az egyedi és társas kifejeződés lehetőségében; ennél fogva az ezt követően kidolgozott terv, miszerint az Atyát, a Fiút és a Szellemet megfelelően kifejező, értelmes és a lehetőséget tekintve szellemi lények által lakható világegyetemeket kell teremteni, elkerülhetetlenné tette a Hét Tökéletes Szellem megszemélyesülését. Úgy említettük az

Istenség hármas megszemélyesülését, mint abszolút elkerülhetetlent, míg úgy tekintünk a Hét Tökéletes Szellem megjelenésére, mint az abszolútát el nem érő elkerülhetetlenre.

16:1.2 (185.2) Míg a Hét Tökéletes Szellem kevésbé fejezi ki a hármas Istenséget, addig ők örök képét mutatják a hétszeres Istenségnek, az Istenség három, örökké létező személye tevékeny és társas szerepköreinek. E Hét Szellem révén és bennük és rajtuk keresztül képes működni az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú vagy a Végtelen Szellem, vagy bármely kettős társulásuk, mint olyan. Az együtt cselekvő Atya, Fiú és Szellem képes a Hetedik Tökéletes Szellemben keresztül működni és így is tesznek ők, azonban ekkor nem Háromságként működnek. A Tökéletes Szellemben egyedül és együttesen is képviselik kivétel nélkül az összes lehetséges Istenség-szerepkört, legyen az egyes vagy többes, de nem együttes, nem a Háromság. A Hetedik Tökéletes Szellem a paradicsomi Háromságot illetően személyesen nem működik, és ez az oka annak, hogy miért képes személyesen működni a Legfelsőbb Lény érdekében.

16:1.3 (185.3) De amikor a Hét Tökéletes Szellem elhagyja a személyes hatalmához és felsőbb-világegyetemi fennhatóságához rendelt egyéni székhelyét és összegyűlik az Együttes Cselekvő körül a paradicsomi Istenség hármas jelenlétében, akkor és ott ők együttesen képviselik az osztatlan Istenség — a Háromság — működési hatalmát, bölcsességét és fennhatóságát a fejlődő világegyetemek számára és bennük. Az Istenség elsődleges hétszeres kifejeződésének ilyen paradicsomi egyesülése ténylegesen magába foglalja, szó szerint teljesen felöleli a három örökkévaló Istenség minden

sajátosságát és magatartásformáját a Felsőségben és a Véglegességben. Gyakorlatilag a Hét Tökéletes Szellem akkor és ott felöleli a Legfelsőbb-Végleges működési területét a világmindenséghez és a világmindenségben.

^{16:1.4 (185.4)} Ahogy mi látjuk, e Hét Szellem az Istenség három örökkévaló személyének isteni tevékenységeihez társul; nem észleljük bizonyítékát annak, hogy az Abszolút három örökkévaló szakaszának működő jelenléteivel közvetlenül társulnának. A társulás során a Tökéletes Szellemek abban képviselik a paradicsomi Istenségeket, amely közelítőleg úgy tekinthető, mint a véges cselekvési terület. Sok olyat is magába foglalhat, amely végleges, de nem abszolút.

2. A Végtelen Szellemhez fűződő viszony

^{16:2.1 (185.5)} Éppen úgy, ahogy az Örökkévaló és Eredeti Fiú kinyilatkoztatik az isteni Fiak állandóan növekvő számú személyében, úgy nyilatkoztatik ki a Végtelen és Isteni Szellem a Hét Tökéletes Szellem és a velük társult szellemcsoportok csatornáin keresztül. A középpontok középpontjában a Végtelen Szellem megközelíthető, de a Paradicsomot elérők közül nem mindenki képes rögtön észlelni az ő személyiségét és elkülöníteni az ő jelenlétét; de mindenki, aki eléri a központi világegyetemet, képes azonnal bensőséges kapcsolatba kerülni, és így is tesz, a Hét Tökéletes Szellem egyikével, mégpedig azzal, amelyik afelett a felsőbb-világegyetem felett elnököl, ahonnan az újonnan érkezett tér-zarándok származik.

^{16:2.2 (186.1)} A világegyetemek mindenségéhez a paradicsomi Atya csak a Fián keresztül szól, míg ő és a Fiú közösen csakis a Végtelen Szellemen keresztül cselekszik. A Paradicsomon és a

Havonán kívül a Végtelen Szellem kizárólag a Hét Tökéletes Szellem hangjain szól.

16:2.3 (186.2) A Végtelen Szellem személyes jelenléti hatást gyakorol a Paradicsom-Havona rendszer határain belül; másutt az ő személyes szellemjelenlétét a Hét Tökéletes Szellem egyike révén és rajta keresztül gyakorolja. Ennélfogva a Harmadik Forrás és Közepont felsőbb-világegyetemi szellemjelenlétét bármely világon vagy bármely egyedben az adott teremtség-szelvényt felügyelő Tökéletes Szellem egyedi természete határozza meg. Ellenben a szellemi térerő és értelem együttes vonalai befelé, az Istenség Harmadik Személye felé haladnak a Hét Tökéletes Szellem révén.

16:2.4 (186.3) A Hét Tökéletes Szellem együttesen el van látva a Harmadik Forrás és Közepont legfelsőbb-végleges sajátosságaival. Míg mindegyikük külön-külön is rendelkezik e képességgel, csak együttesen mutatnak mindenhatósági, mindentudási és mindenütt-jelenvalósági sajátosságokat. Egyikük sem képes így működni általánosan; egyedekként és e felsőségi és véglegességi hatalmuk gyakorlása során mindegyikük személyében korlátozott a maguk által közvetlenül felügyelt felsőbb-világegyetemre.

16:2.5 (186.4) Minden, amiről az Együttes Cselekvő isteniségét és személyiségét illetően beszámoltunk nektek, éppúgy és teljesen érvényes a Hét Tökéletes Szellemre is, akik oly hatékonyan osztják szét a Végtelen Szellemet a nagy világegyetem hét szelvénye számára az isteni képességüknek megfelelően és a különböző és egyedien különleges természetük szerint. Ezért helyénvaló, hogy a héttagú csoportra a Végtelen Szellem

bármely elnevezését alkalmazzuk. Együttesen egyek ők az Együttes Teremtővel minden, az abszolútát el nem érő szinten.

3. A Tökéletes Szellemek azonossága és különbözősége

^{16:3.1 (186.5)} A Hét Tökéletes Szellem leírhatatlan lény, azonban ők jól kivehetően és határozottan személyesek. Van nevük, de inkább úgy döntöttünk, hogy szám szerint ismertetjük őket. A Végtelen Szellem elsődleges megszemélyesüléseiként ők rokonságban állnak egymással, a hármas Istenség hét lehetséges társulásának elsődleges kifejeződéseiként viszont alapvetően különböző a természetük, és e természetbeni különbség határozza meg a felsőbb-világegyetemi viselkedésükben megmutatkozó eltéréseket. E Hét Tökéletes Szellem a következőképpen is jellemezhető:

^{16:3.2 (186.6)} Az Első Tökéletes Szellem. Bizonyos sajátos módon e Szellem a paradicsomi Atya közvetlen megjelenítése. Ő az Egyetemes Atya hatalmának, szeretetének és bölcsességének különleges és hatékony megnyilatkozása. Ő a Titkos Nevelők vezetőjének közvetlen társa és fenséges tanácsadója, a Megszemélyesült Igazítók Testületét vezető lény a Diviningtonon. A Hét Tökéletes Szellem mindegyik közösségében mindig az Első Tökéletes Szellem szól az Egyetemes Atya nevében.

^{16:3.3 (186.7)} E szellem elnököl az első felsőbb-világegyetem felett, és míg folyamatosan kimutatja a Végtelen Szellem elsődleges megszemélyesülésének isteni természetét, addig jellemében még inkább hasonlatosnak tűnik az Egyetemes Atyához. Ő mindig személyes kapcsolatban van a hét Tükröző Szellemmel az első felsőbb-világegyetem központján.

16:3.4 (187.1) A Második Tökéletes Szellem. E Szellem megfelelően mutatja az Örökkévaló Fiúnak, a teremtésösszesség első szülöttének páratlan természetét és elbűvölő jellemét. Ő mindig szoros kapcsolatban van az Istenfiak összes rendjével, legyenek ők bárhol a székhely-világegyetemben egyedekként vagy örömteli nagytalálkozók résztvevőiként. A Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban ő mindig az Örökkévaló Fiú nevében és részéről szól.

16:3.5 (187.2) E Szellem a második felsőbb-világegyetem kiteljesedését irányítja és e hatalmas területet úgy uralja, mint ahogy az Örökkévaló Fiú tenné. Ő mindig kapcsolatban van a második felsőbb-világegyetem központján található hét Tükröző Szellemmel.

16:3.6 (187.3) A Harmadik Tökéletes Szellem. E Szellemszemélyiség különösen hasonlít a Végtelen Szellemre, és ő irányítja a Végtelen Szellem sok felsőbb személyiségének tevékenységét és munkáját. Ő elnököl a tanácskozásaikon és szoros kapcsolatban áll minden, kizárólag a Harmadik Forrásból és Közeppontról származó személyiséggel. Amikor a Hét Tökéletes Szellem tanácsot alkot, akkor a Harmadik Tökéletes Szellem az, aki mindig a Végtelen Szellem nevében szól.

16:3.7 (187.4) E Szellemre van rábízva a harmadik felsőbb-világegyetem, és ő sok tekintetben úgy igazgatja e szelvény ügyeit, ahogy azt a Végtelen Szellem tenné. Ő mindig kapcsolatban van a Tükröző Szellemekekkel a harmadik felsőbb-világegyetem központján.

16:3.8 (187.5) A Negyedik Tökéletes Szellem. Az Atya és a Fiú közös természetének részeseként e Tökéletes Szellem a döntő befolyásoló tényező az Atya-Fiú irányítási elvek és eljárások tekintetében a Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban. E Szellem a főigazgatója és tanácsadója ama felemelkedő lényeknek, akik elérték a Végtelen Szellemet és így pályázhatnak arra, hogy megláthassák a Fiút és az Atyát. Ő segíti az Atyától és a Fiútól származó személyiségek hatalmas csoportját. Amikor az Atya és a Fiú képviselőjére van szükség a Hét Tökéletes Szellem társaságában, akkor mindig a Negyedik Tökéletes Szellem az, aki szól.

16:3.9 (187.6) E Szellem gyámolítja a nagy világegyetem negyedik szelvényét annak a sajátos társulásnak megfelelően, mely az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú sajátosságaival bír. Ő mindig személyes kapcsolatban áll a negyedik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

16:3.10 (187.7) Az Ötödik Tökéletes Szellem. Ezen isteni személyiség, aki egyedül vegyíti az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem jellemét, ő a tanácsadója a lények ama hatalmas csoportjának, melyet erőter-irányítókként, erőter-központokként és fizikai szabályozókként ismerünk. E Szellem mindazon személyiségeket is segíti, akik az Atyától és az Együttes Cselekvőtől származnak. A Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban, amikor az Atya-Szellem állásfoglalása a kérdés, mindig az Ötödik Tökéletes Szellem az, aki szól.

16:3.11 (187.8) E Szellem irányítja az ötödik felsőbb-világegyetem jólétét oly módon, hogy javasolja az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem együttese szerint való cselekvést. Ő mindig

kapcsolatban van az ötödik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

16:3.12 (187.9) A Hatodik Tökéletes Szellem. Ezen isteni lény láthatólag az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem együttes jellemét mutatja. Bármikor, amikor a Fiú és a Szellem által közösen teremtetett teremtmények összegyűlnek a központi világegyetemben, e Tökéletes Szellem az, aki tanácsokkal látja el őket; és a Hét Tökéletes Szellem tanácsaiban mindig, amikor arra van szükség, hogy az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem együttesen szóljon, akkor a Hatodik Tökéletes Szellem az, aki válaszol.

16:3.13 (188.1) E Szellem úgy irányítja a hatodik felsőbb-világegyetem ügyeit, ahogy az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem tenné. Ő mindig kapcsolatban van a hatodik felsőbb-világegyetem központjának Tükröző Szellemeivel.

16:3.14 (188.2) A Hetedik Tökéletes Szellem. A hetedik felsőbb-világegyetem felett elnöklő Szellem egyaránt egyedien mutatja az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem képét. A Hetedik Szellem, az összes háromsági eredetű lényt segítő tanácsadó egyúttal a Havona összes felemelkedő zarándokának is tanácsadója és igazgatója, azon alacsonyrendű lényeké, akik az Atya, a Fiú és a Szellem együttes segédkezésén keresztül eljutottak az üdvösség kertjeibe.

16:3.15 (188.3) A Hetedik Tökéletes Szellem nem szervezeti képviselője a paradicsomi Háromságnak; de ismert tény, hogy az ő személyes és szellemi természete maga az Együttes Cselekvő képe, mely egyenlő mértékben foglalja magába a három végtelen személyt, akiknek Istenség-egysége maga a

paradicsomi Háromság, és akiknek működése, mint olyan, maga a Legfelsőbb Isten személyes és szellemi természetének forrása. Ennélfogva a Hetedik Tökéletes Szellem személyes és szerves kapcsolatban van a kifejlődő Legfelsőbb szellem-személyével. Ezért a Tökéletes Szellemek felsőbb tanácsaiban, amikor az Atya, a Fiú és a Szellem együttes személyes állásfoglalása a vita tárgya, vagy amikor a Legfelsőbb Lény szellemi álláspontját kell ismertetni, akkor a Hetedik Tökéletes Szellem az, aki működik. Így megkérdőjelezhetetlenül ő válik a Hét Tökéletes Szellem paradicsomi tanácsának elnökévé.

16:3.16 (188.4) A Hét Szellem egyike sem képviseli szervezetileg a paradicsomi Háromságot, azonban amikor hétszeres Istenségként egyesülnek, akkor ez az egyesülés istenségi értelemben — nem személyes értelemben — egyenrangú azzal a működési szinttel, mely a háromsági rendeltetésekhez társítható. Ebben az értelemben a „Hétszeres Szellem” működésileg társítható a paradicsomi Háromsággal. Ugyancsak ebben az értelemben mondható, hogy a Hetedik Tökéletes Szellem néha a háromsági álláspontok megerősítése érdekében szólal fel vagy, és inkább ez a helyzet, a Hétszeres-Szellem-egyesülés álláspontjának szószólójaként lép fel a Háromszoros-Istenség-egyesülés álláspontját, a paradicsomi Háromság álláspontját illetően.

16:3.17 (188.5) A Hetedik Tökéletes Szellem többes szerepköre tehát az Atya, a Fiú és a Szellem személyes természetének együttes megjelenítésétől, a Legfelsőbb Isten személyes álláspontjának megjelenítésén keresztül, a paradicsomi Háromság istenség-álláspontjának kifejezéséig terjed. Bizonyos tekintetben ezen

elnöklő Szellem hasonlóképpen kifejezi a Végleges és a Legfelsőbb-Végleges álláspontját is.

16:3.18 (188.6) A Hetedik Tökéletes Szellem az, aki e többes minőségében személyesen biztosítja az idő világaiból érkező, felemelkedésre pályázók fejlődését, akik megkísérlik megérteni a Felsőség osztatlan Istenségét. E megértésbe beleértendő a Felsőség Háromsága öröktől való létezésen alapuló fennhatóságának megragadása is, mely oly tökéletes összhangban van a Legfelsőbb Lény növekvő mértékben megtapasztalható fennhatóságának fogalmával, hogy ez jelenti a teremtmények számára a Felsőség egységének megragadását. E három tényező teremtményi megértése egyenértékű a Háromság-valóság Havona megértésével, és felruházza az idő zarándokait azzal a képességgel, hogy behatolhassanak a Háromságba, hogy felfedezzék az Istenség három végtelen személyét.

16:3.19 (188.7) A Havona zarándokok ama fogyatékoságát, hogy nem képesek teljesen megtalálni a Legfelsőbb Istent, kárpótolja a Hetedik Tökéletes Szellem, akinek háromsági természete oly sajátosan nyilatkoztatja ki a Legfelsőbb szellem-személyét. A jelen világegyetemi korszakban, amikor is a Legfelsőbb személye nem elérhető, a Hetedik Tökéletes Szellem működik a felemelkedő teremtmények Istenének helyén a személyes kapcsolatok területén. Ő az egyetlen felsőbb szellemlény, akit minden felemelkedő bizonyosan megismer és valamennyire megért, amikor eléri a megdicsőülés központjait.

16:3.20 (189.1) E Tökéletes Szellem mindig kapcsolatban van az Uverszán, a hetedik felsőbb-világegyetemnek, vagyis a teremtesösszesség sajátunknak mondott szelvényének

központjában tartózkodó Tükröző Szellemekkel. Az ő orvontoni kormányja csodálatos arányosságban láttatja az Atya, a Fiú és a Szellem isteni természetének mellérendelt keverékét.

4. A Tökéletes Szellemek sajátosságai és szerepkörei

^{16:4.1 (189.2)} A Hét Tökéletes Szellem teljes körűen megjeleníti a Végtelen Szellemet az evolúciós világegyetemek számára. Ők képviselik a Harmadik Forrást és Középpontot az energia-, elme- és szellemviszonyokban. Miközben ők az Együttes Cselekvő egyetemes igazgatásában egyeztető feladatokat látnak el, ne felejtsetek el, hogy ők a paradicsomi Istenségek alkotó cselekedeteiből származnak. Szó szerint igaz, hogy e Hét Szellem a hármass Istenség megszemélyesült fizikai hatalma, mindenségrendi elméje és szellemi jelenléte, „Isten Hét Szelleme elküldetett az egész világegyetembe”.

^{16:4.2 (189.3)} A Tökéletes Szellemek különlegesen annyiban, hogy az abszolútát kivéve minden világegyetemi valóságszinten működnek. Ezért aztán ők hatékony és tökéletes felügyelői az igazgatási ügyek minden szakaszának a felsőbb-világegyetemi tevékenységek minden szintjén. A halandói elme nehezen képes mélyebben megérteni a Tökéletes Szellemeket, mert a munkájuk oly mértékben szakosodott és mégis olyannyira mindenre kiterjedő, oly kivételesen anyagi jellegű és egyúttal oly kizárólagosan szellemi. A mindenségrendi elme e sokoldalú teremtmény az ősei a világegyetemi erőter-irányítóknak és ők maguk a legfelsőbb igazgatói a hatalmas és kiterjedt szellem-teremtményi teremtsésszössességnek.

^{16:4.3 (189.4)} A Hét Tökéletes Szellem a teremtménye a világegyetemi erőter-irányítóknak és azok társainak, olyan entitásoknak, akik

nélkülözhetetlenek a nagy világegyetem fizikai energiáinak szervezésében, felügyeletében és szabályozásában. Ugyanezek a Tökéletes Szellemek igen nagy mértékben segítik a Teremtő Fiakat a helyi világegyetek kialakítására és megszervezésére irányuló munkájukban.

16:4.4 (189.5) Mi nem vagyunk képesek kimutatni bármiféle személyes kapcsolat nyomát a Tökéletes Szellemek mindenségrendi-energia munkája és a Korlátlan Abszolút térerő-működései között. A Tökéletes Szellemek ellenőrzése alatt álló energia-megnyilvánulások mind a Paradicsom pereméről indulnak; nem mutatnak semmiféle közvetlen kapcsolatot a Paradicsom alsó felszínével azonosítható térerő jelenségekkel.

16:4.5 (189.6) Kétségtelen, hogy amikor a különböző morontia erőter-felügyelők működési tevékenységeivel találkozunk, akkor szemtől szemben állunk a Tökéletes Szellemek valamiféle rejtett tevékenységeivel. Kik azok, eltekintve a fizikai szabályozók és a szellemsegítők e közös elődeitől, akik képesek lettek volna ilyen sikeresen egyesíteni és társítani az anyagi és szellemi energiákat és így létrehozni valamely, addig nem létező világegyetemi valóságszakaszt — morontia lényegű dolgot és morontia elmét?

16:4.6 (189.7) A szellemi világok valóságának nagy része a morontia rendbe, a világegyetemi valóságnak az Urantián teljesen ismeretlen szakaszához tartozik. A személyiségi létezés célja szellemi, azonban a morontia teremtrészek mindig beavatkoznak, kitöltik az űrt a halandó eredetű anyagi területek és a felemelkedő szellemi besorolású felsőbb-világegyetemi szférák között. E terület az, ahol a Tökéletes Szellemek

nagymértékben hozzájárulnak az ember paradicsomi felemelkedési tervéhez.

16:4.7 (190.1) A Hét Tökéletes Szellemnek vannak szerte a nagy világegyetemben működő személyes képviselői; mivel azonban ezen alárendelt lények döntő többsége nem közvetlenül érintett a paradicsomi tökéletesség útján való halandói felemelkedés tervének kivitelezésében, ezért keveset vagy semmit sem lehet róluk közreadni. A Hét Tökéletes Szellem tevékenységéről sok, nagyon sok tény azért marad rejtve az emberi elme előtt, mert azok közvetlenül semennyire sem kapcsolódnak a ti paradicsomi felemelkedésetek nehézségéhez.

16:4.8 (190.2) Igencsak valószínű, bár ehhez nem tudunk egyértelmű bizonyítékot szolgáltatni, hogy az orvontoni Tökéletes Szellem az alábbi tevékenységi körökben fejt ki döntő hatást:

16:4.9 (190.3) 1. A helyi világegyetemi élethordozók élet-beindítási eljárásai.

16:4.10 (190.4) 2. A helyi világegyetemi Alkotó Szellem által a világoknak adományozott elmeszellem-segédek élet-megelevenedései.

16:4.11 (190.5) 3. A szervezett anyagnak az egyenes irányú gravitációra érzékeny egységei által mutatott energia-lüktetések.

16:4.12 (190.6) 4. A kilépő energia viselkedése, amikor az teljesen kikerül a Korlátlan Abszolút hatása alól, s így képessé válik arra, hogy válaszoljon az egyenes irányú gravitáció közvetlen

hatására és a világegyetemi erőter-irányítók és azok társainak beavatkozására.

16:4.13 (190.7) 5. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemnek, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Szent Szellem, a segédkező szellemadománya.

16:4.14 (190.8) 6. Az alászálló Fiak szellemének, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Vigasztaló vagy az Igazság Szelleme, ezt követő adományozása.

16:4.15 (190.9) 7. A helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetem tükrözőműködési rendje. E rendkívüli jelenség számos jellemzője aligha magyarázható meg vagy indokolható okszerűen anélkül, hogy feltételeznénk a Tökéletes Szellemek közös tevékenységét az Együttes Cselekvővel és a Legfelsőbb Lénnel.

16:4.16 (190.10) Eltekintve attól, hogy nem vagyunk képesek megfelelően értelmezni a Hét Tökéletes Szellem sokféle tevékenységét, bizonyosak vagyunk abban, hogy a sokszínű világegyetemi tevékenységek között van két olyan terület, melyekhez nekik semmi közük sincs: az egyik a Gondolatigazítók adományozása és segédkezése, a másik a Korlátlan Abszolút kifürkészhetetlen szerepkörei.

5. A teremtményekhez fűződő viszony

16:5.1 (190.1) A nagy világegyetem minden egyes szelvénye, minden egyes világegyetem és világ élvezi mind a Hét Tökéletes Szellem egyesült tanácsának és bölcsességének előnyeit, azonban csak az egyikük személyes hatásában részesülnek. Az egyes Tökéletes Szellemek személyes

természete teljesen áthatja és egyedien meghatározza az ő felsőbb-világegyetemét.

16:5.2 (190.1) A Hét Tökéletes Szellem személyes befolyásán keresztül az értelmes lények összes rendjének minden teremtménye, a Paradicsomon és a Havonán kívül, szükségképpen hordozza e Hét Paradicsomi Szellem egyikének egyedi őstermészetére jellemző lenyomatot. Ami a hét felsőbb-világegyetemet illeti, az onnan származó minden egyes teremtmény, legyen az ember vagy angyal, örökre magán viseli a születését azonosító jegyet.

16:5.3 (191.1) A Hét Tökéletes Szellem nem közvetlenül költözik be az egyes teremtmények anyagi elméjébe a tér evolúciós világain. Az Urantia halandói nem tapasztalják meg az orvontoni Tökéletes Szellem elme-szellemi befolyásának személyes jelenlétét. Ha e Tökéletes Szellem kialakít valamiféle kapcsolatot az egyes halandói elmével valamely lakott világ korai evolúciós korszakaiban, akkor annak a helyi világegyetemi Alkotó Szellem segédkezésén keresztül kell megvalósulnia, aki az egyes helyi teremtsrészek sorsát irányító Teremtő Istenfinak a kísérője és társa. Azonban ezen Alkotó Anyaszellem a természetében és a jellemében igen hasonló az orvontoni Tökéletes Szellemhez.

16:5.4 (191.2) A Tökéletes Szellem fizikai lenyomata az ember anyagi eredetének része. Az embernek a teljes morontia létpályát ugyanezen Tökéletes Szellem folyamatos hatása alatt kell befutnia. Aligha meglepő, hogy az ilyen felemelkedő halandó későbbi szellemi létpályája sem törli le teljesen e felügyelő Szellem jellegzetes bélyegét. A Tökéletes Szellem

jegye alapvető jelentőségű a halandói felemelkedés minden elő-Havona szakaszbeli létezésben.

16:5.5 (191.3) Az evolúciós halandók élettapasztalásában megnyilvánuló, megkülönböztető személyiségi hajlamok, melyek az egyes felsőbb-világegyetemekre jellemzők, és amelyek közvetlenül kifejezik a meghatározó hatást kifejtő Tökéletes Szellem természetét, sohasem törölődnek teljesen, még azután sem, hogy az ilyen felemelkedők átesnek azon a hosszú felkészítésen és egyesítő képzésen, melyre a Havona egymilliárd oktatási szféráján kerül sor. Még az ezt követő, mélyreható paradicsomi kiművelés sem elégséges ahhoz, hogy a felsőbb-világegyetemi származás nyomait eltüntesse. A felemelkedő halandó a teljes örökkévalóságban is mutatni fog a származási felsőbb-világegyetemét elnöklő Szellemre jellemző vonásokat. Még a Végleges Testületben is, amikor igény merül fel arra, hogy az evolúciós teremtszősszességhez fűződő, teljes háromsági viszonyt elérjék vagy bemutassák, hét véglegességet elért lény akkor is mindig úgy alkot csoportot, hogy minden felsőbb-világegyetemet egy-egy ilyen lény képviseljen.

6. A Mindenségrendi Elme

16:6.1 (191.4) A Tökéletes Szellemek a mindenségrendi elme hétszeres forrását, a nagy világegyetem értelmi kibontakozási lehetőségét alkotják. E mindenségrendi elme a Harmadik Forrás és Központ elméjének az abszolútát el nem érő megnyilatkozása, és bizonyos értelemben működésileg kapcsolódik a kifejlődő Legfelsőbb Lény elméjéhez.

^{16:6.2 (191.5)} Az olyan világon, mint az Urantia nem találkozunk a Hét Tökéletes Szellemnek az emberi fajok ügyeibe való közvetlen beavatkozásával. Ti a nebadoni Alkotó Szellem közvetlen befolyása alatt élték. Mindazonáltal ugyanezen Tökéletes Szellemek alapvetően meghatározzák az összes teremtményi elme alapvető válaszait, mert ők a tényleges forrásai azoknak az értelmi és szellemi megnyilvánulási lehetőségeknek, melyeket sajátosan a helyi világegyetemekre szabtak ahhoz, hogy az idő és tér evolúciós világain élő egyedek életében fejtsenek ki hatást.

^{16:6.3 (191.6)} A mindenségrendi elme ténye magyarázatot ad a különböző fajtájú emberi és emberfeletti elmék rokonságára. Nemcsak a rokonszellemek vonzzák egymást, hanem a rokonelmék is igen testvériesek egymással és hajlamosak az együttműködésre. Az emberi elmék működésében néha meglepő hasonlóság és megmagyarázhatatlan egyezés fedezhető fel.

^{16:6.4 (191.7)} A mindenségrendi elme minden személyiségi társulásában létezik egyfajta minőség, melyet a „valóság-válasz” határoz meg. A saját akarattal rendelkező teremtmények ezen egyetemes mindenségrendi képessége az, amely megmenti őket attól, hogy védtelen áldozataivá váljanak a tudományban, a bölcseletben és a vallásban foglalt előfeltevéseknek. A mindenségrendi elme ezen valóság-érzékenysége úgy viszonyul a valóság bizonyos szakaszaihoz, mint ahogy az energia-anyagi dolgok viszonyulnak a gravitációhoz. Helyesebb volna azt mondani, hogy ezen anyagfeletti valóságok ily módon válaszolnak a mindenségrend elméjének.

16:6.5 (192.1) A mindenségrendi elme állandóan felel (választ ad) a világegyetemi valóság három szintjén. E válaszok magától értetődők a világosan és elmélyülten gondolkodó elmék számára. E valóságszintek a következők:

16:6.6 (192.2) 1. Okozati viszony — a fizikai érzékek valóságterülete, az oktatni azonosság tudományterülete, a tényszerű és a nem tényszerű elkülönítésének területe, a mindenségrendi válaszon alapuló gondolati következtetések területe. Ez a mindenségrendi különbségtétel matematikai formája.

16:6.7 (192.3) 2. Kötelesség — az erkölcsök valóságterülete a bölcsélet mezején, az okok küzdőtere, a viszonylagos jó és rossz felismerése. Ez a mindenségrendi különbségtétel pártatlan formája.

16:6.8 (192.4) 3. Istenimádat — a vallásos tapasztalás valóságának szellemi területe, az isteni közösség személyes megismerése, a szellemértékek felismerése, az örök továbbélés bizonyossága, a felemelkedés az Isten szolgálóinak besorolásából az Isten fiainak öröme és szabadságára. Ez a mindenségrendi elme legfelsőbb szintű látásmódja, a mindenségrendi különbségtétel áhítati és istenimádati formája.

16:6.9 (192.5) E tudományos, erkölcsi és szellemi látásmódok, e mindenségrendi válaszok a mindenségrendi elmének istenadta sajátjai, mely mindenségrendi elme minden, saját akarattal bíró teremtménynek megadatik. Az élettapasztalatban sohasem marad kifejletlen e három mindenségrendi meglátás; ezek alkotják az öntudatos gondolkodás lényegét. Ugyanakkor sajnálattal kell megjegyeznünk, hogy az Urantián oly kevés

ember leli örömét a bátor és független mindenségrendi gondolkodás e minőségeinek művelésében.

16:6.10 (192.6) A helyi világegyetemi elme-adományokban a mindenségrendi elmének e három látásmódja alkotja azokat az előfeltevéseket, melyek az ember számára lehetővé teszik, hogy józan és öntudatos személyiségként működjön a tudomány, a bölcsélet és a vallás területén. Másként fogalmazva, a Végtelen három megnyilatkozása valóságának felismerése az ön-kinyilatkoztatás mindenségrendi eljárása révén lehetséges. Az anyag-energia az érzékek matematikai ok-okozati összefüggése révén ismerhető fel; az elme-értelem a belső meglátás útján ismeri meg erkölcsi kötelességét; a szellem-hit (istenimádat) a szellemi létezés valóságának vallása. A gondolkodásnak ez a három alapvető tényezője személyiségfejlődésben egyesíthető és összehangolható, vagy különben egymáshoz képest aránytalanná és gyakorlatilag összefüggéstelenné válnak az adott rendeltetésükben. De amint egyesítetté válnak, a tényszerű tudomány, az erkölcsi bölcsélet és a tiszta vallásos tapasztalás kapcsolatából álló erős jellemet képeznek. E három mindenségrendi meglátás az, amely a dolgokban, a jelentéstartalmakban és az értékekben szerzett és az azokkal kapcsolatos emberi tapasztaláshoz tárgyilagos igazolást, valóság-alapot nyújt.

16:6.11 (192.7) Az oktatás célja, hogy az emberi elme veleszületett képességeit fejlessze és élesítse; a polgárosultság célja azok kifejezése; az élettapasztalás célja azok megélése; a vallás célja azok nemesebbé tétele; és a személyiség célja azok egyesítése.

7. Erkölcsök, erény és személyiség

16:7.1 (192.8) Az értelem egyedül nem lehet magyarázat az erkölcsi természetre. Az erkölcs, az erény az emberi személyiségben eredendően benne rejlik. Az erkölcsi érzék, a kötelesség felismerése az emberelme-képesség egyik alkotóeleme és társa az emberi természettől elidegeníthetetlen egyéb vonásoknak: a tudományos kíváncsiságnak és a szellemi látásmódnak. Az emberi gondolkodásmód messze meghaladja az ember állati rokonaiét, de az ember erkölcsös és vallásos természete az, ami alapvetően megkülönbözteti őt az állatvilágtól.

16:7.2 (193.1) Egy állat különbségtételre utaló válasza a viselkedés hajtóerő szintjére korlátozódik. A magasabb rendű állatok feltételezett rálátása a hajtóerő szinten van és rendszerint csak az ilyen szintű kísérlet és hibázás megtapasztalását követően jelenik meg. Az ember képes tudományos, erkölcsi és szellemi alapú éleslátást gyakorolni mindenfajta felfedezést és kísérletezést megelőzően is.

16:7.3 (193.2) Csak egy személyiség tudhatja, hogy mit tesz, mielőtt megtenné azt; csakis a személyiségek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy előre látják a tapasztalást. Egy személyiség képes előretekinteni mielőtt megtenne valamit, és ezért képes tanulni mind az előrelátásból, mind pedig a cselekvésből. Egy személyiséggel nem bíró állat rendszerint csak cselekvés útján tanul.

16:7.4 (193.3) A tapasztalás eredményeként az állat képessé válik arra, hogy megvizsgálja a cél eléréséhez vezető különböző utakat és az összegyűjtött tapasztalatai alapján valamely megközelítési módot válasszon. A személyiség azonban képes magát a célt is megvizsgálni és ítéletet alkotni arról, hogy megéri-e a cél elérése, vagyis képes ítéletet alkotni annak

értékéről. Az értelem önmagában is képes a mérlegelés nélkül kitűzött célok eléréséhez a legjobb módot megtalálni, azonban egy erkölcsi lény olyan éleslátásnak van a birtokában, mely révén képessé válik a célok közötti és a jelentéstartalmak közötti különbségtételre. Egy erkölcsi lény a választás erénye birtokában nemkülönben értelmes. Tudja, hogy mit cselekszik, miért éppen úgy cselekszik, hol cselekszik és hogy miként fogja elérni a célját.

16:7.5 (193.4) A halandói törekvéseinek céljait meg nem különböztető ember az állati létezés szintjén működőként találja magát. Képtelen volt kihasználni az anyagi éleslátás, erkölcsi különbségtétel és szellemi látásmód adta legfelsőbb előnyöket, melyek az ő mint személyes lény mindenségrendi elme-adottságának szerves részét képezik.

16:7.6 (193.5) Az erény igazságosság — a mindenségrenddel való összhang. Az erények nevesítése nem azt jelenti, hogy meghatározzuk azokat, hanem azt, hogy megéljük azokat a megismerésük érdekében. Az erény nem pusztán tudás és még csak nem is bölcsesség, hanem inkább a mindenségrendi előrehaladás egyre magasabb szintjeinek elérésében megszerzett fokozatos tapasztalás valósága. A halandó ember hétköznapi életében az erény a jónak a rossz ellenében való következetes választásában jelenik meg, és e választási képesség a bizonyítéka annak, hogy az ember erkölcsi természettel rendelkezik.

16:7.7 (193.6) Az embernek a jó és a rossz közötti választását nemcsak az ő erkölcsi természetének erőssége befolyásolja, hanem olyan hatások is közrejátszanak, mint a tudatlanság, az éretlenség és a csalatkozás. Arányérzék is érvényesül az erény

gyakorlásában, mert rosszat művelhet akkor is, amikor a kevesebbet választja a nagyobb helyett hamisság vagy megtévesztés eredményeként. A viszonylagos becslés és az összehasonlító felmérés képessége az erkölcsi területen működő erények gyakorlásához vezet.

^{16:7.8 (193.7)} Az ember erkölcsi természete tehetetlen lenne a felmérés, a különbségtétel képessége nélkül, a jelentéstartalmak mélyreható elemzésére való képesség nélkül. Az erkölcsi választás hasonlóképpen hasztalan volna a szellemi értékek tudatosságát megteremtő mindenségrendi látásmód nélkül. Az értelem oldaláról nézve az ember azért emelkedik fel az erkölcsi lény szintjére, mert személyiséggel rendelkezik.

^{16:7.9 (193.8)} Az erkölcs sohasem emelhető magasabb szintre törvénnyel vagy erővel. Ez a személyes és szabad akaraton alapul és olyan fajta járvány útján kell elterjednie, melynek alapja az, hogy az erkölcsileg kitűnő személyek kapcsolatot teremtenek olyanokkal, akik erkölcsileg kevésbé fogékonyak, de akik valamilyen mértékben vágynak arra, hogy az Atya akaratát cselekedjék.

^{16:7.10 (193.9)} Az erkölcsös cselekedetek azok az emberi tettek, melyeket a legmagasabb értelmi szint jellemez, melyeket a felsőbb célok és a célok eléréséhez szükséges erkölcsös eszközök megválasztásában megnyilvánuló igényes megkülönböztetés vezérel. Az ilyen viselkedés erényes. Következésképp a legfelsőbb szintű erény az, hogy a mennyei Atya akaratának megcselekedését választjuk.

8. Az Urantia-személyiség

16:8.1 (194.1) Az Egyetemes Atya a lények számos, a világegyetemi ténylegesség különféle szintjein működő rendjének adományoz személyiséget. Az urantiai emberi lények a véges-halandó fajtájú személyiséget kapják, mely a felemelkedő istenfiak szintjén működik.

16:8.2 (194.2) Bár aligha vállalhatjuk fel, hogy meghatározzuk a személyiséget, azonban kísérletet teszünk annak bemutatására, hogy mi hogyan értelmezzük azokat az általunk ismert tényezőket, melyek azon anyagi, elmei és szellemi energiák együttesét adják, melyek összessége alkotja azt a működési rendet, amelyben és amelyen és amellyel az Egyetemes Atya az általa adományozott személyiséget működteti.

16:8.3 (194.3) A személyiség az eredeti természetnek egyfajta különleges sajátsága, amelynek léte független a Gondolatigazító adományozásától és megelőzi azt. Mindazonáltal az Igazító jelenléte javít a személyiség minőségi megnyilvánulásán. A Gondolatigazítók, miután az Atya által elküldettek, a természetüket tekintve azonosak, de a személyiségüket tekintve különbözők, eredetiek és egyediek; és a személyiség-megnyilatkozást még jobban befolyásolják és korlátozzák azon anyagi, elme- és szellemi természetű társult energiák sajátosságai és jellemzői, melyek a személyiség-megnyilatkozás szervezeti hordozóját alkotják.

16:8.4 (194.4) A személyiségek lehetnek hasonlóak, de sohasem lehetnek azonosak. Valamely adott sorozatba, fajtába, rendbe vagy mintába tartozó személyek hasonlíthatnak egymásra és hasonlítanak is, azonban sohasem azonosak. A személyiség az egyed azon ismérve, melyet ismerünk, és amely képessé tesz bennünket e személy jövőbeni felismerésére az alakjában, az

elméjében vagy a szellemi állapotában bekövetkezett változások jellegétől és mértékétől függetlenül. A személyiség bármely egyed azon része, mely képessé tesz bennünket az adott személy felismerésére és határozott azonosítására úgy, mint akit korábbról ismerünk, és nem számít, hogy mennyire változott meg azért, mert az ő személyisége kifejeződésének és megnyilvánulásának hordozóformája megváltozott.

16:8.5 (194.5) A teremtményi személyiség a halandói válaszviselkedésnek két, önmagát megnyilvánító és jellegzetes jelenségén keresztül mutatkozik meg: ezek az öntudat és az ezzel társult, viszonylagosan szabad saját akarat.

16:8.6 (194.6) Az öntudat a személyiség ténylegességének értelmi tudatosulását jelenti; ebbe beleértendő a más személyiségek valóságának megismerésére irányuló képesség. Jelzi a mindenségre való valóságokban és azokkal összefüggésben szerzett, egyedivé alakított tapasztalásra való képességet, mely a világegyetemmel való személyiségi viszonyban egyenértékű az önazonossági besorolás elérésével. Az öntudat nem más, mint az elmemunka tényének felismerése, valamint az alkotó és dönteni képes szabad akarat viszonylagos függetlenségének megértése.

16:8.7 (194.7) Az emberi személyiség öntudatát jellemző, viszonylagosan szabad akarat az alábbiakban részes:

16:8.8 (194.8) 1. Erkölcsi döntés, a legfelsőbb bölcsesség.

16:8.9 (194.9) 2. Szellemi választás, az igazság érzékelése.

16:8.10 (194.10) 3. Önzetlen szeretet, a testvériség szolgálata.

16:8.11 (194.11) 4. Céltudatos együttműködés, csoporthűség.

16:8.12 (194.12) 5. Mindenségrendi látásmód, a világegyetemi jelentéstartalmak megragadása.

16:8.13 (194.13) 6. A személyiség felsőbb célnak való szentelése, teljes odaadás az Atya akaratának megcselekedésében.

16:8.14 (195.1) 7. Istenimádat, az isteni értékek őszinte keresése és az isteni Érték-Adó szívből való szeretete.

16:8.15 (195.2) Az Urantia-fajtájú emberi személyiség tekinthető olyan fizikai rendben működőnek is, mely a Nebadon-fajtájú élő szervezet azon bolygó-módosításából áll, mely az élet-megelevenítés villamos-vegytani rendjébe tartozik és amely rendelkezik a mindenségrendi elme Orvonton-sorozata nebadoni rendjének szülői szaporító mintájával. Az ilyen, elmével felruházott halandói működési rendnek adott isteni személyiségajándék egyúttal mindenségrendi létpolgársági rangot kölcsönöz neki és képessé teszi e halandó teremtményt arra, hogy nyomban felismerhesse a mindenségrend három alapvető elme-valóságának lényegét:

16:8.16 (195.3) 1. A fizikai okozati viszony egységes voltának matematikai vagy oktani felismerése.

16:8.17 (195.4) 2. Az erkölcsös viselkedés kötelezettségének belátáson alapuló felismerése.

16:8.18 (195.5) 3. Az Istenség közösségi imádatának hitbeli megragadása, mely az emberiség szeretetteljes szolgálatával társul.

^{16:8.19 (195.6)} Az ilyen személyiségjegy teljes körű működése az Istenséggel való rokonság megértésének kezdete. Az ilyen sajátlényeg, melyben az Atya Isten elő-személyes szilánkjá lakozik, valóban és ténylegesen az Isten szellemi fia. Az ilyen teremtmény nemcsak az isteni jelenlét ajándékának elfogadására mutat képességet, hanem érzékenységet mutat a minden személyiség paradicsomi Atyjának személyiség-gravitációs körére is.

9. Az emberi tudat valósága

^{16:9.1 (195.7)} A mindenségrendi elmével felruházott, Igazító-segítette személyes teremtmény veleszületett felismerő-megismerő képességet birtokol az energia-valóság, az elme-valóság és a szellem-valóság terén. A saját akarattal rendelkező teremtmény tehát képes érzékelni az Isten tényét, törvényét és szeretetét. Az emberi tudat e három elidegeníthetetlen dologán kívül a teljes emberi tapasztalás eléggé egyéni, eltekintve attól, hogy az igazolás belső meglátás útján történő megértése hozzájárul a mindenségrendi felismerés e három világegyetemi valóság-válaszának egyesítéséhez.

^{16:9.2 (195.8)} Az Istent érzékelő halandó képes érezni e három mindenségrendi minőség egyesülési értékét a továbbélő lélek kifejlődésében, s ez a fejlődés az embernek a fizikai testbeli legmagasabb rendű vállalása, ahol is az erkölcsös elme együttműködik a bent lakozó isteni szellemmel a halhatatlan lélek kettőslényegűvé alakítása érdekében. A lélek már a kialakulásakor is valós; mindenségrendi túlélésképességgel rendelkezik.

16:9.3 (195.9) Ha a halandó ember nem képes túlélni a természetes halált, akkor az emberi tapasztalásának valódi szellemi értékei a Gondolatigazító folytatódó tapasztalásának részeként élnek tovább. Az ilyen nem-túlélő személyiségértékei a ténylegessé váló Legfelsőbb Lény személyiségének egy tényezőjeként maradnak fenn. A személyiségnek e fennmaradó jegyei már mentesek a személyazonosságtól, azonban nem mentesek azoktól a tapasztalásban szerzett értékektől, melyek a húsvér testben eltöltött halandói élet során halmozódtak fel. A személyazonosság továbbélése a morontia besorolású halhatatlan lélek túlélésétől és az isteni értékekben való gyarapodástól függ. A személyazonosság a lélek továbbélésében és azáltal marad fenn.

16:9.4 (195.10) Az emberi öntudat a tudatos sajátlényegtől különböző sajátlények valóságának felismerését jelenti, valamint azt is, hogy az ilyen tudatos felismerés kölcsönös; vagyis hogy a sajátlényeket megismerik, amint az megismer. Ez tisztán emberi módon az ember társadalmi életében látszik. De nem bizonyosodhattok meg oly abszolút mértékben valamely lénytársatok valóságáról, mint ahogy a bennetek élő Isten jelenlétének valóságáról megbizonyosodhattok. A társadalmi tudatosság nem olyan kisajátíthatatlan, mint az Isten-tudat; amaz egyfajta kulturális fejlődés és függ a tudástól, a jelképektől, valamint az embert alkotó képességek — a tudomány, az erkölcs és a vallás — hozzájárulásától. Ezek a mindenségrendi ajándékok közösségi rendben alkotják a polgárosodott társadalmat.

16:9.5 (196.1) A polgárosodott társadalmak egyensúlya bizonytalan, mert nem mindenségrendiek; nem eredendőek a fajok

egyedeiben. Az embert alkotó tényezők — a tudomány, az erkölcs és a vallás — együttes hozzájárulásának kell azt táplálnia. Polgárosodott társadalmak jönnek, mennek, de a tudomány, az erkölcs és a vallás túléli az összeomlást.

16:9.6 (196.2) Jézus nemcsak Istent nyilvánította ki az embernek, hanem új kinyilatkoztatást is tett az emberről önmaga és a többi ember számára. Jézus életében a legjobban az ember tükröződik. Az ember azért válik oly csodálatosan valóssá, mert Jézus az életében oly sok mindenben volt Isten-szerű, és az Isten megértése (felismerése) elidegeníthetetlen minden embertől és minden embernek lényeges része.

16:9.7 (196.3) Az önzetlenség, eltekintve a szülői ösztöntől, nem egészen természetes; az ember számára nem természetes, hogy a többi személyt szeresse és társadalmilag szolgálja. Az embernek értelemre, erkölcsiségre és vallási készítésre, Isten-ismerésre van szüksége ahhoz, hogy önzetlen és emberbarát társadalmi rend alakuljon ki. Az ember saját személyiség-tudata, öntudata szintén közvetlenül függ a veleszületett másokra vonatkozó tudat tényétől, azon eredendő képességtől, hogy felismerje és megragadja a más személyiségek, az emberitől az isteniig terjedő változatosságú személyiségek valóságát.

16:9.8 (196.4) Az önzetlen társadalmi tudatnak végeredményben vallásos tudatosságnak kell lennie; vagyis ha tárgyilagosan nézve is önzetlen; egyébként tisztán alanyi bölcséleti elvonatkoztatás és ezért mentes a szeretettől. Csakis egy Istent ismerő egyén képes szeretni egy másik személyt úgy, ahogy saját magát szereti.

16:9.9 (196.5) Az öntudat lényegében közösségi tudat: Isten és ember, Atya és fiú, Teremtő és teremtmény. Az emberi öntudatban rejtetten és eredendően négy világegyetem-valósági eszmélés foglaltatik:

16:9.10 (196.6) 1. A tudásnak, a tudomány ok-okozati összefüggésének a keresése.

16:9.11 (196.7) 2. Az erkölcsi értékeknek, a kötelességérzésnek a keresése.

16:9.12 (196.8) 3. A szellemi értékeknek, a vallásos tapasztalásnak a keresése.

16:9.13 (196.9) 4. A személyiség-értékeknek, azon képességnek a keresése, hogy megismerjük az Isten valóságát mint személyiséget és hogy ezzel egyidejűleg kialakítsuk a személyiség társainkkal való testvéri viszonyt.

16:9.14 (196.10) Azért tudatosul bennetek az ember úgy, mint teremtményi testvéretek, mert Isten már úgy tudatosul bennetek, mint a Teremtő Atyátok. Az Atyaságból, mint kapcsolatból vezethetjük le magunknak a testvériség elismerését. Az Atyaság azért válik vagy válhat minden erkölcsi teremtmény számára világegyetemi valósággá, mert maga az Atya adományozott személyiséget minden ilyen lénynak és kapcsolta be őket az egyetemes személyiségkörbe. Először azért imádjuk Istent, mert van, azután azért, mert bennünk van, végül pedig azért, mert őbenne vagyunk.

16:9.15 (196.11) Különös-e tehát, hogy a mindenségrendi elmének tudatosan kell ismernie a saját forrását, a Végtelen Szellem

végtelen elméjét, és ugyanakkor tudatában kell lennie a kiterjedt világegyetemek fizikai valóságának, az Örökkévaló Fiú szellemi valóságának és az Egyetemes Atya személyiség-valóságának?

16:9.16 (196.12) [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Világegyetemi Ítéző hitelesítette.]

17. írás

A hét legfelsőbb szellem-csoport

17:0.1 (197.1) A HÉT Legfelsőbb Szellem-csoportot a nagy világegyetem hétszelvényű igazgatásának egyetemes mellérendelt igazgatói alkotják. Jóllehet mindegyikük a Végtelen Szellem működési családjába sorolható, mégis rendszerint az alábbi három csoportot alkalmazzuk a paradicsomi Háromság gyermekeinek elkülönítésére:

17:0.2 (197.2) 1. A Hét Tökéletes Szellem.

17:0.3 (197.3) 2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.

17:0.4 (197.4) 3. A Tükröző Szellemek.

17:0.5 (197.5) A további négy csoport a Végtelen Szellemnek vagy az ő, alkotói besorolású társainak a teremtő cselekedetei révén jön létre:

17:0.6 (197.6) 4. Tükröző Kép Segítők.

17:0.7 (197.7) 5. A Körök Hét Szelleme.

17:0.8 (197.8) 6. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek.

17:0.9 (197.9) 7. Az elmeszellem-segéddek.

17:0.10 (197.10) E hét rendet az Uverszán úgy nevezzük, hogy a hét Legfelsőbb Szellem-csoport. Működési területük a Hét Tökéletes Szellemnek az örökkévaló Sziget peremén való személyes jelenlététől a Szellem hét paradicsomi segédszféráján, a Havona-körökön, a felsőbb-világegyetemi kormányzatokon és a helyi világegyetemek igazgatásán és felügyeletén keresztül kiterjed egészen azon segéddek alacsonyabb rendű szolgálataig, melyeket az evolúciós elme területein nyújtanak az idő és tér világain.

17:0.11 (197.11) A Hét Tökéletes Szellem az összehangolásért felelős igazgatója e kiterjedt igazgatási területnek. A szervezett fizikai erőter, az elme-energia és a személytelen szellem-segédkezés igazgatásával kapcsolatos némely ügyben személyesen és közvetlenül járnak el, más ügyekben pedig sokféle társukon keresztül működnek. Minden végrehajtói természetű ügyben — irányításban, szabályozásban, igazgatásban és egyéb ügyviteli jellegű döntésekben — a Tökéletes Szellemek a Hét Legfőbb Végrehajtó személyében cselekszenek. A Tökéletes Szellemek a központi világegyetemben működhetnek a Havona-körök Hét Szellemén keresztül; a hét felsőbb-világegyetem központjain a Tükröző Szellemek csatornáján keresztül nyilvánulnak meg és a Nappalok Elődeinek személyén keresztül cselekednek, akikkel a Tükröző Kép Segítőkön keresztül vannak személyes kapcsolatban.

17:0.12 (197.12) A Hét Tökéletes Szellem a Nappalok Elődei bíróságainak szintje alatt nem közvetlenül és személyesen áll kapcsolatban a világegyetemi közigazgatással. Az orvontoni Tökéletes Szellem a ti helyi világegyetemeteket mint a felsőbb-

világegyetemünk részét igazgatja, de az ő szerepkörét a Nebadonban honos lények esetében a Szalvingtonon, a helyi világegyetemek központján honos Alkotó Anyaszellem látja el közvetlenül és a működését személyesen ő irányítja.

1. A Hét Legfőbb Végrehajtó

17:1.1 (198.1) A Tökéletes Szellemek igazgatási központjai a Végtelen Szellem hét paradicsomi segédszféráján helyezkednek el, melyek a központi Sziget körül, az Örökkévaló Fiú fénylő szférái és a legbelső Havona-kör között járnak pályájukat. Ezen igazgatási szférák a Legfőbb Végrehajtók irányítása alatt állnak, akik olyan héttagú csoportot alkotnak, melynek tagjait az Atya, a Fiú és a Szellem tette háromságivá a Hét Tökéletes Szellem azon előírásainak megfelelően, melyek az ő egyetemes képviselőiként működni képes lényekre vonatkoznak.

17:1.2 (198.2) A Tökéletes Szellemek e Legfőbb Végrehajtókon keresztül tartanak kapcsolatot a felsőbb-világegyetemi kormányzatok különféle szerveivel. Ők azok, akik jelentős mértékben meghatározzák a hét felsőbb-világegyetem alapszerveződésének irányvonalait. Egységesen és istenmód tökéletesek, azonban a személyiségüket tekintve különböznek. Állandó vezetőjük nincsen; összejövételükkor maguk közül választanak elnököt arra az adott tanácsülésre. Rendszeresen megfordulnak a Paradicsomon a Hét Tökéletes Szellemmel való tanácskozás céljából.

17:1.3 (198.3) A Hét Legfőbb Végrehajtó a nagy világegyetem igazgatási szervezőjeként működik; tekinthetjük őket a Havona-utáni teremtszűz végrehajtói testületének is. A

Paradicsom belső ügyeivel nem foglalkoznak, és a korlátozott Havona-tevékenységi körüket a Körök Hét Szellemén keresztül látják el. A felügyeleti tevékenységük egyebekben kevésbé korlátozott; bekapcsolódnak a fizikai, az értelmi és a szellemi dolgok irányításába; mindent látnak, mindent hallanak, mindent éreznek, sőt mindent tudnak, ami csak a hét felsőbb-világegyetemben és a Havonában zajlik.

17:1.4 (198.4) E Legfőbb Végrehajtók nem dolgoznak ki szabályozást, és nem is változtatnak a világegyetemi eljárásokon; feladatuk a Hét Tökéletes Szellem által kihirdetett isteniségi tervek végrehajtása. Tevékenységük nem érinti sem a Nappalok Elődeinek hatáskörét a felsőbb-világegyetemekben, sem pedig a Teremtő Fiak fennhatóságát a helyi világegyetemekben. Ők olyan, az összehangolásért felelős végrehajtók, akiknek feladata az, hogy az összes, szabályosan kinevezett nagy világegyetemi vezető együttes politikáját a gyakorlatban végrehajtsák.

17:1.5 (198.5) Minden egyes végrehajtó és a végrehajtó szféráján az ő rendelkezésére álló összes lehetőség egyetlen felsőbb-világegyetem hatékony igazgatását szolgálja. Az Első Legfőbb Végrehajtót, aki az egyes számú igazgatási szférán működik, teljesen leköti az első felsőbb-világegyetem ügyeinek intézése, és így van ez a többivel is, tehát a Hetedik Legfőbb Végrehajtó, aki a Szellem hetedik paradicsomi segédszférájáról fejti ki tevékenységét, energiáit a hetedik felsőbb-világegyetem igazgatására fordítja. E hetedik szféra neve Orvonton, ugyanis a Szellem paradicsomi segédszféráinak neve megegyezik az adott felsőbb-világegyetemével; valójában a felsőbb-világegyetemek kapták róluk a nevüket.

17:1.6 (198.6) A hetedik felsőbb-világegyetem igazgatási szféráján az Orvonton ügyeinek vitelével megbízott állomány taglétszáma meghaladja az emberi képzeletet és magába foglal gyakorlatilag minden mennyei értelemrendet. A felsőbb-világegyetemi személyszállító szolgálatok (kivéve az Ihletett Háromsági Szellemeket és a Gondolatigazítókat) a Paradicsomra vezető és onnan kiinduló útjuk során e hét igazgatási világ egyikén áthaladnak, és a felsőbb-világegyetemekben működő mindazon személyiség esetében, akiket a Harmadik Forrás és Központ teremtett, itt egyeztetik a központi nyilvántartásban rájuk vonatkozó bejegyzéseket. A Szellem ezen igazgatási szféráinak egyikén működtetett anyagi, morontiai és szellemi nyilvántartási rendszer még az én rendembe tartozókat is csodálattal tölti el.

17:1.7 (199.1) A Legfőbb Végrehajtók közvetlen beosztottjai közé tartoznak nagyobb részben a Paradicsom-Havona személyiségek háromságot-elért fiai és azon megdicsőült halandók háromságot-elért sarjai, akik az idő és tér felemelkedési tervének megfelelően a hosszú felkészítésen átestek. E háromságot-elért fiakat a Paradicsomi Végleges Testület Legfelsőbb Tanácsának vezetője jelöli ki a Legfőbb Végrehajtók szolgálatára.

17:1.8 (199.2) Mindegyik Legfőbb Végrehajtónak két tanácsadó testülete van: A Végtelen Szellem gyermekei minden egyes felsőbb-világegyetem központján képviselőket választanak maguk közül arra, hogy ezer évig az ő Legfőbb Végrehajtójuk elsődleges tanácsadó testületében szolgáljanak. Az idő felemelkedő halandóit érintő összes kérdésben egy második tanács működik, mely a Paradicsomot elért halandókból,

valamint olyan megdicsőült halandókból áll, akik egyben háromságot-elért fiak is; e testületet azon tökéletessé váló és felemelkedő lények állítják össze, akik átmenetileg a hét felsőbb-világegyetemi központon tartózkodnak. Az összes többi vezetőt a Legfőbb Végrehajtók nevezik ki.

17:1.9 (199.3) A Szellem e paradicsomi segédszféráin időről időre nagytanácskozásra kerül sor. Az e világokra kinevezett, háromságot-elért fiak és a Paradicsomot elért felemelkedők a Harmadik Forrás és Közepont szellemszemélyiségeivel együtt összegyűlnek, hogy a felemelkedői létpálya küzdelmeit és győzelmeit megtárgyalják. Az ilyen testvéri összejöveteleken mindig a Legfőbb Végrehajtók elnökölnék.

17:1.10 (199.4) A Hét Legfőbb Végrehajtó minden egyes paradicsomi ezredévben egyszer felfüggeszti megbízatását és elmegy a Paradicsomra, ahol ezeréves nagytanácskozás keretében köszöntik a teremtsésszesség értelmes lényeknek seregeit és átadják nekik jókívánságaikat. E fontos eseményen maga Madzseszton, az összes tükröző szellemcsoport vezetője személyesen is részt vesz. Az egyetemes tükrözés különleges működésén keresztül így képesek minden társukkal egyidejűleg kapcsolatot tartani a nagy világegyetemben.

2. Madzseszton — a tükrözőműködés vezetője

17:2.1 (199.5) A Tükröző Szellemek isteni Háromság-eredetűek. E különleges és némiképp rejtélyes lényekből ötven van. E rendkívüli személyiségek hetesével teremtetek, és minden egyes ilyen teremtsési esemény a paradicsomi Háromság és a Hét Tökéletes Szellem valamelyike közös fellépésének lett az eredménye.

17:2.2 (199.6) Az idők hajnalán véghez vitt jelentős műveletük képezi a Tökéletes Szellemelek képviselte Legfelsőbb Teremtő Személyiségek első erőfeszítését a paradicsomi Háromság társteremtőiként való működésre. A Legfelsőbb Teremtők teremtő erejének és a Háromság teremtési képességeinek eme szövetsége a forrása a Legfelsőbb Lény ténylegességének. Ezért, amint a tükröző-teremtés végbement, amint a Hét Tökéletes Szellem mindegyike tökéletes teremtő összhangba került a paradicsomi Háromsággal, amint a negyvenkilencedik Tükröző Szellem megszemélyesült, akkor egy új és messze ható válasz jelent meg az Istenségi Abszolútban, mely új személyiségi előjogokat biztosított a Legfelsőbb Lény számára és Madzseszton megszemélyesülésében teljesedett ki, aki a negyvenkilenc Tükröző Szellem és társaik teljes munkájának tükrözőműködés-vezetője és paradicsomi középpontja szerte a világegyetemek mindenségében.

17:2.3 (200.1) Madzseszton valódi személy, a tükrözőműködés jelenségének személyes és tévedhetetlen központja az idő és tér mind a hét felsőbb-világegyetemében. Állandó paradicsomi székhelyet tart fenn a minden dolgok középpontja közelében a Hét Tökéletes Szellem gyülekezőhelyén. Kizárólag a tükrözőműködés-szolgálatnak a kiterjedt teremtésösszességbeli összehangolásában és fenntartásában érdekelt; egyebekben nem vesz részt a világegyetemi ügyek igazgatásában.

17:2.4 (200.2) Madzseszton nincs benne a paradicsomi személyekről vezetett nyilvántartásunkban, mert ő az egyetlen létező, isteniségi személyiség, akit a Legfelsőbb Lény az Istenségi Abszolúttal alkotott működési kapcsolatában teremtett. Ő

személy, de kizárólag és nyilvánvalóan önmagától a világegyetemi működésnek csakis ezen egyetlen szakaszával törődik; a világegyetemi személyiségek egyéb (nemtükröző) rendjeivel kapcsolatban jelenleg nem tevékenykedik semmilyen személyes minőségben.

17:2.5 (200.3) Madzseszton teremtése a Legfelsőbb Lény első legfelsőbb teremtő cselekedetét jelezte. E cselekvési akarat a Legfelsőbb Lényben jelent meg szándékként, viszont az Istenségi Abszolút rendkívüli válaszát nem lehetett előre tudni. A Havona örökkévalósági megjelenése előtt a világegyetem sosem volt tanúja az erők és a rendeltetésszerű szellemtevékenységek ilyen óriási és kiterjedt rendeződésében és összehangolódásában megmutatkozó, hatalmas mértékű ténylegessé válásnak. A Legfelsőbb Lény és a társai teremtő akarataira adott Istenség-válasz messze meghaladta az ő eltökélt szándékukat és nagyban túltett az ő előzetes várakozásaikon.

17:2.6 (200.4) Áhítattal várjuk, hogy a jövő korszakaiban, amikor a Legfelsőbb és a Végleges az isteniség új szintjeit érheti el és a személyiségi működés új területeit hódíthatja meg, vajon milyen lehetőségek nyílnak meg további váratlan és minden képzeletet felülmúló lények istenivé válásának területein, mely lények elképzelhetetlen hatalommal fognak rendelkezni a világegyetem magasabb fokon való összehangolásához. Talán korlátlan lesz az Istenségi Abszolút válaszlehetőségeinek köre ahhoz, hogy a tapasztalás által fejlődő Istenség és az öröktől való létezésen alapuló paradicsomi Háromság közötti kapcsolatokat egyesítse.

3. A Tükröző Szellemek

17:3.1 (200.5) A negyvenkilenc Tükröző Szellem Háromság-eredetű, de a megjelenésüket kísérő hét teremtetési mozzanat mindegyike során létrejött egy olyan lényfajta is, mely természetében hasonlít a Tökéletes Szellem társós jellemvonásaihoz. Így különféleképpen tükrözik az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem isteniség-jellemzőiben való társulása hét lehetséges csoportosításának természetét és jellemvonásait. Emiatt mindegyik felsőbb-világegyetemi központon szükségképpen lennie kell hét ilyen Tükröző Szellemnek. A hét fajta mindegyikéből egy szükséges annak érdekében, hogy a három paradicsomi Istenség összes lehetséges megnyilvánulásának minden szakasza tökéletesen tükröződhessen, mivel az ilyen jelenségek a hét felsőbb-világegyetem bármely részében előfordulhatnak. Minden egyes fajtából egy az egyes felsőbb-világegyetekben való szolgálatra megfelelően kijelöltetett. A hét különböző Tükröző Szellem csoportjai székhelyet tartanak fenn a felsőbb-világegyetemi központokon az egyes területek tükrözőgócában, és e gócpont nem esik egybe a szellemi sarokponttal.

17:3.2 (200.6) A Tükröző Szellemeknek van nevük, azonban e megnevezések a tér világai számára nem nyilváníthatnak ki. Az elnevezések e lények természetére és jellemére utalnak és részét képezik a Paradicsom titkos szféráit övező hét egyetemes rejtély egyikének.

17:3.3 (201.1) A tükrözőműködés sajátossága, az Együttes Cselekvő, a Legfelsőbb Lény és a Tökéletes Szellemek elmeszintjeinek jelensége átvihető minden, az egyetemes értelem nagyszabású tervének kivitelezésében érdekelt lényre. Nagy rejtély lappang

itt: sem a Tökéletes Szellemek, sem a paradicsomi Istenségek, sem egyedül, sem együttesen, nem mutatnak olyan mellérendelt egyetemes tükrözőműködési erőket, mint amilyet a Madzsesztonnal kapcsolatban álló negyvenkilenc személyiség kinyilvánít, pedig ők a teremtői ezen összes, csodás képességgel felruházott lénynek. Az isteni örökség néha a Teremtőben fel nem fedezhető sajátosságokat mutat a teremtményben.

17:3.4 (201.2) A tükrözőműködés-szolgálat személyi állományába tartozók, Madzseszton és a Tükröző Szellemek kivételével mind a Végtelen Szellemnek és az ő közvetlen társainak és alárendeltjeinek teremtményei. Az egyes felsőbb-világegyetemek Tükröző Szellemei a teremtői az ő Tükröző Kép Segítőiknek, az ő személyes képviselőiknek a Nappalok Elődeinek bíróságainál.

17:3.5 (201.3) A Tükröző Szellemek nem pusztán az átvitelben közreműködő segítők; megőrző személyiségek is. Sarjaik, a szekonáfok szintén megőrző vagy feljegyző személyiségek. Mindenről, ami igaz szellemi értékkel rendelkezik, másolat készül, és egy lenyomat megőrződik azon szekoráfi személyiségek számos rendje egyikébe tartozók tagjainak személyes adottságaiban, akik a Tükröző Szellemek hatalmas személyi állományába tartoznak.

17:3.6 (201.4) A világegyetemek hivatalos feljegyzései az angyali adatrögzítők révén és rajtuk keresztül továbbítódnak, de az igazi szellemi adatok tükrözőműködés útján gyűlnek össze és őrződnek meg a Végtelen Szellem családjába tartozó, alkalmas és megfelelő személyiségek elméiben. Ezek az élő adatok, szemben a világegyetemi hivatalos és holt adatokkal, és ezek

tökéletesen megőrződnek a Végtelen Szellem adatrögzítő személyiségeinek élő elméiben.

17:3.7 (201.5) A tükrözőműködés-szervezet egyúttal a teremtésösszesség hírgyűjtő és döntés-kihirdető működési rendje is. Ez állandóan működik, ellentétben a különféle hírközlő szolgálatok időszakos tevékenységével.

17:3.8 (201.6) A helyi világegyetemi központokon történő minden fontos dologról eredendően kép továbbítódik a felsőbb-világegyetemi központba. És fordítva, minden helyi világegyetemi szempontból fontos dologról kép továbbítódik a felsőbb-világegyetemi központból kifelé, a helyi világegyetemi központokba. A tükrözőműködés-szolgálat az idő világegyetemeitől fel egészen a felsőbb-világegyetemi szintig láthatóan önműködő jelleggel vagy magától működik, azonban nem ez a helyzet. E működés teljesen személyes és értelmes; pontosságát a közreműködő személyek tökéletes együttműködése adja, és ezért aligha tekinthető az Abszolútok személytelen jelenlét-cselekvései sajátosságának.

17:3.9 (201.7) Jóllehet a Gondolatigazítók nem vesznek részt az egyetemes tükrözőműködés-rendszer működtetésében, minden okunk megvan azt hinni, hogy minden Atya-szilánk teljesen tudatában van e műveleteknek és képes azok tartalmát felhasználni.

17:3.10 (201.8) Úgy tűnik, hogy a jelen világegyetemi korszakban a Paradicsomon kívüli tükrözőműködés-szolgálat tértartománya a hét felsőbb-világegyetem peremén belülré korlátozódik. Egyebekben e szolgálat működése az időtől és tértől

függetlennek tűnik. Úgy tűnik, hogy ez független minden ismert, az abszolútát el nem érő világegyetemi körtől.

17:3.11 (201.9) Minden egyes felsőbb-világegyetemi központon a tükrözőszervezet elkülönült egységekben fejti ki hatását; de bizonyos különleges alkalmakkor, Madzszeszton irányítása mellett, mind a hét a legteljesebb összhangban léphet fel és így is tesz, miként így történik akkor is, amikor megünneplik, hogy valamely teljes helyi világegyetemben beköszöntött a fény és élet korszaka, vagy amikor a Hét Legfőbb Végrehajtó ezeréves köszöntőjét megtartja.

4. A Tükröző Kép Segítők

17:4.1 (202.1) A negyvenkilenc Tükröző Kép Segítőt a Tükröző Szellemek teremtették, és minden egyes felsőbb-világegyetemi központon éppen hét Segítő van. Az uverszai hét Tükröző Szellem első alkotó cselekedete az ő hét Kép Segítőjüknek a létrehozása volt, és minden egyes Tükröző Szellem megteremtette a maga Segítőjét. A Kép Segítők bizonyos sajátosságait és jellemvonásait tekintve tökéletes másolatai a Tükröző Anyaszellemüknek; ők valódi másolatok, leszámítva a tükrözőműködés sajátosságát. Igazi képek ők, és folyamatos összeköttetést biztosítanak a Tükröző Szellemek és a felsőbb-világegyetemi hatóságok között. A Kép Segítők nem pusztán segédek; ők tényleges képviselői a saját Szellem-ösüknek; ők képek, és ténylegesen is méltók a nevükhöz.

17:4.2 (202.2) A Tükröző Szellemek valódi személyiségek, de a rendjüket az anyagi lények nem képesek felfogni. Nekik még a felsőbb-világegyetemi központi szférán is szükségük van a Kép Segítőik közreműködésére a Nappalok Elődeivel és társaikkal

való minden személyes érintkezésben. A Kép Segítők és a Nappalok Elődei közötti kapcsolatban néha egyetlen Segítő működése is megfelelő, míg más alkalmakkor kettő, három, négy vagy akár mind a hét Segítő szükséges az általuk továbbítandó közlemény teljes és megfelelő átvitelére. A Kép Segítők üzeneteit hasonlóképpen egy, kettő vagy mindhárom Nappalok Elődje fogadja attól függően, hogy a közlemény tartalma milyen fogadást tesz szükségessé.

17:4.3 (202.3) A Kép Segítők mindig a Szellem-ösük oldalán szolgálnak, és segítő szekonáfok hihetetlenül nagyszámú sokasága áll a rendelkezésükre. A Kép Segítők nem közvetlenül tevékenykednek a felemelkedő halandók felkészülési világainak szolgálatában. Szorosan együttműködnek a halandói fejlődés egyetemes tervének hírgyűjtőszolgálatával, azonban személyesen nem kerültek kapcsolatba velük az uverszai tanhelyek látogatása során, mert e nyilvánvalóan személyes lényeknek nincs saját akaratuk; nem gyakorolják a választás hatalmát. Ők igazi képek, teljesen tükrözik az egyedi Szellem-ös személyiségét és elméjét. Osztályként a felemelkedő halandók nem kerülnek bensőséges kapcsolatba a tükrözőműködéssel. Valamely tükröző természetű lény mindig ott lesz a szolgálat pillanatnyi megnyilvánulása és ti közöttetek.

5. A Körök Hét Szelleme

17:5.1 (202.4) A Havona-körök Hét Szelleme a Végtelen Szellem és a Hét Tökéletes Szellem közös, személytelen kifejeződése a központi világegyetem hét köre számára. Ők a Tökéletes Szellemek szolgálói, akiknek közös sarjai ők. A Tökéletes Szellemek jól elkülönülő és megkülönböztethető igazgatási

egyediséget jelentenek a hét felsőbb-világegyetemben. A Havona-körök ezen egyforma Szellemein keresztül képesek egyesített, egységes és összehangolt szellemi felügyeletet gyakorolni a központi világegyetem felett.

17:5.2 (202.5) A Körök Hét Szellemének mindegyike csak egyetlen Havona-kört jár át. Közvetlenül nem érintettek a Nappalok Örökkévalói, az egyes Havona-világok urai rendszerének fenntartásában. Viszont kapcsolatban vannak a Hét Legfőbb Végrehajtóval, és összehangolódnak a Legfelsőbb Lény központi világegyetemi jelenlétével. Tevékenységük teljes egészében a Havonára korlátozódik.

17:5.3 (203.1) A Körök Szellemei saját gyermekeiken, a harmadrendű szupernáfokon keresztül teremtenek kapcsolatot a Havonában tartózkodókkal. Míg a Kör Szellemek együtt léteznek a Hét Tökéletes Szellemmel, addig a harmadrendű szupernáfok teremtésében való közreműködésük csak viszonylag kisebb jelentőségű volt egészen addig, amíg az idő első zarándokai el nem érték a Havona külső körét Grandfanda idején.

17:5.4 (203.2) Amint körről körre haladtok előre a Havonában, ismereteket szereztek majd a Körök Szellemeiről, de nem lesztek képesek személyes közösséget kialakítani velük, még ha személyesen élvezhetitek is és felismeritek is az ő szellemi hatásuk személytelen jelenlétét.

17:5.5 (203.3) A Kör Szellemek sok tekintetben úgy köthetők a Havona honos lakosaihoz, mint ahogy a Gondolatigazítók az evolúciós világegyetemek világain élő halandó teremtményekhez. Miként a Gondolatigazítók, a Kör

Szellemek is személytelenek, és sok tekintetben úgy társulnak a Havona-lények tökéletes elméihez, ahogyan az Egyetemes Atya személytelen szellemei a halandó emberek véges elméiben lakoznak. De a Körök Szellemei sohasem válnak a Havona-személyiségek állandó részévé.

6. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek

17:6.1 (203.4) A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek természetéről és működéséről elmondható dolgok közül sok igazából a Teremtő Fiakkal való azon közösségük ismertetéséhez tartozik, mely közösség a helyi teremtsrészek szervezésére és igazgatására alakul; azonban vannak e csodálatos lényeknek a helyi világegyetemi működést megelőzően szerzett olyan tapasztalásai is, melyeket a hét Legfelsőbb Szellem bemutatásának részeként közreadhatunk.

17:6.2 (203.5) Ismerjük a helyi világegyetemi Anyaszellem létpályájának hat szakaszát, és sokat elmélkedünk a hetedik tevékenységi szakasz valószínű mivoltán. E különböző létezési szakaszok a következők:

17:6.3 (203.6) 1. Kezdeti paradicsomi elkülönülés. Amikor az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú együttes cselekedetével egy Teremtő Fiú megszemélyesül, akkor ezzel egyidejűleg a Végtelen Szellem személyében olyasmi megy végbe, amelyet úgy ismerünk, mint a „kiegészülés legfelsőbb válasza”. Nem értjük e válasz természetét, azt azonban tudjuk, hogy ez ama megszemélyesíthető lehetőségek alapvető megváltozását jelenti, amely az Együttes Teremtő teremtoi lehetőségeiben benne foglaltatik. A mellérendelt Teremtő Fiú születése jelzi e paradicsomi Fiú jövőbeli helyi világegyetemi társa

megnyilvánulási lehetőségének a Végtelen Szellem személyén belüli megszületését. Mi nem ismerjük ezen entitás új, elő-személyazonosságát, azonban tudjuk, hogy e tényt rögzítik az ilyen Teremtő Fiú létpályájáról vezetett paradicsomi feljegyzések.

^{17:6.4 (203.7)} 2. Előzetes teremtoői felkészítés. A Mihály Fiúnak a világegyetem-szervezésre és világegyetem-igazgatásra való előzetes felkészítésének hosszú ideje alatt az ő jövőbeli társa további entitásfejlődésen megy keresztül és csoporttudatra tesz szert a rendeltetését illetően. Tudni ugyan nem tudjuk, de gyanítjuk, hogy az ilyen csoporttudatos entitás képessé válik felismerni a teret és elkezdi az előfeltételül szabott felkészülést azon szellemi képesség megszerzésére, melyre az ő Mihály társával a világegyetem-teremtésben és -igazgatásban való közös munkája során szüksége lesz.

^{17:6.5 (204.1)} 3. A fizikai teremtés szakasza. Amikor az Örökkévaló Fiú teremtoői megbízást ad valamely Mihály Fiúnak, akkor az a Tökéletes Szellem, aki azt a felsőbb-világegyetemet irányítja, amelyben való működésre ezen új Teremtő Fiút szánták, a Végtelen Szellem jelenlétében bemutatja az „azonosság imáját”; és a későbbi Alkotó Szellem entitása ekkor jelenik meg első alkalommal a Végtelen Szellem személyétől elkülönülten. Ez az entitás közvetlenül a kérelmező Tökéletes Szellem személyéhez való megtérést követően eltűnik előlünk, s láthatóan e Tökéletes Szellem személyének részévé válik. Az újonnan azonosságot nyert Alkotó Szellem a Tökéletes Szellemmel marad mindaddig, amíg sor nem kerül a Teremtő Fiúnak a térbeli kalandra való elindulására; ami után a Tökéletes Szellem a Teremtő Fiúra bizza az új Szellem-társat,

s egyidejűleg a Szellem-társat örök hűséggel és végtelen állhatatossággal bízva meg. Ekkor kerül sor a legmegindítóbb események egyikére, mely a Paradicsomon valaha is végbemegy. Az Egyetemes Atya méltatja a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem örökkévaló szövetségét és megerősíti a felsőbb-világegyetemi hatáskörrel rendelkező Tökéletes Szellemtől származó, közös igazgatási hatalom adományát.

17:6.6 (204.2) Az Atya-egyesített Teremtő Fiú és Alkotó Szellem ezt követően elindul világegyetem-teremtési kalandjára. E közösségben munkálkodnak a világegyetemük anyagi megszervezésének hosszú és sok nehézséggel járó időszakában.

17:6.7 (204.3) 4. Az élet-teremtési korszak. Azon szándék bejelentését követően, miszerint élet teremtetik a Teremtő Fiú által, a Paradicsomon sor kerül a „megszemélyesülési szertartásokra”, melyeken részt vesz a Hét Tökéletes Szellem és amelyet személyesen megtapasztal a felügyeletet ellátó Tökéletes Szellem. Ez a paradicsomi Istenség hozzájárulása a Teremtő Fiú Szellem-társának egyediségéhez és ez a világegyetem számára a Végtelen Szellem személyében végbemenő jelenségben, „az elsődleges kitörésben” nyilvánul meg. E jelenséggel egyidejűleg a Paradicsomon a Teremtő Fiú mindaddig személytelen Szellem-társa gyakorlatilag igazi személlyé válik. Ettől fogva mindörökre ez a helyi világegyetemi Anyaszellem személynek tekinthető és személyes kapcsolatot tart fenn a későbbi életteremtés teljes személyiség-sokaságával.

17:6.8 (204.4) 5. Az alászállás utáni korszakok. Az Alkotó Szellem soha véget nem érő létpályáján további és nagymértékű

változás következik be, amikor a Teremtő Fiú visszatér a világegyetemi központra miután teljesítette a hetedik alászállását és ezt követően elnyerte a teljes világegyetemi főhatalmat. Akkor, az összesereglett világegyetemi intézők előtt, a győzelmes Teremtő Fiú a főhatalom gyakorlásához társául maga mellé emeli a világegyetemi Anyaszellemet és Szellem-társát önmagával egyenlőnek ismeri el.

17:6.9 (204.5) 6. A fény és élet korszakai. A fény és élet korszakának elérésével a helyi világegyetemi főhatalom társgyakorlója belép az Alkotó Szellem létpályájának hatodik szakaszába. Azonban e nagyszerű tapasztalásról nem számolhatunk be nektek. E dolgok a Nebadon egy későbbi fejlődési szakaszához tartoznak.

17:6.10 (204.6) 7. Az ismeretlen létpálya. Ismerjük a helyi világegyetemi Anyaszellem létpályájának e hat szakaszát. Elkerülhetetlen, hogy ne tegyük fel a kérdést: vajon van hetedik létpálya is? Figyelembe véve azt, hogy amikor a véglegesrendűek eljutnak oda, ami az ő halandói felemelkedésük végső beteljesülését képezi, a feljegyzések szerint ekkor kezdik meg a hatodik-szakaszú szellemi létpályát. Gyanítjuk, hogy a véglegesrendűekre még további és ismeretlen létpálya vár a világegyetemi megbízatások teljesítése során. Kézenfekvő, hogy hasonlóképpen tekintsünk a világegyetemi Anyaszellemekre, vagyis mint akik előtt még valamilyen ismeretlen pálya áll, mely a világegyetemi szolgálatban és a Teremtő Mihályok rendjével való állhatatos együttműködésben szerzett személyes tapasztalásuk hetedik szakaszát alkotja.

7. Az elmeszellem-segéddek

17:7.1 (205.1) E szellem-segédek jelentik a helyi világegyetemi Anyaszellem hétszeres elmeadományát azon élő teremtményeknek, akik egy Teremtő Fiú és ezen Alkotó Szellem közös teremtsései. Ezen adományozás akkor válik lehetségessé, amikor a Szellem eléri a személyiségi előjogok szintjét. A hét elmeszellem-segéd természetének és működésének bemutatása viszont már inkább a helyi világegyetemetek, a Nebadon történetéhez tartozik.

8. A Legfelsőbb Szellemek szerepkörei

17:8.1 (205.2) A Legfelsőbb Szellemek hét csoportja alkotja a Harmadik Forrás és Központ működési családjának magvát, annak sajátosságait tekintve úgy mint a Végtelen Szellem és úgy is mint az Együttes Cselekvő. A Legfelsőbb Szellemek területe a Háromságnak a Paradicsomon való jelenlététől a tér bolygóin élő evolúciós-halandói rend elméjének működéséig terjed. Így egyesítik a leszálló igazgatási szinteket és hangolják össze azok személyi állományának számos feladatkörét. Legyen az valamely Tükröző Szellem-csoport, mely kapcsolatban áll a Nappalok Elődeivel, vagy akár egy Alkotó Szellem, aki valamely Mihály Fiú társaként tevékenykedik, vagy legyen akár a paradicsomi Háromságot övező Hét Tökéletes Szellem, a Legfelsőbb Szellemek tevékenysége mindenütt fellelhető, legyen szó a központi világegyetemről, a felsőbb-világegyetemekről vagy a helyi világegyetemekről. Szerepkörük hasonló a „Nappalok” rendjébe tartozó háromsági személyiségekéhez és a „Fiak” rendjébe tartozó paradicsomi személyiségekéhez.

17:8.2 (205.3) A Legfelsőbb Szellem-csoportok a Végtelen Anyaszellemükkel együtt közvetlen teremtoi a Harmadik

Forrás és Közep pont népes teremtménycsaládjának. A segédkező szellemek minden rendje ebből a társulásból származik. Az elsőfajú szupernáfok a Végtelen Szellemből származnak; az e rendbe tartozó másodfajú lényeket a Tökéletes Szellemek teremtik; a harmadfajú szupernáfokat pedig a Körök Hét Szelleme. A Tükröző Szellemek együttesen az anyateremtői az angyali seregek egyik csodálatos rendjének, a felsőbb-világegyetemi szolgálatban álló fenséges szekonáfoknak. Alkotó Szellem az anyja a helyi teremtsrészek angyali rendjeinek; az ilyen szeráfsegédkezők az egyes helyi világegyetemekben őshonosak, bár központi világegyetemi minta után teremtik őket. A segédkező szellemek mindeme teremtetit csak közvetve segíti a Végtelen Szellemnek, az összes angyali segítő eredeti és örökkévaló anyjának központi elhelyezkedése.

17:8.3 (205.4) A hét Legfelsőbb Szellem-csoport a szervezője a lakott teremtsösszességnek. A vezetőiknek, a Hét Tökéletes Szellemnek a társulása láthatóan a Hétszeres Isten sokféle tevékenységének összehangolására irányul:

17:8.4 (205.5) 1. A Tökéletes Szellemek együttesen csaknem elérik a paradicsomi Istenségek Háromságának isteniségi szintjét.

17:8.5 (205.6) 2. Egyenként kimerítik a háromsági Istenség elsődleges társulási lehetőségeit.

17:8.6 (206.1) 3. Az Együttes Cselekvő különálló képviselőiként ők a letéteményesei a Legfelsőbb Lény azon szellem-elme-erő főhatalmának, melyet ő még nem személyesen gyakorol.

17:8.7 (206.2) 4. A Tükröző Szellemeken keresztül összehangolják a Nappalok Elődei felsőbb-világegyetemi kormányainak működését Madzsesztonnal, az egyetemes tükrözőműködés paradiicsomi középpontjával.

17:8.8 (206.3) 5. A helyi világegyetemi Isteni Segédkezők egyedivé alakításában való részvételükkel a Tökéletes Szellemek hozzájárulnak a Hétszeres Isten végső szintjéhez, a helyi világegyetemek Teremtő Fia és Alkotó Szelleme szövetségéhez.

17:8.9 (206.4) Az Együttes Cselekvőben eredendően meglévő működésbeli egység a fejlődő világegyetemek számára a Hét Tökéletes Szellemben, az ő elsődleges személyiségeiben jelenik meg. Viszont a jövő tökéletessé tett felsőbb-világegyetemeiben ez az egység kétségkívül elválaszthatatlan lesz a Legfelsőbb tapasztalásban kibontakozó főhatóságától.

17:8.10 (206.5) [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

18. írás

A Legfelsőbb Háromsági Személyiségek

18:0.1 (207.1) A LEGFELSŐBB Háromsági Személyiségek mind valamilyen sajátos szolgálatra teremtettek. Az isteni Háromság tervezte őket abból a célból, hogy bizonyos sajátos feladatokat lássanak el, és képesek arra, hogy tökéletes készséggel és teljes odaadással szolgáljanak. A Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hét rendje:

18:0.2 (207.2) 1. A Felsőség Háromságivá tett Titkai.

18:0.3 (207.3) 2. A Nappalok Örökkévalói.

18:0.4 (207.4) 3. A Nappalok Elődei.

18:0.5 (207.5) 4. A Nappalok Tökéletességei.

18:0.6 (207.6) 5. A Nappalok Utódai.

18:0.7 (207.7) 6. A Nappalok Szövetségei.

18:0.8 (207.8) 7. A Nappalok Hűségesei.

18:0.9 (207.9) Az igazgatási területen tökéletes lények száma meghatározott és végleges. Teremtésük már a múlté; több ilyen lény már nem személyesül meg.

18:0.10 (207.10) Nagy világegyetem szerte a Legfelsőbb Háromság Személyiségek képviselik a paradicsomi Háromság igazgatási elveit; ők képviselik az igazságosságot és ténylegesen ők a paradicsomi Háromság végrehajtó szerve. Tökéletes igazgatási rendszert alkotnak, mely az Atya paradicsomi szféráitól a helyi világegyetemek központi világaiig és a helyi világegyetemek részét alkotó csillagvilágok központjaiig terjed és mindezen igazgatási egységeket egymással összekapcsolja.

18:0.11 (207.11) Minden Háromság-eredetű lény paradicsomi tökéletességben teremtetik az összes isteni sajátosságával együtt. Az idő múlása csak a tapasztalás terén ad hozzá valamennyit a mindenségrendi szolgálatra való felkészültségükhöz. A Háromság-eredetű lények esetében sem a bukás veszélye, sem a lázadás kockázata nem áll fenn. Ők lényegüket illetően isteniségek, és még egyikükről sem derült ki, hogy letért volna az isteni és tökéletes személyiségi viselkedés ösvényéről.

1. A Felsőség Háromságivá Tett Titkai

18:1.1 (207.5) A paradicsomi segédszférák legbelső körében hét világ van, és e magas világok mindegyikét egy-egy tíztágú testület vezeti, melynek tagjai a Felsőség Háromságivá tett Titkai. Ők nem teremtk, viszont felsőbb és végleges intézk. E hét testvéri szféra ügyeinek vitele teljes mértékben a hetven legfőbb igazgatóból álló testületre tartozik. Bár a Háromság gyermekei felügyelik ezt a Paradicsomhoz legközelebb eső hét szent szférát, a világok e csoportját általánosan úgy ismerik, mint az Egyetemes Atya személyes körét.

18:1.2 (208.1) A Felsőség Háromságivá tett Titkai tízes csoportokban működnek úgy, mint a nekik kijelölt szférák egyenrangú és együttes igazgatói, azonban meghatározott felelősségi körökben működnek egyedileg is. E különleges világok mindegyikének munkája hét főosztályra osztható, és e mellérendelt vezetők egy-egy ilyen, különleges tevékenységet folytató szervezeti egységet irányítanak. A többi három a háromsági Istenség személyes képviselőjeként tevékenykedik a többi hét viszonylatában, egy képviseli az Atyát, egy a Fiút és egy a Szellemet.

18:1.3 (208.2) Bár van egy jól meghatározható osztályjegyük, mely a Felsőség Háromságivá tett Titkait jellemzi, azért hét különböző csoportjegyet is mutatnak. A diviningtoni ügyekkel foglalkozó tíz legfőbb igazgató az Egyetemes Atya személyes jellemét és természetét tükrözi; és így van ez e hét szféra mindegyikével is: mindegyik tízes csoport arra az Istenségre vagy Istenség-társulásra hasonlít, amely az ő területükre jellemző. Az Aszcendingtont irányító tíz igazgató az Atya, a Fiú és a Szellem közös természetét tükrözi.

18:1.4 (208.3) Igen keveset fedhetek fel e felsőbb személyiségeknek az Atya hét szent világán végzett munkájáról, mert ők igazán a Felsőség Titkai. Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú vagy a Végtelen Szellem elérésével kapcsolatosan nincsenek önkényesen képzett titkok. Az Istenségek nyitott könyvek mindenki számára, aki isteni tökéletességet ér el, de a Felsőség Titkainak mindegyikét sohasem lehet megismerni. Mindig is képtelenek leszünk teljesen feltárni azokat a területeket, melyek az Istenség-társulások és a teremtetett lények hetes csoportjai közötti viszony személyes jellegű titkait tartalmazzák.

18:1.5 (208.4) Lévén, hogy e legfőbb igazgatók munkájának van köze az Istenségek, valamint a világegyetemi lények e hét alapvető csoportja közötti bensőséges és személyes kapcsolathoz, legalábbis amikor e hét különleges világon tartózkodnak, vagy amikor a nagy világegyetemben működnek, ezért helyénvaló dolog ezen igencsak személyes viszonyokat és rendkívüli kapcsolatokat szent titokként kezelni. A paradicsomi Teremtők tiszteletben tartják a személyiség magánjellegét és szentségét, még a legalacsonyabb rendű teremtmények esetében is. És ez igaz mind az egyének, mind pedig a többféle, külön személyiségrend esetében.

18:1.6 (208.5) E titkos világok még a magas világegyetemi szinten lévő lények számára is mindig a hűség próbái maradnak. Megadatik nekünk, hogy teljesen és személyesen megismerhessük az örökkévaló Isteneket, hogy szabadon megismerhessük az ő isteniségi és tökéletes jellemüket, viszont nem adatik meg, hogy a paradicsomi Urak és az ő összes

teremtmenylényük között fennálló személyes viszonyokat a teljes mélységükben megismerjük.

2. A Nappalok Örökkévalói

18:2.1 (208.6) A Havona egymilliárd világának mindegyikét egy-egy Legfelsőbb Háromsági Személyiség irányítja. Ezeket az urakat úgy ismerjük, mint a Nappalok Örökkévalóit, és a számuk pontosan egymilliárd, tehát mindegyik Havona-szférára jut belőlük egy. Ők a paradicsomi Háromság gyermekei, de a Felsőség Titkainak esetéhez hasonlóan az ő eredetükről sincs adat. A végtelenül bölcs atyák e két csoportjába tartozók öröktől fogva uralják a Paradicsom-Havona-rendszerben lévő elragadó világaikat, és váltások és újbóli kinevezések nélkül működnek.

18:2.2 (208.7) A Nappalok Örökkévalói minden, saját akarattal rendelkező teremtmény számára láthatók, aki az ő területükön tartózkodik. A rendszeres bolygószintű nagytanácskozásokon ők elnökölnék. Rendszeres időközönként és váltott rendszerben ellátogatnak a hét felsőbb-világegyetem központi szféráira. A Nappalok Elődeivel, akik a hét felsőbb kormányzat rendeltetési céljának elérését irányítják, közeli rokonságban vannak és velük istenmód egyenértékűek is. Amikor valamelyik Nappalok Örökkévalója távol van a szférájáról, akkor az ő világát egy Háromsági Tanító Fiú irányítja.

18:2.3 (209.1) A Nappalok Örökkévalói a saját szférájukat az élet létesített rendjei, mint például a Havona honosai és a központi világegyetem más élő teremtményei kivételével a saját személyes elképzeléseik és eszményképeik szerint alakították

ki. Egymás bolygóját meglátogatják, azonban nem másolnak és nem utánoznak; ők mindig és teljesen eredetiek.

18:2.4 (209.2) Az építészet, a természetes díszítés, a morontia építkezés és a szellemi teremtrészek minden egyes szférán kizárólagosak és egyediek. Minden világ az örökké tartó szépség helyszíne és egyetlen más világhoz sem hasonlítható a központi világegyetemben. Mindegyikőtök hosszabb-rövidebb időt fog eltölteni e különleges és izgalmas szférák mindegyikén azalatt, míg a Havonán keresztül a Paradicsomra tartotok. Természetes dolog, hogy a világotokon a Paradicsomról úgy beszéltek, mint ami feljebb van, de helyesebb volna úgy utalni a felemelkedés isteni céljára, mint ami beljebb van.

3. A Nappalok Elődei

18:3.1 (209.3) A helyi világegyetemet körülvevő felkészítő világokból kikerült és a felsőbb-világegyetemük oktatási szféráira továbbhaladó, az időből érkező halandók a szellemi előrehaladásban eljutottak arra a pontra, hogy a felsőbb területek magas szellemi vezetőit és igazgatóit, beleértve a Nappalok Elődeit is, képesek felismerni és érintkezésbe lépni velük.

18:3.2 (209.4) A Nappalok Elődei alapvetően mind egyformák; a Háromság együttes jellemét és egyesített természetét mutatják. Van egyéniségük és a személyiségük is különböző, de nem különböznek egymástól úgy, mint ahogy a Hét Tökéletes Szellem. Egységes irányítási gyakorlatot biztosítanak az egyébként különböző hét felsőbb-világegyetem számára, melyek mindegyike különböző, elkülönült és egyedi teremtrész. A Hét Tökéletes Szellem természetét és

sajátosságait tekintve nem hasonlít egymáshoz, viszont a Nappalok Elődei, a felsőbb-világegyetemek személyes urai, mind a paradicsomi Háromság egységes és végtelenül tökéletes gyermekei.

18:3.3 (209.5) A magas rangú Hét Tökéletes Szellem határozza meg a saját felsőbb-világegyetemük természetét, míg a Nappalok Elődei szabnak irányt ugyanezen felsőbb-világegyetemek igazgatásának. Végrehajtói egységességet visznek az alkotó változatosságba és biztosítják az egész összhangját azon teremtetési különbségek ellenében, melyek a nagy világegyetem hétszelvényű csoportjában eredendően benne rejlenek.

18:3.4 (209.6) A Nappalok Elődei mind egyidejűleg váltak háromságivá. Velük kezdődnek a világegyetemek mindenségének személyiségi nyilvántartásai, innen van a nevük is — Nappalok Elődei. A Paradicsomot elérve és a dolgok kezdetére vonatkozó feljegyzéseket tanulmányozva felfedezitek majd, hogy a személyiségi rész első bejegyzése nem más, mint e huszonegy Nappalok Elődjének a háromságivá válásáról szóló beszámoló.

18:3.5 (209.7) E magas rangú lények mindig hármas csoportokban kormányoznak. Sok tevékenységi területen működnek egyénileg, és vannak olyan területek is, ahol kettesével tevékenykedhetnek, azonban a felsőbb igazgatási szférákban közösen kell cselekedniük. Személyesen sohasem hagyják el a székhelyük világát, de erre nincs is szükség, mert ezek a világok a kiterjedt tükrözőműködés-rendszer felsőbb-világegyetemi gócpontjai.

18:3.6 (209.8) A Nappalok Elődeiből álló egyes hármasok személyes lakóhelyei a központi szférájuk szellemi sarkán található. E szféra hetven igazgatási övezetre oszlik és hetven igazgatási központja van, ahol is a Nappalok Elődei időről időre megszállnak.

18:3.7 (210.1) Hatalmukat, hatáskörüket és fennhatóságuk mértékét tekintve a Nappalok Elődei a tér-idő teremtrészek közvetlen urai közül a leghatalmasabbak és a legfenségesebbek. A világegyetemek hatalmas mindenségében egyedül ők kaptak felsőbb hatalmat arra, hogy a saját akarattal rendelkező teremtmények esetében az örök megsemmisítésre vonatkozó döntést meghozzák. Mindhárom Nappalok Elődjének részt kell vennie a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb bíróság végső döntésének meghozatalában.

18:3.8 (210.2) Az Istenségektől és paradicsomi társaiktól eltekintve a Nappalok Elődei a legtökéletesebb, a legsokoldalúbb és az isteniségi sajátságokkal leginkább rendelkező uralkodók a teljes tér-idő létezésben. Láthatóan ők a felsőbb-világegyetemek legfőbb urai; de nem tapasztalati úton érdemelték ki ezen uralkodási jogukat s ezért elkerülhetetlen, hogy egykor majd meghaladja őket a Legfelsőbb Lény, egy tapasztalás által fejlődő úr, akinek nyilvánvalóan ők lesznek majd a helyettesei.

18:3.9 (210.3) A Legfelsőbb Lény tapasztalásban kibontakozó szolgálat révén éri el a hét felsőbb-világegyetem feletti főhatalmat, éppen úgy, mint ahogy a Teremtő Fiú tapasztalati úton nyeri el a helyi világegyeteme feletti hatalmat. De a Legfelsőbb még befejezetlen kialakulásának jelenlegi korszakában a Nappalok Elődei biztosítják az idő és tér fejlődő

világegyetemei feletti összehangolt és tökéletes igazgatási felügyeletet. Eredeti bölcsesség és egyéni kezdeményezés jellemzi a Nappalok Elődeinek minden határozatát és döntését.

4. A Nappalok Tökéletességei

^{18:4.1 (210.4)} Éppen kétszázötven Nappalok Tökéletessége van, és ők irányítják az egyes felsőbb-világegyetemek tíz nagyövezetének kormányait. A felsőbb-világegyetemi igazgatók segítése különleges feladatának ellátására tették őket háromságivá, és a Nappalok Elődeinek közvetlen és személyes helyetteseiként végzik vezetői feladataikat.

^{18:4.2 (210.5)} Minden egyes nagyövezeti központra három Nappalok Tökéletességét jelölnék ki, azonban eltérően a Nappalok Elődeitől, az ő esetükben nem szükséges, hogy mindig mindhármuk jelen legyen. E hármas egyik tagja időről időre eltávozhat abból a célból, hogy a területének jóléte tárgyában tanácskozzon a Nappalok Elődeivel.

^{18:4.3 (210.6)} A nagyövezetek e hármas vezetői különösen tökéletesek az igazgatási kérdések aprólékos gonddal való intézésében, s innen ered a nevük is — Nappalok Tökéletességei. A szellemi világ e lényei nevének feljegyzése során azzal a nehézséggel szembesülünk, hogy miként fordítsuk le azt a tíz nyelvetekre, és nagyon gyakran túlságosan is bonyolult dolog kielégítő fordítást találni. A számotokra jelentéssel nem bíró, önkényes megjelölések alkalmazását nem kedveljük; ennél fogva gyakran bizony nehezünkre esik megfelelő elnevezést találni, olyat, amely számotokra világos és ugyanakkor valamennyire utal az eredeti jelentésre is.

18:4.4 (210.7) A Nappalok Tökéletességeinek kormánya mellett működik egy nem túl nagy létszámú testület, melyet Isteni Tanácsosok, Bölcsesség-tökéletesítők és Világegyetemi Ítézők alkotnak. Ennél nagyobb számban vannak mellettük Fenséges Hírvivők, Nagytekintélyűek, valamint Ismeretlen Nevűek és Származásúak. Azonban a nagyövezeti ügyek mindennapos intézését a Mennyei Oltalmazók és a Magas Fiú-segéddek végzik. E két csoport tagjai a Paradicsom-Havona személyiségeknek vagy a megdicsőült halandó-véglegeseknek a háromságot elért leszármazottai közül kerülnek ki. E két rendbe tartozó, teremtmény-háromságot elért lények bizonyos tagjait a paradicsomi Istenségek újból háromságivá teszik és ezt követően a felsőbb-világegyetemi kormányok igazgatási tevékenységében való segédkezésre küldik ki őket.

18:4.5 (211.1) A Mennyei Oltalmazók és a Magas Fiú-segéddek nagy részét a nagy- és a kisövezetekben teljesítendő szolgálatra osztják be, de a Háromságot-elért Felügyelők (a Háromságba foglalt szeráfok és közteslények) mindhárom osztály bíróságain tisztviselőként dolgoznak, s így működnek a Nappalok Elődeinek, a Nappalok Tökéletességeinek és a Nappalok Utódainak ítélőszékei mellett. A Háromságot-elért Követek (a Háromságba foglalt felemelkedő halandók, akik a Fiúval vagy a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélték) bárhol felbukkanhatnak a felsőbb-világegyetemben, azonban a legnagyobb számban a kisövezeti szolgálatban találhatók.

18:4.6 (211.2) Mielőtt a hét felsőbb-világegyetem kormányzási rendszere a maga teljességében kibontakozott volna, gyakorlatilag a kormányok különféle részeiben működő összes intéző, kivéve a Nappalok Elődeit, különböző időtartamban

tanonckodott a Nappalok Örökkévalói mellett a tökéletes Havona világegyetem különböző világain. A Háromságot később elért lények hasonlóképpen átmentek egyfajta felkészítésen a Nappalok Örökkévalói mellett, mielőtt a Nappalok Elődei, a Nappalok Tökéletességei és a Nappalok Utódai melletti szolgálatra küldték volna őket. Mindannyian tapasztaltak, kipróbáltak és gyakorlott intézők.

18:4.7 (211.3) Már korán meg fogjátok látni a Nappalok Tökéletességeit, amint a Szplandon központját eléritek, miután elidőztetek a kisövezetek világain, mert e magas rangú urak szoros kapcsolatban vannak az idő felemelkedő teremtményeinek felsőbb felkészítésére kialakított hetven nagyövezeti világgal. A Nappalok Tökéletességei személyesen vezetik le a nagyövezeti tanodákból kikerülő felemelkedő lények csoportos eskütételét.

18:4.8 (211.4) Az idő zárandokainak munkája a nagyövezeti központot körülvéő világokon főként értelmi természetű, szemben azzal az inkább fizikai és anyagi jellegű felkészítéssel, mely a kisövezeti hét oktatási szférán folyik, és ugyancsak ellentétben a felsőbb-világegyetemi központ négyszázkilencven egyetemvilágán folyó szellemi képzéssel.

18:4.9 (211.5) Bár ekkor még éppen csak bekerültetek a Szplandon nagyövezeti nyilvántartásba, mely magába foglalja a származásotok helyét, a ti helyi világegyetemeteket, át kell haladnotok a felsőbb-világegyetemünknek mind a tíz nagyövezetén. Még az Uversza elérése előtt találkozni fogtok az Orvontonnak mind a harminc Nappalok Tökéletességével.

5. A Nappalok Utódai

18:5.1 (211.6) A Nappalok Utódai a felsőbb-világegyetemi legfőbb igazgatók közül a legfiatalabbak; hármas csoportokban irányítják a kisövezetek ügyeit. Természetüket tekintve ők a Nappalok Tökéletességeivel egyenrangúak, azonban az igazgatási hatásköröket tekintve ők az alárendeltek. E személyükben dicsőséges és istenien hatékony háromsági személyiségekből éppen huszonegyezer van. Egyidejűleg teremtették őket, és a Nappalok Örökkévalóinak felügyelete alatt mind együtt estek át a Havona-felkészítésen.

18:5.2 (211.7) A Nappalok Utódai mellett a társakból és segédekből álló olyan testület működik, mint amilyen a Nappalok Tökéletességei mellett is működik. Ezen felül óriási számban dolgoznak mellettük a mennyei lényeknek különböző alárendelt rendjei. A kisövezeti igazgatásban nagy számban veszik igénybe a honos felemelkedő halandókat, a különféle önkéntes telepési állományokat és a Végtelen Szellemtől származó különféle csoportokat.

18:5.3 (211.8) A kisövezeti kormányzatok igen nagy mértékben, bár nem kizárólagosan a felsőbb-világegyetemek nagy fizikai nehézségeinek megoldásával foglalkoznak. A kisövezeti szférák a központjai a Fizikai Főszabályozóknak. E világokon a felemelkedő halandók olyan tanulmányokat folytatnak és olyan kísérleteket végeznek, melyek tárgya a Legfőbb Erőtér-központok harmadik rendjének és a Fizikai Főszabályozók mind a hét rendjének tevékenységével kapcsolatosak.

18:5.4 (212.1) Lévén, hogy a kisövezet működési rendjében oly nagy jelentősége van a fizikai nehézségek vizsgálatának, ezért a kisövezet három Nappalok Utódja ritkán van egyidejűleg jelen a székhelyszférán. Az idő legnagyobb részében egyikük a

nagyövezeti felügyeletet ellátó Nappalok Tökéletességeivel egyeztet vagy úgy van távol, hogy közben a Nappalok Elődeit képviseli a paradicsomi nagytalálkozásokon, amelyen a magas rangú, háromsági származású lények vesznek részt. A Nappalok Tökéletességeivel váltva képviselik a Nappalok Elődeit a legfelsőbb tanácsokban a Paradicsomon. Ezalatt egy másik Nappalok Utóda ellenőrző körúton tartózkodik az illetékességi területéhez tartozó helyi világegyetemek központi világain. De legalább egyikük mindig ott marad a kisövezeti központon.

18:5.5 (212.2) Egykor majd mindannyian megismeritek az Ensza, a kisövezetek hivatalban lévő, három Nappalok Utódját, ugyanis a nagyövezet felkészítő világaiba vezető utatok során az ő kezük alatt is át kell mennetek. Az Uverszára való felemelkedésetek során a kisövezeti felkészítő szféráknak csak egyetlen csoportján haladtok át.

6. A Nappalok Szövetségei

18:6.1 (212.3) A „Nappalok” rendjébe tartozó háromsági személyiségek igazgatási minőségben nem működnek a felsőbb-világegyetemi kormányzati szint alatt. A fejlődő helyi világegyetemben ők kizárólag tanácsosként és tanácsadóként tevékenykednek. A Nappalok Szövetségei olyan kapcsolattartó személyiségekből álló csoport, akiknek a paradicsomi Háromság adott megbízást a helyi világegyetemek kettős vezetésére. Minden egyes megszervezett és lakott helyi világegyetemhez ki van jelölve egy ilyen paradicsomi tanácsos, aki a helyi teremtszrész számára a Háromság és némely tekintetben az Egyetemes Atya képviselőjeként lép fel.

18:6.2 (212.4) E lényekből hétszázezer létezik, bár nem mindegyikük kapott megbízatást. A Nappalok Szövetségeinek tartalékos alakulata a Paradicsomon mint a Világegyetemi Legfelsőbb Egyeztetőtanács működik.

18:6.3 (212.5) E háromsági megfigyelők sajátosan hangolják össze a világegyetemi kormányzás minden ágának igazgatási tevékenységeit, beleértve a helyi világegyetemi területeken folyóktól az övezeti kormányzati területeken zajlókon keresztül egészen a felsőbb-világegyetemi területeken végzett tevékenységekig, s innen ered a nevük is — Nappalok Szövetségei. Feletteseiknek háromféle jelentést készítenek: a kisövezetükre vonatkozóan fizikai és fél-értelmi adatokat közölnek a Nappalok Utódaival; a nagyövezetükben észlelt értelmi és szellemi-látszatú fejleményekről a Nappalok Tökéletességeinek számolnak be; szellemi és félparadicsomi tárgyú jelentéseket küldenek a Nappalok Elődeinek a felsőbb-világegyetemük központjára.

18:6.4 (212.6) Léven, hogy Háromság-eredetű lények, ezért az egymás közötti közléscsere céljából képesek igénybe venni a paradicsomi körök mindegyikét, és így mindig kapcsolatban állnak egymással és szükség szerint az összes többi személyiséggel, fel egészen a Paradicsom legfelsőbb tanácsaiig.

18:6.5 (212.7) Egy Nappalok Szövetsége nem kötődik szervesen a megbízatása tárgyát képező helyi világegyetem kormányához. Eltekintve a megfigyelőként végzendő feladataitól, ő kizárólag a helyi hatóságok felkérésére végzi tevékenységét. Hivatalból tagja minden elsődleges tanácsnak és minden fontos

nagytanácsnak a helyi teremtszrészben, azonban nem vesz részt az igazgatási feladatok gyakorlati megoldásában.

18:6.6 (213.1) Amint valamely helyi világegyetem eléri a fény és élet korszakát, akkor annak megdicsőült lényei szabadon együttműködnek a Nappalok Szövetségével, aki ezt követően az evolúciós tökéletességet elért ilyen területen már megnövekedett hatáskörrel tevékenykedhet. De továbbra is elsődlegesen háromsági nagykövet és paradicsomi tanácsos marad.

18:6.7 (213.2) A helyi világegyetemet közvetlenül egy kettős Istenség-eredetű isteni Fiú vezeti, azonban állandóan mellette van egy paradicsomi testvére, egy Háromság-eredetű személyiség. Amikor a Teremtő Fiú a helyi világegyetemének központjától átmenetileg távol van, az ügyvezetést gyakorlók a komolyabb döntéseik meghozatala során leginkább a Nappalok Szövetségének tanácsát veszik figyelembe.

7. A Nappalok Hűséges Követői

18:7.1 (213.3) E magas rangú, Háromság-eredetű személyiségek paradicsomi tanácsadókként működnek az egyes helyi világegyetek száz csillagvilágának urai mellett. Hetvenmillió Nappalok Hűséges Követője van, és a Nappalok Szövetségeihez hasonlóan nem mindegyikük áll szolgálatban. Az ő paradicsomi tartalékos testületük a Világegyetemenközi Etika és Önkormányzat Tanácsadó Bizottsága. A Nappalok Hűséges Követői ügyeleti rendben szolgálnak a tartalékos testületük legfelsőbb tanácsának irányítása mellett.

18:7.2 (213.4) Minden, amit egy Nappalok Szövetsége jelent a helyi világegyetemi Teremtő Fiúnak, mindazt jelentik a Nappalok Hűséges Követői azon Vorondadek Fiai számára, akik az adott helyi teremtsz rész csillagvilágait irányítják. A megbízatásuk tárgyát képező csillagvilág jóléte iránt a legteljesebb mértékig elhivatottak és istenien állhatatosak is ebben, s innen ered az elnevezésük — Nappalok Hűséges Követői. Kizárólag mint tanácsosok tevékenykednek; sohasem vesznek részt az igazgatási tevékenységekben, hacsaknem a csillagvilági hatóságok felkérésére. Közvetlenül nem érintettek a felemelkedő zárándokok számára végzett oktatási segédkezésben sem a csillagvilági központot körülvevő épített felkészülési szférákon. Minden ilyen kötelezettségüknek a Vorondadek Fiai felügyelete mellett tesznek eleget.

18:7.3 (213.5) A helyi világegyetem csillagvilágaiban működő minden Nappalok Hűséges Követője a Nappalok Szövetségének felügyelete alatt áll és közvetlenül neki jelent. Nekik nincs kiterjedt érintkezési rendszerük, lévén a tevékenységük a helyi világegyetemi közösségre korlátozódik. A Nebadonban szolgálatban lévő bármely Nappalok Hűséges Követője képes érintkezésbe lépni az ugyanazon helyi világegyetemben szolgálatban lévő rendbéli társainak mindegyikével, és valóban így is tesz.

18:7.4 (213.6) Miként a Nappalok Szövetsége a világegyetemi központon, a Nappalok Hűséges Követői is személyes székhelyet tartanak fenn a csillagvilági központokon, mely nem esik egybe az adott terület ügyvezető igazgatóinak székhelyével. Lakóhelyük valóban szerénynek minősül a csillagvilágok Vorondadek urainak otthonaihoz képest.

18:7.5 (213.7) A Nappalok Hűségese Követői jelentik az utolsó szemet abban a hosszú igazgatási-tanácsadói láncban, mely az Egyetemes Atyának a minden dolog középpontja mellett elhelyezkedő szent szféráit köti össze a helyi világegyetemek elsődleges osztályaival. A Háromság-eredetű rendszer megáll a csillagvilágoknál; ilyen paradicsomi tanácsadó nem tartózkodik állandóan az azt alkotó csillagrendszereken vagy a lakott világokon. Ez utóbbi igazgatási egységek teljes mértékben a helyi világegyetemben honos lények irányítása alá tartoznak.

18:7.6 (213.8) [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

19. írás

A mellérendelt háromsági-származású lények

19:0.1 (214.1) E PARADICSOMI csoportba, a mellérendelt háromsági-származású lények csoportjába tartoznak a Háromsági Tanító Fiak, mely része a paradicsomi Istenfiak csoportjának, valamint ide tartozik a magas rangú felsőbb-világegyetemi intézők három csoportja és az Ihletett Háromsági Szellemek némiképp személytelen osztálya is. Még a Havona honosai is jól besorolhatók a háromsági személyiségek ezen osztályába a lények számos, a Paradicsomon lakozó csoportjával együtt. Ezen ismertetés a következő háromsági-származású lényekről szól:

19:0.2 (214.2) 1. Háromsági Tanító Fiak.

19:0.3 (214.3) 2. Bölcsesség-tökéletesítők.

19:0.4 (214.4) 3. Isteni Tanácsosok.

19:0.5 (214.5) 4. Világegyetemi Ítézők.

19:0.6 (214.6) 5. Ihletett Háromsági Szellemek.

19:0.7 (214.7) 6. Havona-honosok.

19:0.8 (214.8) 7. Paradicsomi létpolgárok.

19:0.9 (214.9) A Háromsági Tanító Fiak és talán az Ihletett Háromsági Szellemek kivételével e csoportok meghatározott taglétszámúak; a teremtésük befejezettnek és lezártnak tekinthető.

1. A Háromsági Tanító Fiak

19:1.1 (214.10) A nektek bemutatott magas rangú mennyei személyiségek közül egyedül a Háromsági Tanító Fiak cselekszenek kettős minőségben. Ők eredendően háromsági jellegűek, a működésüket tekintve majdnem teljesen az isteni fiúi szolgálatnak szentelik magukat. Ők azok a kapcsolattartó lények, akik a háromsági- és a kettős-származású személyiségek közötti űrt betöltik.

19:1.2 (214.11) Míg a Háromság Állandó Fiainak száma már teljes, addig a Tanító Fiak száma folyamatosan nő. Azt nem tudjuk, hogy mennyi lesz a Tanító Fiak végleges száma. Kijelenthetem azonban, hogy a legutóbbi uverszai jelentési időszakra vonatkozóan a paradicsomi feljegyzésekben az áll, hogy e Fiak közül szolgálatban 21.001.624.821 volt.

19:1.3 (214.12) E lények csoportja a nektek ismertetett Istenfiak csoportjai közül az egyetlen, amelynek eredete a paradicsomi Háromság. Megtalálhatók a központi világegyetemben és a

felsőbb-világegyetemekben, és egy-egy nagyobb testületük áll szolgálatban az egyes helyi világegyetemekben. Szolgálnak a bolygókon is, miként az egyéb paradicsomi Istenfiak. Lévén, hogy a nagy világegyetemi rendszer még nem teljesen fejlődött ki, ezért a Tanító Fiak nagy számban állnak tartalékban a Paradicsomon, és önként jelentkeznek veszélyhelyzeti feladatokra és nem szokványos szolgálatra a nagy világegyetem minden részében, a tér magányos világain, a helyi világegyetemekben és a felsőbb-világegyetemekben, valamint a Havona-világokon. Működnek a Paradicsomon is, de a részletes bemutatásukat jobb elhalasztani akkorra, amikor majd a paradicsomi Istenfiakkal foglalkozunk.

19:1.4 (215.1) E vonatkozásban azonban megjegyezzük, hogy a Tanító Fiak a háromsági-származású legfelsőbb összehangoló személyiségek. A világegyetek kiterjedt mindenségében mindig fennáll a veszélye a korlátolt nézőpontból való vizsgálódással járó téves helyzetmegítélésnek, a valóság és az isteniség töredékes értelmezésével együtt járó rossznak.

19:1.5 (215.2) Például: Az emberi elme rendszerint arra törekszik, hogy az eme kinyilatkoztatásokban közreadott mindenségrendi bölcséletet azáltal értse meg, hogy az egyszerűtől és végestől az összetett és a végtelen felé, az emberi eredetűtől az isteni beteljesülésig halad. Ám ez az út nem vezet szellemi bölcsességhez. Az ember ezen eljárása nem más, mint a legkönnyebb út a fejlődéstörténeti ismeret egy bizonyos formájának elsajátítása felé, azonban ez a legjobb esetben is csak az ember eredetét tárhatja fel; igen keveset vagy még inkább semmit sem mutat meg az ember isteni beteljesülési céljából.

19:1.6 (215.3) Még az embernek az urantiai élőlénytani fejlődése terén is súlyos ellenérvek hozhatók fel azon megközelítés ellen, mely kizárólagosan történeti úton akarja magyarázni az ember mai helyzetét és jelenlegi nehézségeit. Bármely valós kérdéskör — legyen az emberi vagy isteni, földi vagy mindenségrendi — helyes megközelítése kizárólag a világegyetemi valóság három szakasza közötti összefüggések teljes körű és elfogulatlan tanulmányozásával lehetséges: e szakaszok pedig az eredet, a történelem és a beteljesülés. E három tapasztalásban kibontakozó valóság helyes megértése szolgáltat alapot a jelen helyzet bölcs értékeléséhez.

19:1.7 (215.4) Amikor az emberi elme azt a bölcseleti eljárást alkalmazza, hogy az alacsonyabb felől közelít a magasabb rendűhöz akár az élőlénytán, akár az istentan terén, akkor mindig fennáll a veszélye négyféle okfejtési hiba elkövetésének:

19:1.8 (215.5) 1. Teljesen figyelmen kívül hagyja a személyes előrehaladás vagy a mindenségrendi beteljesülés végleges és teljes fejlődési célját.

19:1.9 (215.6) 2. A lehető legnagyobb bölcseleti baklövést követi el azzal, hogy túlságosan leegyszerűsíti a mindenségrendi fejlődési (tapasztalásban kibontakozó) valóságot, melynek eredményeként elferdíti a tényeket, kiforgatja az igazságot és félreértelmezi a végső rendeltetési célokat.

19:1.10 (215.7) 3. Az okozati viszonyok vizsgálata a történelem gondos tanulmányozása. De a lény változása mikéntjének megismerése nem jelenti szükségképpen az adott lény jelenlegi helyzetének és igaz jellemének avatott megértését.

19:1.11 (215.8) 4. A történelem egymagában nem mutatja megfelelően a jövőbeli fejleményeket — a beteljesülést. A véges eredetek hasznosak, azonban csakis az isteni okok tárnak fel végleges hatásokat. Az örök végek nem látszanak az időbeli kezdetekben. A jelent csakis az egymással kapcsolatban álló múlt és jövő tükrében lehet helyesen értelmezni.

19:1.12 (215.9) Ennélfogva, ezen és egyéb okból is, az ember és az ő bolygói nehézségeinek tanulmányozásához azt az eljárást alkalmazzuk, hogy tér-idő utazásba kezdünk a minden személyiségi valóság és minden mindenségrendi létezés végtelen, örökkévaló és isteni paradicsomi Forrásától és Közeppontjától.

2. A Bölcsesség-tökéletesítők

19:2.1 (215.10) A Bölcsesség-tökéletesítők a paradicsomi Háromság különleges rendeltetésű teremtsései, melyek feladata az isteniségi bölcsesség megszemélyesítése a felsőbb-világegyetemekben. Pontosan hétmilliárd ilyen lény létezik, és egymilliárdan szolgálnak a hét felsőbb-világegyetem mindegyikében.

19:2.2 (215.11) A velük egyenrangú lényekkel, az Isteni Tanácsosokkal és a Világegyetemi Ítélekkel együtt a Bölcsesség-tökéletesítők is megismerték a Paradicsom, a Havona és — a Divinington kivételével — az Atya paradicsomi szféráinak bölcsességét. E tapasztalások megszerzését követően a Bölcsesség-tökéletesítőket állandó szolgálatra osztották be a Nappalok Elődei mellé. Nem szolgálnak sem a Paradicsomon, sem a Paradicsom-Havona körök világain;

feladatuk teljes egészében a felsőbb-világegyetemi kormányzatok igazgatási tevékenységére korlátozódik.

19:2.3 (216.1) Ahol és amikor egy Bölcsesség-tökéletesítő működik, ott és akkor isteni bölcsesség munkál. E fenséges és méltóságteljes személyiségek cselekedeteit jellemző ismeret és bölcsesség ténylegesen jelen van és tökéletesen nyilvánul meg. Ők nem tükrözik a paradicsomi Háromság bölcsességét; ők maguk az a bölcsesség. Ők a bölcsesség forrásai minden, a világegyetemi ismereteket alkalmazó tanár számára; ők a megfontoltság kútjai és az éleslátás forrásai a tanulás és ítélőképesség intézményei számára az összes világegyetemben.

19:2.4 (216.2) A bölcsesség kettős eredetű, mert egyrészt a tökéletes lényekben eredendően meglévő isteni látásmód tökéletességéből, másrészt az evolúciós teremtmények által megszerzett személyes tapasztalatból származik. A Bölcsesség-tökéletesítők maguk alkotják a paradicsomi tökéletességű istenségi látásmód isteni bölcsességét. Igazgatási társaik az Uverszán, a Fenséges Hírvivők, az Ismeretlen Nevűek és Származásúak, valamint a Nagytekinélyűek, amikor együttesen cselekednek, akkor ők maguk alkotják a tapasztalás világegyetemi bölcsességét. Egy isteni lény elérheti a tökéletességet az isteni tudásban. Egy evolúciós halandó idővel tökéletességet érhet el a felemelkedés során szerzett ismeretekben, de e lények egyike sem meríti ki az összes lehetséges bölcsesség tárat. Ennek megfelelően, amikor a felsőbb-világegyetem vezetésében a legnagyobb mértékű igazgatási bölcsességre van szükség, az isteni látásmód bölcsességének tökéletesítői mindig társulnak azokkal a felemelkedő személyiségekkel, akik a felsőbb szintű felsőbb-

világegyetemi hatáskört az evolúciós fejlődésben átélt megpróbáltatásokon keresztül érték el.

19:2.5 (216.3) A Bölcsesség-tökéletesítőknek mindig is szükségük lesz a tapasztalás útján szerzett bölcsességnek e kiegészítő elemére ahhoz, hogy bölcsen végezhesék igazgatási feladataikat. De feltételezzük, hogy a bölcsesség magas és még el nem ért szintjeit akkor érhetik el a paradicsomi véglegességet már megszerzett lények, miután valamikor beléptek a szellemlét hetedik szakaszába. Amennyiben ez tényleg így van, akkor az ilyen evolúciós, tökéletessé vált lényekből kétségkívül a leghatékonyabb világegyetemi intéző válik, melyet a teremtesösszesség valaha is látott. Úgy hiszem, hogy a véglegesrendűeknek ez a legfelsőbb beteljesülési célja.

19:2.6 (216.4) A Bölcsesség-tökéletesítők sokoldalúsága képessé teszi őket arra, hogy a felemelkedő teremtmények számára nyújtandó, gyakorlatilag minden mennyei szolgálat ellátásában részt vegyenek. A Bölcsesség-tökéletesítők és az én személyiségrendembe tartozók, vagyis az Isteni Tanácsosok, a Világegyetemi Ítélekkel együtt alkotják a legmagasabb rangú lények azon csoportját, akik az igazság kinyilatkoztatására vállalkozhatnak és vállalkoznak is az egyes bolygók és csillagrendszerek számára a fény és élet korszakában éppúgy, mint az azt megelőző korszakokban. Időről időre mi mind kapcsolatba kerülünk a felemelkedő halandók szolgálatával, a kezdetleges életet hordozó bolygóktól egészen a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi szintig, de leginkább ez utóbbi szinten.

3. Az Isteni Tanácsosok

19:3.1 (216.5) E Háromság-származású lények az Istenség-tanácsok a hét felsőbb-világegyetem számára. Ők nem tükrözik a Háromság isteni tanácsát; ők maguk az a tanács. Huszonegymilliárd Tanácsos szolgál, és hárommilliárd működik az egyes felsőbb-világegyetekben.

19:3.2 (217.1) Az Isteni Tanácsosok a Világegyetemi Ítélok és a Bölcsesség-tökéletesítők társai és egyenrangú társai, és az ezen utóbbi személyiségek mellett működő Tanácsosok száma egy és hét között változhat. Mindhárom rend közreműködik a Nappalok Elődeinek kormányában, beleértve a nagy- és a kisövezeti kormányzatokat is, a helyi világegyetekben és csillagvilágokban, valamint a helyi csillagrendszeri fejedelmek tanácsaiban is.

19:3.3 (217.2) Mi egyedileg tevékenykedünk, miként e beszámoló elkészítésekor is így teszek, de működünk hármásban is, ha a feladat teljesítése megkívánja. A végrehajtói minőségben való fellépésünk során mindig közösen cselekszik egy Bölcsesség-tökéletesítő, egy Világegyetemi Ítélok és egy vagy több Isteni Tanácsos, mely utóbbiak száma hét is lehet.

19:3.4 (217.3) Egy Bölcsesség-tökéletesítő, hét Isteni Tanácsos és egy Világegyetemi Ítélok alkotja a Háromság-isteniségi ítélőszéket, a legfelsőbb, nem állandó székhelyű tanácsadó testületet az idő és tér világegyetemeiben. E kilenctagú csoportot ismerik úgy is mint tényfeltáró vagy igazság-kinyilatkoztató ítélőszék, és amikor e testület valamely feladat megoldására és döntéshozatalra összeül, akkor az olyan, mintha a tárgyban valamelyik Nappalok Elődje járt volna el, mert a felsőbb-világegyetemi híradásokban sehol sincs arra

vonatkozóan adat, hogy egy ilyen döntést a Nappalok Elődei megváltoztattak volna.

19:3.5 (217.4) A három Nappalok Elődje működésekor a paradicsomi Háromság működik. Amikor a kilenctagú ítélőszék a tanácsuléseit követően döntést hoz, akkor valójában a Nappalok Elődei szóltak. Ez a módja annak, hogy a paradicsomi Urak igazgatási kérdésekben és a kormányzati irányításban személyes kapcsolatot teremtsenek az egyes bolygókkal, csillagrendszerekkel és világegyetemekkel.

19:3.6 (217.5) Az Isteni Tanácsosok a paradicsomi Háromság isteni tanácsának tökéletességét jelentik. Mi képviseljük, valójában mi vagyunk a tökéletes tanács. Amikor kiegészülünk a társaink alkotta tapasztalás által fejlődő tanáccsal, mely az evolúciós felemelkedésen átment, tökéletessé vált és Háromságba foglalt lényekből áll, akkor a közös döntéseink már több mint teljesek. Amint az egyesített tanácsunkhoz valamely Világegyetemi Ítéző társult, abban döntést hozott, a döntést megerősítette és kihirdette, akkor igencsak valószínű, hogy az az egyetemes teljesség küszöbéhez közelít. Az ilyen ítéletek jelentik az Istenség abszolút magatartásának a lehető legjobb megközelítését az adott helyzet és kérdéskör tér-idő korlátait tekintve.

19:3.7 (217.6) Hét Isteni Tanácsos egy háromságivá tett evolúciós hármassal — mely egy Fenséges Hírvivőből, egy Nagytekintélyüből, valamint egy Ismeretlen Nevüből és Származásúból áll — együtt jelenti azt a legjobb felsőbb-világegyetemi megközelítést, mely az emberi nézőpontot és az isteni magatartást egyesíti a szellemi jelentéstartalmak és a valóságértékek paradicsomközeli szintjein. A teremtmény és a

Teremtő egyesített mindenségrendi magatartásformáinak jó közelítése csak a paradicsomi alászálló Fiakban múlható felül, akik a személyes tapasztalás egyik szakaszában sem mások, mint Isten és ember.

4. A Világegyetemi Ítélok

19:4.1 (217.7) Pontosan nyolcmilliárd Világegyetemi Ítéelő létezik. E különleges lények maguk az Istenség ítélete. Ők nem pusztán a tökéletes döntéseket tükrözik; ők maguk a paradicsomi Háromság ítélete. Még a Nappalok Elődei is csak a Világegyetemi Ítéelőkkal együtt hoznak ítéletet.

19:4.2 (217.8) A központi világegyetem egymilliárd világának mindegyikéhez egy-egy Ítéelőt jelölnek ki, aki a bolygón honos Nappalok Örökkévalóinak igazgatási szervezetéhez tartozik. Sem Bölcsesség-tökéletesítők, sem Isteni Tanácsosok nem kapnak állandó megbízatást a Havona-igazgatásban való közreműködésre, és azt sem értjük, hogy Világegyetemi Ítéelők miért állomásoznak a központi világegyetemben. A jelenlegi tevékenységük aligha indokolja a Havonában betöltött feladatkörüket, és ezért gyanítjuk, hogy azért vannak ott, mert várják az új igényekkel beköszöntő világegyetemi korszakot, amikor is a Havona-népesség részlegesen megváltozik.

19:4.3 (218.1) Egemilliárd Ítéelőt rendelnek ki a hét felsőbb-világegyetem mindegyikéhez. Mind egyedileg, mind pedig a Bölcsesség-tökéletesítőkkel és az Isteni Tanácsosokkal együtt a hét felsőbb-világegyetem minden részében működnek. Tehát az Ítéelők a nagy világegyetem minden szintjén tevékenykednek, a Havona tökéletes világaitól a Csillagrendszer Fejedelmek tanácsaiig, és szerves részét

képezik minden, az evolúciós világok megítéltetésére vonatkozó döntésnek.

19:4.4 (218.2) Amikor és ahol jelen van egy Világegyetemi Ítéelő, akkor és ott az Istenség ítélete van jelen. És mivel az Ítéelők a döntéseiket a Bölcsesség-tökéletesítőkkel és az Isteni Tanácsosokkal közösen hozzák meg, ezért e döntések a paradicsomi Háromság közös bölcsességén, tanácsán és ítéletén alapulnak. E bíraskodási hármásban a Bölcsesség-tökéletesítő lehet a „voltam”, az Isteni Tanácsos a „leszek”, de mindig a Világegyetemi Ítéelő a „vagyok”.

19:4.5 (218.3) Az Ítéelők világegyetem-összegző személyiségek. Amikor ezer — vagy millió — tanú tesz bizonytságot, amikor a bölcsesség hangja szólott és az isteniségi tanácsot feljegyezték, amikor ehhez hozzáadódik a tökéletes felemelkedők bizonytságtétele, akkor már az Ítéelők működnek, és azon nyomban tévedhetetlenül és isteni teljességében nyilvánul meg mindaz, ami addig végbement; és e megnyilvánulás az isteni határozatot, a végleges és tökéletes döntés összességét és lényegét jelenti. Ennélfogva, amint egy Ítéelő szól, már senki sem szólhat, lévén, hogy az Ítéelő mindazon dolgoknak az igaz és hibátlan képét felrajzolta, ami korábban megtörtént. Az ő megszólalásakor már nincs fellebbezési lehetőség.

19:4.6 (218.4) Teljes mértékben értem a Bölcsesség-tökéletesítő elméjének működését, azonban bizonyosan nem teljesen értem a Világegyetemi Ítéelő ítélkező elméjének működését. Nekem úgy tűnik, hogy az Ítéelők új jelentéstartalmakat alakítanak ki és új értékeket származtatnak azon tények, igazságok és ténymegállapítások halmazából, melyeket a világegyetemi ügyek kivizsgálása során eléjük tárnak. Valószínűnek tűnik,

hogy a Világegyetemi Ítélok képesek eredeti értelmezést alkotni a tökéletes teremtfői látásmód és a tökéletessé vált teremtményi tapasztalás társításából. A paradicsomi tökéletesség és a világegyetemi tapasztalás e keveréke kétségkívül új értéket teremt a végleges szinteken.

19:4.7 (218.5) De ez még nem jelenti a Világegyetemi Ítélok elméje működésével kapcsolatos értelmezési nehézségeink végét. Ha mindazt figyelembe vesszük, amit az Ítélinek valamely adott világegyetemi helyzetben való működéséről tudunk vagy gyanítunk, akkor azt tapasztaljuk, hogy még mindig nem vagyunk képesek a döntéseit megjósolni vagy az ítéletét előre megmondani. Mi igen aprólékos gonddal határozzuk meg a teremtfői magatartás és a teremtményi tapasztalás együttesének valószínű eredményét, azonban ezek nem mindig pontos előrejelzései az Ítélo megnyilvánuló döntésének. Valószínű, hogy az Ítélok valamiképpen kapcsolatban vannak az Istenségi Abszolúttal; egyébként nem tudnánk magyarázni számos döntésüket és határozatukat.

19:4.8 (218.6) A Bölcsesség-tökéletesítők, az Isteni Tanácsosok és a Világegyetemi Ítélok a Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hét rendjével együtt alkotják azt a tíz csoportot, melyet néha úgy jelölnek, hogy a Háromság Állandó Fiai. Együtt alkotják a háromsági intézők, vezetők, végrehajtók, tanácsadók, tanácsosok és bírák nagy testületét. A számuk kevéssel harminchétmilliárd felett van. Közülük kétmilliárd-hetvennek a központi világegyetemben van az állomáshelye és valamivel több mint ötmilliárdjuk állomásozik az egyes felsőbb-világegyetemekben.

19:4.9 (219.1) Nagyon nehéz dolog bemutatni a Háromság Állandó Fiainak működési korlátait. Helytelen lenne azt állítani, hogy a cselekedeteiknek véges korlátja van, ugyanis a felsőbb-világegyetemi feljegyzésekben szó esik másra utaló folyamatokról is. Ők a világegyetemi igazgatás vagy ítélkezés bármely szintjén működhetnek, amelyet a tér-idő körülmények szükségessé tesznek és amely a világmindenség múltbeli, jelenlegi és jövőbeli evolúciójával összefüggésben lehet.

5. Ihletett Háromsági Szellemek

19:5.1 (219.2) Igen keveset tudok nektek mondani az Ihletett Háromsági Szellemekről, ugyanis ők a létező lények kevés, teljesen titkos rendjébe tartoznak, s valóban titkosak, mert nem képesek teljesen kinyilvánítani magukat még a mi számunkra sem, pedig a mi eredetünk igen közel van az ő forrásukhoz. Ők a paradicsomi Háromság cselekedetének eredményeként jönnek létre és egy, kettő vagy akár mindhárom Istenség is működhet a teremtésükkor. Nem tudjuk, hogy e Szellemek száma teljes-e vagy pedig folyamatosan növekedik, de feltételeznünk kell, hogy a számuk nem kötött.

19:5.2 (219.3) Nem teljesen értjük az Ihletett Szellemeknek sem a természetét, sem pedig a viselkedését. Talán a személyes-feletti szellemek osztályába tartoznak. Láthatólag az összes körön működnek és úgy tűnik, hogy jó közelítéssel függetlenül tevékenykednek az időtől és tértől. De keveset tudunk róluk, legfeljebb annyit, amennyit a tevékenységeik jellegéből a jellemükről kikövetkeztethetünk, mely tevékenységeket bizonyosan megfigyelhetünk itt-ott a világegyetemekben.

19:5.3 (219.4) Bizonyos körülmények között ezen Ihletett Szellemek képesek elegendő mértékben egyedivé válni ahhoz, hogy a háromsági-származású lények felismerhessék őket. Én láttam őket; de a mennyei lények alacsonyabb rendjei sohasem ismerhetik fel őket. Időről időre olyan körülmények is kialakulnak a kifejlődő világegyetemek irányításában, amelyek között bármely háromsági-származású lény közvetlenül is igénybe veszi ezeket a Szellemeket a feladata teljesítése során. Ennélfogva tudjuk, hogy léteznek, és hogy bizonyos körülmények között kérhetjük és fogadhatjuk a segítségüket, néha pedig felismerhetjük a jelenlétüket. Azonban ők nem részei annak a megnyilvánult és egyértelműen kinyilvánított szervezetnek, melyet a tér-idő világegyetemek vezetésével bíztak meg, mielőtt ezen anyagi teremtszrészrcek eljutnak a fény és élet korszakába. Nincs egyértelműen érzékelhető helyük a hét kifejlődő felsőbb-világegyetem jelenlegi működésében vagy igazgatásában. Ők a paradicsomi Háromság egyik titka.

19:5.4 (219.5) A nebadoni melkizedekr azt tanítják, hogy az Ihletett Háromsági Szellemek végső rendeltetése valamikor az örökkévaló jövőben az lesz, hogy a Független Hírvivők helyébe lépve működjenek, akiknek feladatkörét lassan, de biztosan felváltja az ő megbízatásuk, melyet mint a háromságivá tett fiak bizonyos fajtaínak társai kapnak.

19:5.5 (219.6) Az Ihletett Szellemek a világegyetemek mindenségének magányos Szellemei. Mint szellemek igen sokban hasonlítanak a Független Hírvivőkhöz, attól eltekintve, hogy az utóbbiak külön személyiségek. Az Ihletett Szellemekre vonatkozó ismereteink nagy része a Független Hírvivőktől származik, akik az előbbiekr közelségét a sajátos érzékenységük

révén képesek megállapítani, mely olyan pontosan válaszol az Ihletett Szellemek jelenlétére, mint ahogy a mágneses tű hegye a mágneses sarok irányába beáll. Egy Ihletett Háromsági Szellem közelébe kerülő Független Hírvivőben az ilyen isteni jelenlétnek egyfajta minőségi jelzése és egyfajta igen határozott mennyiségi jelzés is tudatosul, mely képessé teszi arra, hogy ténylegesen is meghatározza a Szellem-jelenlét vagy -jelenlétek besorolását vagy számát.

19:5.6 (220.1) Egy további érdekes tény is megemlíthetők: Amikor egy Független Hírvivő olyan bolygón tartózkodik, mely lakóinak elméjében Gondolatigazító lakozik, mint amilyen az Urantia is, akkor minőségi ingert érzékel a szellemjelenlét érzékelő-képességével. Ilyen esetben nincs mennyiségi inger, csak minőségi érzéklet. Amikor olyan bolygón tartózkodik, ahová Igazítók még nem érkeztek, akkor az ott lakókkal való kapcsolatteremtés során ilyen válasz nem jön létre. Ez arra utal, hogy a Gondolatigazítók valamiképpen kapcsolatban vannak és összefüggésbe hozhatók a paradicsomi Háromság Ihletett Szellemeivel. Bizonyos értelemben talán vannak közös elemei a tevékenységüknek; de ezt nem igazán tudjuk. Mindkét lény a minden dolog középpontja és forrása közeléből származik, azonban két különböző rendről van szó. A Gondolatigazítók egyedül az Atyától származnak; az Ihletett Szellemek a paradicsomi Háromság sarjai.

19:5.7 (220.2) Az Ihletett Szellemek láthatóan nem tartoznak az egyes bolygók vagy világegyetemek evolúciós rendjébe, és mégis úgy tűnik, hogy csaknem mindenütt jelen vannak. És éppen úgy, ahogy én mindezt közreadom, a Független Hírvivő társam személyes érzékelő-képessége, mely az ilyen

Szellemrendbe tartozók jelenlétét képes kimutatni, jelzi, hogy épp e pillanatban bő hét méternyi távolságban egy, az Ihletett rendbe tartozó és harmadrendű erőter-jelenléttel bíró Szellem tartózkodik. A harmadrendű erőter-jelenlét annak valószínűségét jelzi számunkra, hogy három Ihletett Szellem működik együtt.

19:5.8 (220.3) Jelenleg több mint tizenkét különböző rendbe tartozó lény áll kapcsolatban velem, és egyedül a Független Hírvivő van tudatában a Háromság e rejtélyes entitásai jelenlétének. Továbbá, amennyire tudatában vagyunk ezen isteni Szellemek közelségének, éppen olyan mértékben fogalmunk sincs a küldetésükről. Tényleg nem tudjuk, hogy vajon pusztán érdeklődő szemlélői a dolgainknak vagy előttünk valamilyen ismeretlen módon ténylegesen is hozzájárulnak a feladatunk sikeres teljesítéséhez.

19:5.9 (220.4) Tudjuk, hogy a Háromsági Tanító Fiak a világegyetemi teremtmények tudatos megvilágosításának szentelték magukat. Én arra a végső következtetésre jutottam, hogy az Ihletett Háromsági Szellemek felsőtudatos eljárásokkal a teremtszrűszak tanítóiként is működnek. Meggyőződésem, hogy van egyfajta alapvető szellemi ismeretösszesség, igazság, mely elengedhetetlenül szükséges a felsőbb szellemi előrehaladáshoz, melyet tudatosan nem lehet felfogni; az öntudat komolyan veszélyeztetné a befogadás bizonyosságát. Amennyiben e feltételezésünk helytálló, és ezt egyébként a teljes rendem is osztja, akkor ezen Ihletett Szellemek küldetése lehet az, hogy e nehézséget legyőzzék, hogy áthidalják az erkölcsi megvilágosodás és szellemi előrehaladás világegyetemi rendjében meglévő szakadékot.

Úgy gondoljuk, hogy a háromsági-származású tanítók e két fajtája valamiféle kapcsolatot alakít ki a tevékenységük során, de hogy milyet, azt nem igazán tudjuk.

19:5.10 (220.5) A felsőbb-világegyetemi felkészülési világokon és a Havona örökkévaló körein találkoztam a tökéletessé váló halandókkal — az evolúciós területekről származó, szellemivé vált és felemelkedő lelkekkel — de ők sohasem voltak képesek tudatosítani magukban az Ihletett Szellemek jelenlétét, melyek minduntalan igen közel voltak hozzánk, legalábbis a Független Hírvivőkben működő érzékelő-képesség ezt így jelezte. Szabadon kapcsolatba léptem az Istenfiak összes rendjével, felsőbbekkel és alsóbbakkal, és ők hasonlóképpen nem voltak tudatában az Ihletett Háromsági Szellemek buzdításainak. Ők képesek arra és meg is teszik azt, hogy felidéznek tapasztalataikat és újra előadják azokat a történeteket, melyeket nehéz lenne megmagyarázni, ha az ilyen Szellemek tevékenységét figyelmen kívül hagynánk. De a Független Hírvivők és néha a háromsági-származású lények kivételével a mennyei család egyetlen tagjában sem tudatosul soha az Ihletett Szellemek közelsége.

19:5.11 (221.1) Nem hiszem, hogy az Ihletett Háromsági Szellemek bújócskát játszanak velem. Valószínűleg éppen olyan keményen küzdenek azért, hogy megmutassák magukat nekem, mint ahogy én igyekszem érintkezésbe lépni velük; nehézségeink és korlátaink bizonyosan kölcsönösek és eredendők. Megelégedésemre szolgál, hogy nincsenek önkényes titkok a világegyetemben; ennél fogva sohasem fogok felhagyni azzal, hogy megpróbáljam megoldani a teremtetési rendembe tartozó Szellemek elszigeteltségének rejtélyét.

19:5.12 (221.2) Mindebből ti halandók, akik az örökké tartó utazásokat első lépését teszitek meg éppen, jól láthatjátok, hogy hosszú utat kell megtennetek, míg a „látás” és az „anyagi” bizonyosság révén való fejlődés szintjét eléritek. Sokáig hitre és kinyilatkoztatásra fogtok támaszkodni, ha gyors és biztonságos fejlődésben bizakodtok.

6. Havona-honosok

19:6.1 (221.3) A Havona honosai a paradicsomi Háromság közvetlen teremtései, és számukat a korlátolt elme nem képes felfogni. Az urantiaiak azokat az eredendő képességeket sem tudják felfogni, melyekkel az olyan istenien tökéletes teremtmények, mint az örökkévaló világegyetem háromsági-származású fajai rendelkeznek. Ti sohasem lesztek képesek igazán jó képet alkotni e dicsőséges teremtményekről; a Havonára való megérkezésedekig kell várnotok, míg végre szellemtársaitokként köszönhetitek őket.

19:6.2 (221.4) A Havona-műveltség milliárdnyi világán való hosszú tartózkodásotok alatt örök barátságot fogtok kiépíteni e fenséges lényekkel. És milyen mély az a barátság, mely a tér világaiból érkező, legalacsonyabb rendű, személyes teremtmény és a központi világegyetem tökéletes szféráin honos, felsőbb rendű személyes lények között szövődik! A felemelkedő halandók, a Havona honosaival való hosszú és szeretetteljes kapcsolatukban sokat tesznek azért, hogy ellentételezést nyerjenek a halandói fejlődés korábbi szakaszait jellemző szellemi szegénységért. Ugyanakkor a felemelkedő zárándokokkal való kapcsolatuk révén a havonaiak tapasztalatot szereznek, mely nem kis mértékben legyőzi azt a tapasztalásbeli hátrányt, hogy ők mindig is isteni tökéletességű

életet éltek. A felemelkedő halandó és a Havona honos lénye számára mindebből származó jó dolgok nagyszerűek és kölcsönösek.

19:6.3 (221.5) A Havona honosai, miként minden egyéb háromsági-származású személyiség, isteni tökéletességgel tervezetett, és miként a többi háromsági-származású személyiség esetében is, az idő múlása gazdagíthatja a tapasztalás útján szerzett képességeik tárát. De eltérően a Háromság Állandó Fiaitól, a havonaiak helyzete alakulhat, ismeretlen jövőbeli örökkévalóság-végzet várhat rájuk. Ezt mutatja azoknak a havonaiaknak a példája, akik a szolgálatuk alatt tényleges képességet alakítottak ki az Atya nem-Igazító lényegű szilánkjával való eggyé kapcsolódásra és végül felvételt nyerhettek a Halandói Végleges Testületbe. Ezen kívül vannak még más végleges testületek is, melyek nyitva állnak a központi világegyetem honosai előtt.

19:6.4 (221.6) A Havona honosai helyzetének alakulása eddig is sok találgatásra adott okot az Uverszán. Lévén, hogy egy részük folyamatosan bejut a paradicsomi Végleges Testületek némelyikébe, és mivel belőlük több nem teremődik, ezért nyilvánvaló, hogy a Havonán maradó honosok száma folyamatosan csökken. E folyamatok végeredményét nekünk soha senki nem fedte fel, azonban nem hisszük, hogy a Havona valaha is teljesen honosok nélkül marad. Vizsgáltuk azt az elméletet is, hogy a havonaiak a külső térszintek teremtéssorozatának korszakában majd felhagynak azzal, hogy belépjenek a véglegesrendűek testületeibe. Foglalkoztunk azzal a gondolattal is, hogy ezekben az eljövendő világegyetemi korszakokban a központi világegyetemet

keverék csoportok fogják benépesíteni, olyan létpolgárok, melyeknek csak egy részét alkotják az eredeti havonai honosok. Nem tudjuk, hogy milyen rendű vagy fajtájú teremtmények lesznek azok, akikre a jövőbeli Havonán való élet vár, de elképzelhetőnek tartjuk a következőket:

19:6.5 (222.1) 1. Az univitatia, akik jelenleg a helyi világegyetemi csillagvilágokban rendelkeznek állandó lakóhellyel.

19:6.6 (222.2) 2. Jövőbeli fajtájú halandók, akik a fény és élet virágzó korszakaiban születnek a felsőbb-világegyetemek lakott szféráin.

19:6.7 (222.3) 3. Az egymást követő külső világegyetemekből betelepülő szellemi nemesség.

19:6.8 (222.4) Tudjuk, hogy a megelőző világegyetemi korszak Havonája valamelyest különbözött a mai Havonától. Szerintünk több mint ésszerű dolog feltételezni, hogy az eljövendő korszak hírnökeinek minősülő lassú változásoknak vagyunk jelenleg tanúi a központi világegyetemben. Egy dolog bizonyos: a világegyetem nem-nyugvó; kizárólag az Isten változhatatlan.

7. Paradicsomi létpolgárok

19:7.1 (222.5) Nagyszerű lények számos csoportja lakozik a Paradicsomon, ők a paradicsomi létpolgárok. A tökéletessé váló, felemelkedői besorolású és saját akarattal bíró teremtményekre kidolgozott terv kivitelezésében ők közvetlenül nem vesznek részt és ezért nem mutatjuk be őket részletesen az urantiai halandóknak. E fenséges értelmeknek több mint háromezer rendje van, s a legutolsó csoportjuk a

Háromságnak azon rendelkezésre személyesült meg, mely az idő és tér hét felsőbb-világegyetemének teremtetési tervét életbe léptette.

19:7.2 (222.6) A paradicsomi létpolgárokat és a Havona honosait együtt néha úgy említjük, mint Paradicsom-Havona személyiségek.

19:7.3 (222.7) Ezzel a végére értünk a paradicsomi Háromság által létrehozott lények bemutatásának. Közülük egyetlen egy sem tért rossz útra soha. A legfelsőbb értelemben véve mégis mindannyian szabad akarattal rendelkeznek.

19:7.4 (222.8) A háromsági-származású lények közlekedési előjogokkal rendelkeznek, mely függetleníti őket az olyan személyszállítóktól, mint amilyenek a szeráfok. Mi mindannyian rendelkezünk a világegyetemek mindenségében való szabad és gyors mozgás képességével. Az Ihletett Háromsági Szellemek kivételével nem vagyunk képesek elérni a Független Hírvivők csaknem hihetetlen sebességét, viszont képesek vagyunk a térbeli szállítási lehetőségek összességét úgy kihasználni, hogy a felsőbb-világegyetemi központból kevesebb mint egy urantiai év alatt eljuthatunk a felsőbb-világegyetem bármely pontjára. A ti időtökben mérve nekem 109 napba telt, míg az Uverszáról eljutottam az Urantiára.

19:7.5 (222.9) Ugyanezek az utakon tudunk egymással azonnali közléscserét folytatni. A mi teljes teremtetett rendünk kapcsolatban áll a paradicsomi Háromság gyermekeinek minden osztályába tartozó egyeddel, kivéve az Ihletett Szellemeket.

20. írás

A paradicsomi Istenfiak

20:0.1 (223.1) **AZ** ORVONTON felsőbb-világegyetembeli működésük alapján az Istenfiak három főbb osztályba sorolhatók:

20:0.2 (223.2) **1. Az alászálló Istenfiak.**

20:0.3 (223.3) **2. A felemelkedő Istenfiak.**

20:0.4 (223.4) **3. Az Isten Háromságot-elért Fiai.**

20:0.5 (223.5) Az alászálló fiúi rend közvetlen és isteni teremtesű személyiségeket foglal magába. A felemelkedő fiak, mint a halandó teremtmények, e szintet az evolúció néven ismert teremtesi eljárásban való tapasztalásbeli részvétel útján érik el. A Háromságot-elért Fiak olyan, összetett eredetű lények csoportja, melynek tagja minden paradicsomi Háromságba tartozó lény, függetlenül attól, hogy közvetlenül háromsági-származású-e vagy nem.

1. Az alászálló Istenfiak

20:1.1 (223.3) Az összes alászálló Istenfiú felsőbb és isteni származású. Feladatuk az alászállási segédkezési szolgálat az idő és tér világain és csillagrendszereiben, és hogy ott a paradicsomi felemelkedés útján segítsék az evolúciós eredetű, alacsonyabb rendű teremtményeket — a felemelkedő istenfiakat. Az alászálló Fiak számos rendje közül e beszámolókbán hetet ismertetünk. A Fény és Élet központi

Szigetén lakozó Istenségektől származó Fiakat paradicsomi Istenfiaknak hívják és az alábbi három rendbe soroljuk őket:

20:1.2 (223.4) 1. Teremtő Fiak — a mihályok.

20:1.3 (223.5) 2. Ítélező Fiak — az avonalok.

20:1.4 (223.6) 3. Háromsági Tanító Fiak — a daynalok.

20:1.5 (223.7) Az alászálló fiúi besorolás négy további rendjét úgy nevezik, hogy helyi világegyetemi Istenfiak:

20:1.6 (223.8) 4. Melkizedek Fiak.

20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Fiak.

20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Fiak.

20:1.9 (223.11) 7. Az élethordozók.

20:1.10 (223.12) A melkizedek a helyi világegyetemi Teremtő Fiú, az Alkotó Szellem és a Melkizedek Atya közös gyermekei. Mind a vorondadekeket, mind a lanonandeket egy Teremtő Fiú és az ő Alkotó Szellem társa hozza létre. A vorondadekek a leginkább úgy ismeretesek, mint a Fenségesek, a Csillagvilági Atyák; a lanonandek pedig úgy, mint Csillagrendszer Fejedelmek és mint Bolygóhercegek. Az élethordozók hármasságát egy Teremtő Fiú és egy Alkotó Szellem a három, felsőbb-világegyetemi hatáskörű Nappalok Elődjének egyikével társulva hozza létre. De e helyi világegyetemi Istenfiak természetét és tevékenységét közelebbről a helyi teremtsrészekről szóló írásokban ismertetjük.

20:1.11 (224.1) A paradicsomi Istenfiak hármas eredetűek: az elsődleges vagy Teremtő Fiakat az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú hozza létre; a másodlagos vagy Ítélező Fiak az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem gyermekei; a Háromsági Tanító Fiak az Atya, a Fiú és a Szellem sarjai. A szolgálat, istenimádat és ima szempontjából a paradicsomi Fiak olyanok, mintha egyek volnának; a szellemük egy, és a feladatuk minőségében és teljességében azonos.

20:1.12 (224.2) Miként a Nappalok paradicsomi rendjei isteni intézőknek bizonyultak, úgy a paradicsomi Fiak rendjei isteni segédkezőkként nyilvánulnak meg — teremtőkként, szolgálókként, adományozókként, bírálóként, tanítókként és igazság-kinyilatkoztatókként. Járják a világegyetemek mindenségét az örökkévaló Sziget területétől az idő és tér lakott világaiig, és közben számos, e beszámolókbán nem ismertetett szolgálatot végeznek a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben. Különféleképpen szerveződnek, attól függően, hogy milyen a szolgálat jellege és mi a célja, azonban a helyi világegyetemben az Ítélező és a Tanító Fiak egyaránt az adott terület felett uralkodó Teremtő Fiú irányítása alatt szolgálnak.

20:1.13 (224.3) Úgy tűnik, hogy a Teremtő Fiak olyan, a személyükben összpontosuló szellemi képességgel rendelkeznek, melyet irányítanak és amelyet képesek kiterjeszteni is, mint ahogy azt a ti Teremtő Fiútok is tette, amikor szellemét elküldte minden húsvér halandónak az Urantián. Minden Teremtő Fiú rendelkezik e szellemi vonzerővel a saját területén; ő személyesen tudatában van a területén szolgáló minden alászálló Istenfiú minden

cselekedetének és érzelmének. Ez egyfajta isteni tükröződése, helyi világegyetemi megkettőződése az Örökkévaló Fiú azon abszolút szellemi vonzerejének, mely képessé teszi őt arra, hogy kapcsolatot alakítson ki és tartson fenn az ő összes paradicsomi Fiával, bárhol legyenek is a világegyetemek teljes mindenségében.

20:1.14 (224.4) A paradicsomi Teremtő Fiak nemcsak Fiakként szolgálnak az alászállási segédkezési szolgálatuk és megtestesülésük során, hanem az alászállási léptályjuk teljesítését követően mindegyikük világegyetemi Atyaként működik a saját teremtsrészében, míg a többi Istenfiú folytatja azon megtestesülési és szellemi felemelési tevékenységet, melynek célja, hogy egyenként megnyerje a bolygókat az Egyetemes Atya szeretetteljes uralma önkéntes elismerésének, mely abban teljeseedik ki, hogy a teremtmény a paradicsomi Atya akaratának teljesítésére törekszik és a bolygó hűséggel viseltetik a Teremtő Fia világegyetemi fennhatósága iránt.

20:1.15 (224.5) Egy hétszeres Teremtő Fiúban a Teremtő és a teremtmény megértő, rokonszenves és irgalmas közösségben keveredik össze örökre. A teljes Mihály-rend, a Teremtő Fiak rendje olyannyira különleges, hogy a természetük és tevékenységük ismertetésére e sorozat következő írását szántuk, míg e beszámoló főként a másik két paradicsomi fiúi besorolású renddel foglalkozik: az Ítélező Fiak és a Háromsági Tanító Fiak rendjével.

2. Az Ítélező Fiak

20:2.1 (224.6) Minden alkalommal, amikor egy eredeti, abszolút gondolat formálódik az Örökkévaló Fiúban s az egyesül a

Végtelen Szellem által megformált szeretetteljes szolgálat új, isteni eszményképével, akkor egy új, eredeti Istenfiú, egy paradicsomi Ítélező Fiú jön létre. E Fiak alkotják az avonatok rendjét, mely különbözik a mihályok, azaz a Teremtő Fiak rendjétől. Bár ők személyi értelemben nem teremtők, azért minden tevékenységükben szorosan együttműködnek a mihályokkal. Az avonatok a bolygók segédkezői és bírái, a tér-idő teremtszerek igazságszolgáltatási tisztviselői — minden faj, minden világ számára, és minden világegyetemben.

20:2.2 (225.1) Több okunk is van azt hinni, hogy az Ítélező Fiak teljes száma a nagy világegyetemben mintegy egymilliárd. Ők maguk szervezik a működésüket, és a tevékenységüket a belőlük álló legfelsőbb tanács irányítja a Paradicsomon, mely tanács a szolgálatból visszavonult, tapasztalt avonatokból áll, mégpedig az összes világegyetemből. De amikor valamely helyi világegyetemben töltenek be feladatot, ott szolgálnak, akkor az adott területet irányító Teremtő Fiú alá tartoznak.

20:2.3 (225.2) Az avonatok a helyi világegyetek egyes bolygói számára szolgálatot és alászállást végző paradicsomi Fiak. És mivel minden egyes Avonati Fiúnak egyedi személyisége van, mivel nincs két hasonló közöttük, ezért a munkájuk is sajátosan egyedi azon a tartózkodási helyen, ahol gyakran halandói húsvér testben testesülnek meg, néha pedig földi anyától születnek az evolúciós világokon.

20:2.4 (225.3) A felsőbb igazgatási szinteken végzett szolgálatukon felül az avonatok hármasszerepkörben működnek a lakott világokon:

20:2.5 (225.4) 1. Ítéltői feladatok. A bolygói megítéltetések lezárásakor is tevékenykednek. Ilyenkor e küldetések sokaságát — százait — hajtják végre az egyes bolygókon, és számtalanszor jelennek meg ugyanazon vagy éppen más világokon a megítéltetés kivitelezőiként, az alvó továbbélők szabadítóiként.

20:2.6 (225.5) 2. Ítéltőhatósági küldetések. Az effajta látogatásra a bolygókon rendszerint az alászálló Fiú érkezését megelőzően kerül sor. Ilyen esetben az Avonal a bolygó kifejlett egyedeként jelenik meg a halandó testben való megszületéssel nem járó megtestesülési eljárást alkalmazva. Ezen első és szokványos ítéltőhatósági látogatást követően az avonalok ítéltőhatósági minőségben ugyanazon a bolygón több alkalommal is szolgálhatnak az alászálló Fiú megérkezése előtt és után egyaránt. Az ilyen ítéltőhatósági küldetéseken az Avonal megjelenhet akár anyagi és látható alakban is, azonban egyik küldetésre sem védtelen csecsemőként születik meg a világra.

20:2.7 (225.6) 3. Alászállási küldetések. Az Avonal Fiak mindegyike legalább egyszer alászáll valamely evolúciós világon valamely halandó fajhoz. Számos ítéltői látogatásra és több ítéltőhatósági küldetésre is sor kerülhet egy adott bolygón, azonban egy bolygón csupán egyetlen alászálló Fiú jelenhet meg. Az alászálló avonalokat asszony szüli, miként így történt ez a nebadoni Mihály megtestesülése esetében is az Urantián.

20:2.8 (225.7) Nincs megszabva, hogy az Avonal Fiak hány alkalommal szolgálhatnak ítéltőhatósági és alászállási küldetésen, azonban amint hetedszer teljesítettek ilyen küldetést, akkortól már előnyt élveznek azokkal szemben, akik kevesebbet teljesítettek. Az ilyen, többszörös alászállást

teljesített Fiakat kinevezik valamely Teremtő Fiú felsőbb személyes tanácsába, s így a világegyetemi ügyek igazgatásának részeseivé válnak.

20:2.9 (225.8) Az Ítélező Fiakat a lakott világok számára és e lakott világokon végzett minden munkájukban a helyi világegyetemi teremtmények két rendje segíti, a melkizedekek és a főangyalok, míg az alászállási küldetésekre a Ragyogó Estcsillagok is elkísérik őket, akik szintén a helyi teremtményrészekből származnak. A másodlagos paradicsomi Fiakat, az avonalokat minden, a bolygókon folytatott tevékenységükben támogatja valamely elsődleges paradicsomi Fiúnak, a szolgálati helyüket jelentő helyi világegyetem Teremtő Fiának a teljes hatalma és hatásköre. A lakott szférákon végzett minden munkájuk tulajdonképpen éppoly hatékony és elfogadható, mintha az egy Teremtő Fiúnak az ilyen, halandók által lakott világokon teljesített szolgálata lett volna.

3. Ítéltői feladatok

20:3.1 (226.1) Az avonalokat azért nevezik Ítéltői Fiaknak, mert ők a teremtményrészek felsőbb bírói tisztviselői, az idő világi rendszeres megítélésének bírái. Ők felügyelik az alvó továbbélők ébredését, ítéletet hoznak az adott teremtményrész felett, lezárják a késleltetett igazságszolgáltatású megítélési időszakot, végrehajtják a próbaidőt elrendelő kegyelmi döntéseket, új feladatokat osztanak a bolygón szolgáló égi teremtmények számára az új megítélési időszakban, és visszatérnek a helyi világegyetemük központjára a küldetésük teljesítését követően.

20:3.2 (226.2) Valamely korszak beteljesüléséről való döntés alkalmával az avonalok irányt szabnak az evolúciós fajok végső rendeltetésének, és bár dönthetnek a személyes teremtmények azonosságának megszüntetéséről, mégsem ők azok, akik ezen ítéletet végrehajtják. Az ilyen természetű ítéleteket csakis a felsőbb-világegyetemi hatóságok hajthatják végre.

20:3.3 (226.3) Egy paradicsomi Avonal eljövetele valamely evolúciós világra abból a célból, hogy egy megítéltetési időszakot lezárjon és egy új fejlődési szakaszt megnyisson a bolygó életében, nem szükségképpen ítélőhatósági küldetés vagy alászállási küldetés. Az ítélőhatósági küldetések néha, az alászállási küldetések pedig mindig megtestesülések; ami azt jelenti, hogy az avonalok ilyenkor — szó szerint — anyagi alakban szolgálnak a bolygón. Egyéb látogatásaik „szakmai” jellegűek, és e minőségben az Avonal nem testesül meg a bolygón végzendő szolgálathoz. Ha valamely Ítélező Fiú kizárólag a végítéletben közreműködő bíráként jön el, akkor az ott élő anyagi teremtmények számára láthatatlan szellemi lényként érkezik a bolygóra. Az ilyen szakmai jellegű látogatásokra a lakott világ hosszú történelme során több alkalommal is sor kerül.

20:3.4 (226.4) Az Avonal Fiak az ítélőhatósági és az alászállási tapasztalatokat megelőzően is működhetnek valamely bolygó bírájaként. E küldetéseken azonban a megtestesült Fiú ítéli meg a bolygó lezáruló korszakát; hasonlóképpen cselekszik a Teremtő Fiú, amikor az alászállási küldetésének részeként halandói húsvér testhez hasonló alakban testesül meg. Amikor egy paradicsomi Fiú megjelenik valamely evolúciós világon és

az ott élőkhöz hasonlóvá lesz, akkor az ő jelenléte zárja le az adott világ megítéltetési időszakát és hozza el magát a megítéltetést is.

4. Ítéľőhatósági küldetések

20:4.1 (226.5) Az alászálló Fiú megjelenését megelőzően ítéľőhatósági küldetés keretében a lakott világra rendszerint ellátogat egy paradicsomi Avonal. Ha ez az ő első ítéľőhatósági útja, akkor az Avonal mindig anyagi lényként testesűľ meg. A küldetése tárgyát képező bolygón a halandó fajok kifejlett férfi egyedeként jelenik meg, mely az adott korszak és nemzedék halandó teremtményei számára teljes mértékben látható és fizikai kapcsolatot is létesíthetnek vele. Az ítéľőhatósági megtestesűľés időtartama alatt az Avonal Fiú teljes és töretlen kapcsolatban áll a helyi és a világegyetemi szellemi erőkkel.

20:4.2 (226.6) Egy bolygó több ítéľőhatósági látogatásban részesűľhet az alászálló Fiú megérkezését megelőzően vagy azt követően. Megítéltetési feladatot végzői tisztségben ugyanaz vagy más Avonal többször is megjelenhet a világon, de az ilyen ítéľkezési szakmai jellegű küldetések nem alászállási és nem is ítéľőhatósági célúak, és az avonatok ilyenkor sohasem testesűľnek meg. Még ha a bolygó többször is részesűľ abban az áldásban, hogy ott többször kerül sor ítéľőhatósági küldetésre, az avonatok nem mindig esnek át halandói megtestesűľésen; és amikor a halandói húsvér testhez hasonló alakban szolgálhatnak, akkor is mindig az adott világ felnőtt egyedeként jelennek meg; nem asszonytól születnek.

20:4.3 (227.1) Amikor a paradicsomi Fiak alászállási vagy ítéľőhatósági küldetésen vesznek részt, akkor tapasztalt Igazító

van velük, és minden egyes megtestesüléskor más és más Igazítóval kerülnek kapcsolatba. A megtestesült Istenfiak elméjébe költöző Igazító sohasem remélheti, hogy személyiségre tehet szert az adott emberi-isteni lénnel való eggyé kapcsolódás révén, azonban gyakran megszemélyesülnek az Egyetemes Atya rendelése szerint. Ilyen Igazítók alkotják a legfelsőbb diviningtoni tanácsot, mely a Titkos Nevelők igazgatásának, azonosításának és a lakott teremtrészekre való elküldésének irányítását végzi. Szintén ők fogadják és minősítik a földi szálláshelyük halandói feloszlását követően az „Atya kebelére” visszatérő Igazítókat. Így a világok megítélőinek hű Igazítói a rendjük magas rangú vezetőivé válnak.

20:4.4 (227.2) Az Urantián sohasem került sor Avonal Fiú ítélőhatósági küldetésen való megjelenésére. Ha az Urantia a lakott világokra érvényes általános terv szerint fejlődött volna, akkor egy ítélőhatósági küldetésben is részesült volna valamikor az ádami korszak és Krisztus Mihály alászállása között. Azonban a paradicsomi Fiak szokványos küldetési rendjét a bolygótokon teljesen megváltoztatta a Teremtő Fiútok megjelenése az ő végső megtestesülési küldetésén, melyre ezerkilencszáz évvel ezelőtt került sor.

20:4.5 (227.3) Egyszer talán majd ellátogat egy Avonal az Urantiára valamely ítélőhatósági küldetéshez való megtestesülés céljával, de a paradicsomi Fiak jövőbeli megjelenését illetően még „az angyalok a mennyben sem ismerik e látogatások idejét és módját”, mert azok a világok, amelyekre egy Mihály alászállt, valójában e Tökéletes Fiú egyéni és személyes felügyelete alá tartoznak, és mint ilyenek, teljes mértékben az

ő terveinek megfelelően és irányítása szerint működnek. A ti világotok esetében a helyzetet tovább bonyolítja Mihály azon ígérete, hogy visszatér. A nebadoni Mihály urantiai ottlétével kapcsolatos félreértésektől függetlenül egy dolog bizonyosan hiteles — valóban megígérte, hogy visszajön a világotokra. Mindezt figyelembe véve idővel talán majd megismerjük a paradicsomi Istenfiak urantiai látogatásainak jövőbeli rendjét.

5. A paradicsomi Fiak alászállása

^{20:5.1 (227.4)} Az Örökkévaló Fiú az Isten örökkévaló Szava. Az Örökkévaló Fiú az ő örökkévaló Atyja „első” abszolút és végtelen gondolatának tökéletes kifejeződése. Amikor ezen Eredeti Fiú egyik személyes másolata vagy isteni kiterjesztése halandói megtestesülési alászállási küldetésbe kezd, akkor szó szerint igazzá válik az, hogy az isteni „Szó húsvér testté lesz” és hogy a Szó ekkor az állati eredetű, alacsonyrendű lények között lakozik.

^{20:5.2 (227.5)} Az Urantián széles körben elterjedt hiedelem, hogy a Fiú alászállásának célja valamiképpen befolyásolni az Egyetemes Atya magatartását. De az ismereteitek alapján sejtenetek kell, hogy ez bizony nem így van. Az Avonal és a Mihály Fiak alászállásai szükséges részét képezik annak a tapasztalási folyamatnak, melynek célja, hogy e Fiak az idő és tér népeinek és bolygóinak megbízható és rokonszenves bíráivá és uraivá váljanak. A hétszeres alászállás minden paradicsomi Teremtő Fiú legfőbb célja. Minden Ítélező Fiút ugyanezen szolgálatkészség vezérel, mely olyannyira jellemzi az elsődleges Teremtő Fiakat és a Paradicsom Örökkévaló Fiát.

20:5.3 (227.6) Valamely paradicsomi fiúi rendnek el kell jönnie minden egyes, halandó lakta világra annak érdekében, hogy a Gondolatigazítók számára lehetővé váljon, hogy azon a szférán minden egészséges emberi lény elméjébe beköltözhessenek, mert az Igazítók nem jönnek el minden őszinte emberi lényhez mindaddig, amíg az Igazság Szelleme ki nem áradt minden hűsvér lényhez; és az Igazság Szellemének elküldése attól függ, hogy visszatért-e a világegyetemi központba az a paradicsomi Fiú, aki sikeresen teljesítette a halandói alászállási küldetését valamely fejlődő világon.

20:5.4 (228.1) Egy lakott bolygó hosszú történelme alatt számos megítéltetésre és egynél több ítélőhatósági küldetésre kerül sor, azonban rendszerint csak egyszer fog alászálló Fiú a bolygón szolgálni. Csak arra van szükség, hogy minden egyes lakott világ esetében legyen egy alászálló Fiú, aki azért jön el, hogy ott a születéstől a halálig a teljes halandói létet megélje. A szellemi besorolástól függetlenül előbb vagy utóbb minden halandó lakta világ sorsa úgy hozza, hogy a bolygó egy alászállási küldetésen lévő Ítélező Fiúnak fog otthont adni, kivéve egyetlen bolygót minden egyes helyi világegyetemben, melyet a Teremtő Fiú a halandói alászállásához választ.

20:5.5 (228.2) Most, hogy már többet tudtok az alászálló Fiakról, megérthetitek, hogy miért irányul oly nagy érdeklődés az Urantiára a Nebadon történelmét illetően. A ti kicsi és jelentéktelen bolygótoknak egyszerűen csak azért van helyi világegyetemi jelentősége, mert ez a názáreti Jézus halandói szülővilága. Ez volt a helyszíne a Teremtő Fiútok végső és győzedelmes alászállásának, az a küzdőtér, ahol Mihály

elnyerte a Nebadon világegyetem feletti legfőbb, személyes fennhatóságot.

20:5.6 (228.3) A Teremtő Fiú, különösen a halandói alászállásának teljesítését követően, a helyi világegyetemének központján sok időt tölt azzal, hogy a Fiú-társakból, vagyis az Ítélező Fiakból és másokból álló testületnek tanácsokat és utasításokat ad. Ezen Ítélező Fiak szeretettel és odaadással, nemes irgalommal és tiszteletteljes előzékenységgel fordulnak a tér világi felé. Ezek a bolygói szolgálatok semmivel sem alacsonyabb rendűek a mihályok halandói alászállásánál. Igaz, hogy a Teremtő Fiútok a teremtményi tapasztalás végső kalandjának helyszínéül szokatlanul szerencsétlen eseményeken keresztülment bolygót választott. De egyetlen bolygó sem kerülhet olyan körülmények közé, hogy a Teremtő Fiú alászállása váljon szükségessé a bolygó szellemi jóvá igazolásához. Az alászálló csoportba tartozók bármelyike éppúgy elégséges, mert az Ítélező Fiak a helyi világegyetem világain végzett minden tevékenységükben éppoly istenien hatékonyak és éppoly bölcssek, mint amilyen a paradicsomi testvérük, a Teremtő Fiú lett volna.

20:5.7 (228.4) Bár a teljes kudarc lehetősége benne van a paradicsomi Fiak alászállási megtestesülésében, én mégsem láttam egyetlen feljegyzést sem akár Ítélező, akár Teremtő Fiú hibázásáról vagy vétségéről az alászállási küldetések kapcsán. Mindkettő eredete oly közel áll az abszolút tökéleteshez, hogy nem tudnak hibázni. Ténylegesen vállalják a kockázatot, ténylegesen hasonlatossá válnak a húsvér testben élő halandókhoz és ezáltal szerzik meg az egyedi teremtményi tapasztalást, azonban az én megfigyeléseim szerint mindig sikerrel járnak. Sohasem

tévesztik szem elől az alászállási küldetésük célját. Az alászállási küldetésük és a bolygókon teljesített szolgálatuk története Nebadon-szerte a helyi világegyetemetek történelmének a legnemesebb és leglenyűgözőbb fejezetét jelenti.

6. A halandó-alászállási létpályák

20:6.1 (228.5) Egyetemes rejtély az a módszer, melynek révén a paradicsomi Fiú az alászálló Fiúként való halandói megtestesülésére felkészül, vagyis arra, hogy az alászállása tárgyát képező bolygón anyától szülessen; és e szonaringtoni eljárás megismerésére irányuló bármiféle igyekezet bizonyosan sikertelen lesz. Lélekben fogadjátok el a názáreti Jézus halandó életének nemes tudatát, de ne töprengjetekek fölöslegesen azon, hogy a nebadoni Mihály rejtélyes megtestesülése miként mehetett végbe. Örvendezzünk együtt abban a tudásban és bizonyosságban, hogy ilyesmi megtörténhet az isteni természettel és ne pazaroljunk időt hasztalan okoskodásokra azzal kapcsolatosan, hogy az isteni bölcsesség miféle eljárást alkalmaz ilyen jelenségek előidézéséhez.

20:6.2 (229.1) A halandói-alászállási küldetésen a paradicsomi Fiút mindig asszony szüli és mindig fiúgyermekként nő fel az adott világon, miként így volt ez Jézus esetében is az Urantián. E legfelsőbb szintű szolgálatot teljesítő Fiakek a csecsemőkortól a fiataalkoron keresztül a felnőtt korig éppen úgy jutnak el, mint egy emberi lény. Minden tekintetben olyanná válnak, mint annak a fajnak a halandói, melyhez megszülettek. Kérélmeket küldenek az Atyához, mint ahogyan azok a gyermekek, akik ott élnek, ahol ő szolgál. Anyagi szempontból ezen emberi-isteni

Fiak egy dologtól eltekintve hétköznapi életet élnek: nem nemzenek utódot a tartózkodási helyük világán; ez az egyetemes tilalom a paradicsomi alászálló Fiak minden rendjére vonatkozik.

20:6.3 (229.2) Miként Jézus az ács fiaként dolgozott a világotokon, úgy a paradicsomi Fiak is különféle minőségekben tevékenykednek az alászállásuk tárgyát képező bolygókon. Aligha tudnátok olyan foglalkozást említeni, melyet valamely paradicsomi Fiú ne űzött volna az idő evolúciós világainak valamelyikén teljesített alászállása alatt.

20:6.4 (229.3) Amint az alászálló Fiú megszerezte a halandói lét megélésének tapasztalatát, amint tökéletesítette a benne lakozó Igazítóhoz való igazodást, akkor kezdődik meg a bolygói küldetésének az a része, melynek célja a húsvér testvérei elméinek megvilágosítása és az ő lelkesítésük. Tanítókként e Fiak kizárólag a tartózkodási helyük világán élő halandó fajok szellemi felvilágosításának szentelik magukat.

20:6.5 (229.4) A mihályok és az avonalok halandó-alászállási létpályája sok szempontból azonos ugyan, de mégsem mindenben: Egy Ítélező Fiú sohasem hirdeti, hogy „aki látta a Fiút, az látta az Atyát”, mint ahogy ezt tette a Teremtő Fiútok húsvér testben az Urantián. Az alászállt Avonal azt hirdeti, hogy „aki látott engem, az látta az Isten Örökkévaló Fiát”. Az Ítélező Fiak nem az Egyetemes Atya közvetlen leszármazottai, és nem is az Atya akaratából testesülnek meg; ők mindig a paradicsomi Örökkévaló Fiú akarata szerint szállnak alá mint paradicsomi Fiak.

20:6.6 (229.5) A halál kapuin átlépő alászálló Fiak, legyenek azok Teremtő vagy Ítélező Fiak, a harmadik napon újra megjelennek. De ne gondoljátok, hogy mindig olyan megrendítően szomorú véggel szembesülnek, mint az a Teremtő Fiú, aki ezerkilencszáz évvel ezelőtt a világotokon tartózkodott. A názáreti Jézus által átélt különleges és szokatlanul kegyetlen tapasztalás az oka annak, hogy az Urantiát helyi viszonylatban úgy emlegetik, mint „a kereszt világát”. Az Istenfiakkal való ilyen embertelen bánásmódra nincs szükség, és a bolygók nagy többsége körültekintőbben bánik velük, megengedi, hogy halandói létpályájukat befussák, lezárják a korszakot, megítélik az alvó továbbélőket és megnyissák az új megítéltetési időszakot, anélkül, hogy erőszakos halált kellene halniuk. Egy alászálló Fiúnak szembe kell néznie a halállal, teljes egészében át kell élnie a világok halandóinak tényleges tapasztalását, azonban az isteni terv nem követeli meg, hogy a halála erőszakos vagy rendkívüli legyen.

20:6.7 (229.6) Ha az alászálló Fiak nem erőszakos halállal halnak, akkor önként mondanak le az életükről és mennek át a halál kapuin, és nem azért, hogy eleget tegyenek a „könyörtelen igazságosság” vagy „isteni harag” követelményének, hanem azért, hogy teljesítsék az alászállást, „hogy kiigják a keserűjét” annak a megtestesülési létpályának és mindazon személyes tapasztalásnak, ami azt a teremtményi létet alkotja, mely létet a halandói létezés világain a teremtmények élnek. Az alászállás bolygói és világegyetemi szükségszerűség, és a testi halál nem más, mint az alászállási küldetés szükséges része.

20:6.8 (230.1) A halandói megtestesülés befejeződését követően a szolgáló Avonal a Paradicsomra indul, elfogadja őt az

Egyetemes Atya, majd visszatér a neki kijelölt helyi világegyetembe, és a Teremtő Fiú is elismeri őt. Ezután az alászálló Avonal és a Teremtő Fiú elküldi közös Igazság Szellemüket azért, hogy az alászállási világon élő halandó fajok szívében működjön. A teljes hatáskör megszerzését megelőzően ez a helyi világegyetemben a két Fiú együttes szelleme, melyet az Alkotó Szellem tesz elérhetővé. Ez némileg különbözik az Igazság Szellemétől, mely azt a helyi világegyetemi korszakot jellemzi, amely Mihály hetedik alászállása után kezdődik.

20:6.9 (230.2) A Teremtő Fiú végső alászállásának teljesítését követően az Igazság Szelleme, melyet megelőzőleg elküldtek az összes Avonal-alászállási világra az adott helyi világegyetemben, természetében megváltozik, egyre inkább szó szerint az önálló Mihály szellemévé válik. E jelenség azzal egyidejűleg megy végbe, hogy az Igazság Szellemét felszabadítják a Mihály halandói alászállásának bolygóján való szolgálatra. Ezt követően minden egyes világ, mely ítélőhatósági alászállás megtiszteltetésében részesült, ugyanazon szellemi Vigasztalót kapja meg a hétszeres Teremtő Fiútól és a vele együttműködő Ítélező Fiútól, amelyet akkor kapott volna, ha a helyi világegyetemi Egyeduralkodó személyesen testesült volna meg úgy, mint a bolygó alászálló Fia.

7. A Háromsági Tanító Fiak

20:7.1 (230.3) E meglehetősen személyes és felsőbb szellemi paradicsomi Fiakat a paradicsomi Háromság hozza létre. A Havonán úgy ismerik őket, mint a daynalok rendjét. Az Orvontonban Háromsági Tanító Fiakként jegyzik őket, s ezzel

az elnevezéssel az eredetükre utalnak. A Szalvingtonon néha úgy jelölik őket, mint a paradicsomi Szellemi Fiak.

20:7.2 (230.4) A Tanító Fiak száma folyamatosan növekszik. A legutóbbi világegyetemi összeírásról szóló híradás szerint a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben működő Háromsági Fiak száma valamelyest meghaladta a huszonegymilliárdot, és ez nem tartalmazza a paradicsomi tartalékokat, melybe a létező Háromsági Tanító Fiaknak a több mint egyharmada tartozik.

20:7.3 (230.5) A daynalok fiúi rendje nem szerves része a helyi világegyetemi vagy a felsőbb-világegyetemi igazgatásnak. E rend tagjai nem teremtek és nem megmentők, nem bírák és nem vezetők. Nem annyira a világegyetemi igazgatásban, mint inkább az erkölcsi megvilágosodás és a szellemi fejlődés előmozdításában van szerepük. Ők a világegyetemi oktatók, feladatuk pedig az összes teremtrész szellemi eszméltetése és erkölcsi útbaigazítása. Segédkezésük közelebbi kapcsolatba hozható a Végtelen Szellemével, és szoros kapcsolatban van a teremtménylények paradicsomi felemelkedésével.

20:7.4 (230.6) A Háromság Fiai a három paradicsomi Istenség együttes természetével rendelkeznek, azonban a Havonában láthatólag jobban tükrözik az Egyetemes Atya természetét. A felsőbb-világegyetemekben láthatólag az Örökkévaló Fiú természetét mutatják, míg a helyi teremtrészekben úgy tűnik, hogy a Végtelen Szellem jellemét nyilvánítják ki. Minden világegyetemben ők jelentik a megtestesült szolgálatot és a bölcs megfontolást.

20:7.5 (230.7)

Ellentétben a paradicsomi testvéreikkel, a mihályokkal és az avonallokkal, a Háromsági Tanító Fiak nem kapnak előzetes felkészítést a központi világegyetemben. Közvetlenül a felsőbb-világegyetemi központokra küldik ki őket és onnan rendelik őket szolgálatra valamelyik helyi világegyetembe. Ezen evolúciós teremtrészek számára végzett segédkezésük alatt a Teremtő Fiúnak és az ő Ítélező Fiú társainak az együttes szellemi befolyását veszik igénybe, mert a daynalok magukban és maguktól nem rendelkeznek szellemi vonzerővel.

8. A daynalok helyi világegyetemi segédkezése

20:8.1 (231.1)

A paradicsomi Szellemi Fiak különleges háromsági-származású lények, és ők az egyetlen Háromság-teremtmények, akik igen nagy mértékben társulnak a kettős eredetű világegyetemek igazgatásában. Lelkesülten végzik az oktatási szolgálatot a halandó teremtmények és az alacsonyabb rendű szellemlények számára. A helyi csillagrendszerekben kezdik meg a munkájukat és a megszerzett tapasztalataik alapján és az előrelépésüknek megfelelően haladnak egyre beljebb a csillagvilági szolgálaton keresztül a helyi teremtrészekben végzendő, legfelsőbb szintű munkáig. Minősítési eljárást követően szellemi nagykövetként képviselhetik a szolgálatuk tárgyát képező helyi világegyetemet.

20:8.2 (231.2)

Én nem tudom a Tanító Fiak pontos számát a Nebadonban; sok ezernyi van belőlük. A Melkizedek tanodák tanszékvezetői közül sok e rendbe tartozik, míg a szokásos rend szerint alapított Szalvingtoni Egyetem vegyes oktatói karába százezernél is több ilyen Fiú tartozik. Nagy számban

állomásoznak a különféle morontia-felkészülési világokon, azonban nem kizárólag a halandó teremtmények szellemi és értelmi fejlesztésének szentelik magukat; ugyanúgy foglalkoznak a szeráfi lények és a helyi teremtsrészek egyéb honosainak oktatásával is. Számos segédjük a teremtményi-háromságot elért lények rangjáról emelkedett fel.

20:8.3 (231.3) A Tanító Fiak alkotják azt a tantestületet, amely az összes megelőző világegyetemi szolgálati szakaszban az előőrsök feladataitól a csillagászat-hallgatók feladataiig minden vizsgát intéz és minden minősítést és igazolást elvégez. Hosszú felkészítést tartanak, mely a bolygói továbbképzésektől a Szalvingtonon található Bölcsesség-egyetemig terjed. Az igyekezetet és az előrehaladást mindenki esetében elismerik, legyen szó akár felemelkedő halandóról vagy törekvő kerubról, aki a bölcsesség és igazság terén e vállalkozásokat teljesíti.

20:8.4 (231.4) Minden világegyetemben az összes Istenfi hálás ezen örökké hű és egyetemesen hatékony Háromsági Tanító Fiaknak. Ők az összes szellemszemélyiség kiváló tanítói, még maguknak az Istenfiaknak is kipróbált és igaz tanárai. De a Tanító Fiak végtelen részletességű feladatairól és foglalatosságairól aligha tudok nektek beszámolni. A Daynal Fiak széles tevékenységi körét jobban meg fogjátok érteni az Urantián, amikor előreléptek az értelem terén és miután a bolygótok szellemi elszigeteltsége véget ér.

9. A daynalok szolgálata a bolygókon

20:9.1 (231.5) Amint valamely evolúciós világon az események sorának alakulása folytán nyilvánvalóvá válik, hogy elérkezett az ideje egy szellemi korszak kezdetének, akkor a Háromsági

Tanító Fiak mindig önként jelentkeznek e szolgálatra. Ti azért nem ismeritek e fiúi rendet, mert az Urantia még sohasem élt át ilyen szellemi korszakot, a mindenségrendi megvilágosodás ezredévét. De a Tanító Fiak már most is ellátogatnak a világotokra abból a célból, hogy a szférátokon való későbbi ott tartózkodásuk terveit kidolgozzák. Akkor várható a megjelenésük az Urantíán, miután a bolygó lakói többé-kevésbé megszabadultak az állatiság béklyójától és az anyagelvűség korlátaiktól.

20:9.2 (231.6) A Háromsági Tanító Fiaknak nincs szerepük a bolygói megítéltetés lezárásában. Ők nem ítélnék a holtakon és nem viszik át az élőket, azonban minden egyes bolygói küldetésükre elkíséri őket egy Ítélező Fiú, aki e szolgálatokat elvégzi. A Tanító Fiak teljes mértékben érdekeltek az új szellemi korszak megindításában, a szellemi valóságok korának az adott evolúciós bolygón való megkezdésében. Tényleges szellemi ellendarabját képezik az anyagi tudásnak és az ideigvaló bölcsességnek.

20:9.3 (232.1) A Tanító Fiak a látogatásuk tárgyát képező bolygó idejében mérve ezer évig vannak jelen az adott helyen. A bolygó ezeréves kormányzási időszakában egy Tanító Fiú elnököl és hetven rendbéli társa van a segítségére. A daynalok nem testesülnek meg és más formában sem lényegülnek anyagivá azért, hogy a halandó lények láthassák őket; ennél fogva a meglátogatott bolygóval a kapcsolatot a Ragyogó Estcsillagok tevékenységén keresztül tartják, azon helyi világegyetemi személyiségeken keresztül, akik a Háromsági Tanító Fiakkal társultak.

A daynalok számos alkalommal visszatérhetnek valamely lakott világra és a végső küldetésüket követően a bolygót beiktatják a fény és élet szférájának szintjét elérték közé, mely nem más, mint a halandók lakta világok evolúciós célja a jelen világegyetemi korszakban. A Halandói Végleges Testület igencsak érdekelt a fény és élet besorolást elért szférák ügyeiben, és a bolygókon végzett tevékenységeik összefüggésbe hozhatók a Tanító Fiak tevékenységeivel. És valóban, a Daynal fiúi besorolásúak teljes rendje közvetlen kapcsolatba hozható a véglegességet elért lények által az idő és tér evolúciós teremtsrészeiben folytatott tevékenységek minden szakaszával.

A Háromsági Tanító Fiak láthatólag olyan nagy mértékben azonosulnak a halandói fejlődés azon rendjével, melynek iránya az evolúciós felemelkedés korai szakaszain vezet keresztül, hogy gyakran arra a következtetésre jutunk, hogy a jövő világegyetemeinek ismeretlen létpályáján esetleg a véglegességet elért lényekkel fognak társulni. Megfigyeltük, hogy a felsőbb-világegyetemi intézők részben háromsági-származású személyiségek, részben pedig Háromságba foglalt felemelkedő evolúciós teremtmények. Meg vagyunk győződve arról, hogy a Tanító Fiak és a véglegességet elért lények most szerzik meg azon időbeli-társulási tapasztalatokat, melyek az előzetes felkészülést jelenthetik az ismeretlen jövőbeli rendeltetési céljuk elérése érdekében szükséges szoros együttműködéshez. Az Uverszán mi úgy hisszük, hogy amint a felsőbb-világegyetemek végül megkapják a fény és élet rendű besorolást, akkor e paradicsomi Tanító Fiak, akik oly alaposan megismerték az evolúciós világok nehézségeit és oly sokáig együtt haladtak az evolúciós halandókkal az ő létpályájukon,

valószínűleg örök társulást fognak kialakítani a Végleges Paradicsomi Testületével.

10. A paradicsomi Fiak egyesített segédkezése

20:10.1 (232.4) Az összes paradicsomi Istenfiú eredetében és természetében isteni. Az egyes paradicsomi Fiak által az egyes bolygók számára végzett munka éppen olyan, mintha a szolgáló Fiú az Isten első és egyetlen Fia lenne.

20:10.2 (232.5) A paradicsomi Fiak az Istenség három személye cselekvő természetének isteni megjelenését jelentik az idő és tér területei számára. A Teremtő, az Ítélező és a Tanító Fiak az örökkévaló Istenségek ajándékai az ember gyermekeinek és minden más, a felemelkedésre eredendő lehetőséggel rendelkező világegyetemi teremtménynek. Ezen Istenfiak isteni segédkezőkként szüntelenül annak a munkának szentelik magukat, hogy segítsék az idő teremtményeit az örökkévalóság magas szellemi céljának elérésében.

20:10.3 (232.6) A Teremtő Fiakban az Egyetemes Atya szeretete keveredik az Örökkévaló Fiú kegyelmével és az a helyi világegyetemek számára a mihályok teremtő hatalmában, szeretetteljes szolgálatában és megértő fennhatóságában jelenik meg. Az Ítélező Fiakban az Örökkévaló Fiú kegyelme a Végtelen Szellem segédkezésével egyesülve ezen ítélő, szolgáló és alászálló avonatok létpályájában nyilvánul meg az evolúciós területek számára. A Háromsági Tanító Fiakban a három paradicsomi Istenség szeretete, kegyelme és segédkezése hangolódik össze a legfelsőbb tér-idő értékszintekkel és a világegyetemek számára mint élő igazság, isteni jószág és igaz szellemi szépség jelenik meg.

20:10.4 (233.1) A helyi világegyetemekben e fiúi rendek együttműködnek abból a célból, hogy kinyilatkoztassák a paradicsomi Istenségeket a tér teremtményei számára: Mint a helyi világegyetem Atyja, a Teremtő Fiú az Egyetemes Atya végtelen jellemét mutatja. Mint a kegyelem alászálló Fiai, az avonalok a végtelenül könyörületes Örökkévaló Fiú páratlan természetét nyilatkoztatják ki. Mint a felemelkedő személyiségek igaz tanítói, a Háromsági Daynal Fiak a Végtelen Szellem tanító személyiségét mutatják meg. Az istenien tökéletes együttműködésükben a mihályok, az avonalok és a daynalok a Legfelsőbb Isten személyiségének és fennhatóságának megjelenéséhez és kinyilatkoztatásához járulnak hozzá a téridő világegyetemekben és azok számára. A háromsági tevékenységeik összhangjában e paradicsomi Istenfiak mindig az Istenség személyiségeinek előőrseként működnek, amikor követik az Első Nagy Forrás és Középpont isteniségének az örök Paradicsom-Szigettől az ismeretlen mélységű térbe való végtelen kiterjedését.

20:10.5 (233.2) [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

21. írás

A paradicsomi Teremtő Fiak

21:0.1 (234.1) A TEREMTŐ Fiak az idő és tér helyi világegyetemeinek alkotói és urai. E világegyetemi teremtők és egyeduralkodók kettős eredetűek, bennük az Atya Isten és a Fiú Isten jelleme is megtestesül. De minden egyes Teremtő Fiú különbözik egymástól; mindegyikük természete egyedi, s ez a helyzet a személyiségükkel is; mindegyikük az eredetük tökéletes istenség-eszményképének „egyszülött Fia”.

21:0.2 (234.2) A helyi világegyetem szervezésének, fejlesztésének és tökéletesítésének óriási munkájában e magas rangú Fiak mindig élvezik az Egyetemes Atya éltető támogatását. A Teremtő Fiaknak a paradicsomi Atyához fűződő viszonya meghatározó és páratlan. Nem vitás, hogy az Istenség-szülőknek az isteni leszármazottjuk iránti mély ragaszkodása a forrása annak a csodálatos és jó közelítéssel isteni szeretetnek, melyet még a halandó szülők is képesek gyermekeik iránt táplálni.

21:0.3 (234.3) Ezen elsődleges paradicsomi Fiak Mihályként személyesülnek meg. Amint elindulnak a Paradicsomról, hogy megtalálják világegyetemüket, onnantól fogva Teremtő Mihályoknak nevezik őket. Amint elnyerik a legfőbb hatáskört, akkor a nevük már Tökéletes Mihály. A világegyetemek, a Neadon urára néha úgy utalunk, mint Krisztus Mihályra. Mindig és örökké a „Mihály-rend” szerint uralkodnak, lévén, hogy a rendjük és természetük első Fiának ez az elnevezése.

21:0.4 (234.4) Az eredeti vagy elsőszülött Mihály sohasem élt át anyagi lényként való megtestesülést, azonban hétszer tapasztalt meg szellemi teremtményi felemelkedést a Havona hét körén, a külső körtől a központi teremtrész legbelső köréig haladva. A Mihály-rend ismeri a nagy világegyetemet az egyik végétől a másikig; az idő és tér gyermekeinek egyike sem rendelkezik olyan alapvető tapasztalattal, melyben a mihályok ne vettek volna részt személyesen; ők valójában nemcsak az isteni természetben osztoznak, hanem a ti természetekben is, vagyis minden természetben, a legfelsőbb szintűtől a legalsóbb szintűig.

21:0.5 (234.5) Az eredeti Mihály elnököl az elsődleges paradicsomi Fiak között a minden dolog középpontjában tartott

tanácskozáson. Nem is olyan régen az Uverszán egy világegyetemi híradást rögzítettünk az örökkévaló Szigeten tartott különleges nagytanácskozásról, melyre ötvenezer Teremtő Fiú gyűlt össze az atyai jelenlétben és vitatta meg a világegyetemek mindensége egyesítésének és biztonságos egyensúlyba hozásának terén elért eredményeket. Ezen az eseményen a Mihály Egyeduralkodók egy válogatott csoportja, a hétszer alászállt Fiak vettek részt.

1. A Teremtő Fiak eredete és természete

21:1.1 (234.6) Amikor az abszolút szellemi fogalomalkotás teljessége az Örökkévaló Fiúban találkozik az abszolút személyiség-fogalom teljességével az Egyetemes Atyában, amikor az ilyen teremtő egyesülés véglegessé és teljessé válik, amikor a szellem ezen abszolút önazonossága és a személyiség-fogalom ezen végtelen egyedi volta bekövetkezik, akkor, éppen akkor és ott, anélkül, hogy a végtelen Istenségek bármely személyiségi vonása vagy előjoga csorbulna, pillanatszerűen létrejön egy teljes, új és eredeti Teremtő Fiú, annak a tökéletes eszményképnek és ama nagy gondolatnak az egyszülött Fia, melyek szövetsége létrehozza e hatalmas és tökéletes, új teremtő személyiséget.

21:1.2 (235.1) Mindegyik Teremtő Fiú az egyszülött és egyetlen nemzhető utóda azon eredeti gondolatok tökéletes egyesülésének, mely gondolatok a világegyetemek mindensége örökké létező Teremtői két végtelen és örökkévaló és tökéletes elméjének sajátjai. Egy másik ugyanolyan Fiú már sohasem lehet, mert minden egyes Teremtő Fiú korlátlan, befejezett és végleges kifejeződése és megtestesülése minden olyan isteni valóság minden lehetősége minden vonása minden

szakaszának, mely a teljes örökkévalóságban megtalálható, kifejeződhet vagy kifejlődhet azon isteni teremtetési képességekből, melyek abból a célból egyesültek, hogy e Mihály Fiút létrehozzák. Mindegyik Teremtő Fiú azon egyesített istenségképeknek az abszolútja, melyek az isteni eredetüket alkotják.

21:1.3 (235.2) E Teremtő Fiak isteni természete elvileg egyenlő mértékben származik a paradicsomi szüleik sajátosságaiból. Mindegyikük részesül az Egyetemes Atya isteni természetének és az Örökkévaló Fiú teremtetői előjogainak teljességéből, de ha megfigyeljük a mihályi rendeltetések gyakorlati működését a világegyetemekben, akkor nyilvánvaló eltéréseket észlelhetünk. Némely Teremtő Fiú jobban hasonlít az Atya Istenre; mások inkább a Fiú Istenhez hasonlatosak. Például: A Nebadon világegyetem igazgatási irányzata azt sugallja, hogy annak Teremtő és uralkodó Fia olyan, akinek természete és jelleme inkább az Örökkévaló Anya Fiúéra hasonlít. Azt is ki kell mondanunk, hogy némely világegyetemet olyan paradicsomi mihályok irányítanak, akik láthatólag egyenlő mértékben hasonlítanak az Atya Istenre és a Fiú Istenre. Ezek a megfigyelések semmilyen értelemben nem bíráló észrevételek; mindez egyszerűen csak a tények rögzítése.

21:1.4 (235.3) Én nem tudom a létező Teremtő Fiak pontos számát, azonban több jó okom is van azt hinni, hogy több mint hétszáz ezren vannak. Tudjuk, hogy pontosan hétszáz ezer Nappalok Szövetsége van, és belőlük több nem képződik. Megfigyeltük azt is, hogy a jelen világegyetemi korszakra elrendelt terv azt jelzi, hogy egy Nappalok Szövetségének kell tartózkodnia minden egyes helyi világegyetemben, mint a

Háromság tanácsadó követé. Azt is tudjuk, hogy a Teremtő Fiak folyamatosan növekvő száma már meghaladja a Nappalok Szövetségeinek állandó számát. De eddig még semmilyen tájékoztatást nem kaptunk arról, hogy mi fog történni a hétszázezernél több Mihállyal.

2. A helyi világegyetemek teremtői

21:2.1 (235.4) Az első rendbe tartozó paradicsomi Fiak a saját területüknek, az idő és tér helyi világegyetemeinek, a hét evolúciós felsőbb-világegyetem alapvető teremtségi egységeinek tervezői, teremtői, építői és irányítói. A Teremtő Fiúnak megengedik, hogy a jövőbeli mindenségrendi tevékenységének térbeli helyszínét megválassza, de mielőtt még hozzáfoghatna a világegyeteme fizikai megszervezéséhez, hosszabb ideig tanulmányoznia kell a bátyjainak erőfeszítéseit azokban a különböző teremtsérszésekben, melyek a majdani tevékenységének helyet adó felsőbb-világegyetemben találhatók. Mindezek előtt a Mihály Fiú már átélte a paradicsomi megfigyelésekkel és a Havona-felkészítéssel kapcsolatos hosszas és egyedi tapasztalást.

21:2.2 (235.5) Amikor egy Teremtő Fiú elindul a Paradicsomról a világegyetem-készítési kalandjára, hogy a saját maga által megszervezett helyi világegyetemnek a vezetőjévé — mondhatni az Istenévé — váljon, akkor, első alkalommal bensőséges kapcsolatba kerül és sok tekintetben függővé válik a Harmadik Forrástól és Középponttól. A Végtelen Szellem ugyan az Atyával és a Fiúval ott lakozik a minden dolog középpontjában, azonban rendeltetése, hogy az egyes Teremtő Fiak tényleges és hatékony segítőjeként működjen. Ennélfogva minden egyes Teremtő Fiút a Végtelen Szellem egy Alkotó

Leánya kísér el, egy olyan lény, akinek az a rendeltetése, hogy az új helyi világegyetem Isteni Segédkezőjévé, Anyaszellemévé váljon.

21:2.3 (236.1) Egy Mihály Fiú útnak indulása ebből az alkalomból mindörökké felszabadítja az ő teremtfői előjogait a paradicsomi Forrásokból és Középpontokból, melyre így csak bizonyos, e Forrásokban és Középpontokban elő-létezési szinten eredendően meglévő korlátozások, valamint bizonyos egyéb előzetes erőterek és jelenlétek hatása érvényesül. A helyi világegyetemi Atya egyébként mindenható teremtfői előjogainak korlátozásai közé tartoznak a következők:

21:2.4 (236.2) 1. Az energia-anyagot a Végtelen Szellem uralja. Mielőtt bármilyen új formájú dolog, legyen az nagy vagy kicsi, teremtésére sor kerülne, mielőtt bármilyen új energia-anyag átalakítással megpróbálkozná, a Teremtfő Fiúnak be kell szereznie a Végtelen Szellem beleegyezését és bírnia kell a tevékeny együttműködését is.

21:2.5 (236.3) 2. A teremtményi formaterveket és fajtákat az Örökkévaló Fiú ellenőrzi. Mielőtt egy Teremtfő Fiú bármilyen új fajtájú lény, bármilyen új teremtményi formaterv kialakításába belekezd, meg kell szereznie az Örökkévaló és Eredeti Anya Fiú egyetértését.

21:2.6 (236.4) 3. Személyiséget az Egyetemes Atya tervez és adományoz.

21:2.7 (236.5) Az elmék fajtáit és mintáit a lény előteremtményi tényezői határozzák meg. Mihelyt ezek együtt vannak ahhoz, hogy (személyes vagy egyéb) teremtményt alkossanak, akkor

az elme azon Harmadik Forrás és Középpont adományává lesz, mely az elme-segédkezés egyetemes forrása minden lény számára a paradicsomi Teremtők alatti szinteken.

21:2.8 (236.6) A szellemek formatervei és fajtái a megnyilatkozásuk szintjétől függenek. Végso soron a szellemi formatervet magának a Háromságnak vagy a háromsági személyiségeknek — az Atyának, a Fiúnak és a Szellemnek — az elő-háromsági szellemi adottságai határozzák meg.

21:2.9 (236.7) Amint egy ilyen tökéletes és isteni Fiú birtokba vette az általa választott világegyetem térbeli helyét; amint a világegyetem anyagi megjelenítésével és a tömegek egyensúlyba hozásával kapcsolatos kezdeti nehézségeket megoldotta; mihelyt a Végtelen Szellem Leányával, aki az ő kiegészítője, hatékony és együttműködésen alapuló munkakapcsolatot alakított ki — akkor fog hozzá e Világegyetemi Fiú és e Világegyetemi Szellem annak a kapcsolatnak a kiépítéséhez, melynek rendeltetése az, hogy létrehozza az ő helyi világegyetemi gyermekeknek megszámlálhatatlan sokaságát. Ezen eseményhez kapcsolódóan a paradicsomi Végtelen Szellemnek az Alkotó Szellemben való összpontosulása jellegében megváltozik, felveszi a helyi világegyetemi Anyaszellem személyes jegyeit.

21:2.10 (236.8) Eltekintve attól, hogy az összes Teremtő Fiú isteni értelemben olyan, mint a paradicsomi szüleik, mégsem hasonlítanak teljesen egymásra; mindegyikük egyedi, eltérő, különleges és eredeti a természetében éppúgy, mint a személyiségében. És mivel ők a saját területük életterveinek tervezői és kivitelezői, ezért maga ez a különbözőség biztosítja, hogy a területeik is különbözni fognak mind olyan, Mihálytól

származó élő létező formáját és szakaszát tekintve, mely az adott területen teremthető vagy később kifejlődhet. Ennélfogva a helyi világegyetemben honos teremtményi rendek meglehetősen eltérőek. E világegyetemek között nincs kettő, melyeket olyan kettős eredetű honos lények igazgatnának vagy laknának, melyek minden tekintetben egyformák. Egy felsőbb-világegyetemen belül a sajátosságaik fele meglehetősen hasonló, melyek az egységes Alkotó Szellemtől származnak; a másik fele változó, mely a különböző Teremtő Fiaktól származik. De ez a sokféleség nem jellemzi azokat a teremtményeket, melyek kizárólag az Alkotó Szellemből erednek, sem azokat a helyi világegyetembe áthelyezett lényeket, akik eredetileg a központi világegyetembe vagy a felsőbb-világegyetemekbe valók.

21:2.11 (237.1) Amikor egy Mihály Fiú távol van a világegyetemétől, akkor a világegyetemi kormányt az elsőszülött honos lény, a Fényes Hajnalcsillag, a helyi világegyetemi főigazgató vezeti. Ilyenkor a Nappalok Szövetségének tanácsai és javaslatai felbecsülhetetlen értékűek. E távollétek alatt a Teremtő Fiú képes felruházni az Anyaszellem társát azzal az ellenőrzési hatáskörrel, mely az ő, a lakott világokon és a halandó gyermekeinek szívében való szellemi jelenlétével kapcsolatos. A helyi világegyetem Anyaszelleme mindig a székhelyen tartózkodik, s kiterjeszti a támogató gondoskodását és szellemi segédkezését az ilyen evolúciós terület legtávolabbi részére is.

21:2.12 (237.2) A Teremtő Fiúnak a helyi világegyetemben való személyes jelenléte nem szükséges a megalkotott anyagi teremtrész zökkenőmentes működéséhez. E Fiak elutazhatnak a Paradicsomra, és a világegyetemük mégis

megmarad a térben. Lemonthatnak hatalmukról abból a célból, hogy az idő gyermekeiként megtestesüljenek; és a teremtszrészük mégis tovább forog a központja körül. Semmilyen anyagi szerveződés nem független a Paradicsom abszolút-gravitációs vonzásától vagy attól a mindenségrendi felügyelettől, mely a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétével eredendően együtt jár.

3. A helyi világegyetem feletti fennhatóság

21:3.1 (237.3) A Teremtő Fiú a paradicsomi Háromság beleegyezésével és az adott felsőbb-világegyetemet felügyelő Tökéletes Szellem támogatásával kap egy világegyetemnyi részt. Ez az adomány fizikai birtokbavételt, mindenségrendi örökbérletet jelent. Azonban a Mihály Fiú felemelkedése az uralkodói lét kezdeti, önmaga korlátozta szakaszából a kiérdemelt fennhatóság tapasztalásban kibontakozó felsőségéig nem másnak az eredménye, mint az ő saját, személyes tapasztalásainak, melyeket a világegyetem-teremtési és megtestesülési alászállási feladatok elvégzésekor szerzett. Az alászállás teljesítésével kiérdemelt fennhatóság elérésig az Egyetemes Atya helyetteseként kormányoz.

21:3.2 (237.4) Egy Teremtő Fiú bármikor követelhetné a teljes fennhatóságot az ő személyes teremtszrészre fölött, azonban, igen bölcsen, nem így tesz. Ha a teremtményi alászállások teljesítése előtt, ki nem érdemelten venné fel a legfőbb hatalmat, akkor a helyi világegyetemben a paradicsomi személyiségek visszavonulnának. De ilyen az idő és tér teremtszösszességében eddig még nem történt.

21:3.3 (237.5) A teremtség ténye egyúttal a fennhatóság teljességét is jelenti, azonban a mihályok a tapasztalati úton való kiérdeklést választják, s ezáltal fenntartják az adott helyi világegyetemi kormányzathoz tartozó összes paradicsomi személyiséggel való teljes körű együttműködést. Nem ismerünk egyetlen olyan Mihályt sem, aki másként cselekedett volna; de megtehetnék ezt is, mert ők valóban szabad akaratú Fiak.

21:3.4 (237.6) Egy Teremtő Fiú hatásköre valamely helyi világegyetemben hat, esetleg hét tapasztalási jellegű megnyilatkozási szakaszon megy át. Ezek megjelenési sorrendje a következő:

21:3.5 (237.7) 1. Első helyettesi hatáskör — a Teremtő Fiú által gyakorolt egyes és átmeneti hatáskör azt megelőzően, hogy a vele társult Alkotó Szellem révén megszerzi a személyes értékeket.

21:3.6 (237.8) 2. Együttes helyettesi hatáskör — a paradicsomi pár közös uralkodása azt követően, hogy a Világegyetemi Anyaszellem személyisége megjelent.

21:3.7 (238.1) 3. Kibővülő helyettesi hatáskör — a Teremtő Fiú kiteljesedő hatásköre a hét teremtményi alászállási időszakban.

21:3.8 (238.2) 4. A legfőbb hatáskör — a hetedik alászállás teljesítését követően elnyert szilárd fennhatóság. A Nebadonban a legfőbb hatáskör Mihály urantiai alászállásának teljesítésétől számítható. Ez a ti bolygóidőtokben mérve alig több mint ezerkilencszáz év óta áll fenn.

21:3.9 (238.3) 5. Kibővülő legfőbb hatáskör — a fény és élet korszakának a teremtményi területük többségén való beköszöntére épülő, erősödő kapcsolatrendszer. E szakasz a helyi világegyetemek jövőjének része.

21:3.10 (238.4) 6. Háromsági hatáskör — melyet azt követően gyakorol, hogy a teljes helyi világegyetem elérte a fény és élet korszakát.

21:3.11 (238.5) 7. Ismeretlen hatáskör — a jövőbeli világegyetemi korszak ismeretlen kapcsolatrendszere.

21:3.12 (238.6) Egy megtervezett helyi világegyetem esetében az első helyettesi hatáskör elfogadásával a Teremtő Mihály esküt tesz a Háromságnak, hogy a legfőbb hatáskört addig nem gyakorolja, amíg a hét teremtményi alászállást nem teljesítette és azt el nem fogadták a felsőbb-világegyetem urai. De ha egy Mihály Fiú saját akaratából nem lenne képes ilyen ki nem érdemelt hatáskört gyakorolni, akkor értelmetlen dolog lenne arra esküdni, hogy nem tesz ilyet.

21:3.13 (238.7) A Teremtő Fiú még az alászállást megelőző korszakokban is gyakorlatilag a legfelsőbb hatáskörben irányítja a területét, ha annak semelyik részében sincs ellenvélemény. Korlátozott mértékű vezetés aligha nyilvánulhatna meg, ha a fennhatóságot soha senki nem vonná kétségbe. Az alászállást még nem teljesített Teremtő Fiú által gyakorolt legfőbb hatáskör valamely világegyetemben lázadás nélkül sem több, mint egy olyan világegyetemben, ahol van lázadás; de első ránézésre a hatásköri korlátok nem nyilvánvalók; közelebbről megvizsgálva viszont igen.

21:3.14 (238.8) Ha egy Teremtő Fiú fennhatóságát vagy kormányzását kétségbe vonják, támadják vagy veszélyeztetik, akkor az ő örök kötelessége, hogy fenntartsa, védelmezze, megvédje, és ha szükséges, visszavonja a személyes teremtését. Az ilyen Fiaknak csak a saját teremtményeik vagy az általa választott felsőbb lények okozhatnak nehézséget vagy gondot. Arra következtethetünk, hogy a „felsőbb lények”, vagyis a helyi világegyetemi szint felettiek esetében kevésbé valószínű, hogy gondot okoznak a Teremtő Fiúnak, és ez így is van. De okozhatnának, ha úgy akarnák. Az erény a személyiségből eredően akarati jellegű; a szabad akarattal rendelkező teremtmények esetében a pártatlanság nem eredendően belőlük magukból fakadó jelenség.

21:3.15 (238.9) Az alászállási létpálya teljesítését megelőzően a Teremtő Fiú bizonyos, saját maga által vállalt hatásköri korlátok között uralkodik, azonban az alászállási szolgálat teljesítését követően a tényleges tapasztalása folytán az ő sokféle teremtményének formájában és hozzájuk hasonlóvá váltan uralkodik. Amint egy Teremtő már hétszer alászállt a teremtményei közé, amint az alászállási létpályáját befejezte, akkor véglegesen elnyerte a világegyetemi fennhatóságot; Tökéletes Fiúvá, önálló és legfőbb uralkodóvá lett.

21:3.16 (238.10) Egy helyi világegyetemben a legfőbb hatáskör megszerzésének módja az alábbi hét tapasztalási jellegű lépés megtételét jelenti:

21:3.17 (238.11) 1. Tapasztalati úton el kell jutnia a lények hét teremtményi szintjére a megtestesülési alászállás eljárásán keresztül az adott szinten lévő teremtményekhez nagyon hasonló alakban.

21:3.18 (238.12) 2. Tapasztalási értelemben el kell köteleznie magát a paradicsomi Istenség hétszeres akarata minden egyes szakaszának amint az a Hét Tökéletes Szellemben megtestesült.

21:3.19 (239.1) 3. A teremtményi szinteken mind a hét tapasztaláson át kell esnie egyidejűleg azzal, hogy magát a paradicsomi Istenség hét akarata egyikének alárendeli.

21:3.20 (239.2) 4. Minden egyes teremtményszinten tapasztalásilag be kell mutatnia a teremtményi élet csúcsát a paradicsomi Istenségnek és minden világegyetemi értelemnek.

21:3.21 (239.3) 5. Minden egyes teremtményszinten tapasztalásilag ki kell nyilvánítania az Istenség hétszeres akaratának egyik szakaszát az alászállási szint és minden világegyetem számára.

21:3.22 (239.4) 6. Megélés által egyesítenie kell a hétszeres teremtményi tapasztalást azzal a hétszeres tapasztalással, hogy az Istenség természete és akarata kinyilatkoztatásának szenteli magát.

21:3.23 (239.5) 7. Új és magasabb szintű kapcsolatot kell kialakítania a Legfelsőbb Lénnel. E Teremtő-teremtmény tapasztalás teljességének tükröződése megnemesíti a Legfelsőbb Isten felsőbb-világegyetemi valóságát és a Mindenható Legfelsőbb tér-idő fennhatóságát, valamint ténylegessé teszi a paradicsomi Mihály helyi világegyetemi legfőbb hatáskörét.

21:3.24 (239.6) Azzal, hogy egy helyi világegyetemben a fennhatóság kérdését véglegesen rendez, a Teremtő Fiú nemcsak tanúbizonyságát adja a vezetésre való alkalmasságának, hanem

kinyilvánítja a paradicsomi Istenségek természetét és bemutatja azok hétszeres beállítottságát is. Az Atya elsőségének véges megértése és teremtményi elismerése képezi a lényegét a Teremtő Fiú azon kalandjának, amikor vállalja, hogy a teremtményeinek alakját és tapasztalásait magára veszi. Ezen elsődleges paradicsomi Fiak az Atya szeretetteljes természetének és üdvös fennhatóságának valódi kinyilatkoztatói, s itt ugyanazon Atyáról van szó, aki a Fiúval és a Szellemmel közösen, minden hatalom, személyiség és kormányzat egyetemes feje szerte a világegyetemi területeken.

4. A mihályi alászállások

21:4.1 (239.7) Az alászálló Teremtő Fiak hét csoportba sorolhatók, és ezen osztályozás alapja az, hogy hányszor adományozták magukat a területük teremtményeinek. Vannak közöttük olyanok, akik még csak az első tapasztaláson estek át, s vannak olyanok, akik a további öt, egymást követő alászállási területet is megismerték részben vagy egészben, míg a többiek már elérték a teremtményi-teremtői tapasztalás hetedik és végső szakaszát.

21:4.2 (239.8) Az Avonal alászállások mindig a halandói húsvér testhez hasonló formában történnek, azonban a Teremtő Fiú hét alászállása egyúttal azt is jelenti, hogy meg kell jelennie a lények hét teremtményi szintjén és ki kell nyilatkoztatnia az Istenség akaratának és természetének hét elsődleges kifejeződését. Az összes Teremtő Fiú kivétel nélkül hét alkalommal adja át magát a teremtetett gyermekeinek még azelőtt, hogy a végleges és legfőbb hatáskört megkapná a maga teremtetette világegyetemben.

21:4.3 (239,9) Bár e hét alászállás a különböző övezetekben és világegyetemekben más és más lehet, azért annak mindig része a halandó-alászállási kaland. A végső alászállás során a Teremtő Fiú úgy jelenik meg valamely lakott világon, mint az ottani fejlettebb halandói fajok egyikének tagja, mégpedig rendszerint annak a faji csoportnak a tagjaként, mely a legnagyobb mértékben részesült az ádámi fajta genetikai örökségéből, mely emberfaját előzőleg abból a célból hozták el az állati eredetű népekhez, hogy azok fizikai állapotát feljavítsák. Egy paradicsomi Mihály a hét alászállási létpályája során csak egyszer születik asszonytól, mint ahogy a betlehemi gyermek esetében az írásotok arról beszámol. Csak egyszer él és hal meg úgy, mint a saját akarattal rendelkező, evolúciós eredetű teremtmények legalacsonyabb rendjébe tartozó lény.

21:4.4 (239,10) Minden egyes alászállását követően a Teremtő Fiú visszatér az „Atya jobbáéhoz”, hogy ott az Atya elfogadja az alászállás teljesítését és hogy megkapja tőle a világegyetemi szolgálat következő szakaszára való felkészüléshez szükséges utasításokat. A hetedik és utolsó alászállást követően a Teremtő Fiú megkapja az Egyetemes Atyától a világegyeteme feletti legfőbb hatáskört és fennhatóságot.

21:4.5 (240,1) Feljegyezték, hogy a bolygótokon az utolsó alászállását teljesítő isteni Fiú olyan paradicsomi Teremtő Fiú volt, aki már előzőleg teljesítette az alászállási létpályájának hat szakaszát; következésképp, amikor megvált attól az élettől, melyet tudatosan vett fel megtestesült életként az Urantián, akkor igazat szólhatott és szólt is, amikor azt mondta, „Bevégeztetett” — és ez szó szerint így igaz. Halála az Urantián kiteljesítette az ő alászállási létpályáját; ez volt az

utolsó lépés a paradicsomi Teremtő Fiúként tett szent esküjének teljesítésében. Amint e tapasztalást megszerezték, az ilyen Fiak már legfőbb világegyetemi uralkodók; többé már nem úgy kormányoznak, mint az Atya helyettesei, hanem a saját jogukon és nevükben, mint „Királyok Királyai és Uraknak Urai”. Néhány nevesített kivételtől eltekintve a hétszer alászállt Fiak korlátlanul a legelső a saját világegyetemükben. Az ő helyi világegyetemét illetően „minden hatalom a mennyben és a földön” e győzelmes, királyszékre emelt Tökéletes Fiúnak adatott át.

21:4,6 (240,2) Az alászállási küldetéseiket teljesített Teremtő Fiakat már külön rendként ismerik el, mégpedig hétszeresen Tökéletes Fiakként. Személyükben a Tökéletes Fiak azonosak a Teremtő Fiakkal, azonban olyan különleges alászállási tapasztaláson mentek keresztül, hogy kézenfekvő dolog külön rendnek venni őket. Amikor egy Teremtő alászállásra vállalkozik, akkor egy valódi és végleges hatású változásnak kell végbemennie. Igaz, hogy az alászálló Fiú még mindig ugyanúgy egy Teremtő, viszont a természetéhez hozzáadódott a teremtményi tapasztalás, mely örökre elválasztja őt a Teremtő Fiú isteni szintjétől és felemeli a Tökéletes Fiú tapasztalás által fejlődő síkjára, egy olyan személyére, aki teljesen kiérdemelte valamely világegyetem feletti irányítás és az annak világi feletti igazgatás jogát. Az ilyen lények megtestesítik mindazt, ami megszerezhető az isteni örökségből és magukba foglalják mindazt, ami a tökéletesített-teremtményi tapasztalásból nyerhető. Miért kellene az embernek azon keseregnie, hogy milyen alacsonyrendű a származása és milyen kényszeredett az evolúciós létpályája, amikor maguk az Istenek is átmennek egy azzal egyenértékű tapasztaláson mielőtt olyannak tekinthetővé

válnak, aki tapasztalatilag kiérdemelte, valamint véglegesen és teljesen képessé vált arra, hogy a világegyetemi területe felett uralkodjon!

5. A Tökéletes Fiak viszonya a világegyetemhez

21:5.1 (240.3) A Tökéletes Mihály hatalma korlátlan, mert a paradicsomi Háromsággal megtapasztalt közösségből ered, és megkérdőjelezhetetlen is, mert ténylegesen olyan tapasztalásból származik, mint amelyet a neki alárendelt teremtmények is ismernek. Egy hétszeres Teremtő Fiú hatáskörének jellege legfőbbnek minősül, mert:

21:5.2 (240.4) 1. Magába foglalja a paradicsomi Istenség hétszeres nézőpontját.

21:5.3 (240.5) 2. Megtestesíti a tér-idő teremtmények hétféle beállítottságát.

21:5.4 (240.6) 3. Tökéletes rendezett egészbe foglalását alkotja a paradicsomi hozzáállásnak és a teremtményi nézőpontnak.

21:5.5 (240.7) Ez a tapasztalásban kibontakozó hatáskör teljes egészében magába foglalja a Hétszeres Isten isteniségét, mely a Legfelsőbb Lényben teljesedik ki. A hétszeres Fiú személyes hatásköre hasonló az egykor-majd-teljessé-váló Legfelsőbb Lény jövőbeli fennhatóságához, mely a lehető legnagyobb mértékben magába foglalja az adott tér-idő keretek között megnyilvánulható, paradicsomi-háromsági hatalmat és hatáskört.

21:5.6 (240.8) Azzal, hogy a Mihály Fiú megszerzi a helyi világegyetemi legfőbb hatáskört, egyúttal elveszti azon

képességét és a lehetőséget, hogy teljesen új fajtájú teremtménylényeket teremtsen a jelen világegyetemi korszakban. Azonban a Tökéletes Fiú e vesztesége, vagyis az, hogy nem hozhatja létre lények új rendjeit, semmilyen értelemben nem ütközik azzal az életkimunkálási tevékenységgel, mely feladat teljesítése már megkezdődött és a megszabott módon folyik; a világegyetemi evolúció nagyszabású programjának kivitelezése megszakítás nélkül, töretlenül folytatódik. A legfőbb hatáskör megszerzése egyúttal annak a személyes elkötelezettségnek a felelősségét is jelenti, hogy a Tökéletes Fiú segíti és igazgatja mindazt, amit már megtervezett és megteremtett, továbbá amit ezt követően azok hoznak létre, akiket megtervezett és megteremtett. Idővel a különféle lényeknek csaknem végtelen evolúciója alakulhat ki, de az értelmes teremtmények teljesen új mintája vagy fajtája innentől fogva és közvetlenül már nem a Tökéletes Fiútól ered. Bármely helyi világegyetem esetében ez a végleges igazgatási rend megindításának első lépése, a kezdete.

21:5.7 (241.1) A hétszeresen alászállt Fiú felemelkedése a világegyetemének megkérdőjelezhetetlen hatáskörére jelenti a kezdetét a korszakos bizonytalanság és a viszonylagos zavar lezárulásának. Ezen eseményt követően felbomlik minden, ami idővel nem alakítható szellemivé; elpusztul minden, ami idővel nem hangolható össze a mindenségrendi valósággal. Amint már a végtelen irgalom és a leírhatatlan türelem sem képes a területek saját akarattal bíró teremtményeinek hűségét és odaadását elnyerni, előtérbe kerül az igazságosság és a pártatlanság. Amit az irgalom nem képes helyreállítani, azt az igazságosság megsemmisíti.

21:5.8 (241.2) A Tökéletes Mihályok a főhatalmú uralkodóként való beiktatásukat követően válnak a helyi világegyetemükben legfőbbekké. Az uralkodásukkal összefüggő kevés korlát bizonyos erők és személyiségek mindenségrendi előlétezéséből ered. Egyébként e Tökéletes Fiak hatásköre, felelőssége és igazgatási jogköre a saját világegyetemükben a legfelsőbb szintű; Teremtőkként és Istenekként gyakorlatilag minden dologban ők a legfőbbek. Az ő bölcsességüket senki másé nem múlja felül az adott világegyetem működésével kapcsolatos kérdésekben.

21:5.9 (241.3) Miután a helyi világegyetemben elnyerte a végleges fennhatóságot, a paradicsomi Mihály az ő működési területén az összes többi Istenfi felett teljes ellenőrzést gyakorol, és az adott terület igényei szerint szabadon kormányoz. A Tökéletes Fiú akarata szerint megváltoztathatja a lakott bolygók szellemi megítéltetési rendjét és evolúciós fejlődési menetét. E Fiak a saját akaratuknak megfelelően készítenek és hajtanak végre terveket a sajátos bolygói igényekkel összefüggésben, különösen azon világok esetében tesznek így, ahol maguk is megfordultak és még inkább igaz ez azon világ esetében, ahol az utolsó alászállásukra sor került, vagyis a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban való megtestesülés bolygója esetében.

21:5.10 (241.4) Úgy tűnik, hogy a Tökéletes Fiak tökéletes közléscserét folytatnak az alászállási világokkal, és nemcsak azokkal, ahol személyesen is megfordultak, hanem azokkal is, ahová Ítélező Fiú szállt alá. E kapcsolatot a saját szellemi jelenlétük, az Igazság Szelleme révén tartják fenn, melyet képesek „minden húsvér lényhez elküldeni”. E Tökéletes Fiak

töretlen kapcsolatban állnak az Örökkévaló Anya Fiúval is a minden dolog középpontjában. Láthatatlan kötelék fűzi össze őket, mely fentről, az Egyetemes Atyától indul és egészen az idő területein lévő bolygókon élő, alacsonyrendű fajokig ér el.

6. A Tökéletes Mihályok rendeltetése

21:6.1 (241.5) Senki sincs, aki megkérdőjelezhetetlen felsőbbiséggel tárgyalhatná a helyi világegyetemek hétszeresen Tökéletes Urainak akár a természetét, akár a végső rendeltetését; mindazonáltal mi mindannyian sokat töprengünk ezeken a dolgokon. Nekünk azt tanították, és ezt is hisszük, hogy minden egyes paradicsomi Mihály a származására vonatkozó kettős istenségkép abszolútja; így az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú végtelenségének tényleges szakaszait testesíti meg. A mihályok szükségképpen részlegesek a teljes végtelenséghez képest, azonban valószínűleg abszolútok az eredetüket érintő végtelenség-rész vonatkozásában. Ugyanakkor a jelen világegyetemi korszakban végzett munkájukat szemlélve semmi olyat nem érzékelünk, ami a végest meghaladná; minden, a végest meghaladó esetleges képességük ezért szükségképpen még bennük rejlik, ez idáig ismeretlen.

21:6.2 (242.1) A teremtmény-alászállási létpályák teljesítése és a világegyetemi legfőbb hatáskör elérése szükségképpen azt jelzi, hogy a mihályi véges-cselekvési képességek felszabadítása kiteljesedett és a végest meghaladó szolgálatra való képesség megjelent. E vonatkozásban megjegyezzük, hogy az ilyen Tökéletes Fiak a teremtménylények új fajtáinak létrehozására ekkor már csak korlátozott lehetőséget kapnak,

mely korlátozást kétségkívül az teszi szükségessé, hogy a véges-feletti képességeik szabadon használhatóvá váltak.

21:6.3 (242.2) Igencsak valószínű, hogy ezen egyelőre még ismeretlen teremtői hatalom a jelen világegyetemi korszakban végig rejtve marad. Úgy gondoljuk azonban, hogy valamikor a távoli jövőben, a már most mozgásban lévő külső térben, a hétszeresen Tökéletes Fiú és a hetedik-szakaszú Alkotó Szellem közötti kapcsolat elérheti az abszonit szolgálati szintet is és egyúttal új dolgok, jelentéstartalmak és értékek is megjelenhetnek a végleges világegyetemi jelentőségű tapasztalás-meghaladó szinteken.

21:6.4 (242.3) Éppen úgy, ahogyan a Legfelsőbb Istensége tapasztalásban kibontakozó szolgálat révén ténylegessé válik, úgy teszik személyessé a Teremtő Fiak a kifürkészhetetlen természetükben eredendően bennük rejlő paradicsomi-isteniségi képességeket. Az Urantián való tartózkodása során Krisztus Mihály azt mondta, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” És mi hisszük, hogy az örökkévalóságban a mihályok szó szerint arra rendeltettek, hogy ők legyenek „az út, az igazság és az élet”, akik minden világegyetemi személyiség számára örökön mutatják a legfelsőbb isteniségtől a végleges abszonitumon keresztül az örökkévaló istenség-véglegesség felé vivő utat.

21:6.5 (242.4) [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

22. írás

Az Isten Háromságot-elért Fiai

22:0.1 (243.1) **AZ ISTENFIAKNAK** nevezett lények három csoportba sorolhatók. Az alászálló és a felemelkedő fiúi rendek mellett van egy harmadik is, az Isten Háromságot-elért Fiainak rendje. A háromságot-elért fiúi rend további három elsődleges osztályra bontható a megismerhető és az ismeretlen személyiségek számos fajtájának eredete szerint. Ezen elsődleges osztályok:

22:0.2 (243.2) **1. Istenségi-háromságot elért Fiak.**

22:0.3 (243.3) **2. Háromságba-foglalt Fiak.**

22:0.4 (243.4) **3. Teremtényi-háromságot elért Fiak.**

22:0.5 (243.5) Származásuktól függetlenül az Isten minden Háromságot-elért Fia egyaránt háromságivá válási tapasztalást élt meg, vagy a származása okán vagy a később elért Háromságba foglalási tapasztalás eredményeként. Az istenségi-háromságot elért Fiakkal e beszámolómban nem foglalkozunk; emiatt ez az ismertetés a másik két csoportról, leginkább pedig az Isten Háromságba-foglalt Fiairól szól.

1. A Háromságba-foglalt Fiak

22:1.1 (243.6) Minden Háromságba-foglalt fiú eredendően kettős vagy egyes származású, azonban a Háromságba foglalást követően örökre a háromsági szolgálatnak és feladatnak szentelik magukat. E testület ebben a bemutatásban és a felsőbb-világegyetemi szolgálatra való szerveződést tekintve hét személyiségi rendből áll:

22:1.2 (243.7) **1. Fenséges Hírvivők.**

22:1.3 (243.8) 2. Nagytekinélyűek.

22:1.4 (243.9) 3. Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

22:1.5 (243.10) 4. Háromságot-elért Felügyelők.

22:1.6 (243.11) 5. Háromságot-elért Követek.

22:1.7 (243.12) 6. Mennyei Oltalmazók.

22:1.8 (243.13) 7. Magas Fiú-segéddek.

22:1.9 (243.14) E hét személyiségcsoport három nagyobb osztályba is rendezhető az eredetük, a természetük és a rendeltetésük szerint: a Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak, a Kiválasztott Háromságot-elért Fiak és a Tökéletes Háromságot-elért Fiak.

22:1.10 (244.1) A Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak — a Fenséges Hírvivők, a Nagytekinélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak — mindannyian Igazítóval egygyé kapcsolódott felemelkedő halandók, akik elérték a Paradicsomot és felvétettek a Végleges Testületbe. De ők nem véglegességet elért lények; amint Háromságba foglaltattak, a nevüket törölték a véglegességet elért lények nyilvántartásából. E rend új fiai különleges felkészítő tanfolyamokon vesznek részt egy viszonylag rövid időtartamban a Nappalok Örökkévalónak felügyelete alatt álló Havona-körök központi bolygóin. Ezt követően a Nappalok Elődeinek szolgálatára jelölik ki őket a hét felsőbb-világegyetemben.

22:1.11 (244.2) A Kiválasztott Háromságot-elért Fiak közé tartoznak a Háromságot-elért Felügyelők és a Háromságot-elért Követek.

Ők bizonyos evolúciós szeráfok és átvitt köztes teremtmények közül kerülnek ki, akik áthaladtak a Havonán és elérték a Paradicsomot, továbbá vannak köztük a Fiúval és a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók is, akik hasonlóképpen felemelkedtek a Fény és Élet központi Szigetéhez. Miután a paradicsomi Háromság befogadta őket, és miután egy rövid felkészítésen részt vettek a Havonában, a Kiválasztott Háromságot-elért Fiakat beosztják a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz.

22:1.12 (244.3) A Tökéletes Háromságot-elért Fiak. A Mennyei Oltalmazók és mellérendelt társaik, a Magas Fiú-segédék a kétszeres háromságot-elért személyiségek egy különleges csoportját alkotják. Ők a Paradicsom-Havona személyiségek vagy a tökéletessé lett halandók azon teremtményi-háromságot elért fiai, akik már régóta kitűntek a Végleges Testületben. E teremtményi-háromságot elért fiak némelyikét, azt követően, hogy szolgáltak a Hét Tökéletes Szellem Legfőbb Végrehajtói mellett és a Háromsági Tanító Fiak alatt, újra háromságivá teszi (Háromságba foglalja) a paradicsomi Háromság és ezután megbízzák őket a Nappalok Elődeinek bíróságain Mennyei Oltalmazóként és Magas Fiú-segédként való szolgálattal. A Tökéletes Háromságot-elért Fiakat minden további felkészítés nélkül közvetlenül rendelik felsőbb-világegyetemi szolgálatra.

22:1.13 (244.4) A háromsági eredetű társaink — a Bölcsesség-tökéletesítők, az Isteni Tanácsosok és a Világegyetemi Ítéltők — száma állandó, viszont a Háromságba-foglalt fiak száma folyamatosan nő. A Háromságba-foglalt fiaknak mind a hét rendjét a hét felsőbb-világegyetemi kormányzat egyikének tagjává nevezik ki, és minden egyes felsőbb-világegyetemben

pontosan azonos számban szolgálnak; eddig még egy sem veszett el soha. A Háromságba-foglalt lények sohasem tévednek meg; esetleg átmenetileg megbotlanak, azonban eddig még egyikükről sem bizonyosodott be, hogy megsértette volna a felsőbb-világegyetemi kormányokat. A Méltóságra emelkedett Fiak és a Kiválasztott Fiak eddig még sohasem hibáztak az orvontoni szolgálatban, de a Tökéletes Háromságot-elért Fiak néha bizony hoztak rossz döntést és ezzel átmeneti zavart is okoztak.

22:1.14 (244.5) A Nappalok Elődeinek felügyelete alatt mind a hét rend nagymértékben önálló csoportként működik. Szolgálati feladatkörük kiterjedt; a Tökéletes Háromságot-elért Fiak nem hagyják el a szolgálati helyük felsőbb-világegyetemét, azonban a Háromságot-elért társaik a nagy világegyetemet járják, az idő és tér evolúciós világaitól a Paradicsom örökkévaló Szigetéig utazva. Bármelyik felsőbb-világegyetemben működhetnek, de ennek során mindig a számukra eredetileg kijelölt felsőbb-világegyetem kormányzatának tagjaként cselekednek.

22:1.15 (244.6) A Háromságba-foglalt fiak láthatólag állandó megbízatást kaptak a hét felsőbb-világegyetembeli szolgálatra; e kijelölés bizonyosan a jelen világegyetemi korszakra vonatkozik, de arról nincs tudomásunk, hogy ez az örökkévalóságban is így lenne.

2. A Fenséges Hírvivők

22:2.1 (245.1) A Fenséges Hírvivők a Háromságot-elért Fiak felemelkedői csoportjába tartoznak. Ők a tökéletessé lett halandók olyan osztályát alkotják, akik kiálltak lázadást vagy ezzel egyenértékűen, de másként bizonyították a személyes

hűségüket; mindegyikük átesett valamilyen meghatározott, világegyetemi hűségpróbán. A paradicsomi felemelkedésük során valamikor szilárdan helytálltak és hűek maradtak akkor is, amikor a feletteseik hűtlenekké váltak, és némelyikük még e pártos vezetők helyében is tevékenyen és hűségesen működött.

22:2.2 (245.2) E felemelkedő halandók a hűség és az elhivatottság ilyen személyes bizonyosságával haladnak keresztül a Havonán az idő zarándokainak áradatában, elérik a Paradicsomot, onnan végzősként kikerülnek és felvétetnek a Végleges Testületbe. Ezután a paradicsomi Háromság titkos ölelésében háromságivá válnak, majd pedig megbízást kapnak arra, hogy társuljanak a Nappalok Elődeivel a hét felsőbb-világegyetem kormányzati igazgatásában.

22:2.3 (245.3) Minden, felkeléssel kapcsolatos tapasztalattal rendelkező felemelkedő halandóból, aki a kitört lázadás ellenére is hűségesen működik, előbb-utóbb felsőbb-világegyetemi szolgálatot ellátó Fenséges Hírvivő válik. Ugyanez vár minden olyan felemelkedő teremtményre is, aki hatékonyan megelőzi a vétekből, a rosszból vagy a bűnből táplálkozó ilyen felfordulásokat; mert azt a tevékenységet, mely a lázadás megelőzésére irányul vagy arra, hogy a világegyetemi válsághelyzetben felsőbb állhatatosságot eredményezzen, még értékesebbnek tartják annál, mint hogyha valaki hűséges marad a tényleges lázadás ellenére is.

22:2.4 (245.4) A rangidős Fenséges Hírvivőket az idő és tér olyan felemelkedő halandói közül választották ki, akik ott voltak a Paradicsomra elsőként érkezők között, sokuk éppen Grandfanda idején haladt át a Havonán. De a Fenséges

Hírvivők első háromságivá-tételére addig nem került sor, amíg a jelöltek testületében nem képviseltette magát a hét felsőbb-világegyetem mindegyike. A Paradicsomon ilyen minőséget utolsóként elért csoportban a Nebadon helyi világegyetemből származó felemelkedő zarándokok is voltak.

22:2.5 (245.5) A Fenséges Hírvivőket a paradicsomi Háromság hétszázazres osztályokba foglalja, minden egyes felsőbb-világegyetemhez százezret jelölnek ki. Csaknem egybillió Fenséges Hírvivő teljesít szolgálatot az Uverszán, és minden okunk megvan azt hinni, hogy a hét felsőbb-világegyetem mindegyikében pontosan ugyanennyi a számuk.

22:2.6 (245.6) Én Fenséges Hírvivő vagyok, és az urantiaiak számára talán érdekes lehet, hogy a halandói tapasztalásom társa és bajtársa szintén győztesen állta ki a nagy próbát, és hogy bár sokszor és hosszú ideig voltunk külön a Havona felé vezető felemelkedésünk alatt, mégis ugyanazon hétszázazres csoportba kerültünk, és hogy a Vicegeringtonon való ott tartózkodásunk alatt szoros és szeretetteljes közösséget alkottunk. Végül megbízatást kaptunk és együtt kijelöltek minket az orvontoni Uverszára, és gyakran együtt küldenek ki bennünket a két Hírvivő szolgálatát igénylő feladatok elvégzésére.

22:2.7 (245.7) A Fenséges Hírvivők csakúgy, mint minden Háromságba-foglalt fiú, a felsőbb-világegyetemi tevékenységek mindenféle szakaszával kapcsolatos feladatokat végezhetnek. Állandó kapcsolatban állnak a központjukkal a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés-szolgálaton keresztül. Fenséges Hírvivők szolgálnak minden felsőbb-világegyetemi övezetben és gyakran hajtanak végre küldetéseket a helyi

világegyetemek, sőt az egyes bolygók számára is, miként ez alkalommal én magam is így teszek.

22:2.8 (245.8) A felsőbb-világegyetemi bíróságokban a Fenséges Hírvivők az egyének és a bolygók védőiként tevékenykednek, amikor a megítéltetésükre sor kerül; a Nappalok Tökéletességeit is segítik a nagyövezet ügyeinek igazgatásában. Csoportként a legmagasabb beosztást felsőbb-világegyetemi megfigyelőkként érik el. A különböző központi világokon és a fontosabb világokon a Nappalok Elődeinek hivatalos megfigyelőiként állomásoznak. Kijelölés alapján tanácsadóként is szolgálnak a tartózkodási helyük szférájának ügyeit intéző hatóságok mellett. A hírvivők tevékeny részt vállalnak a halandói fejlődés felemelkedési rendjének minden szakaszában. A halandói eredetű társaikkal biztosítják a felsőbb-világegyetemi kormányzatoknak az alászálló Istenfiak terveit állásával és kivitelezésével való szoros és személyes kapcsolatát.

22:2.9 (246.1) A Fenséges Hírvivők teljesen tudatában vannak a teljes felemelkedői létpályájuknak, és ez az oka annak, hogy miért olyan hasznos és rokonszenves segédkezők, megértő hírvivők abban a szolgálatban, melyet a tér bármely világa és az idő bármely teremtménye számára teljesítenek. Mihelyt kiszabadultok a húsvér testből, szabadon és hozzáértően érintkeztek majd velünk, hiszen mi a tér minden evolúciós világán élő minden fajtól származunk, vagyis azoktól a halandó fajoktól, akikben Gondolatigazító lakozik és akik később velük egygyé kapcsolódnak.

3. A Nagytekinélyűek

22:3.1 (246.2) A Nagytekingintélyűek, a Méltóságra emelkedett Háromságot-elért Fiak második csoportja mind Igazítóval egygyé kapcsolódott, halandó-eredetű lényből áll. Ezek olyan tökéletessé lett halandók, akik felsőbb rendű igazgatási képességekkel rendelkeznek és tanúbizonyságát adták kivételes irányítási tehetségüknek végig a felemelkedői létpályájuk során. Ők alkotják a tér továbbélő halandóiból származó igazgatási képesség színe-javát.

22:3.2 (246.3) Hetvenezer Nagytekingintélyű lesz háromságivá minden egyes háromsági kapcsolatban. Bár a Nebadon helyi világegyetem viszonylag fiatal teremtrész, mégis vannak képviselői az ezen rendbe tartozó, nemrégén háromságivá tett osztályban. Az Orvontonban jelenleg több mint tízmilliárd ilyen gyakorlott intéző működik. A mennyei lények minden külön rendjéhez hasonlóan ők is saját székhelyet tartanak fenn az Uverszán, és miként a többi Háromságba-foglalt fiúnak, nekik is vannak tartalékosaik az Uverszán, mely az orvontonbeli rendjük központi irányító testületként működik.

22:3.3 (246.4) A Nagytekingintélyűek intézőként való működésének nincsenek korlátai. Ők a Nappalok Elődeinek mindenütt jelenlévő és mindig hatékonyan tevékenykedő ügyintézői. Szolgálnak bármely szférán vagy bármely lakott bolygón, és bármilyen tevékenységi szakaszban a hét felsőbb-világegyetem bármelyikében.

22:3.4 (246.5) Léven, hogy kiváló igazgatási bölcsességgel és szokatlanul hatékony ügyintézői képességekkel rendelkeznek, e ragyogó lények látják el az igazság szolgálatát a felsőbb-világegyetemi ítélőszékek érdekében; elősegítik az igazságszolgáltatást és a nem helyénvaló dolgok helyreállítását

az evolúciós világegyetemekben. Ezért, ha valaha is a rossz ítélőképességetek miatt felelősségre vonnak benneteket miközben az elrendelt mindenségrendi fejlődésetek keretében bolygók és szférák során keresztül felfelé haladtok, aligha valószínű, hogy igazságtalanság ér benneteket, lévén a vádlóitok egykor olyan felemelkedő teremtmények voltak, akik személyesen is ismerik annak a létpályának minden egyes lépését, melyen áthaladtatok és amelyen éppen akkor haladtok.

4. Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak

22:4.1 (246.6) Az Ismeretlen Nevűek és Származásúak alkotják a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak harmadik és utolsó csoportját; ők azok a felemelkedő lelkek, akik az istenimádat képességét magasabb szintre fejlesztették annál, mint amit az idő és tér világairól jövő evolúciós fajok minden más fiai és leányai elértek. Az Egyetemes Atya örökkévaló céljának olyan szellemi fogalmát ragadták meg, mely viszonylagosan meghaladja azt a szintet, amelyre a névvel vagy számmal ellátott evolúciós teremtmények felfogása kiterjed; innen ered az elnevezés, hogy Ismeretlen Nevűek és Származásúak. Pontosabb fordításban a nevük az lenne, hogy „Nevet és Származást Meghaladottak”.

22:4.2 (247.1) E fiúrendet a paradicsomi Háromság hétezres csoportokban foglalja magába. Az uverszai feljegyzések szerint több mint százmillió ilyen fiú rendelkezik kinevezéssel az Orvontonban.

22:4.3 (247.2) Lévén, hogy az Ismeretlen Nevűek és Származásúak a túlélő fajok felsőbb szellemi elméi, ezért különösen alkalmasak arra, hogy döntést hozzanak és véleményt alkossanak olyan

esetben, amikor a szellemi nézőpont kifejtése kívánatos, és amikor a felemelkedési létpályával kapcsolatos tapasztalatok alapvető fontosságúak ahhoz, hogy a vizsgált nehézséggel összefüggésben felmerült kérdéseket megfelelően tisztázni lehessen. Ők az Orvonton legfőbb esküdtjei. Egy rosszul működtetett esküdtszéki rendszer többé-kevésbé siralmas eredményre vezethet az igazságszolgáltatásban némely világban, azonban az Uverszán és annak kiterjesztett ítélőszékei a kifejlődött szellemi gondolkodásmód legfelsőbb rendű fajtáját képviselőket alkalmazzuk esküdt-bíráként. Bármely kormánzatnak a megítéltetési tevékenység a legmagasabb rendű feladatköre, és az ítélethozatallal megbízott személyeket a legtapasztaltabb és legmegértőbb egyének legnagyobbjai és legnemesebbjei közül kell kiválasztani.

22:4.4 (247.3) A Fenséges Hírvivők, a Nagytekingintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak háromsági osztályaiba való felvételre jelentkezők kiválasztása magában a módszerben eredendően benne rejlik és abból feltétel nélkül következik. A paradicsomi kiválasztási eljárások semmilyen értelemben nem önkényesek. A Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak tagjainak esetében a személyes tapasztalatok és a szellemi értékek a meghatározók. Az ilyen lények hatásköre egyenlő és az igazgatási besorolásuk is azonos, viszont mindegyikük egyéniséggel rendelkezik és a jellemük is eltérő; ők nem szabványosított lények. Jellegzetesen különbözők, mégpedig attól függően, hogy a felemelkedési létpályájuk mennyire volt eltérő.

22:4.5 (247.4) Ezen a tapasztalásbeli minősítésen túl a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiakat a paradicsomi Istenségek

isteni befogadása tette háromságivá. Ezért aztán úgy tevékenykednek, mint a Háromság Állandó Fiainak mellérendelt társai, mert a Háromságba foglalás láthatólag a jövő sodrából vet ki számos, teremtménylényi megnyilvánulatlan lehetőséget. De ez csak a jelen világegyetemi korszakra igaz.

22:4.6 (247.5) E fiúi csoport főként, de nem teljesen a tér-idő halandók felemelkedési léptályájának szolgálatában érintett. Ha valamely halandó teremtmény nézőpontja kérdéses, akkor a kérdés egy Fenséges Hírvivőből, egy Nagytekinélyűből és egy Ismeretlen Nevűből és Származásúból álló felemelkedési bizottsághoz benyújtott fellebbezés során tisztázható.

22:4.7 (247.6) Ti, halandók, akik ezt az üzenetet olvassátok, talán magatok is eljuttok a Paradicsomra, eléritek a Háromságba-foglalást, és a távoli jövő korszakaiban a Nappalok Elődeinek szolgálatába léptek a hét felsőbb-világegyetem egyikében, és valamikor talán majd ti is azt a feladatot kapjátok, hogy járuljatok hozzá az igazság kinyilatkoztatásához valamely fejlődő, lakott bolygón, mint ahogy nekem is most ez a feladatom az Urantián.

5. A Háromságot-elért Felügyelők

22:5.1 (247.7) A Háromságot-elért Felügyelők nem mások, mint Kiválasztott Háromságot-elért Fiak. Nemcsak a ti fajtáitok és egyéb, túlélési értékkel rendelkező halandók kelnek át a Havonán, érik el a Paradicsomot és részesülnek egykor felsőbb-világegyetemi szolgálatra való kirendelésben a Háromság Állandó Fiai mellett, hanem a ti hűségesek szeráf őrangyalaitok és az ugyanennyire hű közteslény-társaitok is

pályázhatnak ugyanilyen háromsági elismerésre és fényes személyiségi beteljesülésre.

22:5.2 (248.1) A Háromságot-elért Felügyelők olyan felemelkedő szeráfok és átvitt köztes teremtmények, akik átjutottak a Havonán és elérték a Paradicsomot és a Végleges Testületet. Ezt követően pedig befogadta őket a paradicsomi Háromság és kijelöltette a Nappalok Elődeinek szolgálatára.

22:5.3 (248.2) A felemelkedő szeráfok közül a Háromságba foglalásra pályázók azért kapják meg ezt az elismerést, mert bátran együttműködtek valamely felemelkedő halandóval, aki felvétetett a Végleges Testületbe és ezután háromságivá lett. Az én halandói létpályám szeráfi őrangyala végig velem volt, később háromságivá lett és most az uverszai kormányhoz tartozik mint Háromságot-elért Felügyelő.

22:5.4 (248.3) Ugyanez a helyzet a köztes teremtményekkel is; sokuk felemeltetik és eléri a Paradicsomot, és a szeráfokkal együtt és ugyanezen okból, Háromságba foglaltatik és felügyelői megbízatást kap a felsőbb-világegyetemekben.

22:5.5 (248.4) A Háromságot-elért Felügyelőket a paradicsomi Háromság hetvenezres csoportokban fogadja be, és minden egyes csoport hetedrészét egy-egy felsőbb-világegyetemhez rendelik. Az Orvontonban jelenleg valamivel több mint tízmillió ilyen megbízható és magas rangú Felügyelő szolgál. Szolgálnak az Uverszán, és a nagyobb és a kisebb központi szférákon is. Munkájuk során néhány milliárdnyi szekonáfból és egyéb ügyes, felsőbb-világegyetemi személyiségből álló testület segíti őket.

22:5.6 (248.5) A Háromságot-elért Felügyelők felügyelőként kezdik a pályafutásukat, és így is folytatják a felsőbb-világegyetemi kormányzatok ügyeinek vitelében. Bizonyos értelemben ők a felsőbb-világegyetemi kormányaik tisztviselői, de nem egyénekként foglalkoznak, mint a Mennyei Oltalmazók. A Háromságot-elért Felügyelők csoportügyeket segítenek és a csoportokra vonatkozó munkatervekkel foglalkoznak. Ők a feljegyzések, tervek és intézmények felügyelői; ők a felügyelői a vállalkozásoknak, a személyiségcsoportoknak, a felemelkedési munkaterveknek, a morontia terveknek, a világegyetemi nagyterveknek és a számtalan egyéb vállalkozásnak.

6. A Háromságot-elért Követek

22:6.1 (248.6) A Háromságot-elért Követek a Kiválasztott Háromságot-elért Fiak második rendjét alkotják, és a társaikhoz, a Felügyelőkhöz hasonlóan a felemelkedő teremtmények két fajtájából kerülnek ki. Nem minden felemelkedő halandó él meg egyé kapcsolódást Igazítóval vagy az Atyával; némelyikük a Szellemmel, mások a Fiúval élnek meg ilyet. A Szellemmel és a Fiúval való egyé kapcsolódást megélt halandók némelyike eléri a Havonát és eljut a Paradicsomra is. A Paradicsomra eljutott ezen felemelkedők közül választanak ki némelyeket a Háromságba foglalásra, és időről időre hétezres osztályokban háromságivá teszik őket. Ezt követően a felsőbb-világegyetemekben a Nappalok Elődei mellé osztják be őket Háromságot-elért Követekként. Az Uverszán csaknem félmilliárdnyian vannak bejegyezve.

22:6.2 (248.7) A Háromságot-elért Követeket a havonabeli tanáraik javaslata alapján választják ki a Háromságba foglalásra. Ők az adott csoporton belül a legmagasabb rendű elmék és ezért ők a legjobban felkészültek arra, hogy segítsék a felsőbb-világegyetemi vezetőket azon világok érdekeinek megértésében és igazgatásában, mely világokból a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandók származnak. A Fiúval egygyé kapcsolódást megélt Követek nagy segítséget jelentenek nekünk ama kérdések megválaszolásában, melyek a Fiúval egygyé kapcsolódást megélt személyiségrenddel kapcsolatosak.

22:6.3 (248.8) A Háromságot-elért Követek a Nappalok Elődeinek megbízottjai kivétel nélkül minden kérdésben, minden világon vagy világegyetemben, mely a hatáskörükbe tartozó felsőbb-világegyetemben található. Különleges és fontos szolgálatokat végeznek a kisövezetek központjain, és számtalan egyéb küldetést is teljesítenek a felsőbb-világegyetemben. Ők alkotják a felsőbb-világegyetemi kormányzatok Háromságot-elért Fiainak veszélyhelyzeti vagy tartalékos testületét, és ezért sokféle feladattal megbízhatók. A felsőbb-világegyetemi ügyek kapcsán ezer és egy feladatot kapnak, de ezeket lehetetlenség az emberi elmének bemutatni, mert az Urantián folyó dolgok között nincs olyan, amely bármiképpen is hasonlítana e tevékenységekhez.

7. A háromságivá alakítás eljárása

22:7.1 (249.1) Az emberi elme számára nem tudom teljes körűen ismertetni azt a tapasztalást, mely a tökéletes és a tökéletesített szellemi lények legfelsőbb szintű teremtoi teljesítményével — vagyis a háromságivá alakítással — kapcsolatos. A háromságivá alakítás eljárása a Vicegerington és a

Szolitarington titkai közé tartozik és csakis azok számára megismerhető és felfogható, akik maguk is megtapasztalták e különleges eljárást. Ennélfogva bármely lény képtelen sikeresen bemutatni az emberi elme számára e rendkívüli jelenség természetét és értelmét.

22:7.2 (249.2) Az Istenségek mellett csak Paradicsom-Havona személyiségek és az egyes végleges testületek bizonyos tagjai vesznek részt a háromságivá alakításban. Különleges paradicsomi tökéletességű feltételek mellett e fenséges lények különleges gondolat-azonossági kalandba kezdenek, és számos alkalommal sikeresen hoznak létre egy új lényt, egy teremtményi-háromságot elért fiút.

22:7.3 (249.3) A háromságivá alakítás efféle kalandjára vállalkozó megdicsőült teremtmények csak egyetlen ilyet élhetnek át, míg a paradicsomi Istenségek számára láthatóan nincs korlátja a háromsági cselekedetek folyamatos végzésének. Az Istenség számára láthatólag csak egy tekintetben van korlát: csak egyetlen Eredeti és Végtelen Szellem lehet, az Atya-Fiú egyesített akarátának kizárólag egy végtelen intézője lehet.

22:7.4 (249.4) Az Igazítóval egyé kapcsolódást megélt, végleges rendű felemelkedő halandók, akik elérték bizonyos paradicsomi kulturális és szellemi fejlődési szintet, ugyancsak megpróbálkozhatnak egy teremtménylény háromságivá alakításával. A halandó-végleges társaságok a Paradicsomi otlétük alatt Havona időben mért ezerévenként szabadságot kapnak. Hétféle módja van annak, hogy az ilyen végleges rendű lények a szolgálatmentességi idejüket eltölthessék, és ezek közül az egyik az, hogy valamely végleges rendű társukkal

vagy valamely Paradicsom-Havona személyiséggel kísérletet tesznek a teremtmény-háromságivá alakulásra.

22:7.5 (249.5) Ha két végleges rendű halandó a Világmindenség Építészei elé járulva bizonyítja, hogy egymástól függetlenül azonos fogalmat választottak a háromságivá váláshoz, akkor az Építészek hatalmában áll a saját belátásuk szerint nyilvánosan elrendelni, hogy e megdicsőült halandói felemelkedők szabadságukat meghosszabbíthassák és egy időre a paradicsomi létpolgárok háromságivá válási övezetébe vonulhassanak. Ezen elrendelt visszahívás leteltével, ha azt jelentik, hogy önállóan és együttesen is úgy döntöttek, hogy paradicsomi erőfeszítést tesznek egy olyan kiválasztott és eredeti gondolat szellemivé, eszményivé és ténylegessé alakítására, mely addig még nem vált háromságivá, akkor a Hetedik Tökéletes Szellem rendelkezik e különleges vállalkozás hivatalos elismeréséről.

22:7.6 (249.6) E kalandok néha hihetetlenül hosszú ideig tartanak; úgy tűnik, hogy egy korszaknyi idő telik el, míg e hű és céltudatos egykori halandók — és néha Paradicsom-Havona személyiségek — végül elérik a céljukat, valóban tényleges lénnyé alakítják az általuk választott egyetemes igazságú gondolatot. Ezek az elhivatott párok nem mindig járnak sikerrel; sokszor kudarcot vallanak, és ráadásul úgy, hogy ők nem vétettek felfedezhető hibát. A háromságivá válásra pályázók közül az így elbukók felvétetnek a véglegesrendűek egy különleges csoportjába, akiknek az a rendeltetése, hogy olyan lények legyenek, akik megtették a legfőbb erőfeszítést és elviselték a legnagyobb csalódást. A háromságivá alakítás céljából egyesülő paradicsomi Istenségek mindig sikerrel

járnak, azonban nem így van ez az azonnemű teremtmény-párok esetében, azok esetében, akik a keresett egyesülésben mint ugyanazon lényrend két tagja vesznek részt.

22:7.7 (250.1) Amint egy új és eredeti lényt az Istenek háromságivá tesznek, az isteni szülők istenségi megnyilvánulási lehetőségeiket tekintve nem változnak; de amikor magas rangú teremtménylények végeznek ilyen teremtői cselekedetet, akkor a Háromságot vállaló és abban résztvevő egyének egyike különleges személyiség-átalakuláson megy át. A teremtményi-háromságot elért fiak két őse bizonyos értelemben szellemileg eggyé válik. Úgy gondoljuk, hogy a személyiség bizonyos szellemi szakaszainak kettős egyesülési állapota valószínűleg addig fog fennmaradni, amíg a Legfelsőbb Lény el nem éri a teljes és végleges személyiség-megnyilvánulást a nagy világegyetemben.

22:7.8 (250.2) Az új, teremtményi-háromságot elért fiú megjelenésével egyidejűleg megy végbe a két ős működési szellemi egyesülése; a háromságot kialakító két szülő eggyé válik a végleges működési szinten. A világegyetemben egyetlen teremtett lény sem képes teljes körűen leírni e bámulatos jelenséget; ez közel-isteni tapasztalás. Amikor az Atya és a Fiú egyesült abból a célból, hogy örökkévalóvá tegye a Végtelen Szellemet, akkor a céljuk elérése után azonnal eggyé váltak és azóta is egyek. És míg a két teremtmény háromsági egyesítésének rangja az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú tökéletes Istenség-egyesülésének végtelen sorában helyezkedik el, addig a teremtményi háromságivá alakítás következményei nem örök természetűek; véget érnek,

amint a tapasztalás által fejlődő Istenségek ténylegessé válása kiteljesedik.

22:7.9 (250.3) Noha a teremtményi-háromságot elért fiak szülei a világegyetemi feladatukban eggyé válnak, addig továbbra is két külön személyiségnek minősülnek a Végleges Testületnek és a Világmindenség Építészeinek jegyzékében és összeírásában. A jelen világegyetemi korszakban minden, háromsági-egyesült szülő elválaszthatatlan a feladatát és szerepkörét tekintve; ahová az egyik megy, oda megy a másik is, amit az egyik tesz, azt teszi a másik is. Ha a szülői kettős egyesülésben egy halandó (vagy egyéb) véglegességet elért lény és egy Paradicsom-Havona személyiség vesz részt, akkor az egyesült szülői lény nem paradicsomi, nem havonai honosként, és nem is véglegességet elért lényként működik. Az ilyen vegyes egyesülések a hasonló lényekből álló különleges testületté állnak össze. Minden háromsági egyesülésben, legyen az vegyes vagy másmilyen, a szülői lények egymásnak tudatában vannak és egymással érintkeznek, és olyan feladatokat láthatnak el, melyet előzőleg nem tudtak volna ellátni.

22:7.10 (250.4) A Hét Tökéletes Szellem hatásköre kiterjed arra, hogy a véglegesrendűek és a Paradicsom-Havona személyiségek háromsági egyesülését szentesítse, és az ilyen vegyes kapcsolatok mindig sikeresek. Az ennek eredményeként létrejött nagyszerű, teremtményi-háromságot elért fiak olyan fogalmakat képviselnek, melyeket sem a Paradicsom örökkévaló teremtményei, sem a tér idő-teremtményei nem képesek felfogni; ennél fogva ők a Világmindenség Építészeinek védenecivé válnak. A beteljesülés eme

háromságot-elért fiai olyan eszméket, eszményképeket és tapasztalást testesítenek meg, melyek nyilvánvalóan egy eljövendő világegyetemi korszakhoz tartoznak, és amelyeknek ezért semmilyen közvetlen gyakorlati értéke sincs sem a felsőbb-világegyetemi, sem a központi világegyetemi igazgatás számára. Az idő gyermekeinek és az örökkévalóság létpolgárainak e különleges gyermekei tartalékosként a Vicegeringtonon állomásoznak, ahol is az idő fogalmait és az öröklét valóságait tanulmányozzák a szféra egyik különleges övezetében, mely a Teremtő Fiak testülete titkos tanodáinak ad helyet.

22:7.11 (251.1) A Legfelsőbb Lény az Istenség-valóság három szakaszának egyesítését alkotja, s e három szakasz pedig: a Legfelsőbb Isten, a paradicsomi Háromság bizonyos véges jellegeinek szellemi egyesülése; a Mindenható Legfelsőbb, a nagy világegyetemi Teremtők hatalom-egyesülése; és a Legfelsőbb Elme, a Harmadik Forrás és Középpont és az ő mellérendeltjeinek egyedi hozzájárulása a Legfelsőbb Lény valóságához. A központi világegyetem és a Paradicsom fenséges teremtményei a háromságivá alakulási kalandjaik során a Legfelsőbb Istenségét hármas értelemben fedezik fel, melynek eredménye a teremtményi-háromságot elért fiak három rendje:

22:7.12 (251.2) 1. Felemelkedő-háromságivá lett Fiak. A végleges rendű lények alkotói erőfeszítéseik során megkísérlik háromságivá alakítani a Mindenható Legfelsőbb bizonyos fogalmi valóságait, melyeket tapasztalati úton megragadtak az időn és téren át a Paradicsomra vezető felemelkedési útjuk során.

22:7.13 (251.3) 2. Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak. A paradicsomi létpolgárok és a havonaiak alkotó erőfeszítései a Legfelsőbb Lény bizonyos felsőbb szellemi jellegeinek háromságivá alakítását eredményezik, melyeket tapasztalati úton megragadtak a Véglegessel és az Örökkévalóval határos, a legfelsőbbet meghaladó területen.

22:7.14 (251.4) 3. A Beteljesülés Háromságot-elért Fiai. Azonban amikor egy végleges rendű és egy Paradicsom-Havona lény együtt tesz háromságivá egy új teremtményt, akkor e közös erőfeszítés kihat a Legfelsőbb-Végleges Elme bizonyos szakaszaira is. Az így létrehozott, Teremtményi-háromságot elért Fiak a legteljesebb alkotói szintet jelentik; ők képviselik a Legfelsőbb-Végleges Istenség azon ténylegességeit, melyeket egyébként még senki sem ért el tapasztalati úton, és amelyek ennél fogva önmaguktól a Világmindenség Építészeinek, azon dolgok felügyelőinek a területéhez sorolódnak, mely dolgok meghaladják a jelen világegyetemi korszak teremtetési korlátait. A beteljesülés háromságot-elért fiai a Legfelsőbb-Végleges eddig még ki nem nyilatkoztatott világmindenségi rendeltetésének bizonyos jellegeit testesítik meg. Nem sokat tudunk az idő és örökkévalóság közös gyermekeiről, de jóval többet tudunk annál, mint amit közreadhatunk.

8. A Teremtményi-háromságot elért Fiak

22:8.1 (251.5) A beszámolónk tárgyát képező, teremtményi-háromságot elért fiakon túl a teremtményi-háromságot elért lényeknek számos további, nem ismertetett rendje létezik — ők a hét végleges testület és a Paradicsom-Havona személyiségek sokféle viszonyának különféle leszármazottai. De mindeme teremtményi-háromságot elért lények, legyenek azok előttetek

ismertek vagy ismeretlenek, az Egyetemes Atyától kapnak személyiséget.

22:8.2 (251.6) A még fiatal és képzetlen, új felemelkedő-háromságivá lett fiakat és Paradicsom-Havona-háromságivá lett fiakat rendszerint hosszú világegyetemi szolgálatra küldik a Végtelen Szellem hét paradicsomi szférájára, ahol is a Hét Legfőbb Végrehajtó gyámsága alá kerülnek. Ezt követően néha a Háromsági Tanító Fiak fogadják be őket továbbképzés céljából a helyi világegyetemekben.

22:8.3 (251.7) E magas rangú és megdicsőült, befogadott fiak a Tanító Fiak tanoncai, növendékei és a besorolásukat tekintve gyakran átmenetileg ők is e Fiak számát kapják. Számos nemes feladatot láthatnak és látnak is el önmegtartóztatásban a szolgálatuk helyszínéül választott terület érdekében.

22:8.4 (251.8) A helyi világegyetemi Tanító Fiak a teremtményi-háromságot elért védeniceket jelölhetik arra, hogy a paradicsomi Háromság fogadja be őket. Ebből a befogadásból Tökéletes Háromságot-elért Fiakként kikerülve a Nappalok Elődeinek szolgálatába állnak a hét felsőbb-világegyetemben, lévén ez a ma ismert végzete a kétszeresen háromsági lények e különleges csoportjának.

22:8.5 (252.1) Nem minden teremtményi-háromságot elért fiú foglaltatik Háromságba; sokukból a paradicsomi Hét Tökéletes Szellemnek, a felsőbb-világegyetek Tükröző Szellemeinek és a helyi teremtsrészek Anyaszellemeinek társa és követe válik. Mások különleges feladatot kapnak az örökkévaló Szigeten. Megint mások különleges szolgálatot látnak el az Atya titkos világain és a Szellem paradicsomi szféráin. Végül

bekerülhetnek a Háromságot-elért Fiak közös testületébe a Havona belső körén.

22:8.6 (252.2) A Tökéletes Háromságot-elért Fiak, valamint a Vicegeringtonon gyülekezők kivételével minden teremtményi-háromságot elért fiú legfelsőbb beteljesülése láthatólag az, hogy bejusson a Háromságot elért Véglegesrendűek Testületébe, mely a hét paradicsomi Végleges Testület egyike.

9. A Mennyei Oltalmazók

22:9.1 (252.3) A teremtményi-háromságot elért fiakat a paradicsomi Háromság hétezres osztályokban fogadja be. A tökéletessé lett emberek és a Paradicsom-Havona személyiségek háromságivá tett ezen utódait egyenlő mértékben fogadják be az Istenségek, azonban a felsőbb-világegyetemekbe a korábbi tanítóik, a Háromsági Tanító Fiak tanácsa alapján jelöltetnek ki. Az értékesebb szolgálatot teljesítettek Magas Fiú-segédként való működésre kapnak megbízatást; akik pedig kevésbé kiváló teljesítményt nyújtottak, azokat Mennyei Oltalmazóknak jelölik ki.

22:9.2 (252.4) E különleges lények a Háromságba foglalásukat követően a felsőbb-világegyetemi kormányok értékes segédeivé válnak. Járatosak a felemelkedői létpálya ügyeiben, de nem a személyes felemelkedésük okán, hanem a Háromsági Tanító Fiak mellett a tér világain teljesített szolgálat eredményeként.

22:9.3 (252.5) Csaknem egymilliárd Mennyei Oltalmazó kapott megbízatást az Orvontonban. Főként a Nappalok Tökéletességeinek kormányához vannak beosztva a

nagyövezetek központjain, és hozzáértőn segíti őket a Fiúval egygyé kapcsolódást elért felemelkedő halandók testülete.

22:9.4 (252.6) A Mennyei Oltalmazók a Nappalok Elődei bíróságainak tisztviselői, és bírósági hírnökként tevékenykednek, valamint a felsőbb-világegyetemi kormányok különböző ítélőszékeinek idézéseit és döntéseit kézbesítik. Ők a Nappalok Elődeinek végrehajtó ügynökei; az Uverszáról ők mennek el azokért a lényekért, akiknek a felsőbb-világegyetemi bírák előtti megjelenésére szükség van; ők végzik bármely személyiség őrizetbe vételét a felsőbb-világegyetemben. Úgyszintén ők kísérik a Szellemmel egygyé kapcsolódást elért helyi világegyetemi halandók közül azokat, akiknek az Uverszán való megjelenésére bármely okból szükség van.

22:9.5 (252.7) A Mennyei Oltalmazókba és társaikba, a Magas Fiúsegédekbe sohasem költözik Igazító. A Szellemmel és a Fiúval sem kapcsolódnak soha egygyé. Azonban a paradicsomi Háromság általi befoglalás ellentételezést nyújt a Tökéletes Háromságot-elért Fiak egygyé-nem-kapcsolódott helyzetéért. A Háromságba foglalás kizárólag azon gondolatra van hatással, mely a teremtményi-háromságot elért fiúban megszemélyesült, egyebekben nem változtatja meg a befogadott fiút, azonban ilyen korlátozásra csak terv szerint kerül sor.

22:9.6 (252.8) E kétszeresen háromsági fiak csodálatos lények, de nem olyan sokoldalúak és nem olyan megbízhatóak, mint a felemelkedő társaik; nem rendelkeznek olyan sok és olyan széles körű személyes tapasztalattal, melyet az e csoportba tartozó többi fiú azáltal szerzett meg, hogy ténylegesen felemelkedett a dicsőségre a tér sötét területeiről. Mi,

felemelkedői létpályájúak szeretjük őket és mindent megteszünk, amit csak megtehetünk annak érdekében, hogy kárpótoljuk őket e fogyatékoságukért, de ők mindig is hálát ébresztenek bennünk az alacsony származásunkért és tapasztalási képességünkért. Bizony páratlanul csodálatos és néha nagyon megindító az, hogy hajlandók elismerni és megismerni a fogyatékoságaikat a világegyetemi felemelkedés megtapasztalható valóságai terén.

22:9.7 (253.1) A Tökéletes Háromságot-elért Fiak az egyéb Háromságba-foglalt Fiakhoz képest korlátozottak, mert a tapasztalásban szerzett képességük érvényesülését a tér-idő gátolja. A tapasztalataik hiányosak annak ellenére, hogy hosszú felkészítésben részesülnek a Legfőbb Végrehajtók és a Tanító Fiak mellett, és ha ez nem így lenne, akkor a tapasztalás útján szerzett képesség követelménye eleve kizárná, hogy tartalékban álljanak az eljövendő világegyetemi korszakban való tapasztalatszerzésre. A világegyetemi létezésben egész egyszerűen nincs semmi, ami a tényleges személyes tapasztalást helyettesítheti, és e teremtményi-háromságot elért fiakat készenlétben tartják a tapasztalásban kibontakozó működésre, melyre valamely eljövendő világegyetemi korszakban fog sor kerülni.

22:9.8 (253.2) A lakóvilágokon gyakran megfigyelhettem, amint a felsőbb-világegyetemi felsőbb bíróságok e méltóságteljes tisztviselői epekedve és vágyakozva tekintenek a tér evolúciós világaiból még a legújabbban érkezőkre is, és nem lehetett nem észrevenni, hogy a nem tapasztalási jellegű Háromságot elnyert lények valóban irigyelték a feltehetően kevésbé szerencsés testvéreiket, akik a világegyetemi utat az igaz tapasztalás és a

tényleges megélés lépéseivel járók. A fogyatékoságaik és korlátaik ellenére ők csodálatosan hasznos munkát végző és mindig szolgálatkész testületnek minősülnek a felsőbb-világegyetemi kormányok összetett igazgatási terveinek kivitelezésében.

10. A Magas Fiú-segéd

22:10.1 (253.3) A Magas Fiú-segéd a legmagasabb rangú csoportját alkotják azon újonnan háromságivá tett háromsági fiaknak, akik a Halandói Végleges Testületnek és annak örökkévaló társainak, a Paradicsom-Havona személyiségeknek a megdicsőült felemelkedő lényei. Felsőbb-világegyetemi szolgálatra jelölték ki őket és a Nappalok Elődei kormányai magas rangú fiainak személyes segítőiként tevékenykednek. A személyi titkári beosztást is megfelelően el tudják látni. Időről időre különleges megbízatásokban és a magas rangú fiak egyéb csoportos társulásai számára jegyzőként is működnek. Szolgálják a Bölcsesség-tökéletesítőket, az Isteni Tanácsosokat, a Világegyetemi Ítéelőket, a Fenséges Hírvivőket, a Nagytekinélyűeket és az Ismeretlen Nevűeket és Származásúakat.

22:10.2 (253.4) Ha a Mennyei Oltalmazók ismertetése során már világosan felhívtam a figyelmet e kétszeresen háromsági fiak korlátaira és fogyatékoságaira, engedjétek meg, hogy a helyénvalóság okán most felhívjam a figyelmet az egyik nagy erősségükre, arra a sajátosságra, mely csaknem felbecsülhetetlen értékűvé teszi őket a számunkra. E lények a létüket annak a ténynek köszönhetik, hogy ők egyetlen és felsőbb gondolatnak a megszemélyesülései. Ők valamely isteni eszmének, valamely egyetemes eszmének a személyiségi

megtestesülései, olyan gondolatnak, mely addig még sohasem fogant meg, fejeződött ki vagy lett háromságivá. Ők ezután Háromságba foglaltattak; így annyiban kinyilvánítják és ténylegesen megtestesítik az isteni Háromság bölcsességét, amennyiben az az ő személyiségi létezésük gondolat-eszményképét érinti. Amennyire az adott fogalom kinyilvánítható a világegyetemek számára, e személyiségek megtestesítenek mindent, amit bármely teremtményi vagy teremtfői értelem egyáltalán felfoghat, kifejezhet vagy példázhat. Ők az a megszemélyesült gondolat.

22:10.3 (253.5) Hát nem látjátok, hogy a világegyetemi valóság valamely egyedi felsőbb fogalmának az ilyen élő tömörülései felmérhetetlen szolgálatot jelentenek azok számára, akik a felsőbb-világegyetemek igazgatásával vannak megbízva?

22:10.4 (254.1) Nem is olyan régóta vagyok megbízva egy olyan hattagú — a magas rangú fiak mindegyikéből egy tagot magába foglaló — bizottságnak a vezetésével, melynek feladata az Orvonton déli részeiben lévő új világegyetemek egy csoportjával kapcsolatos három kérdéskör vizsgálata. Egyértelműen tudatában voltam a Magas Fiú-segédek értékes voltának, amikor olyan igénnyel fordultam a rendjük vezetőjéhez az Uverszán, hogy időlegesen jelöljenek a szolgálatomra ilyen titkárokat. Az első gondolatunkat egy uverszai Magas Fiú-segéd képviselte, aki azonnal csatlakozott a csoportunkhoz. A második kérdésünk egy, a hármas számú felsőbb-világegyetembe kinevezett Magas Fiú-segédben testesült meg. Sok segítséget kaptunk e forrásból a központi világegyetemi információs elosztóközponton keresztül, melynek rendeltetése az alapvető ismeretek összehangolása és

közreadása, de semmi sem volt hasonlítható ahhoz a segítséghez, melyet egy olyan személyiség tényleges jelenléte biztosított, aki maga az a gondolat, mely a felsőségben vált teremtmény-háromságivá és a véglegességben lett Istenség-háromsági. Ami a harmadik kérdésünket illeti, azzal kapcsolatban a paradicsomi feljegyzésekből kiderült, hogy ilyen gondolat eddig még sohasem vált teremtmény-háromságivá.

22:10.5 (254.2) A Magas Fiú-segédek nagyszámú gondolatnak és óriási mennyiségű eszményképnek az egyedi és eredeti megszemélyesülései. És mint ilyenek a tanácsuléseinken elmondhatatlan mértékben képesek javítani a tisztánlátásunkat időről időre. Amikor jómagam valamilyen távoli küldetést teljesítek kint a tér világegyetemeiben, akkor, gondoljatok csak bele, hogy mit is jelenthet az, hogy segítség gyanánt olyan szerencsében részesülök, hogy a küldetésemre elkísér egy olyan Magas Fiú-segéd is, aki maga éppen annak a kérdésnek a lényegét megragadó isteni gondolat teljessége, melynek a megértésére és megoldására engem küldtek ki; és már többször is átéltem ilyen tapasztalást. E tervvel kapcsolatosan felmerült egyedüli nehézség az, hogy egyetlen felsőbb-világegyetem sem rendelkezhet a háromságivá lett gondolatok teljes tárával; mi e lényeknek csupán a hetedét kapjuk; tehát körülbelül minden hét alkalomból csak egyszer fordul elő, hogy az ő személyes társaságukat élvezhetjük, még akkor is, ha a feljegyzésekben az áll, hogy a gondolatot már háromságivá tették.

22:10.6 (254.3) E lényeket sokkal nagyobb számban is nagy haszonnal tudnánk igénybe venni az Uverszán. A felsőbb-világegyetemi igazgatás számára jelentett értékük miatt mi

minden lehetséges módon arra bátorítjuk a tér zárandokait és a paradicsomi lakosokat is, hogy próbálkozzanak meg a háromságivá válással azt követően, hogy egymás után hozzájárultak az ilyen teremtői kalandok kivitelezéséhez alapvető, tapasztalásban kibontakozó valóságokhoz.

22:10.7 (254.4) A mi felsőbb-világegyetemünkben jelenleg egy és egynegyed millió Magas Fiú-segéd van, és a nagy- és a kisövezetekben egyaránt szolgálnak, sőt működnek még az Uverszán is. Gyakran elkísérnek bennünket a küldetéseinkre a távoli világegyetemekbe. A Magas Fiú-segédek nem állandó jelleggel jelöltettek ki valamely Fiúhoz vagy valamely bizottságba. Állandóan úton vannak, ott szolgálnak, ahol éppen az ők maguk megtestesítette gondolat vagy eszménykép a legjobban szolgálja a paradicsomi Háromság örökkévaló céljait, melynek a fiaivá váltak.

22:10.8 (254.5) A ragaszkodásuk megható, a hűségük nagyszerű, az értelmi képességeik kiváló, a bölcsességük — egy gondolatot illetően — tökéletes és a szerénységük páratlan. Átadhatják nektek a világegyetem tudástárát az ő egyetlen gondolatuk vagy eszményképük vonatkozásában, viszont csaknem megrendítő látni őket, amint ismeretet és tudást gyűjtenek más dolgok sokaságáról, beleértve még a felemelkedő halandókat is.

22:10.9 (254.6) Ez a beszámoló szólt azok eredetéről, természetéről és működéséről, akiket az Isten Háromságot-elért Fiainak neveznek, közelebbről is azokról, akik átjutottak a paradicsomi Háromság isteni befogadásán, és akiket ezután a felsőbb-világegyetek szolgálatára küldtek ki, hogy ott bölcsen és megértően működjenek együtt a Nappalok Elődeinek

intézőivel abban a fáradhatatlan erőfeszítésben, hogy elősegítsék az idő felemelkedő halandóinak haladását befelé, a közvetlen Havona célállomásuk és a paradicsomi végső céljuk elérése felé.

22:10.10 (255.1) [Előadta az orvontoni kinyilatkoztatási testület egyik Fenséges Hírvivője.]

23. írás

A Független Hírvivők

23:0.1 (256.1) A FÜGGETLEN Hírvivők az Együttes Teremtő személyes és egyetemes testületét alkotják; ők a Végtelen Szellem felsőbb személyiségeinek első és rangidős rendje. Ők képviselik a Végtelen Szellem első teremtő cselekedetét, melyet önmaga hajtott végre abból a célból, hogy független személyiség-szellemeket hozzon létre. Sem az Atya, sem a Fiú nem vett részt közvetlenül e rendkívüli szellemi munkában.

23:0.2 (256.2) E szellem-hírvivők egyetlen teremtési mozzanatban személyesültek meg, és a számuk állandó. Bár a jelen küldetésemen itt van velem e különleges lények egyike, mégsem tudom, hogy hány ilyen személyiség létezik a világegyetemek mindenségében. Csak azt tudom, hogy időről időre hányan vannak nyilvántartva az adott pillanatban olyanokként, mint a felsőbb-világegyetemünk határain belül működők. A legutóbbi uverszai jelentésből kitűnik, hogy csaknem 7690 billió Független Hírvivő működött az Orvonton határain belül; és gyanítom, hogy ez jóval kevesebb, mint a teljes létszámuk hetede.

1. A Független Hírvivők természete és eredete

23:1.1 (256.3) A Végtelen Szellem közvetlenül a Havona-körök Hét Szellemének teremtését követően létrehozta a Független Hírvivők hatalmas testületét. Nincs a világegyetemi teremtésszösszességnek olyan része, mely előbb létezett volna, mint a Független Hírvivők, kivéve a paradicsomi és a Havona-köröket; ezek már csaknem az örökkévalóság óta működnek a nagy világegyetemben. Ők alapvető jelentőségűek azon isteni eljárás szempontjából, mely eljárást a Végtelen Szellem egyrészt önmaga kinyilatkoztatásához alkalmaz az idő és tér kiterjedt teremtésrészei számára, másrészt ahhoz, hogy e teremtésrészekkel személyes kapcsolatot tartson fenn.

23:1.2 (256.4) Eltekintve attól, hogy e hírvivők csaknem az örökkévalóság óta léteznek, mindannyian tudatában vannak a sajátlényegük kezdetének. Tudatosul bennük az idő, lévén ők a Végtelen Szellem első, ilyen időtudattal rendelkező teremtése. Ők a Végtelen Szellem azon elsőszülött teremtményei, akik az időben személyesülnek meg és a térben válnak szellemivé.

23:1.3 (256.5) E független szellemek az idők kezdetén mint teljesen kifejlett és a képességeikkel tökéletesen felruházott szellemlények jelentek meg. Mind egyenlők, és nincsenek személyes különbségek alapján elkülönülő osztályaik vagy rétegeik. A besorolásuk alapját teljes egészében azon munka jellege szabja meg, melyre időről időre kijelöltetnek.

23:1.4 (256.6) A halandók gyakorlatilag anyagi lényként kezdik létüket a tér világain és így emelkednek fel, befelé a Nagy Közepponok irányába; e független szellemek a minden dolog középponkjából indulnak és a legtávollbbi teremtésrészekben végzendő feladatokat kérnek, és még akár a legkülső helyi

világegyetemekben lévő egyes világokon, sőt azokon túl is vállalnak feladatot.

23:1.5 (256.7) Bár elnevezésük az, hogy Független Hírvivők, ők nem magányos szellemek, csak tényleg szeretnek egyedül dolgozni. Ők az egyetlen lények a teremtségösszességben, akik képesek és akarnak is egyedül létezni, jóllehet ugyanennyire élvezik azon kevés világegyetemi értelem-rendnek a társaságát, akikkel baráti viszonyt tartanak fenn.

23:1.6 (257.1) A Független Hírvivők nem elszigetelten teljesítik a szolgálatukat; állandó kapcsolatban vannak a teremtségösszesség értelmének tömegével, mivel képesek „lehallgatni” a tartózkodási helyükön megjelenő összes híradást. Ugyancsak képesek a saját közvetlen testületük tagjaival érintkezni, azokkal a lényekkel, akik ugyanolyan munkát végeznek ugyanabban a felsőbb-világegyetemben. Képesek volnának a társaikkal kapcsolatba lépni, de a Hét Tökéletes Szellem tanácsa úgy utasította őket, hogy tartózkodjanak ettől, és ők egy hűséges csoport; nem szegülnek ellene a parancsnak és nem követnek el kötelezettségszegést. Nincs adatunk arról, hogy egyetlen Független Hírvivő valaha is elmerült volna a sötétségbe.

23:1.7 (257.2) A Független Hírvivők, miként a világegyetemi erőter-irányítók is a minden területen működő azon kevés lényfajta közé tartoznak, akik mentesülnek az idő és tér ítélőszékei által elrendelt őrizetbe vétel vagy letartóztatás alól. A Hét Tökéletes Szellemen kívül senki előtt sem kötelesek megjelenni, azonban a világmindenség összes híradásában sem található adat arra vonatkozóan, hogy e paradicsomi tanácsot valaha is összehívták volna egy Független Hírvivő perében.

23:1.8 (257.3) Ezen önálló feladatokat teljesítő hírvivők megbízható, magabiztos, sokoldalú, teljes mértékben szellemi és alapvetően rokonszenves csoportját alkotják a Harmadik Forrástól és Közeponttól származó teremtet lényeknek; a Paradicsom központi Szigetén honos és a helyi világegyetemi központi szférákon megismerkedett Végtelen Szellem hatáskörétől fogva működnek. Állandó résztvevői a Végtelen Szellemből eredő közvetlen köröknek, még akkor is, amikor a helyi világegyetemi Anyaszellemek közvetlen befolyása alatt álló helyi teremtszervezetekben működnek.

23:1.9 (257.4) Működési oka van annak, hogy a Független Hírvivőknek miért kell egyedül utazniuk és dolgozniuk. Rövid időszakokra, és amikor átmenetileg megállapodnak, képesek csoportban is működni, de amikor így együtt vannak, mindannyian leválasztódnak a paradicsomi körök fenntartó és irányító hatásától; ekkor teljesen elszigeteltek. Utazásuk során, vagy amikor a tér köreiben és az idő áramaiban tevékenykednek, akkor, ha két vagy több ilyen rendű lény túl közel kerül egymáshoz, mindkettő vagy mindegyikük lekapcsolódik a felsőbb keringtető erőkről. Jelképesen úgy lehetne mondani, hogy „rövidre zárás” következik be. Emiatt egy önműködő riasztó érzékük veszjelet ad nekik, mely biztosan jelzi a közeledő veszélyt és biztosan elég távol tartja őket egymástól ahhoz, hogy ne zavarják egymást a megfelelő és hatékony működésben. Ugyancsak önműködő képességeik érzékelik és jelzik az Ihletett Háromsági Szellemeknek és az isteni Gondolatigazítóknak a közelségét.

23:1.10 (257.5) E hírvivők nem rendelkeznek személyiség-kiterjesztési vagy szaporodási képességgel, azonban

gyakorlatilag nincs olyan világegyetemi munka, melyben ne lennének képesek részt venni, vagy amelyhez ne tudnának valami alapvető és hasznos dologgal hozzájárulni. Különösen sok időt takarítanak meg a világegyetemi ügyek igazgatásával foglalkozóknak; és mindannyiunkat segítik, a legmagasabb rangútól a legalacsonyabbig.

2. A Független Hírvivők feladatai

23:2.1 (257.6) A Független Hírvivőket nem állandó feladatra jelölik ki valamely egyénhez vagy mennyei személyiség-csoporthoz. Mindig kijelölés szerint látnak el feladatot, és e szolgálatban az adott feladattal kapcsolatba hozható területet irányítók közvetlen felügyelete alatt dolgoznak. Közöttük nincs semmiféle szervezet vagy kormányzat; ők valóban Független Hírvivők.

23:2.2 (258.1) A Független Hírvivőket a Végtelen Szellem a következő hétféle szolgálatra jelölheti ki:

23:2.3 (258.2) 1. A paradicsomi Háromság Hírvivői.

23:2.4 (258.3) 2. A Havona-körök Hírvivői.

23:2.5 (258.4) 3. A felsőbb-világegyetemek Hírvivői.

23:2.6 (258.5) 4. A helyi világegyetemek Hírvivői.

23:2.7 (258.6) 5. A határozatlan megbízatású Felfedezők.

23:2.8 (258.7) 6. Különleges megbízatású Követek és Küldöttek.

23:2.9 (258.8) 7. Az Igazság Kinyilatkoztatói.

23:2.10 (258.9)

E szellemi hírvivők minden tekintetben helyettesíthetők egymással a különféle szolgálatokban; és ilyen cserék folyamatosan történnek. A Független Hírvivőknek nincsenek külön rendjeik; ők szellemileg egyformák és minden tekintetben egyenlők. Bár alapvetően számmal jelölik őket, a Végtelen Szellem mégis a saját nevükön hívja őket. Mi többiek az adott feladatuk szerinti néven vagy számon ismerjük őket.

23:2.11 (258.10)

1. A paradicsomi Háromság Hírvivői. Nincs felhatalmazásom arra, hogy részletesen beszámoljak a Háromsághoz kijelölt hírvivői csoport munkájáról. Ők az Istenségek megbízható és titkos szolgálói, és azokat az eseteket tekintve, amikor az Istenek nem nyilvános terveivel és jövőbeli viselkedésével kapcsolatos, különleges üzenetet bíztak rájuk, még egyikükről sem derült ki, hogy elárulták volna a titkot vagy elárulták volna a rendjükbe vetett bizalmat. E tekintetben mindezt nem a tökéletességükkel való hencegés okán említem meg, hanem inkább arra kívánok rámutatni, hogy az Istenségek képesek tökéletes lényeket teremteni és így is tesznek.

23:2.12 (258.11)

Az Urantián uralkodó zavarodottság és felfordulás nem azt jelzi, hogy a paradicsomi Urak nem érdeklődnek aziránt, hogy az ügyeket másként kezeljék vagy hogy nem is képesek arra. A Teremtők minden hatalommal rendelkeznek ahhoz, hogy az Urantiát igazi paradicsommá tegyék, azonban egy ilyen Éden nem járulna hozzá az olyan erős, nemes és tapasztalt jellemek kifejlődéséhez, melyeket az Istenek oly bizonyossággal kovácsolnak ki a világotokon a szükség üllői és a gyötrelem kalapácai között. Aggodalmaitok és szomorúságaitok, megpróbáltatásaitok és csalódásaitok éppen úgy az isteni tervnek a részét képezik a szférátokon, mint ahogy

részét képezi annak a minden dolog kellő tökéletessége és végtelen alkalmazkodása a maga felsőbb céljához a központi, tökéletes világegyetem világain.

23:2.13 (258.12) 2. A Havona-körök Hírvivői. A felemelkedési létpályátok során bizonytalanul, de egyre nagyobb mértékben képesek lesztek érzékelni a Független Hírvivők jelenlétét, de a Havona eléréséig nem fogjátok őket teljes bizonyossággal felismerni. Az első hírvivők, akiket személyesen is láttok majd, a Havona-körökön szolgálók lesznek.

23:2.14 (258.13) A Független Hírvivők különleges viszonyban vannak a Havona-világok honosaival. E hírvivők, akik egyébként a feladatkörükből adódóan nagy hátrányban vannak az egymással való társuláskor, igen szoros és személyes közösséget képesek kialakítani a Havona honosaival és ténylegesen is így tesznek. De igencsak lehetetlen dolog az emberi elmével megértetni azt a legfelsőbb szintű megelégedettséget, mely az ezen istenien tökéletes lények elméinek az ilyen közel érzékfeletti személyiségek szellemeivel való kapcsolatteremtéséből fakad.

23:2.15 (259.1) 3. A felsőbb-világegyetek Hírvivői. A Nappalok Elődei, azon háromsági eredetű személyiségek, akik a hét felsőbb-világegyetem végzetét vigyázzák, az isteni hatalmú és igazgatási bölcsességű hármások, bőségesen el vannak látva Független Hírvivőkkel. Kizárólag e hírvivői renden keresztül lehetséges az, hogy egy felsőbb-világegyetem hármás vezetői képesek közvetlenül és személyesen érintkezni egy másik felsőbb-világegyetem vezetőivel. Talán az Ihletett Háromsági Szellemek mellett csak a Független Hírvivők az egyetlen rendelkezésre álló szellem-értelem fajta, mely az egyik

felsőbb-világegyetemi központról kiküldhető közvetlenül egy másik felsőbb-világegyetemi központra. Minden más személyiségnek ilyen útra a Havonán és a Tökéletes Szellemek igazgatási világain keresztül kell mennie.

23:2.16 (259.2) Bizonyos dolgokról még a Gravitációs Hírvivők, a tükrözőműködés vagy a híradások révén sem szerezhetők ismeretek. Amikor a Nappalok Elődei bizonyosat akarnak tudni e dolgokról, akkor egy Független Hírvivőt kell kiküldeniük az ismeret forrásához. Már jóval azelőtt, hogy az élet megjelent volna az Urantián a most mellettem tevékenykedő hírvivő távol volt az Uverszától, a központi világegyetemben teljesített küldetést — csaknem egymillió évig volt távol az orvontoni összeírásokról, de a kért adatokkal a kellő időben visszatért.

23:2.17 (259.3) A Független Hírvivők felsőbb-világegyetembeli szolgálatának nincs korlátja; működhetnek a felsőbb ítélőszékek döntésvégrehajtóiként vagy a teremtsrészek javára információk megszerzőjeként. A felsőbb-világegyetemi teremtsrészek közül a legszívesebben az Orvontonban szolgálnak, mert itt van a legnagyobb szükség és a legnagyobb lehetőség a hősies erőfeszítéseik megsokszorozására. A nagyobb szükségét szenvedő területeken mi mindannyian teljesebben működhetünk.

23:2.18 (259.4) 4. A helyi világegyetemek Hírvivői. A helyi világegyetemi szolgálatokban semmi sem korlátozza a Független Hírvivők működését. Ők a hűséges kinyilatkoztatói a helyi világegyetemi Anyaszellem készítetéseinek és szándékának, bár ők maguk az uralkodó Tökéletes Fiú teljes felügyelete alatt állnak. Ez a helyi világegyetemben működő

minden hírvivőre igaz, induljanak ki akár a világegyetemi központról vagy működjenek együtt átmenetileg a Csillagvilági Atyákkal, a Csillagrendszer Fejedelmekkel vagy a Bolygóhercegekkel. Mielőtt egy Teremtő Fiú kezében minden hatalom összpontosulna, vagyis mielőtt a világegyetemének legfőbb urává válik, a helyi világegyetemek e hírvivői még a Nappalok Elődeinek általános irányítása alá tartoznak és az ő helyben működő képviselőjüknek, a Nappalok Szövetségének tartoznak közvetlen felelősséggel.

23:2.19 (259.5) 5. A határozatlan megbízatású Felfedezők. Amikor a Független Hírvivők tartalékos testületének taglétszáma túlzottan nagy lesz, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító egyike felhívást tesz közzé felfedező önkéntesek toborzása céljából; és önként jelentkezőkben soha nincs hiány, mert szívesen mennek szabad és korlátlan felfedezői küldetésre, örömmel élik át az új világok és világegyetemek szerveződő magjai megtalálásának felkavaró érzését.

23:2.20 (259.6) Ők vonulnak ki kivizsgálni a teremtetésrészek térszemlélői által feltárt nyomokat. A paradicsomi Istenségek kétségtelenül tudnak a tér e feltáratlan energiarendszereinek létezéséről, azonban ilyen ismereteket sohasem hoznak nyilvánosságra. Ha a Független Hírvivők nem tárnák fel és térképeznék fel ezen újonnan szerveződő energiaközpontokat, akkor az ilyen jelenségeket sokáig még a szomszédos területeken tartózkodó értelmek sem fedeznék fel. A Független Hírvivők osztályként igen érzékenyek a gravitációra; ennek megfelelően néha képesek érzékelni az igen kicsi sötét bolygók, az életkísérletekhez a legalkalmasabb világok valószínű jelenlétét.

23:2.21 (260.1) A határozatlan megbízatású hírvivő-felfedezők a világmindenségben járőröznek. Állandóan felfedező utakon járnak a teljes külső tér feltérképezetlen területein. A külső tér területein végbemenő folyamatokkal kapcsolatos ismereteink közül nagyon sokat a Független Hírvivőknek köszönhetünk, mivel ők gyakran működnek együtt és végeznek közös kutatásokat a mennyei csillagászokkal.

23:2.22 (260.2) 6. Különleges megbízatású Követek és Küldöttek. Az egyazon felsőbb-világegyetemben lévő helyi világegyetemekben szokás a követek cseréje az azonos és honos fiúi renden belül. De a késedelmek elkerülése végett gyakran Független Hírvivőket kérnek fel arra, hogy követekként az egyik helyi teremtrészből átmenjenek egy másikba és ott képviseljék és tolmácsolják az egyik területet a másiknak. Például: Amikor egy újonnan lakott területet felfedeznek, akkor az esetleg olyan távol eshet, hogy hosszú időbe telik, amíg egy szeráf-társított követ e távoli világegyetembe eljuthat. Egy szeráf-társított lény nemigen tud a ti időméréseitek szerinti másodpercenként 899.370 kilométer sebességnél gyorsabban haladni. A nagy tömegű csillagok, a keresztáramlások és a kerülőutak, valamint az érintőirányú vonzóerők mind fékezik e sebességet, így egy ilyen hosszú úton a sebesség átlagos értéke másodpercenként mintegy 885.000 kilométer lehet.

23:2.23 (260.3) Amikor úgy alakul, hogy egy helyi követnek évszázadokra lenne szüksége valamely távoli helyi világegyetem eléréséhez, akkor gyakran egy Független Hírvivőt kérnek fel arra, hogy haladéktalanul utazzon a helyszínre és átmenetileg követként működjön. A Független

Hírvivők nagyon rövid idő alatt képesek az utat megtenni, bár nem olyannyira függetlenül az időtől és tértől, mint a Gravitációs Hírvivők, de azért majdnem ugyanolyan teljesítményre képesek. Más esetekben különleges feladattal megbízott küldöttekként is működnek.

23:2.24 (260.4) 7. Az Igazság Kinyilatkoztatói. A Független Hírvivők rendje által a legnagyobbra értékelt feladat az igazság kinyilatkoztatása. E minőségben mindig is működnek a felsőbb-világegyetemektől a tér egyes bolygóig. Gyakran csatlakoznak olyan bizottságokhoz, melyeket az igazság kinyilatkoztatásának kiteljesítésében való közreműködés céljából küldenek a világokra és csillagrendszerekbe.

3. A Független Hírvivők idő- és térszolgálati

23:3.1 (260.5) A Független Hírvivők a legmagasabb rendű fajtáját alkotják azon tökéletes és bizalmi személyiségeknek, akik a teremtsrészekben igénybe vehetők fontos és sürgős üzenetek gyors továbbítása céljából olyan esetben, amikor nem célravezető a híradási szolgálat vagy a tükrözőműködési rend igénybevétele. A területeken tartózkodó szellemi és anyagi lények segítségével összefüggő feladataik változatossága csaknem végtelen, különösen olyan esetekben, amikor az időtényezőnek is szerepe van. A felsőbb-világegyetemi területeken való szolgálatra kijelölt összes rend közül ők azok a legmagasabb rendű és legsokoldalúbb személyes lények, akik igen közel járnak ahhoz, hogy képesek legyenek dacolni az idővel és térrel.

23:3.2 (260.6) A világegyetemben sok szellem utazási céllal veszi igénybe a gravitációt; képesek eljutni bárhova bármikor — egy

pillanat alatt — de ők nem személyek. Bizonyos egyéb gravitációs átkelők személyes lények, mint például a Gravitációs Hírvivők és a Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítők, de őket a felsőbb-világegyetemi és helyi világegyetemi intézők nem vehetik igénybe. A világok tele vannak angyalokkal és emberekkel és egyéb felsőbb rendű személyes lényekkel, őket azonban korlátozza az idő és a tér: A nem szeráf-társított lények többsége számára a sebességhatár a ti időmérésetek szerinti másodpercenként 299.790 kilométer; a köztes teremtmények és bizonyos egyéb lények képesek elérni ennek a kétszeresét — vagyis a másodpercenkénti 599.580 kilométeres sebességet — is (és gyakran így is tesznek), míg a szeráfok és mások képesek a teret háromszor ilyen gyorsan vagyis másodpercenként 899.370 kilométerrel átszelni. A Független Hírvivőket kivéve azonban nincsenek olyan utazó vagy hírvivő személyiségek, akik a gravitációs átkelők pillanatszerű sebessége és a szeráfok viszonylag lassú sebessége közötti sebességgel képesek haladni.

23:3.3 (261.1) A Független Hírvivőket ennél fogva általánosan igénybe veszik továbbítói feladatokra és szolgálatokra olyan helyzetekben, amikor a feladathoz személyiségre van szükség és ahol el kell kerülni azt az idővesztést, mely akkor jelenne meg, ha valamely egyéb könnyen igénybe vehető személyes hírvivőt küldenének ki. Egyedül ők azok a kétségkívül megszemélyesült lények, akik képesek a nagy világegyetem egyesített világegyetemi áramaival összehangolódni. A térben való mozgási sebességük a különféle zavaró hatásoktól függően változó, de a feljegyzésekből kiderül, hogy az én hírvivő társam a jelen küldetésre való utazása során

1.354.458.739.000 kilométert tett meg a ti időméréseitek szerinti másodpercenként.

23:3.4 (261.2) Teljesen képtelen vagyok az anyagi fajtájú elme számára elmagyarázni, hogy egy szellem miként lehet valós személy és ezzel egyidejűleg miként képes ilyen hihetetlen sebességgel haladni a térben. De e Független Hírvivők ténylegesen ilyen felfoghatatlan sebességgel érkeznek az Urantiára és indulnak innen; és valóban, a teljes világegyetemi igazgatási rendszer személyes jellegében nagy veszteség állna elő, ha ez nem ténykérdés lenne.

23:3.5 (261.3) A Független Hírvivők képesek veszélyhelyzeti tájékoztatóhálózatként működni a távoli téregységekben mindenütt, azokon a területeken, melyeket nem járják át a nagy világegyetem kiépített körei. Előfordul, hogy az ilyen minőségben működő hírvivő képes a társának üzenetet vagy rövid jelzést küldeni körülbelül száz fényévnyire, ahol is fényév alatt az urantiai csillagászok által használt csillagászati távolságot értem.

23:3.6 (261.4) A felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében velünk együttműködő miriádnyi lény között a gyakorlati segítség és az időmegtakarítás szempontjából számunkra nincs fontosabb náluk. A tér világegyetemeiben számolnunk kell az idő jelentette korlátokkal; ezért ilyen értékes a Független Hírvivők által teljesített szolgálat, azon Független Hírvivőké, akik a közléscsere terén birtokolt előjogaik révén valamelyest függetlenek a tértől és a hihetetlen utazási sebességükből eredően csaknem függetlenek az időtől.

23:3.7 (261.5) Én nem tudom elmagyarázni az urantiai halandóknak azt, hogy a Független Hírvivők miként létezhetnek alak nélkül és ennek ellenére miként rendelkezhetnek valódi és határozott személyiséggel. Bár a személyiségükhöz természetes módon társítható formájuk nincs, azért rendelkeznek a minden magasabb rendű szellemlény által érzékelhető szellemjelenléttel. A Független Hírvivők az egyetlen olyan lényosztály, mely az alaktalan szellemeknek láthatólag minden előnyét élvezzi s ugyanakkor a teljesen kifejlett személyiséghez tartozó előjogokkal is bír. Igazi személyiségek, sőt még a személytelen szellemi megnyilatkozás csaknem összes sajátosságával is rendelkeznek.

23:3.8 (261.6) A hét felsőbb-világegyetemben rendszerint — de nem mindig — minden, ami hozzásegíti a teremtményt az idő és tér jelentette korlátoktól való megszabaduláshoz, az egyúttal ennek megfelelő mértékben korlátozza a személyiségi előjogait. A Független Hírvivők kivételek ezen általános szabály alól. A tevékenységük során csaknem korlátozás nélkül vehetik igénybe a szellemi kifejeződés, az isteni szolgálat, a személyes segédkezés és a mindenségrendi közléscsere határtalan lehetőségeinek teljes körét. Ha láthatnátok e rendkívüli lényeket az én világegyetemi igazgatási tapasztalataim tükrében, akkor megértenétek, hogy milyen nehéz volna a felsőbb-világegyetemi ügyek összehangolása, ha nem számíthatnánk az ő sokoldalú közreműködésükre.

23:3.9 (262.1) Függetlenül a világegyetem növekedésétől, valószínűleg nem teremtetik több Független Hírvivő. A világegyetemek növekedésével a növekvő igazgatási terhet egyre nagyobb mértékben fogják egyéb fajtájú szellemsegítők

és olyan lények átvenni, akik ezen új teremtsrészekből származnak, mint amilyenek az Egyeduralkodó Fiak és a helyi világegyetemi Anyaszellemek teremtményei.

4. A Független Hírvivők különleges segédkezése

^{23:4.1 (262.2)} Úgy tűnik, hogy a Független Hírvivők a személyiség összehangolói minden szellemlény-fajtának. Segédkezésük hozzájárul ahhoz, hogy a kiterjedt szellemi világ személyiségei testvérekké váljanak. Nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy minden szellemlényben kifejlődjön a csoport-azonosságtudat. Minden szellemlény-fajtát a Független Hírvivők egy különleges csoportja szolgál, akik segítik a lények azon képességének kialakulását, amely által megérthetik és barátjukká fogadhatják az összes többi fajtát és rendet, legyenek azok bármennyire különbözők is.

^{23:4.2 (262.3)} A Független Hírvivők a véges személyiségek összes fajtájának és rendjének összehangolására való — beleértve még a világmindenségi felügyelők abszonit rendszerével való kapcsolatteremtést is — olyan hihetetlen képességükről tesznek tanúbizonyságot, hogy némelyikünk abból indul ki, hogy a Végtelen Szellem hírvivőinek teremtmése valamilyen mértékben kapcsolatba hozható a Legfelsőbb-Végleges Elmének az Együttes Cselekvő általi adományozásával.

^{23:4.3 (262.4)} Amikor egy végleges rendű lény és egy paradicsomi létpolgár egy, „az idő és örökkévalóság gyermekének” a háromságivá alakításában — a Legfelsőbb-Végleges ismeretlen elme-megnyilvánulási lehetőségeivel kapcsolatos műveletben — működik együtt, és amikor e be nem sorolt személyiséget kiküldik a Vicegeringtonra, akkor egy Független

Hírvivőt (az ilyen istenségelme-adomány vélelmezett személyiségi tükröződését) is mindig kijelölnek e teremtményi-háromságot elért fiú számára őrtársul. E hírvivő a beteljesülés új fiát elkíséri a rendeltetési helyére és soha többé nem hagyja el a Vicegeringtont. Így az az idő és örökkévalóság fiának végzeteihez kötött Független Hírvivő mindörökre átkerül a Világmindenség Építészeinek kizárólagos felügyelete alá. Hogy miként alakul e rendkívüli társulás jövője, azt nem tudjuk. A különleges személyiségek e viszonyainak száma már hosszú ideje gyarapodik a Vicegeringtonon, de eddig még egyetlen pár sem távozott onnan.

23:4.4 (262.5) A Független Hírvivők száma állandó, azonban a beteljesülés fiainak háromságivá alakítása nyilvánvalóan számában nem korlátozott eljárás. Lévén, hogy a beteljesülés minden egyes háromságot-elért fia mellé egy-egy Független Hírvivő is ki van rendelve, ezért nekünk úgy tűnik, hogy a valamikori távoli jövőben a hírvivők száma egyszer majd kimerül. Ki fogja ekkor a feladatukat teljesíteni a nagy világegyetemben? Vajon a szolgálatukat az Ihletett Háromsági Szellemek körében megjelenő valamilyen új működés fogja felváltani? Vajon a nagy világegyetemet valamikor majd csaknem teljesen háromsági származású lények fogják igazgatni, míg az egyes- és kettős-eredetű teremtmények átkerülnek a külső tér területeire? Ha a hírvivők visszatérnek az előző szolgálatukhoz, akkor a beteljesülés fiai vajon velük tartanak? Vajon a véglegesrendűek és a paradicsom-havonaiak közötti háromságivá alakulás befejeződik-e, amikor a Független Hírvivők száma a beteljesülés-fiak mellé őrtársul való hozzárendelésük miatt kimerül? Vajon az összes hatékony Független Hírvivőnk a Vicegeringtonon fog összegyűlni?

Vajon e rendkívüli szellemszemélyiségek örökre társulnak-e ezen ismeretlen végzetű háromságot-elért fiakkal? Milyen jelentőséget kell tulajdonítanunk annak a ténynek, hogy a Vicegeringtonon gyülekező párok a fenséges rejtélyes lényeknek, a Világmindenség Építészeinek kizárólagos irányítása alatt állnak? Ilyen és sok hasonló kérdést teszünk fel magunknak, és kérdezzük mindezekről a mennyei lények számos más rendjeit is, de a válaszokat bizony nem ismerjük.

23:4.5 (263.1) E művelet a világegyetemi igazgatásban végbemenő számos hasonló jelenséggel együtt egyértelműen jelzi, hogy a nagy világegyetem, sőt még a Havona és a Paradicsom személyi állománya is valamilyen meghatározott és egyértelmű átszerveződésen megy keresztül, szerte a külső tér területein jelenleg zajló óriási energia-fejlődéssel való összehangolódásban és azzal kapcsolatban.

23:4.6 (263.2) Azt kell hinnünk, hogy az örökkévaló jövőben a világegyetemi evolúció olyan jelenségeinek lehetünk tanúi, melyek messze meghaladnak majd mindent, ami az örök múltban megtapasztalható volt. E hihetetlenül nagy kalandokra mi nagy és egyre fokozódó várakozással tekintünk, és bizony nektek is pontosan így kellene tennetek.

23:4.7 (263.3) [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

24. írás

A Végtelen Szellem felsőbb személyiségei

24:0.1 (264.1) AZ EGYÜTTES Teremtő összes személyiségét és entitását az Uverszán három nagy részre osztjuk: a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei, a tér hírvívő seregei és az idő

segédkező szellemei, azon szellemlények, akik a halandó-fejlődési felemelkedési rendbe tartozó, saját akarattal rendelkező teremtmények tanításában és a számukra való segédkezésben érintettek.

24:0.2 (264.2) A Végtelen Szellem e beszámolóiban említett felsőbb személyiségei a nagy világegyetemben hét osztályban működnek:

24:0.3 (264.3) 1. Független Hírvivők.

24:0.4 (264.4) 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

24:0.5 (264.5) 3. Összeírási Igazgatók.

24:0.6 (264.6) 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

24:0.7 (264.7) 5. Társfelügyelők.

24:0.8 (264.8) 6. Kinevezett Örök.

24:0.9 (264.9) 7. Végzős Kísérők.

24:0.10 (264.10) A Független Hírvivők, a Körök Felügyelői, az Összeírási Igazgatók és a Személyi Segédek közös jellemzője, hogy mindannyian igen komoly mértékű ellengravitációs képességek birtokában vannak. A Független Hírvivőknek nincs ismert székhelyük; ők a világegyetemek mindenségét járják. A világegyetemi Körök Felügyelői és az Összeírási Igazgatók székhelyeket tartanak fenn a felsőbb-világegyetemek központjain. A Végtelen Szellem Személyi Segédei a Fény központi Szigetén állomásoznak. A Társfelügyelők és a Kinevezett Örök a helyi világegyetemi és a helyi

világegyetemet alkotó csillagrendszeri központokon állomásoznak. A Végzős Kísérők a Havona világegyetemben honosak és annak mind a milliárdnyi világán működnek. E felsőbb személyiségek többségének vannak állomáshelyei a helyi világegyetemekben, azonban ezek nem kapcsolódnak szervesen az evolúciós területek igazgatásához.

24:0.11 (264.11) A csoportot alkotó hét osztályból csak a Független Hírvivők és esetleg a Személyi Segédek járják a világegyetemek mindenségét. Független Hírvivőkkel a Paradicsomról kifelé tartó útjukon lehet találkozni: a Havona körein keresztül a felsőbb-világegyetemi központokon át és még tovább az övezeteken és helyi világegyetemeken, azok alkotórészein keresztül, sőt még a lakott világokon is megfordulnak. A Független Hírvivők a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei közé tartoznak, az eredetüket, a természetüket és a szolgálatukat mégis az előző írásban ismertettük.

1. A Világegyetemi Körök Felügyelői

24:1.1 (265.1) Úgy tűnhet, hogy a tér hatalmas erőter-áramai és a szellemi energia körei önműködők; úgy tűnhet, hogy szabadon működnek, de nem ez a helyzet. Mindezen hatalmas energiarendszerek működése szabályozott; értelmes felügyelet alatt vannak. A világegyetemi Körök Felügyelői nem a tisztán fizikai és anyagi energia területein — vagyis a világegyetemi erőter-irányítók területén — fejtik ki tevékenységüket, hanem a viszonylagos szellemi energia körein és azon módosított körökön, melyeknek alapvető jelentősége van mind a magasan fejlett szellemi lények, mind pedig a morontia-fajta vagy átmenetben-lévő fajta értelmes teremtmények fenntartásában.

A felügyelők nem hoznak létre isteni energia- és felsőbbblényegi köröket, de általában véve összefüggésbe hozhatók az idő és örökkévalóság minden felsőbb szellemkörével és mindazon viszonylagos szellemkörökkel, melyek szerepet játszanak a nagy világegyetem alkotórészeinek igazgatásában. A Paradicsom Szigetén kívül minden ilyen szellem-energia kört ők irányítanak és befolyásolnak.

24:1.2 (265.2) A világegyetemi Körök Felügyelői egyedül a Végtelen Szellem teremtsései, és kizárólag mint az Együttes Cselekvő közvetítői működnek. Szolgálatra az alábbi négy rendben személyesülnek meg:

24:1.3 (265.3) 1. A Körök Legfelsőbb Felügyelői.

24:1.4 (265.4) 2. A Körök Társ-felügyelői.

24:1.5 (265.5) 3. A Körök Másodrendű Felügyelői.

24:1.6 (265.6) 4. A Körök Harmadrendű Felügyelői.

24:1.7 (265.7) A havonai legfelsőbb felügyelőknek és a hét felsőbb-világegyetem társ-felügyelőinek száma már teljes; e rendekből több már nem teremtetik. A legfelsőbb felügyelők szám szerint heten vannak és a hét Havona-kör kísérleti világain állomásoznak. A hét felsőbb-világegyetem köreinek felügyeletével egy hét társ-felügyelőből álló nagyszerű csoport van megbízva, akik a Végtelen Szellem hét paradicsomi szféráján, a Hét Legfőbb Végrehajtó világain tartanak fenn állomáshelyet. Innen felügyelik és irányítják a tér felsőbb-világegyetemének köreit.

24:1.8 (265.8) A Szellem paradicsomi szféráin a körök hét társ-felügyelője és a Legfőbb Erőtér-központok olyan hatékony kapcsolatot tartanak fenn, mely, a Legfőbb Végrehajtók irányítása mellett, paradicsomi szint alatti összhangot teremt a hét felsőbb-világegyetembe tartó összes anyagi és szellemi kör között.

24:1.9 (265.9) Az idő és tér helyi világegyetemeinek másodrendű felügyelői az egyes felsőbb-világegyetemek központi világain állomásoznak. A nagy- és a kisövezetek a felsőbb kormányzat igazgatási részterületei, azonban nem érintettek a szellem-energia felügyelettel kapcsolatos kérdésekben. Nem tudom, hogy mennyi másodrendű kör-felügyelő van a nagy világegyetemben, de az Uverszán 84.691 ilyen lény tartózkodik. A másodrendű felügyelők teremtése most is folyik; időről időre hetvenes csoportokban jelennek meg a Legfőbb Végrehajtók világain. Hozzánk kirendelés útján kerülnek, amikor az illetékességi területünkön lévő új, fejlődő világegyetemek számára külön szellem-energiái és összekötő-erőtéri körök létesítésére készülünk.

24:1.10 (265.10) Harmadrendű kör-felügyelő minden helyi világegyetem központi világán működik. E rend teremtése a másodrendű felügyelőkéhez hasonlóan folyamatos, és hétszázas csoportokban folyik. A Nappalok Elődei jelölik ki őket a helyi világegyetemekhez.

24:1.11 (266.1) A kör-felügyelőket kifejezetten az ő sajátos feladataikra teremtik, és mindörökké az eredeti feladatuk szerinti csoportban szolgálnak. Nem váltják egymást a szolgálatban és ennél fogva korszaknyi időt töltenek az eredeti feladatuk tárgyát képező területek kérdéseinek

tanulmányozásával. Például: az 572.842-es számú harmadrendű kör-felügyelő a helyi világegyetemetek korai terveinek időpontjától fogva működik a Szalvingtonon, és a nebadoni Mihály személyi kíséretéhez tartozik.

24:1.12 (266.2) Akár a helyi világegyetemekben, akár a nagyobb világegyetemekben működnek, a kör-felügyelők minden olyan dolgot irányításuk alá vonnak, melyek ténylegesen is kapcsolatba hozhatók a különféle szellemi hírek és bármilyen személyiség átviteléhez használatos körökkel. A kör-felügyeleti tevékenységük során e hatékony lények a világegyetemek mindenségében megtalálható mindenféle közvetítőt, térerőt és személyiséget igénybe vesznek. Igénybe veszik az ismeretlen „kör-szabályozó felsőbb szellemszemélyiségeket” és nagy hozzáértéssel segíti őket a Végtelen Szellem személyiségeiből álló számos testület. Ők szigetelik el az evolúciós világot, ha annak Bolygóhercege fellázadna az Egyetemes Atya és a helyetteseként működő Fia ellen. Bármely világegyetem bármely világát ki tudják kapcsolni a felsőbb szellemi rendből, de az erőter-irányítók anyagi áramait nem képesek megszakítani.

24:1.13 (266.3) A világegyetemi Körök Felügyelői olyasféle kapcsolatban állnak a szellemkörökkel, mint a világegyetemi erőter-irányítók az anyagi körökkel. A két rend kiegészíti egymást, együtt felügyelik a teremtmények által szabályozható és befolyásolható összes szellem- és anyagi kört.

24:1.14 (266.4) A kör-felügyelők bizonyos felügyeletet gyakorolnak a szellem-társított elme-körök felett, sok tekintetben ahhoz hasonlóan, ahogy az erőter-irányítók bizonyos irányítási hatáskörrel rendelkeznek a fizikai energiával társított

elmeszakaszok felett — vagyis a gépies elmék felett. Az egyes rendek feladatkörei a másik renddel való kapcsolatukban általában véve kiteljesednek, de a tiszta elme-körök nem tartoznak ezek egyikének felügyelete alá sem. A két rend tevékenysége még csak nem is összehangolt; a világegyetemi Körök Felügyelőinek sokrétű munkáját a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító és az ő alárendeltjeik irányítják.

24:1.15 (266.5) Noha a kör-felügyelők egymáshoz teljesen hasonlóak a saját rendjeiken belül, azért mindegyikük külön egyén. Igazán személyes lények, de az Atyától való felruházástól különböző fajta személyiséggel rendelkeznek, mely a világegyetemekben létező egyetlen más teremtményi fajtában sem lelhető fel.

24:1.16 (266.6) Bár a befelé, a Paradicsom felé tartó utatokon majd felismeritek és megismeritek őket, személyes kapcsolatba mégsem kerültek velük. Ők kör-felügyelők, és csakis a feladatukkal törődnek és azt hatékonyan teszik. Kizárólag a felügyeletük alá tartozó körökkel kapcsolatos tevékenységekre ügyelő személyiségekkel és entitásokkal foglalkoznak.

2. Az Összeírási Igazgatók

24:2.1 (266.7) Függetlenül attól, hogy az Egyetemes Értelem mindenségrendi elméje tudatában van minden gondolkodó teremtmény jelenlétének és tartózkodási helyének, a világegyetemek mindenségében van ettől független módja is az összes, saját akaratú teremtmény számon tartásának.

24:2.2 (266.8) Az Összeírási Igazgatók a Végtelen Szellem különleges és teljessé tett teremtmése, és a számukat nem

ismerjük. Úgy teremtettek, hogy képesek legyenek tökéletes összhangot kialakítani a felsőbb-világegyetemek tükrözőműködési eljárásával, s ezzel egyidejűleg személyesen is érzékenyek az értelmes saját akaratra és viszonozzák is azt. Ezen igazgatók, valamiféle nem teljesen érthető eljárással képesek azonnal tudomást szerezni a nagy világegyetem bármely részében megszülető saját akaratról. Ezért mindig képesek megadni nekünk a központi teremtrész és a hét felsőbb-világegyetem bármely részében az összes, saját akarattal rendelkező teremtmény számát, természetét és tartózkodási helyét. De a Paradicsomon nem működnek; ott nincs rájuk szükség. A Paradicsomon a tudás eredendően megvan; az Istenségek mindenről tudnak.

24:2.3 (267.1) Hét Összeírási Igazgató működik a Havonában, minden egyes Havona-körhöz tartozó kísérleti világon egy-egy állomásozik. E hét lény, valamint a Szellem paradicsomi világain tartózkodó tartalékos rend kivételével minden Összeírási Igazgató a Nappalok Elődeinek fennhatósága alá tartozik.

24:2.4 (267.2) Minden egyes felsőbb-világegyetemi központon egy Összeírási Igazgató elnököl, s e főigazgató alá sok ezernyi tartoznak, mégpedig minden helyi világegyetemi központon egy-egy igazgató. E rendbe tartozó minden személyiség egyenlő, kivéve a Havona kísérleti világain élőket és a hét felsőbb-világegyetemi vezetőt.

24:2.5 (267.3) A hetedik felsőbb-világegyetemben százezer Összeírási Igazgató van. Ez a szám magába foglalja mindazokat, akik helyi világegyetemi szolgálatra kijelölhetők; ebben nincs benne Uszatiának, az összes orvontoni igazgató

felsőbb-világegyetemi főnökének a törzskara. Uszatia a többi felsőbb-világegyetemi vezetőhöz hasonlóan nem foglalkozik közvetlenül az értelmes saját akarat bejegyzésével. Ő kizárólag az orvontoni világegyetemekben állomásozó alárendeltjeivel törődik; tehát a helyi teremtsrészek központjairól beérkező jelentések nagyszerű összegző személyiségeként tevékenykedik.

24:2.6 (267.4) Az uverszai hivatalos adatrögzítők időről időre feljegyzik a felsőbb-világegyetem pillanatnyi állapotát annak alapján, hogy Uszatia személyiségében és személyiségén milyen bejegyzések készültek. Az ilyen összeírási adatok a felsőbb-világegyetek belső adatai; e jelentéseket nem továbbítják sem a Havonába, sem a Paradicsomra.

24:2.7 (267.5) Az Összeírási Igazgatók csak olyan mértékig foglalkoznak az emberi lényekkel — mint az egyéb, saját akarattal rendelkező teremtményekkel — amely a saját akarat működése tényének rögzítéséhez szükséges. Nincs dolguk az életetek és dolgaitok rögzítésében; ők semmilyen tekintetben nem adatrögzítő személyiségek. A nebadoni Összeírási Igazgató, akinek orvontoni száma 81.412, és aki jelenleg a Szalvingtonon állomásozik, a jelen pillanatban személyesen is tudatában van és ismeri a ti itteni, urantiai élő jelenléteteket; és ő készíti el a halálotokról szóló igazolási feljegyzést abban a pillanatban, amint saját akarattal rendelkező teremtményként megszűntök létezni.

24:2.8 (267.6) Az Összeírási Igazgatók akkor jegyzik be egy új, saját akarattal rendelkező teremtmény létezését, amint az első saját akaratú cselekedetére sor kerül; a saját akarattal rendelkező teremtmény halálát pedig akkor jelzik, amikor az utolsó saját

akaratú cselekedet végbemegy. A saját akaratnak a bizonyos, felsőbb rendű állatok válaszaiban megfigyelhető részleges megnyilvánulása nem tartozik az Összeírási Igazgatók hatáskörébe. Csakis az igazi saját akarattal rendelkező teremtményeket tartják számon, és csakis a saját akarat működésre válaszolnak. Hogy miként veszik nyilvántartásba a saját akarat működését, azt nem tudjuk.

24:2.9 (267.7) E lények mindig is Összeírási Igazgatók voltak és mindig is azok lesznek. Bármely más világegyetemi munkaterületen viszonylag kis hasznukat vehetnénk. De a működésükben tévedhetetlenek; sohasem hibáznak és sohasem hamisítják meg az adatokat. És annak ellenére személyek, hogy nagyszerű hatáskörökkel és hihetetlen előjogokkal rendelkeznek; felismerhető szellemjelenlétük és alakjuk van.

3. A Végtelen Szellem Személyi Segédei

24:3.1 (268.1) A Személyi Segédek teremtésének idejéről és módjáról nincs hiteles ismeretünk. Bizonyosan rengetegen vannak, de erről nincs adat az Uverszán. A munkájukkal kapcsolatos ismereteinkre alapozott óvatos levezetés útján úgy merem becsülni, hogy a számuk jócskán billiónyi. Véleményünk szerint a Végtelen Szellem számára nincs számszerű korlát az ilyen Személyi Segédek teremtésében.

24:3.2 (268.2) A Végtelen Szellem Személyi Segédei az Istenség Harmadik Személye paradicsomi jelenlétének kizárólagos segítése céljából léteznek. Bár közvetlenül a Végtelen Szellemhez tartoznak és a Paradicsomon tartózkodnak, mégis villanásszerűen közlekednek ide-oda a teremtésösszesség legtávolabbi részei között. Bárhová terjednek is ki az Együttes

Teremtő körei, e Személyi Segédek a Végtelen Szellem parancsának végrehajtása céljából megjelenhetnek ott. A teret a Független Hírvivőkhöz sokban hasonlóan szelik át, de nem személyek olyan értelemben, mint a hírvivők.

24:3.3 (268.3) A Személy Segédek mind egyenlők és egyformák; nem mutatnak egyedi eltéréseket. Bár az Együttes Cselekvő úgy néz rájuk, mint igazi személyiségekre, mások nehezen tudják valódi személyeknek tekinteni őket; a többi szellemlény számára nem nyilvánítanak ki érzékelhető szellemjelenlétet. A paradicsomi-származású lények mindig érzékelik e Segédek közelségét; de a személyiség-jelenlétüket nem ismerjük fel. E jelenlét-alak hiánya kétségtelenül annál inkább hasznossá teszi őket az Istenség Harmadik Személye számára.

24:3.4 (268.4) A Végtelen Szellemből származó szellemlények összes ismert rendje közül nagyjából a Személyi Segédeké az egyetlen, mellyel a Paradicsomra tartó felemelkedések során nem fogtok találkozni.

4. A Társfelügyelők

24:4.1 (268.5) A Hét Legfőbb Végrehajtó, a Végtelen Szellem hét paradicsomi szféráján, a hét felsőbb-világegyetem legfelsőbb végrehajtóinak igazgatási testületeként működik. A Társfelügyelők a Legfőbb Végrehajtók hatáskörének megtestesülését jelentik az idő és tér helyi világegyetemei számára. A helyi teremtésrészek ügyeinek e magas rangú megfigyelői a Végtelen Szellem és a paradicsomi Hét Tökéletes Szellem közös leszármazottai. A csaknem az örökkévalósághoz fogható idő előtt hétszázezren

személyesültek meg, és a tartalékos testületük a Paradicsomon lakozik.

24:4.2 (268.6) A Társfelügyelők a Hét Legfőbb Végrehajtó közvetlen felügyelete alatt dolgoznak, lévén ők a személyes és hatalommal rendelkező képviselőik az idő és tér helyi világegyetemei számára. Minden egyes helyi teremtrész központi szféráján egy-egy felügyelő állomásozik és e felügyelő közvetlen munkatársa az állandó besorolású Nappalok Szövetségének.

24:4.3 (268.7) A Társfelügyelők kizárólag az alárendeltjeiktől, a Kinevezett Öröktől kapnak jelentéseket és javaslatokat, akik a lakott világok alkotta helyi csillagrendszerek székhelyszféráin állomásoznak, míg ők maguk csakis a közvetlen feletteseiknek, az adott felsőbb-világegyetem Legfőbb Végrehajtójának készítenek jelentéseket.

5. A Kinevezett Örök

24:5.1 (268.8) A Kinevezett Örök a Hét Legfőbb Végrehajtó összehangoló személyiségei és összekötő képviselői. A Végtelen Szellem személyesítette meg őket a Paradicsomon és a feladatuk ellátásával összefüggő különleges célok elérésére teremtették őket. Számuk állandó, és pontosan hétmilliárd létezik belőlük.

24:5.2 (269.1) Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy egy Társfelügyelő a Hét Legfőbb Végrehajtót képviseli valamely teljes helyi világegyetem számára, úgy azon helyi teremtrészben minden tízezer csillagrendszerhez található egy-egy Kinevezett Ör, aki annak a távoli és legfőbb felsőbb-

felügyelőségnek a közvetlen képviselőjeként lép fel, mely mind a hét felsőbb-világegyetem ügyeinek felügyeletét ellátja. Az Orvonton helyi csillagrendszeri kormányaiban szolgálatot teljesítő örök a Hetedik Legfőbb Végrehajtó, a hetedik felsőbb-világegyetem szervezőjének közvetlen fennhatósága alatt tevékenykednek. De az igazgatási szervezetüket tekintve a helyi világegyetemben kinevezett minden ör a világegyetemi központon állomásozó Társfelügyelőnek van alárendelve.

24:5.3 (269.2) Valamely helyi teremtszrészben a Kinevezett Örök ügyeleti rendben szolgálnak, s ennek során csillagrendszerrel csillagrendszerre mennek. A váltásra rendszerint minden ezer évben kerül sor, helyi világegyetemi időben mérve. Ők a csillagrendszeri központon állomásozó legmagasabb rangú személyiségek közé tartoznak, de sohasem vesznek részt a csillagrendszeri ügyekkel kapcsolatos tanácskozásokon. A helyi csillagrendszerekben mint hivatalból kirendelt vezetők irányítják az evolúciós világokból származó huszonnégy intézőt, de egyébként a felemelkedő halandók ritkán lépnek kapcsolatba velük. Az örök csaknem kizárólag azzal foglalkoznak, hogy a világegyetemük Társfelügyelőjét folyamatosan és teljes körűen tájékoztassák a nekik kijelölt csillagrendszer jólétével és állapotával kapcsolatos minden dologról.

24:5.4 (269.3) A Kinevezett Örök és a Társfelügyelők nem a felsőbb-világegyetemi központon keresztül jelentenek a Legfőbb Végrehajtóknak. Kizárólag az adott felsőbb-világegyetem Legfőbb Végrehajtójának tartoznak felelősséggel; tevékenységük különbözik a Nappalok Elődeinek igazgatási munkájától.

24:5.5 (269.4) A Legfőbb Végrehajtók, a Társfelügyelők és a Kinevezett Örök az omniáfokkal és egy sereg nem ismertetett személyiséggel együtt egy olyan hatékony, közvetlen, központosított, de kiterjedt rendszert alkotnak, melynek rendeltetése a dolgok és lények teljes nagy világegyetemének tanácsadói és igazgatási szervezése.

6. A Végzős Kísérők

24:6.1 (269.5) A Végzős Kísérők, mint csoport tartja fenn és irányítja a szakoktatásra és szellemi képzésre szakosodott felsőbb egyetemet, mely olyannyira alapvető fontosságú a korszakos cél halandói elérése érdekében: Isten, pihenés és azt követően a tökéletessé vált szolgálat örökkévalósága. E felsőbb rendű személyes lények az elnevezésüket a munkájuk természete és célja miatt kapták. Kizárólag annak a feladatnak szentelték magukat, hogy vezessék a halandó végzősöket az idő felsőbb-világegyetemeitől azon a havonai felkészítő és továbbképző tanfolyamon keresztül, melynek célja, hogy felkészítse a felemelkedő zárandokokat a Paradicsomra való bebocsáttatásra és a Végleges Testületébe való felvételre.

24:6.2 (269.6) Nincs megtiltva, hogy megpróbáljam ismertetni nektek e Végzős Kísérők munkáját, de az olyannyira meghaladja a szellemi szintet is, hogy attól félek, képtelen lennék megfelelően bemutatni az anyagi elme számára az ő sokféle tevékenységüket. A lakóvilágokon, miután a látásmódok kiszélesedett és megszabadultak az anyagiassághoz hasonlítások béklyóitól, megpróbálhatjátok megérteni azon valóságok jelentését, melyeket „szem nem láthat és fül sem hallhat, és amelyeket emberi elme még sohasem fogott fel”, sőt még azokat a dolgokat is, melyeket „Isten az ilyen örök

igazságokat szeretőknek készített”. A látásmódok és a szellemi felfogóképességek nem lesz mindig ilyen korlátozott.

24:6.3 (270.1) A Végzős Kísérők feladata az idő zárandóinak átvezetése a Havona világok hét körén. A külső Havona-kör fogadóvilágán benneteket üdvözlő kísérő végig veletek marad a mennyei körökben befutott teljes lépcsőházak alatt. Bár számtalan egyéb személyiséggel fogtok kapcsolatba kerülni a milliárdnyi világon való ottléteitek alatt, a Végzős Kísérőtök végigkísér benneteket a havonai fejlődéseitek során és tanúja lesz, amint bekerültök a végső idő-alvás állapotába, a paradicsomi célhoz vezető örökkévalóságba lépési alvásba, ahol is, az ébredést követően, a fogadásotokra kijelölt Paradicsomi Társ fog köszönteni és talán veletek marad addig, amíg végül felvesznek benneteket a Halandói Végleges Testületbe.

24:6.4 (270.2) A Végzős Kísérők száma már most meghaladja az emberi elme felfogóképességének határát, és a számuk tovább növekszik. Eredetük igencsak rejtélyes. Ők nem az örökkévalóságtól fogva léteznek; rejtélyesen megjelennek, amint szükség van rájuk. A Végzős Kísérőknek a központi világegyetem területein való létezéséről semmiféle adat sincs a feljegyzésekben egészen addig az igen távoli napig, amikor a minden idők első halandó zárandoka elérte a központi teremtrész külső övét. Amint a külső kör kísérleti világára megérkezett, barátilag üdvözölte őt Malvorian, az első Végzős Kísérő, aki ma a legfelsőbb tanács feje és a hatalmas oktatási szervezetük igazgatója.

24:6.5 (270.3) A Havona paradicsomi feljegyzéseinek „Végzős Kísérők” című részében e bevezetés található:

24:6.6 (270.4) „És Malvorian, a rendjének első számú képviselője üdvözölte és útbaigazítással látta el a Havona zárandok felfedezőjét és kísérte őt az első tapasztalást adó külső köröktől, lépésről lépésre és körről körre, míg végül ott állt a minden személyiség Forrásának és Beteljesülésének színe előtt, majd átlépte a Paradicsom örökkévalósági küszöbét.”

24:6.7 (270.5) E távoli időpontban én a Nappalok Elődei melletti szolgálatra voltam beosztva az Uverszán, és mindannyian örvendeztünk annak a bizonyosságnak, hogy a felsőbb-világegyetemünkből származó zárandokok végül elérik a Havonát. Korszaknyi hosszú időn keresztül azt tanultuk, hogy a tér evolúciós teremtményei el fogják érni a Paradicsomot, és az első zárandok tényleges megérkezésekor mindaddig példa nélkül való izgatottság lett úrrá a mennyei bíróságokon.

24:6.8 (270.6) A Havona zárandok felfedezőjének neve Grandfanda, és az egyes számú felsőbb-világegyetemben található 1131-es helyi világegyetem 62-es csillagvilága 84-es csillagrendszerének 341-es bolygójáról jött. Az ő megérkezése volt a jel a világegyetek mindensége hírszolgálatának létrehozására. Addig csak a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi híradások működtek, de annak bejelentése, hogy Grandfanda elérte a Havona kapuit azt jelentette, hogy elkezdődtek a „dicsőséges térjelentések”, mely elnevezést azért használjuk, mert ez volt az első világegyetemi híradás arról, hogy a Havonába érkeztek az első evolúciós lények és bebocsátásra várnak a felemelkedői lét céljához.

24:6.9 (270.7) A Végzős Kísérők sohasem hagyják el a Havona világokat; az idő és tér végzős zárandokai szolgálatának szentelik magukat. Valamikor majd szemtől szemben találkozni is fogtok e nemes lényekkel, ha nem utasítjátok el azt a bizonyosan megvalósuló és minden tekintetben tökéletes tervet, mely a túlélésekre és a felemelkedésekre irányul.

7. A Végzős Kísérők eredete

24:7.1 (270.8) Bár az evolúció nem a központi világegyetem rendje, mi mégis azt hisszük, hogy a Végzős Kísérők egy másik központi világegyetemi teremtményi rend tökéletessé tett vagy tapasztaltabb tagjaiból, vagyis a Havona-szolgálókból lesznek. A Végzős Kísérők olyan mély rokonszenvet mutatnak a felemelkedő teremtmények iránt és oly megértők velük, hogy meggyőződésünk, hogy e fejlettségüket a felsőbb-világegyetemi területeken világegyetemi segédkező Havona-szolgálókként végzett tényleges szolgálatban érték el. Ha ez a meglátás nem helyes, akkor vajon mivel magyarázható a rangidős és tapasztaltabb szolgálók folyamatos eltűnése?

24:7.2 (271.1) A szolgáló sokáig távol lehet a Havonától valamilyen felsőbb-világegyetemi feladat miatt, és miután sok ilyen küldetést teljesített előzőleg, hazatér, a paradicsomi Központi Ragyogással való „személyes kapcsolat” kiváltságát megkapja, felvétetik a Fényes Személyek közé és eltűnik a szellemtársai elől, hogy soha többé ne térjen vissza az övéihez.

24:7.3 (271.2) A felsőbb-világegyetemi szolgálatból való visszatérése során a Havona-szolgáló számos isteni befogadást élhet át és azokból tisztán magas rangú szolgálóként lép ki. A fényes befogadás megtapasztalása nem szükségképpen jelzi,

hogy a szolgálónak Végzős Kísérővé kell átváltoznia, de az isteni befogadást megéltéknek csaknem a negyede sosem tér vissza a teremtsrészek szolgálatához.

24:7.4 (271.3) Az egymást követő nagybecsű feljegyzések között ilyen bejegyzések vannak:

24:7.5 (271.4) „És a 842.842.682.846.782-es számú havonai szolgáló, Szudna nevezetű, átjött a felsőbb-világegyetemi szolgálatból, fogadták őt a Paradicsomon, megismerte az Atyát, belépett az isteni ölelésbe és most már nincs többé.”

24:7.6 (271.5) A feljegyzésekben található bejegyzés a szolgáló léptályájának lezárultára utal. De csak három pillanat múlva (a ti időtökben mérve ez kevéssel több mint három napot jelent) egy újszülött Végzős Kísérő „akaratlanul” megjelenik a Havona-világegyetem külső körén. A Végzős Kísérők száma, a csekély eltérés kétségtől az éppen átmenetben lévők miatt van, pontosan megegyezik az eltűnt szolgálók számával.

24:7.7 (271.6) Van egyéb alapja is annak a feltételezésnek, hogy a Végzős Kísérők nem mások, mint továbbfejlődött Havona-szolgálók, és ez pedig az a biztos hajlam, hogy e kísérők és a velük kapcsolatban álló szolgálók ilyen rendkívüli kapcsolatot teremtsenek egymással. E feltételezetten külön rendű lények teljesen megmagyarázhatatlan módon értik meg egymást és rokonszenveznek egymással. Üdítő és ösztönző látni a kölcsönös odaadásukat.

24:7.8 (271.7) A Hét Tökéletes Szellem és a társaik, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a személyes letéteményese a Legfelsőbb Lény elme-megnyilvánulási lehetőségeinek és erőter-potenciáljának,

melyeket egyelőre még nem személyesen ő bontakoztat ki. Amint e paradicsomi társak együttműködnek Havona-szolgálók teremtése céljából, akkor az utóbbiak eredendően kapcsolatba kerülnek a Felsőség bizonyos szakaszaival. Így a Havona-szolgálók ténylegesen is a tér-idő területek bizonyos evolúciós lehetőségességeinek tükröződését alkotják a tökéletes központi világegyetemben, mely mind megnyilvánul, amikor a szolgáló átalakuláson és újrateremtésen esik át. Úgy hisszük, hogy ez az átalakulás a Legfelsőbb érdekében cselekvő Végtelen Szellem akarátára válaszul megy végbe. A Végzős Kísérőket nem a Legfelsőbb Lény teremti, de mi mind azt gyanítjuk, hogy a tapasztalásban kibontakozó Istenség valamiképpen érintett azokban a folyamatokban, melyek során e lények létrejönnek.

^{24:7.9 (271.8)} Az a Havona, melyen jelenleg felemelkedő halandók haladnák át, sok tekintetben különbözik attól a központi világegyetemtől, amilyen Grandfanda kora előtt volt. A halandó felemelkedőknek a Havona-körökre való megérkezése gyökeres változásokat indított el a központi és isteni teremtrész szervezetében, olyan változásokat, melyeket kétségkívül a Legfelsőbb Lény — az evolúciós teremtmények Istene — arra válaszul indított útjára, hogy a hét felsőbb-világegyetemből származó tapasztalás által fejlődő gyermekei közül az első megérkezett. A Végzős Kísérők megjelenése a harmadrendű szupernáfok teremtésével együtt jelzi a Legfelsőbb Isten működését.

^{24:7.10 (271.1)} [Közreadta egy uverszai Isteni Tanácsos.]

25. írás

A tér hírvivő seregei

25:0.1 (273.1) A TÉR hírvivő seregei a Végtelen Szellem családjában közbenső helyet foglalnak el. E sokoldalú lények a felsőbb személyiségek és a segédkező szellemek közötti összekötőként működnek. A hírvivő seregek közé a mennyei lények alábbi rendjei tartoznak:

25:0.2 (273.2) 1. Havona-szolgálók.

25:0.3 (273.3) 2. Világegyetemi Békéltetők.

25:0.4 (273.4) 3. Szakmai Tanácsadók.

25:0.5 (273.5) 4. Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők.

25:0.6 (273.6) 5. Mennyei Adatrögzítők.

25:0.7 (273.7) 6. Morontia Társak.

25:0.8 (273.8) 7. Paradicsomi Társak.

25:0.9 (273.9) A felsorolt hét csoportból csupán hárman — a szolgálók, a békéltetők és a Morontia Társak — teremtetek ilyennek; a többi négy az angyalrendi szinteket elérteket képviseli. Az eredendően meglévő természetüknek és az elért beosztásuknak megfelelően a hírvivő seregek különféleképpen szolgálnak a világegyetemek mindenségében, de mindig a tevékenységi területüket felügyelők irányítása alatt állnak.

1. A Havona-szolgálók

25:1.1 (273.10) Bár szolgálóknak nevezik őket, a központi világegyetem e „köztes teremtményei” a szó semmiféle alantas értelemében nem szolgák. A szellemi világban nincs olyan, hogy alantas munka; minden szolgálat szent és lelkesítő; és a

magasabb rendű lények sem nézik le az alacsonyabb rendű lényeket.

25:1.2 (273.11) A Havona-szolgálók a Hét Tökéletes Szellemnek és társaiknak, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítónak a közös alkotómunkája. E teremtoi együttműködés jut a legközelebb ahhoz, hogy mintául szolgáljon a kettős eredetű rend hosszú újrateremtési mezőnyének az evolúciós világegyetemekben, mely mezőny a Fényes Hajnalcsillagnak a Teremtő Fiú — Alkotó Szellem által való teremtésétől kiterjed egészen a nemzésig az olyan világokon, mint az Urantia.

25:1.3 (273.12) A szolgálók száma már most óriási, és folyamatosan továbbiak teremtetnek. Ezres csoportokban jelennek meg három pillanattal a Tökéletes Szellemek és a Legfelsőbb Erőtér-irányítók gyűlését követően, melyre a Paradicsom messzi északi övezetében, a közös területükön kerül sor. Minden negyedik szolgáló a többihez képest inkább fizikai fajtájú; vagyis minden ezer közül hétszázötven láthatóan az igazi szellemfajtába tartozik, viszont kétszázötven félfizikai természetű. E negyedik teremtmények valamilyen mértékben hasonlítanak az anyagi lényekhez (a Havona-értelemben vett anyagihoz), lévén, hogy inkább a fizikai erőter-irányítókhoz hasonlóak, mint a Tökéletes Szellemekhez.

25:1.4 (274.1) A személyiségviszonyokban a szellemi érvényesül az anyaggal szemben, még ha ez most nem is tűnik így az Urantián; és a Havona-szolgálók létrehozásában a szellemi fölérendeltség törvénye érvényesül; a meghatározott arány eredményeként jut három szellemi lényre egy félfizikai.

25:1.5 (274.2) Az újonnan teremtetett szolgálók az újonnan megjelenő Végzős Kísérőkkel együtt mind elvégzik azokat a felkészítő tanfolyamokat, melyeket a rangidős kísérők folyamatosan tartanak a hét Havona-kör mindegyikén. A szolgálókat ezután olyan tevékenységekre vezénylik, melyekre a legalkalmasabbak, és lévén, hogy külön fajtaba tartoznak — szellemibe és félfizikaiba — kevés olyan munka akad, melyet e sokoldalú lények ne lennének képesek elvégezni. A felsőbb vagy szellemi csoportokat az Atya, a Fiú és a Szellem szolgálatára válogatják, és a Hét Tökéletes Szellem számára is végeznek munkát. Időről időre nagy számban küldik őket a hét felsőbb-világegyetem központi szféráit körülvevő tanulmányvilágokon való szolgálatra, azokra a világokra, ahol az idő azon felemelkedő lelkeinek végső felkészítése és szellemi kiképzése folyik, akik a Havona köreibe való belépésre készülnek. A szellem-szolgálók és az inkább fizikai jellegű társaik egyaránt a Végzős Kísérők kijelölt segédei és társai abban, hogy segítsék és felkészítsék a felemelkedő teremtmények azon különböző rendjeit, melyek már elérték a Havonát és a Paradicsom elérésére készülnek.

25:1.6 (274.3) A Havona-szolgálók és a Végzős Kísérők páratlan odaadással viseltetnek a munkájuk iránt és megható ragaszkodást mutatnak egymás iránt is, olyan ragaszkodást, melyet, noha az szellemi természetű, mégis leginkább az emberi szeretet jelenségével való összehasonlítás révén érthettek meg. Isteni indíttatás lelhető fel a szolgálóknak a kísérőktől való elkülönítésében, mivel nagyon gyakran előfordul, hogy a szolgálókat a központi világegyetem határain túl teljesítendő küldetésekre rendelik ki; de ők örömmel és nem szomorúan mennek. A felsőbb kötelezettséggel járó,

megelégedést nyújtó öröm a szellemi lények mindent háttérbe szorító érzelme. A hűségesen teljesített isteni kötelesség tudata mellett nincs helye a szomorúságnak. Amikor az ember felemelkedő lelke ott áll a Legfőbb Bíró előtt, az örökkévalósági jelentőségű döntést nem az anyagi sikerek vagy a mennyiségi eredmények szabják meg; az ítélet a felsőbb bíróságtól elhangzott döntést visszhangozza: „Jól van, jó és hűséges szolgáló; hűséges voltál néhány lényeges dologban; most a világegyetemi valóságok urává leszel.”

25:1.7 (274.4) A felsőbb-világegyetemi szolgálatban a Havona-szolgálókat mindig olyan területre jelölik ki, melyet az a Tökéletes Szellem irányít, akire az általános és a különös szellemi előjogokat tekintve a legjobban hasonlítanak. Csak a hét felsőbb-világegyetem központját körülvevő oktatási világokon szolgálnak, és a legutóbbi uverszai jelentés szerint csaknem 138 milliárd szolgáló segédkezett annak 490 segédszféráján. Végtelen különböző tevékenységet folytatnak azon oktatási világokon folyó munkákkal összefüggésben, mely világok az Orvonton felsőbb-világegyetem nagyegyetemeit foglalják magukba. Ők itt a ti társaitok; lejöttek a következő lépcsőházokról annak érdekében, hogy tanulmányozzanak titeket és megihlessenek benneteket az idő világegyetemeiből az örökkévalóság területeire való végleges átjutásotok valóságával és bizonyosságával. E kapcsolatfelvételben a szolgálók előzetes tapasztalatot szereznek az idő felemelkedő teremtményei számára nyújtott segédkezésben, mely oly hasznos a Végzős Kísérők társaiként vagy — átvitt szolgálóvá válva — Végzős Kísérőkként a későbbiekben végzendő munkájuk során a Havona-körökben.

2. A Világegyetemi Békéltetők

25:2.1 (275.1) Minden egyes megteremtett Havona-szolgálóhoz hét Világegyetemi Békéltetőt hoznak létre, mégpedig egyet mindegyik felsőbb-világegyetemben. E teremtségi folyamattal együtt jár a Paradicsomon végbemenő műveletekre való tükrözővázasz egy meghatározott felsőbb-világegyetemi eljárásának alkalmazása.

25:2.2 (275.2) A hét felsőbb-világegyetem központi világain a Hét Tökéletes Szellem hétféleképpen tükröződik. Bonyolult dolog arra vállalkozni, hogy e Tükröző Szellemek természetét az anyagi elme számára bemutassuk. Ők igazi személyiségek; a felsőbb-világegyetemi csoport minden egyes tagja mégis tökéletesen tükrözi a Hét Tökéletes Szellem egyikét. Amikor csak a Tökéletes Szellemek az erőter-irányítókkal társulnak abból a célból, hogy egy csoport Havona-szolgát teremtsenek, akkor ezzel egyidejűleg mindig minden egyes felsőbb-világegyetemi csoportban az egyik Tükröző Szellemre való összpontosulás megy végbe és azonnal és teljes kifejelettségben ugyanannyi Világegyetemi Békéltető jelenik meg ezen óriási teremtsésszesség központi világain. Ha a szolgálók teremtsében a Hetedik Tökéletes Szellem a kezdeményező, akkor csakis a hetedik rendű Tükröző Szellemeknek lesznek békéltetői; és az ezer Orvonton-fajtájú szolgáló teremtséssel egyidejűleg ezer hetedrendű békéltető jelenik meg az egyes felsőbb-világegyetemi központokon. E folyamatok révén jelenik meg a Tökéletes Szellemek hétszeres természetét tükröző, hét teremtsett békéltetői rend, melyek az egyes felsőbb-világegyetemekben szolgálnak.

25:2.3 (275.3) Az elő-paradicsomi rangú békéltetők nem felcserélhető rendben szolgálnak az egyes felsőbb-világegyetemekben, lévén, hogy az eredeti teremtrészükből való tevékenységre rendeltettek. Minden felsőbb-világegyetemi testület, mely egyébként az egyes teremtrétek hetedét foglalja magába, igen hosszú időt tölt az egyik Tökéletes Szellem kizárólagos befolyása alatt, mert, bár mind a hét tükröződik a felsőbb-világegyetemi központokon, kizárólag egy lehet meghatározó az egyes óriási teremtrösszességekben.

25:2.4 (275.4) Minden egyes óriási teremtrösszességet ténylegesen átjárja annak az egy Tökéletes Szellemnek a tükröződése, amely az adott teremtrész végső rendeltetésének elérését irányítja. Így mindegyik felsőbb-világegyetem egyfajta hatalmas tükörre válik, mely a felügyeletét ellátó Tökéletes Szellem természetét és jellemét tükrözi, és mindez folytatódik annak minden helyi világegyetemében, mégpedig az Alkotó Anyaszellemek jelenléte és működése révén. Az ilyen környezetnek az evolúciós fejlődésre gyakorolt hatása olyan mélyreható, hogy a békéltetők a felsőbb-világegyetem utáni léptékük során együttesen negyvenkilenc tapasztalásbeli nézőpontot vagy látásmódot nyilvánítanak ki, melyek egyike sem teljes látószögű — ennél fogva nem teljes — de mind kölcsönösen kiegészíti egymást és együtt már-már eléri a Felsőség körét.

25:2.5 (275.5) A Világegyetemi Békéltetők minden egyes felsőbb-világegyetemben furcsamód és eredendően négyes csoportokra tagolódnak, olyan társulásokra, melyekben azután tovább szolgálnak. Minden egyes csoportban három

szellemszemélyiség mellett egy, a negyedik szolgáló-teremtményhez hasonló félanyagi lény található. E négyes alkotja a békéltető bizottságot, melynek felépítése a következő:

25:2.6 (275.6) 1. A döntőbíró. Mint a csoport bírói vezetésére a legalkalmasabb és a legfelkészültebb, a másik három által egyhangúlag megválasztott személyiség.

25:2.7 (275.7) 2. A szellem-védő. A döntőbíró által kinevezett személy, akinek feladata a bizonyítékok beterjesztése és mindazon személyiségek jogainak védelme, akik a békéltető bizottság megítélésére bízott ügyekben érintettek.

25:2.8 (276.1) 3. Az isteni döntésvégrehajtó. Ő az a békéltető, akinek az a feladata, hogy eredendő képességei révén kapcsolatot teremtsen a teremtsrészek anyagi teremtményeivel és végrehajtsa a bizottság döntéseit. Az isteni döntésvégrehajtókat, lévén negyedik teremtmények — anyagi látszatú lények — csaknem, de azért mégsem egészen láthatják a rövidlátó halandó fajok is.

25:2.9 (276.2) 4. Az adatrögzítők. A bizottság negyedik tagja mindezekből feltétel nélkül következően az adatrögzítői feladatot kapja, ő a bírósági jegyzőkönyvvezető. Ő gondoskodik arról, hogy minden feljegyzés megfelelően elkészüljön a felsőbb-világegyetemi levéltárak és a helyi világegyetemi irattárak számára. Ha a bizottság valamely evolúciós világon szolgál, akkor a döntésvégrehajtó közreműködésével egy harmadik jelentés is készül az adott csillagrendszeri kormányzat fizikai adattárai számára.

25:2.10 (276.3) Előfordul, hogy a bizottság három taggal ülészik, amikor is a védő az eljárás során távol van és csak a meghallgatás zárásakor vesz részt az ítélet megfogalmazásában. Ilyen esetben e bizottságokat néha hármásbíróságoknak nevezik.

25:2.11 (276.4) A békéltetők igen értékesek a világegyetemek mindenségének zökkenésmentes működtetésében. A térben való utazásuk során háromszoros szeráfi sebességgel haladva a világok utazó bíróságaiként, a kisebb fennakadások gyors rendezésére szakosodott bizottságokként szolgálnak. Ha nem lennének ezek a mozgékony és felettebb pártatlan bizottságok, akkor a szférák bíróságait reménytelenül leterhelnék a teremtsrészek kisebb félreértéseinek kivizsgálásával kapcsolatos ügyek.

25:2.12 (276.5) A hármásbíróságok nem ítélnék örökkévalósági jelentőségű ügyekben; az idő teremtményének lelkét, örökkévaló jövőjét az ő tevékenységeik sohasem veszélyeztetik. A békéltetők nem foglalkoznak az idő teremtményeinek pillanatnyi létezésén és mindenségrendi jólétén túlmutató kérdésekkel. De amint egy bizottság valamely kérdést megítélt, akkor a döntésük végleges és mindig egyhangú; a döntőbíró döntése ellen jogorvoslatnak nincs helye.

3. A Békéltetők kiterjedt szolgálata

25:3.1 (276.6) A békéltetők csoportos székhelyet tartanak fenn a felsőbb-világegyetemük központján, ahol az elsődleges tartalékosaik is tartózkodnak. A másodlagos tartalékosaik a helyi világegyetemi központokon állomásoznak. A fiatalabb és

kevésbé tapasztalt biztosok az alacsonyabb rendű világokon kezdik a szolgálatot, olyan világokon, mint az Urantia, és a komolyabb fennakadások rendezésében azt követően vesznek részt, hogy bővebb tapasztalatokat szereztek.

25:3.2 (276.7) A békéltetők rendje teljesen megbízható; eddig még egy sem tévedt meg. Bár a bölcsességük és az ítélőképességük nem tévedhetetlen, mégis megkérdőjelezhetetlen a megbízhatóságuk és szilárd a hűségük. A felsőbb-világegyetem központjáról származnak és végül oda is térnek vissza miután végigjárták a következő világegyetemi szolgálati szinteket:

25:3.3 (276.8) 1. A világok békéltetői. Amikor az egyes világok felügyelő személyiségeit komolyan zavarba ejti vagy ténylegesen tanácstalanná teszi az adott körülmények között alkalmazandó megfelelő eljárás keresése, és ha az adott ügy tárgya nem olyan fontos, hogy maga az ügy az adott teremtsrészen felállított állandó ítélőszék elé kerüljön, akkor két személyiség, vagyis egy-egy ellenérdekelt fél kérelmének kézhezvételét követően a békéltető bizottság haladéktalanul megkezdí a működését.

25:3.4 (277.1) Teljes a fennhatóságuk az adott tárgyban attól fogva, hogy ezen igazgatási és jogi kérdéseket a békéltetők vizsgálatára és elbírálására bízták. De mindaddig nem hoznak döntést, amíg minden tanút meg nem hallgattak, és nincs hatásköri korlátjuk arra vonatkozóan, hogy honnan idézzenek be tanúkat. Bár a döntéseik ellen fellebbezésnek nincs helye, a dolgok néha mégis úgy alakulnak, hogy a bizottság egy adott ponton lezárja az iratokat, közli az álláspontját és az egész kérdés vizsgálatát átteszi a teremtsrész felsőbb bíróságaihoz.

25:3.5 (277.2) A biztosok döntéseit a bolygói feljegyzések rögzítik, és ha szükséges, az isteni döntésvégrehajtó érvényt is szerez a döntésnek. A hatalma igen nagy, és az adott lakott világon igen széles körben tevékenykedhet. Az isteni döntésvégrehajtók tökéletes szakértelemmel járnak el abban, amit annak érdekében kell megtenniük, ami elrendeltetett. A munkájukat néha a teremtszész látható jóléte érdekében végzik, néha viszont nehéz megmagyarázni az idő és tér világain véghez vitt tetteiket. Bár a határozatok végrehajtása során nem dacolnak sem a természeti törvényekkel, sem a teremtszész rendeltetéséből adódó dolgokkal, mégis gyakran a csillagrendszeri igazgatás felsőbb törvényeinek megfelelően végzik a dolgukat és kényszerítik ki a békéltető rendelkezéseit.

25:3.6 (277.3) 2. A csillagrendszeri központok békéltetői. Az evolúciós világokon teljesített szolgálatból e négytagú bizottságok a csillagrendszeri központokon teljesítendő feladatra neveztetnek ki. Itt sok dolguk van, és az emberek, angyalok és egyéb szellemlények megértő barátainak bizonyulnak. A hármabíróságok nem annyira a személyes nézeteltérések, mint inkább a csoportok közötti érdekellentétek és azon ügyek kivizsgálásával foglalkoznak, melyek a különböző teremtményrendek közötti nézeteltérésekből adódnak; és a csillagrendszeri központokon élnek szellemi és anyagi lények, és még keverék fajták is, mint az Anyagi Fiak.

25:3.7 (277.4) Attól a pillanattól kezdve, hogy a Teremtők a választás képességével rendelkező fejlődő egyedeket hoznak létre, onnantól kezdve óhatatlanul eltérés jelenik meg az isteni tökéletességű, zökkenőmentes működéstől; bizonyosan

kialakulnak félreértések, és gondoskodni kell e valódi nézőponteltérések pártatlan rendezéséről. Mindannyiunknak emlékeznünk kell arra, hogy a határtalanul bölcs és mindenható Teremtők a helyi világegyetemeket olyan tökéletessé tehették volna, mint a Havona. A központi világegyetemben nincs szükség a békéltető bizottságok működésére. De a Teremtők a végtelen bölcsességükben nem ezt az utat választották. Bár eltérésekben és nehézségekben bővelkedő világegyetemeket alkottak, ezzel együtt gondoskodtak a mindeme különbségek feloldását és e nyilvánvaló zavar összebékítését biztosító működési rendekről és eszközökről is.

25:3.8 (277.5) 3. A csillagvilági békéltetők. A békéltetők a csillagrendszeri szolgálat után a csillagvilágok nehézségeinek rendezésére kapnak lehetőséget, mely feladat lényegét a csillagvilágot alkotó száz csillagrendszerhez tartozó lakott világok között felmerülő kisebb jelentőségű vitás ügyek rendezése jelenti. A csillagvilági központokon felmerülő ügyek nem mindegyikének kivizsgálása az ő feladatuk, azonban szorgalmasan járják a csillagrendszereket bizonyítékokat gyűjtve és előzetes állásfoglalásokat készítve. Ha a nézeteltérés valódi, ha a nehézségek tisztán véleménykülönbségből és a nézőpontok valódi különbözőségéből adódnak, akkor függetlenül az érintett személyek kis számától vagy a félreértés nyilvánvalóan egyszerűen rendezhető voltától a békéltető bizottságnak az ügy érdekét érintően véleményt kell nyilvánítania.

25:3.9 (277.6) 4. A helyi világegyetemek békéltetői. A világegyetem e nagyobb horderejű munkájában a biztosok nagy segítséget jelentenek mind a melkizedekek, mind az Ítélező Fiak

számára, továbbá a száz csillagvilág ügyeinek összehangolásával és igazgatásával foglalkozó, csillagvilági vezetők és a seregnyi egyéb személyiség számára is. A helyi világegyetem központi szféráin lakozó különféle rendű szeráfoknak és más honosoknak ugyancsak hasznára van a hármabíróságok segítsége és döntése.

25:3.10 (278.1) Csaknem lehetetlen ismertetni egy csillagrendszer, egy csillagvilág vagy egy világegyetem valóságos ügyeiben megnyilvánulni képes fennakadások jellegét. Gondok mindig adódnak, de ezek egyáltalán nem hasonlítanak az evolúciós világokon előforduló, az anyagi léttel járó jelentéktelen perekhez és gondokhoz.

25:3.11 (278.2) 5. A felsőbb-világegyetemi kisövezetek békéltetői. A helyi világegyetemi nehézségek kezelésével való foglalatosságból a biztosok továbblépnek a felsőbb-világegyetemük kisövezeteinek szintjén felmerült kérdéseknek a tanulmányozására. Minél jobban eltávolodnak felfelé az egyes bolygóktól, annál kevesebb anyagi feladatot kap az isteni döntésvégrehajtó; fokozatosan az irgalom-igazságosság új szerepkörébe lép, s ezzel egyidejűleg — anyagi látszatú lévén — együtt érző kapcsolatot tart fenn az egész bizottság és a vizsgálat anyagi szempontjai között.

25:3.12 (278.3) 6. A felsőbb-világegyetemi nagyövezetek békéltetői. A biztosok munkájának jellege további változásokon megy át az előrehaladásuk során. Egyre kevesebb a kivizsgálandó félreértés és egyre több a feltárandó és megmagyarázandó rejtélyes jelenség. Szakaszról szakaszra a különbségek elbírálóinak szerepéből átlépnek a rejtélyek megmagyarázóinak szerepkörébe — bírákból magyarázó

tanítókká fejlődnek. Eddig bírálói voltak azoknak, akik tudatlanságból engedtek a tévedések és a félreértések kialakulásának; de most már oktatóivá lesznek azoknak, akik kellően értelmesek és türelmesek ahhoz, hogy az elmék összezsapásait és a véleményháborúkat elkerüljék. Minél magasabban képzett egy teremtmény, annál inkább tiszteletben tartja mások tudását, tapasztalatait és véleményét.

25:3.13 (278.4) 7. A felsőbb-világegyetemek békéltetői. Itt a békéltetők már egymás mellérendeltjei — négy egymást kölcsönösen megértő és tökéletesen működő döntőbíró-tanár. Az isteni döntésvégrehajtó már nem rendelkezik büntető hatalommal és ő lesz a szellemi hármas fizikai hangja. Ekkorra a tanácsosok és tanítók már kiválóan megismerték a felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében felmerülő tényleges nehézségek és gondok többségét. Így nagyszerű tanácsadóivá és bölcs tanáraivá váltak ama felemelkedő zarándokoknak, akik a felsőbb-világegyetek központi világait körülvéő oktatási szférákon tartózkodnak.

25:3.14 (278.5) Minden békéltető a Nappalok Elődeinek általános felügyelete és a Kép Segítők közvetlen irányítása alatt szolgál a Paradicsom eléréséig. A Paradicsomon való otlétük alatt annak a Tökéletes Szellemnek jelentenek, aki a származási helyük szerinti felsőbb-világegyetemet vezeti.

25:3.15 (278.6) A felsőbb-világegyetemi nyilvántartásokban nem szerepelnek a felsőbb-világegyetemet elhagyott békéltetők, és az ilyen bizottságok nagy világegyetem szerte működnek. A legutóbbi uverszai nyilvántartás szerint az Orvontonban működő bizottságok száma csaknem tizennyolcbillió — ez több mint hetvenbillió egyedet jelent. De ez csak törtrésze az

Orvontonban teremtetett összes békéltetőnek; e szám együttesen nagyságrendileg nagyobb, és megegyezik a Havona-szolgálok összes számával, beleértve még a Végzős Kísérőkké átalakulók számát is.

25:3.16 (278.7) A felsőbb-világegyetemi békéltetők a számuk növekedésével együtt időről időre átkerülnek a paradicsomi tökéletes tanácsba, ahonnan úgy kerülnek ki, mint a Végtelen Szellem által a világegyetemek mindensége számára létrehozott egyeztető testület, a lények olyan nagyszerű csoportja, melynek taglétszáma és hatékonysága folyamatosan nő. A tapasztaláson alapuló felemelkedés és a paradicsomi felkészítés révén egyedien képesek megragadni a Legfelsőbb Lény megjelenő valóságát, és különleges feladattal járnak a világegyetemek mindenségét.

25:3.17 (279.1) A békéltető bizottság tagjai sohasem válnak külön. A négyes csoport örökre úgy szolgál együtt, ahogyan eredetileg összeállt. Még a megdicsőült szolgálatukban is az összegyűjtött mindenségrendi tapasztalatok és a tökéletessé tett tapasztalati bölcsesség négyeseként működnek. Az idő és tér legfelsőbb igazságosságának megtestesüléseként váltak örök társakká.

4. Szakmai Tanácsadók

25:4.1 (279.2) A szellemvilág bírói és gyakorlati elméi eredetileg nem ilyenek teremtetek. Az első szupernáfok és omniáfok egymillió legfegyelmézettebb elméjét választotta a Végtelen Szellem e nagy és sokszínű csoport magjául. Ama távoli múltbeli időpont óta mindenkinek, aki Szakmai Tanácsadó akar lenni, tényleges tapasztalattal kell rendelkeznie a tökéletes

törvényeknek az evolúciós teremtrészek terveire való alkalmazásában.

25:4.2 (279.3) A Szakmai Tanácsadókat a következő személyiségrendek soraiból képezik ki:

25:4.3 (279.4) 1. A szupernáfok.

25:4.4 (279.5) 2. A szekonáfok.

25:4.5 (279.6) 3. A terciáfok.

25:4.6 (279.7) 4. Az omniáfok.

25:4.7 (279.8) 5. A szeráfok.

25:4.8 (279.9) 6. A felemelkedő halandók bizonyos fajtái.

25:4.9 (279.10) 7. A felemelkedő közteslények bizonyos fajtái.

25:4.10 (279.11) Jelenleg, az átmeneti besorolásban lévő halandókat és közteslényeket nem számolva, az Uverszán bejegyzett és az Orvontonban működő Szakmai Tanácsadók száma valamelyest meghaladja a hatvanegybilliót.

25:4.11 (279.12) A Szakmai Tanácsadók gyakran működnek egyedi minőségben, de hetes csoportokban osztják be őket szolgálatra és a rendeltetési helyükön is ilyen csoportokban tartanak fenn közös állomáshelyet. Minden egyes csoportban legalább ötnek állandó besorolással kell rendelkeznie, míg kettő lehet átmeneti társ. A felemelkedő halandók és a felemelkedő köztes teremtmények e tanácsadó bizottságok mellett akkor szolgálnak, amikor a paradicsomi felemelkedést teljesítik, de nem végzik el a Szakmai Tanácsadók számára előírt rendszeres

továbbképző tanfolyamokat, és nem is válnak a rend állandó tagjaivá.

25:4.12 (279.13) A tanácsadók mellett átmenetileg szolgáló halandókat és közteslényeket azért választották erre a munkára, mert szakértői az egyetemes törvény és a legfelsőbb igazságosság fogalmának. A paradicsomi célod felé tartó utazásod során folyamatosan gyűjtöd a többlettudást és javulnak a képességeid, folyamatosan lehetőséget kapsz arra, hogy az általad összegyűjtött bölcsességet és tapasztalatot a többieknek átadd; a Havonába vezető utadon végig a tanítványtanító szerepét játszod. A felemelkedési lépcsőházaodon újonnan megszerzett tudásodat a nem sokkal alattad állók számára átadva haladsz át e hatalmas, tapasztalásra épülő egyetem egyre magasabb szintjein. A világegyetemi rendszerben mindaddig nem ismernek el téged tudást és igazságot sajátjaként birtoklóként, amíg bizonyosságot nem teszel eme tudás és igazság másokkal való megosztására meglévő képességedről és az erre való hajlandóságodról.

25:4.13 (280.1) Hosszú felkészítést és sok tényleges tapasztalást követően a kerubi rang feletti segédkező szellemek bármelyikének megengedik, hogy Szakmai Tanácsadóként állandó kinevezést kapjon. Minden pályázó önként lép e szolgálati rendbe; de ha egyszer már vállalták e felelősséget, akkor többé már nem mondhatnak le róla. E tanácsadókat kizárólag a Nappalok Elődei rendelhetik más feladatra.

25:4.14 (280.2) A Szakmai Tanácsadók felkészítése, mely a helyi világegyetemekben található Melkizedek-karokon kezdődött, a Nappalok Elődeinek bíróságain folytatódik. E felsőbbvilágegyetemi továbbképzésről a Havona-körök kísérelti

világain lévő, „a hét kör tanhelyeire” mennek. A kísérleti világokról veszik fel őket „a törvényi etikának és a Felsőség készségének karára”, a tökéletessé váló Szakmai Tanácsadók paradicsomi felkészítő tanodájába.

25:4.15 (280.3) E tanácsadók többek, mint jogi szakértők; ők az alkalmazott törvény hallgatói és tanárai, azon világegyetemi törvényeké, melyek mindazok életére és végső rendeltetésének betöltésére alkalmazzatnak, akik a kiterjedt teremtségösszeség óriási területein lakoznak. Az idő múlásával az idő és tér élő törvénytáiraivá válnak, végtelen sok nehézséget és szükségtelen késlekedést előznek meg azzal, hogy az idő személyiségeit az örökkévalósági urak számára legelfogadhatóbb eljárási formákra és módokra oktadják. Képesek a tér munkásainak olyan tanácsokat adni, hogy a paradicsomi követelményekkel miként működjenek összhangban; a Teremtők eljárásait illetően ők minden teremtménynek a tanítói.

25:4.16 (280.4) Az alkalmazott törvénynek ilyen élő könyvtárát nem lehet megteremteni; az ilyen lényeknek tényleges tapasztalás révén kell kifejlődniük. A végtelen Istenségek öröktől léteznek, ennél fogva ellentételezést kaptak a tapasztalás hiányáért; mindent tudnak még azelőtt, hogy mindent megtapasztalnának, viszont ezt a nem tapasztalás útján szerzett tudást nem osztják meg a nekik alárendelt teremtményekkel.

25:4.17 (280.5) A Szakmai Tanácsadók annak szentelik a munkájukat, hogy megelőzzék a késést, megkönnyítsék a haladást és tanácsot adjanak az előmenetelben. Mindig van egy legjobb és helyes útja a dolgok megtételének; mindig megvan a tökéletes eljárás, egy isteni módszer, és e tanácsadók tudják, hogy miként irányítsanak mindünket e jobb út megtalálása felé.

25:4.18 (280.6) E szerfelett bölcs és gyakorlatias lények mindig szorosan kötődnek a Világegyetemi Ítélok szolgálatához és munkájához. A melkizedekeket egy szakértő testület támogatja. A csillagrendszerek, csillagvilágok, világegyetemek és felsőbb-világegyetemek vezetői mind bővelkednek a szellemi világ gyakorlati vagy jogi szakelméiben. Egy külön csoport törvényi tanácsadóként működik az élethordozók mellett, tanácsokkal segítik e Fiakat abban, hogy szabály szerint mikor térhetnek el az élet elterjesztésére kidolgozott rendtől és egyéb utasításokkal látják el őket az előjogaikkal és a működési körükkel kapcsolatosan. A szellemvilágban folyó minden ügylet helyes alkalmazását és eljárását illetően a lények minden osztályának tanácsadói ők. De a teremtsrészek anyagi teremtményeivel nem közvetlenül és személyesen foglalkoznak.

25:4.19 (280.7) A Szakmai Tanácsadók amellet, hogy jogalkalmazási tanácsokat adnak, a teremtetett lényeket — legyenek azok fizikaiak, elmelényegűek vagy szellemiek — érintő minden törvény hatékony értelmezését is végzik. Segítségüket igénybe vehetik a Világegyetemi Békéltetők és mindenki más is, aki meg akarja ismerni a törvény igazságát; más szóval, aki meg akarja tudni, hogy az Istenség Felsőségére miként támaszkodhat valamely adott helyzet kezelése során, amikor is a szokásos fizikai, elme- és szellemi rend mint tényezők játszanak közre. Még a Végleges eljárásának értelmezésére is kísérletet tesznek.

25:4.20 (281.1) A Szakmai Tanácsadók kiválasztott és ellenőrzött lények; nekem nincs tudomásom arról, hogy közülük egy is megtévedt volna. Az Uverszán nincs adatunk arról, hogy

bármelyiküket valaha is azzal vádolták volna, hogy semmibe vette az isteni törvényeket, melyeket oly hatékonyan tolmácsolnak és oly ékesen adnak elő. Szolgálati területüknek nincsenek ismert határai, a fejlődésüket sem tudta még felmérni senki. Még a Paradicsom kapuiban is folytatják tanácsadói tevékenységüket; a törvény és a tapasztalat teljes világegyetemi tárához hozzáférnek.

5. A Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők

25:5.1 (281.2) A havonabeli harmadrendű szupernáfok közül, mégpedig a rangidős vezető-adatrögzítők közül választják ki a Feljegyzés-felügyelőket, mint a Fény Szigete hivatalos irattárainak őreit, s itt azon gyűjteményekről van szó, melyek élesen elkülönülnek a tudás őrzőinek elméiben lévő élő adatoktól, melyeket egyébként néha a „Paradicsom élő könyvtárainak” neveznek.

25:5.2 (281.3) A lakott bolygók adatrögzítő angyalai a forrásai minden egyedi feljegyzésnek. A világegyetemekben más adatrögzítők is foglalkoznak hivatalos és élő feljegyzések készítésével. Az Urantiától a Paradicsomig mindkétféle feljegyzés fellelhető: egy helyi világegyetemben több az írott feljegyzés és kevesebb az élő; a Paradicsomon több az élő és kevesebb az alakszerű; az Uverszán pedig egyenlő arányban készülnek.

25:5.3 (281.4) A szervezett és lakott teremtszrészben végbemenő minden jelentős történésről feljegyzés készül. Míg a legfeljebb helyi jelentőségű eseményekről csak helyi feljegyzés készül, addig a jelentősebb eseményeket magasabb szinten rögzítik. A Nebadon bolygóiról, csillagrendszereiről és csillagvilágairól

minden, aminek világegyetemi jelentősége van, feljegyzésként eljut a Szalvingtonra; és a világegyetemi központokról e történések adatai felsőbb szintre kerülnek, amennyiben övezeti és felsőbb-világegyetemi kormányzati ügyeket érintenek. A Paradicsomnak szintén megvan a megfelelő felsőbb-világegyetemi és havonabeli adat-összefoglalója; és a világegyetemek mindenségéről szóló történeti összefoglalót ezek a magas rangú harmadrendű szupernáfok gondozzák.

^{25:5.4 (281.5)} Bár e lények közül némelyeket abból a célból küldtek ki a felsőbb-világegyetemekbe, hogy ott a Vezető Adatrögzítőkként szolgáljanak s irányítsák a Mennyei Adatrögzítők tevékenységeit, eddig még egyiküket sem vették ki a rendjük rendes állományjegyzékéből.

6. A Mennyei Adatrögzítők

^{25:6.1 (281.6)} Ők azok az adatrögzítők, akik minden feljegyzésből kettőt készítenek, egy eredeti szellemi feljegyzést és annak egy félanyagi ellendarabját — melyet nevezhetnénk indigómásolatnak is. Ezt azért tehetik, mert rendelkeznek azzal a különleges képességgel, hogy egyszerre alakítsák a szellemi és az anyagi energiát. Mennyei Adatrögzítők, mint ilyenek, nem teremtetnek; ők a helyi világegyetemekből való felemelkedő szeráfok. A hét felsőbb-világegyetem központjain működő Vezető Adatrögzítők tanácsa fogadja és sorolja be őket, valamint jelöli ki a munkakörüket. Ugyanott található a Mennyei Adatrögzítők felkészítésére szolgáló tanhelyek is. Az uverszai tanodát a Bölcsesség-tökéletesítők és az Isteni Tanácsosok vezetik.

25:6.2 (281.7) A világegyetemi szolgálatban való előrehaladással az adatrögzítők továbbviszik a kettős adatrögzítői rendszerüket, s így az általuk készített feljegyzések mindig a rendelkezésre állnak a lények minden osztályának, az anyagi rendűektől kezdve a fény magas szellemeinek rendjeiig. A ti átmeneti tapasztalásokban, amint erről az anyagi világról felemelkedtek, mindig képesek lesztek e feljegyzéseket megnézni, és egyéb módon is megismerkedhettek a besorolásotoknak megfelelő szféra történelmével és hagyományaival.

25:6.3 (282.1) Az adatrögzítők ellenőrzött és kipróbált testület. Én még sohasem hallottam a Mennyei Adatrögzítők hitehagyásáról, és az általuk rögzített adatok között sem találtak soha hamisítottat. Kettős ellenőrzés alatt állnak, a feljegyzéseiket vizsgálják a magas rangú társaik az Uverszáról, valamint a Fenséges Hírvivők is, akik az eredeti szellemi feljegyzésekről készített félfizikai másolatok megfelelőségét hitelesítik.

25:6.4 (282.2) Míg az orvontoni világegyetemekben lévő alárendelt adatrögzítési szférákon szolgáló, előrelépő adatrögzítők száma a billiók billiószorosa, addig az uverszai besorolást elérték száma nem éri el a nyolcmilliót. E rangidős vagy végzős adatrögzítők a felsőbb-világegyetemi felügyelői és továbbítói az időből és térből származó, megőrzött adatoknak. Állandó székhelyük az Uversza adatrögzítői területeit körülvéő, kör alakú lakóhelyeken van. Sohasem hagyják mások őrizetében e feljegyzéseket; lehetnek távol némelyek, de sohasem nagy számban.

25:6.5 (282.3) Ama szupernáfokhoz hasonlóan, akik Feljegyzés-felügyelővé váltak, a Mennyei Adatrögzítők testülete is állandó megbízatású. Ha a szeráfpárt és a szupernáf-párt egyszer felvették e szolgálatba, akkor mindaddig Mennyei Adatrögzítők vagy Feljegyzés-felügyelők maradnak, amíg a Legfelsőbb Isten teljes megszemélyesülése új és átalakított igazgatási rendjének napja el nem jön.

25:6.6 (282.4) Az Uverszán e rangidős Mennyei Adatrögzítők képesek felmutatni bármely, az egész Orvontonban a Nappalok Elődei megérkezésének roppant távoli időpontja után történt mindenségrendi jelentőségű dologról készített feljegyzést, míg az örökkévaló Szigeten a Feljegyzés-felügyelők a Végtelen Szellem megszemélyesülésének kora óta a Paradicsomon végbement események igazolásához összegyűjtött adatokat őrzik.

7. A Morontia Társak

25:7.1 (282.5) A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekei mindazoknak a barátai és társai, akik a felemelkedő morontia létet élik. Nem nélkülözhetetlenek a felemelkedő lény igazi teremtményi fejlődési munkájához, és semmilyen értelemben nem helyettesítik a szeráfi őrangyalok munkáját, akik gyakran kísérik a halandó társukat a paradicsomi úton. A Morontia Társak egyszerűen csak nyájas házigazdákként működnek azok számára, akik éppen nekikezdenek a hosszú, befelé tartó felemelkedésnek. Ügyesen segédkeznek a játékokban is, és e munkájukban szakszerű segítséget kapnak a visszatekintési igazgatóktól.

25:7.2 (282.6) Bár a Neadon morontia felkészítési világain igen komoly és egyre nehezebb feladatokat kell elvégeznetek, mégis rendszeres időközönként mindig lesz lehetőségetek a pihenésre és a visszatekintésre. Végig a Paradicsomra tartó utatokon mindig lesz idő a pihenésre és a szellemi játéokra; és a fény és élet létpályáján is mindig lesz idő az istenimádatra és az új dolgokra.

25:7.3 (282.7) A Morontia Társak olyan barátságos társaságot jelentenek, hogy amikor végül kiléptek az utolsó szakaszú morontia tapasztalásból és felkészültek a felsőbbvilágegyetemi szellemi kalandra, valóban sajnálni fogjátok, hogy e társaságkedvelő teremtmények nem tarthatnak veletek, ők ugyanis kizárólag a helyi világegyetemekben szolgálnak. A felemelkedési létpálya minden szakaszában minden megismerhető személyiség barátságos és társaságkedvelő lesz, de mindaddig nem fogtok találkozni egy további, a barátság és a társaság iránt olyannyira elkötelezett csoporttal, amíg a Paradicsomi Társakat meg nem ismeritek.

25:7.4 (283.1) A Morontia Társak munkáját a helyi világegyetemetekről szóló beszámolóokban ismertetjük részletesebben.

8. A Paradicsomi Társak

25:8.1 (283.2) A Paradicsomi Társak bonyolult és összetett csoportot alkotnak, melynek tagjai a szeráfok, a szekonáfok, a szupernáfok és az omniáfok közül kerülnek ki. Bár a szolgálatukat ti méltán tartanátok rendkívül hosszú időtartamúnak, a besorolásuk mégsem állandó. Amint e segédkezelést befejezik, rendszerint (de nem mindig)

visszatérnek azokhoz a feladatokhoz, melyeket a paradicsomi szolgálatra szóló behívó átvételekor végeztek.

25:8.2 (283.3) Az angyali seregek tagjai közül az e szolgálatra való kijelölést a helyi világegyetemi Anyaszellem, a felsőbb-világegyetemi Tükröző Szellemek és a paradicsomi Madzseszton végzi. A központi Szigetre hívják be őket és a Hét Tökéletes Szellem egyikétől kapnak megbízatást a paradicsomi társi feladatra. A Paradicsomon elért állandó besorolás mellett a Paradicsomi Társként való átmeneti szolgálat a legnagyobb megtiszteltetés, melyben a segédkező szellemek valaha is részesülhetnek.

25:8.3 (283.4) E kiválasztott angyalok a társas létnek szentelték magukat és a lények minden olyan osztályához társul jelöltetnek, akik a Paradicsomon éppen egyedül vannak, főként pedig a felemelkedő halandók mellé, de minden egyéb olyan lény mellé is, akik a központi Szigeten egyedül vannak. A Paradicsomi Társaknak semmilyen különösebb dolguk nincs azokkal, akikkel barátkoznak; ők egyszerűen csak társak. A paradicsomi utatok során az átalatok, halandók által megismert minden egyéb lény — a zarándoktársaitoktól eltekintve — valami meghatározott dolgot akar tenni veletek vagy értetek; de e társak feladata csak az, hogy veletek legyenek és személyes társakként tartsanak veletek. E segédkezésükben gyakran segítik őket a kegyes és ragyogó paradicsomi létpolgárok.

25:8.4 (283.5) A halandók igen közösségszerető fajokból származnak. A Teremtők jól tudják, hogy „nem tesz jót az embernek, ha egyedül van”, és megfelelő társaságról gondoskodnak a számukra, még a Paradicsomon is.

25:8.5 (283.6) Ha te, mint felemelkedő halandó, egy ilyen társ vagy a földi léted egy közeli társa társaságában éred el a Paradicsomot, vagy ha a szeráfi beteljesülés-őrangyalod történetesen veled együtt érkezik meg vagy már ott vár téged, akkor nem jelölnek ki melléd állandó társat. De ha egyedül érkezel, akkor bizonyosan egy társ fogad majd, amint a Fény Szigetén a végső idő-alvásból felébresz. Még ha tudható is, hogy egy felemelkedési társ érkezik majd veled, akkor is kijelölnek társat egy időre, aki az örökkévalósági területen üdvözlöl és elkísér a neked és a társaidnak foglalt helyre. Biztosak lehettek abban, hogy szívélyes fogadtatásban fogtok részesülni, amint a Paradicsom örök területén megtapasztaljátok a feltámadást az örökkévalóságban.

25:8.6 (283.7) A fogadó társakat akkor jelölik ki, amikor az adott felemelkedő lény az utolsó Havona-körben való tartózkodásának végnapjait tölti, és ők gondosan áttekintik a halandó eredetét és a tér világain és a Havona-körökön keresztüli eseménydús felemelkedését ismertető feljegyzéseket. Az idő halandóinak üdvözlésekor már jól felkészültek az érkező zarándokok létpályájából és azonnal rokonszenves és érdeklődő társaknak bizonyulnak.

25:8.7 (283.8) A végleges rendre való eljutás előtti időkben a Paradicsomon, ha bármilyen okból átmenetileg elválnátok a felemelkedési létpályát veletek megosztó társaktól, legyenek azok halandók vagy szeráfok, egy Paradicsomi Társat tanácsadóként és társaság gyanánt nyomban kijelölnek mellétek. A társ, ha egyszer már valamely, a Paradicsomon egyedül lakozó felemelkedő halandóhoz kijelölték, e személlyel marad mindaddig, amíg a halandóhoz nem

csatlakoznak a felemelkedő társai vagy amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.

25:8.8 (284.1) A Paradicsomi Társakat a várakozási sorrendnek megfelelően jelölik ki, eltekintve attól, hogy egy felemelkedőhöz sohasem rendelnek ki olyan társat, akinek természete nem hasonlít az ő felsőbb-világegyetemi fajtájához. Ha egy urantiai halandó ma érkezne a Paradicsomra, akkor mellé azt az első várakozó társat jelölnék ki, aki vagy az Orvontonból származik vagy egyéb módon tükrözi a Hetedik Tökéletes Szellem természetét. Ennélfogva az omniáfok nem szolgálnak a hét felsőbb-világegyetemből származó felemelkedő teremtmények mellett.

25:8.9 (284.2) Sok további szolgálatot látnak el a Paradicsomi Társak: Ha egy felemelkedő halandó egyedül éri el a központi világegyetemet, és míg áthalad a Havonán, esetleg elbukik az Istenség-kaland valamely szakaszában, akkor a kellő időben visszarendelik az idő világegyetemeibe, és azonnal hívják a Paradicsomi Társak tartalékosait. E rendbeliek közül egyet kijelölnek arra a feladatra, hogy kövesse a kudarcot vallott zárándokot, vele legyen, vigasztalja és felvidítsa, és vele maradjon mindaddig, amíg a paradicsomi felemelkedésének befejezése céljából vissza nem tér a központi világegyetembe.

25:8.10 (284.3) Ha egy felemelkedő zárándok elbukik az Istenség-kalandban, miközben áthalad a Havonán egy felemelkedő szeráfnak, a halandói létpálya őrangyalának társaságában, akkor e szeráf dönthet úgy, hogy a halandó társával tart. E szeráfok mindig önként teszik ezt és engedélyt kapnak arra, hogy a régi halandó társukat elkísérjék vissza, az idő és tér szolgálatba.

25:8.11 (284.4) De nem ez történik két, közvetlen társas viszonyban lévő halandói felemelkedővel: Ha az egyikük eléri az Istent, míg a másik időlegesen nem jár sikerrel, akkor a sikeres egyén mindig azt szeretné, hogy a csalódott személyiséggel visszatérhessen az evolúciós teremtszrészekbe, de ezt nem engedik meg neki. Ezzel szemben az történik, hogy hívják a Paradicsomi Társak tartalékosait és az önkéntesek közül egyet a csalódott zárandok társául választanak. Egy önkéntes paradicsomi létpolgár ekkor a sikeres halandóhoz társul, aki a központi Szigeten tartózkodik és várja a kudarcot vallott társának a Havonába való visszatértét, és ezalatt bizonyos paradicsomi tanhelyeken tanít, bemutatja az evolúciós felemelkedés kalandos történetét.

25:8.12 (284.5) [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Nagytekéntélyű hitelesítette.]

26. írás

A központi világegyetem segédkező szellemei

26:0.1 (285.1) A SZUPERNÁFOK a Paradicsom és a központi világegyetem segédkező szellemei; ők a Végtelen Szellem gyermekei legalsó csoportjának — az angyali seregeknek — a legfelsőbb rendje. E segédkező szellemek a Paradicsom Szigetétől kezdve az idő és tér világiig mindenhol előfordulnak. A szervezett és lakott teremtszösszesség nagyobb részeiben igénybe vehetők a szolgálataik.

1. A segédkező szellemek

26:1.1 (285.2) Az angyalok a teljes tér evolúciós és felemelkedő, saját akaratú teremtményeinek segédkező-szellemi társai; a szférák isteni személyiségeiből álló, magasabb rendű

seregeknek is szaktársai és munkatársai. Az összes angyali rend külön személyiségekből áll, akik nagymértékben egyéniek. Jó képességekkel rendelkeznek a visszatekintési igazgatók által teljesített segédkezés felismerésében. A segédkező szellemek a tér hírvivő seregeivel együtt a pihenés és a változás időszakait élik; igencsak közösségszerető a természetük és az emberi lényekénél messze jobb közösségteremtő képességekkel rendelkeznek.

26:1.2 (285.3) A nagy világegyetem segédkező szellemeit a következőképpen osztályozzuk:

26:1.3 (285.4) 1. Szupernáfok.

26:1.4 (285.5) 2. Szekonáfok.

26:1.5 (285.6) 3. Terciáfok.

26:1.6 (285.7) 4. Omniáfok.

26:1.7 (285.8) 5. Szeráfok.

26:1.8 (285.9) 6. Kerubok és szanóbok.

26:1.9 (285.10) 7. Köztes teremtmények.

26:1.10 (285.11) Az angyali rendek egyedei a személyes besorolásukat tekintve nem teljesen állandók. Bizonyos angyali rendek egy időre Paradicsomi Társakká válhatnak; némelyekből Mennyei Adatrögzítők lehetnek; mások a Szakmai Tanácsadók rangjára emelkednek. Bizonyos kerubok szeráfi besorolásra és beteljesülésre pályázhatnak, míg az evolúciós szeráfok elérhetik a felemelkedő Istenfiak szellemi szintjeit.

26:1.11 (285.12) A segédkező szellemek fent ismertetett hét rendje a bemutatás érdekében csoportosítható a felemelkedő teremtmények számára a legnagyobb jelentőséggel bíró szerepköreik szerint is:

26:1.12 (285.13) 1. A központi világegyetem segédkező szellemei. A szupernáfoknak három rendje szolgál a Paradicsom-Havona rendszerben. Az elsőrendű vagy paradicsomi szupernáfokat a Végtelen Szellem teremti. A Havonában szolgáló másodrendűek a Tökéletes Szellemeknek, a harmadrendűek pedig a Körök Szellemeinek a leszármazottai.

26:1.13 (286.1) 2. A felsőbb-világegyetek segédkező szellemei — a szekonáfok, a terciáfok és az omniáfok. A szekonáfok, a Tükröző Szellemek gyermekei különböző minőségben szolgálnak a hét felsőbb-világegyetemben. A Végtelen Szellemtől származó terciáfok végeredményben a Teremtő Fiak és a Nappalok Elődeinek összekötői szolgálatát látják el. Az omniáfok a Végtelen Szellem és a Hét Legfőbb Végrehajtó együttes teremtményei, és kizárólag az utóbbiaknak szolgálnak. A három említett rend ismertetése e sorozat következő beszámolójának tárgyát képezi.

26:1.14 (286.2) 3. A helyi világegyetek segédkező szellemei közé a szeráfok és segítők, a kerubok tartoznak. A halandó felemelkedők a világegyetemi Anyaszellem eme gyermekeivel kerülnek először kapcsolatba. A köztes teremtmények, akik eredetileg a lakott bolygókról származnak, nem a szigorúan vett angyali rendbe tartoznak, bár gyakran egy működési csoportot alkotnak a segédkező szellemekkel. Az ő történetüket a szeráfokról és a kerubokról szóló beszámolóval együtt a helyi világegyetekkel foglalkozó írásokban adjuk közre.

26:1.15 (286.3) Az angyali seregek minden rendje a különféle világegyetemi szolgálatoknak szenteli magát, és így vagy úgy, de segédkeznek a felsőbb rendű mennyei lényeknek is; de igazából a szupernáfok, a szekonáfok és a szeráfok azok, akik nagy számban működnek közre az idő gyermekei számára kidolgozott, a tökéletesedésre irányuló felemelkedési rend érvényre juttatásában. A központi világegyetemben, a felsőbb-világegyetemekben és a helyi világegyetemekben működve a szellemsegítők azon elszakíthatatlan láncát alkotják, melyet a Végtelen Szellem alkotott abból a célból, hogy segítséget és útmutatást nyújtson mindenkinek, aki az Egyetemes Atyának az Örökkévaló Fiún keresztül való elérésére törekszik.

26:1.16 (286.4) A szupernáfok „szellem-sarkítása” egyetlen működési szakaszra korlátozott, vagyis az Egyetemes Atyával közös szakaszra. Képesek egymagukban dolgozni, kivéve, amikor az Atya kizárólagos köreit közvetlenül veszik igénybe. Az Atya közvetlen segédkezésén erőter-befogadókként a szupernáfoknak önként párokat kell alkotniuk ahhoz, hogy működni tudjanak. A szekonáfok hasonlóképpen korlátozottak és ezen felül még párokat is kell alkotniuk annak érdekében, hogy összhangba kerüljenek az Örökkévaló Fiú köreivel. A szeráfok dolgozhatnak egyedül mint elkülönített és helyhez kötött személyiségek, de csak akkor képesek a körökbe becsatlakozni, amikor összekapcsolódott párként sarkítódnak. Az ilyen, párt alkotó szellemlények esetében az egyiket a másik kiegészítőjeként tartják számon. A kiegészítő kapcsolat lehet átmeneti jellegű is; e viszony tehát nem szükségképpen állandó.

26:1.17 (286.5) A fény ragyogó teremtményei azáltal tartják fenn magukat, hogy a világegyetem elsődleges köreinek szellemi energiáját közvetlenül magukba fogadják. Az urantiai halandóknak fényenergiát kell magukhoz venniük növényi táplálékon keresztül, viszont az angyali seregek a körökbe kapcsolódnak; nekik „olyan étük van, melyet ti nem ismertek”. Részesülnek a bámulatos Háromsági Tanító Fiak körforgásban lévő tanításaiból is; az életenergiák felvételéhez sok tekintetben hasonlóan fogadják be a tudást és veszik fel a bölcsességet.

2. A fenséges szupernáfok

26:2.1 (286.6) A szupernáfok mindenféle, a Paradicsomon és a központi világegyetemben tartózkodó lény számára gyakorlott segítőknak minősülnek. E magas rangú angyalok három nagyobb rend szerint teremtetnek: elsőrendűek, másodrendűek és harmadrendűek.

26:2.2 (287.1) Az elsőrendű szupernáfok az Együttes Teremtő kizárólagos utódai. Segédkezésük nagyjából egyenlő mértékben oszlik meg a paradicsomi létpolgároknak, valamint a felemelkedő zarándokok egyre bővülő taglétszámú testületének bizonyos csoportjai között. Az örökkévaló Sziget ezen angyalai igen hatékonyak e paradicsomi lakhelyű két csoport alapvető felkészítésének előmozdításában. Nagyban hozzájárulnak ahhoz, ami hasznos a világegyetemi teremtmények e két különleges rendjének kölcsönös megértéséhez — közülük az egyik rend az isteni és tökéletes saját akaratú teremtmények legfelsőbb fajtája, a másik pedig a világegyetemek teljes mindenségében a legalacsonyabb rendű

saját akaratú teremtmények tökéletességbeli kibontakozását képviseli.

26:2.3 (287.2) Az elsőrendű szupernáfok munkája olyan különleges és egyedi, hogy erről a következő beszámolóban külön foglalkozunk.

26:2.4 (287.3) A másodrendű szupernáfok a felemelkedő lényekkel kapcsolatos ügyeket vivő igazgatók a Havona hét körén. Ugyancsak érintettek a központi teremtrész világkörein hosszabb ideig tartózkodó számos paradicsomi létpolgár elméleti jellegű felkészítésében való segédkezésben, de e szolgálati szakaszukat nem ismertethetjük.

26:2.5 (287.4) E magas rangú angyaloknak hét válfaja létezik, mindegyik a Hét Tökéletes Szellem valamelyikétől származik és az annak megfelelő mintát követi. A Hét Tökéletes Szellem együttesen a különleges lényeknek és entitásoknak számos különböző csoportját teremti, és az egyes rendek egyes tagjainak természete viszonylag hasonló. De amikor ugyanezen Hét Szellem egyénileg teremt, akkor annak eredményei mindig hétszeres természetű rendek lesznek; az egyes Tökéletes Szellemeinek gyermekei osztoznak a teremtetjük természetében és ennek megfelelően különböznek egymástól. Ez az eredete a másodrendű szupernáfoknak, és mindazon hétféle teremtetett angyalfajtának, amelyek a teljes rendjük számára nyitott tevékenységi csatornákon, főként pedig a központi és isteni világegyetem hét körén működnek.

26:2.6 (287.5) A Havona hét bolygókörének mindegyike a Körök Hét Szelleme egyikének közvetlen felügyelete alatt áll, ők együttesen — s emiatt egységesen — a Hét Tökéletes Szellem

teremtése. Bár osztoznak a Harmadik Forrás és Középpont természetében, e hét alárendelt Havona-szellem nem volt része az eredeti minta-világegyetemnek. Rendeltetésüket tekintve az eredeti (örökkévaló) teremtés után következtek, de jóval Grandfandát megelőzően. Kétségkívül a Tökéletes Szellemeknek a Legfelsőbb Lény megjelenő céljára adott alkotó válaszaként jelentek meg, és működésüket a nagy világegyetem szerveződésekor lehetett felfedezni. Úgy tűnik, hogy a Végtelen Szellem és minden teremttársa, mint egyetemes összehangolók bőségesen fel vannak ruházva azzal a képességgel, hogy alkalmas teremttői választ adjanak a tapasztalás által fejlődő Istenségekben és a fejlődő világegyetemekben végbemenő egyidejű fejleményekre.

26:2.7 (287.6) A harmadrendű szupernáfok a Körök Hét Szellemétől származnak. A Végtelen Szellem mindegyiküket külön Havona-körön ruházta fel azzal a hatalommal, hogy elégséges számú, magas rangú, harmadrendű szuperáfi segítőt teremtsenek a központi világegyetem igényeinek kielégítése céljából. Míg a Kör-szellemek viszonylag keveset alkottak ezen angyali segédkezőkből azt megelőzően, hogy az idő zarándokai megérkeztek a Havonába, addig a Hét Tökéletes Szellem még csak hozzá sem fogott a másodrendű szupernáfok teremtéséhez Grandfanda megérkezéséig. A harmadrendű szupernáfokkal kezdjük a bemutatást, mert a két rend közül ők az idősebbek.

3. A harmadrendű szupernáfok

26:3.1 (288.1) A Hét Tökéletes Szellem szolgálói a különböző Havona-körök angyali szakértői, és a segédkezésük kiterjed mind az idő felemelkedő zarándokaira, mind pedig az

örökkévalóság alászálló zárandokaira. A tökéletes központi teremtszész milliárdnyi tanulmányvilágán a mindenféle rendű szuperáfi társaitok számotokra teljesen láthatók lesznek. Ti ott mindannyian a legtisztább értelemben kölcsönös kapcsolatot és rokonszenvet megélő, testvéri és megértő lényekké lesztek. Teljes mértékben fel fogjátok ismerni és kellően meg fogtok barátkozni az alászálló zárandokokkal, a paradicsomi létpolgárokkal, akik e köröket belülről kifelé haladva járnak, az első kör kísérleti világán keresztül lépnek be a Havonába és kifelé, a hetedik kör felé haladnak.

26:3.2 (288.2) A hét felsőbb-világegyetemből származó felemelkedő zárandokok az ellenkező irányban haladnak keresztül a Havonán, a hetedik kör kísérleti világán át lépnek be és haladnak befelé. Nincs előre meghatározott korlátja annak, hogy a felemelkedő teremtmények miként fejlődjenek világról világra és körről körre, mint ahogy nincs önkényesen rögzített időtartama a morontia világokon való tartózkodásnak sem. De míg a megfelelően fejlett egyének mentesülhetnek a helyi világegyetem egy vagy több felkészülési világának meglátogatásától, addig egyetlen zárandok sem kerülheti el, hogy átkeljen a fokozatosan erősödő átszellemülésnek mind a hét Havona-körén.

26:3.3 (288.3) A harmadrendű szupernáf-testület, melyet főként az idő zárandokainak szolgálatára jelölnek ki a következőképpen osztályozható:

26:3.4 (288.4) 1. Az Összhang-felügyelők. Világosan látni kell, hogy valamiféle összehangoló hatásra szükség van még a tökéletes Havonában is a rendszer fenntartásához és ahhoz, hogy biztosítható legyen az összhang az idő zárandokainak a

paradicsomi előmenetelre való felkészítésével kapcsolatos munka egészében. Ez az igazi küldetése az összhang-felügyelőnek — vagyis az, hogy gondoskodjanak arról, hogy minden simán és zökkenőmentesen folyjon. Az első körön való teremtésüket követően szerte a Havonában szolgálnak, és a körökön való jelenlétük azt jelenti, hogy semmi sem sült el rosszul. Azon kiváló képességük, hogy össze tudják hangolni a különböző rendű — sőt akár a különböző szintű — személyiségek által végzett sokféle tevékenységet, teszi képessé e szupernáfokat arra, hogy segítsenek ott és akkor, ahol és amikor arra szükség van. Igen nagy mértékben járulnak hozzá az idő zárandokainak és az örökkévalóság zárandokainak kölcsönös megértéséhez.

26:3.5 (288.5) 2. A Vezető Adatrögzítők. Ezeket az angyalokat a második körön teremtik, de a központi világegyetemben mindenhol működnek. A feljegyzések három példányban készülnek, így az adatokat rögzítik a szó szerinti havonai adatállományok, a rendjük szellemi adatállománya, és a hivatalos paradicsomi feljegyzéstár részére. Ezen kívül önmaguktól továbbítanak információkat az összegyűjtött igaz tudásról az élő paradicsomi könyvtárak, az elsőrendű szupernáfok tudásának őrzői számára.

26:3.6 (288.6) 3. A hírközlők. A harmadik Kör-szellem gyermekei szerte a Havonában működnek, bár hivatalos állomáshelyük a legkülső kör hetvenes számú bolygója. E tökéletes műszakiak a központi teremtésrész híradásainak vevői és küldői, és ők az összes, a paradicsomi Istenség-jelenségről szóló térjelentést felügyelő vezetők. Minden alapvető térkörön képesek működni.

26:3.7 (288.7) 4. A hírvivők a négyes számú körről származnak. Úgy járnak a Paradicsom-Havona rendszert, mint a személyes továbbítást igénylő üzenetek hordozói. Szolgálni a társaikat szolgálják, vagyis a mennyei személyiségeket, a paradicsomi zárandokokat, de még az idő felemelkedő lelkeit is.

26:3.8 (289.1) 5. A Hírgyűjtési Irányítók. E harmadrendű szupernáfok, az ötödik Kör-szellem gyermekei mindig bölcs és rokonszenves támogatói a felemelkedő és az alászálló zárandokok közötti testvéri kapcsolatoknak. Segédkeznek a Havona összes lakosának, különösen pedig a felemelkedőknek, mégpedig azáltal, hogy folyamatosan tájékoztatják őket a világegyetemek mindenségének ügyeiről. A hírközlőkkel és a tükrözőkkel fenntartott személyes kapcsolataik révén a Havona ezen „élő napilapjai” minden pillanatban rendelkeznek a központi világegyetem hatalmas, új körein végbemenő dolgokkal kapcsolatos mindenféle tudnivalóval. Hírgyűjtési tevékenységüket a Havonaíró-módszerrel végzik, amely révén feltétel nélkül képesek annyi információt befogadni egy urantiai óra leforgása alatt, amennyit a leggyorsabb távíró készüléki adatrögzítő eljárásokkal ezer év alatt tudnátok rögzíteni.

26:3.9 (289.2) 6. A Szállító Személyiségek. Ezek a hatodik körről származó lények rendszerint a legkülső kör negyvenes számú bolygójáról működnek. Ők szállítják el azokat a csalódott pályázókat, akiknek átmenetileg nem sikerült az Istenség-kaland. Készek szolgálni bárkit, akinek Havona-szolgálatba vagy onnan ki kell lépnie, és akik nem térutazók.

26:3.10 (289.3) 7. A Tartalékos Testület. A felemelkedő lényekkel, a paradicsomi zárandokokkal és a lényeknek a Havonán

tartózkodó egyéb csoportjaival kapcsolatosan végzett munka jellegének a változásai teszik szükségessé a szupernáfok tartalékosainak fenntartását a hetedik kör kísérleti világán, mely az ő származási helyük. Nem különleges formaterv szerint teremtetnek, és képesek szolgálatot vállalni a harmadrendű szuperáfi társaik bármely feladatának mérsékeltebb gondosságot igénylő munkaszakaszában.

4. A másodrendű szupernáfok

26:4.1 (289.4) A másodrendű szupernáfok a központi világegyetem hét bolygókörének segédkezői. Egy részük az idő zarándokait szolgálja és a rendjük felét az örökkévalóság paradicsomi zarándokainak felkészítésére jelölték ki. E paradicsomi létpolgárokat a Havona-körökön való zarándokútjuk során a Halandói Végleges Testületből való önkéntesek is kísérik, mely intézkedés hatályos volta azóta figyelhető meg, amióta az első végleges rendű testület kiteljesedett.

26:4.2 (289.5) A felemelkedő zarándokok segédkezésére való rendszeres kijelölésüknek megfelelően a másodrendű szupernáfok a következő hét csoportban dolgoznak:

26:4.3 (289.6) 1. Zarándok-segítők.

26:4.4 (289.7) 2. Felsőségi Kísérők.

26:4.5 (289.8) 3. Háromsági Kísérők.

26:4.6 (289.9) 4. Fiút-elértek.

26:4.7 (289.10) 5. Atyai Kísérők.

26:4.8 (289.11) 6. Tanácsosok és tanácsadók.

26:4.9 (289.12) 7. A Pihenés Személyi Állománya.

26:4.10 (289.13) E munkacsoportok mindegyikében mind a hét teremtetett fajtából vannak angyalok, és a tér valamely zarándokát mindig olyan másodrendű szupernáfok oktatják, akik attól a Tökéletes Szellemtől származnak, aki az adott zarándoknak az eredeti felsőbb-világegyeteme felett elnököl. Amint ti urantiai halandók elértek a Havonát, akkor ott bizonyára olyan szupernáfok fogják az utat mutatni, akiknek teremtetett természete — hasonlóan a ti kifejlődött természetetekhez — az orvontoni Tökéletes Szellemtől ered. Lévén, hogy oktatóitok a ti felsőbb-világegyetemetek Tökéletes Szellemétől származnak, pontosan arra vannak felkészítve, hogy megértsenek, bátorítsanak és segítsenek benneteket a paradicsomi tökéletesség elérésére irányuló minden erőfeszítésekben.

26:4.11 (290.1) Az idő zarándokait a Havona sötét gravitációs testein túlra, a külső bolygókörbe a szekonáfok első rendjébe tartozó szállító személyiségek viszik, akik a hét felsőbb-világegyetem központjairól működnek. A bolygói és helyi világegyetemi szolgálatot ellátó azon szeráfok többsége, de nem mindegyikük, akik megbízást kaptak a paradicsomi felemelkedésre, a Havonába tartó hosszú út előtt elválnak a halandó társaiktól és nyomban hozzáfognak egy, a felséges feladatra irányuló hosszú és serény felkészüléshez, arra számítva, hogy szeráfokként elérik a tökéletességet a létezésben és a felsőséget a szolgálatban. Ezt abban a reményben teszik, hogy egyszer majd csatlakoznak az idő zarándokaihoz, hogy azok közé tartozókként ismerik el majd őket, mint akik örökre követik az olyan halandók pályáját, akik

elérték az Egyetemes Atyát és feladatot kaptak a Végleges Testületben való fel nem fedett szolgálat keretében.

26:4.12 (290.2) A zarándok a Havona fogadóbolgójára, a hetedik kör kísérleti világára érkeznek, egyetlen tökéletességgel felruházva, mégpedig a tökéletes céllal. Az Egyetemes Atya úgy rendelte: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” Ez a meglepő felhívás és parancs a tér világain élő véges gyermekeknek szóló hír. A rendelkezés elterjedése a teljes teremtettségben alapvető változásokat hozott abban az együttműködési erőfeszítésben, melyet a mennyei lények fejtenek ki abból a célból, hogy segítsék az Első Nagy Forrás és Közepont nagy jelentőségű parancsának teljesítését és megvalósulását.

26:4.13 (290.3) Amikor a túlélés egyetemes rendjének összes segítő serege által teljesített segédkezésen keresztül és révén végül megállapodtak a Havona fogadóvilágán, akkor csupán egyféle tökéletességgel érkeztek oda — a célbani tökéletességgel. A célotok alaposan megvizsgáltatott; a hitetek megpróbáltatott. A csalódásokat elviselőnek bizonyultatok. Még az Egyetemes Atya megismerésére való törekvésben elszenvedett kudarc sem ingatja meg a hitét vagy veszélyezteti komoly mértékben a reményét annak a felemelkedő halandónak, aki átélte azt a tapasztalást, melyen mindenkinek át kell esnie, aki a Havona tökéletes szféráit el akarja érni. A Havonát elérve az őszinteségetek már teljessé vált. A célbani tökéletesség és a vágybani isteniség állhatatos hittel párosulva biztosította számotokra a belépést az örökkévalóság végleges rendű lakhelyére; az idő bizonytalanságaitól való megszabadulásotok teljessé és véglegessé vált; és akkor szembe kell néznetek a Havona jelentette nehézségekkel és a Paradicsom roppant

voltával, hogy megismerjétek azt, amire oly hosszú ideig készültetek az idő tapasztalási jellegű korszakaiban, a tér világtanodáiban.

26:4.14 (290.4) A hit által a felemelkedő zarándok olyan célbani tökéletességre tett szert, mely révén az idő gyermeke beléphet az örökkévalóság kapuin. Ekkor a zarándok-segítőknak hozzá kell fogniuk a megértés azon tökéletességének és azon értelmezési eljárásnak a kidolgozásához, mely olyannyira nélkülözhetetlen a személyiség paradicsomi tökéletességéhez.

26:4.15 (290.5) A dolgok megértésére való képesség képezi a halandó útlevelét a Paradicsomra. A hitre való hajlandóság a kulcs a Havonához. A fiúi besorolás elfogadása, a bennlakozó Igazítóval való együttműködés az evolúciós túlélés ára.

5. A Zarándok-segítők

26:5.1 (291.1) A másodrendű szupernáfok hét csoportja közül először a zarándok-segítőkkal, azon gyorsfelfogású és igen rokonszenves lényekkel fogtok találkozni, akik a tér sokat utazott felemelkedőit a központi világegyetem állandósult világain és végleges rendű rendszerében üdvözlik. Ezzel egyidejűleg e magas rangú segédkezők hozzáfognak az örökkévalóság paradicsomi zarándokai számára végzendő munkához, azokról van szó, akik a belső Havona-kör kísérleti világaira érkezők között az elsők voltak akkoriban, amikor Grandfanda elérte a külső kör kísérleti világát. Ezeken az igen távoli napokon a Paradicsomból érkezett zarándokok és az idő zarándokai először találkoztak a negyedik kör fogadóvilágán.

26:5.2 (291.2) A Havona-világok hetedik körén működő zárandok-segítők a felemelkedő halandók érdekében három nagy osztályban végzik a munkájukat: az első osztály rendeltetése a paradicsomi Háromság legfelsőbb szintű megértése; a másodiké az Atya-Fiú társulás szellemi megértése; a harmadiké pedig a Végtelen Szellem értelmi felismerése. Ezen oktatási szakaszok mindegyike hét, egyenként tizenkét kisebb tagozatból álló karra oszlik, mely kistagozatok hetven-hetven alsóbb rendű oktatási csoportból állnak; és e hetven oktatási csoport mindegyike ezer kisosztályból áll. Felsőbb szintű oktatásban a következő körökön részesültek, de minden paradicsomi követelményről vázlatosan már a zárandok-segítők is tanítanak.

26:5.3 (291.3) A hűségükben kipróbált és sokat utazott tér-zárandokok tehát ebben az általános vagy elemi szintű képzésben részesülnek. De az idő felemelkedő gyermekei még jóval a Havona elérése előtt megtanultak örülni a bizonytalanságnak, erőt meríteni a csalódásból, felbuzdulni a nyilvánvaló vereségen, új erőre kapni a nehézségek jelenlétében, rettenthetetlen bátorságot mutatni a végtelenséggel szemben, és legyőzhetetlen hitet gyakorolni, amikor a felfoghatatlannal kerülnek szembe. Már régen e zárandokok csatakiáltása lett ez: „Istennel semmi — egyáltalán semmi — sem lehetetlen.”

26:5.4 (291.4) A Havona-körök mindegyikében az idő zárandokai számára meghatározott követelményt támasztanak; és míg minden zárandok továbbra is annak a szupernáfnak a gyámsága alatt marad, akinek a természete olyan, hogy alkalmas annak az adott fajtájú felemelkedő teremtménynek a segítésére, addig az

a felkészítés, melyen át kell esnie, meglehetősen egységes a központi világegyetemet elért minden felemelkedő esetében. E képzés mennyiségi, minőségi és tapasztalásbeli — értelmi, szellemi és legfelsőbb szintű.

26:5.5 (291.5) Az időnek kevés következménye van a Havona-körökön. Korlátozott értelemben befolyásolja a fejlődési lehetőségeket, de az elért előrehaladás a végső és legfelsőbb próba. Amint a szuperáfi társatok képesnek tart benneteket arra, hogy beljebb, a következő körre átlépjetek, a hetedik Kör-szellem tizenkét segédje elé visznek benneteket. Itt ki kell állnotok a születésetek felsőbb-világegyeteme és csillagrendszere által meghatározott próbákat. E kör isteniségi teljesítésére a kísérleti világon kerül sor és az a felemelkedő zárandók felsőbb-világegyeteme Tökéletes Szellemének szellemi értelemben való felismeréséből és megértéséből áll.

26:5.6 (291.6) Amint a zárandokok a külső Havona-körben előírt munkát elvégezték és a felkészültséget megszerezték, a zárandok-segítők elviszik védencüket a következő kör kísérleti világára és a felsőségi kísérők gondjaira bízzák őket. A zárandok-segítők mindig fordítanak valamennyi időt arra is, hogy az átszállítás kellemessé és egyúttal hasznossá tételében segítséget nyújtsanak.

6. A Felsőségi Kísérők

26:6.1 (292.1) A tér felemelkedőit akkor nevezik „szellemi végzősöknek”, amikor a hetedik körről a hatodik körre átjuttatták és a felsőségi kísérők közvetlen felügyelete alá helyezték őket. E kísérőket nem szabad összekeverni a Végzős Kísérőkkel — akik a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei

közé tartoznak — akik a szolgáló társaikkal együtt szolgálnak minden Havona-körön a felemelkedő és az alászálló zarándokok számára egyaránt. A felsőségi kísérők kizárólag a központi világegyetem hatodik körén szolgálnak.

26:6.2 (292.2) A felemelkedők a Legfelsőbb Isteniséget ebben a körben újszerűen értik meg. Az evolúciós világegyetemekben befutott hosszú létpályájuk során az idő zarándokai egyre növekvő mértékben tudatosították magukban a tér-idő teremtsrészek mindenható felügyeletének valóságát. Itt, e Havona-körön közel kerülnek ahhoz, hogy a téridő-egység központi világegyetemi forrását — a Legfelsőbb Isten szellemi valóságát — megtalálják.

26:6.3 (292.3) Némiképp nehezemre esik elmagyarázni, hogy mi is megy végbe ezen a körön. A felemelkedők számára a Felsőség megszemélyesült jelenléte nem érzékelhető. Bizonyos tekintetben a Hetedik Tökéletes Szellemmel létesített új kapcsolatok kárpótolnak azért, hogy a Legfelsőbb Lénnel nem létesíthető kapcsolat. De attól eltekintve, hogy nem vagyunk képesek megérteni az eljárást, úgy tűnik, hogy minden egyes felemelkedő teremtmény átformáló növekedést, a tudatosság egyfajta új egységesülését, a cél egyfajta új szellemivé lényegülését, az isteniség iránti új érzékenység kialakulását éli meg, mely aligha írható le kielégítően anélkül, hogy feltételeznénk a Legfelsőbb Lény meg nem nyilvánult tevékenységét. Azok számára, akik közülünk megfigyelték e rejtélyes folyamatokat, úgy tűnik, mintha a Legfelsőbb Isten a tapasztalásbeli lehetőségeinek végső határaiig elmenve az ő tapasztalás által fejlődő gyermekeinek gyöngéden adományozna olyan értelmi felismerési, szellemi látásmódbeli

és személyiség-kiteljesítési többletet, amelyre nekik olyannyira szükségük lesz majd mindazokban az erőfeszítéseikben, amikor behatolnak a Felsőség Háromságának isteniségi szintjeire, hogy elérjék a Paradicsom öröktől való létezésen alapuló Istenségeit.

26:6.4 (292.4) A tanítványait előrelépésre már érettnak látó felsőségi kísérők a hetventagú bizottság elé viszik őket, egy olyan csoport elé, melynek tagjai a hatos számú kör kísérleti világainak vizsgáztatóiként szolgálnak. Amint a zárándokok a Legfelsőbb Lényből és a Felsőség Háromságából bizonyították felkészültségüket a bizottság előtt, jogosítványt kapnak arra, hogy átkerüljenek az ötödik körre.

7. A Háromsági Kísérők

26:7.1 (292.5) A Háromsági kísérők az idő és tér fejlődő zárándokai számára előírt Havona-felkészítés ötödik körének fáradhatatlan segédkezői. A szellemi végzősöket itt úgy nevezik, hogy „az Istenség-kalandra pályázók”, mert a zárándokok a Háromsági kísérők vezetése alatt e körön részesülnek felsőbb szintű oktatásban az isteni Háromságról, azon felkészülés keretében, hogy megpróbálkozhassanak a Végtelen Szellem személyiség-felismerésével. A felemelkedő zárándokok itt fedezik fel, hogy mit jelent az igazi tanulás és a valódi elmebéli erőfeszítés, amikor elkezdik megismerni annak a még megerőltetőbb és sokkal fárasztóbb szellemi erőfeszítésnek a természetét, melyre szükségük lesz majd ahhoz, hogy megfeleljenek az e körhöz tartozó világokon való előrehaladáshoz meghatározott magas célokkal együtt járó igényeknek.

26:7.2 (292.6) A Háromsági kísérők igen hűségesek és hatékonyak; és minden egyes zárandók osztatlan figyelmet egy ilyen rendbe tartozó másodrendű szupernáftól és az ő teljes odaadását élvezi. Az idő zárandoka sohasem tudná megtalálni a paradicsomi Háromság első megközelíthető személyét, ha nem volna a segítségére és hasznára e kísérők, valamint az egyéb szellemi lények serege, akik a felemelkedőket a küszöbön álló Istenség-kaland természetére és eljárására oktatják.

26:7.3 (293.1) Miután a zárandokok befejezték a felkészítő tanfolyamukat e körön, a Háromsági kísérők elviszik a tanulóikat a kör kísérleti világára és bemutatják őket azon számos, hármas bizottság egyikének, melyek az Istenség-kalandra jelentkezők vizsgáztatóiként és hitelesítőiként működnek. E bizottságok egyik tagja a végleges rendű lények közül kerül ki, egy másik tagja a viselkedés-igazgatói rangban lévő elsőrendű szupernáfok közül, egy további tag pedig vagy a tér egyik Független Hírvivője vagy a Paradicsom egyik Háromságot-elért Fia.

26:7.4 (293.2) A Paradicsomra ténylegesen elinduló felemelkedő lélekkel csak egy átkelést kísérő hármas tart: a szuperáfi körtárs, a Végzős Kísérő, és az utóbbinak a mindig jelenlévő szolgáló társa. A Havona-körökről a Paradicsomra tartó kirándulások valójában próbák; a felemelkedők ekkor még nem paradicsomi besorolásúak. Addig nem érik el az állandó besorolást a Paradicsomon, amíg át nem estek a végső időpihenésen, melyre az Egyetemes Atya és a Havona-körök végső területének elérését követően kerül sor. Egészen az isteni pihenésig nem részesülnek az „isteniség lényegében” és a „felsőség szellemében” és majd csak azt követően kezdenek el

ténylegesen is működni az örökkévalósági körben és a Háromság jelenlétében.

26:7.5 (293.3) A zarándok átkelését kísérő hármasság tagjai nem szükségesek ahhoz, hogy a felemelkedő képessé váljon meghatározni a Háromság szellemi fényességének földrajzi jelenlétét, hanem ahhoz kellene, hogy minden lehetséges segítséget megadjanak a zarándoknak azon nehéz feladat elvégzéséhez, hogy felismerje, felfogja és megértse a Végtelen Szellemet elegendő mértékben ahhoz, hogy mindez személyes felismerést alkosson. A Paradicsom bármely felemelkedő zarándok érzékelheti a Háromság földrajzi vagy helyi jelenlétét, s a nagytöbbségük képes kapcsolatot teremteni az Istenségek értelmi valóságával, különösen pedig a Harmadik Személlyel, de nem mind képes felismerni vagy akár részlegesen is megérteni az Atya és a Fiú szellemi jelenlétének valóságát. Még ennél is nehezebb az Egyetemes Atya akár legalacsonyabb fokú szellemi megértése.

26:7.6 (293.4) A Végtelen Szellem megtalálása ritkán marad sikertelen, és amikor a védenceik sikeresen teljesítették az Istenség-kaland e szakaszát, a Háromsági kísérők felkészülnek arra, hogy átszállítsák őket a Fiút-elértek segédkezésére a negyedik Havona-körre.

8. A Fiút-elértek

26:8.1 (293.5) A negyedik Havona-kört néha úgy nevezik, hogy a „Fiak köre”. E kör világairól a felemelkedő zarándokok a Paradicsomra mennek annak érdekében, hogy megértő kapcsolatot teremtsenek az Örökkévaló Fiúval, míg a körhöz tartozó világokon az alászálló zarándokok újszerű módon értik

meg az idő és tér Teremtő Fiainak természetét és küldetését. A körben hét olyan világ van, melyeken a paradicsomi mihályok tartalékos testülete különleges szolgálati tanhelyeket tart fenn, melyek rendeltetése a felemelkedő és az alászálló zarándokok közötti kölcsönös megértésben való segédkezés; és az idő zarándokai és az örökkévalóság zarándokai a Mihály Fiak e világain értik meg igazán egymást először. Sok tekintetben az e körön szerzett tapasztalatok minősülnek a legérdekesebbnek az egész havonai otlét alatt.

^{26:8.2 (294.1)} A Fiút-elértek a negyedik körös felemelkedő halandók szuperáfi segédkezői. Azon általános munka mellett, hogy felkészítik a jelentkezőket az Örökkévaló Fiú háromsági kapcsolatainak megértésére, e Fiút-elérteknek olyannyira teljes oktatásban kell részesíteniük védenőiket, hogy azok teljes sikert érhessenek el: először is a Fiú megfelelő szellemi megértésében; másodszor a Fiú kielégítő személyiségi felismerésében; és harmadszor a Fiúnak a Végtelen Szellem személyiségétől való megfelelő elkülönítésében.

^{26:8.3 (294.2)} A Végtelen Szellem elérését követően több vizsga már nincs. A belső körök próbáit akkor teljesítik a zarándok pályázók, amikor az Istenségek rejtélye övezi őket. Az előrehaladást tisztán az egyén szellemlényegének kiterjedtsége határozza meg, és vélhetően csakis az Istenek ítélik meg annak meglétét. Sikertelenség esetén nem keresik az okokat, és sem magukat a pályázókat, sem pedig a különböző oktatóikat és kísérőiket nem dorgálják meg vagy illetik bírálattal. A Paradicsomon a csalódást sohasem tekintik vereségnek; a késedelmet sohasem tartják szégyennek; a látszólagos idő-

hibákat sohasem tévesztik össze az örökkévalósági szempontból jelentős késedelmekkel.

26:8.4 (294.3) Nem sok zárandok éli meg a nyilvánvaló kudarc jelentette késedelmet az Istenség-kalandban. Csaknem mindegyikük eléri a Végtelen Szellemet, bár alkalmanként némely, az első felsőbb-világegyetemből származó zárandok első kísérlete nem eredményes. A Szellemet elért zárandokok ritkán buknak el a Fiú megtalálásában; az első kalandban elbukók csaknem mind a harmadik és az ötödik felsőbb-világegyetemből származnak. Az Atya elérésére irányuló első kalandban elbukók döntő többsége pedig, miután a Szellemet és a Fiút is megtalálták, a hatodik felsőbb-világegyetemből származik, bár a második és a harmadik felsőbb-világegyetemből jövők között is van néhány sikertelen. Mindez világosan mutatja, hogy van valamiféle jó és elégséges oka e látható sikertelenségeknek; ez a valóságban egyszerűen csak elkerülhetetlen késedelmeket jelent.

26:8.5 (294.4) Az elbukott, Istenség-kalandra pályázókat a kinevezési előjáróknak, az elsőrendű szupernáfok egy csoportjának felügyelete alá helyezik, és visszarendelik a tér területein végzendő munkára ezer évnél nem rövidebb időtartamra. Sohasem térnek vissza az eredeti felsőbb-világegyetemükbe, mindig a továbbképzésük szempontjából legkedvezőbb óriási teremtségben tartózkodnak, mely révén felkészülhetnek a második Istenség-kalandra. E szolgálatot követően önszántukból visszatérnek a Havona külső körére, és nyomban elkísérik őket a megszakadt létpályájuk köréhez, és rögtön folytatják az Istenség-kalandra való felkészülésüket. A másodrendű szupernáfok sohasem

hibáznak abban, hogy védenceiket sikeresen végigvezessék a második próbálkozásukon, és ugyanazon szuperáfi segédkezők és egyéb kísérők is mindig ott vannak a pályázókkal e második kaland során.

9. Az Atyai Kísérők

26:9.1 (294.5) A Havona harmadik körét elérő zárandok lélek az Atyai kísérők gyámsága alá kerül, akik idősebb, nagy szakértelemmel rendelkező és igen tapasztalt szuperáfi segédkezők. E kör világain az Atyai kísérők olyan bölcsességtanodákat és szakoktatási karokat tartanak fenn, ahol a központi világegyetemben lakozó minden lény tanárként szolgál. Semmi nem marad ki, ami az idő teremtményét szolgálhatja az örökkévalóság elérésére irányuló ezen átmeneti kalandban.

26:9.2 (294.6) Az Egyetemes Atya elérése az útlevel az örökkévalóságba, eltekintve a még teljesítendő, fennmaradt köröktől. Ennélfogva nagy jelentőségű alkalom az, amikor a harmadik kör kísérleti világán az átkelést kísérő hármás bejelenti az utolsó idő-kaland elkövetkezését; azt, hogy egy újabb tér-teremtmény kér bebocsátást a Paradicsomra az örökkévalóság kapuin keresztül.

26:9.3 (295.1) Az idő-próba már csaknem befejeződött; az örökkévalósági versenyfutás már majdnem befejeződött. A bizonytalanság napjai véget érnek; a kísértés a kétkedésre eltűnőben van; a tökéletesnek lenni parancs már teljesítve van. Az idő-teremtmény és anyagi személyiség az értelmes létezés legalsó szintjéről felemelkedett a tér evolúciós szféráiba, s ezzel igazolta a felemelkedési terv kivitelezhetőségét, miközben örökre bizonyította az Egyetemes Atya által a

világokon élő alacsonyrendű teremtményeinek adott igazságos és pártatlan parancsát: „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.”

26:9.4 (295.2) A felemelkedői létpálya lépésről lépésre, életről életre, világról világra elsajátított, és az Istenség-cél eléretett. A túlélés tökéletessége teljes, és teljes a tökéletesség az isteniség felsőségében is. Az idő elveszett az örökkévalóságban; a tér feloldódott az Egyetemes Atyával imádat útján megvalósuló azonosságban és összhangban. A Havona-híradások dicsőséges térjelentéseket továbbítanak, azt a jó hírt, hogy az állati természetű és anyagi eredetű lelkiismeretes teremtmények evolúciós felemelkedésen keresztül valóságosan és örökkévalón Isten tökéletessé alakított fiaivá lettek.

10. A tanácsosok és tanácsadók

26:10.1 (295.3) A második kör szuperáfi tanácsosai és tanácsadói az idő gyermekeinek oktatói az örökkévalósági létpályát illető kérdésekben. A Paradicsom elérése új és magasabb rendű felelősségekkel jár, és a második körön való tartózkodás a lehetőségek széles körét biztosítja ahhoz, hogy ezen elhivatott szupernáfok segítő tanácsait az idő gyermekei igénybe vehessék.

26:10.2 (295.4) Azok, akiknek nem sikerült az Istenség elérésére irányuló első erőfeszítésük, az elbukásuk köréről közvetlenül a második körre mennek tovább még azelőtt, hogy visszatérnének a felsőbb-világegyetemi szolgálatra. Így a tanácsosok és tanácsadók úgy is szolgálnak, mint e csalódott zárándokok tanácsosai és vigasztalói. E zárándokok éppen ekkor élték át a legnagyobb csalódást, mely semmiben sem

különbözik azon tapasztalások hosszú sorától, melyeken mint valami létrán az őskuszaságból a dicsőségre felkapaszkodtak — egyedül annak nagyságrendje más. Ők azok, akik fenékgig ürítették a tapasztalás kupáját; és megfigyeltem, hogy úgy térnek vissza időlegesen a felsőbb-világegyetemi szolgálatra, mint az idő és az átmeneti csalódások gyermekei számára szerető segédkezést végző, legmagasabb rendű segítők.

26:10.3 (295.5) A második körön való hosszas otlétüket követően a kör kísérleti világán állomásozó tökéletességi tanácsok megvizsgálják a csalódott védenceket és hitelesítik őket, mint olyanokat, akik kiállták a Havona-próbát; és ez, legalábbis ami a nem-szellemi besorolást illeti, ugyanolyan helyzetet jelent számukra az idő világegyetemeiben, mintha ténylegesen is sikeresen teljesítették volna az Istenség-kalandot. E pályázók szelleme teljesen elfogadható volt; sikertelenségükben a megközelítési módszer valamely vetülete vagy a tapasztalati hátterük valamely része játszott közre.

26:10.4 (295.6) Ezután a kör tanácsosai elviszik őket a kinevezési előljárókhoz a Paradicsomon, akik visszarendelik őket az idő-szolgálatra a tér világaira; s örömmel és boldogan mennek vissza a korábbi napjaik és koruk feladataihoz. Később visszatérnek arra a körre, ahol a legnagyobb csalódást átélték és újból megpróbálkoznak az Istenség-kalanddal.

26:10.5 (296.1) Az evolúciós bizonytalanságból fakadó késztetés a sikeres zárándokok számára a második körön megszűnik, de az örökkévaló megbízatás kalandja még nem kezdődött el; és bár az e körön való tartózkodás igazán kellemes és meglehetősen hasznos, mégis hiányzik belőle az előző körök előzetes lelkesedése. Sok zárándok ilyenkor derűs irigykedéssel tekint

vissza a roppant hosszú küzdelemre, s valóban azt kívánja, hogy valahogy visszatérhessen az idő világaira és mindent újrakezdhessen, úgy, mint ahogy ti halandók éreztek, amikor az érettebb kor közeledtével néha visszatekintetek a fiatalkori küzdelmeitekre és korai életszakaszotokra és őszintén kívánjátok, hogy bárcsak még egyszer újraélhetnétek az életeteket.

^{26:10.6 (296.2)} De a legbelső körön való áthaladás éppen előttetek áll, és röviddel azután az utolsó átkelési alvás véget ér, és az örökkévaló létpálya új kalandja elkezdődik. A tanácsosok és tanácsadók a második körön megkezdik a védenceik felkészítését e nagyszerű és végső pihenésre, arra az elkerülhetetlen alvásra, mely mindig elválasztja egymástól a felemelkedői létpálya korszakos szakaszait.

^{26:10.7 (296.3)} Amikor az Egyetemes Atyát elért felemelkedő zárandokok teljesítik a második körű tapasztalást, a mindig velük lévő Végzős Kísérők határozatot hoznak az utolsó körbe való felvételükről. E kísérők személyesen vezetik védenceiket a belső körre és ott a pihenés személyi állományának gondjaira bízzák őket, a másodrendű szupernáfok azon utolsó rendjéről van szó, amelynek feladata az idő zárandokainak segítése a Havona világkörein.

11. A Pihenés Személyi Állománya

^{26:11.1 (296.4)} A felemelkedő az utolsó körön töltött idejének jelentős részét szenteli a paradicsomi otlét során rá váró kérdések tanulmányozásának. A lények hatalmas és sokszínű, többségében nem kinyilatkoztatott serege lakozik állandóan vagy átmenetileg a Havona világok e belső gyűrűjén. E sok

fajta összevegyülése a pihenés szuperáfi állománya számára helyzeti lehetőségekben gazdag környezetet biztosít, melyet eredményesen használhatnak fel a felemelkedő zarándokok oktatásához, különösen a Paradicsomon tartózkodó lények számos csoportjával való találkozás miatt szükséges, megfelelő hozzáállás kialakításával kapcsolatos kérdések tanulmányozásában.

26:11.2 (296.5) A belső körön lakozók között ott vannak a teremtményi-háromságot elért fiak is. Az elsőrendű és másodrendű szupernáfok az általános felügyelői e fiak együttes testületének, beleértve e fiak csoportjába a halandói véglegesrendűek háromságot elért leszármazottait és a paradicsomi létpolgárok hasonló utódait is. E fiak némelyike Háromságba foglalt, és a felsőbb kormányzatban kapott feladatot, mások pedig különféle beosztásokban vannak, de a döntő többségük az együttes testületben gyülekezik a belső Havona-kör tökéletes világain. Itt a szupernáfok felügyelete alatt készíti fel őket valamilyen jövőbeli munkára a magas paradicsomi létpolgárok egyik különleges és meg nem nevezett testülete, akik már Grandfanda előtt a Nappalok Örökkévalóinak első végrehajtói segítőiként tevékenykedtek. Számos okból gyanítható, hogy a háromságot elért lények e két különleges csoportja együtt fog dolgozni a távoli jövőben, s ezen okok közül nem az utolsó az, hogy az ő közös rendeltetési céljuk a Háromságot elért Paradicsomi Véglegesrendűek Testületének tartalékosaiként való szolgálat.

26:11.3 (296.6) A legbelső körön a felemelkedő és az alászálló zarándokok egymással és a teremtményi-háromságot elért fiakkal közelebbről is megismerkednek. Szüleikhez hasonlóan

e fiaknak is nagy előnyére válnak ezek a kapcsolatok, és a szupernáfok különleges küldetése, hogy megkönnyítsék és biztosítsák a halandói véglegesrendűek háromságot-elért fiai és a paradicsomi létpolgárok háromságot-elért fiai közötti kölcsönös testvéries viszonyt. A pihenés szuperáfi állománya nem annyira a felkészítésben, hanem inkább a különböző csoportok közötti megértésen alapuló társulások elősegítésében érintett.

26:11.4 (297.1) A halandók ezt a paradicsomi parancsot kapták: „Legyetek tökéletesek, miként a paradicsomi Atyátok is az.” E háromságot-elért fiak együttes testületének a felügyelő szupernáfok folyamatosan azt hirdetik, hogy „Legyetek olyan megértők a felemelkedő testvéreitek iránt, mint amennyire a paradicsomi Teremtő Fiak ismerik és szeretik őket”.

26:11.5 (297.2) A halandó teremtménynek meg kell találnia Istent. A Teremtő Fiú nem nyugszik, amíg meg nem találja az embert — a legalacsonyabb rangú, saját akaratú teremtményt. A Teremtő Fiak és halandó gyermekeik kétségkívül valamiféle eljövendő és ismeretlen világegyetemi szolgálatra készülnek. Mind áthaladnak a teljes megtapasztalható világegyetemen és így felkészítést és kiképzést kapnak az örökkévalósági küldetésükre. A világegyetemekben megy végbe az emberi és az isteni különleges összekeveredése, a teremtmény és a Teremtő összevegyülése. A meggondolatlan halandók úgy utaltak az isteni kegyelemnek és gyöngédségnek, különösen a gyengék iránt és a szükségét szenvedők érdekében való megnyilvánulására, hogy az egy emberszerű Isten képét mutatja. Mekkora tévedés! Az irgalom és a türelem megnyilvánulásait az emberi lényeknek inkább úgy kellene

tekinteniük, mint annak bizonyítékát, hogy a halandó emberben ott lakozik az élő Isten szelleme; hogy a teremtményt végeredményben az isteniség mozgatja.

26:11.6 (297.3) Az első körben való ottlét végének közeledtével a felemelkedő zárandokok először találkoznak az első szupernáfi rendbe tartozó pihenés-ösztönzőkkel. Ők azok a paradicsomi angyalok, akik az örökkévalóság küszöbén állók üdvözlésére jönnek, és hogy az utolsó feltámadás átkelési alvására való felkészítésüket bevégezzék. Mindaddig nem vagytok igazán a Paradicsom gyermekei, amíg át nem keltetek a belső körön és meg nem tapasztaltátok az örökkévalóságra való feltámadást az utolsó idő-alvásból. A tökéletessé lett zárandokok a Havona első körén kezdik meg a pihenést, térnek aludni, viszont már a Paradicsom területén ébrednek. Az örökkévaló Szigetre felemelkedők közül csakis az így megérkezők az örökkévalóság gyermekei; a többiek látogatóként vagy az állandó lakosi besorolás nélkül juthatnak el oda.

26:11.7 (297.4) Most, a Havona létpálya tetőpontján, amint ti halandók aludni tértek a belső kör kísérleti világán, nem egyedül tértek nyugovóra mint ahogy a szülővilágotokon tettétek, amikor a halandói halál természetes alvásában lezártátok a szemeteket, és nem is úgy, mint amikor hosszú átkelési öntudatlanságba merültetek felkészülvén a Havonába irányuló utazásra. Most, amikor elérési pihenésre készültök, akkor mellettetek lesz az első-körbeli régi társatok, a pihenés személyi állományába tartozó fenséges lény, aki a pihenésre úgy készül, mint aki egy veletek, mint a Havona-biztosítóka annak, hogy az átalakulásotok már teljes és hogy már csak a tökéletességgel való végső érintkezésre vártok.

26:11.8 (297.5) Az első átkelések valóban a halál volt, a második az eszményi alvás, és most a harmadik átalakulások az igazi pihenés, a korszakok kipihenése.

26:11.9 (297.6) [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

27. írás

Az elsőrendű szupernáfok segédkezése

27:0.1 (298.1) AZ ELSŐRENDŰ szupernáfok az Istenségek fenséges szolgálói a Paradicsom örökkévaló Szigetén. Nincs tudomásunk arról, hogy valaha is letértek volna a fény és a pártatlanság ösvényéről. A nyilvántartás szerinti létszámuk teljes; az örökkévalóság óta e nagyszerű sereg egyetlen tagja sem veszett el. E magas rangú szupernáfok tökéletes lények, legfelsőbb szintű a tökéletességük, de nem abszonitok és nem is abszolútok. Lévn, hogy tökéletesek, a Végtelen Szellem gyermekei egymást helyettesíteni képes rendben és önkéntes alapon tevékenykednek a számos kötelezettségük minden szakaszában. Esetükben nem jellemző a Paradicsomon kívüli kiterjedt működés, bár a központi világegyetemben rendezett, különböző ezeréves gyűléseken és csoport-összejöveteleken részt vesznek. Az Istenségek különleges hírvivőiként is előfordulnak, és nagy számban emelkednek a Szakmai Tanácsadók rangjára is.

27:0.2 (298.2) Az elsőrendű szupernáfok a lázadás által elszigetelt világokon segédkező szeráfseregek vezetését is feladatuk kapják. Amikor egy paradicsomi Fiú egy ilyen világon megtestesül, teljesíti a küldetését, felemelkedik az Egyetemes Atyához, elfogadtatik, és úgy tér vissza, mint ezen elszigetelt világ hivatalosan is elismert megszabadítója, akkor a

kinevezési előjárók egy elsőrendű szupernáfot mindig kijelölnek az így helyreállított szférán szolgáló segédkező szellemek vezetésére. A szupernáfok e különleges szolgálatban rendszeresen váltják egymást. Az Urantián a jelenlegi „szeráfvezető” a második ebből a rendből, akik Krisztus Mihály megtestesülése óta szolgálatot vállaltak.

27:0.3 (298.3) Az elsőrendű szupernáfok az örökkévalóságtól fogva szolgálnak a Fény Szigetén és vesznek részt vezetői küldetéseken a tér világain, azonban a jelenlegi beosztásukban csak az idő Havona-zarándokainak a Paradicsomra való megérkezése óta működnek. E magas rangú angyalok jelenleg főleg az alábbi hét szolgálati rendben segédkeznek:

27:0.4 (298.4) 1. Istenimádat-vezetők.

27:0.5 (298.5) 2. A Bölcsélet Mesterei.

27:0.6 (298.6) 3. A Tudás Őrzői.

27:0.7 (298.7) 4. Viselkedés-igazgatók.

27:0.8 (298.8) 5. Etika-tolmácsok.

27:0.9 (298.9) 6. Kinevezési Előjárók.

27:0.10 (298.10) 7. Pihenés-ösztönzők.

27:0.11 (298.11) Amíg a felemelkedő zarándokok el nem érik a paradicsomi állandó besorolást, addig nem kerülnek e szupernáfok közvetlen befolyása alá, és csak ekkor szerzik meg a felkészülési tapasztalatokat a fenti felsorolás fordítottjának megfelelő sorrend szerinti rendekbe tartozó angyalok

irányítása alatt. Vagyis, a paradicsomi létpályát a pihenés-ösztönzők gyámkodása alatt kezditek meg, és miután egy-egy időszakot eltöltöttetek a közbenső rendekkel is, e felkészülési időszakot az istenimádat-vezetőkkel közös tevékenységben zárjátok le. Ezzel végül készen álltok a végleges rendű lényként teljesítendő végtelen létpálya megkezdésére.

1. Pihenés-ösztönzők

27:1.1 (299.1) A pihenés-ösztönzők a Paradicsom azon felügyelői, akik a központi Szigetről a Havona belső körébe mennek, hogy ott munkatársaikkal, a másodrendű szupernáfokból álló pihenés állományával együttműködjenek. A paradicsomi öröm egyetlen lényegi eleme a nyugalom, az isteni nyugalom; és e pihenés-ösztönzők az utolsó oktatók, akik az idő zarándokait felkészítik az örökkévalóságba való belépésre. Munkájukat a központi világegyetem utoljára teljesített körén kezdik és addig folytatják, amíg a zarándok végül felébred az utolsó átkelési alvásból, abból az alvásból, amely révén a tér teremtménye képessé válik az örökkévalóság területére való átlépésre.

27:1.2 (299.2) A pihenés a jellegét tekintve hétféle: Az alacsonyabb rendű életet jelentő rendeknél alvási pihenés és játékos pihenés van, a magasabb rendű lényeknél felfedezés, a legmagasabb fajtájú szellemszemélyiségeknél pedig istenimádat. Van azután energiabeviteli rendes pihenés is, amikor a lények fizikai és szellemi energiával töltődnek fel. Van átkelési alvás, az öntudatlan alvás, amikor szeráf-társításra kerül sor, tehát amikor a lényeket az egyik szféráról átviszik egy másik szférára. Mindezekből alapvetően különbözik az a mély, átalakulási alvás, az egyik szakaszból a másikba, az egyik életből a másikba, az egyik létállapotból a másikba való

átkelési pihenés, az az alvás, amely mindig együtt jár a pillanatnyi világegyetemi besorolásból való átmenettel, s amely élesen elkülönül az adott besorolásban megélt, különféle evolúciós szakaszokon való átmenettől.

27:1.3 (299.3) De az utolsó átalakulási alvás még valamivel több, mint a korábbi átkelési alvások, melyek a felemelkedési létpályán való fokozatos besorolásbeli előrehaladást jellemezték; ezáltal az idő és tér teremtményei átkelnek az időlegesnek és a térbelinek a legbelső határain abból a célból, hogy állandó besorolást kapjanak a Paradicsom időtlen és térnélküli lakhelyein. A pihenés-ösztönzők és a pihenés állományába tartozók éppoly lényegesek e határtalan átalakuláshoz, mint a szeráfok és a társlények ahhoz, hogy a halandó teremtmény túlélje a halált.

27:1.4 (299.4) A pihenést az utolsó Havona-körön kezditek meg és örökre a Paradicsomon támadtok fel. Ahogy ott szellemi értelemben újraszemélyesültök, nyomban észlelni fogjátok a pihenés-ösztönzőt, aki az örökkévaló területen úgy üdvözl benneteket, mint a Havona legbelső körén a végső alvást intéző elsőrendű szupernáf; és vissza fogtok emlékezni a legutolsó hitbéli megerősödésekre, amint még egyszer felkészítettek benneteket arra, hogy az önazonosságotokat az Egyetemes Atyára bízzátok.

27:1.5 (299.5) Az időbeli utolsó pihenést már átéltétek; az utolsó átkelési alvást már megtapasztaltátok; most örök életre ébredtek az örökkévaló lakóhely területén. „És nem lesz több alvás. Az Istennek és az ő Fiának jelenléte előttetek áll, és ti immár örökre az ő szolgálói vagytok; láttátok az arcát, és az ő neve a ti szellemetek. Ott nem lesz éjszaka; és a nap fényére

sincs szükségük, mert a Nagy Forrás és Közepont ad nekik fényt; örökkön-örökké fognak élni. És az Isten minden könnyet letöröl a szemükből; nem lesz többé halál, sem szomorúság, sem sírás, és fájdalom sem lesz többé, mert a régi dolgok már elmúltak.”

2. Kinevezési Elöljárók

27:2.1 (300.1) E csoportot időről időre a szupernáf-vezető, „az eredeti minta angyal” jelöli ki abból a célból, hogy irányítsa a mindhárom — az elsőrendű, a másodrendű és a harmadrendű — angyalrend alkotta szervezetet. A szupernáfok, mint testület teljes mértékben önkormányzati és önszabályozó jellegű, kivéve a közös vezetőjüknek, a Paradicsom első angyalának feladatköreit, aki mindig mindezen szellemszemélyiségek felett elnököl.

27:2.2 (300.2) A kinevezési angyaloknak sok dolguk van a Paradicsomon lakozó, megdicsőült halandókkal, mielőtt azok felvétetnek a Végleges Testületébe. A Paradicsomra érkezőknek nem kizárólagos foglalatossága a tanulmányok folytatása és a képzéseken való részvétel; a szolgálat szintén lényeges szerepet tölt be a végleges rendre való eljutást megelőző paradicsomi oktatási tapasztalásokban. Megfigyeltem, hogy a felemelkedő halandók a kikapcsolódás időtartama alatt előszeretettel barátkoznak a szuperáfi kinevezési előljárók tartalékos testületével.

27:2.3 (300.3) Amikor ti, halandó felemelkedők elértek a Paradicsomot, a társadalmi kapcsolataitok jóval bővebbek, mint egyszerűen csak egyfajta kapcsolat a magas rangú és isteni lények seregével és a megdicsőült halandó társak baráti

sokaságával. Barátkoznotok kell a paradicsomi létpolgárok több mint háromezer különböző rendjével, a Tapasztalattól Függetlenül Létezők különféle csoportjaival, és a paradicsomi lakosok számos egyéb fajtáival, legyenek azok állandó vagy átmeneti lakosok, akiket nem mutattunk be az Urantián. Miután a Paradicsom e fenséges értelmes lényeivel kapcsolatot alakítottatok ki, nagyon pihentető dolog társalogni az angyali fajtájú elmékkel; ők az idő halandóit arra a szeráfra emlékeztetik, akivel oly hosszú ideig kapcsolatban álltak és oly üdítő társulást alkottak.

3. Etika-tolmácsok

27:3.1 (300.4) Minél magasabb létfokra juttok, annál több figyelmet kell fordítanotok a világegyetemi etikára. Az etikai tudatosság egyszerűen az egyén általi felismerése ama jogoknak, melyek az összes többi egyén létezésének velejárói. De a szellemi etika messze meghaladja a személyes és a csoportkapcsolatok halandói, de még a morontia szintű fogalmát is.

27:3.2 (300.5) Az idő zarándokainak megfelelően oktatták az etikát és ők kellőképpen meg is tanulták azt a paradicsomi dicsőségekre való hosszú felemelkedés során. Lévén, hogy e befelé tartó felemelkedés a tér szülővilágairól kiindulva bontakozott ki, a felemelkedők csoportról csoportra folytatják a világegyetemi társulásaik egyre bővülő körének kiteljesítését. Minden új csoport, melyet azok a munkatársak alkotnak, akikkel találkoznak, egy további felismerendő és teljesítendő etikai szintet hoz magával, s mindaddig, amíg az idő felemelkedő halandói végül elérik a Paradicsomot, szükségük van valakire, aki etikai kérdésekben hasznos és baráti tanácsokat ad. Nem kell, hogy oktatásban részesüljenek az

etikáról, de szükségük van arra, hogy lefordítsák nekik azt, amit addig oly szorgalmasan elsajátítottak, amikor szembe kerülnek a sok új dolog megismerésével járó rendkívüli feladattal.

27:3.3 (300.6) Az etika-tolmácsok felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak a Paradicsomra érkezőknek, mert segítik őket a fenséges lények számos csoportjához való igazodásban azon eseménydús időszakban, amely az állandó lakos besorolás elérésétől a Halandói Véglegesrendűek Testületébe való hivatalos felvételig tart. A paradicsomi létpolgárok számos fajtája közül a felemelkedő zarándokok már sokkal találkoztak a hét Havona-körön. A megdicsőült halandók eddigre már bensőséges kapcsolatot alakítottak ki az együttes testület teremtményi-háromságot elért fiaival a belső Havona-körön, ahol e lények oktatásának nagy része folyik. A többi körön a felemelkedő zarándokok a Paradicsom-Havona rendszernek már számos, ki nem nyilatkoztatott honosával találkoztak, akik ott a jövőbeli, ki nem nyilatkoztatott feladataik végzéséhez szükséges csoportos felkészítésen vesznek részt.

27:3.4 (301.1) Mindezen mennyei társulások mindig kölcsönösek. Felemelkedő halandókként nemcsak ezek az egymás után megismert világegyetemi társak és a számos, egyre inkább isteni társak különféle rendjeinek jelenléte válik a javatokra, hanem e testvéri lények mindegyikével ti is megosztotok valamit a személyiségetekből és a tapasztalataitokból, mely mindegyiküket örökre különbözővé és jobbá teszi, mert az idő és tér evolúciós világaiból származó felemelkedő halandóval társultak.

4. Viselkedés-igazgatók

27:4.1 (301.2) Miután teljes felkészítésben részesültek a paradicsomi viszonyok etikájából — s ez nem az értelmetlen illemtanokat, és nem is valamiféle mesterséges társadalmi ranghoz tartozó követelményeket, hanem inkább az eredendő sajátságokat jelenti — a felemelkedő halandók hasznosnak találják, hogy a szuperáfi viselkedés-igazgatóktól tanácsot kapjanak, akik a paradicsomi társadalom új tagjait felkészítik a Fény és Élet központi Szigetén tartózkodó magas rangú lények tökéletes viselkedési gyakorlatára.

27:4.2 (301.3) Az összhang a kulcsa a központi világegyetemnek, és érzékelhető rend uralkodik a Paradicsomon. A megfelelő magatartás alapvető fontosságú az önkéntes istenimádat szellemi magasságainak a tudás révén, a bölcséleten keresztül való eléréséhez. Az Isteniség megközelítésére létezik isteni eljárás; és ezen eljárás elsajátításával a zarándoknak várnia kell a Paradicsomra való megérkezésig. Annak szellemét a Havonakörökön már megkapták, de az idő zarándokainak felkészítésében a végső pontosításokra csak a Fény Szigetének elérését követően kerülhet sor.

27:4.3 (301.4) Minden paradicsomi magatartás teljesen önkéntes, minden értelemben természetes és szabad. De még az örökkévaló Szigeten is van a dolgok megtételének egy helyes és tökéletes módja, és a viselkedés-igazgatók mindig a „kapun belüli idegenek” oldalán állnak és tanítják őket, és úgy vezetik a lépteiket, hogy nyugodtnak érezzék magukat és egyúttal képessé tegyék a zarándokokat arra, hogy az egyébként elkerülhetetlen zavarodottságot és bizonytalanságot elkerüljék. Csak ilyen intézkedések mellett kerülhető el a végtelen

zavarodottság; és zavarodottság soha sincs jelen a Paradicsomon.

27:4.4 (301.5) E viselkedés-igazgatók valóban megdicsőült tanítókként és kísérőkként szolgálnak. Főként az új halandó honosok oktatásával foglalkoznak az új helyzetek és ismeretlen gyakorlat csaknem végtelen halmaza tárgyában. Mindazon hosszú felkészítés és hosszú utazás ellenére a Paradicsom továbbra is megmagyarázhatatlanul furcsa és váratlanul új azok számára, akik ott végül állandó lakó besorolást kaptak.

5. A Tudás Őrzői

27:5.1 (301.6) A tudás szuperáfi őrzői mindazoknak az ismert és olvasott felsőbb „élő levelei”, akik a Paradicsomon lakoznak. Ők az igazság isteni feljegyzései, a valódi tudás élő könyvei. Az „élet könyvébe” tett bejegyzésekről már tudtok. A tudás őrzői éppen ilyen élő könyvek, tökéletes nyomatok az isteni élet és a legfelsőbb bizonyosság örökkévaló lapjain. Ők a valóságban is élő, önműködő könyvtárak. A világegyetemek tényei ezen elsőrendű szupernáfokban eredendően benne rejlenek, ténylegesen ezen angyalokban vannak feljegyezve; és a valótlanásnak éppen olyan lehetetlen helyet kapnia ezen elmékben, melyek tökéletes és teljes letéteményesei az örökkévalóság igazságának és az idő értelmének.

27:5.2 (302.1) Ezek az örök nem hivatalos felkészítő tanfolyamokat tartanak az örökkévaló Sziget honosainak, de az alaprendeltetésük a hivatkozási alap és az igazolások biztosítása. Bármely, a Paradicsomon tartózkodó lény szabadon maga mellé veheti a megismerni kívánt tény vagy igazság élő örét. A Sziget északi szélén állnak rendelkezésre a

tudás élő felkutatói, akik megjelölik a keresett ismeretet birtokló csoport igazgatóját, és nyomban megjelennek azok a fényes lények, akik maguk az a dolog, amelyet meg akartok ismerni. Nem kell tovább megvilágosodást keresgélnetek a szerkesztett oldalak között; már közvetlenül az élő létezővel tanácskozhattok, szemtől szemben. A legfelsőbb tudást így azon élőlényektől kapjátok meg, akik maguk annak végső őrzői.

27:5.3 (302.2) Amint megtaláljátok azt a szupernáfot, aki pontosan az, amit igazolni akartok, a rendelkezésekre fog állni az összes világegyetem minden ismert ténye, mert a tudás ezen őrzői a végleges és élő összefoglalói az adatrögzítő angyalok hatalmas hálózatának, mely a helyi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi szeráfoktól és szekonáfoktól a Havona harmadrendű szupernáfjai közül kikerülő vezető adatrögzítőig terjed. A tudás ezen élő felhalmozódása különbözik a hivatalos paradicsomi feljegyzésektől, az egyetemes történelem összegyűjtött kivonatától.

27:5.4 (302.3) Az igazság bölcsessége a központi világegyetem isteniségéből származik, viszont a tudás, a tapasztalásban szerzett tudás gyökerei nagyjából az idő és tér területein erednek — ezért van szükség a kiterjedt felsőbb-világegyetemi szervezet fenntartására, mely szervezetet az adatrögzítő szeráfok és szupernáfok alkotják, s amelyet a Mennyei Adatrögzítők tartanak fenn.

27:5.5 (302.4) Ezen elsőrendű szupernáfok, akik eredendően birtokában vannak a világegyetemi tudásnak, annak szervezéséért és osztályozásáért is felelősek. Lévéen, hogy ők maguk alkotják a világegyetemek mindenségének élő

szakkönyvtárát, ezért a tudást hét nagy rendre osztották, melyek mindegyike körülbelül egymillió alosztályból áll. E hatalmas ismerettárnak a paradicsomi honosok számára való rendelkezésre állása csakis a tudás őrzőinek önkéntes és bölcs erőfeszítésein alapul. Az őrzők a központi világegyetem magas rangú tanítói is, akik önként adják át az élő kincseiket minden lénynak a Havona-körök bármelyikén, és a Nappalok Elődeinek bírósága kizárólagosan, bár csak közvetve, őket veszi igénybe. De ezen élő könyvtár, mely a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetekben látogatható, nem hozzáférhető a helyi teremtsrészekben. A helyi világegyetekben a paradicsomi tudásból származó előnyök csakis közvetett úton és tükrözőműködésen keresztül biztosítottak.

6. A Bölcsélet Mesterei

27:6.1 (302.5) Az istenimádatból nyerhető legfelsőbb szintű kielégülést közvetlenül követi a bölcséletből nyerhető derű. Sohasem emelkedtek olyan magasra és sohasem juttok olyannyira előre a fejlődésben, hogy ne maradna még ezer olyan rejtély, melyeknek megoldása ne igényelne valamilyen bölcséleti erőfeszítést.

27:6.2 (302.6) A Paradicsom bölcséleti mesterei örömmel vezetik a paradicsomi honos és felemelkedő lakosok elméit a világegyetemi nehézségek megoldására irányuló örömteli kutatásban. A bölcsélet szuperáfi mesterei a „menny bölcsei”, azon bölcs lények, akik a tudás igazságát és a tapasztalás tényeit veszik igénybe az ismeretlen megismerésére irányuló erőfeszítéseik során. Esetükben a tudás igazsággá érik és a tapasztalás a bölcsesség szintjére emelkedik. A Paradicsomon

a tér felemelkedő személyiségei megtapasztalják a lét magasságait: rendelkeznek tudással; ismerik az igazságot; bölcselkednek — gondolkodnak az igazságról; még a Végleges fogalmainak megértésével és az Abszolútok eljárásainak megragadásával is próbálkoznak.

27:6.3 (303.1) A hatalmas paradicsomi terület déli szélén a bölcelet mesterei színvonalas tanfolyamokat tartanak a bölcsesség hetven működési osztályáról. Itt értekeznek a Végtelenség terveiről és céljairól, és keresik a módját mindazok tapasztalatai összehangolásának és tudása összeállításának, akikkel a bölcsességüket megosztják. A különféle világegyetemi kérdések vizsgálatához egy igen sajátos megközelítést dolgoztak ki, de végkövetkeztetéseikre mindig teljes egyetértésben jutnak.

27:6.4 (303.2) E paradicsomi bölcselők minden lehetséges oktatási módszerrel tanítanak, beleértve a havonai felsőbb íróeljárást és a tájékoztatás bizonyos egyéb paradicsomi módszereit is. A tudás átadásának és az eszmék közvetítésének mindezen felsőbb eljárásai teljesen meghaladják még a legfejlettebb emberi elme felfogóképességét is. Egy óra oktatás a Paradicsomon az urantiai módszerekkel folytatott tízezer évnyi folyamatos szótanulással egyenértékű. Ti nem tudjátok elképzelni e tájékoztatási módszereket, és a halandói tapasztalásban egyszerűen semmi sincs, amihez ez fogható lenne, nincs semmi, amihez hasonlíthatnánk.

27:6.5 (303.3) A bölcelet mesterei a legnagyobb örömmel adják át a világegyetemek mindenségéről kialakított értelmezéseiket a tér világairól felemelkedett lényeknek. Bár a bölcelet a következtetéseiben sohasem lehet olyan végleges, mint a

tudáson alapuló tények és a tapasztalásból származó igazságok, mégis, amikor meghallgattatok ezen elsőrendű szupernáfok által tartott előadásokat az örökkévalóság megválaszolhatatlan kérdéseiről és az Abszolútok működéséről, akkor egyfajta bizonyos és hosszan tartó meglepődést fogtok érezni e még meg nem oldott kérdések kapcsán.

27:6.6 (303.4) A Paradicsom értelmi keresése nem hírközlést jelent; a tökéletes bölcséletet csak a személyesen jelen lévők vehetik igénybe. Az azt körülvevő teremtrészek csak azoktól ismerik e tanításokat, akik átestek ezen a tapasztaláson, és akik ezt követően kivitték magukkal e tudást a tér világegyetemeibe.

7. Istenimádat-vezetők

27:7.1 (303.5) Az istenimádat a legnagyobb kiváltsága és a legfőbb kötelessége minden teremtetett értelemnek. Az istenimádat a tudatos és örömteli felismerése és elismerése a Teremtők és teremtményeik közötti bensőséges és személyes kapcsolat igazságának és tényének. Az istenimádat minőségét a teremtményi érzékelés mélysége határozza meg; és amint az Istenek végtelen jellemére vonatkozó tudás fejlődik, az istenimádati cselekedet egyre inkább mindent magába foglalóvá válik, míg végül eléri a teremtetett lények által megismerhető legfelsőbb tapasztalásbeli gyönyörűséget és legnagyobb szerűbb örömet.

27:7.2 (303.6) Bár a Paradicsom Szigetén vannak külön istenimádati helyek is, azért a Sziget közelebből mégiscsak egy hatalmas istenszolgálati szentély. Az istenimádat az elsődleges és meghatározó szenvedélye mindazoknak, akik annak áldott területét elérik — azon lények akaratlan forrása, akik eleget

tudnak már Istenről ahhoz, hogy eljussanak a színe elé. A Havonán keresztüli befelé tartó utazás során az istenimádat körről körre egyre növekvő szenvedéllyé alakul, míg végül a Paradicsomon szükségessé válik a kifejeződés irányítása vagy egyéb módon való szabályozása.

27:7.3 (304.1) A legfelsőbb szintű imádatnak és szellemi magasztalásnak a rendszeres, az önkéntelen, a csoportos vagy az egyéb különleges alkalmait az elsőrendű szupernáfok különleges testületének vezetésével tartják a Paradicsomon. Ezen istenimádat-vezetők irányítása mellett e hódolat eléri a legfelsőbb öröm teremtményi céljait és eljut a magasztos önkifejezés és személyes gyönyör tökéletességének magasságaiba. Minden elsőrendű szupernáf arra törekszik, hogy istenimádat-vezető legyen belőle; és minden felemelkedő lény örökre élvezné, ha az istenimádat beállítottságában maradhatna, ha a kinevezési eljárások rendszeres időközönként nem oszlatnák fel e gyülekezeteket. De egyetlen felemelkedő lénytől sem várják el, hogy örökkévalósági szolgálatba lépjen mindaddig, amíg teljes megelégedést nem nyert az istenimádatban.

27:7.4 (304.2) Az istenimádat-vezetők feladata, hogy megtanítsák a felemelkedő teremtményeket úgy imádni az Istent, hogy képesek legyenek ezen önkifejezésnek eleget tenni és ugyanakkor képesek legyenek figyelmet fordítani a paradicsomi rendszer lényeges tevékenységeire is. Az istenimádati készség fejlesztése nélkül a Paradicsomot elért átlagos halandónak több száz évét venné igénybe az, hogy az értelmes imádat és a felemelkedői hála érzelmeit teljesen és kielégítően ki tudja fejezni. Az istenimádat-vezetők új és addig

ismeretlen kifejezési lehetőségeket tárnak fel, s ezáltal a tér méhéből és az idő vajúdasából származó, e csodálatos gyermekek képessé válnak arra, hogy az istenimádatból származó teljes megelégedést sokkal rövidebb idő alatt ériék el.

27:7.5 (304.3) A teljes világegyetem összes lényének minden tudománya, mely alkalmas az önkifejezés képességének hatékonyabbá tételére és magasabb szintre emelésére, valamint az imádat közvetítésére, a paradicsomi Istenségek iránti imádat legfelsőbb szintű kifejeződésében nyer alkalmazást. Az istenimádat a paradicsomi létezés legmagasabb szintű öröme; ez a Paradicsom üdítő játéka. A játék a kimerült elmének a földön ugyanaz, mint az istenimádat a tökéletessé lett lelkeknek a Paradicsomon. A Paradicsomon az istenimádat módszere teljesen meghaladja a halandói értelmet, viszont annak szellemét már elkezdhetitek imádni még itt lenn az Urantián is, mert az Istenek szelleme már most bennetek lakozik, körülöttetek kering és igaz istenimádatra készítet benneteket.

27:7.6 (304.4) A Paradicsomon kijelölt időszakok és helyszínek vannak az istenimádatra, de ezek nem elégségesek a szellemi érzelmek egyre növekvő áramának kiszolgálására, mely az örökkévaló Szigetre tapasztalati úton felemelkedett ragyogó lények gyarapodó értelméből és kiterjedő isteniség-felismeréséből fakad. Grandfanda kora óta a szupernáfok sohasem voltak képesek teljesen befogadni az istenimádat szellemét a Paradicsomon. Mindig többlet mutatkozik az istenimádat-igényből ahhoz képest, amire felkészültek. Ez pedig azért van, mert az eredendően tökéletes személyiségek sohasem képesek teljesen felbecsülni ama lények szellemi érzelmeinek lenyűgöző válaszait, akik lassan és szorgalmasan

megtalálták az utat felfelé a paradicsomi dicsőségre az idő és tér alsóbb világi szellemi sötétségének mélységeiből. Amikor ezen angyalok és az idő eme halandói eljutnak a Paradicsom Hatalmainak jelenlétéhez, akkor a korszakok felhalmozódott érzelmei kifejeződnek, elképesztő látványt nyújtva a Paradicsom angyalainak és az isteni megelégedés legfelsőbb örömét okozva a paradicsomi Istenségeknek.

27:7.7 (304.5) Néha az egész Paradicsom elmerül a szellemi és istenimádati kifejeződés mindent elborító árában. Az istenimádat-vezetők gyakran nem képesek e jelenségek ellenőrzés alatt tartására mindaddig, amíg meg nem jelenik az Istenség lakhelye fényének hármassá lüktetése, jelezve, hogy az Istennek isteni szíve teljes egészében megelégedést nyert a Paradicsomon lakozók, a dicsőséges és tökéletes létpolgárok, valamint az idő felemelkedő teremtményeinek őszinte imádatától. Mily diadalmas készség! Mily beteljesülése ez az Istennek örökkévaló tervének és céljának, miszerint a teremtménygyermek értelmes szeretete adjon teljes megelégedést a Teremtő Atya végtelen szeretetének!

27:7.8 (305.1) Az istenimádat teljességéből eredő legfelsőbb megelégedés elérését követően képessé válnak a Végleges Testületébe való felvételre. A felemelkedői létpálya gyakorlatilag befejeződött, és a hetedik örömnép megülné közeleg. Az első örömnépet a Gondolatigazítóval kötött halandói megegyezés jelezte, amikor a továbbélés célja megpecsételődött; a második a morontia életben való felébredés volt; a harmadik a Gondolatigazítóval való egygyé kapcsolódás lett; a negyediket a Havonában való ébredés jelentette; az ötödikben az Egyetemes Atya megtalálását

ünnepezték; és a hatodik örömnépre a Paradicsomon, az utolsó átkelési alvásból való ébredés alkalmával került sor. A hetedik örömnépe a halandói véglegesrendűek testületébe való belépéshez kötődik és az örökkévalósági szolgálat kezdetét jelzi. Az, hogy a végleges rendű lény elérte a szellemmegvalósítás hetedik szakaszát, valószínűleg az örökkévalósági örömnépek sorában az első ilyennek a megülését jelzi.

27:7.9 (305.2) Így végződik a paradicsomi szupernáfok, az összes segédkező szellem közül a legfelsőbb rendűek története, ama lényeké, akik általános osztály révén mindig veletek lesznek a szülővilágotoktól egészen addig, amíg végül az istenimádatvezetők búcsút vesznek tőletek, amikor leteszitek az örökkévalóság háromsági esküjét és felvétettek a Halandói Végleges Testületbe.

27:7.10 (305.3) A paradicsomi Háromság végtelen szolgálata ekkor kezdődik; és a végleges rendű lény most már a Végleges Isten által jelentett kihívással áll szemben.

27:7.11 (305.4) [Közreadta egy uverszai Bölcsesség-tökéletesítő.]

28. írás

A felsőbb-világegyetemek segédkező szellemei

28:0.1 (306.1) AHOGY a szupernáfok a központi világegyetem, a szeráfok pedig a helyi világegyetemek angyali seregei, úgy a szekonáfok a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemei. Isteniségük mértékét és felsőségük megnyilvánulási lehetőségét tekintve azonban a Tükröző Szellemek gyermekei sokkal inkább a szupernáfokhoz, semmint a szeráfokhoz

hasonlítanak. Az óriási teremtségben nem egyedül szolgálnak, és a ki nem nyilatkoztatott társaik által irányított folyamatok száma is nagy és azok igen érdekesek is.

28:0.2 (306.2) A beszámolóinkban közöltek szerint a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemeit a következő három rend alkotja:

28:0.3 (306.3) 1. A szekonáfok.

28:0.4 (306.4) 2. A terciáfok.

28:0.5 (306.5) 3. Az omniáfok.

28:0.6 (306.6) Lévé, hogy a két utóbbi rendnek nincs közvetlen köze a halandói fejlődés felemelkedési tervéhez, ezért őket ismertetjük röviden, mielőtt a szekonáfok részletesebb bemutatásához fognánk. Működési szempontból a terciáfok és az omniáfok nem a felsőbb-világegyetemek segédkező szellemei, bár mindkettő szellemsegítőként szolgál e területeken.

1. A terciáfok

28:1.1 (306.4) E magas rangú angyalokról a felsőbb-világegyetemi központokon vannak feljegyzések, és bár teljesítenek szolgálatot a helyi teremtszrészeken is, a szó szoros értelmében mégiscsak a felsőbb-világegyetemi székhelyek honosai annyiban, hogy nem a helyi világegyetemekből származnak. A terciáfok a Végtelen Szellem gyermekei és a Paradicsomon ezerfős csoportokban személyesülnek meg. Ezen isteni eredetű és közel legfelsőbb szintű változatosságú

mennyei lények a Végtelen Szellem ajándékai az Isten Teremtő Fiai számára.

28:1.2 (306.5) Amikor egy Mihály Fiú elhagyja a Paradicsom szülői rendjét és felkészül a tér világegyetemi kalandjára, akkor a Végtelen Szellem e társszellemekből egy ezertagú csoportot hoz létre. E fenséges terciáfok ezzel a Teremtő Fiúval tartanak a világegyetem-szervezési kalandban.

28:1.3 (306.6) A világegyetem-építés kezdetén ezen ezer terciáf alkotja a Teremtő Fiú egyetlen személyes kíséretét. A Fiú segédjeiként rendkívüli tapasztalatokat szereznek ezen, a világegyetem-összeállítás és egyéb csillagászati műveletek által jellemzett mozgalmas időkben. A Teremtő Fiú mellett szolgálnak a Fényes Hajnalcsillag, a helyi világegyetemi elsőszülött megszemélyesüléséig. Ezután a terciáfok hivatalosan is felajánlják a lemondásukat, melynek elfogadása meg is történik. A helyi világegyetemben honos angyali élet első rendjeinek a megjelenésével visszavonulnak a helyi világegyetemi tevékeny szolgálattól, és az adott Teremtő Fiú és az adott felsőbb-világegyetem Nappalok Elődei közötti összekötő-segédkezőkként működnek tovább.

2. Az omniáfok

28:2.1 (307.1) Az omniáfokat a Végtelen Szellem teremti együttműködésben a Hét Legfőbb Végrehajtóval, és e Legfőbb Végrehajtóknak ők a kizárólagos szolgálói és hírvivői. Az omniáfok nagy-világegyetemi feladatokat látnak el, és az orvontoni testületük az Uversza északi részein tart fenn főhadiszállást, ahol is különleges önkéntes telepesekként állomásoznak. Nem szerepelnek az uverszai nyilvántartásban

és a mi igazgatási rendszerünknek sem részei. A halandói fejlődés felemelkedési rendjéhez sincs közvetlen közük.

28:2.2 (307.2) Az omniáfok teljesen a felsőbb-világegyetemek felügyeletével foglalatoskodnak a Hét Legfőbb Végrehajtó nézőpontja szerinti igazgatási összhang megteremtésének támogatása érdekében. Az uverszai omniáftelepünk kizárólag az orvontoni Legfőbb Végrehajtótól kap utasításokat és kizárólag az ő részére készít jelentéseket, aki a paradicsomi segédszférák külső gyűrűjében lévő hetes számú közös igazgatási szférán található.

3. A szekonáfok

28:3.1 (307.3) A szekoráfi seregeket az egyes felsőbb-világegyetek központjaira kijelölt hét Tükröző Szellem hozza létre. Ezen angyalok hetes csoportokban való teremtmésére egy meghatározott, a Paradicsomra érzékeny eljárás létezik. Minden egyes hetes csoportban mindig egy elsőfajú, három másodfajú és három harmadfajú szekonáf van; mindig pontosan ilyen arányban kerül sor a megszemélyesülésükre. Amikor hét ilyen szekonáfot teremtenek, akkor az első, az elsőfajú a Nappalok Elődeinek szolgálatába áll. A három másodfajú angyal a felsőbb-világegyetemi kormányzásban érintett három, paradicsomi eredetű intézőcsoporthoz kerül: az Isteni Tanácsosokhoz, a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz és a Világegyetemi Ítéelőkhöz. A három harmadfajú angyalt a felsőbb-világegyetemi vezetők felemelkedő, háromságot elért társai mellé rendelik: ezek pedig a Fenséges Hírvivők, a Nagytekintélyűek és az Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

28:3.2 (307.4) A felsőbb-világegyetemek szekonáfjai a Tükröző Szellemek gyermekei, és ennél fogva a tükrözőműködés a természetük része. Tükrözőműködésileg viszonyulnak a Harmadik Forrástól és Középponttól, valamint a paradicsomi Teremtő Fiaktól származó minden teremtmény minden egyes szakaszához, de nem tükrözik közvetlenül azokat a lényeket és entitásokat, akik, legyenek azok személyesek vagy másmilyenek, kizárólag az Első Forrástól és Középponttól származnak. Számos bizonyíték áll rendelkezésünkre a Végtelen Szellem egyetemes értelmköreinek tényleges voltáról, de ha más bizonyítékunk nem is lenne, a szekonáfok tükrözőműködése akkor is bőven elég volna az Együttes Cselekvő végtelen elméje egyetemes jelenléte valóságának kimutatásához.

4. Az elsőfajú szekonáfok

28:4.1 (307.5) Az elsőfajú szekonáfok, akik a Nappalok Elődeitől kapják a feladatukat, élő tükörként működnek e hármas uralkodók szolgálatában. Gondoljátok el, hogy mit jelent a felsőbb-világegyetemi működés szempontjából az, hogy mintegy élő tükröt lehet őket igénybe venni és bennük láthatók és hallhatók is az ezer vagy százezer fényév távolságra lévő másik lény bizonyos válaszai, és mindeme feladatukat a szekonáfok pillanatszerűen és hibátlanul teljesítik. A világegyetemek igazgatása szempontjából a feljegyzések lényegesek, a híradások hasznosak, a Független és az egyéb hírvivők munkája pedig különösen hasznos, azonban a Nappalok Elődei a lakott világok és a Paradicsom — ember és Isten — között feleúton való elhelyezkedésük folytán képesek minden pillanatban mindkét irányba figyelni, mindkét irányban hallgatni és mindkét irányban megismerni.

28:4.2 (308.1) E képességet — vagyis azt, hogy mondhatni minden hallhatóvá és láthatóvá tehető — a felsőbb-világegyetemekben tökéletesen csak a Nappalok Elődei képesek kihasználni és ők is csak a saját központi világaikon. De még ott is vannak korlátai: az Uverszáról kiinduló közléscsere az Orvonton világaira és világegyetemeire korlátozódik, és bár e képesség nem vehető igénybe a felsőbb-világegyetemközi viszonylatban, a felsőbb-világegyetemek ugyanezen tükrözőműködési eljárás révén állnak szoros kapcsolatban a központi világegyetemmel és a Paradicsommal. Bár a hét felsőbb-világegyetemi kormányzat egyedileg működik, mégis tökéletesen tükrözik a magasabb szint fennhatóságát és teljes mértékben rokonszenvet mutatnak az alsóbb szintek igényei iránt és tökéletesen ismerik is azokat.

28:4.3 (308.2) Az elsőfajú szekonáfok a megfigyelések alapján természetük szerint hétféle szolgálat végzésére hajlanak, és illő is, hogy e rend elsőrendű tagjai úgy ruháztassanak fel, hogy eredendően képesek legyenek tolmácsolni a Szellem elméjét a Nappalok Elődei számára:

28:4.4 (308.3) 1. Az Együttes Cselekvő Hangja. Minden egyes felsőbb-világegyetemben az első elsőfajú szekonáfok és e rend később teremtetett, minden hetedik tagjai nagyfokú alkalmazkodásképességet mutatnak a Végtelen Szellem elméjének megértésében, valamint a Nappalok Elődei és a felsőbb-világegyetemi kormányzásban a mellettük segédkezők részére való tolmácsolásban. A felsőbb-világegyetemi központokon ez igen értékes segítség, mert, ellentétben a helyi teremtsrészekben működő Isteni Segédkezőkkel, a felsőbb-világegyetemi kormányban nincs a Végtelen Szellemnek külön

megszemélyesülése. Ennélfogva e szekoráfi hangok azok, akik a Harmadik Forrást és Központot a leginkább tudják személyesen képviselni e központi szférán. Igaz, hogy a hét Tükröző Szellem jelen van ott, de a szekoráfi seregek ezen anyjai kevésbé igazul és kevésbé önmaguktól tükrözik az Együttes Cselekvőt ahhoz képest, ahogyan a Hét Tökéletes Szellem esetében teszik.

28:4.5 (308.4) 2. A Hét Tökéletes Szellem Hangja. A második és a később teremtetett minden hetedik elsőfajú szekonáf hajlamos a Hét Tökéletes Szellem együttes természetének és válaszainak a megjelenítésére. Bár minden egyes Tökéletes Szellemet a felsőbb-világegyetemi székhelyen a kijelölt hét Tükröző Szellem valamelyike már képvisel, azonban e képviselőt egyedi és nem együttes jellegű. Együttesen kizárólag tükrözőműködésileg vannak jelen; ennélfogva a Tökéletes Szellemek üdvözlík e magas személyes angyalok, az elsőfajú szekonáfok második sorozatát alkotó angyalok szolgálatait, akik igen alkalmasak a Nappalok Elődei előtt való képviselőtükre.

28:4.6 (308.5) 3. A Teremtő Fiak Hangja. A Végtelen Szellemnek szükségképpen köze kellett, hogy legyen a Mihály-rendbe tartozó paradicsomi Fiak teremtéséhez és felkészítéséhez, mert a harmadik elsőfajú szekonáfok és minden, a sorban ezeket követő hetedik szekonáf azzal a figyelemre méltó képességgel rendelkezik, hogy képes tükrözni e Teremtő Fiak elméjét. Ha a Nappalok Elődei tudni szeretnék — ténylegesen ismerni szeretnék — a nebadoni Mihály hozzáállását valamely időszak kérdéshez, akkor nem kell hívniuk őt a tér vonalain; csak a Nebadoni Hangok Vezetőjét kell hívniuk, aki kérésükre

közreadja a Mihályra vonatkozó szekonáfi feljegyzést; és akkor és ott a Nappalok Elődei meghallják a nebadoni Tökéletes Fiú hangját.

28:4.7 (309.1) Egyetlen más fiúi besorolású rend sem képes „tükrözni” és egyetlen más angyali rend sem képes ilyen minőségben működni. Nem egészen értjük, hogy miként is megy mindez végbe, és igencsak kétlem, hogy a Teremtő Fiak maguk is teljesen értenék. De azt biztosan tudjuk, hogy a dolog működik, és azt is tudjuk, hogy folyamatosan elfogadható szinten működik, mert az Uversza teljes történelme alatt a szekoráfi hangok még sohasem tévedtek e bemutatásokban.

28:4.8 (309.2) Most már valamennyit láhattok abból, hogy az isteniség miként öleli körül az idő terét és miként uralja a tér idejét. Itt vethettek először egy futó pillantást az örökkévalósági kör eljárására, mely átmenetileg széttartó működésben nyújt segítséget az idő gyermekeinek a tér jelentette komoly nehézségek legyőzésében. E jelenségek a Tükröző Szellemek számára létesített világegyetemi eljáráson felül léteznek.

28:4.9 (309.3) Jóllehet a Nappalok Elődei nyilvánvalóan nem rendelkeznek sem a felettük álló Tökéletes Szellemek, sem az alattuk lévő Teremtő Fiak személyes jelenlétével, mégis a rendelkezésükre állnak olyan élőlények, akik képesek a tökéletes tükrözőműködési és a végleges pontosságú mindenségi működési rendekre hangolódni, miáltal az előbbiek mindazon magas lények tükrözőműködési jelenlétét élvezhetik, akiknek a személyes jelenléte számukra nem hozzáférhető. Ezzel az eszközzel és ezen keresztül, valamint egyéb, általatok nem ismert eszközök révén és azokon

keresztül, Isten magvában jelen van a felsőbb-világegyetemi központokon.

28:4.10 (309.4) A Nappalok Elődei tökéletesen levezetik az Atya akaratát azáltal, hogy kiegyenlítik a Szellem fentről érkező hang-villanását és Mihály letről érkező hang-villanásait. Így tévedhetetlen bizonyossággal kiszámíthatják az Atya akaratát a helyi világegyetemi igazgatási kérdésekben. De ahhoz, hogy az Istenek egyikének akaratát a másik kettőnek az ismeretéből levezethessék, a Nappalok Elődeinek együtt kell cselekedniük; ketten nem tudnák felfogni a választ. Emiatt, még ha nem is lenne egyéb oka, a felsőbb-világegyetemek felett mindig három Nappalok Elődje elnököl, és nem egy és nem is kettő.

28:4.11 (309.5) 4. Az Angyali Seregek Hangja. A negyedik elsőfajú szekonáf és a sorban minden hetedik szekonáf különösen érzékeny angyalnak minősül a mindenféle angyali rend érzelmeire, beleértve e rendekbe a felettük álló szupernáfokat és az alattuk álló szeráfokat is. Így bármely, parancsnoki vagy felügyelői besorolású angyal azonnal rendelkezésre áll a Nappalok Elődeiből álló bármely tanács számára. Soha nem telik el nap a világotokon úgy, hogy az urantiai szeráfvezetőt ne érintené a tükrözőműködési adatközlés jelensége, hogy ne vennék igénybe valamilyen célból az Uverszáról; de hacsak egy Független Hírvivő előre nem értesíti, a szeráfvezető előtt teljesen titokban marad a megkeresés célja és kivitelezési módja. Az idő e segédkező szellemei folyamatosan szolgáltatják ezen öntudatlan és ezért bizonyosan előítéletmentes tanúságtételt a Nappalok Elődeinek és társaiknak a figyelmüket és véleményüket igénylő dolgok mérhetetlen tömegéről.

28:4.12 (309.6) 5. Híradás-fogadók. A hírüzenetek egy sajátos osztályát kizárólag ezen elsőfajú szekonáfok fogadják. Bár ők nem az Uversza állandó hírtovábbítói, mégis együttműködnek a tükrözőműködési hangok angyalaival abból a célból, hogy összhangba hozzák a Nappalok Elődeinek tükrözőműködési képét bizonyos, a világegyetemi közléscsere céljából létesített körökön éppen beérkező üzenetekkel. A híradás-fogadók a sorban az ötödikek, az ötödikként teremtet elsőfajú szekonáfok és az ezeket követően teremtet, minden hetedik.

28:4.13 (310.1) 6. Szállító-személyiségek. E szekonáfok szállítják az idő zarándokait a felsőbb-világegyetemek központi világairól a Havona külső körére. Ők a felsőbb-világegyetemek szállító testülete, mely a Paradicsom irányában és kifelé, a saját övezetük világai irányában működik. E testületet a hatodik elsőfajú szekonáfok és az ezeket követő, minden hetedik egyed alkotja.

28:4.14 (310.2) 7. Tartalékos Testület. Ez a szekonáfok egyik igen nagy csoportja, melyet a sorozatban a hetedik elsőfajúak alkotnak, s amelyet ismeretlen küldetésekre és a teremtrészek érdekében végzendő veszélyhelyzeti feladatokra tartanak készenlétben. Nem magas fokon szakosodott csoportról lévén szó, e szekonáfok a különféle társaik által betöltött feladatkörök bármelyikében igen jól megállják a helyüket, de ilyen feladatot csak veszélyhelyzetben kapnak. Szokásos feladatuk azon felsőbb-világegyetemi általános kötelezettségek ellátása, melyek nem tartoznak a különleges feladatot ellátó angyalok feladatkörébe.

5. A másodfajú szekonáfok

28:5.1 (310.3) A másodlagos rendbe tartozó szekonáfok semmivel sem kevésbé képesek a tükrözőműködésre, mint elsőfajú társaik. A szekonáfok elsőfajúként, másodfajúként és harmadfajúként való osztályozása nem valamiféle rendi vagy működésbeli különbségen alapul; pusztán eljárásrendi elkülönítésről van szó. Tevékenységeikben mindhárom csoport azonos képességekkel rendelkezik.

28:5.2 (310.4) A másodfajú szekonáfok hét tükröző fajtáját a következőképpen osztják be a Nappalok Elődei mellé rendelt háromsági-származású társak szolgálatára:

28:5.3 (310.5) A Bölcsesség-tökéletesítőkhöz — a Bölcsesség Hangjait, a Bölcsélet Lelkeit és a Lelkek Szövetségeit.

28:5.4 (310.6) Az Isteni Tanácsosokhoz — a Tanács Szíveit, a Létezés Örömeit, és a Szolgálat Megelégedéseit.

28:5.5 (310.7) A Világegyetemi Ítéelőkhöz — a Szellemek Szakértőit.

28:5.6 (310.8) Az elsődleges rendhez hasonlóan e csoportot is sorozatban teremtik; ez azt jelenti, hogy az elsőszülött a Bölcsesség Hangja, és hozzá hasonló az őt követő hetedik, és e tükrözőműködési angyalok további hat válfaja esetében is ez a rend.

28:5.7 (310.9) 1. A Bölcsesség Hangja. E szekonáfok némelyike folyamatos kapcsolatban áll a Paradicsom élő könyvtáraival, az elsőrendű szupernáfokhoz tartozó, tudás őrzőivel. A különleges tükrözőszolgálatban a Bölcsesség Hangjai élő, folytonos, teljes és teljesen megbízható összpontosulásai és gócai a világegyetemek mindensége összehangolt

bölcsességének. A felsőbb-világegyetemek főkörein áramló, közel végtelen mennyiségű információ vonatkozásában e kiváló lények oly jól képesek tükrözni és elkülöníteni, oly érzékenyek, hogy képesek szétválasztani és felfogni a bölcsességlényeget és tévedhetetlenül továbbítani a gondolkodás-kincseket a feletteseikhez, a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz. Úgy működnek, hogy a Bölcsesség-tökéletesítők nem csak hallják e bölcsesség tényleges és eredeti kifejeződését, hanem tükrözőműködés útján látják is azokat a lényeket, legyenek azok felsőbb rendűek vagy alacsonyabb rendűek, akiktől az a bölcsesség elhangzott.

28:5.8 (310.10) Írva vagyon, hogy „ha bárkinek kevés a bölcsessége, engedtesék meg neki, hogy kérdezzen”. Az Uverszán, amikor a felsőbb-világegyetemi kormányzással összefüggő, összetett ügyekből fakadó bonyolult helyzetekben bölcs döntés meghozatalára van szükség, amikor a bölcsességnek tökéletességet és gyakorlatiasságot is kell mutatnia, akkor a Bölcsesség-tökéletesítők berendelik a Bölcsesség Hangjainak egy csoportját, és a rendjük tökéletes szakértelme révén úgy hangolják és irányítják a világegyetemek mindensége megőrzött és keringő bölcsességének ezen élő felfogóit, hogy e szekoráfi hangokból azon nyomban áradni kezd a fenti világegyetem isteniségi bölcsessége és az alsóbb világegyetemek felsőbb elméitől származó gyakorlatias bölcsesség.

28:5.9 (311.1) Amennyiben a bölcsesség e két változatának összehangolásakor valamiféle zavar támadna, azonnal az Isteni Tanácsosokhoz fordulnak, akik haladéktalanul rendelkeznek a megfelelő egyeztetési eljárásról. Ha bármiféle kétely merül fel

olyasminék a hitelességével kapcsolatban, ami valamely kiterjedt lázadás sújtotta teremtrészből ered, akkor az Ítéltökhöz fordulnak, akik a hozzájuk kirendelt Szellemek Szakértőivel együtt képesek azonnal eldönteni, hogy „milyen szellemmagatartás” készítette a tanácsadót. Így az idők bölcsessége és a pillanat értelme mindig jelen van a Nappalok Elődeinél, mint a jótékony hatású tekintetük előtt fekvő nyitott könyv.

28:5.10 (311.2) Csak halványan érthetitek meg, hogy mindez mit jelent a felsőbb-világegyetemi kormányzati igazgatásért felelősek számára. E folyamatok hatalmas és átfogó volta igencsak meghaladja a véges felfogóképességet. Amikor majd ott álltok az uverszai bölcsességtemplom különleges fogadótermeiben, miként én magam már többször is álltam ott, és látjátok mindezt működés közben, akkor a világegyetemek bolygóközi közléscseréje összetettségének tökéletes volta és működésének bizonyossága magával ragad majd benneteket. Tisztelettel adóztok majd az isteni bölcsességnek és az Istenek jóságának, akik ily fenséges eljárással élnek a tervezésben és a kivitelezésben. Ezek a dolgok ténylegesen is úgy történnek, ahogy azokat bemutattam.

28:5.11 (311.3) 2. A Bölcelet Lelke. E csodálatos tanítók szintén a Bölcsesség-tökéletesítőkhöz tartoznak, és amikor másként nem irányítják őket, a Paradicsomon tartózkodó bölcelet mestereire összpontosulva és rájuk hangolódva működnek. Gondoljatok rájuk úgy, mint egy hatalmas élő tükörré, melyben azonban nem a véges és anyagi valótok látható, hanem az isteniség bölcsessége és a paradicsomi bölcelet tükröződik. Ha szükségessé válik e tökéletes bölcelet „megtestesítése”, olyan

mértékű felhígítása, hogy az a gyakorlatban is alkalmazható és befogadható legyen az alacsonyabb rendű világokon élő alacsonyabb rendű népek számára is, akkor ezen élő tükröknek csak annyit kell tenniük, hogy lefelé fordulnak és egy másik világ vagy világegyetem alapelveit és igényeit tükrözik.

28:5.12 (311.4) Ezen eljárások révén a Bölcsesség-tökéletesítők a döntéseket és a javaslatokat a vizsgált népek és világok valós igényeihez és tényleges helyzetéhez szabják, és mindig az Isteni Tanácsosokkal és a Világegyetemi Ítélekkel egyetértésben cselekednek. De e folyamatok nagyszerű teljessége még az én felfogóképességemet is meghaladja.

28:5.13 (311.5) 3. A Lelkek Szövetsége. A Bölcsesség-tökéletesítők háromtagú személyzetének harmadik tagjaként ők az etikai viszonyok eszményképeinek és szintjének tükrözői. A tapasztalaton alapuló és alkalmazható, teljes bölcsességet igénylő világegyetemi kérdések közül nincs fontosabb, mint azok, melyek az értelmes lények viszonyaival és társulásaival kapcsolatosak. Legyen szó akár kereskedelmi és üzleti emberi társulásokról, barátságról és házasságról vagy éppen az angyali seregek kapcsolatairól, mindig vannak kisebb súrlódások, kisebb félreértések, melyek olyan jelentéktelenek, hogy nem vonják magukra még a békéltetők figyelmét sem, viszont eléggé kellemetlenek és zavaróak ahhoz, hogy hátráltassák a világegyetem zökkenőmentes működését, amennyiben engedik sokasodni és erősödni azokat. Ezért a Bölcsesség-tökéletesítők e rend bölcs tapasztalatait úgy teszik elérhetővé, mint „békéltető olajat” egy teljes felsőbb-világegyetem számára. Mindeme munkákban a felsőbb-világegyetek bölcseit szakszerűen segítik a tükrözőtársaik, a Lelkek Szövetségei,

akik a világegyetem helyzetére vonatkozó mindenkor érvényes ismereteket rendelkezésre bocsátják és ezzel egyidejűleg felrajzolják e zavarba ejtő kérdések legjobb rendezésének paradicsomi eszményképét. Ha nem irányítják tevékenységüket másfelé, akkor e szekonáfok tükrözőműködési kapcsolatban maradnak a Paradicsomon lakozó etika-tolmácsokkal.

28:5.14 (312.1) Ezek az angyalok az egész orvontoni csapatmunka támogatói és előmozdítói. A halandói létpályátok során az egyik legfontosabb megtanulandó dolog a csapatmunka. A tökéletes szférákat a más lényekkel együtt végzendő munkaformát elsajátítottak népesítik be. A világegyetemben kevés egyedül végzendő feladat van. Minél magasabbra juttok, annál magányosabbak lesztek, amikor átmenetileg nélkülöznetök kell a társaitok közelségét.

28:5.15 (312.2) 4. A Tanács Szíve. E tükröző lánghelmék közül ők az első csoport, akiket az Isteni Tanácsosok felügyelete alá helyeznek. E fajtába tartozó szekonáfok rendelkeznek a tér tényeivel, mely adatokat az időkörökből emelik ki. Különösen a szuperáfi hírgyűjtési irányítókat tükrözik, de a választásuk szerint tükrözik minden lény tanácsát is, azok magas vagy alacsony rendjétől függetlenül. Amikor valaki az Isteni Tanácsosokat fontos tanácsért vagy döntés céljából megkeresi, akkor ők nyomban igénybe veszik a Tanács Szíveinek együttesét, és rögtön olyan döntést hoznak, mely ténylegesen is magába foglalja a teljes felsőbb-világegyetem legszakavatottabb elméinek összehangolt bölcsességét és tanácsát, mindent, amint megvizsgáltak és kijavítottak a

Havona, sőt akár a Paradicsom legfelsőbb elméinek bölcsessége tükrében.

28:5.16 (312.3) **5. A Létezés Öröme.** E lények természetüknél fogva tükröző jelleget mutatnak a felettük álló szuperáfi összhangfelügyelők és bizonyos, alattuk álló szeráfok irányában, de nehéz lenne elmagyarázni, hogy ezen érdekes csoport valójában mivel is foglalkozik. Főbb tevékenységeik arra irányulnak, hogy támogassák az angyali seregek különféle rendjei és az alacsonyabb rendű, saját akaratú teremtmények közötti örömmegnyilvánulásokat. Az Isteni Tanácsosok, akikhez kijelöltetnek, néha különleges örömszerzésre használják őket. Általánosabb értelemben és a visszatekintési igazgatókkal együttműködve öröm-elosztóközpontokként működnek, arra törekednek, hogy fejlesszék a teremtsrészek örömmegnyilvánulásait, miközben megpróbálják fejleszteni a humorérzékét, kifejleszteni a felsőbb rendű humort a halandók és az angyalok között. Annak kimutatására vállalkoznak, hogy mindenféle külső behatástól függetlenül eredendő öröm van a szabad akaratú létezésben; és igazuk van, bár nagy nehézségekbe ütköznek, amikor ezt az igazságot a korai emberek elméjébe akarják beleoltani. A felsőbb szellemszemélyiségek és az angyalok gyorsabban válaszolnak e nevelési erőfeszítésekre.

28:5.17 (312.4) **6. A Szolgálat Megelégedése.** Ezen angyalok magas fokon tükrözik a Paradicsomon működő viselkedés-igazgatók beállítottságát, és sok tekintetben úgy működnek, mint a Létezés Örömei, arra törekednek, hogy növeljék a szolgálat értékét és emeljék az abból származó megelégedettség szintjét. Eddig is sokat tettek az önzetlen szolgálattal, az igazság

országának kiterjesztésére irányuló szolgálattal járó, későbbi jutalmak megismertetése érdekében.

28:5.18 (312.5) Az Isteni Tanácsosok, akikhez e rend tartozik, arra használják őket, hogy a szellemi szolgálatból nyerhető hasznokat az egyik világról a másakra tükrözzék. Azon eljárással, hogy a legjobb teljesítményével ösztönzik és bátorítják a középszerűt, e szekonáfok óriási mértékben járulnak hozzá az elhivatott szolgálathoz a felsőbb-világegyetemekben. Hatékonyan használják a testvéri versengő szellemet azáltal, hogy bármely világnak eljuttatják a tudnivalókat arról, hogy a többiek, leginkább pedig a legjobbak, mit is csinálnak. Még a szeráfi seregek közötti üdítő hatású és egészséges versengést is támogatják.

28:5.19 (313.1) 7. A Szellemek Szakértője. Különleges összeköttetés van a második Havona-kör tanácsosai és tanácsadói, valamint e tükröző angyalok között. Ők a Világegyetemi Ítéldőkhöz rendelt egyetlen szekonáf-csoport, de valószínűleg ők a leginkább szakosodottak az összes társuk közül. Az információ forrásától vagy csatornájától függetlenül, tehát nem számít, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok mennyire szegényesek, amikor valamely dolog a tükrözővizsgálatuk alá kerül, e szakértők azon nyomban tájékoztatnak bennünket annak igazi mozgatóerejéről, tényleges céljáról és az eredetének valódi természetéről. Én csak ámulok ezen angyalok nagyszerű működésén, akik oly tévedhetetlenül tükrözik bármely, az összpontosításuk tárgyát képező egyén tényleges erkölcsi és szellemi jellemét.

28:5.20 (313.2) A Szellemek Szakértői e bonyolult szolgálataikat az eredendően meglévő „szellemi alapú éleslátásuknál” fogva

végzik, ha használhatók ilyen szavakat ahhoz, hogy át tudjam adni az emberi elmének azt a gondolatot, hogy e tükröző angyalok ilyen ihletsugallta, eredendő és csalhatatlan módon működnek. Az ilyen beszámolókat megtekintő Világegyetemi Ítélok szemtől szemben állnak a tükrözött egyén csupasz lelkével; és részben a megjelenítés e bizonyosságával és tökéletességével magyarázható, hogy az Ítélok miért képesek mindig pontosan oly pártatlan bírakként működni. A szakértők mindig elkísérik az Ítéloket az Uverszáról kiinduló bármely küldetésükre, és kint a világegyetemekben éppoly hatékonyak, mint az uverszai telephelyükön.

28:5.21 (313.3) Biztosítalak benneteket, hogy a szellemvilág mindeme folyamatai valóságok, és hogy kialakított gyakorlat szerint és a világegyetemi területek állandó törvényeivel összhangban zajlanak. Minden újonnan teremtetett rendbe tartozó lény rögtön azután, hogy megkapta az élet leheletét, nyomban tükröződik a magasban is; a teremtményi természet és fejlődési lehetőség élő képe villanásszerűen a felsőbbvilágegyetemi központra továbbítódik. Így a szakértők révén az Ítélok teljes mértékben tudatában vannak annak, hogy „milyen szellemmagatartás” született meg a tér világain.

28:5.22 (313.4) És ez a helyzet a halandó emberrel: A szalvingtoni Anyaszellem teljes mértékben ismer benneteket, mert a Szent Szellem a világotokon „mindent felkutat” és amit az isteni Szellem tud rólatok, az azonnal igénybe vehető, amikor csak a szekoráfi szakértők tükrözőműködési kapcsolatba lépnek a Szellemmel az általa rólatok birtokolt ismeret elérése érdekében. Azonban meg kell említenem, hogy az Atyaszilánkok tudása és tervei tükrözőműködési úton nem

hozzáférhetők. A szakértők képesek tükrözni az Igazítók jelenlétét (és az Ítélok isteninek minősítik azt) és így is tesznek, de nem képesek megfejteni a Titkos Nevelők elmetartalmát.

6. A harmadfajú szekonáfok

^{28:6.1 (313.5)} Társaikhoz hasonlóan ezek az angyalok is sorozatban teremtetnek és hétféle tükröző fajtát alkotnak, de e fajtákat nem egyedileg rendelik a felsőbb-világegyetemi intézők külön szolgálatába. Az összes harmadfajú szekonáfot együtt küldik a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiakhoz, és e felemelkedő fiak felváltva veszik igénybe őket; vagyis a Fenséges Hírvivők képesek bármely harmadfajú féleséget alkalmazni, és így is tesznek, de ugyanez érvényes a mellérendeltjeikre, vagyis a Nagytekinélyűekre és az Ismeretlen Nevűekre és Származásúakra is. A harmadfajú szekonáfok e hét fajtája:

^{28:6.2 (314.1)} 1. Az Eredetek Jelentősége. A felsőbb-világegyetemi kormányzat Háromságot-elért Fiai azt a felelősséget viselik, hogy foglalkozniuk kell mindazokkal a kérdésekkel, melyek bármely egyén, faj vagy világ eredetéből adódnak; és az eredet jelentősége kiemelkedő kérdés az adott teremtésrészben élő teremtmények mindenségrendi fejlődésére vonatkozó minden tervünkben. Minden kapcsolat és az etika alkalmazása az eredet alapvető tényeiből származik. Az eredet az alapja az Istenek kapcsolati válaszainak. Az Együttes Cselekvő mindig „feljegyzí az emberről, hogy miként született”.

^{28:6.3 (314.2)} A magasabb rendű, alászálló lények esetében az eredet egyszerű ténykérdésként eldönthető; azonban a felemelkedő lényeknél, beleértve az alsóbb angyali rendeket is, az eredet

természete és körülményei nem mindig ilyen egyértelműek, bár a világegyetemi ügyek csaknem minden fordulatában egyaránt jelentőséggel bírnak — ezért olyan fontos nekünk az, hogy rendelkezésünkre áll a tükröző szekonáfok sora, akik képesek azonnal megmutatni bármit, amire szükségünk van bármely lény keletkezésével kapcsolatosan, legyen az a lény akár a központi világegyetemben, akár a felsőbb-világegyetem teljes területén bárhol.

28:6.4 (314.3) Az Eredetek Jelentőségei az olyan lények — emberek, angyalok és mások — hatalmas seregeire vonatkozó feldolgozott leszármazási adatok élő tárai, akik a hét felsőbb-világegyetemben lakoznak. Mindig képesek a feletteseiknek naprakész, teljes és megbízható becsléseket készíteni az adott felsőbb-világegyetembeli bármely világon lévő bármely egyén alapadottságairól és a mindenkori tényleges helyzetéről; és a rendelkezésükre álló tényekből készített számításaik mindig a legnaprakészebbek.

28:6.5 (314.4) 2. Az Irgalom Emléke. Ők azon kegyelem tényleges, teljes és egész, élő feljegyzései, melyeket a Végtelen Szellem eszközeinek gyöngéd közreműködésével terjesztettek ki az egyénekre és a fajokra abban a küldetésben, amelyben a pártatlan igazságosságot a teremtsrészek helyzetéhez szabták, amint az megnyilvánul az Eredetek Jelentősége által készített képekben. Az Irgalom Emléke a kegyelem gyermekeinek erkölcsi adósságát — a szellemi tartozásaikat — jelenti, melyet az Istenfiak által felhalmozott megtakarítási tartalékból származó követelésekkel kell szembeállítani. Az Atya előbb-létezett kegyelmének kinyilatkoztatásával az Istenfiak létrehozzák azt a szükséges mértékű hitelt, mely biztosítja a

mindenek túlélését. És akkor, összhangban az Eredetek Jelentősége által feltárt dolgokkal, a kegyelmi hitel létrejön minden egyes józan teremtmény túlélése érdekében, e bőkezűen nyújtott és elégséges kegyet biztosító hitel, melynek rendeltetése minden, az isteni létpolgárságot valóban kívánó lélek továbbélésének a biztosítása.

28:6.6 (314.5) Az Irgalom Emléke a teremtsrészek természetfeletti erőivel kapcsolatos számlátok élő próbamérlege, naprakész kimutatása. Ők azon kegyelem-segédkezés élő feljegyzései, melyeket felvesznek az uverszai bíróságok tanúságtételébe, amikor az egyes egyedeknek a végtelen élethez való jogát megítélik, amikor „királyszékek emelkednek és a Nappalok Elődei helyet foglalnak. Az uverszai híradások küldésére és fogadására a jelenlétükben kerül sor; ezrek és ezrek szolgálnak nekik, és tízezerszer és tízezerszer jelennek meg előttük. Az ítélethozatal ideje eljött és a könyvek feltárulnak.” E nagy jelentőségű alkalommal megnyílt könyvek a felsőbb-világegyetemek harmadfajú szekonáfjainak élő feljegyzései. A hivatalos feljegyzések aktában vannak abból a célból, hogy hitelesítsék az Irgalom Emlékeinek tanúságtételét, ha az igazolásra szükség lenne.

28:6.7 (314.6) Az Irgalom Emlékének ki kell mutatnia, hogy az Istenfiak által létrehozott, megtakarított hitelt teljesen és hűségesen kifizették-e a Harmadik Forrás és Középpont türelmes személyiségeinek szeretetteljes segédkezésében. De amint a kegyelem kimerült, amikor annak „emlékezete” tanúsítja annak kimerülését, akkor az igazságosság nyer teret és a pártatlanság ítélt. Mert kegyelmet nem erőltetnek azokra, akik megvetik azt; a kegyelem nem ajándék, melyet az idő

megrögzött lázadói lábbal tiporhatnának. Mindazonáltal, bár a kegyelem ily becsesként és értésként adományozott, a nektek intézményezett egyéni hitelek mindig messze meghaladják ama képességeket, hogy a tartalékot kimerítsétek, ha a célotok őszinte és a szívetek nyílt.

28:6.8 (315.1) A kegyelem tükrözői és az ő harmadrendű társaik számos felsőbb-világegyetemi segédkeztést végeznek, beleértve a felemelkedő teremtmények tanítását is. Az Eredetek Jelentőségei sok egyéb dolog mellett a szellemetika alkalmazására tanítják e felemelkedőket, és e felkészítést követően az Irgalom Emlékei tanítják meg őket igazán irgalmasnak lenni. Míg az irgalom-segédkezés szellemeljárásai meghaladják a fogalmaitokat, már most is képesnek kellene lennetek megérteni, hogy az irgalom növekedési minőség. Fel kell ismernetek, hogy a személyes megelégedésnek nagy jutalma van először a helyes cselekvésben, azután a tisztességességben, majd a türelemben, azután pedig a jószágosságban. Akkor, azokon az alapokon, ha úgy választotok és a szívetekben megvan a kegyelem, megtehetitek a következő lépést és valóban irgalmat mutathattok; de nem mutathattok kegyelmet önmagában és önmagának. E lépéseket mind meg kell tenni; egyébként nincs igazi kegyelem. Lehet támogatás, leereszkedés vagy jótekonyság — akár sajnálat is — de nem kegyelem. Az igaz irgalom csakis úgy jön el, mint csoportos megértés, kölcsönös megbecsülés, testvéri társas viszony, szellemi közösség és az isteni összhang e megelőző járulékos elemeinek szép betetőzése.

28:6.9 (315.2) 3. Az Idő Jelentősége. Az idő az egyetlen egyetemes dolog, amellyel az összes saját akaratú teremtmény

felruháztatott; ez az az „egyetlen talentum”, melyet minden lényre rábíztak. Nektek mindannyiotoknak van elég időtök, melyben biztosítható a továbbélés; és az idő csak akkor pazarolódik el végzetesen, amikor nem figyeltek rá, amikor nem használjátok ki úgy, hogy az biztosítsa a lelkek továbbélését. Ha valaki nem tudja a lehető legteljesebb mértékig kihasználni az idejét, akkor az még nem jár végzetes következménnyel a számára; ez pusztán csak késlelteti az idő zárándokát a felemelkedés útján. Ha a továbbélést elnyeri, akkor az összes többi veszteség behozható.

28:6.10 (315.3) A bizalomra épülő feladatokban az Idő Jelentőségeinek tanácsa felbecsülhetetlen értékű. Az idő életbevágóan fontos tényező minden dologban a Havonának és a Paradicsomnak ezen az oldalán. A végső ítéletben a Nappalok Elődei előtt az idő a bizonyíték egy eleme. Az Idő Jelentőségeinek tanúságtétel révén mindig ki kell mutatniuk azt, hogy minden megítéltetés alatt állónak bőséges idő állt a rendelkezésére a döntések meghozatalára, a választásra.

28:6.11 (315.4) Az idő e kiértékelői egyúttal az előrelátás titkát is jelentik; bemutatják azon időtartamot, amelyre bármely vállalkozás teljesítéséhez szükség van, és annak éppoly megbízható jelzői, mint a frandalankok és kronoldekek a többi élőrend esetében. Az Istenek előre látják a dolgokat, s így előre ismerik is azokat; de az idő világegyetemei felemelkedői hatásainak ki kell kérniük az Idő Jelentőségeinek véleményét ahhoz, hogy képesek legyenek a jövő eseményeit előre jelezni.

28:6.12 (315.5) E lényekkel először a lakóvilágokon fogtok találkozni, és ott megtanítanak benneteket az általatok „időnek” nevezett dolog kihasználására, annak pozitív

igénybevételére, a munkára, és annak negatív igénybevételére, a pihenésre egyaránt. Az idő mindkétféle használata fontos.

28:6.13 (315.6) 4. A Bizalom Komolysága. A bizalom a saját akaratú teremtmények döntő megmérettetése. A megbízhatóság az önuralom, a jellem igazi fokmérője. E szekonáfok a felsőbbvilágegyetemek működésében kettős rendeltetésűek: Minden saját akaratú teremtménynek megmutatják a kötelességtudatot, a szentség tudatát és a bizalom komolyságának tudatát. Ezzel egyidejűleg tévedhetetlenül tükrözik a kormányzó hatóságoknak a bizalmukra pályázó személy pontos megbízhatóságát.

28:6.14 (316.1) Az Urantián fura módon tesztek kísérletet a jellem kiismerésére és az egyes képességek felmérésére, de mi az Uverszán e dolgokat ténylegesen is tökéletesen végezzük. E szekonáfok a megbízhatóságot a csalhatatlan jellemfelmérés élő mérlegén mérik meg, és miután megvizsgáltak benneteket, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy rájuk tekintve megismerjük a felelősségvállalási, a bizalom-megőrzési és a küldetés-teljesítési képességek határait. A megbízhatósági követeléseitek világosan szembeállíthatók a lehetséges vétségre és árulásra való tartozásaitokkal.

28:6.15 (316.2) A feljebbvalóitok terve az, hogy egyre több bizalmat kapva olyan fejlődési ütemet érjete el, amely megfelel annak, ahogyan a jellemetek elégséges mértékben fejlődik ahhoz, hogy e többletfelelősségeket kényelmesen elbírja, de az egyének túlterhelése csak végromláshoz vezet és csalódást okoz. Az a hiba, hogy túl korán tesznek felelősséget emberre vagy angyalra, az idő és tér egyéneinek bizalom-képességét tévedhetetlenül megítélők segédkezésének igénybevételével

kerülhető el. E szekonáfok mindig elkísérik a Nagytekéntélyűeket, és ezen intézők addig nem szabnak feladatokat, amíg a pályázókat meg nem mérték a szekoráfi mérlegen és nem nyilvánították őket „nem könnyűnek”.

28:6.16 (316.3) 5. A Szolgálat Szentsége. A szolgálat kiváltsága rögtön a megbízhatóság felfedezése után következik. Semmi sem állhat ti és a kiteljesedett szolgálat lehetősége közé, kivéve a saját megbízhatatlanságotok, azon képesség hiánya, hogy a bizalom komolyságát értékeljétek.

28:6.17 (316.4) A szolgálat — az eltökélt szolgálat és nem a szolgaság — a legmagasabb szintű meglelégedést nyújtja és a legistenibb méltóságot fejezi ki. A szolgálat — több szolgálat, emelt szintű szolgálat, nehéz szolgálat, kalandos szolgálat és a végső isteni és tökéletes szolgálat — az idő célja és a tér célállomása. De a játékos időszakok mindig váltakozni fognak a fejlődés szolgálati szakaszaival. Az idő-szolgálat után az örökkévalóság nagyszolgálatja következik. Az idő játéka során meg kell jelenítenetek az örökkévalóság munkáját, pontosan úgy, ahogy az örökkévalósági szolgálatban felidézitek az idő játékát.

28:6.18 (316.5) Az egyetemes működési rend alapja a bevitel és a kihozatal; az örök létpályád során sohasem fogsz a tétlenség egyhangúságával vagy a személyiség megrekedésével szembesülni. A fejlődést az eredendő mozgás teszi lehetővé, a haladás a cselekvésre meglévő isteni képességből ered, és az előbbre jutás az ábrándos kaland gyermeke. De az eredmények elérésére való képességben benne rejlik az erkölcsi felelősség is, azon felismerés szükségessége, hogy a világ és a világegyetem tele van különböző fajtájú lények sokaságával. E nagyszerű teremtesösszesség, beleértve magadat is, nem csak

neked készült. Ez nem egy önközpontú világegyetem. Az Istenek elrendelték, hogy „áldottabb dolog adni, mint kapni” és a ti Tökéletes Fiútok mondták, hogy „aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, engedjétek őt mindenkit szolgálni”.

28:6.19 (316.6) Bármely szolgálat valódi természete, teljesítse azt ember vagy angyal, a maga teljességében e szekoráfi szolgálatjelzők, a Szolgálat Szentségei előtt nyilvánul meg. Az igaz és a rejtett mozgatóerők teljes elemzése tisztán látható. Ezen angyalok a világegyetem elme-olvasói, szív-feltárói és lélek-felfedői. A halandók szavaikkal elrejtethetik a gondolataikat, de e magas rangú szekonáfok felfedik az emberi szív és az angyali elme mélyen rejtő mozgatórugóit is.

28:6.20 (317.1) 6. és 7. A Nagyszerűség Titka és a Jóság Lelke. A felemelkedő zarándokok előtt, miután ráébredtek az idő jelentőségére, nyitva áll az út a bizalom komolyságának felismerésére és a szolgálat szentségének elismerésére. Míg ezek a nagyszerűség erkölcsi alkotóelemei, vannak a nagyszerűségnek titkai is. Amikor a nagyszerűség szellemi próbáin átestek, akkor az erkölcsi alkotóelemek nem kerülnek háttérbe, de a földi társaitok, különösen a szükségét szenvedő és rászorult, arra érdemes lények jóléte érdekében végzett önzetlen munkátokban megnyilvánuló önzetlenségetek jellege a bolygói nagyszerűség valós fokmérője. A nagyszerűség megnyilvánulása az olyan világon, mint az Urantia, nem más, mint az önuralom megmutatása. Nem az a nagy ember, aki „bevesz egy várost” vagy „legyőz egy nemzetet”, hanem inkább az, aki „vigyáz a szavára”.

28:6.21 (317.2) A nagyszerűség az isteniség hasonszava. Az Isten a legfelsőbb értelemben nagyszerű és jó. A nagyszerűség és a

jóság egyszerűen nem választható szét. Ezeket Isten mindörökre egyé tette. Ezt az igazságot szó szerint és ékesen példázza a Nagyszerűség Titkának és a Jóság Lelkének tükrözőműködésbeni egymásrautaltsága, mert egyik sem működhet a másik nélkül. Egyéb isteniségi sajátságokat felmutatva a felsőbb-világegyetemi szekonáfok képesek magukban cselekedni, és így is tesznek, de a nagyszerűségről és a jóságról készített tükrözőműködési értékelések elválaszthatatlannak tűnnek. Ennélfogva bármely világon, bármely világegyetemben a nagyszerűség és a jóság tükrözőinek együtt kell dolgozniuk, mindig kettős és egymástól függő jelentést kell adniuk bármely lényről, akire összpontosítanak. A nagyszerűség nem mérhető fel a jóságtartalom ismerete nélkül, míg a jóság nem mutatható be az abban rejlő isteni nagyszerűség feltárása nélkül.

28:6.22 (317.3) A nagyszerűség felmérése szféráról szférára változik. Nagynak lenni azt jelenti, hogy Istenszerűnek lenni. Léven, hogy a nagyszerűség ismervét teljes mértékben meghatározza a jóságtartalom, ezért mindebből az következik, hogy még a jelenlegi emberi állapotokban is, ha a kegyelmen keresztül képesek vagytok jóvá válni, akkor ezáltal nagygyá is lesztek. Minél kitartóbban vizsgáljátok és minél állhatatosabban keresitek az isteni jóság fogalmait, annál bizonyosabban növekedtek a nagyszerűségben, a valódi továbbélő jellem igaz jelentőségében.

7. A szekonáfok segédkezése

28:7.1 (317.4) A szekonáfok a felsőbb-világegyetemek székhelyéről származnak és ott van a telephelyük is, de a velük kapcsolatban álló társakkal együtt a Paradicsom területétől a tér evolúciós

világaiig előfordulnak. A felsőbb kormányzásban közreműködő tanácskozó közgyűlések tagjainak értékes segédei ők, és nagy segítséget jelentenek az uverszai önkéntes telepek számára is: a csillagászat-hallgatóknak, az ezerévi látogatóknak, a mennyei megfigyelőknek és egy sereg egyéb lénynek, beleértve a Havonába való átkelésre várakozó felemelkedő lényeket is. A Nappalok Elődei örömmel jelölnek ki bizonyos elsőfajú szekonáfokat arra, hogy segítsék az Uverszát körülvevő négyszázkilencven tanulmányvilágon elhelyezett felemelkedő teremtményt, és itt számos másodfajú és harmadfajú is szolgál tanítóként. Ezek az uverszai segédszférák az idő világegyetemeinek zárótanodái, melyek a Havona hétkörös egyetemére való felkészítő tanfolyamot nyújtják.

^{28:7.2 (317.5)} A szekonáfok három rendje közül a harmadik csoport, melyet egyébként a felemelkedői hatóságokhoz rendelnek, segédkezik a legszélesebb körben az idő felemelkedő teremtményei számára. Nem sokkal az Urantiáról való eltávozásotokat követően alkalmatok lesz találkozni velük, bár nem vehetitek igénybe szabadon a szolgálataikat mindaddig, amíg el nem éritek az Orvonton váróvilágait. Társaságukat akkor fogjátok élvezni, amikor teljesen megismerkedtek velük az uverszai oktatási világokon való ottlétetek alatt.

^{28:7.3 (318.1)} E harmadfajú szekonáfok az idő megtakarítói, a tér korlátozói, a véték érzékelői, a hű tanítók és az örök útirányjelzők — az isteni bizonyosság élő jelzései — akiket kegyelemmel helyeztek el az idő útkeresztveződéseiben, hogy ott irányt mutassanak a gondterhelt zarándokoknak a nagy zavarodottság és a szellemi bizonytalanság pillanataiban. Már

jóval a tökéletesség kapuinak elérése előtt elkezdesz hozzáférni az isteniség eszközeihez és kapcsolatba lépni az Istenség eljárásaival. Az első lakóvilágra való megérkezéstől kezdve egészen addig, amíg lezárod szemedet a paradicsomi átkelésre való felkészülés részét képező Havona-alvásra, egyre nagyobb mértékben fogod igénybe venni e nagyszerű lények veszélyhelyzeti segítségét, akik oly teljesen és szabadon tükrözik ama hű és megbízható zárandokok igazi tudását és kétségtelen bölcsességét, akik a tökéletesség kapuiig tartó hosszú utat már előtted megtették.

28:7.4 (318.2) Nem engedtetik meg nekünk, hogy az angyalok igénybevétele során teljes mértékben előnyben részesítsük a tükröző rendbe tartozó ezen angyalokat az Urantián. Ők gyakori látogatók a világotokon, amint kijelölt személyiségeket kísérnek, de itt nem működhetnek szabadon. E szféra még mindig részleges szellemi vesztegzár alatt van, és a szolgálatukhoz alapvetően szükséges némely kör még nincs jelen. Amint a világotok újra visszakerül az érintett tükrözőműködési körökbe, a bolygóközi és világegyetemközi tájékoztatási munkájuk nagy része jelentős mértékben egyszerűsödni fog és fel is gyorsul. Az Urantián működő mennyei munkások a tükröző társaik működésbeli korlátozottságai miatt sok nehézségbe ütköznek. De mi örömmel irányítjuk az ügyeinket a rendelkezésünkre álló eszközökkel, függetlenül attól, hogy e nagyszerű lények, a tér élő tükrei és az idő jelenlét-kivetítői szolgálatainak jelentős részét nem tudjuk igénybe venni.

28:7.5 (318.3) [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

29. írás

A Világegyetemi Erőtér-irányítók

29:0.1 (319.1) A BOLYGÓKÖZI és világegyetem közti ügyek szabályozásában érintett összes világegyetemi személyiség közül az erőtér-irányítókról és társaikról tudtak eddig a legkevesebbet az Urantián. Bár a fajtáitok már régen tudomást szereztek az angyalok és egyéb mennyei lények létezéséről, eddig kevés tájékoztatást kaptatok a fizikai terület ellenőrzőiről és szabályozóiról. Az élőlények alábbi három csoportja közül, amelyek a térerő- és energiaszabályozásban a világmindenségben érintettek, most is csak az utolsót mutathatom be részletesen:

29:0.2 (319.2) 1. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

29:0.3 (319.3) 2. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

29:0.4 (319.4) 3. Világegyetemi Erőtér-irányítók.

29:0.5 (319.5) Bár a világegyetemi erőtér irányítóinak, központjainak és szabályozóinak különféle csoportjaiba tartozó egyedek bemutatását lehetetlennek tartom, azt azért remélem, hogy a tevékenységi köreiket képes leszek valamennyire leírni. Ők az élőlények olyan különleges csoportját alkotják, akik az energia értelmes szabályozásában érintettek szerte a nagy világegyetemben. A legfelsőbb irányítókat is beleértve az alábbi nagyobb osztályok tartoznak ide:

29:0.6 (319.6) 1. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.

29:0.7 (319.7) 2. A Legfőbb Erőtér-központok.

29:0.8 (319.8) 3. A Fizikai Főszabályozók.

29:0.9 (319.9) 4. A Morontia Erőtér-felügyelők.

29:0.10 (319.10) A Legfelsőbb Erőtér-irányítók és -központok csaknem az örökkévalóság óta léteznek, és amennyire tudjuk, e rendbe tartozó lényekből több már nem teremtetik. A Hét Legfelsőbb Irányítót a Hét Tökéletes Szellem személyesítette meg, és ezt követően együttműködtek szüleikkel a több mint tízmilliárd társuk létrehozásában. Az erőter-irányítók színrelépése előtt a térnek a központi világegyetemen kívüli energiakörei a Paradicsom Fő-erőszervezőinek avatott felügyelete alatt álltak.

29:0.11 (319.11) Lévéen, hogy az anyagi teremtményekről már rendelkeztek ismeretekkel, így legalább össze tudjátok hasonlítani azokat a szellemi lényekkel; de a halandói elme igen nehezen tudja elképzelni az erőter-irányítókat. A magasabb létszintre való felemelkedés fejlődési rendjében nektek nincs közvetlen közötök sem a legfelsőbb irányítókhoz, sem pedig az erőter-központokhoz. Bizonyos ritka alkalmakkor lesznek majd közös ügyeitek a fizikai szabályozókkal, és a lakóvilágok elérését követően szabadon dolgoztok majd együtt a morontia erőter felügyelőivel is. E morontia erőter-felügyelők oly kizárólagosan a helyi teremtsrészek morontia rendszerében működnek, hogy az a legjobb, ha a tevékenységükkel a helyi világegyetemről szóló beszámolóokban foglalkozunk.

1. A hét Legfelsőbb Erőtér-irányító

29:1.1 (320.1) A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a nagy világegyetem fizikai-energia szabályozója. A Hét Tökéletes Szellem általi teremtesük az első feljegyzett esemény az igazi szellemőstől való félanyagi utódok leszármazási sorában. Az egyénileg teremtető Hét Tökéletes Szellem magas rangú szellemi személyiségeket hoz létre az anyagi rendben; együttesen teremtetve pedig néha ilyen felsőbb fajtájú félanyagi lényeket hoznak létre. De még e fizikai látszatú lények is láthatatlanok lennének az urantiai halandók rövidlátó szeme számára.

29:1.2 (320.2) A Legfelsőbb Erőtér-irányítók száma hét, és a megjelenésükben és a rendeltetésükben azonosak ők. Nem lehet megkülönböztetni őket egymástól, kivéve annak révén, hogy melyik Tökéletes Szellemmel vannak közvetlen kapcsolatban, és melyiknek vannak működésileg teljesen alárendelve. Mindegyik Tökéletes Szellem így örökkévaló kapcsolatban áll a közös utódaik egyikével. Ugyanaz az irányító mindig ugyanazzal a Szellemmel társul, és a munkakapcsolatuk eredménye a fizikai és szellemi energiáknak, egy félig fizikai lénynek és egy szellemszemélyiségnek a különleges társulása.

29:1.3 (320.3) A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító a Paradicsom peremén állomásozik, ahol a lassan forgó jelenléteik jelzik a Tökéletes Szellemek térerő-gócbeli központjainak helyzetét. Ezen erőter-irányítók a felsőbb-világegyetemek erőter-energia szabályozásában egymagukban, viszont a központi teremtesrész igazgatásában már együttesen működnek. A Paradicsomról fejtik ki tevékenységüket, de a nagy világegyetem minden nagyobb egységében fenntartják a hatékony erőter-központi működésüket.

29:1.4 (320.4) E fenséges lények a fizikai elődei az erőtér-központok hatalmas seregének, és rajtuk keresztül a hét felsőbb-világegyetemben elszórtan előforduló fizikai szabályozóknak. Ezen alárendelt fizikai-szabályozó élőlények alapvetően egyformák, azonosak, kivéve azt, hogy az egyes felsőbb-világegyetemi testületek eltérő hangolását tükrözik. A felsőbb-világegyetemi szolgálatváltáshoz csupán annyit kell tenniük, hogy újrhangolásra visszatérnek a Paradicsomra. A fizikai teremtés alapvetően egységes az igazgatásban.

2. A Legfőbb Erőtér-központok

29:2.1 (320.5) A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító egyedileg nem képes önmagát szaporítani, de együttesen és a Hét Tökéletes Szellemmel társulva képesek magukhoz hasonló lényeket szaporítani — teremteni — és így is tesznek. Innen származnak a nagy világegyetem Legfőbb Erőtér-központjai is, akik a következő hét csoportban működnek:

29:2.2 (320.6) 1. Legfőbb Központ-felügyelők.

29:2.3 (320.7) 2. Havona Központok.

29:2.4 (320.8) 3. Felsőbb-világegyetemi Központok.

29:2.5 (320.9) 4. Helyi Világegyetemi Központok.

29:2.6 (320.10) 5. Csillagvilági Központok.

29:2.7 (320.11) 6. Csillagrendszeri Központok.

29:2.8 (320.12) 7. Besorolatlan Központok.

29:2.9 (321.1) Ezek az erőter-központok a Legfelsőbb Erőter-irányítókkal együtt nagyfokú szabad akarattal és cselekvésképeséssel rendelkeznek. Mindegyikük felruházott Harmadik-Forrás személyiséggel és megkérdőjelezhetetlen, felsőbbrendű akaratival rendelkezik. A világegyetemi erőter-rendszer ezen irányítóközpontjai kiváló értelem-adomány birtokosai; ők a nagy világegyetem erőter-rendszerének értelme, és a Fizikai Főszabályozók, valamint a morontia erőter-felügyelők kiterjedt működésére épülő hatalmas hálózat egésze elmeszabályozó eljárásának a titka.

29:2.10 (321.2) 1. Legfőbb Központ-felügyelők. A Legfelsőbb Erőter-irányítók eme hét mellérendeltje és társa a nagy világegyetem főenergia-köreinek szabályozója. Az egyes központ-felügyelők a Hét Legfőbb Végrehajtó különleges világainak egyikén állomásoznak, és szoros együttműködésben dolgoznak az általános világegyetemi ügyek ezen irányítóival.

29:2.11 (321.3) A Legfelsőbb Erőter-irányítók és a Legfőbb Központ-felügyelők egyedekként és csoportosan is működnek minden mindenségre vonatkozó jelenség vonatkozásában a „gravitációs energia” szintjei alatt. Amikor kapcsolatban cselekednek, akkor e tizennégy lény a világegyetemi erőter vonatkozásában az, ami a Hét Legfőbb Végrehajtó az általános világegyetemi ügyek vonatkozásában, és ami a Hét Tökéletes Szellem a mindenségre elme számára.

29:2.12 (321.4) 2. Havona Központok. Az idő és tér világegyetemeinek teremtése előtt a Havonában nem volt szükség erőter-központokra, de e roppant távoli időponttól fogva egymillió működik belőlük a központi teremtésrészben,

s mindegyik központ ezer Havona-világ felügyeletét látja el. Itt az isteni világegyetemben az energiaszabályozás tökéletes, ilyen körülmények máshol nincsenek. Az energiaszabályozás tökéletessége a végső célja minden erőter-központnak és a tér fizikai szabályozóinak is.

29:2.13 (321.5) 3. Felsőbb-világegyetemi Központok. A hét felsőbb-világegyetem mindegyikének központi szféráján egy-egy hatalmas területet foglal el az ezer harmadrendű erőter-központ. Az elsődleges energiának a három, egyenként tíz részből álló árama ezen erőter-központokba érkezik, de hét különleges és pontosan irányított, bár nem tökéletesen szabályozott erőter-kör lép ki az egyesített tevékenységük központjából. Ez a világegyetemi erőter elektron-szerveződése.

29:2.14 (321.6) Minden energia bekapcsolódik a paradicsomi körfolyamatba, de a világegyetemi erőter-irányítók az alsó-Paradicsom erő-energiáit úgy irányítják, ahogy a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben módosított formájuk hozzájuk kerül, átalakítva és hasznos és építő jellegű alkalmazások csatornáiba irányítva azokat. A Havona-energia és a felsőbb-világegyetek energiái különböznek. A felsőbb-világegyetem erőter-tartalma háromállapotú energiából áll, mely fokozatok mindegyike tíz részből tevődik össze. E hármas energiatartalom eloszlik a nagy világegyetem terében; olyan ez, mint egy hatalmas energiatenger, mely a hét óriási teremtszősszesség mindegyikének egészét előnti és azokat magában fürdeti.

29:2.15 (321.7) A világegyetemi erőter elektron-szerveződése hét szakaszban működik és változatosan válaszol a helyi vagy

egyenes irányú gravitációra. E hétszeres kör a felsőbb-világegyetemi erőter-központoktól indul ki és mindegyik óriási teremtségösszességet átjárja. Az idő és tér ezen elkülönülő áramai olyan meghatározott és helyhez kötött energiamozgások, melyeket sajátos célok érdekében keltenek és irányítanak, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Golf-áramlat jól meghatározható jelenséggé vált az Atlanti-óceán közepén.

29:2.16 (321.8) 4. Helyi Világegyetemi Központok. Az egyes helyi világegyetemek központjain száz negyedrendű erőter-központ állomásozik. Működésük célja a felsőbb-világegyetemi központokból áradó hét erőter-kör mérséklése és egyéb módon való átalakítása, hogy így alkalmassá váljanak a csillagvilágok és a csillagrendszerek szolgálatára. A tér helyi csillagászati nagyságrendű összeomlásai ezen erőter-központok számára már csak múló nehézségeket jelentenek; ők már a hatékony energiának az alárendelt csillagvilágok és csillagrendszerek számára való rendezett továbbításával foglalkoznak. Nagy segítséget jelentenek a Teremtő Fiak számára a világegyetemszervezés és energiamozgósítás későbbi szakaszaiban. E központok képesek nagyhatásfokú energiasávokat biztosítani, melyek hasznosak a fontos lakott pontok közötti bolygóközi közléscsere szempontjából. Az ilyen energia-sáv vagy energiovonal, melyet néha energia-pályának is neveznek, nem más, mint az egyik erőter-központtól a másikig, vagy az egyik fizikai szabályozótól a másikig terjedő közvetlen energiakör. Ez egyedivé alakított erőter-áram és élesen elkülönül a tagolatlan energia szabadterbeli mozgásaitól.

5. Csillagvilági Központok. Ezen élő erőter-központok tízesével állomásoznak az egyes csillagvilágokban, és energia-kivetítőkként működnek a csillagvilág száz helyi csillagrendszere számára. E lényekből indulnak ki az erőter-vonalak a közléscsere és a szállítás biztosítása, valamint azon élő teremtmények energiával való feltöltése céljából, akik esetében az életfenntartáshoz a fizikai energiának bizonyos formái szükségesek. De sem az erőter-központoknak, sem pedig a nekik alárendelt fizikai szabályozóknak nincs egyéb közük az élethez, mint működési szerveződéshez.

6. Csillagrendszeri Központok. Egy Legfőbb Erőter-központ állandóan ki van jelölve egy-egy helyi csillagrendszerhez. E csillagrendszeri központok biztosítják az erőter-köröket az idő és tér lakott világainak. Összehangolják a nekik alárendelt fizikai szabályozók tevékenységeit és egyéb feladataik ellátása révén is gondoskodnak az erőter kielégítő mértékű elosztásáról a helyi csillagrendszerben. A bolygók közötti körkapcsolat egyrészt bizonyos anyagi energiák tökéletes összehangolásától, másrészt a fizikai erőter hatékony szabályozásától függ.

7. Besorolatlan Központok. Ezek a különleges helyi viszonyok között, de nem a lakott bolygókon működő központok. Az egyes világok a Fizikai Főszabályozókra vannak bízva és a csillagrendszerük erőter-központja által kibocsátott, a körre kapcsolt erőter-vonalakat fogadják be. Csak a legkülönlegesebb energiaviszonyokkal rendelkező szféráknak vannak hetedrendű erőter-központjai, akik világegyetemi lendkerékként vagy energiaszabályozóként avatkoznak be. Minden működési szakaszban ezen erőter-

központok teljesen egyenrangúak azokkal, akik a felsőbb szabályozási egységekben működnek, de kevesebb mint egymillió közül egy égitest ad otthont ilyen élő erőter-szerveződésnek.

3. Az Erőtér-központok területe

29:3.1 (322.4) A felsőbb-világegyetem szerte jelenlévő Legfőbb Erőtér-központok száma a társaikkal és az alárendeltjeikkel együtt meghaladja a tízmilliárdot. Mindannyian tökéletes összhangban vannak és teljes kapcsolatban állnak a paradicsomi elődeikkel, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítóval. A nagy világegyetem erőter-szabályozása tehát a Hét Tökéletes Szellemnek, a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító teremtetőinek gondjaira és irányítására van bízva.

29:3.2 (322.5) A Legfelsőbb Erőtér-irányítók minden társukkal, segédjükkel és alárendeltjükkel együtt mindörökre mentesültek a teljes tér összes bíróságával való szembekerüléstől vagy az ő beavatkozásuktól; és nem terjednek ki rájuk sem a Nappalok Elődei vezette felsőbb-világegyetemi kormányzatok, sem a Teremtő Fiak vezette helyi világegyetemi igazgatás szabályozási-irányítási hatáskörei.

29:3.3 (323.1) Ezen erőter-központokat és -irányítókat a Végtelen Szellem gyermekei hozzák létre. Nem vonatkozik rájuk az Istenfiak igazgatási rendje, bár kapcsolatba lépnek a Teremtő Fiakkal a világegyetem anyagi szervezésének későbbi korszakaiban. De az erőter-központok valamiféleképpen szoros kapcsolatban állnak a Legfelsőbb Lény mindenségrendi felügyeletével.

29:3.4 (323.2) Az erőter-központok és a fizikai szabályozók nem esnek át felkészítésen; mindannyian tökéletesnek teremtetnek és a cselekedeteikben eredendően tökéletesek. Rendeltetést sem változtatnak sohasem; mindig az eredeti feladatukat látják el. Az állományukban nincs változás, és ez igaz mindkét rendnek mind a hét osztályára.

29:3.5 (323.3) Nem lévén az emlékezetükbe idézhető felemelkedői múltjuk, az erőter-központok és a fizikai szabályozók sohasem játszanak; minden cselekedetük teljesen hivatalos jellegű. Mindig szolgálatban vannak; a fizikai energia-vonalak megszakadásának esetére a világegyetemi rendszerben nincsenek intézkedési tervek; e lények soha a pillanat egy törtrészeire sem hagyhatnak fel az idő és tér energia-köreinek közvetlen felügyeletével.

29:3.6 (323.4) Az erőter irányítóinak, központjainak és szabályozóinak semmi közük sincs a teremtésösszességben bármihez, kivéve az erőteret, az anyagi vagy félfizikai energiát; ez nem tőlük származik, de ők módosítják, alakítják és irányítják azt. Hasonlóképpen semmi közük bármihez, ami összefüggésbe hozható a fizikai gravitációval, kivéve azt, hogy ellenállnak a fizikai gravitáció vonzerejének. A gravitációval való viszonyuk teljesen ellenható jellegű.

29:3.7 (323.5) Az erőter-központok anyagi rendű kiterjedt működési rendeket és összehangoló eljárásokat alkalmaznak a különféle tagolt energia-sűrűsödések élő rendszerei mellett. Minden egyes erőter-központot pontosan egymillió működési szabályozóegység alkot, és ezen energiamódosító egységek nem olyan állandók, mint az ember fizikai testének létfontosságú szervei; az erőter-szabályozás e „létfontosságú

szervei” a társulási lehetőségek szempontjából változtathatók és valóban gyorsan változók.

29:3.8 (323.6) A képességeimet teljesen meghaladja annak elmagyarázása, hogy ezen élőlények miként képesek a világegyetemi energia főköreinek alakítására és szabályozására. Ha megpróbálnám számotokra részletesebben ismertetni e hatalmas és csaknem tökéletesen hatékony erőter-központok méreteit és működését, akkor csak növelném a zavarotokat és a megdöbbenéseket. Ők egyszerre élők és „személyesek”, de kívül esnek a felfogóképességek határain.

29:3.9 (323.7) A Havonán kívül a Legfőbb Erőtér-központok kizárólag különleges kialakítású (épített) szférákon vagy egyéb, megfelelően megalkotott égitesteken működnek. Az épített világokat úgy tervezik, hogy a tér élő erőter-központjai többállású kapcsolóként működve irányíthatják, módosíthatják és összpontosíthatják a tér energiáit amint azok e szférákra zúdulnak. Ilyen feladatkört nem tudnának ellátni egy közönséges evolúciós napon vagy bolygón. Bizonyos csoportoknak szintén van szerepük e különleges központi világok fűtésében vagy egyéb anyagi feltételek biztosításában. Bár ez meghaladja az urantiai tudásszintet, előadhatom, hogy az élő erőter-személyiségek rendjeinek sok közül van a hő nélkül világító fény elosztásához. Nem ők okozzák e jelenséget, de ők működnek közre annak szétosztásában és irányításában.

29:3.10 (323.8) Az erőter-központok és a nekik alárendelt szabályozók feladata a szervezett tér összes fizikai energiájával összefügg. Dolgoznak az egyenként tíz energiából álló három alapvető árammal. Ez a szervezett tér energiatartalma; és a

szervezett tér a működési területük. A világegyetemi erőter-irányítóknak egyáltalán semmi közük a térerőnek a hét felsőbb-világegyetem jelenlegi határain kívül jelenleg zajló hatalmas folyamataihoz.

29:3.11 (324.1) Az erőter-központok és -szabályozók az egyes alapvető világegyetemi áramokban jelenlévő tíz energiaforma közül csupán hét felett gyakorolnak tökéletes ellenőrzést; e formák, melyek részben vagy teljesen mentesülnek az ellenőrzésük alól, szükségképpen a Korlátlan Abszolút által uralt energia-megnyilvánulás kiszámíthatatlan területeit képviselik. Ha ezen Abszolút elsőfajú erőire hatást gyakorolnak is, e szerepköreikről akkor sincs tudomásunk, bár van némi bizonyíték azon vélemény alátámasztására, hogy bizonyos fizikai szabályozók néha maguktól válaszolnak az Egyetemes Abszolút bizonyos indíttatásaira.

29:3.12 (324.2) Ezen élő erőter-rendek nem tudatosan kapcsolódnak a Korlátlan Abszolút által ellátott világmindenségi energia-felügyelethez, de úgy véljük, hogy az általuk végzett erőter-irányítás teljes és csaknem tökéletes módszere valamiféle ismeretlen módon függ e kiterjedt gravitációs jelenléttől. Bármely helyi energiahelyzetben a központok és a szabályozók felsőség-közeli tevékenységet fejtenek ki, de mindig tudatában vannak a Korlátlan Abszolút felsőbbenergia-jelenlétének és felismerhetetlen működésének.

4. A Fizikai Főszabályozók

29:4.1 (324.3) E lények a Legfőbb Erőter-központok mozgékony alárendeltjei. A fizikai szabályozók olyan egyedi átalakulási képességek birtokában vannak, melyek révén képesek

önmaguk figyelemre méltó változatosságú mozgatására, képesek a helyi teret a Független Hírvivők repülési sebességét megközelítő sebességgel átszelni. De a többi térutazóhoz hasonlóan az anyagi szféra elhagyásakor nekik is szükségük van mind a társaik, mind pedig bizonyos egyéb fajtájú lények segítségére a gravitációs hatás és a tehetetlenség legyőzéséhez.

29:4.2 (324.4) A Fizikai Főszabályozók nagy világegyetem szerte szolgálnak. A Paradicsomról a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító közvetlenül irányítja őket a felsőbb-világegyetemi központokig; innen az Egyensúlyi Tanács, az erőter főbiztosai irányítják és osztják el őket, mely főbiztosokat a Hét Tökéletes Szellem küldi ki a Társ-főerőszervezők állományából. E főbiztosok képesek arra, hogy a frandalank-vezetők, vagyis azon élő eszközök, melyek a teljes felsőbb-világegyetem erőter-nyomását és energiatartalmát jelzik, jelzéseit és rögzített adatait értelmezzék.

29:4.3 (324.5) Míg a paradicsomi Istenségek jelenléte körülveszi a nagy világegyetemet és belengi az örökkévalósági kört, addig a Hét Tökéletes Szellem bármelyikének befolyása egyetlen felsőbb-világegyetemre korlátozódik. Az energiában határozott tagolódás, az erőter körökben pedig elkülönülés lelhető fel a hét óriási teremtsésszesség között; emiatt egyedi szabályozási módszerek alkalmazása szükséges és valóban ez is a gyakorlat.

29:4.4 (324.6) A Fizikai Főszabályozók a Legfőbb Erőtér-központok közvetlen leszármazottai, és soraikba a következők tartoznak:

29:4.5 (324.7) 1. Erőtér-irányító Segítők.

29:4.6 (324.8) 2. Gépies Szabályozók.

29:4.7 (324.9) 3. Energia-átalakítók.

29:4.8 (325.1) 4. Energia-továbbítók.

29:4.9 (325.2) 5. Elsődleges Társítók.

29:4.10 (325.3) 6. Másodlagos Szétbontók.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankok és kronoldekek.

29:4.12 (325.5) E rendeknek nem mindegyike személy abban az értelemben, hogy egyéni választási képességekkel rendelkeznenek. Különösen az utolsó négy tűnik teljesen ön- és gépies működésűnek, amikor a feletteseik rövid jelzéseire és a fennálló energia-feltételekre válaszolnak. Bár e válaszok teljesen működéselvűnek tűnnek, valójában nem azok; e rendekbe tartozók talán önműködő báboknak tűnnek, de mindegyikük különböző értelem-működést mutat.

29:4.13 (325.6) A személyiség nem szükségszerű kísérője az elmének. Elme még olyankor is gondolkodhat, amikor már minden választási lehetőségtől megfosztatott, miként így van ez számos alacsonyrendű állat és bizonyos ilyen alárendelt fizikai szabályozók esetében is. A fizikai erőter jobbára önműködő szabályozói közül sok nem személy a szó szoros értelmében. Nem ruháztattak fel saját akarattal és független döntésképeséggel, lévén teljesen alá vannak rendelve a nekik kijelölt feladatra kidolgozott formaterv gépies tökéletességének. Ugyanakkor mindegyikük nagyon is értelmes lény.

29:4.14 (325.7) A fizikai szabályozók főként az Urantián még fel nem fedezett alapvető energiák szabályozásával foglalkoznak. Ezen ismeretlen energiák meglehetősen alapvetők a bolygóközi szállítórendszer és bizonyos tájékoztatási eljárások szempontjából. Amikor energiavonalakat telepítünk hangátvitel vagy a teljesebb képátvitel biztosítása céljából, akkor az élő fizikai szabályozók és társaik e felfedezetlen energiaformákat veszik igénybe. A köztes teremtmények alkalmanként szintén ugyanezeket az energiákat használják a rendes munkájuk során.

29:4.15 (325.8) 1. Erőtér-irányító Segítők. E csodálatosan hatékony lényeket azzal bízták meg, hogy a teremtsrészek folyton változó energiaállapotából következően mindig változó igényeknek megfelelően a Fizikai Főszabályozók mindenféle rendjének feladatát szabjanak és annak teljesítésére kirendeljék őket. A fizikai szabályozók hatalmas tartalékos állománya a kisövezeti központi világokon állomásozik, és e gyülekezőhelyekről az erőter-irányító segítők rendszeresen kiküldik őket a világegyetemek, a csillagvilágok és a csillagrendszerek központjaira, valamint az egyes bolygókra. A fizikai szabályozókra e feladatok teljesítésekor érvényesek a békéltető bizottságban tevékenykedő isteni döntésvégrehajtók parancsai, de egyébként csak az irányító segítők és a Legfőbb Erőtér-központok számára hozzáférhetők.

29:4.16 (325.9) Az Orvonton minden egyes kisövezetéhez hárommillió erőter-irányító segítőt rendelnek, s e meglepően sokoldalú lények felsőbb-világegyetemi hányada összesen hárommilliárdot tesz ki. A belőlük képzett tartalékosokat szintén ugyanezek a kisövezeti világokon állomásoztatják,

ahol a szakszerű energiaszabályozás és energiaátalakítás módszereinek tudományát tanulmányozók számára oktatóként is szolgálnak.

29:4.17 (325.10) Ezen irányítók felváltva töltenek el azonos időket intézői szolgálatban a kisövezetekben és felügyelői szolgálatban a tér területein. Legalább egy-egy szolgálatos felügyelő mindig jelen van az egyes helyi csillagrendszerekben, s annak központi szféráján tart fenn telephelyet. A teljes, hatalmas élő energia-halmazt ők tartják nyugodt összhangban.

29:4.18 (325.11) 2. Gépies Szabályozók. Ők az erőter-irányító segítők rendkívül sokoldalú és mozgékony segédei. Sok billiószor billiónyan kaptak megbízatást az Enszában, a kisövezetekben. E lényeket azért nevezik gépies szabályozóknak, mert felettük olyan nagy mértékben teljes az előjáróik hatásköre, olyannyira alávetik magukat az erőter-irányító segítők akaratának. Mindazonáltal ők maguk igen értelmesek, és a munkájukat, bármily gépies és jellegét tekintve egyszerű is az, szakértelemmel végzik.

29:4.19 (326.1) A lakott világokhoz rendelt összes Fizikai Főszabályozó közül a gépies szabályozók rendelkeznek messze a legnagyobb hatáskörrel. Lévén, hogy az összes többi lénynél nagyobb mértékben vannak felruházva az ellengravitáció élő képességével, minden egyes szabályozó olyan mértékben képes ellenállni a gravitációnak, hogy azt csak az iszonyú nagy sebességgel forgó óriási szférák képesek legyőzni. Tíz ilyen szabályozó jelenleg is az Urantián állomásozik, és az egyik legfontosabb tevékenységük a bolygón az, hogy lehetővé tegyék a szeráfi járatok indulását. E minőségben mind a tíz

gépies szabályozó együttesen működik, míg a szeráfjárat elindulásához szükséges mozgásmennyiséget egy ezertagú energia-továbbító csapat biztosítja.

29:4.20 (326.2) A gépies szabályozók képesek irányítani az energia áramlását és lehetővé tenni annak a külön áramokba vagy körökbe való összpontosulását. E hatalmas lényeknek sok közül van a fizikai energiák szétagolásához, irányításához és hatékonyabbá tételéhez, valamint a bolygóközi körök nyomásának kiegyenlítéséhez. Szakértők a tér harminc fizikai energiája közül huszonegynek az alakításában, mely fizikai energiák a felsőbb-világegyetem erőter-tartalmát jelentik. A fizikai energia kilenc lágyabb formája közül hatnak az irányításában és szabályozásában is képesek jelentős mértékben közreműködni. Azzal, hogy e szabályozókat egymással és bizonyos erőter-központokkal megfelelő műszaki összeköttetésbe helyezik, az erőter-irányító segítők képesek hihetetlen mértékű változások előidézésére az erőter hangolásában és az energia szabályozásában.

29:4.21 (326.3) A Fizikai Főszabályozók gyakran több százas, több ezres, néha pedig több milliós csoportokban működnek és az elhelyezkedésük és az alakzatuk változtatásával képesek együttesen és egyénileg is az energia szabályozására. A követelmények változásával képesek fejleszteni és gyorsítani az energia mennyiségét és mozgását, vagy éppen visszatartani, sűríteni vagy késleltetni az energiaáramokat. Valahogy úgy befolyásolják az energia- és erőter-átalakulásokat, ahogy az úgynevezett folyamatszabályozó hatóanyagok segítik a vegyi kölcsönhatásokat. Rendeltetésüket az eredendően meglévő

képességeik révén és a Legfőbb Erőtér-központokkal együttműködve töltik be.

29:4.22 (326.4) 3. Energia-átalakítók. E lények száma a felsőbb-világegyetemben felfoghatatlanul nagy. Csak a Sataniában majdnem egymillió van belőlük, és az egyes világokon szokásosan százan vannak.

29:4.23 (326.5) Az energia-átalakítók a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító és a Hét Központ-felügyelő közös teremtsései. Ők a fizikai szabályozók személyesebb rendjei közé tartoznak, és mindig ők a parancsnokok, kivéve, amikor valamely erőter-irányító segítő is jelen van a lakott bolygón. Ők a bolygói felügyelői a bolygóról induló összes szeráfjáratnak. A mennyei élet minden osztálya csak az irányító segítőik és az energia-átalakítók személyesebb rendjeivel együtt képes igénybe venni a fizikai szabályozók kevésbé személyes rendjeit.

29:4.24 (326.6) Ezen átalakítók hatalmas és hatékony élő kapcsolók, akik képesek beavatkozni egy adott erőter-elrendeződés vagy -irányultság kialakulása vagy annak megakadályozása érdekében. Ugyancsak szakértelemmel végzik azon erőfeszítéseiket, hogy a bolygókat elszigeteljék az óriási bolygó- és csillag-szomszédok között haladó nagy energiatartalmú áramlatoktól. Az energia-átalakítási képességeik révén igen hasznosak a világegyetemi energia- és erőter-egyensúly fenntartásának fontos feladatában. Egyszer úgy tűnik, hogy energiát fogyasztanak vagy tárolnak; másszor pedig úgy, hogy kisugározzák vagy felszabadítják az energiát. Az átalakítók képesek növelni vagy csökkenteni az adott területek élő és holt energiáinak „felhalmozott” megnyilvánulási lehetőségét. De csak a fizikai és a félanyagi

energiákkal dolgoznak, közvetlenül nem működnek az élet területén, és nem is változtatják meg az élőlények alakját.

29:4.25 (327.1) Bizonyos tekintetben az energia-átalakítók a legfigyelemreméltóbbak és a legrejtélyesebbek az összes félanyagi élő teremtmény között. Valamilyen ismeretlen módon fizikailag úgy válnak szét és az egymás közötti kapcsolataikat úgy változtatják, hogy képesek mélyrehatóan befolyásolni a társult jelenlétükön áthaladó energiát. A fizikai területek helyzete láthatóan átalakuláson megy át a szakértő beavatkozásuk eredményeképpen. Képesek megváltoztatni a tér energiáinak fizikai formáját, és így is tesznek. Szabályozótársaik segítségével ténylegesen is képesek megváltoztatni a felsőbb-világegyetemi erőter-tartalom harminc fizikai energiája közül huszonhétnek a formáját és a megnyilvánulási lehetőségét. A szabályozási körükön kívül eső három energia bizonyítja, hogy ők nem a Korlátlan Abszolút szervei.

29:4.26 (327.2) A Fizikai Főszabályozók maradék négy csoportja aligha tekinthető személynek a szó bármely elfogadható értelmezése szerint. E továbbítók, társítók, szétbontók és frandalankok a megnyilvánulásaikat tekintve teljesen önműködők; azonban minden tekintetben értelmesek. E csodálatos lényekre vonatkozó ismereteink igencsak hiányosak, mert nem tudunk érintkezni velük. Úgy tűnik, hogy ők értik a teremtrész nyelvét, de nem képesek kapcsolatba lépni velünk. Úgy tűnik, hogy teljes mértékben veszik a közléseinket, de nemigen van lehetőségük a válaszadásra.

29:4.27 (327.3) 4. Energia-továbbítók. E lények főként, de nem kizárólag, bolygóközi feladatokat látnak el. Az egyes világokon megnyilvánuló energia bámulatos továbbítói ők.

29:4.28 (327.4) Amikor az energiát egy új körbe kell átirányítani, akkor a továbbítók felsorakoznak a tervezett energia-pálya mentén, és a különleges energia-befogási képességük révén ténylegesen a kívánt irányba tudják vezetni az általuk felerősített energiaáramlást. Ezt ők szó szerint úgy teszik, mint ahogy bizonyos fém áramkörök megszabják a villamos energia bizonyos formáinak áramlását; és a fizikai energia harminc formájának több mint a fele esetében élő szupravezetökként működnek.

29:4.29 (327.5) A továbbítók olyan kiváló kapcsolatokat építenek ki, melyek hatékonyan alkalmazhatók a bolygóról bolygóra és a bolygón belül az állomásról állomásra haladó, elkülönített energia gyengülő áramainak helyreállítására. Más fajtájú élőlények által nem észlelhető gyenge áramokat is fel tudnak fedezni, és képesek úgy felerősíteni ezen energiákat, hogy a szállított üzenet tökéletesen érthetővé válik. Szolgálatuk felbecsülhetetlen értékűek a híradások vevői számára.

29:4.30 (327.6) Az energia-továbbítók a közléscsere tárgyát képezhető minden érzékelési forma esetében képesek működni; képesek „láthatóvá” tenni távoli helyszíneket csakúgy, mint „hallhatóvá” tenni távoli hangokat. Ők biztosítják a veszélyhelyzeti tájékoztatási vonalakat a helyi csillagrendszerekben és az egyes bolygókon. E szolgáltatásokat kell igénybe vennie gyakorlatilag minden teremtménynek a rendszeresített körökön kívüli közléscsere céljaira.

29:4.31 (327.7) E lények az energia-átalakítókkal együtt nélkülözhetetlenek a halandói lét fenntartásához azokon a bolygókon, amelyeken szegényes a légkör, a nemlélegző bolygókon pedig szerves részét képezik az életkészségnek.

29:4.32 (328.1) 5. Elsődleges Társítók. Ezen érdekes és felbecsülhetetlen értékű entitások mesteri energia-tárolók és energia-őrzők. Némiképp hasonlóan ahhoz, ahogy a növény tárolja a napenergiát, ezen élő szervezetek is úgy tárolják az energiát a többletműködésük idején. Roppant nagy léptékben működnek, a tér energiáit az Urantián nem ismert fizikai állapotba alakítják át. Ezen átalakításokat képesek addig fokozni, amíg az anyagi lét némely kezdeti egységei létre nem jönnek. E lények egyszerűen csak a jelenlétükkel hatnak. E szerepkörük semmilyen mértékben nem merül vagy üresedik ki; élő folyamatszabályozó hatóanyagokként hatnak.

29:4.33 (328.2) A hiányműködésük idején képesek felszabadítani e tárolt energiákat. De az energiára és az anyagra vonatkozó tudásotok nem elég fejlett ahhoz, hogy el tudnánk magyarázni az e munkaszakaszban alkalmazott eljárásukat. Mindig az egyetemes törvénynek megfelelően munkálkodnak, sok tekintetben úgy kezelik és irányítják az atomokat, elektronokat és ultimatónokat, ahogy ti az írógépet használjátok arra, hogy ugyanazon ábécé képjelekből jelentősen eltérő történeteket állítsatok össze.

29:4.34 (328.3) A társítók az első életcsoport, mely a szerveződő anyagi szférán megjelenik, és az élőlények létezésével általatok összeegyeztethetetlennek tartott fizikai hőmérsékleteken is képesek működni. Ők az emberi képzeletet egész egyszerűen meghaladó életrendet képviselnek. Munkatársaikkal, a

szétbontókkal együtt ők a leginkább szolgálják az összes értelmes teremtmény közül.

29:4.35 (328.4) 6. Másodlagos Szétbontók. Az elsődleges társítókkal összevetve ezek az óriási ellengravitációs képességgel felruházott lények éppen ellentétes feladatot látnak el. Sohasem állhat fenn a veszélye annak, hogy a helyi világokon vagy a helyi csillagrendszerekben kimerül a fizikai energia különleges vagy módosított formája, mert ezen élő szervezetek azzal a különleges képességgel vannak felruházva, hogy korlátlan energiaellátást biztosítsanak. Főként egy, az Urantián alig ismert energiaforma kialakításával foglalkoznak, melyet egy mégannyira sem ismert anyagformából nyernek. Ők a tér valódi alkimistái és az idő valóságos csodatevői. De az általuk véghez vitt egyetlen csoda esetében sem lépnek túl a Mindenségrendi Felsőség adta felhatalmazáson.

29:4.36 (328.5) 7. Frandalankok. E lények a három energia-szabályozó lényrend közös teremtése: az elsőrendű és a másodrendű erőszervezőké és az erőter-irányítóké. Az összes Fizikai Főszabályozó közül a frandalankok száma a legnagyobb; a csak a Sataniában működők száma is meghaladja a számfogalmaitokat. Minden lakott világon állomásoznak és mindig a magasabb rendű fizikai szabályozókhoz tartoznak. Felcserélhetően működnek a központi világegyetemben és a felsőbb-világegyetemekben, valamint a külső tér területein.

29:4.37 (328.6) A frandalankokat harminc különböző osztályban teremtik, egyet-egyét az alapvető világegyetemi térerő-formákhoz, és kizárólag mint élő és önműködő jelenlét-, nyomás- és sebességmérők tevékenykednek. Ezen élő

nyomásmérők csakis az erő-energia mindenféle formája állapotának önműködő és tévedhetetlen feljegyzésével foglalkoznak. A fizikai világegyetem számára olyanok ők, mint a hatalmas tükrözőműködési rend az elme-világegyetem számára. Az energia-jelenlét mennyisége és minősége mellett az időt is jegyző frandalankokat kronoldekeknek nevezzük.

29:4.38 (328.7) Elismerem, hogy a frandalankok értelmesek, de nem tudom őket besorolni másként, mint élő gépekként. Ezen élő működési rendek megértésében egyedül és nagyjából annyit tudok segíteni nektek, hogy azon gépi eszközeitekhez hasonlítom őket, melyek csaknem értelemszerű hozzáértéssel és pontossággal dolgoznak. Ha most meg akarjátok érteni e lényeket, akkor képzeletben próbáljátok megérteni azt is, hogy a nagy világegyetemben ténylegesen vannak értelmes és élő működési rendjeink (entitásaink), melyek sokkal bonyolultabb feladatok ellátására képesek, mely feladatok között sokkal számításigényesebbek és még nagyobb pontosságot, sőt végleges szintű pontosságot igénylők is vannak.

5. A Fő-erőszervezők

29:5.1 (329.1) Az erőszervezők a Paradicsomon honosak, de szerte a világmindenségben, közelebbről pedig a szervezetlen térben működnek. E rendkívüli lények nem teremtők és nem is teremtmények, és két nagy szolgálati osztályt alkotnak:

29:5.2 (329.2) 1. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

29:5.3 (329.3) 2. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

29:5.4 (329.4) Az elsőfajú térerő alakítóinak e két hatalmas rendje kizárólag a Világmindenség Építészeinek felügyelete alatt

dolgozik, és jelenleg kevésbé kiterjedt a működési körük a nagy világegyetem határain belül.

29:5.5 (329.5) Az Elsőrendű Fő-erőszervezők a Korlátlan Abszolút elsőfajú vagy alapvető térerőinek alakítói; csillagköd teremtők. Ők a tér energiaforgatagainak élő kiváltói és e mérhetetlen megnyilatkozások első szervezői és irányítói. Ezen erőszervezők alakítják át az elsőfajú erőt (a közvetlen paradicsomi gravitációra nem érzékeny elő-energiát) elsődleges vagy hatóenergiává, olyan energiává, mely a Korlátlan Abszolút kizárólagos befolyása alól átkerül a Paradicsom Szigetének gravitációs befolyása alá. Ennek megvalósításában váltják őket az erőszervező segítők, akik folytatják az energiának az elsődleges szakaszból a másodlagos vagy gravitációs-energia szakaszon keresztül való átalakítását.

29:5.6 (329.6) Egy helyi világegyetem teremtési terve kivitelezésének befejezésekor, melyet a Teremtő Fiú megérkezése jelez, a Társ-főerőszervezők átadják a terepet a felsőbb-világegyetemben csillagászati hatáskörrel rendelkező erőter-irányítói rendeknek. De ilyen tervek hiányában az erőszervező segítők határozatlan időre kapnak megbízást ezen anyagi teremtésrészek szervezésére, miként jelenleg a külső térben is így tevékenykednek.

29:5.7 (329.7) A Társ-főerőszervezők olyan hőmérsékleteknek képesek ellenállni és olyan fizikai körülmények között működnek, melyek elviselhetetlenek lennének még az Orvonton sokoldalú erőter-központjai és fizikai szabályozói számára is. A kinyilatkoztatott lények közül rajtuk kívül egyedül a Független Hírvivők és az Ihletett Háromsági Szellemek képesek működni a külső tér területein.

29:5.8 (329.8) [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az uverszai székhelyű Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján működő Világegyetemi Ítéző hitelesítette.]

30. írás

A nagy világegyetem személyiségei

30:0.1 (330.1) A PARADICSOMON és a nagy világegyetemben működő személyiségek és a személyestől különböző entitások jelenleg jó közelítéssel végtelen számú élőlényt jelentenek. Még a nagyobb rendek és fajták száma is meghaladja az emberi képzeletet, s akkor még nem is említettük a számtalan alfajt és változatot. Ugyanakkor kíváncsok, hogy az élőlények két alapvető osztályozási rendjéről valamennyit közreadjunk — hogy röviden ismertessük a paradicsomi osztályozást és az Uverszai Személyi Nyilvántartást.

30:0.2 (330.2) Azért nem tudjuk teljes körűen és teljesen következetesen osztályozni a nagy világegyetem személyiségeit, mert nem minden csoportról közlünk kinyilatkoztatást. Számos további írást igényelne az összes csoport módszeres osztályozásához szükséges további kinyilatkoztatás. Az ilyen fogalmi kiterjesztés aligha kíváncsok, mivel megfosztaná a gondolkodó halandókat a következő évezredre attól a készletestől, hogy alkotóan elmélkedjenek e részlegesen kinyilatkoztatott dolgok tartalmáról. A legjobb, ha az ember nem részesül túl sok kinyilatkoztatásban; az visszafogja a képzelőerejét.

1. Az élőlények paradicsomi osztályozása

30:1.1 (330.3) A Paradicsomon az élőlényeket a paradicsomi Istenségekkel való eredendő és kialakított kapcsolatuknak

megfelelően osztályozzák. A központi világegyetembeli és felsőbb-világegyetembeli nagygyűléseken a megjelenteket gyakran az eredetük szerint csoportosítják: a háromsági származásúak, vagy a Háromságot elérték; a kettős származásúak; és az egyes származásúak. Nehéz dolog a halandói elme számára elmagyarázni az élőlények paradicsomi osztályozását, de felhatalmazásunk van az alábbiak közlésére:

30:1.2 (330.4) **I. HÁROMSÁGI-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK.** Ők a mindhárom paradicsomi Istenség által teremtetett lények, mely tettet vagy ilyen minőségükben vagy Háromságként, a Háromságot-elért Testülettel együtt vittek véghez, s amely megnevezés a háromságot elért lények minden csoportjára vonatkozik, legyenek azok kinyilatkoztatottak vagy ki nem nyilatkoztatottak.

30:1.3 (330.5) **A. A Legfelsőbb Szellemek.**

30:1.4 (330.6) **1. A Hét Tökéletes Szellem.**

30:1.5 (330.7) **2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.**

30:1.6 (330.8) **3. A Tükröző Szellemek Hét Rendje.**

30:1.7 (330.9) **B. A Háromság Állandó Fiai.**

30:1.8 (330.10) **1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.**

30:1.9 (330.11) **2. A Nappalok Örökkévalói.**

30:1.10 (330.12) **3. A Nappalok Elődei.**

30:1.11 (330.13) **4. A Nappalok Tökéletességei.**

30:1.12 (331.1) 5. A Nappalok Utódai.

30:1.13 (331.2) 6. A Nappalok Szövetségei.

30:1.14 (331.3) 7. A Nappalok Hűségesei Követői.

30:1.15 (331.4) 8. Bölcsesség-tökéletesítők.

30:1.16 (331.5) 9. Isteni Tanácsosok.

30:1.17 (331.6) 10. Világegyetemi Ítéltök.

30:1.18 (331.7) C. Háromsági-származású és Háromságot elért lények.

30:1.19 (331.8) 1. Háromsági Tanító Fiak.

30:1.20 (331.9) 2. Ihletett Háromsági Szellemek.

30:1.21 (331.10) 3. Havona-honosok.

30:1.22 (331.11) 4. Paradicsomi létpolgárok.

30:1.23 (331.12) 5. Ki-nem-nyilatkoztatott háromsági-származású lények.

30:1.24 (331.13) 6. Ki-nem-nyilatkoztatott istenségi-háromságot elért lények.

30:1.25 (331.14) 7. Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak.

30:1.26 (331.15) 8. Kiválasztott Háromságot-elért Fiak.

30:1.27 (331.16) 9. Tökéletes Háromságot-elért Fiak.

30:1.28 (331.17) 10. Teremtményi-háromságot elért Fiak.

30:1.29 (331.18) II. KETTŐS-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK. A bármely két paradicsomi Istenség által vagy a paradicsomi Istenségektől közvetlenül vagy közvetve származó bármely két lény által egyéb módon teremtett lények.

30:1.30 (331.19) A. Az alászálló rendek.

30:1.31 (331.20) 1. Teremtő Fiak.

30:1.32 (331.21) 2. Ítélező Fiak.

30:1.33 (331.22) 3. Fényes Hajnalcsillagok.

30:1.34 (331.23) 4. Melkizedek Atyák.

30:1.35 (331.24) 5. A melkizedek.

30:1.36 (331.25) 6. A vorondadekek.

30:1.37 (331.26) 7. A lanonandek.

30:1.38 (331.27) 8. Ragyogó Estcsillagok.

30:1.39 (331.28) 9. A főangyalok.

30:1.40 (331.29) 10. Élethordozók.

30:1.41 (331.30) 11. Ki-nem-nyilatkoztatott Világegyetemi Segítők.

30:1.42 (331.31) 12. Ki-nem-nyilatkoztatott Istenfiak.

30:1.43 (331.32) B. Az állandó rendek.

30:1.44 (331.33) 1. Abandonterek.

30:1.45 (331.34) 2. Szuszatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Ki-nem-nyilatkoztatott kettős-származású lények.

30:1.49 (331.38) C. A felemelkedő rendek.

30:1.50 (331.39) 1. Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandók.

30:1.51 (331.40) 2. A Fiúval egygyé kapcsolódást megélt halandók.

30:1.52 (331.41) 3. A Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandók.

30:1.53 (331.42) 4. Átvitt közteslények.

30:1.54 (331.43) 5. Ki-nem-nyilatkoztatott felemelkedők.

30:1.55 (332.1) III. EGYES-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK. A bármelyik paradicsomi Istenség által vagy a paradicsomi Istenségektől közvetlenül vagy közvetve származó bármely lény által egyéb módon teremtetett lények.

30:1.56 (332.2) A. A Legfelsőbb Szellemek.

30:1.57 (332.3) 1. Gravitációs Hírvivők.

30:1.58 (332.4) 2. A Havona-körök Hét Szelleme.

30:1.59 (332.5) 3. A Havona-körök Tizenkét Segéde.

30:1.60 (332.6) 4. A Tükröző Kép Segítők.

30:1.61 (332.7) 5. Világegyetemi Anyaszellemek.

30:1.62 (332.8) 6. A hétféle elmeszellem-segéd.

30:1.63 (332.9) 7. Ki-nem-nyilatkoztatott istenségi-származású lények.

30:1.64 (332.10) B. A felemelkedő rendek.

30:1.65 (332.11) 1. Megszemélyesült Igazítók.

30:1.66 (332.12) 2. Felemelkedő Anyagi Fiak.

30:1.67 (332.13) 3. Evolúciós szeráfok.

30:1.68 (332.14) 4. Evolúciós kerubok.

30:1.69 (332.15) 5. Ki-nem-nyilatkoztatott felemelkedők.

30:1.70 (332.16) C. A Végtelen Szellem családja.

30:1.71 (332.17) 1. Független Hírvivők.

30:1.72 (332.18) 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

30:1.73 (332.19) 3. Összeírási Igazgatók.

30:1.74 (332.20) 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

30:1.75 (332.21) 5. Társfelügyelők.

30:1.76 (332.22) 6. Kinevezett Örök.

30:1.77 (332.23) 7. Végzős Kísérők.

30:1.78 (332.24) 8. Havona-szolgálók.

30:1.79 (332.25) 9. Világegyetemi Békéltetők.

30:1.80 (332.26) 10. Morontia Társak.

30:1.81 (332.27) 11. Szupernáfok.

30:1.82 (332.28) 12. Szekonáfok.

30:1.83 (332.29) 13. Terciáfok.

30:1.84 (332.30) 14. Omniáfok.

30:1.85 (332.31) 15. Szeráfok.

30:1.86 (332.32) 16. Kerubok és szanóbok.

30:1.87 (332.33) 17. Ki-nem-nyilatkoztatott Szellem-származású lények.

30:1.88 (332.34) 18. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.

30:1.89 (332.35) 19. A Legfőbb Erőtér-központok.

30:1.90 (332.36) 20. A Fizikai Főszabályozók.

30:1.91 (332.37) 21. A Morontia Erőtér-felügyelők.

30:1.92 (332.38) IV. MEGLÉNYEGÍTETT TAPASZTALÁS-MEGHALADÓ LÉNYEK. A Paradicsomon található a tapasztalás-meghaladó lényeknek egy hatalmas serege, akiknek származása rendszerint nem nyilvánul meg az idő és tér világegyetemei számára mindaddig, amíg azokon be nem köszönt a fény és élet korszaka. E Tapasztalattól Függetlenül

Létezők nem teremők és nem is teremtmények; ők az isteniség, véglegesség és örökkévalóság meglényegített gyermekei. Ezek a „meglényegülők” nem végesek és nem is végtelenek — ők abszonitok; és az abszonit nem jelent sem végtelenséget, sem abszolútságot.

30:1.93 (333.1) E nemteremtett nemteremtők mindig hűségese a paradicsomi Háromsághoz és engedelmeskednek a Véglegesnek. A személyiségi tevékenységek négy végleges szintjén léteznek és az abszonit hét szintjén működnek tizenkét nagy osztályban, melyek mindegyike ezer nagyobb munkacsoportból áll, s ez utóbbiak mindegyike hét-hét osztályból tevődik össze. E meglényegített lények az alábbi rendekbe sorolhatók:

30:1.94 (333.2) 1. A Világmindenség Építészei.

30:1.95 (333.3) 2. Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítők.

30:1.96 (333.4) 3. Egyéb Tapasztalattól Függetlenül Létezők.

30:1.97 (333.5) 4. Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők.

30:1.98 (333.6) 5. Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők.

30:1.99 (333.7) Isten, mint felsőbbszemély, meglényegít; Isten, mint személy, teremt; Isten, mint elő-személy, részeket képez; és e saját Igazító-szilánkja kifejleszti a szellem-lelket az anyagi és halandói elmében, összhangban azon személyiség szabad akaratú választásával, mely személyiséget az Isten mint Atya adományozott a halandó teremtménynek a szülői cselekedete révén.

V. AZ ISTENSÉG SZILÁNKOSULT ENTITÁSAI.

Az Egyetemes Atyától származó ezen élő létezői rend legjellegzetesebb képviselői a Gondolatigazítók, bár ezen entitások egyáltalán nem az egyetlen szilánkjai az Első Forrás és Közeppontról elő-személyes valóságának. Az Igazítótól különböző részek feladatkörei sokfélék és kevésbé ismertek. Egy Igazítóval vagy egyéb ilyen résszel való eggyé kapcsolódás a teremtményt az Atyával eggyé kapcsolódást elért lényé teszi.

A Harmadik Forrás és Közeppontról előelme-szellemének részei aligha hasonlíthatók az Atya-szilánkokhoz, ezt le kell szögeznünk. Az ilyen entitások nagyban különböznek az Igazítóktól; mint ilyenek nem lakoznak a Spiritingtonon, és ilyenként nem is szelik át az elme-gravitációs köröket; és nem is költöznek halandó teremtményekbe azok húsvér testben élt élete során. Nem elő-személyesek olyan értelemben, mint az Igazítók, de ilyen előelme-szellemi szilánk adományoztatik bizonyos túlélő halandóknak, és a velük való eggyé kapcsolódás e halandókat a Szellemmel eggyé kapcsolódást elért halandókká teszi s így elkülönülnek az Igazítóval eggyé kapcsolódást elért halandóktól.

Még nehezebb leírni a Teremtő Fiú egyedivé tett szellemét, azt az egyesülést, mely a teremtményt a Fiúval eggyé kapcsolódást elért halandóvá teszi. Az Istenségnek vannak még egyéb részei is.

VI. SZEMÉLYES-FELETTI LÉNYEK. Az isteni eredetű és a világegyetemek mindenségében sokféle szolgálatot ellátó, a személyestől különböző lényeknek

hatalmas serege létezik. E lények egy része a Fiú paradicsomi világain állomásozik; mások, mint az Örökkévaló Fiú személyes-feletti képviselői is, máshol találhatók. Róluk e beszámolók nagy részében nem teszünk említést, és teljesen értelmetlen dolog volna a személyes teremtmények számára való ismertetésükkel próbálkozni.

30:1.104 (333.12) VII. NEM OSZTÁLYOZOTT ÉS NEM KINYILATKOZTATOTT RENDEK. A jelen világegyetemi korszakban nem volna lehetséges minden lényt, legyen az személyes vagy más, a jelen világegyetemi korszaknak megfelelő osztályokba sorolni; ráadásul ezen osztályok közül nem is mindet fedjük fel e beszámolóknak; ennél fogva számos rendet kihagyunk e felsorolásokból. Vegyük az alábbiakat:

30:1.105 (333.13) A Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója.

30:1.106 (333.14) A Végleges Korlátozott Helyettesei.

30:1.107 (334.1) A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei.

30:1.108 (334.2) A Nappalok Elődeinek Ki-nem-nyilatkoztatott Alkotó Közvetítői.

30:1.109 (334.3) Paradicsomi Madzseszton.

30:1.110 (334.4) Madzseszton Meg-nem-nevezett Tükrözőműködési Összekötői.

30:1.111 (334.5) A helyi világegyetemek midszonit rendjei.

30:1.112 (334.6) E rendek egy jegyzéken való szerepeltetésének nincs különösebb jelentősége, attól eltekintve, hogy egyikük sem

szerepel az itt közreadott paradicsomi osztályozásban. Ők a nem osztályozott kevesek; van még mit megtudnotok a ki nem nyilatkoztatott sokakról is.

30:1.113 (334.7) Különféle szellemek vannak: szellementitások, szellemjelenlétek, személyes szellemek, elő-személyes szellemek, személyes-feletti szellemek, szellemlényegű létezők, szellemszemélyiségek — de a leírásukra sem a halandói nyelv, sem a halandói értelem nem elégséges. Ugyanakkor azt kijelenthetjük, hogy nincsenek „tisztán elme” személyiségek; egyetlen entitásnak sincs személyisége, hacsak Isten nem ruházta fel őket ilyennel, aki pedig maga is szellem. Bármely, szellemi vagy fizikai energiával nem társult elmeentitás nem személyiség. De ugyanolyan értelemben, ahogy vannak elmével rendelkező szellemszemélyiségek, ugyanúgy vannak szellemmel rendelkező elmeszemélyiségek is. Madzsoszton és a társai egészen jól példázzák az elme-uralta lényeket, de e személyiségfajtára vannak még jobb példák, ezeket azonban ti nem ismeritek. Az ilyen elmeszemélyiségeknek egész ki-nem-nyilatkoztatott rendjei vannak, de ők is mindig szellem-társulásban élnek. Bizonyos egyéb, szintén ki-nem-nyilatkoztatott teremtményeket úgy lehetne megjelölni, mint elme-energiai és fizikai energiai személyiségek. A lények e fajtája nem érzékeny a szellem-gravitációra, azonban igazi személyiség — az Atya körén belül található.

30:1.114 (334.8) Ezen írásoknak nem célja — és nem is lehet az — hogy akárcsak elkezdje az élő teremtmények, a teremtők, a meglényegülők és az egyéb módon létező azon lények történelmének kimerítő ismertetését, akik az idő nyüzsgő

világegyetemeiben és az örökkévalóság központi világegyetemében élnek, imádják az Istent és szolgálnak. Ti, halandók, személyek vagytok; ennél fogva képesek vagyunk leírni azokat a lényeket, akik megszemélyesültek, de miként tudnánk valaha is bemutatni nektek egy abszonit lényegűvé vált lényt?

2. Az uverszai személyi nyilvántartás

30:2.1 (334.9) Az élőlények isteni családját az Uverszán hét nagy osztályban tartják nyilván:

30:2.2 (334.10) 1. A paradicsomi Istenségek.

30:2.3 (334.11) 2. A Legfelsőbb Szellemek.

30:2.4 (334.12) 3. A háromsági-származású lények.

30:2.5 (334.13) 4. Az Istenfiak.

30:2.6 (334.14) 5. A Végtelen Szellem Személyiségei.

30:2.7 (334.15) 6. A Világegyetemi Erőtér-irányítók.

30:2.8 (334.16) 7. Az Állandó Létpolgárságú Testület.

30:2.9 (334.17) A saját akaratú teremtmények e csoportjai számos osztályra és kisebb egységre oszthatók. A nagy világegyetem személyiségei osztályozásának bemutatásakor azonban az értelmes lények rendjei közül főként azokkal foglalkozunk, amelyeket e beszámolómban már kinyilatkoztattunk, s akiknek többségével az idő halandói a Paradicsomra felfelé irányuló fokozatos fejlődési útjuk során a felemelkedési tapasztalásban találkozni fognak. Az itt következő felsorolásban nem

szerepelnek a világegyetemi lények azon hatalmas rendjei, melyeknek munkája a halandói felemelkedési rendhez nem kapcsolódik.

30:2.10 (335.1) **I. A PARADICSOMI ISTENSÉGEK.**

30:2.11 (335.2) **1. Az Egyetemes Atya.**

30:2.12 (335.3) **2. Az Örökkévaló Fiú.**

30:2.13 (335.4) **3. A Végtelen Szellem.**

30:2.14 (335.5) **II. A LEGFELSŐBB SZELLEMEK.**

30:2.15 (335.6) **1. A Hét Tökéletes Szellem.**

30:2.16 (335.7) **2. A Hét Legfőbb Végrehajtó.**

30:2.17 (335.8) **3. A Tükröző Szellemek Hét Csoportja.**

30:2.18 (335.9) **4. A Tükröző Kép Segítői.**

30:2.19 (335.10) **5. A Körök Hét Szelleme.**

30:2.20 (335.11) **6. A helyi világegyetemi Alkotó Szellemek.**

30:2.21 (335.12) **7. Elmeszellem-segéddek.**

30:2.22 (335.13) **III. A HÁROMSÁGI-SZÁRMAZÁSÚ LÉNYEK.**

30:2.23 (335.14) **1. A Felsőség háromságivá tett Titkai.**

30:2.24 (335.15) **2. A Nappalok Örökkévalói.**

30:2.25 (335.16) **3. A Nappalok Elődei.**

30:2.26 (335.17) 4. A Nappalok Tökéletességei.

30:2.27 (335.18) 5. A Nappalok Utódai.

30:2.28 (335.19) 6. A Nappalok Szövetségei.

30:2.29 (335.20) 7. A Nappalok Hűséges Követői.

30:2.30 (335.21) 8. Háromsági Tanító Fiak.

30:2.31 (335.22) 9. Bölcsesség-tökéletesítők.

30:2.32 (335.23) 10. Isteni Tanácsosok.

30:2.33 (335.24) 11. Világegyetemi Ítéltők.

30:2.34 (335.25) 12. Ihletett Háromsági Szellemek.

30:2.35 (335.26) 13. Havona-honosok.

30:2.36 (335.27) 14. Paradicsomi létpolgárok.

30:2.37 (335.28) IV. AZ ISTENFIAK.

30:2.38 (335.29) A. Alászálló Fiak.

30:2.39 (335.30) 1. Teremtő Fiak — Mihályok.

30:2.40 (335.31) 2. Ítéltető Fiak — Avonalok.

30:2.41 (335.32) 3. Háromsági Tanító Fiak — Daynalok.

30:2.42 (335.33) 4. Melkizedek Fiak.

30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Fiak.

30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Fiak.

30:2.45 (335.36) 7. Élethordozó Fiak.

30:2.46 (335.37) B. Felemelkedő Fiak.

30:2.47 (335.38) 1. Az Atyával egygé kapcsolódást megélt halandók.

30:2.48 (335.39) 2. A Fiúval egygé kapcsolódást megélt halandók.

30:2.49 (335.40) 3. A Szellemmel egygé kapcsolódást megélt halandók.

30:2.50 (335.41) 4. Evolúciós szeráfok.

30:2.51 (335.42) 5. Felemelkedő Anyagi Fiak.

30:2.52 (335.43) 6. Átvitt közteslények.

30:2.53 (335.44) 7. Megszemélyesült Igazítók.

30:2.54 (336.1) C. Háromsági Fiak.

30:2.55 (336.2) 1. Fenséges Hírvivők.

30:2.56 (336.3) 2. Nagytekéntélyűek.

30:2.57 (336.4) 3. Ismeretlen Nevűek és Származásúak.

30:2.58 (336.5) 4. Háromságot-elért Felügyelők.

30:2.59 (336.6) 5. Háromságot-elért Követek.

30:2.60 (336.7) 6. Mennyei Oltalmazók.

30:2.61 (336.8) 7. Magas Fiú-segéddek.

30:2.62 (336.9) 8. Felemelkedő-háromságivá lett Fiak.

30:2.63 (336.10) 9. Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak.

30:2.64 (336.11) 10. A Beteljesülés Háromságot-elért Fiai.

30:2.65 (336.12) V. A VÉGTELEN SZELLEM SZEMÉLYISÉGEI.

30:2.66 (336.13) A. A Végtelen Szellem felsőbb személyiségei.

30:2.67 (336.14) 1. Független Hírvivők.

30:2.68 (336.15) 2. A Világegyetemi Körök Felügyelői.

30:2.69 (336.16) 3. Összeírási Igazgatók.

30:2.70 (336.17) 4. A Végtelen Szellem Személyi Segédei.

30:2.71 (336.18) 5. Társfelügyelők.

30:2.72 (336.19) 6. Kinevezett Örök.

30:2.73 (336.20) 7. Végzős Kísérők.

30:2.74 (336.21) B. A tér hírvívó seregei.

30:2.75 (336.22) 1. Havona-szolgálok.

30:2.76 (336.23) 2. Világegyetemi Békéltetők.

30:2.77 (336.24) 3. Szakmai Tanácsadók.

30:2.78 (336.25) 4. Paradicsomi Feljegyzés-felügyelők.

30:2.79 (336.26) 5. Mennyei Adatrögzítők.

30:2.80 (336.27) 6. Morontia Társak.

30:2.81 (336.28) 7. Paradicsomi Társak.

30:2.82 (336.29) C. A segédkező szellemek.

30:2.83 (336.30) 1. Szupernáfok.

30:2.84 (336.31) 2. Szekonáfok.

30:2.85 (336.32) 3. Terciáfok.

30:2.86 (336.33) 4. Omniáfok.

30:2.87 (336.34) 5. Szeráfok.

30:2.88 (336.35) 6. Kerubok és szanóbok.

30:2.89 (336.36) 7. Közteslények.

30:2.90 (336.37) VI. VILÁGEGYETEMI ERŐTÉR-IRÁNYÍTÓK.

30:2.91 (336.38) A. A Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító.

30:2.92 (336.39) B. A Legfőbb Erőtér-központok.

30:2.93 (336.40) 1. Legfőbb Központ-felügyelők.

30:2.94 (336.41) 2. Havona Központok.

30:2.95 (336.42) 3. Felsőbb-világegyetemi Központok.

30:2.96 (336.43) 4. Helyi Világegyetemi Központok.

30:2.97 (336.44) 5. Csillagvilági Központok.

30:2.98 (336.45) 6. Csillagrendszeri Központok.

30:2.99 (336.46) 7. Besorolatlan Központok.

30:2.100 (337.1) C. Fizikai Főszabályozók.

30:2.101 (337.2) 1. Erőtér-irányító Segítők.

30:2.102 (337.3) 2. Gépies Szabályozók.

30:2.103 (337.4) 3. Energia-átalakítók.

30:2.104 (337.5) 4. Energia-továbbítók.

30:2.105 (337.6) 5. Elsődleges Társítók.

30:2.106 (337.7) 6. Másodlagos Szétbontók.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalankok és kronoldekek.

30:2.108 (337.9) D. Morontia Erőtér-felügyelők.

30:2.109 (337.10) 1. Kör-szabályozók.

30:2.110 (337.11) 2. Rendszer Összehangolók.

30:2.111 (337.12) 3. Bolygó Felügyelők.

30:2.112 (337.13) 4. Együttes Szabályozók.

30:2.113 (337.14) 5. Kapcsolat-állandósítók.

30:2.114 (337.15) 6. Válogató-osztályozók.

30:2.115 (337.16) 7. Iktató-segédek.

30:2.116 (337.17) VII. AZ ÁLLANDÓ LÉTPOLGÁRSÁGÚ
TESTÜLET.

30:2.117 (337.18) 1. A bolygók közteslényei.

30:2.118 (337.19) 2. A csillagrendszerek ádámi Fiai.

30:2.119 (337.20) 3. A csillagvilági univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. A helyi világegyetemi szuszatia.

30:2.121 (337.22) 5. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt, helyi
világegyetemi halandók.

30:2.122 (337.23) 6. A felsőbb-világegyetemi abandonterek.

30:2.123 (337.24) 7. A Fiúval eggyé kapcsolódást megélt, felsőbb-
világegyetemi halandók.

30:2.124 (337.25) 8. A Havona-honosok.

30:2.125 (337.26) 9. A Szellem paradicsomi szféráinak honosai.

30:2.126 (337.27) 10. Az Atya paradicsomi szféráinak honosai.

30:2.127 (337.28) 11. A Paradicsom teremtetett létpolgárai.

30:2.128 (337.29) 12. Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt,
paradicsomi halandó létpolgárok.

30:2.129 (337.30) Ez a világegyetemek személyiségeinek az Uversa
központi világán vezetett munkanyilvántartása.

30:2.130 (337.31) ÖSSZETETT SZEMÉLYISÉGCSOPORTOK. Az
Uverszán nyilvántartások vannak az értelmes lényeknek

számos további csoportjáról, olyan lényekről, melyeknek szintén szoros kapcsolata van a nagy világegyetem szervezésével és igazgatásával. E rendek közé tartozik a következő három összetett személyiségcsoport is:

30:2.131 (337.32) A. A Végleges Paradicsomi Testülete.

30:2.132 (337.33) 1. A Halandói Véglegesrendűek Testülete.

30:2.133 (337.34) 2. A Paradicsomi Véglegesrendűek Testülete.

30:2.134 (337.35) 3. A Háromságot elért Véglegesrendűek Testülete.

30:2.135 (337.36) 4. A Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testülete.

30:2.136 (337.37) 5. A Havonai Véglegesrendűek Testülete.

30:2.137 (337.38) 6. A Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testülete.

30:2.138 (337.39) 7. A Beteljesülés Ki-nem-nyilatkoztatott Fiainak Testülete.

30:2.139 (337.40) A Halandói Véglegesrendűek Testületével e sorozat következő és egyben utolsó írásában foglalkozunk.

30:2.140 (338.1) B. A Világegyetemi Segítők.

30:2.141 (338.2) 1. Fényes Hajnalcsillagok.

30:2.142 (338.3) 2. Ragyogó Estcsillagok.

30:2.143 (338.4) 3. Főangyalok.

30:2.144 (338.5) 4. Fenséges Segédek.

30:2.145 (338.6) 5. Főbiztosok.

30:2.146 (338.7) 6. Mennyei Felvigyázók.

30:2.147 (338.8) 7. Lakóvilági Tanítók.

30:2.148 (338.9) Mind a helyi világegyetemek, mind pedig a felsőbb-világegyetemek összes központi világán gondoskodnak azon lényekről, akik a Teremtő Fiak, a helyi világegyetemi vezetők érdekében különleges küldetéseken vesznek részt. Mi az Uverszán üdvözljük e Világegyetemi Segítőket, de nem felügyeljük őket. E megbízottak a Teremtő Fiak felügyelete alatt végzik a munkájukat és a megfigyeléseiket. Tevékenységüket közelebbről a helyi világegyetemekről szóló beszámolóban ismertetjük.

30:2.149 (338.10) C. A Hét Önkéntes Telepes Csoport.

30:2.150 (338.11) 1. Csillagászat-hallgatók.

30:2.151 (338.12) 2. Égi Mesterek.

30:2.152 (338.13) 3. Visszatekintési Igazgatók.

30:2.153 (338.14) 4. Kiterjesztési Tanodai Oktatók.

30:2.154 (338.15) 5. A Különféle Tartalékos Testületek.

30:2.155 (338.16) 6. Hallgató-látogatók.

30:2.156 (338.17) 7. Felemelkedő zárándokok.

30:2.157 (338.18) E lények hét csoportját ilyen szervezettségben és irányítás mellett megtalálhatjuk az összes központi világon a helyi csillagrendszerektől fel egészen a felsőbb-világegyetemek központjaiig, főként ez utóbbiakon. A hét felsőbb-világegyetem központjai a találkozóhelyei az értelmes lények csaknem minden osztályának és rendjének. A Paradicsom-Havona-honosok számos csoportja kivételével a létezés bármely szakaszába tartozó saját akaratú teremtmények megfigyelhetők és tanulmányozhatók itt.

3. Az önkéntes telepesek

30:3.1 (338.19) A hét önkéntes telepese csoport hosszabb-rövidebb ideig az épített szférákon tartózkodik, s ezalatt a küldetéseit teljesítésével és a különleges megbízatásai végrehajtásával foglalkozik. Munkájuk a következőképpen jellemezhető:

30:3.2 (338.20) 1. A csillagászat-hallgatók, a mennyei csillagászok a munkájukhoz olyan szférákat választanak, mit az Uversza, mert az ilyen különlegesen megépített világok rendkívül kedvezők a megfigyeléseikhez és számításaikhoz. Az Uversza nemcsak azért kedvező hely a telepese csoport munkájához, mert központi elhelyezkedésű, hanem azért is, mert a közelében nincsenek óriási élő vagy halott napok, melyek zavarnák az energiaáramokat. E hallgatók semmilyen értelemben nem kapcsolódnak szervesen a felsőbb-világegyetemi ügyekhez; ők pusztán vendégek.

30:3.3 (338.21) Az uverszai csillagásztelep számos közeli területről, a központi világegyetemből, sőt még a Norlatiadekből is érkezett tagokból áll. Bármely világegyetem bármely csillagrendszerének bármelyik világáról származó bármely

lény csillagászat-hallgatóvá válhat, jelentkezhet a mennyei csillagászok valamely testületébe. Ennek előfeltételei: folytatódó élet és elégséges ismeret a tér világairól, különösen azok evolúciójának és szabályozásának fizikai törvényeiről. A csillagászat-hallgatóknak nem kell örökké ebben a testületben szolgálniuk, de a csoportjukba felvettek közül senki sem léphet ki uverszai időben mért ezer év letelte előtt.

30:3.4 (339.1) Az uverszai csillagvizsgáló telep taglétszáma jelenleg meghaladja az egymilliót. E csillagászok jönnek-mennek, bár némelyikük viszonylag hosszabb időt tölt a szolgálatban. Munkájukat sok gépi műszer és fizikai berendezés segítségével végzik; nagyban segítik őket a Független Hírvivők és az egyéb szellemi felfedezők is. E mennyei csillagászok a csillagok tanulmányozásában és a tér kutatásában folyamatosan igénybe veszik az élő energia-átalakítókat és energia-továbbítókat, valamint a tükröző személyiségeket is. A téranyag és az energia-megnyilvánulások minden formáját és szakaszát kutatják, és éppúgy érdeklődnek a térerő működése, mint a csillagokkal kapcsolatos jelenségek iránt; aprólékos kutatómunkájuk mindenre kiterjed a térben.

30:3.5 (339.2) Hasonló csillagásztelepek találhatók a felsőbb-világegyetem övezeteinek központi világain csakúgy, mint a helyi világegyetemek és azok igazgatási egységeinek épített központjain. A Paradicsom kivételével a tudás sehol sem eredendően meglévő dolog; a fizikai világegyetem megértése nagymértékben a megfigyeléseken és a kutatásokon alapul.

30:3.6 (339.3) 2. Az égi mesterek szerte a hét felsőbb-világegyetemben mindenütt szolgálnak. A felemelkedő halandók először a helyi világegyetemi morontia létpályán

találkoznak ezekkel a csoportokkal, s e mestereket majd abban a tárgykörben mutatjuk be részletesebben.

^{30:3.7 (339.4)} 3. A visszatekintési igazgatók a pihentető felüdülés és a jókedv segítői — a meghaladott emlékek helyreállítói. A halandói fejlődés felemelkedési rendjének gyakorlati működtetése számára nagy szolgálatot tesznek, különösen a morontia átmenet és a szellemi tapasztalás kezdeti szakaszaiban. Az ő történetük a halandói létpályának a helyi világegyetembeli alakulásáról szóló beszámolóhoz tartozik.

^{30:3.8 (339.5)} 4. Kiterjesztési tanodai oktatók. A felemelkedési létpálya következő, magasabb lakóvilága mindig egy nagyobb létszámú tanári testületet tart fenn az eggyel alacsonyabb szintű világon, mely egyfajta előkészítő tanhelyül szolgál az adott szféra fejlődő lakosainak; ez az idő zárándokainak előmenetelét biztosító felemelkedési rend egyik szakasza. E tanodák, valamint azok oktatási és vizsgáztatási módszerei egyáltalán nem hasonlítanak semmihez, amit az Urantián esetleg megismerhettek.

^{30:3.9 (339.6)} A halandói fejlődés teljes felemelkedési tervére az a gyakorlat jellemző, hogy az éppen megszerzett új igazságot és tapasztalatot más lényeknek át kell adni. A Paradicsom eléréséig tartó hosszú tanintézetet úgy végzitek el, hogy tanárként szolgáljátok azokat a tanulókat, akik a fejlődési rendben mögöttetek állnak.

^{30:3.10 (339.7)} 5. A különféle tartalékos testületek. A közvetlen felügyeletünk alá nem tartozó lények hatalmas tartalékai állnak tartalékos testületet alkotó telepek gyanánt mozgósítás alatt az Uverszán. E telepes csoportból hetven elsődleges osztályt

állítottak fel az Uverszán, és a szabadelvű oktatás keretében megengedtetik, hogy egy időt e különleges személyiségekkel töltsenek. Hasonló általános tartalékokat képeznek a Szalvingtonon és más világegyetemi központokon; csoportvezetők kérelmére vezénylik őket tevékeny szolgálatba.

30:3.11 (339.8) 6. A hallgató-látogatók. Az egész világegyetemből a mennyei látogatók folyamatos árama halad keresztül a különböző központi világokon. Egyedekként és osztályokként e különböző fajtájú lények úgy özönlenek hozzánk, mint megfigyelők, cseretanulók és kisegítők. Az Uverszán jelenleg egymilliárdnál is több személy tartozik ehhez az önkéntes telepes csoporthoz. E látogatók némelyike egy napig marad, mások egy évig, ez a küldetésük jellegétől függ. E telepes csoportban a világegyetemi lényeknek csaknem mindegyik osztálya képviselteti magát, kivéve a Teremtő személyiségeket és a morontia halandókat.

30:3.12 (340.1) A morontia halandók csak az eredeti helyi világegyetemük határain belül lehetnek hallgató-látogatók. Felsőbb-világegyetemi minőségben csak akkor tehetnek látogatásokat, ha már elérték a szellemi besorolást. A látogató telepes csoportunknak bő a fele „útját megszakító” lény, vagyis olyan, aki útban másfelé megáll meglátogatni az Orvonton székhelyét. E személyiségek között vannak olyanok, akik világegyetemi feladatot teljesítenek, vagy éppen a szabadidejüket töltik — a feladatoktól mentes állapotot élvezik. A világegyetemen belüli utazás és megfigyelés minden felemelkedő lény létpályájának részét képezi. Az utazás és az új népek és világok megismerése iránti emberi vágy teljes

kielégülést nyer majd a helyi világegyetemeken, a felsőbb-világegyetemeken és a központi világegyetemen keresztül a Paradicsomba való hosszú és eseménydús felkapaszkodás alatt.

30:3.13 (340.2) 7. A felemelkedő zarándokok. Lévén, hogy a felemelkedő zarándokokat különféle szolgálatokra rendelik a paradicsomi fejlődéssel kapcsolatban, ezért önkéntes telepes csoportként a különböző központi szférákon lakoznak. A felsőbb-világegyetemben sokféle tevékenykedő csoportjaik nagymértékben önállók. Egy olyan folyton változó telepes csoportot alkotnak, amely az evolúciós halandók és felemelkedő társaik összes rendjét magukba foglalja.

4. A felemelkedő halandók

30:4.1 (340.3) Az idő és tér halandó túlélőit felemelkedő zarándokoknak nevezzük, amikor a Paradicsomra való fokozatos felemelkedésen munkálkodóknak minősülnek, s ezen evolúciós teremtmények eléggé fontos szerepet kapnak e beszámolókbán, így itt kívánatos egyfajta áttekintést adni a felemelkedés világegyetemi létpályájának következő hét szakaszáról:

30:4.2 (340.4) 1. Bolygói halandók.

30:4.3 (340.5) 2. Alvó továbbélők.

30:4.4 (340.6) 3. Lakóvilági hallgatók.

30:4.5 (340.7) 4. Morontia fejlődő lények.

30:4.6 (340.8) 5. Felsőbb-világegyetemi véencek.

30:4.7 (340.9) 6. Havona-zarándokok.

30:4.8 (340.10) 7. Paradicsomi jövevények.

30:4.9 (340.11) A következő beszámoló az Igazító-segítette halandó világegyetemi létpályáját ismerteti. A Fiúval és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók e létpályában részben osztoznak, de azért választottuk éppen az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandók történetét, mert az Urantia összes emberfajtája előtt ilyen beteljesülés áll.

30:4.10 (340.12) 1. Bolygóí halandók. A halandók mind felemelkedési lehetőséggel rendelkező, állati eredetű evolúciós lények. Eredetüket, természetüket és beteljesülésüket tekintve az emberi lények e különféle csoportjai és fajtái nem teljesen különböznek az urantiai népektől. Minden egyes világ emberfajtái az Istenfiak ugyanazon segédkezésében részesülnek és az idő segédkező szellemeinek jelenlétét élvezik. A természetes halált követően a felemelkedők minden fajtája egyetlen morontia családdá egyesül a lakóvilágokon.

30:4.11 (341.1) 2. Alvó továbbélők. A túlélési besorolású összes halandó a személyes beteljesülés-örangyalok felügyelete alatt megy át a természetes halál kapuin és a harmadik időszakban megszemélyesül a lakóvilágokon. Azon elismert lények, akik bármely okból képtelenek voltak azt az értelmi szintet és szellemiségi felruházottságot elérni, amely feljogosította volna őket arra, hogy személyes oltalmazót kapjanak, nem juthatnak el azonnal és közvetlenül a lakóvilágokra. Az ilyen túlélő lelkeknek öntudatlan alvásban kell nyugodniuk az új korszakhoz tartozó ítéletnapig, az új megítéltetésig, az Istenfiú eljöveteleig, aki szerbe-számba veszi a korszak túlélőit és megítéli a teremtsrészt, és Nebadon-szerte ez az általános gyakorlat. Krisztus Mihályról mondták, miután a földi

munkájának elvégeztével a magasba emelkedett, hogy „sok foglyot vezetett el”. E foglyok az Ádám korától fogva a Mester urantiai feltámadásának napjáig alvó továbbélővé lett halandók voltak.

30:4.12 (341.2) Az idő múlása semmit sem jelent az alvó halandóknak; teljesen öntudatlanok és nincsenek tudatában a nyugvásuk időtartamának sem. Az adott korszak lezárultával a személyiségük újbóli összeállításakor az ötezer évet aludtak nem válaszolnak másként, mint azok, akik csak öt napot nyugodtak. Ezen időbeli késedelemtől eltekintve e továbbélők ugyanazon a felemelkedési renden mennek végig, mint akik a halálbeli hosszabb-rövidebb alvást elkerülik.

30:4.13 (341.3) A világzarándokok megítéltetési osztályait csoportos morontia-tevékenységekre veszik igénybe a helyi világegyetemek munkájában. Nagy előnye van annak, hogy ilyen nagy csoportok is munkára foghatók; ezért hosszú ideig együtt tartják őket a hatékony szolgálat érdekében.

30:4.14 (341.4) 3. Lakóvilági hallgatók. A lakóvilágokon felébredt összes továbbélő halandó ebbe az osztályba tartozik.

30:4.15 (341.5) A halandói húsvér fizikai test nem része az alvó továbbélő újbóli összeállításának; a fizikai test visszatért a porhoz. A kijelölt szeráf biztosítja az új test, a morontia alak, mint a halhatatlan lélek és a visszatért, befogadandó Igazító számára készülő új élethordozó összeállítását. Az Igazító az alvó továbbélő elméje szellemi átiratának őrzője. A kijelölt szeráf az őre a továbbélő önazonosságnak — a halhatatlan léleknek (amennyire az kifejlődött). Amikor e kettő, vagyis az Igazító és a szeráf újraegyesíti a gondjaikra bízott

személyiséget, akkor ez az új egyed a régi személyiségének feltámadását, a lélek kifejlődő morontia azonosságának továbbélését alkotja. A lélek és az Igazító ezen újratársulását nevezhetjük helyesen feltámadásnak, a személyiséget alkotó tényezők újraegyesítésének; de még ez sem magyarázza meg teljesen a továbbélő személyiség újbóli megjelenését. Bár ti valószínűleg sohasem fogjátok megérteni az ilyen megmagyarázhatatlan folyamat tényszerű voltát, mégis valamikor majd tapasztalati úton megismeritek annak igazságát, ha nem utasítjátok el a halandói továbbélés tervét.

30:4.16 (341.6) A fokozatos halandói felkészítést nyújtó hét világon való kezdeti várakoztatás terve csaknem általános az Orvontonban. Az egyes, egyenként közelítőleg ezer lakott bolygóból álló helyi csillagrendszerekben hét lakóvilág van, s ezek rendszerint a csillagrendszeri központ segédszférái vagy kis-segédszférái. Ezek a felemelkedő halandók többségének a fogadóvilágai.

30:4.17 (341.7) Néha a halandók elhelyezésére szolgáló összes felkészülési világot világegyetemi „házaknak” nevezzük, és e szférákra utalt Jézus, amikor azt mondta: „Az én Atyám házában sok lakóhely van.” Innentől a felemelkedők, a lakóvilágokhoz hasonló szférák valamely adott csoportján belül, egyedül fejlődnek tovább az egyik szféráról a másikra, az egyik életszakaszból a másikba haladva, de az egyik világegyetemi tanulmányi szakaszból mindig osztályostól lépnek tovább a következőbe.

30:4.18 (342.1) 4. Morontia fejlődő lények. A lakóvilágok felett, a csillagrendszeri, a csillagvilági és a világegyetemi szférákon a halandókat már a morontia fejlődő lények osztályába sorolják;

ekkor a halandói felemelkedés átmeneti szféráin haladnak keresztül. Ahogy a felemelkedő halandók az alsóbbtól a felsőbb morontia világok felé fejlődve haladnak, számtalan feladatot teljesítve szolgálnak a tanáraikkal együtt és a fejlettebb és rangidős testvéreik társaságában.

30:4.19 (342.2) A morontia fejlődés együtt jár a folyamatos értelmi, szellemi és személyiség-formai fejlődéssel. A továbbélők hármasság természetű lények. A teljes morontia tapasztalás alatt ők a helyi világegyetem védencei. A felsőbb-világegyetemi rendszer az esetükben mindaddig nem érvényesül, amíg a szellemi létpályájuk meg nem kezdődik.

30:4.20 (342.3) A halandók valódi szellem-önazonosságot csak röviddel azelőtt kapnak, hogy a helyi világegyetemi központról elindulnak a felsőbb-világegyetem kisövezeteinek fogadóvilágaira. Az utolsó morontia szakaszból az első vagy legalsó szellemi besorolásba való átjutás csak egy kis átmenetet jelent. Az elme, a személyiség és a jellem az ilyen átmenet során nem változik; csak az alak megy át változáson. De a szellemalak éppoly valós, mint a morontia test, és éppen olyan észlelhető is.

30:4.21 (342.4) Mielőtt a helyi világegyetemükről a felsőbb-világegyetemi fogadóvilágokra elindulnának, az idő halandói szellemi megerősítést kapnak a Teremtő Fiútól és a helyi világegyetemi Anyaszellemtől. Ettől a ponttól a felemelkedő halandó besorolása örökre állandósult. A felsőbb-világegyetemi védencekről még sohasem derült ki, hogy megtévedtek volna. A felemelkedő szeráfokat is angyali szintre emelik a helyi világegyetemből való elindulásuk idején.

30:4.22 (342.5) 5. Felsőbb-világegyetemi védencek. A felsőbb-világegyetemi felkészülési világokra érkező minden felemelkedő a Nappalok Elődeinek védencévé válik; áthaladtak a helyi világegyetemi morontia léten és most már elismert szellemek. Fiatal szellemekként kezdik meg a felsőbb-világegyetemi felkészülési és kulturális rendszerbeli felemelkedést, mely rendszer a kisövezeti fogadószféráktól a tíz nagyövezethez tartozó tanulmányvilágokon keresztül a felsőbb-világegyetemi központ felsőbb kulturális szféráiig terjed.

30:4.23 (342.6) A tanulószellemeknek a kisövezet, a nagyövezet és a felsőbb-világegyetemi központok szellemi fejlődési világain való otlétüknek megfelelően három rendje van. Ahogy morontia felemelkedőkként a helyi világegyetemi világokon tanultak és dolgoztak, úgy szellemi felemelkedőkként folytatják az új világok megismerését, miközben azt gyakorolják, hogy miként adják át másoknak azt, amit a bölcsesség tapasztalásbeli forrásánál magukhoz vettek. De a felsőbb-világegyetemi létpályán haladó szellemlényként tanodába járni egészen mást jelent, mint amit az anyagi ember el tudna képzelni.

30:4.24 (342.7) Mielőtt elhagynák a felsőbb-világegyetemet s elindulnának a Havonába, e felemelkedő szellemek ugyanazon alapos felkészítésben részesülnek a felsőbb-világegyetemi igazgatásból, mint amelyet a helyi világegyetemi felügyeletből a morontia tapasztalás során szereztek. Mielőtt a szellemi halandók elérik a Havonát, a tanulmányaik fő tárgya, de nem kizárólagos foglalatosságuk, a helyi és a felsőbb-világegyetemi igazgatás elsajátítása lesz. Mindeme tapasztalások oka jelenleg

nem teljesen nyilvánvaló, de a felkészítés kétségkívül bölcs és szükséges dolog abból a szempontból, hogy e halandók a jövőben talán a Végleges Testület tagjaként érik el végső rendeltetési céljukat.

30:4.25 (342.8) A felsőbb-világegyetemi rend nem minden felemelkedő halandó számára azonos. Ugyanazt az általános oktatást kapják, azonban különleges csoportokat és osztályokat végeznek sajátos oktatási rend szerint és külön felkészítő tanfolyamokat teljesítenek.

30:4.26 (343.1) 6. Havona-zarándokok. Amint a szellemi fejlődést teljesítette, még ha annak teljessége nem is végleges, a továbbélő halandó felkészül a Havonába, az evolúciós szellemek révébe tartó hosszú utazásra. A földön hús és vér teremtmények voltak; a helyi világegyetemen átkelve morontia lények; a felsőbb-világegyetemen áthaladva pedig fejlődő szellemek; a Havona fogadóvilágaira való megérkezésekkel a szellemi képzések valóságosan és komolyan megkezdődik; a Paradicsomon később már mint tökéletessé lett szellemek jelentek meg.

30:4.27 (343.2) A felsőbb-világegyetemi központról a Havona fogadószféráig tartó utazást mindig egymagatokban tesztitek meg. Ettől kezdve több osztály- vagy csoportszintű képzést már nem kaptok. Végeztetek az idő és tér evolúciós világaival kapcsolatos gyakorlati és igazgatási felkészüléssel. Most a személyes képzések, a ti egyéni szellemi felkészítések veszi kezdetét. Az elejétől a végéig, az egész Havonában az oktatás személyes és hármas természetű: értelmi, szellemi és tapasztalási.

30:4.28 (343.3) A Havona-létpályáton az első cselekedetek az lesz, hogy felismeritek a szállító szekonáfotokat és megköszönitek neki a hosszú és biztonságos utazást. Ezt követően bemutatnak benneteket azoknak a lényeknek, akik az első havonai tevékenységeitekről fognak gondoskodni. Majd bejegyeztetitek a megérkezéseket és elkészítitek azt az üzenetet, melyben köszönetet mondotok a helyi világegyetemetek Teremtő Fiának, a világegyetemi Atyának, aki a fiúi besorolású létpályákat lehetővé tette és tiszteleteteket is kinyilvánítjátok neki. Ezzel eleget is tesztek a Havonába való megérkezésekkel járó kötelezettségeiteknek; ezután egy hosszabb időre kikapcsolódhattok, szabadon szemlélődhettek, és ez egyúttal lehetőséget ad nektek arra is, hogy felkeressétek a hosszú felemelkedési tapasztalásban szerzett barátaitokat, társaitokat és segítőtársaitokat. A híradásokban utánanézhettek annak is, hogy a zárandoktársaitok közül kik indultak el a Havonába azóta, hogy elhagytátok az Uverszát.

30:4.29 (343.4) A Havona fogadóvilágaira való megérkezések tényéről megfelelően értesülnek a helyi világegyetemetek központján és e hírt személyesen a szeráfi oltalmazótoknak továbbítják, tartózkodjon ő bárhol is.

30:4.30 (343.5) A felemelkedő halandókat alaposan felkészítették a tér evolúciós világainak ügyeire; most megkezdik a hosszú és gyümölcsöző kapcsolatukat a tökéletes teremtetett szférákkal. Micsoda felkészítést nyújt e vegyes, egyedi és rendkívüli tapasztalás a jövőbeli munkákra! De én nem tudok beszámolni nektek a Havonáról; látnotok kell e világokat ahhoz, hogy

értékeljétek a dicsőségüket vagy hogy megértsétek a nagyszerűségüket.

30:4.31 (343.6) 7. Paradicsomi jövevények. A paradicsomi állandó besorolás elérésével megkezditek a fokozatos felkészülést az isteniség és az abszonit dolgok tárgyában. A paradicsomi állandó ottlétetek jelzi, hogy megtaláltátok Istent, és hogy fel fognak venni benneteket a Halandói Végleges Testületbe. A nagy világegyetem összes teremtménye közül csakis azok kerülnek be a Halandói Végleges Testületbe, akik egygyé kapcsolódást éltek meg az Atyával. Csakis ezek az egyedek teszik le a véglegességet elért lények esküjét. A paradicsomi tökéletességet vagy a Paradicsomot elért egyéb lények átmenetileg bekerülhetnek e végleges testületbe, azonban az idő és tér evolúciós és tökéletessé lett érdekes személyiségeinek ezen összegyűlt seregei által teljesítendő ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott küldetésben való részvételük nem örökre szól.

30:4.32 (343.7) A Paradicsomra érkezőknek egy időre szabadság adatik, amelynek leteltével társulásokat hoznak létre az elsőrendű szupernáfok hét csoportjával. Akkor lesznek kinevezett paradicsomi végzősök, amikor az istenimádat-vezetők által tartott tanfolyamot elvégezték és azután mint végleges rendű lények megfigyelési és együttműködési szolgálatra rendelték őket a kiterjedt teremtszösszesség távoli vidékeire. Úgy tűnik, hogy még nincs különösebb vagy állandó feladata a Véglegesrendűek Halandói Testületének, bár számos minőségben szolgálnak a fényben és életben megállapodott világokon.

30:4.33 (344.1) Ha a Halandói Végleges Testületnek nem lenne jövője vagy ki nem nyilatkoztatott beteljesülési célja, e felemelkedő lények jelenlegi megbízatása akkor is megfelelő és dicső lenne. A jelenlegi beteljesülési céljuk teljes mértékben igazolja az evolúciós felemelkedés egyetemes tervét. De a külső tér szférái evolúciójának eljövendő korszakai kétségkívül még jobban kibontakoztatják és nagyobb mértékben istenien feltárják majd az Istenek bölcsességét és szeretetét, mely az emberi továbbélés és a halandói felemelkedés isteni tervének kivitelezésében megnyilvánul.

30:4.34 (344.2) E beszámoló, együtt mindazzal, amit már kinyilatkoztattunk nektek és amit még megismerhettek a saját világotokra vonatkozó közlések kapcsán, a felemelkedő halandó létpályájának egyfajta vázlatos ismertetését alkotja. A történet a különböző felsőbb-világegyetemekben más és más, azonban ez az ismertetés felvillantja a halandói fejlődés átlagos tervét, ahogyan az a Nebadon helyi világegyetemben és a nagy világegyetem hetedik szelvényében, az Orvonton felsőbb-világegyetemben érvényesül.

30:4.35 (344.3) [Ennek az írásnak az összeállítását egy uverszai Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

31. írás

A végleges testületek

31:0.1 (345.1) A HALANDÓI Véglegesrendűek Testülete jelenti az idő felemelkedő, Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandóinak jelenleg ismert végső célját. De más csoportok is tartoznak e testülethez. Az elsődleges végleges rendű testületet a következők alkotják:

31:0.2 (345.2) 1. A Havona honosai.

31:0.3 (345.3) 2. Gravitációs Hírvivők.

31:0.4 (345.4) 3. Megdicsőült halandók.

31:0.5 (345.5) 4. Befogadott szeráfok.

31:0.6 (345.6) 5. Megdicsőült Anyagi Fiak.

31:0.7 (345.7) 6. Megdicsőült köztes teremtmények.

31:0.8 (345.8) A megdicsőült lények e hat csoportja alkotja ezt az örökkévaló beteljesülést elért különleges testületet. Úgy gondoljuk, hogy ismerjük a jövőbeli munkájukat, de biztosat nem tudunk. Míg a Halandói Végleges Testületet a Paradicsomon mozgósítják, és bár ők jelenleg is igen széles körben segédkeznek a tér világegyetemei számára és gondoskodnak a fényben és életben megállapodott világokról, addig a jövőbeli céljuk szükségképpen a külső tér éppen szerveződő világegyetemeiben való segédkezés. Legalábbis az Uverszán ez a vélekedés.

31:0.9 (345.9) A testület a tér világi munkaközösségeinek megfelelően szerveződik és hasznosítja a hosszú és eseménydús felemelkedői létpálya alatt megszerzett társulási tapasztalatokat. A testületbe felvett minden felemelkedő teremtmény egyenlő megítélés alá esik, de e magas szintű egyenlőségi elv semmilyen mértékben nem érvényteleníti az egyediséget és nem rombolja a személyazonosságot. Egy végleges rendű lénnel érintkezve azonnal meg tudjuk állapítani, hogy ő vajon egy felemelkedő halandó, egy Havona-

honos, egy befogadott szeráf, egy köztes teremtmény vagy egy Anyagi Fiú.

31:0.10 (345.10) A jelen világegyetemi korszakban a véglegesrendűek visszatérnek szolgálatra az idő világegyetemeibe. Feladatuk, hogy a különböző felsőbb-világegyetemekben szolgáljanak és az eredeti felsőbb-világegyetemükbe mindaddig ne térjenek vissza, amíg mind a hat másik óriási teremtesösszességben nem szolgáltak. Így ragadják meg a Legfelsőbb Lény hétszeres fogalmát.

31:0.11 (345.11) A halandói véglegesrendűeknek egy vagy több egysége folyamatosan szolgálatban van az Urantián. Nincs a világegyetemi szolgálatnak olyan területe, melyre ne rendelnek ki őket; működésük általános és váltásban egyenlő időszakokra küldik ki őket meghatározott és szabad szolgálatra.

31:0.12 (345.12) E különleges csoport jövőbeli szerveződésének természetére vonatkozóan nincs elképzelésünk, de a végleges rendű lények csoportja jelenleg teljesen önkormányzati elven működik. Maguk választják maguk közül az állandó, az időszakos és a küldetésbeli vezetőiket és igazgatóikat. Semmiféle külső befolyás nem jelenhet meg a szabályozási gyakorlatukban, és hűségesküt is csak a paradicsomi Háromságnak tesznek.

31:0.13 (346.1) A végleges rendű lények telephelyeket a Paradicsomon, a felsőbb-világegyetemekben, a helyi világegyetemekben és minden nagyobb igazgatási egység központján tartanak fenn. Ők az evolúciós teremtes egy külön rendjét képviselik. Mi közvetlenül nem igazgatjuk vagy ellenőrizzük őket, és ők mégis tökéletesen hűnek és mindig

együttműködőknek bizonyulnak a terveinkben foglaltakkal kapcsolatban. Ők valóban az idő és tér összegyűjtött, kipróbált és igaz lelkei — a világegyetem evolúciós sója — és mindörökre ellenállnak a rossznak és biztonságot jelentenek a bűnnel szemben.

1. A Havona honosai

31:1.1 (346.2) A központi világegyetem zárandok-felkészítő tanhelyein tanítóként szolgáló Havona-honosok közül sokan erősen kötődnek a felemelkedő halandókhoz és még nagyobb érdeklődést mutatnak a Halandói Véglegesrendűek Testületének jövőbeli munkája és rendeltetése iránt. A Paradicsomon, a testület igazgatási központjában Grandfanda társának felügyelete alatt nyilvántartást vezetnek a Havona-önkéntesekről. Ma a várakozók sorában sok millió Havona-honos található. A közvetlen, isteni teremtség tökéletes lényei nagy segítséget jelentenek a Halandói Végleges Testület számára, és kétségtől még nagyobb segítségére lesznek a távoli jövőben. Ők a tökéletességben és isteni teljességben születettek nézőpontját jelenítik meg. E végleges rendű lények így a tapasztalás által fejlődő létezés mindkét szakaszát magukba foglalják — a tökéletest és a tökéletessé lettet.

31:1.2 (346.3) A Havona honosainak bizonyos tapasztalásbeli fejlődést kell felmutatniuk az evolúciós lényekkel való kapcsolatukon keresztül, mely révén megteremtődik a képesség az Egyetemes Atya szelleme szilánk-adományának befogadására. A Halandói Végleges Rendű Testület állandó tagjai csak olyan lények lehetnek, akik eggyé kapcsolódást éltek meg az Első Forrás és Középpont szellemével, vagy akik

a Gravitációs Hírvivőkhöz hasonlóan eredendően rendelkeznek az Atya Isten szellemével.

31:1.3 (346.4) A központi világegyetem lakói közül minden ezrediket veszik fel a testületbe — ez a véglegesrendűek egysége. A testületet átmeneti szolgálatot ellátó ezerfős egységekből szervezik, mely egységekben 997 felemelkedő teremtmény mellett egy Havona-honos és egy Gravitációs Hírvivő is helyet kap. A végleges rendű lények tehát ilyen egységekben szolgálnak, de a véglegesség-esküt egyenként teszik le. Ennek az eskünek mélyreható következménye és örök jelentősége van. A Havona-honos ugyanilyen esküt tesz és örökre a testület tagjává válik.

31:1.4 (346.5) A Havona-újoncok követik a nekik kijelölt egységet; akárhová megy a csoport, mennek ők is. Látnotok kellene a végleges rendű lények lelkesedését, amikor új munkát kapnak. A Végleges Testületbe való bekerülés lehetősége a legizgalmasabb dolgok közé tartozik a Havonában; e tökéletes fajok számára a végleges rendű lénnyé válás lehetősége a legnagyobb kalandok egyike.

31:1.5 (346.6) A Havona-honosokat ugyanilyen arányban veszik fel a Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testületébe a Vicegeringtonon és a Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testületébe a Paradicsomon. A Havona létpolgárai e három beteljesülést úgy tekintik, mint a fenséges létpályáik legfőbb célját, beleértve a Havonai Véglegesrendűek Testületébe való felvétel lehetőségét is.

2. Gravitációs Hírvivők

31:2.1 (346.7) Ahol és amikor Gravitációs Hírvivők működnek, akkor mindig a végleges rendű lények parancsnokolnak. Minden Gravitációs Hírvivő Grandfanda kizárólagos felügyelete alá tartozik, és kizárólag az elsődleges Végleges Testülethez rendelik ki őket. A végleges rendű lények számára még most is felbecsülhetetlen értékű segítséget jelentenek, és az örökkévaló jövőben is roppant hasznosak lesznek. Az értelmes teremtmények egyetlen más csoportja sem rendelkezik ilyen, az idő és tér meghaladására képes megszemélyesült hírvivői testülettel. Az egyéb végleges rendű testületekhez rendelt, hasonló fajtájú hírvivő-adatrögzítők nem megszemélyesült lények; azok abszonittá lényegültek.

31:2.2 (347.1) A Gravitációs Hírvivők a Diviningtonról származnak, és ők voltaképpen módosított és megszemélyesült Igazítók, de a mi uverszai csoportjaink egyike sem merne vállalkozni e hírvivők bármelyike természetének bemutatására. Tudjuk, hogy nagymértékben személyes lények, isteniek, értelmesek és meghatóan megértők, azonban nem értjük, hogy milyen időtlen eljárással képesek a térben való átkelésre. Láthatólag képesek kivétel nélkül mindenféle energiát, kört, sőt még a gravitációt is igénybe venni. A halandói testületbe tartozó végleges rendű lények nem képesek legyőzni az időt és teret, azonban társulnak velük és az irányításuk alá tartoznak erre képes, majdnem végtelen szellemszemélyiségek. A Gravitációs Hírvivőket mi ugyan személyiségnek tekintjük, de a valóságban ők felsőbb-szellemi lények, korlátlan és határtalan személyiségek. A Független Hírvivőkhöz képest egy teljesen külön személyiségrendet alkotnak.

31:2.3 (347.2) A Gravitációs Hírvivők korlátlan számban csatlakozhatnak valamely végleges rendű lényekből álló egységhez, de a Halandói Végleges Testületbe csak egyetlen hírvivőt, a vezetőjüket veszik fel. E vezető azonban az állandó kíséretéül választhatja 999 hírvivő társát, és amikor úgy alakul, korlátlan számban segítségül hívhatja a rendjének tartalékosait.

31:2.4 (347.3) A Gravitációs Hírvivők és a megdicsőült halandói véglegesrendűek megható és mély ragaszkodást mutatnak egymás iránt; sok a közös bennük: az egyik az Egyetemes Atya részének közvetlen megszemélyesülése, a másik pedig ugyanezen Egyetemes Atya szilánkjával, a szellemlényegű Gondolatigazítóval egygyé kapcsolódott továbbélő halhatatlan lélekben létező teremtményi személyiség.

3. Megdicsőült halandók

31:3.1 (347.4) A felemelkedő, Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandók alkotják az elsődleges Végleges Testület zömét. A befogadott és megdicsőült szeráfokkal együtt rendszerint 990-en vannak minden egyes végleges rendű egységben. A halandók és angyalok aránya a csoportokban változó, bár a halandóké messze meghaladja az angyalokét. A Havonahonosok, a megdicsőült Anyagi Fiak, a megdicsőült köztes teremtmények, a Gravitációs Hírvivők és az ismeretlen és még hiányzó tag a testületnek csak egy százalékát teszi ki; minden egyes, az ezernyi végleges rendű lényből álló egységben éppen tíz ilyen nem-halandói és nem-szeráfi személyiség számára van hely.

31:3.2 (347.5) Mi uverszaiak nem ismerjük az idő felemelkedő halandóinak „véglegességi beteljesülését”. Jelenleg a

Paradicsomon lakoznak és átmenetileg a Fény és Élet Testületében szolgálnak, de ilyen roppant hosszú felemelkedési felkészítő tanfolyam és hosszas világegyetemi képzés vár rájuk ahhoz, hogy képessé váljanak még nagyobb bizalmi megmérettetésekre és még felelősségteljesebb szolgálatokra.

31:3.3 (347.6) Függetlenül attól, hogy e felemelkedő halandók már elérték a Paradicsomot, felvették a Végleges Testületbe, és nagy számban visszaküldettek abból a célból, hogy részt vegyenek a helyi világegyetemek igazgatásában és hogy segítsenek a felsőbb-világegyetemi ügyek vitelében — tehát e nyilvánvaló beteljesülés ellenére, azért még mindig ott van az a jelentős tény, hogy még mindig csak hatodik szintű szellemekként vannak besorolva. Kétségtelenül van még egy lépés a Halandói Végleges Testületbe tartozók létpályáján. Ez a lépés természetét nem ismerjük, de három tény felismertünk, és itt hívjuk fel a figyelmet ezekre:

31:3.4 (348.1) 1. A feljegyzésekből tudjuk, hogy a halandók első szintű szellemek a kisövezeti tartózkodásuk alatt, és a második szintet akkor érik el, amikor átkerülnek a nagyövezetbe, a harmadikat pedig akkor, amikor a felsőbb-világegyetem központi felkészülési világaira eljutnak. A halandók negyedik szintű vagy végzős szellemekké azután válnak, hogy elérik a hatodik Havona-kört és ötödik szintű szellemmé akkor lesznek, amikor megtalálják az Egyetemes Atyát. Azután érik el a szellemlét hatodik szintjét, hogy leteszik azon esküjüket, mely révén mindörökre felvétetnek a Halandói Végleges Testület örökkévalósági feladatára.

31:3.5 (348.2) Megfigyeltük, hogy a szellemi besorolást vagy megjelölést az egyik világegyetemi szolgálati területről egy

másik világegyetemi szolgálati területre vagy az egyik világegyetemből egy másik világegyetembe való tényleges előrelépés határozza meg; és gyanítjuk, hogy a Halandói Végleges Testület részére a hetedik szintű szellemi rang adományozására a mind ez idáig fel nem jegyzett és ki nem nyilatkoztatott szférákon való örök szolgálati megbízással és a Legfelsőbb Isten elérésével egyidejűleg fog sor kerülni. De a pusztá feltételezéseken túl e dolgokról valóban nem tudunk nálatok többet; a halandói létpályára vonatkozó ismereteink nem terjednek túl a jelenlegi paradicsomi beteljesülésen.

31:3.6 (348.3) 2. A halandói véglegesrendűek teljesen eleget tettek az idők azon parancsának, hogy „Légy tökéletes”; felemelkedve végigjárták a halandói fejlődés egyetemes útját; megtalálták Istent, és annak rendje és módja szerint felvették őket a Végleges Testületbe. E lények elérték a szellemi fejlődés jelenlegi határát, de nem érték el a megvalósítható szellemi besorolás véglegességét. Elérték a teremtményi tökéletesség jelenlegi határát, de nem érték el a teremtményi szolgálat véglegességét. Megtapasztalták az Istenség-imádat teljességét, de nem tapasztalták meg a tapasztalás útján való Istenség-elérés véglegességét.

31:3.7 (348.4) 3. A Paradicsomi Végleges Testület megdicsőült halandói olyan felemelkedő lények, akik az értelmes létezésbeli lehető legteljesebb élet ténylegességének és felfogásának minden lépésével kapcsolatos tapasztalásbeli tudás birtokában vannak, míg a legalsó anyagi világoktól a Paradicsom szellemi magasságaiig tartó felemelkedés ideje alatt a továbbélő teremtményeket felkészítették azon képességeik korlátaira, melyek mindazon isteni elvek

alkalmazásának minden részletével összefüggésben megnyilvánulnak, mely elveket az idő és tér világegyetemi teremtségösszességének pártatlan és hatékony, valamint irgalmas és türelmes igazgatásában alkalmaznak.

31:3.8 (348.5) Úgy véljük, hogy az emberi lények jogosan oszthatják a véleményünket, és hogy ti velünk együtt szabadon állhattok elő elméletekkel a Paradicsomi Végleges Testület végső beteljesülésének rejtélye kapcsán. Számunkra nyilvánvaló, hogy a tökéletessé lett evolúciós teremtmények jelenlegi feladatai a világegyetemi megértés és felsőbb-világegyetemi igazgatás tárgykörében elvégzett alapképzés utáni továbbképzések jellegét tükrözik; és mi mind azt kérdezzük, hogy „Miért is fordítanak az Istenek annyi gondot arra, hogy a túlélő halandókat ilyen alaposan felkészítsék a világegyetem-irányítás módszerére?”

4. Befogadott szeráfok

31:4.1 (348.6) A halandók hűségese szeráfi oltalmazói közül soknak engedik meg, hogy az emberi védenccel együtt járják végig a felemelkedési létpályát, és ezen őrangyalok közül sokan, miután az Atyával eggyé kapcsolódást értek el, egykori védenccel együtt teszik le az örökkévalóság végleges rendűi esküjét és mindörökre elfogadják a halandó eredetű társaik rendeltetését. Azok az angyalok, akik a halandó lények felemelkedési tapasztalásain átmennek, osztozhatnak az emberi természet rendeltetésének beteljesülésében; éppúgy és örökre bekerülhetnek a Végleges Testületbe. A befogadott és megdicsőült szeráfokat nagy számban rendelik különböző nem-halandói végleges rendű testületekhez.

5. Megdicsőült Anyagi Fiak

31:5.1 (349.1) Az idő és tér világegyetemeiben van egy olyan intézkedés, melynek értelmében a helyi csillagrendszerek ádámi létpolgárai, amennyiben hosszú időt töltöttek bolygói feladatok teljesítésével, kérvényezhetik, hogy mentsék fel őket az állandó létpolgársági besorolásukból. Amennyiben a kérelmüket elfogadják, csatlakoznak a felemelkedő zárándokokhoz a világegyetemi központokon és innen haladnak tovább a Paradicsomra és a Végleges Testületbe.

31:5.2 (349.2) Amikor egy fejlett evolúciós világ eléri a fény és élet korának érett korszakait, akkor az Anyagi Fiak, vagyis a Bolygó Ádámja és Évája dönthet úgy, hogy emberré lényegül, Igazítót fogad be, és elindul a Halandói Véglegesrendűek Testületébe vezető világegyetemi felemelkedés evolúciós pályáján. Ezen Anyagi Fiak némelyike részlegesen sikertelen volt vagy gyakorlati értelemben megbukott az élőlénytani fejlődés gyorsítása érdekében végzett küldetésen, miként Ádám az Urantián; és ekkor arra kényszerülnek, hogy elvégezzék a teremtetésrész népeinek természetes tanfolyamát, Igazítót fogadjanak be, menjenek át a halálon, és hit révén fejlődjenek a felemelkedési rendszerben, majd pedig elérjék a Paradicsomot és a Végleges Testületet.

31:5.3 (349.3) Ezen Anyagi Fiak sok végleges rendű egységből hiányoznak. A jelenlétük a magas szintű szolgálat lehetőségeinek széles körét biztosítja az ilyen csoport számára, és a csoport mindig a vezetőjének választja őket. Ha az édeni pár mindkét tagja ugyanahhoz a csoporthoz kerül, akkor rendszerint megengedik nekik, hogy közösen, egy személyiségként működjenek. E felemelkedő párok sokkal

sikeresebbek a háromságivá válás kalandjában, mint a felemelkedő halandók.

6. Megdicsőült köztes teremtmények

^{31:6.1 (349.4)} Sok bolygón a köztes teremtményeket nagy számban hozzák létre, ám ritkán maradnak a szülőbolygójukon azt követően, hogy az megállapodott a fényben és életben. Ekkor, vagy nem sokkal ezt követően, kiemelik őket az állandó létpolgársági besorolásból és megkezdik a Paradicsomra tartó felemelkedésüket, melynek során az idő és tér halandóival együtt mennek át a morontia világokon, a felsőbb-világegyetemen és a Havonán.

^{31:6.2 (349.5)} A különböző világegyetemekből származó köztes teremtmények eredetüket és természetüket tekintve igen eltérők, de mindnek a rendeltetése, hogy egyik vagy másik paradicsomi végleges testületbe bekerüljenek. A másodfajú közteslények végül mind Igazítóval való eggyé kapcsolódást élnek meg és felvétetnek a halandói testületbe. Sok végleges rendű egységnek van egy ilyen megdicsőült lénye a csoportban.

7. A Fény Örömhírhózái

^{31:7.1 (349.6)} Jelenleg minden végleges rendű egységnek 999 esküt tett besorolású személyisége, állandó tagja van. Az üres helyet bármely egyedi küldetésen a kirendelt Fény Örömhírhózáinak vezetője foglalja el. De ezek a lények csak átmeneti tagjai a testületnek.

^{31:7.2 (349.7)} Bármelyik végleges rendű testület szolgálatára kijelölt mennyei személyiség a Fény Örömhírhózója tisztségébe kerül. E lények nem teszik le a véglegesrendűek esküjét, és bár részét

képezik a testületi szervezetnek, a megbízatásuk nem állandó. E csoportban lehetnek Független Hírvivők, szupernáfok, szekonáfok, paradicsomi létpolgárok vagy azok háromságot elért leszármazottai — bármely lény, melyre az átmeneti végleges-besorolásbeli feladat teljesítésében szükség van. Hogy ezek a lények csatlakoznak-e a testülethez az örökkévalósági küldetésre, azt nem tudjuk. A feladat teljesítésével a Fény ezen Örömhírhozói újból visszakerülnek a korábbi besorolásukba.

31:7.3 (350.1) A Halandói Végleges Testületnek a jelenlegi felállás szerint éppen hat állandó tagságú osztálya van. A végleges rendű lények, amint az várható, sokat gondolkodnak a jövőbeli munkatársaik személyazonosságán, de igen kicsi az egyetértés közöttük.

31:7.4 (350.2) Mi, uverszaiak, gyakran elmélkedünk a végleges rendű lények hetedik csoportjának mibenlétén. Sokféle ötletünk van, melyek között ott van a Paradicsomon, a Vicegeringtonon és a belső Havona-körön gyülekező, számos, háromságot elért csoport testületei némelyikének esetleges kijelölése is. Még azt is gyanítjuk, hogy a Végleges Testületnek megengedik, hogy háromságivá alakítsa a segítőinek jelentős részét a világegyetem-igazgatási munkában, amennyiben a jelenleg kialakulóban lévő világegyetekek szolgálatára rendelik őket.

31:7.5 (350.3) Egyikünk véleménye szerint a testület ezen üres helyét a jövőbeli szolgálat tárgyát képező új világegyetemből származó valamely lényfajta fogja betölteni; egy másikunk arra hajlik, hogy e helyet egy eddig még meg nem teremtet, meg nem lényegített vagy háromságivá még nem tett paradicsomi

személyiség fogja elfoglalni. De a legvalószínűbb az, hogy meg kell várunk, amíg a végleges rendű lények eljutnak a szellemfejlődés hetedik szintjére, és biztosat csak ekkor tudunk majd.

8. A Tapasztalattól Függetlenül Létezők

31:8.1 (350.4) A tökéletessé lett halandóknak végleges rendű lényként a Paradicsomon szerzett tapasztalatai részben abból az erőfeszítésből származnak, hogy megértsék a Paradicsom ezernél is több felsőbb-létpolgári tapasztalás-meghaladó csoportjának, az abszonit sajátságokkal rendelkező meglényegített lényeknek a természetét és működését. E felsőbb-személyiségekkel alkotott társulásaikban a felemelkedő, végleges rendű lények nagy segítséget kapnak azon tapasztalás-meghaladó segédkezők számos rendje által nyújtott hasznos útmutatásból, akiknek az a feladatuk, hogy a kifejlődött, végleges rendű lényeket bemutassák az új paradicsomi testvéreiknek. A Tapasztalattól Függetlenül Létezők egész rendje a Paradicsom nyugati részén él egy hatalmas területen, melyet kizárólag ők foglalnak el.

31:8.2 (350.5) A Tapasztalattól Függetlenül Létezők bemutatásakor nemcsak az emberi felfogóképesség korlátoz bennünket, hanem a paradicsomi személyiségekre vonatkozó beszámolóink tartalmát szabályozó utasításban foglaltak is. E lényeknek semmi közük sincs a halandók Havonába való felemelkedéséhez. A paradicsomi Tapasztalattól Függetlenül Létezők hatalmas seregének semmi köze sincs sem a Havonának, sem a hét felsőbb-világegyetemnek a dolgaihoz, lévén, hogy csakis a világmindenség ügyeinek felsőbb szintű vitelével foglalkoznak.

31:8.3 (350.6) Ti, mint teremtmények, képesek vagytok felfogni a Teremtőt, de aligha vagytok képesek megérteni, hogy létezik az értelmes lényeknek egy óriási és sokszínű halmaza, akik sem nem Teremtők, sem pedig teremtmények. E Tapasztalattól Függetlenül Létezők nem teremtenek lényeket, és őket sem teremtették soha. Az eredetükről szólva, annak érdekében, hogy új fogalom — egy önkényesen választott és értelmetlen megjelölés — alkalmazását elkerüljük, úgy tartjuk a legjobbnak, ha azt mondjuk, hogy a Tapasztalattól Függetlenül Létezők egyszerűen csak meglényegülnek. Az Istenségi Abszolútnak talán sok köze lehetett a származásukhoz és talán szerepe van a beteljesülésükben is, azonban e különleges lények felett az Istenségi Abszolút jelenleg nem gyakorol uralmat. A Végleges Isten felügyeli őket, és a jelenlegi paradicsomi ottlétüket minden tekintetben a Háromság felügyeli és irányítja.

31:8.4 (351.1) Bár minden, a Paradicsomot elért halandó gyakran úgy barátkozik a Tapasztalattól Függetlenül Létezőkkel, mint a paradicsomi létpolgárokkal, mégis úgy alakul, hogy az ember első komoly találkozására egy Tapasztalattól Függetlenül Létezővel azon eseménydús alkalommal kerül sor, amikor a halandó felemelkedő egy új végleges rendű csoport tagjaként a végleges rendű lények fogadókörében állva leteszi az örökkévalósági Háromság-esküt, mely eseményt a Tapasztalattól Függetlenül Létezők vezetője, a Világmindenség Építészeinek elnöklő feje vezet le.

9. A Világmindenség Építészei

31:9.1 (351.2) A Világmindenség Építészei a paradicsomi Tapasztalattól Függetlenül Létezők irányító testületét alkotják.

Ezen irányító testület 28.011 tökéletes elmével, kiváló szellemmel és felséges abszonit-lénnyel rendelkező személyiségből áll. E nagyszerű csoport elnöki tisztviselője, a rangidős Főépítész az összehangoltságért felelős irányítója az összes, Istenség-szint alatti paradicsomi értelemnek.

31:9.2 (351.3) E beszámolók elkészítését elrendelő parancs tizenhatodik korlátozó rendelkezése szerint: „Ha szükséges, akkor a Világmindenség Építészeinek és társaiknak a létezése felfedhető, azonban az eredetük, a természetük és a beteljesülésük nem nyilatkoztatható ki teljesen.” Arról azonban mégis tájékoztathatunk benneteket, hogy e Főépítészek az abszonit hét szintjén léteznek. E hét csoport a következőképpen adható meg:

31:9.3 (351.4) 1. A Paradicsom-szint. Kizárólag a rangidős vagy először meglényegített Építész működik az abszonit legfelső szintjén. E végleges személyiség — aki nem Teremtő és nem teremtmény — az örökkévalóság hajnalán lényegült meg és most a Paradicsom és annak huszonegy, kapcsolódó tevékenységet folytató világa kiváló szervezőjeként működik.

31:9.4 (351.5) 2. A Havona-szint. A második Építész meglényegülése három tökéletes tervezőt és abszonit intézőt jelentett, és ők mindig is a központi világegyetem egymilliárd tökéletes szférája összehangolásának szentelték magukat. A paradicsomi hagyományok szerint e három Építész, az előttük meglényegült rangidős Építész tanácsával, hozzájárult a Havona tervezéséhez, de ezt igazán nem tudhatjuk.

31:9.5 (351.6) 3. A Felsőbb-világegyetemi szint. A harmadik abszonit szinthez tartozik a hét felsőbb-világegyetem hét

Főépítésze, akik jelenleg, csoportként, nagyjából egyenlő időket töltenek a Hét Tökéletes Szellem társaságában a Paradicsomon és a Hét Legfőbb Végrehajtóval a Végtelen Szellem hét különleges világán. Ők a nagy világegyetem legfelsőbb összehangolói.

31:9.6 (351.7) 4. Az Első Térszint. E csoportot hetven Építész alkotja, és sejtésünk szerint közülük van a külső tér első világegyetemének végleges terveihez, mely világegyetem kialakulása már folyik a jelenlegi hét felsőbb-világegyetem határain túl.

31:9.7 (351.8) 5. A Második Térszint. Az Építészek ezen ötödik testülete 490 tagot számlál, és megint csak gyanítjuk, hogy közülük van a külső tér második világegyeteméhez, ahol a fizikusaink már egyértelmű energiamozgásokat figyeltek meg.

31:9.8 (352.1) 6. A Harmadik Térszint. A Főépítészek hatodik csoportja 3430 tagú, és hasonlóképpen gyanítjuk, hogy ők a külső tér harmadik világegyetemének nagyszabású tervein dolgoznak.

31:9.9 (352.2) 7. A Negyedik Térszint. Ezen utolsó és legnagyobb testület 24.010 Főépítészből áll, és amennyiben az előbbi sejtéseink helytállóak, úgy e testület áll kapcsolatban a külső tér egyre nagyobb kiterjedésű világegyetemei közül a negyedikkel és egyben utolsóval.

31:9.10 (352.3) A Főépítészek e hét csoportjába összesen 28.011 világegyetemi tervező tartozik. Az egyik paradicsomi hagyomány szerint a messzi örökkévalóságban megpróbálkoztak a 28.012. Főépítész meglényegítésével,

azonban állítólag e lény nem lényegült abszonittá, személyiségét az Egyetemes Abszolút vonta magához. Meglehet, hogy a Főépítések felemelkedő rendjei a 28.011. Építészen elérték az abszonit jelleg határát, és a 28.012. kísérlet talán már az Abszolút jelenlétének matematikai szintjét érintette. Más szóval a 28.012. meglényegülési szinten az abszonit jelleg egyenlővé lett az Egyetemes szinttel és elérte az Abszolút értékét.

31:9.11 (352.4) A működési szerveződést tekintve a Havona három felügyelő Építésze kiegészítő segédként működik az önálló paradicsomi Építész mellett. A felsőbb-világegyetemek hét Építésze a Havona három felügyelőjének összehangolójaként tevékenykedik. Az első külső térszint világegyetemeinek hetven tervezője jelenleg kiegészítő segédként szolgál a hét felsőbb-világegyetem hét Építésze mellett.

31:9.12 (352.5) A Világmindenség Építészei rendelkezésére segédek és segítők számos csoportja áll, beleértve az erőszervezők két hatalmas rendjét, a meglényegült elsőrendű tapasztalás-meghaladókat és a tapasztalás-meghaladó társakat. E Fő-erőszervezők nem keverendők össze az erőtér-irányítókkal, akik a nagy világegyetemhez tartoznak.

31:9.13 (352.6) Az idő és örökkévalóság gyermekeinek egyesüléséből származó összes lény, mint a végleges rendű lények és a paradicsomi létpolgárok háromságot-elért leszármazottai is, a Főépítések védenecivé válnak. De az összes egyéb olyan teremtmény vagy entitás közül, amelyekről mint a jelenleg megszervezett világegyetekben működőkről tettünk kinyilatkoztatást, csak a Független Hírvivők és az Ihletett Háromsági Szellemek tartanak fenn szerves kapcsolatot a

Tapasztalattól Függetlenül Létezőkkel és a Világmindenség Építészeivel.

31:9.14 (352.7) A Főépítések szakmai jóváhagyásukat adják ahhoz, hogy a Teremtő Fiak igénybe vehessék a kijelölt térrészeket a helyi világegyetemük megszervezése céljából. Igen szoros kapcsolat van a Főépítések és a paradicsomi Teremtő Fiak között, és bár e viszonyt a jelen kinyilatkoztatás keretében nem mutatjuk be, már tájékoztattunk benneteket az Építések és a nagy-világegyetemi Legfelsőbb Teremtők társulásáról az első tapasztalás által fejlődő Háromságban. E két csoport a kifejlődő és tapasztaló Legfelsőbb Lénnel együtt alkotja a tapasztalás-meghaladó értékek és világmindenségi jelentéstartalmak Háromsági Véglegesét.

10. A végső kaland

31:10.1 (352.8) A rangidős Főépítész felügyeletet gyakorol a hét Végleges Testület felett, melyek a következők:

31:10.2 (352.9) 1. A Halandói Véglegesrendűek Testülete.

31:10.3 (352.10) 2. A Paradicsomi Véglegesrendűek Testülete.

31:10.4 (352.11) 3. A Háromságot elért Véglegesrendűek Testülete.

31:10.5 (353.1) 4. A Háromságot elért Együttes Véglegesrendűek Testülete.

31:10.6 (353.2) 5. A Havonai Véglegesrendűek Testülete.

31:10.7 (353.3) 6. A Tapasztalás-meghaladó Véglegesrendűek Testülete.

31:10.8 (353.4) 7. A Beteljesülés Ki-nem-nyilatkoztatott Fiainak Testülete.

31:10.9 (353.5) E beteljesülés-testületek mindegyikének van egy elnöklő feje, és heten alkotják a Paradicsomi Beteljesülés Legfelsőbb Tanácsát; és a jelen világegyetemi korszakban Grandfanda a vezetője a végleges beteljesülés gyermekeinek világegyetemi feladatait megszabó legfelsőbb testületnek.

31:10.10 (353.6) E hét végleges rendű testület összeállása jelzi azon megnyilvánulási lehetőségek, személyiségek, elmék, abszonitok és tapasztalásban kibontakozó ténylegességek valóság-mozgósítását, melyek valószínűleg túlmutatnak még a Legfelsőbb Lény jövőbeli világmindenségi szerepkörein is. E hét végleges rendű testület feltehetőleg a Végleges Háromság ama jelenlegi tevékenységét jelzi, mely a véges és az abszonit térerőinek az összegyűjtésére irányul abból a célból, hogy felkészüljön a külső tér világegyetemeiben végbemenő felfoghatatlan eseményekre. Ilyen mozgósításra csaknem az örökkévalóság óta eddig még sohasem került sor, amikor is a paradicsomi Háromság hasonlóképpen mozgósította a Paradicsom és a Havona akkor már létező személyiségeit és megbízta őket az idő és tér megtervezett hét felsőbb-világegyetemének igazgatói és vezetői feladataival. A hét végleges rendű testület jelenti a nagy világegyetem isteniségi választ a jövő-örökkévalósági tevékenységeket mutató külső világegyetemekben meglévő kialakulatlan megnyilvánulási lehetőségek majdani igényeire.

31:10.11 (353.7) Bátorkodunk előrevetíteni a lakott világok alkotta eljövendő és nagyobb külső világegyetemeket, a nagyszerű és különleges lények új rendjei által benépesített új szférákat, a

véglegességében fenséges anyagi világegyetemet, egy olyan hatalmas teremtsérsézt, melyből pusztán egyetlen fontos részlet hiányzik — a felemelkedői létezés világegyetemi életében megszerzett tényleges véges tapasztalás jelenléte. Egy ilyen világegyetem rettentő sok tapasztalási jellegű hátránnyal fog létrejönni: nem lesz lehetősége részt venni a Mindenható Legfelsőbb evolúciójában. E külső világegyetek mind élvezni fogják a Legfelsőbb Lény páratlan segédkezését és fenséges felügyeletét, de éppen az ő tevékeny jelenlétének ténye az, ami eleve kizárja részvételüket a Legfelsőbb Istenség ténylegessé alakításában.

31:10.12 (353.8) A jelen világegyetemi korszakban a nagy világegyetem fejlődő személyiségei sok nehézségtől szenvednek a Legfelsőbb Isten fennhatóságának tökéletlen megjelenése következtében, de mi mindannyian osztozunk az ő kifejlődésének különleges tapasztalásában. Mi őbenne fejlődünk és ő mibennünk fejlődik. Valamikor az örökkévaló jövőben a Legfelsőbb Istenség evolúciója már a világegyetemi történelem kész tényévé lesz, és e csodálatos tapasztalásban való részvétel lehetősége ekkorra már hiányozni fog a mindenségrendi cselekvés színpadáról.

31:10.13 (353.9) De közülünk azok, akik a világegyetem ifjúkorában megszerezték e különleges tapasztalást, a jövő teljes örökkévalósága alatt meg fogják őrizni azt. Sokan közülünk úgy gondolják, hogy ez lehet a Végleges Testület felemelkedő és tökéletessé lett halandóiból fokozatosan összegyűlő tartalékos állomány küldetése, mely küldetést a másik hat most feltöltődő testülettel együtt fogják végrehajtani, együtt fogják segíteni e külső világegyetemeket az erőfeszítéseikben, hogy

ellensúlyozzák az abból fakadó tapasztalásbeli fogyatékoságaikat, hogy nem vettek részt a Legfelsőbb Lény téridő evolúciójában.

31:10.14 (353.10) E fogyatékoságok elkerülhetetlenül fennállnak a világegyetemi létezés minden szintjén. A jelen világegyetemi korszakban mi, a szellemi létezés felsőbb szintjein állók leereszkedünk az evolúciós világegyetemek segítése céljából és azért, hogy segédkezzünk a felemelkedő halandóknak, s így próbáljuk kárpótolni őket a felsőbb szellemi tapasztalás valóságaiban fennálló fogyatékoságaikért.

31:10.15 (354.1) De annak ellenére, hogy valójában semmit sem tudunk a Világmindenség Építészeinek a külső teremtrészekre vonatkozó terveiről, azért három dologban biztosak vagyunk:

31:10.16 (354.2) 1. Egy hatalmas és új világegyetem-rendszer fokozatos szerveződése zajlik a külső tér területein. Fizikai teremtrészek új rendjei, világegyetemektől hemzsegő roppant nagy és mérhetetlen körök vannak a benépesített és szervezett teremtrészek jelenlegi határain messze túl, melyek éppenséggel a távcsöveitekkel is láthatók. E külső teremtrészek jelenleg teljesen fizikai jellegűek; nyilvánvalóan lakatlanok és úgy tűnik, hogy a teremtményi igazgatástól is mentesek.

31:10.17 (354.3) 2. Korszakok hosszú során folytatódik az idő és tér tökéletessé lett és felemelkedő lényeknek megmagyarázhatatlan és teljesen rejtélyes paradicsomi mozgósítása, melyre a hat másik végleges rendű testülettel együtt kerül sor.

31:10.18 (354.4) 3. E folyamatokkal egyidejűleg az Istenség Legfelsőbb Személye az óriási teremtesösszességek mindenható uraként nyer hatalmat.

31:10.19 (354.5) Amint e hármas fejlődést szemléljük, mely magába foglal teremtményeket, világegyetemeket és magába foglalja az Istenséget, vajon érhet-e bennünket bíráló azért, mert azzal számolunk, hogy valami új és eddig még ki nem nyilatkoztatott dolog közelít a végkifejlethez a világmindenségben? Vajon nem természetes dolog-e, hogy a fizikai világegyetemeknek az eddig ismeretlen léptékű korszakos mozgósítását és szervezését, valamint a Legfelsőbb Lény személyiségének megszületését kapcsolatba hozzuk az idő halandóinak az isteni tökéletességre való felhozatalának rendkívüli tervével és azzal, hogy ezt követően a Paradicsomon felvétetnek a Végleges Testületbe — ahol olyan feladatot kapnak és olyan beteljesülés vár rájuk, melyet világegyetemi rejtély fed? Az egész Uversza egyre inkább hisz abban, hogy a gyülekező Végleges Testületek a külső tér világegyetemeiben való szolgálatra rendeltettek, ahol már most is képesek vagyunk azonosítani legalább hetvenezer anyagalmaz sűrűsödési folyamatát, melyek mindegyike nagyobb, mint a jelenlegi felsőbb-világegyetemek bármelyike.

31:10.20 (354.6) Az evolúciós halandók a tér világain megszületnek, átkelnek a morontia világokon, felemelkednek a szellem-világegyetemekbe, beutazzák a Havona-szférákat, megtalálják Istent, elérik a Paradicsomot és felvétetnek az elsődleges Végleges Testületbe, s ott várakoznak a következő világegyetemi szolgálati beosztásra. Van hat további gyülekező végleges testület is, de Grandfanda, az első halandó

felemelkedő lény az összes végleges rendű lény rendjének paradicsomi főnökeként elnököl. Ahogy e magasztos látványt szemléljük, mindannyian elragadtatva csak azt mondhatjuk: Mily dicsőséges beteljesülése ez az idő állati eredetű gyermekeinek, a tér anyagi fiainak!

31:10.21 (354.7) [Ennek az írásnak az összeállítását egy Isteni Tanácsos és Egy Ismeretlen Nevű és Származású együttesen hitelesítette, akik az ilyen minőségben való működésre az uverszai Nappalok Elődeitől kaptak felhatalmazást.]

31:10.22 (354.8) Az Istenség természetét, a Paradicsom valóságát, a központi világegyetem és a felsőbb-világegyetek szerveződését és tevékenységét, a nagy világegyetem személyiségeit és az evolúciós halandók felsőbb beteljesülését bemutató harmincegy írást egy olyan, huszonnégy orvontoni intézőből álló főbizottság hitelesítette, fogalmazta és angol nyelven szövegezte, mely az uverszai Nappalok Elődei által adott azon utasításnak megfelelően működött, miszerint mindezt a nebadoni Norlatiadekben, a Satania csillagrendszer 606-os világán, az Urantián Kr.u. 1934-ben kell elvégeznünk.

Az Urantia könyv

II rész. A helyi világegyetem

32. írás

A helyi világegyetek kialakulása

32:0.1 (357.1) A HELYI világegyetem a Paradicsom Mihály-rendbe tartozó Teremtő Fiának a keze munkája. A helyi világegyetem száz csillagvilágból áll, melyek mindegyikét lakott világok

száz csillagrendszer alkotja. Minden egyes csillagrendszerben mindent összevetve körülbelül ezer lakott szféra lesz.

32:0.2 (357.2) Az idő és tér világegyetemei mind evolúciósak. A paradicsomi mihályok teremtői terve mindig a helyi világegyetemet alkotó különböző rendű szférákon lakozó sokféle teremtmény fizikai, értelmi és szellemi természete és képességei fokozatos kialakításának és fejlesztésének igénye szerint valósul meg.

32:0.3 (357.3) Az Urantia olyan helyi világegyetemhez tartozik, melynek ura a nebadoni Isten-ember, aki a názáreti Jézus és a szalvingtoni Mihály. Mihálynak e helyi világegyetemre vonatkozó összes tervét teljes egészében jóváhagyta a paradicsomi Háromság még azelőtt, hogy ő a tér legnagyobb kalandjára indult volna.

32:0.4 (357.4) Az Istenfiak ugyan maguk választhatják meg a teremtői tevékenységeik színterét, ám ezen anyagi teremtrészek terveit eredetileg a paradicsomi Világmindenség Építészei vázolták fel és készítették el.

1. A világegyetek fizikai megjelenése

32:1.1 (357.5) A térerő és az elsőfajú energiák alakítása a világegyetemi időket megelőzően a paradicsomi Fő-erőszervezők munkája; azonban a felsőbb-világegyetemi területeken, amikor a kilépő energia válaszolni kezd a helyi vagy egyenes irányú gravitációra, átadják a terepet az adott felsőbb-világegyetem erőter-irányítóinak.

32:1.2 (357.6) Ezen erőter-irányítók egyedül működnek a helyi világegyetemi teremtrész anyag-előtti és térerő-utáni

szakaszaiban. A Teremtő Fiúnak nincs lehetősége megkezdeni a világegyetem-szervezést addig, amíg az erőter-irányítók elegendő mértékben mozgásba nem hozták a térenergiákat ahhoz, hogy megteremtődjön az előtűnő világegyetem anyagi alapja — annak valódi napjai és anyagi szférái.

32:1.3 (357.7) A helyi világegyetek mind hozzávetőleg ugyanazon az energia-potenciálon vannak, bár a fizikai méreteiket tekintve eléggé különböznek és a látható-anyag tartalmuk is időről időre változó. A helyi világegyetem erőter-tartalmát és lehetséges-anyag tartalmát az erőter-irányítók és elődeik átalakító munkája, valamint a Teremtő Fiú tevékenységei és az ő teremtetársa által eredendően meglévő fizikai szabályozó képesség határozza meg.

32:1.4 (358.1) A helyi világegyetem energia-tartalma körülbelül egy-százezred része a felsőbb-világegyetem térerővel való felruházottságának. A Nebadon, a helyi világegyetemek esetében a tömeg-anyagiasulás valamivel kevesebbet tesz ki. Fizikai értelemben a Nebadon mindazokkal a fizikai energiai és anyagi adottságokkal rendelkezik, melyek az Orvonton bármelyik helyi teremtetésrészében is megvannak. A Nebadon világegyetem fejlődési terjeszkedésének útjában álló egyetlen fizikai korlát a térenergia-tartalom, melyet az egyesített világegyetemi működési rend társult erőterei és személyiségei tartanak gravitációs ellenőrzés alatt.

32:1.5 (358.2) Amikor az energia-anyag egy bizonyos tömeg-anyagiasulási szintet elér, egy paradicsomi Teremtő Fiú a Végtelen Szellem egyik Alkotó Leánya kíséretében megjelenik a színen. A Teremtő Fiú megérkezésével egyidejűleg megkezdődik a munka az épített szférán, melyből a

megtervezett helyi világegyetem központi világa lesz. E helyi teremtésrész hosszú időn keresztül fejlődik, napok jutnak állandósult állapotba, bolygók formálódnak és állnak pályára, miközben a csillagvilági és a csillagrendszeri központokként való működésre szánt épített világok teremtésének munkája folytatódik.

2. Világegyetem-szervezés

32:2.1 (358.3) A Teremtő Fiakat a világegyetem-szervezésben megelőzik az erőter-irányítók és a Harmadik Forrástól és Közeppontról származó egyéb lények. A tér így előzőleg már megszervezett energiáiból Mihály, a Teremtő Fiútok létrehozta a Nebadon világegyetem lakott területeit és azóta is gondoskodik azok igazgatásáról. Ebből az előbb-létezett energiából ezen isteni Fiak látható anyagot hoznak létre, élő teremtményeket terveznek, és a Végtelen Szellem világegyetemi jelenlétével együttműködésben a szellemszemélyiségek sokszínű kíséretét teremtik meg.

32:2.2 (358.4) A világegyetem-szervezés előzetes fizikai munkája terén jóval a Teremtő Fiú előtt járó erőter-irányítók és energiaszabályozók később kiváló együttműködésben szolgálnak e Világegyetemi Fiú mellett, örökre együtt szabályozzák az eredetileg általuk szervezett és körökbe terelt energiákat. A Szalvingtonon jelenleg ugyanaz a száz erőter-központ működik, akik együttműködtek a Teremtő Fiútokkal e helyi világegyetem eredeti kialakításában.

32:2.3 (358.5) A Nebadon fizikai teremtésének először befejezett mozzanata a központi világ, a Szalvington épített szférájának és annak segédszféráinak megszervezése volt. Az erőter-

központok és fizikai szabályozók első megmozdulásától az élő kíséretnek a Szalvington befejezett szféráira való megérkezéséig a jelenlegi bolygóidőtkben mérve alig több mint egymilliárd év telt el. A Szalvington megépítését rögtön követte a megtervezett csillagvilágok száz központi világának és a bolygók szabályozására és igazgatására rendelt, megtervezett helyi csillagrendszerek tízezer központi szférájának, valamint azok segédshféráinak megteremtése. Ezen épített világokat arra tervezték, hogy lakóhelyei legyenek fizikai és szellemi személyiségeknek éppúgy, mint a köztes morontia és az átmeneti életszakaszban lévő lényeknek.

32:2.4 (359.1) A Szalvington, a Nebadon központja pontosan a helyi világegyetem energia-tömeg középpontjában helyezkedik el. De a helyi világegyetemetek nem alkot egyetlen csillagászati rendszert, bár annak fizikai középpontjában egy nagy csillagrendszer található.

32:2.5 (359.2) A Szalvington a nebadoni Mihály személyes székhelye, de nem mindig tartózkodik ott. Bár a helyi világegyetemetek zökkenőmentes működése többé már nem teszi szükségessé a Teremtő Fiúnak a központi szférán való állandó jelenlétét, ez azért nem volt így a fizikai szerveződés korai időszakában. Egy Teremtő Fiú nem képes elhagyni a központi világát addig, amíg a terület gravitációs állandósulása végbe nem megy azon keresztül, hogy elégséges energia anyagiasul ahhoz, hogy a különböző körök és rendszerek ellensúlyozni tudják egymást a kölcsönös anyagi vonzás révén.

32:2.6 (359.3) Ekkor a világegyetem fizikai terve elkészült, és a Teremtő Fiú együttműködésben az Alkotó Szellemmel felvázolja az életteremtési tervét; ami után a Végtelen Szellem

képviselője megkezdí a külön alkotó személyiségként való világegyetemi működését. Amint e teremtoí cselekedet megformálódik és kivitelezést nyer, létrejön a Fényes Hajnalcsillag, az azonosság ezen első teremtoí fogalmának és az isteniség eszményképének megszemélyesülése. Ez a világegyetem főigazgatója, a Teremtő Fiú személyes társa, aki minden jellembéli ismervében hozzá hasonló, bár az isteniségi sajátosságaiban határozottan korlátozottabb.

^{32:2.7 (359.4)} Ekkor, a Teremtő Fiú jobbkezének és főigazgatójának megjelenését követően a különféle teremtményeknek egy hatalmas és csodálatos halmaza jön létre. A helyi világegyetem fiainak és leányainak megjelenése a küszöbön áll, és nem sokkal ezután a teremtrész kormányát is létrehozzák, mely a világegyetem legfelsőbb tanácsaitól a csillagvilági atyákig, valamint a helyi csillagrendszerek — ama világok csoportja, melyek rendeltetése, hogy később a saját akarattal rendelkező teremtmények különféle halandó fajainak otthonaiként szolgáljanak — fejedelmeiig terjed; és e világok mindegyikét egy-egy Bolygóherceg uralja.

^{32:2.8 (359.5)} Ezután, amint egy világegyetem ilyenformán teljesen megszerveződött és teljesen benépesült, a Teremtő Fiú hozzáfog az Atya azon javaslatának teljesítéséhez, hogy a saját isteni képükre halandó embert teremtsen.

^{32:2.9 (359.6)} A bolygói lakóhelyek szervezésének folyamata a Nebadonban még mindig tart, mert ez a világegyetem ténylegesen egy fiatal csillaghalmaz az Orvonton csillagok és bolygók alkotta területén. A legutóbbi összeíráskor 3.840.101 lakott bolygó volt a Nebadonban, és a Sataniának, a világotok

helyi csillagrendszerének a felépítése meglehetősen hasonló a többi csillagrendszeréhez.

32:2.10 (359.7) A Satania nem egységes fizikai rendszer, csillagászati egység vagy szerveződés. 619 lakott bolygója több mint ötszáz különböző fizikai rendszerben helyezkedik el. Mindössze öt rendszer rendelkezik kettőnél több lakott bolygóval, s ezek között is csupán egyben van négy lakott bolygó, míg negyvenhat rendszerben található két lakott világ.

32:2.11 (359.8) A lakott világokból álló Satania csillagrendszer igen messze esik az Uverszától és a hetedik felsőbb-világegyetem fizikai vagy csillagászati központjaként működő nagy csillaghalmaztól. A Jerusemtől, a Satania központjától több mint kétszázezer fényévnire helyezkedik el az Orvonton felsőbb-világegyetem fizikai középpontja, mely a Tejút sűrűjének roppant távoli részében van. A Satania a helyi világegyetem szélén található, és a Nebadon is az Orvonton pereméhez közelít. A lakott világok legkülső csillagrendszere és a felsőbb-világegyetem középpontja közötti távolság alig valamivel kevesebb, mint kétszázötvenezer fényév.

32:2.12 (360.1) A Nebadon világegyetem jelenleg az Orvonton felsőbb-világegyetemi körének messzi déli és keleti részén jár. A legközelebbi szomszédos világegyetek: Avalon, Henszelon, Szanszelon, Portalon, Wolvering, Fanoving és Alvoring.

32:2.13 (360.2) De a helyi világegyetem kialakulása hosszú történet. A felsőbb-világegyetemmél foglalkozó írások vezetik fel ezt a tárgykört, melyet a helyi teremtsrészekkel foglalkozó, e részbe tartozók folytatnak, míg a következő részben sorra

kerülő, az Urantia történelmének alakulásáról és a rendeltetéséről szóló írások fejeznek be. Azonban kellőképpen megérthetitek az ilyen helyi teremtsérsz halandóinak rendeltetését pusztán azáltal is, hogy figyelmesen áttanulmányozzátok a Teremtő Fiútok életéről és tanításairól szóló beszámolókat, aki egykor az ember életét élte a halandó húsvér testhez hasonló alakban a ti evolúciós világotokon.

3. Az evolúciós eszme

^{32:3.1 (360.3)} Az egyetlen tökéletesen megállapodott teremtsérsz a Havona, a központi világegyetem, melyet közvetlenül az Egyetemes Atya gondolata és az Örökkévaló Fiú szava alkotott. A Havona öröktől való létezésen alapuló, tökéletes és teljes világegyetem, mely az örökkévaló Istenségek otthonát, a minden dolgok középpontját veszi körül. A hét felsőbbvilágegyetem teremtsérszei végesek, evolúciósok és következetesen fejlődők.

^{32:3.2 (360.4)} Az idő és tér fizikai rendszerei mind evolúciós eredetűek. Mindaddig még csak nem is állandósulnak fizikailag, amíg be nem kapcsolódnak a felsőbbvilágegyetemük állandósult állapotú köreibe. Egy helyi világegyetem sem állapodik meg a fényben és életben, amíg a növekedésre és fejlődésre való fizikai lehetőségeket ki nem merítette, és amíg annak összes lakott világának szellemi helyzete mindörökre nem rendeződik és nem ér el biztonságos egyensúlyt.

^{32:3.3 (360.5)} A központi világegyetemet kivéve a tökéletesség mindenhol fejlődés eredménye. A központi teremtsérszben a rendelkezésünkre áll a tökéletesség mintája, azonban minden

egyéb területnek az adott világok vagy világegyetemek fejlődésére kidolgozott módszerek révén kell elérnie a tökéletességet. Csaknem végtelen változatosság jellemzi a Teremtő Fiak terveit a saját helyi világegyetemük szervezése, fejlesztése, formálása és véglegesítése terén.

32:3.4 (360.6) Az Atya istenség-jelenléte kivételével minden helyi világegyetem bizonyos értelemben a központi vagy mintateremtésrész igazgatási szervezésének másodpéldánya. Bár az Egyetemes Atya személyesen jelen van az állandó tartózkodási helyét képező világegyetemben, ő nem lakozik ama lények elméiben, melyek abból a világegyetemből származnak, mert ő szó szerint a tér és idő halandóinak lelkeinél lakozik. Úgy tűnik, hogy a kiterjedt teremtsrész szellemi ügyeinek igazgatásában és szabályozásában egy végtelenül bölcs ellentételezési elv érvényesül. A központi világegyetemben az Atya, mint olyan személyesen van jelen, de nincs jelen ama tökéletes teremtsrész gyermekeinek elméiben; a tér világegyetemeiben az Atya személyében nincs jelen, mert őt az Egyeduralkodó Fiai képviselik, ugyanakkor ő maga bensőséges formában jelen van a halandó gyermekeinek elméiben, lévén, hogy e teremtmények elméiben lakozó Titkos Nevelők elő-személyes jelenléte szellemi értelemben őt képviseli.

32:3.5 (360.7) A helyi világegyetem központján lakoznak mindazon teremtmény és alkotó személyiségek, akik az Egyetemes Atya személyes jelenlétén kívül egyébként független hatáskört és igazgatási önállóságot képviselnek. A helyi világegyetemben megtalálható a központi világegyetemben létező minden értelmes élőlény és csaknem minden ilyen osztály képviselője, kivéve az Egyetemes Atyát. Bár az Egyetemes Atya

személyesen nincs jelen a helyi világegyetemben, őt személyesen képviseli a Teremtő Fia, az Isten egykori helytartója és a későbbi legfőbb és saját jogán önálló úr.

32:3.6 (361.1) Minél alacsonyabb létfokra megyünk, annál nehezebbé válik a láthatatlan Atya megtalálása a hit nézőpontjából. Az alacsonyabb rendű teremtményeknek — és néha a magasabb rendű személyiségeknek is — nehezükre esik meglátni az Egyetemes Atyát az ő Teremtő Fiaiban. Így aztán még a szellemi megnemesedésük pillanata előtt, mielőtt képessé válnának felismerni Isten személyét, ráunnak a fejlődésre való törekvésre, szellemi kétségek gyötrik őket, összezavarodnak és így elrekesztik magukat az idejük és világegyetemük fokozatos szellemi céljaitól. Elveszítve így a képességet arra, hogy lássák az Atyát, amint a Teremtő Fiút figyelik. Az Atya elérésére irányuló hosszas küzdelmekben, amikor a helyzetben rejlő körülmények eleve lehetetlenné teszik az ő elérését, a legbiztosabb védelem az, hogy kitartóan ragaszkodnak ahhoz az igazság-tényhez, hogy az Atya jelenléte az ő Fiaiban van. Szó szerint és képletesen, szellemi és személyes értelemben, az Atya és a Fiak egyek. Ez pedig tény: aki látott egy Teremtő Fiút, az látta az Atyát.

32:3.7 (361.2) Egy adott világegyetem személyiségeinek állhatatossága és megbízhatósága először kizárólag az Istenséggel való rokonság fokától függ. Amikor a teremtményeredet elegendően eltávolodik az eredeti és isteni Forrásoktól, legyen szó akár az Istenfiakról vagy a Végtelen Szellemhez tartozó segédkező teremtményekről, egyre inkább fennáll a lehetősége az összhanghiánynak, a zavarnak és néha a lázadásnak — a bűnnek.

32:3.8 (361.3) Az Istenség-eredetű tökéletes lényeket kivéve a felsőbb-világegyetemekben minden saját akarátú teremtmény evolúciós természetű, akik alacsony szintről indulnak és mindig felfelé, valójában befelé haladnak. Még a magas rangú szellemi személyiségek is folytatják a felemelkedést az élet ranglétráján azáltal, hogy életről életre és szféráról szférára fokozatosan jutnak előre. Azok esetében, akikkel Titkos Nevelő lakozik, valóban nincs határa az ő szellemi felemelkedésük és világegyetemi előrelépésük lehetőségeinek.

32:3.9 (361.4) Az idő teremtményeinek tökéletessége, amint végre elérik, teljes mértékben megszerzett dolog, egy megkérdőjelezhetetlen személyiségi szerzemény. Míg a kegyelem elemei szabadon vegyíthetők, addig a teremtmény sikerei az egyedi erőfeszítéseinek és a létező környezetre adott ténylegesen élő, személyes válaszainak az eredménye.

32:3.10 (361.5) Az állati evolúciós eredet ténye nem bélyegez meg egyetlen személyiséget sem világegyetemi viszonylatban, mert ez az egyetlen módja, hogy a véges, értelmes, saját akarátú teremtmények két alapfajtája közül az egyik létrejöjjön. A tökéletesség és az örökkévalóság szintjét elérték között annál is inkább tisztelet illeti azokat, akik legalul kezdték és örömmel kapaszkodtak fel az életlétrán, fokról fokra, mert amint eljutnak a dicsőség magaslataira, már olyan személyes tapasztalatot szereztek, mely tényleges tudást foglal magába az élet minden szakaszáról a legalsótól a legfelsőig.

32:3.11 (361.6) Mindebben a Teremtők bölcsessége mutatkozik meg. Könnyű lenne az Egyetemes Atyának minden halandót tökéletes lénnyé tenni, tökéletességet adni nekik az ő isteni szava által. De az megfosztaná őket ama kaland és felkészülés

csodálatos élményétől, mely a hosszú és fokozatos befelé irányuló felkapaszkodással jár, egy olyan élménytől, melyet csakis azok szerezhettek meg, akik elég szerencsések ahhoz, hogy az élő létezést a legelején kezdhetik.

32:3.12 (362.1) A Havonát körülvevő világegyetemekben csak annyi tökéletes teremtmény áll rendelkezésre minta tanító-vezetőként, amennyi az élet evolúciós létráján felfelé haladók igényeinek kielégítéséhez szükséges. Az evolúciós fajtájú személyiség tapasztalás által fejlődő mivolta természetes mindenségrendi kiegészítője a Paradicsom-Havona teremtmények örökké tökéletes mivoltának. A valóságban sem a tökéletes, sem pedig a tökéletessé lett teremtmények nem teljeseek a véges teljesség szempontjából. Azonban a Paradicsom-Havona rendszer öröktől való létezésen alapuló értelemben tökéletes teremtményeinek az evolúciós világegyetemekből felemelkedett, tapasztalásilag tökéletessé lett, végleges rendű lényekkel alkotott kiegészítő jellegű közösségében mindkét fajta megszabadul a saját korlátaitól és így együtt próbálkozhatnak meg eljutni a teremtményi besorolás véglegességének fenséges magasságaiba.

32:3.13 (362.2) E teremtményi folyamatok a hatások és ellenhatások világegyetem-tükröződései a Hétszeres Istenségen belül, ahol a paradicsomi Háromság örökkévaló istenisége egyesül a téridő világegyetemek Legfelsőbb Teremtőinek kifejlődő isteniségével a Legfelsőbb Lény hatalomban ténylegesülő Istenségében, annak révén és azon keresztül.

32:3.14 (362.3) Az istenmód tökéletes teremtmény és az evolúciós úton tökéletessé lett teremtmény egyenlő az istenség-kibontakoztatási lehetőségek mértékét tekintve, azonban

természetükben különböznek. Mindegyikük rá van utalva a többire ahhoz, hogy elérhesse a szolgálat felsőségét. Az evolúciós felsőbb-világegyetemek a felemelkedő létpolgárai számára nyújtandó végső felkészítésben a tökéletes Havonától függenek, azonban a tökéletes központi világegyetemnek is szüksége van a tökéletesedő felsőbb-világegyetemek létezésére, melyek pedig az ő alászálló lakosainak teljes értékű fejlődéséről gondoskodnak.

^{32:3.15 (362.4)} A véges valóság két elsődleges megnyilvánulása, az eredendő tökéletesség és a kifejlődött tökéletesség, legyenek azok személyiségek vagy világegyetemek, mind egymás mellérendeltjei, egymástól függők és egységbe rendeződtek. Mindegyiknek szüksége van a másikra ahhoz, hogy kiteljesíthesse a működését, a szolgálatát és betölthesse a rendeltetését.

4. Isten viszonya a helyi világegyetemhez

^{32:4.1 (362.5)} Ne gondoljátok, hogy mivel az Egyetemes Atya önmagából és az ő hatalmából oly sokat adott át másoknak, attól ő az Istenség-közösség csendestársává vagy tétlen tagjává vált volna. A személyiség-területek és az Igazító-adományozás kivételével ő kétségtelenül a legkevésbé tevékeny a paradicsomi Istenségek között annyiban, hogy Istenség-társainak, a Fiainak és a számos teremtettnak megengedi, hogy oly sokat vállaljanak át az ő örökkévaló céljának eléréséből. A teremtető hármasnak csak annyiban csendestársa ő, hogy soha nem tesz semmi olyat, melyet a mellérendelt vagy alárendelt társai meg tudnak tenni.

32:4.2 (362.6) Isten teljes mértékben megérti minden értelmes teremtmény igényét a működésre és a tapasztalásra, és ennél fogva minden helyzetben, legyen az valamely világegyetem rendeltetésével vagy a teremtményei legszerényebbjének jólétével kapcsolatos, Isten visszalép a cselekvéstől azon teremtmény- és Teremtő-személyiségek kiváló csoportja javára, akik eredendően jelen vannak ő maga és bármely adott világegyetemi helyzet vagy teremtmény között. De ettől a visszavonulástól, a végtelen mellérendeltség e megnyilvánulásától eltekintve az Isten részéről megmutatkozik egyfajta tényleges, szó szerinti és személyes részvétel ezen eseményekben az eleve elrendelt közvetítők és személyiségek révén és rajtuk keresztül. Az Atya mindeme csatornában és ezeken keresztül munkálkodik az ő kiterjedt teremtményösszességének jólétén.

32:4.3 (363.1) Ami a helyi világegyetem szabályozási elveit, gyakorlatát és igazgatását illeti, az Egyetemes Atya az ő Teremtő Fiának személyében cselekszik. Az Istenfiak egymás közötti viszonyába, a Harmadik Forrásból és Közeppontról származó személyiségek csoportos viszonyába, a teremtmények közötti viszonyba, társulásba — mint amilyen az emberi lényeké is, az Egyetemes Atya sohasem avatkozik bele. A Teremtő Fiú törvénye, a Csillagvilági Atyák, a Csillagrendszer Fejedelmek és a Bolygóhercegek határozatai — az arra a világegyetemre elrendelt elvek és eljárások — mindig érvényre jutnak. Nincs hatáskörmegosztás; az isteni hatalom működésében és az isteni terv kivitelezésében soha nincsenek ütközések. Az Istenségek között tökéletes és örökkévaló nézetazonosság van.

32:4.4 (363.2) A Teremtő Fiú a legfelsőbb úr a teremtmények bármely nagysztyája és bármely osztálya közötti, vagy bármely adott csoporton belül két vagy több egyén közötti etikus társulások, viszonyok bármely kérdéskörében; de ez a terv nem jelenti azt, hogy az Egyetemes Atya a maga módján ne léphetne közbe és ne tehetne semmit, amiben az isteni elmének kedve telik szerte a teremtésösszességben bármely egyéni teremtmény esetében azzal kapcsolatban, ami azon egyed pillanatnyi helyzetét vagy jövőbeli kilátásait érinti és ami az Atya örökkévaló tervét és végtelen célját illeti.

32:4.5 (363.3) A halandó saját akarató teremtményekben az Atya ténylegesen jelen van a teremtményben lakozó Igazítóban, az ő elő-személyes szellemének szilánkjában; és az ilyen halandó saját akarató teremtmény személyiségének is az Atya a forrása.

32:4.6 (363.4) E Gondolatigazítók, az Egyetemes Atya adományai viszonylagos elszigeteltségben léteznek; az emberi elmében lakoznak, azonban nincsenek érzékelhető kapcsolatban a helyi teremtésrészek etikai ügyeivel. Nem működnek közvetlenül együtt sem a szeráfi szolgálattal, sem a csillagrendszeri, a csillagvilági vagy a helyi világegyetemi igazgatással, még a Teremtő Fiú kormányzatával sem, akinek pedig az akarata a saját világegyetemében a legfelsőbb törvény.

32:4.7 (363.5) A bennlakozó Igazítók alkotják az Isten egyik független és egyesített módszerét arra, hogy az ő csaknem végtelen teremtésrészében élő teremtményekkel kapcsolatot tartson. Így nyilvánítja meg a jelenlétét ő, aki a halandó ember számára láthatatlan, és ha tehetné, akkor még más módokon is megmutatná magát nekünk, azonban a további ilyen kinyilatkoztatás isteni mértékben nem lehetséges.

32:4.8 (363.6) Láthatjuk és megérthetjük azt a működési rendet, melynek révén a Fiak közeli és teljes ismeretet szereznek az irányításuk alá tartozó világegyetemről; de nem érthetjük meg teljesen azokat a módszereket, amelyek révén Isten oly teljesen és személyesen ismeri a világegyetemek mindenségének részleteit, bár legalább felismerhetjük az utat, melynek révén az Egyetemes Atya tájékoztatást kaphat az ő óriási teremtszékében lévő lényekről és amely révén számukra megmutathatja a jelenlétét. A személyiségkörön keresztül az Atya tudja — személyesen ismeri — a teremtésösszesség minden világegyeteme minden csillagrendszerében élő minden lény összes gondolatát és cselekedetét. Bár Istennek a gyermekeivel alkotott közösségének ezen eljárását nem vagyunk képesek teljesen megérteni, azért erőt meríthetünk abból a bizonyosságból, hogy „az Úr ismeri az ő gyermekeit”, és hogy mindegyikünkről „feljegyzí, hogy hol született”.

32:4.9 (363.7) Az Egyetemes Atya szellemi értelemben a központi lakóhelyű Hét Tökéletes Szellem egyike révén, közelebbről pedig azon isteni Igazító révén van jelen a világegyetemekben és a szívetekben, aki a halandói elme mélyén él, munkál és várakozik.

32:4.10 (363.8) Isten nem mindent saját magára vonatkoztató személyiség; az Atya szabadon ad magából a teremtszékének és a teremtményeinek. Nemcsak az Istenségekben él és cselekszik, hanem a Fiaiban is, akiket megbíz mindennel, ami csak a számukra istenmód lehetséges. Az Egyetemes Atya valóban lemondott minden olyan szerepköréről, melyet egy másik lény is képes betölteni. Ez éppúgy igaz a halandó ember, mint a Teremtő Fiú esetében, mely utóbbi a helyi világegyetem

központján, az Isten helyén uralkodik. Így látjuk mi az Egyetemes Atya eszményi és végtelen szeretetének megvalósulását.

32:4.11 (364.1) Önmaga ezen egyetemes adományozásában bőséges bizonyítékát találjuk az Atya isteni természete nagyságának és nemességének. Ha Isten olyasmit tartott vissza önmagából, amit a világegyetem teremtésszességeinek szánt, akkor az nem más, mint az a maradvány, melyből nagylelkűen bőven adományozza a teremtésrészekben élő halandóknak a Gondolatigazítókat, az idő Titkos Nevelőit, akik oly türelmesen lakoznak az örök életre pályázó halandókban.

32:4.12 (364.2) Az Egyetemes Atya mintegy kiárasztotta magát abból a célból, hogy a teremtésszességet gazdagítsa a személyiség birtokában és a lehetséges szellemi előrelépésében. Isten nekünk adta magát azért, hogy olyanok lehessünk mint ő, és magának csak annyi hatalmat és nagyságot tartott meg, mely azon dolgok fenntartásához szükséges, melyek iránti szeretetéből eredően minden más dologról lemondott.

5. Az örökkévaló és isteni cél

32:5.1 (364.3) A világegyetemek téren át való menetelésének nagyszerű és dicsőséges célja van. Az összes halandói küzdelmek nem hiábavaló. Mi mindannyian egy hatalmas terv részei, egy óriási vállalkozás részesei vagyunk, és e vállalkozás nagyságrendje miatt lehetetlen sokat meglátnunk abból bármely időpontban és bármely életben. Mi mindannyian egy, az Istenek felügyelte és végrehajtotta örökkévaló munkaterv részesei vagyunk. A teljes bámulatos és egyetemes működési rend fenségesen hatja át a teret az Első Nagy Forrás

és Központ végtelen gondolata és örökkévaló célja adta ütemre.

32:5.2 (364.4) Az örökkévaló Isten örökkévaló célja egy magas szellemi eszménykép. Az idő eseményei és az anyagi lét küzdelmei legfeljebb csak átmeneti hidat képeznek, mely összeköttetést biztosít a túloldallal, a szellemi valóság és a mennyei létezés alkotta ígéretföldjével. Nektek halandóknak természetesen nehezetekre esik megragadni egy örökkévaló cél eszméjét; jóformán képtelenek vagytok megérteni az örökkévalóság gondolatát, valamit, ami sohasem kezdődött és sohasem fejeződik be. Mindennek, amit csak ismertek, van vége.

32:5.3 (364.5) Ami egy egyén életét, egy teremtszész tartamát vagy az összefüggő események sorának időrendjét illeti, úgy tűnik, hogy egy elszigetelt időszakasszal van dolgunk; látszólag mindennek van kezdete és vége. Úgy látszik, mintha az ilyen tapasztalatok, életek, korok vagy korszakok sorozata, amikor így sorba rendezve szemléljük azokat, egy egyenes utat alkotnának, egy elszigetelt időeseményt, mely az örökkévalóság végtelen arcán pillanatszerűen suhan át. De ha mindezt a színfalak mögül szemléljük, akkor egy átfogóbb kép és egy teljesebb értelmezés azt sugallja, hogy e magyarázat elégtelen, értelmetlen és egyáltalán nem felel meg arra a célra, hogy az idő folyamatait megmagyarázzuk vagy más módon összefüggésbe hozzuk az örökkévalóság mélyebben rejlő céljaival és alapvető válaszaival.

32:5.4 (364.6) Számomra az tűnik célravezetőbbnek, ha a halandói elme számára való elmagyarázás céljából úgy tekintem az örökkévalóságot, mint egy körfolyamatot, az örökkévaló célt

pedig úgy, mint egy végtelen kört, egy örökkévalósági körpályát, mely valamiképp összhangban van az idő átmeneti anyagi körfolyamataival. Ami az örökkévalósági körpályával kapcsolatban lévő és annak részét képező időövezeteket illeti, kénytelenek vagyunk elismerni, hogy az ilyen átmeneti korszakok éppúgy születnek, élnek és meghalnak, mint ahogy az idő átmeneti lényei születnek, élnek és meghalnak. A legtöbb emberi lény meghal, mert nem tudta elérni az Igazítóval való eggyé kapcsolódás szellemi szintjét, s a halál átalakulása jelenti az egyetlen lehetséges eljárást, amely révén megmenekülhetnek az idő korlátaitól és az anyagi teremtes jelentette kötöttségektől, mely révén képessé válnak szellemi lépést tartani az örökkévalóság folytonos menetével. Amennyiben túléltek az idő és az anyagi létezés próbálását, lehetővé válik számotokra, hogy továbbra is kapcsolatban maradjatok az örökkévalósággal, akár annak részeként is, mindörökké együtt haladjatok a tér világaival az örökkévaló korok körén.

32:5.5 (365.1) Az idő övezetei olyanok, mint a személyiség felragyogásai mulandó formában; megjelennek egy időre, és aztán eltűnnek az ember látóköréből, hogy azután új hatótényezőkként és folytatódó hatóerőkként újból megjelenjenek az örökkévalósági körön való végtelen haladás felsőbb életében. Az örökkévalóság aligha tekinthető egy egyenes útnak, ha azon meggyőződésünkből indulunk ki, hogy egy körülhatárolt világegyetem halad az Egyetemes Atya központi lakóhelye körül egy hatalmas, elnyújtott körön.

32:5.6 (365.2) Őszintén szólva az örökkévalóság felfoghatatlan az idő véges elméje számára. Ti egyszerűen nem tudjátok

megragadni azt; nem érthetitek meg. Én sem teljesen írom le, és még ha így is tennék, akkor is lehetetlen volna a fogalmaimat az emberi elmével közölni. Mindazonáltal én minden tölem telhetőt elkövettem, hogy a mi nézőpontunkból valamennyit bemutassak, hogy valamennyit elmondjak nektek abból, ahogyan mi látjuk az örökkévaló dolgokat. Arra vállalkozom, hogy segítek nektek ezen értékekkel kapcsolatos gondolataitok kikristályosításában, melyek tehát végtelen természetűek és örökkévaló jelentőségűek.

32:5.7 (365.3) Az Isten elméjében lévő terv az ő hatalmas területein élő minden teremtményére kiterjed, és e terv a határtalan lehetőségek, a korlátlan fejlődés és a végtelen élet örökkévaló célját foglalja magában. E páratlan létpálya végtelen gyümölcseit küzdelem árán kaphatjátok meg.

32:5.8 (365.4) Az örökkévalósági cél előttetek van. Az isteniség-elérés kalandja rátok vár. A tökéletesedési versengés már folyik. Belevághat bárki, aki akar, és bizonyosan győzelem fogja koronázni minden olyan emberi lény erőfeszítéseit, aki részt vesz a hit és a bizodalom versenyén, ahol minden lépését a benne lakozó Igazító vezeti, és a Világegyetemi Fiú ama jószelleme vezérli, mely oly szabadon áradt ki minden húsvér testre.

32:5.9 (365.5) [Közreadta egy, a nebadoni Legfelsőbb Tanács mellé átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő, akit e küldetésre a szalvingtoni Gábriel jelölt ki.]

33. írás

A helyi világegyetem igazgatása

33:0.1 (366.1) MÍG az Egyetemes Atya a legbizonyosabban uralkodik az ő hatalmas teremtésösszessége felett, addig a helyi világegyetemi igazgatásban a Teremtő Fiú személyén keresztül működik. Az Atya másként nem avatkozik bele személyesen a helyi világegyetem igazgatási ügyeibe. E feladatokat a Teremtő Fiúra és a helyi világegyetemi Anyaszellemre, valamint az ő számos gyermekeikre bízta. A helyi világegyetem terveit, igazgatási elveit és gyakorlatát e Fiú dolgozza ki és alkalmazza, aki a Szellem-társával közösen végrehajtói hatalmat ad át Gá브리elnek és ítélkezési hatáskört ad le a Csillagvilági Atyáknak, a Csillagrendszer Fejedelmeknek és a Bolygóhercegeknek.

1. A nebadoni Mihály

33:1.1 (366.2) Teremtő Fiúnk az Egyetemes Atyától és az Örökkévaló Fiútól egyidejűleg származó végtelen azonosság 611.121. eredeti fogalma. A nebadoni Mihály az isteniség és végtelenség 611.121. egyetemes fogalmát megszemélyesítő „egyszülött Fiú”. Székhelye a fény hármasságában, a Szalvingtonon van. E lakóhely azért ilyen elrendezésű, mert Mihály megtapasztalta az értelmes teremtményi létezés mindhárom szakaszában való életet: a szellemit, a morontiait és az anyagit. A hetedik és végső alászállása során az Urantián kapott neve miatt néha Krisztus Mihályként is emlegetik.

33:1.2 (366.3) A Teremtő Fiúnk nem az Örökkévaló Fiú, vagyis nem az Egyetemes Atya és a Végtelen Szellem öröktől való létezésen alapuló, paradicsomi társa. A nebadoni Mihály nem tagja a paradicsomi Háromságnak. Mindazonáltal a Tökéletes Fiúnk a saját területén mindazon isteni sajátossággal és hatalommal rendelkezik, melyet maga az Örökkévaló Fiú

nyilatkoztatna meg, ha ténylegesen is jelen volna a Szalvingtonon és működne a Nebadonban. Mihály még további hatalmat és hatáskört is gyakorol, mert nemcsak az Örökkévaló Fiút személyesíti meg, hanem teljes mértékben képviseli és ténylegesen megtestesíti az Egyetemes Atya személyiség-jelenlétét az ő helyi világegyeteme számára és benne. Még az Atya-Fiút is képviseli. E kapcsolatok teszik a Teremtő Fiút mindazon isteni lények leghatalmasabbjává, legsokoldalúbbjává és legbefolyásosabbjává, akik képesek az evolúciós világegyetemek közvetlen igazgatására és a tökéletlen teremtménylényekkel való személyes kapcsolatra.

33:1.3 (366.4) Teremtő Fiúnk ugyanolyan szellemi vonzóerőt, szellem-gravitációt gyakorol a helyi világegyetem központjából, mint amelyet a paradicsomi Örökkévaló Fiú gyakorolna, ha személyesen jelen lenne a Szalvingtonon, és még többet is; e Világegyetemi Fiú egyúttal az Egyetemes Atya megszemélyesülése is a Nebadon világegyetem számára. A Teremtő Fiak a paradicsomi Atya-Fiú szellemi erőinek személyiség-központjai. A Teremtő Fiak a végső erő-személyiség összpontosulásai a Hétszeres Isten fenséges téridő sajátosságainak.

33:1.4 (367.1) A Teremtő Fiú az Egyetemes Atya helyettes megszemélyesülése, az Örökkévaló Fiú isteniségi mellérendeltje és a Végtelen Szellem teremttársa. Világegyetemünk és annak minden lakott világa számára az Egyeduralkodó Fiú gyakorlatilag Isten. Az összes olyan paradicsomi Istenséget megszemélyesíti, melyet a fejlődő halandók megkülönböztetni képesek. E Fiú és Szellem-társa maguk a ti teremttő szüleitek. Számotokra Mihály, a Teremtő

Fiú a legfelsőbb személyiség; számotokra az Örökkévaló Fiú a legfelsőbb feletti — egy végtelen Istenség-személyiség energia-anyag.

^{33:1.5 (367.2)} A Teremtő Fiú személyében olyan urunk és isteni atyánk van, aki éppen olyan fenséges, hozzáértő és jóságos, mint amilyen az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú lenne, ha mindkettő jelen volna a Szalvingtonon és részt venne a Nebadon világegyetem ügyeinek igazgatásában.

2. A Nebadon egyeduralkodója

^{33:2.1 (367.3)} A Teremtő Fiak megfigyeléséből kiderült, hogy némelyikük az Atyára, mások a Fiúra, megint mások pedig a két végtelen szülőjük keverékére hasonlítanak. A mi Teremtő Fiúnk igen határozottan inkább az Örökkévaló Fiúéhoz hasonlító jegyeket és sajátosságokat mutat.

^{33:2.2 (367.4)} E helyi világegyetem megszervezését Mihály választotta, és most már legfelsőbbként uralkodik itt. Személyes hatalmát korlátozzák a Paradicsomon összpontosuló, előbb-létezett gravitációs körök, valamint az is, hogy a felsőbb-világegyetemi kormányzatban működő Nappalok Elődei a maguk részéről minden, a személyiség megsemmisítésével kapcsolatos kérdésben fenntartják a végső végrehajtói döntési jogot. A személyiség az Atya kizárólagos adománya, azonban a Teremtő Fiak, az Örökkévaló Fiú jóváhagyásával új teremtményi formaterveket készítenek, és a Szellem-társuk tevékeny közreműködésével megpróbálkozhatnak az energia-anyag új formájának kialakításával is.

33:2.3 (367.5) Mihály a paradicsomi Atya-Fiú megszemélyesülése a Nebadon helyi világegyetem számára és benne; ennél fogva amikor az Alkotó Anyaszellem, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi képviselője alárendelte magát Krisztus Mihálynak, amint az visszatért az Urantián teljesített utolsó alászállásáról, akkor a Tökéletes Fiú ezzel jogot szerzett „minden hatalomra a mennyben és a földön”.

33:2.4 (367.6) Azáltal, hogy az Isteni Segédkezők alárendelik magukat a helyi világegyetemi Teremtő Fiaknak, e Tökéletes Fiak az Atya, a Fiú és a Szellem végesen megjeleníthető isteniségének személyes letéteményeseivé válnak, míg a mihályok teremtmény-alászállási tapasztalatai képessé teszik őket a Legfelsőbb Lény megtapasztalható isteniségének bemutatására. A világegyetekben egyetlen más lény sem merítette ki személyesen a jelenlegi véges tapasztalásban rejlő lehetőségeket ennyire, és a világegyetekben egyetlen más lény sem rendelkezik ilyen képességekkel a független hatáskörre.

33:2.5 (367.7) Bár Mihály székhelye hivatalosan a Szalvington, a Nebadon központja, ő sok időt tölt a csillagvilágok és a csillagrendszerek központjainak, sőt az egyes bolygóknek a meglátogatásával is. Rendszeresen elutazik a Paradicsomra és gyakran elmegy az Uverszára is, ahol a Nappalok Elődeivel tanácskozik. A Szalvingtontól való távolléte esetén a helyét Gábiel tölti be, aki ilyenkor a Nebadon világegyetem kormányzójaként működik.

3. A világegyetemi Fiú és Szellem

33:3.1 (368.1) Bár a Végtelen Szellem átjárja az idő és tér összes világegyetemét, ő mégis az egyes helyi világegyetemek központjairól fejt ki tevékenységét úgy, mint egyfajta különleges összpontosulás, mely a Teremtő Fiúval való alkotó együttműködési eljárás révén tesz szert teljes személyiség-sajátosságra. A helyi világegyetem tekintetében a Teremtő Fiú igazgatási hatásköre a legfelsőbb szintű; a Végtelen Szellem, mint Isteni Segédkező teljes mértékben együttműködő, bár tökéletesen mellérendelt szerepet tölt be.

33:3.2 (368.2) A szalvingtoni Világegyetemi Anyaszellem, Mihály társa a Nebadon szabályozásában és igazgatásában, a Legfelsőbb Szellemek hatodik csoportjába tartozik, s e rend 611.121. tagja. Arra vállalkozott, hogy elkíséri Mihályt a paradicsomi kötelezettségei alól való felmentése alkalmával és azóta vele tevékenykedik Mihály világegyetemének megteremtésében és irányításában.

33:3.3 (368.3) A Tökéletes Teremtő Fiú a világegyetemének személyes ura, de annak minden irányítási részletét illetően a Világegyetemi Szellem a Fiú igazgatótársa. Míg a Szellem mindig elismeri a Fiút feljebbvalójának és urának, a Fiú mindig mellérendelt helyzetben lévőként és egyenlő hatáskörrel rendelkezőként kezeli a Szellemet a terület minden ügyében. A Teremtő Fiút a szeretet és élet adományozására irányuló minden munkájában mindig és tökéletesen támogatja és szakszerűen segíti a végtelenül bölcs és mindig hű Világegyetemi Szellem és az ő angyali személyiségekből álló színes kíséretének egésze. Az ilyen Isteni Segédkező valóban a szellemek és szellemszemélyiségek anyja, a Teremtő Fiú mindig jelenlévő és végtelenül bölcs tanácsadója, a

paradicsomi Végtelen Szellem hűséges és igaz megnyilatkozása.

33:3.4 (368.4) A Fiú atyaként működik a helyi világegyetemében. A Szellem, ahogy a halandó teremtmények értelmezik, egy anya szerepét játssza, aki mindig segíti a Fiút és örökké nélkülözhetetlen a világegyetem igazgatásában. Felkelés esetén kizárólag a Fiú és Fiú-társai működhetnek megszabadítóként. A Szellem sohasem léphet fel a lázadással szemben vagy védheti meg a fennhatóságát, azonban a Szellem mindig támogatja a Fiút mindabban, amit meg kell tapasztalnia azon erőfeszítése során, hogy megszilárdítsa az irányítását és fenntartsa a fennhatóságát a rossztól megfertőzött és a bűn uralta világokon. Csakis egy Fiú állíthatja helyre a közös teremtmény munkáját, de egyetlen Fiú sem remélhet végső sikert az Isteni Segédkező és az ő hatalmas szellem-segítői közösségének, Isten leányainak szüntelen együttműködése nélkül, akik oly hűen és vitézül küzdenek a halandó emberek jólétéért és az ő isteni szüleik dicsőségéért.

33:3.5 (368.5) A Teremtő Fiú hetedik és utolsó teremtményi alászállásának teljesítését követően az időszakos elszigeteltséggel járó bizonytalanságok véget érnek az Isteni Segédkező számára, és a Fiú világegyetemi segítője mindörökre eléri a végleges állapotot a bizonyosságban és a szabályozásban. A Teremtő Fiúnak Tökéletes Fiúvá koronázásakor, az örömunnepek ünnepe alkalmával kerül sor arra, hogy a Világegyetemi Szellem, az összegyűlt seregek előtt először tesz nyilvános és egyetemes nyilatkozatot a Fiú alattvalójaként, hűséget és engedelmességet fogad. Ez az esemény a Nebadonban akkor történt, amikor Mihály az

urántia alászállást követően visszatért a Szalvingtonra. E nagy jelentőségű alkalmat megelőzően a Világegyetemi Szellem sohasem ismerte el a Világegyetemi Fiú feljebbvalóságát, és azt megelőzően nem fordult elő, hogy a Szellem így önkéntesen lemondott volna hatalomról és hatásköréről, sohasem lehetett igazul kijelenteni a Fiúról, hogy „minden hatalom a mennyben és a földön az ő kezébe adatott”.

33:3.6 (369.1) Miután az Alkotó Anyaszellem ezen alávetési fogadalmát megtette, a nebadoni Mihály nemesen elismerte az örökkévaló függését a Szellem-társától, s a Szellemet a világegyetemi területeinek társuraként ismerte el és minden teremtménytől azt kérte, hogy fogadjanak hűséget a Szellemnek úgy, ahogy a Fiúnak is megesküdtek; és ekkor tették közzé és hirdették ki a végső „Egyenlőség Nyilatkozatot”. Bár a Fiú a helyi világegyetem egyeduralkodója volt, a világok számára kihirdette, hogy a Szellem minden személyiség-képességében és isteni jellembéli sajátosságában egyenlő vele. Ez lett a családszervezés és -irányítás minden másnál magasabb rendű mintája még a tér világainak alacsonyabb rendű teremtményei számára is. Ez, ténylegesen és igazából, a családnak és az önkéntes házasság emberi intézményének felsőbb eszményképe.

33:3.7 (369.2) A Fiú és a Szellem most sok tekintetben úgy uralkodik a világegyetem felett, mint ahogy egy atya és egy anya vigyázza és segíti a fiakból és leányokból álló családját. Nem teljesen helytelen dolog úgy utalni a Világegyetemi Szellemre, mint a Teremtő Fiú teremtőtársára és a teremtésrész gyermekeire úgy tekinteni, mint az ő fiaikra és leányaikra —

egy nagy és dicső családra, melyben azonban sokféle felelősségnek és végtelen gondoskodásnak van helye.

33:3.8 (369.3) A Fiú kezdi meg a világegyetemi gyermekek teremtését, míg a Szellem kizárólag azon szellemszemélyiségek számos rendjének létrehozásáért felelős, akik ugyanezen Anyaszellem irányítása és útmutatása mellett segédkeznek és szolgálnak. A más fajtájú világegyetemi személyiségek teremtésében a Fiú és a Szellem együttműködik, és egyikük sem hajt végre teremtoi cselekedetet anélkül, hogy azt ne egyeztetette volna a másikkal és a jóváhagyását meg ne szerezte volna.

4. Gábiel — a főigazgató

33:4.1 (369.4) A Fényes Hajnalcsillag a Teremtő Fiú által és a Végtelen Szellem helyi világegyetemi megnyilatkozása által megfogalmazott első azonosság-fogalom és személyiség-eszménykép megszemélyesülése. Ha visszatérünk a helyi világegyetem kezdeteihez, még mielőtt a Teremtő Fiú és az Anyaszellem egyesülése a teremtoi társulás kötelékeiben megvalósult volna, azokban az időkben, mielőtt a fiakból és leányokból álló, sokféle tehetséget felvonultató családjuk teremtése megkezdődött volna, e két isteni személy korai, szabad társulásának első közös cselekedete a Fiú és a Szellem legmagasabb rendű szellemszemélyiségének, a Fényes Hajnalcsillagnak a teremtését eredményezi.

33:4.2 (369.5) Minden egyes helyi világegyetemben csupán egyetlen ilyen bölcs és fenséges lényt teremtenek. Az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú korlátlan számban képes az isteniségben magukkal egyenlő Fiakat teremteni, és valójában így is

tesznek; de ezek a Fiak a Végtelen Szellem Leányaival egyesülve csak egyetlen egy Fényes Hajnalcsillagot képesek teremteni minden egyes világegyetemben, egy olyan lényt, aki olyan, mint ők és aki szabadon részesül az ő közös természetükből, de nem részesül az ő teremtoi előjogaikból. A szalvingtoni Gábiel isteniség-természetében olyan, mint a Világegyetemi Fiú, bár az Istenség-sajátosságaiban jelentősen korlátozottabb.

33:4.3 (369.6) Egy új világegyetem szüleinek ezen elsőszülöttje különleges személyiség, aki számos olyan csodálatos jegyet hordoz, melyek egyike sem fedezhető fel egyik ősében sem, s aki előzmény nélküli sokoldalúsággal és elképzelhetetlen tündökletességgel bír. E felséges személyiség a Fiú isteni akarátának és a Szellem alkotó képzelőerejének keverékével rendelkezik. A Fényes Hajnalcsillag gondolatai és cselekedetei mindig is teljesen a Teremtő Fiút és az Alkotó Szellemet fogják képviselni. Az ilyen lény képes arra is, hogy a szellemi szeráfcseregeket és az anyagi evolúciós saját akarató lényeket egyaránt mélyebben megértse és velük rokonszenves kapcsolatot alakítson ki.

33:4.4 (370.1) A Fényes Hajnalcsillag nem teremtő, viszont bámulatos intéző, lévén ő a Teremtő Fiú személyes igazgatási képviselője. A teremtésen és az életlétesítésen kívül a Fiú és a Szellem sohasem vitat meg fontos világegyetemi eljárási kérdéseket Gábiel jelenléte nélkül.

33:4.5 (370.2) A szalvingtoni Gábiel a Nebadon világegyetem főigazgatója és az annak igazgatását érintő minden végrehajtói jellegű folyamodvány elbírálója. E világegyetemi intézőt erre a munkára teljesen felkészültként teremtették, de a helyi

teremtésrészünk növekedése és fejlődése során szerzett ő tapasztalatokat is.

33:4.6 (370.3) Gábriel az elsőszámú vezető a nem személyi ügyekkel kapcsolatos felsőbb-világegyetemi rendelkezések végrehajtása terén a helyi világegyetemben. A tömeges megítéltetéssel és a korszakos feltámadásokkal összefüggő legtöbb ügyben is, melyeket egyébként a Nappalok Elődei intéznek, a végrehajtás Gábrielre és személyi állományára tartozik. Gábriel tehát a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi urak együttes főigazgatója. Igazgatási segítők felkészült testülete áll a rendelkezésére, akiket e szakmunkára teremtettek, s akiket az evolúciós halandóknak nem nyilatkoztatunk ki. E segítőkön kívül Gábriel alkalmazhatja a Nebadonban működő mennyei lények bármelyik osztályát, s ő a főparancsnoka az „ég minden seregeinek” — a mennyei seregeknek — is.

33:4.7 (370.4) Gábriel és személyi állománya nem tanítókat jelent; ők intézők. Tudomásunk szerint eddig még sohasem hagytak fel a szokásos munkájukkal, kivéve, amikor Mihály megtestesült valamelyik teremtményi alászállása alkalmával. Ilyen alászállások idején Gábriel mindig a megtestesült Fiú akaratának megnyilvánulását várta, és a Nappalok Szövetségével együttműködve ő lett a világegyetemi ügyek tényleges igazgatója a későbbi alászállások alatt. Mihály halandói alászállása óta Gábriel neve szorosan összefonódott az Urantia történelmével és fejlődésével.

33:4.8 (370.5) Az alászállási világokon és az általános és különleges feltámadási összeírások alkalmával való találkozásokon kívül a halandók ritkán látják Gábrielt a helyi világegyetemen át vezető felemelkedésük során egészen addig, amíg be nem

vezetik őket a helyi teremtszész igazgatási munkájába. Intézökként, tartozatok bármely rendbe vagy szinthez, Gábriel irányítása alá fogtok tartozni.

5. A Háromsági Nagykövetek

33:5.1 (370.6) A háromsági-származású személyiségek igazgatásának csúcsán a felsőbb-világegyetemek kormányai állnak. A helyi világegyetemekre a kettős felügyelet jellemző, itt kezdődik az atya-anya fogalom. A világegyetemi atya a Teremtő Fiú; a világegyetemi anya az Isteni Segédkező, a helyi világegyetemi Alkotó Szellem. Ugyanakkor minden helyi világegyetem bizonyos, a központi világegyetemből és a Paradicsomról származó személyiségek jelenlétének áldásában részesül. E paradicsomi csoport vezetője a Nebadonban a paradicsomi Háromság nagykövete — a szalvingtoni Immanuel — a Nebadon helyi világegyetemhez kijelölt Nappalok Szövetsége. Bizonyos értelemben e magas rangú Háromsági Fiú egyúttal az Egyetemes Atya személyes képviselője a Teremtő Fiú udvarában; innen a neve, Immanuel.

33:5.2 (370.7) A szalvingtoni Immanuel, a Legfelsőbb Háromsági Személyiségek hatodik rendjének 611.121. tagja oly fenséges méltóságú és oly felséges szerénységű lény, hogy visszautasít minden feléje irányuló imádatot és rajongást minden élő teremtmény részéről. Ő abban is különbözik minden más személyiségtől az egész Nebadonban, hogy sohasem nyilvánította ki a Mihály testvére alá tartozását. Az Egyeduralkodó Fiú tanácsadójaként működik, de csak felkérésre ad tanácsot. A Teremtő Fiú távollétében bármely magas világegyetemi tanácsban elnökölhet, ám egyébként nem

vesz részt a világegyetem ügyvezetésében, kivéve, ha erre felkérlik.

33:5.3 (371.1) A Paradicsomnak a Nebadonba küldött nagykövete fölött a helyi világegyetemi kormányzat nem intézkedhet. Ő sem gyakorol hatáskört a fejlődő helyi világegyetem ügyvezetésében sem, kivéve az összekötő testvéreivel, a csillagvilági központokon szolgáló Nappalok Hűséges Követőivel végzett felügyeletet.

33:5.4 (371.2) A Nappalok Hűséges Követői, miként a Nappalok Szövetsége sohasem ajánl tanácsot vagy segítséget a csillagvilági vezetőknek, hacsak nem kéri erre. A csillagvilágokra kiküldött paradicsomi nagykövetek a Háromság Állandó Fiainak végső személyes jelenlétét képviselik, akik tanácsadói feladatkörben működnek a helyi világegyetemekben. A csillagvilágok a helyi csillagrendszereknél szorosabban kötődnek a felsőbbvilágegyetemi igazgatáshoz, mely utóbbiakat kizárólag a helyi világegyetemben honos személyiségek igazgatnak.

6. Általános igazgatás

33:6.1 (371.3) Gábrriel a Nebadon főigazgatója és ténylegesen intézője. Mihály Szalvingtonról való távolléte semmilyen mértékben nem hátráltatja a világegyetemi ügyek vitelének szokásos menetét. Mihály távolléte alatt Gábrriel a világegyetem kormányzója, miként legutóbb, az orvontoni Tökéletes Fiak paradicsomi összejövétele alkalmával is így volt ez. Ilyenkor Gábrriel mindig kikéri a szalvingtoni Immanuel tanácsát minden komolyabb nehézség ügyében.

33:6.2 (371.4) A Melkizedek Atya Gábriel első segéde. A Szalvingtontól távollévő Fényes Hajnalcsillag felelősségi köreit ezen eredeti Melkizedek Fiú veszi át.

33:6.3 (371.5) A világegyetem különféle alsóbb igazgatási egységei bizonyos különleges felelősségi körökkel bírnak. Míg egy csillagrendszeri kormányzat általánosságban az oda tartozó bolygók jólétéről gondoskodik, addig közelebbről az élőlények fizikai állapotával, élőlénytani kérdésekkel foglalkozik. Ennek megfelelően a csillagvilági vezetők külön figyelmet fordítanak a különböző bolygókon és csillagrendszerekben uralkodó társadalmi és kormányzási körülményekre. Egy csillagvilági kormányzat főként az egyesítéssel és a biztos egyensúlyba hozatallal foglalkozik. Még feljebb pedig, a világegyetemi vezetők inkább a teremtszrészek szellemi állapotára fordítanak gondot.

33:6.4 (371.6) A nagyköveteket bírósági határozattal jelölik ki és ők a világegyetemet képviselik a többi világegyetem számára. A külügyi tisztviselők a csillagvilágok képviselői egy másik csillagvilágban és a világegyetemi központokon; őket törvényerejű rendelettel jelölik ki és kizárólag a helyi világegyetem határain belül működnek. A megfigyelőket valamely Csillagrendszer Fejedelem igazgatási határozata alapján bízzák meg az adott csillagrendszernek más csillagrendszerekben és a csillagvilági központon való képviseletével, és ők is csak a helyi világegyetem határain belül működnek.

33:6.5 (371.7) A Szalvingtonról egyidejűleg mennek híradások a csillagvilági központokra, a csillagrendszer-központokra és az egyes bolygókra. A mennyei lények minden felsőbb rendje

képes a szerte a világegyetemben tartózkodó társaikkal való kapcsolatfelvétel céljából e tájékoztatási szolgálat igénybevételére. A világegyetemi híradások minden lakott bolygót elérnek, függetlenül annak szellemi helyzetétől. A bolygóközi közléscserétől csak a szellemi vesztegzár alá helyezett világokat vágják el.

33:6.6 (372.1) A csillagvilági híradásokat a Csillagvilági Atyák vezetője küldi rendszeresen a csillagvilági központról.

33:6.7 (372.2) Az időszámítással kapcsolatos adatgyűjtést, számításokat és kiigazításokat egy különleges lénycsoport végzi a Szalvingtonon. A nebadoni szabványnap urantiai időben mérve megegyezik tizenhét nap hat óra két és fél perccel. A nebadoni évet az Uversza-körön való világegyetemi haladás idejéből származtatják, és ez egyenlő száz nappal világegyetemi szabványidőben mérve, ami nagyjából öt évet tesz ki urantiai időben.

33:6.8 (372.3) A nebadoni mért idő, melyet a Szalvingtonról adnak közre, a helyi világegyetem minden csillagvilágában és csillagrendszerében szabványosnak minősül. Minden egyes csillagvilág a nebadoni időt használja hivatalos célokra, azonban a csillagrendszerek és az egyes bolygók megtartják a saját időszámításukat.

33:6.9 (372.4) A Sataniában egy nap, ahogy az a Jerusemen megfigyelhető, egy kicsivel (1 óra 4 perc 15 másodperccel) kevesebb, mint három urantiai nap. Ezeket az időket általánosan szalvingtoni vagy világegyetemi időnek, és sataniai vagy csillagrendszeri időnek nevezik. A szabványidő a világegyetemi idő.

7. A nebadoni bíróságok

^{33:7.1 (372.5)} A Tökéletes Fiú, Mihály főként három dologgal foglalkozik: a teremtéssel, a fenntartással és a segédkezéssel. Személyesen nem vesz részt a világegyetemi ítélkezési munkában. A Teremtők sohasem ítélkeznek a teremtményeik felett; ez a magasan képzett és tényleges teremtményi tapasztalatokkal rendelkező teremtmények kizárólagos szerepköre.

^{33:7.2 (372.6)} A Nebadon egész ítélkezési rendje Gábiel felügyelete alá tartozik. A Szalvingtonon található felsőbb bíróságok az általános világegyetemi jelentőségű kérdésekkel és a csillagrendszeri ítélőszékektől felküldött fellebbezési ügyekkel foglalkoznak. E világegyetemi bíróságnak hetven tagozata van, és azok tíz részleget alkotva működnek, egyenként hét osztállyal. Minden ítélkezési kérdésben kettős tisztviselői testület dönt, melyet egy tökéletes előéletű bíró és egy felemelkedői tapasztalattal rendelkező igazságszolgáltatási tisztviselő alkot.

^{33:7.3 (372.7)} Az ítélkezést illetően a helyi világegyetemi bíróság hatásköre az alábbi területeken korlátozott:

^{33:7.4 (372.8)} 1. A helyi világegyetem igazgatása a teremtésre, a fejlődésre, a fenntartásra és a segédkezésre terjed ki. A világegyetemi ítélőszékek ezért nem dönthetnek olyan ügyekben, ahol az örök élet és halál a kérdés. Ez nem érinti a természetes halált, ahogyan az az Urantián érvényesül, de ha a folytatódó létezés, az örökkévaló élet kérdésében kellene dönteni, akkor az ügyet át kell tenniük az orvontoni ítélőszékekhez, és ha azok az egyén hátrányára döntöttek,

akkor minden elpusztítási ítéletet a felsőbb-kormány vezetőinek rendelkezése alapján és közvetítőin keresztül kell végrehajtani.

33:7.5 (372.9) 2. Bármely helyi világegyetemi Istenfiú vétségét vagy hitehagyását, mely az ő istenfiúi besorolását és hatáskörét veszélyezteti, sohasem vizsgálhatják ki a Fiú ítélőszékei; az ilyen vitás ügyeket haladéktalanul a felsőbb-világegyetemi bírósághoz kell továbbítani.

33:7.6 (372.10) 3. Valamely helyi világegyetem bármely alkotórészének — mint például egy helyi csillagrendszernek — a szellemi elszigeteltséget követően a helyi teremtsérszbeli teljes szellemi besorolásba való újbóli felvétele kérdésében a felsőbb-világegyetemi felsőbb gyűlés jogosult dönteni.

33:7.7 (373.1) Minden más tárgykörben a szalvingtoni bíróság hatásköre végleges és legfelsőbb. Döntéseik és határozataik ellen nincs helye fellebbezésnek, azok alól senki nem vonhatja ki magát.

33:7.8 (373.2) Bármilyen méltánytalanul is bíráljanak el néha emberi viszályokat az Urantián, azért a világegyetemben az igazságosság és az isteni pártatlanság érvényesül. Ti egy jól gondozott világegyetemben éltek, és előbb-utóbb számíhattok arra, hogy igazságos, sőt könyörületes bánásmódban részesültök.

8. Jogalkotói és végrehajtói feladatkörök

33:8.1 (373.3) A Szalvingtonon, a Nebadon központján nincsenek igazi jogalkotó testületek. A világegyetemi központi világok nagyjából az ítélkezéssel vannak elfoglalva. A helyi

világegyetem jogalkotó közgyűlései a száz csillagvilág központjain találhatók. A csillagrendszerek jobbára a helyi teremtsrészek végrehajtói és igazgatási munkáját végzik. A Csillagrendszer Fejedelmek és társaik a csillagvilági vezetők előírásainak szereznek érvényt és a világegyetemi felsőbb bíróságok igazságszolgáltatási határozatait hajtják végre.

33:8.2 (373.4) Míg igazi jogszabályokat nem hoznak a világegyetemi központon, tanácsadási és vizsgálati rendeltetésű közgyűlések sora működik a Szalvingtonon, melyek a feladatkörüknek és rendeltetési céljuknak megfelelő összetételben és irányítás mellett dolgoznak. Némelyikük állandó testület; a többi a célkitűzés elérésével feloszlik.

33:8.3 (373.5) A helyi világegyetemi legfelsőbb tanácsnak három tagja van minden egyes csillagrendszerből és hét képviselőt küld minden egyes csillagvilág. Az elszigetelt csillagrendszereknek nincsenek képviselői e gyűlésben, azonban küldhetnek megfigyelőket, akik jelen lehetnek a tanács minden ülésén és végighallgathatják azokat.

33:8.4 (373.6) A száz legfelsőbb jóváhagyási tanács szintén a Szalvingtonon található. E tanácsok elnökei alkotják Gábiel közvetlen munkaszervezetét.

33:8.5 (373.7) A felsőbb világegyetemi tanácsadó tanácsok minden vizsgálati eredménye vagy a szalvingtoni ítélkező-testületekhez vagy a csillagvilágok jogalkotó közgyűléseihez kerül. E felsőbb tanácsok nem rendelkeznek hatáskörrel vagy hatalommal a javaslataik kikényszerítésére. Ha a tanácsuk a világegyetem alaptörvényein alapul, akkor a nebadoni bíróság dönt annak érvényesítéséről; de ha a javaslataik helyi vagy

veszélyhelyzeti körülményekre vonatkoznak, akkor az ügyet határozathozatal és kihirdetés céljából át kell adniuk a csillagvilágok jogalkotó közgyűléseinek és azután végrehajtás céljából továbbítani kell azt a csillagrendszeri hatóságoknak. E felsőbb tanácsok a valóságban világegyetemi felsőszintű jogalkotó testületek, de ezek rendelkezési jogosultság és végrehajtó hatalom nélkül működnek.

33:8.6 (373.8) Bár a világegyetemi igazgatás kapcsán a „bíróság” és a „közgyűlések” fogalmakat használjuk, tudnotok kell, hogy e szellemi folyamatok igencsak különböznek az Urantián ilyen elnevezéssel illetett kezdetlegesebb és anyagi tevékenységektől.

33:8.7 (373.9) [Közreadta a nebadoni Főangyalok Vezetője.]

34. írás

A helyi világegyetemi Anyaszellem

34:0.1 (374.1) AMIKOR az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú megszemélyesít egy Teremtő Fiút, akkor a Végtelen Szellem önmaga új és egyedi megjelenítését hozza létre abból a célból, hogy e Teremtő Fiút a tér területére elkísérje, s ott a társa legyen, először a fizikai szervezési munkában, később pedig az újonnan megtervezett világegyetem teremtményeinek megteremtésében és a számukra való segédkezésben.

34:0.2 (374.2) Az Alkotó Szellem a fizikai és a szellemi valóságokra egyaránt érzékeny; hasonlóképpen viselkedik a Teremtő Fiú is; és így ők egymás mellérendeltjei és társai az idő és tér helyi világegyetemének igazgatásában.

34:0.3 (374.3) E Leány Szellemek a Végtelen Szellem lényegével azonosak, de nem képesek a fizikai teremtetési munka és a szellemi segédkezés feladatköreit egyszerre ellátni. A fizikai teremtetésrészben a Világegyetemi Fiú adja a mintát, míg a fizikai valóságok megtestesítését a Világegyetemi Szellem kezdi. Az erőter formatervekkel a Fiú dolgozik, viszont a Szellem alakítja át ezen energia-teremtéseket fizikai anyagokká. Bár némiképp bonyolult dolog bemutatni a Végtelen Szellem korai világegyetemi jelenlétét úgy, mint személyt, mégis a Teremtő Fiú számára a Szellem-társ személyes és mindig is nyilvánvalóan egyedként működött.

1. Az Alkotó Szellem megszemélyesülése

34:1.1 (374.4) A csillagok és bolygók alkotta halmaz fizikai kialakításának befejezését és azt követően, hogy a felsőbb-világegyetemi erőter-központok létrehozták az energiaköröket, tehát a Végtelen Szellem közvetítői által elvégzett ezen előzetes teremtetési munka után, az ő helyi világegyetemre való teremtetői összpontosulásán keresztül működve és annak irányítása alatt jelenik meg a Mihály Fiú nyilatkozata, miszerint rövidesen sor kerül az élet megjelenítésére az újonnan megtervezett világegyetemben. E szándéknyilatkozat paradicsomi elfogadását követően a paradicsomi Háromság jóváhagyó választ ad, melyet annak a Tökéletes Szellemnek az Istenségek szellemi ragyogásában való eltűnése követ, akinek a felsőbb-világegyetemében ezen új teremtetésrész szervezése folyik. Eközben a többi Tökéletes Szellem a paradicsomi Istenségek központi lakóhelyéhez közelít, majd amikor az érintett, Istenségbe-foglalt Tökéletes Szellem a társai számára is felismerhetően megjelenik, akkor megy végbe az, amit „elsődleges kitörésnek” neveznek. Ez a hatalmas szellemi

villanás még az adott felsőbb-világegyetem központján is érzékelhető jelenség; és e kevésbé érthető Háromság-megnyilatkozással egyszerre feltűnő változás megy végbe a Végtelen Szellem adott helyi világegyetemben honos teremtoi szellemjelenlétének és erőterének természetében. E paradicsomi jelenségekre válaszként magának a Teremtő Fiúnak a jelenlétében azonnal megszemélyesül a Végtelen Szellem egy új személyes megjelenési formája. Ez az Isteni Segédkező. A Teremtő Fiú egyedivé lett Alkotó Szellem segítője az ő személyes teremttársává, a helyi világegyetemi Anyaszellemmé vált.

34:1.2 (375.1) Az Együttes Teremtő ezen új személyes elkülönüléséből és azon keresztül haladnak a szellem-erőtér és a szellemi ráhatás létrehozott áramai és elrendelt körei, melyek rendeltetése az, hogy az adott helyi világegyetem minden világát és lényét átjárják. A valóságban ezen új és személyes jelenlét csak egyfajta átalakulása a fizikai világegyetem-szervezés első munkaszakaszában előbb-létezett és kevésbé személyes Fiú-társnak.

34:1.3 (375.2) Ez tehát az óriási színmű néhányzavas összefoglalása, de mindent tartalmaz, amit e nagy jelentőségű folyamatokról el lehet mondani. E folyamatok pillanatszerűek, megfejthetetlenek és felfoghatatlanok; a módszer és az eljárás titka a paradicsomi Háromság kebelében rejlik. Csak egy dologban vagyunk biztosak: A helyi világegyetembeli Szellem-jelenlét a tisztán fizikai teremtés vagy szervezés ideje alatt nem különült el teljesen a paradicsomi Végtelen Szellem szellemétől; ugyanakkor, miután a felügyelő Tökéletes Szellem újból megjelent az Istenek titkos öleléséből kikelve és miután

a szellemi energia felvillant, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi megnyilvánulása hirtelenül és teljesen átalakul ama Tökéletes Szellem személyes hasonmásává, aki átalakító kapcsolatban állt a Végtelen Szellemmel. A helyi világegyetemi Anyaszellem így tesz szert olyan személyes természetre, melyet a felsőbb-világegyetemi csillagászati illetékességű Tökéletes Szellem természete tesz színesebbé.

34:1.4 (375.3) A Végtelen Szellem megszemélyesült jelenléte, a helyi világegyetem Alkotó Anyaszelleme a Sataniában Isteni Segédkező néven ismeretes. Ezen Istenség-megnyilatkozás gyakorlatilag isteni egyed, szellemszemély. És ilyennek is tekinti őt a Teremtő Fiú. A Harmadik Forrásnak és Közeppontnak a helyi világegyetemünkben való ezen elhelyezkedésén és megszemélyesülésén keresztül tudott a Szellem később oly nagy mértékben a Teremtő Fiú fennhatósága alá kerülni, hogy e Fiúról igazul ki lehetett jelenteni, hogy „Minden hatalom a mennyben és a földön neki adatott”.

2. Az Isteni Segédkező természete

34:2.1 (375.4) Az életteremtés idején jelentős személyiség-átalakuláson átment Isteni Segédkező már személyként tevékenykedik és igen személyes módon működik együtt a Teremtő Fiúval a helyi teremtszféra kiterjedt ügyeinek tervezésében és igazgatásában. Számos világegyetemi lényfajta számára a Végtelen Szellemnek még e megjelenése sem tűnik teljesen személyesnek a Mihály utolsó alászállását megelőző időkben; de azt követően, hogy a Teremtő Fiú felemelkedett a Tökéletes Fiú önálló rangjára, az Alkotó Anyaszellem személyiségjegyei oly mértékben kiteljesednek,

hogy a vele kapcsolatba lépő minden egyén képes személyként is felismerni őt.

34:2.2 (375.5) A Teremtő Fiúval való legelső társulásától kezdve a Világegyetemi Szellem a Végtelen Szellem összes fizikai-szabályozói sajátosságával rendelkezik, beleértve az ellengravitáció képességével való teljes felruházottságot is. A személyi besorolás elérését követően a Világegyetemi Szellem éppoly teljes és végleges elme-gravitációs ellenőrzést gyakorol a helyi világegyetemben, mint amilyet a Végtelen Szellem gyakorolna, ha ott személyesen lenne jelen.

34:2.3 (375.6) Minden egyes helyi világegyetemben az Isteni Segédkező a Végtelen Szellem ama természetének és eredendő jegyeinek megfelelően működik, melyek a Paradicsom Hét Tökéletes Szellemének egyikében megtestesülnek. Bár minden Világegyetemi Szellem egyfajta alapvető jellembeli egységességet mutat, azért vannak olyan működésbeli különbségeik is, melyeket a Hét Tökéletes Szellem egyikén keresztüli származásuk szab meg. Ezen eredetbeli különbözőség a magyarázata a helyi világegyetemi Anyaszellemek rendeltetésében érvényesülő eltérő eljárásoknak a különböző felsőbb-világegyetemekben. De ezek a Szellemek minden alapvető fontosságú szellemi sajátosságukban azonosak, egyenlő mértékben szellemiek és teljesen isteniek, függetlenül a felsőbb-világegyetemi különbségeiktől.

34:2.4 (376.1) Az Alkotó Szellem a Teremtő Fiúval közös felelősséget vállal a világok teremtményeinek létrehozásában és sohasem hagyja cserben a Fiút a teremtések támogatására és megtartására irányuló erőfeszítéseiben. Az élet az Alkotó

Szellem közvetítésén keresztül részesül segédkezésben és tartatik fenn. „Elküldöd a Szellemed, és ők megteremtetnek. Te újítod meg a föld arculatát.”

34:2.5 (376.2) Az értelmes teremtmények világegyetemének megteremtésében az Alkotó Anyaszellem először a világegyetemi tökéletességű szférában működik, együttműködik a Fiúval a Fényes Hajnalcsillag létrehozásában. Ezután a Szellem gyermekei egyre jobban megközelítik a teremtetett lények rendjét a bolygókon, éppen úgy, ahogy a Fiak a melkizedekektől az Anyagi Fiakig egyre alacsonyabb szintekre mennek le, ténylegesen is kapcsolatba lépnek a teremtetésrészek halandóival. A halandó teremtmények későbbi evolúciója során az Élethordozó Fiak bocsátják rendelkezésre a fizikai testet, melyet a teremtetésrészben létező szervezett anyagból készítenek, míg a Világegyetemi Szellem az „élet leheletét” adja hozzá.

34:2.6 (376.3) Jóllehet a nagy világegyetem hetedik szelvénye sok tekintetben elmarad a fejlődésben, a nehézségeinket mélyrehatóan elemzők egy rendkívül jól kiegyensúlyozott teremtetésrész evolúciójával számolnak az eljövendő korokban. Azért jósolunk ilyen nagyfokú arányosságot az Orvontonban, mert e felsőbb-világegyetem elnöklő Szelleme az előjárója a magas rangú Tökéletes Szellemeknek, aki mindhárom örökkévaló Istenség vonásainak és jellemének kiegyensúlyozott egységét és tökéletes összhangját megtestesítő szellemértelem. A többi övezethez képest lassan fejlődők és visszamaradottak vagyunk, azonban kétségtelenül páratlan fejlődés és példa nélküli előrelépés vár ránk valamikor a jövő örökkévaló korszakaiban.

3. A Fiú és a Szellem az időben és térben

^{34:3.1 (376.4)} Sem az Örökkévaló Fiút, sem pedig a Végtelen Szellemet nem korlátozza vagy határolja az idő vagy a tér, de a gyermekeik többségét igen.

^{34:3.2 (376.5)} A Végtelen Szellem átjárja az egész teret és az örökkévalóság körében lakozik. Ennek ellenére a Végtelen Szellem személyiségeinek az idő gyermekeivel fenntartott személyes kapcsolataikban gyakran szembesülniük kell az időbeli elemekkel, míg a térrel nem annyira. Sok elmeségédkezés képes figyelmen kívül hagyni a teret, viszont időbeli késedelmet szenved a világegyetemi valóság különböző szintjeinek hatékony összehangolódásában. A Független Hírvivő jóformán független a tértől, eltekintve attól, hogy ténylegesen is idő szükséges az egyik helyszínről a másikra való eljutáshoz; és vannak még átlalatok nem ismert hasonló entitások is.

^{34:3.3 (376.6)} Személyiségi előjogaiban az Alkotó Szellem a tértől teljesen független, de az időtől nem. Egy ilyen Világegyetemi Szellemnek nincs külön személyes jelenléte sem a csillagvilági, sem a csillagrendszeri központokon. Ő egyformán és általánosan van jelen az egész helyi világegyetemében és ezért szó szerint és személyesen is jelen van az egyik világon éppúgy, mint egy másikon.

^{34:3.4 (376.7)} Az Alkotó Szellem világegyetemi segédkezése állandó jelleggel csak az időelem esetében korlátozott. Egy Teremtő Fiú pillanatszerűen cselekszik szerte a világegyetemében; de az Alkotó Szellemnek szembesülnie kell az idővel az egyetemes elme segédkezésében, kivéve, amikor

tudatosan és szándékosan él a Világegyetemi Fiú személyes előjogaival. Tiszta-szellemi szerepkörében az Alkotó Szellem szintén függetlenül cselekszik az időtől, csakúgy, mint a világegyetemi tükrözőműködés rejtélyes megnyilvánulásában való közrehatásában.

34:3.5 (377.1) Bár az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs köre az időtől és tértől függetlenül működik, a Teremtő Fiaknak azért nem minden feladatköre mentesül a tér jelentette korlátok alól. Ha az evolúciós világok folyamatait figyelmen kívül hagyjuk, akkor e Mihály Fiak láthatólag képesek az időtől viszonylag függetlenül működni. A Teremtő Fiút nem korlátozza az idő, de határt szab neki a tér; egy időben nem tud két helyen lenni. A nebadoni Mihály időtlenül cselekszik a saját világegyetemén belül és a tükrözőműködés révén gyakorlatilag ugyanígy tesz a felsőbb-világegyetemben is. Időtlenül érintkezik közvetlenül az Örökkévaló Fiúval.

34:3.6 (377.2) Az Isteni Segédkező a Teremtő Fiú megértő segítője, képessé teszi őt arra, hogy a térrel kapcsolatos eredendő korlátait legyőzze és ellensúlyozza, mert amikor ők ketten igazgatási egységet alkotva működnek, akkor gyakorlatilag függetlenek az időtől és a tértől a helyi teremtetésrészük határain belül. Ezért, amint az a gyakorlatban is megfigyelhető, a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem a helyi világegyetemben rendszerint függetlenül működik az időtől és tértől, lévén, hogy mindegyikük számára rendelkezésre áll a másikuk időtől, illetőleg tértől való mentessége.

34:3.7 (377.3) Abszolút értelemben csakis az abszolút lények függetlenek az időtől és tértől. Az Örökkévaló Fiú és a

Végtelen Szellem alárendelt személyeinek többségére az idő és a tér egyaránt hat.

^{34:3.8 (377.4)} A „tér-tudatossá” váló Alkotó Szellem arra készül, hogy egy elhatárolt „térrészt” a magáénak tekintsen, egy olyan területet, mely tér-mentes, szemben minden más térrel, melyben korlátokba ütközne. Mindig csak a bennünk tudatosult területen választhatunk és cselekedhetünk szabadon.

4. A helyi világegyetemi körök

^{34:4.1 (377.5)} A Nebadon helyi világegyetemben három különálló szellemkör van:

^{34:4.2 (377.6)} 1. A Teremtő Fiú alászálló szelleme, a Vigasztaló, az Igazság Szelleme.

^{34:4.3 (377.7)} 2. Az Isteni Segédkező szellemköre, a Szent Szellem.

^{34:4.4 (377.8)} 3. Az értelem-segédkezési kör, beleértve a hét elmeszellem-segéd többé-kevésbé egyesített tevékenységeit, ám elkülönülő működését.

^{34:4.5 (377.9)} A Teremtő Fiak a világegyetemi jelenlét olyan szellemével vannak felruházva, mely sok tekintetben hasonló a paradicsomi Hét Tökéletes Szelleméhez. Ez az Igazság Szelleme, melynek valamely világra való kiáradásáért az alászálló Fiú a felelős, miután az ilyen szféra szellemi címét elnyeri. Ez az adományozott Vigasztaló az a szellemi erő, mely minden igazságkeresőt öfelé vonz, aki az igazság megszemélyesülése a helyi világegyetemben. E szellem a Teremtő Fiú eredendően meglévő sajátsága, mely az ő isteni természetéből úgy születik meg, mint ahogy a nagy-

világegyetemi főkörök a paradicsomi Istenségek személyiség-jelenléteiből kilépnek.

34:4.6 (377.10) A Teremtő Fiú jöhet-mehet; személyes jelenléte ott lehet a helyi világegyetemben vagy éppen máshol; az Igazság Szelleme mégis zavartalanul működik, mert ezen isteni jelenlét ugyan a Teremtő Fiú személyiségéből fakad, működésileg azonban az Isteni Segédkező személyében összpontosul.

34:4.7 (378.1) De a Világegyetemi Anyaszellem sohasem hagyja el a helyi világegyetem központi világát. A Teremtő Fiú szelleme működhet a Fiú személyes jelenlététől függetlenül, és így is tesz, de más a helyzet az ő személyes szelleme esetében. Az Isteni Segédkező Szent Szelleme nem tudna tovább működni, ha a személyes jelenléte eltávolodna a Szalvingtontól. Úgy tűnik, hogy az ő szellem-jelenléte állandó helyet foglal el a világegyetemi központi világon, és éppen e tény teszi lehetővé a Teremtő Fiú szelleme számára a Fiú hollététől független működést. A Világegyetemi Anyaszellem az Igazság Szellemének, valamint a saját személyes ráhatásának, a Szent Szellemnek a világegyetemi gócaként és központjaként cselekszik.

34:4.8 (378.2) A Teremtő Atya-Fiú és az Alkotó Anyaszellem különbözőképpen járul hozzá a helyi világegyetemi gyermekeik elmével való felruházásához. De az Alkotó Szellem nem adományoz elmét mindaddig, amíg személyes előjogokkal fel nem ruháztatik.

34:4.9 (378.3) Egy helyi világegyetemben az evolúció felett álló személyiségrendek a felsőbb-világegyetemi mintájú elme helyi világegyetemi fajtájával vannak felruházva. Az evolúciós élet

emberi és az emberi szint alatti rendjei pedig az elme-segédkezés szellem-segédi fajtaival vannak felruházva.

34:4.10 (378.4) A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetemi Isteni Segédkező alkotása. Ezen elme-szellemek jellemükben hasonlóak egymáshoz, azonban különböző a hatalmuk, és mindannyian egyformán részesülnek a Világegyetemi Szellem természetéből, bár Anyateremtőjüktől különvéve aligha tekinthetők személyiségeknek. A hét segéd a következő nevet kapta: a bölcsesség szelleme, az istenimádat szelleme, a tanácskozás szelleme, a tudás szelleme, a bátorság szelleme, az értelem szelleme, a belső meglátás — a gyors érzékelésképesség — szelleme.

34:4.11 (378.5) Ez az „Isten hét szelleme”, „mint égő lámpások a királyiszék előtt”, melyeket a próféta a látomásában képletesen érzékelt. De nem látta e hét elmeszellem-segéd körül a huszonnégy ór székét. E feljegyzésben két beszámoló keveredik, ugyanis az egyik a világegyetemi központra, a másik pedig a csillagrendszeri központra vonatkozik. A huszonnégy vén széke a Jerusemen, a lakott világok alkotta helyi csillagrendszerek központján van.

34:4.12 (378.6) De tényleg Szalvingtonról írta János, hogy: „És a királyiszékből villámlások és mennydörgések és szózatok jöttek” — a helyi csillagrendszereknek továbbított világegyetemi híradások ezek. Látta a helyi világegyetem irányító-szabályozó teremtményeit is, a központi világ élő iránytűit. A Nebadonban ezen irányító-szabályozó működést négy szalvingtoni szabályozó teremtmény látja el, akik a világegyetemi áramokon működnek és szakértőn segíti őket az első működési elme-szellem, a meglátás-segéd, a „gyors

felfogás” szelleme. Azonban e négy teremtmény — akiket állatnak nevez — leírása sajnálatosan gyengére sikeredett; ők valójában páratlan szépségűek és alakúak.

34:4.13 (378.7) Az iránytű négy iránypontja a Nebadon életében általános és eredendően fontos jelentőségű. Minden élő teremtmény ezen irányító áramokra érzékeny és felelni képes testi egységeket hordoz magában. E teremtmény-teremtések a világegyetemektől lefelé, az egyes bolygók irányában megkettőződnek, és a világok mágneses térerőivel együtt a parányi méretű testek seregét elevenítik meg az állati szervezetben, s ezen irányító sejtek mindig mutatják az északi és a déli irányt. Így a tájékozódási érzék örökre az élőlények sajátjává vált a világegyetemben. Ez az érzék azért nem teljesen hiányzik az emberiség tudatosan birtokolt dolgai közül. E testeket az Urantián először nagyjából e beszámoló elkészítésekor figyelték meg.

5. A Szellem segédkezése

34:5.1 (379.1) Az Isteni Segédkező együttműködik a Teremtő Fiúval az élet kialakításában és a lények új rendjeinek teremtésében egészen a Teremtő Fiú hetedik alászállásáig, és ezt követően, miután a Teremtő Fiú a teljes világegyetemi fennhatóságot megszerezte, továbbra is együttműködik vele és a Fiú adományozott szellemével a világok számára való segédkezés és a bolygók fejlődésének elősegítése érdekében végzett munkában.

34:5.2 (379.2) A lakott világokon a Szellem fog hozzá először az evolúciós előrelépés munkájához, a teremtésrész élettelen anyagával kezdi, először felruhazza a területet a növényi

élettel, majd az állati élő szervezetekkel, azután az emberi létezés első rendjeivel; és az egymást követő beavatkozások hozzájárulnak a bolygói élet evolúciós lehetőségeinek további kibontakozásához, az első és kezdetleges szakaszoktól a saját akarató lények megjelenéséig. A Szellem munkáját nagymértékben befolyásolják a hét segéd, az ígéret szellemeinek, a fejlődő bolygók egyesítő és összehangoló szellem-elméjének a tevékenységei, melyek mindig egységesen a felsőbb eszmék és a szellemi eszményképek felé terelik az emberi fajokat.

34:5.3 (379.3) A halandó ember a Szellemnek az elmével együtt való segédkezését először akkor tapasztalja meg, amikor az evolúciós teremtmények tisztán állati elméje az istenimádat- és a bölcsesség-segéd iránti fogadókésztségre szert tesz. A hatodik és a hetedik segéd illetően segédkezése jelzi, hogy az elme evolúciója átlépte a szellemi segédkezés küszöbét. Az ilyen istenimádati és bölcsességi működést mutató elmék azonnal be is kapcsolódnak az Isteni Segédkező szellemi köreibe.

34:5.4 (379.4) Amint az elme így felruháztatik a Szent Szellem segédkezésével, már rendelkezik azzal a képességgel, hogy (tudatosan vagy öntudatlanul) az Egyetemes Atya szellemi jelenlétét — a Gondolatigazítót — válassza. De mindaddig, amíg az alászállt Fiú fel nem szabadította az Igazság Szellemét a minden halandó számára teljesítendő bolygói segédkezésre, addig egyetlen ép elme sem részesül feltétel nélkül a Gondolatigazító befogadására való felkészítésben. Az Igazság Szelleme egyként munkálkodik az Isteni Segédkező szellemének jelenlétével. E kettős szellemi összeköttetés a világok felett kering, azt keresve, hogy miként taníthatná igazra

az emberi elméket és miként világosíthatná meg azokat szellemileg, miként ösztönözhetné a felemelkedő fajok teremtményeinek lelkét, és miként terelhetné az evolúciós bolygókon lakozó népeket mindegyre az isteni beteljesülést jelentő paradicsomi céljuk felé.

34:5.5 (379.5) Bár az Igazság Szelleme minden hűsvér testre kiárad, a Fiú szellemének működését és hatalmát majdnem teljes egészében korlátozza, hogy az ember személyesen miként fogadja azt, ami az alászálló Fiú küldetésének összességét és lényegét jelenti. A Szent Szellem részben független az emberi beállítottságtól és részlegesen korlátozzák őt az emberi akarat döntései, valamint a vele való együttműködés mértéke is. Mindazonáltal a Szent Szellem segédkezése egyre hatékonyabbá válik azon halandók benső életének megszentelésével és szellemiesülésével, akik a legteljesebben engedelmeskednek az isteni vezetésnek.

34:5.6 (379.6) Egyénekként ti személyesen nem rendelkeztek a Teremtő Atya-Fiú vagy az Alkotó Anyaszellem szellemének különvált részével vagy entitásával; e segédkezések nem lépnek kapcsolatba az egyéni elme gondolkodás-központjaival és nem lakoznak benne, mint a Titkos Nevelők. A Gondolatigazítók határozottan egyedi meglényegülései az Egyetemes Atya elő-személyes valóságának, melyek ténylegesen a halandói elmében lakoznak, mint annak része, és mindig tökéletes összhangban dolgoznak a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem együttes szellemeivel.

34:5.7 (380.1) A Végtelen Szellem Világegyetemi Leánya Szent Szellemének, az Örökkévaló Fiú Világegyetemi Fia Igazság-szellemének és a paradicsomi Atya Igazító-szellemének

jelenléte bármely evolúciós halandóban és mellett, a szellemi felruházás és segédkezés arányosságát mutatja, és ez az ilyen halandót képessé teszi arra, hogy tudatosan megismerje az Istenhez fűződő fiúi viszony hiten alapuló tényét.

6. A Szellem az emberben

^{34:6.1 (380.2)} Egy lakott bolygó előremutató fejlődésével és a bolygó lakosainak folyamatos szellemiesülésével az ilyen érett személyiségek további szellemi hatásokat fogadhatnak be. Ahogy a halandók az elme-szabályozás és a szellem-érzékenység terén fejlődnek, e sokszoros szellem-segédkezések szerepei egyre inkább összehangolódnak; egyre inkább összevegyülnek a paradicsomi Háromság mindenre kiterjedő segédkezésével.

^{34:6.2 (380.3)} Bár az Isteniség megnyilatkozása lehet többszörös is, az Istenség az emberi tapasztalásban egyes, mindig egy. Az emberi tapasztalásban a szellemi segédkezés sem többes. Tekintet nélkül az eredeti többes jellegre, minden szellemi befolyás a rendeltetésében egy. Valóban egyek, lévén ezek alkotják a Hétszeres Isten szellem-segédkezését a nagy világegyetem teremtményeiben és az ő számukra; és ahogy a teremtmények egyre jobban értékelik és felismerik a szellem ezen egyesítő segédkezését, úgy válik az az ő tapasztalásukban a Legfelsőbb Isten segédkezésévé.

^{34:6.3 (380.4)} Az isteni Szellem az örök dicsőség magasságaiból ereszkedik alá, lépések hosszú során át, hogy találkozzon veletek úgy, amint vagytok és ahol vagytok, hogy azután, a hit társas viszonyában, szeretőn magához ölelje a halandó eredetű lelket, és elinduljon visszafelé biztosan és csalhatatlanul az

alászállási útvonalon, meg sem állva addig, míg az evolúciós lélek biztonságosan fel nem emelkedett azon üdvösség szintjére, ahonnan az isteni Szellem eredetileg elindult a kegyelem és a segédkezés küldetésére.

34:6.4 (380.5) A szellemi erők csálhatatlanul keresik meg és érik el a saját eredeti szintjüket. Lévn, hogy az Örökkévalóból indultak ki, bizonyosan oda is térnek vissza, s magukkal viszik az idő és tér mindazon gyermekeit, akik eljegyezték magukat a bennük lakozó Igazító vezetésével és tanításával, akik igazán „a Szellemtől születtek”, akik az Isten hű fiai.

34:6.5 (380.6) Az isteni Szellem örökös segédkezés és bátorítás az ember gyermekeinek. Erőtök és előrehaladásotok „az ő kegyelméből, a Szellem megújításán keresztül” van. A szellemi életet, mint a fizikai energiát, felhasználjátok. A szellemi erőfeszítés viszonylagos szellemi kimerüléssel jár. A teljes felemelkedési tapasztalás valóságos és szellemi is; ezért igaz az írás, miszerint „A Szellem elevenít meg.” „A Szellem ad életet.”

34:6.6 (380.7) Még a legmagasabb szintű vallási tantétel is alkalmatlan az emberi jellem alakítására vagy a halandói viselkedés szabályozására, ha az elmélete halott. Amire ma a világnak szüksége van az nem más, mint az igazság, melyet régi tanítótok hirdetett: „Nemcsak szóban, hanem hatalomban és a Szent Szellemben is.” Az elméleti igazság magva mindaddig halott, a legfelsőbb erkölcsi felfogások mindaddig hatástalanok, amíg az isteni Szellem meg nem tölti az igazság formáit és mozgásba nem hozza a pártatlanság mintáit.

34:6.7 (381.1) Akik befogadták és felismerték a beköltöző Isten-szilánkot, azok a Szellemtől születtek. „Ti Isten temploma vagytok, és az Isten szelleme bennetek lakozik.” Nem elég, hogy e szellem kiáradt rátok; az isteni Szellemnek uralnia és szabályoznia kell minden emberi létszakaszt.

34:6.8 (381.2) Az isteni Szellem jelenléte, az élet vize az, ami a halandói elégedetlenség emésztő szomjúságának és a szellemivé nem lényegült emberi elme leírhatatlan éhségének kialakulásától megóv. A Szellem-készítette lények „sohasem szomjaznak, mert e szellemi víz bennük az örökkévaló életre feltörő meglegedés kútjává lesz”. Az isteni vízforrással rendelkező lelkek csaknem függetlenek az anyagi környezettől, már ami az élet örömeit és a földi lét meglegedést okozó dolgait illeti. Ők szellemi értelemben megvilágosodottak és megújultak, erkölcsileg megerősödtek és felruházottak.

34:6.9 (381.3) Minden halandóban kettős természet él: az állati hajlamok öröksége és a szellemmel való felruházottság erős készítése. A rövid urantiai életetek alatt e két különböző és ellentétes hajlam csak ritkán békíthető össze teljesen; aligha hozhatók összhangba és aligha egyesíthetők; de életetek során az egyesített Szellem mindig segédkezik nektek abban, hogy a húsvér test egyre inkább a Szellem vezetése alá kerüljön. Még ha végig is kell élnetek az anyagi életet, még ha nem is szabadulhattok meg a testtől és annak szükségaitől, a céljaitok és az eszményképeitek akkor is egyre nagyobb hatalmat adnak nektek ahhoz, hogy az állati természetet alávéssétek a Szellem uralmának. Valóban munkál bennetek a szellemi erőknek egyfajta összeesküvése, az isteni erők egyfajta szövetsége,

melyek kizárólagos célja, hogy végleg megszabaduljatok az anyagi kötöttségtől és a véges fogyatékoktól.

34:6.10 (381.4) Mindeme segédkezés célja az, „hogy hatalmasan megerősödjetek az ő szellemén keresztül, aki az ember bensőjében él”. Mindez csak a kezdeti lépéseket jelenti a tökéletes hűség és szolgálat végső elérésében, ama tapasztalásban, melyben „az Isten teljességével teltek el”, „mert akiket az Isten szelleme vezet, mind az Isten fiai”.

34:6.11 (381.5) A Szellem sohasem hajt senkit, csak vezet. Ha készséges tanulók vagytok, ha szellemi szinteket és isteni magasságokat akartok elérni, ha őszintén vágytok az örökkévaló cél elérésére, akkor az isteni Szellem gyöngéden és szeretőn vezetni fog benneteket a fiúi besorolás és szellemi fejlődés útján. Minden lépéseketet készségesen, okos és derűs együttműködéssel kell megtennetek. A Szellem uralmát sohasem szennyezi erőszak és nem rontja kényszer.

34:6.12 (381.6) Amint az ilyen szellem vezette életet szabadon és értelemmel vállaltok, az emberi elmében fokozatosan kialakul az isteni kapcsolat határozott tudata és a szellemi közösség bizonyossága; előbb-utóbb „a Szellem a szellemeddel (az Igazítóval) tanúsítja, hogy az Isten gyermeke vagy”. Ekkor a saját Gondolatigazítód már megismertette veled az Istennel való rokonságot, s a feljegyzés igazolja, hogy a Szellem a „szellemeddel” tesz tanúságot, nem a szellemed mellett.

34:6.13 (381.7) Az emberi élet feletti szellemuralom tudatosságával azonnal együtt jár a Szellem ismérveinek növekvő megnyilatkozása az ilyen szellem vezette halandó

életmegnyilvánulásaiban, „mert a szellem gyümölcsei a szeretet, az öröm, a békesség, a türelem, a szelídség, a jóság, a hit, az alázatosság és az önmérséklet”. Az ilyen szellem-vezérelte és istenien megvilágosodott halandók, miközben az alsóbb, fáradságos utat járják és emberi hűséggel tesznek eleget a földi feladataikkal járó kötelezettségeiknek, már meglátták az örök élet fényeit, amint azok a másik világ messzi vidékén derengenek; már elkezdték megérteni azon ösztönző és vigasztaló igazság valóságát, hogy „az Isten országa nem étel és ital, hanem tisztesség, béke és öröm a Szent Szellemben”. Minden megpróbáltatásban és minden nehézség mellett a szellemben-született lelkeket élteni a remény, mely legyőz minden félelmet, mert az Isten szeretete az isteni Szellem jelenléte révén minden szívhez eljut.

7. A szellem és a húsvér test

^{34:7.1 (382.1)} A húsvér test, az állati eredetű fajoktól származó eredendő természet, jellegénél fogva nem az isteni Szellem gyümölcseit termi. Amikor az Isten Anyagi Fiainak természete hozzáadódik a halandói természethez és magasabb fejlettségi szintre emeli azt, amint az urantiai emberfajta is bizonyos mértékben fejlődtek Ádám adománya révén, akkor a terep már jól elő van készítve az Igazság Szelleme számára ahhoz, hogy együttműködjön az emberben lakozó Igazítóval abból a célból, hogy a szellem jellem-gyümölcseinek nagyszerű termése leszedhető legyen. Ha nem utasítjátok el e szellemet, akkor, még ha örökkévalóság szükséges is a megbízatás kitöltéséhez, „el fog ő vezetni benneteket a teljes igazságba”.

^{34:7.2 (382.2)} A szellemi fejlődés terén rendszeren haladó világokon lakozó evolúciós halandók nem tapasztalják meg a szellem és

a húsvér test közötti ama heves összeütközéseket, melyek a mai urantiai emberfajtákat jellemzik. De az Ádám előtti embernek még a leginkább eszményi bolygókon is komoly erőfeszítéseket kell tennie ahhoz, hogy a létezés tisztán állati síkjáról az egyre inkább értelmi jelentéstartalmak és felsőbb szellemi értékek egyre magasabb szintjein keresztül felemelkedjen.

34:7.3 (382.3) Egy átlagos világ halandói nem élnek meg állandó háborúskodást a fizikai és a szellemi természetük között. Szembesülnek ugyan az állati létszintekről a szellemi élet magasabb síkjaira való felkapaszkodás szükségességével, azonban e felemelkedés inkább egyfajta felkészítő tanfolyamként zajlik, ha az urantiai halandók elütő anyagi és szellemi természetének e terén megélt éles összeütközéseihez hasonlítjuk.

34:7.4 (382.4) Az urantiai népek a fokozatos bolygói szellemi előrehaladás feladatában igénybe vehető segítség kettős hiányának következményeitől szenvednek. A Kaligasztia-féle felfordulás világszerte zavart okozott és minden későbbi nemzedéket megfosztott attól az erkölcsi segítségtől, melyet egy jól szabályozott társadalom nyújtott volna. De még ennél is szörnyűbb következményekkel járt az ádami vétség annyiban, hogy az emberfajtákat megfosztotta attól a magasabb rendű fizikai természettől, mely jobban megfelelt volna a szellemi törekvéseknek.

34:7.5 (382.5) Az urantiai halandók arra kényszerülnek, hogy a szellem és a húsvér test között kiélezett küzdelmet éljenek meg, mert a távoli őseik nem váltak teljesen ádámivá az édeni adomány révén. Az isteni terv az volt, hogy az Urantia halandó

emberfajtái a szellemre természetesebben válaszolni képes fizikai természetet kapjanak.

34:7.6 (382.6) Az ember természetét és környezetét érintő kettős végromlás ellenére a mai halandók a húsvér test és a szellem között dúló nyilvánvaló háborúból kevesebbet élnének meg, ha belépnének a szellem-országba, ahol az Isten hű fiai viszonylagosan megszabadultak a húsvér test jelentette rabláncától azon felvilágosult és felszabadító szolgálatban, mely a mennyei Atya akaratának megcselekedésére irányuló meggyőződéses elhivatottságra épül. Jézus megmutatta az emberiségnek a halandói lét új útját, mely révén az emberi lények nagymértékben megszabadulhatnak a Kaligasztia-féle felkelés szörnyű következményeitől és hatékony ellentételezést kaphatnak az ádami vétségéből eredő veszteségekért. „Krisztus Jézus életének szelleme megszabadított bennünket az állati lét törvényétől és a rossz és a bűn kísértéseitől.” „E győzelem az, mely felülkerekedik a húsvér testen, mely nem más, mint a hitetek.”

34:7.7 (383.1) Az Istent ismerő férfiak és nők, akik a Szellemtől születtek, nem élnek át több összeütközést a halandói erkölcsi természetükkel, mint a legátlagosabb világokon élők, itt ama bolygókról van szó, melyeket sohasem szennyezett bűn és lázadás sem érintett soha. A hites fiak olyan értelmi szinteken dolgoznak és olyan szellemi síkokon élnek, melyek sokkal felette vannak a zabolátlan vagy természetellenes fizikai vágyak okozta összeütközéseknek. Az állati lények egészséges ösztönei és a fizikai alkat természetes vágyai és késztetései nem ütköznek még a legmagasabb rendű szellemi fejlődéssel sem,

kivéve a tudatlan, a rosszra oktató vagy a sajnálatosan túlzottan lelkiismeretes személyek elméi esetében.

34:7.8 (383.2) Miután elindultatok az örök élet útján, miután elfogadtátok a feladatot és megkaptátok a fejlődésre vonatkozó utasításokat, ne féljete az emberi feledékenység és a halandói állhatatlanság veszélyeitől, ne gyötörjön benneteket a hibázás lehetőségéből fakadó kétség vagy a nagyfokú zavar, ne tétovázzatok és ne kérdőjelezzétek meg a besorolásokat és a helyzeteteket, mert minden sötét órán, az előremutató küzdelem minden keresztútján az Igazság Szelleme mindig szólni fog hozzátok, mondván, „Ez a helyes út”.

34:7.9 (383.3) [Közreadta egy, urantiai szolgálatra átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő.]

35. írás

A helyi világegyetemi Istenfiak

35:0.1 (384.1) AZ ELŐZŐEK BEN bemutatott Istenfiak paradicsomi eredetűek. Ők a világegyetemi területek isteni Urainak leszármazottai. A Paradicsom első fiúi rendjéből, a Teremtő Fiakból csupán egy van a Nebadonban, ő Mihály, a világegyetemi atya és egyeduralkodó. A Paradicsom második fiúi rendjéből, az Avonal vagy Ítélező Fiakból a nebadoni hányad már teljes — 1062-en vannak. Ezek a „kisebb Krisztusok” éppoly hatékonyak és mindenhatók a bolygói alászállásuk során, mint amilyen a Teremtő és Tökéletes Fiú volt az Urantián. A harmadik rendet, mely háromsági származású, nem tartják nyilván a helyi világegyetemben, azonban a Háromsági Tanító Fiak száma a Nebadonban becslésem szerint tizenötezer és húszezer között van, melyben

nincs benne a nyilvántartott 9642 teremtményi-háromságot elért segéd. E paradicsomi daynalok nem igazságszolgáltatási tisztviselők és nem is intézők; ők felsőbb-tanítók.

35:0.2 (384.2) Az ismertetendő Fiak fajtái helyi világegyetemi eredetűek; ők a paradicsomi Teremtő Fiúnak és az őt kiegészítő Világegyetemi Anyaszellemnek a különféle társulásokban létrehozott leszármazottai. E beszámolókbán a helyi világegyetemi fiúi besorolás alábbi rendjeit ismertetjük:

35:0.3 (384.3) 1. Melkizedek Fiak.

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Fiak.

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Fiak.

35:0.6 (384.6) 4. Élethordozó Fiak.

35:0.7 (384.7) A hármas paradicsomi Istenség a fiúi besorolást elnyerő három rend teremtésében működik: a mihályokéban, az avonalokéban és a daynalokéban. A helyi világegyetemi kettős Istenség, a Fiú és a Szellem szintén három magas rangú Fiú teremtésében működik: a melkizedekékében, a vorondadekekében és a lanonandekékében; és e hármas kifejeződés elérését követően együttműködnek a Hétszeres Isten következő szintjével az élethordozók sokoldalú rendjének létrehozásában. Ez utóbbi lényeket az alászálló Istenfiak közé soroljuk, de ők a világegyetemi élet egyik különleges és eredeti formája. Az ő ismertetésükről szól az egész következő írás.

1. A Melkizedek Atya

35:1.1 (384.4) Miután létrehozták a személyes segítőjükként működő lényeket, mint amilyen a Fényes Hajnalcsillag és amilyenek az egyéb igazgatási személyiségek is, az adott világegyetem isteni céljának és teremtési tervének megfelelően egy új formájú teremtési egyesülésre kerül sor a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem, a Végtelen Szellem helyi világegyetemi Leánya között. Ebből a teremtői társulásból származó személyiség-utód az eredeti Melkizedek — a Melkizedek Atya — az a különleges lény, aki később együttműködik a Teremtő Fiúval és az Alkotó Szellemmel az e névvel jelölt egész csoport létrehozásában.

35:1.2 (385.1) A Nebadon világegyetemben a Melkizedek Atya a Fényes Hajnalcsillag első végrehajtó társaként tevékenykedik. Gábrriel inkább a világegyetemi irányelvekkel, a Melkizedek pedig a megvalósítási eljárásokkal foglalkozik. Gábrriel a rendes alapítású nebadoni ítélőszékeket és tanácsokat vezeti, a Melkizedek pedig a különleges, rendkívüli és veszélyhelyzeti bizottságokat és tanácsadó testületeket. Gábrriel és a Melkizedek Atya egyszerre soha sincs távol a Szalvingtontól, mert Gábrriel távollétében a Melkizedek Atya működik a Nebadon főigazgatójaként.

35:1.3 (385.2) A világegyetemünk összes melkizedekjét a szabványidőben mért egyetlen ezeréves korszak alatt teremtette a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem a Melkizedek Atyával közösen. Lévén ők olyan fiúi rend, ahol egyikük társteremtőként működött, a melkizedek a rendjüket részben saját maguk alapították és ezért eleget tesznek a legnemesebb fajtájú önkormányzatiság feltételeinek. Rendszeresen megválasztják a maguk igazgatási vezetőjét a szabványidőben

mért hétéves időtartamra, egyébként pedig önszabályozó rendként működnek, bár az eredeti Melkizedek bizonyos társatai előjogokat gyakorol. E Melkizedek Atya időről időre kijelöl a rendjéből egyeseket arra, hogy különleges élethordozókként működjenek a midszonit világokon, vagyis az olyasfajta lakott világokon, melyeket eddig még nem nyilatkoztattunk ki az Urantián.

35:1.4 (385.3) A melkizedek nem tevékenykednek széles körben a helyi világegyetemen kívül, kivéve amikor tanúként hívják őket a felsőbb-világegyetemi ítélőszékek előtt lévő ügyekben, és amikor kijelölt különleges nagykövetként tevékenykednek, mint ahogy néha egyazon felsőbb-világegyetemen belül képviselik az egyik világegyetemet a másikban. Minden egyes világegyetem eredeti vagy elsőszülött Melkizedekje mindig szabadon utazhat a szomszédos világegyetemekbe vagy a Paradicsomra a rendjének érdekeivel és feladataival kapcsolatos küldetésekre.

2. A Melkizedek Fiak

35:2.1 (385.4) A melkizedek az isteni Fiak első olyan rendje, mely elég közel kerülhet a teremtményi élethez abból a célból, hogy közvetlenül a halandói felemelkedési segédkezésben működjön, hogy megtestesülés nélkül is szolgálni tudja az evolúciós fajokat. E Fiak a nagy személyiségi alászállás természetes felezőpontján helyezkednek el, lévén eredetük szerint éppen félúton vannak a legfelsőbb Isteniségi és a saját akarattal felruházott legalsóbb teremtményi élet között. Így ők egyfajta természetes átmenetet alkotnak az élő létezés felsőbb és isteni szintjei, valamint az evolúciós világok alacsonyabb, sőt anyagi életformái között. A szeráfi rendek, az angyalok

örömmel dolgoznak a melkizedekekkel; valójában az értelmes élet minden formája megértő barátokra, rokonszenves tanítókra és bölcs tanácsosokra lel e Fiakban.

35:2.2 (385.5) A melkizedekek rendje önkormányzati működésű. E különleges csoportban találkozunk a helyi világegyetemi lények részéről az első önmeghatározási kísérlettel és itt figyelhetjük meg a valódi önkormányzat legfelsőbb rendű fajtáját. E Fiak maguk szervezik meg a csoportos és a honbolygói igazgatásnak, valamint annak hat társszférája és azok segédvilágai működésének rendjét. Meg kell említenünk azt is, hogy még sohasem éltek vissza az előjogaikkal; e Melkizedek Fiak az egész Orvonton felsőbb-világegyetemben egyszer sem árulták el a rájuk bízott dolgokat. Ők jelentik a reményt minden önkormányzatra vágyó világegyetemi csoportnak; ők az önkormányzatiság mintája és tanítói a Nebadon minden szférája számára. Az értelmes lények minden rendje, legyenek azok a feljebbvalóik vagy az alárendeltjeik, őszintén elismerik a melkizedekek kormányát.

35:2.3 (386.1) A fiúi besorolású Melkizedek-rend egy nagy család legidősebb fiúi tisztét tölti be és vállalja az azzal járó felelősséget. Munkájuk nagy része szokványos és némileg begyakorlott, azonban annak nagy része önkéntes és egyúttal önként vállalt kötelezettségekkel járó. A különleges gyűlések többségét, melyekre időről időre sor kerül a Szalvingtonon, a melkizedekek javaslatára hívják össze. E Fiak saját indíttatásból is járvák az eredeti világegyetemüket. A világegyetemi hírgyűjtésre szakosodott önálló szervezetet tartanak fenn, rendszeresen készítenek jelentéseket a Teremtő Fiú számára függetlenül mindazon információktól, melyek a

teremtésrésze vonatkozó szokványos igazgatásban érintett rendszeres közvetítőkön keresztül jutnak el a világegyetemi központra. Ők természetüknél fogva előítéletmentes megfigyelők; az értelmes lények minden osztálya teljesen megbízik bennük.

35:2.4 (386.2) A melkizedek a teremtsrészek utazó és tanácsadó legfelsőbb semmítőszékeként működnek; e világegyetemi Fiak kiscsoportokban mennek a világokra abból a célból, hogy ott tanácsadó bizottságként szolgáljanak, tanúskodjanak, javaslatokat kérjenek és tanácsosokként ténykedjenek s így segítsenek az evolúciós területek ügyeivel kapcsolatban időről időre felmerülő nagyobb fennakadások rendezésében és a komoly nézeteltérések feloldásában.

35:2.5 (386.3) A világegyetem legidősebb Fiai a fő segítői a Fényes Hajnalcsillagnak a Teremtő Fiú parancsainak végrehajtásában. A Gábiel nevében valamely távoli világra utazó Melkizedek az adott küldetés céljainak elérése érdekében járhat el a küldő nevében és ilyenkor a feladatteljesítés bolygóján a Fényes Hajnalcsillag teljes hatáskörét birtokolva jelenhet meg. Ez különösen azokon a szférákon igaz, ahol magasabb rangú Fiú addig még nem jelent meg az ott élő teremtményekhez hasonló alakban.

35:2.6 (386.4) Az alászállási létpályáját valamely evolúciós világon megkezdő Teremtő Fiú egyedül megy; de amikor az egyik paradicsomi testvére, egy Avonal Fiú indul alászállásra, akkor őt a Melkizedek támogatók kísérik, szám szerint tizenketten, akik igen hatékonyan járulnak hozzá az alászállási küldetés sikeréhez. A lakott világokon teljesítendő ítélőhatósági küldetéseken is segítik a paradicsomi avonalokat, és e

feladatokban a melkizedekek a halandó szem számára is láthatók, amennyiben az Avonal Fiú is így jelenik meg.

35:2.7 (386.5) Nincs olyan bolygói szellemi szükséghelyzet, melyben ne segédkeznének. Ők azok a tanítók, akik fejlett életet élő, teljes világokat nyernek meg arra, hogy a Teremtő Fiút és az ő paradicsomi Atyját véglegesen és teljesen elismerjék.

35:2.8 (386.6) A melkizedekek bölcsessége csaknem tökéletes, de az ítélőképességük nem az. Bolygói küldetéseken önmagukban és egyedül működve kisebb dolgokban néha hibáznak, vagyis előfordult már, hogy olyan dolgok mellett döntöttek, melyeket a feletteseik később nem hagytak jóvá. Az ilyen hibás döntés eredménye az, hogy a Melkizedek hatáskörét átmenetileg felfüggesztik, elmegy a Szalvingtonra és a Teremtő Fiúnál tartott meghallgatáson útbaigazítást kap, mely hatékonyan megtisztítja őt a társaival való szembekerüléshez vezető összhanghiánytól; és aztán, miután letelt a javító pihenés ideje is, a harmadik napon visszahelyezik a szolgálatba. De az ilyen kisebb hibák a melkizedekek működésében eddig ritkán fordultak elő a Nebadonban.

35:2.9 (387.1) E Fiak nem bővülő létszámú rend; taglétszámuk állandó, bár helyi világegyetemenként változik. A melkizedekek száma a székhely-bolygójuk hivatalos feljegyzése szerint a Nebadonban meghaladja a tízmilliót.

3. A Melkizedek-világok

35:3.1 (387.2) A melkizedekek egy külön világon lakoznak a Szalvington, a világegyetemi központ közelében. E szféra, a

nevét illetően Melkizedek, a hetven elsődleges szféra szalvingtoni körének kísérleti világa, mely hetven szféra mindegyikét hat, különféle meghatározott tevékenységekre szakosodott segédszféra vesz körül. E bámulatos szférákat — a hetven elsődleges és a 420 segédszférát — gyakran nevezik Melkizedek Egyetemnek is. Az összes nebadoni csillagvilágból érkező felemelkedő halandók mind a 490 világon felkészítésben részesülnek az alatt, amíg a szalvingtoni állandó besorolást megkapják. De a felemelkedők oktatása csupán egy szakasz az épített szférák szalvingtoni halmazában folyó sokféle tevékenység közül.

35:3.2 (387.3) A szalvingtoni kör 490 szférája tíz csoportra oszlik, melyek mindegyikébe hét elsődleges szféra és negyvenkét segédszféra tartozik. E csoportok mindegyike a világegyetemi élet felsőbb rendjei valamelyikének általános felügyelete alatt áll. Az első csoport, melybe a kísérleti világ és az a körüli bolygói pályán keringő következő hat elsődleges szféra tartozik, a melkizedek felügyelete alatt áll. E Melkizedek-világok:

35:3.3 (387.4) 1. A kísérleti világ — a Melkizedek Fiak honvilága.

35:3.4 (387.5) 2. A fizikai-élet tanodák és az élő energiák kutatóállomásainak világa.

35:3.5 (387.6) 3. A morontia élet világa.

35:3.6 (387.7) 4. A kezdő szellemlét szférája.

35:3.7 (387.8) 5. A szellemközép-lét világa.

35:3.8 (387.9) 6. A haladó szellemlét szférája.

35:3.9 (387.10) 7. A mellérendelt és legfelsőbb önmegvalósítás területe.

35:3.10 (387.11) E Melkizedek szférák mindegyikének hat-hat segédvilágán a rendeltetésüknek megfelelően az elsődleges szférájukon folyó munkával összefüggő tevékenységek zajlanak.

35:3.11 (387.12) A kísérleti világ, a Melkizedek-szféra a találkozóhelye minden, az idő és tér felemelkedő halandóinak oktatásában és képzésében feladatot vállaló lénynek. Egy felemelkedő számára valószínűleg e világ a legérdekesebb hely az egész Nebadonban. Minden, a csillagvilági felkészülést befejező evolúciós halandó arra rendeltetett, hogy leszálljon a Melkizedeken, ahol megismertetik őt a szalvingtoni oktatási rendszer tanszakjainak és szellemi fejlődésének rendjével. E különös világon való életetek első napján szerzett benyomásaitokat sohasem fogjátok elfelejteni, még azután sem, hogy elértétek a paradicsomi célotokat.

35:3.12 (387.13) A felemelkedő halandók a Melkizedek-világon lakoznak, azonban a képzésüket az e világot körülvevő hat, különleges képzést nyújtó bolygó szolgálja. Ugyanez az oktatási rend van érvényben az útjuk során végig, mind a hetven kulturális világon, a szalvingtoni kör elsődleges szféráin.

35:3.13 (387.14) A Melkizedek-szférához tartozó hat segédvilágon lakozó számos lény sokféle tevékenységgel tölti az idejét, ami azonban a felemelkedő halandókat illeti, e segédszférák a következő különleges tanulmányterületekre összpontosítanak:

35:3.14 (388.1) 1. Az első szférán a felemelkedő halandók kezdeti bolygólétének áttekintésével foglalkoznak. E munka egy adott halandói eredetű világról származókból álló osztályokban folyik. Az urantiaiak együtt vesznek részt az ilyen tapasztaltatfelmérésen.

35:3.15 (388.2) 2. A második szféra különleges feladata hasonlóképpen egyfajta áttekintés, de itt a helyi csillagrendszeri központ első segédszféráját körülvevő lakóvilágokon szerzett tapasztalatokra összpontosítanak.

35:3.16 (388.3) 3. Az e szférán folytatott vizsgálódás a helyi csillagrendszeri központon való jelenléttel kapcsolatos és azokra a tevékenységekre terjed ki, melyek a csillagrendszer-központi halmaz egyéb épített világain szerzett élményekkel hozhatók összefüggésbe.

35:3.17 (388.4) 4. A negyedik szférán a csillagvilág hetven segédvilágán és azok társszféráin szerzett tapasztalatok áttekintésével foglalkoznak.

35:3.18 (388.5) 5. Az ötödik szférán a csillagvilági központi világon való felemelkedői otlétet tekintik át.

35:3.19 (388.6) 6. A hatodik szférán annak szentelik idejüket, hogy megpróbálják ezen öt korszakot összekapcsolni s a tapasztalataikat összehangolni, mielőtt a világegyetemi felkészítés részét képező melkizedeki általános tanintézetbe belépnének.

35:3.20 (388.7) A világegyetemi igazgatás és szellemi bölcsesség tanhelyei a Melkizedek-honvilágon találhatók, melyek egyúttal

otthont adnak azoknak a tanodáknak is, melyek rendeltetése egyetlen kutatási terület művelése, mint amilyen az energia, az anyag, a szervezés, a közléscsere, a feljegyzések, az etika és az összehasonlító teremtményi létfenntartás.

^{35:3.21 (388.8)} A Szellemi Felruházás Melkizedek-karán az Istenfiak minden rendje — még a paradicsomi rendek is — együttműködik a Melkizedek és a szeráfi tanítókkal azok seregeinek a felkészítésében, akik a beteljesülés örömhírhozóiként kerülnek ki, akik a szellemi szabadságot és az isteni fiúi elismerést hirdetik a világegyetem legtávolabbi világain is. A Melkizedek-egyetem sajátos tanhelye egyedülálló világegyetemi intézmény; más területekről nem fogad hallgató-látogatókat.

^{35:3.22 (388.9)} A világegyetemi igazgatásban a melkizedek a legmagasabb szintű felkészítést a honvilágokon nyújtják. A Felsőbb Etika Karát az eredeti Melkizedek Atya vezeti. A különböző világegyetemek ezekbe a tanintézetekbe küldenek cseretanulókat. Bár a fiatal Nebadon világegyetem alul helyezkedik el a világegyetemi rangsorban a szellemi előrehaladás és a felsőbb etikai fejlődés terén, azonban az igazgatási jellegű nehézségeink az egész világegyetemet a közeli teremtrészek számára egy hatalmas gyakorló kórházzá tették, s a Melkizedek-karokon rengeteg a más területről érkezett hallgató-látogató és megfigyelő. A helyben nyilvántartottak roppant nagy csoportja mellett több mint százezer külsős hallgató jár a Melkizedek-tanodákba, mert a nebadoni melkizedek rendjének az egész Szplandonban neve van.

4. A melkizedek különleges tevékenysége

35:4.1 (388.10) A melkizedek által folytatott tevékenységek egyik magas fokon szakosodott ága a felemelkedő halandók fejlődési morontia-létpályájához kötődik. E felkészítés nagy részét türelmes és bölcs szeráfi segédkezők végzik, akiket viszonylag magas világegyetemi fejlődési szintre eljutott halandók segítenek, de mindezen oktatási tevékenységek a melkizedek és a Háromsági Tanító Fiak közös általános felügyelete alatt állnak.

35:4.2 (389.1) Bár a Melkizedek-rendek leginkább a helyi világegyetem nagy oktatási rendszerének és gyakorlati felkészítési rendjének szentelik magukat, azért különleges megbízatásokat is teljesítenek és nem szokványos körülmények között is működnek. Egy fejlődő világegyetemben, melybe végeredményben körülbelül tízmillió lakott világ tartozik, szinte elkerülhetetlen, hogy ne történjen sok nem szokványos dolog is, és az ilyen szükséghelyzetekben lépnek fel a melkizedek. Az Edentián, a csillagvilágok központján veszélyhelyzeti Fiakként ismerik őket. Mindig készen állnak bármiféle szükséghelyzetben való beavatkozásra — legyen az akár fizikai, értelmi vagy szellemi — akár bolygón, akár csillagrendszerben, csillagvilágban vagy a világegyetemben. Amikor és ahol csak különleges segítségre van szükség, mindig megjelenik egy vagy több Melkizedek Fiú.

35:4.3 (389.2) Amikor a Teremtő Fiú tervének valamely eleme veszélybe kerül, egy Melkizedek nyomban segítséget nyújt a veszély elhárításában. De nem gyakran hívják őket szolgálatba olyan bűnös lázadások kitörésekor, mint amilyen a Sataniában is történt.

35:4.4 (389.3)

Minden veszélyhelyzetben a melkizedek cselekednek először, legyen az bármilyen természetű és legyen az bármely világon, ahol saját akaratú teremtmények lakoznak. Néha átmeneti felügyelőkként működnek az ellenszegülő világokon, a vétkes bolygói kormányzatnál megbízottakként szolgálnak. A bolygószerű válsághelyzetekben e Melkizedek Fiak sokféle egyedi minőségben szolgálhatnak. E Fiak könnyűszerrel láthatóvá tehetik magukat a halandó lények számára, és néha e rendbeliek egyike még meg is testesül a halandói testhez hasonló alakban. A Nebadonban hétszer szolgált Melkizedek valamely evolúciós világon a halandó testhez hasonló alakban, és e Fiak számos alkalommal jelentek meg a világegyetemi teremtmények egyéb rendjeihez hasonló alakban. Ők valóban sokoldalú és önkéntes veszélyhelyzeti segédkezők a világegyetemi értelmek minden rendje számára, minden világon és a világok minden rendszerében.

35:4.5 (389.4)

Az Ábrahám idejében az Urantián élt Melkizedeket a helyiek úgy ismerték mint Sálem Herceget, mert az igazságkeresőknek egy, a Sálem nevű helységben lakókból álló kis csoportját vezette. Önként vállalta, hogy a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesül és a bolygó Melkizedek-megbízottainak jóváhagyásával így is tett, mert félt, hogy az élet fénye ki fog hunyni az egyre növekvő szellemi sötétség korában. E korszakban ő táplálta az igazságot és biztonságban tovább is adta azt Ábrahámnak és a társainak.

5. A Vorondadek Fiak

35:5.1 (389.5)

A személyes segítők és a sokoldalú melkizedek első csoportjának megteremtése után a Teremtő Fiú és a helyi világegyetemi Alkotó Szellem megtervezte és létrehozta a

világegyetemi fiúi besorolás második nagy és változatos rendjét, a vorondadekeket. Őket leginkább Csillagvilági Atyákként ismerik, mert e rendbe tartozó Fiak egyike mindig megtalálható minden helyi világegyetem minden egyes csillagvilágának vezetésében.

35:5.2 (389.6) A vorondadekek száma helyi világegyetemenként változó, a Nebadonban bejegyzettek száma pedig éppen egymillió. E Fiak, mint a mellérendeltjeik, a melkizedek, nem rendelkeznek szaporodási képességgel. A számuk növelésére alkalmas módszer nem ismeretes.

35:5.3 (389.7) E Fiak sok tekintetben önkormányzati testületet alkotnak; egyedekként, csoportokként, sőt még mind együttvéve is nagymértékben önrendelkezők, sok tekintetben olyanok, mint a melkizedek, azonban a vorondadekek tevékenységi köre nem olyan széles. A Melkizedek testvéreik ragyogó sokoldalúságával nem rendelkeznek, viszont vezetőkként és körültekintő intézőkként még megbízhatóbbak és hatékonyabbak. Az alárendeltjeik, a Lanonandek Csillagrendszer Fejedelmek igazgatási téren mutatott kiválóságát sem érik el, azonban a világegyetemi fiúi besorolásba tartozók összes rendjén túltesznek a rendíthetetlen célirányosságban és az isteniségi ítélőképességben.

35:5.4 (390.1) Bár a Fiak e rendjének döntései és irányítása mindig megfelel az isteni fiúi besorolás szellemének és mindig összhangban van a Teremtő Fiú vezetési elveivel, mégis előfordult már, hogy a Teremtő Fiú magához rendelte őket valamely elkövetett vétkük miatt, és a döntéseiket a világegyetemi legfelsőbb bíróságok néha bizony megváltoztatták. De e Fiak ritkán vétkeznek, és eddig még

sohasem vettek részt lázadásban; a Nebadon egész történelme során eddig még egyetlen Vorondadekről sem derült ki, hogy semmibe vette volna a világegyetemi kormányt.

^{35:5.5 (390.2)} A vorondadekek szolgálata a helyi világegyetemekben kiterjedt és változatos. Szolgálnak nagykövetként a többi világegyetemben és külügyi tisztviselőkként is képviselik a csillagvilágokat a saját világegyetemükben. A helyi világegyetemi fiúi besorolásba tartozó rendek közül leginkább őket bízzák meg a komoly világegyetemi helyzetekben gyakorolható teljhatalommal.

^{35:5.6 (390.3)} A szellemi sötétségben elszigetelődött világokon, a lázadás és vétek miatt a bolygói elszigetelődés következményét elszenvedő szférákon rendszerint jelen van egy Vorondadek megfigyelő is addig, amíg a természetes rangba való visszavételre sor nem kerül. Bizonyos veszélyhelyzetekben e Fenséges megfigyelő korlátlan és megkérdőjelezhetetlen hatáskörrel rendelkezik minden, az adott bolygóra kirendelt mennyei lény felett. A Szalvingtonon feljegyezték, hogy a vorondadekek néha Fenséges kormányzóként valóban gyakorolták is e hatáskörüket az ilyen bolygókon. Ilyenre még a lázadás által meg nem rontott lakott bolygók esetében is volt példa.

^{35:5.7 (390.4)} Tizenkét vagy több Vorondadek Fiú együtt gyakran alkot felülvizsgálati és fellebbviteli bírói testületet valamely bolygó vagy csillagrendszer besorolásával kapcsolatos különleges ügyekben. De a munkájuk nagyobb részét a csillagvilági kormányok saját jogalkotó feladatköreihez kötődnek. Mindeme szolgálataik eredményeként a Vorondadek Fiak a helyi világegyetek történetíróivá lettek; személyesen

is ismerik a lakott világok politikai küzdelmeit és társadalmi zavarait.

6. A Csillagvilági Atyák

^{35:6.1 (390.5)} Legalább három Vorondadeket bíznak meg a helyi világegyetem száz csillagvilága mindegyikének vezetésével. E Fiakat a Teremtő Fiú választja ki és Gábiel bízza meg a csillagvilágok Fenségeseiként való működéssel egy tíz ezredévnyi időszakra — 10.000 szabványévre, azaz mintegy 50.000 évre urantiai időben számolva. Az uralkodó Fenségesnek, a Csillagvilági Atyának két társa van, egy rangidős és egy beosztott társ. Minden egyes igazgatási változáskor a rangidős társ lesz a kormányfő, s a beosztott társ veszi át a rangidős feladatait, míg a szalvingtoni világokon tartózkodó, megbízással nem rendelkező vorondadekek maguk közül egyet jelölnek arra, hogy pályázzon a beosztott társ tisztére. Így minden Fenséges vezető a jelenlegi gyakorlatnak megfelelően három tíz-ezredévnyi, azaz 150.000 urantiai évnek megfelelő időt tölt el valamely csillagvilági központon való szolgálattal.

^{35:6.2 (390.6)} A száz Csillagvilági Atya, a csillagvilági kormányok tényleges vezetőinek összessége alkotja a Teremtő Fiú legfelsőbb tanácsadó testületét. E tanács gyakran ülésezik a világegyetemi központon és a tanácskozás kérdésköreinek és vizsgálati területeinek köre végtelen, azonban leginkább a csillagvilágok jólétével és az egész helyi világegyetem igazgatásának egységesítésével foglalkoznak.

^{35:6.3 (391.1)} Amikor egy Csillagvilági Atya a világegyetemi központon tesz eleget a kötelezettségeinek, mint ahogy ez

gyakran így is van, akkor a rangidős társa csillagvilági végrehajtói feladatkört lát el. A rangidős társ rendes működése során a szellemi ügyeket felügyeli, míg a beosztott társ személyesen a csillagvilág fizikai jólétével foglalkozik. Azonban a csillagvilágban egyetlen nagyobb jelentőségű irányelv végrehajtására sem kerül sor anélkül, hogy a kivitelezés részleteiben a három Fenséges ne értene egyet.

35:6.4 (391.2) A szellemi hírgyűjtési és tájékoztatási csatornák teljes rendszere a csillagvilági Fenségesek rendelkezésére áll. Tökéletes kapcsolatban vannak a szalvingtoni feletteseikkel és a közvetlen beosztottaikkal, a helyi csillagrendszerek fejedelmeivel. Gyakran tanácskoznak e Csillagrendszer Fejedelmekkel a csillagvilág helyzetéről.

35:6.5 (391.3) A Fenségesek tanácsadói testülettel veszik körül magukat, melynek taglétszáma és személyi állománya időről időre változik függően attól, hogy milyen csoportok vannak jelen a csillagvilági központon és attól is, hogy a helyi körülmények miként alakulnak. Szükséghelyzetben kérhetnek, és gyorsan kapnak is további Vorondadek-rendű Fiakat annak érdekében, hogy segítsenek az igazgatási munkában. A Norlatiadek, a csillagvilágotok számára jelenleg tizenkét Vorondadek Fiú segédkezik.

7. A Vorondadek-világok

35:7.1 (391.4) A Szalvingtont körülvevő hetven elsődleges szféra körében lévő, hét világból álló második csoportot a Vorondadek-bolygók alkotják. E szférák mindegyike, azok hat-hat segédszférájával a Vorondadek tevékenységek egy külön szakaszára szolgál. E negyvenkilenc területen szerzik

meg a felemelkedő halandók a világegyetemi jogalkotási felsőbb képesítésüket.

35:7.2 (391.5) A felemelkedő halandók már megfigyelhették a jogalkotó közgyűléseket, amikor a csillagvilági központi világokon működtek, de e Vorondadek-világokon részt is vehetnek a helyi világegyetem tényleges általános jogalkotási folyamatában a rangidős Vorondadek felügyelete alatt. E jogalkotási feladatok célja a száz csillagvilág önkormányzati jogalkotó közgyűlései által hozott különféle határozatok összehangolása. A Vorondadek-tanodákban kapott felkészítésnek nincs párja még az Uverszán sem. A képzés fokozatos, az első szférán kezdődik, melyet kiegészít a hat segédszférán végzett munka, majd folytatódik a további hat elsődleges szférán és azok segédszféra-csoportjain végzett tanulmányokkal.

35:7.3 (391.6) A felemelkedő zárandokok számos új tevékenységet ismernek meg a tanulásnak és a gyakorlati munkának szentelt világokon. Nincs megtiltva nekünk, hogy ezen új és általatok soha nem álmodott elfoglaltságokról megpróbáljunk kinyilatkoztatást tenni, de kétségeink vannak afelől, hogy vajon képesek lennének-e ezeket a tevékenységeket a halandó lények anyagi elméje számára bemutatni. E fenséges tevékenységek jelentéstartalmait szavakkal nem tudjuk közvetíteni, és a felemelkedő halandók ezen új, a negyvenkilenc világon folytatott tanulmányaihoz kötődő foglalatosságainak bemutatására felhasználható, ahhoz hasonló emberi tevékenységek sincsenek. A szalvingtoni kör Vorondadek-világain számos, a felemelkedési rendhez nem kapcsolódó egyéb tevékenység is folyik.

8. A Lanonandek Fiak

35:8.1 (392.1) A vorondadekek megteremtése után a Teremtő Fiú és a Világegyetemi Anyaszellem a világegyetemi fiúi besorolásba tartozók harmadik rendje, a lanonandekek létrehozására egyesül. Bár sokféle feladatot látnak el a csillagrendszeri igazgatás keretében, mégis leginkább Csillagrendszer Fejedelmekként, a helyi csillagrendszerek uraiként, valamint Bolygóhercegekként, a lakott világok igazgatási vezetőiként ismerik őket.

35:8.2 (392.2) Lévén, hogy e lények későbbi és — az isteniségi szinteket tekintve — alsóbb fiúi teremtetési rend, ezért az ő esetükben megkövetelték, hogy bizonyos felkészítő tanfolyamokon vegyenek részt a Melkizedek-világokon a későbbi szolgálatra való felkészülés céljából. Ők voltak a Melkizedek-egyetem első hallgatói, és a besorolásuk és minősítésük alapjának a képességeiket, a személyiségüket és az előmenetelüket tekintették a Melkizedek-tanáraik és vizsgáztatóik.

35:8.3 (392.3) A Nebadon-világegyetem létének kezdetekor pontosan tizenkétfélmillió Lanonandek volt, és a Melkizedek-szféra teljesítését követően a záróvizsga eredménye alapján három osztályba sorolták őket:

35:8.4 (392.4) 1. Elsőrendű lanonandek. A legmagasabb rangúakból 709.841 volt. E Fiakat jelölik Csillagrendszer Fejedelmeknek és a csillagvilágok legfelsőbb tanácsai segédeinek, valamint a világegyetem felsőbb szintű igazgatási feladataival foglalkozó tanácsosoknak.

35:8.5 (392.5) 2. Másodrendű lanonandekék. A Melkizedektől kikerülő rendbe tartozókból 10.234.601 volt. Őket Bolygóhercegeknek és e rend tartalékosainak jelölik.

35:8.6 (392.6) 3. Harmadrendű lanonandekék. E rendbe 1.055.558-an tartoztak. E Fiak beosztott segédekként, hírvivőkként, felügyelőkként, biztosokként, megfigyelőkként működnek és különféle feladatokat látnak el a csillagrendszerben és annak világain.

35:8.7 (392.7) E Fiak számára nem lehetséges az, ami az evolúciós lényeknek megadatott, vagyis hogy az egyik csoporttól a másikig fejlődjenek. Amint részt vettek a Melkizedek-felkészítésen, amint egyszer megmérettettek és besoroltattak, folyamatosan e kijelölt rangban szolgálnak. E Fiak a szaporodásban sem vesznek részt; számuk a világegyetemben állandó.

35:8.8 (392.8) A Lanonandek Fiak rendjének szalvingtoni osztályozása számokban és kerekítve a következő:

35:8.9 (392.9) Világegyetemi Összehangolók és Csillagvilági Tanácsosok . . 100.000

35:8.10 (392.10) Csillagrendszer Fejedelmek és segédek 600.000

35:8.11 (392.11) Bolygóhercegek és tartalékosaik 10.000.000

35:8.12 (392.12) Hírvivő Testület. 400.000

35:8.13 (392.13) Felügyelők és adatrögzítők.
100.000

35:8.14 (392.14) Tartalékos
Testület800.000

35:8.15 (392.15) Lévén, hogy a lanonandekok valamivel alacsonyabb fiúi rangban állnak, mint a melkizedek és a vorondadek, még nagyobb szolgálatot tesznek a világegyetem kisebb egységeiben, mert képesek közel kerülni az értelmes fajok alacsonyabb rendű teremtményeihez. Az ő esetükben nagyobb a veszélye annak is, hogy eltévelyednek, hogy eltérnek a világegyetemi kormányzás elfogadható eljárásától. De a lanonandekok, különösen pedig az elsőrendűek, mindenféle helyi világegyetemi ügyintézői beosztásra kiválóan alkalmasak és e téren igen sokoldalú a felhasználhatóságuk. Ügyintézői képességükben csak Gábiel és az ő ki nem nyilatkoztatott társai múlják felül őket.

9. A Lanonandek vezetők

35:9.1 (393.1) A lanonandekok a bolygók állandó besorolású urai és a csillagrendszerek ügyeleti rendben vezérlő fejedelmei. Egy ilyen Fiú uralkodik jelenleg a Jerusemen, a lakott világokból álló helyi csillagrendszerek központján is.

35:9.2 (393.2) A Csillagrendszer Fejedelmek a lakott világok alkotta csillagrendszerek mindegyikén két vagy három tagú bizottságokban uralkodnak. A Csillagvilági Atya minden tizedik ezeréves időszakban a lanonandekok egyikét vezetőnek jelöli ki. Néha nem változik a hármas vezetőjének személye, mert a változtatás csak lehetőségük, nem kötelességük a

csillagvilági vezetőknek. A csillagrendszeri kormányzat személyi állománya nem változik meg hirtelenül, hacsak nem következik be valamilyen szomorú esemény.

35:9.3 (393.3) A visszahívott Csillagrendszer Fejedelmek vagy segédek helyét a csillagvilági központon működő legfelsőbb tanács által az adott rend tartalékosai közül kiválasztottak töltik be, mely tartalékos csoport az Edentián nagyobb, mint a fent említett átlagos csoportméret.

35:9.4 (393.4) A legfelsőbb Lanonandek tanácsok a különböző csillagvilági központokon állomásoznak. Az ilyen testület vezetője a Csillagvilági Atya rangidős Fenséges társa, míg a beosztott társ a másodrendűek tartalékosait felügyeli.

35:9.5 (393.5) A Csillagrendszer Fejedelmek hűek az elnevezésükhöz; szinte teljesen szabad kezük van a lakott világok helyi ügyeiben. Ők csaknem atya-fiú viszonyban vannak a Bolygóhercegekkel, az Anyagi Fiakkal és a segédkező szellemekkel. A fejedelem személyes hatalma majdnem teljes. E vezetőket nem felügyelik a háromsági megfigyelők a központi világegyetemből. Ők a helyi világegyetem végrehajtói osztálya, és a jogerős rendelkezések végrehajtásának felügyelőiként, valamint a bírói ítéletek érdemi végrehajtatóiként ők jelentik az egyetlen szintet a teljes világegyetemi igazgatásban, ahol a Mihály Fiú akarata ellen fordulás a legkönnyebben és a legkézenfekvőbben csaphat át elzárkózásba és a sajátjogok követelésébe.

35:9.6 (393.6) A helyi világegyetemünk szerencsétlen volt annyiban, hogy több mint hétszáz Lanonandek-rendű Fiú lázadt fel a világegyetemi kormányzat ellen, mely siettetette a felfordulás

kialakulását több csillagrendszerben és számos bolygón is. E vétkezők közül mindössze három volt Csillagrendszer Fejedeleme; gyakorlatilag e Fiak mindegyike a második és a harmadik rendbe tartozott, Bolygóhercegek és harmadrendű lanonandekek voltak.

35:9.7 (393.7) Az egységből kiszakadt Fiak nagy száma nem a teremtői működés hibáját mutatja. Lehetek volna ők istenien tökéletesek, de úgy teremtték őket, hogy képesek legyenek jobban megérteni és jobban megközelíteni az idő és tér világain lakozó evolúciós teremtményeket.

35:9.8 (393.8) Az Orvonton összes helyi világegyeteme közül a Henszelont kivéve a mi világegyetemünk veszítette a legtöbb Fiút e rendből. Az Uverszán egyetértés van abban, hogy azért volt annyi igazgatási fennakadás a Nebadonban, mert a Lanonandek-rendbe tartozó Fiaink a döntésben és a tervezésben oly nagyfokú szabadsággal teremttettek. Ezt az észrevételt nem bírálatként teszem. A világegyetemünk Teremtőjének minden hatásköre és hatalma megvan ehhez. A magas rangú vezetőink határozottan állítják, hogy bár az ilyen önálló Fiak igen nagy bajokat okoznak a világegyetem fiatalkorában, amikor a dolgok végre leülepednek és véglegesen rendeződnek, akkor ezen alaposan próbára tett Fiak részéről mutatott felsőbb szintű hűség és teljesebb odaadó szolgálat gyümölcsei sokkal nagyobb mértékben ellensúlyozzák a megelőző idők zavarát és gyötrelmeit.

35:9.9 (394.1) Amikor valamely csillagrendszeri központon lázadás tör ki, akkor rendszerint új fejedelmet neveznek ki egy viszonylag rövid időre, de az egyes bolygók esetében más a helyzet. Ez utóbbiak az anyagi teremtés alkotóelemei, és a

teremtmenyi szabad akarat az egyik figyelembe veendő tényező az összes ilyen kérdés végső elbírálásakor. Az elszigetelt világokra Második Bolygóherceget jelölnek ki, olyan bolygókról van szó, melyek eredeti hercegei eltévelyedtek, de az előbbieket nem gyakorolnak tevékeny uralmat az ilyen világok felett mindaddig, amíg a felkelés következményeit a melkizedek és az egyéb segédkező személyiségek által meghozott intézkedések részlegesen le nem győzték és fel nem számolták. A Bolygóherceg által kirobbantott lázadás azonnal magával vonja a bolygó elszigetelését; a helyi szellemi köröket azonnal elvágják. Csak az alászálló Fiú képes helyreállítani a bolygóközi közléscserére használatos vonalakat az ilyen, szellemileg elszigetelt világon.

^{35:9.10 (394.2)} Ezen önfejű és botor Fiak megmentésére létezik terv, és sokak hasznára is vált ezen irgalmas rendelkezés; de ők soha többé nem tölthetnek be olyan tisztséget, amelyben vétkeztek. A jóvá igazolást követően felügyelői feladatokra és a fizikai igazgatási részlegekhez rendelik őket.

10. A Lanonandek-világok

^{35:10.1 (394.3)} A hetven bolygóból álló szalvingtoni körben található hét világból álló harmadik csoport, azok negyvenkét segédszférájával együtt alkotja az igazgatási szférák Lanonandek-halmazát. E területeken az egykori csillagrendszer-fejedelmi testületbe tartozó tapasztalt lanonandek a felemelkedő zarándokok és a szeráfi seregek igazgatási tanítóiként tevékenykednek. Az evolúciós halandók megfigyelhették a csillagrendszeri intézőket munka közben a csillagrendszeri központokon, itt viszont részt is vesznek a

tízezer helyi csillagrendszer igazgatási határozatainak tényleges összehangolásában.

35:10.2 (394.4) A helyi világegyetem ezen igazgatási tanintézeteit a Lanonandek Fiak olyan testülete felügyeli, akik sok tapasztalatot szereztek Csillagrendszer Fejedelemként és csillagvilági tanácsosként. Ezen ügyvezetési karokat csak az enzai igazgatási tanodák mülják felül.

35:10.3 (394.5) A Lanonandek-világok mellett, hogy a felemelkedő halandók számára felkészülési szférákul szolgálnak, egyúttal a világegyetem általános és szokványos igazgatási tevékenységéhez kapcsolható, kiterjedt vállalkozások központjai is. A felemelkedő zárandokok végig a Paradicsomra vezető útjuk során az alkalmazott tudás gyakorlatias képzést nyújtó tanhelyein folytatnak tanulmányokat — tényleges felkészítést kapnak a nekik oktatott dolgok elvégzésének módjáról. A melkizedekek által fenntartott általános oktatási rendszer gyakorlatias, fokozatos, jelentőségteljes és tapasztalásra építő. Részt képezi az anyagi, az értelmi, a morontiai és a szellemi dolgokra való felkészítés.

35:10.4 (394.6) A lanonandek ezen igazgatási szféráival van összefüggésben az, hogy a rendjükbe tartozó, megmentett Fiak többsége felügyelőként és a bolygói ügyek igazgatójaként szolgál. Ezek a vétkezett Bolygóhercegek és lázadó társaik, akik úgy döntenek, hogy elfogadják a felajánlott jóvá igazolást, ilyen szokványos minőségben tovább szolgálhatnak, legalábbis addig, amíg a Nebadon világegyetem a fényben és életben meg nem állapodik.

35:10.5 (394.7) Az idősebb rendszerekben működő Lanonandek Fiak közül sokan azonban nagyszerű szolgálati, igazgatási és szellemi-fejlődési előmenetellel rendelkeznek. Ők nemes, odaadó és hű csoport, függetlenül attól, hogy hajlamosak vétkezni a személyes szabadsággal kapcsolatos tévképzeteik és az önrendelkezésről alkotott nézeteik miatt.

35:10.6 (394.8) [Ennek az írásnak az összeállítását a szalvingtoni Gábiel felhatalmazása alapján működő Főangyalok Vezetője hitelesítette.]

36. írás

Az élethordozók

36:0.1 (396.1) AZ ÉLET nem akaratlanul keletkezik. Az élet a Lét (rejtett) Építőinek tervei szerint alkottatik és jelenik meg a lakott bolygókon közvetlen betelepítéssel vagy a helyi világegyetemek élethordozói tevékenységének eredményeképpen. Ezek az élethordozók a világegyetemi Fiak sokszínű családjának legérdekesebb és legsokoldalúbb tagjai közé tartoznak. Feladatuk a bolygószférákon létesítendő teremtményi élet részletes megtervezése és szállítása. Miután ezt az életet az új világba beleoltották, még hosszú ideig ott is maradnak annak érdekében, hogy elősegítsék annak fejlődését.

1. Az élethordozók eredete és természete

36:1.1 (396.2) Jóllehet az élethordozók az isteni Fiak családjába tartoznak, mégis a világegyetemi Fiak különleges és egyedi fajtáját alkotják, lévén ők a helyi világegyetembeli értelmes életnek az egyetlen olyan csoportja, melynek teremtésében a felsőbb-világegyetem irányítói közreműködnek. Az élethordozók három előbb-létezett személyiségnek a

leszármazottai: a Teremtő Fiúnak, a Világegyetemi Anyaszellemnek, és kijelölés útján az adott felsőbb-világegyetem beteljesülési céljai felett őrködő három Nappalok Elődje egyikének. E Nappalok Elődei, akik egyedül dönthetnek az értelmes élet kioltásában, részt vesznek az élethordozók megteremtésében, akik pedig megbízást kapnak a fizikai élet létrehozására a kifejlődő világokon.

36:1.2 (396.3) A feljegyzések szerint a Nebadon világegyetemben százmillió Élethordozó teremtetett. Az élet elterjesztőinek hatékony testülete nem kimondottan egy önmagát igazgató csoport. Irányításukat az életet meghatározó hármas végzi, melyet Gábriel, a Melkizedek Atya és Nambia, a nebadoni elsőszülött Élethordozó alkot. Ugyanakkor belső szervezeti igazgatásuk minden elemében az élethordozók önszervezők.

36:1.3 (396.4) Az élethordozók három nagy osztályba sorolhatók: az elsőt a rangidős élethordozók alkotják, a másodikat a segédek, míg a harmadikat a felügyelők. Az első osztály tizenkét csoportra tagolódik, s olyan szakértőkből áll, akik az élet-megnyilatkozások különféle formáinak létrehozásában különleges szakértelemmel rendelkeznek. E hármassal az osztályozást a melkizedek alakították ki, akik ilyen céllal végeztek vizsgálatokat az élethordozók központi szféráján. A melkizedek mindig is szorosan együttműködtek az élethordozókkal és mindig elkísérik őket az életlétesítési utakra az új bolygókon.

36:1.4 (396.5) Mihelyt egy evolúciós bolygó eljut a fény és élet korszakába, az élethordozókat magasabb rendű tanácsadó testületekké szervezik annak érdekében, hogy a továbbiakban is segédkezzenek az adott világnak és a világ megdicsőült

lényeknek igazgatásában és fejlődésében. A fejlődő világegyetem későbbi, végleges korszakaiban ezek az élethordozók számos új feladatot kapnak.

2. Az élethordozók világi

^{36:2.1 (397.1)} A melkizedek általános ismeretekkel rendelkeznek a szalvingtoni körben lévő hét elsődleges szféra negyedik csoportjáról. Az élethordozók e világait a következőképpen jelölik:

^{36:2.2 (397.2)} 1. Az élethordozók központja.

^{36:2.3 (397.3)} 2. Az élet-tervezői szféra.

^{36:2.4 (397.4)} 3. Az élet-megőrzői szféra.

^{36:2.5 (397.5)} 4. Az élet evolúciójának szférája.

^{36:2.6 (397.6)} 5. Az elmével társult élet szférája.

^{36:2.7 (397.7)} 6. Az élőlényekben megjelent elme és szellem szférája.

^{36:2.8 (397.8)} 7. A rejtett élet szférája.

^{36:2.9 (397.9)} Ezen elsődleges szférák mindegyikét hat segédszféra veszi körül, amelyekben a világegyetemi élethordozói tevékenységek különleges szakaszai összpontosulnak.

^{36:2.10 (397.10)} Az első világ, a központi szféra, melyen, beleértve annak hat segédszféráját is, általában az élet s annak minden megjelenő formájának tanulmányozása folyik. Itt található az élettervezési tanoda, ahová az Uverszáról és a Havonából, sőt

még a Paradicsomról is jöttek tanárok és tanácsadók. Felhatalmazásom szerint közölhetem azt is, hogy az elmeszellem-segédék hét központi telephelye az élethordozók e világán található.

36:2.11 (397.11) A tízes szám — a tízes számrendszer — a fizikai világegyetemhez hozzátartozik, de a szellemihez nem. Az élet területe a három, a hét és a tizenkettő alapszámmal és ezen alapszámok szorzataival és összegződéseivel jellemezhető. A három paradicsomi Forrásnak és Középpontnak megfelelően három elsődleges és lényegesen különböző életterv van, és a Nebadon világegyetemben e három alapvető életforma három különböző fajta bolygón létezik. Az átadható életnek eredetileg tizenkét különböző isteni terve volt. E tizenkettes szám, annak osztóival és többszöröseivel együtt mind a hét felsőbb-világegyetemnek az összes életmintájában jelen van. Emellett az élet formatervének, vagyis az élő anyag alapvető szaporodási jellegének hét különböző felépítésű fajtája is van. Az orvontoni életminták tizenkettes örökség-hordozói szerkezetet mutatnak. A saját akarattal bíró teremtmények különböző rendjeit a 12, a 24, a 48, a 96, a 192, a 384 és a 768 szám szerinti tagolás jellemzi. Az Urantián negyvennyolc mintaszabályozó — az egyedi sajátosságokat meghatározó — egység található az emberi ivarsejtekből.

36:2.12 (397.12) A második világ az élettervező szféra; itt dolgozzák ki az életszerveződések összes új módját. Míg az eredeti élet formaterveket a Teremtő Fiú bocsátja rendelkezésre, addig e tervek tényleges kidolgozása az élethordozók és társaik feladata. Amint valamely új világhoz az általános élettervet kialakították, eljuttatják azokat a központi szférára, ahol is a

rangidős élethordozók legfelsőbb tanácsa egy szakértői Melkizedek testülettel közösen tüzetes vizsgálatnak veti alá. Amennyiben a tervekről megállapítják, hogy azok az előzetesen elfogadott előírásoktól eltérnek, abban az esetben a terveket a Teremtő Fiúnak véleményeznie kell és jóvá kell hagynia. A Teremtő Fiút e tanácsüléseken gyakran a melkizedek vezetője képviseli.

36:2.13 (397.13) Ezért aztán a bolygókon megjelenő élet, noha bizonyos tekintetben mindenütt hasonló, minden egyes evolúciós világon sok szempontból különbözik. Még az ugyanazon életsorozatba tartozó, azonos világcsaládokban sem található két olyan bolygó, ahol az élet teljesen egyforma lenne; az élet mindig az adott bolygóra jellemző, ugyanis az élethordozók szüntelenül a rájuk bízott életképlet továbbfejlesztésén munkálkodnak.

36:2.14 (398.1) Több mint egymillió olyan alapvető vagy mindenségrendi vegytani képlet létezik, amelyek az élet-megnyilatkozások alaplíneáját és számos alapvető rendeltetési változatát alkotják. Az élettervező szféra egyes számú segédszféráján dolgoznak azok a fizikusok és villamosvegytanyatutatók, akik az élet átviteléhez szükséges anyagi alapokat, az úgynevezett csíra-sejtanyagot felépítő alapvető energiaegységek befogásában, összekapcsolásában és átalakításában segítik az élethordozókat.

36:2.15 (398.2) A bolygólét tervezésével foglalkozó kutatóállomások e második világ második segédszféráján találhatók. E kísérleti állomásokon az élethordozók és összes segítőjük a melkizedekkel együtt dolgozik a nebadoni tizedes bolygókra telepítendő élet módosításán és esetleges továbbfejlesztésén.

Az Urantián most fejlődő élet megtervezésére és részletes kidolgozására részben éppen ezen a világon került sor, ugyanis az Urantia, lévén tizedes bolygó, életkísérleti világ. Minden tíz bolygó közül egyen az előírt élet formaterveknek a többi (nem kísérleti) világhoz képest nagyobb mértékű módosításai engedélyezettek.

36:2.16 (398.3) A harmadik világot az élet megőrzésének szentelik. Itt az élet védelmének és megőrzésének különféle módozatait tanulmányozzák és dolgozzák ki az Élethordozó testületekbe tartozó segédek és felügyelők. Az élettervek minden új világ esetében mindig rendelkeznek az életet megőrző bizottság első (korai) létrehozásáról, mely bizottság az alapvető életminták szakértő módosításában jártas felügyelőkől áll. Az Urantián huszonnégy ilyen felügyelő-biztos tevékenykedett, az életanyag szerveződésének minden egyes alapvető vagy ős mintájához kettőt-kettőt rendeltek. A tiétekhez hasonló bolygókon az élet legfejlettebb formája esetében a szaporodás huszonnégy mintaegységet tartalmazó élet-hordköteg révén megy végbe. (Az értelmes élet a fizikai létből nő ki és azon alapul, ezért jön létre a lelki szerveződésnek éppen huszonnégy alapfajtája.)

36:2.17 (398.4) A negyedik szférának és segédszféráinak feladata a teremtményi lét általános törzsfejlődésének és az egyes, adott életszintek evolúciós előzményeinek tanulmányozása. Egy evolúciós világ eredeti élet-sejtanyagának tartalmaznia kell a jövőbeni összes fejlődési út és minden további evolúciós változás és átalakulás lehetőségeinek teljes tárat. Az ilyen nagyszabású élet-átalakulási munkatervek sok, látszólag haszontalan állati és növényi létforma megjelenését is

igényelhetik. A bolygón végbemenő evolúció e melléktermékei terv szerint vagy váratlanul csak azért jelennek meg a színen, hogy azután eltűnjenek, azonban e hosszú folyamatokban és azokon keresztül vezet a bolygók élettervének és faji rendjének a nyomvonala, melyet az eredeti formatervezők bölcsen és avatottan kidolgoztak. Az élőlénytani evolúció számos melléktermékére mind szükség van a magasabb rendű értelmes életformák végső és teljes működéséhez, függetlenül attól, hogy nagy összhanghiány mutatkozhat meg időről időre azon hosszú küzdelem során, ahol a magasabb rendű teremtmények az alacsonyabb rendű életformák fölébe kerekednek, s az ellentmondások közül sok a kifejlődő, akarattal bíró teremtmények békéje és biztonságérzete szempontjából igencsak ellentmondásos.

36:2.18 (398.5) Az ötödik világ teljes egészében az elmével társult étellel foglalkozik. Minden egyes segédszférája a teremtményi léthez kapcsolódó teremtményi elme egy-egy szakaszát tanulmányozza. Az emberi felfogóképesség szintjén az elme úgy is meghatározható, mint az a hét elmeszellem-segéd adomány, mellyel a Végtelen Szellem segítői ruházzák fel a nem-tanítható, illetve a gépies elmét. Az életminták különböző mértékben érzékenyek ezekre a segédekre és a tér és idő világegyetemeiben működő különféle szellemi segítőkre. Az anyagi teremtmények szellemi válaszadó képessége teljes mértékben az elme-adománytól függ, amely viszonzásképpen meghatározta e halandó teremtmények élőlénytani evolúciójának menetét.

36:2.19 (399.1) A hatodik világ feladata az elme és a szellem közötti összefüggések vizsgálata az élő formákban és élő

szervezetekben. E világ és hat segédszférája a teremtményi összehangolással foglalkozik, ahol a központi világegyetemből és a felsőbb-világegyetemből jött tanárok a nebadoni oktatókkal együttműködve mutatják be a teremtmények által a térben és időben elérhető legnagyobb mértékű fejlődést.

36:2.20 (399.2) Az élethordozók hetedik szféráját az evolúciós teremtményi lét rejtett területeinek szentelik, melyek a Legfelsőbb Lény egyre teljesebb megjelenésének mindenségrendi bölcséletével kapcsolatosak.

3. Az élet megtelepítése

36:3.1 (399.3) Az élet nem magától jelenik meg a világegyetemekben; az életet az élethordozóknak kell megindítaniuk a sivár bolygókon. A tér evolúciós világain láthatólag ők az élet hordozói, elterjesztői és őrei. Az életnek az Urantián ismert összes rendje és formája e Fiak által jelenik meg, bár a bolygói életnek nem minden formája létezik az Urantián.

36:3.2 (399.4) Az életnek valamely új világon való megtelepítésével megbízott Élethordozó testület rendszerint száz rangidős hordozóból, száz segédből és ezer felügyelőből áll. Az élethordozók gyakran hoznak magukkal tényleges életsejtanyagot valamely új világra, de nem mindig ez a helyzet. Néha a kijelölt bolygóra való megérkezésük után szervezik meg az életmintákat, az életlétesítés új vállalkozásához előzetesen jóváhagyott szabályok szerint. Az Urantián létrehozott élet esetében is ez volt a helyzet.

36:3.3 (399.5) Miután a jóváhagyott képletekkel összhangban a fizikai minták elkészültek, az élethordozók ezen élettelen anyag folyamatszabályozójaként tevékenykednek, vagyis személyükön keresztül az anyagba viszik át az éltető szellemi szikrát; és ezáltal a semleges minták élő anyaggá válnak.

36:3.4 (399.6) Az éltető szikra — az élet rejtélye — az élethordozókon keresztül adományozódik, nem pedig általuk. Ténylegesen ők felügyelik ezeket a műveleteket, ők alakítják ki magát az élet-sejtanyagot, de a Világegyetemi Anyaszellem az, aki az élő sejtanyag alapvető tényezőjét rendelkezésre bocsátja. A Végtelen Szellem Alkotó Leányától ered a testet életre keltő és az értelmet felkeltő energiaszikra.

36:3.5 (399.7) Az élet adományozása során az élethordozók saját személyes lényegükből semmit sem adnak át, még azokon a szférákon sem, ahol az élet új rendjeinek kialakításában működnek közre. Ilyenkor egyszerűen csak beindítják és átadják az életszikrát, megindítják az anyagban a szükséges változásokat az előírt tervekben és mintákban foglalt fizikai, vegyi és villamos sajátságoknak megfelelően. Az élethordozók olyan élő folyamatszabályozó-jelenlétek, melyek a lét anyagi rendjébe tartozó, egyébként semleges elemeket összekeverik, szervezik és életre keltik.

36:3.6 (400.1) A bolygóra kirendelt Élethordozó testületnek egy bizonyos időtartam, az adott bolygó saját idejében mért mintegy félmillió év áll rendelkezésére ahhoz, hogy az új világon létrehozza az életet. Ezen időtartam leteltével, melyet a bolygón kialakult élet bizonyos fejlődési fokozatainak elérése jelez, az élethordozók befejezik az élet beültetését, és több új

vagy kiegészítő dolgot már nem adhatnak hozzá a bolygón létesített élethez.

^{36:3.7 (400.2)} Az élet létrehozása és az erkölcsi besorolású emberi teremtmények megjelenése között eltelt időszakokban az élethordozók engedélyt kapnak arra, hogy beavatkozzanak az életkörnyezetbe és egyéb alkalmas módon irányt szabjanak az élőlénytani evolúció folyamatának. E tevékenységüket hosszú időn keresztül végezhetik.

^{36:3.8 (400.3)} Amint valamely új világon az élethordozók sikeresen létrehozta egy akarattal bíró lényt, amely képes erkölcsi és szellemi döntések meghozatalára, akkor és ott a munkájuk véget ér — teljesítették a küldetésüket; a továbbiakban már nem avatkozhatnak e kifejlődő életbe. Ettől kezdve az élő dolgok továbbfejlődésének azon sajátságok és irányzatok szerint kell folytatódnia, amelyeket a bolygón megteremtett élet képleteibe és mintáiba már átvittek vagy azokban létrehozta. Az élethordozóknak nem engedik meg, hogy az élőlények saját akaratával kísérletezzenek vagy azt befolyásolják; nem engedélyezett számukra az, hogy az erkölcsi teremtmények felett az irányítást átvegyék vagy önkényesen befolyásolják őket.

^{36:3.9 (400.4)} A Bolygóherceg megérkezésével megkezdik a felkészülést az adott világ elhagyására, bár két rangidős hordozó és tizenkét felügyelő átmeneti lemondó nyilatkozatot téve önként vállalkozhat arra, hogy az élet-sejtanyag továbbfejlesztése és megőrzése érdekében meghatározatlan ideig tanácsadóként a bolygón marad. Az Urantián jelenleg két ilyen Fiú és tizenkét segítő tartózkodik.

4. A Melkizedek élethordozók

^{36:4.1 (400.5)} A Nebadon lakott világokat magába foglaló minden helyi csillagrendszerében van egy olyan szféra is, ahol a melkizedek élethordozókként működtek. E lakóhelyek a csillagrendszer midszonit világaiként ismertek, és mindegyikükön egy anyagi síkon módosított Melkizedek Fiú egy, az anyagi rendbe tartozó, kiválasztott Leánnyal alkotott párt. Az ilyen midszonit világok Éva Anyái az adott csillagrendszer központjából származnak, s azon számos önként jelentkező közül választották ki őket a kijelölt Melkizedek élethordozók, akik a Csillagrendszer Fejedeleme az ő saját szférájához tartozó Anyagi Leányoknak címzett felhívására válaszoltak.

^{36:4.2 (400.6)} A Melkizedek élethordozó és az Anyagi Leány leszármazottai a midszonit lények. A felsőrendű teremtmények fájának Melkizedek apja rövidesen elhagyja e különleges működésének színterét, és a hetedik utódnemzedék megjelenésével e különleges rendű világegyetemi lények Éva Anyja is távozik a bolygóról. E világ irányítása ezután a legidősebb fiúra száll.

^{36:4.3 (400.7)} A midszonit teremtmények a csodálatos világukon sokasodó lényekként élnek és munkálkodnak egészen addig, amíg el nem érik az ezer szabványéves életkort; ekkor szeráfok közreműködésével útra kelnek. Ezt követően a midszonit lények nem-szaporodó lényekként élnek tovább, mert a szeráf-társításra való felkészítés során az anyagtalanná lényegítési eljárás mindörökre megfosztja őket szaporító kiváltságaiktól.

36:4.4 (400.8) E lények jelenlegi besorolása aligha tekinthető halandóinak vagy halhatatlannak, és nemigen lehetne egyértelműen besorolni őket az emberi vagy az isteni rendbe sem. E teremtményekben nem lakozik Igazító, ennél fogva aligha lehetnek halhatatlanok. Ugyanakkor halandóknak sem tekinthetők; eddig még egyetlen midszonit lény sem halt meg. A Nebadonban született összes midszonit lény ma is él, s a szülőbolygójukon vagy valamely köztes szférán vagy pedig a véglegességet elért lények világaiban, a Szalvington midszonit szféráján tevékenykednek.

36:4.5 (401.1) A véglegesrendűek szalvingtoni világi. A Melkizedek élethordozók éppúgy, mint Éva Anya társaik a csillagrendszerbeli midszonit szférából a szalvingtoni kör véglegességet elért világaiba telepednek át, amely a leszármazottaiknak ugyancsak végső úti célja.

36:4.6 (401.2) E vonatkozásban meg kell említeni, hogy a szalvingtoni körhöz tartozó hét elsődleges világból álló ötödik csoport a véglegesrendűek nebadoni világösszességét alkotja. A Melkizedek élethordozók és az Anyagi Leányok gyermekei a véglegesrendűek hetedik bolygóján, a Szalvington midszonit szféráján lakoznak.

36:4.7 (401.3) A véglegesrendűek hét elsődleges világának segédszférái azoknak a felsőbb-világegyetemi és központi világegyetemi személyiségeknek a találkozóhelyei, akik a Nebadonban teljesítendő küldetést kapnak. A felemelkedő halandók általában szabadon látogathatják a Melkizedek Egyetemet alkotó 490 világ összes kulturális világát és oktatási szféráját, van azonban néhány különleges tanhely és számos tiltott körzet is, ahová nem juthatnak be. Ez különösen igaz a

véglegesrendűek fennhatósága alatt álló negyvenkilenc szférára.

^{36:4.8 (401.4)} A midszonit teremtmények rendeltetése jelenleg nem ismeretes, de úgy látszik, mintha a világegyetemi fejlődésnek valamely jövőbeli eseményére való felkészülés céljából gyülekeznének a véglegesrendűek hetedik világán. A midszonit fajokra vonatkozó kérdéseinkkel mindig a véglegesrendűekhez irányítottak bennünket, és a véglegesrendűek minduntalan elzárkóznak az elől, hogy védenekről felvilágosítást adjanak. Függetlenül attól, hogy a midszonit lények jövőbeli szerepére vonatkozó ismereteink mennyire bizonytalanok, azt azért tudjuk, hogy az Orvontonban minden helyi világegyetem e talányos lények egyre gyarapodó számú testületeinek ad otthont. A Melkizedek élethordozók meggyőződése szerint a Végleges Isten egy napon majd felruházza az ő midszonit gyermekeiket az abszonit tapasztalás-meghaladó és örök szellemével.

5. A hét elmeszellem-segéd

^{36:5.1 (401.5)} A kezdetleges világokon a hét elmeszellem-segéd jelenléte határozza meg a szerves törzsfejlődés menetének feltételeit; ez a magyarázat az evolúció célirányos és nem véletlenszerű voltára. E segédek jelentik a Végtelen Szellemnek az értelmes élet alacsonyabb rendjeit a helyi világegyetemi Anyaszellem működésén keresztül elérő elmeszedekezését. A segédek a Világegyetemi Anyaszellem gyermekei, és a világok anyagi elméi számára ők jelentik az ő személyes segédkezését. Ahol és amikor ilyen elme megnyilvánul, ott és akkor e szellemek különböző működése figyelhető meg.

A hét elmeszellem-segédet a következő megjelöléseknek megfeleltethető elnevezéssel szokás azonosítani: belső meglátás, értelem, bátorság, tudás, tanácskozás, istenimádat és bölcsesség. Ezen elmeszellemek önálló késztetésekként fejtik ki a hatásukat az összes lakott világon, s mindegyikük az adott hatásra való válaszadás képességének megnyilvánulását keresi meglehetősen függetlenül attól, hogy a többi elmeszellem milyen mértékű fogadtatást és működési lehetőséget talál.

A segédszellemeknek az élethordozók központi világán való központi elhelyezkedése jelzi az Élethordozó ellenőrök számára, hogy a segédek milyen mértékben és milyen módon fejtik ki elmeműködésüket valamely világon és valamely adott, értelmes besorolású szervezetben. Ezek az életelme elhelyezkedések tökéletes képet mutatnak az első öt segéd élő elmeműködéséről. Azonban a hatodik és a hetedik segédszellem — az istenimádat és a bölcsesség — esetében a központi elhelyezkedés csak a minőségi jegyekre utal. Az istenimádat segéd és a bölcsesség segéd tevékenységének mennyiségi jellemzése az Isteni Segédkező közvetlen jelenlétében lehetséges a Szalvingtonon, lévén az a Világegyetemi Anyaszellem személyes tapasztalása.

A hét elmeszellem-segéd mindig elkíséri az élethordozókat az új bolygóra, de nem szabad ezeket úgy tekinteni, mint entitásokat; inkább a körökre hasonlítanak. A hét világegyetemi segéd szellemei nem az Isteni Segédkező világegyetemi jelenlététől elkülönülő személyiségként működnek; ők voltaképp az Isteni Segédkező tudatosságának

szintjét jelentik, és mindig alkotó anyjuk cselekedeteinek és jelenlétének alárendelten munkálnak.

^{36:5.5} (402.2) Képtelenek vagyunk szavakkal megfelelően bemutatni e hét elmeszellem-segédet. Ők a tapasztalás által fejlődő elme alacsonyabb szintjeinek segítői, és fejlődési rendjüknek megfelelő sorrendben a következőképpen jellemezhetők:

^{36:5.6} (402.3) 1. A belső meglátás szelleme — a gyors érzékelésképesség, a kezdetleges fizikai és veleszületett ingerválaszt adó ösztönök, az irányító és önfenntartó képességek minden elme-teremtményben; ez az egyetlen segéd, melynek működése általános az alacsonyrendű állati életben, és az egyetlen, amely a gépies elme nem-tanítható szintjeivel átfogó működési kapcsolatot létesít.

^{36:5.7} (402.4) 2. Az értelem szelleme — az összehangolási késztetés, a képzetek önkéntelen és láthatóan önműködő társítása. Ez a megszerzett ismeretek összehangolásának képessége, a gyors helyzetfelismerésnek, a késlekedés nélküli ítéletalkotásnak és az azonnali döntéshozatalnak a jelensége.

^{36:5.8} (402.5) 3. A bátorság szelleme — a hűség képessége — a személyiséggel rendelkező lényekben, a személyiség kialakításának alapja, és az erkölcsi tartás és a szellemi bátorság értelmi gyökere. A tények felismerése és az igazság sugallata eredményeképpen ez válik az értelmes és tudatos ön-irányítás csatornáin keresztül való evolúciós felemelkedésre irányuló késztetés titkává.

36:5.9 (402.6) 4. A tudás szelleme — a kaland és a felfedezés kíváncsiság-anya, a tudományos szellem; a bátorság szellemének és a tanácskozás szellemének iránymutató vezetője és hűséges társa; a bátorság képességét a hasznos és tartós növekedési úton való haladás érdekében munkára bíró késztetés.

36:5.10 (402.7) 5. A tanácskozás szelleme — a társas késztetés, a fajon belüli együttműködés felruházottsága; az akarattal bíró teremtmények képessége a társaikkal való összhang kialakítására; az alacsonyabb rendű teremtményeknél a társas ösztön eredete.

36:5.11 (402.8) 6. Az istenimádat szelleme — az elme teremtményeket a két alapvető halandói létforma egyikébe való bekerülésre ösztökélő vallásos indíttatás, első önálló késztetés. Az istenimádat szelleme mindörökre megkülönbözteti a vele társult állatot az elmével rendelkező, léleknélküli teremtményektől. Az istenimádat a szellemi felemelkedésre való jelöltséget mutatja.

36:5.12 (402.9) 7. A bölcsesség szelleme — a minden erkölcsi teremtményben eredendően munkáló, az elrendelt és fokozatos evolúciós fejlődésre irányuló késztetés. Ez a legmagasabb rendű a segédek között, ez az összes többi segéd munkájának szellemi összehangolója és szervezője. E szellem a titka az elme teremtmények veleszületett késztetésének a felemelkedő besorolású létezés gyakorlati és hatékony programja elindítására és fenntartására; az élő dolgok esetében a megmagyarázhatatlan túlélésképesség oka, a továbbélő teremtmények esetében pedig annak a bámulatos képességnek a magyarázata, mely a hat másik elme-segítő

közreműködésével az adott élőlény elméjében mozgósítható minden dolog megszerzéséhez az összes múltbeli tapasztalatukat és a mindenkori lehetőségeiket összehangolja. A bölcsesség az értelmi teljesítmény csúcsa. A bölcsesség a tisztán elmei és erkölcsi létezés célja.

36:5.13 (403.1) Az elmeszellem-segédek a tapasztalást tekintve gyarapodnak, azonban sohasem válnak személyessé. Működésükben fejlődnek, és az első öt segéd működése az állatok rendjében bizonyos mértékben elengedhetetlen a hét segédnek együttesen mint emberi értelemnek a működéséhez. Ez az állatvilági kapcsolat teszi lehetővé a segédek emberi elmeként való, ténylegesen is hatékonyabb működését; ennél fogva az állatok bizonyos mértékben nélkülözhetetlenek az ember értelmi és fizikai kifejlődéséhez.

36:5.14 (403.2) A helyi világegyetemi Anyaszellem ezen elmesegédei sok tekintetben úgy viszonyulnak az értelmes besorolású teremtményi élethez, mint ahogy az erőter-központok és a fizikai szabályozók viszonyulnak a világegyetem élettelen hatóerőihöz. Felbecsülhetetlen értékű segítő tevékenységet végeznek a lakott világok elmeköreiben és hatékonyan együttműködnek a Fizikai Főszabályozókkal, akik szintén a segéd-előtti elmeszintek, a nem-tanítható vagy gépies elme szintjeinek szabályozóiként és irányítóiként tevékenykedve szolgálnak.

36:5.15 (403.3) Az élő elme, a tapasztalatokból való tanulás képességének megjelenése előtt, a Fizikai Főszabályozók segédkezési területe. A teremtményi elme, az isteniség felismerése képességének és az istenségimádás képességének megszerzése előtt, a szellem-segédek kizárólagos működési

területe. A teremtményi értelem szellemi válaszadó-képességének megjelenésével e teremtet elmék egyszerre felsőbb rendű elmévé válnak, vagyis ettől kezdve állandó kapcsolatban lesznek a helyi világegyetemi Anyaszellem szellemköreivel.

36:5.16 (403.4) Az elmeszellem-segédek semmilyen értelemben nem kötődnek közvetlenül az Isteni Segédkező, vagyis a lakott világok Szent Szelleme személyes jelenléte szellemének különféle, felsőbb szellemi szerepköreihez; ugyanakkor működési értelemben éppen e szellemnek az elődei és megjelenésének előkészítői ők az evolúciós emberben. A ségédek teszik lehetővé a Világegyetemi Anyaszellemnek, hogy a helyi világegyetemben élő anyagi teremtményekkel kapcsolatba léphessen és szabályozza létüket, de a ségédek nem tükrözödnek az elő-személyiségi szinteken tevékenykedő Legfelsőbb Lényben.

36:5.17 (403.5) A nem-szellemi elme vagy szellem-energia megnyilvánulás, vagy pedig fizikai-energia jelenség. Még az emberi elme, a személyes elme sem rendelkezik a szellemmel való azonosságtól független túlélési sajátosságokkal. Az elme isteniségi adomány, azonban nem halhatatlan akkor, ha világegyetemi szellemi látásmód nélkül működik és nem rendelkezik az istenimádat képességével és a továbbélés iránti vágygal.

6. Az élő hatóerők

36:6.1 (403.6) Az élet egyszerre működéselvű és életelvű — anyagi és szellemi. Ha az Urantia fizikusai és vegyészei meg is értik valaha a növényi és az állati élet ő-s-sejtanyagi formáit,

sohasem lesznek képesek élő szervezetek előállítására. Az élet valamiben mindig különbözik mindenféle energia megnyilvánulástól; még a fizikai teremtmények anyagi léte sem magából az anyagból ered.

36:6.2 (403.7) Az anyagi dolgok létezhetnek mindentől függetlenül, de élet kizárólag életből fakadhat. Elme csak előbb-létezett elméből nyerhető. Szellem csak szellem-őstől eredhet. A teremtmény előállíthatja az életformákat, de csak a teremtető személyiség vagy az alkotó hatóerő képes a megelevenítő életszikrát biztosítani.

36:6.3 (404.1) Az élethordozók megszervezhetik az élőlények anyagi formáit vagy fizikai mintáit, de a Szellem adja a kezdeti életszikrát és ő adományozza az elme-képességet. Még a kísérleti élet azon élő formái is, amelyeket az élethordozók szerveznek a Szalvington világain, mindig mentesek a szaporodásképeségektől. Mihelyt az életképleteket és az élő mintákat megfelelően összeállították és a kellő módon megszervezték, az Élethordozó jelenléte már elégséges az élet megindításához, azonban minden ilyen élő szervezetből hiányzik két lényeges sajátosság — az elmével való felruházottság és a szaporodásképeségek. Az állati elme és az emberi elme a hét elmeszellem-segédén keresztül tevékenykedő helyi világegyetemi Anyaszellem ajándéka, míg a teremtményi szaporodási képesség nem más, mint a Világegyetemi Szellem által az élethordozók életre keltette ősi élet-sejtanyagnak adott különleges és személyes adomány.

36:6.4 (404.2) Mihelyt az élethordozók részletesen megtervezték az életmintákat, miután megszervezték az energiarendszereket, végbe kell mennie egy további jelenségnek is; az „életnek

leheletét” be kell vinni ezekbe az élettelen formákba. Az Istenfiak megalkothatják az életformákat, de az Isten Szelleme az, aki ténylegesen hozzáadja az életszikrát. Amint az így megadott élet letelik, a megmaradt anyagi test halott anyaggá válik. Amint az adományozott élet elmúlik, a test visszatér annak az anyagi világegyetemnek a kebelére, amelyből azt az élethordozók vették abból a célból, hogy átmeneti hordozójául szolgáljon annak az élet-adománynak, amelyet ehhez a látható energia-anyag társuláshoz továbbítottak.

36:6.5 (404.3) Az élethordozók által növényeknek és állatoknak adományozott élet a növény vagy állat halála után nem tér vissza az élethordozókhoz. Egy ilyen élő dolog eltávozó élete nem foglal magába sem önazonosságot, sem személyiséget; nem egyedileg éli túl a halált. Létezése során és az anyagi testben való tartózkodása alatt változáson ment keresztül; energia-evolúción esett át, és csak mint a világegyetem mindenségrendi erejének része él tovább; nem egyedi életként létezik tovább. A halandó teremtmények túlélése teljes mértékben a halandói elmén belül kifejlődő halhatatlan lélekre épül.

36:6.6 (404.4) Úgy beszélünk az életről mint „energia” és mint „hatóerő”, de az élet valójában egyik sem. A hatóerő-energia különböző mértékben ugyan, de érzékeny a gravitációra; az élet nem. A minta úgyszintén nem érzékeny a gravitációra, lévén az a gravitációra való válaszadásból eredő kötelezettségeinek már eleget tett energia-elrendeződés. Az élet, mint olyan, valamiféle minta szerint rendezett vagy más módon különvált — anyagi, elme- vagy szellemi — energiarendszer lendülete.

36:6.7 (404.5) Van az evolúciós bolygókon megtelepítendő élet kialakításával összefüggésbe hozható néhány, számunkra nem teljesen világos dolog. Teljesen értjük az élethordozók villamos-vegytani képleteinek fizikai felépítését, de nem teljesen értjük az életet megelevenítő szikra természetét és forrását. Tudjuk, hogy az élet az Atyától a Fiún keresztül és a Szellem révén áramlik. Felettébb valószínű, hogy a Tökéletes Szellemek a hétszeres csatornái a teremtségösszességre kiáradó életfolyamnak. Viszont nem értjük azt az eljárást, mely révén a Tökéletes Szellem részt vesz az élet adományozás első felvonásában valamely új bolygón. A Nappalok Elődeinek, s ebben biztosak vagyunk, szintén van valamilyen szerepük az élet beindításában az új világokon, de ennek természetét egyáltalán nem ismerjük. Tudjuk, hogy ténylegesen a Világegyetemi Anyaszellem kelti életre az élettelen mintákat, és ő az, aki ezt a megelevenített sejtanyagot ellátja az élőlény szaporodásához szükséges képességekkel. Felfedeztük, hogy ők hárman a Hétszeres Isten szintjei közé tartoznak, s akiket néha úgy neveznek, mint a tér és idő Legfelsőbb Teremtői; de egyébként alig tudunk többet az Urantia halandóinál — tudásunk lényege egyszerűen tehát csak annyi, hogy a terv az Atya, a kifejeződés a Fiú, az élet megvalósulása pedig a Szellem sajátja.

36:6.8 (405.1) [Összeállította egy, az Urantían megfigyelőként állomásozó Vorondadek Fiú, aki e tisztségét a Kinyilatkoztatást Felügyelő Testület Melkizedek Vezetőjének felkérésére tölti be.]

37. írás

A helyi világegyetem személyiségei

37:0.1 (406.1) A NEBADONBAN az összes személyiség felett a Teremtő és Tökéletes Fiú, Mihály, a világegyetemi atya és egyeduralkodó áll. Isteniségében vele egyenrangú és a teremtői sajátosságainak kiegészítője a helyi világegyetemi Anyaszellem, a Szalvington Isteni Segédkezője. Ezek a teremtők a szó szoros értelmében a Nebadonban honos összes teremtmény számára az Atya-Fiú és a Szellem-Anyja.

37:0.2 (406.2) Az előző írások a fiúi besorolásba tartozó teremtet rendekkel foglalkoztak; a következő beszámolók a segédkező szellemeket és a fiúi besorolású felemelkedő rendeket mutatják be. Ezen írás főként egy köztes csoportról, a Világegyetemi Segítőkről szól, de tartalmaz egy rövid ismertetést is bizonyos, a Nebadonban állomásozó felsőbb szellemekről és bizonyos, a helyi világegyetemben állandó létpolgársággal rendelkező rendekről is.

1. A Világegyetemi Segítők

37:1.1 (406.3) A rendszerint e csoportba sorolt különleges rendek közül sokról nem teszünk kinyilatkoztatást, azonban ahogy ezekben az írásokban közreadjuk, a Világegyetemi Segítők közé tartozik a következő hét rend is:

37:1.2 (406.4) 1. Fényes Hajnalcsillagok.

37:1.3 (406.5) 2. Ragyogó Estcsillagok.

37:1.4 (406.6) 3. Főangyalok.

37:1.5 (406.7) 4. Fenséges Segédek.

37:1.6 (406.8) 5. Főbiztosok.

37:1.7 (406.9) **6. Mennyei Felvigyázók.**

37:1.8 (406.10) **7. Lakóvilági Tanítók.**

37:1.9 (406.11) A Világegyetemi Segítők első rendjéből, a Fényes Hajnalcsillagokból minden egyes helyi világegyetemben csupán egy van, és ő a helyi világegyetemben honos összes teremtmény közül az elsőszülött. A világegyetemünk Fényes Hajnalcsillagát szalvingtoni Gábrielnek hívják. Ő az egész Nebadon főigazgatója, aki az Egyeduralkodó Fiú személyes képviselőjeként és az ő teremtmény társának szóvivőjeként működik.

37:1.10 (406.12) A Nebadon létének kezdetén Gábriel teljesen egyedül munkálkodott Mihállyal és az Alkotó Szellemmel. Ahogy a világegyetem növekedett és az igazgatási nehézségek sokasodtak, Gábriel mellé egy ki nem nyilatkoztatott segédekből álló személyes kíséretet adtak, és később az Estcsillagok nebadoni testületének megteremtésével e csoport magas rangra emelkedett.

2. A Ragyogó Estcsillagok

37:2.1 (407.1) E ragyogó teremtményeket a melkizedekek tervezték és a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem hozta létre őket. Sokféle minőségben szolgálnak, ám főként Gábriel, a helyi világegyetemi főigazgató mellett tevékenykednek összekötő tisztviselőkként. Egy vagy több ilyen lény az ő képviselőjeként működik minden csillagvilági és csillagrendszeri központon a Nebadonban.

37:2.2 (407.2) A Nebadon főigazgatójaként Gábriel hivatalból a legtöbb szalvingtoni nagytanácskozás elnöke vagy

megfigyelője, és ezekből akár ezer is ülésezik egyidejűleg. Ilyen alkalmakkor a Ragyogó Estcsillagok képviselik Gábrielt; egyszerre két helyen nem tud jelen lenni, és e fogyatékoságát ezek a felsőbb angyalok ellensúlyozzák. Hasonló szolgálatot teljesítenek a Háromsági Tanító Fiak testülete számára is.

37:2.3 (407.3) Bár személyesen tesz eleget igazgatási kötelezettségeinek, Gábiel kapcsolatban van a világegyetemi élet és ügyek minden egyéb szakaszával is a Ragyogó Estcsillagokon keresztül. Ők mindig elkísérik a bolygói útjaira és az ő személyes képviselőiként is gyakran vesznek részt küldetéseken az egyes bolygókon. Ilyen megbízatásaik során néha úgy nevezik őket, mint „az Úr angyala”. Gyakran jelennek meg az Uverszán a Fényes Hajnalcsillag képviselőjében a Nappalok Elődeinek bírósága és közgyűlései előtt, azonban ritkán utaznak az Orvonton határain túlra.

37:2.4 (407.4) A Ragyogó Estcsillagok különleges kettős rendet alkotnak, mert vannak közöttük teremtetett rangúak és a teljesített szolgálatban rangra emeltek is. E felsőbb angyalok nebadoni testülete jelenleg 13.641 tagot számlál. Közülük 4832 a teremtetett rangú, míg 8809-en vannak azok a felemelkedő szellemek, akik e magas szolgálati célt elérték. E felemelkedő Estcsillagok közül sokan szeráfként kezdték a világegyetemi pályafutásukat; mások a teremtményi lét ki nem nyilatkoztatott szintjeiről emelkedtek fel. E magas testület addig nem lehet a felemelkedő pályázók elérhető célja, amíg a világegyetem a fényben és életben meg nem állapodott.

37:2.5 (407.5) A Ragyogó Estcsillagok mindkét fajtáját könnyen megfigyelhetik a morontia személyiségek és a halandó-feletti anyagi lények bizonyos fajtái. Ezen érdekes és sokoldalú

rendbe tartozó teremtetett lények az ő személyes jelenlétüktől függetlenül is megnyilvánulni képes szellemerővel rendelkeznek.

37:2.6 (407.6) E felsőbb angyalok vezetője Gavalia, aki e rend elsőszülötte a Nebadonban. Krisztus Mihálynak az urantiai győzedelmes alászállásról való visszatérése óta Gavaliáé a felemelkedő halandók számára való segédkezés feladata, és az utóbbi ezerkilencszáz urantiai év alatt társa, Galantia, központot tart fenn a Jerusemen, ahol az idejének nagyjából a felét tölti. Galantia a felemelkedő felsőbb angyalok közül elsőként érte el ezt a magas szintet.

37:2.7 (407.7) A Ragyogó Estcsillagoknak nincs más csoportos vagy társas szerveződésük, mint a számos feladatra előírt, szokásos páros társulásaik. Nem széleskörűen kapnak a halandók felemelkedési létpályájával összefüggő küldetési feladatokat, de amikor ez a helyzet, akkor sohasem egyedül működnek. Mindig párban dolgoznak — az egyik egy teremtetett lény, a másik pedig egy felemelkedő Estcsillag.

37:2.8 (407.8) Az Estcsillagok egyik fő feladata az Avonal alászálló Fiak elkísérése a bolygói alászállásokra, éppen úgy, ahogy Gábiel is elkísérte Mihályt az urantiai alászállása alkalmával. A két kísérő felsőbb angyal a rangidős az ilyen küldetéseken, és a főangyalok, valamint e vállalkozásokban való közreműködésre kijelölt minden más lény társ-parancsnokaiként szolgálnak. E felsőbb angyal parancsnokok közül a rangidős az, aki a fontos pillanatban és időben utasítja az Avonal alászálló Fiút, hogy „Most pedig foglalkozz a testvéred ügyével”.

37:2.9 (408.1) E felsőbb angyalokból hasonlóképpen párokat rendelnek a Háromsági Tanító Fiak bolygói testületébe, mely a lakott világ alászállás utáni vagy kezdeti szellemi korának elhozatalán munkálkodik. Ilyen feladatban az Estcsillagok összekötőként szolgálnak a teremtszész halandói és a Tanító Fiak láthatatlan testülete között.

37:2.10 (408.2) Az Estcsillagok világoi. A hét szalvingtoni világból álló hatodik csoport és azok negyvenkét segédszférája a Ragyogó Estcsillagok igazgatása alá tartozik. Ezt a hét elsődleges világot e felsőbb angyalok teremtet rendjei vezetik, míg a segédszférákat a felemelkedő Estcsillagok igazgatják.

37:2.11 (408.3) Az első három világ segédszférái azon Tanító Fiak és Estcsillagok tanhelyeiül szolgálnak, akik a helyi világegyetem szellemszemélyiségeinek szentelték magukat. A következő három csoportba hasonló közös tanhelyek tartoznak, melyeket a felemelkedő halandók felkészítésének szenteltek. A hetedvilági segédszférákat a Tanító Fiak, az Estcsillagok és a véglegességet elért lények hármas tanácsülései számára tartják fenn. Az utóbbi időben e felsőbb angyalok működése a Végleges Testület helyi világegyetemi munkájához kötődik, és ők már régóta együttműködnek a Tanító Fiakkal is. Az Estcsillagok és a véglegességet elért lények munkacsoportjaiban működő Gravitációs Hírvivők között hihetetlenül szoros és elmélyült a kapcsolat. Magát a hetedik elsődleges világot ama ki nem nyilvánított dolgok számára tartják fenn, melyek ahhoz a jövőbeli kapcsolathoz köthetők, mely a Tanító Fiak, a végleges rendű lények és az Estcsillagok között ki fog alakulni azt követően, hogy a Legfelsőbb Isten

személyisége teljesen megnyilvánult a felsőbb-világegyetemben.

3. A főangyalok

^{37:3.1 (408.4)} A főangyalok a Teremtő Fiú és a Világegyetemi Anyaszellem gyermekei. A felsőbb szellemek közül ők a legfelsőbb fajtába tartozók, melyek nagy számban teremtetnek a helyi világegyetemben, és a legutóbbi összeíráskor csaknem nyolcszázezren voltak a Nebadonban.

^{37:3.2 (408.5)} A főangyalok a helyi világegyetemi személyiségek azon kevés csoportjába tartoznak, akiket rendes körülmények között Gábiel nem felügyel. Semmilyen mértékben nem érintettek a világegyetem szokványos igazgatásában, lévén ők a teremtményi túlélésnek, valamint annak szentelték magukat, hogy az idő és tér halandóinak felemelkedési lépcsőjét előmozdítsák. Bár rendes körülmények között nem tartoznak a Fényes Hajnalcsillag irányítása alá, a főangyalok néha az ő hatáskörében működnek. Együttműködnek egyéb Világegyetemi Segítőkkal is, mint például az Estcsillagokkal, amint azt jól mutatják az életnek a világotokon való megtelepítéséről szóló beszámolóban ismertetett folyamatok is.

^{37:3.3 (408.6)} A Nebadon főangyali testületét e rend elsőszülötte irányítja, és a legutóbbi időkben a főangyalok egységparancsnokságot tartanak fenn az Urantián. Legelőször e szokatlan tény vonja magára a Nebadonon kívülről jött hallgató-látogatók figyelmét. A világegyetemen belüli folyamatok első megfigyeléseiből leszűrjük, hogy a Ragyogó Estcsillagok számos felemelkedői tevékenységét a helyi

csillagrendszer, a Satania központjáról irányítják. További vizsgálódásaik során felfedezik, hogy bizonyos főangyali tevékenységeket egy kicsi és jelentéktelennek tűnő lakott világról vezényelnek, melynek neve Urantia. És ott van még Mihály urantiai alászállásának megismerése is, ami tovább fokozza az érdeklődésüket irántatok és a ti szerény szférátok iránt.

37:3.4 (409.1) Vajon felfogjátok-e annak a ténynek a jelentőségét, hogy a ti szerény és összezavart bolygók a paradicsomi felemelkedési rendhez kötődő főangyali tevékenységek világegyetemi igazgatási és irányítási egységparancsnokságává lett? Ez kétségtelenül jelzi az egyéb felemelkedői tevékenységeknek a Mihály alászállási világán való jövőbeli összpontosulását és egyúttal nagy és ünnepélyes jelentőséget ad a Mester személyes ígéretének, miszerint „újra eljövök”.

37:3.5 (409.2) A főangyalokat általában a fiúi besorolású Avonal-rend szolgálatára és segédkezésére jelölik ki, de csak azt követően, hogy alapos előzetes felkészítésen vettek részt a különféle segédkező-szellemi munkák minden szakaszában. Minden paradicsomi alászálló Fiút egy száztagú testület kíséri el a lakott világra, lévén, hogy az ilyen alászállás időtartamára átmenetileg kijelölik őket. Ha az Ítélező Fiú átmenetileg a bolygó urává válna, akkor e főangyalok az egész mennyei élet végrehajtóiként tevékenykednének az adott szférán.

37:3.6 (409.3) Két rangidős főangyalt mindig a paradicsomi Avonal személyes segítőjéül jelölnek minden bolygói küldetésre, legyenek azok ítélői feladatok, ítélőhatósági küldetések vagy alászállási megtestesülések. Amint e paradicsomi Fiú végzett a teremtsérszég megítélésével és szerbe-számba vették a holtakat

(ez az úgynevezett feltámadás), akkor szó szerint igaz, hogy az alvó személyiségek szeráf őrangyalai válaszolnak „a főangyal hangjára”. A megítéltetési időszak lezárásának eredményét az egyik főangyal kísérel teszi közzé. Ő a feltámadás főangyala, akit néha úgy neveznek, hogy „Mihály főangyala”.

^{37:3.7 (409.4)} A főangyalok világai. A keringő szalvingtoni világok hetedik csoportja, azok segédszféráival együtt a főangyalokhoz tartozik. Az első szférát és annak mind a hat segédszféráját a személyiségi adatrögzítők foglalják el. A rögzítők ezen óriási csoportja azzal foglalkozik, hogy pontosan rögzítse az idő minden egyes halandójának útját a születés pillanatától végig a világegyetemi létpályán, amíg az egyed vagy elhagyja a Szalvingtont a felsőbb-világegyetemi rendbe való átlépéssel vagy „kitöröltetik a feljegyzett létezésből” a Nappalok Elődeinek rendelkezése nyomán.

^{37:3.8 (409.5)} E világokon osztályozzák, rendezik és őrzik meg a személyiség-adatokat és azonosság-biztosítékokat azon idő alatt, amely a halandói halál és az újraszemélyesülés órája, a halálból való feltámadás között eltelik.

4. Fenséges Segédek

^{37:4.1 (409.6)} A Fenséges Segédek olyan, a helyi világegyetemen kívülről származó, önkéntes lények csoportja, akiket átmenetileg központi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi képviselőkként vagy megfigyelőkként jelöltek ki a helyi teremtrészekhez. A számuk állandóan változik, azonban mindig sok milliónyian vannak.

37:4.2 (409.7) Időről időre így részesülünk az olyan paradicsomi-származású lények mint a Bölcsesség-tökéletesítők, Isteni Tanácsosok, Világegyetemi Ítélok, Ihletett Háromsági Szellemek, Háromságot-elért Fiak, Független Hírvivők, szupernáfok, szekonáfok, terciáfok és egyéb kegyes segédkezők segédkezéséből és segítségéből, akik velünk vannak abból a célból, hogy segítsék az ugyanitt honos személyiségeket azon erőfeszítésekben, hogy az egész Nebadon jobban összhangba kerüljön az orvontoni eszmékkel és a paradicsomi eszményképekkel.

37:4.3 (410.1) E lények bármelyike szolgálhat önkéntesen a Nebadonban és ennél fogva gyakorlatilag kívül kerülnek a hatáskörünkön, de amikor kijelölés útján teljesítendő feladatot látnak el, akkor az ilyen, felsőbb-világegyetemi és központi világegyetemi személyiségek nem teljesen mentesülnek az adott helyi világegyetemben érvényes szabályok hatálya alól, bár továbbra is a felsőbb világegyetemek képviselőiként működnek és a mi teremtésrészünkben végrehajtandó küldetésüket meghatározó utasításoknak megfelelően dolgoznak. Általános szállásuk a Nappalok Szövetségének szalvingtoni övezetében van, és tevékenységük a Nebadonban a paradicsomi Háromság e nagykövetének általános felügyelete alá tartozik. A szabadon szerveződő csoportokban való szolgálatuk során e felsőbb teremtésrészekből származó személyiségek rendszerint önirányítók, de amikor felkérésre teljesítenek szolgálatot, akkor gyakran és teljesen az adott feladatban érintett teremtésrészeket felügyelő igazgatók felügyelete alá rendelik magukat.

37:4.4 (410.2) A Fenséges Segédek helyi világegyetemi és csillagvilági minőségben szolgálnak, azonban nem tartoznak közvetlenül a csillagrendszeri vagy bolygói kormányzatokhoz. Ugyanakkor a helyi világegyetemben bárhol működhetnek és a nebadoni — igazgatási, végrehajtói, oktatási és egyéb — tevékenységek bármely szakaszában kaphatnak feladatokat.

37:4.5 (410.3) E testület többségét a nebadoni paradicsomi személyiségek — a Nappalok Szövetsége, a Teremtő Fiú, a Nappalok Hűséges Követője, az Ítélező Fiak és a Háromsági Tanító Fiak — mellé rendelik segítségül. A helyi teremtszész ügyeinek vitele kapcsán néha bölcs dolog bizonyos részleteket legalább átmenetileg nem közzé tenni azon ismeretekből, melyek az adott helyi világegyetem gyakorlatilag minden honos személyiségéről rendelkezésre állnak. Bizonyos részletesebben kidolgozott terveket és összetett döntéseket szintén jobban megérthetnek és teljesebben felfoghatnak a Fenséges Segédek tapasztalt és előrelátó testületei, és ilyen helyzetekben, valamint sok egyéb helyzetben is ők igen nagy hasznára válnak a világegyetem irányítóinak és intézőinek.

5. Főbiztosok

37:5.1 (410.4) A Főbiztosok a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandók; ők nem Igazítóval éltek meg eggyé kapcsolódást. Már elég jól ismeritek az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra pályázó halandók világegyetemi-felemelkedési létpályáját, mely minden urantiai halandó előtt álló felsőbb rendeltetés Krisztus Mihály alászállása óta. De nem ez az egyetlen rendeltetési cél, melynek elérése a tiétekhez hasonló, alászállás előtti világokon élő halandók előtt áll, és van egy másikfajta világ is, melynek lakosai sohasem élnek

meg állandósult egygyé kapcsolódást Gondolatigazítókkal. Az ilyen halandókba sohasem költözik véglegesen paradicsomi alászálló Titkos Nevelő; mindazonáltal az Igazítók átmenetileg beléjük költöznek, kísérőként és mintául szolgálnak számukra a húsvér testben eltöltött idő alatt. Ezen átmeneti ottlétük során éppen úgy segítik egy halhatatlan lélek kifejlődését, mint azokban a lényekben, akikkel reményeik szerint egyszer majd egygyé kapcsolódnak, de amikor a halandói élet véget ér, az Igazítók örökre búcsút vesznek a velük átmeneti társulást alkotó teremtményektől.

37:5.2 (410.5) E rendbeli túlélő lelkek azáltal érnek el halhatatlanságot, hogy örökre egygyé kapcsolódnak a helyi világegyetemi Anyaszellem szellemének egy egyedivé lett szilánkjával. A csoportjuk nem nagy létszámú, legalábbis a Nebadonban nem. A lakóvilágokon találkozni fogtok és megbarátkoztok majd ezekkel a Szellemmel való egygyé kapcsolódást megélt halandókkal, amint veletek együtt jutnak egyre feljebb a Paradicsom felé vezető úton, egészen a Szalvingtonig, ahol is ők megállnak. Némelyikük később tovább emelkedhet magasabb világegyetemi szintekre is, azonban a többség örökre a helyi világegyetem szolgálatában marad; osztályként nem rendeltetésük a Paradicsom elérése.

37:5.3 (411.1) Lévéen, hogy ők nem éltek meg Igazítóval való egygyé kapcsolódást, sohasem lesz belőlük végleges rendű lény, de végül felvétetnek a helyi világegyetemi Tökéletes Testületbe. Szellemükben teljesítették az Atya azon parancsát, hogy „Légy tökéletes”.

37:5.4 (411.2) Miután bekerültek a nebadoni Tökéletes Testületbe, a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt felemelkedők

Világegyetemi Segítőként kaphatnak feladatot, mely az előttük nyitva álló folyamatos tapasztalásbeli gyarapodási lehetőségek egyike. Tehát így pályázhatnak olyan felsőbb szolgálati megbízásra, ahol tolmácsolhatják az anyagi világok fejlődő teremtményeinek nézőpontjait a helyi világegyetem mennyei hatásainak.

37:5.5 (411.3) A Főbiztosok a fajok biztosaiként kezdik a bolygói szolgálatot. E minőségben a különböző emberfajták nézőpontjait tolmácsolják és megjelenítik azok igényeit. Teljes mértékben a halandó fajok jólétének szentelik magukat, melyeknek szószólói ők, mindig arra törekednek, hogy számukra irgalmat, igazságosságot és méltányos elbánást biztosítsanak a többi néppel való mindenféle kapcsolatukban. A fajok biztosai a bolygói válsághelyzetek végtelen sorozatában működnek és a küzdő halandók teljes csoportjainak véleményét jelenítik meg.

37:5.6 (411.4) Miután a lakott világokon a nehézségek kezelésében hosszú idő alatt tapasztalatot szereztek, a fajok biztosai felsőbb szintű feladatkör betöltésére lépnek előre, végül pedig elnyerik a helyi világegyetemi főbiztosi tisztséget. A legutóbbi feljegyzések szerint e Főbiztosokból a Nebadonban valamivel több mint másfélmilliárd van. E lények nem végleges rendűek, viszont nagy tapasztalattal rendelkező és a saját teremtményeik számára nagyszerű szolgálatot nyújtó felemelkedő lények.

37:5.7 (411.5) Minden igazságszolgáltatási testületben megtaláljuk e biztosokat, a legalsóbb fokútól a legfelsőbb fokúig. Nem azért, mintha részt vennének az igazságszolgáltatásban, hanem azért, mert a bíróság barátaiként lépnek fel, tanácsokat adnak az

elnöklő igazságszolgáltatási tisztviselőknek a kivizsgálandó ügy előzményeiről, körülményeiről és sajátos természetéről.

37:5.8 (411.6) A Főbiztosok a tér különféle hírvivő seregeihez és mindig az idő segédkező szellemeihez tartoznak. Találkozni lehet velük a különféle világegyetemi nagytanácskozások programjain, és mindig ugyanezen halandóian bölcs biztosokat rendelik az Istenfiak által a tér világain teljesítendő küldetésekhez is.

37:5.9 (411.7) Amikor csak a méltányosság és az igazságosság érdekében szükség van annak megismerésére, hogy valamely tervezett irányelv vagy eljárás miként érintené az idő evolúciós fajait, akkor e biztosok mindig készek előállni javaslatokkal; mindig készek szólni azokért, akik nem lehetnek jelen, hogy maguk szóljanak.

37:5.10 (411.8) A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók világai. A hét elsődleges világból álló nyolcadik csoport és azok segédszférái a szalvingtoni körben a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt nebadoni halandók kizárólagos birtokában vannak. Az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt felemelkedő halandóknak nincs dolguk e világokkal, kivéve azt a számos alkalmat, amikor kellemesen és hasznosan töltik el az időt a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt lakosok meghívott vendégeiként.

37:5.11 (411.9) Az Uverszát és a Paradicsomot elérteken kívül e világok állandó lakhelyül szolgálnak minden, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt túlélő számára is. A halandói felemelkedés tervszerű korlátozása a helyi világegyetemek javát szolgálja azáltal, hogy egy állandó, kifejlődött lakosságot

tart meg, akik a felsőbb rendű tapasztalataik révén hozzájárulnak a helyi világegyetemi igazgatás jövőbeli megszilárdulásához és kellő tagoltságához. E lények ugyan nem érik el a Paradicsomot, azonban tapasztaláson alapuló bölcsességre tesznek szert a nebadoni nehézségek kezelésében, mely teljesen felülmúl bármit, amit csak az átmeneti felemelkedők elérhetnek. Ezek a túlélő lelkek az emberi és az isteni különleges társulásaiként fejlődnek tovább, egyre jobban képesek lesznek e két igencsak elkülönülő szint nézőpontjainak egyesítésére és e kettős nézőpont egyre jobban kiteljesedő bölcsességgel való megjelenítésére.

6. Mennyei Felvigyázók

^{37:6.1 (412.1)} A nebadoni oktatási rendszert közösen igazgatják a Háromsági Tanító Fiak és a Melkizedek tanító testületek, de az annak fenntartására és fejlesztésére irányuló munkában jelentős részt vállalnak a Mennyei Felvigyázók is. E toborzott csoport tagjai között minden olyan egyedfajta megtalálható, melynek a felemelkedő halandók oktatási és felkészítési rendjéhez köze van. A Nebadonban hárommilliónál is több van belőlük, és mindannyian olyan önkéntesek, akik a tapasztalataik alapján érdemesnek találtattak arra, hogy az egész teremtsz rész számára oktatási tanácsadóként szolgáljanak. E felvigyázók a melkizedek szalvingtoni világainak központjairól indulva a felemelkedő teremtmények elme-felkészítésére és szellem-képzésére rendeltetett nebadoni oktatási módszer felügyelőiként járvák a helyi világegyetemet.

^{37:6.2 (412.2)} Ezen elme-felkészítést és szellem-képzést az emberi eredetet jelentő bolygóktól a csillagrendszeri lakóvilágokon és a jerusemi fejlődéssel kapcsolatban álló egyéb szférákon

keresztül az Edentiához tartozó hetven közösségfejlesztő teremtrészig és a Szalvington körül keringő négyszázkilencven szellem-fejlődési szféráig biztosítják. Magán a világegyetemi központon számos Melkizedek-tanoda van, valamint vannak karai a Világegyetemi Fiaknak, vannak szeráfi egyetemek és vannak tanintézetei a Tanító Fiaknak és a Nappalok Szövetségének is. Minden biztosított ahhoz, hogy a világegyetem különféle személyiségei felkészülhessenek a magasabb szintű szolgálatra és a felsőbb rendű működésre. Az egész világegyetem egy nagy tanhely.

37:6.3 (412.3) A felsőbb tanintézetekben alkalmazott módszerek közül sok meghaladja az igazság tanítási módszeréről alkotott emberi fogalmakat, azonban a teljes oktatási rendszer alaphangja ez: a megvilágosodott tapasztalás révén kifejlesztett jellem. A tanítók megvilágosodást hoznak; a világegyetemi helyetek és a felemelkedői besorolásotok megteremti a tapasztalás lehetőségét; e kettő bölcs alkalmazása pedig fejleszti a jellemet.

37:6.4 (412.4) Alapvetően a nebadoni oktatási rendszer gondoskodik a feladattal való megbízásokról és ezt követően lehetőséget biztosít arra, hogy oktatásban részesüljete az adott feladat legjobb teljesítéséhez szükséges eszményi és isteni módszerről. Egy meghatározott feladatot kaptok, és ugyanakkor olyan tanárokat rendelnek mellétek, akik képesítéssel rendelkeznek arra, hogy a feladatokat végrehajtásához a legjobb módszert megtanítsák nektek. Az oktatás isteni terve gondoskodik a munka és a felkészítés bensőséges társításáról. Arra tanítunk benneteket, hogy mi a legjobb módja azon dolgok teljesítésének, mely dolgokat elvárunk tőletek.

37:6.5 (412.5) Mindeme felkészítés és tapasztalás célja, hogy felkészítsünk benneteket a felsőbb-világegyetem felsőbb és szellemibb felkészülési szféráiba való felvételre. Egy adott teremtrészben a fejlődés egyéni, de az egyik szakaszból a másikba való átmenetre rendszerint osztályostól kerül sor.

37:6.6 (412.6) Az örökkévalóságig tartó fejlődés nem kizárólag szellemi fejlődésből áll. A világegyetemi oktatásnak részét képezi az értelmi gyarapodás is. Az elme tapasztalási köre a szellemi láthatár szélesedésével arányosan tágul. Az elme és a szellem számára azonos lehetőségek biztosítottak a felkészülés és az előrehaladás terén. De az elme és a szellem mindezen kiváló felkészítésében ti már mindörökre megszabadultatok a halandó húsvér test jelentette fogyatékoktól. Többé már nem kell folyamatosan bíraskodnotok az oly különböző szellemi és anyagi természetek versengő küzdelmében. Végre képesek lettetek élvezni az anyagi dolgok iránt megnyilvánuló ősi állati vágyaktól már régóta mentes, megdicsőült elme egyesített késztetését.

37:6.7 (413.1) Mielőtt elhagynák a Nebadon világegyetemet, a legtöbb urantiai halandó lehetőséget kap arra, hogy hosszabb-rövidebb időt szolgáljon a Mennyei Felvigyázók nebadoni testületének tagjaként.

7. Lakóvilági tanítók

37:7.1 (413.2) A Lakóvilági Tanítók toborzott és megdicsőült kerubok. A többi nebadoni oktatóhoz hasonlóan őket is a melkizedekek bízzák meg a feladattal. A morontia élet legtöbb oktatási vállalkozásában működnek, és a számuk jócskán meghaladja a halandói elme felfogóképességét.

^{37:7.2 (413.3)} A kerubok és a szanóbok által elérhető szintről, a Lakóvilági Tanítókról a következő írásban lesz szó, míg a morontia életben fontos szerepet játszó tanítói működésüket az ilyen című írásban ismertetjük bővebben.

8. Kinevezett felsőbb szellemrendek

^{37:8.1 (413.4)} Az erőter-központok és a fizikai szabályozók mellett a Végtelen Szellem családjába tartozó felsőbb eredetű szellemlények némelyike állandó feladatot kap a helyi világegyetemben. A Végtelen Szellem családjába tartozó felsőbb szellemrendek közül az alábbiak kapnak ilyen jellegű feladatot:

^{37:8.2 (413.5)} A Független Hírvivők, amikor működési kapcsolatba lépnek a helyi világegyetemi igazgatással, felbecsülhetetlen értékű szolgálatot jelentenek nekünk az idő és tér képezte akadályok legyőzésében. Amikor nem ilyen feladatot teljesítenek, akkor nekünk, helyi világegyetembelieknek egyáltalán semmi hatalmunk sincs felettük, de e különleges lények még ilyenkor is mindig hajlandók segíteni nekünk a nehézségeink kezelésében és a kapott utasításaink végrehajtásában.

^{37:8.3 (413.6)} Andovontia a neve a helyi világegyetemünkben állomásozó harmadrendű Világegyetemi Körök Felügyelőjének. Ő kizárólag szellem- és morontia-körökkel foglalkozik, és nem azokkal, melyek az erőter-irányítók felügyelete alá tartoznak. Ő volt az, aki elszigetelte az Urantiát, amikor Kaligasztia elárulta a bolygót a Lucifer-féle lázadás megpróbáltatási időszakában. Amellett, hogy üdvözetét küldi az Urantia halandóinak, Andovontia örömmel várja, hogy a

felügyelete alá tartozó világegyetemi körbe egykor majd visszakerüljetek.

37:8.4 (413.7) A nebadoni Összeírási Igazgató, Szalszatia központot tart fenn a Szalvington Gábiel-övezetén belül. Magától értesül a saját akarat megszületéséről és haláláról és naprakészen feljegyzi a helyi világegyetemben működő saját akaratú lények pontos számát. Szorosan együttműködik a főangyalok adatrögzítői világain lakozó személyiségi adatrögzítőkkal.

37:8.5 (413.8) A Szalvingtonon lakozik egy Társfelügyelő is. Ő az Orvonton Legfőbb Végrehajtójának személyes képviselője. Társai, a helyi csillagrendszerben Kinevezett Örök szintén az orvontoni Legfőbb Végrehajtó képviselői.

37:8.6 (414.1) A Világegyetemi Békéltetők az idő és tér világegyetemeinek utazó bíróságai, akik az evolúciós világoktól kezdve a helyi világegyetem minden szintjén, sőt még feljebb is működnek. E bírakat az Uverszán tartják nyilván; a Nebadonban működők pontos számáról nincs feljegyzés, azonban becslésem szerint közel százmillió békéltető bizottság van a helyi világegyetemünkben.

37:8.7 (414.2) Szakmai Tanácsadókból, a teremtsérsz törvénytudó elméiből kitöltjük az arányos részünket, vagyis a mintegy félmilliárdot. E lények a teljes tér élő és utazó gyakorlatias törvénytárai.

37:8.8 (414.3) Mennyei Adatrögzítőkből, a felemelkedő szeráfokból a Nebadonban hetvenöt van. Ők a rangidős vagy felügyelő adatrögzítők. Az e rendbe tartozó, felkészítés alatt álló, haladó szintű hallgatók száma közel négymilliárd.

37:8.9 (414.4) A hetvenmilliárd Morontia Társ segédkezését a Nebadonban az idő zarándokainak átmeneti bolygóival foglalkozó beszámolókból mutatjuk be.

37:8.10 (414.5) Minden egyes világegyetemnek megvan a saját honos angyali testülete; mindazonáltal vannak alkalmak, amikor igen hasznos igénybe venni a helyi teremtsérszen kívülről származó felsőbb eredetű szellemeket is. A szupernáfok bizonyos ritka és különleges szolgálatot teljesítenek; az urantiai szeráfok jelenlegi vezetője egy paradicsomi elsőrendű szupernáf. A tükröző szekonáfok mindig jelen vannak ott, ahol a felsőbb-világegyetemi személyzet működik, és rengeteg terciáf lát el időleges szolgálatot Fenséges Segédként.

9. A helyi világegyetem állandó létpolgárai

37:9.1 (414.6) Miként a felsőbb-világegyeteknek és a központi világegyetemnek, a helyi világegyetemnek is megvan a maga állandó létpolgársága. Ebbe tartoznak az alábbi teremtetett fajták is:

37:9.2 (414.7) 1. Szuszatía.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatia.

37:9.4 (414.9) 3. Anyagi Fiak.

37:9.5 (414.10) 4. Köztes teremtmények.

37:9.6 (414.11) A helyi teremtsérsz honosai a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt felemelkedőkkel és a spirongával (akik más besorolásúak) együtt egy viszonylag állandó létpolgárságot alkotnak. E lényrendek mindent összevetve nem

felemelkedők és nem is alászállók. Mindannyian tapasztalás által fejlődő teremtmények, de az egyre bővülő tapasztalataik továbbra is elérhetők a világegyetem számára az ő eredeti szintjükön. Bár ez nem teljesen igaz az ádámi Fiak és a köztes teremtmények esetében, a többi rend esetében azonban viszonylag jól teljesül.

37:9.7 (414.12) A szuszatia. E bámulatos lények állandó besorolását létpolgárokként lakoznak és működnek a Szalvingtonon, e helyi világegyetem központján. Ők a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem ragyogó leszármazottai és szoros kapcsolatban állnak a helyi világegyetem felemelkedő létpolgáraival, a nebadoni Tökéletes Testületbe felvett, a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandókkal.

37:9.8 (414.13) Az univitatia. Az épített szférák száz csillagvilági központja alkotta csoport mindegyike az univitatia néven ismert helyi lényrend folytonos segédkezését élvezi. A Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem e gyermekei alkotják a csillagvilági központi világok állandó lakosságát. Ők olyan nem-szorodó lények, melyek létsíkja a csillagrendszeri központokon lakozó Anyagi Fiak félanyagi besorolása, valamint a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók és a szalvingtoni szuszatia határozottabb szellemi jelleget mutató létsíkja között helyezkedik el; azonban az univitatia nem morontia lényeket jelent. Azt nyújtják a felemelkedő halandóknak a csillagvilági szférákon való áthaladásuk során, mint amivel a Havona-honosok hozzájárulnak az idő zarándokainak a fejlődéséhez, amikor azok a központi teremtsrészen áthaladnak.

37:9.9 (415.1) Az Anyagi Istenfiak. Amikor a Teremtő Fiú és a Végtelen Szellem világegyetemi képviselője, a Világegyetemi Anyaszellem közötti teremtoi kapcsolat befejezte a teremtoi körét, amikor már nem jelenik meg több egyesült természetű utód, akkor személyesíti meg a Teremtő Fiú kettős formában az ő utolsó lényfogalmát, s ezzel végül megerősíti a maga eredeti kettős származását. Magában és magától ekkor teremti meg a világegyetemi fiúi besorolásba tartozó, anyagi rendű, csodálatos és fenséges Fiakat és Leányokat. Így jön létre a Nebadon minden egyes helyi csillagrendszerének eredeti Ádámja és Évája. Ők szaporodó fiúi besorolású rend, mivel egy hímnemű és egy nőnemű teremtetik. Leszármazottaik a csillagrendszeri központ viszonylag állandó besorolású létpolgárai, bár némelyiküket bolygói ádami feladatokkal bízzák meg.

37:9.10 (415.2) A bolygói küldetésen az Anyagi Fiú és Leány feladata az adott világ ádami emberfajtájának megalapítása, melynek rendeltetése, hogy végül összeolvadjon az adott szféra halandói lakosaival. A Bolygók Ádámjai alászálló és felemelkedő Fiak egyaránt, de mi rendszerint inkább felemelkedőkként soroljuk be őket.

37:9.11 (415.3) A köztes teremtmények. A legtöbb lakott világ esetében a kezdeti időkben bizonyos emberfeletti, ám anyagiasult lények kapnak feladatot, azonban a Bolygó Ádámjainak megérkeztével ők rendszerint visszavonulnak. E lények tevékenysége és az Anyagi Fiak erőfeszítései, melyek az evolúciós emberfajták fejlesztésére irányulnak, gyakran nehezen besorolható teremtmények korlátozott számú megjelenését eredményezik. E különleges lények gyakran az

Anyagi Fiak és az evolúciós teremtmények között éppen félúton helyezkednek el; innen az elnevezésük, köztes teremtmények. E közteslények többé-kevésbé állandó besorolású létpolgárai az evolúciós világoknak. Már a Bolygóherceg megérkezésének első napjaitól fogva végig azon igen távoli időpontig, amikor a bolygó megállapodik a fényben és életben, ők az egyetlen, értelmes teremtmények alkotta csoport, mely folyamatosan e szférán tartózkodik. Az Urantián valójában a közteslény segédkezők a bolygó tényleges felügyelői; gyakorlatilag ők az Urantia létpolgárai. A halandók valóban az evolúciós világok fizikai és anyagi lakói, de ti mindannyian túl rövid életűek vagytok; oly kevés időt töltötök a szülőbolygótokon. Az evolúciós fejlődési bolygón megszülettek, éltek és meghaltok, és más evolúciós fejlődési bolygókra mentek tovább. Még a bolygókon mennyei segédkezőkként szolgáló emberfeletti lények is csak átmeneti feladatot kapnak; közülük csak keveset bíznak meg valamely adott szférán való hosszabb szolgálattal. A köztes teremtmények azonban a bolygói igazgatás folytonosságát jelentik az örökösen változó mennyei segédkezési feladatokat ellátókkal és az állandóan kicserélődő halandói lakosokkal szemben. E sohasem szűnő változás és kicserélődés közepette a köztes teremtmények megszakítás nélkül folytatják a munkájukat a bolygón.

^{37:9.12 (415.4)} Hasonlóképpen, a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek igazgatási szervezete minden osztályának is megvan a maga többé-kevésbé állandó népessége, létpolgári besorolású lakossága. Ahogy az Urantiának közteslényei vannak, úgy a Jerusemnek, a csillagrendszeri központotoknak Anyagi Fiai és Leányai vannak; Edentiának, a csillagvilági

központotoknak univitatiája van, míg a Szalvington létpolgárai kétfélék, mégpedig a teremtet szuszatía és a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt, kifejlődött halandók. A felsőbb-világegyetemek kis- és nagyövezetei igazgatási világainak nincsenek állandó létpolgárai. De az Uversza központi szféráit folyamatosan segíti egy olyan bámulatos lénycsoport, akiket abandontereknek neveznek, őket a Nappalok Elődeinek és a hét Tükröző Szellemnek az Orvonton központján lakozó, ki nem nyilatkoztatott közvetítői teremteték. Ezek az Uverszán tartózkodó létpolgárok jelenleg a világuk szokványos ügyeit igazgatják a Fiúval egygyé kapcsolódást megélt halandók uverszai testületének közvetlen felügyelete alatt. Még a Havonának is vannak honos lényei, a Fény és Élet központi Szigete pedig a paradicsomi létpolgárok különféle csoportjainak ad otthont.

10. Egyéb helyi világegyetemi csoportok

^{37:10.1 (416.1)} A következő írásokban bemutatandó szeráfi és halandói rendek mellett számos további lény van, mely érintett az olyan óriási szerveződés, mint a Nebadon világegyetem fenntartásában és tökéletesítésében, melyben már most is több mint hárommillió lakott világ található s végül tízmillió lesz összesen. A különféle nebadoni életfajták száma túl nagy, semhogy ezen írásban tételesen számba vehetnénk, azonban megemlíthetünk két, kizárólag a helyi világegyetem 647.591 épített szféráján működő rendkívüli rendet.

^{37:10.2 (416.2)} A spironga a Fényes Hajnalcsillag és a Melkizedek Atya szellemi ivadéka. Nekik nincs személyiség-rendeltetésük, de nem is evolúciós vagy felemelkedő lények. Működésileg sem érintettek az evolúciós felemelkedési rendben. Ők a helyi

világegyetem szellemi segítői, akik a Nebadon mindennapi szellemi feladatait végzik.

37:10.3 (416.3) A spornagia. A helyi világegyetem épített központi világai valóságos világok — fizikai teremtések. Azok fizikai fenntartásával sok munka van, és ebben kapunk segítséget a spornagiának nevezett fizikai teremtmények csoportjától. Ők a Jerusemtől a Szalvingtonig terjedő központi világok anyagi szakaszai gondozásának és fejlesztésének szentelik magukat. A spornagia nem szellemeket és nem is személyeket jelent; ők állati létezési rend, de ha láthatnátok őket, akkor egyetérténekek azzal, hogy tökéletes állatoknak tűnnek.

37:10.4 (416.4) A különféle önkéntes telepes csoportok a Szalvingtonon és máshol lakoznak. Különösen sok hasznunk származik az égi mesterek segédkezéséből a csillagvilágokon és élvezzük előnyét a visszatekintési igazgatók tevékenységének is, akik főként a helyi csillagrendszerek központjain működnek.

37:10.5 (416.5) A világegyetemi szolgálatra mindig kijelölnek egy, a felemelkedő halandókból álló testületet, melynek tagjai között vannak megdicsőült köztes teremtmények is. E felemelkedők, miután elérték a Szalvingtont, csaknem végtelen változatosságú tevékenységekre vehetők igénybe a világegyetemi ügyek vitelében. E fejlődő halandók minden egyes elért színtről visszanyúlnak és segédkezet nyújtanak a lenti társaiknak, a felkapaszkodásban őket követőknek. Ezeket a Szalvingtonon átmenetileg tartózkodó halandókat igény szerint gyakorlatilag a mennyei személyiségek minden testülete mellé kijelölhetik segítőként, tanítványként, megfigyelőként és tanítóként.

^{37:10.6 (416.6)} A helyi világegyetemi igazgatásban résztvevők között egyéb értelmes életfajták is vannak, de e teremtési rendek mélyebb szintű kinyilatkoztatása nem lenne összhangban a jelen beszámoló céljával. E világegyetem életéről és igazgatásáról már eleget adtunk közre ahhoz, hogy a halandói elme képes legyen fogalmat alkotni a továbbélési létezés valóságáról és nagyszerűségéről. A létpályáton való előrehaladás során szerzett tapasztalataitok egyre jobban felfedik majd ezen érdekes és bájos lényeket. E beszámoló nem lehet több, mint rövid áttekintés ama sokféle személyiség természetéről és munkájáról, akik megtöltik a tér világegyetemeit és e teremtésrészeket segítve hatalmas felkészülési tanodákat alkotnak, olyan tanhelyeket, ahol az idő zárandokai életről életre és világról világra fejlődnek, míg végül szeretettel útra bocsáttatnak az eredetük világegyetemének határaitól a felsőbb-világegyetem felsőbb oktatási rendszerébe és onnan tovább, a Havona szellem-felkészülési világaira és még tovább a Paradicsomra és a végleges rendű lények felsőbb rendeltetésére — az örök megbízatásra az idő és tér világegyetemei számára még ki nem nyilatkoztatott küldetésekben.

^{37:10.7 (417.1)} [Tollba mondta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga, a Teremtett Testület 1146. tagja.]

38. írás

A helyi világegyetem segédkező szellemei

^{38:0.1 (418.1)} A VÉGTELEN Szellem személyiségeinek három külön rendje van. A szenvedélyes apostol erre gondolt, amikor Jézusról azt írta, hogy „annak, aki a mennybe ment és az Isten jobbán áll, angyalok és hatóságok és hatalmak adtak”. Az

angyalok az idő segédkező szellemei; a hatóságok a tér hírvivő seregei; a hatalmak pedig a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei.

38:0.2 (418.2) Miként a szupernáfok a központi világegyetemben és miként a szekonáfok a felsőbb-világegyetemben, úgy a szeráfok a kerub és szanób társaikkal együtt alkotják a helyi világegyetem angyali testületét.

38:0.3 (418.3) A szeráfok meglehetősen egységes felépítésűek. Világegyetemről világegyetemre, szerte a hét felsőbb-világegyetemben a legkisebb mértékű eltérést mutatják; a személyes lények összes szellemfajtája közül ők a leginkább egyen szabásúak. Az ő különféle rendjeik alkotják a helyi teremtsrészek szakképzett és általános segédkezőinek testületét.

1. A szeráfok eredete

38:1.1 (418.4) A szeráfokat a Világegyetemi Anyaszellem teremti és egységenként tervezi őket — 41.472-t egyszerre — a „minta angyaloknak” és bizonyos angyali ősalakoknak a Nebadon kezdeti időszakában való teremtsése óta. A Teremtő Fiú és a Végtelen Szellem világegyetemi képviselője együttműködik a nagyszámú Fiú és az egyéb világegyetemi személyiségek teremtsésében. E közös erőfeszítés befejeztével a Fiú hozzáfog az Anyagi Fiak, az első ivaros teremtmények teremtséséhez, míg a Világegyetemi Anyaszellem ezzel egyidejűleg megkezdi első önálló tevékenységét a szellem-újrateremts terén. Így kezdődik a helyi világegyetem szeráf seregeinek teremtsése.

38:1.2 (418.5) Az ilyen angyali rendekkel kapcsolatos elképzeléseket a halandó, saját akarattal rendelkező teremtmények fejlődésével összefüggő tervezési folyamat idején alakítják ki. A szeráfok teremtése akkor kezdődik, amikor a Világegyetemi Anyaszellem viszonylagos személyiségre tesz szert, nem úgy, mint a Tökéletes Fiú későbbi mellérendeltje, hanem még mint a Teremtő Fiú korai alkotó segítője. Ezt megelőzően a Nebadonban szolgáló szeráfokat átmenetileg a szomszédos világegyetemből kölcsönzik.

38:1.3 (418.6) Szeráfok rendszeres időközönként még mindig teremtetnek; a Nebadon világegyetem még kialakítás alatt áll. A Világegyetemi Anyaszellem egy növekvő és tökéletesedő világegyetemben sohasem hagy fel a teremtői tevékenységgel.

2. Angyali természetek

38:2.1 (419.1) Az angyaloknak nincs anyagi testük, mégis azonosítható, félreismerhetetlen lények; természetük és eredetük szerint szellemiek. Bár a halandók számára láthatatlanok, átalakítók és átvivők segítségével érzékelnek benneteket a húsvér testben; értelmi úton képesek felfogni a halandói életmódot, és osztoznak az ember minden nem-érzékszervi érzelmében és érzésében. Értékelik és igencsak élvezik a zene, a művészet és az igazi szellemesség terén tett erőfeszítéseiteket. Teljes mértékben ismerik a lelkiismereti küzdelmeiteket és a szellemi nehézségeiteket. Szeretik az emberi lényeket, és csak jó származhat abból, ha megpróbáljátok megérteni és megszeretni őket.

38:2.2 (419.2) Bár a szeráfok igen ragaszkodó és rokonszenves lények, azért ők mégsem ivaros-készítetű teremtmények. Sok

tekintetben olyanok, mint amilyenek ti is lesztek a lakóvilágokon, ahol nem fogtok „megnősülni vagy férjhez menni, de úgy lesztek, mint a menny angyalai”. Mert senki, aki „érdemesnek találta a lakóvilágok elérésére, nem fog megnősülni vagy férjhez menni; ők többé már nem is halnak meg, mert már egyenlővé lettek az angyalokkal”. Mindazonáltal az ivaros teremtmények viszonylatában szokásunk, hogy az Atyával és a Fiúval közelebbi rokonságban álló lényekről úgy beszéljünk, mint az Isten fiairól, a Szellem gyermekeit pedig úgy emlegessük, mint az Isten leányait. Ezért az ivaros teremtmények lakta bolygókon általában nőnemű névmást használunk az angyalok esetében.

^{38:2.3 (419.3)} A szeráfokat úgy teremtik, hogy képesek legyenek a szellemi és a szigorú értelemben vett anyagi síkon való működésre is. A segédkezésük számára kevés nem elérhető morontia- vagy szellemtevékenység van. Bár a személyi besorolásuk szerint az angyalok nem esnek nagyon távol az emberi lényektől, a szeráfok bizonyos működési képességeikben messze az emberek felett állnak. Sok olyasmire képesek, ami jóval meghaladja az emberi felfogóképességet. Például: Megtudhattátok, hogy „még a fejetek hajszálai is mind számon vannak tartva”, és valóban ez a helyzet, azonban egy szeráf nem azzal tölti az idejét, hogy számolgatja a hajszálaitokat és naprakészen tartja e számadatot. Az angyalok eredendő és maguktól való (maguktól való alatt itt azt értjük, amit ti a feltétel nélkülivel kapcsolatban el tudtok képzelni) képességgel rendelkeznek ahhoz, hogy az ilyen dolgokról tudomásuk legyen; igazából úgy minősíthetnétek egy szeráfot, mint valamiféle matematikai

lángelmét. Ezért számos, a halandók számára iszonyúan nehéz feladatot játszi könnyedséggel látnak el a szeráfok.

38:2.4 (419.4) Az angyalok a szellemi besorolást tekintve felettetek állnak, de nem a bíraitok vagy a vádlóitok. Mindegy, miben vétkeztek, „az angyalok, bár erősebbek és hatalmasabbak nálatok, nem vádolnak benneteket”. Az angyalok nem mondanak ítéletet az emberiség felett, és az egyes halandóknak sem szabadna elhamarkodott ítéletet alkotniuk a teremtménytársaikról.

38:2.5 (419.5) Jól teszitek, ha szeretitek őket, azonban nem szabad imádnotok őket; az angyalok nem imádat tárgyai. A nagy szeráf, Loyaltia, amikor a látnokotok „leborult az angyal lába elé, hogy imádjá őt”, azt mondta: „Ne tedd ezt; én szolgálotársad vagyok melletted és a fajtáitok mellett, akiknek meghagyták, hogy az Istent imádják.”

38:2.6 (419.6) Természetükben és személyiségi felruházottságukban a szeráfok alig valamivel állnak a halandói fajok felett a teremtményi létezés ranglétráján. Valóban, amikor megszabadultok a húsvér testből, nagyon is hasonlók lesztek hozzájuk. A lakóvilágokon értékelni fogjátok a szeráfokat, a csillagvilági szférákon élvezni fogjátok a társaságukat, a Szalvingtonon pedig együtt osztotok velük a pihenésben és az istenimádatban. A teljes morontia felemelkedésben és az azt követő szellemi felemelkedésben a szeráfok iránt megnyilvánuló testvériességetek eszményi lesz; társaságotok fenséges lesz.

3. Ki nem nyilatkoztatott angyalok

38:3.1 (420.1) Szellemlények számos rendje működik szerte a helyi világegyetemi területeken, melyekről azért nem szólnak kinyilatkoztatások a halandók számára, mert nekik semmilyen kapcsolatuk sincs a paradicsomi felemelkedés evolúciós tervével. Ezen írásban az „angyal” kifejezést tudatosan a Világegyetemi Anyaszellem azon szeráfi és társ-utódainak a megjelölésére alkalmazzuk, akik nagymértékben érintettek a halandói túlélési tervek kivitelezésében. A helyi világegyetemben hat további hasonló lényrend szolgál, a ki nem nyilatkoztatott angyalok, akiknek semmilyen meghatározott formában nincs kapcsolatuk az evolúciós halandók paradicsomi felemelkedésével összefüggő világegyetemi tevékenységekkel. Az angyali társak e hat csoportját sohasem nevezzük szeráfoknak, és nem is utalunk rájuk úgy, mint segédkező szellemekre. E személyiségek teljesen a Nebadon igazgatási és egyéb ügyeivel foglalkoznak, olyan feladatokat látnak el, melyek egyáltalán nem hozhatók összefüggésbe az embernek a szellemi felemelkedésre és a tökéletesség elérésére irányuló fejlődési létpályájával.

4. A szeráfi világok

38:4.1 (420.2) A hét elsődleges szférából álló kilencedik csoport a szalvingtoni körben a szeráfok világa. E világok mindegyikének hat segédszférája van, ahol a szeráfi felkészítés szakaszainak szentelt, különleges tanintézetek működnek. Jóllehet a szeráfok szabadon meglátogathatják a szalvingtoni szférák e csoportjába tartozó mind a negyvenkilenc világot, mégis kizárólag az első hetes csoporton tartózkodnak. A többi hat halmazt az Urantián ki nem nyilatkoztatott angyali társak hat rendje foglalja el; minden ilyen csoport központot tart fenn e hat elsődleges világ egyikén és külön tevékenységet folytat a

hat segédszférán. Mindegyik angyali rendnek szabad bejárása van e hetes csoportok világainak mindegyikére.

38:4.2 (420.3) E központi világok a Nebadon tündökletes területei közé tartoznak; a szeráfi birtokokra a szépség és a roppant nagy méretek egyaránt jellemzőek. Itt minden szeráfnak igazi otthona van, és az „otthon” két szeráf lakóhelyét jelenti; ők ugyanis párokban élnek.

38:4.3 (420.4) Bár ők nem egy hímnemű és egy nőnemű lény, mint ahogy ez az Anyagi Fiak és a halandó fajok esetében van, a szeráfok egyike negatív, a másik pedig pozitív. A feladatok többségében a teljesítés két angyalt igényel. A körhöz való kapcsolódás mellőzésével önmagukban is tudnak dolgozni; nincs szükségük a társukra akkor sem, amikor éppen nem teljesítenek feladatot. Rendszerint megtartják az eredeti társukat, de ez nem szükségszerűen van így. Az ilyen társulások elsődlegesen a működés jellegétől függenek; itt nem jellemző az ivaros készítés, bár e kapcsolatok igencsak személyesek és igazán szeretetteljesek.

38:4.4 (420.5) A nekik kijelölt otthon mellett a szeráfok csoportokat, századokat, zászlóaljakat és egységparancsnokságokat is alkotnak. Minden ezer évben összegyűlnek és mindannyian a teremtesük idejének megfelelően jelennek meg. Ha valamely szeráf a feladattól való elszakadást lehetővé nem tevő kötelezettséget vállalt, akkor a társával felváltva jelenik meg itt, egy más születési idejű szeráf váltja le őt. Ezáltal mindegyik szeráfi társ legalább minden második gyűlésen jelen lehet.

5. Szeráfi felkészülés

38:5.1 (420.6) A szeráfok az első ezredévüket megbízatással nem rendelkező megfigyelőkként töltik a Szalvington és annak társvilági tanhelyein. A második ezer évet a szalvingtoni kör szeráfi világain töltik. A központi felkészülési tanintézetüket jelenleg az első százezer nebadoni szeráf vezeti, főnökük pedig e helyi világegyetem eredeti vagy elsőszülött anyala. A nebadoni szeráfok első teremtetett csoportját egy ezertagú avaloni szeráftestület készítette fel; ezután angyalainkat a közülük való rangidősek tanították. A melkizedekeknek szintén nagy szerepük van minden helyi világegyetemi angyal — szeráf, kerub és szanób — oktatásában és felkészítésében.

38:5.2 (421.1) A Szalvington szeráfi világain teljesített felkészülést követően a szeráfokat az angyali szerveződésnek megfelelően a szokványos csoportokba és egységekbe osztják és a csillagvilágok valamelyikére vezénylik. Ekkor még nem bízzák meg őket segédkező szellemi feladatokkal, bár már jócskán benne járnak az angyali felkészítés megbízatás-előtti szakaszaiban.

38:5.3 (421.2) A szeráfok segédkező szellemekként azzal kezdik, hogy megfigyelőkként szolgálnak a legalacsonyabb rendű evolúciós világokon. E tapasztalás után visszatérnek a nekik kijelölt csillagvilág központjának társvilágaira abból a célból, hogy felsőbb tanulmányaikat megkezdjék és még jobban felkészüljenek a szolgálatra egy adott helyi csillagrendszerben. Ezen általános képzést követően lépnek előre a valamelyik helyi csillagrendszerben teljesítendő szolgálatra. Szeráfjaink az egyik nebadoni csillagrendszer központjához tartozó épített világokon fejezik be a felkészülést, és itt bízzák meg őket az idő segédkező szellemeiként való szolgálattal.

38:5.4 (421.3) Ha a szeráfok ilyen megbízatást kaptak, akkor a feladatuk teljesítése során eljuthatnak bárhová az egész Nebadonban, sőt még az Orvontonban is. A világegyetemben végzendő munkájuk korlátozásoktól és megkötésektől mentes; szorosan együttműködnek a világok anyagi teremtményeivel és mindig szolgálatára állnak a szellemi személyiségek alacsonyabb rendjeinek is, kapcsolatot teremtve így a szellemvilág e lényei és az anyagi teremtsrészek halandói között.

6. Szeráfi szervezet

38:6.1 (421.4) A szeráfi központon való otlétük második ezer éve leteltével a szeráfokat vezető kijelölése mellett tizenkettes csoportokba szervezik (12 pár, 24 szeráf), és tizenkét ilyen csoport alkot egy századot (144 pár, 288 szeráf), melyet egy vezér irányít. Tizenkét század egy parancsnok alatt alkot egy zászlóaljat (1728 pár vagy 3456 szeráf), és tizenkét zászlóalj egy igazgató vezetése alatt kitesz egy szeráfi egységet (20.736 pár vagy 41.472 egyed), míg tizenkét egység egy felügyelő irányítása alatt alkot egy 248.832 párból vagy 497.664 egyedből álló hadosztályt. Jézus egy ilyen csoportra utalt azon az estén a Getszemáni kertben, amikor azt mondta: „Akár most is megkérhetném Atyámat, és ő nyomban több mint tizenkét angyalhadosztályt adna nekem.”

38:6.2 (421.5) Tizenkét angyalhadosztály alkotja a 2.985.984 párból vagy 5.971.968 egyedből álló hadtestet, és tizenkét hadtest (35.831.808 pár vagy 71.663.616 egyed) teszi ki a legnagyobb működő szeráfszervezetet, az angysereget. A szeráfhadtestet egy főangyal vagy egyéb, mellérendelt besorolású személyiség vezeti, míg az angyseregeket a Ragyogó Estcsillagok vagy

Gábiel egyéb, közvetlen helyettesei irányítják. Gábiel pedig az „ég minden seregeinek főparancsnoka”, a Nebadon Egyeduralkodójának, „a seregek Úristenének” a főigazgatója.

^{38:6.3 (421.6)} Bár a szeráfok és minden más helyi világegyetemi rend is Mihály urantiai alászállása óta a Végtelen Szellem szalvingtoni megszemélyesülésének közvetlen felügyelete alatt szolgál, azért ők mindannyian a Tökéletes Fiú fennhatósága alá tartoznak. Amikor Mihály húsvér testben megszületett az Urantián, még akkor is az szerepelt az egész Nebadonnak szóló felsőbb-világegyetemi híradásokban, hogy „és minden angyal őt imádja”. Mindenféle rangú angyal az ő fennhatósága alá tartozik; részei annak a csoportnak, melyet úgy jelölnek, mint „az ő fenséges angyalai”.

7. Kerubok és szanóbok

^{38:7.1 (422.1)} A kerubok és a szanóbok minden lényeges adottságukban hasonlítanak a szeráfokhoz. Az eredetük azonos, de a beteljesülésük nem mindig ugyanaz. Csodálatosan értelmesek, bámulatra méltó a hatékonyságuk, megkapóan szeretetteljesek és csaknem emberiek. Ők a legalacsonyabb angyali rend, így ők állnak a legközelebb az evolúciós világok fejlettebb emberi fajtáihoz.

^{38:7.2 (422.2)} A kerubok és a szanóbok eredendően társítottak, működésileg egyesítettek. Egyikük energia-pozitív személyiség; a másikuk energia-negatív. A jobboldali deflektor vagy pozitívtöltésű angyal a kerub — ő a rangidős vagy irányító személyiség. A baloldali deflektor vagy negatívtöltésű angyal pedig a szanób — a kiegészítő lény. Mindkét angyalfajta egyéni működése igencsak korlátozott; ezért

rendszerint párban szolgálnak. A szeráfi igazgatóktól független szolgálatuk során még jobban függenek a kölcsönös kapcsolattól és mindig együtt tevékenykednek.

38:7.3 (422.3) A kerubok és a szanóbok hűséges és hatékony segédei a szeráfi segédkezőknek, és a szeráfok mind a hét rendje mellett ott vannak ezen alárendelt segédek. A kerubok és a szanóbok hosszú időt szolgálnak ilyen minőségben, azonban nem kísérik el a szeráfokat a helyi világegyetem határain túli feladatokra.

38:7.4 (422.4) A kerubok és a szanóbok szokványos szellemmunkát végeznek a csillagrendszerek egyes világain. Nem személylyel kapcsolatos megbízatásban és veszélyhelyzetben szolgálhatnak valamely szeráfpár helyében is, de még átmenetileg sem szolgálnak soha az emberi lényeket látogató angyalokként; ez egyedüli szeráfi kiváltság.

38:7.5 (422.5) Amikor bolygói feladatra rendelik őket, a kerubok helyi felkészítő tanfolyamokon vesznek részt, mely kiterjed a bolygói szokások és nyelvek tanulmányozására is. Az idő segédkező szellemei kétnyelvűek, ismerik az eredeti helyi világegyetemük nyelvét és a saját felsőbb-világegyetemük nyelvét is. Az adott teremtrész tanhelyein további nyelveket sajátítanak el. A kerubok és a szanóbok a szeráfokhoz és az összes többi szellemlény-rendhez hasonlóan folyamatosan fejlesztik magukat. Kizárólag az olyanok képtelenek a fejlődésre, mint az erőter-szabályozó és energia-irányító alárendelt lények; minden, tényleges vagy lehetséges személyiségi saját akarattal rendelkező teremtmény törekszik a fejlődésre.

38:7.6 (422.6) A kerubok és a szanóbok természetüknél fogva igen közel állnak a morontia létszinthez, és igen hatékonyak a fizikai, a morontiai és a szellemi területek határmezsgyéin való munkában. A helyi világegyetemi Anyaszellem e gyermekeire éppúgy jellemző a „négy teremtmény” jelleg, mint a Havona-szolgálókra és a békéltető bizottságokra. Minden negyedik kerub és minden negyedik szanób anyagi látszatú, nagyon határozottan hasonlít a morontia létszintre.

38:7.7 (422.7) Ezen angyali negyedik teremtmények nagy segítségére vannak a szeráfoknak az ő világegyetemi és bolygói tevékenységeik anyagibb szakaszaiban. E morontia kerubok számos nélkülözhetetlen határterületi feladatot is ellátnak a morontia felkészülési világokon és nagy számban kapnak megbízatást a Morontia Társak szolgálatára is. A morontia szférák számára ők körülbelül olyanok, mint a köztes teremtmények az evolúciós bolygók számára. A lakott világokon e morontia kerubok gyakran dolgoznak együtt a köztes teremtményekkel. A kerubok és a köztes teremtmények erősen különböző lényrendek; eredetük eltérő, mégis nagy a hasonlóság a természetükben és a működésükben.

8. A kerubok és szanóbok fejlődési lehetőségei

38:8.1 (423.1) A magasabb rendű szolgálat számos útja áll a kerubok és a szanóbok előtt, melyek a besorolásuk javulásához vezet s amelyek még tovább javíthatók az Isteni Segédkező általi befogadás révén. A fejlődési lehetőségeiket tekintve a kerubok és a szanóbok három nagyobb osztályba sorolhatók:

38:8.2 (423.2) 1. Felemelkedésre pályázók. E lények a természetüknél fogva a szeráfi besorolás várományosai. Az e

rendbe tartozó kerubok és szanóbok ragyogóak, de az nem ér fel a szeráfok természetes felruházottságának szintjével; azonban szorgalommal és tapasztalás révén elérhetik a teljes szeráfi rangot.

38:8.3 (423.3) 2. Középszakaszú kerubok. Nem minden kerub és szanób rendelkezik azonos felemelkedési lehetőséggel, és ők az angyali teremtések eredendően korlátozott lényei. Többségük kerub és szanób marad, bár a tehetségesebb egyedek elérhetik a korlátozott szeráfi szolgálat szintjét.

38:8.4 (423.4) 3. Morontia kerubok. Az angyali rendek e „negyedik teremtményei” mindig megőrzik az anyagi látszatú jegyeiket. A középszakaszú fivérek többségével együtt mindaddig megmaradnak keruboknak és szanóboknak, amíg a Legfelsőbb Lény ténylegessé válása végbe nem megy.

38:8.5 (423.5) Míg a második és a harmadik csoport némiképp korlátozott növekedési lehetőségekkel rendelkezik, addig a felemelkedésre pályázók elérhetik a világegyetemi szeráfi szolgálat szintjeit. E kerubok legtapasztaltabbjainak többségét a szeráfi beteljesülés-őrangyalok mellé rendelik és így tovább fejlődve közvetlenül elnyerhetik a Lakóvilági Tanító besorolást, amikor a szeráfi előjáróik elválnak tőlük. A beteljesülés-őrangyalok nem kapnak kerub- és szanób-segítőt, amikor halandói védenek eléri a morontia életet. Amint az evolúciós szeráfok egyéb fajtái bebocsátást nyernek a Szerafingtonra és a Paradicsomra, el kell szakadniuk az addigi alárendeltjeiktől, ahogy a Nebadon határait átlépik. Az így egyedül maradt kerubokat és szanóbokat rendszerint a Világegyetemi Anyaszellem fogadja be, s ezzel a szeráfi

besorolás elnyerésében a Lakóvilági Tanítóéval egyenlő szintre kerülnek.

38:8.6 (423.6) Amikor Lakóvilági Tanítókként az egyszer már befogadott kerubok és szanóbok elég hosszú ideig szolgáltak a morontia szférákon, mégpedig a legalsóbbtól a legmagasabb szintig, és amikor a szalvingtoni testületük létszáma betelik, a Fényes Hajnalcsillag magához rendeli az idő teremtményeinek hűséges szolgálóit. Itt kerül sor a személyiségátalakulási esküre; és ezután, e haladó és rangidős kerubokat és szanóbokat hétezer csoportban újból befogadja a Világegyetemi Anyaszellem. E második befogadásból teljesen kifejlett szeráfokként bontakoznak ki. Innentől már egy teljes egész szeráfi létpálya, annak minden paradicsomi lehetőségével, áll ezen újjászületett kerubok és szanóbok előtt. Ezeket az angyalokat kirendelhetik valamely halandó lényhez beteljesülés-őrangyalként, és ha a halandó védencük túléli a halált, akkor lehetőségük van eljutni a Szeráfingtonra és a szeráfok által elérhető hét körhöz, sőt még a Paradicsomra és a Végleges Testületbe is.

9. A köztes teremtmények

38:9.1 (424.1) A köztes teremtmények háromféleképpen osztályozhatók: a pontos meghatározás szerint a felemelkedő Istenfiak közé tartoznak; ténylegesen viszont az állandó létpolgársággal bíró rendek csoportjába sorolhatók, míg feladatköreik alapján az idő segédkező szellemei közé tartoznak, mert bensőséges és hatékony társulást alkotnak az angyali seregekkel a halandó ember szolgálatában a tér egyes világain.

38:9.2 (424.2) E különleges teremtmények a lakott világok többségén megjelennek és mindig megtalálhatók a tizedes vagy életkísérleti bolygókon, mint amilyen az Urantia is. A közteslényeknek két fajtája van — elsőfajúak és másodfajúak — és a következő módokon jelennek meg:

38:9.3 (424.3) 1. Elsőfajú közteslények, az inkább szellemi csoport, egy némiképp egyen formára szabott lényrend, akik egységesen a Bolygóhercegek módosított felemelkedő-halandó kíséretétől származnak. Az elsőfajú köztes teremtmények csaknem ötvenezeren vannak, és az ő szolgálataikat élvező bolygók egyikén sincs belőlük több.

38:9.4 (424.4) 2. Másodfajú közteslények, e teremtményeknek az inkább anyagi csoportja, akiknek száma a különböző világokon nagy eltérést mutat, bár átlagosan ötvenezer körül mozog. Eltérő mértékben származnak a bolygó élőlénytani nemesítőitől, az Ádámoktól és Éváktól, vagy az ő közvetlen leszármazottaiktól. A tér evolúciós világain nem kevesebb mint huszonnégy különféle eljárás létezik e másodfajú köztes teremtmények létrehozására. E csoport eredetének módja az Urantian szokatlan és rendkívüli volt.

38:9.5 (424.5) E csoportok egyike sem evolúciós véletlen esemény; mindkettő lényeges eleme a világegyetemi építések előre kidolgozott terveinek, és a fejlődő világokon az alkalmas pillanatban való megjelenésük összhangban van a felügyeletet ellátó élethordozók eredeti formaterveivel és fejlesztési terveivel.

38:9.6 (424.6) Az elsőfajú közteslények az angyali eljárás révén látják el magukat értelmi és szellemi energiákkal és az értelmi

besorolásuk is azonos. A hét elmeszellem-segéd nem lép kapcsolatba velük; és csak a hatodik és a hetedik, vagyis az istenimádat szelleme és a bölcsesség szelleme képes a másodfajú csoport számára segédkezni.

38:9.7 (424.7) A másodfajú közteslények fizikailag az ádámi eljárás révén töltődnek fel energiával, szellemileg a szeráfi elme révén kapcsolódnak rá a szellem-körre, értelmileg pedig a morontia-átmenet fajtába tartozó elmével vannak felruházva. Négy fizikai fajtába és hét szellemi rendbe sorolhatók, valamint tizenkétféle értelmi szinten válaszolnak a két utolsó szellem-segéd és a morontia elme együttes segédkezésére. E különbségek határozzák meg a tevékenységeik és a bolygói feladataik közötti különbségeket.

38:9.8 (424.8) Az elsőfajú közteslények jobban hasonlítanak az angyalokra, mint a halandókra; a másodfajú rendek sokkal inkább olyanok, mint az emberi lények. Mindegyik felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújt a másiknak a sokféle bolygói feladatuk végrehajtásában. Az elsőfajú segédkezők képesek együttműködési kapcsolatot kialakítani a morontia- és a szellem-energia szabályozóival, valamint az elmekör-felügyelőkkel. A másodfajú csoport csak a fizikai szabályozókkal és az anyagi-kör alakítóival képes munkakapcsolatot kialakítani. De mivel a közteslények mindkét rendje képes a másikkal tökéletes összhangot biztosító kapcsolat kiépítésére, ezért bármelyik csoport képes a gyakorlatban is igénybe venni a teljes energiasort, az anyagi világok nagy fizikai erőterétől a világegyetemi energiák átmeneti szakaszain keresztül a mennyei területek felsőbb szellem-valósági térerőig.

38:9.9 (425.1) Az anyagi és a szellemi világok közötti űrt tökéletesen hidalja át a halandó ember, a másodfajú közteslény, az elsőfajú közteslény, a morontia kerubok, a középszakaszú kerubok és a szeráfok által alkotott társulások sora. Az egyes halandó személyes tapasztalásában e külön szinteket kétségkívül az isteni Gondolatigazító észrevétlen és rejtélyes működése teszi többé-kevésbé egyesítetté és ad ezeknek személyes jelentéstartalmat.

38:9.10 (425.2) A szokványos világokon az elsőfajú közteslények a Bolygóherceg nevében szolgálnak hírgyűjtő testületként és mennyei házigazdákként, míg a másodfajú segédkezők folytatják az együttműködést az ádami rendszerrel a bolygói polgárosodott társadalom továbbfejlődése érdekében. A Bolygóherceg bukása és az Anyagi Fiú sikertelensége esetén, mint ahogy az Urantia esetében is történt, a köztes teremtmények a Csillagrendszer Fejedelem védenceivé válnak és a bolygóra kirendelt végrehajtó felügyelő iránymutatása mellett szolgálnak. De a Sataniában csupán három másik bolygón működnek e lények egyetlen csoportként, egyesített vezetés alatt úgy, ahogy azt az urantiai egyesített közteslény segédkezők teszik.

38:9.11 (425.3) Az elsőfajú és a másodfajú közteslények bolygói munkája különbözik és eltérő jellegű a világegyetem számos világán, de a szokványos és átlagos bolygókon folytatott tevékenységeik is igencsak eltérnek ama kötelezettségeiktől, melyek az idejüket kitöltik az olyan elszigetelt világokon, mint az Urantia.

38:9.12 (425.4) Az elsőfajú közteslények azok a bolygói történetírók, akik a Bolygóherceg megérkezésétől a fényben és életben való

megállapodás korszakáig a bolygó történelmének ünnepélyes megjelenítését kidolgozzák és bemutatását megtervezik a bolygóknak a csillagrendszeri központi világokon rendezett kiállításain.

^{38:9.13 (425.5)} A közteslények hosszú ideig valamely lakott világon maradnak, azonban ha hűségeselek a megbízatásukhoz, akkor végül minden bizonnal elismerik a Teremtő Fiú fennhatóságának fenntartásában teljesített hosszú szolgálataikat; az idő és tér világain élő anyagi halandók számára végzett türelmes segédkezésüknek meglesz a méltó jutalma. Előbb-utóbb minden hivatalosan is elismert köztes teremtményt a felemelkedő Istenfiak rangjára emelnek, és így méltón megkezdhetik a paradicsomi felemelkedés hosszú kalandját éppen azon állati eredetű halandók, a földi testvéreik társaságában, akiket oly féltékenyen vigyáztak és oly eredményesen szolgáltak a hosszú bolygói ottlétük alatt.

^{38:9.14 (425.6)} [Közreadta egy Melkizedek, aki a nebadoni Szeráfi Seregek Vezetőjének felkérésére működött közre.]

39. írás

A szeráf-seregek

^{39:0.1 (426.1)} ISMERETEINK szerint a Végtelen Szellem a helyi világegyetemi központokon megszemélyesült formájában egységesen tökéletes szeráfokat szándékozik létrehozni, azonban valamilyen ismeretlen ok miatt e szeráfi leszármazottak igen változatosak. E változatosság lehet a tapasztalás útján fejlődő Istenség ismeretlen természetű beavatkozásának eredménye is; ha valóban így van is, bizonyítani nem tudjuk. Azt viszont megfigyeltük, hogy amint

a szeráfok átestek az oktatást követő vizsgákon és a kiképzéseken, mindig és egyértelműen besorolhatók a következő hét csoport valamelyikébe:

39:0.2 (426.2) 1. Legfelsőbb szeráfok.

39:0.3 (426.3) 2. Felettes szeráfok.

39:0.4 (426.4) 3. Felügyelő szeráfok.

39:0.5 (426.5) 4. Intéző szeráfok.

39:0.6 (426.6) 5. A bolygók segítői.

39:0.7 (426.7) 6. Az átmenetben segédkezők.

39:0.8 (426.8) 7. A jövő szeráfjai.

39:0.9 (426.9) Aligha igaz az az állítás, hogy a szeráf bármely más angyali csoport egyedéhez képest alacsonyabb rendű. Ugyanakkor minden angyal szolgálata először az eredeti és természetes rendjének megfelelő csoportra korlátozódik. Szeráfi társam e beszámoló elkészítésében, Manotia, legfelsőbb szeráf, aki korábban is csak mint legfelsőbb szeráf működött. Szorgalommal és elkötelezett szolgálat révén egymás után teljesítette a szeráfi szolgálatnak mind a hét formáját, s ennek során a szeráfok számára rendelkezésre álló tevékenységek közül csaknem az összeset kipróbálta, és jelenleg szeráf-társvezetői rangban áll az Urantián.

39:0.10 (426.10) Az emberi lények néha nehezen értik meg, hogy a felsőbb szintű szolgálatra teremtett képesség nem szükségszerűen foglalja magába az alsóbb szolgálati szinteken

való működés képességét. Az ember védtelen csecsemőként kezdi életét; így minden halandói előrelépéshez szüksége van az összes tapasztalásbeli előzményre; a szeráfoknak nincs ilyen, a kifejlett állapotot megelőző életszakaszuk — nincs gyermekkoruk. Ők ugyanakkor tapasztalás által fejlődő teremtmények, és tapasztalás révén, valamint kiegészítő képzésen keresztül úgy fejleszthetik az isteni és természetes felruházottságukat, hogy egy vagy több szeráfi szolgálatban tapasztalati úton képesítést szereznek.

39:0.11 (426.11) Kinevezésüket követően a szeráfokat felveszik a saját csoportjuk tartalékosai közé. E bolygóügyi és intézői beosztásba helyezett szeráfok gyakran hosszabb időszakokat is eltöltenek eredeti besorolásukban, de minél magasabb az eredeti működési szintjük, ezen angyali segítők annál állhatatosabban keresik annak lehetőségét, hogy a világegyetemi szolgálat alacsonyabb szintjére kerülhessenek. Különösen kedvelt a köreikben a bolygók segítőinek tartalékosaiként való működés, és ha sikeresen teljesítenek, akkor felveszik őket valamely evolúciós világ Bolygóhercegének központjához tartozó mennyei tanodába. Itt kezdik meg tanulmányaikat az emberi fajok nyelvéről, történelméről és helyi szokásairól. Az emberi lényekhez hasonlóan a szeráfoknak is tudást és tapasztalatokat kell gyűjteniük. Bizonyos személyiségjegyekben nem állnak nagyon távol tőle. Mindannyian arra törekednek, hogy a legelején, a lehető legalacsonyabb szinten kezdjék meg a segédkezést; így remélhetik, hogy elérik a megtapasztalható rendeltetésük beteljesülésének lehető legfelsőbb szintjét.

1. Legfelsőbb szeráfok

39:1.1 (427.1) E szeráfok a helyi világegyetemi angyalok hét kinyilatkoztatott rendjének legfelsőbbikébe tartoznak. Hét csoportban tevékenykednek, melyek mindegyike szoros kapcsolatban áll a Teljes Szeráfi Testület angyali segédkezőivel.

39:1.2 (427.2) 1. Fiú-Szellem segédkezők. A legfelsőbb szeráfok első csoportjának feladata azon magas Fiak és Szellem-eredetű lények szolgálata, akik a helyi világegyetemben lakoznak és működnek. Az angyali segédkezők e csoportja a Világegyetemi Fiút és a Világegyetemi Szellemet is szolgálja, valamint szoros kapcsolatban áll a Fényes Hajnalcsillagnak, vagyis a Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem egyesített akaratát világegyetemi síkon végrehajtó főigazgatónak a hírgyűjtő testületével.

39:1.3 (427.3) Mint a felsőbb Fiak és Szellemek mellé kirendelt szeráfok, természetesen közreműködnek az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem isteni gyermekeinek, a paradicsomi avonaloknak a kiterjedt szolgálatában is. A paradicsomi avonalokat minden ítélőhatósági és alászállási küldetésükre elkíséri ez a felsőbb és tapasztalt szeráfrend, akik ilyenkor egy adott bolygói megítéltetés lezárásával és egy új korszak megnyitásával kapcsolatos szervezési és igazgatási jellegű különleges feladatra vállalkoznak. Ők azonban nem vesznek részt magában az ítélkezésben, s e rendtől való eltérésre csak igen ritkán kerül sor.

39:1.4 (427.4) Az Alászállás-kísérők. A paradicsomi avonalokat, bele nem értve a Teremtő Fiakat, alászállási küldetésükre mindig elkíséri egy 144 tagú alászálló kísérőtestület. E 144 angyal a Fiú-Szellem összes olyan segítőjének a felettese, akiknek valamely alászállási küldetésben szerepük lehet.

Állhatnak angyalhadosztályok is a megtestesült Istenfi parancsnoksága alatt valamely bolygói megtestesülés során, azonban e szeráfok munkájának szervezését és irányítását ez a 144 alászállás-kísérő látja el. Felsőbb rendű angyalok, szupernáfok és szekonáfok is lehetnek e kísérősereg tagjai, és bár az ő küldetésük különbözik a szeráfokétól, mindeme tevékenységeket az alászállás-kísérők hangolják össze.

39:1.5 (427.5) Ezen alászállás-kísérők már teljessé lett szeráfok; már mind megjárták a Szerafington köreit és bejutottak a Teljes Szeráfi Testületbe. Továbbképzésben is részesültek ahhoz, hogy szembenézhessenek azokkal a nehézségekkel és megbirkózhassanak azokkal a szükséghelyzeti feladatokkal, melyek az idő gyermekeinek felemelése céljából az Istenfiak által teljesített alászállásokkal járnak. E szeráfok mindegyike eljutott már a Paradicsomra, és a Második Forrás és Középpont, az Örökkévaló Fiú mindegyiküket már személyesen is magához ölelte.

39:1.6 (427.6) A szeráfok ugyanígy törekednek olyan feladatok vállalására is, mint a megtestesült Fiak küldetéseiben való részvétel, vagy a teremtsrészekben élő halandók részére teljesített beteljesülés-őrangyali feladatok; ez utóbbi egyébként a legbiztosabb módja annak, hogy eljussanak a Paradicsomra, míg az alászállás-kísérők a feladatuk elvégzésével teljesítik azt a legmagasabb szintű, helyi világegyetemi szolgálatot, mely a Paradicsomot-elért, teljes-szeráffá válás részét képezi.

39:1.7 (428.1) 2. Bíróági Tanácsadók. Ezek közé tartoznak a mindenféle megítélésben közreműködő tanácsadók és segítők, a békéltetőktől az adott terület legfelsőbb bíróságaiig. E bíróságoknak nem célja, hogy büntető ítéleteket hozzanak,

feladatuk sokkal inkább az, hogy az őszinte véleménykülönbségeket mérlegeljék és rendelkezzenek a felemelkedő halandó örökké tartó továbbéléséről. Itt kapnak szerepet a bírósági tanácsadók: a közreműködésükkel biztosítják, hogy a halandó teremtmények ellen felhozott minden vád igazságos legyen és a megítéltetés irgalommal párosuljon. E munkában szorosan együttműködnek a Főbiztosokkal, vagyis a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt azon felemelkedő halandókkal, akik a helyi világegyetemben szolgálnak.

39:1.8 (428.2) A szeráfi bírósági tanácsosok széles körű munkát végeznek a halandók védelmezőiként. Nem azért, mintha valaha is előfordulhatna olyan helyzet, hogy a világok alacsonyabb rendű teremtményeivel szemben igazságtalanság eshetne meg, hanem azért, mert az igazságosság megköveteli az isteni tökéletesedés útján felfelé haladók esetében az általuk elkövetett minden hibának a megítélését, és mert a kegyelem szükségessé teszi, hogy minden ilyen ballépést a teremtményi természetnek és az isteni célnak megfelelően igazságosan ítéljenek meg. Ezek az angyalok az isteni igazságosságban eredendően meglévő kegyelmi elem kifejtői és szemléltetői — arról a méltányosságról van tehát szó, mely a személyes késztetések és a faji hajlamok tényeinek ismeretén alapul.

39:1.9 (428.3) Ezen angyali rend a Bolygóhercegek tanácsaitól kezdve a helyi világegyetem legfelsőbb bíróságaiban is szolgál, míg a Teljes Szeráfi Testületbe tartozó társaik az Orvonton felsőbb területein, sőt még az uverszai Nappalok Elődeinek ítélőszékeinél is működnek.

39:1.10 (428.4) 3. Világegyetemi iránymutatók. Ezek minden olyan felemelkedő teremtménynek igaz barátai és felkészített tanácsadói, akik még utoljára a Szalvingtonon, az eredeti világegyetemükben időznek egy keveset, amint a hatalmas Orvonton felsőbb-világegyetemben rájuk váró szellemi kaland küszöbén állnak. Ekkor sok felemelkedőt olyan érzés tölt el, melyet a halandók csak az emberi honvággyal összehasonlítva érthetnek meg. Mögöttük vannak az előrehaladásuk során megismert területek, a hosszú szolgálatban és a morontia-előrelépésben megismert területek; előttük pedig egy nagyobb és hatalmasabb világegyetemi kaland rejtélye.

39:1.11 (428.5) A világegyetemi iránymutatók feladata, hogy elősegítsék a felemelkedő zárándokok átjutását a világegyetemi szolgálat már elért szintjéről a még el nem értre, hogy segítsék e zárándokokat azon jelentéstartalmak és értékek megértésének színgazdag pontosításában, melyek abban a felismerésben rejlenek, hogy az első-szakaszú szellemlény nem a helyi világegyetemi morontia felemelkedés végén vagy csúcán áll, hanem inkább az Egyetemes Atyához a Paradicsomba felvezető magas szellemi lépcsőnek a legalján.

39:1.12 (428.6) A Szerafington számos végzőse, a Teljes Szeráfi Testület tagjai, akik e szeráfokkal társultak, alapos oktatómunkába fognak bizonyos, a nebadoni teremtményeket a következő világegyetemi korszak viszonyaira felkészítő szalvingtoni tanintézetekben.

39:1.13 (428.7) 4. A Tanító Tanácsosok. Ezen angyalok a helyi világegyetemi szellemi tanító testületek felbecsülhetetlen értékű segítői. A tanító tanácsosok különféle rendű tanároknak a segédei, a melkizedekektől és a Háromsági Tanító Fiaktól le

egészen a morontia halandókig, akiket a felemelkedői létben épp csak valamivel hátrébb tartó társaik segítésére jelöltek ki. Először e tanító szeráf társakat fogjátok meglátni a Jerusemet körülvevő hét lakóvilág egyikén.

39:1.14 (428.8) E szeráfok a helyi világegyetemük oktatási és továbbképző intézményeiben működő tagozatvezetők mellé kirendelt segédek, és nagy számban tevékenykednek a helyi csillagrendszerek hét továbbképző világának és a csillagvilágok hetven oktatási szférájának karain. E segédkezési tevékenységek az egyes világokon is folynak. E legfelsőbb-szeráfi tanácsosok még az idő igaz és felszentelt tanárait is segítik és gyakorta meglátogatják.

39:1.15 (429.1) A Teremtő Fiú negyedik teremtményi megtestesülésére is egy, a nebadoni legfelsőbb szeráfi rendbe tartozó tanító tanácsos alakjában került sor.

39:1.16 (429.2) 5. Jelölő Igazgatók. Időről időre 144 legfelsőbb szeráfból álló testületet választanak a teremtmények lakhelyéül szolgáló evolúciós és épített szférákon szolgálatot teljesítő angyalok. Bármely szférán ez a legfelsőbb angyali tanács, és ez hangolja össze a szeráfi szolgálat és kijelölés önálló szeráfi hatáskörben rendezhető feladatait. Ezek az angyalok elnökölnek minden, a szeráfi szolgálati renddel vagy az istenimádatra való felhívással kapcsolatos szeráfi gyűlésen.

39:1.17 (429.3) 6. Az adatrögzítők. Ők végzik a legfelsőbb szeráfok számára a hivatalos adatok felvételét. A magasrendű angyalok közül sokan e képességeik teljes birtokában születtek; mások e tiszteletteljes tisztséget és felelős beosztást szorgalmas tanulással és az alacsonyabb vagy kisebb felelősséggel bíró

rendek mellett végzett hasonló feladatok állhatatos teljesítése révén érdemelték ki.

39:1.18 (429.4) 7. Önálló Segédkezők. A legfelsőbb rendbe tartozó szeráfok közül sokan öntevékeny szolgálatot végeznek az épített szférákon és a lakott bolygókon. E segítők önként tesznek eleget a legfelsőbb szeráfok szolgálata iránti igénynek, s így e rend tartalékállományát alkotják.

2. Felettes szeráfok

39:2.1 (429.5) A felettes szeráfok a nevüket nem onnan kapták, hogy a többi rendbe tartozó angyaloknál bármely értelemben minőségileg jobbak lennének, hanem onnan, hogy felsőbb tevékenységek végzésével bízzák meg őket a helyi világegyetemben. E szeráftestület első két csoportjába tartozók között igen sok a méltóságra emelkedett szeráf, vagyis olyan angyal, aki szolgált az összes felkészítő szakaszban és ezt követően saját fajtájának megdicsőült igazgatójaként tért vissza a korábbi tevékenységeinek szféráiba. Lévén, hogy a Nebadon fiatal világegyetem, itt nincs sok belőlük.

39:2.2 (429.6) A felettes szeráfok a következő hét csoportban működnek:

39:2.3 (429.7) 1. A Hírgyűjtő Testület. E szeráfok Gábiel, a Fényes Hajnalcsillag személyi állományához tartoznak. A helyi világegyetemet járják, s közben információt gyűjtenek számára a teremtrészekről, melyet a nebadoni tanácsok munkájának irányításában használhat fel. Azon hatalmas angyalhadtestek hírgyűjtő testületeit alkotják, melyeket Gábiel mint a Tökéletes Fiú helyettese vezet. E szeráfok nincsenek közvetlen

összeköttetésben sem a csillagrendszerekkel, sem a csillagvilágokkal, és az általuk gyűjtött ismeretanyag közvetlenül a Szalvingtonra áramlik egy folytonos, közvetlen és független körön át.

^{39:2.4 (429.8)} A különféle helyi világegyetemek hírgyűjtő testületei képesek érintkezni egymással, és így is tesznek, azonban erre mindig csak egy adott felsőbb-világegyetemen belül kerülhet sor. Létezik egyfajta energiakülönbözet, mely révén a különböző felsőbb kormányzatok ügyletei és jelentései elkülöníthetők egymástól. Egy felsőbb-világegyetem valamely másik felsőbb-világegyetemmel rendszerint csak a paradicsomi információs elosztóközpont által biztosított eszközök révén és lehetőségekkel élve képes érintkezni.

^{39:2.5 (430.1)} 2. Az Irgalom Hangja. Az irgalom a szeráfi szolgálat és az angyali segédkezés alapeszméje. Ennélfogva illik, hogy legyen egy angyali testület, mely ha sajátosan is, de bemutatja a kegyelmet. E szeráfok a helyi világegyetemek igazán irgalmas segédkezői. Ők azok az elhivatott vezetők, akik az emberek és angyalok nemesebb késztetéseinek és szentebb érzelmeinek tápot adnak. E hadosztály igazgatói most már mindig olyan teljes-szeráfok, akik egyúttal a halandói beteljesülés képzett őrangyalai is; mert minden egyes ilyen angyali pár legalább egy állati eredetű lelket végigvezetett a húsvér testben eltöltött életben és ezt követően áthaladt a Szerafington körein és felvétetett a Teljes Szeráfi Testületbe.

^{39:2.6 (430.2)} 3. Szellem Összehangoló. A felettes szeráfok harmadik csoportja a Szalvingtonon állomásozik, viszont működik a helyi világegyetemben bárhol, ahol csak hasznos szolgálatot elláthat. Bár a feladataik lényegében szellemiek és

ennélfogva meghaladják az emberi elme tényleges felfogóképességét, azért talán megérthettek valamennyit a halandók számára végzett segédkezésükből, ha közreadjuk, hogy ezek az angyalok azt a megbízatást kapták, hogy a Szalvingtonon tartózkodó felemelkedőket felkészítsék a helyi világegyetembeli utolsó átmenetre — a legfelsőbb morontia szintről az újjászületett szellemlények állapotába. Ahogy az elmetervezők a lakóvilágokon segítenek a túlélő teremtményeknek a morontia elme megnyilvánulási lehetőségeihez való igazodásban és azok hatékony felhasználásában, a szeráfok úgy oktatják a morontia-végzősöket a Szalvingtonon a szellem elméjének újonnan megszerzett képességeivel összefüggésben. És számos egyéb módon is szolgálják a felemelkedő halandókat.

39:2.7 (430.3) 4. Segédtanítók. A segédtanítók a segítői és társai a tanító tanácsosoknak, az ő szeráftársaiknak. Nekik egyedileg is van közük a helyi világegyetem általános oktatási intézményeihez, különösen a helyi csillagrendszerekhez tartozó lakóvilágokon folyó hétszintű képzéshez. E szeráfi működési rend bámulatos testülete az igazság és a pártatlanság ügyének elősegítése és továbbvitele céljából működik az Urantián.

39:2.8 (430.4) 5. A szállítók. A segédkező szellemek mindegyik csoportjának vannak szállítótestületei, olyan angyali rendek, melyek rendeltetése azon személyiségek közlekedésének segítése, akik maguktól nem képesek az egyik szféráról a másikra eljutni. A felettes szeráfok ötödik csoportjának székhelye a Szalvington, és a helyi világegyetemi központ viszonylatában teljesítenek térutaztatási szolgálatot. Miként a

felettes szeráfok egyéb alosztályai esetében is, itt is némelyek ilyennek teremtettek, míg mások valamely alacsonyabb rendű vagy kevésbé jól felruházott csoportokból emelkedtek ki.

39:2.9 (430.5) A szeráfok „energia hordtávja” teljes mértékben megfelel a helyi világegyetemi, sőt még a felsőbb-világegyetemi követelményeknek is, azonban az Uverszáról a Havonába való hosszú úthoz szükséges energiaigényt nem képesek kielégíteni. Egy ilyen kimerítő utazás egy szállítási képességgel felruházott elsődleges szekonáf-pár különleges erejét igényli. A szállítók a repüléshez szükséges energiát az átkelés során veszik fel, míg a személyes energiáikat az út végeztével pótolják.

39:2.10 (430.6) A felemelkedő halandók még a Szalvingtonon sem rendelkeznek személyes átkelésre alkalmas alakkal. A felemelkedőknek a szeráfi közreműködést kell igénybe venniük az egyik világról a másik világra való átkelés során egészen a Havona belső körén eltöltött utolsó öntudatlan alvási szakaszig, melyet a Paradicsomon való örök ébredés követ. Ezután többé már nem lesz szükségetek az angyalokra a világegyetemek közötti utazáshoz.

39:2.11 (430.7) A szeráf-társítás folyamata hasonló a halál vagy az alvás tapasztaláshoz azzal a különbséggel, hogy az átkelés alatti alváshoz hozzátartozik egy feltétel nélküli idő-elem is. A szeráfi pihenés alatt tudatosan öntudatlan állapotban vagytok. A Gondolatigazító azonban teljes mértékben tudatánál van, sőt éppen hogy kivételesen hatékonyan képes tevékenykedni, hiszen akkor képtelenek vagytok ellenkezni, ellenállni vagy egyéb módon akadályozni az ő alkotó és átalakító munkáját.

39:2.12 (431.1)

Amint a szeráf-társításon átestetek, egy meghatározott időre elalszotok, és az előre megadott időpontban felébredtek. Az ilyen átkelési alvásban megtett utazás hossza nem anyagi jellegű. Közvetlenül nem érzékelitek az idő múlását. Ez olyan, mint amikor valamelyik városban egy közlekedési eszközön elalszotok, és miután békésen átaludtatok az egész éjszakát, egy másik, távoli világvárosban ébredtek. Alvás közben utaztatok. A téren keresztül szeráf-társítva repültök, miközben pihentek — alszotok. Az átkelési alvást az Igazítók és a szeráf szállítók közötti együttműködés váltja ki.

39:2.13 (431.2)

Az angyalok nem képesek olyan éghető testeket — húsvér testeket — szállítani, mint amilyenben most ti is vagytok, de képesek minden más szállítására, a legalsóbb morontiatól a legfelsőbb szellemi formákig. Ők nem vesznek részt a természetes halál eseményében. A földi létpályátok befejezésekor a testetek a bolygón marad. A Gondolatigazítók visszatér az Atya kebelére, és ezen angyaloknak nincs közvetlen szerepük a személyiségek ezt követő újbóli összeállításában az azonosság helyreállítására rendelt lakóvilágon. Ott az új testetek már morontia forma, mely képes a szeráf-társulásra. „Halandó testet vettek” a sírban; „morontia formát arattok” a lakóvilágokon.

39:2.14 (431.3)

6. Az adatrögzítők. E személyiségek feladata különösen a szalvingtoni és az ahhoz tartozó világokról érkező feljegyzések fogadása, iktatása és visszaküldése. Szolgálnak úgy is, mint a felsőbb-világegyetemi és más magas rangú személyiségek helyben működő csoportjainak különleges

adatrögzítői, valamint úgy is, mint a szalvingtoni bíróságok jegyzői, továbbá mint azok vezetőinek titkárai.

39:2.15 (431.4) A hírközlők — adatfogadók és adattovábbítók — a szeráfi adatrögzítők egy sajátos alosztályát alkotják, s feladatuk a feljegyzések továbbítása és a lényeges információk terjesztése. Munkájuk magas rendű s oly sokrétű, hogy egyszerre 144.000 üzenet is haladhat ugyanazon energiavonalon. Átültetik a szuperáfi vezető adatrögzítők felsőbb képírási módszereit és e közös képjelekkel kölcsönös kapcsolatot tartanak fenn mind a harmadrendű szupernáfok hírgyűjtési irányítóival, mind pedig a Teljes Szeráfi Testület megdicsőült hírgyűjtési irányítóival.

39:2.16 (431.5) A felsőbb rendű szeráfi adatrögzítők tehát szoros kapcsolatban vannak a saját rendjük hírgyűjtő testületével és az összes alárendelt adatrögzítővel is, míg a hírközlők révén képesek folyamatosan érintkezni a felsőbb-világegyetemi felsőbb adatrögzítőkkel és e csatornán keresztül a Havona adatrögzítőivel és a tudás őrzőivel a Paradicsomon. Az adatrögzítők felsőbb rendjébe tartozók között sok olyan szeráf van, aki a világegyetem alacsonyabb rendű részeiben teljesített hasonló szolgálatból emelkedett ki.

39:2.17 (431.6) 7. A tartalékosok. A Szalvingtonon a felettes szeráfok minden fajtájának nagy tartalékai állnak rendelkezésre, azonnal bevethetők akár a Nebadon legtávolabbi világain is, ha igénybevételük a kijelölésért felelős igazgatók utasítása vagy a világegyetemi intézők kérése miatt szükségessé válna. A tartalékos felettes szeráfok hírvivői segítséget is nyújtanak a Ragyogó Estcsillagok vezetőjének utasítására, aki minden személyes közléscsere ellenőrzésével és az adatforgalom

szervezésével van megbízva. A helyi világegyetem teljes körűen el van látva a külső kapcsolattartáshoz szükséges, megfelelő eszközökkel, azonban az üzenetek némely hányadának továbbításához mindig személyes hírvivők közreműködésére van szükség.

39:2.18 (432.1) A teljes helyi világegyetem alapvető tartalékai a Szalvington szeráfi világain találhatók. E testületben az angyalok minden csoportjának minden fajtája képviselteti magát.

3. Felügyelő szeráfok

39:3.1 (432.2) A világegyetemi angyalok e sokszínű rendjét a csillagvilágok kizárólagos szolgálatára jelölték ki. E gyakorlott segítők a csillagvilági központokon építik ki a parancsnokságukat, de a rájuk bízott területek érdekében szerte az egész Nebadonban is működnek.

39:3.2 (432.3) 1. Segédfelügyelők. A felügyelő szeráfok első rendjét a Csillagvilági Atyák közös munkájának segítésére jelölték ki, ők a Fenségesek mindig hatékony segítői is. E szeráfok elsődlegesen az egész csillagvilág egyesítésével és egyensúlyba hozatalával foglalkoznak.

39:3.3 (432.4) 2. A Törvény Előrevetítői. Az igazságosság értelmi alapja a törvény, és a helyi világegyetemben törvényt a csillagvilágok törvényalkotó gyűlése hoz. E független testületek szerkesztik és hirdetik ki hivatalosan a Nebadon alaptörvényeit, mely törvények rendeltetése az, hogy a lehető legnagyobb mértékben tegyék lehetővé az egész csillagvilág szervezését úgy, hogy az összhangban legyen a személyes

teremtmények erkölcsi szabad akarata tiszteletben tartására hivatott, rögzített irányelvvel. A felügyelő szeráfok második rendjének feladata a csillagvilági törvényalkotók számára olyan előterjesztéseket készíteni, melyek bemutatják, hogy az indítvány milyen mértékben érintheti a szabad akarátú teremtmények életét. E szolgálat ellátására való alkalmasságukra a helyi csillagrendszerekben és a lakott világokon teljesített hosszú szolgálatban tettek szert. E szeráfok nem keresik a kegyeit egyik vagy másik csoportnak, viszont a mennyei törvényalkotók előtt abból a célból jelennek meg, hogy azokért szóljanak, akik nem tudnak megjelenni és az érdekeiket maguk képviselni. Még a halandó ember is hozzájárulhat a világegyetemi törvény fejlődéséhez, mert éppen e szeráfok azok, akik hű és teljes képet rajzolnak, nem szükségképpen az ember átmeneti és tudatos vágyairól, hanem inkább az emberi benső igaz vágyódásáról, az anyagi halandó kifejlődő morontia lelkéről a tér világain.

39:3.4 (432.5) 3. A Közösségi érzék Kialakítói. Az egyes bolygóktól fel egészen a morontia felkészülési világokig, e szeráfok azon munkálkodnak, hogy javítsák az összes őszinte társas kapcsolatot és előmozdítsák a világegyetemi teremtmények közösségi fejlődését. Ezek az angyalok arra törekednek, hogy az értelmes lények társulásait megtisztítsák minden mesterséges jellemzőtől, s azon igyekeznek, hogy megkönnyítsék a saját akarattal bíró teremtményeknek a saját maguk igaz megértésén és a valóban kölcsönös megbecsülésen alapuló társulását.

39:3.5 (432.6) A közösségi érzék kialakítói mindent megtesznek, ami a hatáskörükbe belefér és a hatalmukban áll, hogy az olyan

megfelelő egyéneket hozzák össze, akik hatékonyan és egyetértésben működő csoportokat képesek alkotni a földön; és e csoportok további eredményes szolgálat céljából néha újból összeállnak a lakóvilágokon. De e szeráfok nem mindig érik el céljukat; nem mindig képesek összehozni azokat, akik egy adott cél eléréséhez vagy egy bizonyos feladat ellátására az eszményi formát alkothatnák; ilyen körülmények között az elérhető legjobb anyagot kell igénybe venniük.

39:3.6 (432.7) Ezen angyalok a lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon is folytatják segédkezési tevékenységüket. Részük van bármely olyan vállalkozásban, melynek köze van a morontia világokon elérhető fejlődéshez és amely három vagy több személyt érint. Két lény úgy tekinthető mint páralkotási, kiegészítői vagy társulási alapon működő együttes, de amikor hármuk vagy többük alkot csoportot szolgálat céljából, akkor az már közösségi kérdést jelent és ennél fogva a közösségi érzék kialakítóinak hatáskörébe tartozik. E hatékonyan tevékenykedő szeráfok hetven egységbe szerveződnek az Edentián, és ezek az egységek a központi szféra körül keringő hetven morontia fejlődési világon szolgálnak.

39:3.7 (433.1) 4. Az Etikai érzék Fejlesztői. E szeráfok küldetése annak elősegítése és támogatása, hogy a személyek közötti kapcsolatok erkölcsi értékét a teremtmények egyre nagyobb mértékben ismerjék el, ugyanis ez az alapja és a titka a társadalom és a kormányzás folyamatos és célirányos gyarapodásának. Az etikai megbecsülés ezen előremozdítói bárhol és bármikor működhetnek, amikor csak a segítségükre igény támad, s ennek keretében a bolygók vezetői mellett önkéntes tanácsosként és a csillagrendszerbeli felkészülési

világokon csereoktatóként tevékenykednek. Ti azonban mindaddig nem részesültök az ő teljes körű iránymutatásukban, amíg el nem juttok a testvériségi tanhelyekre az Edentián, ahol általuk gyorsabban elsajátíthatjátok a testvériességgel kapcsolatos igazságokat, melyek felfedezésére még akkor is oly őszintén fogtok törekedni azon tényleges tapasztalás révén, melyet az edentiai társadalmi kutatóintézetekben, a Norlatiadek központ hetven segédszféráján az univitatiával való együttélésben fogtok átélni.

39:3.8 (433.2) 5. A szállítók. A felügyelő szeráfok ötödik csoportja személyszállítóként működik, mégpedig a csillagvilági központok viszonylataiban szállít lényeket. E szállító szeráfok az egyik szféráról a másikkra tartó útjuk során teljesen tudatában vannak a repülési sebességüknek, irányuknak és csillagászati helyzetüknek. Nem élettelen lövedékként szelik át a teret. Útjuk során az összeütközés legkisebb veszélye nélkül közelíthetik meg egymást. Teljes mértékben képesek a haladási sebességük változtatására és a repülési irány módosítására, sőt még a célállomás kijelölését is megváltoztathatják, ha a vezetőik erre utasítják őket a világegyetemi értelemkörök bármely tér-kereszteződésében.

39:3.9 (433.3) A szállító személyiségek olyan felépítésűek, hogy képesek egyidejűleg mindhárom egyetemesen hozzáférhető energiavezetékot igénybe venni, mely vezetékek mindegyike tisztán 299.790 kilométer másodpercenkénti térsebességgel rendelkezik. E szállítók ezzel képesek az energia sebességét az erőterei sebességhez hozzáadni s így a hosszú útjaikon elérni a földi másodpercenkénti 893.000 és a közel 900.000 kilométer közötti átlagos sebességet. A sebességet befolyásolja a

környezetében lévő anyag tömege és közelsége, továbbá a világegyetemi erőter közeli főköreinek erőssége és állása is. A lényeknek számos olyan, a szeráfokhoz hasonló fajtája van, akik képesek a teret átszelni és akik szintén képesek szállítani arra megfelelően felkészült lényeket.

39:3.10 (433.4) 6. Az adatrögzítők. A felügyelő szeráfok hatodik rendje a csillagvilági ügyek különleges feljegyzőiként tevékenykedik. A Norlatiadek csillagvilág központján, mely csillagvilághoz a ti csillagrendszeretek és bolygók is tartozik, az Edentián nagy és hatékony testületük működik.

39:3.11 (433.5) 7. A tartalékosok. A felügyelő szeráfok általános tartalékosi állománya a csillagvilágok központjain tartózkodik. Ezen angyal-tartalékosok semmilyen értelemben sem tétlenek; sokuk a csillagvilági vezetők hírvivőiként segédkezik; másokat a külön feladattal meg nem bízott vorondadekek szalvingtoni tartalékosaihoz vezényeltek; megint másokat a külön feladattal megbízott Vorondadek Fiakhoz jelölhetnek ki, mint amilyen az urantiai Vorondadek megfigyelő vagy az egykor közülük kikerült urantiai Fenséges kormányzó.

4. Intéző szeráfok

39:4.1 (434.1) A szeráfok negyedik rendjét igazgatási feladatokra rendelik a helyi csillagrendszerekben. Ők a csillagrendszeri központokon őshonosak, de nagy számban állomásoznak a lakó- és a morontia szférákon, valamint a lakott világokon is. A negyedrendű szeráfok természetüknél fogva rendkívüli igazgatási képességekkel vannak felruházva. Ők a Teremtő Fiú világegyetemi kormánya alsóbb szintű egységei igazgatóinak egyes segédei és főleg a helyi csillagrendszereknek és azok

világainak ügyeivel foglalkoznak. Szolgálatukat az alábbiak szerint szervezik:

39:4.2 (434.2) 1. Igazgatási Segédek. Ezen ügyes szeráfok a Csillagrendszer Fejedelemnek a közvetlen segédei, aki egyébként egy elsőrendű Lanonandek Fiú. Felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak a csillagrendszeri központok gyakorlati munkájával kapcsolatos bonyolult feladatok végrehajtásában. A csillagrendszeri urak személyes közvetítőiként is szolgálnak, nagy számban utaznak a különböző átmeneti világok és a lakott bolygók között s a csillagrendszer jóléte érdekében számos megbízatást teljesítenek az ide tartozó lakott világok fizikai és élőlénytani érdekeinek érvényesítése céljából.

39:4.3 (434.3) Ugyanezeket a szeráfi intézőket rendelik a világurak, a Bolygóhercegek kormányaihoz is. Valamely adott világegyetemben a bolygók többsége egy másodrendű Lanonandek Fiú felügyelete alatt áll, azonban bizonyos világokon, mint amilyen az Urantia is, az isteni terv valamiképpen megghiúsult. A Bolygóherceg bukása esetén e szeráfokat a Melkizedek-megbízottak és a bolygói felügyeletben őket követők alá rendelik. Az Urantia jelenlegi ügyvezetőjét e sokoldalú szeráfrend ezer tagjából álló testület segíti.

39:4.4 (434.4) 2. Igazságossági Kísérők. Ezek az angyalok terjesztik elő az emberek és az angyalok örökkévaló jólétére vonatkozó bizonyítékok összességét, amikor ilyen dolog megítélésére kerül sor valamely csillagrendszeri vagy bolygói ítélőszék előtt. A halandói túléléssel kapcsolatos minden előzetes nyilatkozatot ők rögzítenek, olyan nyilatkozatokról van szó,

melyeket később mind csatolnak az ilyen ügyek jegyzőkönyveihez s így továbbítanak a világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi felsőbb ítélőszékekhez. Minden kétséges túlélési ügy esetében a védelmet e szeráfok készítik fel, akik tökéletesen ismerik a világegyetemi igazságosság intézői által felhozott vádak minden pontjának minden elemét és részletét.

^{39:4.5 (434.5)} Ezen angyaloknak nem küldetése az igazságosság érvényesülésének akadályozása vagy késleltetése, hanem inkább az a dolguk, hogy biztosítsák, hogy a tévedhetetlen igazságosság nemes kegyelemmel nyilvánuljon meg a pártatlanságban minden teremtmény számára. E szeráfok gyakran működnek a helyi világokon, rendszerint megjelennek a békéltető bizottságok hármabírószékai — a kisebb félreértések ügyeinek bíróságai — előtt. Azok közül, akik korábban igazságossági kísérőkként szolgáltak az alacsonyabb rendű területeken, sokan később Irgalom Hangjaiként jelennek meg a felsőbb szférákban és a Szalvingtonon.

^{39:4.6 (434.6)} A Sataniában a Lucifer-féle lázadás során kevesen vesztek oda az igazságossági kísérők közül, de az egyéb intéző szeráfoknak és a szeráfi segédkezők alacsonyabb rendjeinek több mint a negyedét félrevezették és megtévesztették a korlátlan személyes szabadságra vonatkozó álokoskodások.

^{39:4.7 (434.7)} 3. A Mindenségrendi Létpolgárság Tolmácsai. Amint a felemelkedő halandók végeztek a lakóvilági felkészüléssel, kitöltötték a világegyetemi létpálya első tanulóidejét, engedélyt kapnak, hogy a viszonylagos érettségből nyerhető átmeneti megelégedettséget — a csillagrendszeri létpolgárságot — élvezzék. Jóllehet az egyes felemelkedési célok elérése

tényszerű előrelépés, tágabb értelemben e célok egyszerűen csak mérföldkövek a Paradicsom felé vezető hosszú felemelkedési úton. De bármily viszonylagosak is ezek a sikerek, egyetlen evolúciós teremtménytől sem tagadják meg soha a cél elérésével járó teljes, bár átmeneti megelégedést. Mindig van valamilyen szünet, egy lélegzetvételnyi idő a paradicsomi felemelkedésben, amikor a világegyetemi látóhatár kitisztul, a teremtményi helyzet állandósul, és a személyiség megízleli a cél elérésének édességét.

39:4.8 (435.1) A halandó felemelkedő lény létpályáján az effajta időszakok közül az elsőre a helyi csillagrendszer központján kerül sor. E pihenő alatt jerusemi létpolgárokként kísérletet fogtok tenni arra, hogy a teremtményi létben fejezzétek ki azokat a dolgokat, melyekre az előző nyolc élettapasztalásban — mely az urantiai és a hét lakóvilági élettapasztalást jelenti — szert tettetek.

39:4.9 (435.2) A mindenségrendi létpolgárság szeráfi tolmácsai kísérik a csillagrendszeri központ új létpolgárait és serkentik bennük a világegyetemi kormányzati felelősségi körök iránti megbecsülést. E szeráfok úgyszintén szoros kapcsolatban állnak az Anyagi Fiakkal a csillagrendszeri igazgatásban, mialatt a lakott világokon élő anyagi halandóknak megmutatják a mindenségrendi létpolgársággal járó felelősséget és erkölcsiséget.

39:4.10 (435.3) 4. Az Erkölcsiség Serkentői. A lakóvilágokon kezditek meg elsajátítani a minden érintett előnyére váló önkormányzatiságot. Elmétek megtanulja az együttműködést, megtanulja, hogy miként készítsen terveket más, bölcsőbb lényekkel közösen. A csillagrendszeri központon a szeráfi

tanítók még tovább fejlesztik bennetek a mindenségrendi erkölcsiségnek — a szabadság és a hűség viszonyának — a megbecsülését.

39:4.11 (435.4) Hogy mi a hűség? A hűség a világegyetemi testvériség értelmes megbecsülésének gyümölcse; nem vehetünk el sokat úgy, hogy közben semmit sem adunk. Amint egyre magasabb személyiségfokra juttok, először megtanultok hűségesnek lenni, azután megtanultok szeretni, majd fiúinak lenni, és azután lehettek szabadok; de amíg nem vagytok végleges rendű lények, amíg nem vagytok tökéletesen elkötelezettek, addig nem bontakoztathjátok ki a saját végleges szabadságotokat.

39:4.12 (435.5) E szeráfok a türelem gyümölcsöző voltáról tanítanak: hogy a megrekedés bizonyosan halált jelent, de a túl gyors növekedés éppúgy öngyilkos; hogy miként a vízcsepp a magasabb szintről az alsóbbra hull, és tovább gördülve mindegyre lefelé halad kisebb zuhanások sorozatán keresztül, úgy a morontia- és a szellemvilágokon is így, egyre feljebb irányul a haladás — és éppoly lassan és éppoly fokozatosan.

39:4.13 (435.6) A lakott világok számára az erkölcsiség serkentői úgy mutatják be a halandói létet, mint egy folytonos, sokszemű láncot. Az Urantián, a halandói gyermeklét e szféráján való rövid ottlétetek pusztán egyetlen ilyen láncszem, az első szem a világegyetemeket és az örökkévaló korszakokat összekötő hosszú láncban. Nem annyira az a fontos, amit ebben az első életben tanultok; a fontos inkább ezen élet megélésének tapasztalása. Még a világon elvégzett munka, legyen az bármily kiemelkedő is, közel sem olyan fontos, mint az út, amelyen e munkát végzitek. Az erényes életnek nincs anyagi

jutalma, de van egyfajta mély megelégedettség — a teljesítés tudatosulása — és ez meghalad minden anyagi jutalmat.

39:4.14 (435.7) A mennyország kulcsai a következők: őszinteség, több őszinteség és még több őszinteség. Minden ember rendelkezik e kulcsokkal. Az emberek használják azokat — haladnak a szellemi besorolásban — a döntéseik révén, több döntésük révén és még több döntésük révén. A legmagasabb rendű erkölcsi választási lehetőség nem más, mint a lehető legnagyobb érték választása, és ez mindig — bármely szférában, s mindegyikben — az Isten akarata megcselekedésének választása. Ha az ember ezt választja, akkor ő maga is nagy, legyen akár a Jerusem legszerényebb létpolgára vagy akár a legutolsó halandó az Urantián.

39:4.15 (436.1) 5. A szállítók. Ezek a helyi csillagrendszerekben működő szállító szeráfok. A Sataniában, a csillagrendszerekben utasokat szállítanak a Jerusemre és onnan vissza, egyébként pedig bolygóközi szállítókként szolgálnak. Ritkán telik el úgy nap, hogy egy sataniai szállító szeráf ne hozna hallgató-látogatót vagy valamilyen más szellemi vagy félszellemi természetű utazót az Urantia földjére. Ugyanezek az úrutazók egykor majd benneteket fognak szállítani a csillagrendszer központi csoportjához tartozó különféle világok között, és amikor befejezitek a jerusemi küldetésüket, ők visznek tovább benneteket az Edentiára. Azonban semmilyen körülmények között sem visznek vissza benneteket az emberi eredetű világára. A halandó sohasem tér vissza a szülőbolygójára az átmeneti létezésének megítéltetési időszak alatt, és ha valamelyik következő megítéltetési időszakban netalán vissza is térne, akkor is a

világegyetem központi csoportjába tartozó szállító szeráf kísérné az úton.

39:4.16 (436.2) 6. Az adatrögzítők. E szeráfok őrzik a helyi csillagrendszerek hármass feljegyzéseit. A csillagrendszer központján álló feljegyzés-templom különleges építmény, a harmada anyagból való, melyet fénylő fémek és kristályok alkotnak; egy másik harmada morontiai, mely a szellemi és az anyagi energia kapcsolatára épül, de amelyet halandó szem nem láthat; egyharmada pedig szellemi. E rendbeli adatrögzítők felügyelik és tartják fenn ezt a hármass feljegyzési rendszert. A felemelkedő halandók elsőnek az anyagi irattárakat veszik igénybe, az Anyagi Fiak és a felsőbb átmeneti besorolású lények a morontia csarnokokban elhelyezett feljegyzéseket tanulmányozzák, míg a szeráfok és a teremtszész felsőbb szellemszemélyiségei a szellemi részleg feljegyzéseit kutatják.

39:4.17 (436.3) 7. A tartalékosok. Az intéző szeráfok tartalékos testületei a Jerusemen a várakozási idejük jelentős részét töltik azzal, hogy szellemtársakként meglátogatják a csillagrendszer különböző világairól újonnan érkezett felemelkedő halandókat — a lakóvilágokról kikerült, hivatalosan is elismert végzősöket. A jerusemi ottlétetek egyik nagy élménye az lesz, hogy a várakozó tartalékos testületekbe tartozó, sokfelé járt és sokat tapasztalt szeráfokkal beszélhettek és meglátogathatják őket a nyugalmi időszakokban.

39:4.18 (436.4) Épp az ilyen baráti kapcsolatok azok, amelyek miatt a felemelkedő halandók olyannyira megkedvelik a csillagrendszeri központot. A Jerusemen először találkoztok majd az Anyagi Fiak, az angyalok és a felemelkedő zárándokok

együttessel. Itt ismerkednek egymással azok a lények, akik teljesen szellemiek és félszellemiek és az anyagi létből éppen hogy csak kiemelkedett egyedek. A halandói formák itt úgy módosulnak és az emberi fényreakció sávszélessége úgy megnő, hogy mindenki képes élvezni az egymás felismeréséből és a másik személyisége rokonszenven alapuló megismeréséből származó előnyöket.

5. A bolygók segítői

39:5.1 (436.5) E szeráfok központi állomáshelyet tartanak fenn a csillagrendszeri központokon, és bár szorosan kötődnek a helyben honos ádámi létpolgárokhoz, elsődlegesen a Bolygók Ádámjainak, az evolúciós világokon élő anyagi fajok élőlénytani vagy testi nemesítőinek szolgálatát látják el. Az angyalok segédkezési munkája egyre érdekesebbé válik, ahogy az a lakott világokhoz közelebb esik, ahogy egyre közelebb kerül ama tényleges nehézségekhez, melyekkel az idő azon férfijai és női néznek szembe, akik az örökkévalósági cél elérésére irányuló kísérletre készülnek.

39:5.2 (437.1) A bolygók segítőinek többségét az ádámi rendszer összeomlását követően kivonták az Urantiáról, és a világotok szeráfi felügyelete nagyobb mértékben hárult az intézőkre, az átmenetben segédkezőkre és a beteljesülés-örangyalokra. Ám a vétkező Anyagi Fiúitok e szeráfi segítői még mindig az Urantián szolgálnak a következő csoportokban:

39:5.3 (437.2) 1. A Kert Hangjai. Amint az emberi törzsfajlódás bolygói menete eléri a maga legfelsőbb élőlénytani szintjét, mindig megjelennek az Anyagi Fiak és Leányok, az Ádámok és Évák, hogy elősegítsék az emberfajta további evolúcióját

azáltal, hogy ténylegesen is átadják a felsőbb rendű élet-sejtanyagukat. Az ilyen Ádám és Éva bolygói állomáshelyét nevezik rendszerint Édenkertnek, és az ő személyes szeráfjaikat pedig gyakran a „Kert hangjainak” hívják. E szeráfok felbecsülhetetlen értékű segítséget jelentenek a Bolygó Ádámjainak minden, az evolúciós emberfajták testi és értelmi fejlesztését célzó munkatervükben. Az urantiai ádámi vétséget követően e szeráfok némelyikét a bolygón tartották és az ádámi hatáskört átvevő lény alá rendelték.

39:5.4 (437.3) 2. A Testvériség Szellemei. Legyen számotokra is nyilvánvaló, hogy az evolúciós világra érkező Ádám és Éva feladatainak jelentős hányadát az teszi ki, hogy a bolygó különböző emberfajtai között faji összhangot és közösségi együttműködést valósítsanak meg. Ezen eltérő bőrszínű és különböző természetű emberfajták ritkán fogadják szívesen az emberi testvériség tervét. E fejletlen emberek csak az érett emberi tapasztalás eredményeként és a testvériség szeráfi szellemeinek hűséges segédkezése révén kezdik felismerni a békés társulás bölcsességét. E szeráfok munkája nélkül igen sok késedelmet szenvednének az Anyagi Fiak azon erőfeszítései, hogy a fejlődő világ emberfajtai között összhangot teremtsenek és a fejlődésüket előmozdítsák. Ha Ádámotok kitartott volna az Urantia eredeti fejlesztési terve mellett, akkor e szellem-testvériség mostanra már hihetetlen mértékű átalakulásokat okozott volna az emberi fajon. Az ádámi vétséghez képest valóban figyelemre méltó, hogy e szeráfi rendek képesek voltak így előmozdítani a testvériség kialakulását és elérni annak a jelenlegi urantiai szintjét.

39:5.5 (437.4) 3. A Béke Lelkei. Az evolúciós ember feltörekvését az első évezredekben sok küzdelem jellemzi. A béke nem természetes állapota az anyagi területeknek. A világok a béke szeráfi lelkeinek segédkezésén keresztül ismerik fel először a „békét a földön és a jó szándékot az emberek között”. Bár ezen angyalok első urantiai erőfeszítései komoly akadályokba ütköztek, Vevona, a béke lelkeinek vezetője az ádámi időkben, az Urantián maradt és jelenleg a helyben székelő főkormányzó kíséretéhez tartozik. Ugyanez a Vevona volt az, aki Mihály megszületésekor az angyali sereg vezetőjeként „Istennek dicsőséget a Havonán és az emberek között békét és jóakaratot” hirdetett a világoknak.

39:5.6 (437.5) A bolygói evolúció későbbi korszakaiban e szeráfok közreműködnek a megbékélés eszméjének az isteni összhang fogalmával való kiváltásában a halandói továbbélési életfelfogásban.

39:5.7 (437.6) 4. A Bizodalom Szellemei. Az ősi emberek veleszületett válasza a gyanakvás; az első idők túlélési küzdelmei nem táplálják természetes mértékben a bizalmat. A bizodalom az ádámi rendszer e bolygói szeráfjai által előidézett új, emberi szerzemény. Az ő küldetésük, hogy a fejlődő emberek elméjébe vessék a bizalmat. Az Istenek igen bizalomteljesek; az Egyetemes Atya hajlandó magát — az Igazítót — önként az ember társaságára bízni.

39:5.8 (438.1) E teljes szeráfcsoporthoz az ádámi balsikert követően az új rendszerbe helyezték, és ők azóta is így tevékenykednek az Urantián. Ebbéli működésük nem minden siker nélküli, hiszen a polgárosodott társadalom a jelenlegi fejlődési útján sokat

átvett a reményről és a bizakodásról általuk alkotott fogalmak közül.

39:5.9 (438.2) A fejlettebb bolygói korokban e szeráfok elérik, hogy az ember egyre jobban értékelje azt az igazságot, hogy a bizonytalanság a titka a megelégedést nyújtó folytonosságnak. Segítik a halandó bölcselőket annak felismerésében, hogy amikor a sikernek elengedhetetlen feltétele az ismerethiány, akkor elképesztő hiba volna, ha a teremtmény ismerné a jövőt. Javítják az ember ízlését a bizonytalanság ízének, a bizonytalan és ismeretlen jövő meghittségének és varázsának értékelésében.

39:5.10 (438.3) 5. A szállítók. A bolygói szállítók az egyes világokat szolgálják. A szeráf-társított lények többségét átutazókként hozzák e bolygóra; itt csak rövid időre szakítják meg útjukat; a saját szeráfi szállítóik gondjaira vannak bízva; de azért nagy számban állomásoznak ilyen szeráfok az Urantián. Ők az olyan helyi bolygói viszonylatban működő szállító személyiségek, mint amilyen az Urantia-Jerusem viszonylat is.

39:5.11 (438.4) Az angyalokról alkotott szokványos fogalmatok eredete a következő: a testi halál előtti pillanatokban néha gondolati jelenség áll elő az emberi elmében, és úgy tűnik, hogy ezen elhomályosuló tudat valamiféle látogató-angyali formát jelenít meg, mely nyomban az angyalokról kialakított, az egyén elméjében rögzült fogalmakkal azonosul.

39:5.12 (438.5) Az angyalok szárnyakkal való felruházottságának téveszméje nem teljesen azokból a régi képzetekből fakad, hogy a repüléshez szárnyakra van szükségük. Emberi lények néha engedélyt kaptak arra, hogy megfigyelhessék a

szeráfokat, amint azok éppen szállítási szolgálatra készülődtek, és e tapasztalatokból kialakult hagyományok nagyban meghatározták az urantiai angyalfogalmakat. Ha megfigyelünk egy szállító szeráfot, amint éppen felkészítik a bolygóközi utazásra rendelt utas fogadására, akkor olyasmit láthatunk, ami úgy tűnhet, mint az angyal fejétől a lábaig terjedő kettős szárny. A valóságban e szárnyak energiaszigetelések — súrlódási pajzsok.

39:5.13 (438.6) Amikor a mennyei lényeket társítani akarják a szeráffal az egyik világról a másikra való átkelés érdekében, akkor a szféra központjára szállítják és a megfelelő nyilvántartásba vételt követően átkelési alvásba helyezik őket. Közben a szállító szeráf vízszintes helyzetbe áll közvetlenül a bolygó világegyetemi energiasarka fölött. Az energiapajzsok teljesen nyitott állása mellett a szolgálatban lévő szeráfi segítők az alvó személyiséget ügyesen elhelyezik közvetlenül a szállító angyal felső részén. Ezután a felső és alsó pajzsot gondosan lezárják és a helyére igazítják.

39:5.14 (438.7) És ekkor, az átalakítók és a továbbítók hatására egy furcsa átalakulás indul meg, amint a szeráfot felkészítik a világegyetemi körök energiaáramaiba való bekapcsolódásra. Külső megjelenésében a szeráf mindkét végén elkezd kicsúcsosodni és egy borostyán árnyalatú különös fény úgy beborítja, hogy rövid idő múlva már nem lehet felismerni a szeráf-társított személyiséget. Amint minden kész az indulásra, a szállításvezető az életszállítmány megfelelő ellenőrzését elvégzi, végrehajtja azokat a szokványos ellenőrző vizsgálatokat, melyekkel meggyőződhet arról, hogy az angyal vajon megfelelően rákapcsolódott-e a körre, és ezután jelenti,

hogy az utazó szeráf-társítása megfelelő, az energiák beállítása rendben van, az angyal szigetelése megfelelő és minden készen áll az indulási villanásra. Ezután a gépi szabályozók, mert ketten vannak, elfoglalják a helyüket. Ekkorra a szállító szeráf már egy csaknem átlátszó, rezgő és torpedó alakú, villódzó fényjelenséggé vált. Ekkor a teremtszész forgalomirányítója odarendeli az élő energia-továbbítók segédcsoportjait, szám szerint rendszerint ezret; aztán megadja az úti célt, és megéri a szeráfi szállítmány legközelebbi elérhető pontját, mely villámlásszerű sebességgel kilő előre, mennyei fényességű nyomot hagyva maga után, amint a bolygó légkörén áthalad. Kevesebb mint tíz percen belül a csodás jelenség eltűnik még a legjobban felerősített szeráfi tekintet elől is.

39:5.15 (439.1) A bolygói térjelentéseket ugyan a kijelölt szellemi központ szélességi körén délben fogadják, viszont a szállítókat ugyanerről a helyről éjfélnél indítják útnak. Ez a legkedvezőbb időpont az indulásra, és ha másként nem határoznak, akkor ez a szokásos időpont.

39:5.16 (439.2) 6. Az adatrögzítők. Ezek a bolygó komolyabb ügyeinek felügyelői, komolyabb alatt értve azt a viszonylatot, amelyben a bolygó a csillagrendszer részeként működik, és ahogy a világegyetemi kormányzathoz viszonyul és ahogy abban érintett. A bolygói ügyek feljegyzésében érintettek, de nem foglalkoznak az egyes lények életével és létezésével kapcsolatos ügyekkel.

39:5.17 (439.3) 7. A tartalékosok. A bolygói szeráfok sataniai tartalékos testületét a Jerusemen tartják fenn az Anyagi Fiak tartalékosaival szoros társulásban. E bőséges tartalékos állomány gondoskodik a szeráfi rendjük sokféle

tevékenységének minden szakaszáról. Ezen angyalok egyúttal a helyi csillagrendszerek személyes hírvivői is. Szolgálgják az átmenetben lévő halandókat, az angyalokat és az Anyagi Fiakat, valamint a csillagrendszeri központon lakozó más személyiségeket. Noha az Urantia jelenleg kívül esik a Satania és a Norlatiadek szellemi körein, azért egyebekben bizalmas kapcsolatban álltok a bolygóközi ügyekkel, mert e hírvivők gyakran jönnek a Jerusemről erre a világra is, mint ahogy a csillagrendszer összes többi szférájára is.

6. Az átmenetben segédkezők

^{39:6.1 (439.4)} Ahogy a nevük is sugallja, az átmenetben segédkező szeráfok mindenhol szolgálnak, ahol csak hozzájárulhatnak a teremtmények átviteléhez az anyagiból a szellemi állapotba. Ezek az angyalok a lakott világoktól kezdve a csillagrendszeri központokig mindenhol szolgálnak, de a sataniaiak jelenleg a legnagyobb erőfeszítést a hét lakóvilágon tartózkodó túlélő halandók oktatása érdekében teszik. E segédkezés jellege az alábbi hét kinevezési rendnek megfelelően alakul:

^{39:6.2 (439.5)} 1. Szeráfi Örömhírhozók.

^{39:6.3 (439.6)} 2. Faji Közvetítők.

^{39:6.4 (439.7)} 3. Elmetervezők.

^{39:6.5 (439.8)} 4. Morontia Tanácsosok.

^{39:6.6 (439.9)} 5. Műszakiak.

^{39:6.7 (439.10)} 6. Adatrögzítő-Tanítók.

^{39:6.8 (439.11)} 7. Segédkező tartalékosok.

^{39:6.9 (439.12)} Az átmenetben lévő felemelkedők számára segédkező szeráfokról a lakóvilágokkal és a morontia étellel foglalkozó beszámolókból tudhattok meg többet.

7. A jövő szeráfjai

^{39:7.1 (440.1)} Ezek az angyalok nem segédkeznek általánosan, kivéve a Nebadon idősebb teremtsrészeiben és fejlettebb bolygóin. Nagyszámú tartalékosuk állomásozik a Szalvington melletti szeráfi világokon, ahol a fényben és életben megállapodott korszak valamikori nebadoni beköszöntével kapcsolatos dolgokkal foglalkoznak. E szeráfok működésének van köze a felemelkedő-halandói létpályához, azonban csaknem kizárólag azon halandók számára segédkeznek, akik a módosított felemelkedési rend valamelyikébe tartoznak.

^{39:7.2 (440.2)} Minthogy ezek az angyalok jelenleg közvetlenül nem kötődnek sem az Urantiához, sem az urantiaiakhoz, ezért az a legjobb, ha a lenyűgöző tevékenységeik leírását mellőzzük.

8. Szeráfi rendeltetés-beteljesülés

^{39:8.1 (440.3)} A szeráfok őshonosak a helyi világegyetemekben, és éppen az otthonukat jelentő teremtsrészen éri el némelyikük a végső szolgálatot. A rangidős főangyalok segítségével és tanácsai révén némely szeráf felemelkedhet a Ragyogó Estcsillagok magas rangjára, mások az Estcsillagok ki nem nyilatkoztatott mellérendeltjeinek besorolását és szolgálatát érik el. Más kalandokra is vállalkozhatnak a helyi világegyetemi beteljesülésben, azonban a Szerafington mindig is minden angyal örökkévaló célja marad. A Szerafington jelenti az angyali küszöböt a Paradicsomhoz és az Istenség

eléréséhez, az jelenti az átmeneti szférát az időbeni segédkezéstől az örökkévalóság felsőbb szolgálatához.

^{39:8.2 (440.4)} A szeráfok sokféleképpen — sok százféleképpen — érhetik el a Paradicsomot, de a legfontosabb módozatok, melyeket e beszámolóknak is közzéteszünk, a következők:

^{39:8.3 (440.5)} 1. Felvétetnek a paradicsomi szeráfi lakóhelyre személyes minőségükben azáltal, hogy égi mesterként, Szakmai Tanácsadóként vagy Mennyei Adatrögzítőként végzett szolgálatukban tökéletesen teljesítenek. Paradicsomi Társsá is válhatnak, és miután így elérték a minden dolog középpontját, esetleg a szeráfi rendek és mások számára örökkévaló segédkezővé és tanácsadóvá lesznek.

^{39:8.4 (440.6)} 2. A Szerafingtonra rendelik őket. Bizonyos körülmények között a szeráfokat fentről utasítják; más körülmények között az angyalok néha sokkal rövidebb idő alatt érik el a Paradicsomot, mint a halandók. De függetlenül attól, hogy milyen rátermett is a szeráfpár, maguktól nem indulhatnak el a Szerafingtonra vagy máshová. Csakis a sikeres beteljesülés-őrangyalok érhetik el biztosan a Paradicsomot az evolúciós felemelkedés fokozatos útján. Mindenki másnak türelmesen meg kell várnia a harmadrendű szupernáfok paradicsomi hírvivőinek megérkezését, akik a felsőbb szinten való megjelenésre a felhívást meghozzák.

^{39:8.5 (440.7)} 3. Evolúciós halandói eljárással elérik a Paradicsomot. A szeráfok legkomolyabb döntése az időbeli létpályájukon az őrangyali tisztség, mégpedig annyiban, hogy végleges létpályát nyerhetnek és képesítést szerezhetnek a szeráfi szolgálat örökkévaló szféráiban teljesítendő feladatokra. Az idő

gyermekének e személyes kísérőit beteljesülés-őrangyaloknak hívjuk, ezzel is jelezve, hogy ők vigyázzák a halandó teremtményeket az isteni beteljesülés útján, és hogy ennek során a saját felsőbb rendeltetésük beteljesülését is meghatározzák.

39:8.6 (440.8) A beteljesülés-őrangyalokat a szeráfi rendek, mégpedig bármely szeráfi rend tapasztaltabb angyali személyiségeinek soraiból választják, a szolgálatra alkalmasnak találtak közül. Minden, az Igazítóval egygyé kapcsolódási beteljesülésre rendelt túlélő halandó mellé átmenetileg oltalmazókat rendelnek, és e társakat véglegesíthetik is, amint a halandó túlélők elérik a kellő értelmi és szellemi fejlettségi szintet. Mielőtt a halandó felemelkedők elhagynák a lakóvilágokat, már mindegyiknek állandó szeráfi társa van. A segédkező szellemek e csoportját az Urantiáról szóló beszámolókból ismertetjük.

39:8.7 (441.1) Az angyalok nem képesek elérni Istent az emberi származási szintről, mert „nálatok könnyebbnek” teremtettek; de a dolgok nagyon bölcsen úgy vannak elrendezve, hogy ők ugyan nem képesek legalulról, a halandói létezés alacsonyan fekvő területeiről elindulni, viszont leereszkedhetnek azokhoz, akik lentről indulnak és e teremtményeket lépésről lépésre, világról világra, a Havona kapuiig vezethetik. Amikor a halandó felemelkedők elhagyják az Uverszát, hogy megkezdjék a Havona-körökön való átkelést, a húsvér testbeli életet követően melléjük kirendelt oltalmazók átmenetileg búcsút vesznek zárandok társaiktól addig, amíg a Szerafingtonra, a nagy világegyetem angyali célállomására

elmennek. Ezen oltalmazók itt aztán megpróbálják elérni, és kétségtelenül el is érik, a szeráfi fény hét körét.

39:8.8 (441.2) Az anyagi lét időtartamára beteljesülés-őrangyali feladattal megbízott szeráfok közül sokan, de nem mindannyian, elkísérik halandó társukat végig a Havona-körökön át, és bizonyos egyéb szeráfok a halandói felemelkedéstől teljesen különböző módon kelnek át a központi világegyetem körein. De függetlenül a felemelkedési útvonaltól, minden evolúciós szeráf átkel a Szerafingtonon, és a többségük ezen a tapasztaláson megy át, nem pedig a Havona-körökén.

39:8.9 (441.3) A Szerafington az angyalok beteljesülés-szférája, és e világ elérésében szerzett tapasztalataik igencsak különböznek a halandó zárándokok által az Aszcendingtonon szerzett tapasztalatoktól. Az angyalok mindaddig nem lehetnek abszolút biztosak az örökkévaló jövőjükben, amíg el nem érték a Szerafingtont. A Szerafingtont elért angyalok közül még egyről sem derült ki, hogy megtévedt volna; bűn sohasem talál befogadásra egy teljessé lett szeráf szívében.

39:8.10 (441.4) A Szerafingtonról kikerülő különféle feladatokat kapnak: A Havona-körben szerzett tapasztalatokkal rendelkező beteljesülés-őrangyalok rendszerint belépnek a Halandói Végleges Rendű Testületbe. Más oltalmazók, akik letették a Havona-féle elkülönítési vizsgát, gyakran újra csatlakoznak halandói társukhoz a Paradicsomon, és némelyikük a halandói véglegességet elért lények örökös társaivá lesznek, míg mások a különféle nem-halandói végleges rendű testületekbe lépnek be, és sokukat felveszik a Teljes Szeráfok Testületébe.

9. A Teljes Szeráfok Testülete

39:9.1 (441.5) A szellemek Atyjának elérését és a teljes szeráfi szolgálatba való felvételt követően az angyalokat néha a fényben és életben megállapodott világokon való segédkezésre rendelik. A világegyetemek felsőbb háromságot-elért lényei mellé és paradicsomi, valamint havonai felsőbb szolgálatra jelölik őket. A helyi világegyetek e szeráfjai már tapasztalati úton kiegyenlítették az isteniség-kibontakoztatási lehetőségekben meglévő ama hiányosságaikat, melyek korábban elválasztották őket a központi világegyetem és a felsőbb-világegyetek segédkező szellemeitől. A Teljes Szeráfi Testületbe tartozó angyalok a felsőbb-világegyetemi szekonáfok társaiként és a felsőbb Paradicsom-Havona-rendű szupernáfok segédeiként szolgálnak. Ezen angyalok számára az időbeli létpálya véget ért; ők innentől mindörökké az Isten szolgálói, az isteni személyiségek kísérete és a paradicsomi véglegességet elért lények főrendjei.

39:9.2 (441.6) A teljességet elért szeráfok nagy számban térnek vissza a származási helyüket jelentő világegyetekbe, hogy ott az isteni felruházáson alapuló segédkezést a gyakorlati tökéletességű segédkezéssel teljesítsék ki. A Nebadon a viszonylag fiatal világegyetek közé tartozik és ezért itt nincs olyan sok ezekből a visszatért szerafingtoni végzősökből, mint amennyi egy idősebb teremtrészben van; mindazonáltal a helyi világegyetemünk kellőképpen el van látva ezekkel a teljessé lett szeráfokkal, mert fontos, hogy a fény és élet besoroláshoz közeledvén az evolúciós teremtrészek egyre növekvő igényt támasszanak a szolgálataikra. A kiteljesedett szeráfok jelenleg szélesebb körben szolgálnak a legfelsőbb szeráfok rendjei mellett, azonban némelyek szolgálnak minden

egyes további angyali rend mellett is. Még a ti világotok is élvezi a Teljes Szeráfi Testület tizenkét különleges csoportjának a széles körű segédkezését; ezek a bolygói felügyeletet ellátó főszeráfok minden újonnan megbízott Bolygóherceget elkísérnek a lakott világokra.

39:9.3 (442.1) Sok lenyűgöző segédkezési út áll a teljességet elért szeráfok előtt, de éppen úgy, ahogy mindannyian beteljesülés-örangyali megbízatás kiérdeklésére törekedtek a paradicsomi napjaikat megelőzően, úgy a paradicsomi szolgálat után a leghőbb vágyuk az, hogy a megtestesült paradicsomi Fiak mellett alászállási kísérőként szolgálhassanak. Ekkor is leginkább azon egyetemes terv kivitelezésének szentelik magukat, hogy az evolúciós világok halandó teremtményeit az isteniség és az örökkévalóság paradicsomi célja felé vezető hosszú és csábító úton elindítsák. Ezek a szeráfi teljességet elért szellemsegítők az idő hűséges segédkező szellemeivel együtt az Isten megtalálásának és az isteni tökéletesség elérésének halandói kalandjában mindvégig és örökre igaz barátaitok és hűséges segítőtitek maradnak.

39:9.4 (442.2) [Közreadta egy Melkizedek, aki a nebadoni Szeráfi Seregek Vezetőjének felkérésére működött közre.]

40. írás

A felemelkedő Istenfiak

40:0.1 (443.1) A VILÁGEGYETEMI lények nagyobb csoportjai közül soknak az esetéhez hasonlóan a felemelkedő Istenfiak kapcsán is hét általános osztályról teszünk kinyilatkoztatást:

40:0.2 (443.2) 1. Az Atyával eggyé kapcsolódást elért halandók.

40:0.3 (443.3) 2. A Fiúval egygyé kapcsolódást elért halandók.

40:0.4 (443.4) 3. A Szellemmel egygyé kapcsolódást elért halandók.

40:0.5 (443.5) 4. Evolúciós szeráfok.

40:0.6 (443.6) 5. Felemelkedő Anyagi Fiak.

40:0.7 (443.7) 6. Átvitt közteslények.

40:0.8 (443.8) 7. Megszemélyesült Igazítók.

40:0.9 (443.9) E lények története végig az evolúciós világok alacsonyrendű, állati eredetű halandóitól kezdve az Egyetemes Atya Megszemélyesült Igazítóiig nem más, mint az isteni szeretet és a kegyes leereszkedés korlátlan megnyilvánulásáról szóló dicsőséges előadás szerte az egész időben és a paradicsomi Istenségek kiterjedt teremtésének minden világegyetemében.

40:0.10 (443.10) E beszámolók az Istenségek bemutatásával kezdődtek, és az elbeszélés menete csoportról csoportra lejjebb jutott az élőlények világegyetemi sorozatában, míg végül elérte a halhatatlanság lehetőségével felruházott, legalacsonyabb életrendet; és engem — ki eredetileg a tér egyik evolúciós világáról származó halandói eredetű vagyok — most azért küldtek a Szalvingtonról, hogy bővebben előadjam és folytassam az Isteneknek a felemelkedő fiúi rendekkel, közelebbről is az idő és tér halandó teremtményeivel kapcsolatos örökkévaló céljának ismertetését.

40:0.11 (443.11) Lévén, hogy e beszámoló nagyobb részét a felemelkedő halandók három alapvető rendje ismertetésének

szentelem, ezért a nem-halandói felemelkedő fiúi rendekkel — a szeráfi, az ádámi, a közteslény- és az Igazító-renddel — kezdem.

1. Evolúciós szeráfok

40:1.1 (443.5) Az állati eredetű halandó teremtmények nem az egyetlen lények, melyek a fiúi besorolás kiváltságával rendelkeznek; az angyali seregek szintén osztoznak a Paradicsom elérésének mennyei lehetőségében. Az őrangyal-szeráfok az idő felemelkedő halandói mellett szerzett tapasztalatokon és a számukra végzett szolgálaton keresztül ugyancsak elnyerik a felemelkedő fiúi besorolást. Ezek az angyalok a Szerafingtonon keresztül érik el a Paradicsomot, és sokuk még a Halandói Végleges Testületbe is felvétetik.

40:1.2 (443.6) Az Istenhez fűződő végleges rendű fiúi viszony mennyei szintjének elérése kiváló teljesítmény egy angyaltól, olyan beteljesülés, mely messze meghaladja a ti azon teljesítményeteket, hogy az Örökkévaló Fiú tervén és a bennetek lakozó Igazító mindig jelenlévő segítségével keresztül megvalósítjátok az örök továbbélést; azonban az őrangyal-szeráfok, és alkalmanként mások is, ténylegesen is ilyen felemelkedést visznek véghez.

2. Felemelkedő Anyagi Fiak

40:2.1 (444.1) Az Isten Anyagi Fiait a helyi világegyetemben teremtik a melkizedekekkel és társaikkal együtt, akiket mind alászálló Fiakként szokás osztályozni. És valóban, a Bolygók Ádámjai — az evolúciós világok Anyagi Fiai és Leányai — alászálló Fiak, a lakott világokra jönnek le az eredeti szféráikról, a helyi csillagrendszerek központjairól.

40:2.2 (444.2) Ha az ilyen Ádám és Éva élőlénytani fejlesztőként teljes sikert ér el a közös bolygói küldetésükön, akkor ők is osztoznak a világuk lakóinak végső rendeltetésében. Amikor egy ilyen világ eljut a fény és élet fejlettebb szakaszaiba, e hűséges Anyagi Fiú és Leány engedélyt kap arra, hogy minden bolygói kötelezettségéről lemondjon, és miután így felmentették őket az alászállási kaland alól, engedélyezik számukra, hogy tökéletessé lett Anyagi Fiakként jegyeztessék be magukat a helyi világegyetemi nyilvántartásokba. Hasonlóképpen, amikor a bolygói minősítés sokat késik, az állandó besorolású Anyagi Fiak — a helyi csillagrendszerek létpolgárai — felhagyhatnak a besorolásuknak megfelelő szférákon folytatott tevékenységekkel és hasonlóképpen tökéletessé lett Anyagi Fiakként bejegyeztetnek. E hivatalos eljárásokat követően az így felszabadított Ádámok és Évák hivatalosan is elismert felemelkedő Istenfiakká lettek és nyomban megkezdhetik a Havonába és a Paradicsomra tartó hosszú útjukat, melyet pontosan az akkori besorolásuknak és a szellemi fejlődésüknek megfelelő ponttól folytatnak. Ezt az utat a halandó és az egyéb felemelkedő Fiak társaságában teszik meg, addig mennek, míg meg nem találják Istent és el nem érik a Halandói Végleges Testületet a paradicsomi Istenségek örökkévaló szolgálatában.

3. Átvitt közteslények

40:3.1 (444.3) Bár nem részesültek az alászálló Istenfiak bolygói alászállásával járó közvetlen előnyökből, és bár a paradicsomi felemelkedés az esetükben hosszan késik, mindennek ellenére, röviddel azt követően (ha nem még előbb), hogy valamely evolúciós bolygó elérte a fény és élet közbenső korszakait, a köztes teremtmények mindkét csoportját felmentik a bolygói

kötelezettségeik alól. Néha a többségüket az emberi unokatestvéreikkel együtt viszik át azon a napon, amikor a fény temploma alászáll és a Bolygóherceg a Bolygó Fejedelem rangjára emelkedik. Miután a bolygói szolgálatból felmentették őket, mindkét rendet felemelkedő Istenfiakként bejegyzik a helyi világegyetemben és ők rögtön megkezdik a hosszú paradicsomi felemelkedést az anyagi világok halandó fajainak fejlődésére kijelölt utakon. Az elsőfajú csoport rendeltetése a különböző végleges rendű lények testületébe való bekerülés, azonban a másodfajú vagy ádami közteslények mindegyikét a Halandói Végleges Testületbe való felvételre irányítják.

4. Megszemélyesült Igazítók

40:4.1 (444.4) Ha az idő halandóinak nem sikerül megvalósítaniuk a lelkük örök továbbélését az Egyetemes Atya szellemajándékával alkotott bolygói közösségben, akkor az ilyen kudarc sohasem abból ered, hogy az Igazító elhanyagolta volna a kötelességét, mulasztott volna a segédkezésben, a szolgálatban vagy az odaadásban. A halandói halálban az ilyen magukra hagyott Nevelők visszatérnek a Diviningtonra, majd pedig a nem-túlélő megítéltetését követően újból feladatot kaphatnak az idő és tér világain. Néha az effajta többszöri szolgálat után vagy valamilyen olyan szokatlan tapasztalást követően, mint amilyen például egy megtestesült alászálló Fiúban lakozó Igazítóként való működés, e hatékony Igazítókat az Egyetemes Atya megszemélyesíti.

40:4.2 (445.1) A Megszemélyesült Igazítók különleges és kifürkészhetetlen rendbe tartozó lények. Eredetileg öröktől való létezésen alapuló, elő-személyes besorolásúak voltak, majd tapasztalás által fejlődővé lettek azáltal, hogy részt vettek

az anyagi világok szerény halandóinak életében és létpályáján. Az ilyen tapasztalt Gondolatigazítóknak adományozott személyiség az Egyetemes Atya ama személyes és folyamatos segédkezéséből ered és származik, amely által ő a teremtményteremtésének tapasztalás által fejlődő személyiséget adományoz, ezért e Megszemélyesült Igazítókat felemelkedő Istenfiakként, a fiúi besorolásba tartozó rendek legfelsőbbikeként rangsoroljuk.

5. Az idő és tér halandói

40:5.1 (445.2) A halandók jelentik az Isten fiainak nevezett lények láncában az utolsó láncszemet. Az Eredeti és Örökkévaló Fiú keze nyoma rajta van az egyre kevésbé isteni és egy inkább emberi megismerés során, mely sor vége egy olyan lény, aki sokban hasonlít rátok, s akit képesek vagytok látni, hallani és megérinteni. Akkor majd szellemileg fel fogjátok ismerni a nagy igazságot, melyet a hitetek megragadhat — az örökkévaló Istennel való atya-fiúi viszonyt.

40:5.2 (445.3) Az Eredeti és Végtelen Szellem hasonlóképpen egyre kevésbé isteni és egyre inkább emberi rendek hosszú során keresztül kerül egyre közelebb a teremtményrészek küzdő teremtményeihez, és ennek során a végső kifejeződést az angyalokban éri el — melyekhez képest ti csak kevéssel vagytok alacsonyabb rendűnek teremtvén — akik személyesen óvnak és kísérik benneteket az idő halandói létpályáján való életutatokon.

40:5.3 (445.4) Az Atya Isten nem kisebbíti magát, és nem is képes visszafogni magát ahhoz, hogy ilyen közeli személyes kapcsolatot alakítson ki a világegyetemek mindenségében

létező, csaknem korlátlan számú felemelkedő teremtménnyel. De az Atya nincs megfosztva az ő alacsonyrendű teremtményeivel való személyes kapcsolattól; nem nélkülözik az isteni jelenlétet. Jóllehet az Atya Isten nem lehet veletek közvetlen személyiség-megnyilatkozás révén, ő bennetek van és veletek van a bennetek lakozó Gondolatigazítók, az isteni Nevelők azonosságában. Az Atya, aki személyiségében és szellemében a legtávolabb áll tőletek, így kerül hozzátok a legközelebb a személyiségkörben és a szellemi érintkezésben azon belső közösségben, melyet az ő halandó fiainak és leányainak lelkeivel alakít ki.

40:5.4 (445.5) A szellemmel való azonosulás alkotja a személyes túlélés titkát és határozza meg a szellemi felemelkedésbeli beteljesülést. A Gondolatigazítók az egyetlen szellemek, melyek olyan eggyé kapcsolódási képességgel rendelkeznek, hogy azonosulhatnak az emberrel a húsvér testben eltöltött élet során, ezért az idő és tér halandóit elsődlegesen az ezen isteni adományokhoz, a bennük lakozó Titkos Nevelőkhöz fűződő viszonyuknak megfelelően osztályozzuk. E besorolás a következő:

40:5.5 (445.6) 1. Olyan halandók, akikben átmenetileg vagy tapasztalatszerzési céllal tartózkodik Igazító.

40:5.6 (445.7) 2. Olyan halandók, akik az Igazítóval eggyé kapcsolódást meg nem élő fajtaba tartoznak.

40:5.7 (445.8) 3. Olyan halandók, akik az Igazítóval való eggyé kapcsolódási képességgel rendelkeznek.

40:5.8 (445.9) Első sorozat — olyan halandók, akikben átmenetileg vagy tapasztalatszerzési céllal tartózkodik Igazító. E sorozat esetében a kijelölések átmenetiek bármely fejlődő bolygó esetében, s ezt a második sorozatba tartozó világok kivételével minden lakott világ korai létszakaszaiban alkalmazzák.

40:5.9 (445.10) Az első sorozatba tartozó halandók az emberiség törzsfejlődésének korai szakaszaiban lakoznak a tér világain és a legfejletlenebb emberi elmék tartoznak ide. Az ádami idők előtti Urantiához hasonló számos világon az ősemberek felsőbb rendű és fejlettebb fajtái közül sokan tesznek szert túlélés képességre, azonban az Igazítóval való egygyé kapcsolódás nem sikerül nekik. Korszakokon keresztül, mielőtt az ember elérné a felsőbb szellemi saját akarat szintjét, az Igazítók e küzdelmes létet élő teremtmények elméiben lakoznak az ember húsvér testben eltöltött rövid élete alatt, és amikor az ilyen saját akaratú teremtményekbe Igazító költözik, akkor az őrangyalok csoportja kezd el működni. Az első sorozatba tartozó halandóknak ugyan nincsenek személyes oltalmazóik, vannak azonban csoportfelügyelőik.

40:5.10 (446.1) Egy tapasztalatszerző Igazító a fejletlen emberi lénnel marad annak a húsvér testben eltöltött egész élettartama alatt. Az Igazítók nagyban hozzájárulnak az ősemberek fejlődéséhez, azonban nem képesek örök egyesülésre a halandókkal. Az Igazítók ezen átmeneti segédkezése két dolgot eredményez: Először is értékes és tényleges tapasztalatot szereznek az evolúciós értelem természetéről és működéséről, olyan tapasztalatot, mely felbecsülhetetlen értékű lesz a felsőbb fejlettségi szintet elért lényekkel való későbbi kapcsolatuk során más világokon.

Másodszor pedig az Igazítók átmeneti ottléte nagyban hozzájárul a halandói társuk felkészítéséhez a Szellemmel való későbbi eggyé kapcsolódásra. E fajtából minden Isten-kereső lélek a helyi világegyetemi Anyaszellem általi szellemi befogadáson keresztül nyer örök életet, s így a helyi világegyetemi rendszer felemelkedő halandójává válik. Az Ádám előtti idők Urantiájáról sokan jutottak el így a Satania lakóvilágaira.

40:5.11 (446.1) Az Istenek, akik elrendelték, hogy a halandó embernek az evolúciós megpróbáltatások és gyötrelmek hosszú korszakain keresztül kell eljutnia a szellemi értelem felsőbb szintjeire, figyelembe veszik az ő helyzetét és igényeit a felemelkedés minden szakaszában; és ők mindig istenien pártatlanok és igazságosak, sőt még megkapóan irgalmasak is a fejlődő fajok első korszakaiban élő küzdő halandók végső megítélésekor.

40:5.12 (446.2) Második sorozat — olyan halandók, akik az Igazítóval eggyé kapcsolódást meg nem élő fajtaba tartoznak. Ezek olyan különleges emberi lény fajták, akik nem képesek örökkévaló eggyé kapcsolódásra a bennük lakozó Igazítóval. Az egy-, két- és három-agyszelvénnyel rendelkező fajok különbségeinek nincs szerepe az Igazítóval való eggyé kapcsolódásban; minden ilyen halandó hasonló, de ezek az Igazítóval eggyé nem kapcsolódó fajták egy teljesen más és komolyabb mértékben módosított saját akaratú teremtményrend. A nemlégzők közül sokan tartoznak e sorozatba, és számos egyéb csoport is van, melyek rendszerint nem kapcsolódnak eggyé az Igazítóval.

40:5.13 (446.3) Az első sorozathoz hasonlóan e csoport minden egyes tagja egyetlen Igazító segédkezését élvezzi a húsvér testben töltött élet időtartama alatt. Az átmeneti élet során ezek az Igazítók minden olyasmit megtesznek az átmeneti otthonokul szolgáló társukért, amit az egygyé kapcsolódási képességgel rendelkező halandók lakta más világokon is megtesznek. A második sorozatba tartozó halandókba gyakran tiszta Igazítók költöznek, azonban a felsőbb emberi fajták gyakran a kiváló és tapasztalt Nevelőkkel kerülnek kapcsolatba.

40:5.14 (446.4) Az állati eredetű teremtmények fejlesztési tervében e lények ugyanúgy az Istenfiak elhivatott szolgálatát élvezik, mint amilyenben az Urantia-fajtájú halandók is részesülnek. Az egygyé nem kapcsolódási bolygókon az Igazítókkal való szeráfi együttműködés éppoly teljes, mint az egygyé kapcsolódási képességgel rendelkező világokon; a beteljesülés-örangyalok úgy segédkeznek az ilyen szférákon, mint ahogy az Urantían és hasonlóképpen működnek a halandó továbbélés idején, amikor is a továbbélő lélek a Szellemmel él meg egygyé kapcsolódást.

40:5.15 (446.5) E módosított halandói fajtákkal való közléscsere nem fog gondot okozni a velük való találkozásokat során a lakóvilágokon. Ők ott ugyanazt a csillagrendszeri nyelvet beszélik, bár más eljárással. E lények szellemi és személyes megnyilvánulásukat tekintve azonosak a ti teremtményélet-rendetekkel, csupán bizonyos fizikai jegyekben és abban a tényben különböznek, hogy nem élnek meg egygyé kapcsolódást a Gondolatigazítókkal.

40:5.16 (447.1) Hogy miért éppen e teremtményfajta nem képes soha az Egyetemes Atya Igazítóival egygyé kapcsolódni, azt nem tudom megmondani. Némelyikünk hajlik arra a feltételezésre,

hogy az élethordozók a szokatlan bolygói környezetben is fennmaradni képes lények kialakítására irányuló erőfeszítéseik során szembesülnek annak szükségességével, hogy olyan mélyreható változtatásokat hajtsanak végre az értelmes saját akaratú teremtmények világegyetemi tervében, hogy ennek következtében a teremtmény a természeténél fogva képtelen lesz az Igazítóval való állandósult egygyé kapcsolódásra. Gyakran feltesszük a kérdést: vajon ez a felemelkedési tervnek szándékosan így rendelt része vagy sem? A választ azonban még nem találtuk meg.

40:5.17 (447.2) Harmadik sorozat — olyan halandók, akik az Igazítóval való egygyé kapcsolódási képességgel rendelkeznek. Az Atyával egygyé kapcsolódást megélt minden halandó állati eredetű, éppen úgy, mint az urantiai emberfajta. E halandók között vannak egy-agyszelvényű, két-agyszelvényű és három-agyszelvényű, az Igazítóval való egygyé kapcsolódási képességgel rendelkező fajta. Az urantiaiak a középső vagy két-agyszelvényű fajta tartoznak, sok tekintetben emberi szempontból fejlettebbek az egy-agyszelvényű csoportnál, viszont a három-agyszelvényűek rendjével összehasonlítva határozottan korlátozottabbak. A fizikai aggyal való felruházottság három fajta nincs hatással az Igazító-adományra, a szeráfi szolgálatra vagy a szellem-segédkezés bármely egyéb szakaszára. A három agyféleség közötti értelmi és szellemi különbség az elmével való felruházottságban és a szellemi fejlődésképeségben egyébként igen hasonló egyedekre jellemző, mely különbség nagyobb az ideigvaló életben és csökken, amint az egyed a lakóvilágokon sorra áthalad. A csillagrendszeri központtól kezdve a három fajta fejlődése azonos, és a paradicsomi beteljesülésük is egyforma.

40:5.18 (447.3) A számba nem vett sorozatok. E beszámolók nem terjedhetnek ki az evolúciós világokon fellelhető összes lenyűgöző válfajra. Már tudjátok, hogy minden tizedik világ tizedes vagy kísérleti világ, de nem ismeritek az evolúciós szférák elrendeződését meghatározó változókat. Túl sok a különbség, semhogy az élő teremtmények kinyilvánított rendjei esetében áttekintsük, mint ahogy az egyazon csoportba tartozó bolygók közötti különbségek esetében sem tehetjük, de ez az ismertetés világossá teszi a felemelkedési létpályával összefüggő lényeges eltéréseket. Márpedig a felemelkedési létpálya a legfontosabb tényező az idő és tér halandóinak bármely szempontú vizsgálatakor.

40:5.19 (447.4) Ami a halandói túlélési esélyeket illeti, egyet végérvényesen tisztáznunk kell: a halandói létezés bármely lehetséges szakaszába tartozó összes lélek teljesíteni fogja a túlélést, feltéve, hogy hajlandóságot mutatnak a bennük lakozó Igazítóval való együttműködésre és vágyat mutatnak Isten megtalálására és az isteni tökéletesség elérésére, még ha e vágyak csak a nyiladozását jelentik is azon fény kezdetleges felismerésének, mely „igaz fény a világra jött minden embert beragyog”.

6. Az Isten hű fiai

40:6.1 (447.5) A halandó fajok az értelmes és személyes teremtes legalacsonyabb rendű képviselői. Ti, halandók istenien kedveltek vagytok, és mindegyikötök dönthet a dicső tapasztalás biztos beteljesülésének elfogadása mellett, de a természeteknél fogva még nem vagytok isteni rendűek; teljesen halandóiak vagytok. Azon nyomban felemelkedő fiakként ismernek el benneteket, amint az eggyé kapcsolódás

létrejön, viszont az idő és tér halandói a hűséges fiak besorolását kapják akkor, amikor a továbbélő halandó lélek még valamely örökkévaló és halhatatlan szellemfajtaival való végleges összeolvadás előtt áll.

40:6.2 (448.1) Magasztos és mennyei tény, hogy az olyan alacsonyrendű és anyagi teremtmények, mint az urantiai emberi lények az Isten fiai, a Legfelsőbb hűséges gyermekei. „Nézzétek, mily szeretettel ruházott fel bennünket az Atya, hogy az Isten fiainak nevezessünk.” „Mindenkinek, aki elfogadja őt, hatalmat ad ahhoz, hogy felismerjék, hogy ők az Isten fiai.” Jóllehet „még nem nyilvánvaló, hogy mivé lesztek majd,” már most is „az Isten hűséges fiai vagytok”; „mert nem a félelmet hozó, megkötött szellemet fogadtátok be, hanem fiúi besorolású szellemet kaptatok, mely révén azt kiáltjátok »Atyánk.«” A régi kor prófétája mondta az örökkévaló Isten nevében: „Még nekik is adok a házamban helyet s a fiakénál jobb nevet; örökkévaló nevet adok nekik, olyat, mely sohasem választható el tőlük.” „És mert ti fiak vagytok, ezért Isten elküldte az ő Fiának szellemét a szívetekbe.”

40:6.3 (448.2) Minden halandói lakhelyül szolgáló evolúciós világ otthont ad az Isten hűséges fiainak, a kegyes és irgalmas fiaknak, olyan halandó lényeknek, akik az isteni családba tartoznak és akiket ennek megfelelően az Isten fiainak neveznek. Az urantiai halandók fel vannak jogosítva arra, hogy úgy tekintsenek magukra, mint az Isten fiaira, ugyanis:

40:6.4 (448.3) 1. A szellemi ígéret fiai, hűséges fiak vagytok; elfogadtátok a fiúi besorolást. Hiszték a fiúi rendetek valóságában, és így az Istennel való atya-fiúi viszonyotok örök valóság.

^{40:6.5 (448.4)} 2. Az Isten Teremtő Fia egy lett közületek; ténylegesen is a bátyátok ő; és ha szellemben igazán Krisztus, a győzelmes Mihály testvéreivé lesztek, akkor szellemben szükségképpen annak is fiai lesztek, aki a közös Atyátok — aki ráadásul mindenkinek az Egyetemes Atyja.

^{40:6.6 (448.5)} 3. Fiak vagytok, mert egy Fiú szelleme kiáradt bennetek, szabadon és biztosan adományozódott minden urantiai emberfajtára. E szellem mindegyre az isteni Fiú felé vonz benneteket, aki annak forrása, és tovább, a paradicsomi Atya felé, aki pedig ezen isteni Fiú forrása.

^{40:6.7 (448.6)} 4. Ezen isteni szabad akarattal adta nektek az Egyetemes Atya a teremtményi személyiségeteket. Felruházott benneteket a szabad akarató cselekvés azon isteni közvetlenségével, melyet Isten megoszt mindenkivel, aki a fiává lesz.

^{40:6.8 (448.7)} 5. Az Egyetemes Atya egy szilánkja lakozik bennetek, és így közvetlen rokonságban álltok a minden Istenfi isteni Atyjával.

7. Az Atyával egygyé kapcsolódást elért halandók

^{40:7.1 (448.8)} Az Igazítók elküldése, azok beköltözése valóban az Atya Isten kifürkészhetetlen rejtélyei közé tartozik. Az Egyetemes Atya isteni természetének szilánkjai magukban hordozzák a teremtményi halhatatlanság lehetőségét. Az Igazítók halhatatlan szellemek, és a velük való egyesülés örök élethez juttatja az egygyé kapcsolódott halandó lelkét.

^{40:7.2 (448.9)} A túlélő halandók alkotta fajtok a felemelkedő Istenfiak e csoportjába tartozik. Jelenleg bolygói fiak vagytok,

olyan evolúciós teremtmények, akik az élethordozói beültetésből származnak és akiket az ádami élet-hozzájárulás módosított, s akik még aligha tekinthetők felemelkedő fiaknak; de valóban felemelkedési képességgel rendelkező fiak vagytok — sőt még a legfelsőbb dicsőség és isteniség szintjét is elérhetitek — és a felemelkedő fiúi szellemi besorolást elnyerhetitek hit által és a bennetek lakozó, szellemi átlényegítő tevékenységet folytató Igazítóval szabad akaratból való együttműködés révén. Amikor te és az Igazítód véglegesen és mindörökre eggyé kapcsolódtok, amikor ti ketten eggyé lesztek, éppen úgy, ahogy Krisztus Mihályban az Isten Fia és az Ember Fia is egy, akkor váltok ténylegesen felemelkedő istenfiakká.

40:7.3 (449.1) Az elmébe költöző Igazítónak a kísérleti és evolúciós bolygón való segédkezési létpályájának részletezése nem képezi a feladatom részét; e nagy igazság kibontása a teljes létpályátokat átfogja. Azért említek meg mégis bizonyos igazítói szerepköröket, hogy az Igazítóval eggyé kapcsolódó halandókról teljes körű ismertetést adjak. Az elmében lakozó ezen Isten-szilánkok a fizikai létezés első napjaitól fogva a lényrendetekkel vannak végig a nebadonbeli és az orvontonbeli felemelkedési létpályán, és még azután, a Havonán való áthaladásotok során is egészen a Paradicsom eléréséig. Ezt követően pedig, az örökkévaló kalandban, ugyanez az Igazító már egy veletek és a részetekké lett.

40:7.4 (449.2) E halandóknak parancsolta meg az Egyetemes Atya, hogy „Légy tökéletes, miként magam is az vagyok.” Az Atya magát adományozta nektek, a saját szellemét helyezte belétek; ezért vár el tőletek végleges tökéletességet. Az embernek az idő

halandói szféráiról az örökkévalóság isteni területeire való felemelkedésének ismertetése izgalmas beszámolót képez, s bár az én felhatalmazásomon kívül esik, attól még e fenséges kaland tanulmányozása a halandó ember számára mindenekfelett kíváncsú.

40:7.5 (449.3) Az Egyetemes Atya szilánkjával való egygyé kapcsolódás egyenrangú a Paradicsom későbbi elérésének isteni elismerésével, és az ilyen, Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandók az emberi lények egyetlen olyan osztályát alkotják, akik áthaladnak a Havona-körökön és megtalálják Istent a Paradicsomon. Az Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandó előtt széles világegyetemi szolgálati létpálya áll. Mily végső rendeltetés és dicsőséges előrehaladás vár mindegyikőjükre! Vajon felfogjátok-e igazán, hogy mit is tesznek értetek? Vajon megértitek-e annak az örökkévaló teljesítménynek a nagyságát, mely előttetek áll — tielőttetek, akik az élet alacsonyrendű útján haladva most küzditek át magatokat az úgynevezett „siralomvölgyön”?

8. A Fiúval egygyé kapcsolódást elért halandók

40:8.1 (449.4) Gyakorlatilag ugyan minden túlélő halandó egygyé kapcsolódik az Igazítójával a lakóvilágok valamelyikén vagy rögtön a felsőbb morontia-szférákra való megérkezését követően, bizonyos esetekben mégis késik az egygyé kapcsolódás, némelyikük addig nem is tapasztalja meg a túlélés végleges bizonyosságát, amíg el nem éri a világegyetemi központ utolsó oktatási világát; és a soha véget nem érő életre pályázó halandók közül néhánynak egyáltalán nem sikerül a hűséges Igazítóval való azonosság-egyesítés.

40:8.2 (449.5) Az ilyen halandókat a megítéltetési hatóságok érdemesnek találták a továbbélésre, és még a Diviningtonról visszatért Igazítójuk is közreműködött a lakóvilágokra való felemelkedésükben. E lények csillagrendszeren, csillagvilágon és a szalvingtoni kör oktatási tanhelyein át emelkedtek fel; „hetvenszer hét” lehetőségük volt az egyé kapcsolódásra és mégis képtelenek voltak egyé válni az Igazítójukkal.

40:8.3 (449.6) Amikor nyilvánvalóvá válik, hogy valamilyen összehangolódási nehézség akadályozza az atyai egyé kapcsolódást, akkor hívják össze a Teremtő Fiú túlélési bírait. Amikor e vizsgáló bizottság, melyet a Nappalok Elődeinek személyes képviselője szentesít, véglegesen eldönti, hogy a felemelkedő halandó nem bűnös semmi olyasmiben, ami az egyé kapcsolódás elérésének sikertelenségében felfedezhetően közrejátszott, akkor ezt hivatalosan igazolják is a helyi világegyetemi feljegyzésekben, és e megállapításukat továbbítják a Nappalok Elődeinek. Ezt követően a halandóban lakozó Igazító nyomban visszatér a Diviningtonra, hogy megerősítést nyerjen a Megszemélyesült Nevelőktől, és e búcsút követően a morontia halandó azonnal egyé kapcsolódik a Teremtő Fiú szellemének valamely egyedivé lett ajándékával.

40:8.4 (450.1) Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Nebadon morontia szférái osztoznak a Szellemmel egyé kapcsolódást megélt halandókkal, úgy ezek a Fiúval egyé kapcsolódást megélt teremtmények megosztják az orvontoni szolgálatot az Igazítóval egyé kapcsolódott testvéreikkel, akik befelé, a távoli Paradicsom Szigete felé utaznak. Ők igazán a

testvéreitek, és nagyon is élvezni fogjátok a társaságukat, amint a felsőbb-világegyetem felkészülési világain áthaladtok.

40:8.5 (450.2) A Fiúval egygyé kapcsolódást megélt halandók nem nagy létszámú csoport, az Orvonton felsőbb-világegyetemben kevesebb mint egymillió van belőlük. A paradicsomi honos beteljesüléstől eltekintve ők minden tekintetben egyenrangúak az Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt társaikkal. Gyakran utaznak a Paradicsomra felsőbb-világegyetemi feladattal, de ritkán kapnak ott állandó lakói besorolást, lévén, hogy osztályként az eredeti felsőbb-világegyetemükre korlátozódik a tevékenységük.

9. A Szellemmel egygyé kapcsolódást elért halandók

40:9.1 (450.3) A felemelkedő, a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandók nem Harmadik-Forrás személyiségek; részei az Atya személyiségkörének, azonban a Harmadik Forrás és Közepont előelme-szellemének egyedivé lényegült részével kapcsolódtak egygyé. A Szellemmel való ilyen egygyé kapcsolódásra sohasem kerül sor a természetes élet időtartama alatt; ilyesmi csakis a halandói újbóli felébredéskor megy végbe a morontia létben a lakóvilágokon. Az egygyé kapcsolódási tapasztalásban nincs átfedés; a saját akaratú teremtmény vagy a Szellemmel vagy a Fiúval vagy az Atyával kapcsolódik egygyé. Akik az Igazítóval vagy az Atyával éltek meg egygyé kapcsolódást, azok sohasem kapcsolódhatnak egygyé a Szellemmel vagy a Fiúval.

40:9.2 (450.4) Az a tény, hogy az ilyen fajtájú halandó teremtmények nem pályázhatnak az Igazítóval való egygyé kapcsolódásra, nem akadályozza az Igazítókat abban, hogy a húsvér testben leélt

élet időtartamára ne költözzenek beléjük. Az Igazítók az anyagi élet tartama alatt munkálkodnak az ilyen lények elméiben, de sohasem válnak örökre eggyé a tanítványlelkeikkel. Átmeneti otlétük során az Igazítók hatékonyan építik fel a halandói természet ugyanazon szellemi ellendarabját — a lelket — mint amelyet az Igazítóval való egyesülésre pályázókban hoznak létre. Az Igazítók munkája egészen a halandói halál időpontjáig teljesen hasonló a ti fajaitokban való működésükhöz, de a halandói felbomlás során az Igazítók örökre búcsút vesznek ezektől a Szellemmel való eggyé kapcsolódásra pályázóktól, s közvetlenül a Diviningtonra, minden isteni Nevelő központjára távoznak, ahol a rendjük új feladatai várják őket.

40:9.3 (450.5) Amikor az ilyen alvó továbbélők újból megszemélyesülnek a lakóvilágokon, akkor az eltávozott Igazító helyét az Isteni Segédkező szellemének egyede tölti be, aki az adott helyi világegyetem Végtelen Szellemének képviselője. E szellem-átadás teszi ezeket a túlélő teremtményeket a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandókká. E lények elmében és szellemben minden tekintetben egyenrangúak veletek; és valóban a kortársaitok, osztoznak a lakó- és a morontia szférákon a ti rendetekbe tartozó, az eggyé kapcsolódásra pályázókkal és azokkal is, akik a Fiúval fognak eggyé kapcsolódást megélni.

40:9.4 (450.6) Van azonban egy sajátosság, melyben a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók különböznek a felemelkedő testvéreiktől: az anyagi honvilágon szerzett emberi tapasztalás halandó emlékei túlélik a húsvér test halálát, mert a halandóban lakozó Igazító szert tett egy szellemi ellendarabra vagy szellemátíratra az emberi élet szellemi jelentőséggel bíró

eseményeiről. Viszont a Szellemmel eggyé kapcsolódott halandók esetében nem létezik olyan működési rend, mely révén az emberi emlékek fennmaradnának. Az Igazító teljesen és érintetlen formában írja át az emlékezetet, de e szerzemények az eltávozó Igazítók tapasztalás útján elnyert tulajdonát képezik és a korábbi alászállásuk tárgyát képező teremtmények nem férhetnek hozzá, akik ezért úgy ébrednek fel a Nebadon morontia szféráinak feltámadási csarnokaiban, mintha újonnan teremtetett lények lennének, olyan teremtmények, akikben nem tudatosul korábbi létezés.

40:9.5 (451.1) A helyi világegyetem e gyermekei képesek újra visszaszerezni a korábbi emberi emlék-élményeik nagy részét azáltal, hogy azokat újra elmesélik nekik a társult szeráfok és kerubok, valamint azáltal, hogy átnézik az adatrögzítő angyalok által a halandó létpályáról gyűjtött feljegyzéseket. Ezt teljes bizonyossággal tehetik meg, mert a túlélő lélek, mely az anyagi és halandó életből tapasztalati úton származik, nem rendelkezik ugyan emlékekkel a halandói eseményekről, viszont rendelkezik egyfajta tapasztalásban gyökerező felismerési válasz-maradvánnyal a múltbeli tapasztalások ezen elfelejtett eseményeiről.

40:9.6 (451.2) Amikor a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandó hall az elfelejtett múltbeli tapasztalásról, akkor e túlélő lelkében (azonosságában) azonnal egy tapasztalásban gyökerező felismerési válaszhatás jelenik meg, mely nyomban felruházza az elmondott eseményt a valóság érzelmi színével és a tények értelmi minőségével; és e kettős válaszhatás alkotja a halandói tapasztalás elfelejtett nézőpontjának helyreállítását, felismerését és érvényesítését.

40:9.7 (451.3) Még az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megélésének várományosai esetében is csak azok az emberi élmények válnak a túlélő halandó és a visszatérő Igazító közös tulajdonává, melyek szellemi értékkel bírnak és a halandó csak ezekre fog emlékezni nyomban a halandói túlélést követően. A szellemi jelentőséggel nem bíró események esetében még az Igazítóval eggyé kapcsolódottaknak is a túlélő lélekben megjelenő felismerés-válasz sajátosságára kell hagyatkozniuk. Bármely adott eseménynek lehet szellemi jelentése az egyik halandó számára, egy másikéra pedig esetleg nem lehet, ezért válik lehetővé az azonos bolygóról származó, kortárs felemelkedők által alkotott csoport számára, hogy az Igazítók által megőrzött eseményemlékeket összeadják és így helyreállítsanak bármely élményt, melyet együtt éltek át, és amely bármelyikük életében szellemi értékkel bírt.

40:9.8 (451.4) Az emlék-helyreállítás ezen eljárásait elég jól ismerjük, nem értjük viszont a személyiség-felismerés módszerét. Az egykori közösséget alkotó személyiségek egymástól meglehetősen függetlenül válaszolnak az emlékezet működésére, jóllehet az emlék maga és annak helyreállítási eljárásai szükségesek ahhoz, hogy az ilyen kölcsönös személyiségi válasz a teljes felismeréssel párosuljon.

40:9.9 (451.5) A Szellemmel eggyé kapcsolódott túlélő is képes sok részletet megtudni a húsvér testben töltött életről azáltal, hogy újra ellátogat a szülővilágára azt követően, hogy véget ér az a bolygói megítéltetés, melyben ő maga is élt. A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt gyermekek képesek élni azzal a lehetőséggel, hogy megvizsgálják az emberi létpályájukat, ugyanis általában a helyi világegyetemben teljesítendő

szolgálatra osztották be őket. Ők nem osztoznak veletek a felsőbb és dicső beteljesülésben a Végleges Paradicsomi Testületében; kizárólag az Igazítóval egygyé kapcsolódott halandók vagy egyéb különlegesen befogadott felemelkedő lények emeltetnek fel azok rangjára, akikre az örökkévaló Istenség-kaland vár. A Szellemmel egygyé kapcsolódott halandók a helyi világegyetemek állandó létpolgárai; törekedhetnek a paradicsomi végső rendeltetés elérésére, azonban nem lehetnek biztosak benne. A Nebadonban az ő világegyetemi otthonuk a Szalvington körül keringő világok nyolcadik csoportja, egy olyan beteljesülés-menny, melynek jellegét és elhelyezkedését sok tekintetben jó közelítéssel ábrázolják az urantiai bolygói hagyományok.

10. Felemelkedői beteljesülések

40:10.1 (452.1) A Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandókról általában elmondható, hogy a helyi világegyetem határain belülre korlátozott a tevékenységük; a Fiúval egygyé kapcsolódott túlélők valamely felsőbb-világegyetem határain belül tevékenykednek; az Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt halandók végső rendeltetése pedig a világegyetemek mindenségének birtokba vétele. A halandói egygyé kapcsolódást megélt szellemek mindig a származásuk szintjére emelkednek fel; az ilyen szellementitások kivétel nélkül visszatérnek az elsődleges forrásuk szférájára.

40:10.2 (452.2) A Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandók helyi világegyetembeliek; ők rendszerint nem emelkednek az eredeti teremtszrészük jelentette határokon túlra, nem jutnak túl az őket átjáró szellem térrészének határain. A Fiúval egygyé kapcsolódást megélt felemelkedők szintén a szellemi

felruházottságuk forrásáig emelkednek, mert sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a Teremtő Fiú Igazságszellemé összpontosul a vele társult Isteni Segédkezőben, úgy nyilvánul meg az ő „eggyé kapcsolódott szelleme” a felsőbb világegyetemek Tükröző Szellemeiben. A Hétszeres Istennek a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi szintek közötti szellemi kapcsolatát nehéz lenne jellemezni, de nem nehéz elkülöníteni, lévén félreismerhetetlenül megnyilatkozik a Tükröző Szellemek gyermekeiben — a Teremtő Fiak szekoráfi Hangjaiban. A Paradicsomon lakozó Atyától származó Gondolatigazító sohasem nyugszik, míg a halandó fiú szemtől szembe nem kerül az örökkévaló Istennel.

40:10.3 (452.3) A társulási eljárás rejtélyes változója, amitől egy halandó lény nem kapcsolódik örökre eggyé vagy nem képes örökre eggyé kapcsolódni a benne lakozó Gondolatigazítóval, a felemelkedési terv gyenge pontjának tűnhet; a Fiúval és a Szellemmel való eggyé kapcsolódás a paradicsom-elérési terv némely részletében lévő megmagyarázhatatlan hibák ellentételezésének tűnhet a felületes szemlélő számára; de minden ilyen következtetés hibás; nekünk azt tanították, hogy mindeme folyamatok a Legfelsőbb Világegyetemi Urak által felállított törvényeknek megfelelően bontakoznak ki.

40:10.4 (452.4) Elemeztük ezt a kérdést és arra a vitathatatlan következésre jutottunk, hogy az összes halandónak valamely végleges paradicsomi beteljesülésre való elküldése nem lenne tisztességes a téridő világegyetemekkel szemben annyiban, hogy a Teremtő Fiak és a Nappalok Elődeinek bíróságai ekkor teljesen azoknak a szolgálataitól függenének, akik a felsőbb teremtsrészek felé haladnak. A legjobb magyarázatnak az

tűnik, hogy a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi kormányok mindegyike rendelkezzen a felemelkedő fiúi besorolásúaknak egy állandó csoportjával; hogy e kormányzatok feladatkörei bővüljenek ki olyan megdicsőült halandók bizonyos csoportjainak erőfeszítései révén, akik állandó besorolásúak, akik az abandonterek és a szuszatia evolúciós kiegészítői. Most már teljesen nyilvánvaló, hogy a jelenlegi felemelkedési rendszer hatékonyan látja el a téridő kormányzatokat a felemelkedő teremtmények efféle csoportjaival; és sokszor csodálkoztunk el ezen is: Vajon mindez eredetileg is tervezett részét képezi-e a Világmindenség Építészeinek ama végtelenül bölcs terveinek, hogy a Teremtő Fiakat és a Nappalok Elődeit egy állandó felemelkedői lakossággal lássák el? Olyan kifejlett létpolgárság-rendekkel, melyek egyre jobban képesek lesznek e teremtsrészek ügyeinek vitelére az eljövendő világegyetemi korszakokban?

40:10.5 (452.5) Az, hogy a halandói beteljesülések ily változatosak, még semmiképpen nem bizonyítja, hogy az egyik nagyszerűbb, mint a másik, pusztán azt mutatja, hogy különböznek egymástól. Az Igazítóval eggyé kapcsolódott felemelkedők mint végleges rendű lények előtt valóban nagy és dicső létpálya bontakozik ki az örökkévaló jövőben, ez azonban nem jelenti azt, hogy előnyben részesülnének a felemelkedő testvéreikkel szemben. Nincs kivételezés, nincs önkényesség a halandói továbbélés isteni tervének általános működtetésében.

40:10.6 (453.1) Bár mindenki közül nyilvánvalóan az Igazítóval eggyé kapcsolódott, végleges rendű lények élvezik a lehetőségek szélesebb körét, e cél elérése mégis feltétel nélkül megfosztja őket attól a lehetőségtől, hogy részt

vegyenek valamely világegyetem vagy felsőbb-világegyetem korszaknyi hosszúságú küzdelmeiben, a korai és kevésbé végleges koroktól a viszonylagos tökéletességet elért, későbbi és érett korokig. A végleges rendű lények csodálatos és kiterjedt tapasztalatokat hozó átmeneti szolgálatot kapnak a nagy világegyetemnek mind a hét szelvényében, azonban rendszerint nem tesznek szert arra a bensőséges ismeretre bármely világegyetemről, mely már most is jellemzi a nebadoni Teljes Testület Szellemmel eggyé kapcsolódott érdemes személyiségeit. Ezen egyedeknek lehetőségük van arra, hogy a felemelkedési menetet alkotó bolygói korszakok tanúi legyenek, amint azok egymás után kifejlenek a tízmillió lakott világon. Az ilyen helyi világegyetemi létpolgárok hű szolgálatában az egyik tapasztalás a másikra épül, míg az idő végül kiérleli azt a magas szintű bölcsességet, melyet az összpontosuló tapasztalás — a hiteles bölcsesség — alkot meg, és ez önmagában is létfontosságú tényező bármely helyi világegyetem megállapodásának elérésében.

40:10.7 (453.2) Miként a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt lények esetében, úgy van ez a Fiúval eggyé kapcsolódást megélt halandók közül azokkal is, akik állandó honos besorolást kaptak az Uverszán. E lények némelyike az Orvonton kezdeti idejéből való, és annak a szellemi alapú éleslátási mélységet fokozó bölcsességnek a lassan bővülő taglétszámú testületét képviselik, mely örökké fejlődő szolgálattal járul hozzá a hetedik felsőbb-világegyetem jólétéhez és későbbi megállapodásához.

40:10.8 (453.3) Hogy mi lesz a végleges beteljesülésük a helyi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi létpolgárságú, ezen

állandó besorolású rendeknek, azt nem tudjuk, azonban igencsak lehetséges, hogy amikor a paradicsomi, végleges rendű lények felfedezik az isteniség táguló határait az első külső térszint bolygói rendszereiben, akkor a Fiúval vagy a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt társaik a felemelkedői evolúciós küzdelemben majd elfogadhatóan fognak hozzájárulni a tökéletessé lett felsőbb-világegyetemek tapasztalásban kibontakozó egyensúlyának fenntartásához, miközben készen állnak azon paradicsomi zárándokok áradatának fogadására, akik egy távoli napon majd az Orvontonon és annak testvér-területein keresztül fognak beözönlenni, mint valamiféle hatalmas szellem-áradat, mely a külső tér most még feltáratlan és lakatlan galaxisaiból tör elő.

40:10.9 (453.4) Noha a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt lények többsége helyi világegyetemi létpolgárként teljesít állandó szolgálatot, azért nem mindannyiuk esetében ez a helyzet. Ha a világegyetemi szolgálatuk valamely szakasza az ő személyes jelenlétüket igényelné a felsőbb-világegyetemben, akkor e létpolgároknak a felsőbb világegyetembe való felemelkedésre őket képessé tevő létbeli átalakulás menne végbe; és amint megérkeznek a Mennyei Oltalmazók a paranccsal, hogy a Szellemmel egygyé kapcsolódást megélt halandók jelenjenek meg a Nappalok Elődeinek bírósága előtt, akkor valóban felemelkednének és soha nem térnének vissza. A felsőbb-világegyetem védeniceivé válnak, a Mennyei Oltalmazók segítőként szolgálnak, mégpedig véglegesen, azon kevesek kivételével, akiket viszonzásul paradicsomi és havonai szolgálatra hívnak össze.

A Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt testvéreikhez hasonlóan a Fiúval eggyé kapcsolódást megélték sem haladnak át a Havonán és nem is érik el a Paradicsomot, hacsak nem esnek át bizonyos átalakuláson. Elégséges számú és jó okból e változásokon bizonyos, a Fiúval eggyé kapcsolódott túlélők esnek át, és e lényekkel mindig lehet találkozni a központi világegyetem hét körén. Így a Fiúval vagy a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók egy bizonyos számban ténylegesen felemelkednek a Paradicsomra, sok tekintetben olyan úton érnek célt, mint amely az Atyával eggyé kapcsolódást megélt halandókra is vár.

Az Atyával eggyé kapcsolódást megélt halandók a lehetőséget tekintve véglegesrendűek; végcéljuk az Egyetemes Atya, és el is érik őt, azonban a jelen világegyetemi korszak belátható határain belül a végleges rendű lények, mint olyanok, még nem érték el a végső rendeltetésüket. Még mindig befejezetlen teremtmények — hatodik szintű szellemek — és ennél fogva nem tevékenyek a fényben és életben való megállapodás elérése előtti evolúciós területeken.

Amikor egy halandói véglegesrendűt befogad a Háromság — Háromságot-elért Fiúvá válik, mint amilyen a Fenséges Hírvivő is — akkor érte el az a végleges rendű lény a végső rendeltetését, legalábbis a jelen világegyetemi korszakban. A Fenséges Hírvivők és társaik a szó szoros értelmében talán nem hetedik szintű szellemek, azonban a Háromság általi befogadás egyebek mellett felruházza őket mindennel, amit csak egy végleges rendű lény hetedik szintű szellemként valamikor is elérhet. Miután a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók vagy a Fiúval eggyé

kapcsolódást megélt halandók háromságivá lesznek, átesnek az Igazítóval egygé kapcsolódást megélt felemelkedőkkel való paradicsomi tapasztaláson, akikkel azt követően már minden olyan dologban azonosak, aminek a felsőbb-világegyetemi igazgatáshoz köze van. A Kiválasztott Háromságot-elért Fiak és a Méltóságra Emelkedett Háromságot-elért Fiak mostanra legalábbis befejezett teremtmények, szemben a végleges rendű lényekkel, akik jelenleg még befejezetlen teremtmények.

^{40:10.13 (454.2)} Így végső soron aligha lenne helyes a „felsőbb” vagy „alsóbb” kifejezést használni a fiúi besorolásba tartozók felemelkedő rendjei végső rendeltetésének összemérésekor. Isten minden ilyen fia osztozik az Isten atyaságában, és Isten az ő minden teremtményét egyformán szereti; ugyanúgy nem tesz különbséget a felemelkedői beteljesülésekben, mint ama teremtmények között sem, akik e beteljesülésekre eljuthatnak. Az Atya az ő minden egyes fiát szereti, és e ragaszkodása nem kevesebb, mint igaz, szent, isteni, határtalan, örökkévaló és egyedi — olyan szeretet ez, melyet emennek és amannak a fiúnak adott, mégpedig egyénileg, személyesen és kizárólagosan. Ez a szeretet minden más tényt háttérbe szorít. A fiúi rend a teremtmény legfelsőbb szintű viszonya a Teremtőhöz.

^{40:10.14 (454.3)} Halandókként most már láthatjátok a helyeteket az isteni fiúi besorolásúak családjában és most már érzékelhetitek azt a kötelességet, hogy ki kell használnotok a halandói túlélés érdekében a paradicsomi tervben és a paradicsomi terv által oly önként biztosított előnyöket, mely tervet az egyik alászálló Fiú élettapasztalása oly nagy mértékben kiemelt és megvilágított. Minden lehetőségről és minden hatalomról gondoskodtak

annak érdekében, hogy az isteni tökéletesség paradicsomi céljának végleges elérése számotokra biztosított legyen.

40:10.15 (454.4) [Közreadta egy, a szalvingtoni Gábrriel kíséretéhez átmenetileg beosztott Fenséges Hírvivő.]

41. írás

A helyi világegyetem fizikai sajátosságai

41:0.1 (455.1) AZ EGYES helyi teremtsrészeket az összes többtől megkülönböztető sajátos térjelenség nem más, mint az Alkotó Szellem jelenléte. Az egész Nebadont bizonyosan átjárja a szalvingtoni Isteni Segédkező térjelenléte, és e jelenlét éppoly biztosan véget is ér a helyi világegyetemünk külső határainál. Amit a helyi világegyetemi Anyaszellemünk átjár, az maga a Nebadon; ami pedig az ő térjelenlétén kívül esik, az a Nebadonon kívüli rész, vagyis az Orvonton felsőbb-világegyetem Nebadonon kívüli téregységei — az egyéb helyi világegyetek.

41:0.2 (455.2) Bár a nagy világegyetem igazgatási szerveződése egyértelműen széttagozódik a központi világegyetemi, a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi kormányzatokra, és bár ezek az egységek csillagászatiilag egymás mellett vannak jelen a Havona és a hét felsőbb-világegyetem térbeli elkülönülésében, azért nincs semmiféle egyértelműen meghatározható fizikai határvonala az elkülönülő helyi teremtsrészeknek. Még az Orvonton nagy- és kisövezetei is világosan megkülönböztethetők (számunkra), a helyi világegyetek fizikai határait azonban már nem ilyen könnyű azonosítani. Ez azért van így, mert e helyi teremtsrészeket igazgatásilag úgy szervezik, hogy

megfeleljenek bizonyos, a felsőbb-világegyetem teljes energiamennyiségének szelvényesülését irányító teremtõi elveknek, míg azok fizikai összetevő̃i, a tér szférái — napok, sötét szigetek, bolygók, stb. — elsősorban csillagködökből származnak, melyek pedig a Világmindenség Építészei által kidolgozott, bizonyos elő-teremtési (tapasztalás-meghaladó) tervek szerint befolyásolják az előbbiek megjelenését.

^{41:0.3 (455.3)} Egy vagy több — sőt akár sok — ilyen csillagködöt foglalhat magába egyetlen helyi világegyetem területe, mint ahogy a Nebadon az Andronover és más csillagködök csillag- és bolygó-utódjaiból állt össze. A Nebadon szférái különféle csillagködi eredettel rendelkeznek, azonban mindnek van egy bizonyos kismértékű közös térmozgása, melyet az erőter-irányítók a szakavatott erőfeszítéseik révén úgy állítottak be, hogy az létrehozza a tértestek jelenlegi halmazát, melyek együtt, egymás szomszédaiként járják a felsőbb-világegyetemi pályákat.

^{41:0.4 (455.4)} Ilyen tehát a felépítése a Nebadon helyi csillagfelhőnek, mely jelenleg egy folyamatosan állandósuló pályán halad az Orvonton ama kisövezetének Nyilas-központja körül, melyhez a helyi teremtsrészünk tartozik.

1. A nebadoni erőter-központok

^{41:1.1 (455.5)} A csavarvonalú és más csillagködöket, a tér szféráinak anyakerekeit a paradicsomi erőszervezők mozgatják; és a gravitációs válasz csillagködbeli megjelenését követően e felsőbb-világegyetemi szerepkört átveszik tőlük az erőter-központok és a fizikai szabályozók, akik ezt követően teljes felelősséggel tartoznak a csillag- és bolygóutódok további

nemzedékei fizikai evolúciójának irányításáért. A Nebadon elő-világegyetem felett gyakorolt felügyeletük a Teremtő Fiúnk megérkezését követően azonnal összehangolódott az ő világegyetem-szervezési tervével. E paradicsomi Istenfi működési területén belül a Legfőbb Erőtér-központok és a Fizikai Főszabályozók együttműködtek a később megjelenő morontia erőter-felügyelőkkel és másokkal annak érdekében, hogy létrehozzák a közléscserére szolgáló hálózatok, energiakörök és erőter-pályák hatalmas, összetett rendszerét, melyek a Nebadon számos tértestét szorosan, egyetlen rendezett igazgatási egységgé fogják össze.

41:1.2 (456.1) Száz negyedrendű Legfőbb Erőtér-központ állandóan szolgálatban van a helyi világegyetemünkben. E lények fogadják az Uversza harmadrendű központjaitól jövő erőter-vonalakat és kötik át a mérsékelt és átalakított köröket a csillagvilágaink és csillagrendszereink erőter-központjaira. Ezen erőter-központok egymással társulva azért működnek, hogy olyan szabályozó és biztos egyensúlyt teremtő élőrendszert hozzanak létre, melynek rendeltetése az egyébként lüktető és változó energiák egyensúlyban tartása és szétoztása. Az erőter-központoknak azonban nincs szerepük az olyan átmeneti jellegű és helyi energia-zavarokban, mint amilyenek a napfoltok és a csillagrendszeri villamos zavarok; a fény és a villamosság nem alapenergiái a térnek; ezek másodlagos vagy kiegészítő megnyilvánulások.

41:1.3 (456.2) A száz helyi világegyetemi központ a Szalvingtonra települt, ahol pontosan annak a szférának az energiaközpontján működnek. Az olyan épített szférák, mint a Szalvington, az Edentia és a Jerusem részére úgy biztosítják a világítást, a fűtést

és az energiát, hogy azok meglehetősen függetlenek lehetnek a tér napjaitól. E szférákat az erőter-központok és a fizikai szabályozók építették — létesítették rendelésre — és úgy tervezték azokat, hogy erőteljes hatást gyakoroljanak az energia-elosztásra. Az erőter-központok azáltal, hogy tevékenységeiket az ilyen energiaszabályozási gócpontokra alapozzák, a maguk élő jelenléte révén irányítják és terelik csatornába a tér fizikai energiáit. Minden fizikai-anyagi és morontia-szellemi jelenségnek ezek az energiakörök képezik az alapját.

41:1.4 (456.3) Tíz ötödrendű Legfőbb Erőter-központot jelölnek ki a Nebadon elsődleges alegységeinek, a száz csillagvilág mindegyikéhez. A Norlatiadekben, a csillagvilágokban nem a központi szférán, hanem a csillagvilág fizikai magját alkotó hatalmas csillagrendszer központjára települtek. Az Edentián tíz társult gépies szabályozó és tíz frandalank van, akik tökéletes és állandó kapcsolatban állnak a közeli erőter-központokkal.

41:1.5 (456.4) Egy hatodrendű Legfőbb Erőter-központ állomásozik minden egyes helyi csillagrendszernek pontosan a gravitációs gócpontjában. A Satania csillagrendszerben a kijelölt erőter-központ a tér egyik sötét szigetén van, mely helyileg a csillagrendszer csillagászati középpontjában található. Sok sötét sziget valójában bizonyos térenergiákat mozgó és irányító, hatalmas energiafejlesztő, és e természetes körülményeket hatékonyan használja ki a sataniai Erőter-központ, melynek élő tömege a felsőbb központokkal tart kapcsolatot azáltal, hogy az anyagiasultabb erőter-áramokat a

tér evolúciós bolygóin működő Fizikai Főszabályozókhoz irányítja.

2. A sataniai fizikai szabályozók

^{41:2.1 (456.5)} Jóllehet a Fizikai Főszabályozók az erőter-központok mellett szolgálnak nagy világegyetem szerte, a helyi csillagrendszeri működésük, mint amilyen a sataniai is, már könnyebben megérthető. A Satania azon száz helyi csillagrendszer egyike, melyek a Norlatiadek csillagvilág igazgatási szervezetét alkotják, s amelynek közvetlen szomszédos csillagrendszerei közé tartozik a Szandmatia, az Aszuntia, a Porogia, a Szortoria, a Rantulia és a Glantonia. A Norlatiadek csillagrendszerek sok tekintetben különböznek, azonban mindannyian evolúciósak és fejlődők, s ebben nagyon hasonlóak a Sataniához.

^{41:2.2 (457.1)} Maga a Satania több mint hétezer csillagászati csoportból vagy fizikai rendszerből áll, melyek közül csak kevésnek olyan az eredete, mint a ti naprendszereteknek. A Satania csillagászati középpontja a tér egy óriási sötét szigete, mely annak segédszféráival együtt nem messze helyezkedik el a csillagrendszeri kormány székhelyétől.

^{41:2.3 (457.2)} A kijelölt erőter-központ jelenlététől eltekintve a Satania teljes fizikai-energia rendszerének felügyelete a Jerusemen összpontosul. Egy Fizikai Főszabályozó, aki e központi szférán állomásozik, a csillagrendszeri erőter-központtal együttműködik és a Jerusemen székhelyet fenntartó és az egész helyi csillagrendszerben működő erőter-felügyelők összekötő-főnökeként szolgál.

41:2.4 (457.3) Az energia körökbe szervezését és csatornába terelését a Sataniában elszórtan jelenlévő ötszázezer élő és értelmes energia átalakító felügyeli. Az ilyen fizikai szabályozók tevékenységén keresztül a felügyeletet ellátó erőter-központok teljes és tökéletes ellenőrzést gyakorolnak a tér alapenergiának többsége felett, beleértve a nagy hőmérsékletű égitestek és a sötét, energia-töltetű szférák kisugárzásait is. Az élő entitások e csoportja a szervezett térnek csaknem minden fizikai energiáját képes mozgásba hozni, módosítani, megváltoztatni, átalakítani és továbbítani.

41:2.5 (457.4) Az élet eredendő képességekkel rendelkezik a világegyetemi energia serkentésére és átalakítására. Ti már ismeritek a növényi életnek azt a tevékenységét, hogy a fény anyagi energiáját a növényvilág különféle megnyilvánulásaivá alakítja. Hasonlóképpen van már némi ismeretetek arról, hogy e növényi energia milyen módszerrel alakítható át az állati tevékenységek jelenségeivé, azonban gyakorlatilag semmit sem tudtok az erőter-irányítók és a fizikai szabályozók eljárásáról, akik fel vannak ruházva azzal a képességgel, hogy a tér sokféle energiáját mozgásba hozzák, átalakítsák, irányítsák és összpontosítsák.

41:2.6 (457.5) Ezek az energiaterületeken működő lények közvetlenül nem érintettek az energiában úgy, mint azok az élő teremtmények, akiknek alkotóeleme az, és még csak az élettani vegyészet területéhez sincs közük. Néha ugyan akad dolguk az élet fizikai előzményeivel, azon energiarendszerek kidolgozásával, melyek az elemi-anyagi szervezetek élő energiáinak fizikai hordozóeszközeiként szolgálnak. A fizikai szabályozók bizonyos mértékben úgy kapcsolódnak az anyagi

energia élet-előtti megnyilvánulásaihoz, mint ahogy az elmeszellem-segédék is érintettek az anyagi elme elő-szellemi feladatköreiben.

41:2.7 (457.6) Az erőter-szabályozás és energiairányítás ezen értelmes teremtményei kötelesek úgy alakítani az eljárásukat minden egyes szférán, hogy az megfeleljen az adott bolygó fizikai felépítésének és szerkezetének. Csalhatatlanul veszik igénybe a fizikusokból és egyéb szakmai tanácsadókból álló állományukat azokhoz a számításokhoz és levezetésekhez, melyek a nagy hőmérsékletű napok és másfajta óriáscsillagok helyi hatásának meghatározásához szükségesek. Még a tér hatalmas, hideg és sötét óriásaival és a csillagködök nagy tömegű felhőivel is számolniuk kell; mindezen anyagi dolgoknak is szerepük van az energia-átalakítás gyakorlati nehézségeiben.

41:2.8 (457.7) Az evolúciós lakott világok erőter-energia felügyelete a Fizikai Főszabályozók felelőssége, azonban e lények nem tartoznak felelősséggel az Urantia minden energiazavaráért. Számos oka lehet az ilyen zavaroknak, melyek némelyike a fizikai felügyelők területén és felügyeletén kívül esik. Az Urantia hatalmas energiák vonalában helyezkedik el, egy kis bolygó a hatalmas tömegek körében, és a helyi szabályozók néha óriási számban avatkoznak be, hogy egyensúlyba hozzák ezen energiavonalakat. Tevékenységüket a Satania fizikai körei vonatkozásában igen jól végzik, azonban a bolygónak az erőteljes Norlatiadek-áramoktól való elszigetelése már gondot jelent nekik.

3. Csillagtársaink

41:3.1 (458.1) A Sataniában kétezernél is több ragyogó nap ontja fényét és energiáját, és a ti napotok egy átlagosan ragyogó égitest. A tiétekéhez legközelebb eső harminc nap között csupán három fényesebb van. A világegyetemi erőter-irányítók váltják ki azon elkülönült energiaáramokat, melyek az egyes csillagok és azok naprendszerei között működnek. E napkemencék a tér sötét óriásaival együtt állomásokként szolgálnak az erőter-központok és a fizikai szabályozók számára ahhoz, hogy az anyagi teremtsrészek energiaköreit hatékonyan összpontosíthassák és irányíthassák.

41:3.2 (458.2) A Nebadon napjai nem különböznek a többi világegyeteméitől. Az összes nap, sötét sziget, bolygó és hold, beleértve még a meteorokat is, meglehetősen azonos. E napok átlagos átmérője mintegy egymillió-hatszázezer kilométer, s a ti napotoké ennél valamivel kevesebb. A világegyetem legnagyobb csillaga, az Antaresz csillagfelhő négyszázötvenszer nagyobb átmérőjű a ti napotokénál, a tömege pedig hatvanmilliószoros. De van elég tér mindeme hatalmas napoknak. Hozzávetőlegesen annyi mozgásterük van a térben, mint amennyi tizenkét narancsnak lenne, ha az Urantia belsejében keringenének, amennyiben a bolygó üreges volna.

41:3.3 (458.3) Amikor a csillagközi anyakerék kidobja magából a túl nagy napokat, azok hamarosan szétesnek és kettős csillagokat formálnak. Minden nap eredetileg gázállapotú, bár később átmenetileg léteznek félig folyadékállapotban is. Amikor a napotok elérte a folyékonygáz-nyomáshoz tartozó, szinte folyékony állapotot, akkor még nem volt elég nagy ahhoz, hogy

az egyenlítője mentén széthasadjon, mely folyamat a kettős csillag kialakulásának egyik fajtája.

41:3.4 (458.4) Ha ezen izzó szférák a napotok méretének kevesebb mint a tizedét eléri, gyors összehúzódáson, sűrűsödésen és hűlésen mennek keresztül. Ha pedig harmincszorosan meghaladják a napotok méretét — vagyis inkább a tényleges anyagtartalom összmennyiségének harmincszorosát — a napok hamar két külön égitestre esnek szét, és vagy új rendszerek középpontjai lesznek vagy megmaradnak egymás gravitációs vonzáskörében és egy közös középpont körül keringenek a kettős csillagok egyik fajtájaként.

41:3.5 (458.5) A legutóbbi nagy mindenségrendi kitörés az Orvontonban a rendkívüli kettőscsillag-robbanás volt, melynek fénye Kr.u. 1572-ben érte el az Urantiát. Ez az izzás oly heves volt, hogy a robbanást még fényes nappal is lehetett látni szabad szemmel.

41:3.6 (458.6) Nem minden csillag szilárd, de az idősebbek között sok ilyen van. A vöröses, gyengén világító csillagok némelyike a hatalmas tömegük középpontjában olyan sűrűséget mutat, melyet úgy lehetne jellemezni, hogy az ilyen csillagból származó minden köbcentiméter, ha az Urantián lenne, mintegy 170 kilogrammot nyomna. Az óriási nyomás a hő és a keringő energia csökkenésével együtt azt eredményezte, hogy az alapvető anyagi egységek pályái mind közelebb és közelebb kerültek, míg végül már nagyon közel jutottak az elektron-összesűrűsödés állapotához. E hűlési és összehúzóási folyamat egészen az ultimaton sűrűsödés robbanási határpontjáig folytatódhat.

41:3.7 (459.1) Az óriásnapok többsége viszonylag fiatal; a törpecsillagok többsége pedig idős, de azért nem mindegyikük. Az összeütközést szenvedett törpék lehetnek igen fiatalok és erős fehér fénnel izzók, melyek a fiatalkori ragyogásuk időszakában sohasem mentek át a kezdeti vörös szakaszon. De a nagyon fiatal és a nagyon öreg napok rendszerint vörösesen izzanak. A sárgás árnyalat szelídebb fiatalkort vagy közelgő időskort jelez, azonban a ragyogó fehér fény robusztus és hosszantartó felnőttkori létet mutat.

41:3.8 (459.2) Bár a fiatal napok nem mind mennek át lüktető életszakaszon, legalábbis láthatóan nem, mégis, amikor kitekintetek a térbe, megfigyelhettek számos olyan fiatalabb csillagot, melyek hatalmas lélegzetének kettő és hét nap közötti időre van szüksége egy teljes körhöz. A napotok még mindig hordozza a fiatalkori, óriási mértékű felduzzadásának ma már egyre kevesebb jelentőséggel bíró következményeit, de a visszatérő időköz a korábbi három és fél napos lüktetésről a jelenlegi tizenegy és fél éves napfolttevékenységi szakaszokra hosszabbodott.

41:3.9 (459.3) A csillagváltozatoknak sokféle eredete lehet. Némely kettőscsillag esetében a két égitest ütemes haladásakor a gyorsan változó távolságok miatt kialakuló árapályerők szintén visszatérő időközű fényingadozásokat okoznak bennük. E gravitációs változások rendszeres és ismétlődő fellobbanásokat váltanak ki, mint ahogy a meteorokat befogó felgyülemlett energia-anyagú égitestfelszínen is ilyenkor egy viszonylag hirtelen villanás következik be, mely fényesség azután gyorsan az adott nap szokványos szintjére esik vissza. A nap néha meteorrajt fog be a csökkent gravitációs ellenállás egyik

vonalaiban, alkalmanként pedig ütközések okoznak fellobbanásokat a csillagon, azonban az ilyen jelenségek többsége teljes mértékben belső ingadozásokból ered.

41:3.10 (459.4) A változócsillagok egyik csoportjában a fénylűktetés üteme közvetlenül a fényességtől függ, és e tény ismeretét a csillagászok arra használják, hogy e napokat világegyetemi világítótornyoknak vagy pontos mérési pontoknak tekintsék a távoli csillaghalmazok alaposabb feltérképezéséhez. Ezzel az eljárással sokkal pontosabban mérhetők a csillagászati távolságok több mint egymillió fényévig. A térmérés jobb módszerei és a műszakilag fejlettebb távcsövek egykor majd még teljesebb képet adnak az Orvonton felsőbb-világegyetem tíz egységéről; e hatalmas és meglehetősen egybevágó csillaghalmazok közül legalább nyolcat fel fogtok ismerni.

4. Napsűrűség

41:4.1 (459.5) A napotok tömege valamennyivel meghaladja azt, amennyire a fizikusaitok becsülik, akik szerint a naptömeg tonnában körülbelül ezernyolcszáz kvadrillió ($1,8 \times 10^{27}$). Jelenleg félúton van a legsűrűbb és a leghígabb csillagok között, mert sűrűsége a vízének mintegy a másfélszerese. De a napotok nem folyékony és nem is szilárd — hanem gázállapotú — és ez attól függetlenül igaz, hogy milyen nehéz megérteni azt, hogy a gázállapotú anyag miként képes elérni ezt és a még ennél is nagyobb sűrűséget.

41:4.2 (459.6) A gáz, a folyékony és a szilárd állapotok az atomi-molekuláris viszonyok függvényei, de a sűrűség a tér és a tömeg viszonyával van összefüggésben. A sűrűség a térben lévő tömeg mennyiségétől közvetlenül függ és fordított

arányban áll a tömegben lévő tér mennyiségével, azzal a térrel, mely az anyag központi magjai és azon részecskék között van, melyek e középpontok körül keringenek, továbbá amely tér ezen anyagi részecskékben van.

41:4.3 (459.7) A kihűlő csillagok egyszerre lehetnek fizikailag gázállapotúak és iszonyúan nagy sűrűségűek. Ti még nem ismeritek a csillagok folyékonygázait, de ezen és más szokatlan anyagformák megmagyarázzák, hogy akár a nemszilárd napok is miként képesek a vassal azonos sűrűséget elérni — nagyjából olyat, mint az Urantia — és ugyanakkor magas hőmérsékletű gázállapotban lenni és napként tovább működni. E sűrű folyékonygázokban az atomok kivételesen kicsik; kevés elektront tartalmaznak. E napok a szabad ultimaton energiataartalékaikat is nagyjából elveszítették.

41:4.4 (460.1) A hozzátok közeli napok közül az egyik, mely a tiétekével nagyjából megegyező tömeggel kezdte a létét, mostanra már csaknem olyan méretűre zsugorodott, mint az Urantia, a napotokénál negyvenezereszer sűrűbb lett. E forró-hideg gáz-szilárd égitest tömege köbcentiméterenként mintegy 55 kilogramm. Ez a nap gyenge vörös izzásban még mindig világít, mely nem más, mint a fény haldokló fejedelmének öregkori pislákolása.

41:4.5 (460.2) A napok többsége azonban nem ilyen sűrű. Az egyik közeli szomszédotok sűrűsége pontosan megegyezik a ti légkörötök tengerszinten mért sűrűségével. Ha e nap belsejében lennétek, akkor nem volnátok képesek érzékelni semmit sem. És ha a hőmérsékleti viszonyok lehetővé tennék, s mindazon napok többségébe behatolhatnátok, melyek az éjszakai égen tündökölnek, akkor sem találnátok bennük több

anyagot, mint amennyi a földi nappali szobáitok légterében van.

^{41:4.6 (460.3)} A Veluntia nagy tömegű napjának, mely az Orvonton egyik legnagyobb napja, a sűrűsége is csupán ezrede az Urantia légkörének. Ha felépítésében a légkörötkhöz hasonló volna és nem lenne olyan magas hőmérsékletű, akkor a légüresség olyan mértékű lenne, hogy az emberi lények rövid idő alatt megfulladnának, amennyiben benne vagy a felszínén tartózkodnának.

^{41:4.7 (460.4)} Egy másik orvontoni óriás felszíni hőmérséklete jelenleg alig valamivel van alatta az ezerhatszáz foknak. Átmérője meghaladja a négyszáznyolcvan-millió kilométert — mely tér elég nagy lenne ahhoz, hogy helyet adjon a napotoknak és még a föld jelenlegi pályájának is. E hatalmas mérete ellenére, mely negyvenmilliónál is többször haladja meg a napotokét, a tömege mindössze körülbelül harmincszorosa. E hatalmas napok mozgási határterülete olyan kiterjedt, hogy azok csaknem összeérnek.

5. Napsugárzás

^{41:5.1 (460.5)} Hogy a tér napjai nem nagyon sűrűk, azt a megszökő fényenergiák állandó áramai is igazolják. A túl nagy sűrűség az átlátszatlanság révén visszatartja a fényt addig, amíg a fényenergia nyomása el nem éri a robbanási pontot. A nap belsejében hatalmas fény- vagy gáznyomás van, mely olyan energiaáram kilövellést okozza, amely milliószor milliónyi kilométerekre behatol a térbe, hogy ott energiával, fénnel és hővel árassza el a távoli bolygókat. Az urantiai sűrűségű felszínből öt méternyi már ténylegesen is megakadályozza az

összes röntgensugárzás és minden fényenergia kilépését a napból mindaddig, amíg a felgyülemelő energiák növekvő belső nyomása eredményeként egy hatalmas, kifelé irányuló robbanás formájában az atomi bomlás le nem győzi a gravitációt.

41:5.2 (460.6) A kilökődő gázok jelenlétében a fény igen robbanásképes, amikor nagy hőmérsékleten fényáthatlan védőfalak közé van szorítva. A fény valóságos. Ha a napfény értékét is úgy mérnénk, ahogy a világotokon a különböző energiafajták értékét is méritek, akkor egy kilogramm napfény gazdasági értéke kétmillió dollár lenne.

41:5.3 (460.7) A napotok belseje egy óriási röntgensugár-fejlesztő. A napokat belülről ezen óriási sugárzások folyamatosan bombázzák.

41:5.4 (460.8) A röntgensugárzás által gerjesztett elektronnak több mint félmillió évébe kerül, hogy utat törjön egy átlagos nap közepétől a napfelszínig, ahonnan végre elindulhat a térbeli kalandjára, ahol is talán egy lakott bolygót fog melegíteni, vagy befogja egy meteor, vagy közreműködik egy atom megszületésében, vagy magához vonzza a tér valamely nagy tömegű sötét szigete, vagy a térbeli repülőútját a saját szülőnapjához hasonló nap felszínébe való utolsó becsapódással fejezi be.

41:5.5 (461.1) A nap belsejének röntgensugárzása elegendő energiával tölti fel a felhevült és gerjesztett elektronokat ahhoz, hogy általa keresztülhatoljanak a téren, a közbenső anyag ellenálló hatásainak sokaságán, a széttartó gravitációs vonzások ellenében, s eljussanak a messzi csillagrendszerek

távoli szféráira is. A nap gravitációs szorításából való kiszabaduláshoz szükséges sebességhez tartozó nagy energia elegendő ahhoz is, hogy a napsugár változatlan sebességgel haladjon tovább mindaddig, amíg jelentősebb mennyiségű anyaggal nem találkozik; ekkor gyorsan hővé alakul egyéb energiák felszabadulása mellett.

41:5.6 (461.2) Az energia fényként vagy más formában a téren keresztüli útja során egyenesen halad. Az anyagi létezés tényleges részecskéi a téren puskalövés módjára haladnak keresztül. Egyenes vonalú vagy pályájú folytonos mozgást végeznek, kivéve, ha felsőbb térerők hatása alá kerülnek, valamint attól is eltekintve, hogy mindig engedelmeskednek az anyagi tömeggel eredendően együtt járó egyenes irányú gravitációs vonzásnak, továbbá a Paradicsom Szigete körön visszatérő gravitációs jelenlétének.

41:5.7 (461.3) Úgy tűnhet, hogy a napenergia hullámokban halad, azonban ez csak az egymás mellett létező és ugyanakkor különböző hatások eredménye. A szervezett energia valamely adott formája nem hullámokban terjed, hanem egyenes vonalban. Az erő-energia valamely második vagy harmadik formájának jelenléte a megfigyelt áramot arra készítheti, hogy úgy tűnjön, mintha hullámformában haladna, pontosan úgy, mint amikor a sűrű felhőszakadást erős szél kíséri és így néha úgy tűnik, mintha a víz rétegekben zúdulna vagy hullámokban esne le. Az esőcseppek folytonos pályájú, egyenes vonalban hullanak, azonban a szél hatása olyan, hogy mindennek látszatra vízrétegszerű és esőcsepphullámzás-szerű megjelenést kölcsönöz.

41:5.8 (461.4) Bizonyos, a helyi világegyetemek téregységeiben jelenlévő, másodrendű és egyéb, még fel nem fedezett energiák hatása olyan, hogy a napok fénysugárzása látszólag bizonyos hullámjelenségeket okoz, és mintha meghatározott hosszúságú és tömegű, végtelenül kicsi adagokra bomlana. Gyakorlati szempontból pontosan ez történik. Addig aligha reménykedhettek abban, hogy jobban megértitek a fény viselkedését, amíg világosabb képet nem alkottok a Nebadon téregységeiben működő különféle térerők és napenergiák egymásra hatásáról és viszonyáról. A jelenlegi zavarotok abból is ered, hogy nem teljesen értitek ezt a kérdéskört, melynek részét képezik a világmindenség személyes és nem-személyes szabályozásában szerepet játszó, kölcsönösen összefüggő tevékenységek — az Együttes Cselekvő és a Korlátlan Abszolút jelenléte, működése és összehangolódása.

6. Kalcium — a tér vándora

41:6.1 (461.5) A színeképi jelenségek elemzésekor szem előtt kell tartani, hogy a tér nem üres; hogy a fényt a térbeli útja során néha kismértékben módosítják a teljes szervezett térben keringő különféle energia- és anyagformák. A napotok színeképében ismeretlen anyagra utaló vonalak némelyike olyan, jól ismert elemek módosulatainak tulajdonítható, melyek töredezett formában lebegnek a térben, ezek a napok elemi csatáiban lefolyt vad összeadások atomi sérültjei. A térben mindenütt megtalálhatók e vándorló roncsok, különösen a nátrium és a kalcium maradványai.

41:6.2 (461.6) A kalcium valójában az anyaggal átjárt tér fő eleme szerte az Orvontonban. Az egész felsőbb-világegyetemünk tele van szórva porított kővel. A kő ténylegesen is a tér bolygóinak

és szféráinak alapvető építőanyaga. A mindenségrendi felhő, a nagy tértakaró nagyjából a kalcium módosított atomjaiból áll. A kőatom az egyik leggyakoribb és legtartósabb elem. Nemcsak hogy bírja a nap ionizáló sugárzását — a hasítást — hanem képes megtartani társult azonosságát még azután is, hogy a pusztító röntgensugarak szétbombázták és a magas naphőmérséklet összezúzta. A kalcium az összes általános anyagformán túltevő egyedi jelleget és hosszú élettartamot mutat.

41:6.3 (462.1) Amint azt a fizikusaitok gyanították, a napból származó kalcium sérült maradványai szó szerint a fénysugarakon utaznak különböző távolságokra, és ez igen nagymértékben megkönnyíti a térben való általános elterjedésüket. A nátrium atom bizonyos módosítások mellett szintén képes fény- és energiamozgásra. A kalcium remeklése annál is inkább figyelemre méltó, mert ezen elem csaknem kétszer akkora tömegű, mint a nátrium. A tér helyi részeinek a kalciummal való átjárt volta annak a ténynek tulajdonítható, hogy a kalcium megszökik a nap fotoszférájából azáltal, hogy módosult formában meglovagolja a kifelé tartó napsugarakat. A nap összes eleme közül a kalcium, annak viszonylag nagy halmazattömege — mely húsz keringő elektront tartalmaz — mellett is a legsikeresebben képes megszökni a nap belsejéből a tér területei felé. Ez megmagyarázza, hogy miért van a napon kalciumréteg, egy gázszerű kőfelszín kilencezerhatszáz kilométer vastagságban; és ez annak ellenére van így, hogy tizenkilenc könnyebb és természetesen számos nehezebb elem is található e réteg alatt.

41:6.4 (462.2) A nap hőmérsékletein a kalcium tevékeny és változékony elem. A kőatomnak két mozgékony és lazán kapcsolódó elektronja van a két külső elektronkörön, melyek igen közel esnek egymáshoz. Az atomi küzdelem korai szakaszában az atom elveszti a külső elektronját; ezt követően mesterien ügyeskedve helyezgeti a tizenkilencedik elektront az elektronkeringés tizenkilencedik és a huszadik köre között ide-oda. Azáltal, hogy másodpercenként huszonötezernél is többször lökdösi ide-oda a tizenkilencedik elektront annak saját pályája és az elvesztett társának pályája között, a sérült kőatom képes részlegesen dacolni a gravitációval és így sikeresen meglovagolni a kilépő fény- és energiaáramokat, a napsugarakat, s elindulni a szabadság és a kaland felé. E kalcium atom az előremozgató, váltakozó lökések révén halad kifelé, megragadva és elengedve a napsugarat másodpercenként mintegy huszonötezerszer. Ezért a kő a tér világainak főeleme. A kalcium a legnagyobb szakértője a napbörtönből való szökésnek.

41:6.5 (462.3) Ezen egyensúlyozó-művész kalcium elektronnak a mozgékonyosságát jelzi az a tény is, hogy amikor a nagy hőmérsékletű röntgensugárzás naperői egy magasabb keringési körbe taszítják, akkor a másodpercnek a mintegy egy milliomod részéig marad azon a pályán; de még mielőtt az atommag villamos-gravitációs erőtere visszahúzná a régi pályájára, az elektron képes egymilliószor megfordulni az atomi központ körül.

41:6.6 (462.4) A napotok a kalciumtartalmának hatalmas részétől vált meg, s ezen óriási mennyiséget a naprendszer kialakulásakor végbement sokszoros kitörései idején veszítette

el. A napból származó kalciumnak egy jelentős része jelenleg a nap külső héjában található.

^{41:6.7 (462.5)} Emlékezzetek arra, hogy a színeképelemzések csak a napfelszín összetételét mutatják. Például: A nap színeképeiben sok vasvonal található, holott a vas nem főeleme a napnak. E jelenséget csaknem teljesen a napfelszín jelenlegi hőmérséklete okozza, mely egy kicsivel kevesebb 3300 foknál, s amely igen kedvező a vas színeképének megjelenéséhez.

7. A napenergia forrásai

^{41:7.1 (463.1)} Sok nap belső hőmérséklete, még a ti napotké is, sokkal magasabb, mint azt általában gondoljátok. Egy nap belsejében gyakorlatilag nem létezik teljes atom; mindet többé-kevésbé szétroncsolta az erős röntgensugár-bombázás, mely az ilyen nagy hőmérsékletek velejárója. Függetlenül attól, hogy milyen anyagi elemek jelenhetnek meg egy nap külső rétegeiben, a belsejében lévők mind nagyon hasonlónak válnak a pusztító röntgensugarak bomlasztó hatása révén. A röntgensugárzás az atomi létezés nagy egységesítője.

^{41:7.2 (463.2)} A napotok felszíni hőmérséklete majdnem 3300 fok, de gyorsan növekszik, amint a belseje felé haladunk, míg a középső részein eléri a hihetetlen, körülbelül 19.400.000 fok körüli értéket. (Mindeme hőmérsékletadatok a ti Celsius fokbeosztásokon értendők.)

^{41:7.3 (463.3)} Mindezek a jelenségek hatalmas energiafelhasználást jeleznek, és a napenergia forrásai, a fontosságuk sorrendjében említve, a következők:

41:7.4 (463.4) 1. Az atomok és később az elektronok megsemmisülése.

41:7.5 (463.5) 2. Az elemek átalakulása, beleértve az így felszabadult energiák radioaktív csoportját is.

41:7.6 (463.6) 3. Bizonyos térenergiák felhalmozódása és átadódása.

41:7.7 (463.7) 4. Téranyagok és meteorok, melyek szüntelenül az izzó napokba zuhannak.

41:7.8 (463.8) 5. A nap összehúzódása; a nap hülése és az ezt követő összehúzódása néha több energiát és hőt eredményez, mint a téranyag által termelt hőmennyiség.

41:7.9 (463.9) 6. Magas hőmérsékleten a gravitációs hatás bizonyos keringő erőteret sugárzó energiává alakít.

41:7.10 (463.10) 7. Újból befogott fény és egyéb anyag, melyeket a nap magába visszahúzott, miután azok kiléptek belőle, valamint ide tartoznak az ezekkel együtt befogott, a napon kívülről származó egyéb energiák is.

41:7.11 (463.11) Létezik a forró (néha több millió fokok) gázoknak egyfajta szabályozó takarója, mely beburkolja a napokat, és amely kiegyensúlyozza a hőveszteséget és más módon is akadályozza a hőtéljesítmény veszélyes ingadozásait. A nap tevékeny élettartama alatt a 19.400.000 fokok belső hőmérséklet nagyjából végig megmarad, függetlenül a külső hőmérséklet folyamatos esésétől.

41:7.12 (463.12) Tekinthetitek a 19.400.000 fokok hőt a meghatározott gravitációs nyomásokkal együtt úgy, mint a villamos

forráspontot. Ilyen nyomás alatt és ilyen hőmérsékleten minden atom felbomlik és szétesik elektronjaira és egyéb kezdeti összetevőire; még az elektronok és az ultimatonok egyéb társulásai is felbomolhatnak, azonban az ultimatonok szétbontására a napok nem képesek.

41:7.13 (463.13) E naphőmérsékletek az ultimatonokat és az elektronokat óriási sebességre gyorsítják fel, az utóbbiak esetében legalábbis annyira, hogy az ilyen körülmények közötti folyamatos fennmaradásuk biztosított legyen. Megérthetitek mit jelent a magas hőmérséklet az ultimaton- és elektronműködés felgyorsítása szempontjából, ha időt szakítotok annak átgondolására, hogy egy csepp közönséges víz több mint egy milliárd-billió atomot tartalmaz. Ez megfelel a több mint száz lóerő által két év alatt folyamatosan kifejtett teljesítmény energiamennyiségének. A naprendszeri nap által másodpercenként leadott összes hő tehát elegendő lenne az Urantia összes világtengere vizének mindössze egyetlen másodperc alatti felforralásához.

41:7.14 (464.1) Kizárólag azok a napok képesek örökké ragyogni, amelyek a világegyetemi energia főáramainak közvetlen csatornáiban működnek. Az ilyen napkemencék meghatározatlan ideig világítanak, mert képesek pótolni az elvesztett anyagmennyiséget a térenergia és hasonló keringő energia felvételével. De az ilyen főcsatornáktól távol eső napok sorsa az energia elvesztése — a fokozatos kihűlés és végül a kiégés.

41:7.15 (464.2) Az ilyen halott és haldokló napok megfiatalodhatnak összeütközések hatására vagy újratöltődhetnek a tér bizonyos, nemfénylő energiaszigetei révén vagy a közeli kisebb napok,

naprendszer gravitációs kifosztásán keresztül. A halott napok többsége ilyen és más evolúciós módokon kel új életre. Amelyek nem töltődnek így fel, azoknak az a sorsa, hogy tömegrobbanás által szétessenek, amikor a gravitációs sűrűsödés eléri az energianyomás ultimaton sűrűsödésének határértékét. Az így eltűnő napokból az energia legritkább formája válik, mely kiválóan alkalmas az egyéb, kedvezőbb helyzetű napok energiával való ellátására.

8. Napenergia-kölcsönhatások

41:8.1 (464.3) A térenergia csatornáiban elhelyezkedő napokban a napenergiát különféle összetett mag-kölcsönhatási láncok szabadítják fel, melyek közül a legáltalánosabb a hidrogén-szén-hélium kölcsönhatás. Ebben az átalakulásban a szén energiai folyamatszabályozóként működik, ugyanis a hidrogénnek a héliummá alakulási folyamata ténylegesen semmilyen változást nem okoz a szénben. A magas hőmérséklet melletti bizonyos körülmények között a hidrogén behatol a szénatomok magjaiba. Lévé, hogy a szén négynél több ilyen protont nem képes befogadni, ezért amikor e behatolási állapot beállt, megindul a protonok kilökődése, mégpedig az újabbak érkezésével egy ütemben. E kölcsönhatásban a bejövő hidrogén részecskék hélium atomként lépnek ki.

41:8.2 (464.4) A hidrogéntartalom csökkenése növeli a nap fényességét. A kiegészi végre rendelt napokban a fényesség legnagyobb értékét a hidrogén kimerülésének pontja határozza meg. E pont elérését követően a ragyogást már a kialakuló gravitációs összehúzódás tartja fenn. Végül az ilyen csillag úgynevezett fehér törpévé, nagyon sűrű szférává válik.

^{41:8.3 (464.5)} A nagy napokban — a kisebb forgási csillagködökben — a hidrogén kimerülésével és a gravitációs összehúzóadás beálltával, ha a naptest nem elég átlátszatlan ahhoz, hogy a külső gázmezőt fenntartó belső nyomást megtartsa, akkor hirtelen összeomlás következik be. A gravitációs-villamos változások villamos potenciállal nem rendelkező, kis részecskék hatalmas mennyiségeit eredményezik, és e részecskék könnyen megszöknek a napbelsőből, s így néhány nap alatt előidézik a hatalmas nap összeomlását. Ilyen „szökevény részecskék” kilépése vezetett az Andromeda csillagköd óriási novájának összeomlásához mintegy ötven évvel ezelőtt. E hatalmas csillagtest urantiai időben mérve negyven perc alatt omlott össze.

^{41:8.4 (464.6)} Az ilyen hatalmas anyagkilökődés rendszerint a megmaradt és kihűlő nap környezetében tovább él úgy, mint csillagközi gázok kiterjedt felhőzete. Mindez megmagyarázza a szabálytalan csillagködök számos fajtájának eredetét, mint amilyen a Rák csillagköd is, mely körülbelül kilencszáz évvel ezelőtt keletkezett, és amely még mindig hordozza az anyaszféra nyomait abban a magányos csillagban, mely e szabálytalan csillagköd-tömeg közepének szomszédságában található.

9. A nap egyensúlyi állapotának biztonsága

^{41:9.1 (465.1)} A nagyobb napok olyan gravitációs ellenőrzés alatt tartják elektronjaikat, hogy a fény csak a röntgensugarak segítségével tud megszökni. E segítő sugarak az egész térbe behatolnak és az energia alapvető ultimatonni társulásainak fenntartására összpontosítanak. A nap kezdeti korszakaiban a legmagasabb hőmérséklet — a 19.400.000 fok feletti

hőmérséklet — elérését követő nagy energiaveszteség nem annyira a fényszökésből, mint inkább az ultimaton szivárgásból ered. Ezen ultimatón-energiák kiszöknek a térbe, hogy ott a nap ifjúkorának valóságos energia-lökéshullámaként bekapcsolódjanak az elektron-társulás és energia-anyagiasulás kalandjába.

41:9.2 (465.2) Az atomokra és az elektronokra hat a gravitáció. Az ultimatónokra nem hat a helyi gravitáció, az anyagi vonzás kölcsönhatása, azonban teljes mértékben engedelmeskednek az abszolút vagy paradicsomi gravitációnak, a világegyetemek mindensége egyetemes és örökkévaló köre fejlődési irányvonalának, ütemének. Az ultimaton energiája nem engedelmeskedik a közeli vagy a távoli anyagtömegek egyenes irányú vagy közvetlen gravitációs vonzásának, viszont mindig pontosan tartja a kiterjedt teremtrész nagy, elliptikus zárt görbéjének köre által meghatározott ütemet.

41:9.3 (465.3) A ti napközpontok évente mintegy százmilliárd tonna tényleges anyagot sugároz ki, míg az óriásnapok a növekedésük első korszakában, az első egymilliárd év alatt elképesztő arányban veszítenek anyagukból. A nap élete akkor jut biztos egyensúlyi állapotba, miután elérte a belső hőmérsékleti csúcsot és az atomi szint alatti energiák kibocsátása megindult. Éppen e határállapotban szokott beindulni a nagyobb napok sorozatos lüktetése.

41:9.4 (465.4) A napállandóság teljes mértékben a gravitáció és a hő közötti küzdelem egyensúlyától függ — amikor a hatalmas nyomásokat ellensúlyozzák az elképzelhetetlenül magas hőmérsékletek. A napok belső gáz-rugalmissága tartja fenn a különféle anyagokból álló fedőrétegeket, és amikor a

hőegyensúly kialakul, a külső anyagok súlya pontosan megegyezik az alsó és felső gázok hőmérsékleti nyomásával. A fiatal csillagok közül sokban a folytatódó gravitációs összehúzódás a belső hőmérséklet folyamatos emelkedéséhez vezet, és a belső hő növekedésével a folyékonygáz-szelek belső röntgensugár-nyomása oly mértékben megnő, hogy a központhagyó mozgás közrehatásával a nap elkezdi a külső rétegeit kiszórni a térbe, helyreállítva így a gravitáció és a hő közötti egyensúlyt.

^{41:9.5 (465.5)} A napotok már régen elérte a tágulási és összehúzódási szakasza közötti egyensúlyi állapotot, azon zavarok közötti egyensúlyt, mely a fiatalabb csillagok közül sok esetében a hatalmas lüktetések kiváltják. A napotok éppen túllép a hatmilliárdodik évén. Jelenleg a legtakarékosabb időszakán megy keresztül. A mostani hatékonysággal fog sugározni még több mint huszonötmilliárd évig. Valószínűleg ennél kisebb hatékonyságot fog mutatni a fiatalkori és az állandósult működési korszakai együttes hosszúságának megfelelő időtartamú hanyatlási létszakaszában.

10. A lakott világok eredete

^{41:10.1 (465.6)} A változócsillagok némelyike a legnagyobb mértékű lüktetés állapotában, vagy annak közelében, alárendelt naprendszerek létrehozásán munkálkodik, melyek közül sok végül igen hasonló lesz a napotokhoz és a körülötte keringő bolygókhoz. A napotok akkor volt az ilyen óriási lüktetések állapotában, amikor a hatalmas tömegű Angona csillagrendszer oda-vissza mozgása során megközelítette, és a nap a külső felszínéből valódi anyagáramokat — folytonos anyaglemezeket — kezdett el kiszórni. Ez a legnagyobb

mértékű megközelítésig egyre hevesebben zajlott, míg végül a nap elérkezett az összetartó erejének határaihoz és egy hatalmas anyagkitüremkedést, a naprendszer elődjét, adott ki magából. Hasonló körülmények között a vonzóhatást gyakorló test legközelebbi helyzete néha egész bolygók leválását okozza, melyek a napnak akár a negyedét, harmadát is kitehetik. E nagyobb kitüremkedések különös, felhő övezte világfajtákat formálnak, a Jupiterre és a Szaturnuszra nagyon hasonlító szférákat.

41:10.2 (466.1) A naprendszerek többsége azonban a tiétekétől teljesen eltérő eredettel rendelkezik, és ez még azok esetében is igaz, melyeket gravitációs árapály eljárás hozott létre. De függetlenül a világkeletkezés módjától, mindig a gravitáció hozza létre a teremtés naprendszer-fajtáját; vagyis egy központi napot vagy egy sötét szigetet bolygókkal, holdakkal, kis-segéd-szférákkal és meteorokkal.

41:10.3 (466.2) Az egyes világok fizikai sajátságait nagymértékben a származási módjuk, a csillagászati helyzetük és a fizikai környezetük határozza meg. Meghatározó tényező továbbá a kor, a méret, a forgási ütem, valamint a térbeli haladási sebesség. A gáz-tömörülésből származó és a szilárd anyagból összeállt világokra egyaránt jellemző a hegyek, valamint az életük korai szakaszaiban, amikor nem túl kicsik, a víz és a levegő jelenléte is. Az olvadék-lehasadásból és az ütközésből létrejött világokon néha nincsenek kiterjedt hegyes területek.

41:10.4 (466.3) Mindezen új világok első időszakaiban gyakoriak a földrengések, és mindegyikre jellemzők a nagy fizikai zavarok; különösen igaz ez a gáz-tömörüléssel szférákra, azokra a világokra, melyek bizonyos egyedi napok korai sűrűsödése és

összehúzódása nyomán visszamaradt óriási csillagköd-gyűrűkből jöttek létre. Az Urantiához hasonló kettős eredetű bolygók kevésbé erőszakos és viharos fiatalkori létpályát futnak be. A világotok így aztán a tűzhányóműködés, a földrengések, az áradások és az iszonyú viharok jellemezte hatalmas zavarok korai szakaszát élte át.

41:10.5 (466.4) Az Urantia viszonylag elszigetelten helyezkedik el a Satania peremén, lévén a naprendszeretek egyetlen másik naprendszer kivételével a legmesszebbre esik a Jerusemtől, míg maga a Satania eggyel beljebb van a legkülső csillagrendszertől a Norlatiadekben, és e csillagvilág jelenleg a Nebadon külső részében halad. Ti valóban a teremtségösszesség legjelentéktelenebbjei voltatok, mígnem Mihály alászállása a tisztelet és a nagy világegyetemi érdeklődés szintjére emelte a bolygókat. Néha az utolsókba lesznek az elsők, míg valóban a legkisebbekből lesznek a legnagyobbak.

41:10.6 (466.5) [Közreadta egy Főangyal, együttműködve a Nebadoni Erőtér-központok Vezetőjével.]

42. írás

Energia — elme és anyag

42:0.1 (467.1) A VILÁGEGYETEM alapja anyagi abban az értelemben, hogy minden létezés az energián alapul, és a tiszta energiát az Egyetemes Atya szabályozza. Az Egyetemes Abszolút létezését és jelenlétét örök emlékként jelző és bizonyító egyetlen dolog éppen az erő, az energia. Ez a paradicsomi Jelenvalóktól jövő hatalmas energiafolyam soha nem gyengült, nem apadt el; a végtelen gondviselés még soha nem szakadt meg.

A világegyetem-energia irányítása mindig összhangban van az Egyetemes Atya saját akaratával és végtelen bölcsességű parancsaival. A megnyilvánult erőter és a körforgásban lévő energia személyes irányítását az Örökkévaló Fiú párhuzamos cselekedetei és döntései mellett a Fiú és az Atya egyesített céljait megvalósító Együttes Cselekvő is módosítja. Ezek az isteni lények személyesen és egyénekként cselekszenek; ezen kívül közel végtelen számú alárendelt személyében és erőterében is működnek, melyek mindegyike másként fejezi ki az örök és isteni célt a világegyetek mindenségében. De az isteni erőter e működési és átmeneti változatai vagy átalakulásai semmiben sem csökkentik annak az állításnak az igazságtartalmát, hogy minden erő-energia a minden dolog középpontjában lévő személyes Isten végső ellenőrzése alatt áll.

1. A paradicsomi erők és energiák

A világegyetem alapja anyagi, az élet lényege azonban szellem. A szellemek Atyja a világegyetek ősapja is; az Eredeti Fiú örökkévaló Atyja egyúttal az eredeti mintának, a Paradicsom Szigetének az örökkévalóság-forrása is.

Az anyag — az energia — (mert azok csak különböző megnyilvánulásai ugyanannak a mindenségrendi valóságnak) világegyetemi jelenséggént eredendően az Egyetemes Atyában rejlik. „Minden őbenne áll fenn.” Úgy tűnhet, hogy az anyag belső tulajdonsága az energia és hogy magában erőtereket tartalmaz, de a mindezen fizikai jelenségekben megmutatkozó energiában részes gravitációs vonalak a Paradicsomból erednek és attól függenek. Az első mérhető energiafajta, az ultimaton középponti forrása a Paradicsom.

42:1.3 (467.5) Létezik egy, az anyagban eredendően meglévő, a világegyetemi térben pedig jelen lévő, az Urantián ismeretlen energiafajta. Amikor e felfedezésre végül sor kerül, a tudósok úgy fogják érezni, hogy megoldották, legalábbis majdnem megoldották az anyag rejtélyét. Ekkorra már egy lépéssel közelebb jutottak a Teremtőhöz; ekkorra az isteni műtudás újabb fokát sajátították el; csak hogy ekkorra semmilyen értelemben nem találták meg Istent, és nem állapították meg a Paradicsom mindenségrendi eljárásától és az Egyetemes Atya készíttetés jelentő céljától független létezését az anyagnak, működését a természeti törvényeknek.

42:1.4 (468.1) A még nagyobb mértékű fejlődést és a további felfedezéseket követően, miután az Urantia a maival össze nem mérhető nagyságú tudásra tett szert, bár esetleg szabályozni tudjátok majd az anyag villamos egységeinek energiaforgásait a fizikai megnyilvánulásaik megváltoztatásáig is — tehát minden ilyen lehetséges haladás ellenére a tudósok sohasem lesznek képesek arra, hogy anyagi atomot teremtsenek vagy energiavillanást hozzanak létre vagy az anyagba valaha is olyasmit vigyenek be, amit életnek hívunk.

42:1.5 (468.2) Az energia létrehozása és az élet adományozása az Egyetemes Atyának és az ő társ-Teremtő személyiségeinek előjoga. Az energia és az élet, a paradicsomi erő egyetemes és egyesített folyama az Istenségekből szakadatlanul áramlik ki az egész térbe. Ez az isteni energia átjárja a teremtesösszességet. Az erő-szervezők indítják be azokat a változtatásokat és hajtják végre azokat a módosításokat a térerőben, melyek következménye az energia; az energiát az erőter-irányítók alakítják át anyaggá; így születnek meg az anyagi világok. Az

élethordozók indítják el azokat a folyamatokat a halott anyagban, melyet életnek, anyagi életnek hívunk. Az anyagi világ és a szellemi világ közötti átmeneti teremtsrészekben a morontia erőter-felügyelők működnek hasonlóképpen. A felsőbb szellem Teremtők az energia isteni formáiban hasonló folyamatokat indítanak be, és innen erednek az értelmes élet felsőbb szellemformái.

42:1.6 (468.3) Az isteni rendre szabott energia a Paradicsomból indul ki. Az energia — a tiszta energia — az isteni szerveződés természetének része; úgy formálták meg, hogy hasonlatos legyen az egybefoglalt három Istenhez, ahogyan ők a világegyetemek mindenségének központjaiban működnek. A teljes erő a Paradicsomba van bekötve, a paradicsomi Jelenvalókból indul ki és oda is tér vissza, és lényegében az okozatlan Ok — az Egyetemes Atya — megnyilvánulása; és az Atya nélkül semmi sem létezne, ami létezik.

42:1.7 (468.4) Az önmagától létező Istenségtől eredő erő önmagában örökké létezik. Az erő-energia sohasem hibásodik meg, elpusztíthatatlan; a Végtelen e megnyilvánulásai korlátlan átalakulás, végtelen változás és örökkévaló átváltozás tárgyává lehetnek; de semmilyen elképzelhető formában vagy mértékben sem szűnhetnek meg vagy szűnnek meg létezni. De az energia, noha a Végtelenből ered, nem végtelenül nyilvánul meg; az éppen megalkotott világmindenségnek külső határai vannak.

42:1.8 (468.5) Az energia örök, de nem végtelen; mindig érzékeny a Végtelenség mindent felölelő vonzására. Az erő és az energia örökké mozgásban marad; lévén, hogy a Paradicsomból indultak, oda is kell visszatérniük, még ha korszakok

sorozatának kell is eltelnie az előírt kör megtételéhez. Ami a paradicsomi Istenségtől ered, annak csakis paradicsomi úti célja vagy istenségi végzete lehet.

42:1.9 (468.6) Mindez igazolja a feltevésünket egy körön visszatérő, némiképp korlátozott, de rendezett és nagykiterjedésű világegyetemek mindenségének létezéséről. Ha nem így lenne, akkor előbb-utóbb valahol energiafogyást észlelnénk. Minden törvény, szervezet, kormányzat és a világegyetem felfedezőinek bizonyítékai — mind egy végtelen Isten létezésére utalnak ugyan, de még csak egy véges világegyetem, a végtelen lét forgásának létezésére, mely jó közelítéssel korlátlan, ám a végtelennel szembeállítva véges.

2. A világegyetem nem-szellemi energiarendszerei(a fizikai energiák)

42:2.1 (469.1) Igen nehéz megfelelő szavakat találni az angol nyelvben a különféle — fizikai, elmei vagy szellemi — erő- és energiaszintek megjelölésére és leírására. E beszámolókbán nem használhatók az általatok elfogadott erő, energia és erőter meghatározások. A nyelv fogyatékoságai miatt e kifejezéseket kénytelenek vagyunk többes értelemben használni. Ebben az írásban például az energia a megnyilvánuló mozgás, hatás és potenciál minden szakaszát és formáját jelöli, míg az erőt a gravitáció előttire, az erőteret pedig a gravitáció utánira, mint energiaszakaszokra alkalmazzuk.

42:2.2 (469.2) Mindazonáltal megkísérlem csökkenteni a fogalomzavart azzal, hogy a mindenségrendi erő, a kilépő energia és a világegyetemi erőter — a fizikai energia — következő osztályozásának elfogadását javasolom:

42:2.3 (469.3) 1. Térpotenciál. Ez a Korlátlan Abszolút megkérdőjelezhetetlen szabad térjelenléte. E fogalom kiterjesztése maga után vonja a Korlátlan Abszolút működési teljességének szerves részét képező világegyetemi erő-tér potenciált, míg e fogalom tartalma magába foglalja a mindenségrendi valóság teljességét — a világegyetemeket — mely a kezdet és vég nélküli, soha nem mozduló, változatlan Paradicsom Szigetéből örökmód áradt ki.

42:2.4 (469.4) A Paradicsom alsó részének sajátos jelenségei valószínűleg három abszolút erőjelenlétet és erőtevékenységet takarnak: a Korlátlan Abszolút forgásponti körzete, magának a Paradicsom Szigetének körzete, és bizonyos nem azonosított kiegyensúlyozó és kiegyenlítő közvetítők vagy rendeltetések beavatkozási körzete. Ezek a hármass-egyközepű körzetek alkotják a mindenségrendi valóság paradicsomi körének középpontját.

42:2.5 (469.5) A térpotenciál a valóság előtt létezik; az a Korlátlan Abszolút területe és csak az Egyetemes Atya személyes hatalmára érzékeny, függetlenül attól, hogy az Elsőrendű Fő-erőszervezők jelenléte láthatólag módosíthatja is.

42:2.6 (469.6) A térpotenciál elnevezése az Uverszán abszoluta.

42:2.7 (469.7) 2. Elsőfajú erő. Ez jelenti az első alapvető változást a térpotenciálban és talán ez a Korlátlan Abszolút egyik alsó-paradicsomi rendeltetése. Tudjuk, hogy az alsó-Paradicsomból kiinduló térjelenlét némiképp módosul a bejövőhöz képest. De függetlenül minden ilyen esetleges kapcsolattól, a térpotenciál közvetlenül észlelhető átalakítása elsőfajú erővé nem más, mint

az élő paradicsomi erő-szervezők feszültségjelenlétének elsőrendű szétválasztó működése.

42:2.8 (469.8) A tétlen és magvában való erő a Meglényegített Elsőrendű Fő-erőszervezők térjelenlétéből származó ellenállás következtében válik tevékennyé és elsőfajúvá. Az erő kilép a Korlátlan Abszolút kizárólagos területéből a sokszoros válaszok — a Cselekvő Isten keltette bizonyos eredeti mozgásokra, majd az Egyetemes Abszolúttól kisugárzó, bizonyos kiegyenlítő mozgásokra adott válaszok — birodalmaiba. Az elsőfajú erő láthatóan az abszolútság mértékének megfelelően válaszol a tapasztalás-meghaladó okozati folyamatokra.

42:2.9 (469.9) Az elsőfajú erő alatt néha tiszta energiát értenek; az Uverszán úgy nevezzük, hogy szegregáta.

42:2.10 (470.1) 3. Kilépő energiák. Az elsőrendű erőszervezők tétlen jelenléte elégséges a téspotenciál elsőfajú erővé alakításához, és ugyanezen erő-szervezők ezen a beindított téren kezdik meg első és tevékeny műveleteiket. Az elsőfajú erő rendeltetése, hogy két különböző átalakulási szakaszon menjen át az energia kisugárzás birodalmaiban, mielőtt világegyetemi erőterként megjelenik. A kilépő energia e két szintje:

42:2.11 (470.2) a) Hatóenergia. Ez erő-irányította, tömeg-mozgatta, nagyfeszültségű és erőteljes megnyilvánulású energia — az elsőrendű erőszervezők tevékenysége révén mozgásba lendült óriási energiarendszerek. Ez az elsőrendű vagy hatóenergia nem egyből válaszol határozottan a Paradicsom gravitációs vonzására, bár valószínűleg összmennyiség jellegű vagy tér-irányultsági választ ad a Paradicsom alsó részéből eredő

abszolút hatások együttes csoportjára. Amint az energia a Paradicsom körön visszatérő és abszolút-gravitációs vonzásának szintjét eléri, az elsőrendű erőszervezők átadják a helyet másodrendű társaiknak.

42:2.12 (470.3) b) Gravitációs energia. Az ekkor megjelenő, a gravitációra érzékeny energia a világegyetemi erőter potenciálját hordozza és belőle válik minden világegyetemi anyag tevékeny őse. Ez a másodrendű vagy gravitációs energia a Tapasztalás-meghaladó Társ-főerőszervezők által kialakított nyomás-jelenlét és feszültség-irányultságok eredménye. A térenergia ezen erőbefolyásolók munkájának következtében a hatóenergia szakaszból gyorsan átmegy a gravitációs szakaszba, s így közvetlenül a paradicsomi (abszolút) gravitáció körön visszatérő hatása alá kerül, miközben a térenergia az egyenes irányú gravitációs vonzásra is mutat bizonyos érzékenységet, mely az energia és az anyag elektron-szerveződési és elektronszerveződés-utáni szakaszaiban nem sokkal ezután megjelenő anyagtömegre sajátosan jellemző. A gravitációs érzékenység megjelenésével a Társ-főerőszervezők kilépnek a tér energiaforgatagáiból, feltéve, hogy a világegyetemi erőter-irányítók ilyen tevékenységi területre kijelölhetők.

42:2.13 (470.4) Meglehetősen bizonytalanok vagyunk az erő kialakulása kezdeti szakaszainak egyértelmű megmagyarázásában, de a Végleges értelmes beavatkozását mindkét kilépő energia megnyilvánulásában észleljük. A hatóenergiát és a gravitációs energiát, amikor együtt kezeljük, ultimáta néven nevezzük az Uverszán.

42:2.14 (470.5) 4. Világegyetemi erőter. A térerő térenergiává és így gravitáció szabályozta energiává alakul. A fizikai energia ekképp eljutott arra a pontra, hogy az erőter csatornáiba vezettessen és a világegyetemi Teremtők különböző céljaira rendelkezésre bocsáttasson. E munkát a nagy világegyetemben — a szervezett és lakott teremtsz részekben — a fizikai energia sokoldalú irányítói, központjai és szabályozói folytatják. A világegyetemi erőter-irányítók a hét felsőbb-világegyetem jelenlegi energiarendszerét alkotó harminc energiaállapotból huszonegyet többé-kevésbé tökéletes ellenőrzés alatt tartanak. Az erőter-energia-anyag területe a Legfelsőbb tér-idő-felügyelete alatt álló Hétszeres értelmes tevékenységének tartománya.

42:2.15 (470.6) A világegyetemi erőter tartományára az Uverszán úgy utalunk, mint gravita.

42:2.16 (470.7) 5. Havona-energia. E beszámoló gondolatmenete szerint végigkövettük az átalakuló térerő útját a Paradicsom felé, szintről szintre, egészen az idő és tér világegyetemeinek ama szintjéig, ahol az energia-erőter működik. A Paradicsom felé továbbhaladva következik a központi világegyetemre jellemző, előbb-létezett energiaszakasz. Úgy tűnik, hogy az evolúciós körforgás itt visszafordul önmagába; az energia-erőter a térpotenciálhoz vagy az elsőfajú erőhöz egyáltalán nem hasonlító erővé kezd visszaalakulni látszólag. A Havona-energiarendszerek nem kettősek; azok hármas jellegűek. Ez a paradicsomi Háromságért tevékenykedő Együttes Cselekvő öröktől való létezésen alapuló energiaterülete.

42:2.17 (471.1) A Havona ezen energiáit az Uverszán triáta néven ismerik.

42:2.18 (471.2) 6. Transzcendentális energia. Ez az energiarendszer a felsőbb paradicsomi szinten vagy szintből működik, és kizárólag az abszonit népességgel kapcsolatban. Uverszai neve tranoszta.

42:2.19 (471.3) 7. Monota. Az energia közeli rokonságban van az isteniséggel, amikor az paradicsomi energia. Azt kell hinnünk, hogy a monota a Paradicsom élő, nem-szellem energiája — az Eredeti Fiú élő, szellem energiájának örök kiegészítője — így az Egyetemes Atya nem-szellemi energiarendszere.

42:2.20 (471.4) Nem tudunk különbséget tenni a paradicsomi szellem és a paradicsomi monota természete között; minden valószínűség szerint egyformák. A nevük különbözik, de nemigen tudnánk sok részletet elárulni nektek egy olyan valóságról, melynek szellemi vagy nem-szellemi megnyilvánulásai kizárólag a megnevezés alapján különböztethetők meg.

42:2.21 (471.5) Tudjuk, hogy a véges teremtmények az Egyetemes Atya imádatát a Hétszeres Isten és a Gondolatigazítók segédkezése révén élhetik át, de abban kételkedünk, hogy az abszolútát el nem érő akármilyen személyiség, legyenek azok akár erőter-irányítók, képes lenne az Első Nagy Forrás és Központ energia-végtelenségét felfogni. Egy biztos: Ha az erőter-irányítók ismerik is a térerő átalakításának eljárását, nekünk, többieknek akkor sem fogják elárulni a titkot. Véleményem szerint az erőszervezők működését ők sem értik teljesen.

42:2.22 (471.6) Maguk az erőter-irányítók energetikai folyamatszabályozók; azaz jelenlétükkel az energiát bomlásra,

rendeződésre vagy egységbe szerveződésre bírják. Mindebből következik, hogy az energiában eredendően lennie kell valaminek, ami magát az energiát az erőtéri entitások jelenlétében ilyen működésre kényszeríti. A Nebadon melkizedekjei a mindenségrendi erő világegyetemi erőtérré alakulásának jelenségét már régóta az „isteniség hét végtelenségének” egyikeként tartják számon. A helyi világegyetemi felemelkedések e pontján ennél többet nem is tudhattok meg.

^{42:2.23 (471.7)} Figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy nem tudunk mindent a mindenségrendi erő eredetéről, természetéről és átalakulásairól, alaposan ismerjük a kilépő energia összes viselkedési szakaszát attól a pillanattól kezdve, hogy az energia közvetlenül és tökéletesen válaszol a paradicsomi gravitációra — vagyis nagyjából attól kezdve, hogy a felsőbb-világegyetemi erőter-irányítók megkezdik működésüket.

3. Az anyag osztályozása

^{42:3.1 (471.8)} Az anyag, a központi világegyetemet kivéve, mindenhol ugyanolyan. Az anyag fizikai tulajdonságait az határozza meg, hogy az alkotó részecskék milyen keringési sebességgel rendelkeznek, mekkora a keringő alkotórészek száma és mérete, azok milyen távol vannak a magtól vagy mekkora az anyagot kitöltő térrész, valamint függ bizonyos, az Urantián eddig még fel nem fedezett erők jelenlététől is.

^{42:3.2 (471.9)} A különféle napok, bolygók és égitestek körében tíz nagy anyagcsoport létezik:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonium — az anyagi létezés első fizikai egységei, azok az energiarészecskék, melyekből az elektronok felépülnek.

42:3.4 (472.2) 2. Elektron-szint alatti anyag — a napok folyékonygázainak robbanékony és taszító hatású állapota.

42:3.5 (472.3) 3. Elektron-anyag — az anyagelkülönülés elektron-szerveződési szakasza — elektronok, protonok és különféle egyéb részecskék, melyek elektron-csoportokat képeznek.

42:3.6 (472.4) 4. Atomszint alatti anyag — a forró napok belsejében nagy mennyiségben előforduló anyag.

42:3.7 (472.5) 5. Szétesett atomok — a kihűlő napokban és a világűrben fordulnak elő.

42:3.8 (472.6) 6. Ionizált anyag — villamosság, hőhatás vagy röntgensugárzás és oldószerek által a külső (vegyileg hatóképes) elektronhéjuktól megfosztott atomok halmaza.

42:3.9 (472.7) 7. Atomium — az elemi szerveződés vegyi állapota, a molekuláris vagy látható anyag alkotóelemei.

42:3.10 (472.8) 8. Az anyag molekuláris állapota — mint az Urantián szokványos körülmények között viszonylag állandósult állapotban előforduló anyag.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktív anyag — a nehezebb elemek bomlási hajlama és tevékenysége nem túl magas hőmérséklet és csökkenő gravitációs nyomás mellett.

^{42:3.12 (472.10)} 10. Összeomlott anyag — a kihűlt vagy halott napok belsejében található, viszonylag állandósult állapotú anyag. Ez az anyagforma nem igazán nyugalmi állapot; bizonyos ultimaton-, sőt elektron-működés is észlelhető, de ezek az egységek nagyon közel vannak egymáshoz, és a keringési idejük is nagyon rövid.

^{42:3.13 (472.11)} A fenti osztályozás alapja inkább az anyag szerveződése, mintsem a teremtetett lények által észlelhető forma. Nem veszi figyelembe sem az energia kilépés előtti szakaszait, sem az anyagnak a Paradicsomon és a központi világegyetemben lezajló örök keletkezését.

4. Az energia és az anyag átalakulásai

^{42:4.1 (472.12)} A fény, a hő, a villamosság, a mágnesesség, a vegyi folyamatok, az energia, és az anyag — eredetében, természetében és rendeltetésében — az Urantián eddig még fel nem fedezett egyéb anyagi valóságokkal együtt egy és ugyanazon dolog.

^{42:4.2 (472.13)} A fizikai energia közel végtelen számú átalakulását nem értjük teljesen. Az egyik világegyetemben fényként, egy másikban fényként és hőként, egy továbbiban pedig az Urantián ismeretlen energiaformákként jelenik meg; sok millió év elteltével esetleg valamilyen nyughatatlan, hullámzó villamos energia vagy mágneses erőter formájában tűnik fel újra; később pedig, egy következő világegyetemben átalakulások sorozatán áteső, változó anyag formájában jelenik meg, hogy aztán a teremtesrészek valamely hatalmas pusztító eseményében fizikailag eltűnjön. Ezután, számtalan korszakon és majdnem végtelenszámu világegyetem csaknem végtelen

bejárása után, ugyanez az energia újból kilép és számtalanszor megváltoztatja formáját és potenciálját; és így zajlanak az átalakulások az egymást követő korszakokon át és szerte a számtalan teremtszékben. Az anyag töretlenül így halad előre, az időben változva, de az örökkévalósági körforgásnak mindig megfelelően; és még ha sokszor akadályoztatik is a forrásához való visszatérésben, sohasem függetlenedik attól, és mindig azon az úton halad, amelyen a Végtelen Személyiség elindította.

42:4.3 (473.1) Az erőter-központok és segítők nagy gondot fordítanak arra, hogy az ultimont az elektron pályájára és keringésére állítsák. E különleges lények az anyagivá lényegített energia alapegységeinek, az ultimatonoknak a szintjén való szakszerű beavatkozás révén képesek az erőter-szabályozásra és összehangolásra. Ők ennek a kezdetleges állapotban keringő energiának az urai. A fizikai szabályozókkal együttműködve képesek hatásosan szabályozni és irányítani az energiát még a villamos szintre, az úgynevezett elektron-szakaszba való átalakulása után is. Befolyásuk azonban jelentősen csökken, amikor az elektronmód szervezett energia az atomi rendszerek örvényébe kerül. Ezen anyagiasulás után ezek az energiák teljesen az egyenes irányú gravitáció vonzó hatása alá kerülnek.

42:4.4 (473.2) A gravitáció nagymértékben hat az erőter-központok és a fizikai szabályozók erőter-pályáira és energiacsatornáira, de e lények — ellengravitációs felruházottságaik gyakorlása révén — kizárólag ellentett hatással vannak a gravitációra.

42:4.5 (473.3) A hideg- és más hatások alkotó munkával alakítják át az ultimatonokat elektronokká szerte a térben. A hő az

elektron-tevékenység mértékét jellemzi, míg a hideg pusztán a hő — az összehasonlítható energiatartalék — hiányát, a tér általános erő-töltésének állapotát jelzi, feltéve, hogy sem kilépő energia, sem szervezett anyag nincs jelen és nem válaszol a gravitációra.

42:4.6 (473.4) A gravitáció jelenléte és hatása az, ami megakadályozza az elméleti abszolút nulla fok kialakulását, mert még a csillagközi térben sincs ilyen alacsony hőmérséklet. A teljes rendezett térben találhatók a gravitációra érzékeny energiaáramlások, erőter-körök és ultimatonni tevékenységek, valamint szerveződő elektron-energiák is. A tér gyakorlatilag nem üres. Még az Urantia légköre is folyamatosan vékonyodik a felszíntől mért magasság függvényében, és mintegy négyezernyolcszáz kilométernyi távolságban elkezd áttűnni a világegyetem e részének átlagos térsanyagává. A Nebadonban ismert legritkább tér köbhüvelykje [16,4 köbcentiméter] nagyjából száz ultimatonnt tartalmaz — ez egy elektron egyenértéke. Az ilyen ritka anyag már gyakorlatilag üres térnek tekinthető.

42:4.7 (473.5) A hőmérséklet — a meleg és a hideg — az energia és az anyag evolúciós területein csak a gravitációhoz képest másodrendű jelentőségű. Az ultimatonok alázatosan engedelmeskednek a szélsőséges hőmérsékleteknek. Az alacsony hőmérsékletek bizonyos elektron-szerveződési és atomi rendeződési formáknak kedveznek, míg a magas hőmérsékletek az atomok bomlásának és az anyag szétesésének különféle formáit segítik elő.

42:4.8 (473.6) Ha az anyagot bizonyos belső csillagállapotok hője és nyomása éri, akkor a legegyszerűbb szerveződések kivételével

az anyag felbomolhat. A hő hatása tehát jelentősen felülmúlhatja a gravitációs állandóságot. De az ultimatont hatóenergiává visszaalakító csillaghő vagy nyomás nem ismert.

42:4.9 (473.7) A napok tűző sugarai az anyagot különböző állapotú energiákká képesek alakítani, de a sötét világok és a teljes külső tér az elektron- és ultimatón-működést egészen addig a pontig lassíthatja, hogy ezek az energiák átalakulnak a teremtrészek anyagává. A hasonló elektron-csoportosulások, valamint a radioaktív anyag számos alapszerveződése a nyílt tér szélsőségesen alacsony hőmérsékletében képződik, később pedig az anyagivá lényegülő energia nagyobb egységeivel összekapcsolódva magasabb szervezettségi szintre jut.

42:4.10 (473.8) Az energia és az anyag e soha véget nem érő átalakulásainak vizsgálatakor számolni kell a gravitációs nyomással és az ultimatoni energiáknak a meghatározott hőmérsékleti, sebességi és keringési feltételek mellett fellépő ellengravitációs viselkedésével. A hőmérséklet, az energiaáramok, a távolság, és az élő erő-szervezők és az erőter-irányítók jelenléte ugyancsak közrejátszik az energia és az anyag minden átalakulási jelenségében.

42:4.11 (474.1) Az anyagbeli tömegnövekedés egyenlő az energiatartalom növekedése osztva a fénysebesség négyzetével. Erőtani értelmezésben a nyugalomban lévő anyag által végezhető munka egyenlő az alkotórészeknek a paradicsomi indulástól számított összegyűjtéséhez szükséges energia, levonva az átmenet során legyőzött erők ellenállását és az anyagi részek által egymásra kifejtett vonzást.

42:4.12 (474.2) Az ólom két különböző atomtömege is az anyag elektron-szerveződés előtti formáinak létezését jelzi. Az ólom eredeti formájában alig nagyobb tömegű, mint az urán bomlásakor rádium kisugárzódás mellett keletkező részecske; ez az atomtömeg-különbözet jelenti az atomok bomlásakor fellépő energiaveszteséget.

42:4.13 (474.3) Az anyag szerkezetének viszonylagos egységességét az a tény biztosítja, hogy az energia pontosan meghatározott adagokban nyelődik el és bocsátódik ki, amelyeket az urantiai tudósok kvantumoknak neveztek el. Az anyagi teremtsrészekben érvényesített bölcs rend így szolgálja a világegyetemek mozgásban maradását.

42:4.14 (474.4) Az elektron- vagy más helyzetek megváltozásakor elnyelődő vagy kilépő energiamennyiség mindig „kvantumnyi” vagy annak valamely többszöröse, de az ilyen energia-egységek rezgés- vagy hullámszerű viselkedését kizárólag az adott anyagi szerkezet méretei határozzák meg. Az ilyen hullámjellegű energialüktetések kiterjedése 860-szorosa az ultimatónak, elektronoknak, atomoknak vagy más, hasonlóan viselkedő egységek átmérőjének. A kvantumviselkedés hullám-erőtani vizsgálatában meglévő állandó értelemzavart az energiahullámok összeadódása okozza: két hullámhegy alkothat egy kétszeres magasságú hullámhegyet, míg egy hullámhegy és egy hullámvölgy is összekerülhet, s így kiolthatja egymást.

5. Hullámenergia megnyilvánulások

42:5.1 (474.5) Az Orvonton felsőbb-világegyetemben száz hullámenergia-sor létezik. Az energia-megnyilvánulások

százas csoportjából hatvannégyet többé-kevésbé már ismernek az Urantián is. A napsugárzás a felsőbb-világegyetemi sorozatban négy, a látható sugárzás egyetlen sávot fed le, e sorban a negyvenhatodikat. A következő csoportot az ibolyán túli sugárzás alkotja, míg tíz sávval feljebb a röntgensugarak találhatók, ezeket pedig a rádium gamma-sugarai követik. Harminckét sávval a nap látható fényén túl helyezkednek el a külső tér energiasugárzásai, amelyek nagyon gyakran összekapcsolódnak a nagy energiatartalmú, parányi-anyagi részecskesugárzásokkal. A látható napsugárzástól lefelé előbb a vörösön inneni sugárzás, harminc sávval lejjebb pedig a rádióhullámok csoportja található.

42:5.2 (474.6) A hullámszerű energia-megnyilvánulásokat — az Urantia huszadik századi tudásszintjének megfelelően — a következő tíz osztályba lehet sorolni:

42:5.3 (474.7) 1. Ultimatónin inneni sugarak — az ultimatónok határhelyzeti keringései, amikor határozott formát kezdenek öltetni. Ez a kilépő energia első olyan szakasza, ahol hullámjelenségek észlelhetők és mérhetők.

42:5.4 (474.8) 2. Ultimatoni sugarak. Az energia összeállása az ultimatónok parányi szféráivá érzékelhető és mérhető rezgéseket kelt a tértartalomban. A tudósok még jóval az ultimatón felfedezése előtt biztosan észlelni is fogják az Urantiát bombázó sugárzások jelenségeit. Ezek a rövid hullámhosszú és nagy erejű sugarak képviselik az ultimatónok első működését, amint addig a pontig lassulnak, ahol az anyag elektron-szerveződése felé veszik az irányt. Amint az ultimatónok elektronokká állnak össze, sűrűsödés lép fel, ami viszont már energiatárolással jár.

42:5.5 (475.1) 3. A rövidhullámú térsugárzás. Az összes tisztán elektron-rezgés között ezek a legrövidebb hullámhosszúak és az anyag e formájának az atomképződés előtti szintjét képviselik. Létrejöttük szélsőségesen magas vagy alacsony hőmérsékletet feltételez. Kétféle ilyen térsugárzás létezik: az egyik az atomok keletkezését kíséri, a másik pedig az atomok szétesését jelzi. A legnagyobb mennyiségben a felsőbb-világegyetem legsűrűbb síkjából, a Tejútból sugározódnak ki, mely egyúttal a külső világegyetek legsűrűbb síkja is.

42:5.6 (475.2) 4. Az elektronszakasz. Ez az energiaszakasz az alapja minden anyagiasulásnak a hét felsőbb-világegyetemben. Amint az elektronok magasabb keringési pályáról alacsonyabbra kerülnek, mindig kvantumok lépnek ki az atomból. Az elektronok ilyen pályaeltolódása a fényenergia jól meghatározott és egységes, mérhető részecskéinek kilépését vagy elnyelődését eredményezi, míg az egyes elektron az ütközés során fényenergia-részecskét ad le. A hullámszerű energia-megnyilvánulások a pozitív magok és más elektronszakaszú részek működését is kísérik.

42:5.7 (475.3) 5. Gammasugarak — az atomi anyag természetes bomlását kísérő kisugárzások. Az elektron-tevékenység e formájára a legjobb példa a rádium bomlását kísérő jelenségek csoportja.

42:5.8 (475.4) 6. A röntgensugarak csoportja. Az elektronok lassulásának következő fokozatában keletkeznek a különböző csillag eredetű, valamint a mesterségesen keltett röntgensugarak. Az elektron töltése villamos mezőt kelt; a mozgás villamos áramot idéz elő; az áram pedig mágneses mezőt hoz létre. Ha az elektron hirtelenül megáll, a keletkező

elektromágneses zavar röntgensugárzást kelt; a zavar maga a röntgensugárzás. A csillag eredetű röntgensugárzás azonos az emberi test átvilágítására gépileg előidézett sugárzással, azzal a különbséggel, hogy a hullámhossza egy kicsit nagyobb.

42:5.9 (475.5) 7. A nap ibolyán túli vagy másként vegyi sugárzása és a különböző működési eredetű sugárzások.

42:5.10 (475.6) 8. A fehér fény — a napok összes látható fénye.

42:5.11 (475.7) 9. Vörösön inneni sugárzások — az elektron-tevékenység csökkenése, mely még mindig közelebb van az észlelhető hőtartalmú szakaszhoz.

42:5.12 (475.8) 10. Hertz-hullámok — az Urantián rádiótávközlésre használt energiák.

42:5.13 (475.9) Az emberi szem a felsorolt tíz hullámszerű energiaműködési szakaszból csak egy sávra, a közönséges napfény színeire érzékeny.

42:5.14 (475.10) Az úgynevezett éter pusztán a térben előforduló erő- és energiacsoportok gyűjtőneve. Az ultimatónok, az elektronok és az energia más tömegszerveződése az anyag egységes építőkövei, és a téren való átkelésük során valóban egyenes vonalban terjednek. A fény és az érzékelhető energia-megnyilvánulások minden más formája meghatározott energiarészecskék sorozatából áll, melyek egyenes vonalban haladnak, kivéve, ha gravitáció vagy más beavatkozó erő hat rájuk. Az, hogy az energiarészecskék e vonulatai hullámjelenségeket mutatnak bizonyos vizsgálódások során, valójában az egész tér egységes erő mezője, a feltételezett éter

ellenállásának és az összeállt anyaghalmozok gravitációközi feszültségének tulajdonítható. Az anyag részecskefolytonossági hiányai, az energiasugarak kezdősebességével együtt okozzák az energia-anyag különféle formáinak hullámszerű megnyilvánulását.

42:5.15 (476.1) A tértartalom gerjesztődése a gyorsan mozgó anyagi részecskék haladására hullámszerűen válaszol, éppen úgy, ahogy a hajó haladása során különböző magasságú és távközű hullámokat kelt a vízben.

42:5.16 (476.2) Az elsőfajú-erő viselkedés a ti úgynevezett éteretekhez több tekintetben is hasonló jelenségeket idéz elő. A tér nem üres; az egész tér szférái egy, a mindent átható erő-energia hatalmas tengerében örvénylenek és fürdenek; még az atomok belső tere sem üres. Az éter azonban nem létezik, és éppen ennek a feltételezett éternek a hiánya teszi lehetővé, hogy a lakott bolygók ne zuhanjanak a napjukba és a keringő elektron ne essen bele az atommagba.

6. Ultimatok, elektronok és atomok

42:6.1 (476.3) Míg a világegyetemi erő tér-töltése egyenletes eloszlású és tagolatlan szerveződésű, addig az energia anyaggá való szerveződése során meghatározott méretű és tömegű elkülönült részecskékké sűrűsödik — ez nem más, mint tökéletes gravitációs válasz.

42:6.2 (476.4) A helyi vagy egyenes irányú gravitáció az anyag atomi szerveződésének megjelenésével lép működésbe. Az atomi szerveződés előtt álló anyag a röntgensugárzás és egyéb hasonló energiák hatására kismértékben érzékeny a

gravitációra, de a szabad, nem kötött és töltetlen elektron-energia részecskék vagy a szabad ultimatónok semmilyen mérhető egyenes irányú gravitációs kölcsönhatást nem mutatnak.

42:6.3 (476.5) Az ultimatónok kölcsönösen vonzzák egymást, és kizárólag a Paradicsom körön visszatérő gravitációs vonzásának engedelmeskednek. Egyenes irányú gravitációs kölcsönhatás híján így a világegyetemi téráramlásban maradnak. Az ultimatónok gyorsuló keringésük során képesek eljutni addig a pontig, ahol részleges ellengravitációs viselkedést mutatnak, de az egyediségük elvesztéséhez szükséges szökési határsebességet az erőszervezőktől és az erőter-irányítóktól függetlenül nem képesek elérni, nem tudnak visszatérni a hatóenergia-szakaszba. Az ultimatónok a valóságban csak akkor léphetnek ki a fizikai létállapotból, amikor egy kihűlő vagy haldokló nap végső szétesésének részesei.

42:6.4 (476.6) Az Urantián ismeretlen ultimatónok sok fizikai működési szakaszon keresztül lassulva jutnak el az elektron-szerveződéshez szükséges keringési energiák megszerzéséig. Az ultimatónok háromféleképpen mozoghatnak: kölcsönös ellenállás a mindenségrendi erőnek, ellengravitációs potenciállal bíró egyedi keringések, és az egymással kölcsönhatásban álló száz ultimatón elhelyezkedése az elektronon belül.

42:6.5 (476.7) Az elektronban a kölcsönös vonzás tartja össze a száz ultimatont; és egy átlagos elektronban soha sincs száznál se több, se kevesebb ultimatón. Egy vagy több ultimatón

elvesztése megszünteti a jellemző elektronazonosságot, s így létrehozza az elektron tíz módosult formájának egyikét.

^{42:6.6 (476.8)} Az ultimatónok nem pályákat írnak le és nem is körökben keringenek az elektronokon belül, de a tengelykörüli forgási sebességükkel összhangban kijebb kerülhetnek vagy csoportosulhatnak, és így meghatározzák a különbözeti elektron-méreteket. Ugyanez az ultimatonni tengelykörüli forgási sebesség határozza meg a különféle elektron-egységek ellen- vagy együtthatásait is. Az elektron-anyag teljes elkülönülései és csoportosulásai, a negatív és pozitív energia-anyagi testek villamos elkülönülésével együtt, az összetevők ultimatonni kölcsönhatása által megteremtett, különböző rendeltetések következményei.

^{42:6.7 (477.1)} Az egyes atomok átmérője a milliméter $1/4.000.000$ részénél alig nagyobb, míg az elektron tömege a legkisebb atom, a hidrogén tömegének kicsivel több, mint $1/2000$ része. Az atommag sajátosságait meghatározó pozitív proton, noha nem nagyobb a negatív elektronnál, a tömege annak majdnem kétezerszerese.

^{42:6.8 (477.2)} Ha az anyagi tömeget addig lehetne nagyítani, hogy az elektroné elérné az uncia tizedét [2,84 gramm], akkor a mérete az arányosságot tartva a földével lenne egyenlő. Ha a protonnak — mely az elektronnál ezernyolcszázszor nehezebb — a térfogatát tűfejnyire nagyíthatnánk, akkor, a helyes arányokat megtartva, a tű fejének átmérőjét akkorára kellene növelni, mint a föld napkörüli pályájának átmérője.

7. Atomi anyag

42:7.1 (477.3) Minden anyag a naprendszerben uralkodó rendnek megfelelően keletkezik. Minden kis energia-világegyetem középpontjában van az anyagi létnek egy viszonylag állandó, aránylag mozdulatlan, központi része. Ez a központi egység háromszoros megnyilvánulási képességgel van felruházva. Ezen energiaközpontot végtelenszámú, de hullámszó pályákon forgó energia-egységek veszik körül, melyek nemigen hasonlíthatók az égitesthalmazok, mint például a ti naprendszeretek, napja körül keringő bolygókhoz.

42:7.2 (477.4) Az atomban az elektronok az arányokat tekintve olyan távolságra keringenek a központi proton körül, mint amennyire a bolygók a naprendszer napja körül. A tényleges mérethez viszonyítva az atommag és a belső elektronhéj között ugyanaz a viszonylagos távolság van meg, mint a belső bolygó, a Merkúr, és a naptok között.

42:7.3 (477.5) Az elektronok tengelykörüli forgása és az atommag körüli keringésük az emberi elme számára felfoghatatlan, és akkor még ott van az elektront alkotó ultimatónok sebessége is. A rádium pozitív töltésű részecskéi másodpercenként tizenhatezer kilométeres sebességgel távoznak, míg a negatív töltésűek kilépéskor csaknem elérik a fénysebességet.

42:7.4 (477.6) A helyi világegyetemek tizedes szerkezetűek. Egy kettős világegyetemben a térenergiának éppen száz különböző atomi anyagiasulása létezik; a Nebadonban a lehetséges anyagszerveződéseknek ez a legnagyobb száma. E száz anyagforma szabályos sort alkot, amelyben egy és száz közötti elektron kering a központi, viszonylag állandó atommag körül. A különböző energiák rendezett és egymástól függő szerveződése alkotja az anyagot.

42:7.5 (477.7) Nem minden világ felszínén lelhető fel száz különböző elem, de valamiképpen mind jelen van, mindig is jelen volt vagy éppen kialakulóban van. A bolygó eredetére és fejlődésére jellemző feltételek határozzák meg, hogy a száz közül hány atomi fajta lesz észlelhető. A nehezebb atomok sok világ felszínén nem találhatók meg. Az ismert nehezebb elemek még az Urantián is hajlamosak a bomlásra, amint azt a rádium viselkedése is mutatja.

42:7.6 (477.8) Az atom egyensúlyi állapotának biztonsága a magban lévő, villamosan semleges neutronok számától függ. A vegyi tulajdonságokat teljes mértékben a szabadon keringő elektronok működése szabja meg.

42:7.7 (478.1) Az Orvontonban természetes körülmények között még sohasem képződött száznál több pályaelektront tartalmazó atomi rendszer. Amikor százegyvet vittünk be mesterségesen a pályamezőbe, akkor az eredmény mindig a központi proton azonnali szétesése volt, melyet erőteljes elektron kisugárzás és más energiák felszabadulása kísért.

42:7.8 (478.2) Bár az atomok egy és száz között tartalmazhatnak pályaelektronokat, csak a nagyobb atomok külső tíz elektronja kering a központi mag körül meghatározott és elkülönült egységekként, érintetlenül és zártan befutva a pontos és meghatározott pályákat. A maghoz legközelebb eső harminc elektront igen nehéz különálló és rendezett testekként észlelni vagy kimutatni. Az elektronok számától függetlenül a maghoz való közelség vonatkozásában minden atomban ilyen arányban érvényesül ez a viselkedés. Minél közelebb van a mag, annál kevésbé egyedi az elektronok jellege. Az elektron hullámszerű energia-jellege úgy jön létre, hogy az elektron az összes

alacsonyabb atompályát betölti; ez leginkább az atommaghoz legközelebbi elektronokra igaz.

42:7.9 (478.3) A harminc legbelső pályaelektron rendelkezik ugyan egyediséggel, energiarendszereik azonban hajlamosak összekapcsolódni, összekötik egymással az elektronokat és ez közelítőleg érvényes a pályákra is. A következő harminc elektron alkotja a második családot, vagy energiasávot, és azok egyedi jellege is határozottabb, az anyagi részecskék sokkal jobban szabályozzák a kísérő energiarendszereiket. A következő harminc elektron, a harmadik energiasáv még egyedibb és az elektronok még elkülönültebb és meghatározottabb pályákon keringenek. Az utolsó tíz elektron, melyek csak a tíz legnehezebb elemekben vannak jelen, igen nagy önállósággal bírnak, és ezért képesek többé-kevésbé szabadon kilépni a mag ellenőrzése alól. E negyedik, legkülső elektroncsoport tagjai a legkisebb hőmérséklet- vagy nyomásváltozásra megszöknek a központi mag hatóteréből, amint azt az urán és rokonelemeinek természetes bomlása is mutatja.

42:7.10 (478.4) Az első huszonhét atom, melyek pályaelektronjainak száma egy és huszonhét között van, sokkal könnyebben megérthető, mint a többi. Huszonnyolctól fölfelé a Korlátlan Abszolút feltételezett jelenlétének kiszámíthatatlansága egyre jobban megmutatkozik. Ugyanakkor az elektronok kiszámíthatatlan viselkedését részben az ultimatónok tengelykörüli eltérő sebessége és megmagyarázhatatlan „összezsúfolódási” hajlandósága is befolyásolja. Egyéb — fizikai, villamos, mágneses és gravitációs — hatások szintén közrejátszanak az elektronok különféle viselkedésében. Az

atomok tehát hasonlítanak az emberekhez, ami a kiszámíthatatlanságukat illeti. Az adatsor-vizsgálók törvényeket állíthatnak fel nagyszámú atom vagy személy viselkedésének előrejelzésére, de egyetlen atomra vagy személyre ezek a szabályok sohasem alkalmazhatók.

8. Atomi összetartó erő

42:8.1 (478.5) Jóllehet a parányi atomi energiarendszer fenntartásában a gravitáció az egyik tényező, e fizikai egységekben és közöttük jelen van egy nagy és ismeretlen energia is, az alapvető atomi felépítés és az általános viselkedés titka, egy, az Urantián még felfedezendő erő. Ez az egyetemes hatás teljes egészében átjárja az ebben az apró energiaszerveződésben lévő térrészt.

42:8.2 (478.6) Az atom elektronközi tere nem üres. Az atomban ezt az elektronközi teret olyan hullámszerű megnyilvánulások gerjesztik, melyek az elektronok sebességével és az ultimatonok forgásával tökéletesen tartják az ütemet. Az átalatok ismert pozitív-negatív vonzás nem felel meg teljesen ennek az erőnek; a viselkedése ezért néha kiszámíthatatlan. Ez a meg nem nevezett hatás a Korlátlan Abszolút térerő jellegű válaszának tűnik.

42:8.3 (479.1) Az atom töltött protonjait és a töltéssel nem rendelkező neutronjait az elektron tömegénél 180-szor nagyobb tömegű részecske, a mezotron váltakozó jellege tartja össze. A mezotron hatása nélkül a protonok villamos töltése szétvetné az atommagot.

42:8.4 (479.2) Az atomok szerkezete olyan, hogy sem a villamos, sem a gravitációs erők nem tudnák egybetartani a magot. A mag egységét a mezotron ellentett jellegű összetartó képessége tartja fenn, amely képes a töltött és nem töltött részecskéket együtt tartani a nagyobb térerő-tömeg terének és annak köszönhetően, hogy a protonokat és a neutronokat állandó helycserére kényszeríti. A mezotron arra készíti a nukleonok villamos töltését, hogy megállás nélkül cserélődjenek a protonok és neutronok között. A nukleon a másodperc egy végtelenül rövid részében töltött proton, a következőben pedig nem töltött neutron. Ez az állandó energiaállapot-változás olyan elképzelhetetlenül gyorsan zajlik, hogy a villamos töltésnek semmi esélye nincs bomlasztó hatás kifejtésére. A mezotron tehát „energiaszállító” részecskeként viselkedik, mely nagymértékben hozzájárul a magegyensúly fenntartásához.

42:8.5 (479.3) A mezotron jelenléte és tevékenysége egy másik atomi talányt is megold. Az atomok a radioaktív bomlás során sokkal több energiát bocsátanak ki, mint az várható lenne. Ez a sugárzási többlet a mezotron „energiaszállító” szerepkörének megszűnéséből származik, mely maga ezáltal közönséges elektronná alakul át. A mezotron szétesését bizonyos kisméretű, töltéssel nem rendelkező részecskék kisugárzódása is kíséri.

42:8.6 (479.4) A mezotron létezésével megmagyarázható a nukleonok némely összetartási tulajdonsága, de mindez nem alkalmazható sem a proton-proton, sem a neutron-neutron adhézió jelenségének magyarázatához. Az atomok

összetartásbeli egységét biztosító, látszólag képtelen és nagy erő az Urantián ez ideig még fel nem fedezett energiaforma.

^{42:8.7 (479.5)} A bolygókat érő szakadatlan térsugárzásban bőven előfordulnak mezotronok is.

9. A természetbölcséletek

^{42:9.1 (479.6)} Nemcsak a vallás épül megkövesedett felfogásra; a természetbölcséletek szintén hajlanak a tantételekhez való szolgai alkalmazkodásra. Amikor egy neves vallási tanítómester azzal indokolta meg a hetes szám alapvető fontosságát a természetben, hogy az ember fején is éppen hét nyílás van, akkor, ha jobban értett volna a vegyészethez, a fizikai világ egy valós jelenségére alapozhatta volna az álláspontját. Az idő és tér minden fizikai világegyetemében, a tízes energia-szerkezet egyetemes jellege mellett, az anyag kialakulásának hétszeres elektron-valósága is lépten-nyomon megnyilvánul.

^{42:9.2 (479.7)} A hetes szám alapvető jelentőségű a központi világegyetemben és a sajátosságok belső, szellemi átviteli rendszerében, míg a tízes szám, a tízes rendszer, az energia, az anyag és az anyagi teremtés sajátsága. Ugyanakkor az atomok világa is mutat bizonyos, hetes elrendeződésű, ismétlődő sajátosságokat — az itteni anyagi világ által viselt anyajegy ez, mely annak távoli, szellemi eredetére utal.

^{42:9.3 (480.1)} A teremtő szerveződés hétszeres jellege a vegytan területén hasonló fizikai és vegyi tulajdonságok hetes elrendeződésében is megnyilvánul, ha az elemeket tömegszámaik szerint rendezzük. Az urantiai elemek ily

módon való sorba rendezése esetén bármely adott tulajdonság vagy sajátosság minden hetedik elemnél megjelenik. Ez a hetesalapú, ismétlődő váltakozás egyre kisebb mértékben és elég változatosan az elemek ismétlődést mutató teljes rendszerében megfigyelhető, a legjellegzetesebben azonban a sor elején álló, kisebb atomi csoportoknál van jelen. Egy tulajdonságot kiválasztva, bármely elemtől indulunk is ki, az adott tulajdonság hat egymást követő elemen keresztül változik, de a nyolcadik elemnél várható az újramegjelenése, azaz a vegyileg hatóképes nyolcadik elem hasonlít az elsőre, a kilencedik a másodikra, és így tovább. A fizikai világ e ténye kristálytisztán mutatja az ősi energia hétszeres felépítését, valamint az idő és tér teremtszései hétszeres változatosságának alapvető valóságát. Érdeemes felfigyelni arra is, hogy a természetes színek hét alapszínből áll.

42:9.4 (480.2) De a természetbölcseleteknek nem minden feltételezése igaz; itt van például a feltételezett éter, az emberiség elmés próbálkozása, hogy a tér ismeretlen jelenségeit összefoglalja. A világegyetem bölcseletét nem lehet az úgynevezett tudományos megfigyelésekre építeni. Ha a tudós nem figyelheti meg magát az átalakulást, akkor hajlik ama lehetőség tagadására, hogy a lepke a hernyóból lesz.

42:9.5 (480.3) Az élőlénytani rugalmassággal együtt járó fizikai állandóság csakis a teremtés Főépítészeinek közel végtelen bölcsessége folytán lehet jelen a természetben. Csakis a tapasztalás-meghaladó bölcsesség képes valaha is egyszerre ilyen állandó és ily kellően rugalmas anyagi egységeket tervezni.

10. A világegyetem nem-szellemi energiarendszerei(az anyagi elmerendszerek)

42:10.1 (480.4) A viszonylagos mindenségrendi valóságnak, a paradicsomi monota abszolútságától a tértenciál abszolútságáig terjedő végtelen sodrása az Első Forrás és Közepont nem-szellemi valóságainak kapcsolódásaiban végbemenő bizonyos változásokra utal — ama valóságokról van szó, melyek a tértenciálban rejlenek, a monotában nyilvánulnak meg, és a közbenső mindenségrendi szinteken átmenetileg megjelennek. A világegyetemek Atyjában keringő végtelen energiakör abszolút, és mint abszolút, sem valóságában, sem jelentőségében nem terjeszthető ki; mindazonáltal a Legfőbb Atya most is — ahogy mindig — a tér-idő és a tér-időt meghaladó jelentéstartalmak örökké terjeszkedő színterében valósítja meg önmagát, a változó viszonyok egy olyan színterében, ahol az energia-anyag az élő és személyes elme tapasztalásbeli törekvésein keresztül kerül az élő és isteni szellem egyre teljesebb felügyelete alá.

42:10.2 (480.5) A világegyetem nem-szellemi energiái a különböző szintű nem-Teremtő elmék élő rendszereiben különböző szinteken egyesülnek újra, melyek közül néhányat az alábbiak szerint lehet jellemezni:

42:10.3 (480.6) 1. Segédelőtti-szellemi elmék. Az ilyen elme nem tapasztal, és számukra a lakott világokon a Fizikai Főszabályozók segédkeznek. Ez gépies elme, a legkezdetlegesebb anyagi létformák nem-tanítható értelmé, de a nem-tanítható elme a kezdetleges bolygói élet mellett számos szinten is működik.

42:10.4 (481.1) 2. Segéd-szellemi elmék. A tanítható (nem gépies) anyagi-elme-szinten a hét elmeszellem-segédjén keresztül tevékenykedő helyi világegyetemi Anyaszellem segédkezése ez. Ezen a szinten az anyagi elme úgy tapasztal: mint ember alatti (állati) értelem az első öt segédben; mint emberi (erkölcsi) értelem a hét segédben; mint emberfeletti (közteslényi) értelem a két utolsó segédben.

42:10.5 (481.2) 3. Kibontakozó morontia elmék — a helyi világegyetemek emelkedő létpályáiban fejlődő személyiségek kiteljesedő tudata. Ez a helyi világegyetemi Anyaszellemnek és a Teremtő Fiúnak a közös adománya. Ezzel az elmeszinttel együtt jár a morontia-fajta élethordozó szerveződése, a helyi világegyetemek morontia erőter-felügyelőinek tevékenysége révén létrejövő anyagi és szellemi egységbe rendeződés. A morontia elme mind az 570 morontia létformában másként működik, az elért egyre magasabb szinteken egyre tökéletesebben képes társulni a mindenségrendi elmével. Ez a halandó teremtmények fejlődési pályája, de egy Világegyetemi Fiú és egy Világegyetemi Szellem is adományozhat nem-morontia rendű elmét a helyi teremtsrészek nem-morontia gyermekeinek.

42:10.6 (481.3) A mindenségrendi elme. Ez az idő és tér hétszer különvált elméje, melynek egy-egy szakasza számára a hét felsőbb-világegyetem egyikéhez tartozó Tökéletes Szellem segédkezik. A mindenségrendi elme magába foglal minden végeselme-szintet, és ő hangolja össze tapasztalásilag a Legfelsőbb Elme evolúciós-istenségi szintjeivel és tapasztalás-meghaladóan az abszolút elme öröktől való létezésen alapuló szintjeivel — az Együttes Cselekvő közvetlen köreivel.

42:10.7 (481.4) A Paradicsomon az elme abszolút; a Havonában abszonit; az Orvontonban véges. Az elme mindig az élő segédkezés jelenlét-működését, valamint különböző energiarendszereket von maga után, és ez minden szintű és minden fajta elmére igaz. De a mindenségrendi elmén túl már egyre nehezebb bemutatni az elme és a nem-szellemi energia kapcsolódásait. A Havona elme nem éri el az abszolút szintet, de meghaladja az evolúciósat; öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által fejlődő lévén közelebb áll az abszonithoz, mint a nektek kinyilatkoztatott bármely más fogalom. A paradicsomi elme meghaladja az emberi felfogóképességet; ez öröktől való létezésen alapuló, nem-tér és nem-idő jellegű. Mindazonáltal az összes fentebb felsorolt elmeszint érvényesülését korlátozza az Együttes Cselekvő egyetemes jelenléte — a paradicsomi Istenelme elme-gravitációs befolyása.

11. Világegyetemi működési rendek

42:11.1 (481.5) Az elme értékelésénél és megismerésénél emlékeztetünk arra, hogy a világegyetem nem gépies és nem is varázslatos alapon működő; a világegyetem elme-teremtette, törvénynek engedelmeskedő működési rend. De míg a természeti törvények a gyakorlatban olyasmiben működnek, ami a fizikai és a szellemi kettős birodalmának tűnik, ezek a valóságban mégis egyek. Minden anyagivá lényegülés eredeti oka az Első Forrás és Közepont, és egyúttal az összes szellem első és végső Atyja. A paradicsomi Atya a Havonán kívül személyesen csak mint tiszta energia és mint tiszta szellem jelenik meg — mint a Gondolatigazítók és egyéb hasonló részek.

A működési rendek nem uralják a teremtésösszességet; a világegyetemek mindenségét teljes egészében elme tervezte, elme alkotta meg és elme irányítja. De a világegyetemek mindenségének isteni működési rendje mindent összevéve túlságosan tökéletes az ember véges elméjének tudományos módszereihez viszonyítva, semhogy a végtelen elme irányító jellegének akár halvány nyomát is ki lehetne mutatni. Ugyanis ez a teremtő, szabályozó és fenntartó elme nem anyagi elme és nem is teremtményi elme; ez az isteni valóság teremtoi szintjein és szintjeiből működő szellem-elme.

Az elmének a világegyetemi működési rendekben való kimutathatóságára és felfedezhetőségére irányuló képesség teljes egészében az ilyenfajta vizsgálódást folytató kutató elme adottságaitól, felfogó- és befogadóképességétől függ. Az idő és tér energiáiból alkotott tér-idő elmék ki vannak téve az idő és a tér működési rendjeinek.

A mozgás és a világegyetemi gravitáció a világegyetemek mindensége személytelen tér-idő működési rendjének két oldala. A szellemre, az elmére és az anyagra való gravitációs válasz szintjei meglehetősen függetlenek az időtől, de a valóságnak csak a valódi szellemszintjei függetlenek a tértől (térfüggetlenek). A világegyetem magasabb elmeszintjei — a szellem-elme szintek — szintén lehetnek térfüggetlenek, de az anyagi elme szintjei, mint amilyen az emberi elme is, érzékenyek a világegyetemi gravitációs hatásokra, és ezen érzékenységet csak a szellemmel való azonosulás során, fokozatosan vetik le magukról. A szellem-valóság szinteket a szellem-tartalmuk alapján lehet azonosítani, és a

szellemlényegűség az időben és térben fordított arányban áll az egyenes irányú gravitációs válasszal.

42:11.5 (482.3) Az egyenes irányú gravitációs kölcsönhatás a nem-szellemi energia mennyiségi mértéke. Minden anyagi tömeg — rendezett energia — e vonzás hatása alatt áll, kivéve, ha mozog és elme hatása éri. Az egyenes irányú gravitáció a nagymindenségrend rövid hatótávolságú összetartó ereje, némiképp úgy, mint ahogy az atomon belüli összetartó erők a kismindenségrend rövid hatótávolságú erői. A fizikailag anyagiasult energia, melynek szerveződése az úgynevezett anyag, nem képes haladni a térben, anélkül, hogy egyenes irányú gravitációs visszahatást ne váltana ki. Noha az ilyen gravitációs kölcsönhatás közvetlenül az anyagmennyiséggel arányos, a közbenső tér úgy módosítja, hogy a távolság négyzetével való osztással számítható érték a végeredményt csak durván közelíti. A tér végül is azért győzi le az egyenes irányú gravitációt, mert számos anyagfeletti erőből származó ellengravitációs hatások vannak jelen benne, mely erők a gravitációs hatás és minden arra adott válasz semlegesítését végzik.

42:11.6 (482.4) A nagyon összetett és a meglehetősen önműködő jellegű mindenségi működési rendek mindig is hajlamosak a teremtető vagy alkotó, bent lakozó elme jelenlétét elrejteni kivétel nélkül mindazon értelmes lények előtt, melyek magának a működési rendnek a természetéhez és felfogóképességéhez képest sokkal alacsonyabb világegyetemi szinteken állnak. Ezért szükségszerű, hogy a felsőbb világegyetemi működési rendek az alacsonyabb rendű teremtmények számára elme nélkülüként jelenjenek meg. Az ilyen végkövetkeztetés alól

talán csak a nyilvánvalóan önfenntartó világegyetem bámulatos jelenségében megmutatkozó elme-felruházottság elfogadása lehetne kivétel — de ez már inkább a bölcselet, mintsem a tényleges tapasztalás területéhez tartozik.

42:11.7 (482.5) Lévén, hogy elme hangolja össze a világegyetemet, ezért a működési rendek nem lehetnek mereven rögzítettek. A mindenségrendi önfenntartással összekapcsolódó fokozatos evolúció jelensége egyetemes. A világegyetem fejlődési készsége kimeríthetetlen a végtelen közvetlenségében. Az összarányos egység felé haladást, a kapcsolódások örökké növekvő összetettségére épülő kiteljesedő tapasztalásbeli egységbe rendeződést kizárólag céltudatos és uraló elme valósíthatja meg.

42:11.8 (482.6) Minél magasabb szinten kapcsolódik össze a világegyetemi elme valamely világegyetemi jelenséggel, annál nehezebben értik meg azt az alacsonyrendű elmék. A világegyetemi működési rend elméje teremtmény-szellem-elme (vagy még inkább az elmekészséggel bíró Végtelen), ezért azt a világegyetem alacsonyrendű elméi soha nem fedezhetik fel és nem észlelhetik, az emberi elme, mint a legalacsonyabb rendű elme pedig végképp nem. A fejlődő állati elme, mely ugyan a természeténél fogva Isten-kereső, nem egyedül és önmagától Istent ismerő.

12. Minta és forma — az elme fölérendeltsége

42:12.1 (483.1) A működési rendek fejlődése maga után vonja és jelzi a teremtmény-elme rejtett jelenlétét és irányító jellegét. A halandói értelem öntevékeny működési rendeket érzékelő, tervező és alkotó képessége az emberi elmének, mint a bolygón

egyeduralkodó befolyásnak a magas szintű, termékeny és céltudatos sajátosságait mutatja. Az elme tevékenysége mindig a következőkre irányul:

42:12.2 (483.2) 1. Anyagi működési rendek teremtése.

42:12.3 (483.3) 2. Ködös rejtélyek megoldása.

42:12.4 (483.4) 3. Távoli helyzetek felmérése.

42:12.5 (483.5) 4. Gondolati rendszerek alkotása.

42:12.6 (483.6) 5. Bölcsességcélok elérése.

42:12.7 (483.7) 6. Szellemszintekre való eljutás.

42:12.8 (483.8) 7. Az isteni beteljesülések — a legfelsőbb, a végleges és az abszolút — elérése.

42:12.9 (483.9) Az elme mindig alkotó. Az állati, halandói, morontiai, szellemi felemelkedő lény vagy a véglegességet elérő egyed elme-felruházottsága mindig képes az élő teremtményi azonosságnak megfelelő és használható testet létrehozni. De a személyiség tényleges megnyilvánulása vagy a személyazonosság mintája, mint olyan, nem fizikai, elmei vagy szellemi energia megnyilvánulás. A személyiségalak az élőlény minta jellege; ez foglalja magába az energiák elrendezését, és ez az élettel, valamint a mozgással együtt alkotja a teremtményi lét működési rendjét.

42:12.10 (483.10) Még a szellemlényeknek is van alakjuk, és ezek a szellemalakok (minták) valóságosak. Még a legfelsőbb rendű szellemszemélyiségek is rendelkeznek alakkal — a

személyiség-jelenlétek minden értelemben hasonlóak az urantiai halandói testekhez. A hét felsőbb-világegyetemben előforduló szinte minden lénynek van alakja. De ez alól azért van néhány kivétel is: A Gondolatigazítóknak addig nincs alakjuk, amíg halandó társuk továbbélő lelkével nem egyesülnek. A Független Hírvivőknek, az Ihletett Háromsági Szellemeknek, a Végtelen Szellem Személyi Segédeknek, a Gravitációs Hírvivőknek, a Tapasztalás-meghaladó Adatrögzítőknek és bizonyos más rendeknek szintén nincs észlelhető alakjuk. Ám ők a kevés kivétel jellegzetes esetei; a nagy többségnek van igazi személyiségi alakja, mégpedig egyedi, felismerhető és személyesen is elkülöníthető alakja.

42:12.11 (483.11) A mindenségrendi elmei kapcsolat és az elmeszellem-segédek segédkezése megfelelő fizikai szentélyt alakít ki a fejlődő emberi lény számára. A morontia elme hasonlóképpen határozza meg minden halandó túlélő egyedi morontia alakját. Miként minden emberi lény halandó teste személyes és rá jellemző, úgy a morontia alak is az azt uraló alkotó elméhez egyedileg és megfelelően szabott. A morontia testek sem hasonlítanak jobban egymásra, mint az emberi testek. A morontia erőter-felügyelők biztosítják és a kísérő szeráf továbbítja azt a tagolatlan szerveződésű morontia anyagot, mellyel a morontia élet megkezdheti működését. A morontia élet után nyilvánvalóvá válik, hogy a szellemalakok éppen úgy különbözők, személyesek és a bennük lakozó szellem-elme sajátosságait mutatják.

42:12.12 (483.12) Ti az anyagi világban úgy gondoljátok, hogy a testnek van szelleme, mi azonban úgy tartjuk, hogy a szellem öltött anyagi testet. Az anyagi szemek valóban a szellemtől

született lélek tükrözői. A szellem az építész, az elme az építőmunkás, a test pedig az anyagi építmény.

42:12.13 (484.1) A fizikai, a szellemi és az elme-energiák, mint olyanok, tiszta állapotukban az érzékelhető világegyetemek tényleges valóságaiként nem teljes kölcsönösséggel hatnak egymásra. A Paradicsomon a három energia egymás mellé van rendelve, a Havonában ezeket összhangba hozzák, míg a véges tevékenységek világegyetemi szintjein az anyagi, az elme- és a szellemi fölérendeltség legváltozatosabb formái fordulnak elő. Az idő és tér nem személyel összefüggő helyzeteiben a fizikai energia először uralkodónak tűnik, de az is látszik, hogy minél jobban megközelíti a szellem-elme működése az isteniséget a célban és a felsőséget a cselekedetben, annál meghatározóbbá válik a szellemszakasz; hogy a végleges szintjén a szellem-elme egyeduralma már majdnem teljessé válhat. Az abszolút szintjén természetesen már a szellem a meghatározó. Onnantól kezdve szerte az idő és tér teremtszínein, ahol csak egy isteni szellemvalóság jelen van, amikor csak egy valódi szellem-elme működik, mindig van esély ama szellemvalóság anyagi vagy fizikai ellendarabjának létrejöttére.

42:12.14 (484.2) A szellem a teremtő valóság; a fizikai ellendarab a szellemvalóság tér-idő tükörképe, a szellem-elme alkotó tevékenységének fizikai következménye.

42:12.15 (484.3) Az elme irányító jellege az anyaggal szemben általános, éppen úgy, ahogy maga az elme a szellem teljes felügyelete alatt áll. A halandó ember esetében csak a magát a szellemirányításnak szabad akaratából alávető elme remélheti, hogy a halandói tér-idő létet túléli úgy, mint örökkévaló

szellemvilágbeli halhatatlan gyermeke a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak: a Végtelennek.

42:12.16 (484.4) [Közreadta egy, a Nebadonban szolgáló Fenséges Hírvivő Gábriel felkérésére.]

43. írás

A csillagvilágok

43:0.1 (485.1) AZ URANTIÁRA általában úgy utalnak, mint a nebadonbeli Norlatiadek Sataniájának 606-os számára, mely azt jelenti, hogy ez a hatszázhatodik lakott világ a Satania helyi csillagrendszerben, mely a Norlatiadek csillagvilágban található, mely pedig egyike a Nebadon helyi világegyetembeli száz csillagvilágnak. A csillagvilágok a helyi világegyetem elsődleges egységei, uraik személye összekapcsolja a lakott világok helyi csillagrendszereit a helyi világegyetem Szalvingtonon működő központi igazgatásával és a tükrözőműködés révén a Nappalok Elődeinek az Uverszán működő felsőbb igazgatásával.

43:0.2 (485.2) A csillagvilágok kormánya helyileg egy 771 épített szférából álló halmazban helyezkedik el, melyek között a legnagyobb és a legközpontibb az Edentia, a Csillagvilági Atyáknak, a Norlatiadek Fenségeseseinek igazgatási székhelye. Maga az Edentia körülbelül százszor akkora, mint a világotok. Az Edentiát körülvevő hetven nagyobb szféra mérete mintegy tízszerese az Urantiáénak, míg a hetven világ körül keringő tíz-tíz segédszféra nagyjából Urantia méretű. E 771 épített szféra mérete elég jól összevethető az egyéb csillagvilágokban lévőkével.

43:0.3 (485.3) Az edentiai idő- és távolságmérés rendszere megegyezik a szalvingtoniével, és a világegyetemi központ szféráihoz hasonlóan a csillagvilágok központi világain is megtalálható a mennyei értelmek mindenféle rendje. E személyiségek általában nemigen különböznek azoktól, akiket a világegyetemi igazgatás bemutatása kapcsán leírtunk.

43:0.4 (485.4) A felügyelő szeráfokat, a helyi világegyetem harmadrendű angyalait a csillagvilágok szolgálatára rendelik. Központi telephelyeiket a központi szférákon alakítják ki és kiterjedt szolgálatot teljesítenek az azokat körülvevő morontia-felkészülési világokon is. A Norlatiadekben a hetven nagyobb szférán, valamint a hétszáz kisebb segédszférán lakozik az univitatia, akik a csillagvilág állandó létpolgárai. Mindezen épített világok igazgatása teljes egészében a helyi élethez tartozó különböző csoportok kezében van, melyek nagyobb részéről nem teszünk kinyilatkoztatást, de közéjük tartozik a hatékony spironga és a szépséges spornagia is. Lévén, hogy csillagvilág a morontia-felkészítési rendszer felezőpontja, amint az sejthetitek is, az itt zajló morontia élet egyaránt jellegzetes és eszményi.

1. A csillagvilági központok

43:1.1 (485.5) Az Edentia bővelkedik a lenyűgöző szépségű hegyvidékekben, a fizikai anyagból álló nagykiterjedésű kiemelkedésekben, melyeket morontia élet koronáz és amelyek szellemi nagyszerűségben pompáznak, viszont nincsenek olyan csipkézett hegyvonulatok, mint az Urantián. Több tízezer szikrázó tava, valamint ezer és egy egymásba torkolló folyója van, ellenben nincsenek nagy világtengerei, sem pedig

zuhatagos folyói. Csak a hegyvidéken nincsenek ilyen felszíni folyók.

43:1.2 (486.1) Az Edentia és a hasonló épített szférák vize nem különbözik az evolúciós bolygók vizétől. E szférák vízrendszere felszíni és felszínalatti egyaránt, és a nedvesség folyamatos körforgásban van. Az Edentia e különféle vízi útvonalakon körülhajózható, bár a fő szállítási csatorna a légkör. A szellemlények természetesen a szféra felszíne felett utaznak, míg a morontia és az anyagi lények anyagi és félanyagi eszközöket vesznek igénybe a légköri utazáshoz.

43:1.3 (486.2) Az Edentia és társvilágai valódi, rendszerint három gáz keverékéből álló légkörrel rendelkeznek, mely az ilyen épített teremtsrészekre jellemző, és amely az urantiai légkör két elemét is tartalmazza, továbbá azt a morontia-gázt, mely a morontia teremtmények légzését lehetővé teszi. De míg e légkör egyszerre anyagi és morontiai, még sincsenek viharok vagy hurrikánok; nyár és tél sincs. A légköri zavaroknak és az évszakok változásának a hiánya teszi lehetővé a szabad tér feldíszítését e különlegesen teremtet világokon.

43:1.4 (486.3) Az edentiai hegyvidékek kiváló fizikai vonásokat mutatnak, és szépségüket fokozza az élet végtelen gazdagsága, mely bőségesen jelen van annak szélteben-hosszában. Néhány meglehetősen elszigetelt területet kivéve a hegyvidékek nem viselik teremtményi kéz nyomát. Az anyagi és morontiai díszítés a lakóövezetekre korlátozódik. A kisebb kiemelkedések különleges otthonoknak adnak helyet és gyönyörűen fel vannak díszítve az élőlénytani és morontia művészet alkotásaival.

43:1.5 (486.4) A hetedik hegyvidéki körzet legmagasabb pontján helyezkednek el az Edentia feltámadási csarnokai, ahol a felemelkedés második módosított rendjébe tartozó felemelkedő halandók felébrednek. A teremtmények újbóli összeállításának termei a melkizedek felügyelete alatt állnak. Az Edentia első fogadószféráján (mint a Melkizedek-bolygó a Szalvington mellett) szintén vannak feltámadási csarnokok, ahol a felemelkedés módosított rendjeibe tartozó halandókat állítják össze újra.

43:1.6 (486.5) A melkizedek az Edentián is fenntartanak két különleges kart. Az egyiknek, a veszélyhelyzeti tanintézetnek a rendeltetése a sataniabeli lázadás okozta gondok tanulmányozása. A másikkal, az alászállási tanhelynek a rendeltetése azon új nehézségek megértése, mely abból a tényből ered, hogy Mihály az utolsó alászállását a Norlatiadek egyik világán teljesítette. Ez utóbbi kart csaknem negyvenezer évvel ezelőtt hozták létre, rögtön azután, hogy Mihály bejelentette, hogy az Urantiát választotta az utolsó alászállásának világául.

43:1.7 (486.6) Az üvegtenger, az Edentia fogadóvilága az igazgatási központ közelében van és azt a központi fogadóterem veszi körül. E területet a csillagvilági ügyek hetven egységének kormányzati központjai övezik. Az Edentia felét hetven háromszögletű övezetre osztották, melyek határvonalai az adott övezetek központi épületei felé mutatnak. E szféra egyéb részét pedig egyetlen hatalmas liget, az Isten kertjei fedik.

43:1.8 (486.7) Az edentiai rendszeres látogatásaitok során, bár az egész bolygót szabadon bejárhatjátok, az időtök nagy részét mégis abban az igazgatási háromszögben fogjátok eltölteni,

melynek száma a pillanatnyi lakóvilágatok számával azonos. A jogalkotó közgyűléseken is mindig szívesen fogadnak benneteket megfigyelőként.

43:1.9 (486.8) Az Edentián lakozó felemelkedő halandók számára kijelölt morontia terület a végleges rendű lények harminchatodik háromszögben található állomáshelyének szomszédságában lévő, harmincötödik háromszög középső körzetében található. Az univitalia központi állomáshelye a morontia létpolgárok számára fenntartott lakóterülettel közvetlenül szomszédos, harmincnegyedik háromszög középső részében egy hatalmas területet foglal el. Ebből az elrendezésből is látható, hogy szállást biztosítanak a mennyei élet legalább hetven nagyobb egységének, és az is, hogy e hetven háromszögterület mindegyike a morontia felkészítés hetven nagyobb szférájának valamelyikével összefüggésbe hozható.

43:1.10 (487.9) Az edentiai üvegtenger egyetlen hatalmas, kör alakú kristály, melynek kerülete mintegy százhatvan kilométer, mélysége pedig körülbelül ötven kilométer. E pazar kristály szolgál fogadómezőül minden szállítószeráf és más lény számára, akik a szférán kívüli pontokból érkeznek; ez az üvegtenger nagymértékben megkönnyíti a szállítószeráfok leszállását.

43:1.11 (487.2) Ilyen rendű kristálymező van csaknem minden épített világon; és a díszítő értéke mellett számos célt szolgál, használatos a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés bemutatására az összegyűlt csoportok előtt és az energiaátalakítási eljárás egyik elemeként is igénybe vehető

abból a célból, hogy a tér áramait módosítsák és a belépő fizikai-energia áramokat átalakítsák.

2. A csillagvilági kormányzat

^{43:2.1 (487.3)} A csillagvilágok a helyi világegyetem önhatóságú egységei, mindegyik csillagvilágot a maga jogszabályi rendelkezéseinek megfelelően igazgatnak. Világegyetemi ügy tárgyalása során a Nebadon bíróságai minden belső ügyet az érintett csillagvilágon érvényes törvényeknek megfelelően bírálnak el. A Szalvington bírói határozatait, valamint a csillagvilágok törvényalkotói rendelkezéseit a helyi csillagrendszerek intézői hajtják végre.

^{43:2.2 (487.4)} A csillagvilágok tehát jogalkotói vagy törvényhozói egységekként működnek, míg a helyi csillagrendszerek a végrehajtó vagy kikényszerítő egységek. A szalvingtoni kormányzat a legfelsőbb bírói és összehangoló hatóság.

^{43:2.3 (487.5)} Bár a helyi világegyetemben a legfőbb bírói működés a központi igazgatásra épül, azért minden egyes csillagvilágban van két alárendelt, bár nagyobb ítélőszék is, mégpedig a Melkizedek tanács és a Fenséges bírósága.

^{43:2.4 (487.6)} Minden bírói megítélés alá tartozó kérdést először a melkizedek tanácsa vizsgál meg. E rendbeliek közül tizenkettőt, akiknek megvan a kellő tapasztalatuk az evolúciós bolygók és a csillagrendszeri központi világok terén, felhatalmaznak a bizonyítékok áttekintésére, a védelem átgondolására és előzetes ítélet megfogalmazására, melyeket azután továbbítanak a Fenségesnek, a legfőbb hatalmat gyakorló Csillagvilági Atyának a bíróságához. Ez utóbbi

ítélőszék halandói tagozata hét bíróból áll, akiknek mindegyike felemelkedő halandó. Minél magasabbra emelkedtek a világegyetemben, annál bizonyosabb, hogy a ti fajtátok fog ítéletet mondani felettetek.

43:2.5 (487.7) A csillagvilági jogalkotó testület három csoportot formál. A csillagvilág jogalkotási rendje a felemelkedők alsóházából indul, mely csoport elnöke egy végleges rendű lény, s amely ezer képviselő halandóból áll. Minden egyes csillagrendszer tíz tagot küld e tanácskozó közgyűlésbe. Az Edentián e testület létszáma jelenleg nem teljes.

43:2.6 (487.8) A jogalkotók középső testülete szeráfi seregekből és azok társaiból, a helyi világegyetemi Anyaszellem egyéb gyermekeiből áll. E csoport létszáma száz fő és tagjait azok a felügyelő személyiségek jelölik, akik az ilyen lények által a csillagvilágbeli működés során folytatott különféle tevékenységeket felügyelik.

43:2.7 (488.1) A csillagvilági törvényalkotók tanácsadó vagy legfelsőbb testületét a főrendek háza — az isteni Fiak háza — alkotja. E testületet a Fenséges Atyák választják, taglétszáma pedig tíz fő. Kizárólag a különleges tapasztalatokkal rendelkező Fiak szolgálhatnak e felsőházban. E tényfeltáró csoport jelentős időt takarít meg és igen hatékonyan szolgálja a jogalkotó közgyűlés mindkét alsóbb egységét.

43:2.8 (488.2) A jogalkotók együttes tanácsa a csillagvilági tanácskozó közgyűlés külön tagozatainak mindegyikéből három-három tagot foglal magába és az elnöki feladatkört a beosztott Fenséges látja el. E csoport szentesíti az összes rendelkezést a végleges formájában és rendeli el a hírközlők

útján való közzétételt. E legfelsőbb bizottság általi jóváhagyás a jogszabályi rendelkezéseket a teremtsérsz törvényi rangjára emeli; a rendelkezéseik véglegesek. Az Edentia jognyilatkozatai alkotják az alaptörvényt az egész Norlatiadekben.

3. A Norlatiadek Fenségesei

43:3.1 (488.3) A csillagvilágok urai a helyi világegyetemi fiak Vorondadek rendjébe tartoznak. Amikor világegyetemi tevékeny szolgálattal bízzák meg őket csillagvilági urakként vagy más beosztásban, akkor e Fiak Fenségesekként ismeretesek, mert az Isten Helyi Világegyetemi Fiainak összes rendje között a legfelsőbb szintű igazgatási bölcsességet testesítik meg, mely a legkörültekintőbb és legavatottabb hűséggel párosul. Személyes feddhetetlenségüket és a csoportjuk hűségét eddig még senki sem kérdőjelezte meg; a Vorondadek Fiak részéről eddig még nem fordult elő hűtlenség a Nebadonban.

43:3.2 (488.4) Gábrriel a nebadoni csillagvilágok mindegyikében legalább három Vorondadek Fiút bíz meg a Fenségesek feladatának ellátásával. E hármas elnöklő tagját nevezik a Csillagvilági Atyának, két társát pedig a rangidős Fenségesnek és a beosztott Fenségesnek. Egy Csillagvilági Atya tízezer szabványévig (mintegy 50.000 urantiai évig) uralkodik, aki ezt megelőzően egyenlő időket töltött beosztott társaként és rangidős társaként.

43:3.3 (488.5) A Zsoltáros tudta, hogy az Edentiát három Csillagvilági Atya vezeti és eszerint beszélt az ő

lakóhelyeikről: „Forrásainak árja megörvendezteti Isten városát, a Fenségesek legszentebb hajlékait.”

^{43:3.4 (488.6)} Korokon keresztül nagy zavar jellemezte az Urantián a különféle világegyetemi urakkal kapcsolatos felfogásokat. Sok későbbi tanító összekeverte a ködös és határozatlan törzsi istenségeiket a Fenséges Atyákkal. Később pedig a zsidók mindezen mennyei uralkodókból egy összetett Istenséget alkottak. Egy tanító megértette, hogy a Fenségesek nem a Legfelsőbb Urak, mert azt mondta, hogy „Aki a Fenségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak oltalmában nyugszik az.” Az urantiai feljegyzésekben olykor nagyon nehéz felismerni, hogy pontosan mire is utalnak a „Fenséges” fogalommal. Dániel azonban teljesen megértette e dolgokat. Azt mondta, hogy „A Fenséges uralkodik az emberek országán, és akinek akarja, annak adja azt.”

^{43:3.5 (488.7)} A Csillagvilági Atyák keveset foglalkoznak valamely lakott bolygó egyedeivel, viszont szoros kapcsolatban állnak a csillagvilágok azon jogalkotói és törvényhozói szerepköreivel, melyek oly nagymértékben érintik a lakott világok minden halandó emberfajtaját és nemzeti csoportját.

^{43:3.6 (489.1)} Bár a csillagvilági rendszer a tiétek és a világegyetem igazgatása között helyezkedik el, egyénileg rendszerint mégis csak kevésbé vagytok érintettek a csillagvilági kormányzásban. A részletekről nagyobb érdeklődésre rendes körülmények között a helyi csillagrendszer, a Satania tartana számot; viszont átmenetileg az Urantia azért kötődik szorosan a csillagvilági urakhoz, mert a Lucifer-féle lázadás folytán sajátos csillagrendszeri és bolygói körülmények álltak elő.

^{43:3.7 (489.2)} Az edentiai Fenségesek a luciferi elszakadás idején a lázadó világok bolygói fennhatóságának bizonyos területeit magukhoz vonták. E hatalom gyakorlását ma is folytatják és a Nappalok Elődei már régen jóváhagyták ezen ellenőrzési feladatkör gyakorlását az ilyen ellenszegülő világok esetében. Kétség sem fér ahhoz, hogy e felvett hatáskört mindaddig gyakorolni fogják, amíg Lucifer életben van. A hűséges bolygókon e hatáskör nagy részét rendszerint a Csillagrendszer Fejedelemre ruházzák.

^{43:3.8 (489.3)} Ám van még egy kapcsolatfajta, mellyel az Urantia különösen kötődik a Fenségesekhez. Amikor Mihály, a Teremtő Fiú az utolsó alászállását teljesítette, az alászállásával összefüggő minden urantiai ügyet közvetlenül a Norlatiadek Fenségesei felügyeltek, lévén, hogy Lucifer utódja nem rendelkezett teljhatalommal a helyi csillagrendszerben.

4. A Gyűlés-hegy — a Nappalok Hűséges Követője

^{43:4.1 (489.4)} A gyülekezés legszentebb hegye a Nappalok Hűséges Követőjének, a paradicsomi Háromság Edentián működő képviselőjének lakhelye.

^{43:4.2 (489.5)} E Nappalok Hűséges Követője a Paradicsom egyik Háromsági Fia és az Edentián Immanuel személyes képviselőjeként van jelen e központi világ teremtése óta. A Nappalok Hűséges követője mindig a Csillagvilági Atyák jobbán áll, kész tanácsokat adni, de sohasem tesz így, hacsak nem kéri erre. A Paradicsom magas Fiai sohasem vesznek részt a helyi világegyetemi ügyek vitelében, kivéve, ha e területek végrehajtói erre felkérik őket. De mindaz, ami egy Nappalok Szövetsége egy Teremtő Fiúnak, ugyanazt jelenti

egy Nappalok Hűséges Követője a csillagvilág Fenségesei számára.

43:4.3 (489.6) Az edentiai Nappalok Hűséges Követőjének székhelye a világegyetemen kívüli, paradicsomi tájékoztatási és hírközlő rendszer csillagvilági központja. E Háromsági Fiak a havonai és paradicsomi személyiségekből álló kíséretükkel együtt, valamint a Nappalok Szövetségével összeköttetésben, közvetlen és állandó közléscserét folytatnak a rendjükbe tartozókkal az összes világegyetemben, sőt még a Havonában és a Paradicsomon is.

43:4.4 (489.7) A legszentebb hegy szépsége tökéletes és elhelyezése csodálatos, azonban a paradicsomi Fiú tényleges lakóhelye szerénynek minősül, ha összevetjük a Fenségesek központi lakhelyével és a Vorondadek Fiak tartózkodási egységének helyet adó, azt körülvevő hetven építménnyel. Ezek a felszerelésüket tekintve kizárólag lakó célt szolgálnak; teljesen el vannak különítve azoktól a kiterjedt igazgatási központi épületektől, ahol a csillagvilági ügyeket intézik.

43:4.5 (489.8) A Nappalok Hűséges Követőjének edentiai székhelye a Fenségesek székhelyeitől északra helyezkedik el és úgy nevezik, hogy a „paradicsomi gyűlés hegye”. E felszentelt hegyvidéken a felemelkedő halandók rendszeresen összegyűlnek, hogy meghallgassák a paradicsomi Fiút, aki a fejlődő halandók ama hosszú és érdekes utazásáról szól, mely a Havona egymilliárd tökéletes világán keresztül és annál is tovább, a Paradicsom leírhatatlan magasságaiba vezet. A Gyűlés-hegyen megtartott különleges összejöveteleken a morontia halandók közelebbről is megismerkednek a központi

világegyetemből származó személyiségek különféle csoportjaival.

43:4.6 (490.1) Amikor a hűtlen Lucifer, a Satania egykori fejedelme bejelentette igényét a nagyobb irányítási befolyásra, megkísérelte elmozdítani a helyi világegyetem kormányzati tervében szereplő fiúi besorolásúak összes rendjét. Ezt tűzte ki célul a szívében, mondván: „Az Isten Fiai fölé helyezem ülőszékemet; a gyülekezet hegyén, északon fogok ülni; olyan leszek, mint a Fenséges.”

43:4.7 (490.2) A száz Csillagrendszer Fejedelem rendszeresen eljön a csillagvilág jólétével foglalkozó edentiai nagytanácskozásokra. A sataniai lázadást követően a jerusemi főlábadók szokás szerint el akartak jönni ezen edentiai tanácskozásokra, ahogy azt a korábbi alkalmakkor is tették. Mindaddig nem volt mód megállítani ezt az öntelt, pimasz fellépést, amíg Mihály alá nem szállt az Urantiára és ezt követően fel nem vette az egész Nebadon feletti korlátlan fennhatóságot. Attól a naptól fogva e bűnre-bujtogatóknak nem engedik meg, hogy helyet foglaljanak a hűséges Csillagrendszer Fejedelmek edentiai tanácsaiban.

43:4.8 (490.3) Hogy a régi korok tanítói tudtak e dolgokról, azt mutatják a feljegyzések is: „És volt egy nap, amikor az Isten Fiai a Fenségesek elébe járultak, és Sátán is eljött és megjelent közöttük.” Márpedig ez tényközlés, függetlenül attól, hogy milyen összefüggésben jelenik meg.

43:4.9 (490.4) Krisztus győzelme óta folyik az egész Norlatiadek megtisztítása a bűntől és a lázadóktól. Valamivel Mihály húsvér testben megélt halála előtt a bukott Lucifer társa, Sátán

megpróbált részt venni az egyik ilyen edentiai nagytanácskozáson, azonban a főlázáadókkal szemben megnyilvánuló erős ellenérzés olyan mértéket ért el, hogy a rokonszenv kapui gyakorlatilag mindenkinél zárva maradtak, s így a Satania ellenségeinek nem jutott egy talpalatnyi hely sem. Amint a rossz befogadásához már nincs nyitott kapu, akkor már nincs lehetőség a bűn befogadására sem. Az egész Edentia szíveinek kapui bezárultak Sátán előtt; az összegyűlt Csillagrendszer Fejedelmek egyhangúlag elutasították őt, és ugyanekkor történt meg az is, hogy az Ember Fia „meglátta Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből”.

43:4.10 (490.5) A Lucifer-féle lázadás óta egy új építmény áll a Nappalok Hűségés Követőjének székhelye közelében. Ezen átmeneti épület a Fenséges összekötő székhelye, aki a paradicsomi Fiúval szoros kapcsolatban működik, mint a csillagvilági kormányzat tanácsadója minden, a Nappaloknak a bűnnel és a lázadással kapcsolatos politikáját és magatartását érintő ügyben.

5. Az edentiai Atyák a Lucifer-féle lázadás óta

43:5.1 (490.6) A Fenségesek ügyeleti rendjét az Edentián a Lucifer-féle lázadás idejére felfüggesztették. Jelenleg ugyanazok az uraink, mint akik akkoriban szolgálatban voltak. Következtetésünk szerint a személyükben nem is lesz változás addig, amíg Lucifer és társainak ügye véglegesen le nem zárul.

43:5.2 (490.7) A csillagvilág jelenlegi kibővített kormánya azonban tizenkét Vorondadek-rendű Fiút foglal magában. E tizenkettek a következők:

43:5.3 (490.8) 1. A Csillagvilági Atya. A Norlatiadek jelenlegi Fenséges ura a 617.318. a Nebadon Vorondadek-sorozatában. Sok csillagvilágban teljesített szolgálatot szerte a helyi világegyetemünkben, mielőtt az edentiai feladatait elvállalta.

43:5.4 (490.9) 2. A rangidős Fenséges társ.

43:5.5 (491.1) 3. A beosztott Fenséges társ.

43:5.6 (491.2) 4. A Fenséges tanácsadó, Mihály személyes képviselője azóta, hogy Mihályt elismerték Tökéletes Fiúként.

43:5.7 (491.3) 5. A Fenséges végrehajtó, Gábrriel személyes képviselője, aki a Lucifer-féle lázadás óta az Edentián állomásozik.

43:5.8 (491.4) 6. A bolygói megfigyelők Fenséges vezetője, a Satania elszigetelt világain állomásozó Vorondadek megfigyelők igazgatója.

43:5.9 (491.5) 7. A Fenséges bíró, az a Vorondadek Fiú, akit azzal bíztak meg, hogy oldjon meg minden, a lázadásból eredő nehézséget a csillagvilágban.

43:5.10 (491.6) 8. A Fenséges veszélyhelyzeti intéző, az a Vorondadek Fiú, akinek feladata a Norlatiadek jogi rendszerében hozott veszélyhelyzeti határozatoknak a lázadás által elszigetelt sataniai világokhoz való igazítása.

43:5.11 (491.7) 9. A Fenséges közbenjáró, az a Vorondadek Fiú, akinek feladata a különleges urantiai alászállási gyakorlatnak a csillagvilág szokványos igazgatásával való összehangolása. E Fiak működését bizonyos főangyali tevékenységek és számos

egyéb nem szokványos segédkezés jelenléte az Urantián, valamint a Ragyogó Estcsillagok különleges tevékenységei a Jerusemen teszik szükségessé.

43:5.12 (491.8) 10. A Fenséges bíró-védő, a veszélyhelyzeti ítélőszék feje a Norlatiadek ama különleges nehézségei kezelésének szenteli magát, melyek a sataniai lázadásból eredő zavaros helyzet következményei.

43:5.13 (491.9) 11. A Fenséges összekötő, az a Vorondadek Fiú, akit az edentiai urak mellé rendelték, de akit a Nappalok Hűségés Követőjének különleges tanácsosaként azzal bíztak meg, hogy találja meg a lázadással és a teremtményi hűtlenséggel kapcsolatos nehézségek kezelésének legjobb módját.

43:5.14 (491.10) 12. A Fenséges igazgató, az Edentia veszélyhelyzeti tanácsának elnöke. A sataniai lázadás miatt a Norlatiadekbe kijelölt összes személyiség együtt alkotja a veszélyhelyzeti tanácsot, és az ő elnöklő tisztviselőjük egy kivételes tapasztalatokkal rendelkező Vorondadek Fiú.

43:5.15 (491.11) Ez nem veszi figyelembe a számos Vorondadeket, a nebadoni csillagvilágok követeit, és másokat sem, akik szintén az Edentián lakoznak.

43:5.16 (491.12) A Lucifer-féle lázadás óta az edentiai Atyák különös gondot fordítanak az Urantiára és a Satania többi elszigetelt bolygójára. Régen a próféta felismerte a Csillagvilági Atyák szabályozó kéznyomát a nemzetek ügyeiben. „Mikor a Fenséges örökséget osztott a népeknek, mikor szétválasztotta Ádám fiait, akkor megszabta a népek határait.”

43:5.17 (491.13) Minden vesztegzár alá helyezett vagy elszigetelt világhoz egy megfigyelőként tevékenykedő Vorondadek Fiú tartozik. Ő nem vesz részt a bolygó igazgatásában, kivéve, amikor a Csillagvilági Atya utasítja a nemzetek ügyeibe való beavatkozásra. Voltaképpen e Fenséges megfigyelő az, aki „uralkodik az emberek országain”. Az Urantia a Norlatiadek elszigetelt világainak egyike, és egy Vorondadek megfigyelő állomásozik a bolygón a Kaligasztia által elkövetett árulás óta. Az Urantián félanyagi alakban szolgáló Makiventa Melkizedek tisztelettel adózott az akkor szolgálatban lévő Fenséges megfigyelőnek, amint az meg is van írva, „És a Melkizedek, Sálem királya, a Fenséges papja volt”. A Melkizedek e Fenséges megfigyelőnek Ábrahámhoz fűződő viszonyát nyilatkoztatta ki, amikor azt mondta, hogy „És áldott legyen a Fenséges, aki a kezedre adta a te ellenségeidet”.

6. Az Isten kertjei

43:6.1 (492.1) A csillagrendszeri központot csodálatosan díszítik anyagi és ásványi építmények, míg a világegyetemi központ inkább szellemi dicsőséget tükröz, a csillagvilági központok viszont a morontia-tevékenységek és az élő díszítmények csúcsát jelentik. A csillagvilági központi világokon az élő díszítményeket általánosabban alkalmazzák, és ez az élet-túlsúly — a növényteni művészet — az oka annak, hogy e világokat „az Isten kertjeinek” nevezik.

43:6.2 (492.2) Nagyjából az Edentia felét foglalják el a Fenségesek páratlan szépségű kertjei, és e kertek a leginkább lenyűgöző morontia teremtrészek közé tartoznak a helyi világegyetemben. Ez megmagyarázza, hogy a Norlatiadek

lakott világain található rendkívüli szépségű helyeket miért hívják oly gyakran „Édenkertnek”.

^{43:6.3 (492.3)} E csodálatos kert központi részén helyezkedik el a Fenségesek istenimádati szentélye. A Zsoltárosnak tudomása kellett, hogy legyen e dolgokról, mert azt írta: „Kicsoda megy fel a Fenségesek hegyére? És kicsoda áll meg e szent helyen? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, aki nem adta lelkét hiábavalóságra, és nem esküdött meg csalárdságra.” A Fenségesek szentélyénél a nyugalmi időszak minden tizedik napján az egész Edentia elmerül a Legfelsőbb Istenre irányuló imádatteljes szemlélődésben.

^{43:6.4 (492.4)} Az épített világokon az anyagi rendbe sorolt életnek tíz formájával lehet találkozni. Az Urantián növényi és állati élet van, míg az olyan világokon, mint az Edentia az anyagi életrendnek tíz osztálya létezik. Ha láthatnátok az edentiai élet e tíz osztályát, akkor az első hármat rögvest növényinek, az utolsó hármat állatinak sorolnátok be, de teljesen képtelenek lennétek megérteni a burjánzó és lenyűgöző létformák közbenső négy csoportjának természetét.

^{43:6.5 (492.5)} Még a határozottan állati élet is nagyon eltér az evolúciós világokon létezőtől, olyannyira különbözik, hogy csaknem lehetetlen bemutatni a halandói elmének e nembeszélő teremtmények egyedi jellemét és ragaszkodó természetét. Ezer és egy olyan élő teremtmény van, melyet a képzeletetek sehogyan sem képes megragadni. A teljes állati teremtesösszesség teljesen más rendet alkot az evolúciós bolygók szilaj állatfajaihoz képest. De ez az egész állati élet nagyon értelmes és tökéletesen szolgálatkész, és a különféle fajok mindegyike meglepően szeretetreméltó és meghatóan

barátkozó. Az ilyen épített világokon nincsenek húsevő teremtmények; az egész Edentián semmi sincs, amitől bármely élőlénynek félnie kellene.

43:6.6 (492.6) A növényi élet is jelentősen különbözik az urantiaitól, mely előbbi anyagi és morontia válfajokból tevődik össze. Az anyagi növekedés jellemzője a zöldes színezet, azonban a növényi élet morontia megfelelője ibolyaszín vagy lilás árnyalatú különféle színekben és tükröződéssel jelenik meg. E morontia növényzet tisztán energianövekedés; ha elfogyasztják, nem marad belőle semmi.

43:6.7 (492.7) Lévén, hogy a fizikai élet tíz osztálya jelen van, nem is említve a morontia válfajokat, ezeken az épített világokon rettentő sok lehetőség van a táj, valamint az anyagi és a morontia építmények élőlénytani megszépítésére. Az égi mesterek a növénytani díszítés és az élőlénytani megszépítés hatalmas munkájában a honos spornagiát igazgatják. Míg a ti művészeiteknek az élettelen festékre és a holt márványra kell hagyatkozniuk az elképzeléseik kifejezéséhez, addig az égi mesterek és az univitatia gyakrabban vesznek igénybe élő anyagokat az eszméik bemutatásához és az eszményképeik megragadásához.

43:6.8 (493.1) Ha szeretitek az Urantia virágait, cserjéit és fáit, akkor a szemetek gyönyörködhet majd az Edentia mennyei kertjeinek növénytani szépségében és virágos tündökletességében. De az én képességeimet meghaladja, hogy a halandói elme számára megfelelő fogalmat találjak a mennyei világok szépségeire. Tényleg nem látott még emberi szem oly nagyszerű dolgokat, mint ami a halandói-felemelkedési kaland e világain rátok vár.

7. Az univitatia

^{43:7.1 (493.2)} Az univitatia az Edentia és társvilágainak állandó létpolgárait jelenti, a társvilágokba beleértve mind a hétszázhetven világot, melyek a felügyeletüket ellátó csillagvilági központot körülveszik. A Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem e gyermekei az anyagi és a szellemi közötti létsíkra terveztettek, de ők nem morontia teremtmények. Az Edentia hetven nagyobb szférája mindegyikének honosai különböző látható alakkal rendelkeznek, és a morontia halandók a morontia alakjukat úgy alakítják, hogy az megfeleljen az univitatia felemelkedési fokának minden alkalommal, amikor lakóhelyet váltanak az egyik edentiai szféráról a másikra, amint az első világtól a hetvenedik felé haladnak.

^{43:7.2 (493.3)} Szellemi tekintetben az univitatiát alkotók azonosak; értelmi szempontból azonban éppoly különbözők, mint a halandók; alakjukat tekintve sokban hasonlítanak a morontia létállapotra, és arra teremtettek, hogy hetven különböző személyiségrendben működjenek. Az univitatia rendjeinek mindegyike tíz nagyobb értelmi működési változatot alkot, és e különböző értelmi fajták mindegyike részt vesz a különleges felkészítő és kulturális tanodáknak a vezetésében, melyek fokozatos foglalkozási vagy gyakorlati közösségfejlesztő képzést nyújtanak a nagyobb edentiai világok körül keringő tíz segédszféra némelyikén.

^{43:7.3 (493.4)} A hétszáz kisebb világ gyakorlati oktatással foglalkozó szakképzési szféra, melyeken az egész helyi világegyetem működéséről tanítanak és amelyek kapui az értelmes lények minden osztálya előtt nyitva állnak. A

különleges szakértelmet és műtudási ismereteket nyújtó felkészítő tanintézeteket nem kizárólagosan a felemelkedő halandók számára tartják fenn, bár a morontia hallgatók alkotják messze a legnagyobb csoportot mindazok közül, akik e felkészítő tanfolyamokat látogatják. Amikor a közösségi műveltség hetven nagyobb világának valamelyikén fogadnak benneteket, akkor nyomban az azt körülvevő tíz segédszféra mindegyikén is biztosítanak számotokra helyet.

43:7.4 (493.5) A különböző önkéntes telepese csoportokban a felemelkedő morontia halandók túlsúlya érvényesül a visszatekintési igazgatók között, azonban az univitatiát alkotók képviselik az égi mesterek nebadoni testületével társult legnagyobb csoportot. Az egész Orvontonban az uverszai abandontereken kívül egyetlen Havonán kívüli lény sem ér fel az univitatiába tartozók művészi tehetségével, társas alkalmazkodásképességével és szervezői ügyességével.

43:7.5 (493.6) A csillagvilág e létpolgárai nem tényleges tagjai a mesterek testületének, azonban szabadon dolgoznak minden csoporttal és nagy mértékben hozzájárulnak ahhoz, hogy a csillagvilági világok a vezető szférák legyenek az átmeneti műveltség nagyszerű művészi lehetőségeinek kihasználásában. A csillagvilági központi világok határain túl nem működnek.

8. Az edentiai felkészülési világok

43:8.1 (493.7) Az Edentia és az azt körülvevő szférák fizikai felruházottsága jó közelítéssel tökéletes; a Szalvington szféráinak szellemi nagyságával aligha érnek fel, viszont a tündökletességük messze meghaladja a Jerusem felkészülési világaiét. Mindezen edentiai szférák energiaellátását

közvetlenül a világegyetemi téráramok biztosítják, és ezek hatalmas anyagi és morontiai erőter-rendszereit szakértelemmel felügyelik és osztják szét a csillagvilági központok, melyeket a Fizikai Főszabályozók és a morontia erőter-felügyelők hozzáértő testülete segít.

43:8.2 (494.1) A halandói felemelkedés edentiai korszakában az átmeneti morontia műveltség hetven felkészülési világán eltöltött idő a legnyugalmasabb időszak a felemelkedő halandó létpályáján végig a végleges rendre való eljutásig; ez valóban a jellegzetes morontia élet. Ugyan minden egyes alkalommal újrahangolnak benneteket, amikor az egyik nagyobb kulturális világról egy másikra átkerültök, mégis végig megtartjátok ugyanazt a morontia testet, és a személyiségek öntudatlansági időszakokat sem él át.

43:8.3 (494.2) Az Edentián és annak társszféráin való ottlétetek során főként a csoportetika elsajátításával lesztek elfoglalva, azon kellemes és hasznos kölcsönös viszony titkának az elsajátításáról van szó, mely az értelmes személyiségek különböző világegyetemi és felsőbb-világegyetemi rendjei között fennáll.

43:8.4 (494.3) A lakóvilágokon már elértétek a fejlődő halandói személyiség egyesülését; a csillagrendszeri központon megkaptátok a jerusemi létpolgárságot és szert tettetek azon hajlandóságra, hogy sajátlényeketeket alávéssétek a csoporttevékenységek és az összehangoltságot igénylő feladatok teljesítésének; de most a csillagvilági felkészülési világokon el kell érnetek a fejlődő morontia személyiségek valódi közösségivé lényegülését. E mennyei kulturális készség az alábbiak elsajátításából áll:

43:8.5 (494.4) 1. Élj boldogul és dolgozz hatékonyan tíz különböző morontia-társsal, míg tíz ilyen csoport százfős századokat alkot és ezek pedig ezerfős testületekbe szerveződnek.

43:8.6 (494.5) 2. Lakj boldogan és működj együtt őszintén a tíz univitatiával, akik bár értelmileg hasonlóak a morontia lényekhez, minden más tekintetben mégiscsak különböznek. Azután e tízes csoporttal úgy kell működnöd, hogy az további tíz családdal működik együtt, mely pedig ezer univitatiából álló testületként alkot szövetséget.

43:8.7 (494.6) 3. Egyidejűleg igazodj a morontia társaidhoz és a házigazda univitatiához. Tégy szert arra a képességre, hogy önként és hatékonyan működsz együtt a rendedbe tartozó lényekkel és szoros kapcsolatot alakítasz ki az értelmes teremtmények némiképp más csoportjával is.

43:8.8 (494.7) 4. Míg így közösségi szinten együttműködsz a hozzád hasonló és nem hasonló lényekkel, valósíts meg értelmi összhangot a társcsoportokkal és a tevékenységeidet is alakítsd ennek megfelelően.

43:8.9 (494.8) 5. Miközben személyiségedben kielégítő mértékben hozzáidomulsz a közösségi léthez értelmi és tevékenységi szinten, tökéletesítsd azon képességedet, hogy bensőséges kapcsolatban élj a hasonló és a nem hasonló lényekkel egyre csökkenő mértékű ingerlékenység és egyre kisebb mértékű sértődékenység mellett. A visszatekintési igazgatók nagyban hozzájárulnak ez utóbbinak az eléréséhez a csoportjáték foglalkozásokon keresztül.

43:8.10 (494.9) 6. Mindeme különféle közösségfejlesztő eljárásokat a paradicsomi-felemelkedési létpálya fokozatos összehangoltsága érdekében szervezd meg; fejleszd a világegyetemi látásmódodat azáltal, hogy képessé válsz azon örökkévaló célokat felfedő jelentéstartalmaknak a megragadására, melyek ezekben a látszólag jelentéktelen téridő tevékenységekben rejlenek.

43:8.11 (494.10) 7. Ezután pedig tetőzd be mindeme sokféle közösségfejlesztő eljárást a szellemi látásmód egyidejű fejlesztésével, ami a csoportos szellemi társuláson és a morontia együttműködésen keresztüli személyes felruházás minden szakaszának fejlesztését jelenti. Két erkölcsi teremtmény értelmileg, közösségileg és szellemileg nem egyszerűen csak megkettőzi a társulási eljárás révén a világegyetemi fejlődésre bennük rejlő személyes kibontakozási lehetőségeket; sokkal inkább megnégyszerezik a feladatok teljesítésének és a célok elérésének lehetőségeit.

43:8.12 (495.1) Az edentiai közösségépítést úgy mutattuk be, mint egy morontia halandónak egy, tíz értelmileg különböző egyedből álló univitatia családcsoporttal alkotott társulását, s ezzel egyidejűleg bemutattuk a tíz morontia társ alkotta hasonló társulást. De az első hét nagyobb világon csak egy felemelkedő halandó él tíz univitatiával. A hét nagyobb világ második csoportján két halandó lakik együtt minden tízes honos csoporttal, és így tovább, egészen a hét nagyobb szféra utolsó csoportjáig, amelyben tíz morontia lény lakik tíz univitatiával. Amint megtanultok jobban érintkezni az univitatiával, a morontia fejlődő társaitokkal való kapcsolataitokban is fejlettebb etika szerint viselkedhettek.

43:8.13 (495.2) Felemelkedő halandókként élvezni fogjátok az Edentia fejlődési világain való ottlétet, de nem fogjátok megtapasztalni a megelégedés azon személyes izgalmas élményét, mely a központi világokon folyó világegyetemi ügyekkel való első kapcsolatokat jellemzi, vagy amely azt a búcsúeseményt jellemzi, amikor e valóságokkal utoljára kapcsolatba kerültek a világegyetemi központ utolsó világain.

9. Az edentiai létpolgárság

43:9.1 (495.3) A hetvenedik világról kikerült felemelkedő halandók lakóhelyet kapnak az Edentián. A felemelkedők most először vesznek részt a „paradicsomi közgyűléseken” és hallgathatják meg a saját kiterjedt teremtsrészük történetét úgy, ahogy azt a Nappalok Hűséges Követője, a Legfelsőbb háromsági-származású személyiségei közül az első előadja.

43:9.2 (495.4) A csillagvilági felkészülési világokon való teljes ottlét, mely az edentiai létpolgárságban csúcsosodik ki, a morontia fejlődő lények számára igazi és mennyei boldogságos időszak. A csillagrendszeri világokon való ottlétetek során a csaknem állatiról a morontia teremtmény szintjére fejlődtek; inkább anyagiak voltak, semmint szellemiek. A szalvingtoni szférákon a morontia lény rendjétől az igaz szellem rendjéig fejlődtek; inkább szellemivé lettek, mintsem anyagivá. De az Edentián a felemelkedők félúton járnak az előbbi és a jövőbeli állapotaik között, félúton az evolúciós állat és a felemelkedő szellem között. Az Edentián és annak világain való tartózkodásotok alatt mindvégig olyanok vagytok, „mint az angyalok”; állandóan fejlődtek, de mindeközben megtartotok egy általános és egy jellegzetes morontia besorolást.

43:9.3 (495.5) A felemelkedő halandónak a csillagvilágban való tartózkodása a legegységesebb és a legkiegyenlítettebb korszak a teljes morontia fejlődési létpályáján. E tapasztalás alkotja a felemelkedők előszellemi közösségfejlesztő felkészítését. Ez hasonlít a végleges rendre való eljutás előtti szellemi tapasztaláshoz a Havonán és az abszonit előtti felkészüléshez a Paradicsomon.

43:9.4 (495.6) A felemelkedő halandók az Edentián főként a hetven fejlődési univitalia világon teljesítendő feladatokkal foglalkoznak. Különböző minőségekben magán az Edentián is szolgálnak, főként a csoportok, fajok, nemzetek és bolygók jólétével kapcsolatos csillagvilági programmal összefüggésben. A Fenségesek nemigen érintettek az egyes emberek boldogulásának elősegítésében a lakott bolygókon; ők inkább az emberek országait uralják, mintsem az egyedek szívét.

43:9.5 (495.7) Azon a napon, amikor már készen álltok az Edentia elhagyására a szalvingtoni létpályáért, majd egy időre megálltok és visszatekintetek a Paradicsomon inneni felkészülési korszakok legcsodálatosabbjára és legüdítőbbjére. De mindennek a tündökletessége csak erősödik, amint egyre beljebb emelkedtek és egyre inkább képesek lesztek elismerni az isteni jelentéstartalmakat és a szellemi értékeket.

43:9.6 (496.1) [Ennek az írásnak az összeállítását Malavatia Melkizedek hitelesítette.]

44. írás

Az égi mesterek

44:0.1 (497.1) A KÜLÖNBÖZŐ téregységi és világegyetemi központi világok önkéntes telepes csoportjai között található az égi mestereknek nevezett, összetett személyiségek különleges rendje. E lények a morontia és az alsóbb szellemi területek főművészei és főmesterei. Ők a morontia díszítéssel és a szellemi szépítéssel foglalkozó szellemek és félszellemek. E mesterek megtalálhatók szerte a nagy világegyetemben — a felsőbb-világegyetemek, a helyi világegyetemek, a csillagvilágok és a csillagrendszerek központi világain, valamint a fényben és életben megállapodott minden szférán is; de a fő tevékenységi területük a csillagvilágok, közelebbről is az egyes központi szférákat körülvevő hétszázhetven világ.

44:0.2 (497.2) Bár a munkájukat az anyagi elme csaknem képtelen felfogni, azt azért tudnotok kell, hogy a morontia- és szellemvilágok nem nélkülözik a magas művészetet és a mennyei műveltséget.

44:0.3 (497.3) Az égi mesterek nem ilyenek teremtetnek; ők a lényeknek egy olyan kiválasztott és kiképzett csoportja, mely csoport bizonyos, a központi világegyetemben honos tanítószemélyiségekből, valamint az ő önkéntes tanítványaikból áll, mely utóbbiak a felemelkedő halandók közül és számos egyéb mennyei csoportból kerülnek ki. E mesterek eredeti tanító testületét egykor a Végtelen Szellem jelölte ki a Hét Tökéletes Szellemmel együttműködésben, s e testület hétezer havonai oktatóból állt, mégpedig ezer oktató esett a mesterek hét osztályának mindegyikére. E kezdeti felállásból fejlődött ki a korszakok alatt a szellemi és a morontia ügyek szakértő munkásainak ragyogó testülete.

44:0.4 (497.4) Bármely morontia személyiség vagy szellementitás alkalmas az égi mesterek testületébe való felvételre; vagyis bármely, az eredendően isteni fiúi besorolásúak szintje alatti lény. Az Isten evolúciós szférákról származó felemelkedő fiai a morontia világokra való megérkezésüket követően felvételre jelentkeznek a mesterek testületébe, és ha elég tehetségesek, akkor hosszabb-rövidebb időre választhatják e létpályát. De senki sem léphet az égi mesterek közé egy ezredévnél, vagyis ezer felsőbb-világegyetemi évnél rövidebb időre.

44:0.5 (497.5) Minden égi mestert a felsőbb-világegyetemi központon iktatnak be, viszont irányításukat a morontia felügyelők végzik a helyi világegyetemi központokon. Megbízatusukat az alábbi hét főbb tevékenységi osztályban kapják az egyes helyi világegyetemi központi világokon működő morontia felügyelők központi testületétől:

44:0.6 (497.6) 1. Égi zenészek.

44:0.7 (497.7) 2. Mennyei előadóművészek.

44:0.8 (497.8) 3. Isteni építők.

44:0.9 (497.9) 4. Gondolatrögzítők.

44:0.10 (498.1) 5. Energia-átalakítók.

44:0.11 (498.2) 6. Formatervezők és díszítők.

44:0.12 (498.3) 7. Összhangmunkások.

44:0.13 (498.4) E hét csoport eredeti tanítói mind a Havona tökéletes világairól jöttek, és a Havona rendelkezik a mintával, a

mintatanulmányokkal a szellemművészet minden vetülete és formája esetében. Jóllehet mérhetetlen feladat a Havona-művészetnek a tér világaira való átvitelét felvállalni, az égi mesterek korszakokon keresztül fejlesztették a műtudásukat és a kivitelezési módszereiket. Mint a felemelkedői létpálya minden egyéb szakasza esetében, itt is azoknak a folyamatos tevékenységére van szükség, akik valamely kísérleti területen a legfejlettebbek abból a célból, hogy a felsőbb tudásukat és szakértelmüket a kevésbé fejlett társaiknak átadják.

44:0.14 (498.5) Első betekintést ezekre a Havonából betelepített művészetekre a lakóvilágokon fogtok nyerni, és a szépségük egyre ragyogóbbá fog válni és a szépségük általatok való elismerése növekedni fog, míg végül ott álltok majd a Szalvington szellemi csarnokaiban és a szellemi területek mennyei művészeinek megihlető mesterműveit szemlélhetitek.

44:0.15 (498.6) A morontia- és a szellemvilágok mindeme tevékenységei valóságosak. A szellemlények számára a szellemvilág valóság. Számunkra az anyagi világ már inkább valószerűtlen. A felsőbb szellemformák szabadon áthaladnak a közönséges anyagon. A felsőbb szellemek semmiféle anyagra nem érzékenyek, kivéve bizonyos alapvető energiákat. Az anyagi lények számára a szellemvilág többé-kevésbé valószerűtlen; a szellemlények számára az anyagi világ csaknem teljesen valószerűtlen, mely pusztán a szellemvalóságok lényegének árnyéka.

44:0.16 (498.7) Kizárólagos szellemi látásmóddal nem vagyok képes érzékelni azt az épületet, melyben e beszámoló fordítása és rögzítése folyik. Egy Isteni Tanácsos az Uverszáról, aki történetesen itt áll mellettem, még kevesebbet érzékel a tisztán

anyagi teremtsrészekből. Azáltal fogjuk fel azt, hogy ezen anyagi szerkezetek miként jelennek meg a számotokra, hogy annak szellemlényegű ellendarabját szemléljük, melyet az elménk számára az egyik velünk lévő energia-átalakító mutat meg. Ez az anyagból való épület nem tökéletesen valós a számomra, szellemlény számára, de természetesen igencsak valós és meglehetősen hasznos az anyagi halandók számára.

44:0.17 (498.8) Vannak bizonyos lényfajták, akik mind a szellem-, mind az anyagi világok teremtményeinek valóságát képesek felfogni. Ebbe az osztályba tartoznak az úgynevezett negyedik teremtmények a Havona-szolgálók között és a békéltetők között. Az idő és tér angyalai fel vannak ruházva azzal a képességgel, hogy érzékeljék mind a szellemlényeket, mind pedig az anyagi lényeket, miként a felemelkedő halandók is képessé válnak erre, amint kiszabadulnak a húsvér testben élt életből. A felsőbb szellemi szintek elérését követően a felemelkedők már képesek felismerni az anyagi, a morontia és a szellemvalóságokat.

44:0.18 (498.9) Ugyancsak itt van velem egy Fenséges Hírvivő az Uverszáról, egy felemelkedő, az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt, egykor halandó lény, és ő olyannak érzékel benneteket, amilyenek vagytok, ugyanakkor látja a Független Hírvivőt, a szupernáfot, és a jelenlévő egyéb mennyei lényeket is. A hosszú felemelkedésetek során sohasem fogjátok elveszteni azon képességeket, hogy a korábbi létezési szintjeiteken lévő társaitokat felismerjétek. Amint befelé haladva egyre magasabb létfokra juttok, mindig megőrzitek azt a képességeket, hogy az előző és az alsóbb tapasztalási szintjeiteken lévő lénytársaitokat felismerjétek és testvérileg

közeledjetez hozzájuk. Minden egyes új átmenettel és feltámadással egy további szellemlény-csoport kerül a látómezőtökbe, anélkül, hogy bármennyit is veszítenétek az előző állapotokban megismert barátaitok és társaitok felismerésére való képességből.

44:0.19 (498.10) A felemelkedő halandók tapasztalásában mindezt a bennük lakozó Gondolatigazító tevékenysége révén válik lehetővé. Azáltal, hogy a teljes élettapasztalatotok másolatait megőrzik, biztosítják számotokra, hogy sohasem veszítetek el egyetlen olyan igaz sajátosságot sem, mellyel valaha is rendelkeztetek; és ezek az Igazítók végig mennek veletek, a ti részetekként, valójában ti magatokként.

44:0.20 (499.1) Azonban szinte semmi reményem sincs arra, hogy az anyagi elme számára be tudjam mutatni az égi mesterek munkájának természetét. Folyton arra kényszerülök, hogy elferdítsem a gondolatokat és torzítsam a nyelvet abban az erőfeszítésben, hogy a halandói elme előtt feltárjam e morontia folyamatok és közel szellemi jelenségek valóságát. A felfogóképességetek nem alkalmas a félszemleli tevékenységek jelentéstartalmának, értékének és viszonyának a megragadására, a nyelvek pedig alkalmatlan mindezek közvetítésére. Az emberi elmének e valóságokkal kapcsolatos megvilágosítására irányuló erőfeszítéseimet annak teljes tudatában folytatom, hogy a lényem számára teljes mértékben lehetetlen dolog e feladatban komolyabb sikert elérni.

44:0.21 (499.2) Nem tehetek többet, mint megkísérlek vázlatosan bemutatni egy durva párhuzamot, mely a halandói anyagi tevékenységek és az égi mesterek sokféle foglalatossága között húzható. Ha az urantiai emberfajta fejlettebbek lennének a

művészetben és az egyéb kulturális készségekben, akkor léphetnék tovább abban, hogy az emberi elmét az anyagi dolgok felől a morontia síkok felé tereljem. Reményeim szerint legfeljebb annyit érhetek el, hogy kiemelem a morontia- és a szellemvilágok folyamatai valóságának tényét.

1. Az égi zenészek

44:1.1 (499.3) A korlátozott halandói hallásotokkal aligha tudjátok érzékelni a morontia dallamokat. A csodálatos hangoknak még egy, az emberi hallóérzet által fel nem ismerhető anyagi tartománya is van, nem is beszélve a morontia és a szellemi összhang felfoghatatlan tartományáról. A szellemi dallamok nem anyagi hanghullámok, hanem a mennyei személyiségek szellemei által felfogott szellemi lüktetések. A szférák dallama oly széles tartományban, a lélek kifejezésének oly területein és oly nagyszerű játékkal adható elő, mely az emberi felfogóképességet teljesen meghaladja. Én láttam a teremtszész dallamától elragadtatott lények millióit, amint a mennyei körök szellemenergiáján keresztül áramló dallam hatása alatt álltak. E csodálatos dallamok a világegyetem legtávolabbi részeibe is közvetíthetők.

44:1.2 (499.4) Az égi zenészek a mennyei összhang előállításával foglalkoznak az alábbi szellemerők átalakítása révén:

44:1.3 (499.5) 1. Szellemi hang — szellemáram-megszakítások.

44:1.4 (499.6) 2. Szellemi fény — a morontia és a szellemi területek fényének szabályozása és tartalmasabbá tétele.

44:1.5 (499.7) 3. Energia-ütköztetések — a morontia- és a szellemenergiák szakszerű irányítása révén előállított dallam.

44:1.6 (499.8) 4. Szín-összhangzások — a morontia színárnyalatok dallama; az égi zenészek nyújtotta teljesítmények közül ez a legrangosabb.

44:1.7 (499.9) 5. A társult szellemek összhangja — a különféle morontia- és szellemlény-rendek összerendeződése és társulása önmagában is fenséges dallamokat kelt.

44:1.8 (499.10) 6. A gondolat dallama — a szellemi gondolatok elgondolása oly tökéletes is lehet, hogy Havona-dallam előtörését eredményezi.

44:1.9 (499.11) 7. A tér zenéje — a más szférák dallamai megfelelő behangolást követően foghatók a világegyetemi híradási körökön.

44:1.10 (500.1) Százezernél is több különféle hang-, szín- és energiaátalakítási mód létezik, olyan eljárások, melyek az emberek által használt hangszerekhez hasonlóak. A tánczenekaraitok kétségkívül az anyagi teremtmények durva és szálnalmas próbálkozását jelentik arra, hogy megközelítsék az égi összhangzást hangvételésben és személyi összetételében. A többi öt morontia dallamot az anyagi test érzékelő működési rendje nem ismeri fel.

44:1.11 (500.2) Az összhangzás, a dallamtársítás hét szintje a szellemi érintkezés egyetlen egyetemes jelrendszere. A zene, ahogy azt az urantiai halandók értelmezik, a legmagasabb szinten a Jerusem, a csillagrendszeri központ tanodáiban fejeződik ki, ahol a félanyagi lényeket a hangok összhangzásaira oktatják. A halandók a morontia dallam és a mennyei összhang egyéb formáira nem érzékenyek.

44:1.12 (500.3) A zene élvezete az Urantián fizikai és szellemi egyaránt; és az emberi zenészeitek sokat tettek a zenei ízlés magasabb szintre emelése érdekében a korai elődeitek nyers, egyhangú szövegénekkléseitől a hang elismerésének felsőbb szintjeiig. Az urantiai halandók többsége túlságosan is az anyagból való izmaival válaszol a zenére és nem annyira az elméjével és a szellemével; de folyamatos fejlődés ment végbe a zenei műveltség terén a több mint harmincötezer év alatt.

44:1.13 (500.4) Az összhangzatos szinkópa jelenti az átmenetet az ősember zenei egyhangúsága és a későbbi zenészeitek kifejező összhangzású és tartalmas dallamai között. E korai ütemfajták anélkül serkentik a zeneszerető érzék választát, hogy az összhang értékelésére hivatott felsőbb értelmi erők igénybevitelére sor kerülne és így sokkal általánosabban szól az éretlen vagy szellemileg tunya egyedekhez.

44:1.14 (500.5) Az Urantia legjobb zenéje is csak sekély visszhangja a zenészeitek mennyei társai által hallott fennkölt dallamoknak, mely előbbieket a morontia erők összhangzásaiból kiragadott részletekre hagytakoztak, s azokat úgy jegyezték le, mint az összhangzások zenei dallamait. A szellem-morontia zene nemritkán alkalmazza mind a hét kifejezés- és visszaadás-módot, így az emberi elme bármely olyan próbálkozása, amely a felsőbb szférák dallamainak pusztán zenei hangjegyekké történő leképezésére irányul, iszonyú mértékben korlátozott. Az ilyen erőfeszítés olyasmiről lenne, mint megpróbálkozni egy nagyzenekar zenéjének egyetlen hangszerrel való előállításával.

44:1.15 (500.6) Bár összegyűjtöttetek néhány csodálatos dallamot az Urantián, nem fejlődtek még csak a közelébe sem annak a

szintnek, melyre számos sataniabeli szomszédbolygótok eljutott. Ha Ádám és Éva továbbélő lett volna, akkor valóságos zenével rendelkeznétek; de az összehangzás értékelésének képességét jellegében oly nagy mértékben felhígították a zeneietlen készségek, hogy csupán minden ezredik halandó életében mutatkozik meg az igazán jó összhang-érzékelésképesség. De ez ne szegje kedveteket; egy napon talán majd megjelenik egy igazi zenész az Urantián, és egész népeket fog magával ragadni a dallamainak fennkölt hangzása. Egy ilyen emberi lény mindörökre megváltoztathatja egy teljes nemzet pályáját, még a teljes polgárosodott világot is. Szó szerint igaz, hogy „a dallam egy egész világ átformálására alkalmas erővel bír”. A zene mindörökre az emberek, az angyalok és a szellemek egyetemes nyelve lesz. Az összhang a Havona nyelve.

2. A mennyei előadóművészek

44:2.1 (500.7) A halandó ember aligha remélhet többet annál, hogy halvány és torz fogalmat alkot a mennyei előadóművészek működéséről, melynek bemutatására nekem kísérletet kell tennem a ti anyagi nyelvek durva és korlátozott jelképeinek alkalmazásán keresztül. A szellem-morontia világ ezer és egy legfelsőbb szintű értékkel rendelkezik, olyan dolgokkal, melyeket érdemes kifejezésre juttatni, de amelyek ismeretlenek az Urantián, olyan tapasztalásokról van szó, melyek abba a tevékenységi osztályba tartoznak, melyek már aligha „bukkanhatnak fel az emberi elmében”, olyan valóságok ezek, melyekkel az Isten a húsvér testbeli életet túlélőket várja.

44:2.2 (501.1) A mennyei előadóművészeknek hét csoportja van, és most kísérletet teszek a munkájuk bemutatására az alábbi csoportosításban:

44:2.3 (501.2) 1. Az énekesek — ők a múlt sajátos összehangzásait megújító és a jelen dallamait tolmácsoló egyeztetők. De mindez a morontia szinten folyik.

44:2.4 (501.3) 2. A színmunkások — a fény és árnyék azon művészei, akiket rajzművészeknek és festőművészeknek hívnátok, akik a jövőbeli morontia műélvezethez megőrzik a tovatűnő képeket és átmeneti eseményeket.

44:2.5 (501.4) 3. A fény-képirók — a valódi félszellemi jelenségek megőrzését végzők, melynek a mozgókép-készítéshez való hasonlítása csak nagyon durva szemléltetés lehetne.

44:2.6 (501.5) 4. A történelmi látványosságszervezők — akik megindítóan idézik fel a világegyetemi feljegyzések és történelem komoly eseményeit.

44:2.7 (501.6) 5. A látnoki művészek — akik a történelem jelentéstartalmait kivetítik a jövőre.

44:2.8 (501.7) 6. Az élettörténet-mesélők — akik megörökítik az élettapasztalat jelentéstartalmát és jelentőségét. A jelenbeli személyes tapasztalatok kivetítése a jövőben elérendő értékek felé.

44:2.9 (501.8) 7. Az igazgatási színjászók — akik megjelenítik a kormányzási bölcselet és az igazgatási műtudás jelentőségét, ők a fennhatóság mennyei színműírói.

44:2.10 (501.9) A mennyei előadóművészek nagyon gyakran és hatékonyan működnek együtt a visszatekintési igazgatókkal abban, hogy társítsák az emlékek újbóli összegzését az elme pihenésének és a személyiség kikapcsolódásának bizonyos formáival. A morontia nagytanácskozások és a szellemgyűlések előtt ezen előadóművészek néha óriási színi előadásokra állnak össze, melyekkel a gyűlés célját fejezik ki. A közelmúltban tanúja voltam egy ilyen rendkívüli előadásnak, melyben egymilliónál is több színész adott elő egy ezer színen játszódó színművet.

44:2.11 (501.10) A felsőbb értelmi tanítók és az átmenetben segédkezők szabadon és hatékonyan veszik igénybe az előadóművészek különféle csoportjait a morontia oktatási tevékenységeik során. De nem minden erőfeszítésüket szentelik az átmeneti képformálásnak; a munkájuk nagy, igen nagy része állandó jellegű és örökségül is marad minden eljövendő idő számára. E mesterek oly sokoldalúak, hogy a csoportos működésük során képesek egy korszakot újrajátszani, és a szeráfi segédkezőkkel együttműködve képesek ténylegesen is bemutatni az idő halandó látnokai számára a szellemvilág örökkévaló értékeit.

3. Az isteni építők

44:3.1 (501.11) Vannak városok „melyeknek építője és alkotója az Isten”. Szellemmásában nekünk minden olyasmink megvan, amit ti halandók ismertek, sőt még annál elmondhatatlanul is több. Vannak otthonaink, melyek szellemi kényelmet biztosítanak és eleget tesznek a morontia szükségleteknek. Minden, az emberek által élvezhető anyagi kényelemre ezer, a

létünket gazdagabbá és teljesebbé tevő szellemi valóság jut. Az isteni építők hét csoportban működnek:

44:3.2 (502.1) 1. Az otthontervezők és építők — az egyedeknek és a munkacsoportoknak kijelölt lakóhelyeket építők és átalakítók. E morontia és szellemi lakóhelyek valóságosak. A ti rövidlátó szemetek számára ezek láthatatlanok, de a számunkra bizony igen valóságosak és csodálatosak. Bizonyos mértékig minden szellemlény megvitathat bizonyos tervrészleteket és kivitelezést a morontia vagy a szellemi lakóhely vonatkozásában. Ezeket az otthonokat a majdan ott lakó morontia és szellemteremtmények igényeinek megfelelően szerelik fel és díszítik. Mindezen építményekben bőséges választéka és tág tere van az egyéniség kifejezésének.

44:3.3 (502.2) 2. Az építő szakmunkások — a szellemi és a morontia területek általános és szokványos munkásainak lakhelyeit tervezők és összeállítók. Ezek az építők hasonlíthatók azokhoz, akik az urantiai létesítményeket és egyéb ipari üzemeket építik. Az átmeneti világokon a kölcsönös segédkezésnek és a szakosodott munkamegosztásnak egy szükséges mértékű rendszere működik. Mi nem magunk csinálunk mindent; a morontia és a fejlődő lények a szerepköröket megosztják egymás között, és ezek az építő szakmunkások nemcsak hogy jobb műhelyeket építenek, hanem hozzájárulnak a munkás szakmai fejlődéséhez is.

44:3.4 (502.3) 3. A játék építői. Ők hatalmas épületeket vesznek igénybe a pihenés időszakában, melyeket a halandók kikapcsolódásnak, és bizonyos értelemben játéknak neveznének. Gondoskodnak a visszatekintési igazgatók, a morontia világok mulattatói számára a megfelelő

lehetőségekről, azon átmeneti világokon, ahol az evolúciós bolygókat csak nemrég elhagyott felemelkedő lényeknek a felkészítése folyik. Még a felsőbb szellemek is elmerülnek a múltidéző humor bizonyos formájában a szellemi feltöltődésük időszakaiban.

44:3.5 (502.4) 4. Az istenimádat építői — a szellemi és a morontia templomok tapasztalt építészei. A halandói felemelkedés minden világán vannak az istenimádat számára templomok, és ezek a morontia területek és a szellemi szférák legremekebb alkotásai.

44:3.6 (502.5) 5. Az oktatási építők — a morontia felkészülés és a felsőbb szellemi képzés központjait építők. Mindig nyitva áll az út a tudás megszerzése előtt, hogy az egyén további ismereteket szerezzen a jelenlegi és a jövőbeli munkájáról, és arról az egyetemes kulturális tudásról, ismeretről, melyet arra szántak, hogy általa a felemelkedő halandókból a morontia- és a szellemvilágok értelmesebb és eredményesebb létpolgárai váljanak.

44:3.7 (502.6) 6. Morontia tervezők — azoknak a mellérendelésen alapuló társulásoknak építők, melyeket bármely területen bármely személyiségek alkotnak, legyenek is jelen bármely időpontban bármely szférán. E tervezők együttműködnek a morontia erőter-felügyelőkkal annak érdekében, hogy a fejlődő morontia lét összehangoltságát gazdagítsák.

44:3.8 (502.7) 7. A közcélú építők — az istenimádati célú közgyűléseken kívül bármely más közgyűlés számára kijelölt helyeket megtervező és megépítő mesterek. A közgyűlések helyei nagyszerűek és pazarak.

44:3.9 (502.8) Bár sem ezek az építmények, sem pedig azok díszítése nem volna tökéletesen valós az anyagi halandók érzékszervi felfogóképessége számára, azért ezek számunkra igencsak valósak. Ti képtelenek lennétek látni e templomokat, ha jelen lehetnétek ott húsvér testben; mindazonáltal mindezen felsőbb-anyagi teremtsrészek ténylegesen ott vannak, és mi világosan érzékeljük és éppily egyértelműen élvezzük is azokat.

4. A gondolatrögzítők

44:4.1 (503.1) E mesterek a területek felsőbb gondolata megőrzésének és visszaadásának szentelték magukat, és hét csoportban működnek:

44:4.2 (503.2) 1. Gondolat-megőrzők. Ezek a mesterek a területek felsőbb gondolata megőrzésének szentelték magukat. A morontia világokon ők valóban a gondolkodás gyöngyszemeit gyűjtik össze. Mielőtt először az Urantiára jöttem volna, megnéztem a bolygó néhány nagy elméjének gondolatait a feljegyzésekben és meghallgattam azokat a híradásokban. A gondolatrögzítők uverszai nyelven őrzik meg a nemes eszméket.

44:4.3 (503.3) Minden felsőbb-világegyetemnek megvan a maga nyelve, egy olyan nyelv, melyet annak személyiségei beszélnek, és amely általános is annak övezeteiben. A mi felsőbb-világegyetemünkben ez az uverszai nyelv. Minden egyes helyi világegyetemnek szintén megvan a saját nyelve. A Nebadon minden felsőbb rendje kétnyelvű, beszél a nebadoni nyelvet és az uverszai nyelvet. A különböző helyi világegyetemből származó két egyed a találkozáskor uverszai nyelven érintkezik; ha azonban az egyikük egy másik felsőbb-

világegyetemből való, akkor tolmácsra van szükségük. A központi világegyetemben kevésbé van szükség a nyelvre; ott tökéletes és gyakorlatilag teljes a megértés; ott kizárólag az Istenek nem érthetők teljesen. Nekünk azt tanították, hogy egy paradicsomi véletlen találkozás több kölcsönös megértést hoz magával, mint amennyit halandói nyelven a felek egymással ezer év alatt közölni tudnának. Még a Szalvingtonon is „úgy tudunk másokról, ahogy rólunk tudnak”.

44:4.4 (503.4) A gondolatoknak a morontia és a szellemi szférákon beszélt nyelvre való lefordításának képessége meghaladja a halandói felfogóképességet. A gondolatoknak az állandó feljegyzéssé való alakítását a szakértő rögzítők olyan sebességgel képesek véghez vinni, hogy az megfelelné több mint félmillió szó vagy gondolatkép egy urantiai másodperc alatti rögzítésének. Ezek a világegyetemi nyelvek messze teljesebbek a fejlődő világok nyelvénél. Az Uversza fogalmi jelképei egymilliárdnál is több írásjelet tartalmaznak, bár az alapábécé mindössze hetven jelből áll. A nebadoni nyelv nem ilyen fejlett, az alapjeleinek száma negyvennyolc.

44:4.5 (503.5) 2. Fogalom-rögzítők. A rögzítők második csoportja a fogalmi képek, a gondolatminták megőrzésével foglalkozik. Ezen állandó rögzítési forma ismeretlen az anyagi területeken, és e módszerrel több ismeretet szerezhetek a ti időtökben mért egyetlen óra leforgása alatt, mint amennyit a közönséges írott nyelv száz éven keresztül figyelmes olvasásával szerezhetnétek.

44:4.6 (503.6) 3. Gondolatírás-rögzítők. Nálunk is megvan a ti írott és beszélt nyelvek megfelelője, azonban a gondolat megőrzéséhez mi rendszerint a fogalomképi és gondolatírási

eljárásokat vesszük igénybe. A gondolatírásokat őrzők képesek ezerszeresére tökéletesíteni a fogalom-rögzítők munkáját.

44:4.7 (503.7) 4. A szónoklás támogatói. A rögzítők e csoportja a gondolat megőrzésével foglalkozik a szónoklás útján való visszaadás érdekében. De a nebadoni nyelven egy félórás beszédben egy urantiai halandó teljes élettartamát, mint tárgyat ki tudnánk meríteni. Csak akkor remélhetitek, hogy e folyamatokat megértitek, ha eltűnődtök a rendezetlen és csonka áloméletek működésén — hogy miként tudtok néhány másodperc alatt többéves tapasztalatokon áthaladni ezen éjszakai káprázatokban.

44:4.8 (503.8) A szellemvilági szónoklás azon ritka élvezetek egyike, mely előttetek áll, akik eddig csak urantiai nyers és döcögős beszédekot hallottatok. A szalvingtoni és edentiai szónoklatokban leírhatatlanul lelkesítő zenei összhang és széphangzású kifejeződés van. Ezek a sugárzó fogalmak olyanok, mint a gyöngyszemek a dicsőség koronáján. De én képtelen vagyok erre. Nem tudom az emberi elme számára megmutatni egy másik világ valóságainak keresztmetszetét és mélységeit.

44:4.9 (504.1) 5. A híradási igazgatók. A paradicsomi, a felsőbb-világegyetemi és a helyi világegyetemi híradások a gondolatmegőrzők e csoportjának általános felügyelete alá tartoznak. A híradási anyagok minősítőiként, szerkesztőiként, valamint összehangolóiként szolgálnak, felsőbb-világegyetemi értelmezést adnak minden paradicsomi híradásnak, valamint a Nappalok Elődeinek híradásait is átalakítják és lefordítják a helyi világegyetem egyes nyelveire.

44:4.10 (504.2) A helyi világegyetemi híradásokat módosítani kell ahhoz is, hogy a csillagrendszerek és az egyes bolygók vehessék azokat. E térjelentések továbbítását gondosan felügyelik, és mindig van visszajelentés annak érdekében, hogy biztosítsák minden jelentés megfelelő vételét minden világon egy adott körben. E híradási igazgatók műszaki szakértői a téráramok mindenféle hírgyűjtési és tájékoztatási célokra való igénybevételének.

44:4.11 (504.3) 6. Az ütem-rögzítők. Az urantiaiak e mestereket kétségkívül költőknek neveznék, bár a munkájuk igencsak különbözik a ti költőitek munkájától és csaknem végtelenül meghaladja azt. Az ütem kevésbé fárasztó a morontia- és a szellemlények számára, és így gyakran próbálkoznak a hatékonyságnöveléssel, valamint a megelégedettség fokának javításával azáltal, hogy számos feladatkört ütemes formában látnak el. Csak azt kívánom, bár lennétek oly kiváltságosak, hogy meghallgathassátok az edentiai közgyűlések némely költőies híradását és hogy élvezhessétek ama csillagvilági lángelmék szín- és hangszíngazdagságát, akik az önkifejezés és a társadalmi összhang megteremtése ezen művészi formájának mesterei.

44:4.12 (504.4) 7. A morontia-rögzítők. Fogalmam sincs, hogy miként tudnám az anyagi elme számára bemutatni a gondolat-rögzítők e fontos csoportjának működését, melyet arra a feladatra jelöltek ki, hogy megőrizték a morontia ügyek és a szellemi folyamatok különféle csoportjairól készített csoportképeket; elég nyers szemléltetéssel élve, ők az átmeneti világok csoportkép-készítői. A jövő számára megmentik a

fokozatos fejlődési korok életképeit és társulásait, megőrzik azokat a morontia feljegyzési csarnokok irattáraiban.

5. Az energia-átalakítók

44:5.1 (504.5) Ezek az érdekes és hatékony mesterek mindenféle energiával foglalkoznak: fizikaival, elmeivel és szellemivel.

44:5.2 (504.6) 1. Fizikai-energia átalakítók. A fizikai-energia átalakítók hosszú ideig az erőter-irányítókkal szolgálnak és szakértői a fizikai energia sok szakasza átalakításának és szabályozásának. Jól ismerik a felsőbb-világegyetemek három alapvető áramát és a harminc segédenergia-osztályát. E lények felbecsülhetetlen értékű segítséget nyújtanak az átmeneti világok morontia erőter-felügyelőinek. Ők a Paradicsom mindenségrendi kivételéseinek állhatatos kutatói.

44:5.3 (504.7) 2. Elme-energia átalakítók. Ezek a morontia és a másfajta értelmes lények közötti érintkezés szakértői. Halandók között effajta közléscsere gyakorlatilag nem létezik az Urantián. Ők azok a szakértők, akik a felemelkedő morontia lények azon képességét fejlesztik, hogy egymással érintkezzenek, és a munkájukhoz tartozik számos különleges, értelmi természetű kaland is, melyek messze meghaladják a képességeimet, semhogy azokat az anyagi elme számára be tudnám mutatni. E mesterek a Végtelen Szellem elmeköreinek lelkes kutatói.

44:5.4 (505.1) 3. Szellem-energia átalakítók. A szellemi energia átalakítói egy igen érdekes csoportot alkotnak. A szellemi energia a felállított törvények szerint fejti ki hatását, miként a fizikai energia is. Vagyis a szellemerőt tanulmányozva

megbízható következtetésekre lehet jutni és pontosan le lehet írni azt, éppen úgy, mint a fizikai energiákat. A szellemvilágban éppoly szilárd és megbízható törvények működnek, mint az anyagi területeken. A legutóbbi néhány millió év alatt számos tökéletesített szellemenergia-felvételi eljárást dolgoztak ki ezek a kutatók, akik az Örökkévaló Fiú azon alapvető törvényeit tanulmányozzák, melyek a morontia és az egyéb mennyei lények által szerte a világegyetemekben alkalmazott szellemenergiát irányítják.

44:5.5 (505.2) 4. A vegyes-átalakítók. Ez olyan jól képzett lények kalandos csoportja, akik az isteni energia három eredeti szakasza működési társításának szentelték magukat, mely energiaszakaszok szerte a világegyetemekben fizikai, elme- és szellemi energiákként nyilvánulnak meg. Ezek azok a lelkes személyiségek, akik a valóságban is arra törekednek, hogy felfedezzék a Legfelsőbb Isten világegyetemi jelenlétét, mert ebben az Istenség-jelenlétben kell megtörténnie a nagyvilágegyetemi isteniség tapasztalásban kibontakozó egyesülésének. Bizonyos mértékben e mesterek a legutóbbi időkben némi sikert értek el.

44:5.6 (505.3) 5. A közlekedési tanácsadók. A szállítószeráfok szakmai tanácsadóinak testületét alkotók a leginkább szakértői a csillagászat-hallgatókkal való együttműködésnek, szakértők abban a munkában, hogy útvonalakat dolgozzanak ki és másként is segítsék a főszállítókat a tér világain. Ők a szférák közlekedési felügyelői, és minden lakott bolygón jelen vannak. Az Urantiát egy hetvenfős közlekedési tanácsadó testület szolgálja.

6. A tájékoztatási szakértők. Az Urantiát hasonlóképpen tizenkét, a bolygóközi és a világegyetemközi érintkezésre szakosodott műszaki szakértő szolgálja. E sokat tapasztalt lények szakértő ismerői a teremtésrészek közötti közléscserében alkalmazott átviteli és hullámösszeadódási törvényeknek. E testület a térüzenetek minden formájával foglalkozik, kivéve a Gravitációs és a Független Hírvivők által továbbítottakat. Az Urantián a munkájuk nagy részét a főangyali körön keresztül kell végezniük.

7. A pihenés tanítói. Az isteni pihenés a szellemi-energia felvétel eljárásával hozható összefüggésbe. A morontia- és a szellemenergiát ugyanúgy újra kell tölteni, mint a fizikai energiát, de nem ugyanazon okból. Én szükségképpen felszínes szemléltetésekkel vagyok kénytelen élni, amikor kísérletet teszek a felvilágosításokra; mindazonáltal nekünk, szellemvilágiaknak rendszeres időközönként fel kell hagynunk a szokványos tevékenységeinkkel és megfelelő találkozási helyekre kell utaznunk, ahol isteni nyugalomba merülünk és így pótoljuk a kimerített energiáinkat.

E tárgykörökben az első tanításokat a lakóvilágok elérésekor kapjátok, azt követően, hogy morontia lényekké váltatok és elkezdtétek megtapasztalni a szellemi ügyrendet. Ismeritek a Havona legbelső körét és azt, hogy miután a tér zarándokai átjutottak a megelőző körökön, hosszú és üdítő paradicsomi pihenésre kell térniük. Ez nem csak gyakorlati feltétele az időbeli létpályáról az örökkévalósági szolgálatra való átmenetnek, hanem szükségszerűség is, a pihenés egy olyan formája, mely azon elhasznált energiák pótlásához kell, mely energiaveszteségek a felemelkedési tapasztalás utolsó

lépéseinek és a végtelen létpálya soron következő szakaszára való szellemerő-tartalékolásának a velejárói.

44:5.10 (506.1) Ezek az energia-átalakítók sok száz más módon is működnek, melyeket nem lehet osztályozni, mint amilyen a szeráfokkal, a kerubokkal és a szanóbokkal az energia-felvétel leghatékonyabb módozatairól való tanácskozás, és amilyen a tevékeny kerubok és a tétlen szanóbok közötti, széttartó erők leghasznosabb egyensúlyának fenntartása. E szakértők sok egyéb módon is segítséget nyújtanak a morontia- és a szellemteremtményeknek azokban az erőfeszítéseikben, hogy megértsék a tér alapenergiáinak hatékony igénybevételében oly alapvető jelentőségű isteni pihenést.

6. A formatervezők és díszítők

44:6.1 (506.2) Bárcsak tudnám, hogy miként mutassam be e különleges mesterek művészi munkáját! A szellemi díszítési munka ismertetésére irányuló kísérletem abban merül ki, hogy emlékeztetem az anyagi elméket a ti halovány, bár értékes, ezzel kapcsolatos erőfeszítéseitekre az elme és anyag világán.

44:6.2 (506.3) E testület, mely ugyan ezernél is több tevékenységi részterülettel foglalkozik, az alábbi hét nagyobb cím alá sorolható be:

44:6.3 (506.4) 1. A színek szakmunkásai. Ők állítják össze a szellemtükröződések tízezer színárnyalatából az összarányos szépségű művészi mondanivalójukat. A színérzékeléstől eltekintve az emberi tapasztalásban nincs semmi, amihez e tevékenységeket hasonlítani lehetne.

44:6.4 (506.5) 2. A hangtervezők. A különböző azonosságú és morontia értékű szellemhangokat ezek a tervezők írják le, olyasmivé, amit ti hangnak neveznétek. Ezek a rövid jelzések a valóságban pazar tükröződései a mennyei seregek leplezetlen és nemes szellem-lelkeinek.

44:6.5 (506.6) 3. Az érzelemtervezők. Az érzelem fokozói és megőrzői mentik meg a morontia érzéseket és az isteniségi érzelmeket abból a célból, hogy azokat az idő gyermekei tanulmányozhassák és az épülésükre szolgáljon, valamint, hogy ihletet adjanak a morontia fejlődőknek és a fejlődő szellemeknek és megszépítsék őket.

44:6.6 (506.7) 4. Az illatok művészei. A mennyei szellemtevékenységeknek a vegyi illatok fizikai felismeréséhez való hasonlítása valóban szerencsétlen dolog, azonban az urantiai halandók aligha lennének képesek e segédkezt más néven azonosítani. E mesterek a különféle összhangzásukat a fény fejlődő gyermekeinek épülésére és gyönyörűségére teremtik. Nálatok a földön semmi sincs, melyhez a szellemi nagyság e fajtája még távolról is akár csak hasonlítható lenne.

44:6.7 (506.8) 5. A megjelenés megszépítői. E mesterek nem foglalkoznak az öndíszítés művészetével vagy a teremtményi megszépülés eljárásával. Ők az egyes morontia- és szellemteremtményekben azon sokszínű és örömteli válaszok kiváltásának szentelik magukat, melyeket a kapcsolatok jelentőségének megindító megjelenítése révén érnek el a különféle lényekből álló összetett együttesekben megtalálható különböző morontia- és szellemrendekhez rendelt helyzeti értékeken keresztül. E művészek anyagfeletti lényeket

rendeznek össze úgy, ahogy ti a zene- és énekkari kottát, az illatokat és a látványt, és azután dicsőítő énekké vegyítik azokat.

^{44:6.8 (506.9)} 6. Az ízléstervezők. Hogyan is mutathatnám be ezeket a művészeket! Talán azt mondhatnám, hogy ők a morontia ízlés fejlesztői, és arra is vállalkoznak, hogy javítsák a szépségérzék a fejlődő szellemérzések élesítése révén.

^{44:6.9 (507.1)} 7. A morontia egységbe foglalók. Ezek azok a mesteri szakmunkások, akik, amint mindenki más már a maga részéről hozzájárult a morontia együtteshez, elvégzik rajta az utolsó és végső simításokat, s így az isteni szépség ösztönző képét rajzolják meg, hosszantartó ihletettséget jelentenek a szellemlények és azok morontia társai számára. De várnotok kell, amíg megszabadultok az állati testből, hogy elkezdhessétek felfogni a morontia- és a szellemvilágok művészi dicsőségét és mives szépségét.

7. Az összhangmunkások

^{44:7.1 (507.2)} E művészek nem zenével, festéssel vagy más hasonlóval foglalkoznak, amire esetleg gondolhatnátok. Ők ama különleges térerők és energiák alakításával és szervezésével foglalkoznak, melyek a szellemvilágban jelen vannak, de amelyeket a halandók nem ismernek. Ha bármiféle szilárd alapom lenne az összehasonlításra, akkor megkísérelném bemutatni a szellemi teljesítmény e különleges területét, de erről le kell mondanom — nincs remény arra, hogy a halandói elmék számára ezt a mennyei művészeti szférát közvetíthessem. Mindazonáltal, amit nem lehet bemutatni, azt lehet sejtetni:

44:7.2 (507.3) A szépség, az ütem és az összhang értelmileg összetartozó és szellemileg rokon dolog. Az igazság, a tény és a kapcsolat értelmileg elválaszthatatlan és összetartozik a szépség bölcséleti fogalmaival. A jóság, a pártatlanság és az igazságosság bölcséletileg összetartozik és szellemileg össze van kötve az élő igazsággal és az isteni szépséggel.

44:7.3 (507.4) Az igaz bölcsélet mindenségrendi fogalmai, a mennyei művészet bemutatása vagy a halandói próbálkozás az isteni szépség emberi felismerésére, sohasem lehetnek igazán kielégítőek, ha az illető teremtmény a fejlődésre való törekvésében egyesítetlen. Az isteni készítésnek a fejlődő teremtmény általi kifejeződése lehetnek értelmileg igazak, érzelmileg szépek és szellemileg jók; de az igazi lélek kifejeződés nem történik meg, hacsak az igazság valóságai, a szépség jelentéstartalmai és a jóság értékei nem egyesülnek a művész, a tudós és a bölcselő élettapasztalásában.

44:7.4 (507.5) Ezen isteni jegyek tökéletesen és abszolút értelemben egyesülnek Istenben. Minden Istent ismerő ember és angyal rendelkezik a korlátlan önkifejezés lehetőségével az egyesített önmegvalósítás örökké fejlődő szintjein az Istenszerűség soha be nem fejeződő elérésének eljárása révén — az örökkévaló igazság, az egyetemes szépség és az isteni jóság evolúciós tapasztalásában való gyakorlati összevegyülés révén.

8. Halandói törekvések és morontia teljesítmények

44:8.1 (507.6) Bár az égi mesterek nem személyesen dolgoznak az Urantiához hasonló anyagi bolygókon, azért időről időre eljönnek a csillagrendszeri központról, hogy felajánlják segítségüket a halandó fajok természetes tehetséggel

felruházott egyedeinek. Ilyen megbízatásban e mesterek időlegesen a fejlődés bolygói angyalainak felügyelete alatt dolgoznak. A szeráfseregek e mesterekkel együtt próbálnak segítséget nyújtani azoknak a halandó művészeknek, akik eredendő képességekkel rendelkeznek, és akiknek különleges és korábbról származó tapasztalatokkal rendelkező Igazítójuk van.

44:8.2 (507.7) A különleges emberi tehetségnek három lehetséges forrása van: Alapként mindig ott van a természetes vagy eredendő tehetség. A különleges adottság sohasem az Istenek önkényes ajándéka; mindig van egy ősi alap minden kiemelkedő tehetség esetében. E természetes adottság mellett, vagy inkább azon felül, hozzáadódhat a Gondolatigazító vezetése is azokban az egyedekben, akikben az ott lakozó Igazító rendelkezik más világokon és más halandó teremtményekben szerzett, ilyen irányú tényleges és valódi tapasztalatokkal. Azokban az esetekben, amikor mind az emberi elme, mind pedig a benne lakozó Igazító szokatlanul ügyes, szellemi mestereket jelölhetnek ki abból a célból, hogy e tehetségeket összehangolja és másként is segítse és ösztönözze e halandókat a mind tökéletesebb eszményképek felkutatására és arra, hogy megpróbálkozzanak azok tökéletesebb bemutatásával az adott terület épülésére.

44:8.3 (508.1) A szellemi mesterek soraiban nincsenek kasztok. Nem számít mennyire alacsonyrendű a származásotok, ha van tehetségeket és rendelkeztek a kifejezőerő adományával, akkor megfelelően elismernek benneteket és kellő megbecsülésben részesültök, amint egyre magasabb fokra juttok a morontia tapasztalásban és a szellemi haladásban. Nincs olyan, az

emberi örökségből vagy a halandói környezet szegényességéből származó hátrány, melyet a morontia létpálya ne ellensúlyozna teljesen és ne mentesítene ezek alól teljes körűen. A művészi teljesítmény minden ilyen kielégítése és a kifejezésre épülő önmegvalósítás a fokozatos fejlődés érdekében kifejtett személyes erőfeszítéseitek révén megy végbe. Végül eredményre vezethetnek a középszerűen felruházott evolúciós ember törekvései. Míg az Istenek önkényesen nem adományoznak tehetséget és képességet az idő gyermekeinek, azért igenis gondoskodnak az ő összes nemes vágyuk kielégüléséről és a mennyei önkifejezés minden emberi igényének beteljesüléséről.

44:8.4 (508.2) De minden emberi lénynek emlékeznie kell: A halandók kiemelkedésre irányuló sok olyan törekvése, mely a húsvér testben rettenetes kínokat okoz, a morontia és a szellemi létpályán nem fog megmaradni. A felemelkedő morontiaiak megtanulják a közösség javára megélni a korábbi, tisztán önző vágyaikat és önös törekvéseiket. Mindazonáltal azok a dolgok, melyekre oly őszintén vágyódtatok a földön és amelyeket a körülmények oly kitartóan megtagadtak tőletek, ha, miután igaz mota látásmódra tettetek szert a morontia létpálya során, és még mindig vágytok annak megtételére, akkor egészen biztosan megkaptok minden lehetőséget, hogy teljesen kielégítsétek a régóta dédelgetett álmaitokat.

44:8.5 (508.3) Mielőtt a felemelkedő halandók elhagyják a helyi világegyetemet, hogy a szellemi létpályájukon elinduljanak, minden olyan értelmi, művészi és társadalmi vágyukat vagy igaz törekvésüket már teljesen kielégítették, melyek a létezés halandói vagy morontia síkjait valaha is jellemezték. Ez az

önkifejezés és az önmegvalósítás kielégítésében az egyenlőség megteremtése, de nem az azonos tapasztalási szint elérése és nem is a szakértelem, a műtudás és a kifejezésmódban megmutatkozó jellegzetes egyéniség teljes kiirtása. De a személyes tapasztalás által való fejlődési képesség új szellemkülönbözete ezáltal nem válik egyszintűvé és kiegyenlítetté addig, amíg be nem fejezitek a Havona-létpálya utolsó körét is. Akkor majd a paradicsomi lakosok szembesülnek a személyes tapasztalás abszonit különbségéhez való igazodás szükségességével, mely különbség csak a teremtményi besorolás véglegességének — a halandói végleges rendű lények hetedik szintű szellemi beteljesülésének — csoportos elérése révén egyenlítődhét ki.

44:8.6 (508.4) Ez az égi mesterek, azon művészi munkások mindenségpolgári testületének története, akik oly sokat tesznek annak érdekében, hogy a paradicsomi Teremtők isteni szépségének művészi bemutatásán keresztül az épített szférákat megszépítsék.

44:8.7 (508.5) [Összeállította egy nebadoni Főangyal.]

45. írás

A helyi csillagrendszer igazgatása

45:0.1 (509.1) A SATANIA igazgatási központja egy ötvenhét épített szféra alkotta halmazból áll — magából a Jerusemből, a hét nagyobb segédszférából és a negyvenkilenc kissegédszférából. A Jerusem, a csillagrendszer-központ csaknem százszor akkora, mint az Urantia, ugyanakkor a gravitációja valamelyest kisebb. A Jerusem nagyobb szférái alkotják a hét átmeneti világot, melyek mindegyike nagyjából tízszer akkora,

mint az Urantia, míg ezen átmeneti szférák hét-hét kis-segéd-szférái nagyjából megfelelnek az Urantia méretének.

45:0.2 (509.2) A hét lakóvilágot az egyes számú átmeneti világ hét kis-segéd-szférája alkotja.

45:0.3 (509.3) Az ötvenhét épített világból álló teljes rendszer saját világítását, fűtését, víz- és energiaellátását a sataniai Erőtérközpontok és a Fizikai Főszabályozók összhangja révén biztosítják a fizikai szerveződésekre meghatározott eljárásnak és az ilyen különleges teremtsű szférák igazgatásának megfelelően. E szféráknak fizikailag is gondját viseli és más módon is karbantartja azokat a honos spornagia.

1. Az átmeneti műveltség világai

45:1.1 (509.4) A Jerusem körül keringő hét nagyobb világot közkeletűen az átmeneti műveltség szféráinak nevezik. Vezetőiket időről időre a jerusemi legfelsőbb végrehajtó tanács nevezi ki. E szférák számozása és elnevezése a következő:

45:1.2 (509.5) Az 1-es számú. A véglegesrendűek világa. Ez a helyi csillagrendszer végleges rendű lényekből álló testület központi telephelye, s ezt övezik a fogadóvilágok, a hét lakóvilág, melyeket teljesen a halandói felemelkedési rendnek szenteltek. A véglegesrendűek világára beléphetnek mind a hét lakóvilág lakói. Szállítószerafok hozzák és viszik a felemelkedő személyiségeket e zárandokutakon, melyek célja az, hogy az átmenetben lévő halandók hite erősödjön abban, hogy megtapasztalhatják a végső rendeltetésük kiteljesedését. Bár a véglegesrendűek és azok épített szerkezetei a morontia szem számára rendszerint nem érzékelhetők, mégis megborzongtok

majd időről időre, amint az energia-átalakítók és a morontia erőter-felügyelők egy-egy pillanatra képessé tesznek benneteket a paradicsomi felemelkedést ténylegesen is teljesített, magas szellemszemélyiségek megpillantására, akik visszatértek a ti hosszú utatok kezdetének világára, azon bizonyosság biztosítékeként, hogy ti is teljesíthetitek és képesek vagytok teljesíteni e rendkívüli vállalkozást. A lakóvilágokon tartózkodó minden személy legalább évente egyszer elmegy a végleges rendű lények szférájára a véglegesrendűek láthatóvá tételére szervezett összejevetelekre.

^{45:1.3 (510.1)} A 2-es számú. A morontia világ. E bolygó a telephelye a morontia élet felügyelőinek, és azt hét olyan szféra veszi körül, ahol a morontia főnökök készítik fel a társaikat és a segítőiket, morontia lényeket és felemelkedő halandókat egyaránt.

^{45:1.4 (510.2)} A hét lakóvilágon való átkelések során a kiteljesedő morontia kapcsolatok e kulturális és társadalmi szféráin is áthaladtok. Az első lakóvilágról a másodikra való átkeléssel jogosultakká váltok látogatóként belépni a kettes számú átmeneti központra, a morontia világra, és így tovább. Amikor majd e hat kulturális szféra bármelyikén tartózkodtok, meghívásra látogatóként és megfigyelőként eljuthattok az említett szférák körül keringő, a csoporttevékenységekre szakosodott hét világ bármelyikére is.

^{45:1.5 (510.3)} A 3-as számú. Az angyalvilág. Ez a központja a csillagrendszeri tevékenységekre szakosodott összes szeráfcseregnek, melyet az angyali felkészítés és oktatás hét világa vesz körül. Ezek a szeráfi közösségi szférák.

45:1.6 (510.4) A 4-es számú. A felsőbbangyal-világ. E szféra a Ragyogó Estcsillagok, valamint a mellérendelt és közel-mellérendelt lények hatalmas csoportjának sataniai otthona. E világ hét segédszféráját e meg nem nevezett mennyei lények hét nagyobb csoportja számára jelölték ki.

45:1.7 (510.5) Az 5-ös számú. A Fiak világa. E bolygó a központja a mindenféle rendű isteni Fiaknak, beleértve a teremtményi-háromságot elért fiakat is. A körülötte lévő hét világot ezen isteni rokonságú fiak bizonyos egyedi csoportjainak tartják fenn.

45:1.8 (510.6) A 6-os számú. A Szellem világa. E szféra a Végtelen Szellem magas személyiségeinek csillagrendszeri találkozóhelyéül szolgál. Az azt övező hét segédszférát e különféle rendek egyedi csoportjainak tartják fenn. De a hatodik átmeneti világon a Szellemnek nincs képviselője, és ilyen jelenlét a csillagrendszeri központokon sem figyelhető meg; a Szalvington Isteni Segédkezője mindenütt jelen van a Nebadonban.

45:1.9 (510.7) A 7-es számú. Az Atya világa. Ez a csillagrendszer csendes szférája. Rajta a lények egyetlen csoportja sem lakozik. A fény nagytemploma központi helyet foglal el, de benne senki nem észlelhető. A rendszer minden világáról szívesen fogadnak bárkit, aki istenimádati céllal érkezik.

45:1.10 (510.8) Az Atya világot körülvevő hét segédszférát különféleképpen veszik igénybe a különböző csillagrendszerekben. A Sataniában jelenleg elkülönítő-szférákként szolgálnak a Lucifer-féle lázadásban érintett, őrizetben tartott csoportok számára. A csillagvilági

központnak, az Edentiának nincsenek hasonló fogházvilágai; a sataniabeli lázadáskor a lázadók oldalára átállt néhány szeráfot és kerubot már régóta a Jerusem ezen elkülönítő-világain tartják elzárva.

45:1.11 (510.9) A hetedik lakóvilágon való otlétetek során ellátogathattok a hetedik átmeneti világra is, az Egyetemes Atya szférájára, és úgyszintén engedélyt kaptok a bolygót körülvevő sataniai fogházvilágok megtekintésére, ahol jelenleg Lucifert és a Mihály elleni lázadásban őt követő személyiségek többségét őrzik. E szomorú látvány a legutóbbi idők óta megtekinthető és továbbra is az egész Nebadon számára komoly figyelmeztetésül fog szolgálni mindaddig, amíg a Nappalok Elődei ki nem vizsgálják Lucifer és az ő bukott társainak bűnét, akik elutasították a világegyetemi Atyjuk, Mihály által felkínált megbocsátást.

2. A Csillagrendszer Fejedelem

45:2.1 (511.1) A lakott világok alkotta helyi csillagrendszer elsőszámú vezetője egy elsőrendű Lanonandek Fiú, a Csillagrendszer Fejedelem. A mi helyi világegyetemünkben e fejedelmeket nagy végrehajtói felelősségi körrel, szokatlan személyi előjogokkal bízzák meg. Nem minden világegyetemet szerveznek úgy, még az Orvontonban sem, hogy a Csillagrendszer Fejedelmek engedélyt kapjanak ilyen szokatlanul széles körű, személyes belátáson alapuló hatalomra a csillagrendszeri ügyek irányításában. De a Nebadon teljes történelme során e szabadkezü végrehajtók mindössze háromszor mutattak hűtlenséget. A Satania csillagrendszerbeli Lucifer-féle lázadás volt a legutóbbi és mind közül a legkiterjedtebb.

45:2.2 (511.2) A Sataniában, még e pusztító felfordulás után is, egyáltalán semmiféle változtatásra nem került sor a csillagrendszeri igazgatásban. A jelenlegi Csillagrendszer Fejedeleme rendelkezik mindazon hatalommal és gyakorolja mindazt a hatáskört, melyet a méltatlan elődje megkapott, kivéve bizonyos területeket, melyek jelenleg a Csillagvilági Atyák felügyelete alá tartoznak, s amelyeket a Nappalok Elődei még nem adtak vissza teljes egészében Lanaforge-nak, Lucifer utódának.

45:2.3 (511.3) A Satania jelenlegi feje kegyes és ragyogó uralkodó, és egyben lázadás-próbált fejedelem is. A Csillagrendszer Fejedeleme segédjeként való szolgálatban Lanaforge hű maradt Mihályhoz egy korábbi, a Nebadon világegyetemben végbement felfordulás során is. A Satania fenséges, ragyogó Ura kiprobált és ellenőrzött intéző. A nebadonbeli második csillagrendszeri lázadás idején, amikor a Csillagrendszer Fejedeleme elbukott és sötétségbe süllyedt, Lanaforge, a megtévedt vezető első segéde átvette a kormányzást, és a csillagrendszer ügyeit úgy irányította, hogy viszonylag kevés személyiség veszett oda ama szerencsétlen csillagrendszer központi világain és lakott bolygóin. Lanaforge hírneve abban áll, hogy ő az egyetlen elsőrendű Lanonandek Fiú az egész Nebadonban, aki ilyen körülmények között is hűen szolgálta Mihályt még a hatáskörben felette, a ranglétrán pedig előtte álló testvérének a jelenlétében is. Lanaforge-ot valószínűleg meghagyják a Jerusemen mindaddig, amíg a legutóbbi megtévedés és lázadás összes következményét fel nem számolták a Sataniában.

^{45:2.4 (511.4)} Bár a Satania elszigetelt világainak összes ügyét még nem rendelték újból az ő hatáskörébe, Lanaforge nagy érdeklődést mutat azok jóléte iránt, és gyakran látogat el az Urantiára is. Mint az egyéb és szokványos csillagrendszerek esetében is, a Fejedelem az elnöke a világurak csillagrendszeri tanácsának, vagyis a Bolygóhercegekből és az elszigetelt világok helyben székelő főkormányzóiból álló tanácsnak. E bolygói tanács a csillagrendszer központján ül össze időről időre — „Az Istenfiak összegyűlése alkalmával”.

^{45:2.5 (511.5)} Hetente egy alkalommal, minden tizedik napon a Jerusemen, a Fejedelem nagytanácskozást tart a központi világon lakozó különféle rendű személyiségek valamely csoportjával. Ezek a Jerusemen kellemesen kötetlen órái, és felejtethetetlen alkalmak. A Jerusemen létezik a legmélyebb testvériesség az összes különböző lényrend között, valamint minden egyes ilyen csoport és a Csillagrendszer Fejedelem között.

^{45:2.6 (511.6)} E különleges gyűlésekre az üvegtengeren kerül sor, a csillagrendszer-központ hatalmas gyülekezőmezőjén. Ezek tisztán társadalmi és szellemi alkalmak; a bolygói igazgatással vagy akár a felemelkedési tervvel kapcsolatos kérdésköröket egyáltalán nem érintik. A felemelkedő halandók ilyenkor pusztán azért jönnek el, hogy jól érezzék magukat és találkozzanak jerusemi társaikkal. Azok a csoportok, akik éppen nem találkoznak a Fejedelemmel e heti kikapcsolódások alkalmával, a maguk központjain gyűlnek össze.

3. A csillagrendszeri kormányzat

^{45:3.1 (512.1)} A helyi csillagrendszer elsőszámú vezetőjét, a Csillagrendszer Fejedelmet mindig két vagy három Lanonandek Fiú segíti, akik első és második segédjeiként működnek. De jelenleg a Satania csillagrendszert egy hét Lanonandekből álló testület igazgatja:

^{45:3.2 (512.2)} 1. A Csillagrendszer Fejedeleme — Lanaforge, a 2709. az elsőrendűek közül, és ő a lázadó Lucifer utódja.

^{45:3.3 (512.3)} 2. A Fejedeleme első segéde — Manszurótia, a 17.841. a harmadrendű lanonandekek között. A Lanaforge Fiúval együtt rendelték ki a Sataniába.

^{45:3.4 (512.4)} 3. A Fejedeleme második segéde — Szádib, a 271.402. a harmadrendűek között. Szádib szintén a Lanaforge Fiúval jött a Sataniába.

^{45:3.5 (512.5)} 4. A csillagrendszer felügyelője — Holdant, a 19. a harmadrendű testületben, a halandói létezési rend felett álló összes őrizetben tartott szellem fogvatartója és felügyelője. Holdant ugyancsak a Lanaforge Fiúval együtt jött a Sataniába.

^{45:3.6 (512.6)} 5. A csillagrendszeri adatrögzítő — Vilton, a sataniai Lanonandek-szolgálat titkára, a harmadik rend 374. tagja. Vilton az eredeti Lanaforge-csoport tagja volt.

^{45:3.7 (512.7)} 6. Az alászállási igazgató — Fortant, a másodrendű lanonandek tartalékosainak 319.847. tagja, és az összes olyan világegyetemi tevékenység átmeneti igazgatója, melyet Mihály urantiai alászállása óta a Jerusemre helyeztek át. Fortant urantiai időben ezerkilencszáz évvel ezelőtt csatlakozott Lanaforge kíséretéhez.

^{45:3.8} ^(512.8) 7. A főtanácsos — Hanavard, az elsőrendű Lanonandek Fiak közül a 67., és ő tagja a világegyetemi tanácsosok és szervezők magas testületének is. Ő az ügyvezető elnöke a Satania végrehajtó tanácsának. A Lucifer-féle lázadás óta Hanavard a tizenkettedik lény e rendből, aki ilyen minőségben szolgál a Jerusemen.

^{45:3.9} ^(512.9) A hét Lanonandek végrehajtó csoportja alkotja a Lucifer-féle lázadás miatt szükségessé vált, kibővített veszélyhelyzeti igazgatást. A Jerusemen csak kisebb bíróságok vannak, hiszen a csillagrendszer igazgatási egység, nem pedig ítélkezési, azonban a Lanonandek-kormányt segíti a jerusemi végrehajtó tanács, a Satania legfelsőbb tanácsadó testülete is. E tanács tizenkét tagú:

^{45:3.10} ^(512.10) 1. Hanavard, a Lanonandek elnök.

^{45:3.11} ^(512.11) 2. Lanaforge, a Csillagrendszer Fejedelem.

^{45:3.12} ^(512.12) 3. Manszurótia, a Fejedelem első segédje.

^{45:3.13} ^(512.13) 4. A sataniai melkizedek főnöke.

^{45:3.14} ^(512.14) 5. A sataniai élethordozók megbízott vezetője.

^{45:3.15} ^(512.15) 6. A végleges rendű lények sataniai főnöke.

^{45:3.16} ^(512.16) 7. Az eredeti sataniai Ádám, az Anyagi Fiak felügyelő vezetője.

^{45:3.17} ^(512.17) 8. A sataniai szeráfseregek igazgatója.

^{45:3.18} ^(512.18) 9. A sataniai fizikai szabályozók főnöke.

45:3.19 (512.19) 10. A csillagrendszeri morontia erőter-felügyelők igazgatója.

45:3.20 (513.1) 11. A csillagrendszeri köztes teremtmények megbízott vezetője.

45:3.21 (513.2) 12. A felemelkedő halandók testületének megbízott vezetője.

45:3.22 (513.3) E tanács rendszeres időközönként három tagot választ, hogy képviseljék a helyi csillagrendszert a végrehajtó tanácsban a világegyetemi központon, de e képviselőt a lázadás miatt fel kellett függeszteni. A Sataniának jelenleg egy megfigyelője van a helyi világegyetem központján, azonban Mihály alászállása óta a csillagrendszer újból jelöl tíz tagot az edentiai törvényhozásba.

4. A huszonnégyszékes tanácsos

45:4.1 (513.4) A hét angyali tartózkodási kör közepén, a Jerusemen található az urantiai tanácsadó testület, a huszonnégyszékes tanácsos székhelye. Kinyilatkoztató János a huszonnégyszékes vénnek hívta őket: „És a királyszék körül huszonnégyszék szék volt, és a székekben láttam ülni huszonnégyszékes vént fehér ruhákba öltözve.” A csoport közepén álló királyszék az elnöklő főangyal ítélőszéke, az egész Satania számára kegyelmet és igazságot hozó feltámadási számbavétel királyszéke. Ez az ítélőszék mindig is a Jerusemen volt, de az azt körülvevő huszonnégyszék nem több mint ezerkilencszáz évvel ezelőtt került a helyére, nem sokkal azután, hogy Krisztus Mihály elnyerte a Nebadon feletti teljes fennhatóságot. E huszonnégyszékes tanácsos az ő személyes közvetítője a Jerusemen, és ők

rendelkeznek hatáskörrel a Tökéletes Fiú képviselőjére a sataniai számbavételekkel kapcsolatos minden ügyben, továbbá a halandói felemelkedés rendjének számos egyéb szakaszában is a csillagrendszer elszigetelt világain. Ők a kijelölt közvetítők Gábiel külön kéréseinek és Mihály nem szokványos rendelkezéseinek a végrehajtására.

^{45:4.2 (513.5)} E huszonnégyszáz tanácsost a nyolc urantiai emberfajtából választják, és e csoport legutóbbi ülésére a Mihály által elrendelt feltámadási számbavétel idején, ezerkilencszáz évvel ezelőtt került sor. Ezen urantiai tanácsadó testület a következő tagokból áll:

^{45:4.3 (513.6)} 1. Onagar, a Bolygóherceg előtti idők kiváló elméje, aki „a Lélegzet Adójának” imádatára vezette társait.

^{45:4.4 (513.7)} 2. Manszant, a Bolygóherceg utáni idők nagy tanítója az Urantián, aki „a Nagy Világosság” tiszteletére vezette társait.

^{45:4.5 (513.8)} 3. Onamonalonton, a vörös emberek régi vezetője és az egyetlen, aki ezt az emberfajtát a többisten-imádatból „a Nagy Szellem” tiszteletére vezette.

^{45:4.6 (513.9)} 4. Orlandof, a kék emberek egyik hercege és vezetőjük „a Legfelsőbb Vezető” isteniségének felismerésében.

^{45:4.7 (513.10)} 5. Porshunta, a kihalt narancsszín emberfajta nagy bölcsé és e nép vezetője „a Nagy Tanító” imádatában.

^{45:4.8 (513.11)} 6. Szinglangton, az első a sárga emberek közül, aki a több isten imádata helyett az „Egy Igazság” imádatára tanította

és vezette népét. A sárga ember már évezredekkel ezelőtt tudott az egy Istenről.

45:4.9 (513.12) 7. Fantad, a zöld emberek megszabadítója a sötétségből és vezetőjük „az Élet Egyetlen Forrásának” imádatában.

45:4.10 (513.13) 8. Orvonon, az indigó fajták számára megvilágosodást hozó ember és vezetőjük „az Istenek Istenének” egykori szolgálatában.

45:4.11 (514.1) 9. Ádám, az Urantia felmentett majd tisztébe visszaállított bolygói atyja, Isten egyik Anyagi Fia, akit a halandói húsvér testbe száműztek, de aki megvalósította a túlélést és akit ezt követően Mihály rendelkezése szerint e tisztségbe emeltek.

45:4.12 (514.2) 10. Éva, az Urantia ibolyaszín emberfajtájának anyja, aki társával együtt szenvedte el a vétségük büntetését, s miután a hűségüket igazolták, a halandó túlélők e csoportjában való szolgálatra osztottak be.

45:4.13 (514.3) 11. Hánókh, az első urantiai halandó, aki eggyé kapcsolódott a Gondolatigazítóval a húsvér testben töltött halandói lét során.

45:4.14 (514.4) 12. Mózes, a letűnt ibolyaszín emberfajta egy megmaradt részének felszabadítója és az Egyetemes Atya imádata megújításának ösztönzője „Izráel Istenének” neve alatt.

45:4.15 (514.5) 13. Illés, az Anyagi Fiú utáni korszakban ragyogó szellemi előmenetelt tanúsító átvitt lélek.

^{45:4.16 (514.6)} 14. Makiventa Melkizedek, az egyetlen Fiú e rendből, aki alászállt az urantiai emberfajtákhoz. Bár továbbra is Melkizedekként tartják számon, ő „örökre a Fenségesek segédkezője” lett, örökre vállalva a halandó felemelkedőként való szolgálat feladatát, miután Ábrahám idejében a halandó hűsvér testhez hasonló alakban élt az Urantián, Sálemben. E Melkizedeket nemrégiben nevezték ki az Urantia Bolygóhercegének helyettesévé, és a Jerusemen van a székhelye és hatáskörében Mihály nevében jár el, aki ténylegesen ama világ Bolygóhercege, ahol az emberi alakban eltöltött utolsó alászállását megélte. Ettől eltekintve az Urantiát még mindig az egymást váltó, helyben székelő főkormányzók felügyelik, akik a huszonnégy tanácsos közül kerülnek ki.

^{45:4.17 (514.7)} 15. Keresztelő János, Mihály urantiai küldetésének előfutára, és testileg az Ember Fiának távoli unokatestvére.

^{45:4.18 (514.8)} 16. Az Első 1-2-3, a Gábiel szolgálatában álló hűséges köztes teremtmények vezetője a Kaligasztiá-féle árulás idején, akit e tisztségbe Mihály emelt azután, hogy megkapta a korlátlan fennhatóságot.

^{45:4.19 (514.9)} E kiválasztott személyiségek Gábiel kérésére egyelőre mentesültek a felemelkedési rend alól, és fogalmunk sincs, hogy meddig fognak szolgálni e minőségükben.

^{45:4.20 (514.10)} A 17., 18., 19. és 20. helynek nincs állandó betöltője. E helyeket átmenetileg a tizenhat állandó tag egyhangú véleménye alapján töltik fel és tartják fent olyan felemelkedő halandók számára, akiket az Urantia jelenlegi, a fiúi alászállás utáni korszakából később jelölnek ki.

^{45:4.21 (514.11)} A 21., 22., 23. és 24. helyet szintén átmenetileg töltik be, mert azokat más, későbbi korok nagy tanítói számára tartják fenn, mely korok kétségkívül eljönnek majd a jelen korszak után. Az Ítélező Fiak és a Tanító Fiak korszakai, valamint a fény és élet korai eljönnek az Urantián, függetlenül az isteni Fiak váratlan látogatásaitól, melyekre vagy sor kerül vagy nem.

5. Az Anyagi Fiak

^{45:5.1 (514.12)} A mennyei élet nagyszámú tartalékosai a Jerusemen vannak a telephelyei és ott vannak nagyszámú tartalékosai, beleértve az isteni Fiak különféle rendjeit, a főszellemeket, a felsőbb angyalokat, az angyalokat és a köztes teremtményeket. E csodálatos övezet központi lakóhelye szolgál helyszínül az Anyagi Fiak főtemplomának.

^{45:5.2 (515.1)} Az Ádámok területe látványosságot jelentő központ minden, a Jerusemre újonnan érkező számára. Ez egy ezer központot magába foglaló hatalmas terület, bár az Anyagi Fiak és Leányok egyes családjai a saját területeiken élnek addig, amíg a családtagokat a tér evolúciós világain teljesítendő szolgálatra indulók közé fel nem veszik, vagy amíg el nem indulnak a paradicsomi-felemelkedési lépcsőjében.

^{45:5.3 (515.2)} Ezen Anyagi Fiak az ivarosán szaporodó lények legfelsőbb rendű fajtáját alkotják a fejlődő világegyetemek felkészülési szféráin. Ők valóban anyagiak; még a Bolygók Ádámjai és Évái is jól láthatók a lakott világok halandó fajai számára. Ezek az Anyagi Fiak alkotják az utolsó és egyben fizikai láncszemet abban a személyiség-láncban, mely a fenti isteniséget és tökéletességet a lenti emberi és anyagi létezéssel összeköti. E Fiak biztosítják a lakott világok számára a

láthatatlan Bolygóherceg és a területek anyagi teremtményei között a mindkét fél által elérhető összeköttetést.

^{45:5.4 (515.3)} A legutóbbi ezeréves szalvingtoni összeíráskor az adatok szerint a Nebadonban 161.432.840 olyan Anyagi Fiú és Leány volt, akik létpolgári besorolásban voltak valamely helyi csillagrendszeri központon. Az Anyagi Fiak száma a különböző csillagrendszerekben más és más, és a számuk folyamatosan nő a természetes szaporulat révén. A szaporító-képességeik gyakorlása során nem teljesen a személyes vágyak vezérlik az egymással kapcsolatba lépő személyiségeket, beleszólnak ebbe a felsőbb kormányzó testületek és a tanácsadó testületek is.

^{45:5.5 (515.4)} Ezek az Anyagi Fiak és Leányok a Jerusem és az ahhoz tartozó világok állandó lakosai. Hatalmas területeket foglalnak el a Jerusemen és szabadon vesznek részt a központi szféra helyi irányításában, a közteslények és a felemelkedők segítségével gyakorlatilag minden szokványos ügy elintézésében segítenek.

^{45:5.6 (515.5)} A Jerusemen e szaporodó Fiak engedélyt kapnak, hogy kísérletezzenek az önkormányzatiság eszményképeivel a melkizedekek által megvalósított gyakorlat alapján, és igen magas szintű társadalmat építenek fel. A fiúi besorolásúak felsőbb rendjei vétójoggal rendelkeznek a terület vonatkozásában, azonban a jerusemi ádámfiak csaknem minden tekintetben egyetemes választójog és képviseleti kormányzás révén irányítják a társadalmukat. Remélik, hogy egyszer majd elnyerik a gyakorlatilag teljes önállóságot.

^{45:5.7 (515.6)} Az Anyagi Fiak szolgálatának jellegét nagymértékben meghatározza a koruk. Bár a szalvingtoni Melkizedek Egyetemre nem kerülhetnek be — lévén anyagiak és ennél fogva bizonyos bolygókra korlátozottak — mégis, a melkizedekek nagy létszámú oktatási karokat tartanak fenn minden egyes csillagrendszeri központon az Anyagi Fiak fiatalabb nemzedékeinek képzésére. A fiatal Anyagi Fiak és Leányok fejlődéséről gondoskodó oktatási és felkészítési rendszerek az oktatott tárgyakat, az oktatási módszert és a gyakorlatiasságot tekintve a tökéletesség csúcsát jelentik.

6. A felemelkedők ádámi felkészítése

^{45:6.1 (515.7)} Az Anyagi Fiak és Leányok a gyermekeikkel együtt lenyűgöző látványt nyújtanak, mely kifogyhatatlan kíváncsiságot és érdeklődést vált ki minden felemelkedő halandóból. Ők olyannyira hasonlítanak a ti anyagi ivaros fajtáitokra, hogy mindkét fajnak komoly érdeke lehet a gondolatok megosztása és a testvéri kapcsolatok ápolása.

^{45:6.2 (515.8)} A halandó túlélők a csillagrendszeri központon töltött szabadidejük nagy részében megfigyelik és tanulmányozzák e felsőbb félfizikai ivaros teremtmények életvitelét és szokásait, mert e jerusemi létpolgárok közvetlen kezesei és pártfogói a halandó túlélőknek attól fogva, hogy azok létpolgárságot kapnak a központi világon, egészen addig, amíg el nem indulnak az Edentiára.

^{45:6.3 (516.1)} A hét lakóvilágon a felemelkedő halandók számára a lehetőségeknek tág tere nyílik kivétel nélkül minden olyan tapasztalásbeli fogyatékoság ellensúlyozására, melynek hátrányát szenvedték a szülőbolygójukon, legyen az akár

öröklődött, környezeti vagy a húsvér testbeli létpálya túl korai megszakadása miatti okra visszavezethető dolog. Ez minden értelemben igaz, kivéve a halandói nemi életet és annak velejáróit. Halandók ezrei érik el a lakóvilágokat úgy, hogy nem szereztek személyes tapasztalatokat a szülőszférájukon meglehetősen általános nemi kapcsolatok terén. A lakóvilági tapasztalás nagyon kevés lehetőséget nyújt ezen igen személyes veszteségek kiegyenlítésére. A nemi tapasztaláson a felemelkedők fizikai értelemben már túlléptek, de az Anyagi Fiakkal és Leányokkal való szoros együttműködésben, mind egyedileg, mind az ő családjaik tagjaiként, e nemileg fogyatékos halandók képessé válnak arra, hogy az e téren meglévő közösségi, értelmi, érzelmi és szellemi fogyatékoságaikat kiegyenlítsék. Így az összes olyan emberi lény, aki a körülmények vagy a rossz ítélőképessége miatt az evolúciós világokon nem részesült a hasznos nemi kapcsolat előnyeiből, itt, a csillagrendszeri központon teljes körű lehetőséget kap e lényeges halandói tapasztalások megszerzésére a fenséges ádami ivaros teremtményekkel, a csillagrendszeri központok állandó lakosaival való közvetlen és szeretetteljes társulásban.

^{45:6.4 (516.2)} Egyetlen túlélő halandó, közteslény vagy szeráf sem emelkedhet fel a Paradicsomra, érheti el az Atyát és kerülhet be a Végleges Testületbe anélkül, hogy meg ne szerezte volna azt a magasztos élményt, hogy szülői viszonyba kerüljön a világok valamely fejlődő gyermekével vagy ahhoz hasonló, azzal egyenértékű más tapasztalásra ne tenne szert. A gyermek-szülő viszony alapvető jelentőségű az Egyetemes Atyára és az ő világegyetemi gyermekeire vonatkozó elsőrendű fogalom tartalma szempontjából. Ezért válik az ilyen tapasztalás a

gyakorlati felkészítés nélkülözhetetlen részévé minden felemelkedő esetében.

45:6.5 (516.3) A felemelkedő köztes teremtményeknek és az evolúciós szeráfoknak át kell esniük ezen a szülői élményen a csillagrendszeri Anyagi Fiak és Leányok társaságában. Így a nem-szaporodó felemelkedők megtapasztalják a szülőséget azáltal, hogy segítik a jerusemi Ádámokat és Évákat az utódaik felnevelésében és felkészítésében.

45:6.6 (516.4) Mindazok a halandó túlélők, akik nem tapasztalták meg a szülőséget az evolúciós világokon, e szükséges felkészítésen is át kell, hogy essenek, mialatt a jerusemi Anyagi Fiak otthonaiban tartózkodnak és ott e fenséges atyák és anyák szülői társaiként működnek. Ez mindig így igaz, kivéve azt az esetet, amikor az ilyen halandók képesek voltak a fogyatékoságaikat ellensúlyozni a Jerusem első átmeneti műveltségű világán lévő csillagrendszeri gyermekotthonban.

45:6.7 (516.5) A Satania gyakorlóotthonát bizonyos morontia személyiségek tartják fent a végleges rendű lények világán, s a bolygó egyik felét a gyermeknevelés munkájának szentelik. Itt fogadják és állítják össze újból a túlélő halandók bizonyos gyermekeit, mint például az olyan utódokat, akik elpusztultak az evolúciós világokon még mielőtt elérték volna az egyéni szellemi szintet. Az ilyenek bármelyik szülőjének felemelkedése biztosítja, hogy a teremtsrészek halandó gyermeke újraszemélyesülésben részesül a végleges rendű lények csillagrendszeri bolygóján és ott megengedik neki, hogy a későbbi szabad akaratú választásával kimutassa, hogy vajon a halandói felemelkedés szülői útját kívánja-e követni vagy sem. A gyermekek itt éppen olyanok, mint a szülőbolygón,

kivéve a nemek szerinti elkülönülést. A halandói fajta már nem szaporodik a lakott világokon szerzett élettapasztalást követően.

^{45:6.8 (517.1)} Azok a lakóvilági hallgatók, akiknek egy vagy több gyermekük van a végleges rendű lények világán működő gyakorlóotthonban, valamint azok, akik nem rendelkeznek alapvető szülői tapasztalatokkal, kérelmezhetik a Melkizedeknél, hogy engedélyezze számukra, hogy a felemelkedési kötelezettségeik alól mentesülve a lakóvilágokról átmenetileg átkerüljenek a végleges rendű lények világára, ahol lehetőséget kapnak a saját és mások gyermekei mellett társszülői szerep betöltésére. A szülői segédkezés terén végzett szolgálatot később hivatalosan is elismerhetik a Jerusemen úgy, mint ama felkészülés egyik felének teljesítését, melyen az ilyen felemelkedőknek át kell esniük az Anyagi Fiak és Leányok családjában.

^{45:6.9 (517.2)} Magát a gyakorlóotthont ezer, Anyagi Fiú és Leány alkotta pár felügyeli, akik a rendjük jerusemi telepes csoportjának önkéntesei közül kerülnek ki. Őket közvetlenül segítik a nagyjából ugyanilyen összlétszámú önkéntes midszonit szülői csoportok, akik e szolgálat miatt szakítják meg útjukat itt, útban a Satania midszonit világáról a végleges rendű lények szalvingtoni szférái között a számukra fenntartott külön világokon való, ki nem nyilatkoztatott úti céljuk felé.

7. A Melkizedek-tanodák

^{45:7.1 (517.3)} A melkizedek az igazgatói az oktatók — részlegesen szellemivé lényegült saját akaratú teremtmények és mások — ama nagy testületének, akik oly kiválóan

működnek a Jerusemen és az ahhoz tartozó világokon, különösen pedig a hét lakóvilágon. Ezek az elkülönítő-bolygók, ahol azokat a halandókat, akiknek nem sikerült eggyé kapcsolódniuk a bennük lakozó Igazítóval a húsvér testben eltöltött élet során, visszahelyezik egy átmeneti alakba, abból a célból, hogy további segítséget kapjanak és a szellemi előrelépésre irányuló törekvésük folytatására újabb lehetőségük legyen, azokról az erőfeszítésekről van szó, melyeket túl korán tört meg a halál. Vagy, ha az öröklött fogyatékoságok, a kedvezőtlen környezet vagy a körülmények összejátszása miatt bármely okból e lélek-elérés nem volt teljes, az okoktól függetlenül mindenki, akinek igazak a szándékai és szellemében is méltó, olyan, folytatódó bolygói létben találja magát, mint önnön valóját, ahol el kell sajátítania az örökkévaló létpálya lényeges elemeit, olyan jellemvonásokra kell szert tennie, melyeket a húsvér testben eltöltött élet során nem volt képes megszerezni vagy nem szerzett meg.

45:7.2 (517.4) A Ragyogó Estcsillagok (és a meg nem nevezett mellérendeltjeik) gyakran szolgálnak tanítókként a világegyetem különböző oktatási vállalkozásaiban, beleértve azokat is, melyeket a melkizedek irányítanak. A Háromsági Tanító Fiak is közreműködnek, és ők biztosítják a paradicsomi tökéletességet e fokozatos felkészítő tanhelyek számára. De mindeme tevékenységek rendeltetése nem kizárólag a felemelkedő halandók előmenetelének elősegítése; sokuk éppen úgy foglalkozik a Nebadonban honos szellemszemélyiségek fokozatos felkészítésével is.

45:7.3 (517.5) A Melkizedek Fiak harmincnál is több különféle oktatási központot működtetnek a Jerusemen. E felkészítő tanhelyeken az önértékelési karokon kezdődik és a jerusemi létpolgársági tanintézetekben fejeződik be a képzés, ahol az Anyagi Fiak és Leányok a melkizedekkel és másokkal társulnak abban a nagy erőfeszítésben, hogy képessé tegyék a halandó túlélőket a képviseleti kormányzással járó felsőbb szintű felelősségek vállalására. A teljes világegyetemet képviseleti terv szerint szervezik és igazgatják. A képviseleti kormányzás az önkormányzatiság isteni eszményképe a nem-tökéletes lényeknél.

45:7.4 (517.6) Világegyetemi időben mérve minden száz évben minden egyes csillagrendszer tíz képviselőt választ a csillagvilági törvényhozásban való munkára. Őket az ezertagú jerusemi tanács választja, mely választótestület a csillagrendszer csoportokat képviseli minden ilyen felhatalmazási vagy jelölési kérdésben. Minden képviselőt vagy egyéb küldöttet az ezer választóból álló tanács választ meg, és nekik a Melkizedek Igazgatási Kar legfelsőbb tanintézetét kellett elvégezniük, és az ezerfős választói csoport mindegyik tagja szintén rendelkezik ilyen végzettséggel. Ezt a tanhelyet a melkizedek vezetik, melyben mostanában a végleges rendű lények is besegítenek.

45:7.5 (518.1) Számos választótestület van a Jerusemen, melynek tagjait időről időre a három létpolgársági rend választja meg — az Anyagi Fiak és Leányok, a szeráfok és azok társai, beleértve a köztes teremtményeket is, valamint a felemelkedő halandók. E megtisztelő rangra való jelöléshez a pályázónak megfelelő

ajánlással kell rendelkeznie a Melkizedek igazgatási tanodáktól.

45:7.6 (518.2) A választójog általános a Jerusemen e három létpolgársági csoport tagjai esetében, azonban a szavazataikat eltérően súlyozzák, mégpedig attól függően, hogy milyen elismert és hivatalosan is elfogadott személyes mértékben rendelkeznek a motával — a morontia bölcsességgel. A jerusemi választáson valamely személy által leadott szavazat értéke egy és ezer között lehet. A jerusemi létpolgárokat a mota szinten elért előrehaladásuknak megfelelően sorolják be.

45:7.7 (518.3) A jerusemi létpolgárok időről időre megjelennek a Melkizedek vizsgáztatók előtt, akik hivatalosan is tanúsítják a morontia bölcsesség terén elért fejlődésüket. Ezután a Ragyogó Estcsillagok vagy az általuk kijelölt személyiségekből álló vizsgabizottságok elé állnak, akik a szellemi látásmód elsajátításának fokát állapítják meg. Ezt követően megjelennek a huszonnégy tanácsos és társaik előtt, akik megítélik a közösségbe tagozódás terén mutatott gyakorlati előmenetelüket. E három tényező aztán a képviseleti kormányzat létpolgársági nyilvántartás-vezetői elé kerül, akik gyorsan kiszámítják a mota besorolást és ennek megfelelően adják meg a választójogi minősítést.

45:7.8 (518.4) A melkizedek felügyelete alatt a felemelkedő halandókat, különösen pedig azokat, akik késlekednek a személyiségegyesítésben az új morontia szinteken, az Anyagi Fiak veszik kézbe és alapos felkészítésben részesítik őket e hiányosságaik pótlása érdekében. Egyetlen felemelkedő halandó sem hagyja el a csillagrendszeri központot a csillagvilágok általánosabb és sokrétűbb közösségteremtő

létpályájáért addig, amíg ezen Anyagi Fiak nem igazolják a mota személyiség elérését — egy olyan egyéniségét, mely tapasztalásilag társítva egyesíti a kiteljesített halandói létezést a sarjadzó morontia létpályával, melyeket kellőképpen összevegyít a Gondolatigazító szellemi felügyelete.

45:7.9 (518.5) [Közreadta egy, az Urantiára átmenetileg kirendelt Melkizedek.]

46. írás

A helyi csillagrendszer központja

46:0.1 (519.1) A JERUSEM, a Satania központja átlagos helyi csillagrendszeri központ, és eltekintve számos, a Lucifer-féle lázadásból, valamint Mihály urantiai alászállásából eredő szokatlan dologtól, e szféra átlagos a hasonló fajtájú szférák között. A helyi csillagrendszeretek keresztülment már néhány viharos élményen, de jelenleg igen hatékonyan igazgatják, és az idő múlásával az összhanghiány következményeit lassan, de biztosan felszámolják. A rendet és a jóakaratot helyreállítják, és a körülmények a Jerusemen egyre jobban megközelítik a hagyományaitok szerinti mennyei állapotot, mert a csillagrendszeri központ valóban olyan mennyország, amilyennek a huszadik századi vallásos hívők többsége elképzei.

1. A Jerusem fizikai felépítése

46:1.1 (519.2) A Jerusemet ezer szélességi övezetre és tízezer hosszúsági területrésze osztották. A szférán hét nagyobb főváros és hetven kisebb igazgatási központ van. A hét területi főváros különböző tevékenységekre szakosodott, és a

Csillagrendszer Fejedelem az év folyamán mindegyikbe legalább egyszer ellátogat.

46:1.2 (519.3) A jerusemi szabványos mérföld nagyjából hét urantiai mérföldnek [11,2 kilométer] felel meg. A súlyegység, a „gradáns” az állandósult ultimatonra épülő tízes számrendszerből származtatható és a ti súlymértéketek szerint nagyjából 280 grammot nyom. A sataniai nap egy óra négy perc és tizenöt másodperc híján egyenlő három urantiai nappal, ennyi idő kell ahhoz, hogy a Jerusem a tengelye körül egyszer körbeforduljon. A csillagrendszeri év száz jerusemi nappól áll. A csillagrendszeri időt a főkronoldekek teszik közzé.

46:1.3 (519.4) A Jerusem energiája nagyszerűen szabályozottan kering a szféra körül a körzetcsatornáknak, melyeket közvetlenül a tér energiatöltése táplál és amelyeket szakszerűen igazgatnak a Fizikai Főszabályozók. Az ilyen energiáknak a fizikai vezetősatornákon való átáramoltatásával szembeni ellenállás során keletkező hőmennyiség biztosítja az egyenletes hőmérséklet-eloszlást a Jerusemen. A teljes fényesség időszakához tartozó hőmérsékletet körülbelül 21 Celsius fokon tartják, míg a fényszegény időszakban a hőmérséklet valamivel 10 fok alá esik.

46:1.4 (519.5) A Jerusem világítási rendszere nem olyan bonyolult, hogy ne értenétek meg. Nincsenek nappalok és éjszakák, és nincs meleg és hideg évszak sem. Az erőtér-átalakítók százezer központot működtetnek, melyekből felhígult energiák haladnak felfelé, a bolygói légkörön keresztül, mialatt változásokon mennek át és elérik a szféra villamos levegőkupoláját; és akkor ezek az energiák úgy verődnek vissza, mint lágy, szűrt és egyenletes fény, mely nagyjából

olyan erősségű, mint az urantiai napsugárzás akkor, amikor a nap délelőtt tízkor süt.

46:1.5 (520.1) Ilyen fényviszonyok mellett úgy tűnik, mintha a fénysugarak nem egy helyről érkeznének; csak kiszűrődnek az égből, a tér minden irányából egyenletesen sugározódnak. E fény igen hasonló a természetes napfényhez, attól eltekintve, hogy sokkal kevesebb hőt tartalmaz. Ebből is érzékelhető, az ilyen központi világok nem fénylenek a térben; ha a Jerusem az Urantiához nagyon közel helyezkedne el, akkor sem lenne látható.

46:1.6 (520.2) A fényenergiát a Jerusem felső ionizálódott légrétegéből a felszín felé visszaverő gázok nagyon hasonlóak az urantiai felső légrétegekben lévőkhöz, melyek az úgynevezett sarki fények aurorális jelenségeiért felelősek, bár ezek más okból képződnek. Az Urantián ugyanez a gázpajzs akadályozza meg a földi hírközlőhullámok kijutását az űrbe, mert a felszín felé visszaveri azokat, amikor a kifelé tartó útjuk során beleütköznek. Így a híradások a földfelszín közelében maradnak, amint a légtéren keresztül a világot körbeutazzák.

46:1.7 (520.3) A szféra világítását állandó szinten tartják a jerusemi nap hetvenöt százalékan át, és ezt követi a fokozatos gyengülés, és a legkisebb fényerősség mellett nagyjából olyanok a fényviszonyok, mint nálatok egy tiszta éjszakán teliholdkor. Ez a Jerusem csendes órája. Csak a híradás-fogadó állomások működnek a pihenés és a feltöltődés ezen időszakában.

46:1.8 (520.4) A Jerusem néhány közeli naptól gyenge fényt kap — egyfajta ragyogó csillagfényt — de nincs rájuk utalva; az olyan

világok, mint a Jerusem nincsenek kitéve a napok okozta viszontagságoknak, és nem is szembesülnek a kihűlő vagy a haldokló nap kérdésével.

46:1.9 (520.5) A hét átmeneti tanulmányvilágot és azok negyvenkilenc segédszféráját a jerusemi eljárással látják el hővel, fénnel, energiával és vízzel.

2. A Jerusem fizikai adottságai

46:2.1 (520.6) A Jerusemen hiányolni fogjátok az Urantia és a más kifejlődött világok csipkézett hegyvonulatait, ott ugyanis nincsenek sem földrengések, sem vízesések, azonban élvezhetitek majd az elragadóan szép hegyvidékeket és az egyéb különleges helyrajzi és tájképi változatosságokat. A Jerusem óriási területeit őrizték meg „természetes állapotban”, és e vidékek nagyszerű volta igencsak meghaladja az emberi képzeletet.

46:2.2 (520.7) Ezer és egy kisebb tó is van ott, nincsenek viszont tajtékzó folyók, sem kiterjedt világtengerek. Az épített világok egyikén sincs zápor, nincsenek viharok és hóviharok sem, azonban naponta kicsapódik a nedvesség a fényszegény állapot és a legalacsonyabb hőmérséklet időszakában. (A három gáz alkotta légkörű világon a harmatpont magasabb, mint az Urantiához hasonló kétgázos légkörű világokon.) A fizikai növényi élet és az élő dolgok morontia világa egyaránt igényli a nedvességet, viszont ezt nagyjából az egész szférát behálózó, talaj alatti keringtető-rendszer biztosítja, mely még a magasabb területek legtetéjéig is elér. E vízrendszer nem teljesen felszínalatti, mert számos csatorna köti össze a gyöngyöző jerusemi tavakat.

46:2.3 (520.8) A Jerusem légkörét három gáz keveréke alkotja. E levegő nagyon hasonlít az urantiaiéra, azzal a különbséggel, hogy a morontia életrend légzéséhez szabott gázt is tartalmaz. E gáz semmilyen mértékben nem akadályozza az anyagi rendbe tartozó állatok vagy növények légzését.

46:2.4 (521.1) A szállítási rendszer össze van kapcsolva az energiaszállító-kör rendszerével, mely fő energiaáramok egymástól tizenhat kilométeres távolságra vannak telepítve. Fizikai szabályozó működési rendek révén a bolygó anyagi lényei képesek az óránkénti háromszáz-nyolcszáz kilométeres sebességgel haladni. A szállítomadarak körülbelül százhatvan kilométeres óránkénti sebességgel repülnek. Az Anyagi Fiak légi szerkezetei óránként nyolcszáz kilométer körüli sebességgel haladnak. Az anyagi és a kezdetleges morontia lényeknek e gépi szállítóeszközöket kell igénybe venniük, azonban a szellemszemélyiségek a felsőbb térerőkhöz és az energia szellemi forrásaihoz való kapcsolódás révén haladnak.

46:2.5 (521.2) A Jerusem és a hozzá tartozó világok a fizikai életnek tíz, a Nebadon épített szféráira jellemző szabványos egységével rendelkeznek. Léván, hogy a Jerusemen nincs szerves törzsfejlődés, ezért nincsenek összeütközések sem az életformák között, nincs küzdelem a létért, és nem érvényesül a legéletképesebb túlélésének gyakorlata sem. Inkább egyfajta alkotó alkalmazkodás érvényesül, mely előre vetíti a központi és isteni világegyetem örökkévaló világainak szépségét, összhangját és tökéletességét. Mindebben az alkotó tökéletességben jelen van a fizikai és a morontia élet legmeghökkenőbb keveréke, melyek elemeit művészien kiemelik az égi mesterek és társaik.

46:2.6 (521.3) A Jerusem valóban némi ízelítő a paradicsomi dicsőségből és kiválóságból. De sohasem remélhetitek, hogy bármely erőltetett leírással megfelelő fogalmat fogtok tudni alkotni e dicsőséges épített világokról. Oly kevés dolog van, ami összevethető lenne bármivel is a világotokon, és ha lenne is ilyen, a jerusemi dolgok még akkor is oly mértékben meghaladják az urantiai dolgokat, hogy az ilyen összehasonlítás csaknem fájdalmasan torz lenne. Mindaddig, amíg ténylegesen is meg nem érkeztek a Jerusemre, addig nemigen lesztek képesek igazi fogalmat alkotni a mennyei világokról, de nem is olyan sok idő telik majd el a jövőben, amikor a csillagrendszeri központon megszerzendő tapasztalataitokat összevetitek a világegyetem, a felsőbbvilágegyetem, majd pedig a Havona távolibb felkészülési szféráira való valamikori megérkezésetekkel.

46:2.7 (521.4) A Jerusem gyártó- vagy kutatóövezete kiterjedt terület, olyan, melyet az urantiaiak aligha ismernének fel, lévén, hogy nincsenek füstölgő kéményei; mindazonáltal e különleges világok bonyolult anyagi gazdasággal rendelkeznek, és olyan tökéletes a gépi módszerük és oly tökéletes a fizikai fejlettségük, mely még a legtapasztaltabb vegyészeiteket és feltalálóitokat is meghökkentené, sőt megdöbbenené. Szakítsatok időt annak átgondolására, hogy a Paradicsomra vezető út ezen első elkülönítő világa messze anyagibb, mintsem szellemi. A Jerusemen és annak átmeneti világain való ottlétetek alatt végig sokkal közelebb lesztek az anyagi dolgokhoz kötődő földi létetekhez, mint a fejlődő szellemlétezésbeni későbbi életetekhez.

46:2.8 (521.5) A Szeráf-hegy a Jerusem legmagasabb pontja, négyezeröttszáz méter magas, és ez a kiindulópontja minden szállító szeráfnak. Számos gépi találmányt használnak arra, hogy a bolygói gravitáció és a légellenállás legyőzéséhez szükséges kezdeti energiát biztosítsák. Urantiai időben mérve három másodpercenként indulnak szeráfi szállítmányok a fényes időszakban és néha még jócskán a nyugalmi időszakban is. A szállítók nagyjából huszonöt szabványmérföld per urantiai másodperc sebességgel szállnak fel és az előírt repülési sebességet a Jerusemtől csak kétezer mérföld távolságban érik el.

46:2.9 (521.6) A szállítmányok a kristálymezőre, az úgynevezett üvegtengerre érkeznek. E terület körül fogadóállomások helyezkednek ama különböző lényrendek számára, akik a szeráfi utasszállítást veszik igénybe a téren való átkeléshez. A hallgató-látogatók számára kialakított sarki kristály-fogadóállomás közelében feljuthattok a gyöngyházfényű megfigyelőállomásra és megtekinthetitek az egész központi bolygó hatalmas domborzati képét.

3. A jerusemi híradások

46:3.1 (522.1) A felsőbb-világegyetemi és a paradicsom-havonabeli híradásokat a Jerusemen a Szalvingtonnal összeköttetésben és egy olyan eljárás révén fogják, melyben szerepe van a sarki kristálynak, az üvegtengernek. Amellett, hogy gondoskodnak ezeknek a Neadonon kívülről érkező közleményeknek a vételéről, a fogadóállomásoknak három külön csoportja is van. Ezeket az elkülönült, de hármaskört alkotó állomáscsoportokat a helyi világokról, a csillagvilági központról és a helyi világegyetem központjáról érkező híradások vételére

hangolták. Mindezeket a híradásokat korlátozás nélkül jelenítik meg, s így a központi híradóteremben tartózkodó bármely lény érzékelheti azokat; az összes olyan dolog közül, melybe egy felemelkedő halandó a Jerusemen belefeledkezhet, egy sem lebilincselőbb és nem köti le jobban a figyelmét, mint az, hogy hallgathatja a világegyetemi térjelentések soha meg nem szűnő áradatát.

46:3.2 (522.2) E jerusemi híradás-vevő állomást egy óriási fogadóterem veszi körül, melyet az Urantián nagyobbreszt ismeretlen, villódzó anyagokból építettek, és amelyben ötmilliárdnál is több — anyagi és morontia — lény számára van hely a megszámlálhatatlan szellemszemélyiségen kívül. Az egész Jerusem kedvenc időtöltése, hogy szabadidejüket a híradó-állomáson töltik, hogy tájékozódjanak a világegyetem jólétéről és helyzetéről. Ez az egyetlen bolygói tevékenység, melyet nem fog vissza a fényszegény időszak sem.

46:3.3 (522.3) E hírvevő terembe folyamatosan érkeznek a szalvingtoni üzenetek. A Fenséges Csillagvilági Atya szavait a közeli Edentiáról legalább napi gyakorisággal veszik. Az állandó és a rendkívüli uverszai híradásokat rendszeres időközönként továbbítják a Szalvingtonon keresztül, és amikor paradicsomi üzenetek érkeznek, a teljes népesség összegyűlik az üvegtenger körül, és az uverszai barátaink a tükrözőműködési jelenségekkel kiegészítik a paradicsomi híradási eljárást, s így minden, ami hallható, egyúttal láthatóvá is válik. A halandó túlélők így ízlelgethetik folyamatosan az egyre magasabb szintű szépséget és nagyszerűséget, amint befelé haladnak az örökkévaló kaland útján.

46:3.4 (522.4) A jerusemi adóállomás a szféra ellentétes sarkán helyezkedik el. Az egyes világoknak szóló összes híradást továbbítják a csillagrendszeri központokról, kivéve Mihály üzeneteit, melyek néha közvetlenül jutnak el a rendeltetési helyükre a főangyali körön át.

4. Lakó- és igazgatási területek

46:4.1 (522.5) A Jerusem jókora részeit lakóterületként jelölték ki, míg a csillagrendszer központjának egyéb részeit a szükséges igazgatási feladatkörök ellátására engedték át, beleértve a 619 lakott szféra, az 56 átmeneti műveltségű világ és maga a központi szféra ügyeinek felügyeletét is. A Jerusemen és a Nebadonban e beosztás a következő:

46:4.2 (522.6) 1. A körök — a nem honosok lakóterületei.

46:4.3 (522.7) 2. A négyzetek — a csillagrendszeri végrehajtói-igazgatási területek.

46:4.4 (522.8) 3. A téglalapok — a kevésbé fejlett honos életforma otthona.

46:4.5 (522.9) 4. A háromszögek — a helyi vagy jerusemi igazgatási területek.

46:4.6 (522.10) A csillagrendszeri tevékenységeknek körökbe, négyzetekbe, téglalapokba és háromszögekbe ekképpen való elrendezése általános a Nebadon minden csillagrendszeri központján. Egy másik világegyetemben ettől teljesen eltérő elrendezés érvényesülhet. E kérdéseket a Teremtő Fiak külön tervei szabályozzák.

46:4.7 (523.1)

A lakó- és igazgatási területekről szóló beszámolóinkban nem térünk ki az Isten Anyagi Fiainak, a Jerusem állandó létpolgárainak hatalmas és csodálatos uradalmaira, és nem teszünk említést a szellemi és a közel szellemi teremtmények számos egyéb elragadó rendjeiről sem. Például: A Jerusem a csillagrendszeri működésre tervezett spironga hatékony szolgálatait élvezi. E lények rendeltetése az anyagfeletti lakosok és látogatók szellemi szolgálata. Olyan értelmes és szép lények nagyszerű csoportját alkotják, akik a teljes morontia teremtésösszesség fenntartásán és szebbé tételén munkálkodó felsőbb morontia teremtmények és morontia segítők átmeneti szolgálói. Szerepük a Jerusemen az, ami a köztes teremtményeké az Urantián, azoké a közteslény segítőké, akik az anyagi és a szellemi között működnek.

46:4.8 (523.2)

A csillagrendszeri központok különlegeseek annyiban, hogy ezek az egyetlen világok, melyek gyakorlatilag tökéletesek a világegyetemi létezés mindhárom állapotában: az anyagiban, a morontiaiban és a szellemiben. Legyél akár anyagi, morontia vagy szellemszemélyiség, otthon fogod érezni magad a Jerusemen; és így éreznek az összetett lények is, mint amilyenek a köztes teremtmények és az Anyagi Fiak.

46:4.9 (523.3)

A Jerusemen nagyszerű épületek vannak az anyagi és a morontia fajtából egyaránt, míg a tisztán szellemi körzetek dísze sem kevésbé páratlan és teljes. Bárcsak találnék szavakat, hogy beszámoljak nektek a nagyszerű fizikai berendezkedés jerusemi morontia megfelelőiről! Bárcsak képes lennék bemutatni nektek e központi világ szellemi berendezkedésének fenséges kiválóságát és művészi tökéletességét! A szépség tökéletességéről és a felszereltség teljességéről alkotott

legmerészebb fogalmaitok sem képesek ezek nagyszerűségét megközelíteni. A Jerusem csak az első lépés a paradicsomi szépség fenséges tökéletességéhez vezető úton.

5. A jerusemi körök

^{46:5.1 (523.4)} A világegyetemi élet nagyobb csoportjai számára lakóhelyül fenntartott területeket nevezik jerusemi köröknek. E beszámolóiban említett körcsoportok a következők:

^{46:5.2 (523.5)} 1. Az Istenfiak körei.

^{46:5.3 (523.6)} 2. Az angyalok és a főszellemek körei.

^{46:5.4 (523.7)} 3. A Világegyetemi Segítők körei, közéjük sorolva azokat a teremtményi-háromságot elért fiakat is, akiket nem jelöltek Háromsági Tanító Fiaknak.

^{46:5.5 (523.8)} 4. A Fizikai Főszabályozók körei.

^{46:5.6 (523.9)} 5. A kijelölt felemelkedő halandók körei, közéjük sorolva a köztes teremtményeket is.

^{46:5.7 (523.10)} 6. Az önkéntes telepese csoportok körei.

^{46:5.8 (523.11)} 7. A Végleges Testület körei.

^{46:5.9 (523.12)} E lakócsoportok mindegyike hét egyközepű és egyre magasabban elhelyezett körből áll. Mindet egy mintára építették, de a méretük különböző és eltérő anyagösszetételt is mutatnak. Mindegyiket tágas szabadterek veszik körül, melyek kiterjedt sétányokat alkotva szövik át a hét egyközepű kör alkotta csoportokat.

46:5.10 (524.1) 1. Az Istenfiak körei. Bár az Istenfiaknak van saját közösségi rendeltetésű bolygójuk, mégpedig az átmeneti műveltségű világok egyike, mégis ilyen nagy területeket foglalnak el a Jerusemen. Az átmeneti műveltségű világokon a felemelkedő halandók szabadon keveredhetnek az isteni fiúi besorolásba tartozó rendekkel. Ott személyesen is meg fogjátok ismerni és meg fogjátok szeretni e Fiakat, azonban a társadalmi életük nagyjából e külön világra és annak segédszféráira korlátozódik. A jerusemi körökben azonban a fiúi besorolásba tartozó különféle csoportok munka közben figyelhetők meg. Lévé, hogy a morontia látókör kellően széles, ti is sétálhattok a Fiak sétányain és megfigyelhetitek a számos különféle rendjeik érdekfeszítő tevékenységeit.

46:5.11 (524.2) A Fiak hét köre egyközepű és egymás fölé magasodik, így az egyes külső, nagyobb körökből rá lehet látni a belső, kisebb körökre, melyek mindegyikét közcélú sétálófal övez. E falakat csillogó ragyogású kristálykövekből építették és olyannyira kimagasodnak, hogy róluk belátható az adott lakókör egésze. A falak mindegyikét átszelő kapuk — a számuk ötvenezer és százötvenezer között van — egyetlen gyöngyházfényű kristályból állnak.

46:5.12 (524.3) A Fiak területének első körét az Ítélező Fiak és az ő személyes kísérei foglalják el. Itt összpontosulnak e bírói Fiak alászállási és ítélezési szolgálataival kapcsolatos tervek és közvetlen tevékenységek. Szintén e központon keresztül tartanak kapcsolatot a csillagrendszeri avonatok a világegyetemmel.

46:5.13 (524.4) A második kört a Háromsági Tanító Fiak töltik ki. E szent területen a daynalok és társaik végzik az újonnan érkezett

elsőrendű Tanító Fiak felkészítését. Mindebben a munkában szakszerűen segíti őket a Ragyogó Estcsillagok bizonyos mellérendeltjeinek egysége. A teremtményi-háromságot elért fiak egy övezetet foglalnak el a Daynal-körben. A Háromsági Tanító Fiak állnak a legközelebb ahhoz, hogy az Egyetemes Atya személyes képviselői legyenek a helyi csillagrendszerben; ők a legkevésbé háromsági-származású lények. E második kör iránt a Jerusem összes népe különleges érdeklődést mutat.

^{46:5.14 (524.5)} A harmadik kört a melkizedekeknek tartják fenn. Itt lakoznak a csillagrendszeri vezetők és innen felügyelik e sokoldalú Fiak csaknem végtelen tevékenységeit. A melkizedekek a felemelkedő halandók számára az első lakóvilágtól kezdve végig a jerusemi létpályája során nevelőapák és mindig jelen lévő tanácsadók. Nem tévedés azt állítani, hogy az Anyagi Fiak és Leányok állandó tevékenységei mellett ők a meghatározó tényezők a Jerusemen.

^{46:5.15 (524.6)} A negyedik kör ad otthont a vorondadekeknek, valamint a látogató és megfigyelő fiak minden más rendjének is, akiknek az elhelyezéséről másutt nem gondoskodnak. A Fenséges Csillagvilági Atyák itt szállnak meg a helyi csillagrendszert ellenőrző útjaik során. A Bölcsességtökéletesítők, az Isteni Tanácsosok és a Világegyetemi Ítélok is mind e körben lakoznak, amikor a csillagrendszerben teljesítenek szolgálatot.

^{46:5.16 (524.7)} Az ötödik kör a lanonandek, a Csillagrendszer Fejedelmek fiúi rendjének és a Bolygóhercegeknek a lakhelye. E három rend otthona egyetlen vegyes csoportot alkot e területen. A csillagrendszer tartalékosai is e körben

állomásoznak, míg a Csillagrendszer Fejedelem temploma a kormányzati építménycsoport központjában az igazgatási hegyen található.

^{46:5.17 (524.8)} A hatodik kör a csillagrendszerbeli élethordozók tartózkodási helye. E Fiak összes rendje itt gyülekezik, és innen indulnak a világokon teljesítendő feladataikra.

^{46:5.18 (524.9)} A hetedik kör a felemelkedő fiak gyülekezőhelye, ama kijelölt halandóké, akik átmenetileg működnek a csillagrendszer központján, mégpedig a szeráf társaikkal együtt. Minden egykori halandót, aki a jerusemi létpolgársági szint felett áll, de még nem jutott el a végleges rendűre, itt úgy tekintenek, mint az e körben központtal rendelkező csoporthoz tartozót.

^{46:5.19 (525.1)} A Fiak számára fenntartott kör alakú helyek hatalmas területet foglalnak el, és egészen ezerkilencszáz évvel ezelőttig egy nagy üres terület állt annak közepén. E központi területet jelenleg a Mihály- emlékmű foglalja el, melyet mintegy ötszáz évvel ezelőtt fejeztek be. Négyszázkilencvenöt évvel ezelőtt, amikor is a templomot felavatták, Mihály személyesen is jelen volt, és az egész Jerusem meghallgatta a Tökéletes Fiúnak az Urantiára, a Satania legalacsonyabb rendű bolygójára való alászállásának megható történetét. A Mihály- emlékmű ma már minden olyan tevékenység központja, mely a mihályi alászállás folytán megváltozott csillagrendszeri irányítással összefügg, beleértve a legújabban átvett szalvingtoni tevékenységek többségét is. Az emlékművet gondozó személyzet egymilliónál is több személyiségből áll.

46:5.20 (525.2) 2. Az angyalok körei. A Fiak lakóterületeihez hasonlóan az angyalok körei is hét egyközepű és egymás fölé magasodó körből állnak, melyek mindegyike a belső területekre néz.

46:5.21 (525.3) Az angyalok első körét a Végtelen Szellem felsőbb személyiségei foglalják el, akik történetesen a központi világon állomásoznak — a Független Hírvivők és társaik. A második kört a hírvivő seregeknek, a Szakmai Tanácsadóknak, a társaknak, a felügyelőknek és az adatrögzítőknek tartják fenn, akik időről időre a Jerusemen működnek. A harmadik kör a felsőbb rendbe és csoportba tartozó segédkező szellemeké.

46:5.22 (525.4) A negyedik kör az intéző szeráfoké, és a Sataniához hasonló helyi csillagrendszerekben szolgáló szeráfok az „angyalok megszámlálhatatlan seregét” alkotják. Az ötödik kört a bolygók szeráfjai foglalják el, míg a hatodik az átmenetben segédkezők otthona. A hetedik kör a szeráfok bizonyos, ki nem nyilatkoztatott rendjeinek tartózkodási helye. Az angyalok mindeme csoportjainak adatrögzítői nem a társaikkal együtt laknak, az ő otthonuk a jerusemi feljegyzéstemplom. Minden feljegyzést három példányban őriznek e hármás irattári csarnokban. A csillagrendszeri központon a feljegyzéseket mindig megőrzik anyagi, morontia és szellemi formában egyaránt.

46:5.23 (525.5) E hét kört a kiállított jerusemi körkép veszi körül, melynek kerülete ötezer szabványmérföld, s amelynek rendeltetése a Satania benépesített világai felemelkedő helyzetének bemutatása, és amelyet állandóan úgy pontosítanak, hogy hűen mutassa az egyes bolygók pillanatnyi állapotát. Nem kétkem, hogy az angyalok köreire betekintést

engedő, hatalmas sétány lesz az első jerusemi látvány, mely felhívja magára a figyelmeteket, amikor az első látogatásaitok alkalmával hosszabb szabadidő eltöltésére kaptok engedélyt.

46:5.24 (525.6) E kiállítások a jerusemi honos élet gondjaira vannak bízva, azonban ebben a segítségükre vannak a Satania különböző világairól jött felemelkedők, akik útban az Edentiára a Jerusemen megállnak. A bolygói körülményeket és a világfejlődést sokféleképpen mutatják be, melyek egy része számotokra is ismert, ám a legtöbb eljárás ismeretlen az Urantián. E kiállítások a hatalmas fal külső peremét foglalják el. A sétány egyéb részei csaknem teljesen beépítetlenek, díszítésük azonban gazdag és bőséges.

46:5.25 (525.7) 3. A világegyetemi segítők köreiben vannak az Estcsillagok telephelyei, melyek a hatalmas központi téren helyezkednek el. Itt található Galantia, a felsőbb angyalok e hatalmas csoportja társvezetőjének csillagrendszeri állomáshelye, aki az összes felemelkedő Estcsillag közül elsőként kapott megbízatást. Ez a Jerusem összes igazgatási övezete közül az egyik legpazarabb, még úgy is, hogy ez a viszonylag új építmények közé tartozik. E központ átmérője ötven mérföld. Galantia állomáshelye egy egytömbű, teljesen átlátszó kristályöntvény. Ezen anyagi-morontia kristályokat mind a morontia, mind az anyagi lények nagyra értékelik. A teremtetett Estcsillagok az egész Jerusemre kifejtik hatásukat, ugyanis rendelkeznek az ehhez szükséges személyiségfeletti sajátosságokkal. Az egész világból szellemi beállítottság árad, mert a tevékenységeik közül sokat a Szalvingtonról telepítettek ide.

46:5.26 (526.1)

4. A Fizikai Főszabályozók körei. A Fizikai Főszabályozók különféle rendjeit egyközepűen helyezték el a hatalmas erőtér-templom körül, ahol a csillagrendszer erőtér-főnöke és a morontia erőtér-felügyelők főnöke elnököl. Ez az erőtér-templom az egyike ama két övezetnek a Jerusemen, ahová felemelkedő halandók és köztes teremtmények nem léphetnek be. A másik az Anyagi Fiak területén található anyagtalanná lényegítő övezet, egy olyan kutatóállomás-együttes, ahol a szállító szeráfok az anyagi lényeket a morontia rendű létállapothoz igen hasonló állapotúvá alakítják át.

46:5.27 (526.2)

5. A felemelkedő halandók körei. A felemelkedő halandók köreinek központi területét egy 619 bolygói emlékműből álló csoport foglalja el, mely a csillagrendszer lakott világait jelképezi, és ezek az építmények rendszeres időközönként alapos változtatásokon esnek át. Az egyes világokról származó halandók előjoga, hogy a bolygójuk emlékművének bizonyos változtatásait vagy bővítményeit időről időre jóváhagyják. Sok változtatást éppen most hajtanak végre az urantiai építményeken. E 619 templom központját az Edentia és annak számos, felemelkedő-műveltségű világának működésképes hasonmása foglalja el. E leképezés átmérője negyven mérföld és tényleges mása az Edentia-rendszernek, minden részletében hű az eredetihez.

46:5.28 (526.3)

A felemelkedők más csoportok jerusemi szolgálatait élvezik és örömeiket lelik ezek eljárásainak megfigyelésében. Az egész Jerusem számára teljes mértékben megfigyelhető minden, ami ezekben a különböző körökben folyik.

46:5.29 (526.4)

Az ilyen világon háromféle tevékenység folyik: munka, fejlődés és játék. Más szavakkal: szolgálat, tanulás és

kikapcsolódás. Az összetett tevékenységek a társas érintkezésből, a csoportos szórakozásból és az istenimádatból állnak. Oktatási szempontból nagyon értékes dolog a különböző személyiségcsoportok vegyítése, az olyan rendeké, melyek az adott lény társaitól nagyon különböznek.

^{46:5.30 (526.5)} 6. Az önkéntes telepes csoportok körei. Az önkéntes telepes csoportok hét körét három óriási építmény díszíti: a Jerusem hatalmas csillagvizsgálója, a Satania nagyszabású szépművészeti kiállítása, és a visszatekintési igazgatók roppant nagy fogadóterme, a pihenésnek és a kikapcsolódásnak szentelt morontia-tevékenységek háza.

^{46:5.31 (526.6)} Az égi mesterek irányítják a spornagiát és biztosítják az ötletes díszítések és a méreteikkel lenyűgöző emlékművek sokaságát, melyekben a nyilvános gyűlésekre szolgáló minden helyszín bővelkedik. A mesterek műtermei e csodálatos világ minden páratlan építménye között a legnagyobbak és a legszebbek közé tartoznak. A többi önkéntes telepes csoport is nagy kiterjedésű és szép központokat tart fenn. Ezen épületek közül sokat teljes egészében kristálykövekből építettek. Az összes épített világ bővelkedik kristályokban és az úgynevezett nemesfémekben.

^{46:5.32 (527.1)} 7. A végleges rendű lények körei közepén egy különleges építmény helyezkedik el. Ugyanez az üres templom megtalálható minden csillagrendszeri központra szerte a Nebadonban. Ez a jerusemi épület Mihály jelével van lepecsételve és ez az ajánlás áll rajta: „Nem felszentelve a szellemlét hetedik szakaszához — az örökkévaló feladathoz.” E rejtélyes templomot Gábriel pecsételte le, és csakis Mihály képes feltörni vagy törheti fel a Fényes Hajnalcsillag által

feltett hatósági pecsétet. Egy napon majd ti is meglátjátok e néma templomot, még ha nem is oldhatjátok meg a rejtélyét.

^{46:5.33 (527.2)} Egyéb jerusemi körök: A lakócélokat szolgáló körökön felül számos egyéb célra kijelölt lakóhely van a Jerusemen.

6. A végrehajtói-igazgatási négyzetek

^{46:6.1 (527.3)} A csillagrendszer végrehajtói-igazgatási egységei a hatalmas részleg-négyzetekben helyezkednek el, összesen ezren. Minden egyes igazgatási egység száz kistrészlegre van felosztva, melyek mindegyike tíz alcsoportból áll. Ez az ezer négyzet pedig tíz nagyegységbe van osztva, s így alkotják az alábbi tíz igazgatási részleget:

^{46:6.2 (527.4)} 1. Fizikai fenntartás és anyagi fejlesztés, a fizikai erőter és energia területei.

^{46:6.3 (527.5)} 2. Döntőbíráskodás, etika és igazgatási bíráskodás.

^{46:6.4 (527.6)} 3. Bolygói és helyi ügyek.

^{46:6.5 (527.7)} 4. Csillagvilági és világegyetemi ügyek.

^{46:6.6 (527.8)} 5. Oktatás és egyéb melkizedeki tevékenységek.

^{46:6.7 (527.9)} 6. Bolygói és csillagrendszeri fizikai fejlődés, a sataniabeli tevékenységek tudományos területei.

^{46:6.8 (527.10)} 7. Morontia ügyek.

^{46:6.9 (527.11)} 8. Tisztaszellem-tevékenységek és -etika.

46:6.10 (527.12) 9. Felemelkedési segédkezés.

46:6.11 (527.13) 10. Nagy világegyetemi bölcsélet.

46:6.12 (527.14) Ezek az épületek átlátszók; ennél fogva az összes csillagrendszeri tevékenységet megfigyelhetik még a hallgató-látogatók is.

7. A téglalapok — a spornagia

46:7.1 (527.15) A Jerusem ezer téglalapját a központi bolygó alacsonyabb rendű, honos élete foglalja el, ezek közepén található a spornagia hatalmas kör alakú telephelye.

46:7.2 (527.16) A Jerusemen ámulni fogtok a nagyszerű spornagia mezőgazdasági vívmányain. Ott a földet nagyobb részét művészi és díszítő céllal művelik. A spornagiát alkotók a központi világok tájkertészei, és ők a jerusemi szabadterek művelését eredetien és művészien végzik. Igénybe vesznek mind állati, mind pedig számos gépi eszközt a talajműveléshez. Avatott szakértői a területeiken működő erőter-közvetítők kihasználásának, valamint az alacsonyabb rendű, náluk kisebb testvér-teremtmények számos rendje igénybevételének, melyek közül sok áll a rendelkezésükre e különleges világokon. Ezt az állati életrendet jelenleg nagyobb részét az evolúciós szférákról származó, felemelkedő köztes teremtmények irányítják.

46:7.3 (528.1) A spornagiát alkotókba nem költözik Igazító. Nekik nincs túlélő lelkük, de azért hosszú életűek, néha negyven-ötvenezer szabványévig is élnek. Rengetegen vannak, és fizikai segédkezést végeznek az anyagi szolgálatot igénylő világegyetemi személyiségek összes rendje számára.

^{46:7.4 (528.2)} Bár a spornagiába tartozók nem rendelkeznek túlélő lélekkel és nem is fejlődik bennük ilyen, és bár nincs személyiségük sem, mindazonáltal kifejlődik az egyéniségük, mely képes megtapasztalni az újratestesülést. Amikor az idő múlásával e különleges teremtmények fizikai teste az elhasználódás és a kor miatt tönkremegy, akkor a teremtoik az élethordozókkal együttműködve új testet készítenek a számukra, melyben a régi spornagia újra megtelepszik.

^{46:7.5 (528.3)} A spornagiát alkotók az egyetlen teremtmények az egész Nebadon világegyetemben, akik ezt vagy bármely másfajta újratestesülést átélnek. Ők csak az első öt elmeszellem-segédre érzékenyek; nem válaszolnak az istenimádat szellemének és a bölcsesség szellemének működésére. De az ötsegédes-elme felér a teljes vagy hatodik valóságszinttel, és e tényező az, ami tapasztalási azonosságként megmarad.

^{46:7.6 (528.4)} Nem igazán van mihez hasonlítanom e hasznos és szokatlan teremtményeket, mivel az evolúciós világokon nincs hozzájuk hasonló állat. Nem evolúciós lények, mert őket a jelenlegi alakjukban és besorolásukban az élethordozók tervezték. Kétneműek, és akkor szaporodnak, amikor az állománynövelés ezt igényli.

^{46:7.7 (528.5)} Talán akkor tudnék a legjobban átadni valamit az urantiai elméknek e szép és szolgálatkész teremtmények természetéről, ha azt mondanám, hogy egy hűséges ló és egy ragaszkodó kutya egyesített jegyeit hordozzák és még a legfelsőbb rendű csimpánzét is meghaladó értelmi képességeket mutatnak. És nagyon szépek, ha az urantiai mérték szerint tekintünk rájuk. Rendkívül értékelik azt a

figyelmet, melyet irányukban az ilyen épített világokon tartózkodó anyagi és félanyagi lények mutatnak. Képesek látni — az anyagi lényeken kívül — a morontia teremtéseket, az alsóbb angyali rendeket, a köztes teremtményeket és a szellemszemélyiségek némely alsóbb rendjeit is. Nem értik meg a Végtelen imádatát, és nem képesek megragadni az Örökkévaló jelentőségét sem, viszont a gazdáikhoz való ragaszkodáson keresztül képesek bekapcsolódni a területük kifelé irányuló szellemi áhítatába.

^{46:7.8 (528.6)} Vannak, akik azt hiszik, hogy valamely eljövendő világegyetemi korszakban a hűséges spornagia elszakad a létezés állati szintjétől és méltó evolúciós beteljesülést ér el a fokozatos értelmi gyarapodásban, sőt még a szellemi fejlődésben is.

8. A jerusemi háromszögek

^{46:8.1 (528.7)} A Jerusem tisztán helyi és szokványos ügyeit a száz háromszögből irányítják. Ezek az egységek ama tíz bámulatos építmény köré csoportosulnak, melyek a jerusemi helyi igazgatásnak adnak otthont. A háromszögeket a csillagrendszeri történelem körképszerű látványa övezi. Jelenleg e körképben két szabványmérföldnél is nagyobb kiürített terület van. Ezt az övezetet azt követően állítják helyre, hogy a Sataniát visszavették a csillagvilági családba. Ezzel kapcsolatban Mihály rendeletei alapján már minden intézkedést megtettek, de a Nappalok Elődeinek ítélőszéke még nem fejezte be a Lucifer-féle lázadás ügyeinek elbírálását. A Satania addig nem kerülhet vissza a Norlatiadek teljes jogú tagjai közé, amíg otthont ad a főlázádnak, azoknak a magas

rangú, teremtetett lényeknek, akik a fényből a sötétségbe zuhantak.

^{46:8.2 (529.1)} Amikor a Satania visszatérhet a csillagvilág kebelére, akkor kerül majd elő annak kérdése, hogy az elszigetelt világokat visszavegyék a lakott világok csillagrendszeri családjába, s ezzel együtt visszakerüljenek a teremtetésrészek szellemi közösségébe. De még ha az Urantia vissza is kerülne a csillagrendszeri körökbe, akkor is zavarba hozna benneteket az a tény, hogy az egész csillagrendszerek Norlatiadek-vesztegár alatt van, mely részlegesen elzárja azt az összes többi csillagrendszertől.

^{46:8.3 (529.2)} De Lucifer és társainak elítélése nemsokára visszaállítja a Sataniát a Norlatiadek csillagvilágba és ezt követően az Urantia és a többi elszigetelt szféra visszakerül a Satania körébe, és e világok újból élvezni fogják a bolygóközi összeköttetésnek és a csillagrendszerek közösségének a kiváltságait.

^{46:8.4 (529.3)} Egyszer lejár a lázadók és a lázadás ideje. A Legfőbb Urak irgalmasak és türelmesek, de a szándékosan táplált rosszal szemben a törvény egyetemesen és csalhatatlanul végrehajtatik. „A bűn fizetsége a halál” — az örökre szóló eltöröltetés.

^{46:8.5 (529.4)} [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

47. írás

A hét lakóvilág

^{47:0.1 (530.1)} A TEREMTŐ Fiú az Urantián való tartózkodása során beszélt az „Atya világegyetemében lévő sok házról” is. A

Jerusem körül keringő ötvenhat világ mindegyikét bizonyos értelemben a felemelkedő halandók átmeneti műveltségének szentelték, azonban az első világ hét segédszféráját nevezik igazán a lakóvilágoknak.

^{47:0.2 (530.2)} Maga az egyes számú átmeneti világ csaknem kizárólag a felemelkedéssel összefüggő tevékenységek színteréül szolgál, lévén ez a Sataniában a végleges rendű testületek számára kijelölt központ. E világ ma több mint százezer végleges rendű társaság telephelyéül szolgál, és minden egyes ilyen csoportba ezer megdicsőült lény tartozik.

^{47:0.3 (530.3)} Amikor egy csillagrendszer megállapodik a fényben és életben, és a lakóvilágok egyesével megszűnnek halandó-felkészülési állomásokként szolgálni, akkor az ezekben az idősebb és a tökéletesség magasabb fokára eljutott csillagrendszerekben összegyűlt, növekvő létszámú, végleges rendű lényekből álló népesség veszi át az irányításukat.

^{47:0.4 (530.4)} A hét lakóvilág a morontia felügyelők és a melkizedek gondjaira van bízva. Mindegyik világon van egy végrehajtó kormányzó, aki közvetlenül a jerusemi vezetőknek tartozik felelősséggel. Az uverszai békéltetők központokat tartanak fenn minden egyes lakóvilágon, míg a szomszédban található a Szakmai Tanácsadók helyi gyülekezőtere. A visszatekintési igazgatók és az égi mesterek csoportos telephelyet tartanak fenn e világok mindegyikén. A spironga a második lakóvilágtól kezdve működik, míg mind a hét lakóvilág, a többi átmeneti műveltségű bolygóval és a központi világgal együtt bőségesen el van látva a szabványos teremtesű spornagiával.

1. A végleges rendű lények világa

^{47:1.1 (530.5)} Bár az első átmeneti világon csak a végleges rendű lények, valamint a megmentett gyermekek bizonyos csoportjai és az ő gondozóik lakoznak, mégis a szellemlények, az átmenetben lévő halandók és a hallgató-látogatók minden osztálya fogadására adott a lehetőség. A spornagiát alkotók, akik e világok mindegyikén működnek, vendégszerető házigazdái minden olyan lénynek, akit csak meg tudnak ismerni. Heves érzelmekkel viseltetnek a véglegesrendűek iránt, de látni nem látják őket. Bizonyára sok szempontból úgy tekintenek rájuk, mint ahogy ti az angyalokra a jelenlegi fizikai állapototokban.

^{47:1.2 (530.6)} Bár a végleges rendű lények világa pazar fizikai szépségű és különleges morontia díszű, a tevékenységek központjában elhelyezett nagy szellemi lakhelyet, a végleges rendű lények templomát az anyagi vagy a korai morontia szem nem képes segítség nélkül érzékelni. Azonban az energia-átalakítók képesek e valóságok közül sokat a felemelkedő halandók számára megjeleníteni, és időről időre így is tesznek, mint például a lakóvilági hallgatók e kulturális szférán tartott osztálygyűléseinek alkalmával is.

^{47:1.3 (531.1)} Végig a lakóvilági tapasztalásban bizonyos mértékben szellemileg tudatosul bennetek a Paradicsomot elért, megdicsőült testvéreitek jelenléte, de igencsak üdítő néha ténylegesen is érzékelni őket, amint a központi lakhelyeiken tevékenykednek. Az igazi szellemi látásmód megszerzéséig akaratlanul nem fogjátok meglátni a végleges rendű lényeket.

47:1.4 (531.2) Az első lakóvilágon az összes túlélőnek meg kell felelnie az ő szülőbolygójáról származó szülői bizottság által támasztott követelményeknek. A jelenlegi urantiai bizottság tizenkét, nemrégiben érkezett szülői párból áll, akik halandói tapasztalatot szereztek három vagy több gyermek nevelésében azok serdülőkoráig. E bizottságban ügyeleti rend szerint folyik a szolgálat és általában csak tíz évig tart. A szülői tapasztalás terén e biztosok követelményeinek eleget nem tettek mindegyikének megfelelő minősítést kell szereznie az Anyagi Fiak otthonaiban a Jerusemen, vagy részben a gyakorlóotthonban a végleges rendű lények világán végzett szolgálat révén.

47:1.5 (531.3) De a szülői tapasztalástól függetlenül a lakóvilági szülők, akiknek növekvő gyermekei vannak a gyakorlóotthonban, minden lehetőséget megkapnak ahhoz, hogy együttműködhessenek e gyermekek morontia felügyelőivel azok képzésében és felkészítésében. E szülőknek megengedik, hogy évente négy alkalommal látogatásra odautazhassanak. Az egész felemelkedési létpálya legmegindítóbb szépségű jelenetei közé tartozik az, amikor a lakóvilági szülők magukhoz ölelik az anyagi utódokat a végleges rendű lények világán tett időszakos zárándokútjaik során. Bár egyik vagy mindkét szülő a gyermek előtt is elhagyhatja a lakóvilágot, egy időre gyakran együtt maradnak.

47:1.6 (531.4) Egyetlen felemelkedő halandó sem mentesülhet — saját vagy idegen — gyermek nevelésének megtapasztalása alól az anyagi világon vagy azt követően a végleges rendű lények világán vagy a Jerusemen. Az apáknak éppúgy át kell esniük ezen alapvető tapasztaláson, mint az anyáknak. Az

Urantia újkori népeinek szerencsétlen és hibás felfogása, hogy a gyermeknevelés nagyrészt az anyák feladata. A gyermekeknek apára éppúgy szükségük van, mint anyára, és az apáknak éppúgy szükségük van a szülői tapasztalásra, mint az anyáknak.

2. A gyakorlóotthon

^{47:2.1 (531.5)} A Satania gyermekeket befogadó tanhelyei a végleges rendű lények világán, az első jerusemi átmeneti műveltségű szférán találhatók. Ezek a gyermek-fogadó tanodák a rendeltetésük szerint az idő gyermekeinek gondozását és nevelését végző vállalkozások, beleértve azokat is, akik a tér evolúciós világain még a világegyetemi nyilvántartásokba egyénekként való bekerülésük előtt meghaltak. Az ilyen gyermek egyik vagy mindkét szülőjének túlélésekor a beteljesülés-örangyal megbízza a kerubtársát azzal a feladattal, hogy a gyermek lehetséges azonosságának őre legyen, s felruhazza a kerubot azzal a felelőséggel, hogy e kifejeletlen lelket a Lakóvilági Tanítóknak a morontia világok gyakorlóotthonaiban átadja.

^{47:2.2 (531.6)} Ugyanezek a magára hagyott kerubok azok, akik Lakóvilági Tanítókként a melkizedekek felügyelete alatt ilyen széles körű oktatási intézményeket tartanak fenn a végleges rendű lények próbavédenceinek felkészítésére. A végleges rendű lények védencei, a felemelkedő halandók gyermekei mindig a haláluk idején volt fizikai állapotuknak tökéletesen megfelelő alakban személyesülnek meg, attól eltekintve, hogy nem rendelkeznek szaporodási képességgel. Erre az ébredésre pontosan akkor kerül sor, amikor a szülőjük megérkezik az első lakóvilágra. Ezután e gyermekek, gyermekként minden

lehetőséget megkapnak arra, hogy a mennyei utat válasszák, s ez olyan, mintha e döntést azokon a világokon hozták volna meg, ahol a halál oly korán véget vetett a létpályájuknak.

^{47:2.3 (532.1)} A gyermekotthon-világon a gyakorló teremtmények annak megfelelően alkotnak csoportokat, hogy van-e Igazítójuk vagy nincs, mert e gyermekekbe ugyanúgy költözik Igazító, mint az idő világain. Az Igazító megérkezése előtti időben a gyermekekre ötagú családokban viselnek gondot, mely család tagjainak életkora az egy éves és annál fiatalabbtól a körülbelül ötévesig terjed, vagy addig az életkorig, amikor az Igazító megérkezik.

^{47:2.4 (532.2)} A fejlődő világokon minden gyermek, aki rendelkezik Gondolatigazítóval, de a halála előtt még nem hozott döntést a paradicsomi létpálya mellett, szintén újraszemélyesül a csillagrendszer végleges rendű lényeinek világán, ahol szintén az Anyagi Fiak és társaik családjába kerülnek, miként azok a kicsinyek is, akik Igazító nélkül érkeznek, de akik később Titkos Nevelőt kapnak azt követően, hogy elérték az erkölcsi választáshoz szükséges életkort.

^{47:2.5 (532.3)} Az Igazítót kapott gyermekek és ifjak a végleges rendű lények világán ugyancsak ötagú családokban nevelkednek, életkoruk hattól tizennégy évesig terjed; nagyjából azt lehet mondani, hogy e családokat hat, nyolc, tíz, tizenkettő és tizennégy éves korú gyermekek alkotják. A tizenhatodik év után, ha a végleges döntést meghozták, átkerülnek az első lakóvilágra és megkezdik a paradicsomi felemelkedésüket. Némelyikük még e kor előtt hoz döntést és továbbmegy a felemelkedési szférákra, azonban az urantiai viszonyoknak

megfelelő tizenhat évesek közül igen kevesen vannak a lakóvilágokon.

47:2.6 (532.4) Az őrző szeráfok úgy látogatják e fiatalokat a gyakorlóotthonban a végleges rendű lények világán, mint ahogy a halandóknak szellemileg segédkeznek az evolúciós bolygókon, míg a hűséges spornagia a fizikai szükségleteikben segédkezik. Így növekednek a gyermekek az átmeneti világon, amíg végül meghozzák a végleges döntést.

47:2.7 (532.5) Amikor az anyagi élet lefutott, és ha a felemelkedési lét vonatkozásában döntés nem született, vagy ha az idő gyermekei határozottan a Havona-kaland ellen foglalnak állást, akkor a halál feltétel nélkül véget vet a gyakorló létpályájuknak. Ilyen esetekben megítéltetésre nem kerül sor; e második halálból már nincs feltámadás. Egyszerűen olyanná lesznek, mintha nem is lettek volna.

47:2.8 (532.6) De ha a tökéletesedés paradicsomi útját választják, akkor azonnal felkészítik őket az első lakóvilágra való átkelésre, ahová sokuk még időben érkezik meg ahhoz, hogy csatlakozzanak szüleikhez a havonai felemelkedésben. A Havonán való átjutást és az Istenségek elérését követően e halandói eredetű, megmentett lelkek alkotják a Paradicsom állandó, felemelkedői létpolgárságát. Az értékes és alapvető fontosságú evolúciós tapasztalatokat a halandói születésük világán meg nem szerzett gyermekek nem vétetnek fel a Végleges Testületbe.

3. Az első lakóvilág

47:3.1 (532.7) A lakóvilágokon a feltámasztott halandó túlélők éppen ott folytatják az életüket, ahol a halál fölébük kerekedésekor tartottak. Az Urantiáról az első lakóvilágra eljutva jelentős változást fogtok észlelni, de ha az idő egy szokványosabb és jobban fejlődő szférájáról jöttetek volna, akkor alig érzékelnétek a különbséget, eltekintve attól a tényről, hogy más testtel rendelkeznétek; a húsvér sátrat a szülőbolygókon hagytátok.

47:3.2 (532.8) Az első lakóvilágon minden tevékenység legfőbb központja a feltámadási csarnok, a személyiség-összeállítás óriási temploma. E hatalmas építmény a szeráfi beteljesülés-örangyalok, a Gondolatigazítók és a feltámadási főangyalok központi gyülekezőhelye. Az élethordozók is e mennyei lényekkel együtt működnek közre a holtak feltámasztásában.

47:3.3 (533.1) A halandó-elme átiratok és az eleven teremtmény-émlék minták, melyek az anyagi szintekről kerültek át a szellemire, a lekapcsolódott Gondolatigazítók saját tulajdonai; az elme, az emlékek és a teremtményi személyiség szellemivé lényegített tényezői mindörökre ezen Igazítók részévé válnak. A teremtményi elme-alapok és az azonosság tétlen kibontakozási lehetőségei abban a morontia lélekben vannak jelen, mely a szeráfi beteljesülés-örangyalok gondjára van bízva. És éppen a szeráf által őrzött morontia-lélek letétnek és az Igazító szellem-elme letétének újraegyesítése az, ami ismételten összeállítja a teremtményi személyiséget és képezi az alvó továbbélő feltámadását.

47:3.4 (533.2) Ha egy halandói eredetű, átmeneti személyiség sohasem egyesülne így, akkor a túlélést meg nem valósító halandó teremtmény szellemelemei mindörökre az egykor

benne lakozó Igazító egyéni tapasztalati felruházottságának szerves részeként léteznének tovább.

47:3.5 (533.3) Az Új Élet Templomából sugárirányban hét szárny nyúlik ki, ezek a halandó fajok feltámadási csarnokai. Ezen épületek mindegyike az idő hét faja egyikének összegyűjtésére szolgál. E hét szárny mindegyikében százezer személyes feltámadási fülke van, mely szárnyak egymillió egyed részére ébredési fülkéül szolgáló, kör alakú gyülekezési csarnokokban végződnek. E termeket az Ádámot követő korok szokványos világairól származó kevert emberfajták személyiség-összeállító fülkéi veszik körül. Az idő egyes világain a különleges vagy korszakos-megítéltetési feltámadások esetében alkalmazott eljárástól függetlenül a tényleges és teljes személyiség valódi és tudatos újbóli összeállítása az első lakóvilág feltámadási csarnokaiban megy végbe. Az egész örökkévalóságban mindig emlékezni fogtok e feltámadási reggeleken először megtapasztalt mély emlék-élményekre.

47:3.6 (533.4) A feltámadási csarnokokból a Melkizedek-részlegbe mész tovább, ahol állandó lakos besorolást kapsz. Ezután tíz nap személyes szabadságban részesülsz. Szabadon fedezheted fel az új otthonod közvetlen környékét és megismerkedhetsz a közvetlenül előtted álló programmal is. Arra is lesz időd, hogy kielégítsd azon vágyadat, hogy belenézz a nyilvántartásokba és felkeresd a szeretteidet és más földi barátaidat, akik előtted érkeztek e világokra. A tíznapos szabadságod leteltével hozzáfogsz a paradicsomi utad második lépésének megtételéhez, mert a lakóvilágok tényleges felkészülési szférák és nem pusztán elkülönítő-bolygók.

47:3.7 (533.5) Az első lakóvilágon (vagy egy másikon, a fejlettségi szintektől függően) pontosan azon a szinten folytatjátok az értelmi felkészülést és a szellemi fejlődést, ahol a halál azokat félbeszakította. A bolygón bekövetkezett halál vagy átvitel és a lakóvilágon való feltámadás között eltelt időben a halandó ember egyáltalán semmire sem tesz szert, kivéve a túlélés tényének megtapasztalását. Ott fenn ugyanott kezditek, ahol idelent abbahagytátok.

47:3.8 (533.6) Az első lakóvilágon szerzett tapasztalás csaknem teljes egészében a hiányosságok pótlásában való segédkezéssel függ össze. Az első elkülönítő-szférára érkező túlélők a teremtményi jellem megannyi és oly sokféle hibájával rendelkeznek, és a halandói tapasztalásnak hasonlóképpen híján vannak, ezért a teremtszrész főbb tevékenységei az idő és tér anyagi evolúciós világain húsvér-testben eltöltött élet sokféle örökségének kijavítására és gyógyítására irányulnak.

47:3.9 (534.1) Az első lakóvilágon való ottlét célja, hogy a halandó túlélők a fejlődés eredményeként eljussanak legalább arra a szintre, mely a szokványos evolúciós világokon az Ádám utáni megítéltetési korokra jellemző. Szellemi értelemben a lakóvilági hallgatók természetesen messze meghaladják a pusztán emberi fejlődés ezen állapotát.

47:3.10 (534.2) Ha nem tartanak ott benneteket az első lakóvilágon, akkor a tíz nap leteltével átkelési alvásba merültök és eljuttok a második világra, és tíznaponként így haladtok előre mindaddig, amíg meg nem érkeztek a nektek előírt világra.

47:3.11 (534.3) Az első lakóvilági igazgatás hét főkörének közepén áll a Morontia Társak, a felemelkedő halandók mellé kijelölt

személyes kísérők temploma. E társak a helyi világegyetemi Anyaszellem gyermekei, és a Satania morontia világain több millió van belőlük. A csoporttársakként kijelölteken kívül sok dolgotok lesz a tolmácsokkal és fordítókkal, az építő felügyelőkkal és a kirándulás-felügyelőkkal. Mindezek a társak igen hatékonyan működnek együtt azokkal, akiknek a morontia testben lakozó személyes elme- és szellem-tényezőitek fejlesztéséhez van közük.

^{47:3.12 (534.4)} Ahogy elindultok az első lakóvilágon, egy Morontia Társat jelölnek ki az ezer felemelkedő halandóból álló minden egyes csoporthoz, de nagy számban is találkoztok majd velük, amint a hét lakószférán áthaladtok. E csodálatos és sokoldalú lények társaságkedvelő társak és elragadó kísérők. Szabadon csatlakozhatnak a felemelkedő lények egyedeihez vagy kiválasztott csoportjaihoz az átmeneti műveltségű szférák bármelyikén, beleértve azok segédszféra-világait is. Ők minden felemelkedő halandó kirándulás-kísérői és szabadidős társai. Gyakran tartanak a túlélő csoportokkal azok rendszeres látogatásain a Jerusemre, és amikor csak ott vagytok, elmehettek a csillagrendszeri központ nyilvántartási részlegébe és találkozhattok felemelkedő halandókkal mind a hét lakóvilágról, ugyanis ők szabadon utazhatnak oda-vissza a lakóhelyeik és a csillagrendszeri központ között.

4. A második lakóvilág

^{47:4.1 (534.5)} E szférán még teljesebben elmerültök a lakóvilági létben. A morontia élet csoportok itt kezdenek összeállni; munkacsoportok és társas szerveződések kezdenek működni, meghatározott arányok szerint közösségek épülnek ki, és a

fejlődő halandók új társadalmi rendeket és irányítási rendszereket léptetnek életbe.

47:4.2 (534.6) A Szellemmel egygő kapcsolódást megélt túlélők az Igazítóval egygő kapcsolódást megélt felemelkedő halandókkal együtt foglalják el a lakóvilágokat. Bár a mennyei élet különféle rendjei különböznek egymástól, azért mind baráti és testvéri viszonyban vannak egymással. Egyik felemelkedési világon sem fogtok olyasmivel találkozni, ami az emberi türelmetlenséghez és a másokra tekintettel nem lévő, kasztrendszerű kirekesztéshez lenne hasonlítható.

47:4.3 (534.7) Amint a lakóvilágokon sorra áthaladtok, azok egyre jobban telítődnek a fejlődő túlélők morontia-tevékenységeivel. Az előrehaladás során egyre több és több jerusemi jegyet ismertek fel a lakóvilágokon. Az üvegtenger a második lakóvilágon jelenik meg.

47:4.4 (534.8) Újonnan kifejlesztett és megfelelően kialakított morontia testet akkor kaptok, amikor az egyik lakóvilágról továbbmentek a következőre. A szeráfi szállításhoz aludni tértek és egy új, de még kidolgozatlan morontia testben ébredtek a feltámadási csarnokokban, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, amikor először érkeztek meg az első lakóvilágra, attól eltekintve, hogy a Gondolatigazító nem távozik el a lakóvilágok közötti átmenettel járó alvás időtartamára. A személyiségetek érintetlen marad, miután egyszer már átléptek az evolúciós világokról az első lakóvilágra.

47:4.5 (535.1) A morontia életben való felemelkedésetek során az Igazító-émléketek teljes mértékben érintetlen marad. Azok az

elmebéli képzettársítások, melyek tisztán állatiasak és teljesen anyagiak voltak, természetesen megszűnnek a fizikai aggyal együtt, azonban az elmebéli életemekből mindenről, ami arra érdemes volt és amely túlélési értékkel rendelkezett, az Igazító másolatot készített és a személyes emlékek részeként megőrzi végig a felemelkedési létpályán. Tudatában lesztek az összes, arra érdemes tapasztalásoknak, amint az egyik lakóvilágról a másikra, a világegyetem egyik részéből a másikba — sőt egészen a Paradicsomig — haladtok.

^{47:4.6 (535.2)} Bár morontia testetek lesz, mégis mind a hét világon továbbra is esztek, isztok és pihentek. A morontia rendű ételt, az élő energiának az anyagi világokon nem ismert fajtáját fogyasztjátok. Az étel és a víz egyaránt teljesen hasznosul a morontia testben; nincs hulladékot képező melléktermék. Gondoljátok csak el: Az első lakóvilág igencsak anyaglényegű szféra, mely a morontia rendszer legelejét képviseli. Itt még mindig csaknem emberiek vagytok és még nem távolodtatok el elég messze a halandói lét korlátolt nézőpontjaitól, de e téren minden egyes világ határozott fejlődést hoz. Szféráról szférára egyre kevésbé anyagivá, egyre inkább értelmivé és egy kicsivel szellemibbé váltok. A szellemi fejlődés a hét fokozatos fejlődési világ közül az utolsó három a legnagyobb.

^{47:4.7 (535.3)} Az első lakóvilágon az élőlénytani hiányosságaitokat nagyrészt pótolttátok. A nemi élettal, a családi közösséggel és a szülői szereppel kapcsolatos hiányos bolygói tapasztalatokat ott vagy kijavítottátok, vagy későbbi kijavításra beterveztétek az Anyagi Fiak családjában a Jerusemen.

^{47:4.8 (535.4)} A második lakóvilág közelebbről is gondoskodik az értelmi összeütközések minden szakaszának kiküszöböléséről

és az elmebéli összhanghiány mindenféle változatából való kigyógyulásról. A morontia mota jelentőségének elsajátítására irányuló, az első lakóvilágon megkezdett erőfeszítés itt komolyabb formában folytatódik. A második lakóvilágon mutatott fejlődés összevethető a mintaszerű evolúciós világokon működő, az Ítélező Fiakat követően érvényesülő műveltség jelentette értelmi szint elérésével.

5. A harmadik lakóvilág

^{47:5.1 (535.5)} A harmadik lakóvilág a Lakóvilági Tanítók állomáshelye. Bár mind a hét lakószférán működnek, csoportközpontjukat mégis a harmadik világ tanköreinek középpontjában tartják fenn. A lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon több millió oktató van. E fejlett és megdicsőült kerubok morontia tanítókként szolgálnak a lakóvilágok után mindenhol, egészen a helyi világegyetemi felkészülés utolsó szférájáig. Ők az utolsók között fognak búcsút venni töletek, amikor az útnak indulás ideje közeleg, az idő, amikor — legalábbis hosszú időre — búcsút vesztek a szülő-világegyetemektől, amikor a szeráf-társításotokra sor kerül a felsőbb-világegyetem kisövezetének fogadóvilágaira való átkelés érdekében.

^{47:5.2 (535.6)} Az első lakóvilágon való ottlétetek alatt engedélyt kaptok az első átmeneti világok, a végleges rendű lények központjának és a kifejeletlen evolúciós gyermekek gondozását végző csillagrendszeri gyakorlóotthon meglátogatására. A második lakóvilágra érkezésetekkor engedélyt kaptok, hogy rendszeresen ellátogassatok a második átmeneti világra, ahol az egész Sataniát felügyelő morontia központ és a különböző morontia rendek felkészítő tanodái találhatók. A harmadik

lakóvilág elérésekor nyomban engedélyezik nektek, hogy meglátogassátok a harmadik átmeneti szférát, az anyagi rendek központját és a különböző csillagrendszeri felkészítő tanhelyek otthonát. E világról a Jerusemre irányuló látogatások egyre hasznosabbak a fejlődő halandók számára, akik egyre nagyobb érdeklődést mutatnak azok iránt.

^{47:5.3 (536.1)} A harmadik lakóvilág nagy, személyes és közösségi teljesítményt jelentő világ mindazok számára, akik a halandói szülővilágukon a húsvér testből való megszabadulást követően ezzel egyenértékű kulturális köröket még nem teljesítettek. E szférán határozottabb oktatási munka kezdődik. Az első két lakóvilágon a felkészítés leginkább a hiányos természettel — a hiánylényegű sajátságokkal — függ össze annyiban, hogy a felkészítés a húsvér testben eltöltött élet tapasztalatait egészíti ki. E harmadik lakóvilágon a túlélők valóban megkezdik a maguk fokozatos morontia kiművelését. E felkészítés fő célja a morontia mota és a halandói oktan közötti összefüggés tökéletesebb megértése, vagyis a morontia mota és az emberi bölcsélet összehangolása. A túlélő halandók most gyakorlati betekintést nyernek az igazi metafizikába. Ez az igazi bevezetés a mindenségrendi jelentéstartalmak és a világegyetemi viszonyok avatott megértésébe. A harmadik lakóvilág műveltségében megmutatkozik a szokványos lakott világ fiúi alászállást követő korszakának természete.

6. A negyedik lakóvilág

^{47:6.1 (536.2)} A negyedik lakóvilágra megérkezésetekkor már jól benne jártok a morontia létpályában; hosszú fejlődési utat tettetek meg az első anyagi létezésről. Most engedélyt kaptok, hogy ellátogathassátok a negyedik átmeneti világra, s ott

megismerkedjetek a felsőbb angyalok, beleértve a Ragyogó Estcsillagokat is, központjával és felkészítő tanintézetével. A negyedik átmeneti világ felsőbb angyalainak szívességéből a morontia látogatók képesek igen közel kerülni az Istenfiak különféle rendjeihez a Jerusemen tett rendszeres látogatások alkalmával, mert a csillagrendszeri központ új részlegei fokozatosan megnyílnak a központi világot rendszeresen látogató, fejlődő halandók előtt. E felemelkedők kiteljesedő elméi számára fokozatosan új nagyságok tárulnak fel.

^{47:6.2 (536.3)} A negyedik lakóvilágon az egyes felemelkedő jobban megtalálja a helyét a morontia léthez tartozó csoportmunkában és osztályszerepkörökben. A felemelkedők itt képessé válnak jobban értékelni a híradásokat és a helyi világegyetemi műveltség és haladás egyéb szakaszait.

^{47:6.3 (536.4)} A negyedik világon szerzett felkészítés időtartama alatt kerül sor arra, hogy a felemelkedő halandókat valóban először ismertetik meg a morontia teremtmények igazi közösségi életének igényeivel és örömeivel. Az evolúciós teremtmények számára valóban új élményt jelent, hogy részt vehetnek azokban a közösségi tevékenységekben, melyek nem épülnek sem személyes gyarapodásra, sem pedig önző hódításra. Egy új társadalmi rendet vezetnek itt be, mely a megértő rokonszenvből táplálkozó kölcsönös tiszteleten, az önzetlen szeretetből fakadó kölcsönös szolgálaton és azon készletlen tökéletes elsajátításán alapul, mely a közös, legfelsőbb beteljesülés megismerésére irányul — ez az imádati és isteni tökéletesség paradicsomi célja. A felemelkedők mind öntudatosan Istent ismerővé, Istent kinyilatkoztatóvá, Istent keresővé és Istent megtalálóvá válnak.

^{47:6.4 (536.5)} E negyedik lakóvilág értelmi és társadalmi műveltsége összevethető a rendesen fejlődő világok Tanító Fiút követő korszakának elméleti és társadalmi életével. Az ilyen halandói megítéltetési időszakot szellemi téren meglehetősen előrehaladás jellemzi.

7. Az ötödik lakóvilág

^{47:7.1 (537.1)} Az ötödik lakóvilágra való átkelés óriási előrelépést jelent a morontia fejlődő lény életében. Az e világon szerzett tapasztalat valódi ízelítője a jerusemi életnek. Itt kezditek el felismerni az elkötelezett evolúciós világok felsőbb rendeltetési célját, hiszen ezek rendesen fejlődhetnek e szakaszig a maguk természetes bolygói fejlődésmenete szerint. E lakóvilág műveltsége általában megfelel a szokványos evolúciós fejlődést mutató bolygók által elért fény és élet korszak kezdeti korának. Ebből megérthetitek azon elrendelés okát, hogy az egykor majd e fejlett evolúciós világokat lakó, művelt és haladó fajtájú lények a lakószférák egyikén vagy másikán, vagy esetleg bármelyikén való áthaladás alól mentesülnek.

^{47:7.2 (537.2)} Lévén, hogy a negyedik lakóvilág elhagyása előtt elsajátítottátok a helyi világegyetemi nyelvet, most az uverszai nyelv tökéletesítésére szántok némi időt abból a célból, hogy mindkét nyelvben jártasak legyetek, mielőtt a Jerusemen állandó lakos besorolást kaptok. A csillagrendszeri központoktól felfelé, egészen a Havonáig minden felemelkedő halandó kétnyelvű. Akkor már csak a felsőbb-világegyetemi szókincseteket kell bővítenetek, mert a paradicsomi lakos besoroláshoz e téren van szükség fejlődésre.

^{47:7.3 (537.3)} Az ötödik lakóvilágra való megérkezést követően a zarándok engedélyt kap az ugyanilyen számú átmeneti világ, a Fiak állomáshelyének a meglátogatására. Itt a felemelkedő halandó személyesen is megismerkedik az isteni fiúi elismertségben lévők különféle csoportjaival. Hallott már e fenséges lényekről és találkozott is velük a Jerusemen, de itt tudja őket igazán megismerni.

^{47:7.4 (537.4)} Az ötödik lakóvilágon kezdtek tanulni a csillagvilági tanulmányvilágokról. Itt találkoztok az első olyan oktatókkal, akik megkezdik a felkészítéseteket a későbbi csillagvilági otlétekre. E felkészítés folytatódik a hatodik és a hetedik világon, míg a végső simításokra a felemelkedő halandók részlegében, a Jerusemen kerül sor.

^{47:7.5 (537.5)} A mindenségtudat igazi megszületése az ötödik lakóvilágon megy végbe. Itt váltok világegyetemi beállítottságúvá. Ez valóban a kitáguló látómezők ideje. Itt kezd derengeni a felemelkedő halandók kiteljesedő elméjében az, hogy valami nagy és elragadó, valami magasztos és isteni beteljesülés vár mindenkire, aki az oly sok munkával, ám nagy örömmel és kedvező körülmények között megkezdett fokozatos paradicsomi felemelkedést teljesítette. Valahol itt kezd el az átlagos halandó felemelkedő igazi, tapasztaláson alapuló lelkesedést mutatni a havonai felemelkedés iránt. A tanulás önkéntessé, az önzetlen szolgálat természetessé és az istenimádat önkéntelenné kezd válni. Az igazi morontia jellem kisarjad; az igazi morontia teremtmény kifejlődik.

8. A hatodik lakóvilág

^{47:8.1 (537.6)} Az e szférán tartózkodóknak megengedik, hogy ellátogassanak a hatodik átmeneti világra, ahol többet is megtudhatnak a felsőbb-világegyetem főszellemeiről, bár e mennyei lények közül sokat még nem képesek meglátni. Szintén itt részesülnek a várható szellemi létpályával kapcsolatos első tanításokban, mely rögtön azután következik, hogy a helyi világegyetemi morontia felkészülést teljesítették.

^{47:8.2 (537.7)} A Csillagrendszer Fejedelem segédje gyakran látogat el e világra, és itt kerül sor az első tanításra a világegyetemi igazgatási készség tárgykörében. Egy teljes világegyetem ügyeiről szólnak itt az első tanórák.

^{47:8.3 (538.1)} Ez ragyogó időszak a felemelkedő halandók számára, és rendszerint ekkor kerül sor az emberi elme és az isteni Igazító tökéletes eggyé kapcsolódására. Ez az egyesülés magvában talán már korábban végbement, azonban a tényleges munkaazonosság korábban sok alkalommal nem, csak az ötödik lakóvilágon vagy esetleg a hatodikon való ottlét ideje alatt jön létre.

^{47:8.4 (538.2)} A kifejlődő halhatatlan lélek és az örökkévaló, isteni Igazító eggyé kapcsolódását a feltámasztott túlélőket felügyelő felsőbb angyal, valamint azon főangyal szeráfi berendelése jelzi, aki a harmadik napon megítélendőkről készít feljegyzést; és ekkor, az ilyen túlélő morontia társainak jelenlétében e megerősítő hírvivők szólnak: „E szeretett fiúban nagy örömöm telik.” Ezen egyszerű szertartás jelzi, hogy egy felemelkedő halandó megkezdte a paradicsomi szolgálat örökkévaló létpályáját.

^{47:8.5 (538.3)} Közvetlenül az Igazítóval való eggyé kapcsolódás megerősítését követően az új morontia lényt először mutatják be a társainak az új nevén, és negyven napra szellemi viszonylatban felmentik mindenféle szokványos tevékenység alól, amikor is magába száll és kiválasztja a Havona felé vezető egyik lehetséges utat és választ a különféle paradicsom-elérési módszerek közül is.

^{47:8.6 (538.4)} De ezek a ragyogó lények ekkor még mindig többé-kevésbé anyagiak; még messze vannak attól, hogy igaz szellemek legyenek; ők szellemi értelemben inkább halandófelettiek, egy kicsit még mindig alacsonyabb rendűek az angyaloknál. Azonban most már valóban bámulatos teremtményekké válnak.

^{47:8.7 (538.5)} A hatodik világon való ottlétük alatt a lakóvilági hallgatók a fény és élet első szakaszán rendesen fejlődve áthaladt evolúciós világokra jellemző komoly fejlődéssel összevethető szintet érnek el. E lakóvilágon a társadalom szerveződése magas szintű. A halandói természet árnyéka e világok egymás utáni elérésével egyre kisebbre zsugorodik. Ti is egyre elragadóbbakká lesztek, amint a bolygói állati eredet durva nyomait magatok mögött hagyjátok. A „nagy nyomorúságból való feljövétel” a megdicsőült halandók nagyon barátságossá és megértővé, nagyon rokonszenvessé és türelmessé válását szolgálja.

9. A hetedik lakóvilág

^{47:9.1 (538.6)} E szférán szerzett tapasztalás a közvetlen halálutáni létpályán elért fejlődés betetőzése. Ittlétetek alatt sok tanító részesít oktatásban benneteket, mindegyikük közreműködik a

jerusemi életre való felkészítés feladatában. A hetedik lakóvilágon való otlét alatt az elszigetelt és visszamaradt világokról származó halandók és a fejlettebb és megvilágosodottabb szférákról származó túlélők közötti minden érzékelhető különbség gyakorlatilag eltűnik. Itt a szerencsétlen örökség, a hátrányos környezet és a szellemetlen bolygói irányzatok összes maradványától megszabadultok. A „fenevad bélyegének” utolsó maradványai itt tűnnek el végképp.

^{47:9.2 (538.7)} A hetedik lakóvilágon való otlétetek alatt engedélyezik nektek a hetedik átmeneti világnak, az Egyetemes Atya világának a meglátogatását. Itt új és szellemibb értelemben kezditek imádni a nem látható Atyát, mely szokást egyre jobban fogtok követni végig a hosszú felemelkedési létpályátok során. Az átmeneti műveltség e világán megtaláljátok az Atya templomát, azonban az Atyát nem látjátok meg.

^{47:9.3 (538.8)} Itt kezdődik el a jerusemi végzős osztályok kialakítása. Eddig egyedül haladtatok világról világra, de most csoportokban készültök a Jerusemre való indulásra, bár bizonyos korlátok között a felemelkedő választhatja a hetedik lakóvilágon maradást is abból a célból, hogy az ő földi vagy lakóvilági munkacsoportjába tartozó késlekedő csoporttag beérhesse őt.

^{47:9.4 (539.1)} A hetedik lakóvilág állománya az üvegtengeren gyűlik össze, hogy tanúi legyenek, amint állandó lakos besorolásúként elindultok a Jerusemre. Százszor vagy ezerszer fordultatok már meg a Jerusemen, de mindig csak vendégként; addig még soha nem mentetek el a csillagrendszeri központra ama társaitokkal

egy csoportban, akik felemelkedő halandókként örökre búcsút vesznek az egész lakóvilági létpályától. Hamarosan jerusemi létpolgárokként üdvözölnek benneteket a központi világ fogadómezőjén.

^{47:9.5 (539.2)} Nagyon fogjátok élvezni a hét anyagtalanná lényegítő világon keresztüli fejlődést; ezek tényleg halandóiság-mentesítő szférák. Az első lakóvilágon jórészt emberek vagytok, éppen csak egy halandó lény, melynek nincs anyagi teste, egy morontia alakban lakozó emberi elme — egy morontia világi anyagi test, amely azonban nem húsvér halandó-ház. Tényleg átmentek a halandó rendből a halhatatlan rendbe az Igazítóval való egygyé kapcsolódáskor, és amikor befejezitek a jerusemi létpályátokat, addigra kifejlett morontiaiak lesztek.

10. Jerusemi létpolgárság

^{47:10.1 (539.3)} Egy új lakóvilági végzős morontia osztály fogadása a jel az egész Jerusem számára, hogy fogadóbizottságul összegyűljenek. Még a spornagia is örömet leli ezeknek az evolúciós származású, győzelmes felemelkedőknek a megérkezésében, azokéban, akik teljesítették a bolygói létet és befejezték a lakóvilági fejlődést. Csak a fizikai szabályozók és a morontia erőter-felügyelők nincsenek jelen ezen örömteli alkalmakkor.

^{47:10.2 (539.4)} Kinyilatkoztató János látott egy jelenést a felemelkedő halandók egyik osztályának a hetedik lakóvilágról a számukra első mennybe, a Jerusem dicsőségeire való megérkezéséről. Feljegyezte: „És láttam úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevaden, aki

eredetileg őbennük volt, és akik diadalmasok az ő képén, mely végig megvolt a lakóvilágokon, és akik diadalmaskodtak végül az utolsó bélyegén és jelén, láttam tehát állani az üvegtengeren azokat, kezükben az Istennek hárfájával, és énekelték a halandói félelemtől és haláltól való megszabadulás dalát.” (A tökéletesített térösszeköttetés mindeme világokon biztosított; és hogy e közléseket bárhol venni tudjátok, az teszi lehetővé, hogy nálatok lesz az „Isten hárfája”, egy morontia eszköz, mely ellensúlyozza azon képesség hiányát, hogy az éretlen morontia érzékelő-rendszert közvetlenül a tér-közléscserés vételre hangoljátok.)

47:10.3 (539.5) Pál szintén látta a tökéletesedő halandók felemelkedő-létpolgársági testületét a Jerusemen, mert azt írta, hogy „De ti Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok megszámlálhatatlan csapataihoz, Mihály nagygyűléséhez, és a tökéletessé váló igaz emberek szellemeihez”.

47:10.4 (539.6) A csillagrendszer-központi állandó lakos besorolás elnyerését követően a halandók további, szigorúan valóságos feltámadást már nem élnek át. A lakóvilági létpályáról való elindulásakor kapott morontia alak megmarad a helyi világegyetemi tapasztalásokat végéig. Időről időre megváltozik ugyan, de mindig ugyanazt az alakot tartjátok meg egészen a búcsúzásig, amikor első-szakaszú szellemként megjelenve készültök fel a felemelkedési műveltség és a szellemi felkészítés felsőbb-világegyetemi világaira való átkelésre.

47:10.5 (540.1) A teljes lakóvilági létpályát megtapasztaló halandók hétszer élik át a ráhangolódási alvást és a feltámadási ébredést.

De az utolsó feltámadási csarnokot, az utolsó ébredési fülkét magatok mögött hagyátok a hetedik lakóvilágon. Alakváltás többé már nem tesz szükségessé öntudatvesztést vagy törést a személyes élmények folyamatosságában.

^{47:10.6 (540.2)} Az evolúciós világokon elindult és a húsvér testbe zárt halandói személyiség — akibe Titkos Nevelő költözött és akire kiáradt az Igazság Szellemé — mozgásképesége, tudatossága és egyesítettsége nem teljes addig a napig, amíg az ilyen jerusemi létpolgár helyet nem kap az Edentián való tartózkodás céljából és hivatalosan is a nebadoni morontia testület igaz tagjának nem nyilvánítják — ő az Igazítóval társult halhatatlan túlélő, paradicsomi felemelkedő, morontia besorolású személyiség, és a Fenségesek igaz gyermeke.

^{47:10.7 (540.3)} A halandói halál a húsvér testbeli anyagi léttől való megszabadulás módszere; és a javítófelkészítés, valamint a kulturális képzés hét világán a fokozatos fejlődésben megélt élet lakóvilági tapasztalása jelenti azoknak a halandó túlélőknek a bevezetését a morontia létpályára, az evolúciós anyagi létezés és az idő ama felemelkedőinek felsőbb szellemi teljesítménye között elhelyezkedő átmeneti létbe, akik az örökkévalóság kapuinak elérésére rendeltettek.

^{47:10.8 (540.4)} [Ennek az írásnak az összeállítását egy Ragyogó Estcsillag hitelesítette.]

48. írás

A morontia élet

^{48:0.1 (541.1)} AZ ISTENEK a nagymértékben állati természettel rendelkező teremtményt nem képesek tökéletesített szellemmé

átalakítani — legalábbis nem tesznek így — teremtoi varázserőből táplálkozó valamiféle titokzatos cselekedettel. Amennyiben a Teremtők tökéletes lényeket kívánnak létrehozni, akkor azt közvetlen és eredeti teremtés révén teszik, de sohasem vállalkoznak arra, hogy állati eredetű és anyagi teremtményeket egyetlen lépésben tökéletes lényekké változtassanak.

48:0.2 (541.2) A helyi világegyetemi életpálya különböző szakaszaira kiterjedő morontia élet az egyetlen lehetséges megközelítés, mely révén az anyagi halandók elérhetik a szellemvilág küszöbét. Ugyan miféle varázslattal bírhatna a halál, az anyagi test természetes elbomlása, hogy egy egyszerű lépésben azonnal átalakítsa a halandó, anyagi elmét halhatatlan és tökéletesített szellemmé? Az ilyen hiedelmek nem mások, mint tudatlan babonaságok és dajkamesék.

48:0.3 (541.3) A továbbélő emberi lények esetében a halandó állapotot és az azt követő szellemi szintet mindig elválasztja e morontia átmenet. A világegyetemi fejlődés e közbenső állapota észrevehetően különböző az egyes helyi teremtrészek esetében, de valójában mind meglehetősen hasonló. A lakóvilágok és a felsőbb morontia világok szerveződése a Nebadonban a morontia átmeneti rendszerekre meglehetősen jellemző sajátosságokat mutat az Orvonton e részében.

1. Morontia anyagok

48:1.1 (541.4) A morontia területek a teremtményi lét anyagi és szellemi szintjei közötti helyi világegyetemi kapcsolatot jelentik. E morontia életet a Bolygóherceg első napjaitól fogva

ismerik az Urantián. A halandók időről időre oktatást kaptak ezen átmeneti állapotról, és a fogalom, ha torz formában is, de a mai vallásokban is helyet kapott.

48:1.2 (541.5) A morontia szférák a fejlődési világokon keresztül vezető halandói felemelkedés átmeneti szakaszai a helyi világegyetemben. A helyi csillagrendszerekben csak a végleges rendű lények szféráját körülvevő hét világot nevezik lakóvilágoknak, viszont morontia világnak nevezzük mind az ötvenhat átmeneti tartózkodási helyet a csillagrendszerben, közéjük sorolva a csillagvilági és a világegyetemi központok körül található felsőbb szférákat is. E teremtrészek osztoznak a helyi világegyetemi központi szférák fizikai szépségében és morontia tündökletességében.

48:1.3 (541.6) E világok mind épített szférák, és elemeik száma éppen kétszerese a fejlődő bolygókénak. E rendelésre létesített világok nemcsak, hogy bővelkednek a nehézfémekben és a kristályokban, melyek száz különböző fizikai elemből épülnek fel, hanem ugyancsak éppen százféle formáját öltik egy különleges energiaszerveződésnek, melynek neve morontia anyag. A Fizikai Főszabályozók és a morontia erőter-felügyelők képesek úgy módosítani az anyag elsődleges egységeinek forgását és egyúttal úgy alakítani ezen energia-társulásokat, hogy ez az új anyag létrejöjjön.

48:1.4 (542.1) A korai morontia élet a helyi csillagrendszerekben nagyon hasonló a jelenlegi anyagi világotokon élt élethez, s ez a csillagvilági tanulmányvilágokon egyre kevésbé mutat fizikai jegyeket és egyre inkább valódi morontiaivá lényegül. Amint a szalvingtoni szférák felé haladtok, egyre inkább eléritek a szellemi szinteket.

48:1.5 (542.2) A morontia erőter-felügyelők képesek az anyagi és a szellemi energiák egyfajta egyesítésére, s ezáltal a szellemi szabályozói beavatkozásra fogékony morontia formájú anyagiasulás szervezésére. Amint áthaladtok a nebadoni morontia léten, e türelmes és gyakorlott morontia erőter-felügyelők egymás után 570 morontia testet adnak nektek, mely testek mindegyike a fejlődési átalakulásotok egy-egy szakaszát jelenti. Attól kezdve, hogy elhagyjátok az anyagi világot, egészen addig, amíg első-szakaszú szellemmé nem váltok a Szalvingtonon, pontosan 570 különböző és felemelkedési jellegű morontia változáson estek át. Ezek közül nyolcra a csillagrendszerben, hetvenegyre a csillagvilágban és 491-re a Szalvington szféráin való ottlétetek alatt kerül sor.

48:1.6 (542.3) A halandói húsvér testben töltött idő alatt az isteni szellem bennetek lakozik, csaknem úgy, mint valami idegen dolog — a valóságban ez az Egyetemes Atyától való szellem-adomány emberbe költözését jelenti. Azonban a morontia létben a szellem a személyiségetek valódi részévé válik, és amint az 570 fejlődési átalakuláson átestek, egyúttal a teremtményi lét anyagi állapotából felemelkedtek annak szellemi állapotába.

48:1.7 (542.4) Pál tudott a morontia világok létezéséről és a morontia anyagok valóságáról, hiszen azt írta, hogy „van a mennyben egy jobb és többet bíró anyag”. E morontia anyagok valóságosak, valódiak, még „az alapokkal bíró városban is, melynek építője és alkotója az Isten”. E csodálatos szférák mindegyike „egy jobb ország, vagyis mennyei ország”.

2. A Morontia Erőter-felügyelők

48:2.1 (542.5) E különleges lények kizárólag a szellemi és a fizikai vagy félanyagi energiák egyesítésével kapcsolatos tevékenységek felügyeletével foglalkoznak. Kizárólag a morontia fejlődésben való segédkezésnek szentelik magukat. Nem is annyira a halandóknak az átmeneti tapasztalásban való szolgálatáról van szó, hanem inkább arról, hogy a fejlődő morontia teremtmények számára szükséges átmeneti környezetet ők biztosítják. Ők a morontia erőternek az átmeneti világok morontia szakaszait fenntartó és energiával ellátó csatornái.

48:2.2 (542.6) A morontia erőter-felügyelők a helyi világegyetemi Anyaszellem gyermekei. Formatervük meglehetősen azonos, bár a különböző helyi teremtrészekben kissé eltérő a természetük. A sajátos feladatkörük ellátására alkották meg őket és a feladatuk végrehajtásához nincs szükségük külön felkészítésre.

48:2.3 (542.7) Az első morontia erőter-felügyelők teremtésére azzal egyidejűleg kerül sor, hogy az első halandó túlélő a helyi világegyetembeli első lakóvilágok egyikének területére megérkezik. Teremtésük ezres csoportokban zajlik, s a következőképpen csoportosítjuk őket:

48:2.4 (542.8) 1. Kör-szabályozók400

48:2.5 (542.9) 2. Rendszer Összehangolók. . . 200

48:2.6 (542.10) 3. Bolygó Felügyelők100

48:2.7 (543.1) 4. Együttes Szabályozók. 100

48:2.8 (543.2) 5. Kapcsolat-állandósítók. 100

48:2.9 (543.3) 6. Válogató-osztályozók. 50

48:2.10 (543.4) 7. Iktató-segéddek. 50

48:2.11 (543.5) Az erőter-felügyelők mindig a saját világegyetemükben szolgálnak. Kizárólagos irányításuk a Világegyetemi Fiú és a Világegyetemi Szellem közös szellem-tevékenysége, de egyébként teljesen öntevékenyen működő csoportot alkotnak. A helyi csillagrendszer első lakóvilágainak mindegyikén székhelyet tartanak fenn, ahol szorosan együttműködnek mind a fizikai szabályozókkal, mind pedig a szeráfokkal, de az energia-megnyilvánulások területén és a szellemi alkalmazási területeken a saját világukat élik.

48:2.12 (543.6) Átmeneti megbízással segédkezve munkálkodnak némely anyagfeletti jelenséggel kapcsolatban is az evolúciós világokon. Viszont lakott bolygókon ritkán szolgálnak; a felsőbb-világegyetem felsőbb felkészülési világain sem dolgoznak, mert elsősorban a morontia fejlődés átmeneti rendszerének szentelik magukat a helyi világegyetemben.

48:2.13 (543.7) 1. Kör-szabályozók. E különleges lények hangolják össze a fizikai és a szellemi energiát és szabályozzák annak áramlását a morontia szférák különálló csatornáiban, és e körök kizárólag bolygóiak, vagyis egyetlen világra korlátozódnak. A morontia körök különböznek mind a fizikai, mind pedig a szellemi köröktől az átmeneti világokon és ki is egészítik azokat, és e szabályozók milliói szükségesek ahhoz, hogy akár csak a lakóvilágok olyan rendszerét is ellássák energiával, mint amilyen a Sataniáé.

48:2.14 (543.8) A kör-szabályozók indítják meg az anyagi energiákban azokat a változásokat, melyek révén a társaik ellenőrizni és szabályozni tudják azokat. E lények morontia erőforrások és egyúttal kör-szabályozók is. Sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogyan az energiafejlesztő látszólag a környezetből termel villamosságot, ezen élő morontia energiafejlesztők látszólag úgy alakítják át a mindenütt jelenlévő térenergiákat olyan anyagokká, melyekből a morontia felügyelők a felemelkedő halandók testét és élettevékenységeit megszövik.

48:2.15 (543.9) 2. Rendszer Összehangolók. Lévén, hogy minden egyes morontia világ külön rendű morontia energiával van ellátva, az emberi lények roppant nehezen képesek e szférákat látni. De az egymást követő minden egyes átmeneti szférán a halandók meg fogják találni a növényi életet és minden mást is, ami csak ahhoz a morontia létezéshez hozzátartozik, melyet fokozatosan úgy módosítottak, hogy az megfeleljen a felemelkedő túlélő fejlődési szellemiesülésének. És mivel az egyes világok energiarendszere így egyedivé van alakítva, e szervezők úgy működnek, hogy összehangolják és összevegyítsek a különböző erőter-rendszereket bármely adott csoport társított szféráihoz tartozó működő egységgé.

48:2.16 (543.10) A felemelkedő halandók fokozatosan fejlődnek a fizikaitól a szellemi felé, amint az egyik morontia világról a másikra haladnak; innen ered az igény, hogy gondoskodjanak egy felemelkedési lépcsőről a morontia szférák esetében és egy felemelkedési lépcsőről a morontia formák esetében.

48:2.17 (543.11) Az egyik szféráról a másikra átkelő, lakóvilági felemelkedőket a szállító szeráfok adják át a fogadásukkal

megbízott rendszer összehangolóknak a fejlettebb világon. Itt, ezekben a különleges templomokban, melyek azon hetven sugárirányú épületszárny középpontjában helyezkednek el, ahol a földi eredetű halandók első fogadóvilágán lévő feltámadási csarnokokhoz hasonló átmenet-fülkék vannak, itt hajtják végre szakszerűen a rendszer összehangolók a szükséges teremtményformai változtatásokat. Ezeknek az első morontia-alakbeli változtatásoknak a végig viteléhez szabványidőben mérve nagyjából hét napra van szükség.

48:2.18 (544.1) 3. Bolygó Felügyelők. Minden egyes morontia világ, a lakószférától fel egészen a világegyetemi központig — a morontia ügyeket illetően — hetven felügyelő felügyeletére van bízva. Ők alkotják a legfelsőbb morontia hatóság helyi bolygói tanácsát. E tanács bocsát morontia alakot minden, a szférákra leszálló felemelkedő teremtmény rendelkezésére, és e tanács engedélyezi a teremtményi alak megváltoztatását is, ami a felemelkedő számára lehetővé teszi a következő szférára való eljutást. Miután a lakóvilágokon átjutottatok, az öntudatotok elvesztése nélkül mentek át a morontia lét egyik szakaszából a másikba. Öntudatlanság csak az első átalakulásokkal, valamint a későbbi, az egyik világegyetemből a másikba való átmenettel, továbbá a Havonából a Paradicsomra való átkeléssel jár együtt.

48:2.19 (544.2) 4. Együttes Szabályozók. E meglehetősen gépies lények egyike mindig ott állomásozik a morontia világ egyes igazgatási egységeinek központján. Az együttes szabályozó érzékeny a fizikai, a szellemi és a morontiai energiákra, és ezekkel működik; és e lényel mindig együtt van két rendszer összehangoló, négy kör-szabályozó, egy bolygó felügyelő, egy

kapcsolat-állandósító, valamint vagy egy iktató-segéd vagy egy válogató-osztályozó.

48:2.20 (544.3) 5. Kapcsolat-állandósítók. Ezek a terület morontia energiájának, valamint fizikai és szellemerőinek szabályozói. Ők teszik lehetővé a morontia energiának a morontia anyaggá való átalakulását. E létezés teljes morontia-szerveződése az állandósítóktól függ. Addig a pontig lassítják az energiaforgásokat, hogy a fizikaivá alakulás végbemenjen. Én azonban nem ismerek olyan kifejezéseket, melyekkel összevethetném vagy szemléltethetném e lények segédkezését. Mindez nagyon is meghaladja az emberi képzeletet.

48:2.21 (544.4) 6. Válogató-osztályozók. Amint a morontia világ egyik osztályától vagy szakaszától a következő felé haladtok, át és újjá kell hangolódnotok, és a válogató-osztályozók feladata, hogy fokozatosan egy ütemben tartsanak benneteket a morontia élettel.

48:2.22 (544.5) Míg az élet és az anyag alapvető morontia formái azonosak az első lakóvilágtól fogva az utolsó világegyetemi átmeneti szféráig, van azért egyfajta, az anyagiról a szellemire fokozatosan kiterjedő működési fejlődés. Ehhez az alapvetően egységes, de a sorozatos fejlődéssel és átszellemiesüléssel járó teremteshez való alkalmazkodásokat e célirányos újrhangolódás révén hajtjátok végre. Ez a személyiségrendszeren végbemenő beállítódás új teremtéssel egyenértékű, függetlenül attól, hogy megtartjátok ugyanazt a morontia alakot.

48:2.23 (544.6) Ekkorra már akár többször is próbára tettek téged e vizsgáztatók, és amint kellő szellemi előmenetelt mutatsz,

örömmel tanúsítják a fejlett szintedet. E fokozatos változások eredményeként megváltoznak a morontia környezetre adott válaszaid, így például megváltoznak az étkezési igényeid és számos egyéb személyes szokásod is.

48:2.24 (544.7) A választó-osztályozók szintén jó szolgálatot tesznek a morontia személyiségek tanulási, oktatási és egyéb célokra való csoportosításában. Természetes módon jelzik, hogy kik a legmegfelelőbbek valamely átmeneti társulásban való működésre.

48:2.25 (544.8) 7. Iktató-segédek. A morontia világnak megvannak a saját adatrögzítői, akik a szellemi adatrögzítőkkel együttműködnek a morontia teremtsrészekre vonatkozó eredeti feljegyzések és egyéb adatok felügyeletében és megőrzésében. A morontia feljegyzések minden személyiségrend számára hozzáférhetők.

48:2.26 (545.1) Az összes morontia átmeneti terület az anyagi és a szellemlények számára egyaránt átjárható. Morontia fejlődő lényekként teljes kapcsolatban fogtok maradni az anyagi világgal és az anyagi személyiségekkel, miközben egyre nagyobb mértékben fogjátok érzékelni és megismerni a szellemlényeket; és a morontia rendszertől való elszakadás idejére már mind a hét szellemrendet láttátok, kivéve néhány felsőbb fajtát, mint például a Független Hírvivőket.

3. A Morontia Társak

48:3.1 (545.2) A lakó- és a morontia világok e seregei a helyi világegyetemi Anyaszellem gyermekei. Korszakról korszakra

százezres csoportokban teremtetnek, és a Nebadonban jelenleg hetvenmilliárdnál is több ilyen különleges lény van.

48:3.2 (545.3) A Morontia Társakat a melkizedekek képezik ki szolgálatra egy külön bolygón, a Szalvington közelében; ők nem a központi Melkizedek-tanodákba járnak. Szolgálatot a csillagrendszerek legalsóbb lakóvilágaitól a Szalvington legfelsőbb tanulmányoszféráiig teljesítenek, a lakott világokon azonban ritkán fordulnak elő. Az Istenfiak általános felügyelete és a melkizedekek közvetlen irányítása alatt szolgálnak.

48:3.3 (545.4) A Morontia Társak tízezer telephelyet tartanak fenn a helyi világegyetemben — a helyi csillagrendszerek minden egyes első lakóvilágán. Csaknem teljesen önálló kormányzatuk van és általában véve eszes és hűséges lénycsoportot alkotnak; de tudjuk, hogy nagy ritkán, bizonyos szerencsétlen mennybeni lázongások alkalmával azért megtévedtek már. A Lucifer-féle lázadás során e hasznos teremtmények ezrei vesztek oda a Sataniában. A ti helyi csillagrendszeretekben e lények aránya teljes, a Lucifer-féle lázadás okozta veszteségeket csak a közelmúltban pótolták.

48:3.4 (545.5) A Morontia Társaknak két külön fajtája van; az egyik harcias, a másik visszahúzódó, de egyébként azonos rendűek. Nem ivaros teremtmények, de meghatóan szép ragaszkodást mutatnak egymás iránt. Bár anyagi (emberi) értelemben aligha tekinthetők társaknak, nagyon közeli rokonságban vannak az emberi fajokkal a teremtményi létezési rendben. A világok köztes teremtményei a ti legközelebbi rokonaitok; ezt követik a morontia kerubok, majd pedig a Morontia Társak.

48:3.5 (545.6) E társak megkapóan ragaszkodó és elbűvölően közösségi lények. A személyiségük eltérő, és amikor találkoztok velük a lakóvilágokon, miután megtanultátok osztályként felismerni őket, rövidesen megismeritek az egyéniségüket is. A halandók hasonlítanak egymásra; ugyanakkor mindegyikötöknek külön, felismerhető személyisége van.

48:3.6 (545.7) E Morontia Társak munkájának természetéről némi fogalmat alkothattok a helyi csillagrendszerben folytatott tevékenységeik alábbi osztályozása alapján:

48:3.7 (545.8) 1. A Zarándok-oltalmazók nem kapnak külön feladatot a morontia fejlődő lények mellett. E társak felelősek a teljes morontia létpályáért és ezért ők minden egyéb morontia és átmenetben segédkező lény munkájának összehangolói.

48:3.8 (546.1) 2. Zarándok-fogadók és Szabadtársítók. Ezek a társaságai a lakóvilágokra újonnan érkezőknek. Egyikük biztosan ott lesz, hogy üdvözljön benneteket, amint az első lakóvilágon felébredtek az idő első átmenet-alvásából, amikor megtapasztaljátok a húsvér test halálából a morontia életre való feltámadást. E Morontia Társak végig veletek lesznek és időről időre így üdvözölnek benneteket az ébredések alkalmával egészen addig a napig, amikor első-szakaszú szellemként elhagyjátok a helyi világegyetemet.

48:3.9 (546.1) Társakat nem állandó jelleggel rendelnek ki mellétek. Valamelyik lakóvilágon vagy valamelyik felsőbb világon a felemelkedő halandó más és más társat kaphat az egymás utáni alkalmak során, és hosszú időszakokra megint csak egyedül

maradhat. Minden a követelményektől, valamint attól is függ, hogy egyáltalán van-e igénybe vehető társ.

48:3.10 (546.1) 3. A Mennyei Látogatók Fogadói. E kedves teremtmények annak szentelték magukat, hogy szívélyes fogadtatásban részesítsék a hallgató-látogatók és az egyéb mennyei lények emberfeletti csoportjait, akik éppen az átmeneti világokon tartózkodnak. Sok lehetőségek lesz látogatásokat tenni bármely területen, melyet tapasztalás útján elértetek. A hallgató-látogatókat beengedik az összes bolygóra, még az elszigeteltekre is.

48:3.11 (546.1) 4. Összehangolók és Összekötő Igazgatók. E társak annak szentelik magukat, hogy megkönnyítsék a morontia érintkezést és megelőzzék a zavarok kialakulását. Ők a társas viselkedés és a morontia fejlődés oktatói, irányítják a felemelkedő halandók osztályszintű és más csoporttevékenységeit. Kiterjedt területeket tartanak fenn, ahol összegyűjtik a tanítványaikat és időről időre igénybe veszik az égi mestereket és a visszatekintési igazgatókat a programjaik színesítéséhez. A fejlődéseket során bensőséges kapcsolatba kerültek e társakkal, és lassacskán nagyon megkedvelitek mindkét csoportot. Pusztán a véletlenül múlik, hogy harcias vagy visszahúzódó fajtájú társat kaptok.

48:3.12 (546.1) 5. Tolmácsok és Fordítók. A lakóvilági létpálya elején gyakran fordultok a tolmácsokhoz és a fordítókhoz. Ők ismerik és beszélnek az összes helyi világegyetemi nyelvet; ők a teremtsrészek nyelvészei.

48:3.13 (546.1) Az új nyelvek elsajátítása nem magától végbemenő folyamat; odaát nagyjából úgy tanultok meg egy nyelvet, mint

idelent, és e ragyogó lények lesznek a nyelvtanáraitok. A lakóvilágokon megtanult első nyelv a Satania nyelve lesz, majd pedig a Nebadoné. Miközben ezen új nyelveket tanuljátok, a Morontia Társak a ti hatékony tolmácsaitok és türelmes fordítóitok lesznek. E világok egyikén sem, csakis a Morontia Társakén fogtok találkozni tolmácsként működni képes látogatóval.

48:3.14 (546.1) 6. Kirándulás és Visszatekintés Felügyelők. E társak fognak elkísérni benneteket a központi szférára és az átmeneti műveltség azt körülvevő világaira szervezett hosszabb útjaitokon. A felkészítéssel és a műveltséggel foglalkozó csillagrendszeri világokra szervezett minden egyéni és csoportos utat ők terveznek, vezetnek és felügyelnek.

48:3.15 (546.1) 7. Terület- és Épületfelügyelők. Még az anyagi és a morontia építmények tökéletessége és tündökletessége is növekszik a lakóvilági létpályán való előrehaladásotok során. Egyénileg és csoportosan is engedélyt kaptok, hogy bizonyos változtatásokat hajtsatok végre a különböző lakóvilágokon való tartózkodásotok helyszínéül kijelölt lakóhelyeken. E szférák sok tevékenysége a különböző rendeltetésű körök, négyzetek és háromszögek fedetlen területein folyik. A lakóvilági épületek többségének nincs teteje, ezek kiváló kialakítású, páratlan szépségű, körülkerített területek. Az épített világokon uralkodó éghajlati és egyéb fizikai körülmények a tetőket teljesen feleslegessé teszik.

48:3.16 (547.1) A felemelkedői lét átmeneti szakaszainak felügyelői magas szinten végzik a morontia ügyek irányítását. E munkára teremtetek és a Legfelsőbb Lény ténylegessé válásaig mindig

is Morontia Társak maradnak; más kötelezettségeket sohasem teljesítenek.

48:3.17 (547.2) Ahogy a csillagrendszerek és a világegyetemek megállapodnak a fényben és életben, a lakóvilágok egyre kevésbé fognak a morontia felkészítés átmeneti szféráiként működni. Egyre több végleges rendű lény alapítja meg a maga új felkészülési rendszerét, ami arra utal, hogy a mindenségtudat a nagy világegyetem jelenlegi szintjéről a jövőbeli külső világegyetemek szintjére helyeződik át. A Morontia Társak feladata, hogy egyre szorosabban működjenek együtt a végleges rendű lényekkel és számos egyéb területen is, melyekről most nem teszünk kinyilatkoztatást az Urantián.

48:3.18 (547.3) Számíthatok arra, hogy e lények valószínűleg nagymértékben hozzá fognak járulni ahhoz, hogy jól érezzétek magatokat a lakóvilágokon, akár hosszabb, akár rövidebb időt töltötök ott. A társaságukat élvezni fogjátok végig, a Szalvingtonig. Az ő szerepük a szó szoros értelmében nem alapvető a túlélési tapasztalásokat egyetlen része szempontjából sem. A Szalvingtont képesek lennétek elérni nélkülük is, de ekkor nagyon hiányoznának nektek. Ők jelentik a felemelkedői létpályátok személyiségi többletértékét a helyi világegyetemben.

4. A visszatekintési igazgatók

48:4.1 (547.4) A szívből jövő nevetés és a mosollyal egyenértékű dolgok éppoly egyetemeseek, mint a zene. A nevetésnek és a kacagásnak megvan a morontiai és a szellemi megfelelője. A felemelkedői lét nagyjából egyenlő mértékben oszlik meg a munka és a játék — a feladatoktól való mentesség — között.

48:4.2 (547.5) A mennyei kikapcsolódás és az emberfeletti humor meglehetősen különbözik az emberi megfelelőitől, de mi mindannyian valamilyen formában engedünk mindkettőnek; és ezek ugyanolyan szolgálatot tesznek nekünk, a mi állapotunkban, mint amilyet a legjobb humor tesz nektek az Urantián. A Morontia Társak szakértő segítői a játéknak, és ebben ügyesen támogatják őket a visszatekintési igazgatók.

48:4.3 (547.6) Talán akkor értenétek meg a legjobban a visszatekintési igazgatók munkáját, ha őket a rangosabb urantiai nevettetőkhöz hasonlítanánk, bár ez azért igencsak nyers és némiképp szerencsétlen módja lenne annak, hogy megpróbáljam a változatosság és kikapcsolódás ezen igazgatóinak, a morontia és a szellemi területek fennkölt humorát előadóknak a működését bemutatni.

48:4.4 (547.7) A szellemi humor kapcsán először is hadd mondjam el, hogy mi nem az. A szellemi mókába sohasem vegyül a gyengék és a tévelygők szerencsétlenségének kifigurázása. Sohasem becsmérli a pártatlanságot és az isteniség tündökletességét. A mi humorunk három általános értékszintet ismer:

48:4.5 (547.8) 1. Múltidéző móka. Az egyén harcának, küzdelmének és néha félénkségének, és gyakran a bolondos és gyerekes aggodalmainak tárgyában a megtörtént események kapcsán őrzött emlékeken való csipkelődés. Számunkra a humor e vetülete abból a mélyen gyökerező és állandó képességből ered, hogy a múltra vonatkozó emlékanyagunkat hívjuk segítségül annak érdekében, hogy megédesítsük és más módon is könnyítsük a jelen nehéz terheit.

48:4.6 (548.1) 2. Jelenkori humor. A nekünk gyakran komoly gondot okozó számos dolog súlytalan volta; az alaptalanul komolyan vett személyes aggodalmak jelentéktelen voltának felfedezésével járó öröm. Akkor értékeljük leginkább a humornak e vetületét, amikor a legjobb helyzetben vagyunk ahhoz, hogy a jelenre vonatkozó aggodalmainkat a jövőre vonatkozó bizonyosságok javára vissza tudjuk szorítani.

48:4.7 (548.2) 3. Látnoki öröm. A halandók számára talán nehéz dolog a humor e vetületét elképzelni, de mi különös meglepedést nyerünk abból a bizonyosságból, „hogy minden a javunkra válik” — a szellemek és a morontiák, valamint a halandók javára egyaránt. A mennyei humor ezen oldala abból táplálkozik, hogy hiszünk a feljebbvalóink szeretetteljes gondoskodásában és a Legfelsőbb Igazgatóink isteni állandóságában.

48:4.8 (548.3) De a teremtsrészek visszatekintési igazgatói nem kizárólag az értelmes lények különféle rendjei fejlettebb humorának bemutatásával foglalatoskodnak; feladataik közé tartozik a kikapcsolódás, a szellemi felüdülés és a morontia szórakozás vezetése is. Ezzel kapcsolatban szívélyes együttműködést folytatnak az égi mesterekkel.

48:4.9 (548.4) Maguk a visszatekintési igazgatók nem teremtt csoport; ők egy kiképzett csoport, melyet a Havona-honosoktól kezdve a tér hírvivő seregein és az idő segédkező szellemein keresztül egészen az evolúciós világokról származó morontia fejlődő lényekig különféle lények alkotnak. Mindegyikük önkéntes, így adják át magukat annak a munkának, hogy segítsék társaikat a gondolataik elterelésében és az elméjük

megnyugtatásában, mert ezek a magatartások a leghasznosabbak a kimerített energiák visszanyerésében.

48:4.10 (548.5) A célok elérése érdekében kifejtett erőfeszítésekbe való részleges belefáradás esetén, valamint az új energiatöltés befogadására való várakozás során kellemes örömet okoz újra átélni a régebbi napok és idők mozzanatait. A faj vagy a rend első tapasztalatainak elmesélése pihentető. Pontosan emiatt nevezik e művészeket visszatekintési igazgatóknak — segítenek az emlékezetet egy korábbi fejlődési állapotába vagy a lét egy kevésbé megtapasztalt helyzetébe visszaállítani.

48:4.11 (548.6) Minden lény élvezi az effajta visszaállítást, kivéve azok, akik eredendően Teremtők, s ennél fogva maguktól önmegfiatalítók, valamint bizonyos, nagymértékben szakosodott teremtményfajták, mint amilyenek az erőterközpontok és a fizikai szabályozók, akik minden válaszukban mindig és örökké tárgyszerűek. A működési kötelezettséggel járó feszültségtől való időszakos mentesülések állandó részét képezik az életnek minden világon, szerte a világegyetemek mindenségében, de nem ez a helyzet a Paradicsom Szigetén. A központi lakóhelyen honos lények nem képesek a kimerülésre és ezért nem részesülnek feltöltődésben sem. Az ilyen örökkévaló paradicsomi tökéletességű lények esetében az evolúciós tapasztalatok nem állíthatók vissza.

48:4.12 (548.7) A legtöbbször alsóbb létezési szakaszon keresztül vagy a rendjeink egymást követő szintjein át emelkedett fel, és üdítő és bizonyos mértékben szórakoztató dolog visszatekinteni a korábbi tapasztalásunk bizonyos mozzanataira. Megnyugvást hoz annak szemlélése, ami az egyén rendje számára már régi dolog, és ami az elme

emlékbirtokaként maradt meg. A jövő küzdelmet és előrehaladást foglal magában; munkát, erőfeszítést és eredményeket jelez; a múlt viszont megízesíti a már elsajátított és elért dolgokat; a múlt szemlélése ellazulást enged meg és olyan figyelmes szerbe-számbavételt, mely szellemi jókedvre derít és örömbé forduló morontia tudatállapotot hoz.

48:4.13 (548.8) Még a halandói humor is szívből jövővé válik, amikor olyan történéseket jelenít meg, melyek azokat a szinteket érintik, melyek az egyén pillanatnyi fejlettségi állapotánál csak kevéssel vannak lejjebb, vagy amikor olyan képet rajzol, hogy az egyén feltételezett felettesei áldozatul esnek azoknak a tapasztalásoknak, melyeket általánosan társítanak a feltételezett alattvalókkal. Ti urantiaiak, sok közönséges és egyben kegyetlen dolgot hagytok összekeveredni a humorotokban, de egészében véve elismerésre méltó a fejlett humorérzéketek. Némely fajtátok jól el van látva ezzel és mindez nagyban segíti a földi létpályájukat. Nyilvánvalóan gazdag örökséget kaptatok e téren az ádami őstől, sokkal többet, mint amennyi a zenéből vagy a művészetből jutott.

48:4.14 (549.1) Játékidőben, vagyis amikor a lakosok üdítőleg felélesztik az alsóbb szakaszbeli létezéssel kapcsolatos emlékeiket, az egész Satania okul az urantiai visszatekintési igazgatók testületének kellemes humorából. A mennyei humorérzék sosem hagy el bennünket, még akkor sem, amikor a legnehezebb feladatokat végezzük. A humor segít elkerülni azt, hogy az önteltség képzelete túlzottan nagyra növekedjék. De a jókedvet nem engedjük szabadjárára, ahogy ti mondanátok, hogy „mulassunk”, kivéve akkor, amikor a rendünk komoly feladatai alól fel vagyunk mentve.

48:4.15 (549.2) Ha kísért bennünket az erősödő önteltség, akkor az Alkotóink végtelen nagyságára és nagyszerűségére összpontosítva a saját magunk dicsőítése teljesen nevetségessé válik, sőt akár mulatságos is lehet. A humor egyik szerepe az, hogy segítsen mindnyájunknak kevésbé komolyan vennünk magunkat. A humor a tudatos én felmagasztalásának isteni ellenszere.

48:4.16 (549.3) Az ellazulás és a humorra hangolódás iránti igény ama felemelkedő lényrendeknél a legnagyobb, akik a felfelé való haladás során folytatott küzdelmeikben állandó hajszoltságnak vannak kitéve. Az élet két végétének kevés igénye van a humor felé fordulás iránt. Az ősemler nem rendelkezett ilyen képességgel, a paradicsomi tökéletességű lényeknek pedig nincs szükségük ilyesmire. A Havona seregei természetes módon egy végtelenül boldog személyiségekből álló örömteli, vidám gyülekezetet alkotnak. A Paradicsomon az istenimádat minősége szükségtelenné teszi a visszaállítási tevékenységeket. De a létpályájukat messze a paradicsomi tökéletesség célja alatt megkezdők esetében igen tág tere van a visszatekintési igazgatók segédkezésének.

48:4.17 (549.4) Minél inkább fejlettebb a halandói faj, annál nagyobb benne a feszültség és annál nagyobb a humorra való képessége, és a humor iránti igénye is. A szellemvilágra ennek az ellenkezője igaz: Minél magasabbra emelkedünk, annál kisebb igény mutatkozik a visszaállítási tapasztalatok révén való kikapcsolódásra. De amint a szellemlét fokain a Paradicsomtól a szeráfi seregekhez ereszkedünk, egyre nagyobb igényt tapasztalhatunk az öröm-küldetésre és a jókedv-segédkezésre. A korábbi tapasztalatok értelmi szintjéhez való rendszeres

visszatérés által hozott felüdülés iránti legnagyobb igénye az emberi faj nemesebb fajtáinak, a morontiáknak, az angyaloknak és az Anyagi Fiaknak van, de ide sorolható az összes hasonló személyiségfajta is.

48:4.18 (549.5) A humornak egyfajta biztonsági szelepként kell működnie, mely megelőzi a túl nagy nyomás kialakulását, ami az egyén állandó és komoly önmegfigyelésével járó egyhangúságot kíséri, s ami mellett ott van még a fejlődés révén biztosítandó előrehaladásra és a célok nemes elérésére irányuló megfeszített küzdelem is. A humor azt a célt is szolgálja, hogy általa csökkenthető legyen a tények vagy az igazságok, a rideg és makacs tények és a különböző formákban megjelenő, öröklött igazságok váratlan hatása által okozott megrázkódtatás. A halandói személyiség, lévén, hogy sohasem lehet biztos abban, hogy mit hoz a jövő, a humoron keresztül sebesen felismerheti a helyzetet, legyen az tény vagy igazság, váratlan természetét — megláthatja annak értelmét és betekintést nyerhet abba.

48:4.19 (549.6) Bár az urantiai humor túlságosan is nyers és szerfölött művészietlen, azért értékes célt szolgál egészségvédelmi biztosításként és az érzelmi nyomás megszüntetőjeként, s így megakadályozza a káros idegfeszültség kialakulását és a túl komolyan vett önvizsgálatot. A humor és a játék — a lazítás — sohasem előrevívő erőfeszítésből fakadó válaszok; ezek mindig is a visszatekintés következményei, a múlt felidézése. Még az Urantián is, és még a jelenlegi helyzetekben is mindig megújítónak találjátok, amikor egy rövid időre felfüggeszthetitek az újabb és nemesebb értelmi

erőfeszítéseiteket és visszatértek az elődeitek egyszerűbb foglalatosságaihoz.

48:4.20 (550.1) Az urantiai játékvilág alapjai bölcséleti értelemben egészségesek és ez így marad végig a felemelkedői létetek során is, végig a Havona-körökön egészen a Paradicsom örökkévaló területéig. Felemelkedő lényekként személyes emlékekkel rendelkeztek minden korábbi és alsóbb létezésről, és a múlt ezen azonosság-émlékei nélkül nem lenne alapja a jelen humorának, sem a halandói nevetésnek vagy a morontia vidámságnak. A múltbeli élmények felidézése teremt alapot a jelenbeli kikapcsolódáshoz és szórakozáshoz. A földi humorotok mennyei megfelelőjét élvezni fogjátok végig a hosszú morontia és az azutáni, egyre szellemibbé váló létpályáitokon. Az Isten ama része (az Igazító), amely a felemelkedő halandó személyiségének örökre részévé válik, az isteniség felhangjaival járul hozzá az idő és tér felemelkedő teremtményeinek örömteli megnyilvánulásaihoz, sőt még a szellemi nevetéshez is.

5. A lakóvilági tanítók

48:5.1 (550.2) A Lakóvilági Tanítók magára hagyott, de megdicsőült kerubok és szanóbok testülete. A tér egyik próbavilágáról a morontia felkészítés lakóvilágaira és társvilágaira eljutó idő zarándokával tart az ő személyes vagy csoport szeráfja, a beteljesülés-őrangyal. A halandói létezés világain a szeráfot ügyesen segítik a kerubok és a szanóbok; de amikor a halandó védence megszabadul a húsvér test béklyóitól és elindul a felemelkedési létpályán, amikor az anyagi utáni vagy morontia élet megkezdődik, a kísérő szeráfnak többé már nincs szüksége

a korábbi helyetteseinek, a keruboknak és a szanóboknak a segédkezésére.

48:5.2 (550.3) A segédkező szeráftól magára hagyott segédeket gyakran rendelik a világegyetemi központokra, ahol a Világegyetemi Anyaszellem befogadja őket és ezután elmennek a csillagrendszeri felkészülési szférákra Lakóvilági Tanítóknak. E tanítók gyakran látogatják meg az anyagi világokat és a legalsóbb lakóvilágoktól kezdve a világegyetemi központtal kapcsolatban álló legmagasabb rangú oktatási szférákig mindenhol működnek. Saját indíttatásból vissza is térhetnek a korábbi segédkező szeráfjuk mellett végzendő közös munkához.

48:5.3 (550.4) Milliárd és milliárd ilyen tanító van a Sataniában, és a számuk folyamatosan nő, mert az esetek többségében, amikor egy szeráf továbbhalad befelé az Igazítóval eggyé kapcsolódást megélt halandóval, akkor a kerubot és a szanóbot egyaránt hátrahagyja.

48:5.4 (550.5) A Lakóvilági Tanítókat, ahogy a többi oktató többségét is, a melkizedekek bízzák meg. Felügyeletüket általában a Morontia Társak látják el, de mint egyedeket és mint tanítókat azon tanhelyek vagy szférák megbízottai felügyelik, ahol oktatóként éppen működnek.

48:5.5 (550.6) E fejlett kerubok rendszerint párokban dolgoznak, ahogy tették akkor is, amikor még a szeráfok mellé voltak rendelve. Ők a természetüknél fogva nagyon közel állnak a morontia létfajtához, és eredendően rokonszenves tanítói a felemelkedő halandóknak és rendkívüli hatékonysággal viszik végig a lakóvilági és a morontia oktatási rendszer programját.

48:5.6 (551.1) A morontia élet tanodáiban e tanítók egyének, csoportok, osztályok és nagyobb tömegek oktatását végzik. A lakóvilágokon ezeket a tanhelyeket száz-száz egységből álló három nagyobb csoportba szervezik: ezek a gondolkodás tanodái, az érzések tanhelyei és a cselekvés tanintézetei. Amint elérték a csillagvilágot, ezek kiegészülnek az etika tanodáival, az igazgatás tanhelyeivel és a közösségi alkalmazkodás tanintézeteivel. A világegyetemi központi világokon beléptek a bölcsélet, az isteniség és tiszta szellemiség tanodáiba.

48:5.7 (551.2) Azokat a dolgokat, melyeket a földön megtanulhattatok volna, de amelyeket nem sikerült elsajátítanotok, e hűséges és türelmes tanítók gyámsága alatt kell megtanulnotok. Nincsenek királyi utak, rövidebb vagy könnyebb utak a Paradicsomra. Az út egyedi változatosságaitól függetlenül megtanuljátok az adott szféra tanításait, mielőtt a következő szférára tovább mehettek; legalábbis így van ez azt követően, ha egyszer elhagytátok a születésetek világát.

48:5.8 (551.3) A morontia létpálya egyik célja a halandó túlélőből véglegesen kitörölni az olyan állati csökevényes vonásokat, mint a késlekedés, a köntörfalazás, az őszintétlenség, a nehézségek előtt való kitérés, a tisztességtelenség és a kényelemkeresés. A lakóvilági élet hamar megtanítja a fiatal morontia tanítványokat arra, hogy a halogatás semmilyen értelemben nem jelent elkerülést. A húsvér testbeli élet után az idő, mint módszer már nem áll rendelkezésre a helyzetek vagy a kellemetlen kötelességek előli kitéréshez.

48:5.9 (551.4) A Lakóvilági Tanítók a tartózkodási szférák legalacsonyabb rendűjén kezdik a szolgálatot, majd tapasztalatokat szerezve haladnak tovább a csillagrendszer és a

csillagvilág oktatási szféráin át a Szalvington felkészülési világaig. Nem részesülnek különösebb oktatásban sem azelőtt, sem azután, hogy a Világegyetemi Anyaszellem magához öleli őket. Már akkor felkészültek a munkájukra, amikor szeráfi társakként szolgáltak a lakóvilágon tartózkodó tanítványaik szülőbolygóin. Tényleges tapasztalatokat szereztek e felemelkedő halandókkal a lakott világokon. Gyakorlatias és rokonszenves tanítók, bölcs és megértő oktatók, hozzáértő és eredményes kísérők. Tökéletesen ismerik a felemelkedési terveket és kellő tapasztalatokat szereztek a fejlődési létpálya kezdeti szakaszaiban.

48:5.10 (551.5) E tanítók idősebbjei közül sokat, azokat, akik hosszú ideig szolgáltak a Szalvingtoni körhöz tartozó világokon, újra magához ölel a Világegyetemi Anyaszellem, és a második befogadásból e kerubok és szanóbok szeráfi rendben bontakoznak ki.

6. A morontia-világi szeráfok — az átmenetben segédkezők

48:6.1 (551.6) Noha az összes angyalrend, a bolygók segítőitől a legfelsőbb szeráfokig mind segédkezik a morontia világokon, az átmenetben segédkezők még inkább e tevékenységekre vannak kijelölve. Ezek az angyalok a szeráfi szolgáltók hatodik rendjét képviselik, és a segédkezésük rendeltetése, hogy megkönnyítsék az anyagi és a halandó teremtmények átkelését a húsvér testben töltött ideigvaló létből tovább, a morontia létezés kezdeti szakaszaiba a hét lakóvilágon.

48:6.2 (551.7) Meg kell értenetek, hogy a felemelkedő halandó morontia élete valójában a lélek megfogadásakor kezdődik a

lakott világokon, abban a pillanatban, amikor az erkölcsi besorolású teremtményelmébe beköltözik a szellemi Igazító. Attól a pillanattól kezdve a halandó lélek magvában való képességgel rendelkezik a halandó-feletti működésre, sőt még arra is, hogy elismerjék őt a helyi világegyetem morontia szféráinak felsőbb szintjein.

48:6.3 (552.1) Azonban addig nem tudatosul bennetek az átmeneti szeráfok segédkezése, amíg el nem éritek a lakóvilágokat, ahol is ők fáradhatatlanul munkálkodnak a halandó tanítványaik előmenetelén, s ennek keretében a következő hét egységben kapnak szolgálatot:

48:6.4 (552.2) 1. Szeráfi Örömhírhozók. Abban a pillanatban, amint visszanyeritek öntudatotokat a lakóvilágokon, a csillagrendszeri nyilvántartásokban mint fejlődő szellemek fogtok szerepelni. Igaz, ekkor még nem vagytok szellemek a valóságban, de már nem is vagytok többé halandó vagy anyagi lények; megkezdtétek az előszellemi létpályát és annak rendje és módja szerint bekerültetek a morontia létbe.

48:6.5 (552.3) A lakóvilágokon a szeráfi örömhírhozók segítenek nektek az Edentiára, a Szalvingtonra, az Uverszára és a Havonába vezető lehetséges utak bölcs megválasztásában. Ha több, egyaránt ajánlható út létezik, akkor ezeket megmutatják nektek és engedélyt kaptok a nektek legjobban tetsző kiválasztására. E szeráfok ezután javaslatokat tesznek a jerusemi huszonnégy tanácsadónak az egyes felemelkedő lelkek számára legelőnyösebb pályára.

48:6.6 (552.4) A jövőbeli pályákat illetően nem kaptok korlátlan választási lehetőséget; viszont választhattok azokon a

kereteken belül, melyeket az átmenetben segédkezők és feletteseik bölcsen megszabnak, mint olyat, mely a leginkább megfelel a jövőbeli szellemi előmeneteleteknek. A szellemvilágot a szabad akaratú választások tiszteletben tartásának elvén kormányozzák, feltéve, hogy az általatok választandó pálya nincs a károtokra és nem hátrányos a társaitokra nézve sem.

48:6.7 (552.5) E szeráfi örömhírhozók az örökkévaló fejlődésről, a tökéletesség elérésének győzelméről szóló örömhír terjesztésének szentelték magukat. A lakóvilágokon a jóság megőrzésének és érvényesülésének nagy törvényét hirdetik: egyetlen jócselekedet sem vész el teljesen; talán sokáig feltartóztatik, de soha nem semmisül meg, és az abban foglalt isteniségi készítés fokától függően örökké hatóképes.

48:6.8 (552.6) Még az Urantián is azt tanácsolják az igazság és pártatlanság emberi tanítóinak, hogy ragaszkodjanak ahhoz a hitszónoklathoz, hogy „az Istennek jósága megtérésre indít” és hirdessék „az Isten szeretetét, mely minden félelmet elűz”. Ezeket az igazságokat éppen így hirdették a világotokon:

48:6.9 (552.7) Az Istenek az én őreim; nem fogok eltévedni;

48:6.10 (552.8) Kézen fogva vezetnek engem, az örökké tartó élet szépséges ösvényein és dicsőséges megújulásában.

48:6.11 (552.9) Ezen Isteni Jelenlét mellett nem kívánok ételt és nem szomjazom italt.

48:6.12 (552.10) Ereszkedjek alá akár a bizonytalanság völgyébe vagy emelkedjek fel a kétségek világaiba

48:6.13 (552.11) Haladjak akár magányosan vagy az enyéim társaságában,

48:6.14 (552.12) Győzedelmeskedjem akár a fény karában vagy botladozzak a szférák magányos helyein,

48:6.15 (552.13) A te jó szellemed segédkezni fog számomra, és a te dicsőséges angyalod vigaszt nyújt nekem.

48:6.16 (552.14) Vettessek a sötétség mélységeire vagy magára a halálra,

48:6.17 (552.15) Nem fogok kételkedni benned és félni sem fogok tőled,

48:6.18 (552.16) Mert tudom, hogy az idő teljességében és a neved dicsőségére

48:6.19 (552.17) Felemelsz engem magad mellé a magas ülőhelyre.

48:6.20 (553.1) Ez az éjszakában a pásztorfiúnak elsuttogott történet. Nem tudta szóról szóra megőrizni, de amennyire csak fel tudta idézni, az nagyjából a ma rögzített formában szólt.

48:6.21 (553.2) E szeráfok egyúttal a tökéletesség elérésének hirdetői is az egész csillagrendszer, valamint az egyes felemelkedők számára. A fiatal Satania csillagrendszerben az ő tanításaikban és a terveikben már most is szerepelnek intézkedések azokkal a jövőbeli korszakokkal kapcsolatban, amikor a lakóvilágok már nem fogják a halandó felemelkedőket úgy szolgálni, mint lépcsőfokok a magas szférákhoz.

48:6.22 (553.3) 2. Faji Közvetítők. A halandó lények fajai nem mind hasonlóak. Igaz, hogy van egy bolygói minta, mely végigvonul valamely adott világ különböző emberfajtáinak fizikai, elméleti és szellemi természetén és hajlamain; de azért vannak külön fajféleségek, és vannak az emberi lények különböző alapfajtáinak ivadékaire jellemző, igencsak meghatározott társas sajátságok is. Az idő világain a szeráfi faji közvetítők a fajok biztosainak erőfeszítéseit viszik tovább az eltérő faji nézőpontok összehangolása érdekében, és ők tovább működnek a lakóvilágokon is, ahol ugyanezek a különbségek bizonyos mértékig még megmaradnak. Egy olyan összezavart bolygón, mint az Urantia, e ragyogó lények aligha kapnak megfelelő lehetőséget a működésre, azonban ők az első menny szakértő társadalomkutatói és bölcs közösségi tanácsadói.

48:6.23 (553.4) Átgondolhatnátok a „mennyre” és a „mennyei országára” vonatkozó állításokat. A prófétáitok többsége által értelmezett menny a helyi csillagrendszer első lakóvilágát jelentette. Amikor az apostol arról beszélt, hogy „elragadtatott a harmadik égig”, akkor arra az élményre utalt, amikor az Igazítója elvált tőle az alvás időtartama alatt és e nem szokványos állapotban jelenítette meg a hét lakóvilág közül a harmadikat. A bölcseitek közül némelyek látták a nagyobb menny, „a mennyei ország” képét, melyben a hét lakóvilági tapasztalás csak az első volt; a második a Jerusem volt; a harmadik az Edentia és annak segédszférái; a negyedik a Szalvington és az azt körülvevő oktatási szférák; az ötödik az Uversa; a hatodik a Havona; és a hetedik a Paradicsom.

48:6.24 (553.5) 3. Elmetervezők. E szeráfok rendeltetése a morontia lények hatékony csoportba állítása és a lakóvilágokon való

csapatmunkájuk megszervezése. Ők az első menny lélektankutatói. A szeráfi segédkezők e különleges egységének nagyobbik része rendelkezik korábbról, az idő gyermekei mellett őrangyalként szerzett tapasztalatokkal, de a védenceik valamilyen oknál fogva nem voltak képesek megszemélyesülni a lakóvilágokon vagy a Szellemmel való eggyé kapcsolódási eljárás révén váltak továbbélővé.

48:6.25 (553.6) Az elmetervezők feladata a lakóvilágokon áthaladó Igazító-lelkek természetének, tapasztalásának és állapotának tanulmányozása, valamint az, hogy elősegítsék a feladatra és előmenetelre való csoportosulásukat. De ezek az elmetervezők nem avatkoznak be, nem befolyásolják és más módon sem használják ki a lakóvilági hallgatók tudatlanságát vagy egyéb fogyatékosságait. Teljes mértékben tisztességesek és rendkívül pártatlanok. Tiszteletben tartják az újszülött morontia akaratot; úgy kezelnek téged, mint független, a saját szándékai szerint cselekvő lényt, és a gyors fejlődésed és előmeneteled bátorítására törekednek. Itt igaz barátokkal és megértő tanácsosokkal találod szemben magadat, olyan angyalokkal, akik tényleg képesek segíteni neked abban, hogy „olyannak lásd magad, amilyennek mások látnak” és „hogyan is ismerd meg magad, ahogy az angyalok ismernek”.

48:6.26 (553.7) E szeráfok még az Urantián is az örök igazságot tanítják: ha a saját elméd nem jól szolgál téged, akkor elcserélheted azt a názáreti Jézus elméjével, aki mindig jól szolgál téged.

48:6.27 (554.1) 4. Morontia Tanácsosok. E segédkezők onnan kapták a nevüket, hogy az emberi eredetű világokról jött túlélő halandók tanítása, irányítása és tanácsokkal való ellátása a

feladatuk, ama lények számára segédkeznek, akik a csillagrendszeri felsőbb tanintézetekbe tartanak. A szerteágazó életszintek tapasztalásban kibontakozó egységbe való bepillantásra törekvők tanítói ők, azoké, akik megpróbálkoznak a jelentéstartalmak egységbe rendezésével és az értékek egyesítésével. Ez a bölcselet működése a halandói életben, s a motaé a morontia szférákon.

48:6.28 (554.2) A mota több mint felsőbb szintű bölcselet; annyival több a bölcseletnél, mint amennyivel több a két szem az egynél; térhatása van a jelentéstartalmakra és az értékekre. Az anyagi ember, hogy úgy mondjam, fél szemmel látja a világegyetemet — síknak látja azt. A lakóvilági hallgatók mindenségrendi távlatot — mélységet — is látnak azáltal, hogy a fizikai lét érzékleteire ráépítik a morontia élet érzékleteit. Képesé váltak ezen anyagi és morontiai nézőpontokat egy pontba gyűjteni, mégpedig nagyobbrészt a szeráfi tanácsosaik fáradhatatlan segédkezésén keresztül, akik oly türelmesen tanítják a lakóvilági hallgatókat és a morontia fejlődő lényeket. A legfelsőbb rendű szeráfok köréből kikerülő tanító tanácsosok közül sokan az idő halandóinak újonnan felszabadult lelkei mellett tanácsosként kezdték a létpályájukat.

48:6.29 (554.3) 5. Műszakiak. Ezek azok a szeráfok, akik az új felemelkedőknek segítenek hozzáigazodni az új és viszonylag idegen morontia-szférái környezethez. Az átmeneti világokon az élet részét képezi a fizikai és a morontia szinten létező energiákkal és anyagokkal való tényleges kapcsolat, és bizonyos mértékben igaz ez a szellemi valóságokra is. A felemelkedőknek alkalmazkodniuk kell minden új morontia szinthez, és mindebben nagy segítséget kapnak a szeráfi

műszakiaktól. E szeráfok összekötőkként szolgálnak a morontia erőter-felügyelők és a Fizikai Főszabályozók irányában és széles körben működnek a felemelkedő zárándokok oktatóiként az átmeneti szférákon használatos energiák természete tárgyában. Veszélyhelyzeti térutazókként is szolgálnak és számos egyéb állandó és különleges feladatot látnak el.

^{48:6.30 (554.4)} 6. Adatrögzítő-Tanítók. E szeráfok a szellemi és a fizikai határterületi folyamatoknak, az emberek és az angyalok közötti viszonnak és az alsóbb világegyetemi területeken folyó morontia folyamatoknak a rögzítői. Szolgálnak oktatókként is a tényrögzítés hatékony és hatásos eljárásai tárgyában. Van egyfajta művészet az összetartozó adatok szakszerű rendezésében és összeállításában, és e művészetet tökélyre fejlesztik az égi mesterekkel együttműködésben, és még a felemelkedő halandók is csatlakozhatnak az adatrögzítő szeráfokhoz.

^{48:6.31 (554.5)} Az összes szeráfi rend adatrögzítői az idejük bizonyos részét a morontia fejlődő lények oktatásának és felkészítésének szentelik. Az idő tényeinek ezen angyali felügyelői minden ténykereső számára az eszményi oktatók. Mielőtt elhagyjátok a Jerusemet, igen alaposan megismeritek a Sataniának és annak 619 lakott világának a történelmét, és e történet nagy részét a szeráfi adatrögzítők adják át nektek.

^{48:6.32 (554.6)} Ezek az angyalok mind részei az idő tényeinek és az örökkévalóság igazságainak legalsóbb és legfelsőbb rendű felügyelői között feszülő láncnak. Egyszer majd megtanítanak benneteket az igazság és a tények keresésére, a lélek és az elme kiterjesztésére. Már most meg kellene tanulnotok a szívetek

kertjét öntözni és a tudás száraz homokját meglelni. A formának nincs jelentősége, ha már megkaptátok a tanítást. Nem létezhet tyúk a tojás nélkül, és a tojás is elveszti értékét, ha már kikelt belőle a csirke. De néha a vétek oly nagy, hogy a kinyilatkoztatás általi megtisztítás végzetes lehet a vétség gyakorlati téren való legyőzéséhez alapvető fontosságú, megjelenő igazságokra nézve. Ha a gyermekeknek eszményképeik vannak, ne űzd el azokat; hadd növekedjenek. Ahogy megtanultok emberként gondolkodni, úgy meg kellene tanulnotok gyermekként imádkozni is.

48:6.33 (555.1) A törvény maga az élet, nem pedig annak a viselkedési szabályai. A rossz a törvény megszegése, nem pedig az étellel, amely maga a törvény, kapcsolatos viselkedési szabályok áthágása. A hamisság nem elbeszélési módszer kérdése, hanem valami előre elhatározott olyan dolog, mint az igazság elferdítése. A régi tényekből új képet teremteni, a szülői életet az utódok életében újból kifejtteni — ezek az igazság művészi gyözelmei. Hamis célból, előre megfontoltan cselekvőre még a meggörbült hajsza is árnyat vet, s nem kevésbé vétkes az, aki alapvető elvet akár a legkisebb mértékben is elferdít vagy eltorzít — ezek jelentik a hamisságot. De a tényszerűvé tett igazság, a megkövült igazság bűvtárgya, az úgynevezett változatlan igazság vaspántja a hideg tények körében vakként zárja magába az egyént. A szó szoros értelmében igaza lehet valakinek a tényeket illetően és örök tévedésben lehet az igazság vonatkozásában.

48:6.34 (555.2) 7. Segédkező tartalékosok. Az átmenetben segédkező szeráfok minden rendjéből nagy testületet tartanak fenn az első lakóvilágon. A beteljesülés-őrangyalok után ezek az

átmenetben segédkezők jutnak a legközelebb az emberekhez az összes szeráfrend közül, és a szabadidőtök jelentős részét velük fogjátok tölteni. Az angyalok örömeiket lelik a szolgálatban és amikor nincs feladatuk, akkor gyakran segédkeznek önkéntesekként is. Sok felemelkedő halandó lelkében a szolgálni vágyás isteni tüzét először az szította fel, hogy baráti viszonyt alakítottak ki a szeráfi tartalékosok közül kikerült önkéntes szolgálókkal.

48:6.35 (555.3) Tőlük tanuljátok majd meg, hogy miként engedjétek a nyomást addig fejlődni, míg az egyensúlyt és bizonyosságot nem hoz; hogy hűségesek és megfontoltak, sőt mi több, vidámak legyetek; hogy a kihívásokat panasz nélkül fogadjátok és félelem nélkül nézzetek szembe a nehézségekkel és a bizonytalanságokkal. Megkérdezik majd tőletek: Ha elbúsz, vajon visszatarthatatlanul nekivágsz-e újra? Ha pedig sikerrel jársz, akkor vajon megtartod-e a biztos egyensúlyt — egy kiegyensúlyozott és szellemivé lényegített beállítottságot — azokban az erőfeszítésekben végig, ama hosszú küzdelem során, amikor is meg akarod törni az anyagi tehetetlenséget és el akarod érni a szellemi létezés szabadságát?

48:6.36 (555.4) Miként a halandók is, ezek az angyalok is sok csalódást éltek át, és majd rámutatnak, hogy néha a legelkedvetlenítőbb csalódásaitokból lesznek a legnagyobb áldások. Néha a mag elvetésével szükségképpen együtt jár a mag pusztulása, a legtitkosabb reményeitek halála, mielőtt újjászületne, hogy az új élet és az új lehetőségek gyümölcseit megteremje. Megtanultok tőlük kevesebbet szenvedni a szomorúságtól és a csalódástól, először azáltal, hogy más személyekre kevesebb személyes tervet építetek, azután pedig

annak révén, hogy elfogadjátok azt, ami nektek jutott, amikor hűségesen teljesítettétek a kötelességeket.

48:6.37 (555.5) Meg fogod tanulni, hogy csak növeled a terheidet és csökkented a siker valószínűségét, ha túl komolyan veszed magad. Semmi sem lehet fontosabb, mint a besorolásodnak megfelelő szférán végzendő munka — legyen az e világon vagy egy másikon. Nagyon fontos a felkészülési munka a következő, felsőbb szférára, azonban semmi sem ér fel az éppen adott világban élt életben elvégzendő munka fontosságával. De azért a munka a fontos, nem pedig az önnön valód. Amikor fontosnak érzed magad, akkor energiát vesztegetsz a tudatos éned méltóságának kiélésében, és így kevés energiád marad a feladat elvégzésére. Az önteltség, és nem a munka-központúság meríti ki az éretlen teremtményeket; a sajátlényeg-elem merít ki, nem pedig a cél elérése érdekében tett erőfeszítés. Akkor végezhetsz fontos munkát, ha nem válsz önteltté; több dolgot is végezhetsz ugyanolyan könnyedén, mint egyetlent, ha kihagyod magadat mindebből. A változatosság megnyugtat; az egyhangúság elhasznál és kimerít. Az egyik nap olyan, mint a másik — vagy az életet választjuk, vagy a másik lehetőséget, a halált.

7. Morontia mota

48:7.1 (556.1) A morontia mota alsóbb síkjai közvetlenül az emberi bölcsélet felsőbb szintjeihez csatlakoznak. A kevésbé fejlett hallgatókat az első lakóvilágon szokásos rend szerint a párhuzamok módszerével oktatják; vagyis az egyik oszlopban bemutatják a mota jelentéstartalmak egyszerűbb fogalmait, a másik oszlopban pedig idézik a megfelelő halandói bölcsélet alaptételeit.

^{48:7.2 (556.2)} Nem is olyan régen, amikor a Satania első lakóvilágán teljesítettem feladatot, alkalmam volt megfigyelni e tanítási módszert; és bár nem vállalkozhatok a tanóra mota tartalmának előadására, engedélyt kaptam az emberi bölcsélet ama huszonnyolc alaptételének rögzítésére, melyet a morontia oktató is használt szemléltetőanyagként abból a célból, hogy segítse ezeket a lakóvilágra újonnan érkezetteket a mota jelentőségének és értelmének megértésére irányuló első erőfeszítéseikben. Az emberi bölcseletre vonatkozó szemléltető példák a következők voltak:

^{48:7.3 (556.3)} 1. A szakértelem megnyilvánulása nem a szellemi képesség meglétét jelzi. Az értelem nem helyettesíti az igaz jellemet.

^{48:7.4 (556.4)} 2. Kevés ember felel meg az általa valójában birtokolt hitnek. Az indokolatlan félelem nem más, mint a kifejlődő halandói lélek fondorlatos értelmi félrevezetése.

^{48:7.5 (556.5)} 3. Az eredendően meglévő képességeket nem lehet meghaladni; egy félliteres korsó tartalma sohasem tehet ki egy egész litert. A szellemi fogalmat nem lehet gépiesen beleerőszakolni az anyagi emlékmintába.

^{48:7.6 (556.6)} 4. Kevés halandó meri a természet és a kegyelem együttes segédkezéséből származó személyes hitelkeretének összegét valaha is felhasználni. Az elszegényedett lelkek többsége valójában gazdag, de ők maguk nem hajlandók ezt elhinni.

48:7.7 (556.7) 5. A nehézségek tán dacolhatnak a középsszerrel és legyőzhetik a bátortalanokat, de a Fenségesek igaz gyermekeire csak ösztönzőleg hatnak.

48:7.8 (556.8) 6. Kiváltságot élvezni visszaélés nélkül, szabadnak lenni szabadosság nélkül, hatalmat gyakorolni, de következetesen elutasítani annak igénybevételét a saját gyarapodásunk céljából — ezek a magasrendű polgárosodott társadalom jegyei.

48:7.9 (556.9) 7. Vak és előre nem látható véletlen dolgok nem történnek a mindenségrendben. A mennyei lények sem segítenek annak az alacsonyabb rendű lénynek, aki nem a saját igazságfénye szerint cselekszik.

48:7.10 (556.10) 8. Az erőfeszítésnek nem mindig eredménye az öröm, de értelmes erőfeszítés nélkül nincs boldogság.

48:7.11 (556.11) 9. A cselekvésből erő lesz; az önuralomból báj fakad.

48:7.12 (556.12) 10. Pártatlanság pengeti az igazság összhanghúrjait, és a dallam berezgi az egész mindenségrendet, még a Végtelen felismeréséig is eljut.

48:7.13 (556.13) 11. A gyengék elmerülnek a megoldások keresésében, míg az erősek cselekednek. Az élet is csak olyan, mint a napi munka — végezd jól. A tett a miénk; a következmények Istenéi.

48:7.14 (556.14) 12. A mindenségrend legnagyobb szomorúsága az, hogy még sohasem volt szomorú. A halandók bölcsességet csakis gyötrelmek megtapasztalása révén tanulhatnak.

48:7.15 (556.15) 13. Csillagokat a tapasztalásbeli mélységekben megélt magányos elszigeteltségből lehet a legjobban megfigyelni, nem pedig a fényes és mámoros hegycsúcsokról.

48:7.16 (556.16) 14. Csinálj kedvet a társaidnak az igazsághoz; csak akkor adj tanácsot, ha kérik.

48:7.17 (557.1) 15. A színlelés a tudatlan személy nevetséges erőfeszítése a bölcsnek mutatkozásra, a sivár lélek kísérlete a gazdagnak tűnésre.

48:7.18 (557.2) 16. Szellemi igazságot nem ismerhettek fel annak bensőséges megtapasztalása előtt, és sok igazságot igazán csak a hányattatásokban érzékeltek.

48:7.19 (557.3) 17. A törekvés mindaddig veszélyes, amíg a közösséghez való igazodása nem teljes. Mindaddig egyetlen erényt sem sajátítottok el igazán, amíg a tetteitek révén méltókká nem váltok arra.

48:7.20 (557.4) 18. A türelmetlenség szellemméreg; a harag olyan, mint a darázsfészekbe hajított kő.

48:7.21 (557.5) 19. Az aggodalmaskodással fel kell hagyni. A soha be nem következő csalódások a legelviselhetlenebbek.

48:7.22 (557.6) 20. Csak egy költő képes érzékelni a költészetet a mindennapi létezés szokványos szürkeségében.

48:7.23 (557.7) 21. Bármely művészet legfőbb küldetése, hogy ábrándjai révén egy felsőbb világegyetemi valóságot vetítsen előre, hogy az idő érzelmeit az örökkévalóság gondolataivá kristályosítsa.

^{48:7.24 (557.8)} 22. A kifejlődő lélek nem a tette révén lesz istenivé, hanem a cselekvésre való törekvése által.

^{48:7.25 (557.9)} 23. A halál semmit sem tett hozzá az értelmi képességekhez vagy a szellemi felruházottsághoz, viszont kiegészítette a tapasztalás fokát a túlélés tudatával.

^{48:7.26 (557.10)} 24. Az örökkévalósági beteljesülést a napi életből származó eredmények határozzák meg pillanatról pillanatra. A ma tettei alkotják a holnap beteljesülését.

^{48:7.27 (557.11)} 25. A nagyság nem annyira az erő birtoklásában áll, hanem ezen erő bölcs és isteni használatában.

^{48:7.28 (557.12)} 26. Tudás csakis úgy birtokolható, ha megosztjuk azt másokkal; a tudás őrzője a bölcsesség, a közösséghez igazítója pedig a szeretet.

^{48:7.29 (557.13)} 27. A haladás megköveteli az egyéniség fejlődését; a közepszerűség folyton szabványosításra törekszik.

^{48:7.30 (557.14)} 28. Bármely tétel érvekre épített védelme fordított arányban áll a tétel igazságtartalmával.

^{48:7.31 (557.15)} Ilyen tehát a kezdők munkája az első lakóvilágon, míg a haladóbb tanítványok a későbbi világokon sajátítják el a mindenségrendi látásmód és a morontia mota felsőbb szintjeit.

8. A morontia fejlődő lények

^{48:8.1 (557.16)} A felemelkedő halandókat morontia fejlődő lényeknek nevezik a lakóvilágokról kikerülés idején, amikor is a felsőbb-világegyetemi létpályán való szellemállapot elérésére indulnak. E csodálatos határterületi életen való

áthaladásotok felejthetetlen élmény, elragadó emlék lesz. Ez jelenti az evolúciós kaput a szellemélethez és ama teremtményi tökéletesség későbbi eléréséhez, mely révén a felemelkedők elérik az idő célját — Isten megtalálását a Paradicsomon.

48:8.2 (557.17) A halandói fejlődés mindezen morontia és az ezt követő szellemi rendjében, a felemelkedő teremtmények jól átgondolt világegyetemi felkészítésében és gyakorlati képzésében egy határozott isteni cél ismerhető fel. A Teremtők terve az, hogy az idő teremtményei számára lehetővé tegyék, hogy alaposan megismerjék a nagy világegyetem működésének és igazgatásának részleteit, és e hosszú továbbképző tanfolyamot úgy végeztethetik el a legjobban a túlélő halandóval, hogy rábírják arra, hogy a felemelkedés minden lépését fokozatosan és tevékeny közreműködéssel tegye meg.

48:8.3 (558.1) A halandói-túlélési tervnek gyakorlati és hasznos célja van; nem csak azért részesültök mindezen isteni munkában és szorgos törekvésben, hogy a végtelen üdvösség és az örökkévaló jólét élvezete érdekében váljatok továbbélők. Minden másnál magasabb rendű szolgálattal összefüggő cél rejtőzik a jelen világegyetemi korszak látóhatárán túl. Ha az Istenek pusztán csak arra szántak volna benneteket, hogy egyetlen hosszú és örökkévaló kéjutazásra vigyenek, akkor bizonyára nem alakították volna a teljes világegyetemet egyetlen hatalmas és összetett, gyakorlatias felkészítő tanhellyé, nem vennék igénybe a mennyei teremtsérsz jelentékeny részét tanítókként és oktatókként, akik ez után is korszaknyi időket töltenek azzal, hogy végigkísérjenek benneteket a tapasztaláson alapuló felkészülés hatalmas

világegyetemi tanintézetében. A halandói fejlődési rend előmozdítása láthatólag a fő feladata a jelenlegi szervezett világegyetemnek, és a teremtetett értelmek megszámlálhatatlan rendjei közvetlenül vagy áttételesen részt vesznek a fokozatos tökéletesedési terv valamely szakaszának előmozdításában.

48:8.4 (558.2) A halandó embertől az Istenség-befogadásig tartó előlétezés felemelkedési fokain való áthaladáskor ténylegesen is a tökéletessé lett teremtményi létezés minden lehetséges szakaszát és állomását nyújtó életet éltek a jelen világegyetemi korszak keretei között. A halandó embertől a Paradicsomon végleges rendű lényig tartó út magába foglal mindent, ami jelenleg lehetséges — kiterjed minden olyasmire, ami jelenleg lehetséges az értelmes, tökéletessé lett véges teremtménylények élő rendjei számára. Ha a paradicsomi véglegesrendűek jövőbeli beteljesülése abban nyilvánul meg, hogy a most kialakulóban lévő, új világegyetekben szolgálgjanak, akkor bizonyos, hogy ezen új és eljövendő teremtszrészben nem lesznek a tapasztaló lényeknek olyan teremtetett rendjei, akiknek az élete teljesen eltérne attól, amelyet a halandói véglegesrendűek éltek meg valamely világon, a felemelkedési felkészülésük részeként, az állatitól az angyalira, az angyaliról a szellemire, és a szellemiről az Istenire való, korszakokon át tartó felemelkedési fejlődés egyik szakaszaként.

48:8.5 (558.3) [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

49. írás

A lakott világok

49:0.1 (559.1) **MINDEN** halandó lakta világ az eredetét és természetét illetően evolúciós. E szférák alkotják az idő és tér halandó fajainak szaporodási helyét, evolúciós bölcsőjét. A felemelkedői lét minden egyes egysége valódi felkészítő tanhely az éppen soron következő létszakaszhoz, és ez az ember fokozatos paradicsomi felemelkedésének minden szakaszára igaz; éppúgy érvényes az első halandói tapasztalásra az evolúciós bolygón, mint a melkizedekek végső világegyetemi központi tanodája esetében, mely tanintézetbe a felemelkedő halandók addig nem járhatnak, amíg át nem kerültek a felsőbb-világegyetemi rendszerbe és el nem érték az első-szakaszú szellemlétet.

49:0.2 (559.2) A lakott világok összessége a mennyei közigazgatás szempontjából alapvetően helyi csillagrendszerekbe csoportosul, és e helyi csillagrendszerek mindegyike legfeljebb hozzávetőleg ezer evolúciós világból állhat. E korlátozást a Nappalok Elődei rendelték el, és ez azokra a ténylegesen is evolúciós világokra vonatkozik, ahol túlélői besorolású halandók élnek. Nem tartoznak e csoportba sem a fényben és életben megállapodott világok, sem pedig az életfejlődés ember előtti szakaszában lévő bolygók.

49:0.3 (559.3) Maga a Satania még befejezetlen csillagrendszer, mely csupán 619 lakott világot foglal magába. E bolygókat folytonos számozással látják el annak megfelelően, ahogy a lakott világok jegyzékébe bekerültek, mégpedig olyan világokként, melyeken saját akaratú teremtmények laknak. Az Urantia így a sataniai 606-os számot kapta, ami a helyi csillagrendszerben lévő 606. olyan világot jelöli, amelyen a hosszú evolúciós életfolyamat az emberi lények megjelenésében teljesedett ki.

Harminchat nem lakott bolygó közelíti meg az étellel való felruházottság szakaszát, néhányat pedig éppen most készítene elő az élethordozók. Közel kétszáz olyan szféra van, melyek fejlődése olyan irányt vett, hogy készen áll az élet beültetésére az elkövetkező néhány millió év során.

^{49:0.4 (559.4)} Nem minden bolygó alkalmas halandói élet otthonául. A nagy tengelykörüli forgási sebességgel rendelkező kisebb bolygók teljesen alkalmatlanok az élet befogadására. A Satania némely fizikai rendszerében a központi nap körül keringő bolygók pedig túl nagyok, semhogy lakhatók lennének, ugyanis a hatalmas tömegük túl nagy gravitációt hoz létre. Ezeknek az óriási szféráknak vannak segédszféráik, néha hat vagy még több is, és e holdak mérete gyakran nagyon hasonló az Urantiáéhoz, és így lakhatósági szempontból csaknem tökéletesek.

^{49:0.5 (559.5)} A Satania legidősebb lakott világa, az első világ, az Anova egyike annak a negyvennégy segédszférának, mely egy hatalmas sötét bolygó körül kering, de amely három szomszédos nap különböző fényének van kitéve. Az Anova a haladó polgárosodott társadalom egy magasan fejlett szakaszában van.

1. A bolygói élet

^{49:1.1 (559.6)} Az idő és tér világegyetemeinek fejlődése fokozatos; az élet — akár földi, akár mennyei — előrehaladása nem önkényes és nem is varázslatos. A mindenségrendi evolúció talán nem mindig érthető (kiszámítható), de szigorúan nem véletlenszerű.

49:1.2 (560.1) Az anyagi élet élőlénytani egysége az ős-sejtanyagi sejt, a vegyi, a villamos és az egyéb alapenergiák közös társulása. A vegyi képletek minden egyes csillagrendszerben mások, és az élő sejt szaporodási eljárása is különbözik egy kissé minden egyes helyi világegyetemben, de mindig az élethordozók mint élő folyamatszabályozók indítják meg az anyagi élet elsőrendű kölcsönhatásait; ők az élő anyag energiaköreinek mozgásba hozói.

49:1.3 (560.2) A helyi csillagrendszer minden világa félreismerhetetlen fizikai rokonságot mutat; mindazonáltal minden egyes bolygónak megvan a maga életsora, a növényi és az állati élettel való felruházottságot tekintve nincs két tökéletesen azonos világ. A csillagrendszeri életfajták bolygói változatai az élethordozók döntéseiből következnek. De e lények nem hóbertosak és nem is szeszélyesek; a világegyetemeket a törvénynek és a rendnek megfelelően irányítják. A Nebadon törvényei a Szalvington isteni előírásai, a sataniabeli evolúciós életrend pedig összhangban van a Nebadon evolúciós mintájával.

49:1.4 (560.3) Az evolúció az emberi fejlődés szabálya, viszont maga a folyamat nagyon is eltérő a különböző világokon. Az életet néha egyetlen központból indítják útjára, néha pedig háromból, mint ahogy az Urantián is ez utóbbi volt a helyzet. A légkörrel rendelkező világokon az élet rendszerint tengeri eredetű, de nem mindig; sok múlik a bolygó fizikai állapotán is. Az élethordozók nagy mozgásteret kapnak az élet-beindítási feladatköreik ellátásában.

49:1.5 (560.4) A bolygói élet kifejlődésében a növényi életforma mindig megelőzi az állatit és csaknem teljesen kifejlődik, mire

az állatminták elkülönülnek. Minden állatfajta az élő dolgok korábbi növényvilágának alapmintáiból alakul ki; nem elkülönülten szerveződnek.

49:1.6 (560.5) Az élet törzsfejlődésének korai szakaszai nem mindenben egyeznek a jelenlegi nézeteitekkel. A halandó ember nem evolúciós véletlen esemény. Pontos rendszere, világegyetemi törvénye van a bolygói életterv kibontakozása menetének a tér szféráin. Nem az idő múlása, s nem a faj képviselőinek nagy mennyiségben való felszaporodása alkotja a szabályozó rendszert. Az egerek sokkal gyorsabban szaporodnak, mint az elefántok, az elefántok mégis gyorsabban fejlődnek az egereknél.

49:1.7 (560.6) A bolygói evolúció rendben és szabályozottan folyik. A magasabb rendű élőlények kifejlődése az élet alacsonyabb rendű csoportjaiból nem véletlenszerűen megy végbe. Valamely kiválasztott faj által hordozott élet-sejtanyag bizonyos kedvezőbb ágainak kipusztulása néha időlegesen késlelteti az evolúciós folyamatot. Gyakran több korszaknyi időre van szükség ahhoz, hogy az emberi örökség valamely egyetlen fejlettebb fajtájának elveszése által okozott veszteség pótlódjon. Az élő ős-sejtanyag válogatott, felsőbbrendű fajtáit féltőn és okosan óvni kell, ha egyszer már megjelentek. A lakott világok többségén sokkal többre értékelik ezen ígéretesebb élet-kibontakozási lehetőségeket, mint az Urantián.

2. A bolygói fizikai fajták

49:2.1 (560.7) Minden egyes csillagrendszerben létezik a növényi és az állati életnek egy szabványos, alapvető mintája. Azonban az élethordozók gyakran szembesülnek ezen alapminták

módosításának szükségességével annak érdekében, hogy alkalmazkodjanak a tér számos világán előforduló különféle fizikai körülményekhez. Ők a halandó teremtmény általános csillagrendszeri fajtájának elterjedését mozdítják elő, azonban hét különböző ilyen fizikai fajta is van, és e hét elsőrendű változatnak is ezer és egy kisebb válfaja létezik:

49:2.2 (561.1) 1. Légköri fajták.

49:2.3 (561.2) 2. Elemi fajták.

49:2.4 (561.3) 3. Gravitációs fajták.

49:2.5 (561.4) 4. Hőmérsékleti fajták.

49:2.6 (561.5) 5. Villamos fajták.

49:2.7 (561.6) 6. Az energia-felvételi fajták.

49:2.8 (561.7) 7. Külön meg nem nevezett fajták.

49:2.9 (561.8) A Sataniában mindezek a fajták megtalálhatók és van számos köztes csoport is, bár ezek közül némelyik igen gyéren képviselteti magát.

49:2.10 (561.9) 1. A légköri fajták. A halandók lakta világok közötti fizikai eltéréseket főként a légkör jellege határozza meg; az élet bolygói változatosságához hozzájáruló egyéb tényezők hatása viszonylag csekély.

49:2.11 (561.10) Az Urantia jelenlegi légköri viszonyai csaknem tökéletesen megfelelők a légző fajta ember fennmaradásához, de az emberi fajta módosítható úgy is, hogy képes legyen a túl sűrű vagy a túl ritka légkörrel rendelkező bolygón való életre.

E különbségek érvényesülnek az állatvilágban is, mely a különböző lakott szférákon nagyon eltérő. Az állati rendek igen nagy eltéréseket mutatnak a ritka légkörű és a sűrű légkörű világokon.

49:2.12 (561.11) A Satania légköri fajtái között két és fél százalék a ritka légkörben élők aránya, míg a sűrű légkörben élők aránya öt százalék, a közbenső sűrűségű légkörben élők pedig meghaladja a kilencvenegy százalékot, melyek így összesen kiteszik a sataniai világok kilencvennyolc és fél százalékát.

49:2.13 (561.12) Az urantiai emberfajtákhoz hasonló lényeket a közbenső sűrűségű légkörben élőkhez sorolják; ti képviselitek a halandói létezés átlagos vagy jellegzetes légzési rendjét. Ha léteznének értelmes teremtmények a szomszédotok, a Vénusz légköréhez hasonló légkörrel rendelkező valamely bolygón, akkor azok a sűrű légkörben élők csoportjába tartoznának, míg az olyan világon lakók, ahol a légkör olyan ritka, mint a külső szomszédotoké, a Marsé, a ritka légkörben élökként lennének azonosíthatók.

49:2.14 (561.13) Ha laknának halandók egy olyan, levegőtől mentes bolygón, mint amilyen a ti holdatok is, akkor ők a nemlégzők külön rendjébe tartoznának. E fajta a bolygói környezethez való szélsőséges vagy végletes alkalmazkodást képviseli és más helyen foglalkozunk velük. A nemlégzők teszik ki a sataniai világok között a maradék másfél százalékot.

49:2.15 (561.14) 2. Az elemi fajták. E változatok a halandóknak a vízzel, a levegővel és a földdel való viszonyára épülnek, és az értelmes életnek a fenti élőhelyek szerint négy fajtája

különíthető el. Az urantiai emberfajták a földi rendbe tartoznak.

49:2.16 (561.15) Gyakorlatilag nem tudjátok elképzelni azokat a környezeti körülményeket, melyek némely világ kezdeti korszakaiban uralkodnak. E nem szokványos viszonyok teszik szükségessé, hogy a kifejlődő állati élet hosszabb ideig maradjon a tengeri bölcsőbeli lakóhelyén ama bolygók esetéhez képest, melyek igen hamar barátságos földi-légköri környezetet kínálnak. Ezzel szemben a túl sűrű légkörrel rendelkező világokon, amikor a bolygó nem túl nagy, a légkörben való mozgást könnyen elsajátító halandó fajták számára adódik alkalom. E légi utazók néha a vízi és a földi csoportok közötti csoportba sorolhatók, és ők mindig valamennyivel a föld felett élnek, és csak később fejlődnek földlakóvá. De némely világon még hosszú időn keresztül is tudnak repülni azt követően, hogy föld-fajtájú lényekké lettek.

49:2.17 (562.1) Elképesztő és szórakoztató dolog megfigyelni a formálódó emberi lények kezdetleges fajának első polgárosodott társadalmát, mely az egyik esetben a levegőben és a fák tetején található meg, egy másik esetben a védett, forró égővi tengeri medencék sekély vizében vagy éppen e rendkívüli szférákon élő korai fajok tengeri kertjeinek alján, oldalában vagy partjain. Még az Urantián is volt egy olyan hosszú időszak, amikor az ősember azáltal tartotta fenn magát és vitte előbbre a kezdetleges polgárosodott társadalmát, hogy nagyjából a fákon élt, ahogy a fán élő korai elődei is tették. Az Urantián még mindig jelen van a kisemlősök egy csoportja (a denevérek családja), mely a légi közlekedést gyakorolja, és

a fókáitok és a bálnáitok, melyek tengeri környezetben élnek, szintén az emlősök rendjébe tartoznak.

49:2.18 (562.2) A Sataniában az elemi fajták között hét százalék a vízi fajták aránya, míg a légieké tíz, a földieké hetven, a vegyes földi-légi fajtáké pedig tizenhárom százalék. De a korai értelmes teremtmények e módosulatai nem emberi halak és nem is emberi madarak. Ők az emberi és az előemberi fajtába tartoznak, nem továbbfejlődött halak és nem is megdicsőült madarak, hanem egyértelműen halandók.

49:2.19 (562.3) 3. A gravitációs fajták. A teremtetési formaterv megváltoztatása révén az értelmes lényeket úgy alkotják meg, hogy képesek legyenek szabadon működni az Urantiánál kisebb és nagyobb szférákon egyaránt, így bizonyos mértékig képesek alkalmazkodni a nem eszményi méretű és sűrűségű bolygók gravitációjához.

49:2.20 (562.4) A halandók különféle bolygói fajtái eltérő magasságúak, a nebadoni átlag valamivel a két méter felett van. A nagyobb világok némelyikét csak mintegy hetvenöt centiméter magas lények népesítik be. A halandói termet e mérettől az átlagos nagyságú bolygókon élők átlagos magasságain keresztül a kisebb szférákon lakók mintegy három méternyi magasságáig terjed. A Sataniában csupán egy olyan faj van, amelynek a testmagassága egy méter húsz centiméter körüli. A sataniabeli lakott világok húsz százalékát népesítik be a módosított gravitációs fajtába tartozó halandók, ők a nagyobb és a kisebb bolygókat foglalják el.

49:2.21 (562.5) 4. A hőmérsékleti fajták. Lehetséges olyan élőlényeket teremteni, akik az urantiai fajták élettartományánál

sokkal magasabb és sokkal alacsonyabb hőmérsékleteket is elviselnek. A hőszabályozó működési rendjük szerint a lényeket öt külön rendbe soroljuk. E sorban az urantiai fajták a harmadikak. A sataniai világok harminc százalékát a módosított hőmérsékleti fajták népesítik be. Tizenkét százalék tartozik a nagy hőmérsékleti tartományúakhoz, tizennyolc pedig az alacsonyabbakhoz, ha a hasonlítás alapján az urantiai viszonyokat tekintjük, akik viszont a középső hőmérséklettartományú csoportba tartoznak.

^{49:2.22 (562.6)} 5. A villamos fajták. A világok villamos, mágneses és elektron-szerveződési viselkedése nagyban eltérő. A halandói életnek tíz különböző formaterve van, melyeket úgy alakítottak ki, hogy elviseljék a szférák eltérő energiáit. E tíz változat kismértékben eltérően viselkedik a közönséges napfény vegyi sugarainak hatására is. De e kisebb jelentőségű eltérések semmilyen mértékben nem befolyásolják az értelmi vagy a szellemi életet.

^{49:2.23 (562.7)} A halandói élet villamos csoportjainak csaknem huszonhárom százaléka tartozik a negyedik csoportba, az urantiai fajtájú létezéshez. E fajták megoszlása a következő: 1. csoport, egy százalék; 2. csoport, két százalék; 3. csoport, öt százalék; 4. csoport, huszonhárom százalék; 5. csoport, huszonhét százalék; 6. csoport, huszonnégy százalék; 7. csoport, nyolc százalék; 8. csoport, öt százalék; 9. csoport, három százalék; 10. csoport, két százalék — mindenhol egész százalékokra kerekítve.

^{49:2.24 (563.1)} 6. Az energia-felvételi fajták. Az energia-felvétel szempontjából nem minden világ egyforma. Nem minden lakott világnak van olyan, a légzési gázcserére alkalmas

légkörtengetere, mint az Urantiának. Sok bolygó korai és későbbi fejlődési szakaszaiban a ti rendetekbe tartozó lények nem tudnának létezni; és amikor egy bolygón a légzéshez szükséges tényezők aránya túl magas vagy túl alacsony, de az értelmes élet minden más előfeltétele megvan, akkor az élethordozók az ilyen világokon a halandói létezésnek gyakran egy módosított formáját hozzák létre, olyan lényeket, akik az életfolyamataikkal összefüggő változásokat képesek a fényenergia, valamint a Fizikai Főszabályozók elsődleges erőter-átalakítói beavatkozása révén biztosítani.

49:2.25 (563.2) Az állati és a halandói táplálkozásnak hat különböző válfaja van: A ritka légkörben élők alkotják az első táplálkozási fajtát, a tengerlakók a másodikat, az Urantiához hasonlóan átlagos sűrűségű légkörben élők pedig a harmadikat. A sűrű légkörben élők jelentik az energia-felvétel negyedik fajtáját, míg a nemlégzők alkalmazzák a táplálék- és energia-felvétel ötödik fajtáját. Az energia-felvétel hatodik eljárása a köztes teremtményekre korlátozódik.

49:2.26 (563.3) 7. A külön meg nem nevezett fajták. A bolygói életnek számos további fizikai változata van, de mindeme változatok teljes mértékben a bonctani eltérésekben, az élettani elkülönülésben és a villamos-vegytani jellegben merülnek ki. A különbségek nem érintik az értelmi vagy szellemi életet.

3. A nemlégzők világai

49:3.1 (563.4) A lakott világok többségét az értelmes lények lélegző fajtái népesítik be. Vannak azonban olyan halandói rendek is, melyek képesek olyan világokon élni, ahol kevés vagy egyáltalán semmi levegő sincs. Az orvontoni lakott világok

közül kevesebb mint hét százalék tartozik e fajta. A Nebadonban ezek aránya kevesebb, mint három százalék. Az egész Sataniában csupán kilenc ilyen világ van.

49:3.2 (563.5) Azért van olyan kevés nemlégző fajta a Satania lakott világain, mert a Norlatiadek e nemrégiben megszervezett része még mindig bővelkedik a meteori tértestekben; és a súrlódási védőléggörrel nem rendelkező világok ki vannak téve e vándorok állandó bombázásának. Még némely üstökös is meteorrajokból áll, bár ezek általában kisebb darabokra szétesett anyagtestek.

49:3.3 (563.6) Millió és millió meteorit lép be az Urantia légkörébe naponta, mintegy háromszázhusz kilométeres másodpercenkénti sebességgel érkezve. A nemlégző világokon a fejlettebb emberfajták sokat vesződnek azzal, hogy megvédjék magukat a meteorok okozta károktól úgy, hogy a meteorokat felfogó vagy eltérítő villamos készülékeket készítenek. Nagy veszélybe kerülnek, amikor kimerészkednek e védett körzetekből. E világokon az Urantian ismeretlen, irtózatosszerű hatású villamos viharok is előfordulnak. Az ilyen iszonyú energialüktetések idején a bolygó lakóinak a védőszigeteléssel ellátott különleges építményeikbe kell visszahúzódnuk.

49:3.4 (563.7) A nemlégzők világain az élet gyökeresen különbözik az urantiaitól. A nemlégzők nem esznek ételt és nem isznak vizet úgy, mint az urantiai emberfajták. E különleges népek idegrendszeri válaszlai, hőszabályozó működési rendje és anyagcseréje gyökeresen eltér az urantiai halandók e téren való működésétől. A szaporodás kivételével csaknem minden

élettevékenységük más, és még a nemzési eljárásaik is némiképp különböznek.

49:3.5 (564.1) A nemlégző világokon az állatfajok alapvetően eltérnek a légkörrel rendelkező bolygókon találhatóktól. Az élet nem-légzési terve különbözik a légkörrel rendelkező világon való létezési módszertől; népeik még a túlélésben is mások, lévén ők a Szellemmel való eggyé kapcsolódásra pályázhatnak. Mindazonáltal e lények nagyjából ugyanolyan megpróbáltatások és örömök közepette élik az életet és folytatják a tevékenységeiket a területükön, mint amilyen tapasztalatokat a légkörrel rendelkező világon élő halandók is szereznek. Elmében és jellemében a nemlégzők nem különböznek az egyéb halandói fajtáktól.

49:3.6 (564.2) Azért ébredhet bennetek komoly érdeklődés az efféle halandók bolygói viselkedése iránt, mert e lények egyik fajtája lakja az Urantiához közeli szférák egyikét.

4. Evolúciós saját akaratú teremtmények

49:4.1 (564.3) A halandók között nagy eltérések vannak a különböző világokon, még azok között is, amelyek egyazon értelmi és fizikai fajtába tartoznak, azonban minden, saját akaratú rangú halandó felegyenesedett és két lábon járó állat.

49:4.2 (564.4) Hat alapvető evolúciós emberfajta létezik: három elsőrendű — a vörös, a sárga és a kék; és három másodrendű — a narancsszín, a zöld és az indigó. A legtöbb lakott világon mindezek a fajták megvannak, viszont a három-agyszelvényű lények bolygói közül sokon csak a három elsődleges fajta

található meg. Némely helyi csillagrendszerben szintén csak e fajták vannak jelen.

49:4.3 (564.5) Az emberi lények átlagosan tizenkét különleges fizikai érzékkel vannak felruházva, bár a három-agyszelvényű halandók különleges érzékei valamivel teljesebbek, mint az egy- és a két-agyszelvényű fajtákéi; az ő látásuk és hallásuk számottevően jobb, mint az urantiai emberfajtáké.

49:4.4 (564.6) A gyermekek rendszerint egyesével születnek, ritka az ikerszülés, és a családi élet is meglehetősen egységes a bolygók minden fajtáján. Az összes fejlettebb világon érvényesül a nemek egyenlősége; férfi és nő az elme-felruházottságot és a szellemi helyzetet tekintve egyenrangú. Nem tekintünk egy bolygót az embertelenség szintjéről felemelkedettnek, amíg az egyik nem a másik feletti uralomra tör. A teremtményi tapasztalás e vonása komoly javuláson megy keresztül az Anyagi Fiú és Leány megérkezését követően.

49:4.5 (564.7) A nap fényében és hőjében részesülő bolygók mindegyikén vannak évszak- és hőmérséklet-változások. A mezőgazdaság általánosan jelen van minden légkörrel rendelkező világon; a földművelés az egyetlen foglalatosság, melyet az ilyen bolygók fejlődő emberfajtái általánosan űznek.

49:4.6 (564.8) A halandók mindegyike ugyanolyan általános küzdelmeket folytat a parányi méretű ellenségeivel az első időkben, mint ti az Urantián jelenleg, bár talán nem annyira heveset. Az élettartam a különböző bolygókon változó, mely a kezdetlegesebb világokon a huszonöt évtől a fejlettebb és idősebb bolygókon az ötszáz évig terjed.

^{49:4.7 (564.9)} Az emberi lények mind hajlamosak csoportalkotásra, törzsi és faji téren egyaránt. A csoportokba szerveződésük az eredetükből és a felépítésükből fakad. E hajlamokat csak a fejlődő polgárosodott társadalom és a fokozatos szellemi átlényegülés képes módosítani. A lakott világok társadalmi, gazdasági és kormányzási nehézségei a bolygók korától, valamint attól függően változnak, hogy az isteni Fiak sorozatos otlétei milyen mértékű befolyást gyakoroltak.

^{49:4.8 (564.10)} Az elme a Végtelen Szellem adománya és a különböző környezetekben is meglehetősen egyformán működik. A halandói elmék rokonok, függetlenül attól, hogy a helyi csillagrendszerek saját akaratú teremtményeinek fizikai természetében vannak bizonyos felépítésbeli és vegytani különbségek. A személyes, illetve a bolygók fizikai adottságaiból eredő különbségektől eltekintve mindezen különféle halandói rendek elmebéli élete igen hasonló, és a közvetlenül a halál utáni létpályájuk is nagyon hasonló.

^{49:4.9 (565.1)} De a halandói elme a halhatatlan szellem nélkül nem képes a túlélésre. Az emberi elme halandó; csakis az adományozott szellem halhatatlan. A továbbélés az Igazító által végzett szellemivé lényegítéstől függ — a halhatatlan lélek megszületésétől és kifejlődésétől; legalábbis nem volna szabad ellenségességnek kialakulnia az anyagi elme szellemi átalakítását végző igazítói küldetéssel szemben.

5. A halandók bolygói sorozatai

^{49:5.1 (565.2)} Némiképp nehéz dolog megfelelő képet festeni a halandók bolygói sorozatairól, mert oly keveset tudtok ezekről, és mert oly nagyok az eltérések. A halandó teremtményeket

azonban számos nézőpontból lehet tanulmányozni, melyek közé tartoznak az alábbiak is:

49:5.2 (565.3) 1. A bolygói környezethez való alkalmazkodás.

49:5.3 (565.4) 2. Agyszelvény-fajta sorozatok.

49:5.4 (565.5) 3. Szellem-befogadási sorozatok.

49:5.5 (565.6) 4. Bolygói-halandói korszakok.

49:5.6 (565.7) 5. Teremtmény-rokonsági sorozatok.

49:5.7 (565.8) 6. Igazítói egygyé kapcsolódási sorozatok.

49:5.8 (565.9) 7. A föld elhagyásának eljárásai.

49:5.9 (565.10) A hét felsőbb-világegyetem lakott szférái olyan halandókkal vannak benépesítve, akik egyszerre besorolhatók az evolúciós teremtményi élet hét általános osztálya közül egybe vagy akár többbe is. De még ezek az általános osztályok sem fedik le az olyan lényeket, mint a midzonit lények, és az értelmes élet bizonyos egyéb formáit sem. A lakott világok, ahogy azokat e beszámolóban ismertetjük, evolúciós halandó teremtményekkel vannak benépesítve, de vannak más életformák is.

49:5.10 (565.11) 1. A bolygói környezethez való alkalmazkodás. A lakott világoknak három általános csoportja van abból a szempontból, hogy a teremtményi élet miként alkalmazkodik a bolygói környezethez: a szokványos alkalmazkodású csoport, a végletes alkalmazkodású csoport és a kísérleti csoport.

49:5.11 (565.12) A bolygói körülményekhez való szokványos alkalmazkodás a fentiekben ismertetett általános fizikai mintákat követi. A nemlégzők világai a végletes vagy szélsőséges alkalmazkodáshoz sorolhatók, de még más fajták is tartoznak e csoportba. A kísérleti világok rendszerint eszményi feltételeket biztosítanak a jellemző életformáknak, és e tizedes bolygókon az élethordozók megkísérelnek jótékony változtatásokat végrehajtani a szabványos élet-formaterveken. Lévén, hogy a ti világotok is kísérleti világ, szembetűnően különbözik a sataniabeli testvérszféráitól; az Urantián számos, máshol meg nem található életforma jelent meg; és hasonlóan, számos általánosan elterjedt faj hiányzik a bolygótokról.

49:5.12 (565.13) A Nebadon világegyetemben minden életmódosítási világ sort alkot, és együtt a világegyetemi ügyeknek egy olyan különleges területét jelentik, melyre kijelölt intézők ügyelnek; és mindeme kísérleti világokat rendszeresen ellenőrzi a világegyetemi igazgatók egy testülete, melynek vezetője a Sataniában Tabamantia néven ismert, végleges rendű, érdemes személyiség.

49:5.13 (566.1) 2. Agyszelvény-fajta sorozatok. A halandók testileg egységes volta egyedül az agy és az idegrendszer esetében mutatkozik meg; mindazonáltal az agyi rendszereknek három alapvető szerveződése létezik: az egy-, a két- és a három-agyszelvényű fajták. Az urantiaiak a két-agyszelvényű fajtába tartoznak, s így némiképp nagyobb képzelőerővel, kalandvággyal és bölcselői hajlammal rendelkeznek, mint az egy-agyszelvényű halandók, viszont valamivel kevésbé szellemiek, erkölcsösek és istenimádók, mint a három-

agyszelvényű rendek. Ezek az agyi különbségek még az előemberi állati létezésre is jellemzők.

49:5.14 (566.2) Az urantiai agykéreg két agyféltekéjű fajtája alapján, a lényegi hasonlatosságot felhasználva, elképzelhetitek az egy-agyszelvényű fajtát. A három-agyszelvényű rendek harmadik agyáról úgy alkothattok képet a legjobban, mint az alsó vagy csökevényes agyformátok kifejlődéséről, mely addig a pontig fejlődött, hogy már főleg a fizikai tevékenységek szabályozását végzi, s így a két felsőbb agy szabadon foglalkozhat nemesebb dolgokkal: az egyik az értelmi szerepköröket látja el, a másik pedig a Gondolatigazító szellemi-másoló tevékenységeit szolgálja.

49:5.15 (566.3) Jóllehet az egy-agyszelvényű fajták földi teljesítménye némileg korlátozott a két-agyszelvényű rendekéhez képest, a három-agyszelvényű csoportok idősebb bolygóin olyan polgárosodott társadalmak léteznek, melyek látványa megdöbbené az urantiaiakat, és amelyek az összehasonlításban megszegyenítenék a tieiteket. A gépi fejlődésben és az anyagi polgárosodott társadalomban, s még az értelmi fejlődés terén is, a két-agyszelvényű halandó világok képesek a három-agyszelvényű szférákkal egyenlő szintre eljutni. Viszont az elme felsőbb szintű szabályozása, valamint az értelmi és a szellemi közötti átjárás kifejlesztése terén ti némiképp alacsonyabb rendűek vagytok.

49:5.16 (566.4) Bármely világ vagy világcsoport esetében az értelmi fejlődést vagy a szellemi teljesítményeket illetően minden ilyen összehasonlító becslés készítésénél illik figyelembe venni a bolygó korát is; sok, nagyon sok múlik a koron, az élőlénytani

nemesítők segítségével, és az isteni Fiak különféle rendjeinek későbbi küldetésein.

49:5.17 (566.5) Bár a három-agyszelvényű népek valamivel magasabb szintű bolygói evolúcióra képesek, mint az egy- vagy a két-agyszelvényű rendek, azért mindnek ugyanolyan élet-sejtanyaga van, és igen hasonlóan végzi a bolygói tevékenységeit, sok tekintetben úgy, ahogy az emberi lények az Urantián. E háromfajta halandó szerte a helyi csillagrendszer világain előfordul. A bolygói körülményeknek az esetek többségében igen kevés közülük van az élethordozók ama döntéseihez, ahogy e változatos halandói rendeket a különböző világokra tervezik; a tervezés és a kivitelezés az élethordozók előjoga.

49:5.18 (566.6) E három rend egymás mellett áll a felemelkedési létpályán. Mindegyiknek ugyanazt az értelmi felemelkedési sort kell bejárnia, és mindegyiknek ugyanazt a szellemi fejlődési vizsgát kell letennie. E különböző világok csillagrendszeri igazgatása és csillagvilági felügyelete egyaránt mentes a hátrányos megkülönböztetéstől; még a Bolygóhercegek rendszerei is egyformák.

49:5.19 (566.7) 3. Szellem-befogadási sorozatok. Az elme-formatervek a szellemi ügyekkel való kapcsolatuk szerint háromféle csoportba sorolhatók. Ez az osztályozás nem az egy-, két- és három-agyszelvényű halandókra vonatkozik; ez elsődlegesen a mirigyek vegyi működésével van összefüggésben, közelebbről is bizonyos, az agyalapi mirigyekkel összevethető mirigyszerveződésekkel. Némely világon az emberfajtáknak csak egy mirigye van, más világokon élőknek kettő, mint az urantiaiaknak is, míg megint

más szférákon az emberfajták három ilyen különleges miriggyel rendelkeznek. Ezek az eltérő vegyi adottságok jelentősen befolyásolják a természetes képzelőerőt és a szellemi felfogóképességet.

49:5.20 (566.8) A szellem-befogadási sorozatok közül hatvanöt százalék tartozik a második csoportba, mint ahogy az urantiai emberfajták is. Tizenkét százalék az első fajta aránya, mely eredendően kevesebb felfogóképességet jelent, míg a huszonhárom százalékot kitevők inkább hajlanak a szellemi dolgok felé a földi élet során. De ezek a különbségek a természetes halál után nem maradnak meg; mindeme faji eltérések kizárólag a húsvér testben élt élethez tartoznak.

49:5.21 (567.1) 4. Bolygói-halandói korszakok. Ez az osztályozás a megítéltetési időszakokon alapul, amennyiben azok az ember földi helyzetét és a mennyei segédkezés befogadását érintik.

49:5.22 (567.2) Az életet az élethordozók indítják meg, akik figyelemmel kísérik annak fejlődését mindaddig, amíg evolúciós úton meg nem jelenik a halandó ember. Mielőtt az élethordozók elhagynák a bolygót, a terület urául annak rendje és módja szerint Bolygóherceget állítanak. Ezzel az uralkodóval együtt érkezik meg az alárendelt segédek és egyéb segédkezők teljes testülete, és az élők és a holtak első megítéltetésére is az ő érkezésével egyidejűleg kerül sor.

49:5.23 (567.3) Az emberi csoportok kiemelkedésével a Bolygóherceg nekilát az emberi polgárosodott társadalom útnak indításához és az emberi társadalom összefogásához. Az összezavart világotok állapota nem jellemző a Bolygóhercegek uralkodásának kezdetére, ugyanis az urantiai igazgatás

felállítását követően nem sokkal került sor arra, hogy a Bolygóhercegek, Kaligasztia sorsközösséget vállalt a Csillagrendszer Fejedelem, Lucifer lázadásával. Bolygótok azóta is viharos időket él.

49:5.24 (567.4) Egy szokványos evolúciós világon a faji fejlődés a Bolygóherceg rendszerének ideje alatt éri el a maga természetes élőlénytani tetőpontját, és röviddel ezután a Csillagrendszer Fejedelem elküld a bolygóra egy Anyagi Fiút és Leányt. Ezek a behozott lények élőlénytani nemesítői szolgálatot látnak el; vétségük az Urantián tovább bonyolította a bolygó történetének menetét.

49:5.25 (567.5) Amikor egy emberi faj értelmi és etikai fejlődése eléri az evolúciós fejlődés határait, akkor jön el ítélőhatósági küldetése keretében egy paradicsomi Avonal Fiú; és később, amikor az ilyen világ szellemi állapota megközelíti a természetes teljesítőképessége határait, akkor látogat el a bolygóra egy paradicsomi alászálló Fiú. Az alászálló Fiú fő küldetése a bolygói rend megteremtése, az Igazság Szellemének a bolygói működésre elküldése, mellyel megteremti a lehetőséget a Gondolatigazítók általános eljövételére.

49:5.26 (567.6) E téren az Urantia megint csak más: a ti világotokon sohasem került sor ítélőhatósági küldetésre, és az alászálló Fiútok sem az Avonal-rendbe tartozott; bolygótok abban a különleges megtiszteltetésben részesült, hogy az Egyeduralkodó Fiú, a nebadoni Mihály halandói szülőbolygója lehetett.

49:5.27 (567.7) Az isteni fiúi besorolású rendek sorozatos segédkezéseinek eredményeként a lakott világok és azok fejlődő fajai elindulnak a bolygói evolúció csúcsának meghódítására. Az ilyen világok ekkor válnak éretté az utolsó küldetésre, a Háromsági Tanító Fiak érkezésére. A Tanító Fiak kora jelenti az előszobát az utolsó bolygókorszakhoz — az evolúciós eszménykorhoz — a fény és élet korszakához.

49:5.28 (567.8) Az emberi lények ezen osztályozásának a következő írásban szentelünk külön figyelmet.

49:5.29 (567.9) 5. Teremtmény-rokonsági sorozatok. A bolygókat nemcsak alá- és fölérendeltségen alapulóan szervezik csillagrendszerekbe, csillagvilágokba, és így tovább, hanem a világegyetemi igazgatásban a mellérendelő csoportosítás is jelen van a fajta, a sorozat és más viszonyok alapján. A világegyetemnek ez a keresztirányú igazgatása inkább ama hasonló természetű tevékenységek összehangolásával függ össze, melyeket a különböző szférákon egymástól függetlenül vittek véghez. A világegyetemi teremtmények e rokon osztályait rendszeresen ellenőrzik bizonyos, változatos összetételű testületek, melyek magas rangú személyiségekből állnak és amelyeket sokat tapasztalt, végleges rendű lények vezetnek.

49:5.30 (568.1) E rokonsági tényezők minden szinten megnyilvánulnak, mert léteznek rokon sorozatok a nem-emberi személyiségek között éppúgy, mint a halandó teremtmények között — még az emberi és az emberfeletti rendek között is. Az értelmes lények az alá- és fölérendeltségen alapulóan tizenkét nagyobb csoportba sorolhatók, melyek hét-hét nagyegeységből állnak. Az élőlények különleges kapcsolatban álló

csoportjainak összehangolását valószínűleg a Legfelsőbb Lény valamilyen nem teljesen ismert eljárása biztosítja.

^{49:5.31 (568.2)} 6. Igazítói egygyé kapcsolódási sorozatok. A halandók egygyé kapcsolódási tapasztalást megelőző állapota szerinti szellemi osztályozást vagy csoportosítást teljes mértékben a bennük lakozó Titkos Nevelő személyiségi rendjéhez fűződő viszony határozza meg. A Nebadon lakott világainak csaknem kilencven százalékát az Igazítóval való egygyé kapcsolódás képességével rendelkező halandók népesítik be, szemben a közeli világegyetemmel, ahol alig több mint a bolygók fele ad otthont olyan lényeknek, akik az örökkévaló egygyé kapcsolódásra pályázó, Igazító-segítette lények.

^{49:5.32 (568.3)} 7. A föld elhagyásának eljárásai. Alapvetően csak egy módja van az egyedi emberi élet megindításának a lakott világokon, és ez a teremtménynemzésen és a természetes születésen keresztül valósul meg; azonban számos olyan eljárás létezik, amely révén az ember kimenekülhet a földi besorolásából és bejuthat a paradicsomi felemelkedők befelé tartó áramába.

6. A bolygó elhagyása

^{49:6.1 (568.4)} A halandók különféle fizikai fajtáinak és bolygói sorozatainak mindegyike élvezi a Gondolatigazítók, az ōrangyalok és a Végtelen Szellem hírvivő seregei különféle rendjeinek segédkezését. A természetes halál jelentette felszabadulás révén mindegyik megszabadul a húsvér test kötelékeitől, és ezt követően mindegyik ugyanúgy éri el a szellemi evolúció és az elme-fejlődés morontia világait.

49:6.2 (568.5) A bolygói hatóságok vagy a csillagrendszer urainak kezdeményezésére időről időre különleges feltámadást visznek véghez az alvó továbbélők között. E feltámadásokra legalább a bolygói időben mért ezerévenként sort kerítenek, amikor is nem mind, de „sokan azok közül, akik alusznak a porban, felserkennek”. A különleges feltámadások alkalmával a felemelkedők különleges csoportjait a halandói felemelkedés helyi világegyetemi tervében való sajátos szolgálatra készítetik. E különleges feltámadásoknak gyakorlati szempontjai és érzelmi felhangjai egyaránt vannak.

49:6.3 (568.6) A lakott világ fiatalkorában sok túlélőt a különleges és az ezeréves feltámadások során szólítanak a lakószférákra, de többségüket a bolygói szolgálatot teljesítő isteni Fiú eljöveteleivel összefüggő új megítéltetési időszak kezdetén személyesítik meg újra.

49:6.4 (568.7) 1. A túlélés megítéltetési vagy csoportos rendű halandói. Az első Igazítónak a lakott világra való megérkezésével a szeráfi őrzőszellemek szintén megjelennek; ők nélkülözhetetlenek a bolygó elhagyásához. Az alvó továbbélők élete szünetelésének időszakában az újonnan kifejlődött és halhatatlan lelkek szellemi értékeit és örök valóságtartalmait, mint szent zálogot a személy vagy a csoport szeráfi őrangyalai őrzik.

49:6.5 (568.8) Az alvó továbbélők mellé kijelölt csoport-őrzők mindig a megítéltetést végző Fiakkal működnek együtt azon a világon, ahol e Fiak megjelentek. „Elküldi az ő angyalait, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szél felől.” Minden egyes olyan szeráf mellett, akit egy alvó halandó újbóli megszemélyesülésében való közreműködésre rendeltek, ott

működik a visszatért Igazító is, ugyanaz a halhatatlan Atya-szilánk, mely őbenne élt a húsvér testben töltött időben, és így állítják helyre a személyazonosságot és a személyiséget. Amíg a védencek alszanak, e várakozó Igazítók a Diviningtonon szolgálnak; ebben az átmeneti időszakban sohasem költöznek más halandóba.

49:6.6 (569.1) Jóllehet a halandói létezés idősebb világai otthont adnak azoknak a magasan fejlett és tökéletesen szellemi fajta emberi lényeknek, akik gyakorlatilag mentesültek a morontia élet alól, az állati eredetű fajok kezdeti korszakaira azért mégis olyan fejletlen halandók a jellemzők, akik oly éretlenek, hogy az Igazítójukkal való egygyé kapcsolódás lehetetlen. E halandók felébresztését a szeráfi őrzőszellemek végzik a Harmadik Forrás és Közepont halhatatlan szelleme egy egyedivé tett részével közösen.

49:6.7 (569.2) Egy bolygói korszak alvó továbbélői így személyesülnek meg újra a korszakos megítéltetési számbavétel során. De a teremtsérsz meg nem menthető személyiségei esetében egyetlen halhatatlan szellem sem jelenik meg abból a célból, hogy a csoport beteljesülés-őrangyalai mellett működjön, és ez jelenti a teremtményi lét megszűnését. Némely forrásotok úgy ábrázolta ezeket az eseményeket, mint amelyek a halandói halál bolygóin mennek végbe, valójában azonban az ilyesmire a lakóvilágokon kerül sor.

49:6.8 (569.3) 2. A felemelkedés egyedi rendjeibe tartozó halandók. Az emberi lények egyedi fejlődése azzal mérhető, hogy miként érik el egymás után a hét mindenségrendi kört és miként haladnak át azokon (sajátítják el azokat). A halandói fejlődés

körei a társított értelmi, közösségi, szellemi és mindenségrendi látásmódbeli értékek szintjei. A hetedik körből indulva a halandó az elsőbe tart, és mindazokhoz, akik a harmadikat már elérték, nyomban személyes beteljesülés-örangyalt rendelnek. E halandók a megítéltetési vagy egyéb döntésektől függetlenül személyesülnek újra a morontia létben.

49:6.9 (569.4) Az evolúciós világok első időiben kevés halandó ítéltetik meg a harmadik napon. De az idő múlásával mind több személyes beteljesülés-örangyalt rendelnek a felemelkedő halandók mellé, és e fejlődő teremtmények egyre nagyobb számban személyesülnek meg újra az első lakóvilágon a természetes halált követő harmadik napon. Ilyenkor az Igazító visszatérése jelzi az emberi lélek ébredését, és ez a halott újbóli megszemélyesülése, pontosan úgy, mint az evolúciós világokon a tömeges számbavétel idején, a megítéltetési időszak végén.

49:6.10 (569.5) Az egyéni felemelkedőknek három csoportja van: A kevésbé fejlettek a kezdeti vagy első lakóvilágon érnek földet. A fejlettebb csoportba tartozók a morontia létpályát a közbenső lakóvilágok bármelyikén kezdhetik, attól függően, hogy milyen volt a megelőző bolygói fejlődésük. E rendek legfejlettebbjei ténylegesen a hetedik lakóvilágon kezdik a morontia tapasztalást.

49:6.11 (569.6) 3. A felemelkedés próbaidős rendjeinek halandói. A világegyetem szemében az Igazító megérkezése jelenti az azonosság megjelenését, és minden olyan lény, akibe Igazító költözött, benne van az igazság-összeírásban. De az evolúciós világokon élt átmeneti lét bizonytalan, és sokan fiatalon meghalnak, mielőtt a paradicsomi létpálya mellett döntenének.

Az ilyen gyermekek és ifjak, akikbe Igazító költözött, követik a fejlettebb szellemi besorolású szülőjüket, vagyis a harmadik napon eljutnak a csillagrendszer végleges rendű világára (a gyakorlóotthonba), vagy valamely különleges feltámadás alkalmával vagy az állandó ezeréves és megítéltetési számbavétel során.

49:6.12 (570.1) Azok a gyermekek, akik túl fiatalon halnak meg, semhogy Gondolatigazítójuk lehetne, a helyi csillagrendszerek végleges rendű világain személyesülnek meg újra azzal egyidejűleg, hogy valamelyik szülőjük megérkezik a lakóvilágokra. A halandói születéskor a gyermek fizikai entitásra tesz szert, de a túlélés szempontjából minden Igazító nélküli gyermeket úgy tekintenek, mint aki még mindig a szüleihez tartozik.

49:6.13 (570.2) A Gondolatigazítók a kellő időben beköltöznek a kicsinyekbe, míg a szeráfi segédkezés a túlélés próbaidős rendjeinek mindkét csoportja esetében általában hasonló a fejlettebb szülőéhez vagy egyenértékű a szülőével, amennyiben csak az egyik vált túlélővé. A harmadik kört elérték, függetlenül a szüleik helyzetétől, személyes őrzőt kapnak.

49:6.14 (570.3) Hasonló gyakorlóotthonokat tartanak fenn a csillagvilági és a világegyetemi végleges rendű szférákon a felemelkedők első vagy második módosított rendjébe tartozó, Igazító nélküli gyermekek számára.

49:6.15 (570.4) 4. A felemelkedés második módosított rendjébe tartozó halandók. Ezek a közbenső evolúciós világok haladó emberi lényei. Rendszerint nem képesek ellenállni a

természetes halálnak, viszont mentesülnek a hét lakóvilágon való áthaladás kötelezettsége alól.

49:6.16 (570.5) A legkevésbé tökéletes csoport a helyi csillagrendszerük központján ébred újra, ők csak a lakóvilágokat hagyják ki. A középső csoport a csillagvilági felkészülési világokra megy; ők a helyi csillagrendszer teljes morontia rendszerét kihagyják. A szellemi előmenetel bolygói korszakai során a későbbiekben sok túlélő ébred a csillagvilági központokon és a paradicsomi felemelkedés itt kezdődik el.

49:6.17 (570.6) De mielőtt e csoportok bármelyike is továbbmenne, oktatókként vissza kell térniük a kihagyott világokra, s ott tanítókként sok tapasztalatot kell szerezniük a hallgatókként kihagyott területeken. Ezután mindannyian továbbhaladnak a Paradicsom felé, a halandói fejlődés elrendelt útjain.

49:6.18 (570.7) 5. A felemelkedés első módosított rendjébe tartozó halandók. E halandók az evolúciós életnek az Igazítóval egygyé kapcsolódást megélt fajtájába tartoznak, de igen gyakran képviselik az emberi fejlődés végső szakaszait valamely fejlődő világon. E megdicsőült lények mentesülnek a halál kapuin való átlépéstől; őket a Fiú fogadja magához; elragadtatnak az élők közül és azonnal megjelennek az Egyeduralkodó Fiú előtt a helyi világegyetem központján.

49:6.19 (570.8) Ezek azok a halandók, akik a halandói élet folyamán élnek meg egygyé kapcsolódást az Igazítójukkal, és az ilyen, Igazítóval egygyé kapcsolódott személyiségek szabadon szelik át a teret, mielőtt morontia alakot öltenének. Ezek az egygyé kapcsolódott lények közvetlen Igazító-átkelésben jutnak el a felsőbb morontia szférák feltámadási csarnokaiba, ahol

ugyanúgy megkapják az első morontia öltözküket, mint minden más, az evolúciós világokról jövő halandó.

49:6.20 (570.9) A halandói felemelkedés ezen első módosított rendjébe az Igazítóval egygyé kapcsolódott világok bármely, legyen az a legalsóbb vagy a legfelsőbb rendű, szakaszában lévő bolygói fajtába sorolt egyed beletartozhat, de ez a rend a leggyakrabban mégis az isteni Fiak látogatásából már többször is részesült, idősebb szférákon működik.

49:6.21 (570.10) A fény és élet bolygói korszakának elérésével sokan jutnak el a világegyetemi morontia világokra az átvitel első módosított rendjében. A végleges rendű létezés későbbi szakaszaiban, amikor egy területet elhagyó halandók többsége ebbe az osztályba kerül, a bolygót e sorozatba tartozóként ismerik el. Természetes halál egyre ritkábban fordul elő a fényben és életben megállapodott szférákon.

49:6.22 (571.1) [Közreadta egy, a Bolygói Igazgatás Jerusemi Tanodájából való Melkizedek.]

50. írás

A Bolygóhercegek

50:0.1 (572.1) JÓLLEHET a Bolygóhercegek a Lanonandek Fiak rendjébe tartoznak, olyannyira e szolgálatra szakosodtak, hogy általában külön csoportnak tekintik őket. Miután a melkizedek kinevezték őket másodrendű lanonandeknek, e helyi világegyetemi Fiakat a rendjük tartalékosaihoz rendelik a csillagvilági központra. A Csillagrendszer Fejedelem innen különböző feladatokra küldi őket, végül pedig bolygóhercegi megbízást kapnak és a fejlődő lakott világra vezénylik őket.

50:0.2 (572.2) A Csillagrendszer Fejedelem számára az jelzi annak szükségességét, hogy valamely adott bolygóra vezetőt kell kijelölni, hogy megérkezik az élethordozók kérelme, miszerint igazgatási vezető kijelölésére van szükség e bolygón, ahol életet létesítettek és értelmes evolúciós lények kifejlődését érték el. Minden evolúciós halandó teremtmények lakta bolygó rendelkezik a fiúi besorolásúak rendjébe tartozó bolygói vezetővel.

1. A hercegek küldetése

50:1.1 (572.3) A Bolygóherceg és az ő testvéri segédei jelentik a legjobb megismerésülést (eltekintve a megtestesüléstől), mely révén a paradicsomi Örökkévaló Fiú egyáltalán megközelítheti az idő és tér alacsonyrendű teremtményeit. Igaz, hogy a Teremtő Fiú a szellemén keresztül eléri a teremtszrész teremtményeit, viszont a Bolygóherceg az utolsó a személyes Fiak azon rendjei közül, melyek a Paradicsomról az ember gyermekeihez elérnek. A Végtelen Szellem a beteljesülés-őrangyalok és az egyéb angyali lények személyében nagyon közel kerül; az Egyetemes Atya a Titkos Nevelők elő-személyes jelenléte révén benne él az emberben; viszont a Bolygóherceg jelenti az Örökkévaló Fiúnak és az ő Fiainak a hozzátok való közeledésre irányuló utolsó erőfeszítését. Egy újonnan lakottá vált világon a Bolygóherceg az egyedüli képviselője a teljes isteniségnek, mely a Teremtő Fiútól (az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú gyermekétől) és az Isteni Segédkezőtől (a Végtelen Szellem világegyetemi Leányától) ered.

50:1.2 (572.4) Az újonnan lakottá vált világ herceget segítők és a segédek hű testülete, valamint nagyszámú segédkező szellem

veszi körül. De az ilyen új világokat irányító testületet a csillagrendszer intézőinek alacsonyabb rendjeiből kell összeállítani annak érdekében, hogy az eredendően rokonszenvvel és megértéssel viseltessen a bolygó gondjai és nehézségei iránt. Mindazon erőfeszítések, hogy az evolúciós világoknak rokonszenves vezetői legyenek, egyúttal ama veszély megnövekedésével járnak, hogy ezeket az emberekhez közeli személyiségeket rossz útra térítheti, ha nézeteiket a Legfőbb Urak akaratánál előbbre valónak tartják.

50:1.3 (572.5) Léven, hogy egyedül képviselik az isteniséget az egyes bolygókon, e Fiak alaposan kipróbáltatnak, és a Nebadon több lázadásnak a csapását szenvedte már el eddig. A Csillagrendszer Fejedelmek és a Bolygóhercegek teremtésében megtestesülő eszme egyre jobban eltávolodik az Egyetemes Atyától és az Örökkévaló Fiútól, és így egyre nagyobb a veszélye annak, hogy a saját fontosságukat illetően elveszítik az arányérzéküket és nagyobb a hibázás lehetősége abban is, hogy helyesen fogják fel az isteni lények számos rendjének értékeit és viszonyát, valamint azok hatáskörmegosztását. Az, hogy az Atya nem személyesen van jelen a helyi világegyetemben, egyúttal az összes ilyen Fiú hitének és hűségének egyfajta megmérettetése is.

50:1.4 (573.1) De a világhercegek nem gyakran buknak el a lakott szférák szervezésével és igazgatásával kapcsolatos küldetéseiken, és a sikerük nagymértékben megkönnyíti az Anyagi Fiak későbbi küldetéseit, akik a teremtményi élet magasabb rendű formáit hozzák el a világok fejletlen emberei számára. Az ő uralkodásuk nagyban hozzájárul ahhoz is, hogy a bolygók felkészüljenek a paradicsomi Istenfiakra, akik

később azért jönnek, hogy megítéljék a világokat és megnyissák az egymás utáni megítéltetési időszakokat.

2. A bolygó igazgatása

50:2.1 (573.2) Minden Bolygóherceg Gábielnek, Mihály főigazgatójának a világegyetemi igazgatási felügyelete alá tartozik, míg rájuk közvetlenül a Csillagrendszer Fejedelmek kizárólagos rendelkezései vonatkoznak.

50:2.2 (573.3) A Bolygóhercegek bármikor tanácsért fordulhatnak a melkizedekhez, a korábbi oktatóikhoz és kezeseikhez, de a segítségüket nem kötelezően kell igénybe venniük, és ha e segítséget nem önként kérik, akkor a melkizedek nem is avatkoznak bele a bolygói igazgatásba. E világurak a huszonnégy tanácsos tanácsait is kikérik, akik a csillagrendszerben alászállást megtapasztalt bolygókról gyűlnek össze. A Sataniában e tanácsosok jelenleg mind urantiai honosok. Van egy hetventagú hasonló tanács is a csillagvilági központon, melynek tagjai szintén a teremtsrészek evolúciós lényei közül valók.

50:2.3 (573.4) Az evolúciós bolygók irányítása a létpályájuk első és meg nem állapodott időszakaiban nagymértékben önkényes. A Bolygóhercegek a bolygói segédeikből álló testületeik közül választják ki azokat a segédeket, akikből külön feladatokra csoportokat alakítanak. Rendszerint egy tizenkét fős legfelsőbb tanáccsal veszik körül magukat, de ezt a különböző világokon másként választják ki és állítják össze. A Bolygóhercegnek lehet egy vagy több olyan segédje is, aki a fiúi besorolásúak csoportjának harmadik rendjéből kerül ki, és néha, bizonyos

világokon még az ő rendjéből, a másodrendű lanonandékek közül is választ társat.

50:2.4 (573.5) A világ urának teljes törzskara a Végtelen Szellem személyiségeiből, valamint a kifejlődött felsőbb lények bizonyos fajtaiból és a más világokról származó felemelkedő halandókból áll. E személyi állomány átlagosan ezerfős, és a bolygó fejlődésével e segítői testület létszáma elérheti a százezret vagy még többet is. Bármikor, amikor még további segítőkre van szükség, a Bolygóhercegeknek csak kérniük kell azt a testvéreiktől, a Csillagrendszer Fejedelmektől, és a kérelem nyomban teljesül.

50:2.5 (573.6) A bolygók jellegüket és szerveződésüket, valamint igazgatásukat tekintve jelentősen eltérnek egymástól, de mindegyik rendelkezik igazságszolgáltatási testületekkel. A helyi világegyetem bírói rendszere a Bolygóherceg bíróságainál kezdődik, melyeket az ő személyi törzskarának egyik tagja vezet; e bíróságok ítéletei meglehetősen atyai és szabad mérlegelésen alapuló hozzáállást tükröznek. Minden, a bolygó lakosai ügyeinek szabályozását meghaladó vitás kérdésben fellebbezéssel lehet fordulni a felsőbb ítélőszékekhez, de az ő világa területéhez tartozó ügyeket jobbra a herceg személyes belátása szerint bírálják el.

50:2.6 (574.1) A békéltetők tetszőleges helyen működtethető bizottságai szolgálják és kiegészítik a bolygói ítélőszékeket, és a szellemi és a fizikai szabályozók kötelesek elfogadni e békéltetők ténymegállapításait. De önkényesen semmit sem hajtanak végre a Csillagvilági Atya egyetértése nélkül, mert „a Fenségesek uralkodnak az emberek országain”.

50:2.7 (574.2) A bolygói feladatot végző szabályozók és átalakítók szintén képesek együttműködni az angyalokkal és a mennyei lények más rendjeivel abban, hogy ez utóbbi személyiségeket a halandók számára láthatóvá tegyék. Különleges alkalmakkor a szeráfi segítők, sőt még a melkizedekek is képesek láthatóvá válni az evolúciós világok lakói számára, és így is tesznek. A fő oka annak, hogy halandó felemelkedőket hoznak a csillagrendszeri központról a Bolygóherceg törzskarába az, hogy megkönnyítsék a terület lakóival való érintkezést.

3. A Herceg testtel bíró törzskara

50:3.1 (574.3) Ha a Bolygóherceg egy fiatal világra indul, akkor rendszerint magával viszi az önkéntes felemelkedő lények egy csoportját a helyi csillagrendszeri központról. E felemelkedők az emberfajták fejlesztésével összefüggő első feladatok elvégzése érdekében tanácsadókként és segítőként kísérik el a herceget. Az anyagi segítők e testülete alkotja a herceg és a világ emberfajtái közötti kapcsolatot. Az Urantia Hercegének, Kaligasztjának száz ilyen segítőtől álló testülete volt.

50:3.2 (574.4) Ezen önkéntes segédek a csillagrendszeri központ létpolgárai, és még egyikük sem élt meg egyé kapcsolódást a bennük lakozó Igazítóval. Az ilyen önkéntes szolgálók Igazítóinak besorolása a csillagrendszeri központ vonatkozásában állandó marad, míg e morontia fejlődő lények átmenetileg visszakerülnek egy korábbi morontia állapotba.

50:3.3 (574.5) Az élethordozók, a forma építői látják el azokkal az új fizikai testekkel ezeket az önkénteseket, mely testet a bolygói otlétük során foglalnak el. E személyiségalakok mentesek ugyan a teremtsrészekén szokványos betegségektől, viszont a

korábbi morontia testeikhez hasonlóan ki vannak téve bizonyos, működési jellegű véletlen eseményeknek.

50:3.4 (574.6) A herceg testtel bíró törzskarát rendszerint eltávolítják a bolygóról a következő korszakos megítéltetéskor, amikor a Fiú másodszor jön el a szférára. Mielőtt elmennek, a különféle feladataikat szokás szerint a közös leszármazottaiknak és bizonyos magasabb rendű honos önkénteseknek adják át. Rendszerint ilyen utódok váltják őket azokon a világokon, ahol a herceg segítőinek megengedték, hogy párba lépjenek a honos emberfajták fejlettebb csoportjaival.

50:3.5 (574.7) A Bolygóherceg segítői ritkán lépnek párba a világ emberfajtaival, viszont egymás között mindig párosodnak. Kétféle lényfajta származik ezekből az egyesülésekből: a köztes teremtmények elsőfajú fajtája és bizonyos olyan, magasabb rendű anyagi lények, akik a herceg törzskarában maradnak azt követően, hogy szüleiket Ádám és Éva megérkezésekor elviszik a bolygóról. E gyermekek nem lépnek párba a halandói fajtákkal, kivéve bizonyos szükséghelyzeteket és akkor is csak a Bolygóherceg irányításával teszik ezt. Ilyenkor a gyermekeik — a testtel bíró törzskar unokái — olyan besorolásúak, mint a koruk és nemzedékük nemesebb fajtái. A Bolygóherceg e félanyagi segédeinek minden leszármazottjába Igazító költözik.

50:3.6 (575.1) A herceg által meghatározott megítéltetési időszak végén, amikor eljön az idő, hogy e „hazatérők törzskara” visszatérjen a csillagrendszeri központra a paradicsomi létpálya befejezése céljából, e felemelkedők megjelennek az élethordozók előtt annak érdekében, hogy az anyagi testüket átadják. Átkelési alvásba kerülnek és úgy ébrednek, hogy

megszabadultak a halandói öltözőküktől és morontia alakba öltöztettek, készen állnak arra, hogy a szeráfok visszavigyék őket a csillagrendszeri központra, ahol a tőlük elvált Igazítók várják őket. A jerusemi osztályuk már egy teljes megítéltetési időszakkal előttük jár, ők viszont egyedi és különleges tapasztalatot szereztek, a felemelkedő halandó létpályájának egy ritka fejezetét ismerték meg.

4. A bolygón létesített központ és a tanintézetek

50:4.1 (575.2) A herceg testtel bíró törzskara idejekorán megszervezi a képzés és a műveltség bolygói tanhelyeit, ahol az evolúciós emberfajták színe-javát tanítják ki s küldik vissza, hogy e jobb dolgokat tanítsák meg a népüknek is. A herceg tanodái a bolygó anyagi központjában találhatók.

50:4.2 (575.3) E központi város létesítésével kapcsolatos fizikai munkát a testtel bíró törzskar végzi. A Bolygóherceg első időszakainak központi városai vagy települései nagyon eltérnek attól, amit az urantiai halandó elképzelne. A későbbi korokkal összehasonlítva ezek egyszerűek, a kövel való díszítés és a viszonylag fejlett építőanyag-használat jellemzi ezeket. Mindez elüt attól az ádami rendszertől, mely egy kertszerű központ körül összpontosul, ahol az emberfajták érdekét szolgáló munka folyik a világegyetemi Fiak második megítéltetési időszakában.

50:4.3 (575.4) A világotok esetében a központi településen minden emberi lakóhelyhez elegendően nagy terület tartozott. Bár a távoli törzsek továbbra is vadásztak és gyűjtögettek, a Herceg tanintézeteinek tanítványai és tanítói földművelők és kertészek

voltak. Idejüket nagyjából egyenlően osztották meg az alábbi tevékenységek között:

50:4.4 (575.5) 1. Fizikai munka. Földművelés, kiegészítve házépítéssel és a házak berendezésével.

50:4.5 (575.6) 2. Közösségi tevékenységek. Játékok és művelődésközösségi csoportalkotás.

50:4.6 (575.7) 3. Oktatói képzés. Egyéni oktatás a családi-csoportos oktatással összefüggésben, melyet külön osztályszintű felkészítés egészít ki.

50:4.7 (575.8) 4. Szakképzés. A házasság és az otthonkészítés tanodái, művészeti és kézműves felkészítő tanhelyek, és a — világi, kulturális és vallási — tanítók felkészítő osztályai.

50:4.8 (575.9) 5. Szellemi műveltség. A testvériség tanítóinak felkészítése, a gyermekek és az ifjak csoportjainak felvilágosítása és a befogadott honos gyermekek felkészítése a népük közötti hittedjesztői feladatokra.

50:4.9 (575.10) A Bolygóherceget halandó lények nem láthatják; a törzskarába tartozó félanyagi lények által képviselt dolgokban való hit egyfajta hűségpróba. De a műveltség és a felkészítés tanhelyei jól alkalmazkodnak az egyes bolygók igényeihez, rövid időn belül kiélezett és nemes versengés indul az emberfajtak között azért, hogy e különféle oktatási intézményekbe bekerüljenek.

50:4.10 (575.11) E kulturális és fejlődési világközpontból minden néphez olyan nemesítő és polgárosodást elindító hatás sugárzódik ki fokozatosan, mely lassan, de biztosan átalakítja

az evolúciós fajtákat. Ezalatt a környező népek kiképzett és szellemiesült gyermekei közül azok, akiket a herceg tanodáiba felvettek s ott felkészítettek, visszatérnek az eredeti csoportjukhoz és a legjobb tudásuk szerint olyan új és tekintélyes oktatási és kulturális központokat létesítenek, melyeket a herceg tanodái terveinek megfelelően vezetnek.

50:4.11 (576.1) Az Urantián a bolygói fejlődésre és kulturális haladásra kidolgozott tervek már jócskán a végrehajtás szakaszában voltak, igencsak kielégítően haladtak, amikor az egész vállalkozást meglehetősen hirtelenül és gyalázatosan derékba törte Kaligasztia csatlakozása a Lucifer-féle lázadáshoz.

50:4.12 (576.2) Számomra e lázadás kapcsán az volt a legmeggrázóbb esemény, amikor tudomást szereztem a fiúi besorolású lények közül a saját rendembe tartozók egyikének, Kaligasztianak a család árulásáról, aki szándékosan és előre megfontoltan, módszeresen elferdítette és megmérgezte azokat a tanokat, melyeket abban az időben a bolygón működő tanhelyeken terjesztettek az egész Urantián. E tanhelyek összeomlása gyors és teljes volt.

50:4.13 (576.3) A Herceg anyagivá lényegített törzskarát alkotó felemelkedők leszármazottainak többsége hűséges maradt, és kilépett Kaligasztia soraiból. A hűeket az urantiai Melkizedek-megbízottak bátorították, és a későbbi korokban az ő leszármazottaik sokat tettek az igazság és a pártatlanság bolygói fogalmainak fennmaradása érdekében. E hűséges örömhírhozók munkája segített megakadályozni azt, hogy a szellemi igazság teljesen eltűnjön az Urantiáról. E bátor lelkek és az ő leszármazottaik életben tartottak valamennyi ismeretet

az Atya uralmáról és a világ emberfajtái számára megőrizték az isteni Fiak különböző rendjei által elrendelt sorozatos bolygói megítéltetések fogalmát is.

5. A fokozatosan fejlődő polgárosodott társadalom

50:5.1 (576.4) A lakott világok állhatatos hercegei állandó besorolásba kerülnek az eredeti feladatuk tárgyát képező bolygón. A paradicsomi Fiak és velük a megítéltetési korszakok jönnek-mennek, de a sikeres Bolygóherceg megmarad, mint a területének ura. A munkája meglehetősen független a felsőbb Fiak küldetéseitől, mert annak rendeltetése a bolygói polgárosodott társadalom fejlesztése.

50:5.2 (576.5) A polgárosodott társadalom fejlődése a különböző bolygókon kevésbé hasonló. A halandói törzsfejlődés kibontakozása nagyon eltér a számtalan, igencsak különböző világon. Azonban a bolygókra jellemző testi, értelmi és társadalmi fejlődési területeken megmutatkozó számos különbség ellenére minden evolúciós szféra bizonyos, jól meghatározott irányokban halad előre.

50:5.3 (576.6) A Bolygóherceg üdvöztető uralma alatt, melyet az Anyagi Fiak kiterjesztenek és amelyre a paradicsomi Fiak időszakos küldetési is rányomják a bélyegüket, az idő és tér átlagos világain a halandó emberfajták az alábbi hét fejlődési korszakon mennek keresztül:

50:5.4 (576.7) 1. A táplálkozás kora. Az előemberi teremtményeket és az ősember első fajtáit főként élelemszerzési kérdések foglalkoztatják. E fejlődő lények a nem alvással töltött idejük nagy részében vagy élelmet keresnek vagy harcolnak,

támadásban vagy védekezésben vannak. A későbbi polgárosodott társadalmak e korai elődei gondolatainak középpontjában az élelemszerzés áll.

50:5.5 (576.8) 2. A biztonság korszaka. Amint az ősi vadász némi időt tud megtakarítani az élelemszerzésből, e szabadidejét a biztonsági helyzetének javítására fordítja. Egyre több figyelmet szentelnek a háborúzás módszereinek. Megerősítik az otthonaikat, és a nemzetséget az egymástól való félelem, valamint az idegen csoportokkal szemben szított gyűlölet kovácsolja össze. Az önvédelem olyan szükséglet, mely mindig követi az önfenntartást.

50:5.6 (577.1) 3. Az anyagi jólét kora. Miután az ember az élelmezési kérdéseket részlegesen megoldotta és bizonyos mértékű biztonságot is elért, a többi szabadidejét a személyes jólétére fordítja. A fényűzés a létszükséglettel verseng az emberi tevékenységek központjába kerülésért. Az ilyen korszakot túl gyakran jellemzi zsarnokság, türelmetlenség, dőzsölés és mámor. A fajok gyengébb elemei hajlamosak a mértéktelenségre és a kegyetlenkedésre. E gyönyörkereső gyengébb egyedeket azonban legyőzik a fejlődő polgárosodott társadalom erősebb és igazságszerető elemei.

50:5.7 (577.2) 4. A tudás és a bölcsesség keresése. Az élelem, a biztonság, az örömök és a szabadidő megteremtik az alapját a műveltség fejlődésének és a tudás terjedésének. A tudás megszerzésére irányuló erőfeszítés bölcsességet eredményez, és amint egy műveltség megtanulta, hogy miként szerezzen előnyt a tapasztalásából és fejlődjön általa, a polgárosodott társadalom tényleg révbe ér. Még mindig az élelem, a biztonság és az anyagi jólét határozza meg a társadalmat, de már sok

előretekintő egyén van kiéhezve a tudásra és szomjazza a bölcsességet. Minden gyermek lehetőséget kap a tettek révén tanulni; e korszak jelszava az oktatás.

50:5.8 (577.3) 5. A bölcselet és a testvériség kora. Amikor a halandók megtanulnak elgondolkodni a tapasztalásaikon és elkezdenek hasznat húzni a tapasztalásból, akkor válik a szemléletük bölcselőivé — végre elkezdik magukban keresni az okokat és józan ítélőképességre tesznek szert. E korszakban a társadalom etikussá lesz, e korszak halandói pedig valóban erkölcsi lényekké válnak. A bölcs erkölcsi lények képesek az emberi testvériség megteremtésére az ilyen fokozatosan fejlődő világon. Az etikus és erkölcsi lények képesek megtanulni, hogy miként éljenek az arany szabálynak megfelelően.

50:5.9 (577.4) 6. A szellemi törekvés korszaka. Ahogy a fejlődő halandók keresztülmentek a testi, az értelmi és a társadalmi fejlődési szakaszokon, előbb-utóbb eléri a személyes látásmódnak azokat a szintjeit, amelyek a szellemi megelégedés és a mindenségrendi összefüggések megértésének keresésére készítetik őket. A vallás kiteljesíti a félelem és a babonaság érzelmi területeiről a mindenségrendi bölcsesség és a személyes szellemi tapasztalás magasabb szintjeire való felemelkedést. Az oktatás a jelentéstartalmak megvilágítására törekszik, a műveltség pedig a mindenségrendi kapcsolódásokat és az igaz értékeket ragadja meg. Az ilyen fejlődő halandók műveltsége kiváló, képzettsége nagyszerű és Isten-tudata páratlan.

50:5.10 (577.5) 7. A fény és élet korszaka. Ez a fizikai biztonságot, értelmi gyarapodást, társadalmi műveltséget és szellemi fejlődést hozó, egymást követő korszakok betetőzése. Ezek az

emberi vívmányok most mindenségrendi egységben és önzetlen szolgálatban vegyülnek, társítódnak és hangolódnak össze. A véges természet és az anyagi felruházottság korlátai között nincsenek rögzített határai az idő és tér tündökletes, végleges rendű világain egymást követő, haladó nemzedékek evolúciós fejlődési lehetőségeinek.

50:5.11 (577.6) A Bolygóhercegek, miután a világtörténelem egymást követő megítéltetési időszakain és a bolygói fejlődés fokozatosan fejlődő korszakain át szolgálták a szféráikat, a fény és élet korának beköszöntével felemeltetnek a Bolygó Fejedelem rangjára.

6. Bolygói műveltség

50:6.1 (578.1) Az Urantia elszigetelt volta miatt nem vállalkozhatok arra, hogy ismertessem a sataniai szomszédaitok életének és környezetének számos körülményeit. E beszámolómban a bolygói vesztegzár és a csillagrendszeri elszigeteltség korlátoz minket. Az urantiai halandók felvilágosítására irányuló minden erőfeszítésünkben tartanunk kell magunkat e megkötésekhez, de amennyire csak megengedett volt, beszámoltunk nektek az átlagos evolúciós világok fejlődéséről, és most már össze tudjátok hasonlítani az ilyen világ létpályáját az Urantia jelenlegi helyzetével.

50:6.2 (578.2) A polgárosodott társadalom fejlődése az Urantián nem tért el oly nagyon a szellemi elszigetelés csapását ugyancsak elszenvedett egyéb világokétól. De ha összehasonlítjuk a világegyetem elkötelezett világaival, akkor a bolygótok felettebb összezavartnak és az értelmi fejlődés és a szellemi

előrehaladás minden szakaszában nagyon visszamaradottnak tűnik.

50:6.3 (578.3) A bolygót ért csapások miatt az urantiaiak nem sokat ismertek meg a szokványos világok műveltségéből. Azonban nem szabad úgy elképzelnetek az evolúciós világokat, még a leginkább eszményinek tekinthetőt sem, mint olyan szférákat, ahol az élet kényelmes nyugágy. A halandó fajok életének kezdete mindig küzdelmekkel jár. Az erőfeszítés és a döntések meghozatala alapvető része a túlélési értékek megszerzésének.

50:6.4 (578.4) A műveltség elmeminőséget feltételez; a műveltség nem fejlődhet, hacsak az elme nem jut magasabb szintre. A felsőbb értelem nemes műveltségre törekszik és e célt valamilyen úton el is éri. Az alacsonyabb rendű elmék még a legmagasabb rendű műveltséget is eltaszítják maguktól, még akkor is, ha készen kapják. Sok függ az isteni Fiak sorozatos küldetéseitől is, és annak mértékétől, hogy az általuk elrendelt megítéltetési időszakokban miként fogadják e megvilágosítást.

50:6.5 (578.5) Nem szabad elfelejtenetek, hogy a Satania összes világa a Lucifer-féle lázadás következményeként kétszázezer éven keresztül szenvedett a Norlatiadekből való szellemi számkivetettségétől. Nagyon hosszú időnek kell még eltelnie, hogy a bűnből és az elszakadásból eredő hátrányokat ki lehessen egyenlíteni. A bolygók még mindig egy nem szokványos és változatos létpályán halad egy lázadó Bolygóherceg és egy vétkező Anyagi Fiú kettős szomorújátékának eredményeként. Még Krisztus Mihálynak az Urantiára való alászállása sem söpörte el azonnal a világ korábbi igazgatásában vétett komoly hibák ideigvaló következményeit.

7. Az elszigeteltség jutalma

50:7.1 (578.6) Elsőre úgy tűnhet, hogy az Urantia és a többi elszigetelt világ végtelenül szerencsétlen annyiban, hogy meg van fosztva az olyan emberfeletti személyiségek jótékony jelenlététől és hatásától, mint amilyen a Bolygóherceg és az Anyagi Fiú és Leány. Azonban e szférák elszigeteltsége a világok emberfajtainak különleges lehetőséget ad a hit gyakorlására és a mindenségrendi bizonyosságban való olyan különleges adottság kifejlesztésére, mely nem függ a dolgok láthatóságától vagy bármely más anyagi tényezőtől. Kiderülhet, hogy a lázadás következményeként vesztégzár alá helyezett világokról származó halandó teremtmények végeredményben roppant szerencsések. Megfigyeltük, hogy az ilyen felemelkedőket már nagyon korán sok különleges feladattal bízzák meg az olyan mindenségrendi vállalkozásokban, ahol a sikerhez alapvető fontosságú a megkérdőjelezhetetlen hit és a nemes bizakodás.

50:7.2 (579.1) A Jerusemen az ezekről az elszigetelt világokról származó felemelkedők csak maguk egy lakóövezetet foglalnak el és őket agondontereknek nevezik, amely olyan evolúciós saját akaratú teremtményeket jelent, akik képesek hinni anélkül, hogy látnának is, képesek állhatatosnak maradni elszigeteltségben is, és képesek legyőzni a leküzdhetetlennek tűnő nehézségeket még egyedül is. Az agondonterek e működési csoportosulása megtalálható végig a helyi világegyetemi felemelkedés során és a felsőbb-világegyetemen való áthaladáskor is; e csoport a Havonán való ottlét alatt tűnik el, de nyomban megjelenik újra a Paradicsom elérése után, és határozottan jelen van a Halandói Végleges Testületben. Tabamantia végleges rendű agondonter, aki az idő és tér

világegyetemeiben valaha volt első lázadásban érintett és emiatt vesztegzár alá helyezett szférák egyikén vált továbbélővé.

50:7.3 (579.1) Végig a paradicsomi létpályán úgy követi a jutalom az erőfeszítést, mint következmény az okot. E jutalmak kiemelik az egyedet az átlagból, a teremtményi tapasztalás sokrétűségét hozzák magukkal és hozzájárulnak a végleges teljesítmények sokféleségéhez a végleges rendű lények közös testületében.

50:7.4 (579.1) [Közreadta egy, a Tartalékos Testületbe tartozó Másodrendű Lanonandek Fiú.]

51. írás

A Bolygók Ádámjai

51:0.1 (580.1) A BOLYGÓHERCEG által elrendelt megítéltetési időszakban az ősember eléri a természetes evolúciós fejlődésének határát, és ezen élőlénytani szint jelzi a Csillagrendszer Fejedelem számára, hogy a világra küldje a fiúi besorolásúak közé tartozó második rendet, az élőlénytani nemesítőket. E Fiakat, ugyanis ketten vannak — az Anyagi Fiú és Leány — rendszerint úgy ismerik a bolygón, mint Ádám és Éva. A Satania eredeti Anyagi Fia Ádám, és mindazok, akik a csillagrendszeri világokra élőlénytani nemesítőkként mennek, mindig az ő különleges rendjük ezen első és eredeti Fiának nevét viselik.

51:0.2 (580.2) E Fiak a Teremtő Fiú anyagi ajándékát jelentik a lakott világok számára. A Bolygóherceggel együtt a rendeltetési világukon maradnak végig a szféra evolúciós pályája során. A Bolygóherceggel rendelkező világon e kaland nem igazán jár

nagy veszélyekkel, de egy lázadó bolygón, egy olyan teremtsérszen, melynek nincs szellemi vezetője és ahol nem működik a bolygóközi közléscsere sem, e küldetés komoly veszélyeket rejt magában.

51:0.3 (580.3) Bár ti nem reménykedhettek abban, hogy mindent megtudhattok e Fiaknak a Satania összes világán és az egyéb csillagrendszerekben végzett munkájáról, mégis, más írásokban teljesebb képet mutatunk az érdekes pár, Ádám és Éva életéről és tapasztalásairól, akik a jerusemi élőlénytani nemesítők testületéből jöttek ide az urantiai emberfajták nemesítése céljából. A honos fajtáitok fejlesztésére kidolgozott eszményi tervek megbuktak ugyan, az ádámi küldetés mégsem volt hiábavaló; az Urantiának mérhetetlenül sok előnye származott az ádám-évai ajándékból, és sem a társaik, sem a tanácsok odafent nem minősítik teljes kudarcnak az ő munkájukat.

1. Az Isten Anyagi Fiainak eredete és természete

51:1.1 (580.4) Az anyagi vagy ivaros Fiak és Leányok a Teremtő Fiú gyermekei; a Világegyetemi Anyaszellem nem vesz részt e lények létrehozásában, akiknek rendeltetése, hogy fizikai nemesítőkként működjenek az evolúciós világokon.

51:1.2 (580.5) A fiúi besorolásúak anyagi rendje nem egységes mindenhol a helyi világegyetemben. A Teremtő Fiú minden egyes helyi csillagrendszerben csak egy pár ilyen lényt hoz létre; az eredeti párok eltérő természetűek, mert a saját csillagrendszerük életmintájára vannak hangolva. Ez szükséges eljárás, hiszen egyébként az Ádámok szaporodási képessége nem volna érvényesíthető az adott csillagrendszer világain élő,

fejlődő halandó lények esetében. Az Urantiára jött Ádám és Éva az Anyagi Fiak eredeti sataniai párjától származik.

51:1.3 (580.6) Az Anyagi Fiak testmagassága két és fél és három méter között változik, a testük pedig az ibolyaszín árnyalat sugárzó fényében ragyog. Jóllehet anyagi vér kering az anyagi testükben, azért isteni energia is eltölti és mennyei fény is átjárja azt. Ezen Anyagi Fiak (az Ádámok) és Anyagi Leányok (az Évák) egyenlők, pusztán a szaporodási természetükben és bizonyos vegytani sajátságaikban különböznek. Egyenlők, de különbözők, hím- és nőneműek — így egymás kiegészítői — és úgy tervezték őket, hogy csaknem minden feladatot párban lássanak el.

51:1.4 (581.1) Az Anyagi Fiak kétféle táplálékon élnek; természetükben és felépítésükben valóban kettősek, részesülnek az anyagivá lényegült energiából éppúgy, ahogy a teremtszrész fizikai lényei, míg a halhatatlan létezésüket teljes egészében bizonyos fenntartó mindenségrendi energiák közvetlen és önmagától végbemenő beviteli folyamata révén őrzik meg. Ha a feladatteljesítéssel összefüggő küldetésük során elbuknak vagy esetleg tudatosan és készakarva fellázadnak, akkor a Fiak e rendjét elszigetelik, elvágják a fény és élet világegyetemi forrásához való kapcsolódástól. Ezután gyakorlatilag anyagi lényekké válnak, akiknek sorsa az anyagi lét megélése a rendeltetési világukon, és a világegyetemi igazságszolgáltatási tisztviselő általi megítéltetés. Végül az anyagi halál vet véget az ilyen szerencsétlen és botor Anyagi Fiú és Leány bolygói létpályájának.

51:1.5 (581.2) Az eredeti és közvetlenül teremtetett Ádám és Éva olyan eredendő felruházás révén halhatatlan, mellyel a helyi

világegyetemi fiúi besorolásúak minden más rendje is bír, viszont a fiaikat és leányaikat a csökkenő mértékű halhatatlanság-képesség jellemzi. Ez az eredeti pár nem képes korlátlanul továbbadni a halhatatlanságot az általuk nemzett fiaknak és leányoknak. A leszármazottaiknak az élet folytatásához töretlen értelmi összhangban kell lenniük a Szellem elme-gravitációs körével. A Satania csillagrendszer létének kezdete óta tizenhárom bolygói Ádám veszett oda lázadásban és vétségben, az alacsonyabb rendű szolgálatban állók közül pedig 681.204-en buktak el. Ezek az elfordulások nagyjából a Lucifer-féle lázadás idején történtek.

51:1.6 (581.3) Bár a csillagrendszeri központokon állandó besorolástól létpolgárokként élnek, az Anyagi Fiak akkor sem rendelkeznek Gondolatigazítókkal, amikor alászállási küldetéseken vesznek részt az evolúciós bolygókon, de éppen e szolgálatok teljesítése során szerzett tapasztalatok teszik képessé őket arra, hogy Igazítót kaphassanak és elindulhassanak a paradicsomi felemelkedési létpályán. E különleges és csodálatosan hasznos lények jelentik a kapcsolatot a szellemi és a fizikai világok között. Jelenlétük a csillagrendszeri központokra összpontosul, ahol a teremtrész anyagi teremtményeiként szaporodnak és élnek, és ahonnan elküldetnek az evolúciós világokra.

51:1.7 (581.4) A bolygói szolgálatot teljesítő más teremtetett Fiaktól eltérően a fiúi besorolásúak anyagi rendje természeténél fogva nem láthatatlan az olyan anyagi teremtmények számára, mint amilyenek az Urantia lakosai is. Ezek az Istenfiak láthatók, megérthetők, másfelől pedig képesek ténylegesen is keveredni az idő teremtményeivel, még szaporodni is képesek velük, bár

ezen élőlénytani nemesítői szerep rendszerint a Bolygók Ádámjainak leszármazottaira hárul.

51:1.8 (581.5) A Jerusemen bármely Ádám és Éva hűséges gyermekei halhatatlanok, de az Anyagi Fiú és Leány azon utódai, akiket az evolúciós bolygóra való megérkezésük után nemzettek, nem képesek ellenállni a természetes halálnak. Változás megy végbe az életátviteli működési rendben, amikor e Fiak újra anyagivá lényegülnek valamely evolúciós világon való szaporodási céllal. Az élethordozók szándékosan fosztják meg a Bolygók Ádámjait és Éváit a halhatatlan fiak és leányok nemzésére való képességtől. Ha nem vétkeznek, akkor Ádám és Éva végtelenül hosszú ideig élhet a bolygói küldetés során, de a gyermekeik nemzedékről nemzedékre egyre rövidebb élettartammal fognak rendelkezni.

2. A bolygók Ádámjainak átvitele

51:2.1 (582.1) Amint a Csillagrendszer Fejedelem értesül arról, hogy egy újabb lakott világ érte el a fizikai evolúció csúcsát, összehívja az Anyagi Fiak és Leányok testületeit a csillagrendszeri központon; és az evolúciós világ igényeinek megvitatása után az önkéntesek csoportjából kettőt — az Anyagi Fiak rangidős testületéből egy Ádámot és egy Évát — kiválaszt e kalandra, arra, hogy mély álomba merülve felkészüljenek a szeráf-társításra és a közös szolgálatot jelentő otthonaikból átszállítsák őket az új lehetőségeket és új veszélyeket jelentő új teremtszféra.

51:2.2 (582.2) Az Ádámok és Évák félanyag teremtmények, és mint ilyeneket, a szeráfok nem képesek szállítani. Anyagtalanná lényegítésen kell átesniük a csillagrendszeri központon, mielőtt

a rendeltetési világukra való átkeléshez a szeráf-társításukra sor kerülhetne. A szállító szeráfok képesek olyan változtatásokat végrehajtani az Anyagi Fiakon és az egyéb félanyagi lényeken, hogy alkalmassá váljanak a szeráf-társításra, és így a téren át az egyik világról a másikra, vagy az egyik csillagrendszerből a másikba átszállíthatók legyenek. Szabványidőben mérve nagyjából három napot igényel e szállítmány felkészítése, és egy Élethordozó közreműködésére van szükség ahhoz, hogy az így anyagtalanná lényegített teremtményt a megszokott létállapotába visszaállítsák a szeráf-szállítmánnyal való utazás végén, a megérkezést követően.

51:2.3 (582.3) Bár rendelkezésre áll anyagtalanná lényegítő eljárás az Ádámok felkészítéséhez a Jerusemről az evolúciós világokra való átszállításra, azonban arra már nem létezik módszer, hogy e világokról el is vigyék őket, hacsak nem kell kiüríteni az egész bolygót, amikor is veszélyhelyzeti anyagtalánító eljárást alkalmaznak a teljes megmenthető népesség érdekében. Ha valamilyen fizikai válságos állapot pusztulással fenyegetné valamely fejlődő faj bolygói létét, a melkizedek és az élethordozók minden túlélő számára anyagtalánító eljárást bocsátanak rendelkezésre, és szeráfi szállítmányokkal viszik el őket arra az új világra, melyet a továbbélésükhöz készítettek fel. Ha egyszer egy emberi faj törzsfejlődését a tér valamely világán megindították, annak meglehetősen függetlenül kell haladnia az adott bolygó fizikai túlélésétől, de az evolúciós korszakokban egyébként nincs tervbe véve, hogy a Bolygók Ádámjai és Évái elhagyják a választott világukat.

51:2.4 (582.4) Miután az Anyagi Fiú és Leány megérkezett a rendeltetési bolygójára, az élethordozók irányítása mellett

lényegülnek anyagivá újra. A teljes folyamat urantiai időben tíz és huszonnyolc nap közötti ideig tart. A szeráfi alvás öntudatlansága a helyreállítás teljes tartama alatt is tart. Amint a testi élő szervezet helyreállítása befejeződött, ezen Anyagi Fiak és Leányok minden tekintetben úgy jelennek meg az új otthonukban és az új világukon, mint amilyenek az anyagtalanná lényegítési folyamat előtt a Jerusemen voltak.

3. Az ádámi küldetések

51:3.1 (582.5) A lakott világokon az Anyagi Fiak és Leányok felépítik a maguk kertotthonait, melyben rövidesen a gyermekeik is segítenek nekik. A kert helyét rendszerint a Bolygóherceg jelöli ki, és a testtel bíró törzskara sok előzetes előkészítő munkát végez a honos emberfajták számos nemesebb képviselőjének segítségével.

51:3.2 (583.1) Ezek az Édenkertek az Edentia, a csillagvilági központ iránti tiszteletből kapták a nevüket, valamint azért is, mert mintájukul a Fenséges Atyák központi világainak növényteni szépsége szolgál. E kertotthonok rendszerint elzárt részen és közel forróövi körzetben helyezkednek el. Egy átlagos világon ezek csodálatos alkotások. A gyönyörű műveltségközpontokról nem alkothattok képet abból a töredékes beszámolóból, mely e vállalkozás megszakadt urantiai fejlődéséről szól.

51:3.3 (583.2) A Bolygók Ádámjai és Évái a lehetőséget tekintve a fizikai kellem legteljesebb ajándékát adják a halandó emberfajtáknak. E behozott pár fő feladata a sokasodás és az idő gyermekeinek nemesítése. De a kert népe és a világ népei között nem kerül sor azonnali keresztezésre; Ádám és Éva sok nemzedéken keresztül élőlénytanilag elszigetelt marad az

evolúciós halandóktól, miközben a rendjüknek egy erős fajtáját építik ki. Ez az ibolyaszín emberfajta eredete a lakott világokon.

51:3.4 (583.3) A fajnemesítési terveket a Bolygóherceg és törzskara készíti, és Ádám és Éva hajtja végre. Éppen ez az a mozzanat, ahol az Anyagi Fiútok és az ő társa nagy hátrányban volt az Urantiára való megérkezéskor. Kaligasztia fondorlatosan és hatékonyan szegült ellene az ádámi küldetésnek; és attól eltekintve, hogy az urantiai Melkizedek-megbízottak kellőképpen figyelmeztették mind Ádámot, mind Évát a lázadó Bolygóherceg jelenlétéből fakadó bolygói veszélyekre, e főlázadó ravasz fortéllyal keresztülhúzta az édeni pár számításait, csalárdul rávette őket, hogy megszegjék a világotok látható uraiként való működésre szóló meghatalmazás szövetségét. A hitszegő Bolygóhercegnek sikerült ugyan bajba kevernie Ádámot és Évát, viszont nem sikerült rávennie őket a Lucifer-féle lázadáshoz való csatlakozásra.

51:3.5 (583.4) Az angyalok ötödik rendje, a bolygók segítői csatlakoznak az ádámi küldetéshez, s mindig elkísérik a Bolygók Ádámjait a világgalandjaikra. Az eredetileg kijelölt testület nagyjából százezer egyedet számlál. Amikor az urantiai Ádám és Éva munkája túl korán kezdődött meg, amikor e Fiak eltértek az elrendelt tervtől, a Kert szeráfi Hangjainak egyike volt az, aki panaszt emelt a helytelen viselkedésük miatt. Az erről az eseményről készült beszámolótok jól példázza azt, hogy a bolygói hagyományaitok miként tulajdonítanak minden természetfeletti dolgot az Úristennek. Mert emiatt az urantiaiak gyakran zavarodnak össze az Egyetemes Atya természetét

illetően, lévén az ő mindeme társainak és alárendeltjeinek szavait és tetteit általánosan neki tulajdonítják. Ádám és Éva esetében a Kert angyala nem volt más, mint az éppen akkor szolgálatban lévő bolygói segítők vezetője. E szeráf, Szolonia jelentette be az isteni terv megbukását és rendelte el az urantiai Melkizedek-megbízottak visszatérését.

51:3.6 (583.5) A másodfajú köztes teremtmények az ádámí küldetések lényeges közreműködői. Miként a Bolygóherceg testtel bíró törzskara esetében is, az Anyagi Fiak és Leányok leszármazottai kétfélék: az egyik rendet az ő hűsvér gyermekeik, a másikat pedig a köztes teremtmények másodfajú rendje alkotja. Ezek az anyagból való, ám rendszerint láthatatlan bolygói segédkezők nagyban hozzájárulnak a polgárosodott társadalom fejlődéséhez, sőt még ahhoz is, hogy visszaszoruljanak azok az engedetlen kisebbségek, melyek a társadalmi fejlődés és a szellemi haladás aláaknázására törekednek.

51:3.7 (583.6) A másodfajú közteslényeket nem szabad összekeverni az elsőfajú renddel, akik a Bolygóherceg megérkezésének korából származnak. Az Urantián e korábbi köztes teremtmények többsége Kaligasztiával tartott a lázadásban és pünkösöd óta el vannak különítve. Az ádámí csoport sok tagját, akik nem maradtak hűek a bolygói igazgatási rendhez, ugyancsak őrizet alá helyezték.

51:3.8 (584.1) Pünkösöd napján a hűséges elsőfajú és másodfajú közteslények önkéntes alapon egyesültek és azóta is egységben működnek a világ ügyeiben. A hűséges közteslények vezetése alatt szolgálnak, akiket a két csoportból felváltva jelölnek ki.

51:3.9 (584.2) A világotokat a fiúi besorolásúak négyféle rendje látogatta meg: Kaligaszta, a Bolygóherceg; Ádám és Éva, az Anyagi Istenfiak; Makiventa Melkizedek, a „Sálem bölcse” Ábrahám idejében; és Krisztus Mihály, aki paradicsomi alászálló Fiúként jött el. Mennyivel hatásosabb és csodálatosabb lett volna Mihálynak, a Nebadon világegyetem legfőbb urának az üdvözlése a világotokon egy hűséges és eredményes Bolygóherceg és egy elhivatott és sikeres Anyagi Fiú mellett, mert mindkettő sokat tehetett volna az alászálló Fiú életművének és küldetésének kiteljesítése érdekében. De nem minden világ olyan szerencsétlen, mint az Urantia, és a Bolygók Ádámjainak a küldetése sem mindenütt olyan nehéz vagy veszélyes. Sikeres működésük esetén nagyban hozzájárulnak egy nagyszerű nép kifejlődéséhez, s végig a világ ügyeinek látható vezetőiként működnek még abban a távoli korban is, amikor az ilyen világ megállapodik a fényben és életben.

4. A hat evolúciós emberfajta

51:4.1 (584.3) A lakott világok első időszakaiban a meghatározó emberfajta a vörös ember, aki rendszerint az első, mely eléri a fejlettség emberi szintjeit. Bár a vörös ember a bolygók rangidős fajtája, azért a többi színes nép is nagyon hamar megjelenik a halandói kiemelkedés korszakában.

51:4.2 (584.4) A korábbi fajták valamivel fejlettebbek a későbbiekénél; a vörös ember magasan az indigó — a fekete — fajta felett áll. Az élethordozók az élő energiák teljességével ruházzák fel az első vagy vörös fajtát, és a halandók különböző csoportjainak minden egyes evolúciós megjelenésével a változatosság növekedése az eredeti felruházottság kárára

megy. Még a halandói termet is csökken a vörös embertől az indigó fajtáig, bár az Urantián az óriások váratlan fajtái jelentek meg a zöld és a narancsszín népek között.

51:4.3 (584.5) Azokon a világokon, ahol mind a hat evolúciós emberfajta jelen van, ott az első, a harmadik és az ötödik fajta a fejlettebb — a vörös, a sárga és a kék. Az evolúciós fajtáknak így változik az értelmi gyarapodásra és a szellemi fejlődésre való képességük, s ilyen szempontból a második, a negyedik és a hatodik emberfajta valamivel rosszabbul van felruházva. E másodrendű emberfajták bizonyos világokon nem megtalálható népek; e fajtákat sok más világon kiirtották. Szerencsétlen dolog, hogy az Urantián éppen a nemesebb kék emberek veszttek oda nagy számban, eltekintve azoktól, akik az összeolvadt „fehér fajtában” fennmaradtak. A narancsszín és a zöld törzs elvesztése nem ad okot komolyabb aggodalomra.

51:4.4 (584.6) A hat — vagy három — színes emberfajta kifejlődése, mely láthatólag a vörös ember eredeti felruházottságának leépülésével jár, bizonyos, igencsak kíváncsító változatokat hoz létre a halandói fajtákban, és lehetővé teszi a különféle emberi kibontakozási lehetőségek egyébként elérhetetlen kifejeződését. E módosulatok jótékony hatással vannak az emberiség mint egész fejlődésére, feltéve, hogy később tovább nemesíti azt a behozott ádami vagy ibolyaszín fajta. Az Urantián az emberfajták összeolvasztásának szokásos tervét nem sikerült kellő alapossággal kivitelezni, és a faji evolúció terve végrehajtásának sikertelensége miatt csak keveset érthettek meg az átlagos lakott bolygókon élő népek helyzetéből azáltal, hogy megfigyeltek a világotok e korai fajtáinak maradványait.

51:4.5 (585.1) A faji fejlődés kezdetén van némi hajlandóság a vörös, a sárga és a kék ember kereszteződésére; hasonló hajlamok érvényesülnek a narancsszín, a zöld és az indigó fajták keveredésében is.

51:4.6 (585.2) A visszamaradottabb embereket rendszerint fizikai munkásként alkalmazták a fejlettebb fajták. Ez az oka a rabszolgaság eredetének a bolygókon e korai időszakokban. A narancsszín fajtát rendszerint a vörös emberfajta igázza le és taszítja szolgásgorba — néha pedig kiírtja. A sárga és a vörös fajta gyakran ápol testvéri kapcsolatokat, de nem mindig. A sárga fajta rendszerint rabszolgasorba taszítja a zöldet, a kék ember pedig az indigót. Az ősemberek e fajtái nem foglalkoznak többet a visszamaradt társaik kényszermunkaként nyújtott szolgálatainak igénybevételével, mint az urantiaiak a lovak és a marhák adásvételével.

51:4.7 (585.3) Az átlagos világok többségén a nem önként vállalt alávetettség nem éli túl a Bolygóherceg által elrendelt megítéltetési időszakot, bár az elmefogyatékosokat és társadalmilag kártékony egyedeket még mindig gyakran kényszerítik nem önként vállalt munkára. De minden szokványos szférán az elmaradott rabszolgaság e formája eltöröltetik a behozott ibolyaszín vagy ádámi fajta megérkezésével.

51:4.8 (585.4) E hat evolúciós emberfajta rendeltetése, hogy keveredjen és fejlettebbé váljon azáltal, hogy összeolvad az ádámi nemesítők leszármazottaival. De mielőtt e népek keverednek, a silány és alkalmatlan vérvonalak kiküszöbölése nagyobbreszt már megtörtént. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiú, valamint egyéb megfelelő hatóságok ítélik meg a

szaporodó törzsek megfelelőségét. Az ilyen ellentmondást nem tűrő program végrehajtásának nehézsége az Urantián abban áll, hogy nincsenek szakértő bírák, akik dönthetnének a világotok emberfajtaiba tartozó egyedek élőlénytani alkalmasságáról vagy alkalmatlanságáról. Ettől az akadálytól eltekintve úgy tűnik, hogy nektek kell tudnotok megállapodásra jutni a kifejezetten alkalmatlan, fogyatékos, elfajzott és közösségellenes vérvonalakat képviselők élőlénytani közösségből való kizárásáról.

5. Az emberfajták összeolvadása —az ádámi vér adományozása

^{51:5.1 (585.5)} A Bolygók Ádámja és Évája úgy érkezik meg egy lakott világra, hogy a feljebbvalóik tökéletesen felkészítették őket az értelmes lények már meglévő fajtái fejlesztésének legjobb módjára. A kivitelezési terv nem egységes; sok múlik a segédkező pár belátásán is, és nem ritkák a hibák, különösen az olyan összezavart, lázadó világokon, mint amilyen az Urantia is.

^{51:5.2 (585.6)} Az ibolyaszín emberfajtahoz tartozók rendszerint nem kezdik meg az összeolvadást a bolygó honosaival addig, amíg a csoportlétszámuk el nem éri az egymilliót. De ezalatt a Bolygóherceg törzskara bejelenti, hogy az Istenek gyermekei leszálltak a földre, hogy mondhatni eggyé váljanak az emberfajtákkal; és az emberek türelmetlenül várják a napot, amikor elhangzik a bejelentés, hogy a fajilag fejlettebb fajtákhoz tartozóknak minősülők beléphetnek az Édenkertbe és ott Ádám fiai és leányai kiválasztják őket, hogy az emberiség új és kevert rendjének evolúciós atyjai és anyjai legyenek.

51:5.3 (585.7) A szabályszerű világokon a bolygó Ádámja és Évája sohasem párosodik az evolúciós emberfajtákkal. Ezen élőlényteni tökéletesítési munka az ádámfi leszármazottak feladata. De ezek az ádámfiak nem mennek a fajok közé; a herceg törzskara hozza az Édenkertbe azokat a nemesebb férfiakat és nőket, akik önként vállalják az ádámfi leszármazottakkal való párosodást. A legtöbb világon a legnagyobb megtiszteltetésnek minősül, ha valakit bevesznek a kert fiaival és leányaival való párosodásra pályázók közé.

51:5.4 (586.1) Ilyenkor először szűnnek meg a faji háborúk és az egyéb törzsi küzdelmek, s a világ emberfajtái egyre inkább arra törekednek, hogy nemesebbnek minősítsék őket és bebocsátást nyerjenek a kertbe. A legjobb esetben is csak halvány fogalmat alkothattok arról, hogy e versengő küzdelem miként kerül minden tevékenység középpontjába egy szokványos bolygón. A fajnemesítés teljes menete az Urantián már korán zátonyra futott.

51:5.5 (586.2) Az ibolyaszín emberfajta egytársú nép, és az ádámfiakkal és leányokkal egyesülő minden evolúciós férfinak és nőnek meg kell fogadnia, hogy nem vesz más társat, és hogy a gyermekeit is erre neveli. Az ilyen egyesülésekből származó gyermekeket a Bolygóherceg tanodáiban oktatják és képezik ki, és ezután megengedik, hogy visszatérjenek az evolúciós szüleik fajtájához, s ott a nemesebb halandók kiválasztott csoportjaiból válasszanak párt maguknak.

51:5.6 (586.3) Az Anyagi Fiak e fajtájának a világok fejlődő emberfajtáihoz való hozzáadódásával az evolúciós fejlődés egy új és nagyszerűbb korszaka veszi kezdetét. A behozott képességek és a felsőbb szintű evolúciós sajátságok nemzési

úton való elterjedését követően gyors és nagy lépések sorozata jellemzi a polgárosodási és faji fejlődést; százezer év alatt nagyobb fejlődés megy végbe, mint a korábbi küzdelem egymillió éve alatt. A világotokban még az elrendelt tervek sikertelensége ellenére is nagymértékű volt az előrelépés, mivel a népeitek ajándékkul kapták az ádámi élet-sejtanyagot.

51:5.7 (586.4) De míg a bolygói Édenkert egyenes ági gyermekei képesek magukból adományozni az evolúciós emberfajták nemesebb tagjainak és ezáltal képesek emelni az emberiség élőlénytani fejlettségi szintjét, addig nincs jótékony hatása annak, ha az urantiai halandók fejlettebb fajtái párosodnak a fejletlenebb fajtákkal; az ilyen botor eljárás a világotok összes polgárosodott társadalmát veszélybe sodorná. Mivel az ádámi módszer nem volt képes faji összhangot elérni, ezért most nektek kell rendeznetek a fajnemesítés terén kialakult bolygó helyzetet az alkalmazkodás és a szabályozás egyéb, főként emberi módszerei révén.

6. Az édeni rendszer

51:6.1 (586.5) A lakott világok többségén az Édenkertek megmaradnak fenséges műveltségközpontoknak és korszakokon keresztül tovább működnek úgy, mint a bolygói elvi irányítás és gyakorlat társadalmi mintái. Még az első időkben is, amikor az ibolyaszín népek még viszonylag elkülönülten élnek, a tanintézeteik kellő számú jelöltet fogadnak a világ emberfajtái közül, miközben a kert ipari fejlődése új lehetőségeket teremt a kereskedelmi kapcsolatokra. Az Ádámok és Évák, valamint leszármazottaik így járulnak hozzá a műveltség hirtelen elterjedéséhez és a világaik evolúciós emberfajtainak gyors fejlődéséhez.

Mindezeket a kapcsolatokat az evolúciós fajták és Ádám fiainak összeolvadása emeli magasabb szintre és erősíti meg, melynek eredménye az élőlénytani besorolás azonnali fejlődése, az értelem-megnyilvánulás lehetőségének kibontakozása és a szellemi felfogóképesség erősödése.

51:6.2 (586.6) Az átlagos világokon az ibolyaszín emberfajta kertközpontja a világműveltség második központjává válik, és a Bolygóherceg székhelyvárosával együtt szabja meg a polgárosodott társadalom fejlődési ütemét. A Bolygóherceg városközponti tanhelyei, valamint Ádám és Éva kertbeli tanodái évszázadokon keresztül egymás mellett működnek. Rendszerint nem esnek messze egymástól, és békés együttműködésben dolgoznak.

51:6.3 (587.1) Gondoljátok csak el, hogy mit jelentene a világotokon, ha valahol a Levantében lenne egy polgárosult világközpont, egy nagyszerű bolygói műveltségegyetem, mely 37.000 év óta megszakítás nélkül működött volna. Szánjatok időt annak átgondolására is, hogy egy ilyen ősi központ erkölcsi fennhatóságát milyen mértékben erősítené, ha attól nem messze létezne egy másik, még régibb központja a mennyei segédkezésnek, amelynek hagyományai 500.000 év összehangolt evolúciós hatáson alapuló erőt mutatnának fel. A szokások ereje az, ami végül az egész világon elterjeszti az Édenről szóló eszményképeket.

51:6.4 (587.2) A Bolygóherceg tanodái elsődlegesen bölcselettel, vallással és erkölccsel, valamint a felsőbb értelmi és művészi teljesítményekkel foglalkoznak. Ádám és Éva kertbeli tanodáit rendszerint a gyakorlati mesterségeknek, az alapvető értelmi felkészítésnek, a társadalmi műveltségnek, a gazdasági

fejlődésnek, a kereskedelmi kapcsolatoknak, a testedzésnek és a polgári kormányzásnak szentelik. Végül e világközpontok összeolvadnak, de a tényleges csatlakozásra néha mindaddig nem kerül sor, amíg az első Ítélező Fiú ideje el nem érkezik.

51:6.5 (587.3) A bolygó Ádámjának és Évájának, valamint az ibolyaszín emberfajta egyenes ági magjának továbbélése olyan növekedési egyensúlyt biztosít az édeni műveltségnek, amely a hagyomány kényszerítő ereje révén hatást fejt ki a világ polgárosodott társadalmára. E halhatatlan Anyagi Fiakban és Leányokban találjuk meg azt az utolsó és nélkülözhetetlen kapcsolatot, mely összeköti az Istent az emberrel, mely áthidalja az örökkévaló Teremtő és az idő legalacsonyabb rendű, véges személyiségei között tátongó csaknem végtelen szakadékot. Itt egy olyan felsőbb lény áll, aki éppen úgy fizikai, anyagi, sőt még ivaros teremtmény is, mint amilyenek az urantiai halandók, aki képes látni és megérteni a láthatatlan Bolygóherceget és képes tolmácsolni a szavait a teremtszész halandó teremtményei számára, mert az Anyagi Fiak és Leányok képesek látni a szellemlények összes alsóbb rendjét; látják a Bolygóherceget és az ő teljes törzskarát, legyenek azok egyébként láthatók vagy láthatatlanok.

51:6.6 (587.4) Az évszázadok múltával, a leszármazottaiknak és az emberi fajtáknak az összeolvadásán keresztül ezen Anyagi Fiút és Leányt úgy lehet tekinteni, mint az emberiség közös őseit, az evolúciós emberfajták immár összekeveredett leszármazottainak közös szülőit. A lakott világról elinduló halandóknak tapasztalati úton hét apát kell azonosítaniuk:

51:6.7 (587.5) 1. Az élőlénytani apa — a húsvér test apa.

51:6.8 (587.6) 2. A teremtsrészbeli apa — a Bolygó Ádámja.

51:6.9 (587.7) 3. A szférák atyja — a Csillagrendszer Fejedelem.

51:6.10 (587.8) 4. A Fenséges Atya — a Csillagvilági Atya.

51:6.11 (587.9) 5. A világegyetemi Atya — a helyi teremtsrészek Teremtő Fia és legfőbb ura.

51:6.12 (587.10) 6. A felsőbb-Atyák — a Nappalok Elődei, akik a felsőbb-világegyetemet kormányozzák.

51:6.13 (587.11) 7. A szellem- vagy Havona Atya — az Egyetemes Atya, aki a Paradicsomon lakozik, és a szellemét küldi el, hogy azon alacsonyrendű teremtmények elméjében éljen és munkáljon, akik a világegyetemek mindenségében lakoznak.

7. Egyesített igazgatás

51:7.1 (587.12) A paradicsomi Avonal Fiak időről időre ítélői feladatokkal jönnek el a lakott világokra, de az ítélőhatósági küldetésben érkező első Avonal nyitja meg az idő és tér evolúciós világának negyedik megítéltetési időszakát. Némely bolygón ezen Ítélező Fiakat általánosan elfogadják, s ő egy korszakig marad; és így a bolygó három Fiú közös uralkodása alatt virágzik: a Bolygóherceg, az Anyagi Fiú és az Ítélező Fiú uralkodása alatt, mely két utóbbi a teremtsrész összes lakosa számára látható.

51:7.2 (588.1) Mielőtt az Ítélező Fiú befejezné a küldetését valamely szokványos evolúciós világon, már sor került a Bolygóherceg és az Anyagi Fiú oktatási és igazgatási munkájának egyesítésére. A bolygó kettős felügyeletének ezen

összeolvadása egy új és hatékony világigazgatási rendet hoz létre. Az Ítélező Fiú visszavonulását követően a bolygó Ádámja folytatja a kifelé irányuló terjeszkedést a szférán. Az Anyagi Fiú és Leány így közösen tevékenykedik bolygói intézőként addig, amíg a világ meg nem állapodik a fényben és életben; amikor is a Bolygóherceg kineveztetik a Bolygó Fejedelem rangjára. A magas szintű fejlődés e korszakában Ádám és Éva azzá válik, amit úgy nevezhetnénk, mint a megdicsőült teremtsérsz kormányfői.

51:7.3 (588.2) Amint a fejlődő világ új és állandósult fővárosa jól kiépült, és ahogy a megfelelő alárendelt intézők kellőképpen kiképezhetők, másodlagos központokat alapítanak a távoli földrészekben és más népek között is. A következő megítéltetést végző Fiú megérkezéséig ötven és száz közötti számban szerveznek ilyen másodlagos központokat.

51:7.4 (588.3) A Bolygóherceg és törzskara továbbra is besegít a szellemi és a bölcséleti tevékenységekben. Ádám és Éva a teremtsérsz fizikai, tudományos és gazdasági helyzetének szentel különös figyelmet. Mindkét csoport egyenlő mértékben szenteli energiáit a művészet, a társadalmi kapcsolatok és az értelmi fejlődés elősegítésének.

51:7.5 (588.4) A világ ügyei ötödik megítéltetésének idejére a bolygói tevékenységek irányítása kiváló szintet ér el. Az ilyen jól vezetett szférán a halandói létezés valóban ösztönző és gyümölcsöző. Ha az urantiaiak megfigyelhetnék az ilyen bolygón folyó életet, akkor nyomban elfogadnák ama dolgok értékét, melyeket a világuk elveszített a rossz befogadásán és a lázadásban való részvételen keresztül.

51:7.6 (588.5) [Közreadta egy, a Tartalékos Testületbe tartozó Másodrendű Lanonandek Fiú.]

52. írás

A bolygók halandói korszakai

52:0.1 (589.1) AZ EVOLÚCIÓS bolygón létesített élet kezdetétől annak végül a fény és élet korszakában történő kivirágzásáig a világesemények színterén az emberi életnek legalább hét korszaka jelenik meg. Ezeket az egymást követő korszakokat az isteni Fiak bolygói küldetései határozzák meg, és egy átlagos lakott világon e korok az alábbi sorrendben jelennek meg:

52:0.2 (589.2) 1. A Bolygóherceg előtti ember.

52:0.3 (589.3) 2. A Bolygóherceg utáni ember.

52:0.4 (589.4) 3. Az Ádám utáni ember.

52:0.5 (589.5) 4. Az Ítélező Fiú utáni ember.

52:0.6 (589.6) 5. Az alászálló Fiú utáni ember.

52:0.7 (589.7) 6. A Tanító Fiú utáni ember.

52:0.8 (589.8) 7. A fény és élet kora.

52:0.9 (589.9) A tér világai, mihelyt fizikailag alkalmassá válnak az élet számára, bekerülnek az élethordozók nyilvántartásába, és a kellő időben elküldik e Fiakat a bolygókra az élet beindítása céljából. Az élet beindításától az ember megjelenéséig tartó teljes időszakot előemberi korként jelölik és ez előzi meg a

beszámolóinkban ismertetendő, egymást követő halandói korokat.

1. Az ősember

52:1.1 (589.3) Attól az időtől kezdve, hogy az ember felemelkedett az állati szintről — amikor már képes úgy dönteni, hogy a Teremtőt imádja — egészen a Bolygóherceg megérkezéséig a halandó saját akaratú teremtményeket ősembereknek nevezzük. Az ősember fajoknak hat alapvető fajtája van, és e korai emberek a színsor szerint egymást követve jelennek meg, kezdve a vörössel. E korai élet-evolúcióhoz szükséges idő hosszúsága a különböző világokon más és más, urantiai időben mérve a százötvenezer évtől az egymilliónál is több évig terjedhet.

52:1.2 (589.4) A színes evolúciós emberfajták — a vörös, a narancsszín, a sárga, a zöld, a kék és az indigó — nagyjából akkor jelennek meg, amikor az ősember kifejleszti a maga egyszerű nyelvét és használni kezdi az alkotó képzelőerejét. Ekkorra az ember már jól alkalmazkodott a felegyenesedve járáshoz.

52:1.3 (589.5) Az ősemberek kiváló vadászok és vad harcosok. E korszak törvénye az, hogy az erősebbé a fizikai túlélés; ezekben az időkben a kormányzás teljes mértékben törzsi jellegű. A korai faji küzdelmek során számos világon kiirtják az evolúciós emberfajták egy részét, ahogy az Urantia esetében is történt. A túlélők ezt követően rendszerint keverednek a később behozott ibolyaszín fajtával, az ádami népekkel.

52:1.4 (589.6) A későbbi polgárosodott társadalom tükrében az ősember kora egy hosszú, sötét és véres fejezet. Az ősvadon etikája és az őserdők erkölce nincsen összhangban a kinyilatkoztatott vallás és a magas szintű szellemi fejlődés későbbi megítéltetési időszakainak alapelveivel. A szokványos és nem kísérleti világokon e kor nagyon eltér azoktól az elhúzódó és rendkívül kíméletlen küzdelmektől, melyek e korszakot jellemezték az Urantián. Amint kiemelkedtetek az első világi tapasztalásból, elkezdtek ráeszmélni, hogy miért folyik ilyen hosszú és fájdalmas küzdelem az evolúciós világokon, és ahogy a paradicsomi úton haladtok, egyre jobban meg fogjátok érteni e nyilván furcsa dolgok mögötti bölcs szándékot. De függetlenül az ember megjelenésének e kezdeti korszakait jellemző mindenféle hányattatástól, az ősember teljesítménye fényes, sőt hősieges fejezet az idő és tér evolúciós világainak beszámolóiban.

52:1.5 (590.1) A korai evolúciós ember nem színes bőrű teremtmény. Ezen ősi halandók általában barlanglakók vagy sziklalakók. A nagyobb fákon kezdetleges kunyhókat is építenek. Mielőtt felsőbb értelmi képességekre tennének szert, a bolygókon nagyobb testű állatfajták terjednek el. De a halandók már e kor kezdetén megtanulnak tüzet gyújtani és őrizni, és a találmány képzelőerő növekedésével és az eszközök fejlesztésével a kifejlődő ember hamar legyőzi a nagyobb és lomhább állatokat. A korai emberfajták széles körben veszik hasznát a nagytestű repülő állatoknak is. E hatalmas madarak képesek egy-két átlagos termetű embert egyvégtében nyolcszáz kilométernél is hosszabb úton szállítani. Némely bolygón e madarak nagyon jó szolgálatot tesznek, mert meglehetősen értelmesek, s gyakran képesek az adott teremtrész nyelvén számos szót is kiejteni.

Ezek a különleges értelmű madarak nagyon engedelmesek és hihetetlenül ragaszkodók. Az Urantián e vándormadarak már régen kihaltak, de a korai elődeitek még élvezték a szolgálataikat.

52:1.6 (590.2) Rendszerint az etikai ítélőképesség, az erkölcsi saját akarat megszerzésével egyidejűleg kerül sor a nyelv megjelenésére. Az emberi szint elérését követően, a halandói saját akarat kialakulása után, e lények fogékonyakká válnak az isteni Igazítók átmeneti befogadására, és a halált követően sokukat továbbélökké választják és hitelesítik őket a soron következő feltámadásban és a Szellemmel való egygyé kapcsolódásban segédkező főangyalok. A főangyalok mindig elkísérik a Bolygóhercegeket, és a teremtszész megítéltetésére a herceg megérkezésével egyidejűleg kerül sor.

52:1.7 (590.3) Mindazok a halandók, akikbe Gondolatigazító költözött, alapján véve rendelkeznek az istenimádás képességével; „megvilágosította őket az igazi fény”, és képességgel rendelkeznek az isteniséggel való kölcsönös kapcsolat megtalálására. Mindazonáltal az ősember korai vagy élőlénytani vallása nagymértékben az állati félelem továbbélése, melyhez tudatlan áhítat és törzsi babona társul. A babona túlélése az urantiai emberfajtákban nem valami hízeltgő az evolúciós fejlődésekre nézve és nem is egyeztethető össze az anyagi fejlődés terén mutatott egyébként ragyogó teljesítményekkel. De ez a korai félelemvallás igen értékes célt szolgál a fejletlen teremtmények vad indulatainak megfékezésében. Ez a polgárosodott társadalom előfutára és a táptalaj a Bolygóhercegtől és segítőitől származó kinyilatkoztatott vallás magjainak későbbi elvetéséhez.

52:1.8 (590.4) Az ember felegyenesedésétől számított százezer éven belül a Bolygóherceg rendszerint megérkezik, akit a Csillagrendszer Fejedeleme küldött ki az élethordozók ama jelentését követően, miszerint a saját akarat már működik, még ha kevés egyed is mutat ilyen fejlettséget. Az ősi halandók rendszerint üdvözlik a Bolygóherceget és az ő látható kíséretét; valójában gyakran félelemmel vegyes tisztelettel és hódolattal tekintenek rájuk, majdhogynem Istenként imádnák őket, ha engednék nekik.

2. A Bolygóherceg utáni ember

52:2.1 (591.1) A Bolygóherceg megérkezésével egy új megítéltetési időszak veszi kezdetét. Kormányzat jelenik meg a földön, és beköszönt a fejlett törzsi korszak. Nagy társadalmi lépéseket tesznek e rendszerben néhány ezer év alatt. Szokványos körülmények között a halandók a polgárosodott társadalom magas szintjét érik el ebben a korszakban. Nem küzdenek olyan sokáig embertelen körülmények között, mint ahogy az urantiai emberfajták tették. A lázadás azonban egy lakott világon olyan nagy mértékben megváltoztatja az életet, hogy kevés vagy egyáltalán semennyi fogalmatok sem lehet egy szabályszerűen fejlődő bolygó ilyesfajta rendszeréről.

52:2.2 (591.2) E megítéltetési időszak átlagos tartama nagyjából ötszázezer év, néha több, néha pedig kevesebb. E korszakban a bolygó bekapcsolódik a csillagrendszeri körökbe, és a szeráfi és egyéb mennyei segítők teljes hányadát kirendelik a bolygó igazgatásához. A Gondolatigazítók egyre nagyobb számban érkeznek, és a szeráf őrangyalok ide is kiterjesztik a halandó-felügyeleti rendszerüket.

52:2.3 (591.3) Amikor a Bolygóherceg megérkezik egy kezdetleges világra, akkor ott még a félelem és a tudatlanság kifejlődött vallása van túlsúlyban. A herceg és kísérete teszi meg az első kinyilatkoztatásokat a felsőbb igazságról és a világegyetemi szerveződésről. A kinyilatkoztatott vallás ezen első leírásai nagyon egyszerűek, és rendszerint a helyi csillagrendszer ügyeivel kapcsolatosak. A Bolygóherceg megérkezése előtt a vallás teljes mértékben evolúciós folyamat. Ezt követően a vallás fokozatos kinyilatkoztatások és evolúciós gyarapodás révén fejlődik. Minden egyes megítéltetési időszak, minden egyes halandói kor teljesebb képet kap a szellemi igazságról és a vallási etikáról. A vallás befogadására való készség kifejlődése a világ lakosaiban jelentős mértékben meghatározza a szellemi haladásuk mértékét és a vallási kinyilatkoztatás mélységét.

52:2.4 (591.4) E megítéltetési időszak egy szellemi hajnal tanúja, és a különböző emberfajták és azok különféle törzsei sajátos vallási és bölcséleti rendszerek kifejlesztésére törekednek. Mindezekben a faji vallásokban két sajátosság általánosan jelen van: az ősemberek korai félelmei és a Bolygóherceg későbbi kinyilatkoztatásai. Az urantiaiak némely szempontból valahogy még nem emelkedtek ki a bolygói törzsfejlődés e korszakából. E tanulmány követésekor egyre világosabban megérthetitek, hogy a világotok mennyire letért az evolúciós haladás és fejlődés átlagos pályájáról.

52:2.5 (591.5) De a Bolygóherceg nem „a Béke Hercege”. Faji küzdelmek és törzsi háborúk folynak végig e megítéltetési időszak során, bár csökkenő gyakorisággal és hevességgel. Ez az emberfajták szétszóródásának nagy korszaka, és ennek

kiteljesedése a heves, erőszakos nemzetieskedés időszaka. A törzsi és nemzeti csoportosulások alapját a bőrszín képezi, és a különböző emberfajták gyakran külön nyelvet fejlesztenek ki. A halandók minden egyes gyarapodó csoportja elszigetelődésre törekszik. Ezt az elkülönülést elősegíti a sokféle nyelv létezése is. Az emberfajták egyesítése előtt a háborúskodás iránti leküzdhetetlen vágyuk néha egész népek kiirtását eredményezi; különösen a narancsszín és a zöld emberfajta sorsa a kipusztulás.

52:2.6 (591.6) Az átlagos világokon a herceg uralkodásának második részében a nemzeti lét elkezd felváltani a törzsi szerveződést vagy ráépül a már meglévő törzsi csoportosulásokra. De a herceg korának nagy társadalmi vívmánya a családi élet megjelenése. Azelőtt az emberi kapcsolatok főként törzsi jellegűek voltak; az otthon most kezd el megjelenni.

52:2.7 (591.7) Ez a nemi egyenjogúság felismerésének megítéltetési időszaka. Némely bolygón a férfiak uralkodnak a nők felett; másokon éppen fordított a helyzet. E korszakban a szokványos világok megvalósítják a nemek teljes egyenlőségét, mert ez az előzménye a családi életre vonatkozó eszményképek kiteljesítésének. Ez az otthon aranykorának hajnala. A törzsi uralom eszméje fokozatosan átadja a helyet a nemzeti lét és a családi élet kettős fogalmának.

52:2.8 (592.1) E korszakban jelenik meg a mezőgazdaság. A család eszméjének kiteljesedése összeegyeztethetetlen a vadász vándorló és le nem telepedett életével. Az állandó lakóhelyhez kötődő szokások és a földművelés fokozatosan meghonosodik. Az állatok háziasítása és a háziipari mesterségek fejlődése rohamos gyorsasággal zajlik. Az élőlénytani evolúció

tetőpontjának elérésével a polgárosodott társadalom is magas szintre jut, de a gépi fejlődés csak kismértékű; a találékonyság a következő korszak jellemzője.

52:2.9 (592.2) Az emberfajták megtisztulnak, és a testi tökéletesedés és az értelmi teljesítmények magas szintjét érik el még e korszak vége előtt. Egy szokványos világ kezdeti fejlődését nagyban segíti az a terv, hogy a halandók fejlettebb fajtáinak gyarapodását a fejletlenebbek arányos visszafogásával kell támogatni. A korai népeitek hibája, hogy nem tettek különbséget így e fajták között, s ezért van oly sok fogyatékos és elfajzott egyed a mai urantiai emberfajták között.

52:2.10 (592.3) A herceg korszakának egyik nagy vívmánya az értelmi fogyatékos és közösségi életre alkalmatlan egyedek szaporodásának megtiltása. A legtöbb világ már jóval a második Fiak, az Ádámok megérkezése előtt komolyan hozzáfog az emberfajták megtisztítása feladatának, valami olyasminek, amit az urantiai népek eddig még nem vállaltak fel komolyan.

52:2.11 (592.4) A fajok fejlesztésének kérdése nem annyira nagyszabású vállalkozás, amikor arra az emberi törzsfelődés első időiben kerítenek sort. A fajok túléléséért folytatott törzsi küzdelmek és a kemény versengés korai korszaka kigyomlálta a természetellenes és fogyatékos fajtákat. Egy gyengeelméjűnek nincs sok esélye a túlélésre egy fejletlen és háborúzó törzsi társadalmi szervezetben. A ti félig tökéletes polgárosodott társadalmaitok hamis nézete az, ami istápolja, védelmezi és fenntartja az evolúciós emberi örökség reménytelenül fogyatékos vérvonalait.

52:2.12 (592.5) Az elfajzott emberi lények, a menthetetlen gyengeelméjűek és a visszamaradott halandók iránt hasztalan rokonszenvvvel viseltetni, ez nem jelent gyöngédséget vagy emberbarátságot. Még a leginkább szokványos evolúciós világokon is van épp elég különbség az egyedek között és a számos társadalmi csoport között ahhoz, hogy az emberbarát felfogás és az önzetlen halandói segédkezés minden nemes vonása teljes körűen érvényesülhessen, anélkül, hogy a fejlődő emberiség közösségi életre alkalmatlan és erkölcsileg elfajzott vérvonalait fenntartsa. Bőségesen sok lehetőség van a türelem gyakorlására és a felebaráti szeretet érvényesülésére ama szerencsétlen és szükségét szenvedő egyedek iránt, akik nem veszítették el helyrehozhatatlanul az erkölcsi örökségüket és akiknek a születésnél fogva járó szellemi joga nem semmisült meg mindörökre.

3. Az Ádám utáni ember

52:3.1 (592.6) Amint az evolúciós élet eredeti lendülete befutotta az élet élőlénytani pályáját, amikor az ember elérte az állati fejlődés csúcsát, akkor érkezik a fiúi besorolásúak második rendje, és kezdetét veszi a kegyelem és a segédkezés második megítéltetési időszaka. Ez minden evolúciós világra igaz. Mihelyt az evolúciós élet lehető legmagasabb szintje eléretett, amint az ősember a lehető legmagasabb élőlénytani fokra eljutott, a Csillagrendszer Fejedeleme által küldött Anyagi Fiú és Leány mindig megjelenik a bolygón.

52:3.2 (593.1) Az Ádám kora utáni emberekhez egyre több Gondolatigazító érkezik, és e halandók folyamatosan növekvő számban tesznek szert az Igazítóval való későbbi eggyé kapcsolódás képességére. Noha alászálló Fiakként működnek,

az Ádámok nem rendelkeznek Igazítókkal, viszont a bolygói — egyenes ági vagy kevert fajú — leszármazottaik joggal pályázhatnak a Titkos Nevelők kellő időben való fogadására. Az Ádám utáni korszak lezárultával a bolygó már rendelkezik a mennyei segédkezők teljes hányadával; már csak az eggyé kapcsolódásra készülő Igazítók adományozása nem általános.

52:3.3 (593.2) Az ádami rendszer elsődleges célja, hogy a fejlődő embert a polgárosodott társadalom vadászó és pásztorkodó szakaszából a mezőgazdasági és kertészkedői szakaszába terelje, melyet később kiegészítenek a polgárosodott társadalom városi és ipari velejárói. Az élőlénytani nemesítők megítéltetési időszakából tízezer év elég, hogy bámulatos átalakulást vigyen véghez. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiak közös bölcsességén alapuló igazgatási rend pedig huszonötezer év alatt rendszerint felkészíti a szférát az Ítélező Fiú eljövételére.

52:3.4 (593.3) Rendszerint e korszakban teljesedik ki az alkalmatlanok eltávolítása és a faji jellegek további megtisztítása; a szokványos világokon a fogyatékos állati hajlamokat nagyon hamar eltávolítják a teremtszész szaporodó törzseiből.

52:3.5 (593.4) Az ádami utódok sohasem olvadnak össze az evolúciós emberfajták visszamaradott népeivel. Az isteni tervnek sohasem része, hogy a Bolygó Ádámja és Évája személyesen is párosodjon az evolúciós népekkel. E fajfejlesztési munkaterv kivitelezése a gyermekeik feladata. De az Anyagi Fiú és Leány leszármazottai előbb nemzedékeken keresztül sokasodnak, mielőtt a fajösszeolvadásban való segédkezést megkezdhenék.

52:3.6 (593.5) Az ádámí élet-sejtanyag ajándékának eredményeként a halandó emberfajták értelmi képességei nagyságrendileg javulnak, a szellemi fejlődés pedig felgyorsul. Rendszerint némi testi tökéletesedés is van. Egy átlagos világon az Ádámot követő megítéltetési időszak a nagyszerű találmányok, az energiaszabályozás és a gépi fejlődés korszaka. Ez a különféle termelőerők megjelenésének és a természeti erők szabályozásának kora; ez a bolygó felfedezésének és végső legyőzésének aranykora. A világ anyagi előrehaladása jelentős részben a fizikai tudományok fejlődése megindulásának ezen időszakára esik, mint amelyet jelenleg az Urantia is megél. A világok egy teljes megítéltetési időszakkal, vagy többel, el van maradva az átlagos bolygói ütemtervhez képest.

52:3.7 (593.6) Az ádámí megítéltetési időszak végére az átlagos bolygókon az emberfajták gyakorlatilag már annyira összekeveredtek, hogy valóban ki lehet jelteni, hogy „Isten minden nemzetet egy vérből teremtett”, és hogy az ő Fia „minden népet egy színűvé tett”. Az ilyen összeolvadt emberfajta bőrszíne az ibolyának egy olívaszínű árnyalata, a szférák faji „fehér” színe.

52:3.8 (593.7) Az ősemler főként húsevő; az Anyagi Fia és Leányok nem fogyasztanak húst, viszont a leszármazottaik néhány nemzedéknyi idő alatt rendszerint elérik a mindenevők szintjét, bár néha az utódaik teljes csoportjai maradnak meg a húsmentes étrend mellett. Az Ádám utáni emberfajták kettős eredete ad magyarázatot arra, hogy az ilyen kevert emberi fajták miért mutatnak a növényevő és a húsevő állati csoportokra egyaránt utaló bonctani sajátosságokat.

52:3.9 (593.8) Az emberfajták összeolvadásának tízezer éve alatt az előálló fajták különböző mértékben mutatnak ilyen bonctani sajátságokat, némely fajtajukon több jele mutatkozik a húst nem fogyasztó ősöknek, míg mások a húsevő evolúciós elődek megkülönböztető jegyeit és fizikai sajátságait hordozzák. A világok ezen emberfajtainak többsége rövidesen mindenevővé válik, az állat- és a növényvilágból egyaránt származó ételek széles választékának fogyasztásával tartva fenn magát.

52:3.10 (594.1) Az Ádám utáni kor a nemzetköziség jellemezte megítéltetési időszak. A fajkeveredési feladat csaknem végleges teljesítésével az erőszakos nemzetieskedés alábbhagy, és az emberek közötti testvériség ténylegesen is elkezd kialakulni. Képviseleti kormány veszi át az uralkodói vagy apajogú uralom helyét. Az oktatási rendszer világméretűvé válik, és az emberfajták nyelvei is fokozatosan megadják magukat az ibolyaszín fajta nyelvének. Általános béke és együttműködés ritkán valósul meg addig, amíg az emberfajták alaposan össze nem keverednek, és amíg nem beszélnek közös nyelvet.

52:3.11 (594.2) Az Ádám utáni korszakot lezáró évszázadokban új érdeklődés támad a képzőművészet, a zene és az irodalom iránt, és ez a világméretű eszmélés adja meg a jelet az Ítélező Fiú megjelenéséhez. E kor fejlődésének megkoronázása az értelmi valóságok iránti egyetemes érdeklődés, az igazi bölcsélet megjelenése. A vallás kevésbé nemzetieskedővé válik, egyre inkább bolygói ügyé lesz. E korszakokat az igazság új kinyilatkoztatásai jellemzik, és a csillagvilágok Fenségesei átveszik az emberek ügyei felett az irányítást. Az igazság

kinyilatkoztatása kiterjed egészen a csillagvilágok igazgatásának szintjére.

52:3.12 (594.3) E kort nagymértékű etikai fejlődés jellemzi; az emberek közötti testvériség a társadalmi cél. A világbéke — a faji viszályok és a nemzeti gyűlölködés megszűnése — jelzi a bolygó érettségét a fiúi besorolásúak harmadik rendjének, az Ítélező Fiúnak az eljövételére.

4. Az Ítélező Fiú utáni ember

52:4.1 (594.4) Egy átlagos, elkötelezett világon e korszak úgy köszönt be, hogy a halandó emberfajták már összekeveredtek és élőlénytaniilag egészségesek. Már nincsenek faji vagy bőrszín gondok; már úgyszólván minden nemzet és emberfajta egy vérből való. Az emberek közötti testvériség virágzik, és a nemzetek megtanulják, hogy miként éljenek békében és nyugalomban a világon. Az ilyen világok egy nagyszerű és kiteljesedő értelmi fejlődés előestéjét élik meg.

52:4.2 (594.5) Amikor egy evolúciós világ ily éretté válik az ítélező korszakra, az Avonal Fiak felsőbb rendjének egyike ítélőhatósági küldetésben megjelenik. A Bolygóherceg és az Anyagi Fiak helyi világegyetemi eredetűek; az Ítélező Fiak a Paradicsomról származnak.

52:4.3 (594.6) A halandói szférákra ítélői feladatokkal érkező paradicsomi avonalok kizárólag mint megítéltetést végzők működnek, soha nem testesülnek meg. De amikor ítélőhatósági küldetésben jönnek, akkor legalábbis az első alkalommal, mindig megtestesülnek, bár nem élnek át születést és nem is halnak a teremtszrészre jellemző halált. Nemzedékeken át

élhetnek bizonyos bolygókon azokban az esetekben, amikor uralkodókként tartózkodnak ott. A küldetésük teljesítésével feladják a bolygói életüket és visszatérnek a korábbi, isteni fiúi besorolásukba.

52:4.4 (594.7) Minden egyes új megítéltetési időszak kiszélesíti a kinyilatkoztatott vallás látóhatárát, és az Ítélező Fiak az igazságról tett kinyilatkoztatást kiterjesztik a helyi világegyetem és segédszférái ügyeinek bemutatására.

52:4.5 (594.8) Az Ítélező Fiú első látogatását követően az emberfajták rövidesen kivívják a gazdasági felszabadulásukat. Az embereknek a létük függetlensége fenntartásához szükséges napi munkája a ti időtökben mérve két és fél órát tesz ki. Ez tökéletesen biztosítja ezeknek az etikus és értelmes halandóknak a függetlenségét. Ezek a fejlődésben kifinomult népek jól tudják, hogy miként használják fel a szabadidejüket az önképzés és a bolygó fejlődésének elősegítése céljából. E korszakban a faji állományok tovább tisztulnak azáltal, hogy a kevésbé egészséges és a természetes adottságokkal gyengébben felruházott egyedek szaporodását korlátozzák.

52:4.6 (595.1) Az emberfajták politikai kormányzása és társadalmi igazgatása tovább fejlődik, az önkormányzatiság igen jól elterjed e korszak végére. Az önkormányzás alatt a képviseleti kormányzás legmagasabb rendű fajtáját értjük. E világokon csakis azokat a vezetőket és uralkodókat emelik fel és tisztelik, akik a társadalmi és a politikai felelősségek viselésére a legalkalmasabbak.

52:4.7 (595.2) E korban a világ halandóinak többségébe már Igazító költözött. De az isteni Nevelők adományozása még ekkor sem

mindig általános. Még nem minden bolygó halandó kap egyé kapcsolódási beteljesülésre rendelt Igazítót; ekkor még mindig szükséges, hogy maguk a saját akaratú teremtmények is válasszák a Titkos Nevelőket.

52:4.8 (595.3) E megítéltetési időszak záró szakaszaiban a társadalom elkezd visszatérni az egyszerűbb életformákhoz. Az összetett természetű haladó polgárosodott társadalom a maga útját járja, és a halandók megtanulnak természetesebb és eredményesebb életet élni. Ez az irányzat egyre erősödik, ahogy az egyes korszakok váltják egymást. Ez a képzőművészet, a zene és a felsőbb tanulmányok virágzásának korszaka. A fizikai tudományok már elérték a fejlődés végső fokát. E korszak végére egy eszményi világon teljes körű, nagyszerű vallásos eszmélésre, világméretű szellemi megvilágosodásra kerül sor. A fajok szellemi természetének általános feléledése a jel az alászálló Fiú eljövetelére és az ötödik halandói korszak megnyitására.

52:4.9 (595.4) Sok világon úgy alakul, hogy a bolygót nem egyetlen ítélőhatósági küldetés révén készítik fel az alászálló Fiú fogadására; ilyen esetben egy második, vagy akár több eljövételre kerül sor az Ítélező Fiak részéről, melyek mindegyike megítéltetési időszakról megítéltetési időszakra előrelépést hoz a fajok számára, míg végül a bolygót felkészítik az alászálló Fiú ajándékához. A második és további küldetéseken vagy sor kerül az Ítélező Fiak megtestesülésére vagy nem. De nem számít, hogy hány Ítélező Fiú jelenik meg — és ilyen minőségben eljöhetnek az alászálló Fiú után is — mindegyik eljövétel egy megítéltetési időszak végét és egy újabb kezdetét jelzi.

52:4.10 (595.5) Az Ítélező Fiak megítéltetési időszakai urantiai időben a huszonötezer és az ötvenezer év közé eshetnek. Néha e korszak sokkal rövidebb, ritkán pedig ennél hosszabb. De az idő múlásával ugyanezen Ítélező Fiak egyike egyszer csak megszületik, mint a paradicsomi alászálló Fiú.

5. Az alászálló Fiú utáni ember

52:5.1 (595.6) Miután az értelmi és a szellemi fejlődés bizonyos fokát elérték valamely lakott világon, egy paradicsomi alászálló Fiú érkezik. A szokványos világokon addig nem jelenik meg hűsvér testben, amíg az emberfajta fel nem emelkedtek az értelmi fejlődés és az etikai fejlettség legfelsőbb szintjére. De az Urantián az alászálló Fiú, aki ráadásul a Teremtő Fiútok, az ádami megítéltetési időszak végén jelent meg, holott ez nem szokványos dolog az események rendjében a tér világain.

52:5.2 (595.7) Az alászálló Fiú a világok szellemiesülésre érette válásakor érkezik meg. E Fiak mindig az Ítélező vagy Avonal rendbe tartoznak, kivéve azt az esetet, minden helyi világegyetemben egy alkalommal, amikor a Teremtő Fiú az utolsó alászállási küldetésére készül valamely evolúciós világon, ahogy történt ez akkor is, amikor a nebadoni Mihály megjelent az Urantián, hogy a halandó fajotoknak adja át magát. Ilyen ajándékot a csaknem tízmillió világ közül csupán egy kaphat; minden más világ szellemi téren az avonalok rendjébe tartozó paradicsomi Fiú alászállása révén lép előre.

52:5.3 (595.8) Az alászálló Fiú magas oktatási műveltségű világra érkezik és olyan fajjal találkozik, mely szellemileg kiképzett és felkészített a fejlettebb tanok befogadására és az alászállási küldetés értékelésére. E korszakot az erkölcsi műveltség és a

szellemi igazság utáni világméretű törekvés jellemzi. E megítéltetési időszak halandói szenvedélye nem más, mint a mindenségrendi valóságba való behatolás és a szellemi valósággal való egyesülés. Az igazságról szóló kinyilatkoztatások már kiterjednek a felsőbb-világegyetemre is. Teljesen új oktatási és kormányzási rendszerek jönnek létre s váltják fel a korábbi idők kezdetleges rendszereit. Az életöröm új színekbe öltözik, és az életmegnyilvánulások mennyei színezetet és árnyalatot kapnak.

52:5.4 (596.1) Az alászálló Fiú a világ halandó emberfajtainak szellemi felemeléséért él és hal. Ő építi ki az „új és élő utat”; élete nem más, mint a paradicsomi igazságnak halandói húsvér testben való megtestesülése, éppen azon igazságé — akár az Igazság Szelleméé — mely tudás birtokában az emberek szabadok lesznek.

52:5.5 (596.2) Az Urantián ennek az „új és élő útnak” a megalkotása ténykérdés volt, s emellett igazság is. Az Urantiának a Lucifer-féle lázadásban való elszigeteltsége felfüggesztette azt az eljárást, mely révén a halandók a halál után közvetlenül eljuthattak volna a lakóvilágok területére. Krisztus Mihály urantiai napjait megelőzően minden lélek a megítéltetési feltámadásokig vagy a különleges ezeréves feltámadásokig aludt. Még Mózes sem engedték át a másik oldalra egy különleges feltámadás alkalmáig, mert a bukott Bolygóherceg, Kaligasztia vitatta e megszabadítást. De pünkösöd óta az urantiai halandók közvetlenül juthatnak el a morontia szférákra.

52:5.6 (596.3) Az alászálló Fiú a feltámadását követően, a megtestesült életének feladása utáni harmadik napon felemelkedik az Egyetemes Atya jobbájához, megbizonyosodik

az alászállási küldetésének elfogadásáról, és visszatér a Teremtő Fiúhoz a helyi világegyetemi központra. Ezután az alászállt Avonal és a Teremtő Mihály elküldi közös szellemét, az Igazság Szellemét az alászállásnak helyet adott világra. Ilyenkor „a győzelmes Fiú szelleme kiárad minden húsvér testre”. A Világegyetemi Anyaszellem szintén részt vesz az Igazság Szellemének ezen alászállásában, és ezzel egyidejűleg rendelik el a Gondolatigazítók alászállását. Ezután e világ minden épelméjű saját akarató teremtménye Igazítót kap, amint elérte az erkölcsi felelősség, a szellemi választás életkorát.

52:5.7 (596.4) Ha egy alászálló Avonal vissza is térne valamely világra az alászállási küldetés után, akkor sem testesülne meg, hanem „szeráfi seregekkel, dicsőségben” jönne el.

52:5.8 (596.5) Az alászálló Fiú utáni korszak hossza tízezertől százezer évig terjedhet. Nincs önkényesen kimért ideje e megítéltetési időszakok egyikének sem. Ez a nagyszerű etikai és szellemi fejlődés időszaka. E korszakok szellemi hatása alatt az emberi jellem óriási átalakulásokon és rendkívüli fejlődésen megy át. Lehetővé válik az aranyszabály gyakorlati alkalmazása. Jézus tanításai valóban érvényesek egy olyan halandói világra, mely részesült az alászállás előtti Fiak felkészítő képzésében a jellem nemessé formálása és a kulturális felemelkedés általuk elrendelt megítéltetési időszakaiban.

52:5.9 (596.6) E korszakban a betegségekből és a bűnözésből fakadó nehézségeket gyakorlatilag már felszámolták. A selejtező szaporodás révén az elfajzottságot már nagyrészt kiküszöbölték. A betegségeket gyakorlatilag legyőzték az ádami fajták nagy ellenállás képességű jegyein keresztül és az

előző korszakok fizikai tudományaihoz kapcsolódó felfedezések világszerte általános alkalmazása révén. Az átlagos élettartam e szakaszban jóval meghaladja az urantiai időben mért háromszáz évet.

52:5.10 (597.1) E korszakban folyamatosan visszaszorul a kormányzati felügyelet. Igazi önkormányzatiság kezd működni; mind kevesebb tiltó rendelkezésre van szükség. A nemzetvédelmi célt szolgáló katonai fegyvernemek már megszűntek; a nemzetközi összhang kora már tényleg közel van. Még több nemzet van, főként területi eloszlásból fakadóan, de már egy emberfajtáról, egy nyelvről és egy vallásról lehet beszélni. A halandói ügyek majdnem, de azért nem egészen, eszményiek. Ez már valóban nagyszerű és dicső kor!

6. Az Urantia alászállás utáni korszaka

52:6.1 (597.2) Az alászálló Fiú a Béke Hercege. Azzal az üzenettel érkezik, hogy legyen „béke a földön és jó szándék az emberek között”. A szokványos világokon ez világbékét hozó megítéltetési időszak; a nemzetek többé már nem háborúznak. De ezen üdvös hatások nem érvényesültek a ti alászálló Fiútok, Krisztus Mihály eljövetelekor. Az Urantia nem szabályszerűen fejlődik. A világok más bolygói úton jár. A Mesteretek, amikor a földön tartózkodott, figyelmeztette a tanítványait, hogy az ő érkezése nem fogja elhozni a béke megszokott rendjét az Urantian. Világosan értésükre adta, hogy „háborúk és háborúk hírei” jönnek, és hogy nemzet kel nemzet ellen. Egy másik alkalommal pedig azt mondta, hogy „Ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem a földre”.

52:6.2 (597.3) Még a szokványos evolúciós világokon sem kis teljesítmény az emberek világméretű testvériségének megteremtése. Egy olyan összezavart és szétzilált világon, mint az Urantia, ehhez jóval hosszabb időre és sokkal több erőfeszítésre van szükség. A segítséget nem kapó társadalmi fejlődés aligha érhet el ilyen szép eredményeket egy szellemileg elszigetelt szférán. A vallási kinyilatkoztatás alapvető fontosságú a testvériség megteremtéséhez az Urantián. Míg Jézus a szellemi testvériség közvetlen eléréséhez vezető utat mutatta meg, addig a társadalmi testvériség megvalósítása a világokon nagymértékben függ az alábbi személyes átalakulások és bolygói változtatások végrehajtásától:

52:6.3 (597.4) 1. Társadalmi testvériesség. A nemzetközi és az emberfajták közötti társadalmi kapcsolatok és testvériességi társulások sokszorozódása utazáson, társadalmi érintkezésen és versengő játékon keresztül. Közös nyelv kifejlesztése és a több nyelven beszélők számának növelése. Tanítványok, tanítók, iparosok és vallási bölcselők faji és nemzeti cseréje.

52:6.4 (597.5) 2. Értelmi keresztbeporzás. A testvériség lehetetlen egy olyan világon, amelynek lakosai oly fejletlenek, hogy nem ismerik fel a korlátlan önzés dőreségét. Szükség van a nemzeti és faji irodalom kicserélésére. Minden egyes emberfajtnak meg kell ismernie minden emberfajta gondolkodását; minden egyes nemzetnek ismernie kell az összes nemzet érzéseit. A tudatlanság gyanút szül, és a gyanú nem egyeztethető össze a rokonszenvező és szereteteli alapállással.

52:6.5 (597.6) 3. Etikai eszmélés. Csakis az etikai tudatosság képes leleplezni az emberi türelmetlenség erkölcstelenségét és a

testvérvizsálya bűnös voltát. Kizárólag az erkölcsi érzék képes megbélyegezni a nemzeti irigység és a faji féltékenység rosszeit. Csak az erkölcsi lények törekednek mindig az arany szabály megélése szempontjából alapvető jelentőségű szellemi látásmódra.

52:6.6 (598.1) 4. Politikai bölcsesség. Az érzelmi érettség alapvető az önuralom szempontjából. Kizárólag az érzelmi érettség révén biztosítható a háborúnak mint embertelen döntőbírónak a polgárosult megítélés nemzetközi eljárásaival való leváltása. A bölcs államférfiak valamikor majd az emberiség jóléte érdekében is fognak munkálkodni, azonközben, hogy a nemzeti vagy faji csoportjuk érdekeinek érvényesítésére törekednek. Az önző politikai ravaszkodás végtelenül öngyilkos dolog — elpusztítja mindazokat az állandó értékeket, melyek a bolygói csoport túlélését biztosítják.

52:6.7 (598.2) 5. Szellemi látásmód. Az emberek közötti testvériség végeredményben az Isten atyai voltának elismerésére épül. A leggyorsabb módja az emberek közötti testvériség megvalósításának az Urantián az, hogy véghez viszitek a mai emberiség szellemi átalakítását. A társadalmi fejlődés természetes folyamatának felgyorsításához az egyetlen mód a fentről érkező szellemi ráhatás érvényesítése, ezzel az erkölcsi látásmód kiteljesítése, s közben minden halandó azon lelki képességének kifejlesztése, hogy minden más halandót megértsen és szeressen. A kölcsönös megértés és a testvéri szeretet minden másnál magasabb rendű polgárosodáshozó és komoly befolyásoló tényezője az emberek közötti testvériség világméretű megvalósításának.

52:6.8 (598.3) Ha most, az alászálló Fiú korszakában áttelepíthetnénk benneteket a ti visszamaradt és összezavart világokról egy átlagos bolygóra, azt hinnétek, hogy a hagyományaitokban élő mennybe kerültetek volna. Nemigen gondolnátok, hogy éppen az emberi lakóhelyül szolgáló halandói szféra szokványos evolúciós munkáját szemlélitek. E világok benne vannak a teremtszrészük szellemi köreiben, és élvezik a világegyetemi híradások és a felsőbb-világegyetemi tükrözöműködés-szolgáltatások minden előnyét.

7. A Tanító Fiú utáni ember

52:7.1 (598.4) Egy átlagos evolúciós világra megérkező, következő fiúi rendbe a Háromsági Tanító Fiak, a paradicsomi Háromság isteni Fiai tartoznak. Az Urantia itt megint csak más úton jár a testvérszféráihoz képest annyiban, hogy itt Jézus ígéretet tett a visszatérésre. Ezen ígéretét bizonyosan meg fogja tartani, azt viszont senki sem tudja, hogy a második eljövételére vajon az Ítélező vagy Tanító Fiak urantiai megjelenése előtt vagy után fog sor kerülni.

52:7.2 (598.5) A Tanító Fiak csoportosan érkeznek a szellemiesülő világokra. A bolygói Tanító Fiút hetven elsőrendű Fiú, tizenkét másodrendű Fiú, valamint a daynalok legfelsőbb rendjébe tartozók legmagasabb rangú és legtapasztaltabb egyedei közül hárman segítik és támogatják. E testület egy időre a világon marad, elég sokáig ahhoz, hogy átvezessék az evolúciós korszakokat a fény és élet korszakába — nem hamarabb, mint a bolygói időben mért ezer, néha pedig jóval több év alatt. E küldetéssel járul hozzá a Háromság azokhoz a korábbi erőfeszítésekhez, melyeket mindazon isteni személyiségek tettek, akik valamely lakott világ számára segédkeztek.

52:7.3 (598.6) Az igazságról szóló kinyilatkoztatás ekkor kiterjed a központi világegyetemre és a Paradicsomra is. Az emberfajták magas szinten szellemiesülnek. Egy nagy nép fejlődött ki és egy nagyszerű korszak közeleg. A bolygó oktatási, gazdasági és igazgatási rendszerei gyökeres átalakuláson mennek át. Új értékek és viszonyok alakulnak ki. A mennyország megjelenik a földön, és az Isten dicsősége a világban kiárad.

52:7.4 (598.7) E megítéltetési időszakban sok halandót visznek át az élők közül. Ahogy a Háromsági Tanító Fiak kora halad, az idő halandóinak szellemi hűsége egyre általánosabban érvényesül. A természetes halál kevésbé gyakorivá válik, amint az Igazítók egyre nagyobb számban kapcsolódnak eggyé védenceikkel a húsvér testben eltöltött élet során. A bolygót végül hivatalosan is felveszik a halandói felemelkedés első módosított rendjébe.

52:7.5 (599.1) E korszakban az élet kellemes és hasznos. Az elfajzottságot és a hosszú evolúciós küzdelem közösségellenes emberi megnyilvánulási formáit gyakorlatilag már felszámolták. Az élettartam megközelíti az urantiai időben mért ötszáz évet, és a faj növekedésének szaporodási ütemét okosan szabályozzák. Egy teljesen új társadalmi rend jött el. Még mindig nagy különbségek vannak a halandók között, de a társadalom állapota jóval közelebb van a társadalmi testvériség és a szellemi egyenlőség eszményképeihez. A képviselői kormányzás eltűnőben van, és a világ az egyéni önmérséklet törvénye mentén halad. A kormányzat működése főként a társadalom-igazgatás és a gazdaságszervezés közösségi feladataira irányul. Az aranykor rohamosan közeledik; a hosszú és megfeszített bolygói evolúciós küzdelem időbeli célja már látható. A korszakok jutalma hamarosan elérhetővé

válik; az Istenek bölcsességének megnyilatkozása a küszöbön áll.

52:7.6 (599.2) E korszakban járó világ fizikai igazgatása körülbelül napi egy órát vesz igénybe minden felnőtt egyén idejéből; azaz egy urantiai órának megfelelő időt. A bolygó szoros kapcsolatban áll a világegyetemi ügyekkel, és az emberek ugyanolyan érdeklődéssel figyelik a legújabb híradásokat, mint ahogy ti a napilapjaitok legújabb számait olvassátok. E fajok ezernyi olyan érdekes dologgal foglalkoznak, melyek nem ismeretesek a világotokon.

52:7.7 (599.3) A Legfelsőbb Lény iránti igaz bolygói hűség egyre erősebb. Nemzedékről nemzedékre a faj egyre nagyobb hányada azonosul azokkal, akik igazságot gyakorolnak és irgalommal élnek. A világ lassan, de biztosan az Istenfiak örömteli szolgálatának adja át magát. A fizikai nehézségeket és az anyagi természetű gondokat nagyjából már rendezték; a bolygó megéri a fejlettebb életre és a végleges rendűhöz közelebb létezésre.

52:7.8 (599.4) A megítéltetési időszakuk alatt a Tanító Fiak időről időre eljönnek e békés világokra. Addig nem hagynak el egy világot, amíg meg nem győződtek arról, hogy az evolúciós terv az adott bolygó vonatkozásában zökkenőmentesen működik. Egy ítélkezést végző Ítélező Fiú rendszerint elkíséri a Tanító Fiakat a sorozatos küldetéseikre, míg egy másik ilyen Fiú működik a távozásuk idején, és az ítélői feladatok ellátása korszakról korszakra folytatódik az idő és tér halandói rendszerének időtartama alatt.

52:7.9 (599.5) A Háromsági Tanító Fiak minden visszatérési küldetése egyre feljebb és feljebb emeli az ilyen fenséges világot a bölcsesség, a szellemiség és a mindenségrendi megvilágosodottság szintjein. De az ilyen szféra nemes honosai még mindig végesek és halandók. Semmi sem tökéletes; mindazonáltal a tökéletlen világ működésében és a világ emberi lakosainak életében egy közel tökéletes minőségjegy alakul ki.

52:7.10 (599.6) A Háromsági Tanító Fiak többször is visszatérhetnek ugyanarra a világra. De előbb vagy utóbb, az egyik küldetésük befejeződésével, a Bolygóherceg felemeltetik a Bolygó Fejedelem rangjára, és a Csillagrendszer Fejedelem megjelenik, hogy bejelentse a világ belépését a fény és élet korszakába.

52:7.11 (599.7) A Tanító Fiak végső küldetésének eredményéről (legalábbis egy átlagos világon ez felelne meg az időrendnek) írta János: „Láttam új mennyet és új földet és az új Jeruzsálemet, mely az Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy herceg számára felékesített hercegnő.”

52:7.12 (600.1) Ugyanerre a megújított földre, a fejlett bolygói korszakra vonatkozik, amit a régi idők prófétája látott, amikor azt írta: „»Mert mint az új mennyek és az új föld, amelyeket én teremtek, megállnak énelőttem, azonképpen megmaradtok ti és a gyermekeitek is; és lesz, hogy hónapról hónapra és szombatról szombatra eljön minden húsvér test engem imádni,« szól az Úr.”

52:7.13 (600.2) E korszak halandóit jellemzik úgy, mint „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép;

és hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”.

52:7.14 (600.3) Lényegtelen, hogy milyen az egyes bolygó sajátos természetes történelme, nem számít, hogy a teremtsz rész teljes egészében elkötelezett volt-e, megfertőződött-e a rosszal vagy a bűn átka sújtotta-e — nem számít, hogy milyenek voltak az előzmények — előbb vagy utóbb az Isten kegyelme és az angyalok segédkezése elhozza a Háromsági Tanító Fiak eljövételének napját; és a távozásukkor, a végső küldetésük teljesítését követően veszi kezdetét a fény és élet nagyszerű korszaka.

52:7.15 (600.4) A Satania összes világa ugyanúgy magáévá teheti annak a reményét, aki azt írta: „Mindazonáltal az Ő ígérete szerint új mennyet és új földet várunk, amelyekben pártatlanság lakozik. Ezért, szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon Ő titeket békességben.”

52:7.16 (600.5) A Tanító Fiak testületének távozása, az első vagy valamelyik későbbi uralkodásuk végén, elhozza a fény és élet korának hajnalát — az időből az örökkévalóság előcsarnokába való átlépés küszöbét. A fény és élet korának bolygói eljövetele messze meghaladja azon urantiai halandóknak még a legmerészebb várakozásait is, akik nem alkottak távlatibb fogalmat a jövőbeli életről annál, mint amelyek azokban a vallásos hiedelmekben foglaltatnak, melyek úgy ábrázolták a mennyet, mint a túlélő halandók közvetlen úti célját és végső lakóhelyét.

52:7.17 (600.6) [Ennek az írásnak az összeállítását egy, a Gábiel kíséretéhez átmenetileg beosztott Fenséges Hírvívő hitelesítette.]

53. írás

A Lucifer-féle lázadás

53:0.1 (601.1) LUCIFER a Nebadonból származó, kiváló elsőrendű Lanonandek Fiú volt. Számos csillagrendszerben szerzett tapasztalatokat a szolgálatban, csoportjának főtanácsosa volt, és bölcsessége, éleslátása és hatékonysága kiemelte a többiek közül. Lucifert a 37-es számon tartották nyilván a rendjében, és amikor a melkizedekektől a megbízatását megkapta, akkor a fajtájának hétszázezer egyede közül a legrátermettebb és a legkiválóbb száz személyiség közé tartozott. Egy ilyen nagyszerű kezdetet követően gonoszságok és vétkek során át elmerült a bűnben és ma azon három Csillagrendszer Fejedeleme közé tartozik a Nebadonban, akik engedtek az önös késztetésnek és megadták magukat a helytelenül értelmezett személyi szabadság álokoskodásának — a világegyetem iránti hűség elutasításának és a testvéri kötelességek semmibe vételének, a mindenségrendi kapcsolatok iránti vakságnak.

53:0.2 (601.2) A Nebadon világegyetemben, Krisztus Mihály működési területén a lakott világoknak tízezer csillagrendszere létezik. A Lanonandek Fiak teljes történelmében e több ezernyi csillagrendszerben és a világegyetemi központokban végzett összes működésük során mindössze három Csillagrendszer Fejedeleme szegült ellen a Teremtő Fiú kormányzásának.

1. A lázadás vezetői

53:1.1 (601.3) Lucifer nem felemelkedő lény volt; ő a helyi világegyetem teremtett Fia volt, és azt mondták róla, hogy: „Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned.” Sokszor tanácskozott az edentiai Fenségesekkel. Lucifer az „Isten szent hegyén”, a Jerusem igazgatási hegyén uralkodott, mert ő volt az elsőszámú vezetője egy 607 lakott világból álló nagy csillagrendszernek.

53:1.2 (601.4) Lucifer csodálatos lény volt, kiváló személyiség; a világegyetemi hatásköri rangsorban közvetlenül a csillagvilági Fenséges Atyák után állt. Lucifer törvényszegése ellenére a neki alárendelt személyiségek tartózkodtak attól, hogy tiszteletlenséget és megvetést mutassanak vele szemben azt megelőzően, hogy Mihály az Urantián megtestesült volna. Még Mihály főangyala sem „vádolta őt” Mózes feltámadása idején, „hanem egyszerűen csak annyit mondott, hogy »feddjen meg téged az Ítéző«”. Az ilyen ügyekben ítélni ugyanis a felsőbb-világegyetemi vezetők, a Nappalok Elődei jogosultak.

53:1.3 (601.5) Lucifer ma már a Satania bukott és címétől megfosztott Fejedelme. A tetszelgés a leginkább végzetes dolgok közé tartozik, még a mennyei világ magas személyiségei esetében is. Luciferről mondták: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben.” A régi próféták írta, látván az ő szomorú állapotát: „Miként estél alá az égről, ó Lucifer, hajnal fia! Levágattál a földre, aki a világokat összezavarni merészeltél!”

53:1.4 (602.1) Luciferről igen keveset hallottak az Urantián amiatt, hogy főhadnagyát, Sátánt bízta meg az ügyeinek igazgatásával a bolygótokon. Sátán a lanonandekék ugyanazon elsőrendű

csoportjába tartozott, azonban sohasem működött Csillagrendszer Fejedelemként; teljes lényével csatlakozott a luciferi felkeléshez. Az „ördög” nem más, mint Kaligasztia, az Urantia Bolygóhercegeinek tisztségéből eltávolított, a lanonandekék második rendjébe tartozó Fiú. Amikor Mihály húsvér testben az Urantian tartózkodott, akkor Lucifer, Sátán és Kaligasztia szövetkezve igyekezett azon, hogy az alászállási küldetése kudarcot valljon. De ők vallottak teljes kudarcot.

53:1.5 (602.2) Abaddon volt Kaligasztia kíséretének vezetője. Követte urát a lázadásban és végig az urantiai lázadók elsőszámú vezetője maradt. Belzebub a hűtlen köztes teremtmények vezetője volt, aki szövetséget kötött a hitszegő Kaligasztia erőivel.

53:1.6 (602.3) A sárkány pedig mindezen rossz személyek jelképi ábrázolása lett. Mihály győzelmét követően „Gábiel lejött a Szalvingtonról és hosszú időre megkötötte a sárkányt (az összes lázadó vezért)”. A jerusemi szeráf-lázadókról írták: „És az angyalokat, akik nem tartották meg első állapotukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére a sötétség erős bilincseire vetette.”

2. A lázadás okai

53:2.1 (602.4) Lucifer és első helyettese, Sátán, több mint ötszázezer évig uralkodott a Jerusemen, amikor szívükben kezdtek szembefordulni az Egyetemes Atyával és az ő akkori kormányzó Fiával, Mihálllyal.

53:2.2 (602.5) A Satania csillagrendszerben nem uralkodtak olyan furcsa vagy különleges viszonyok, melyek lázadást vetítettek

volna előre vagy annak kedveztek volna. Úgy hisszük, hogy az ötlet Lucifer elméjében bukkant fel és ott öltött alakot, és hogy bárhol lett volna, akkor is ilyen lázadást szít. Lucifer először Sátánnal közölte a terveit, de több hónapra volt szüksége ahhoz, hogy a rátermett és ragyogó társának elméjét mindezzel megfertőzze. Mihelyt azonban a lázadó elveket elfogadta, a „saját jogok és a szabadság” feltétlen és meggyőződéses híve lett.

53:2.3 (602.6) Soha senki nem sugallta Lucifernek a lázadást. A Mihály akaratával és az Egyetemes Atya terveivel való szembenállás részét képező saját jogok eszméje, mely szembenállásra az adott okot, ahogyan Mihály e terveket képviselte, Lucifer saját elméjében jelent meg. Viszonya a Teremtő Fiúval bensőséges és mindig szívélyes volt. Saját elméjének felmagasztalását megelőzően Lucifer sohasem adott hangot a világegyetemi igazgatással való elégedetlenségének. Hallgatása ellenére a szalvingtoni Nappalok Szövetsége több mint száz szabványéven keresztül jelezte az Uverszának, hogy Lucifer elméjében nincs béke. Erről tájékoztatták a Teremtő Fiút és a Norlatiadek Csillagvilági Atyáit is.

53:2.4 (602.7) Ebben az időszakban Lucifer egyre bírálóbban viszonyult a világegyetemi igazgatás egész tervéhez, de mindig teljes hűséget mutatott a Legfőbb Urak iránt. Az első nyílt hitszegésére Gábiel jerusemi látogatásakor került sor, s ez néhány nappal a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozat kihirdetése előtt történt. Gábiel olyannyira bizonyos volt a lázadás küszöbön álló kitörésében, hogy egyenesen az Edentiára ment abból a célból, hogy tanácskozzon a

Csillagvilági Atyákkal a nyílt lázadás esetén foganatosítandó intézkedésekről.

53:2.5 (603.1) Nagyon nehéz meghatározni a pontos okát vagy okait annak, amely végül a luciferi lázadáshoz vezetett. Mindössze egyetlen dologban vagyunk biztosak, s ez a következő: Bármilyen is volt az előzmény, az Lucifer elméjében bukkant fel. Lennie kellett egyfajta önteltségnek, mely önmagát táplálva önáltatásig fajult, melynek eredményeként Lucifer egy időre tényleg meggyőzte magát arról, hogy a lázadás kitervelése ténylegesen a csillagrendszer, sőt a világegyetem javát szolgálja. Amikor a tervei odáig fejlődtek, hogy ez irányban minden hiú reménye szertefoszlott, már kétségkívül túl messzire jutott, semhogy az eredeti, bajkeverő önhittsége megálljt parancsolhatott volna neki. E tapasztalásban egyszer csak kétszínűvé vált, s a benne lévő rossz szándékos és akaratlagos bűnné változott. Hogy ez valóban így történt, azt tanúsítja e kiváló vezető későbbi viselkedése. Már régen felajánlották neki, hogy tanúsítson megbánást, de csak néhány beosztottja fogadta el a felajánlott kegyelmet. Az edentiai Nappalok Hűséges Követője a Csillagvilági Atyák felkérésére személyesen ismertette neki Mihály tervét a hírhedt lázadók megmentésére, azonban a Teremtő Fiú irgalmát mindig elutasította, mégpedig minden alkalommal egyre növekvő lenézéssel és megvetéssel.

3. A luciferi kiáltvány

53:3.1 (603.2) Bármilyen is a bajok igazi forrása Lucifer és Sátán szívében, a lázadás végső kitörésére a Lucifer-féle Szabadságnyilatkozat formájában került sor. A lázadók ügye három alapon nyugodott:

53:3.2 (603.3) 1. Az Egyetemes Atya valósága. Lucifer azt állította, hogy az Egyetemes Atya valójában nem is létezik, és hogy a fizikai gravitáció és a térenergia eredendően jelen van a világegyetemben, továbbá, hogy az Atya hitregét a paradicsomi Fiak találták ki azért, hogy az Atya nevében uralhassák a világegyetemet. Tagadta, hogy a személyiség az Egyetemes Atya ajándéka. Még azt is állította, hogy a végleges rendű lények összejátszottak a paradicsomi Fiakkal az egész teremtség megtévesztése érdekében, ugyanis sohasem tértek vissza az Atya tényleges személyiségéről alkotott olyan egyértelmű fogalommal, amely úgy mutatná be őt, ahogyan a Paradicsomon érzékelhető. A tiszteletet és a tudatlanságot gátlástalanul kihasználta. A vád megdöbbenő, szörnyű és gyalázatos volt. Ez a véglegesrendűek elleni burkolt támadás volt az, mely kétségkívül arra készítette később a felemelkedő létpolgárokat a Jerusemen, hogy kitartsanak és ellenálljanak a lázadók minden ajánlatának.

53:3.3 (603.4) 2. A Teremtő Fiú — Mihály — világegyetemi kormányzása. Lucifer amellet érvelt, hogy a helyi csillagrendszerek kapjanak önállóságot. Vitatta a Teremtő Fiú, Mihály jogát a Nebadon feletti fennhatóságra, melyet holmi feltételezett paradicsomi Atya nevében gyakorol, továbbá vitatta annak jogosságát is, hogy Mihály e nem látható Atya számára kér hűséget minden személyiségtől. Azt állította, hogy a teljes istenimádati terv nem más, mint ügyes húzás a paradicsomi Fiak felmagasztalására. Hajlott arra, hogy Mihályt mint Teremtő-atyját elismerje, viszont nem fogadta el úgy, mint Istenét és igaz urát.

53:3.4 (603.5) A legelszántabb támadást a Nappalok Elődeinek — az „idegen hatalmasságoknak” — azon joga ellen indította, hogy beleavatkozhatnak a helyi csillagrendszerek és világegyetemek ügyeibe. E vezetőket zsarnokoknak és bitorlóknak bélyegezte. Arra ösztönözte követőit, hogy higgyenek abban, hogy e vezetők egyike sem avatkozhat bele a hazai ügyek vitelébe, ha az emberek és az angyalok bátran kiállnak magukért és elszántan követelik a jogaikat.

53:3.5 (603.6) Azt vallotta, hogy a Nappalok Elődei döntésvégrehajtóinak nem szabadna megengedni a helyi csillagrendszerekben való működést, már ha az ottani lakosok élni akarnak a függetlenségi jogukkal. Azt képviselte, hogy a halhatatlanság a csillagrendszerbeli személyiségek eredendő sajátsága, hogy a feltámadás természetes és önmagától végbemenő, és hogy minden lény örökké fog élni, kivéve, ha a Nappalok Elődeinek ítéletvégrehajtói önkényesen és igazságtalanul közbeavatkoznak.

53:3.6 (604.1) 3. Támadás a felemelkedő halandók képzésének egyetemes terve ellen. Lucifer azt képviselte, hogy túlságosan is sok időt és energiát fordítanak azon tervre, hogy alaposan felkészítsék a felemelkedő halandókat a világegyetemi igazgatási elvekre, azon elvekre, melyek állítása szerint etikailag kifogásolhatók és tévesek. Tiltakozott azon korszaknyi hosszúságú program ellen, melynek célja a tér halandóinak felkészítése valamiféle ismeretlen, végső rendeltetésre, és a véglegességet elért lények testületének jerusemi jelenlétét úgy minősítette, mint annak bizonyítékát, hogy e halandók korszaknyi időt töltöttek el egy tisztán kitalált beteljesülésre való felkészülés érdekében. Levezetés útján

rámutatott, hogy a véglegességet elért lények olyan, nem dicsőbb sorsot nyertek el, mint hogy visszatérjenek a származásuk helyéhez hasonló szerény szférákra. Azt állította, hogy a túl sok fegyelmezéssel és a hosszadalmas felkészítéssel elrontották őket, és hogy ők valójában elárulták halandó társaikat, mert közreműködnek abban a leigázási tervben, melyben a felemelkedő halandók valamiféle hitregén alapuló örök beteljesülésének képzetét erőltetik rá a teremtszősszességre. Azt képviselte, hogy a felemelkedők az egyéni önmeghatározás szabadságát élvezhessék. Kifogásolta és elutasította a halandói felemelkedésre vonatkozó, az Isten paradicsomi Fiai által hitelesített és a Végtelen Szellem által támogatott egész tervet.

53:3.7 (604.2) Lucifer ezzel a Szabadság-nyilatkozattal indította el a sötétség és a halál tobzódását.

4. A lázadás kitörése

53:4.1 (604.3) A luciferi kiáltvány kiadására a Satania éves nagytanácskozásán, az üvegtengeren került sor, az összegyűlt jerusemi seregek jelenlétében, az év utolsó napján, urantiai időben mérve mintegy kétszázezer évvel ezelőtt. Sátán kihirdette, hogy imádhatók az egyetemes erők — legyenek azok fizikaiak, értelmiek vagy szellemiek — azonban engedelmességet fogadni csakis a tényleges és jelenlévő uralkodónak, Lucifernek szabad, aki az „emberek és az angyalok barátja” és a „szabadság Istene”.

53:4.2 (604.4) A luciferi lázadás csatakiáltása a saját jogok volt. Egyik fő érvük az volt, hogy ha az önkormányzatiság jó és megfelelő a melkizedek és egyéb csoportok számára, akkor

az éppúgy jó mindenféle rendű értelem számára is. Merészen és következetesen kiállt az „elme egyenlősége” és „az értelem testvérisége” mellett. Azt képviselte, hogy minden kormányzatnak a helyi bolygóra kell szűkítenie a hatáskörét és mindezek önkéntes szövetségének hatásköre pedig a helyi csillagrendszerre legyen érvényes. Minden egyéb felügyeletet megengedhetetlennek tartott. Megígérte a Bolygóhercegeknek, hogy világukat legfőbb megbízottakként irányíthatják. Nem ismerte el a jogalkotó tevékenységek székhelyének a csillagvilági központot és érvénytelennek tekintette az igazságszolgáltatási eljárásoknak a világegyetemi fővárosban való lefolytatását. Amellett érvelt, hogy mindeme kormányzati feladatköröket a csillagrendszeri fővárosokba kell összpontosítani, továbbá fel kell állítani azok saját törvényhozói testületét, és meg kell szervezni azok saját bíróságait Sátán felügyelete alatt. Úgy rendelkezett, hogy a lázadó világok hercegei hasonlóképpen cselekedjenek.

53:4.3 (604.5) Lucifer egész igazgatási testülete egységesen átállt és nyilvánosan esküt tettek, mint a „felszabadított világok és rendszerek” új vezetője kormányának tagjai.

53:4.4 (605.1) Noha korábban két lázadás is volt a Nebadonban, azok távoli csillagvilágokban törtek ki. Lucifer szerint e felkelések azért voltak sikertelenek, mert az értelmek többsége nem követte a vezetőit. Amellett érvelt, hogy a „többség uralkodjon”, s hogy „az elme tévedhetetlen”. Nyilvánvalóan a világegyetemi vezetők által a neki adott szabadság éltette a gyalázatos mesterkedéseinek jelentős részét. Szembeszállt minden felettesével; ők látszólag mégsem vettek tudomást a dolgairól. Teljes cselekvési szabadságot kapott álnok tervének

végrehajtásához, melynek útjába nem gördítettek akadályt és nem is hátráltatták azt.

53:4.5 (605.2) Az igazság eljövételének irgalmas késlekedésében Lucifer annak bizonyítékát látta, hogy a paradicsomi Fiak kormánya képtelen a lázadás megfékezésére. Nyíltan szembeszállt Mihállyal, Immanuellel és a Nappalok Elődeivel, és gőgös, kihívó magatartást tanúsított velük szemben, majd pedig rámutatott arra a tényre, hogy a válasz hiánya fényes bizonyítéka a világegyetemi és felsőbb-világegyetemi kormányok tehetetlenségének.

53:4.6 (605.3) Gábiel személyesen jelen volt mindezen pártos fejleményeknél és csak annyit felelt, hogy a kellő időben majd szólni fog Mihály nevében, és hogy minden lény szabadon és befolyástól mentesen dönthet; hogy „a Fiaknak az Atya nevében működő kormánya csakis az önkéntes, őszinte és az álokoskodásnak nem engedő hűségre és odaadásra tart igényt”.

53:4.7 (605.4) Lucifernek megengedték, hogy teljes egészében felépítse és alaposan megszervezze lázadó kormányzását, mielőtt Gábiel egyáltalán hozzálátott volna ahhoz, hogy szembeszálljon az elszakadás jogával vagy hogy ellenlépéseket tegyen a lázadó hírveréssel szemben. A Csillagvilági Atyák azonban a hűtlen személyiségek cselekvési hatáskörét azonnal a Satania csillagrendszerre korlátozták. Mindazonáltal e késedelmi időszak nagy próba és megmérettetés elé állította az egész Satania hűséges lényeit. Néhány évig általános volt a zavar, és nagy felfordulás uralkodott a lakóvilágokon is.

5. Az összeütközés természete

53:5.1 (605.5) A sataniai lázadás kitörését követően Mihály tanácskozott paradicsomi testvérével, Immanuellel. A meghatározó jelentőségű megbeszélést követően Mihály bejelentette, hogy ugyanazt a politikát fogja követni, melyet a hasonló felkelések esetében a múltban is alkalmazott, vagyis a be nem avatkozás politikáját.

53:5.2 (605.6) E lázadás idején, valamint a két korábbi alkalmával a Nebadon világegyetemben még nem volt abszolút és személyes fennhatósága senkinek sem. Mihály isteni jogon uralkodott, mint az Egyetemes Atyától kirendelt kormányzó, de nem úgy, mintha ezt a saját jogán tenné. Ekkor még előtte állt az alászállási létpálya teljesítése; ekkor még nem rendelkezett „minden hatalommal a mennyben és a földön”.

53:5.3 (605.7) A lázadás kitörésétől kezdve addig a napig, amikor a Nebadon teljhatalmú urának nyilvánították, Mihály sohasem szállt szembe Lucifer lázadó erőivel; urantiai időben mérve csaknem kétszázezer évig hagyta, hogy a maguk útját járják. Krisztus Mihály ma már bőven elegendő hatalommal és hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a hűtlenség effajta kitörését azonnal, sőt akár véglegesen is kezelni tudja, viszont abban kételkedünk, hogy e teljhatalom arra készítetné, hogy másként járjon el, ha egy ilyen felkelés esetleg kitörne.

53:5.4 (605.8) Lévéen, hogy Mihály a döntése szerint tartózkodott a luciferi lázadás elleni tényleges harctól, ezért Gábiel összehívta a személyes irányítása alá tartozó törzskart az Edentián, és a Fenségesekkel való tanácskozást követően úgy döntött, hogy átveszi a Sataniához hű seregek feletti parancsnokságot. Mihály a Szalvingtonon maradt, míg Gábiel a Jerusemre ment, és az Atyának — ugyanazon Egyetemes

Atyának, akinek személyét Lucifer és Sátán tagadta — ajánlott szférán új minőségében hivatalosan is megmutatkozott a hűséges személyiségek összegyűlt sokasága előtt, és felmutatta Mihály lobogóját, a teremtségösszesség Háromsági kormányzásának anyagi jelvényét, a fehér alapon három égszínkék egyközepű kört.

53:5.5 (606.1) Lucifer jelvénye egy fehér alapon vörös kört ábrázoló lobogó volt, mely vörös kör a belsejében egy fekete teli kört tartalmazott.

53:5.6 (606.2) „És lett a mennyben háborúskodás; Mihály parancsnoka és az ő angyalai harcoltak a sárkánnyal (Luciferrel, Sátánnal és a hitszegő hercegekkel); és a sárkány és a lázadó angyalok küzdöttek, de nem diadalmaskodtak.” E „mennyei háború” nem olyan fizikai csata volt, ahogyan az efféle harcot az Urantián elképzelik. A küzdelem első időszakában Lucifer folyamatosan szónokolt a bolygó fogadótermében. Gábiel a közelben létesített főhadiszállásról szüntelenül megválaszolta a lázadói álokoskodásokat. A szférán jelenlévő különféle személyiségek, akik még nem voltak biztosak a választásban, a vitában a két oldalról elhangzott érveket figyelve jutottak döntő elhatározásra.

53:5.7 (606.3) Ez a mennyei háború azonban nagyon is szörnyű és igencsak valóságos volt. Ugyan nem jellemezték a test test elleni küzdelemnek az éretlen világokon szokványos embertelenségei, azonban a küzdelem jellege sokkal halálosabb volt; az anyagelvi harcban a testi élet forog veszélyben, de a mennyei háborúban az örök élet a tét.

6. Egy állhatatos szeráfparancsnok

53:6.1 (606.4) Számos személyiség sok nemes és lelkesítő példát mutatott az odaadásra és a hűségre azon időközben, mely az ellenségeskedés kitörése és az új rendszerúr és kíséretének megérkezése között eltelt. De az odaadásból eredő összes vitéz hőstett közül a legmegindítóbbnak a bátor Manotiának, a sataniai főparancsnokságon parancsnokhelyettesi beosztásban szolgáló szeráfnak a viselkedése számított.

53:6.2 (606.5) A lázadás jerusemi kitörésekor a szeráfi seregek vezetője Lucifer ügye mellé állt. Ez kétségkívül megmagyarázza, hogy a negyedik rendbe tartozók, vagyis a csillagrendszeri ügyintéző szeráfok közül miért tévedtek meg oly sokan. A szeráfvezetőt szellemileg elvakította Lucifer kiváló személyisége; viselkedése elbűvölte a mennyei lények alacsonyabb rendjeit. Egyszerűen nem voltak képesek felfogni, hogy egy ilyen káprázatos személyiség egyáltalán megtévedhetett.

53:6.3 (606.6) Nem is olyan régen, a luciferi lázadás kitörése során szerzett tapasztalatai ismertetésekor mondta Manotia: „De a legfelemelőbb pillanat a luciferi lázadással összefüggésben átélt azon borzongató kaland volt, amikor szeráfi parancsnokhelyettesként visszautasítottam, hogy a Mihály ellen tervezett támadásban részt vegyek; és az erős lázadók az összegyűjtött erőikkel az elpusztításomra törtek. Hatalmas felfordulás volt a Jerusemen, de egyetlen hű szeráf sem sérült meg.”

53:6.4 (606.7) „Közvetlen felettesem vétsége következtében rám hárult a feladat, hogy mint a csillagrendszer zavarossá vált szeráfi ügyeinek címzetes igazgatója a jerusemi angyali seregek vezetését átvegyem. Erkölcsei támogatást kaptam a

melkizedekektől, hatékony segítséget az Anyagi Fiaktól, cserbenhagyott a saját rendem egy jelentős csoportja, viszont nagyszerű támogatást nyújtottak a jerusemi felemelkedő halandók.”

53:6.5 (606.8) „Mivel a luciferi elszakadás eredményeként elkerülhetetlenül mi is kiszakadtunk a csillagvilági körökből, ezért a küzdelmünk sikere azon hírgyűjtő testületünk hűségén múlt, akik segélykérésünket a közeli Rantulia csillagrendszerrel az Edentiára továbbították; és úgy találtuk, hogy a rend uralma, a hűség értelme és az igazság szelleme magától győzedelmeskedett a lázadás, a saját jogok és az úgynevezett személyes szabadság felett; képesek voltunk folytatni a küzdelmet az új Csillagrendszer Fejedelemnek, Lucifer méltó utódának az eljöveteleig. Rögtön ezt követően kijelöltek a Melkizedek-megbízottak urantiai testületébe, mely felügyeletet gyakorol a hűséges szeráfi rendek felett az áruló Kaligasztia világán, aki a szféráját azon »felszabadított világok és egyenjogúsított személyiségek« újonnan kialakított rendszerének tagjává nyilvánította, melyeket a hírhedt Szabadság-nyilatkozatban Lucifer közreadott, amikor is felhívást intézett a »Satania rosszul vezetett és rosszul igazgatott világainak szabadságszerető, szabadgondolkodó és előretekintő értelmeihez«.”

53:6.6 (607.1) Ez az angyal még most is az Urantián szolgál, a szeráfok társvezetői beosztásában.

7. A lázadás története

53:7.1 (607.2) A luciferi lázadás az egész csillagrendszerre kiterjedt. Harminchét szakadár Bolygóherceg állt át kormányának

nagyobb részével a förlázadó oldalára. Egyedül a Panoptián nem sikerült a Bolygóhercegnek a maga oldalára állítania a bolygó népét. E világon a melkizedek irányításával az emberek Mihály támogatására gyülekeztek. Ellanora, e halandó terület egyik fiatal asszonya vezette az emberi népeket, és azon a viszály-sújtotta világon egyetlen lélek sem állt Lucifer zászlaja alá. A hű panoptiaiak azóta is az Atya szférájának és az azt körülvevő hét elkülönítő-világnak a felügyelőiként és építőiként szolgálnak a hetedik jerusemi átmeneti világon. A panoptiaiak nemcsak e világok valóságos őreiként tevékenykednek, hanem egyúttal Mihály személyes utasításainak megfelelően gondoskodnak a szférák szebbé tételéről is valamely jövőbeli cél és ismeretlen rendeltetés okán. E feladatot az Edentiára való útjuk során teljesítik.

53:7.2 (607.3) Ebben az időszakban Kaligasztia az Urantián képviselte Lucifer ügyét. A melkizedek ügyesen szembeszálltak a hitehagyott Bolygóherceggel, azonban a határtalan szabadságról szóló álokoskodások és a saját jogokra vonatkozó téveszmék mindig megtalálták a módját e fiatal és fejletlen világ kezdetleges népei félrevezetésének.

53:7.3 (607.4) Az egész elszakadási hírverést személyes közreműködés útján kellett kifejtetni, mert a távközlési szolgáltatást és a bolygóközi közléscsere minden egyéb csatornáját a csillagrendszeri kör felügyelőinek határozata alapján felfüggesztették. A felkelés tényleges kitörésekor a teljes Satania csillagrendszert elszigetelték mind a csillagvilági, mind pedig a világegyetemi köröktől. Ez idő alatt az összes bejövő és kimenő üzenetet a szeráfi közvetítők és a Független Hírvivők továbbították. A bukott világokhoz vezető

köröket szintén elvágták annak érdekében, hogy Lucifer ne használhassa ezt a csatornát gyalázatos tervének kivitelezéséhez. E köröket mindaddig nem állítják helyre, míg a lázadók vezetői a Satania határain belül élnek.

53:7.4 (607.5) Ez Lanonandek lázadás volt. A helyi világegyetemi fiak felsőbb rendjei nem csatlakoztak a Lucifer-féle elszakadási mozgalomhoz, bár a lázadó bolygókon tartózkodó élethordozók némelyikét bizonyos fokig befolyásolta a hűtlen hercegek szította lázadás. A Háromságot-elért Fiak egyike sem tért rossz útra. A melkizedekek, a főangyalok és a Ragyogó Estcsillagok mind hűek maradtak Mihályhoz, és Gábriellel együtt derekasan küzdöttek az Atya akaratának és a Fiú uralmának érvényesítése érdekében.

53:7.5 (608.1) Egyetlen paradicsomi származású lény sem vált hűtlenné. A Független Hírvivőkkel közösen főhadiszállást építettek ki a Szellem világán és végig az edentiai Nappalok Hűségese Követőjének vezetése alatt működtek. A békéltetők egyike sem vált hitehagyottá, és a Mennyei Adatrögzítők közül sem tért senki rossz útra. A Morontia Társak és a Lakóvilági Tanítók közül azonban sokan megtévedtek.

53:7.6 (608.2) A legfelsőbb szeráfi rendből egyetlen angyal sem veszett el, de a következő rendbe, a felettes szeráfi rendbe tartozóknak egy jelentős csoportját a lázadók becsapták és megtevesztették. A harmadik vagy felügyelő angyali rend néhány tagját úgyszintén félrevezették. Azonban a legszörnyűbb csapás a negyedik csoportot, az intéző angyalokat, a rendszerint a csillagrendszeri központokon teljesítendő szolgálatra beosztott szeráfokat sújtotta. Manotia csaknem a kétharmadukat megmentette, de kevéssel több mint

egyharmaduk követte a vezetőiket a lázadók soraiba. Az intéző angyalokhoz tartozó összes jerusemi kerub egyharmada a hűtlen szeráfjukkal együtt veszett el.

53:7.7 (608.3) A bolygók angyali segítői, vagyis azok közül, akiket az Anyagi Fiak mellé osztottak be, mintegy egyharmadot csaptak be a lázadók, és az átmenetben segédkezőknek csaknem a tíz százalékát tévesztették meg. János ezt jelképesen látta, amikor a nagy vörös sárkányról azt írta: „És a farka végigsepert a menny csillagainak harmadrészen, és a sötétségbe vetette azokat.”

53:7.8 (608.4) A veszteség az angyali sorokban volt a legnagyobb, de leginkább az alacsonyabb rendű értelmek csatlakoztak a pártütéshez. A Sataniában elbukott 681.217 Anyagi Fiú kilencvenöt százaléka a luciferi lázadás áldozata volt. A köztes teremtmények nagy számban veszttek oda azokon a bolygókon, ahol a Bolygóherceg Lucifer ügye mellé állt.

53:7.9 (608.5) Sok tekintetben e lázadás volt a Nebadonban a legkiterjedtebb és legszörnyűbb minden hasonló esemény közül. E felkelésben több személyiség vett részt, mint a másik kettőben együttvéve. A változhatatlan ellenszenv okán Lucifer és Sátán ügynökei még a gyermekek felkészítő tanodáit sem kímélték a véglegesrendűek kulturális bolygóján, sőt inkább arra törekedtek, hogy az evolúciós világokról irgalomból kimenekített fejlődő elméket is megrontsák.

53:7.10 (608.6) A felemelkedő halandók sérülékenyek voltak, de jobban ellenálltak a lázadók álokoskodásainak, mint az alacsonyabb rendű szellemek. Noha az alacsonyabb rendű lakóvilágokon sokan elbuktak azok közül, akik még nem érték

el a teljes eggyé kapcsolódást az Igazítójukkal, mégis a felemelkedési terv bölcsességét dicséri, hogy a Jerusemen működő, sataniai felemelkedési létpolgársággal rendelkezők közül egy sem vett részt a luciferi lázadásban.

53:7.11 (608.7) Az egész Nebadonban a mennyei értelmek minden elképzelhető csoportjából óráról órára és napról napra nyugtalan figyelők tódultak a hírközlő állomásokra, s nagy figyelemmel kísérték a sataniai lázadásról szóló híreket és ujjongva fogadták a folyamatosan közreadott híreket a felemelkedő halandók töretlen hűségéről, akik a melkizedekek vezetése alatt sikeresen ellenálltak mindazon körmönfont, rossz erők együttes és a tényérésre irányuló erőfeszítéseinek, mely erők oly gyorsan gyülekeztek az elszakadás és a bűn zászlói alatt.

53:7.12 (608.8) Csillagrendszer-időben mérve a „mennyei háború” kezdetétől számított több mint két évbe telt, míg Lucifer utóda elfoglalhatta a helyét. De végül eljött az új Fejedelem, aki kíséretével az üvegtengeren szállt le. Én a Gábiel által mozgósított tartalékosok között voltam az Edentián, és jól emlékszem Lanaforge első üzenetére, melyet a Norlatiadek Csillagvilági Atyjának küldött. Az üzenet így szólt: „Egyetlen jerusemi polgár sem veszett oda. Minden felemelkedő halandó túlélte a viharos megpróbáltatást és a komoly megmérettetésből nyertesként és győzedelmesen emelkedett ki.” A Szalvingtonra, az Uverszára és a Paradicsomra is eljutott a megnyugtató üzenet, miszerint a halandói felemelkedés túlélési tapasztalása adja a legnagyobb biztonságot a lázadás ellen és ez a legjobb védelem a bűnnel szemben is. A hűséges halandók nemes, jerusemi csoportja 187.432.811 főből állt.

53:7.13 (609.1) Lanaforge megérkezésével a lázadók vezetőit megfosztották a címüktől és minden vezetői hatalmuktól, bár megengedték nekik, hogy szabadon közlekedhessenek a Jerusemen, a morontia szférákon és még az egyes bolygókon is. A lázadók vezetői folytatták ármánykodó és félrevezető üzelmeiket abból a célból, hogy az emberek és angyalok elméit összezavarják és félrevezessék. De ami a Jerusem igazgatási hegyén kifejtett tevékenységüket illeti, „ott helyük többé nem volt”.

53:7.14 (609.2) Jóllehet Lucifert megfosztották minden irányítási jogkörétől a Sataniában, akkoriban még nem létezett olyan helyi világegyetemi hatalom vagy bíróság, mely e gonosz lázadót elítélhette vagy elpusztíthatta volna; akkoriban Mihály még nem volt a legfelsőbb vezető. A Nappalok Elődei megtartották ugyan a Csillagvilági Atyákat a csillagrendszeri kormány élén, azonban eddig még soha egyetlen döntést sem hoztak azon számos, még elintézetlen megkeresés ügyében, melyek Lucifer, Sátán és társaik jelenlegi helyzetének megítélésével és jövőbeli sorsának eldöntésével hozhatók összefüggésbe.

53:7.15 (609.3) Tehát a lázadók vezetőinek megengedték, hogy szabadon mozoghassanak a teljes csillagrendszerben, s tovább terjeszthessék elégedetlenkedő és a saját jogokra vonatkozó nézeteiket. De a csaknem kétszázezer urantiai év alatt nem tudtak újabb világot megtéveszteni. A Sataniában egyetlen további világ sem veszett el a harminchét világ bukása óta, még azon világok közül sem, melyek a lázadás kitörésének napja óta népesültek be.

8. Az Ember Fia az Urantián

53:8.1 (609.4) Mihály urantiai alászállási küldetésének teljesítéséig Lucifer és Sátán szabadon közlekedett a Satania csillagrendszerben. Végül együtt voltak jelen a világotokon akkor, amikor az Ember Fia elleni együttes támadást végrehajtották.

53:8.2 (609.5) Előzőleg, amikor a Bolygóhercegek, az „Istennek Fiai” rendszeresen összegyűltek, „eljött Sátán is”, azt állítva, hogy a bukott Bolygóhercegek elszigetelt világait képviseli. De Mihály végső alászállása óta ekkora szabadságot nem kapott a Jerusemen. Miután kísérletet tettek Mihály eltévelyítésére, amikor ő az alászállásbeli húsvér testben volt, a Lucifer és Sátán iránti minden rokonszenv végleg kihunyt az egész Sataniában, legalábbis a bűn által elszigetelt világokon kívül.

53:8.3 (609.6) Mihály alászállása véget vetett a luciferi lázadásnak az egész Sataniában, kivéve a hitehagyott Bolygóhercegek bolygóit. Ez volt Jézus személyes tapasztalásának jelentősége, közvetlenül a húsvér testben átélt halálát megelőzően, amikor egy nap közölte tanítványaival, hogy „és láttam Sátánt, mint a villámlást lehullani a mennyből”. Emez Luciferrel jött az Urantiára, a végső, mindent eldöntő küzdelem megvívása céljából.

53:8.4 (609.7) Az Ember Fia bízott a sikerben, és tudta, hogy a világotokon kivívott győzelme örökre megpecsételi a régi ellenségeinek sorsát, és nemcsak a Sataniában, hanem abban a két csillagrendszerben is, ahol a bűn felütötte a fejét. A halandók túlélését és az angyalok biztonságát jelentette, amikor a Mesteretek válaszul Lucifer ajánlatára nyugodtan és isteni rendíthetetlenséggel azt válaszolta, hogy „Távozz tőlem, Sátán”. Elvileg ez volt a luciferi lázadás tényleges vége. Igaz,

hogy az uverszai bíróságok még nem hoztak végső döntést Gábiel kérelme ügyében, miszerint a lázadók elpusztítandók, de idővel a döntésük kétségkívül megszületik, mert a perbeli meghallgatások első körére már sor került.

53:8.5 (610.1) Az Ember Fia Kaligasztíát az Urantia eljáró Hercegének ismerte el majdnem egészen a haláláig. Jézus azt mondta: „Most van e világ megítéltetése; most vettetik ki e világ hercege”. És akkor, közeledve az életművének beteljesítéséhez, bejelentette, hogy „e világnak hercege megítéltetett”. Ugyanez a királyszékétől megfosztott és letaszított Herceg volt az, aki egyszer az „Urantia Istenének” nevezte magát.

53:8.6 (610.2) Mihály utolsó cselekedete az Urantia elhagyása előtt az volt, hogy kegyelmet ajánlott Kaligasztíának és Daligasztíának, de ők e nagyvonalú ajánlatot gorombán visszautasították. Kaligasztia, a hitehagyott Bolygóhercegek még mindig szabadon van az Urantia n s gyalázatos terveinek kivitelezésén munkálkodhat, de már egyáltalán semennyi hatalma sincs ahhoz, hogy az emberek elméjét megszállja, és ahhoz sem, hogy a lelkükhöz férkőzve megkísértse vagy eltévelyítse őket, hacsak nem ők maguk ténylegesen is fel kívánják venni az ő gonosz jelenlétének átkát.

53:8.7 (610.3) Mihály megtestesülését megelőzően a sötétség ezen urai az Urantia feletti fennhatóságuk megtartására törekedtek, és szívósan ellenálltak az alacsonyabb rendű és alárendelt mennyei személyiségeknek. Azonban pünkösöd napja óta ezen áruló Kaligasztia és a vele egyenlő mértékben hitvány társa, Daligasztia meghunyászkodik a paradicsomi Gondolatigazítók isteni fensége előtt és az Igazság védő Szelleme, Mihály

szelleme előtt, mely szellem minden húsvér testben előre kiáradt.

53:8.8 (610.4) De egyetlen bukott szellem sem rendelkezett még így sem elég hatalommal ahhoz, hogy az Isten gyermekeinek elméjét megszállja vagy a lelküket meggyötörje. Sem Sátán, sem Kaligasztia nem érinthette meg vagy közelíthette meg az Isten hű fiait; a hit hatékony vértet a bűn és a gonoszság ellen. Igaz az, hogy: „Aki Istentől született, megőrzi magát, és a gonosz nem illeti őt.”

53:8.9 (610.5) Általában, amikor valamely gyenge és romlott halandókról azt feltételezik, hogy ördögök és démonok befolyása alá kerültek, akkor pusztán arról van szó, hogy lényüket a saját eredendő és aljas hajlamaik uralják, a természetes hajlamaik vezetik őket rossz útra. Az ördögnek nagyon sok olyan rosszat rónak fel, melyről ténylegesen nem tehet. Krisztus kereszthalála óta Kaligasztia viszonylagos tétlenségre kényszerült.

9. A lázadás jelenlegi állása

53:9.1 (610.6) Mihály már a luciferi lázadás legelején mentességet ajánlott minden lázadónak. Ajánlatának lényege az volt, hogy miután elnyeri a teljes világegyetemi fennhatóságot megbocsát mindenkinek, aki őszinte megbánást mutat, és visszahelyezi őket a világegyetemi szolgálat valamilyen formájába. A vezetők egyike sem fogadta el a kegyes ajánlatot. Azonban angyalok és alacsonyabb rendű mennyei lények ezrei, beleértve az Anyagi Fiak és Leányok százait is, elfogadták a panoptiaiak által kihirdetett kegyelmet, és Jézus feltámadása idején, ezerkilencszáz évvel ezelőtt a jóvá igazolást megkapták. E

lényeket azóta az Atya jerusemi világára szállították, ahol gyakorlatilag elkülönítve tartják őket mindaddig, amíg az uverszai bíróságok döntést nem hoznak Gábrriel Lucifer elleni ügyében. Azonban senkinek sincs kétsége afelől, hogy amint a megsemmisítési határozat megszületik, e bűnbánó, megmentett személyekre a megsemmisítési határozat nem fog vonatkozni. E próbaidős lelkek most a panoptiaiakkal dolgoznak együtt az Atya világának gondozásában.

53:9.2 (611.1) A főbűnös nem járt az Urantián azóta, hogy megpróbálta Mihályt eltéríteni szándékától, vagyis attól, hogy teljesítse megtestesülési küldetését és magát végérvényesen és bizonyosan a Nebadon korlátlan urává tegye. Miután Mihály véglegesen a Nebadon világegyetem vezetője lett, Lucifert az uverszai Nappalok Elődeinek intézői őrizetbe vették és azóta is fogságban van az Atya átmeneti szféráinak jerusemi csoportjába tartozó egyes számú égitesten. A többi világ és csillagrendszer vezetői itt megfigyelhetik a Satania hűtlen Fejedelmének végét. Pál ismerte a lázadó vezetők sorsának a Mihály megtestesülését követő állását, mert úgy jellemezte Kaligasztia vezéreit, mint „a gonoszság szellemi seregei a mennyei helyeken”.

53:9.3 (611.2) Miután Mihály megkapta a Nebadon feletti legfelsőbb hatalmat, kérelmezte a Nappalok Elődeinél, hogy a felsőbbvilágegyetemi bíróságok előtt zajló per, Gábrrielnek Lucifer elleni pere, melynek uverszai legfelsőbb bírósági bejegyzésére csaknem kétszázezer évvel ezelőtt került sor, ahogy ti az időt méritek, tehát e per időtartama alatt a luciferi lázadásban érintett minden személyiséget őrizet alá helyezhessen. A csillagrendszer-központi csoportot illetően a Nappalok Elődei

egy kivétellel elfogadták Mihály kérelmét: Sátánnak meg kellett engednie, hogy rendszeres időközönként meglátogathassa a hitehagyott hercegeket a bukott világokon mindaddig, amíg ezek a pártos világok újabb Istenfit nem kapnak vagy amíg az uverszai bíróságok meg nem kezdik Gábriel Lucifer elleni perében az ítélezést.

53:9.4 (611.3) Sátán azért jöhetett el az Urantiára, mert nem volt hivatalban lévő Fiútok — sem Bolygóherceg, sem Anyagi Fiú személyében. Makiventa Melkizedeket azóta az Urantia Bolygóhercegének helyettesének nevezték ki, és Gábriel Lucifer elleni perének kezdete jelezte, hogy az összes elszigetelt világon felállt a bolygók átmeneti kormányja. Igaz, hogy Sátán rendszeresen meglátogatta Kaligasziát és a többi bukott herceget egészen e kinyilatkoztatások megjelenésének időpontjáig, amikor is lezajlott Gábriel első meghallgatása a lázadók vezetőinek elpusztítása iránti kérvénye tárgyában. Sátán most teljes őrizetben van a jerusemi börtönvilágokon.

53:9.5 (611.4) Mihály utolsó alászállása óta az egész Sataniában senki sem akadt, aki arra vágyott volna, hogy a börtönvilágokon segédkezzen az őrizetben tartott lázadóknak. A lázadók sem tudtak több lényt megnyerni az ügyüknek. Ezerkilencszáz éve a helyzet változatlan.

53:9.6 (611.5) Nem várhatjuk a Sataniában jelenleg érvényes megszorítások feloldását mindaddig, amíg a Nappalok Elődei végleg nem rendelkeznek a lázadók vezetőinek sorsáról. A csillagrendszeri köröket addig nem állítják helyre, amíg Lucifer él. Egyébként ő jelenleg teljesen cselekvésképtelen.

53:9.7 (611.6) A lázadás a Jerusemen véget ért. A bukott világokon akkor ér véget, amint az isteni Fiak megérkeznek. Úgy hisszük, hogy mindazok a lázadók, akik egyáltalán elfogadják a megbocsátást, már így is tettek. Várjuk azt a villanásszerű híradást, mely mindezen árulókat megfosztja a személyes létezésről. Arra számítunk, hogy az uverszai ítéletet a végrehajtói híradásban jelentik be, mely ítélet ezen őrizetben tartott lázadók megsemmisítését foganatosítja. Akkor majd keresitek a helyüket, de nem fogjátok megtalálni. „És akik ismertek a világok közt, elborzadnak miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!” Így mindezen hitvány áruló „olyan lesz, mintha nem lett volna”. Mindegyikük az uverszai ítéletre vár.

53:9.8 (611.7) De a szellemi sötétség hét börtönvilága a Sataniában már hosszú ideje komoly figyelmeztetést jelent az egész Nebadon számára, ékesszólóan és hatékonyan hirdeti a nagy igazságot, „hogy a törvényszegőknek útja kemény”; „hogy minden bűnben ott rejtőzik a pusztulásának magja”; hogy „a bűn fizetsége a halál”.

53:9.9 (612.1) [Közreadta Manovandet Melkizedek, aki egykor az urantiai megbízottaknál szolgált.]

54. írás

A Lucifer-féle lázadás okozta gondok

54:0.1 (613.1) AZ EVOLÚCIÓS ember nehezen tudja megérteni a rossz, a bűn és a gonoszság jelentőségét és nehezen tudja megragadni azok jelentéstartalmát. Az ember felfogása túl lassú annak felismeréséhez, hogy az egymás éles ellentétét alkotó tökéletesség és tökéletlenség lappangó rosszat hoz létre;

hogy az összeütköző igazság és hamisság zavart keltő vétket teremt; hogy a szabad akaratú választást lehetővé tevő isteni adomány a bűn és az igazságosság elkülönülő területeinek megjelenését eredményezi; hogy az isteniség állhatatos követése az Isten országához vezet el, s ez szemben áll annak folytonos elutasításával, mely pedig a gonoszság területeire visz.

54:0.2 (613.2) Az Istenek sem rosszat nem teremtenek, sem nem engedélyezik a bűnt és a lázadást. A lappangó rossz az idővel együtt létezik az olyan világegyetemben, mely a tökéletességi jelentéstartalmak és értékek különböző szintjeit foglalja magába. A bűn minden olyan területen magvában jelen van, ahol tökéletlen lények a jó és a rossz közötti választás képességével rendelkeznek. Éppen hogy az igazság és a hamisság, a tény és a valótlanosság jelenléte az, ami a vétkek lehetőségét magában hordozza. A bűnt a rossz szándékos választása jelenti; az igazság szándékos elutasítása a vétkek; a bűn és a vétkek következetes gyakorlása pedig a gonoszság.

1. Igaz és hamis szabadság

54:1.1 (613.3) A luciferi lázadásból eredő összes kellemetlen nehézség közül egyből sem támadt több bonyodalom, mint abból, hogy az éretlen evolúciós halandók nem képesek különbséget tenni az igaz és a hamis szabadság között.

54:1.2 (613.4) Az igaz szabadság a korszakokon át mutatott törekvés, és az evolúciós fejlődés jutalma. A hamis szabadság az időbeli vétkek és a térbeli rossz jelentette ravasz mesterkedés. A tartós szabadság az igazságosság — az értelem, az érettség, a

testvériesség és a méltányosság — valóságában mutatkozik meg.

54:1.3 (613.5) A szabadság a mindenségrendi létezés önpusztító eljárása akkor, ha annak mozgatója értelemhiányos, korlátlan és ellenőrizetlen. Az igaz szabadság egyre szorosabban kötődik a valósághoz és mindig tekintettel van a társadalmi igazságosságra, a mindenségrendi méltányosságra, a világegyetemi testvériességre és az isteni kötelezettségekre.

54:1.4 (613.6) A szabadság végzetes, ha elszakad az anyagi igazságosságtól, az értelmi méltányosságtól, a társadalmi türelemtől, az erkölcsi kötelességtől és a szellemi értékektől. A szabadság nem létezhet a mindenségrendi valóságtól függetlenül, és az összes személyiségi valóság az isteniség-viszonyának mértékével áll arányban.

54:1.5 (613.7) A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önzőséggel, a nem-istenszerűség csúcsával. Ha a szabadság nem jár együtt a sajátlényeg fokozatos meghódításával, akkor nem más, mint az önös halandói képzelgés egyfajta koholmánya. A saját indíttatású szabadság fogalmi vágyálom, keserves csalódás. A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára.

54:1.6 (614.1) Az igaz szabadság együtt jár a valódi öntisztelettel; a hamis szabadság az önimádat elválaszthatatlan kísérője. Az igaz szabadság az önuralom gyümölcse; a hamis szabadság önteltségből eredő önérvényesítés. Az önuralom önzetlen szolgálathoz vezet; az önimádat a mások kizsákmányolása felé visz, mert az ilyen, hibát vétő egyén önmagát felmagasztalva

hajlamos a helyes utat feláldozni azért, hogy jogtalan hatalmat birtokoljon társai felett.

54:1.7 (614.2) Még a bölcsesség is csak akkor isteni és megbízható, ha annak hatóköre mindenségrendi és a mozgatója szellemi.

54:1.8 (614.3) Nincs nagyobb véték, mint az a fajta önbecsapás, amikor az értelmes lények más lények feletti hatalom megszerzésére törekednek e személyek természetes szabadságától való megfosztása céljából. Az emberi méltányosság arany szabálya kiált minden ilyen megtévesztés, méltánytalanság, önzőség és igazságtalanság ellen. Csak az igaz és valódi szabadság lehet összhangban a szeretet uralmával és a könyörületos segédkezéssel.

54:1.9 (614.4) Hogy merészeli a saját akarattal rendelkező teremtmény társainak jogait csorbítani a személyes szabadság nevében, amikor a világegyetem Legfőbb Urai is irgalmas tiszteletet tanúsítanak az akarat ezen előjogai és a személyiség kibontakozási lehetőségei iránt! A feltételezett személyes szabadságának gyakorlása során egyetlen lénynek sincs joga a létezés azon előjogától bármely másik lényt megfosztani, mely előjogokat a Teremtők adományoztak és amelyeket a hozzájuk hű társak, beosztottak és alárendeltek is kellő tiszteletben tartanak.

54:1.10 (614.5) Az evolúciós embernek tán zsarnokokkal és elnyomókkal kell megküzdenie az anyagi szabadságáért a bűn és a gonoszság világán vagy a kezdetleges, fejlődő szférákon az első időkben, de nem így van ez a morontia világokon vagy a szellemszférákon. A háborúskodás a korai evolúciós ember öröksége, viszont a rendesen fejlődő polgárosodott társadalmak

világain a testi küzdelem, mint a faji félreértések tisztázásának módja, már réges-régen hitelét veszttette.

2. A szabadság elrablása

54:2.1 (614.6) Az Isten a Fiúval közösen és a Szellemben tervezte meg az örökkévaló Havonát, és azóta rendelkezésre áll a teremtésben való, mellérendeltségi viszonyon alapuló részvállalás örök mintája — a megosztozásé. A megosztozás mintája alkotja az eredeti formatervet Isten minden Fia és Leánya számára, akik abból a célból mennek ki a térbe, hogy kísérletet tegyenek az örök tökéletességű központi világegyetem másolatának létrehozására az időben.

54:2.2 (614.7) Minden fejlődő világegyetem minden teremtménye, aki az Atya akaratának megcselekedésére vállalkozik, arra rendeltetett, hogy a téridő Teremtők társává váljon a tökéletesség tapasztalati úton való elérésének csodálatos kalandjában. Ha ez nem így volna, akkor az Atya aligha ruházta volna fel e teremtményeket teremtoi szabad akarattal, és nem is lakozna bennük, nem lépne velük tényleges közösségre az ő saját szelleme révén.

54:2.3 (614.8) Lucifer dőresége abban állt, hogy megkísérelte a megcselekedhetetlent, hogy lerövidítse az időt egy tapasztalásra építő világegyetemben. Lucifer büntette az volt, hogy előre kitervelten minden személyiséget meg akart lopni a Sataniában, hogy alattomban le akarta rövidíteni a teremtményi személyes részvételt — a szabad akaratú részvételt — abban a hosszú, evolúciós küzdelemben, melynek célja a fény és élet állapotának elérése mind egyénileg, mind pedig csoportosan. E cselekedetével a csillagrendszeretek egykori Fejedelme a saját

akarata szerinti időleges célt közvetlenül az isteni akarat azon örök céljával állította szembe, mely a minden személyes teremtmény számára megadott szabad akaratban megnyilvánult. A luciferi lázadás tehát azzal fenyegetett, hogy a Satania csillagrendszer felemelkedő és szolgáló lényei kárára a lehető legnagyobb mértékű sérelmet követi el a szabad akaratú választás terén — olyan fenyegetés volt ez, mely mindörökké megfosztott volna minden egyes ilyen lényt attól a felkavaró tapasztalástól, hogy valami személyessel és különlegessel járulhatnak hozzá a tapasztalásra épülő bölcsesség ama lassan megjelenő nagy művéhez, mely egykor majd mint a tökéletessé tett Satania csillagrendszer fog létezni. A szabadság álruhájába öltöztetett Lucifer-féle nyilatkozat az értelem számára világosan megmutatkozó, óriási fenyegetést jelentett, mert a személyes szabadság elrablását célozta és ráadásul olyan mértékben, melyhez fogható eddig csupán kétszer fordult elő a Nebadon történelme során.

54:2.4 (615.1) Röviden, amit Isten az embereknek és az angyaloknak adott, azt Lucifer el akarta venni, nevezetesen, azt az isteni előjogot, hogy a saját beteljesülésük megalkotásában és a lakott világokból álló helyi csillagrendszer sorsának alakításában részt vehessenek.

54:2.5 (615.2) Az egész világegyetemben egyetlen lénynek sincs jogos szabadsága arra, hogy bármely más lényt az igaz szabadságtól, a szeretni és a szeretve lenni jogától, az Isten imádatának és a társak szolgálatának előjogától megfosson.

3. Az igazság eljövételének késlekedése

54:3.1 (615.3) Az evolúciós világok saját akarattal bíró, erkölcsi teremtményeit mindig foglalkoztatja az az át nem gondolt kérdés, hogy vajon a végtelenül bölcs Teremtők miért engedik meg a rossz és a bűn létét. Nem értik meg, hogy mindkettő szükségszerű, ha a teremtmény valódi szabadságot kap. A fejlődő ember vagy a csodás angyal szabad akarata nem pusztán bölcséleti fogalom, jelképes eszménykép. A jó és a rossz közötti választásra való emberi képesség világegyetemi valóság. A szabadság, hogy önmaga választhasson, a Legfőbb Urak adománya, és ők nem engedik meg bármely lénynek vagy lények csoportjának, hogy a tágas világegyetemben akár egyetlen személyiséget is megfosszanak ettől az istenadta szabadságtól — még azt sem engedik meg, hogy az ilyen félrevezetett és tudatlan lények a rosszul értelmezett személyes szabadságot élvezzék.

54:3.2 (615.4) Bár a rosszal (bűnnel) való tudatos és teljes azonosulás egyenlő a nemléttel (a megszűnéssel), a bűnnel való ilyesféle személyes azonosulás időpontja és a büntetés végrehajtásának — a rossz szándékos befogadására önmagától adott válasznak — az időpontja között mindig lennie kell egy elegendően hosszú időtartamnak, mely lehetővé teszi az ilyen egyedi világegyetemi helyzet olyan megítélését, mely az összes érintett világegyetemi személyiségnek teljes mértékben megfelel és amely oly méltányos és oly igazságos, hogy azt még maga a bűnös is elfogadja.

54:3.3 (615.5) Ha viszont a világegyetemi lázadó az igazság és a jószág valósága ellenére elutasítja az ítélet elfogadását, és ha a vádlott a szívében meglátja az ítélet igazságosságát, de elutasítja annak beismerését, akkor a Nappalok Elődeinek

mérlegelése szerint a büntetés kiszabását el kell halasztani. Márpedig a Nappalok Elődei elutasítják bármely lény megsemmisítését mindaddig, amíg minden erkölcsi érték és az összes szellemi valóság kihuny mind a gonosztevőben, mind pedig az ő támogatóiban és a vele esetleg rokonszenvezőkben.

4. A könyörület miatti időbeli késedelem

^{54:4.1 (615.6)} Egy további, némileg összetettebb magyarázatot igénylő kérdés a Norlatiadek csillagvilágban azzal függ össze, hogy Lucifer, Sátán és a bukott hercegek számára miért engedélyezték a kártevést oly sokáig, mielőtt elfogták, őrizetbe vették és elítélték volna őket.

^{54:4.2 (616.1)} A szülők, akik gyermeket hoztak a világra és neveltek fel, jobban megértik, hogy Mihály, a Teremtő-atya miért késlekedik elítélni és elpusztítani a saját Fiait. Jézus története a tékozló fiúról jól példázza, hogy a szerető atya miként képes oly sokáig várni a tévelygő gyermek megtérésére.

^{54:4.3 (616.2)} Maga a tény, hogy egy gonosztevő teremtmény képes ténylegesen is a rosszat választani — bűnt elkövetni — a szabad akarat tényét tükrözi és teljes mértékben igazol bármely hosszúságú késedelmet az igazságosságnak való érvényszerzésben, feltéve, hogy a kiterjesztett irgalom előmozdítja a megbánást és a jó útra térést.

^{54:4.4 (616.3)} Lucifer rendelkezett azoknak a szabadságoknak a többségével, melyeket keresett; a többit a jövőben kapta volna meg. Mindeme becses képességek elvesztek azáltal, hogy teret engedett a türelmetlenségnek és engedett azon vágyának, hogy azt birtokolja, amire éppen törekszik és hogy úgy birtokolja azt,

hogy közben a világegyetemek mindenségét alkotó minden más lény jogai és szabadságai tiszteletben tartásával járó minden kötelezettséggel dacol. Az etikai kötelezettségek velünk születettek, isteniek és egyetemesek.

54:4.5 (616.4) Számos okát ismerjük annak, hogy a Legfőbb Urak miért nem pusztították vagy fogták el azonnal a luciferi lázadás vezetőit. Bizonyára vannak egyéb és talán jobb okai is, melyeket mi sem ismerünk. Az igazságnak való érvényszerzésben megmutatkozó késedelem könyörületes oldalát a nebadoni Mihály személyesen alakította ki. E Teremtő-atyának a tévelygő Fiai iránt mutatott ragaszkodásának hiányában teljes egészében a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb igazságosság érvényesült volna. Ha azalatt történt volna a luciferi lázadáshoz hasonló esemény a Nebadonban, amíg Mihály megtestesült alakban az Urantián tartózkodott, akkor a rossz pártolóit azonnal és véglegesen megsemmisítették volna.

54:4.6 (616.5) A legfelsőbb igazság akkor érvényesülhet azonnal, ha isteni irgalom nem késlelteti. Azonban az idő és a tér gyermekeinek ajánlott könyörületes segédkezés mindig gondoskodik erről az időbeli késedelemről, arról a kegyelmi időközről, mely a vetés és az aratás között eltelik. Ha jó a vetés, akkor ez az időtartam gondoskodik a jellem kipróbálásáról és épüléséről; ha a vetés rossz, akkor e kegyelmi késedelem időt ad a megbánásra és a jó útra térésre. A gonosztevők elítélésében és kivégzésében megmutatkozó időbeli késedelem a hét felsőbb-világegyetembeli irgalmas segédkezés eredendő sajátja. Az igazságosságnak a könyörületesség révén való korlátozása azt bizonyítja, hogy az Isten szeretet, és hogy e

szerető Isten érvényesül a világegyetemekben és irgalommal alakítja az ő összes teremtményének végső rendeltetését és végzi megítélésüket.

^{54:4.7 (616.6)} Az időbeli kegyelmi késlekedés a Teremtők szabad akarata szerint való. A világegyetemben jó származik e türelmes eljárásból a bűnös lázadók ügyének elbírálása során. Míg teljesen igaz, hogy jó nem származhat rosszból arra, aki rosszat tervez és művel, azonban az is éppen úgy igaz, hogy minden dolog (beleértve a rosszat, mégpedig a lehetőség szerintit és a megnyilvánultat egyaránt) együtt munkálkodik az összes olyan lény javára, aki ismeri Istent, szereti megcselekedni az ő akaratát, és az ő örökkévaló tervének és isteni céljának megfelelően emelkedik felfelé, a Paradicsomra.

^{54:4.8 (616.7)} De a kegyelmi késedelmek nem végeláthatatlanok. A luciferi lázadás megítélésében megnyilvánuló hosszú késedelem (legalábbis, ha az időt urantiai léptékekkel mérjük) ellenére feljegyezhetjük, hogy e kinyilatkoztatási feladat végrehajtásának időtartama alatt a folyamatban lévő, Gábiel Lucifer elleni perének első meghallgatására az Uverszán sor került, és nem sokkal ezt követően a Nappalok Elődei rendelkeztek arról, hogy Sátánt azonnal zárják el a börtönvilágon, ahol Lucifert is tartják. Ezzel Sátánt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy tovább látogassa a sataniai bukott világokat. Az irgalom jellemezte világegyetemben az igazságosság érvényesülése lehet ugyan lassú, ám annál bizonyosabb.

5. A késlekedésben rejlő bölcsesség

54:5.1 (617.1) Azon sok ok közül, melyeket ismerek arra vonatkozólag, hogy Lucifert és szövetségeseit miért nem tartóztatták le vagy ítélték el hamarabb, az alábbiak közreadására kaptam engedélyt:

54:5.2 (617.2) 1. Az irgalom megköveteli, hogy minden rossztevő számára elégséges idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy határozott és teljesen felvállalt álláspontot alakítson ki a rossz gondolatairól és a bűnös cselekedeteiről.

54:5.3 (617.3) 2. A legfelsőbb igazságosságot az Atya szeretete uralja; ennél fogva az igazságosság sohasem pusztítja el azt, amit az irgalom megmenthet. A mentesülés elfogadásához minden gonosztevőnek adatik idő.

54:5.4 (617.4) 3. Egyetlen odaadó apa sem sietteti a beígért büntetést a családja vétkező tagjának. A türelem nem működhet az időtől függetlenül.

54:5.5 (617.5) 4. Bár a rossz cselekedet mindig kárára van a családnak, a bölcsesség és a szeretet arra inti a jó gyermekeket, hogy legyenek türelmesek a vétkező testvérrel szemben az alatt az idő alatt, melyet a szerető atya adott neki arra, hogy a rossz útjának vétkét belássa és a mentesülést elfogadja.

54:5.6 (617.6) 5. Függetlenül attól, hogy Mihály milyen magatartást tanúsított Luciferrel szemben, függetlenül attól, hogy ő volt Lucifer Teremtő-atyja, nem a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozott a hitehagyott Csillagrendszer Fejedeleme végleges megítélése, mert Mihály akkor még nem teljesítette az alászállási lépcsőjét, s még nem tett szert korlátlan hatalomra a Nebadonban.

54:5.7 (617.7) 6. A Nappalok Elődei azonnal megsemmisíthették volna e lázadókat, azonban ők ritkán végeztetnek ki rossztevőket teljes meghallgatás nélkül. Ebben az esetben nem voltak hajlandók Mihály döntéseit felülbírálni.

54:5.8 (617.8) 7. Nyilvánvaló, hogy Immanuel tanácsolta Mihálynak, hogy ne kerüljön közvetlen összeütközésbe a lázadókkal és engedje a lázadást az önpusztítás természetes útján végighaladni. A Nappalok Szövetségének bölcsessége a paradicsomi Háromság egyesült bölcsességének időbeli tükröződése.

54:5.9 (617.9) 8. A Nappalok Hűségés Követője az Edentián az tanácsolta a Csillagvilági Atyáknak, hogy engedjék a lázadókat szabadon cselekedni egészen a végsőig annak érdekében, hogy mindez gyökerestül kiirtsa a gonosztevők iránti együttérzést a Norlatiadek minden jelenlegi és jövőbeli létpolgárának szívéből — legyenek ők halandók, morontiák vagy szellemteremtmények.

54:5.10 (617.10) 9. A Jerusemen az orvontoni Legfőbb Végrehajtó személyes képviselője azt tanácsolta Gábrielnek, hogy teljesen adja meg a lehetőséget minden élő teremtménynek arra, hogy a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozattal kapcsolatos dolgokban ki-ki kialakíthassa a saját, végső álláspontját. Mivel a lázadás következményeinek kérdése felvetődött, Gábriel paradicsomi veszélyhelyzeti tanácsadója előadta, hogy amennyiben a Norlatiadek összes teremtménye nem kapja meg ezt a teljes és szabad lehetőséget, akkor a paradicsomi zárlatot ki kellene terjeszteni az összes ilyen langyos vagy kétségek gyötörte teremtményre a teljes csillagvilág elleni önvédelem érdekében. Ahhoz, hogy a Norlatiadek lényei előtt nyitva maradhassanak

a felemelkedés paradicsomi kapui, szükséges volt megengedni a lázadás teljes kibontakozását és biztosítani kellett, hogy az összes teremtmény egyértelmű magatartást tanúsíthasson, bárhogyan is érintett a fejleményekben.

54:5.11 (617.11) 10. A szalvingtoni Isteni Segédkező harmadik önálló nyilatkozatában elrendelte, hogy semmi olyat ne tegyenek, amely csak félig hozza el a gyógyulást, ami gyáván elnyomja vagy egyéb módon elrejti a lázadók vagy a lázadás gyalázatos képét. Az angyali seregeket utasította, hogy a bűn kifejeződésének teljes kifejlésével és korlátlan lehetőségével, mint a leghamarabb célravezető módszerrel éljenek, mely elhozza a rossz és a bűn jelentette szörnyűségből való tökéletes és végleges felgyógyulást.

54:5.12 (618.1) 11. Egykori halandókból lett Fenséges Hírvivőkből, valamint munkatársaikból veszélyhelyzeti tanácsot szerveztek a Jerusemen, melynek tagjai hasonló helyzetekben személyes tapasztalatokat szerzett, megdicsőült halandók voltak. Ők azon véleményüket közölték Gábiellel, hogy háromszor annyi lény fog rossz útra térni, ha kísérletet tesz önkényes vagy rögtönítélő módszerekkel való fellépésre. A tanácsosok teljes uverszai testülete egységesen azt tanácsolta Gábrielnek, hogy engedje a lázadást kifutni a maga természetes pályáján, még akkor is, ha akár egymillió évet vesz majd igénybe a következmények felszámolása.

54:5.13 (618.2) 12. Az idő, még az idő világegyetemében is, viszonylagos: Ha egy átlagos élettartamú urantiai halandó világméretű felfordulást okozó bűncselekményt követne el, és ha elfogják, elítélik majd kivégzik két-három nappal a büntett elkövetése után, akkor ez vajon hosszú időnek tűnik

számotokra? Ez még mindig jobban összevethető lenne Lucifer élettartamával, még ha az ő elítélése, mely most kezdődött, százezer urantiai év alatt sem zárulna le. Az Uverszáról nézve, ahol az ügy kivizsgálása folyik, e viszonylagos időbeli csúszást jellemezhetnénk úgy, hogy azt mondjuk, hogy Lucifer ügye a büntett elkövetése után két és fél másodperccel került a bíróság elé. Paradicsomi nézőpontból pedig az ítékezés egyszerre zajlik az elkövetéssel.

54:5.14 (618.3) Még ugyanennyi egyéb olyan oka is van annak, hogy a luciferi lázadást nem állították le erőszakosan, mely okokat ti részben megérthetnétek, én azonban nem kaptam engedélyt a közlésükre. Tájékoztatlak benneteket, hogy az Uverszán mi negyvennyolc okát tanítjuk annak, hogy miért engedtetik meg a rossznak, hogy a saját erkölcsi csődjének és szellemi kihunyásának teljes pályáját befussa. Nem kétlem, hogy még ugyanennyi további ok is létezik, melyekről nekem fogalmam sincs.

6. A szeretet diadala

54:6.1 (618.4) Bármekkora nehézségekkel is találják szembe magukat az evolúciós halandók akkor, amikor a luciferi lázadást meg akarják érteni, világosan látnia kell minden értelmes gondolkodónak, hogy a lázadókkal való bánásmódban az isteni szeretet érvényesül. A lázadókra kiterjesztett szeretetteljes kegyelem láthatóan számos ártatlan lényt is megpróbáltatások és gyötrelmek elé állított, azonban mindeme összezavart személyiségek bizton számíthatnak arra, hogy a végtelenül bölcs Ítézők könyörületesen és igazságosan szabják ki a végzetüket.

54:6.2 (618.5) Mind a Teremtő Fiakat, mind pedig a paradicsomi Atyát szeretet vezérli az értelmes lényekkel való minden cselekedetükben. Lehetetlen megérteni a világegyetemi vezetők által a lázadókkal és a lázadással — a bűnnel és a bűnösökkel — szemben tanúsított magatartás sokféle szakaszát, hacsak nem emlékezünk arra, hogy Isten mint Atya az emberiséggel való minden isteniségi bánásmódban megelőzi az Istenség-megnyilatkozás minden egyéb szakaszát. Emlékezni kell arra is, hogy a paradicsomi Teremtő Fiakat teljes mértékben a könyörületesség vezérli.

54:6.3 (618.6) Ha egy nagy család gyöngéd atya úgy dönt, hogy irgalmat mutat valamely, elszomorító rosszcselekedetben vétkes gyermeke iránt, akkor igencsak lehetséges, hogy az irgalom kiterjesztése erre a helytelenül cselekvő gyermekre átmenetileg nehézségeket jelent a többi, helyesen viselkedő gyermek számára. Az ilyen fejlemények elkerülhetetlenek; e kockázat elválaszthatatlanul jelen van abban a valós helyzetben, melybe egy szerető atya és a család mint csoport egyik tagja kerül. A család minden egyes tagjának előnyére válik az összes többi családtag helyes viselkedése; hasonlóképpen mindegyik családtagnak szükségképpen szenvednie kell a többi családtag helytelen viselkedéséből eredő közvetlen, időbeli következményektől. A családok, a csoportok, a nemzetek, az emberfajták, a világok, a csillagrendszerek, a csillagvilágok és a világegyetemek egyediséggel bíró társas viszonyrendszerek; és ezért bármely ilyen csoport, legyen az nagy vagy kicsi, minden tagja élvezi és szenved a adott csoport minden más tagja jó és rossz cselekedeteinek következményeit.

54:6.4 (619.1) Egy dolgot azonban tisztán kell látni: Ha úgy alakul is, hogy el kell viselnetek ama bűn rossz következményeit, melyet a családok valamely tagja, valamely állampolgár vagy valamely halandó embertársatok elkövetett, legyen annak színtere akár csillagrendszerbeli vagy más helyszínű lázadás — függetlenül attól, hogy mit kell elszenvednetek a közvetlen vagy idegen társaitok vagy feljebbvalóitok rosszcselekedeteinek következtében — akkor is egészen és örökmód bizonyosak lehettek abban, hogy e gyötrelmek csak átmenetiek. A helytelen cselekvésből eredő, emberek közötti következmények a csoportban sohasem veszélyeztethetik az örök lehetőségeiteket, a legkisebb mértékben sem foszthatnak meg benneteket a Paradicsomra való felemelkedésnek és az Isten elérésének isteni jogától.

54:6.5 (619.2) A lázadás bűnével mindig együtt járó ezen megpróbáltatásokért, késedelmekért és csalódásokért ellentételezés jár. A luciferi lázadás számos értékes folyamánya közül, melyeket egyáltalán nevesíteni lehet, én csak azon halandó felemelkedők, a jerusemi létpolgárok kiteljesedett létpályájára hívom fel a figyelmet, akik, lévén, hogy ellenálltak a bűnös álokoskodásoknak, előreléptek, s a jövőben Fenséges Hírvivők válhatnak belőlük, a rendünk társaivá lehetnek. Minden lény, aki kiállta a rossz mellékesemények próbáját, ezzel azonnal előbbre lépett az igazgatási ranglétrán és növelte a saját szellemi értékét.

54:6.6 (619.3) A luciferi felkelés először teljes sorscsapásnak tűnt a csillagrendszer és a világegyetem számára. Azonban az előnyök is fokozatosan megmutatkoztak. A csillagrendszer-időben mért huszonötezer év (urantiai időben ez húszezer évet

jelent) elteltével a melkizedekek tanítani kezdtek arról, hogy a luciferi dőreségből származó jó egyensúlyba került az abból eredő rosszal. A rossz összessége akkortájt már majdnem állandósult, és csak néhány elszigetelt világon növekedett tovább, míg a jótékony folyamatok tovább sokszorozódtak és terjedtek szerte a világegyetemben és a felsőbb-világegyetemben, sőt még a Havonában is. A melkizedekek most azt tanítják, hogy a sataniai lázadásból származó jó több mint ezerszerese az összes rossznak.

54:6.7 (619.4) De a rossztéteményekből ilyen bőséges és jótékony termést aratni csakis a Lucifer feletteseinek bölcs, isteni és irgalmas magatartása révén volt lehetséges, mely vezetők sora az edentiai Csillagvilági Atyáktól a paradicsomi Egyetemes Atyáig húzódik. Az idő múlásával bővült a luciferi dőreségből származó jó dolgok köre; és mivel a megbüntetendő rossz teljes kifejlődése viszonylag rövid idő alatt ment végbe, ezért nyilvánvaló, hogy a végtelenül bölcs és előrelátó világegyetemi vezetők bizonyosan minél hosszabbra akarják nyújtani azon időszakot, amely alatt az egyre sokasodó jótékony következményeket arathatják. Eltekintve attól a számos további indoktól, mely a sataniai lázadók letartóztatását és elítélését késleltette, e nyereség önmagában is elegendő lett volna annak megmagyarázásához, hogy e bűnösöket miért nem fogták el előbb és miért nem ítélték el és semmisítették meg korábban.

54:6.8 (619.5) A rövidlátó és idő-korlátolta halandói elméknek nem illik bírálniuk a világegyetemi ügyek előrelátó és végtelenül bölcs intézőinek időbeli késlekedését.

54:6.9 (620.1) Az efféle kérdéseket feszegető emberi gondolkodás egyik tévedése abban a felfogásban mutatkozik meg, hogy minden evolúciós halandó valamely fejlődő bolygón a paradicsomi létpályán való haladást választaná, ha a bűn nem sújtotta volna a világukat. A továbbélés elutasításának képessége azonban nem a luciferi lázadás óta van meg. A halandó ember mindig is rendelkezett a szabad akaratú választás lehetőségével a paradicsomi létpálya tekintetében.

54:6.10 (620.2) Amint egyre feljebb juttok a túlélési tapasztalásban, úgy egyre jobban kitágítjátok világegyetemi fogalmaitokat és szélesítitek a jelentéstartalmak és értékek látómezejét; és így képesek lesztek jobban megérteni, hogy az olyan lényeknek, mint Lucifer és Sátán miért engedték meg, hogy folytassák a lázadást. Azt is jobban megértitek majd, hogy végleges (ha nem azonnali) jó származhat az idő-korlátolta rosszból. Miután eljutottatok a Paradicsomra, ténylegesen megvilágosít és megnyugvással tölt el benneteket, amikor a szuperáfi bölcselők vitáiból megértitek a világegyetemi működés e mélyreható kérdéseit. De kétkem, hogy akár majd akkor is teljesen elégedettek lesztek a válaszokkal. Én legalábbis nem voltam az, amikor eljutottam a világegyetemi bölcselet csúcsára. Nem értettem meg teljesen ezen összetett dolgokat egészen addig, amíg fel nem vétettem a felsőbb-világegyetemi igazgatási feladatokat ellátók közé, ahol tényleges tapasztalatokon keresztül szert tettem a megfelelő fogalmi képességekre ahhoz, hogy megérthessem a mindenségrendi méltányosság és a szellemi bölcselet efféle sokrétű kérdéseit. Amint a Paradicsom felé emelkedtek, egyre jobban megtanuljátok, hogy a világegyetemi igazgatás számos nehézsége csakis a tapasztaláson alapuló sokrétűbb képességek megszerzését és a

teljesebb szellemi látásmód elsajátítását követően érthető meg. A mindenségrendi bölcsesség alapvető fontosságú a mindenségrendi helyzetek megértéséhez.

54:6.11 (620.3) [Közreadta egy, az idő világegyetemeiben lezajlott első csillagrendszeri lázadást megtapasztaló túlélő, jelenleg az orvontoni felsőbb-világegyetemi kormányban működő Fenséges Hírvivő, aki e tárgyban a szalvingtoni Gábiel felkérésére működött közre.]

55. írás

A fény és élet világi

55:0.1 (621.1) A FÉNY és élet kora az idő és tér világának utolsó evolúciós eredménye. Az ősember korai időszakától kezdve az ilyen lakott világ ekkorra már több, egymást követő bolygókorszakon ment át — ilyenek a Bolygóherceg előtti és utáni korok, az Ádámot követő kor, az Ítélező Fiú utáni kor és a Fiú alászállása utáni kor. Ekkor e világ már készen áll az evolúciós fejlődés kiteljesedésére, a fényben és életben való megállapodásra, melyet a Háromsági Tanító Fiaknak az egymást követő bolygói küldetéseken végzett segédkezése tett lehetővé, amelynek során fokozatosan nyilatkoztatták ki az isteni igazságot és a mindenségrendi bölcsességet. E vállalkozásaik során a Tanító Fiakat a Ragyogó Estcsillagok mindig, a melkizedekek pedig néha segítik abban, hogy e végső bolygókorszak beköszöntsön.

55:0.2 (621.2) A fény és élet korszaka, melyet a Tanító Fiak hoznak el az utolsó bolygói küldetésük lezárásaként, meghatározatlan ideig tart a lakott világokon. A megállapodottság minden egyes további szakasza az Ítélező Fiaknak az egymást követő

megítéltetési időszakokban teljesítendő ítélői feladataik alapján osztható fel; de mindezen ítélői feladatok tisztán működési jellegűek és semmilyen mértékben nem változtatnak a bolygói események menetén.

55:0.3 (621.3) Csakis azoknak a bolygóknak biztosított a folyamatos túlélése, amelyek léte a felsőbb-világegyetemi főkörökben gyökerezik, de amennyire mi tudjuk, a fény és élet korszakába eljutott világok rendeltetése, hogy a teljes jövő örökkévaló korszakaiba lépjenek.

55:0.4 (621.4) Valamely evolúciós világon a fény és élet korszakának alakulása hét szakaszra bontható, és e vonatkozásban meg kell jegyeznünk, hogy a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók világai éppen olyan irányban fejlődnek, mint az Igazítóval eggyé kapcsolódott lények világai. A fény és élet hét szakasza a következő:

55:0.5 (621.5) 1. Az első vagy bolygói szakasz.

55:0.6 (621.6) 2. A második vagy csillagrendszeri szakasz.

55:0.7 (621.7) 3. A harmadik vagy csillagvilági szakasz.

55:0.8 (621.8) 4. A negyedik vagy helyi világegyetemi szakasz.

55:0.9 (621.9) 5. Az ötödik vagy kisövezeti szakasz.

55:0.10 (621.10) 6. A hatodik vagy nagyövezeti szakasz.

55:0.11 (621.11) 7. A hetedik vagy felsőbb-világegyetemi szakasz.

55:0.12 (621.12) E beszámoló végén ezeket a fejlődési szakaszokat a világegyetemi szerveződés szempontjából ismertetjük, de

bármely szakasz bolygói értékeit bármely világ elérheti a többi világ vagy a világegyetemi igazgatás felsőbb szintjein álló egységek fejlődésétől meglehetősen függetlenül is.

1. A morontia templom

^{55:1.1 (622.1)} Egy lakott világ központjában álló morontia templom annak igazolását jelenti, hogy az adott szféra elérte a fény és élet korszakait. Mielőtt a végső küldetésük lezárásaként a Tanító Fiak elhagynák a bolygót, megnyitják az evolúciós fejlődés végső korszakát; ők elnökölnek azon a napon, amikor a „szent templom lejön a földre”. A fény és élet korszakának beköszöntét jelző ezen eseményt az adott bolygó paradicsomi alászálló Fia mindig megtiszteli a személyes jelenlétével, aki azért jön el, hogy a nagy nap tanúja lehessen. E páratlan szépségű templomban a Paradicsom alászálló Fia bejelenti a hivatalát már hosszú ideje viselő Bolygóherceget, mint az új Bolygó Fejedelmet, és e hűséges Lanonandek Fiút új hatalommal és teljesebb hatáskörrel ruházza fel a bolygó ügyeinek vitele terén. A Csillagrendszer Fejedelem szintén jelen van és e bejelentéseket szóban megerősíti.

^{55:1.2 (622.2)} A morontia templom három részből áll: Középen helyezkedik el a paradicsomi alászálló Fiú szentélye. Ettől jobbra van az előzőleg Bolygóherceg, most már Bolygó Fejedelem széke; és amikor a Lanonandek Fiú jelen van a templomban, akkor az adott teremtrész szellemiesültebb egyedei számára itt látható. Balra áll a bolygóhoz tartozó, végleges rendű lények megbízottjának széke.

^{55:1.3 (622.3)} Bár a bolygótemplomokat úgy említettem, mint amelyek a „mennyből jönnek le”, a valóságban semmilyen

tényleges anyagot nem szállítanak a bolygóra a csillagrendszeri központból. Minden templomot a csillagrendszeri székhelyen kicsiben elkészítenek, és ezt követően a morontia erőter-felügyelők hozzák el e jóváhagyott terveket a bolygóra. Itt a Fizikai Főszabályozókkal közösen építik meg a morontia templomot az előírások szerint.

55:1.4 (622.4) Az átlagos morontia templom mintegy háromszázezer főnek biztosít férőhelyet. Ezen épületek rendeltetése nem istenimádat, játék vagy hírszolgáltatás; arra terveztettek, hogy a bolygón tartandó olyan különleges rendezvényeknek adjanak helyet, mint: a Csillagrendszer Fejedelemmel vagy a Fenségesekkel való érintkezés, olyan különleges képi szertartásoknak, melyek célja a szellemlények személyiség-jelenlétének kinyilatkoztatása és a csendes mindenségrendi szemlélődés. A mindenségrendi bölcselet tanodái itt tartják a záróvizsgáikat, és szintén itt kapják meg a halandók a bolygósintű elismerést a felsőbb társadalmi szolgálatban vagy más téren nyújtott kiváló teljesítményért.

55:1.5 (622.5) Az ilyen morontia templom egyúttal arra is szolgál, hogy az összegyűltek megsemlélhessék az élő halandók átlépését a morontia létbe. Ez azért lehet így, mert az átvitelül szolgáló templom morontia anyagból készül, vagyis nem tehet benne kárt annak az elemésztő tűznek a ragyogó dicsfénye, mely teljesen megsemmisíti azon halandók fizikai testét, akik ott élik meg az isteni Igazítójukkal való végső eggyé kapcsolódást. Egy nagyobb világon az útnak indulást jelző villódzások csaknem folyamatosak, és az átlépések számának növekedésével a morontia élet kiegészítő szentélyei is megjelennek a bolygó különböző területein. Nem is olyan

régen egy olyan bolygón tartózkodtam a messzi északon, ahol már huszonöt morontia szentély működött.

55:1.6 (622.6) Azokon a világokon, amelyek még nem jutottak el a végső korszakba, vagyis ahol még nincsenek morontia templomok, ott ezen egygyé kapcsolódási villanások sokszor a bolygó légkörében történnek meg, amikor is az átlépő jelölt anyagi testét a köztes teremtmények és a fizikai szabályozók emelik fel.

2. Halál és átmenet

55:2.1 (623.1) A természetes, fizikai halál nem elkerülhetetlen velejárója a halandói létnek. A fejlettebb evolúciós lények, létpolgárok többsége a végső, fény és élet korát elért bolygókon már nem hal meg; a húsvér testbeli életből közvetlenül mennek át a morontia létbe.

55:2.2 (623.2) Az anyagi életből a morontia állapotba való átmenetnek — a halhatatlan léleknek a bent lakozó Igazítóval való egygyé kapcsolódásának — a megtapasztalására egyre gyakrabban kerül sor arányosan azzal, ahogy a bolygó az evolúciós fejlődésben előrehalad. Eleinte az egyes korszakokban csak néhány halandó éri el a szellemi fejlődés átlépést biztosító szintjeit, azonban a Tanító Fiak egymást követő korszakainak eljövételével egyre több igazítói egygyé kapcsolódásra kerül sor még azelőtt, hogy a fejlődő halandók hosszúra nyúlt élete véget érne; és amikor eljön a Tanító Fiak utolsó küldetésének ideje, e nagyszerű halandóknak már körülbelül a negyede mentesül a természetes haláltól.

55:2.3 (623.3) Később, a fény és élet korszakában a köztes teremtmények vagy a társaik érzékelik a valószínű lélek-Igazító egyesülés közelgő állapotát és jelzik ezt a beteljesülés-őrangyaloknak, akik aztán tájékoztatják azt a véglegesrendűekből álló csoportot, amelynek felügyelete alatt a halandó várhatóan működni fog; ezután a Bolygó Fejedelem elrendeli, hogy a halandó hagyjon fel minden bolygói kötelezettségének teljesítésével, vegyen búcsút a származásának világától és menjen a Bolygó Fejedelem belső templomába, s ott várakozzon a morontia átmenetre, az átlépési villanásra, mely az evolúció anyagi területéről átviszi őt az előszellemi fejlődés morontia szintjére.

55:2.4 (623.4) Amint az eggyé kapcsolódásra pályázó halandó családja, barátai és a munkacsoportjába tartozók összegyűltek a morontia templomban, elhelyezkednek a központi emelvény körül, ahol az eggyé kapcsolódásra pályázó várakozik, miközben szabadon beszélgethet az összegyűlt barátaival. Mennyei személyiségek egy közbenső kört formálnak abból a célból, hogy megvédjék az anyagi halandókat azon energiamegnyilvánulás hatásától, mely az „életvillanás” pillanatában nyilvánul meg s megszabadítja a felemelkedésre pályázót az anyagi test kötelékeitől, s amely az ilyen evolúciós halandó számára mindent véghez visz, melyet a természetes halál is megtesz azoknak, akik úgy szabadulnak meg a húsvér testből.

55:2.5 (623.5) Sok eggyé kapcsolódásra pályázó is összegyűlhet egyszerre a tágas templomban. Mily csodálatos, amikor az így összegyűlt halandók tanúivá válnak annak, hogy az ő szerettük felemelkedik a szellemi lángokban, és mily ellenpontját jelenti mindez azoknak a megelőző korszakoknak, amelyekben a

halandók kénytelenek a föld elemeinek átadni a halottjukat! Az emberi evolúció korábbi korszakaira jellemző sírás és jajgatás jeleneteit itt már felváltja a mámorító öröm és legmagasabb rendű elragadtatás, amint ezen Istent ismerő halandók elbúcsúznak egy rövid időre a szeretteiktől, ahogy az anyagi közösségekből kiszakítják őket az elemésztő nagyság és a felemelkedő dicsőség szellemi fényei. A fényben és életben megállapodott világokon a „temetések” a legmagasabb rendű öröm, a mély megelégedettség és a leírhatatlan remény alkalmai.

55:2.6 (623.6) E fejlődő halandók lelke egyre jobban megtelik hittel, reménnyel és bizonyossággal. Az átlépési szentély körül gyülekezőket átjáró szellem hasonlít arra a szellemre, mely azon örvendező barátokat és rokonokat tölti el, akik az egyikük záróvizsgájára jönnek el vagy akik azért jönnek össze, hogy valamely nagy megtiszteltetésben részesítsék az egyik társukat. Határozottan hasznos lenne, ha a kevésbé fejlett halandók képesek lennének megtanulni, hogy úgy tekintsenek a halálra, mint ami ugyanilyen derűt és jókedvet hoz.

55:2.7 (624.1) A halandó megfigyelők semmit sem láthatnak az átlépett társukból azt követően, hogy az egyé kapcsolódási villanás megtörtént. Az ilyen átlépett lelkeket az Igazító szállítja át közvetlenül a megfelelő morontia-felkészítési világ feltámadási csarnokába. Az élő emberi lényeknek a morontia világra való átvitelével kapcsolatos eseményeket egy olyan főangyal felügyeli, akit e világra azon a napon jelöltek ki, amikor az először elérte a fény és élet korszakát.

55:2.8 (624.2) Amikor egy világ eljut a fény és élet negyedik szakaszába, akkor a halandóknak már több mint a fele ilyen

átmenet révén távozik a világból. A halál visszaszorulása tovább folytatódik, de nekem nincs tudomásom olyan csillagrendszeréről, amelynek lakott világai, beleértve még azokat is, ahol már régen beköszöntött az élet korszaka, teljesen mentesek lennének a természetes haláltól, mint a húsvér test kötelékeitől való megszabadulás eljárásától. Addig is, amíg a bolygói evolúció ilyen felsőbb szintjét mindenütt el nem éri, a helyi világegyetemek morontia-felkészítési világainak tovább kell szolgálniuk úgy, mint a morontia fejlődő lények nevelési és kulturális szférái. A halál kiküszöbölése elméletileg lehetséges, de az én megfigyeléseim szerint ilyen még sohasem történt. Ezt az állapotot talán majd a végleges bolygói lét hetedik szakasza egymást követő korszakainak általános kiteljesedésében lehet elérni.

55:2.9 (624.3) A végleges rendű szférák virágkorában az átlépett lelkek nem mennek át a lakóvilágokon. Hallgatóként sem tartózkodnak majd a csillagrendszeri vagy csillagvilági morontia világokon. Nem mennek át a morontia élet egyetlen korai szakaszán sem. Ők az egyetlen felemelkedő halandók, akik az anyagi létezésből a félszellemi állapotba átvivő morontia átmenettől majdhogynem mentesülnek. Az ilyen, Fiú által magához vont halandók első tapasztalásukat a felemelkedési létpályán a világegyetemi központok fejlődési világain teljesített szolgálat során szerzik meg. A Szalvington e tanulmányvilágairól tanárokként térnek vissza, mégpedig azokhoz a világokhoz, amelyeket elhagytak, ezután pedig a halandói felemelkedés kiépített útján továbbhaladnak befelé, a Paradicsom felé.

55:2.10 (624.4) Bárcsak képesek lennétek ellátogatni egy ilyen előrehaladott fejlődési szakaszban lévő bolygóra, gyorsan megértenétek annak okait, hogy miért gondoskodnak különféleképpen a felemelkedő halandók fogadásáról a lakóvilágokon és a felsőbb morontia világokon. Akkor rögtön megértenétek, hogy az olyan magasan fejlett szférákról jövő lények mennyire felkészültek a paradicsomi felemelkedésük folytatására már jóval azelőtt, hogy az átlagos halandó megérkezne az olyan zavarodott és elmaradott világról, mint az Urantia.

55:2.11 (624.5) Nem számít, hogy milyen bolygói fejlettségi szintről érik el az emberi lények a morontia világokat, a hét lakószféra elegendő lehetőséget biztosít számukra ahhoz, hogy gyarapítsák tapasztalataikat tanár-tanítványként mindenben, amit a szülőbolygójuk adott fejlettségi szintje miatt nem tudtak elsajátítani.

55:2.12 (624.6) A világegyetem kifogyhatatlanul bőséges e kiegyenlítő eljárások alkalmazásában, melyek rendeltetése az, hogy egyetlen felemelkedő se fosztassék meg olyasmitől, ami az ő felemelkedési tapasztalása szempontjából lényeges.

3. Az aranykor

55:3.1 (624.7) A fény és élet e korszakában a világ egyre jobban kivirágzik a Bolygó Fejedelem atyai uralma alatt. Ekkorra a világok már egy nyelv, egy vallás és a szabályszerű szférák esetében egy emberfajta meglététől hajtva fejlődnek. E korszak azonban nem tökéletes. E világokon még mindig vannak jól felszerelt kórházak, a betegek ápolására szolgáló otthonok. Akkor is feladatot fog jelenteni a baleseti sérültek ellátása,

valamint az öregséggel elkerülhetetlenül együtt járó betegségeknek és az aggkori elmeműködés zavarainak a kezelése. A betegségek ekkor még nem tűntek el teljesen, és a föld állatai feletti uralom sem teljes még; de az ilyen világok valóságos Paradicsomot alkotnak a Bolygóherceget megelőző korszakbeli ősember-korhoz képest. Az ilyen teremtettséget ösztönösen úgy jellemeznék — ha egy ilyen fejlődési szakaszban lévő bolygóra elutazhatnátok — mint földi mennyországot.

55:3.2 (625.1) Az emberi kormányzat az anyagi ügyek vitelében továbbra is érvényesül ebben az aránylag gyors fejlődésű és viszonylag tökéletes korszakban. Az általam legutóbb meglátogatott világnak a fény és élet első szakaszában folytatott nyilvános tevékenységeinek költségeit a dézsmaszedés módszerével fedezték. Minden felnőtt munkás — és az összes életerős polgár dolgozott valamit — a jövedelmének vagy vagyongyarapodásának tíz százalékát be kellett, hogy fizesse a közkincstárba, s e javat a következőképpen osztották szét:

55:3.3 (625.2) 1. Három százalékot költöttek az igazság — a tudomány, a nevelés és a bölcsélet — támogatására.

55:3.4 (625.3) 2. Három százalékot szántak a szépségnek — a játéknak, a társas kikapcsolódásnak és a művészetnek.

55:3.5 (625.4) 3. Három százalékot különítettek el a jó számára — a társadalmi szolgálatnak, az emberbarátságnak és a vallásnak.

55:3.6 (625.5) 4. Egy százalékot jelöltek ki biztosítási tartaléknak a balesetből, öregségből vagy egyéb megelőzhetetlen szerencsétlenségből eredő munkaképtelenség esetére.

55:3.7 (625.6) E bolygó természeti erőforrásait úgy kezelik, mint társadalmi javakat, közösségi tulajdont.

55:3.8 (625.7) E világon a legnagyobb kitüntetés, melyet egy polgár megkaphat, nem más, mint a „legfelsőbb szolgálat” rendje, mely az egyetlen, a morontia templomban osztott elismerés. Ezen elismerést azoknak adják, akik már régóta kiemelkedőt alkotnak az anyagfeletti felfedezés vagy a bolygói társadalmi szolgálat valamely területén.

55:3.9 (625.8) A társadalmi és igazgatási beosztások többségét férfiak és nők együtt töltik be. A tanítói tevékenységet is jobbra közösen látják el; minden igazságszolgáltatási feladatot is hasonlóan társult párok teljesítenek.

55:3.10 (625.9) E nagyszerű világokon a szülési időszak nem nyúlik nagyon hosszúra. Nem a legjobb dolog, ha túl nagy a különbség az egyazon családba tartozó gyermekek között. Ha az életkoruk nem nagyon tér el, akkor a gyermekek sokkal jobban képesek támogatni egymást a fejlődésükben. E világokon remekül képezik őket olyan, versengést biztosító rendszerben, melynek lényege az igazság, a szépség és a jóság különböző területeken és szinteken való megismerésére irányuló lelkes törekvés. De egyet se féljete, még az ilyen megdicsőült szférákon is bőségesen jelen van a rossz, a valós és a lehetőség szerinti rossz, mely az igazság és a tévedés, a jó és a rossz, a bűn és az igazságosság közötti választásra sarkall.

55:3.11 (625.10) Mindazonáltal van egy bizonyos, elkerülhetetlen hátrány, mely a halandó léttel jár az ilyen fejlett evolúciós bolygókon. Amint egy végleges rendű világ túljut a fény és élet harmadik fejlődési szakaszán, minden felemelkedő arra rendeltetik, hogy a kisövezet elérése előtt valamilyen átmeneti feladatot kapjon valamely, az evolúciós fejlődésnek egy korábbi szakaszában járó bolygón.

55:3.12 (626.1) Minden egyes korszak előrelépést hoz a bolygói fejlődés minden szakaszában. A fény első korszakában az igazság kinyilatkoztatása olyan mértékű volt, hogy magába foglalja a világegyetemek mindenségének működését, míg a második korszak Istenség-tanulmánya nem más, mint kísérlet a Teremtő Fiak, a Hétszeres Isten első szintje természetét, küldetését, segédkezését, társulásait, eredetét és beteljesülését leíró ezerarcú fogalom megismerésére.

55:3.13 (626.2) Az Urantia méretének megfelelő bolygó, amint már biztosan megállapodott, mintegy száz alárendelt igazgatási központtal rendelkezik. Ezen alárendelt központokat a képzett intézőkből álló alábbi csoportok egyike irányítja:

55:3.14 (626.3) 1. Fiatal Anyagi Fiak és Leányok, akiket a csillagrendszeri központról hoznak abból a célból, hogy az uralkodó Ádám és Éva segédjeiként tevékenykedjenek.

55:3.15 (626.4) 2. A Bolygóherceg félig halandó kíséretének leszármazottai, akiket bizonyos világokon nemzettek ilyen és hasonló feladatokra.

55:3.16 (626.5) 3. Ádám és Éva közvetlen bolygói leszármazottai.

55:3.17 (626.6) 4. Anyagivá és emberivé vált köztes teremtmények.

55:3.18 (626.7) 5. Az Igazítóval egygyé kapcsolódási besorolást elért halandók, akik saját kérelmükre a világegyetemi vezetői tisztségben lévő Megszemélyesült Igazító rendelkezése alapján időlegesen felmentést kaptak az átmenet alól abból a célból, hogy továbbra is ellássanak bizonyos fontos igazgatási beosztást a bolygón.

55:3.19 (626.8) 6. A bolygó igazgatási szakirányú tanintézetéből kikerült különlegesen felkészített halandók, akik szintén megkapták a legfelsőbb szolgálat rendjét a morontia templomban.

55:3.20 (626.9) 7. Bizonyos, három megfelelő felkészültséggel rendelkező polgárból választás útján létrehozott bizottságok, mely személyeket néha Bolygó Fejedelem irányítása alatt álló polgárság választ meg annak megfelelően, hogy milyen különleges képességgel rendelkeznek valamely meghatározott feladat ellátására, mely feladat ellátása az adott bolygóövezetben elengedhetetlen.

55:3.21 (626.10) Az Urantia nagy lemaradását a fény és élet magas bolygói rendeltetési céljának elérése terén a betegséggel, az elfajzással, a háborúval, a sokszínű fajjal és a több nyelvvel összefüggő nehézségek okozzák.

55:3.22 (626.11) Egyetlen evolúciós világ sem remélheti, hogy a fényben való megállapodottság első szakaszánál tovább fejlődhet, amíg nem jutott el oda, hogy egy nyelve, egy vallása és egy bölcselete van. Egyetlen emberfajta léte megkönnyíti az

ilyen mértékű fejlődést, de az Urantia sok népének esete még nem zárja ki a felsőbb szakaszok elérését.

4. Igazgatási átalakítások

55:4.1 (626.12) A megállapodott lét egymást követő szakaszaiban a lakott világok csodás fejlődést mutatnak az önkéntes Végleges Testületének, a Paradicsomot elért azon felemelkedő lények testületének bölcs és rokonszenves végrehajtói irányítása alatt, akik a húsvér testvéreiknek való segédkezés céljából térnek vissza. E végleges rendű lények tevékenyek a Háromsági Tanító Fiakkal való együttműködésben, azonban mindaddig nem fognak hozzá a világ ügyeinek intézésében való tényleges közreműködéshez, amíg a morontia templom meg nem jelenik a földön.

55:4.2 (626.13) A Végleges Testület bolygói segédkezésének hivatalos megkezdésével a mennyei seregek többsége visszavonul. De a szeráfi beteljesülés-örangyalok a fényben fejlődő halandók számára tovább folytatják személyes szolgálatukat; és ezek az angyalok egyre növekvő számban érkeznek a végleges korszakok alatt, lévén, hogy emberi lények egyre nagyobb számú csoportja éri el a mellérendelt halandói fejlődés harmadik mindenségrendi körét a bolygón leélt életének időtartama alatt.

55:4.3 (627.1) Ez tisztán az első az igazgatási módosítások sorában, mely az egyre ragyogóbb előmenetellel jellemezhető korok sorát kíséri a lakott világokon, amint azok a végleges rendű létezés első szakaszától a hetedikig eljutnak.

55:4.4 (627.2) 1. A fény és élet első szakasza. E kezdeti végleges rendű szakaszban a világot három vezető igazgatja:

55:4.5 (627.3) a) A Bolygó Fejedelem, aki mellett e szakaszban ott van egy tanácsadó Háromsági Tanító Fiú, minden bizonnyal a bolygón működő ilyen Fiak végleges testületének vezetője.

55:4.6 (627.4) b) A végleges rendű lények bolygói testületének vezetője.

55:4.7 (627.5) c) Ádám és Éva, akik együttesen mint a Herceg-Fejedelem és a végleges rendű lények vezetője kettős irányításának egyesítői működnek.

55:4.8 (627.6) A magas rangú és felszabadított köztes teremtmények a szeráfi őrangyalok és a végleges rendű lények számára tolmácsként működnek. A Háromsági Tanító Fiak egyik utolsó cselekedete a végső küldetésük során az, hogy felszabadítják az adott teremtrész közteslényeit és támogatják őket a fejlettebb bolygói besorolásukban (vagy e besorolásukba visszaállítják őket) azáltal, hogy felelős tisztségeket jelölnek ki számukra a végleges rendű szféra új igazgatási rendjében. Ezek a változások már az emberek előtt történnek, mert a halandók már képesek látni ezeket az addig láthatatlan unokatestvéreiket, akik a korai ádami rendszerből származnak. Ezt a végső fizikai tudományos felfedezések, valamint az teszi lehetővé, hogy a Fizikai Főszabályozók bolygói működése ekkorra már kiteljesedik.

55:4.9 (627.7) A Csillagrendszer Fejedelem rendelkezik hatáskörrel ahhoz, hogy a köztes teremtményeket bármikor elbocsássa azt követően, hogy a bolygó eljutott az első végleges rendű

szakaszba, s teszi ezt annak érdekében, hogy az élethordozók és a fizikai szabályozók segítségével révén a morontia síkon emberivé válhassanak, és miután Gondolatigazítót kaptak, elindulhassanak felfelé, a Paradicsomba vezető útjukon.

55:4.10 (627.8) A harmadik és az azt követő szakaszokban a közteslények némelyike még működik, főként a végleges rendű lények kapcsolattartóiként, de amint a fény és élet egyes szakaszai beköszöntenek, az összekötő segítők új rendjei nagyrészt felváltják a közteslényeket; közülük nagyon kevesen maradnak a szférán a fény negyedik szakaszán túl. A hetedik szakaszban kerül sor a Paradicsomból származó első abszonit segédkezők eljövételére, akik bizonyos világegyetemi teremtmények helyébe lépve veszik fel a szolgálatot.

55:4.11 (627.9) 2. A fény és élet második szakasza. E kort a világokon egy olyan Élethordozó eljövetele jelzi, aki a bolygó urainak önkéntes tanácsadójává lesz azon további erőfeszítésekben, melyek célja a halandó faj megtisztítása és megszilárdítása. Az élethordozók így tevékenyen részt vesznek az emberi faj további — fizikai, társadalmi és gazdasági — evolúciójában. Ekkor kiterjesztik a felügyeletüket a halandói állomány még alaposabb megtisztítására azáltal, hogy hathatósan felszámolják a csökevényes és még meglévő hajtásait mindannak, ami értelmi, bölcséleti, mindenségrendi vagy szellemi szempontból alacsonyabb rendű. A lakott bolygókon életet tervezők és telepítők teljes szakértelemmel képesek tanácsot adni az Anyagi Fiaknak és Leányoknak, akik teljes és megkérdőjelezhetetlen hatáskörrel rendelkeznek abban, hogy a fejlődő faj megtisztítsák minden káros hatástól.

55:4.12 (627.10) A második szakasztól fogva a végleges rendű bolygó további léte során a Tanító Fiak mindvégig tanácsosként szolgálnak a végleges rendű lények mellett. E küldetéseiken önkéntes alapon és nem kijelölés útján vesznek részt; és kizárólag a végleges rendű testületek mellett szolgálnak, attól eltekintve, hogy a Csillagrendszer Fejedeleme hozzájárulásával a bolygó Ádámját és Éváját tanácsadóként segíthetik.

55:4.13 (628.1) 3. A fény és élet harmadik szakasza. E korban a lakott világok új módon tisztelik a Nappalok Elődeit, a Hétszeres Isten második szakaszát, és e felsőbb-világegyetemi urak képviselői új viszonyt alakítanak ki a bolygói igazgatási kormányzattal.

55:4.14 (628.2) A végleges rendű bolygólét egymást követő korszakaiban a végleges rendű lények képességei egyre jobban kiteljesednek. Létezik egyfajta szoros munkakapcsolat a végleges rendű lények, az Estcsillagok (a felsőbb angyali rendbe tartozók) és a Háromsági Tanító Fiak között.

55:4.15 (628.3) Ebben vagy a következő korszakban egy Tanító Fiút, akit a segédkező-szellemi négyes segít, a választott halandói ügyvezetőhöz rendelnek, aki így a Bolygó Fejedelemmel társulva a világ ügyeinek együttes intézőjévé válik. E halandói végrehajtók huszonöt bolygóévig szolgálnak és ez az új fejlemény az, ami megkönnyíti a bolygó Ádámjának és Évájának, hogy a hosszú ideig tartó feladatuk bolygóját a következő korszakokra elhagyhassák.

55:4.16 (628.4) A segédkező-szellemi négyest alkotja: a szféra szeráfi vezetője, a felsőbb-világegyetemi szekoráfi tanácsos, az átmenetek főangyala, valamint a csillagrendszeri központon

állomásozó Kinevezett Őr személyes képviselőjeként működő omniáf. De ezek a tanácsadók sohasem ajánlják fel tanácsukat, hacsak nem kéri meg őket erre.

55:4.17 (628.5) 4. A fény és élet negyedik szakasza. A világokon a Háromsági Tanító Fiak új szerepben jelennek meg. A rendjükkel oly régóta társult, teremtményi-háromságot elért fiak támogatásával úgy jönnek el most a világokra, mint a Bolygó Fejedelemnek és a társainak tanácsosai és tanácsadói. E párok — Paradicsom-Havona-háromságivá lett Fiak és felemelkedő-háromságivá lett fiak — a bolygó urai számára igen hasznos, változatos világegyetemi nézőpontokat képviselnek és különböző személyes tapasztalatokkal rendelkeznek.

55:4.18 (628.6) A bolygó Ádámja és Évája e korszakot követően bármikor kérelemmel fordulhat a Felséges Teremtő Fiúhoz azért, hogy elengedtesse a bolygói szolgálatból annak érdekében, hogy megkezdhessék paradicsomi felemelkedésüket; vagy a bolygón maradhatnak mint annak az újonnan megjelenő és egyre inkább szellemi társaságot alkotó rendnek az igazgatói, melyet olyan fejlett halandók alkotnak, akik a Ragyogó Estcsillagok által bemutatott végleges rendű lények bölcséleti tanításainak megértésére törekednek, akik ilyenkor a felsőbb-világegyetemi központról kiküldött szekonáfokkal alkotott párokban való együttműködés céljából küldetnek el e világokra.

55:4.19 (628.7) A végleges rendű lények főként a társadalom új és anyagfeletti — társadalmi, kulturális, bölcséleti, mindenségrendi és szellemi — tevékenységeinek beindításával foglalatoskodnak. Amennyire tudjuk, a segédkezésüket

egészen az evolúciós egyensúly hetedik koráig folytatják, amikor is talán a külső térbe vonulnak segédkezni; ebből azt gyanítjuk, hogy a helyüket talán a Paradicsomból érkező abszonit lények fogják elfoglalni.

55:4.20 (628.8) 5. A fény és élet ötödik szakasza. A végleges rendű bolygói lét e szakaszának jellemző változásai csaknem teljesen a fizikai területekre terjednek ki és ebben elsődlegesen a Fizikai Főszabályozók érintettek.

55:4.21 (628.9) 6. A fény és élet hatodik szakasza a teremtesrész elmekörei újszerű működésének kialakulását hozza el. Úgy tűnik, hogy ekkorra a mindenségrendi bölcsesség válik a világegyetemi elme-segédkezés alkotójává.

55:4.22 (628.10) 7. A fény és élet hetedik szakasza. Már a hetedik kor elején a Bolygó Fejedelem Háromsági Tanító tanácsosához csatlakozik egy, a Nappalok Elődei által kiküldött önkéntes tanácsadó, és a későbbiek során társaságuk tovább bővül egy harmadik tanácsossal, akit a felsőbb-világegyetemi Legfőbb Végrehajtó küld hozzájuk.

55:4.23 (629.1) E korban, ha nem már előbb, Ádám és Éva mindig mentesül a bolygói kötelezettségei alól. Ha a végleges rendű testületben van Anyagi Fiú, akkor ő társulhat a halandó végrehajtóval, és néha egy Melkizedek önként vállalkozik az ilyen beosztásban való működésre. Ha a véglegesrendűek között van közteslény is, akkor a bolygón maradó teljes ilyen rend azonnal elbocsáttatik a szolgálatból.

55:4.24 (629.2) A korszakos feladatuk alóli felmentésüket követően a bolygó Ádámja és Évája az alábbi lépcsőfokok közül választhat:

55:4.25 (629.3) 1. Kiléphetnek a bolygói szolgálatból és a világegyetemi központról közvetlenül elindulhatnak paradicsomi útjukra, miután a morontia tapasztalás végén Gondolatigazítót kapnak.

55:4.26 (629.4) 2. A bolygó Ádámja és Évája nagyon gyakran még a fényben megállapodott világon kap Igazítót azzal egy időben, hogy az oda áthozott egyenes ági gyermekeik közül némelyek megkapják az Igazítót, mégpedig azok, akik egy időre önkéntes bolygói szolgálatra jelentkeztek. Ezt követően mindannyian a világegyetemi központra mennek és megkezdik a paradicsomi létpályájukat.

55:4.27 (629.5) 3. A bolygó Ádámja és Évája választhatja azt is — miként a csillagrendszeri székhelyről való Anyagi Fiak és Leányok — hogy közvetlenül a midszonit világra utaznak egy rövid időre, s ott kapják meg az Igazítójukat.

55:4.28 (629.6) 4. Dönthetnek úgy is, hogy visszatérnek a csillagrendszeri központra, s ott egy időre a legfelsőbb tanács tagjává válnak, mely szolgálat leteltével Igazítót kapnak és megkezdik a paradicsomi létpályát.

55:4.29 (629.7) 5. Választhatják azt is, hogy az igazgatási feladataiktól visszatérnek a hazájukba abból a célból, hogy egy időre tanárként szolgáljanak és a világegyetemi központra való átmenetük idején költözzön beléjük Igazító.

55:4.30 (629.8) A behozott Anyagi Fiú és Leány segédek e korokban végig nagyon komoly befolyást gyakorolnak a fejlődő társadalmi és gazdasági rendre. A lehetőséget tekintve halhatatlanok, legalábbis addig az időpontig, amikor úgy

döntenek, hogy emberivé válnak, Igazítót fogadnak és elindulnak a Paradicsom felé.

55:4.31 (629.9) Az evolúciós világokon a lényeknek emberivé kell válniuk ahhoz, hogy Gondolatigazítót fogadhassanak. A Véglegesrendűek Halandói Testületének minden felemelkedő tagjában már Igazító lakozik, akivel megélték az eggyé kapcsolódást is, kivételt képeznek a szeráfok, akikbe az Atya egy másik szellemfajta révén költözik be a testületbe való felvételükkor.

5. Az anyagi fejlődés csúcspontja

55:5.1 (629.10) Egy olyan büntől sújtott, rossztól vezérelt, önző, elszigetelt világon, mint az Urantia, az itt élő halandó teremtmények aligha képesek felfogni azt a fizikai tökéletességet, értelmi előrehaladást és szellemi fejlődést, mely a büntelen szférák evolúciójának fejlett korait jellemzi.

55:5.2 (629.11) A fényben és életben megállapodott világ fejlett szakaszai jelentik az evolúciós anyagi fejlődés csúcspontját. E magas műveltségű világokon a korábbi elmaradott korok tétlensége és feszültségei már a múlté lettek. A szegénység és a társadalmi egyenlőtlenség már csaknem teljesen eltűnt, az elfajzás megszűnt, és bűnözéssel csak elvétve lehet találkozni. Az elmezavar gyakorlatilag már nem létezik, a gyengeelméjűség ritka jelenség.

55:5.3 (629.12) A végleges rendű világok gazdasági, társadalmi és igazgatási állapota magas fokú és tökéletes rendet mutat. A tudomány, a művészet és a gazdaság virágzik, és a társadalom nem más, mint egy magas szintű anyagi, értelmi és kulturális

fejlődést felmutató, olajozottan működő rendszer. Az ipart nagy részben az ilyen nagyszerű polgárosodott társadalom felsőbb céljainak szolgálatába állították. Az ilyen világ gazdasági élete etikussá vált.

55:5.4 (630.1) A háború már csak a történelem része, és többé már nincsenek hadseregek vagy rendfenntartó erők. A kormány fokozatosan eltűnik. Az önmérséklet lassan elavulttá teszi az emberi viszonyok törvényeken alapuló szabályozását. A polgári kormányzat és az alkotmányos szabályozás a polgárosodott társadalom fejlődésének egy közbenső szakaszában fordított arányban áll a létpolgárság erkölcsiségével és szellemiségével.

55:5.5 (630.2) A tanintézetek nagymértékű fejlődést értek el és a rendeltetésük immár az elme felkészítése és a lélek kiterjesztése. A művészeti központok nagyszerűek és a zenei szervezetek kiválóak. Az istenimádat templomai, valamint az azokhoz tartozó bölcséleti és tapasztalásra építő vallási tanodák szép és nagyszerű alkotások. Az istenimádati gyűlések szabadtéri létesítményei ugyanilyen fennkölt hangulatot sugároznak a művészeti adottságaik egyszerűségében.

55:5.6 (630.3) A versengő játék, a humor, valamint a személyes és csoportos elfoglaltságok egyéb szakaszai sokfélék és helyénvalók. A versengő tevékenységek egyik sajátos vonása az ilyen magas műveltségű világokon az, hogy az egyének és a csoportok arra törekednek, hogy a tudományokban és a mindenségtani bölcselletekben kitűnjenek. Az irodalom és az ékesszólás művészete virágzik, és a nyelv olyannyira fejlett, hogy képes a fogalmak jelképi megjelenítésére és az eszmék kifejezésére is. Az élet üdítően egyszerű; az ember végre

összhangba hozta a magas szintű gépi fejlődést a serkentő értelmi haladással és mindkettő elébe nagyszerű szellemi előrelépést helyezett. A boldogság keresése nem más, mint örömteli, megelégedéssel járó tapasztalás.

6. Az egyes halandó

^{55:6.1 (630.4)} Amint a világok a fényben és életben megállapodnak, a társadalom egyre inkább békéssé válik. Az egyén, bár nem kevésbé független és a családjának élő, mégis embertársaival szemben önzetlenebbé és testvéribbé lett.

^{55:6.2 (630.5)} Az Urantián és a jelenlegi helyzetetekben ti igen kevésbé tudjátok értékelni e tökéletessé lett világok megvilágosodott fajainak magasabb rangját és fokozatosan fejlődő természetét. E népek az evolúciós fajok virágzását jelentik. De ezek a lények még mindig halandók; még mindig lélegeznek, esznek, alszanak és isznak. E nagyszerű fejlődés nem mennyország, bár magasztos előrejelzője a paradicsomi felemelkedés isteni világainak.

^{55:6.3 (630.6)} Egy szokványos világon a halandó faj jó élőlénytani állapotát már régen magas szintre emelték az Ádám utáni korokban; és most, a végleges korszakokban mindvégig folytatódik az ember testi törzsfejlődése. A látás és a hallás egyaránt tökéletesedik. Ekkorra a népességszám állandósul. A népszaporulatot a bolygó igényei és a természetes adottságok szerint szabályozzák: e korszakban a bolygó halandóit öt-tíz csoportba sorolják, és az alacsonyabb rendű csoportokban csak feleannyi gyermek születését engedélyezik, mint a felsőbb csoportokban. Az ilyen nagyszerű faj további minőségjavulása végig a fény és élet korszakában nagyrészt azon fajták selejtező

átörökítésétől függ, melyek közösségi, bölcséleti, mindenségrendi és szellemi természete nemesebb.

^{55:6.4 (630.7)} Az Igazítók az előző evolúciós korokhoz hasonlóan most is folyamatosan érkeznek, és a korok múlásával e halandók egyre jobban képesek a bennük lakozó Atyaszilánkkal való bensőséges kapcsolatra. A kezdetleges és előszellemi fejlődési szakaszokban az elmeszellem-segéddek még működnek. A végleges életbesorolás egymást követő korainak tapasztalataival a Szent Szellem és az angyalok segédkezése még hatékonyabbá válik. A fény és élet negyedik szakaszában a fejlett halandók láthatólag jelentős mértékű tudatos kapcsolatot alakítanak ki az adott felsőbbvilágegyetemet felügyelő Tökéletes Szellem szellemjelenlétével, míg az ilyen világ bölcslete arra összpontosít, hogy megpróbálja megérteni a Legfelsőbb Isten új kinyilatkoztatásait. Az ilyen fejlettségi szintet elért bolygók emberi lakóinak több mint fele az életből lép át a morontia állapotba. Éppen így, „a régi dolgok elmúlnak; íme, újjá lesz minden”.

^{55:6.5 (631.1)} Úgy látjuk, hogy a testi törzsfejlődés menete teljesen lefut, mire a fény-és-élet korszak ötödik szakasza lezárul. Megfigyelésünk szerint a fejlődő emberi elme által felmutatott szellemi előmenetel felső korlátait az határozza meg, hogy milyen mértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódás a morontia értékek és a mindenségrendi jelentéstartalmak együttes szintjén. De a bölcsességet illetően: Bár tudni nem igazán tudjuk, de gyanítjuk, hogy az értelmi evolúciónak és a bölcsesség megszerzésének sohasem lesznek határai. Egy hetedik szakaszbeli világon a bölcsesség kimerítheti az anyagi

lehetőségeket, hozzáférhet a mota látásmódhoz és végül még megízlelheti az abszonit nagyszerűséget is.

55:6.6 (631.2) Megfigyeltük, hogy ezeken a magas fejlődési szintet elért és már régóta a hetedik szakaszban lévő világokon az emberi lények teljesen elsajátítják a helyi világegyetemi nyelvet még azelőtt, hogy az átlépésükre sor kerülne; és én jártam néhány olyan igen öreg bolygón is, ahol abandonterek tanították az idősebb halandóknak a felsőbb-világegyetem nyelvét. E világokon megfigyeltem azt az eljárást, amely révén az abszonit személyiségek feltárják a végleges rendű lények jelenlétét a morontia templomban.

55:6.7 (631.3) Ez a története az evolúciós világokon folyó halandói küzdelem nemes céljának; és erre még azelőtt sor kerül, hogy az emberi lények megkezdik a morontia létpályájukat; az anyagi halandók e fényes fejlődés egészét felmutathatják a lakott világokon, s ez az első szakasza annak a véget nem érő és felfoghatatlan létpályának, mely a Paradicsomra való felemelkedést és az isteniségi szint elérését jelenti.

55:6.8 (631.4) De el tudjátok-e képzelni, hogy miféle evolúciós halandók jönnek most azokról a világokról, melyek már régóta a fényben és életben való megállapodottság hetedik korát élik? Olyanok, mint azok, akik a helyi világegyetemi székhely morontia világaira érkeznek abból a célból, hogy a felemelkedési létpályájukat megkezdjék.

55:6.9 (631.5) Ha az összezavart Urantia halandói képesek lennének látni a fényben és életben már régen megállapodott, fejlett világok egyikét, akkor többé sohasem kérdőjeleznék meg a teremtés evolúciós rendjének bölcsességét. Ha az örökkévaló

teremtmenyi fejlődés jövője nem létezne, a tökéletes fejlődést megvalósított, végleges rendű világokon élő halandó fajok nagyszerű evolúciós előrehaladása akkor is bőségesen igazolná az ember teremtésének helyénvalóságát az idő és tér világain.

^{55:6.10 (631.6)} Gyakran gondolkodunk ezen: ha a nagy világegyetem elérné a fény és élet végleges állapotát, akkor vajon a felemelkedő, nagyszerű halandók továbbra is arra volnának rendeltetve, hogy bekerüljenek a Végleges Testületbe? De a választ nem tudjuk.

7. Az első vagy bolygói szakasz

^{55:7.1 (631.7)} E kor a morontia templomnak az új bolygóközponton való megjelenésétől addig tart, amíg a teljes csillagrendszer meg nem állapodik a fényben és életben. E korszakot a Háromsági Tanító Fiak nyitják meg a világküldetéseik sorozatának zárásaként, amikor is a Bolygóherceg a Bolygó Fejedelem rangjára emelkedik az adott szféra paradicsomi alászálló Fiának rendelkezése és személyes jelenléte révén. Ezzel egyidejűleg a végleges rendű lények megkezdik a bolygó ügyeiben való tevékeny részvételüket.

^{55:7.2 (632.1)} A fényben és életben megállapodott ilyen bolygókon a külső és látható megjelenésekért a tényleges uralkodók vagy igazgatók, az Anyagi Fiú és Leány, a bolygói Ádám és Éva felelős. A végleges rendű lények láthatatlanok, miként a Herceg-Fejedelem is az, kivéve akkor, amikor a morontia templomban tartózkodik. A bolygói rendszer tényleges és valódi vezetője ezért az Anyagi Fiú és Leány. E rendnek az ismerete adta meg a királyok és királynők eszmeiségének tekintélyét szerte a világegyetemi területeken. A királyok és

királynők ezen eszményi körülmények között igen sikeresek, amikor egy világ rendelkezhet úgy, hogy e magas személyiségek még magasabb rangú, de láthatatlan urak érdekében cselekedjenek.

^{55:7.3 (632.2)} Amikor e korszak beköszönt a világotokon, akkor kétségkívül majd Makiventa Melkizedek, az Urantia Bolygóhercegének jelenlegi helyettese fogja elfoglalni a Bolygó Fejedelem székét; és már régóta gyanítják a Jerusemen, hogy őt az urantiai Ádám és Éva egy olyan fia és leánya fogja kísérni, akik jelenleg az Edentián tartózkodnak a Norlatiadek Fenségeseinek védeneként. Ádám e gyermekei azért szolgálhatnak az Urantián a Melkizedek-Fejedelemmel társulva, mert nemző- és fogamzástévesztésüktől majdnem 37.000 évvel ezelőtt megfosztattak, amikor is az Edentiára való útjukra készülve megváltak az anyagi testüktől az Urantián.

^{55:7.4 (632.3)} E végleges rendű kor tovább folytatódik mindaddig, amíg a csillagrendszerbe tartozó minden lakott bolygó eléri a biztos egyensúlyi állapot korát; és ekkor, vagyis amikor a legfiatalabb — tehát a fényben és életben utolsóként megállapodott — világ is csillagrendszeri időben mérve már ezer éve a végleges állapotban van, akkor az egész csillagrendszer belép a biztos egyensúlyi állapotba, és az egyes világok bevezettetnek a fény és élet időszámításának csillagrendszeri korszakába.

8. A második vagy csillagrendszeri szakasz

^{55:8.1 (632.4)} Új kormányzati rend veszi kezdetét, amint a teljes csillagrendszer eléri a fény végleges állapotát. A Bolygó Fejedelmek a csillagrendszeri nagytanácskozás tagjává válnak,

és ezen új igazgatási testület, mely felett a Csillagvilági Atyák vétőjogot gyakorolnak, hatáskörében a legfelsőbb szintű. A lakott világok ilyen rendszere gyakorlatilag önkormányzóvá válik. A csillagrendszeri jogalkotói gyűlés a központi világon alakul meg, és abba minden egyes bolygó tíz képviselőt küld. A bíróságokat most a csillagrendszeri székhelyen állítják fel, és a világegyetemi központon csak a fellebbezések elbírálása folyik.

55:8.2 (632.5) A csillagrendszer megállapodásával a Kinevezett Őr, a felsőbb-világegyetemi Legfőbb Végrehajtó képviselője a csillagrendszeri legfelsőbb bíróság önkéntes tanácsadójává és az új jogalkotó gyűlés tényleges vezető tisztviselőjévé válik.

55:8.3 (632.6) Miután a teljes csillagrendszer belép a fény és élet korszakába, a Csillagrendszer Fejedelmek személye többé már nem változik. E fejedelem örökre a csillagrendszerének feje marad. A fejedelem segédeinek személye az előző korszakokhoz hasonlóan továbbra is változhat.

55:8.4 (632.7) Az egyensúly megszilárdulásának eme korszakában a midszonit lények először jönnek el a tartózkodási helyük világegyetemi központi világairól abból a célból, hogy a jogalkotó gyűlések mellett tanácsosként, az ítélőszékek mellett pedig tanácsadóként működjenek. E midszonit lények bizonyos erőfeszítéseket is tesznek arra, hogy a legfelsőbb értékek új mota jelentéstartalmait bevigyék azokba a tanítói vállalkozásokba, melyeket a végleges rendű lényekkel közösen tartanak fenn. Amit az Anyagi Fiak tesznek a halandó fajokért élőlénytaniilag, azt most a midszonit teremtmények teszik meg ezekért az egyesített és megdicsőült emberekért a bölcselet és a szellemiesült gondolkodás örökké fejlődő területein.

55:8.5 (633.1) A lakott világokon a Tanító Fiak önkéntes alapon működnek együtt a végleges rendű lényekkel, és ugyanezen Tanító Fiak elkísérik a végleges rendű lényeket a lakóvilágokra, amikor azokat a szférákat már nem lehet különböző fogadói világokként használni azt követően, hogy a teljes csillagrendszer megállapodott a fényben és életben; ez így igaz legalábbis akkor, amikor a teljes csillagvilág ilyen fejlettségi szintre emelkedett. De a Nebadonban ilyen fejlett csoport még nincs.

55:8.6 (633.2) Nincs felhatalmazásunk arra, hogy azon végleges rendű lények munkájának természetét bemutassuk, akik e megváltozott rendeltetésű lakóvilágokat felügyelni fogják. De arról már tájékoztattunk benneteket, hogy az értelmes teremtményeknek szerte a világegyetemekben vannak a beszámolóinkban be nem mutatott más fajtái is.

55:8.7 (633.3) És most, hogy a csillagrendszerek egymás után eljutnak a fénybe az azokat alkotó világok fejlődésének eredményeként, elérkezik az idő, amikor is az adott csillagvilág utolsó csillagrendszere is elér a biztos egyensúlyi állapotba, és a világegyetemi intézők — a Tökéletes Fiú, a Nappalok Szövetsége és a Fényes Hajnalcsillag — megérkeznek a csillagvilági központra abból a célból, hogy a Fenségeseket az újonnan tökéletessé vált, a lakott világokból álló száz végleges rendű csillagrendszer-család korlátlan uraivá nyilvánítsák.

9. A harmadik vagy csillagvilági szakasz

55:9.1 (633.4) A végleges rendű csillagrendszerekből álló teljes csillagvilág egyesítése a végrehajtói hatáskör újraelosztásával és a világegyetemi igazgatás kiegészítő jellegű átalakításával

jár. E korban minden lakott bolygón előrehaladás történik, de az átalakulás különösen a csillagvilági központokon szembetűnő, ahol is feltűnő változások mennek végbe mind a csillagrendszerek felügyeletében, mind a helyi világegyetemi kormányzásban. E korszakban számos csillagvilági és világegyetemi tevékenység kerül át a csillagrendszeri székhelyekre, és a felsőbb-világegyetem képviselői új és bensőségesebb kapcsolatba kerülnek a bolygók, a csillagrendszerek és a világegyetemek uraival. Ezen új társulásokkal egyidejűleg bizonyos felsőbb-világegyetemi intézők mint a Fenséges Atyák önkéntes tanácsadói rendezkednek be a csillagvilági székhelyeken.

55:9.2 (633.5) Azzal, hogy valamely csillagvilág megállapodik a fényben, jogalkotói szerepköre megszűnik, és a Csillagrendszer Fejedelmek háza, melynek elnökei a Fenségesek, látja el e feladatkört. Ekkor első alkalommal foglalkoznak közvetlenül ilyen igazgatási csoportok a felsőbb-világegyetemi kormányzással olyan ügyekben, melyeknek köze van a havonai és a paradicsomi kapcsolatokhoz. Egyebekben a csillagvilág továbbra is kapcsolatban marad a helyi világegyetemmel, éppen úgy, mint korábban. Az univitatia a végleges korszakban szakasról szakaszra folytatja a csillagvilági morontia világok irányítását.

55:9.3 (633.6) A korszakok múlásával a Csillagvilági Atyák egyre többet vesznek át azon részletes igazgatási vagy felügyeleti feladatkörökből, melyek korábban a világegyetemi központokon összpontosultak. A hatodik szakaszú egyensúlyi állapot elérésével ezen egyesített csillagvilágok már elérik a gyakorlatilag teljes önállóságnak tekinthető állapotot. A

végleges állapot hetedik szakaszába való belépéssel ezek az uralkodók kétségkívül elérik a nevük, vagyis a Fenségesek, által előrevetített igazi tisztséget. A csillagvilágok ekkor már valójában közvetlenül működnek együtt a felsőbb-világegyetemi urakkal, míg a helyi világegyetemi kormányzat az új nagy-világegyetemi kötelezettségekkel járó felelősségi körökhöz való felemelkedésre törekszik.

10. A negyedik vagy helyi világegyetemi szakasz

55:10.1 (634.1) Amint egy világegyetem megállapodik a fényben és életben, akkor hamarosan bekapcsolódik a felsőbb-világegyetemi körökbe, és a Nappalok Elődei kihirdetik a korlátlan hatáskörű legfelsőbb tanács megalakítását. Ezen új kormányzótestület száz Nappalok Hűségese Követőjéből áll, az elnöki feladatkört a Nappalok Szövetsége látja el, és e legfelsőbb tanács első cselekedeteként elismeri a Tökéletes Teremtő Fiú fennhatóságának folytonosságát.

55:10.2 (634.2) Gábrielt és a Melkizedek Atyát illetően a világegyetemi igazgatás nemigen változik. E korlátlan hatáskörű tanács főként a fény és élet fejlett szintjéből eredő új kihívásokkal és új körülményekkel foglalkozik.

55:10.3 (634.3) A Társfelügyelő ekkor mozgósítja az összes Kinevezett Őrt abból a célból, hogy hozzák létre a helyi világegyetemi egyensúlyba hozatali testületet és felkéri a Melkizedek Atyát, hogy közösen felügyeljük azt. Most először, az Ihletett Háromsági Szellemek egyik testületét kijelölik a Nappalok Szövetségének szolgálatára.

55:10.4 (634.4) Egy teljes helyi világegyetem eljutása a fény és élet korszakába gyökeres változásokat hoz a teljes igazgatási rendszerben, az egyes lakott bolygókétól kezdve a világegyetemi központokéig. Új kapcsolatok épülnek ki az alsóbb szintekkel, egészen a csillagvilágokig és a csillagrendszerekig. A helyi világegyetemi Anyaszellem új összekötői kapcsolatok létrejöttét tapasztalja meg a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemmel, és Gábriel közvetlen összeköttetést teremt a Nappalok Elődeivel, mely kapcsolatokat akkor működtetik, amikor és amint a Tökéletes Fiú időlegesen elhagyja a központi világot.

55:10.5 (634.5) Ebben és a következő korszakokban az Ítélező Fiak továbbra is megítéltetési bírakként működnek, míg a paradicsomi Avonal Fiak közül száz alkotja a Fényes Hajnalcsillag új, magas tanácsát a világegyetemi székhelyen. Később a Csillagrendszer Fejedelmek kérésére az Ítélező Fiak egyike az egyes helyi csillagrendszerek központi világain állomásozó legfelsőbb tanácsosok feladatkörét töltik be addig, amíg az egység hetedik szakasza el nem következik.

55:10.6 (634.6) E korban a Háromsági Tanító Fiak önkéntes tanácsadók, és nemcsak a Bolygó Fejedelmek számára, hanem hármas csoportokban hasonló feladatot látnak el a Csillagvilági Atyák szolgálatában is. Végül e Fiak helyet kapnak a helyi világegyetemben, mert ekkor kikerülnek a helyi teremtsz rész felügyelete alól és a korlátlan hatáskörű legfelsőbb tanács szolgálatába lépnek.

55:10.7 (634.7) A végleges rendű lények testülete most először ismer el egy Paradicsomon kívüli fennhatóságot, a legfelsőbb

tanácsot. Azelőtt a végleges rendű lények a Paradicsomon innen nem ismertek el felügyeleti jogot maguk felett.

55:10.8 (634.8) Az ilyen végleges rendű világegyetemek Teremtő Fiai az idejük jelentős részét a Paradicsomon és annak világain töltik, ahol a helyi teremtszrész különböző területein szolgáló véglegességet-elért csoporttal tanácskoznak. Így a Mihály-ember teljesebb testvéri közösséget alakít ki a megdicsőült, végleges rendű halandókkal.

55:10.9 (634.9) Teljesen értelmetlen dolog azt találgatni, hogy vajon a Teremtő Fiú miként fog működni az előzetes kialakulási szakaszban lévő külső világegyetekben. De időről időre ilyen találgatásokba bocsátkozunk. A fejlődés negyedik szakaszának elérésével a Teremtő Fiú igazgatásilag szabaddá válik; az Isteni Segédkező fokozatosan összevegyíti a saját segédkezését a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemével és a Végtelen Szellemével. Úgy tűnik, hogy ilyenkor egy új és magasztos kapcsolat alakul ki a Teremtő Fiú, az Alkotó Szellem, az Estcsillagok, a Tanító Fiak és a folyton növekvő létszámú, végleges rendű testületek között.

55:10.10 (635.1) Ha Mihály valaha is elhagyná a Nebadont, akkor kétségkívül Gábríel válna a Melkizedek Atya társaként az első számú irányítóvá. Ezzel egy időben minden, állandó létpolgársággal rendelkező rend, mint az Anyagi Fiak, az univitatia, a midszonit lények, a szuszatia és a Szellemmel eggyé kapcsolódást megélt halandók, új besorolásba kerülne. De mindaddig, amíg az evolúció folytatódik, szükség lesz a szeráfokra és a főangyalokra a világegyetemi igazgatásban.

Mi azonban megelégszünk az elméleti vizsgálódásaink két eredményével: Ha a Teremtő Fiak rendeltetése az, hogy a külső világegyetemekbe kerüljenek, akkor az Isteni Segédkezők nyilván elkísérik őket. Ugyanilyen biztosak vagyunk abban, hogy a melkizedek az eredeti világegyetemükben maradnak. Úgy tartjuk, hogy a melkizedeknek a rendeltetésük szerint egyre nagyobb szerepet kell játszaniuk a helyi világegyetemi kormányzásban és igazgatásban.

11. A kis- és nagyövezeti szakaszok

55:11.1 (635.3) A felsőbb-világegyetemi kis- és nagyövezetek nem szerepelnek közvetlenül a fényben és életben való megállapodásra rendeltre kidolgozott tervben. Az ilyen evolúciós fejlődés elsődlegesen a helyi világegyetemhez, mint igazgatási egységhez tartozik, és e fejlődés csak a helyi világegyetem alkotóelemeire értelmezhető. Egy felsőbb-világegyetem akkor állapodik meg a fényben és életben, amint annak minden helyi világegyeteme is ilyen tökéletessé válik. De a hét felsőbb-világegyetem közül még egy sem érte el ezt, sőt még csak meg sem közelítette.

55:11.2 (635.4) A kisövezeti korszak. Amennyire a megfigyelések engedik, az ötödik vagy kisövezeti egyensúlyba hozatali szakasz kizárólag a felsőbb-világegyetemben kialakított körökben lévő száz társult helyi világegyetem fizikai állapotával és a végleges állapot összehangolt elérésével hozható összefüggésbe. Láthatólag csak az erőter-központok és társaik érintettek az anyagi teremtésrészek ilyen jellegű átállásában.

55:11.3 (635.5) A nagyövezeti korszak. A hatodik szakaszt vagy nagyövezeti egyensúlyba hozatalt illetően csak találgatni tudunk, ugyanis ilyen eseményt még egyikünk sem tapasztalt meg. Mindazonáltal sokféle változást lehetségesnek tartunk azon igazgatási és más jellegű átszervezések kapcsán, melyek a lakott világok és azok világegyetemi csoportjainak ilyen fejlett helyzetével valószínűleg együtt járhatnak.

55:11.4 (635.6) Lévén, hogy a kisövezeti helyzetnek köze van az összehangolt fizikai egyensúlyhoz, ezért bizonyítható, hogy a nagyövezeti egyesülés összefüggésbe hozható a fejlődés bizonyos új értelmi szintjeivel, talán valamiféle nagyobb előrelépéssel a mindenségrendi bölcsesség legmagasabb szintjének elérése felé.

55:11.5 (635.7) Az átalakulásokat vizsgálva olyan következtetésekre jutunk, hogy azok valószínűleg az evolúciós fejlődés addig még el nem ért szintjeinek elérésével jelennek meg, mely következtetések egyébként az egyes világokon megnyilvánuló fejlődési folyamatok eredményeinek megfigyelése révén, valamint ezen idősebb és fejlettebb szférákon élő egyes halandók tapasztalatainak figyelembevétele útján származtathatók.

55:11.6 (635.8) Világosan kell látni, hogy egy világegyetem vagy felsőbb-világegyetem igazgatási rendjei és a kormányzási módszerei semmilyen mértékben nem korlátozhatják vagy késleltethetik egy lakott bolygó vagy bármely egyes halandó evolúciós fejlődését vagy szellemi előrelépését az ilyen szférán.

55:11.7 (635.9) Némely idősebb világegyetemben találunk olyan, a fény és élet korszakának ötödik és hatodik szakaszába lépett — sőt már régen a hetedik korszakban járó — világot, melynek helyi csillagrendszere még nem állapotodott meg a fényben. A fiatalabb bolygók ugyan késleltethetik a csillagrendszer egyesítését, de ez a legkisebb mértékben sem hátráltatja az idősebb és fejlett világ előrehaladását. A környezeti feltételek még egy elszigetelt világ esetében sem képesek megghiúsítani az egyes halandó személyes előrelépését; a názáreti Jézus, mint ember az emberek között, személyesen érte el a fény és élet rendjét ezerkilencszáz évvel ezelőtt az Urantián.

55:11.8 (636.1) A végleges állapotot már régen elért világok megfigyelése alapján jutottunk azokra a meglehetősen bizonyos következtetésekre, hogy mi fog történni, amikor a teljes felsőbb-világegyetem eléri a végleges állapotot a fényben, még ha nem is vagyunk képesek biztonsággal leírni a hét felsőbb-világegyetem állandósulásának eseményét.

12. A hetedik vagy felsőbb-világegyetemi szakasz

55:12.1 (636.2) Nem vagyunk képesek biztonsággal előre jelezni, hogy mi fog történni, amikor egy felsőbb-világegyetem megállapodik a fényben, mert ilyen esemény eddig még nem zajlott le. A melkizedekek tanításai alapján, melyeknek egyébként eddig még soha semmi nem mondott ellent, bizonyítható, hogy gyökeres változások következnek be az idő és tér teremtsrészei minden egységének teljes szervezetében és igazgatási rendjében, mely teremtsrészek köre a lakott világoktól a felsőbb-világegyetemi központokig terjed.

55:12.2 (636.3) Általános az a vélekedés, hogy az egyébként meghatározott feladattal meg nem bízott teremtményi-háromságot elért fiak közül igen sokan fognak majd összegyűlni a végleges rendű felsőbb-világegyetemek központján és alárendelt székhelyein. Ez azzal együtt várható, hogy a külső-térbeliek egykor majd megérkeznek a felsőbb-világegyetembe azon útjuk egyik állomásaként, mely a Havonába és a Paradicsomba vezet; de ezt tudni természetesen nem tudhatjuk.

55:12.3 (636.4) Ha és amennyiben egy felsőbb-világegyetem megállapodik a fényben és életben, akkor, mi úgy hisszük, a Legfelsőbbnek a jelenleg tanácsadói feladatot ellátó Korlátlan Ellenőrei válnak a felsőbb igazgatási testületté a felsőbb-világegyetem központi világán. Ők azok a személyiségek, akik képesek közvetlen kapcsolatba lépni az abszonit intézőkkel, akik haladéktalanul tevékenyé válnak a végleges rendű felsőbb-világegyetemben. Bár e Korlátlan Ellenőrök sokáig tanácsadóként és tanácsosként működtek a fejlettebb evolúciós teremtményi egységekben, nem vállalnak igazgatási felelősséget mindaddig, amíg a Legfelsőbb Lény a fennhatóságot el nem nyeri.

55:12.4 (636.5) A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei, akik e korszakban átfogóbban működnek, nem végesek, abszonitok, véglegesek vagy végtelenek; ők maguk a felsőség, és csak képviselik a Legfelsőbb Istent. Ők a tér-idő felsőség megszemélyesülései és ennél fogva nem működnek a Havonában. Kizárólag legfelsőbb egyesítőkként működnek. Talán szerepük lesz a világegyetemi tükrözőműködési eljárásban, de ebben nem vagyunk biztosak.

55:12.5 (636.6) Egyikünknek sincs kielégítő fogalma arról, hogy mi fog történni, amikor a nagy világegyetem (a Havonától függő hét felsőbb-világegyetem) teljes egészében eljut a fény és élet végleges állapotába. Ez az esemény a központi világegyetem megjelenése óta végbement események közül kétségtelenül a legalapvetőbb lesz az örökkévalósági beszámolóban. Vannak olyanok, akik úgy tartják, hogy maga a Legfelsőbb Lény ki fog emelkedni a szellemszemélyét burkoló Havona-rejtelemből és a hetedik felsőbb-világegyetem központjára fog költözni mint az idő és tér tökéletessé lett teremtszősszességének mindenható és tapasztalás által fejlődő ura. De ezt tényleg nem tudjuk.

55:12.6 (636.7) [Közreadta egy, az urantiai Főangyali Tanács mellé átmenetileg kirendelt Fenséges Hírvivő.]

56. írás

Az egyetemes egység

56:0.1 (637.1) AZ ISTEN egység. Az Istenség összehangoltsága egyetemes. A világegyetemek mindensége egyetlen hatalmas egységbe szervezett rendszer, melyet egyetlen végtelen elme tökéletesen szabályoz. Az egyetemes teremtés fizikai, értelmi és szellemi területei istenmód kölcsönös összefüggésben állnak egymással. A tökéletes és a tökéletlen valóságosan is összekapcsolódik, és ezért emelkedhet a véges evolúciós teremtmény a Paradicsomig az Egyetemes Atya rendelkezése szerint: „Légy tökéletes, miként én magam is tökéletes vagyok.”

56:0.2 (637.2) A teremtés különböző szintjei a Világmindenség Építészeinek terveiben és igazgatásában mind egységet alkotnak. A tér-idő halandók korlátolt elméi számára a

világegyetem számos olyan kihívást és helyzetet jelenthet, melyek nyilvánvaló összhanghiányról tanúskodnak és a hatékony összehangolás hiányát jelzik; de közülünk azok, akik képesek a világegyetem jelenségeit tágabb összefüggéseiben látni, és akik jártasabbak a teremtő változatosságot alkotó alapegység kimutatásának művészetében és a többelvűség ilyenforma működését teljesen átható isteni páratlanság felfedezésében, mind jobban érzékelik az egyetemes alkotó energia mindeme különféle megnyilvánulásaiban rejlő isteni és egyedülálló célt.

1. Fizikai összehangolódás

^{56:1.1 (637.3)} A fizikai vagy anyagi teremtés nem végtelen, viszont tökéletesen összehangolt összesség. Van külön erő, energia és erőter, de mindezek eredetükben egyek. A hét felsőbb-világegyetem láthatóan kettős; a központi világegyetem hármas természetű; a Paradicsom ezzel szemben egyedi jellegű. A Paradicsom a tényleges forrása minden anyagi világegyetemnek — tehát a múlt, a jelen és a jövő világegyetemeinek egyaránt. De ez a mindenségrendi leszármaztatás örökkévalósági esemény; semmiféle — múltbeli, jelenbeli vagy jövőbeli — időpontban nem bukkan elő a Fény Szigetének magjából a tér vagy az anyagi mindenségrend. A Paradicsom mint mindenségrendi forrás a tér és az idő megjelenése előtt működik; ennél fogva származékai az időben és a térben egyedülállónak tünnének, ha nem a Korlátlan Abszolúton, vagyis végleges térbeli tárházukon és időbeli kinyilatkoztatójukon és szabályozójukon keresztül emelkednének ki.

56:1.2 (637.4) A Korlátlan Abszolút tartja fenn a fizikai világegyetemet, míg az Istenségi Abszolút váltja ki a teljes anyagi valóság páratlanul tökéletes felügyeletét; e két Abszolút pedig működésileg az Egyetemes Abszolút révén egyesül. Az anyagi világegyetem ezen egyesítő összefonódását a legjobban úgy érthetik meg a személyiségek — az anyagi, a morontia, az abszonit vagy a szellemi személyiségek — ha megfigyelik minden igaz anyagi valóságnak az alsó-Paradicsom gravitációs középpontjának hatására adott gravitációs választ.

56:1.3 (638.1) A gravitációs egyesülés általános és változhatatlan; a tiszta-energia fajtájú válasz úgyszintén egyetemes és kikerülhetetlen. A tiszta energia (az elsőfajú erő) és a tiszta szellem is teljes gravitáció-előérzékenységet mutat. Az Abszolútokban meglévő ezen elsődleges erőket személyesen az Egyetemes Atya szabályozza; így minden gravitáció középpontja a tiszta energia és a tiszta szellem paradicsomi Atyjának személyes jelenlétében és az ő anyagfeletti lakóhelyében van.

56:1.4 (638.2) A tiszta energia az őse minden viszonylagos, nem-szellemi működési valóságnak, míg a tiszta szellem minden alapvető energiarendszer isteni és irányító felügyeletét magában rejtő lehetőség. Mindeme valóságoknak, melyek oly változatosan nyilvánulnak meg szerte a térben és oly változatos formában figyelhetők meg az idő múlásában, a paradicsomi Atya személyében van a középpontjuk. Őbenne egyek ők — egyesülniük kell — mert az Isten egy. Az Atya személyisége az abszolút szintjén egyesített.

56:1.5 (638.3) Az Atya Isten végtelen természetében sehogyan sem létezhet a valóság kettőssége úgy, mint fizikai és szellemi

valóság; de abban a pillanatban, ahogy elfordulunk a paradicsomi Atya személyes értékeinek végtelen szintjeitől és abszolút valóságától, megfigyelhetjük e két valóság létezését és megérthetjük, hogy ezek tökéletesen érzékenyek az ő személyes jelenlétére; minden őbenne áll fenn.

56:1.6 (638.4) Amint eltávolodtok a paradicsomi Atya végtelen személyiségének korlátlan fogalmától, rögtön feltételeznetek kell az ELMÉT, mint azt az elhagyhatatlan készséget, mely az eredeti egyisteni Teremtő személyiségnek, az Első Forrásnak és Központnak — a VAGYOK-nak — az egyre inkább elkülönülő kettős világegyetemi megnyilvánulásait egyesíti.

2. Értelmi egység

56:2.1 (638.5) A Gondolat-Atya szellemi formában a Szó-Fiúban fejeződik ki és a tágas anyagi világegyetemekben a Paradicsomon keresztül jut el a valóság-kiteljesedéshez. Az Örökkévaló Fiú szellemi kifejeződései szoros kapcsolatban vannak a teremtés anyagi szintjeivel a Végtelen Szellem működése révén, akinek szellemkihatású elme-segédkezése folytán és akinek fizikai-irányítói elmecelekedeteiben az Istenség szellemi valóságai és az Istenség anyagi válaszrezgései kölcsönösen összefüggenek.

56:2.2 (638.6) Az elme a Végtelen Szellem működési felruházottsága, s ezért a lehetőségeiben végtelen és adomány voltában egyetemes. Az Egyetemes Atya elsődleges gondolata kettős kifejeződési formában válik örökkévalóvá: a Paradicsom Szigetében és a vele egyenlő Istenségben, a szellemi és Örökkévaló Fiúban. Az örök valóság e kettőssége teszi az elme-Istent, a Végtelen Szellemet kikerülhetetlenné. Az elme a

szellemi és az anyagi valóságok közötti párbeszéd nélkülözhetetlen csatornája. Az anyagi-evolúciós teremtmény csakis az elme segédkezése révén képes felfogni és megérteni a benne lakozó szellemet.

56:2.3 (638.7) E végtelen és egyetemes elme segédkező tevékenységét az idő és tér világegyetemeiben a mindenségrendi elmeként fejti ki; és bár jelen van a szellem-segédek legegyszerűbb formájú segédkezésétől kezdve a világegyetem legfőbb végrehajtójának fényes elméjéig mindenhol, még e mindenségrendi elme is megfelelő mértékű egységet alkot a Hét Tökéletes Szellem felügyeletében, akik viszonzásképpen összehangolják tevékenységüket az idő és tér Legfelsőbb Elméjével és tökéletes kapcsolatban állnak a Végtelen Szellem mindent magába foglaló elméjével.

3. Szellemi egyesülés

56:3.1 (639.1) Miként az egyetemes elme-gravitáció központja a Végtelen Szellem paradicsomi személyes jelenlétében van, úgy az egyetemes szellem-gravitáció középpontja az Örökkévaló Fiú paradicsomi személyes jelenléte. Az Egyetemes Atya egy, de a tér-idő számára a tiszta energia és a tiszta szellem kettős jelenségeiben nyilvánkozik meg.

56:3.2 (639.2) A Paradicsom szellem-valóságainak összessége úgyszintén egy, viszont minden tér-idő helyzetben és viszonylatban ez az egyetlen szellem az Örökkévaló Fiú szellemszemélyiségeinek és kiáradásainak, valamint a Végtelen Szellem és társ-teremtései szellemszemélyiségeinek és hatásainak kettős jelenségében nyilvánul meg; és van még egy harmadik szint is — melyet tisztán szellemi részek

alkotnak — az Atya által adományozott Gondolatigazítók és más szellem-entitások, melyek elő-személyesek.

56:3.3 (639.3) Mindegy, hogy melyik világegyetemi tevékenységi szinten találkozol szellemi jelenségekkel vagy lépsz kapcsolatba szellemlényekkel, tudhatod, hogy mindezek a Szellem Fiú és a Végtelen Elme-szellem segédkezése révén az Istenből erednek, aki szellem. E kiterjedt szellem olyan jelenséggént működik az idő evolúciós világain, ahogyan azt a helyi világegyetemek központjából irányítják. A Teremtő Fiak e fővárosaiból jön el a Szent Szellem és az Igazság Szelleme, az elmeszellem-segéddek segédkezésével együtt, az alacsonyabb és fejlődőben lévő anyagi-elme szintekre.

56:3.4 (639.4) Míg az elme viszonylag egyesítettebb a Legfelsőbb Lénnel társult Tökéletes Szellemek szintjén és mivel a mindenségrendi elme az Abszolút Elme alá van rendelve, ezért a fejlődő világoknak nyújtott szellem-segédkezés közvetlenebbül egyesül a helyi világegyetemek középpontjaiban lakozó személyiségekben és az elnöklő Isteni Segédkezők személyében, akik cserébe majdnem tökéletes kapcsolatban vannak az Örökkévaló Fiú paradicsomi gravitációs körével, ahol is az összes, tér-időbeli szellem-megnyilatkozás végső egyesülése zajlik.

56:3.5 (639.5) A tökéletessé alakított teremtményi lét elérhető, fenntartható és örökkévalóvá tehető azáltal, hogy az öntudattal bíró elme egyesül a paradicsomi Háromság egyik személye elő-háromsági szellem-felruházottságának egy részével. A halandói elme az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Fiainak és Leányainak alkotása, és amint ez a halandói elme eggyé kapcsolódik az Atyától származó Gondolatigazítóval,

felruházódik az evolúciós teremtsrészek háromszoros szellemiségével. De ez a hármas szellemkifejeződés csak a véglegesrendűekben egyesül tökéletesen, éppen úgy, ahogy az örökkévalóságban egyesültek az Egyetemes VAGYOK-ban, mielőtt ő egyáltalán az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Egyetemes Atyjává vált volna.

^{56:3.6 (639.6)} A szellemnek mindig és véglegesen háromszorosan kell kifejeződnie és végső formájában háromsági egyesülést kell megvalósítania. A szellem egyetlen forrásból háromszoros kifejeződésen keresztül ered; és a véglegességben el kell érnie, és el is éri a teljes kibontakozást abban az isteni egyesülésben, amit az Isten megtalálásában — az isteniséggel való egységben — tapasztal meg az örökkévalóságban, és az Atya egyetemes gondolata örök szavának végtelen kifejeződéséből származó mindenségrendi elme segédkezése révén.

4. Személyiségi egyesülés

^{56:4.1 (639.7)} Az Egyetemes Atya istenmód egyesített személyiség; így az ő minden felemelkedő besorolású gyermeke, akiket az Atya akarata szerint a Paradicsomról elindult és az anyagi halandókba költöző Gondolatigazítók visszatérési készítése visz a Paradicsomra, hasonlóképpen megvalósítja a teljes személyiség-egyesülést még a Havona elérése előtt.

^{56:4.2 (640.1)} A személyiség eredendően minden valóságelem egyesítésére törekszik. Az Első Forrás és Középpont végtelen személyisége, az Egyetemes Atya egyesíti a Végtelenség mind a hét Abszolút-elemét; és a halandó ember személyisége, lévén az Egyetemes Atya egyedülálló és közvetlen adománya, hasonlóképpen rendelkezik a halandó teremtményt alkotó

tényezők egyesítésének képességével. A minden teremtményi személyiségben meglévő ilyen egységesítő alkotókészség a magasabb rendű és egyedülálló forrásának anyajegye, és annak további bizonyága is, hogy a személyiségkörön keresztül elszakíthatatlan kapcsolatban áll ugyanezzel a forrással, mely révén e teremtmény személyisége közvetlen és éltető kapcsolatot tart fenn a minden személyiség Atyjával a Paradicsomon.

56:4.3 (640.2) Figyelman kívül hagyva azt, hogy az Isten a Hétszeres területeiről nyilvánul meg a felsőségen és a véglegességen keresztül az Abszolút Istenig, a személyiségi kör, melynek középpontja a Paradicsomon és az Atya Isten személyében van, biztosítja az isteni személyiség mindeme különféle kifejeződéseinek teljes és tökéletes egyesülését, legalábbis ami a minden értelmes létezési szinten és a tökéletes, tökéletesség alakított és tökéletesedő világegyetemek minden területén élő összes teremtmény-személyiséget illeti.

56:4.4 (640.3) Noha Isten a világegyetemek számára és a világegyetemekben összességében az, aminek nektek bemutattuk, azonban számotokra és minden Istent ismerő teremtmény számára ő egy, mégpedig a ti Atyátok és az ő Atyjuk. A személyiség számára Isten nem lehet többszemélyű. Isten az ő minden egyes teremtménye számára Atya, és teljességgel kizárt, hogy egy gyermeknek egynél több apja legyen.

56:4.5 (640.4) Bölcséletileg, mindenségrendi szempontból, és a különböző megnyilatkozási szintek és helyszínek esetében lehetséges, sőt mi több, szükségszerű többszemélyiségű istenségi működést érzékelnetek és elfogadnotok a többes

Háromságok létezését; de a világmindenségben minden személyiség esetében igaz az, hogy az istenimádat révén az Istennel való személyes kapcsolatfelvétel élményében egy az Isten; és az az egyesített és személyes Istenség nem más, mint a paradicsomi ősünk, az Atya Isten, az adományozó, a megtartó és minden személyiség Atyja a lakott világok halandó emberétől a Fény központi Szigetén lakozó Örökkévaló Fiúig.

5. Az Istenség-egység

^{56:5.1 (640.5)} A paradicsomi Istenség egy volta, oszthatatlansága öröktől való létezésen alapuló és teljes. Az Istenségnek három örök megszemélyesülése van — az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem — de a paradicsomi Háromságban ők ténylegesen egy Istenség, mely oszthatlan és oszthatatlan.

^{56:5.2 (640.6)} Az öröktől való létezésen alapuló valóság eredeti Paradicsom-Havona szintjéből két abszolút el nem érő szint vált ki, s az Atya, a Fiú és a Szellem itt fogott bele a nagyszámú személyes társ és alárendelt teremtésébe. Bár helytelen lenne e tekintetben megpróbálkozni az abszonit istenségegyesülésnek a véglegesség tapasztalás-meghaladó szintjein való vizsgálatával, addig kivitelezhető az, hogy áttekintsük a különböző Istenség-megszemélyesülések egyesítő működésének néhány vonását, akikben az isteniség működésileg nyilvánul meg a teremtés különböző övezetei és az értelmes lények különböző rendjei számára.

^{56:5.3 (640.7)} Az isteniség jelenlegi felsőbb-világegyetemi működése tevékenyen nyilvánul meg a Legfelsőbb Teremtők — a helyi világegyetemi Teremtő Fiak és Szelleme, a felsőbb-

világegyetemi Nappalok Elődei és a Paradicsom Hét Tökéletes Szelleme — tevékenységében. E lények alkotják a Hétszeres Istennek az Egyetemes Atyához vezető első három szintjét, és a Hétszeres Isten e teljes területe a tapasztalás által fejlődő istenség első szintjén hangolódik össze a kialakuló Legfelsőbb Lényben.

56:5.4 (641.1) A Paradicsomon és a központi világegyetemben az Istenség-egység tényszerűen létező. Az idő és a tér fejlődő világegyetemeiben az Istenség-egység elért eredmény.

6. Az evolúciós-istenségi egyesülés

56:6.1 (641.2) Amikor az Istenség három örök személye osztatlan Istenséggént működik a paradicsomi Háromságban, akkor tökéletes egységet valósítanak meg; hasonlóképpen, amikor akár együtt, akár külön-külön teremtenek, akkor a paradicsomi gyermekeik az isteniség jellegzetes egységét mutatják. A célnak ez az istenisége, melyet a Legfelsőbb Teremtők és a tér-idő területek Urai lényegítanak meg, a tapasztalásban kibontakozó felsőségi fennhatóságának egyesítő hatalom-képességében nyilvánul meg, ami pedig a világegyetem személytelen energia-egységének jelenlétében olyan valóság-feszültséget alkot, amely csak a tapasztalás által fejlődő Istenség tapasztalásban kibontakozó személyiség-valóságaival való megfelelő egyesülésen keresztül oldódhat.

56:6.2 (641.3) A Legfelsőbb Lény személyiségi valóságai a paradicsomi Istenségektől származnak és a külső Havona-kör kísérleti világán egyesülnek a nagy világegyetem Teremtő isteniségeiből kiáradó Mindenható Legfelsőbb erő-előjogaival. A Legfelsőbb Isten, mint személy már a hét felsőbb-

világegyetem megteremtése előtt létezett a Havonában, de csak szellemi szinteken működött. A Felsőség Mindenható erőterének kialakulása, melyet a fejlődő világegyetekben végbement változatos istenségi egységbe rendeződés tett lehetővé, az Istenségnek egy új erő-jelenlétét lényegítette meg, amely összehangolódott a Havonában a Legfelsőbb szellemi személyével a Legfelsőbb Elme révén, amely ezzel egyidejűleg a Végtelen Szellem végtelen elméjében meglévő kibontakozási lehetőségéből a Legfelsőbb Lény tevékenyen működő elméjévé alakult.

56:6.3 (641.4) A hét felsőbb-világegyetem evolúciós világainak anyagi elméjű teremtményei csak úgy érthetik meg az Istenség-egységet, ahogyan az a Legfelsőbb Lény ezen erő-személyiség egységbe rendeződésében fejlődik. Isten semelyik létezési szinten sem haladhatja meg az adott szinten élő lények felfogóképességét. A halandó embernek az igazság felismerése, a szépség értékelése és a jóság imádata révén kell eljutnia odáig, hogy felismerjen egy szerető Istent s ezután a Legfelsőbb megértése felé vivő, egyre magasabb istenségi szinteken keresztül haladva kell tovább fejlődnie. Az Istenséget, miután a teremtmény azt mint hatalomban egyesültet felfogta, a megértéshez és az eléréshez szellemben megszemélyesítheti.

56:6.4 (641.5) Míg a felemelkedő halandók a Mindenható hatalmát a felsőbb-világegyetemi központokon, a Legfelsőbb személyiségét pedig a Havona külső köreiben értik meg teljesen, ténylegesen nem találják meg a Legfelsőbb Lényt, mivel sorsuk a paradicsomi Istenségek megtalálása. Még a véglegesrendűek, a hatodik szakaszú szellemek sem találták

meg a Legfelsőbb Lényt, és valószínűleg nem is fogják megtalálni addig, amíg el nem érik a hetedik szakaszú szellemi állapotot, és amíg a Legfelsőbb nem válik ténylegesen működővé a jövőbeli külső világegyetemek tevékenységeiben.

56:6.5 (641.6) De amint a felemelkedők meglelik az Egyetemes Atyát mint a Hétszeres Isten hetedik szintjét, akkor már elérték a világegyetemi teremtményekkel való személyes kapcsolatok minden istenségi szintje Első Személyének személyiségét.

7. Az egyetemes fejlődésből eredő hatások

56:7.1 (642.1) A folyamatos evolúciós fejlődés a tér-idő világegyetemekben együtt jár az Istenségnek az összes értelmes teremtmény számára egyre jobban kiteljesedő kinyilatkoztatásával. Az evolúciós fejlődési csúcspont elérése valamely bolygón, csillagrendszerben, csillagvilágban, világegyetemben, felsőbb-világegyetemben vagy a nagy világegyetemben ezzel összefüggésben jelzi az istenségi működés kiteljesedését a haladó teremtségségek számára és bennük. Az isteniség minden ilyen helyi kiteljesedését a teljesebb istenség-megnyilatkozás bizonyos, jól meghatározott kihatásai kísérik a teremtés minden más övezete esetében. A Paradicsomtól kifelé haladva a véghez vitt és elért evolúció minden egyes új területe a világegyetemek mindensége számára a tapasztalás által fejlődő Istenségnek egy új és teljesebb kinyilatkoztatását alkotja.

56:7.2 (642.2) Ahogy a helyi világegyetem különböző alkotórészei egyre nagyobb számban jutnak el a fény és élet korszakába, úgy egyre nagyobb mértékben nyilvánul meg a Hétszeres Isten. A tér-idő evolúció a Hétszeres Isten első kifejeződésének — a

Teremtő Fiú és az Alkotó Szellem társulásának — szabályozó hatásával kezdődik el a bolygókon. Amikor egy csillagrendszer jut el a fénybe, akkor e Fiú-Szellem kapcsolat eléri a működésének teljességét; és amikor egy egész csillagvilág éri el ezt az állapotot, akkor ott a Hétszeres Isten második szakasza válik tevékenyebbé az ilyen teremtszféra. A helyi világegyetem teljessé tett igazgatási fejlődését a felsőbbvilágegyetemi Tökéletes Szellemek új és közvetlenebb segédkezései jellemzik; és ekkor kezdődik el a Legfelsőbb Isten örökké tökéletesedő kinyilatkoztatása és megértése is, melynek végeredménye a Havona hatodik köréhez tartozó világokon áthaladó felemelkedő számára a Legfelsőbb Lény teljesebb megértése.

56:7.3 (642.3) Az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem az értelmes teremtmények számára öröktől való létezésen alapuló istenség-megnyilatkozás, és ezért nem egyformán teljeseznek ki a teremtésszféra elme- és szellem-teremtményeinek személyiségviszonyaiban.

56:7.4 (642.4) Meg kell említeni, hogy a felemelkedő halandók megtapasztalják az Istenség egymást követő szintjeinek személytelen jelenlétét még jóval azelőtt, hogy elegendően szellemivé alakulnának és megfelelően felkészülnének az ezen Istenségek mint személyiségek személyesen megtapasztalható felismerésére és a velük való kapcsolatfelvételre.

56:7.5 (642.5) Minden egyes új evolúciós eredmény a teremtés valamely övezetén belül, valamint minden új tényezés az isteniségi megnyilatkozások révén, együtt jár az Istenség működési-kinyilatkoztatásának egyidejű kiterjedésével a teremtésszféra akkor létező és előzőleg már megszervezett

egységein belül. A világegyetemek és alkotórészeik ezen új igazgatási rendjének bevezetése láthatóan nem mindig egyezik meg tökéletesen az itt bemutatott eljárással, ugyanis az a szokás, hogy igazgatási csoportokat küldenek előre, hogy az új igazgatási felügyelet további és egymást követő korszakait előkészítsék. Még a Végleges Isten is előre vetíti magasabb rendű világegyetem-felügyeleti hatalmát a fény és élet korszakába eljutott helyi világegyetem kései életszakaszaiban.

^{56:7.6 (642.6)} Tény, hogy amint az idő és tér teremtrészei fokozatosan megállapodnak az evolúciós besorolásban, megfigyelhető a Legfelsőbb Istennek egy új és teljesebb működése, s ezzel egyidejűleg a Hétszeres Isten első három megnyilvánulásának visszavonulása is. Ha és amennyiben a nagy világegyetem eljut a fény és élet korszakába, milyen lesz akkor a Hétszeres Isten Teremtő-Alkotó megnyilatkozásainak jövőbeli működése, ha a Legfelsőbb Isten közvetlen irányítása alá vonja az idő és a tér teremtrészeit? Vajon a tér-idő világegyetemek szervezői és úttörői kapnak-e szabadságot hasonló tevékenységek végzéséhez a külső térben? Nem tudjuk, de igen sokat foglalkozunk az ilyen és hasonló kérdésekkel.

^{56:7.7 (643.1)} Amint a tapasztalás által fejlődő Istenség határai kiterjednek a Korlátlan Abszolút területeire, már látjuk is magunk előtt a Hétszeres Isten tevékenységét a jövő e teremtségeinek korai evolúciós korszakaiban. A Nappalok Elődeinek és a felsőbb-világegyetemi Tökéletes Szellemeknek a jövőbeli szerepét illetően nincs közöttünk egyetértés. Azt sem tudjuk, hogy a Legfelsőbb Lény fog-e ezekben úgy működni, ahogy a hét felsőbb-világegyetemben, avagy nem. Azt azonban

mindannyian gyanítjuk, hogy a mihályok, a Teremtő Fiak rendeltetése az, hogy e külső világegyetemekben tevékenykedjenek. Néhányan úgy tartják, hogy a jövőben valamiféle szorosabb egyesülés fog kialakulni az együttműködő Teremtő Fiak és az Isteni Segédkezők között; még az is lehetséges, hogy egy ilyen teremtői egyesülés a végleges természetű teremtő-társi önazonosság valamiféle új kifejeződését fogja eredményezni. Valójában azonban semmi bizonyosat nem tudunk a ki nem nyilatkoztatott jövő efféle lehetőségeiről.

^{56:7.8 (643.2)} Tudjuk viszont, hogy az idő és tér világegyetemeiben a Hétszeres Isten fokozatos közeledést biztosít az Egyetemes Atyához, és hogy ez az evolúciós közeledés tapasztalásilag egyesül a Legfelsőbb Istenben. Azt is sejtjük, hogy ennek a tervnek a külső világegyetemekben kell kiteljesednie; másrésről a lények azon új rendjei, melyek valamikor ezekben a világegyetemekben fognak élni, talán a végleges szinteken és abszonit eljárásokkal lesznek képesek az Istenséghez közeledni. Röviden, halvány fogalmunk sincs arról, hogy milyen istenség-megközelítési módszer fog rendelkezésre állni a külső tér jövőbeli világegyetemeiben.

^{56:7.9 (643.3)} Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy a tökéletessé tett felsőbb-világegyetek valamiképpen részei lesznek ama lények paradicsomi felemelkedési létpályájának, akik e külső teremtrészekben fognak lakozni. Igencsak valószínű, hogy abban a jövőbeli korszakban tanúi lehetünk a külső-térbeliek Havona felé tartó közeledésének a hét felsőbb-világegyetemen keresztül, amit a Legfelsőbb Isten fog segíteni a Hét Tökéletes Szellem közreműködésével vagy anélkül.

8. A legfelsőbb egyesítő

56:8.1 (643.4) A Legfelsőbb Lénynek hármas szerepköre van a halandó ember tapasztalásában: először is, ő a tér-idő isteniség, a Hétszeres Isten egyesítője; másodszor, ő az Istenségnek a véges teremtmények által ténylegesen is felfogható teljessége; harmadszor, ő a halandó ember egyetlen közeledési lehetősége az abszonit elme, az örökkévaló szellem és a paradicsomi személyiség egyesülésének tapasztalás-meghaladó megismeréséhez.

56:8.2 (643.5) A helyi világegyetemekben született, a felsőbb-világegyetemekben nevelkedett és a központi világegyetemben felkészült felemelkedő véglegesrendűek személyesen élhetnek a Legfelsőbbben egyesülő Hétszeres Isten tér-idő istenisége megértésének teljes lehetőségével. A véglegesrendűek a szülőhelyük felsőbb-világegyetemén kívüli többi felsőbb-világegyetem mindegyikében szolgálnak, s ezáltal halmozzák fel a tapasztalatokat egészen addig, amíg teljesen szert nem tesznek a lehetséges teremtményi tapasztalás hétszeres változatosságára. A véglegesrendűek a bennük lakozó Igazító segédkezésén keresztül válnak képessé az Egyetemes Atya megtalálására, de az ilyen véglegesrendűek e tapasztalási eljárások révén képesek valóban megismerni a Legfelsőbb Lényt, és a végső rendeltetésük az, hogy a külső tér jövőbeli világegyetemeiben és azok érdekében a Legfelsőbb Istenséget szolgálják és kinyilatkoztassák.

56:8.3 (644.1) Jól jegyezzétek meg, hogy mindazt, amit az Atya Isten és az ő paradicsomi Fiai értünk tesznek, viszonzásképpen és szellemben mi is megtehetjük a megjelenő Legfelsőbb Lényért és őbenne. A szeretet, az öröm és a szolgálat megtapasztalása a

világegyetemben kölcsönös. Az Atya Istennek nincs szüksége arra, hogy mindazt, amit a fiainak adományoz, vissza is kapja tőlük, de a fiak viszonzásul mindezt a társaiknak és a kialakuló Legfelsőbb Lénynek adományozzák (ha akarják).

56:8.4 (644.2) Minden teremtsi jelenség tükrözi a megelőző teremttő-szellemi tevékenységeket. Jézus mondta, és ez szó szerint így igaz, „A Fiú csak azokat a dolgokat cselekszi, melyek megcselekedését az Atyától látja.” Valamikor majd ti halandók is elkezdtetek kinyilatkoztatni a Legfelsőbbet a társaitoknak, és e kinyilatkoztatást egyre magasabb szintűvé teszitek a Paradicsom felé tartó felemelkedés során. Az örökkévalóságban hetedik fokozatú véglegesrendűekként talán majd engedélyt kaptok az evolúciós teremtmények ezen Istenének még tökéletesebb kinyilatkoztatására a legfelsőbb — sőt a végleges — szinteken.

9. Az egyetemes abszolút egység

56:9.1 (644.3) A Korlátlan Abszolút és az Istenségi Abszolút az Egyetemes Abszolútban egyesül. Az Abszolútok a Véglegesben hangolódnak össze, a Legfelsőbbben határozódnak meg és a Hétszeres Istenben élnek meg tér-idő átalakulást. A végtelen alatti szinteken három az Abszolút, de a végtelenségben már egynek jelennek meg. A Paradicsomon az Istenségnek három megszemélyesülése van, de a Háromságban ők már egyként vannak.

56:9.2 (644.4) A világmindenségre vonatkozó legfontosabb bölcséleti alapkérdés ez: vajon az Abszolút (a három Abszolút mint egy a végtelenségben) a Háromság előtt létezett? És vajon

az Abszolút a Háromság őse? Vagy a Háromság az elődje az Abszolútnak?

56:9.3 (644.5) Vajon a Korlátlan Abszolút a Háromságtól független erő-jelenlét? Vajon az Istenségi Abszolút jelenléte magába foglalja-e a Háromság korlátlan működését? És vajon az Egyetemes Abszolút a Háromságnak, sőt egyfajta Háromságok Háromságának, a végső rendeltetése?

56:9.4 (644.6) Az a felfogás, hogy minden dolognak — még a Háromságnak is — az őse az Abszolút lenne, első közelítésben úgy tűnhet, hogy átmenetileg kielégíti a következetesség és a bölcséleti egységesség igényét, de minden ilyen következtetést érvénytelenít a paradicsomi Háromság örökkévalóságának tényleges volta. Nekünk úgy tanították, és ez meggyőződésünk is, hogy az Egyetemes Atya és az ő háromságbeli társai természetükben és létükben örökkévalók. Így tehát csak egyetlen következetes bölcséleti magyarázat lehetséges, éspedig: az Abszolút minden világegyetemi értelem számára a Háromságnak (a Háromságok Háromságának) az a személytelen és összehangolt válasza, mely minden alapvető és elsődleges térhelyzetre adatik, legyen az világegyetemen belüli vagy világegyetemen kívüli. A nagy világegyetem minden személyiség-értelme számára a paradicsomi Háromság mindörökké végleges, örökkévaló, felsőségi és véglegességi jellegű, és a személyes valóságértelmezés és a teremtményi eszmélés minden gyakorlati szempontjából abszolút is.

56:9.5 (644.7) A teremtmény-elmék látószögéből e kérdés vizsgálata arra a végső következtetésre vezethet, miszerint az Egyetemes VAGYOK az elsődleges oka és a korlátlan forrása mind a Háromságnak, mind pedig az Abszolútnak. Amikor tehát

személyes fogalmat próbálunk alkotni az Abszolútról, visszatérünk a paradicsomi Atyáról alkotott eszméinkhez és eszményképeinkhez. Amikor megpróbáljuk megértetni vagy tökéletesebben tudatosítani a különben személytelen Abszolútot, visszajutunk ahhoz a tényhez, hogy az Egyetemes Atya az abszolút személyiségű, öröktől való létezésen alapuló Atya; az Örökkévaló Fiú az Abszolút Személy, bár tapasztalási értelemben ő nem az Abszolút megszemélyesülése. Ezután elképzelhetjük a tapasztalás által fejlődő Háromságokat, amint az Istenségi Abszolút tapasztalás útján kibontakozó megszemélyesülésében teljesülnek ki, míg az Egyetemes Abszolútot úgy foghatjuk fel, mint az olyan világegyetemi és világegyetemen kívüli jelenségeket alkotót, mely jelenségek eredete a felsőség, a véglegesség és a végtelenség egyesített és összehangolt Istenség-társulásai — vagyis a Háromságok Háromsága — személytelen cselekedeteinek megnyilvánult jelenléte.

^{56:9.6 (645.1)} Az Atya Isten észlelhető a végestől a végtelenig minden szinten, és bár a teremtményei a Paradicsomtól az evolúciós világokig különbözőképpen érzékelték őt, csakis az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem ismeri őt végtelenségként.

^{56:9.7 (645.2)} A szellemi személyiség kizárólag a Paradicsomon abszolút, és az Abszolút fogalma csak a végtelenségben korlátlan. Az Istenség-jelenlét csak a Paradicsomon abszolút, és az Isten kinyilatkoztatása mindig részleges, viszonylagos és fokozatos marad, amíg az ő erőtere megtapasztalhatóan végtelenné nem válik a Korlátlan Abszolút tértenciájában, míg a személyiség-megnyilatkozása tapasztalásilag végtelenné

nem lesz az Istenségi Abszolút megnyilvánult jelenlétében, és miközben a végtelenség e két kibontakozási lehetősége valóság-egyesültté nem válik az Egyetemes Abszolútban.

56:9.8 (645.3) De a végtelen alatti szinteken túl a három Abszolút egyként létezik, és ezáltal a végtelenség Istenség-értelmezésű, függetlenül attól, hogy bármilyen más létforma valaha is ráébred-e önmaga végtelenségtudatára.

56:9.9 (645.4) Az öröktől való létezésen alapuló besorolás az örökkévalóságban maga után vonja a végtelenség öröktől való létezésen alapuló öntudatát, még ha egy másik örökkévalóság kell is ahhoz, hogy a létező megtapasztalja a végtelenségi örökkévalóságban — az örök végtelenségben — rejlő tapasztalati úton kibontakozó lehetőségességek önkiteljesítését.

56:9.10 (645.5) Az Atya Isten a személyes forrása minden Istenség- és valóság-megnyilatkozásnak minden értelmes teremtmény és szellemlény számára szerte a világegyetemek mindenségében. Személyiségekként, akár a jelenben, akár az örökkévaló jövő egymást követő világegyetemi tapasztalásai során, függetlenül attól, hogy eléritek-e a Hétszeres Istent, megértitek-e a Legfelsőbb Istent, megtaláljátok-e a Végleges Istent vagy megpróbáljátok-e felfogni az Abszolút Isten fogalmát, fel fogjátok fedezni örök megelégedésekre azt, hogy az egyes kalandjaitok végig vitelével új tapasztalási szinteken újból megtaláltátok az örökkévaló Istent — az összes világegyetemi személyiség paradicsomi Atyját.

56:9.11 (645.6) Az Egyetemes Atya az egyetemes egység olyan magyarázata, ahogyan azt a legfelsőbb, sőt a végleges szintjén

értelmezni kell az abszolút értékek és jelentéstartalmak véglegesen túli egységében — a korlátlan Valóságban.

56:9.12 (645.7) A Fő-erőszervezők kilépnek a térbe és mozgásba hozzák a tér energiáit úgy, hogy azok gravitációs választ adjanak az Egyetemes Atya paradicsomi vonzására; és közvetlenül ezután lépnek fel a Teremtő Fiak, akik ezeket a gravitációs sajátságokat mutató erőket lakott világegyetemekké szervezik és ezekben fejlődnek ki azok az értelmes teremtmények, akik magukba fogadják a paradicsomi Atya szellemét, majd az Atyához emelkednek, hogy minden lehetséges isteniségi sajátosságban olyanná váljanak, mint ő.

56:9.13 (645.8) Úgy tűnik, hogy a paradicsomi alkotó erők szakadatlan és terjeszkedő előrenyomulása a téren keresztül előre jelzi az Egyetemes Atya gravitációs vonzásának örökmód kiterjedő területét és ama különféle értelmes teremtményeknek a soha véget nem érő sokasodását, akik képesek szeretni Istent és akiket Isten is szerethet, és akik így, Istent ismerővé válva, dönthetnek úgy, hogy olyanok akarnak lenni mint ő, és választhatják a Paradicsom elérését és Isten megtalálását.

56:9.14 (646.1) A világegyetemek mindensége együtt egyesített. Isten hatalmában és személyiségében is egy. Az összes energiaszint és az összes személyiség-szakasz összhangban van. Bölcséletileg és a tapasztalást illetően, elvben és a valóságban minden dolog és minden lény a paradicsomi Atyában összpontosul. Isten a minden, és ő benne van mindenben, és nélküle létező dolog vagy lény pedig nincs.

10. Igazság, szépség és jóság

56:10.1 (646.2) Amint az élet és fény korszakába jutott világok a kezdeti szakaszból a hetedik korszak felé fejlődnek, fokozatosan érnek meg a Hétszeres Isten valóságának megértésére, amely a Teremtő Fiú iránti rajongástól a paradicsomi Atya imádatáig terjed. Az ilyen világok történelmének hetedik szakaszában az örökké fejlődő halandók egyre többet tudnak meg a Legfelsőbb Istenről, miközben élénken észlelik a Végleges Isten mindenre kiterjedő segédkezésének valóságát.

56:10.2 (646.3) E dicső korszakban az örökké fejlődő halandók legfontosabb elfoglaltsága az Istenség felfogható elemeinek — az igazságnak, a szépségnek és a jósnak — a jobb megértésére és teljesebb felfogására való törekvés. Ez jelképezi azt az erőfeszítést, hogy az ember felismerje Istent az elmében, az anyagban és a szellemben. E keresés során a halandó egyre jobban belemerül a bölcsélet, a mindenségtan és az isteniség tapasztalati úton történő tanulmányozásába.

56:10.3 (646.4) A bölcséletet valamennyire már értitek, és az isteniséget már az istenimádatban, a mások szolgálatában és a személyes szellemi tapasztalásban fogjátok fel, de a szépség keresését — a mindenségtant — túl gyakran az ember pusztá művészi törekvéseinek tanulmányozására korlátozzátok. A szépség, a művészet nagyrészt az éles ellentétek egyesítésének kérdése. A változatosság alapvető a szépség fogalmában. A legfelsőbb szépség, a véges művészet csúcsa nem más, mint a Teremtő és a teremtmény mindenségrendi szélsőségei roppant nagy voltának egyesítését mutató színmű. Amikor az ember megtalálja Istent és az Isten megtalálja az embert — a teremtmény olyan tökéletessé válik, mint a Teremtő — az a

legfelsőbb szintű szépség fenséges elérése, a mindenségrendi művészet csúcsára való eljutás.

56:10.4 (646.5) Az anyagelvűség, az istent nem ismerés így a visszataszító dolgok csúcsa, a szép véges ellentétének kiteljesedése. A legmagasabb rangú szépség az előbb-létezett összarányos valóságban megszületett változatok egyesülésének látképét alkotja.

56:10.5 (646.6) A mindenségtani gondolatszintek elérése magába foglal:

56:10.6 (646.7) 1. Kíváncsiságot. Az összhang iránti vágy és a szépség iránti szomj. Állhatatos próbálkozás az összarányos mindenségrendi kapcsolatok új szintjeinek felfedezésére.

56:10.7 (646.8) 2. Szépségtani érzéket. A szépség szeretete és a minden alkotó megnyilvánulás művészi vonásának egyre teljesebb értékelése a valóság minden szintjén.

56:10.8 (646.9) 3. Etikai érzékenységet. Az igazság felismerésén keresztül a szépség értékelése elvezet mindama dolgok örök helyénvalóságának érzékeléséhez, melyek hatással vannak az isteni jóság felismerésére azokban a kapcsolatokban, melyeket az Istenség tart fenn minden lénnel; és így még a mindenségtan is elvezet az isteni valóságértékek — az Isten-tudat — kereséséhez.

56:10.9 (646.10) A fény és élet korszakába lépett világokon a legnagyobb figyelem az igazság, a szépség és a jóság megértésére irányul, mivel e minőségértékek magukba foglalják az Istenség kinyilatkoztatását az idő és tér birodalmi

számára. Az örökkévaló igazság jelentéstartalmai együttesen szólnak a halandó ember értelmi és szellemi természetéhez. Az egyetemes szépség magába foglalja a mindenségrendi teremtes egybeillő kapcsolódásait és ütemeit; ez még tisztábban értelmi vonzerő, és ez vezet az anyagi világegyetem egységes és összehangolt értelmezése felé. Az isteni jóság jelenti a végtelen értékek kinyilatkoztatását a véges elme számára, amelyben ezeket felfoghatja és ahol ezek az értékek egészen az emberi felfogóképesség szellemi határáig terjedhetnek.

^{56:10.10 (647.1)} Az igazság a tudomány és a bölcsélet alapja, s ez képezi a vallás értelmi alapját. A szépség élteti a művészetet, a zenét és a teljes emberi tapasztalásban jelentőséggel bíró szabályos ismétlődéseket. A jóság felöleli az etikai érzéket, az erkölcsiséget és a vallást — a tökéletesség iránti tapasztalásbeli vágyat.

^{56:10.11 (647.2)} A szépség létezése éppúgy maga után vonja az értékeket elismerő teremtmény-elme jelenlétét, mint amilyen bizonyosan a fokozatos fejlődés ténye a Legfelsőbb Elme fölérendeltségét jelzi. A szépség nem más, mint a jelenségszintű valóság kiterjedt széttagozódásában értelmileg felismert összarányos tér-idő egységbe rendeződés, melynek egésze az előbb-létezett és örök egyetlenségből származik.

^{56:10.12 (647.3)} A jóság a különböző, isteni tökéletességű szintek viszonylagos értékeinek elmebéli felismerése. A jóság felismeréséhez szükséges az erkölcsi besorolású elme megléte, mégpedig a jó és a rossz között különbséget tenni képes személyes elméé. A jóság, a nagyság birtokolása viszont a valódi isteniség-elérés mértéke.

56:10.13 (647.4) Az igazi összefüggések felismerése feltételezi az igazat a tévestől megkülönböztetni képes elmét. Az adományozott Igazság Szelleme, amely jelen van az urantiai ember elméjében, tévedhetetlenül válaszol az igazságra — ez nem más, mint az az élő szellemi kapcsolat minden dolog és minden lény között, amely az Isten felé tartó örök felemelkedésben mindezek összhangba hozásakor alakul ki.

56:10.14 (647.5) Minden elektron, gondolat vagy szellem minden lendülete külön cselekvő egység is az egész világegyetemben. Csak a bűn szigetelődik el és a rossz áll ellen a gravitációnak az elme- és szellemi szinteken. A világegyetem egy teljes egész; elszigetelten létező dolog, élő lény nincs. Az önmegvalósítás magvában rossz, ha közösségellenes. Szó szerint igaz: „Senki sem él önmagának.” A mindenségrendi közösségbe tagozódás alkotja a személyiség-egyesítés legmagasabb fokát. Jézus mondta: „Aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak engedjétek meg, hogy mindenkit szolgálhasson.”

56:10.15 (647.6) Még az igazságot, a szépséget és a jóságot is — az ember értelmi közeledését az elme, az anyag és a szellem világegyeteméhez — az isteni, legfelsőbb eszménykép egyetlen egyesített fogalmává kell összefogni. Miként a halandói személyiség egyesíti magában az anyagi, az elmei és a szellemi emberi tapasztalásokat, úgy válik ez az isteni és legfelsőbb eszmény erő-egyesítetté a Felsőségben, és ezt követően alakul személyiségi jellegűvé, mint az atyai szeretet Istene.

56:10.16 (647.7) Ahhoz, hogy teljes betekintést nyerjünk a részeknek bármely adott egészhez való kapcsolódásaiba, szükség van az

összes rész és az adott egész viszonyának a megértésére; és a világegyetemben ez a teremtett részeknek az Alkotó Teljességhez való viszonyát jelenti. Így válik az Istenség az egyetemes és örök fejlődés felsőbb rendű, sőt végtelen céljává.

56:10.17 (647.8) Az egyetemes szépség a Paradicsom-Sziget tükröződésének felismerése az anyagi teremtésben, míg az örökkévaló igazság nem más, mint a paradicsomi Fiak különleges segédkezése, azoké a Fiaké, akik nemcsak a halandó fajoknak adják magukat, hanem minden néphez el is küldik az ő Igazság-szellemüket. Az isteni jóság még teljesebben megjelenik a Végtelen Szellem sokféle személyiségének szeretetteljes segédkezésében. De a szeretet, vagyis az említett három jegy összessége az ember azon felfogásának tekinthető, hogy az Isten az ő szellem-Atyja.

56:10.18 (648.1) A fizikai anyag az abszolút Istenségek paradicsomi energia-ragyogásának tér-idő árnyéka. Az igaz jelentéstartalmak az Istenség örökkévaló szavának halandó-értelmi tükröződései — a legfelsőbb fogalmak tér-idő értelmezése. Az isteniség jóságértékei az Egyetemes, az Örökkévaló és a Végtelen szellemszemélyiségeinek irgalmas segédkezései az evolúciós szférák tér-időbeli, véges teremtményei számára.

56:10.19 (648.2) Az isteniség e jelentőségteljes valóságértékei isteni szeretetként vegyülnek össze az Atyának az egyes személyes teremtményekkel kialakított kapcsolatában. Mindezek összehangolása a Fiúban és az ő Fiaiban isteni irgalomként megy végbe. Azok a Szellemen és az ő szellemi gyermekein keresztül isteni segédkezésként jelenítik meg jegyeiket, s ez az idő gyermekei iránti szeretetteljes könyörületesség bemutatása.

E három isteniséget elsődlegesen a Legfelsőbb Lény testesíti meg erő-személyiség egységbe rendeződésként. Ezeket a Hétszeres Isten különféleképpen nyilvánítja ki az isteni jelentéstartalmak és értékek hét különböző társulásában a hét felemelkedési szinten.

56:10.20 (648.3) A véges ember számára az igazság, a szépség és a jószág az isteniség valóságának teljes kinyilatkoztatását magába foglalja. Amint az Istenség szeretetalapú értelmezése szellemileg kifejeződik az Istent ismerő halandók életében, úgy megjelennek az isteniség gyümölcsei is: az értelemre épülő béke, a társadalmi haladás, az erkölcsi megelégedés, a szellemi öröm és a mindenségrendi bölcsesség. A fény és élet korszakának hetedik szakaszába jutott világon a fejlettebb halandók már megtanulták, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világegyetemben — és tudják, hogy az Isten szeretet.

56:10.21 (648.4) A szeretet a vágy arra, hogy másokkal jót tegyünk.

56:10.22 (648.5) [Ezt az írást az Urantiára látogató egyik Fenséges Hírvivő készítette a Nebadoni Kinyilatkoztatási Testület felkérésére, együttműködésben egy bizonyos Melkizedekkel, aki az Urantia Bolygóhercegének helyetteseként tevékenykedik.]

56:10.23 (648.6) Az Egyetemes Egységről szóló ezen írás a huszonötödik abban a sorban, melyet a Mantutia Melkizedek vezetett, tizenkét főből álló nebadoni bizottság engedélye alapján működő szerzői munkacsoport hitelesített. A beszámolókat a feletteseink által jóváhagyott eljárással szerkesztettük és angol nyelven készítettük urantiai időszámítás szerint 1934-ben.

Az Urantia könyv

III rész. Az Urantia története

57. írás

Az Urantia keletkezése

57:0.1 (651.1) AZ URANTIA keletkezésének előzményeiről és legkorábbi történelméről szóló jerusemi feljegyzések egyes részeinek bemutatásakor az utasítás szerint az éppen használatban lévő időléptéket alkalmazzuk — a mostani 365 $\frac{1}{4}$ napos éves naptárat. A pontos évszámokat általában nem közöljük, noha mind a rendelkezésünkre áll. E történelmi tények bemutatásakor az egész számokra kerekítést mint legmegfelelőbb módszert alkalmazzuk.

57:0.2 (651.2) Az egy-két millió évvel ezelőtti eseményeket a kereszténykor huszadik századának első évtizedeitől visszafelé számítjuk. Így e távoli eseményeket évek ezredeit, millióit és milliárdjait jelentő, egyenlő időszakokban mérve mutatjuk be.

1. Az Andronover csillagköd

57:1.1 (651.3) Az Urantia a napotokból származik, e nap pedig a Nebadon helyi világegyetem fizikai erőterének és anyagi valójának egykor szervezett részét képező Andronover csillagköd számos utódának egyike. Maga a nagy csillagköd pedig az Orvonton felsőbb-világegyetem egyetemes térerőtöltéséből keletkezett réges-régen.

57:1.2 (651.4) Ezen elbeszélés kezdetekor a Paradicsom Elsőrendű Fő-erőszervezői már régóta teljes ellenőrzésük alá vonták

azokat a térenergiákat, melyeket később az Andronover-köddé alakítottak.

57:1.3 (651.5) 987.000.000.000 évvel ezelőtt az a társ-erőszervező, aki később az orvontoni rend 811.307-es számú főfelügyelője lett, az Uverszáról kiinduló utazása során jelentette a Nappalok Elődeinek, hogy a térviszonyok kedvezőek az anyagteremtési jelenségek beindításához az Orvonton akkori keleti szelvényének egy bizonyos övezetében.

57:1.4 (651.6) 900.000.000.000 évvel ezelőtt az uverszai feljegyzések bizonyosága szerint az Uversza Egyensúlyi Tanácsa a felsőbb-világegyetemi kormánynak megadta az engedélyt az erőszervező és csapata bevetésére azon a vidéken, melyet a 811.307-es számú felügyelő előzetesen megjelölt. Az orvontoni hatóságok megbízták a kialakítandó világegyetem eredeti felfedezőjét, hogy a Nappalok Elődeinek felhatalmazásával élve kezdje el egy új anyagi teremtés megszervezését.

57:1.5 (652.1) Az engedély kiadásáról szóló feljegyzésben rögzítik, hogy az erőszervező és csapata elindult az Uverszáról hosszú útjára a tér keleti övezetébe, ahol hamarosan hozzákezdték időigényes tevékenységükhöz, mely az orvontonbeli új fizikai teremtésrész térbe való kilépésével fejeződik be.

57:1.6 (652.2) 875.000.000.000 évvel ezelőtt rendben megkezdődött a 876.926-os számú, hatalmas Andronover csillagköd kialakulása. Kizárólag az erőszervezőnek és az összekötői feladatot ellátó csapatának jelenlétére volt szükség ennek az energiaforgatagnak a beindításához, mely később a tér hatalmas forgatagává növekedett. A csillagköd-forgás

elindítását követően az élő erőszervezők a forgási síkra merőleges szögekben egyszerűen visszahúzódnak, és attól kezdve az energia eredendő sajátosságai biztosítják ezen új fizikai rendszer fokozatos és rendezett fejlődését.

57:1.7 (652.3) Innen az elbeszélés tárgya a felsőbb-világegyetem személyiségeinek működésére tevődik át. A valóságban itt kezdődik a történet igazán — ekkorra a Paradicsom erőszervezői már a visszavonulásra készülnek, miután az Orvonton felsőbb-világegyetem erőter-irányítóinak és fizikai szabályozóinak a tevékenységéhez szükséges térenergia feltételeket megteremtették.

2. Az első csillagköd szakasz

57:2.1 (652.4) Minden evolúciós anyagi teremtrész forgó, gázállapotú csillagködökből születik, és minden ilyen elsődleges csillagköd gázállapotú létének kezdeti szakaszában végig forgó jellegű marad. Öregedésük során általában csavarvonalas szerkezetűvé alakulnak, és amint napformáló feladatukat teljesítették, gyakran csillaghalmazokként vagy olyan hatalmas napokként fejezik be pályafutásukat, melyeket a ti parányi naprendszerekhez sok tekintetben hasonló, különböző számú bolygó, hold és kisebb anyagcsoportosulás vesz körül.

57:2.2 (652.5) 800.000.000.000 évvel ezelőtt, az Orvonton egyik legcsodálatosabb elsődleges csillagködeként, az Andronover teremtrész már igen előrehaladott állapotban volt. A közeli világegyetemek csillagásza a világűrbe kitekintve vajmi keveset láttak ebből az égi jelenségből. A szomszédos teremtrészekre vonatkozó gravitációs becslések kimutatták,

hogy az andronoveri vidékeken tér-anyagiasulások zajlanak, de ez volt minden.

^{57:2.3 (652.6)} 700.000.000.000 évvel ezelőtt az Andronover rendszer óriási méreteket öltött, és további fizikai szabályozókat indítottak útnak kilenc szomszédos anyagi teremtrészre annak érdekében, hogy támogatást nyújtsanak a gyorsan kialakuló új anyagi csillagrendszer erőterközpontjainak, és hozzájáruljanak az együttműködés kialakításához. E roppant távoli időpontban a későbbi teremtrészekbe átszármazott összes anyag ama hatalmas térkerék határain belül helyezkedett el, mely folyton forog, és a legnagyobb átmérőjét elérve, egyre jobban felgyorsul, miközben sűrűsödik és összehúzódik.

^{57:2.4 (652.7)} 600.000.000.000 évvel ezelőtt az Andronover energiaserkentő időszaka elérte a csúcspontját; a csillagköd tömege ekkor lett a legnagyobb. Ekkorra a hatalmas forgó gázfelhő ellapult gömbszerű alakot öltött. Ez volt az anyagtömeg elkülönülésének és a változó forgási sebesség kialakulásának kezdeti szakasza. A gravitációs és egyéb hatások elkezdtek anyaggá szervezni a tér gázait.

3. A második csillagköd szakasz

^{57:3.1 (653.1)} Az óriási csillagköd fokozatosan elkezdte felvenni csavarvonalas alakját, és a távoli világegyetemekből is egyre tisztábban volt észlelhető. A legtöbb csillagködnek ez a természetes története; mielőtt elkezdenek napokat kidobálni magukból és hozzáfognak világegyetem-építő tevékenységükhöz, a tér másodlagos csillagködei általában csavarvonalas jelenségeként láthatók.

57:3.2 (653.2) E régmúlt kor közelben tartózkodó csillagvizsgálói az Andronover csillagköd átalakulását figyelve éppen azt láthatták, amit a huszadik századi csillagászok láthatnak, amikor távcsöveiket az ég felé fordítják és a szomszédos külső tér jelenkori csavarvonalú csillagködeit szemlélik.

57:3.3 (653.3) Körülbelül a legnagyobb anyagmennyiség elérésekor a gáztömeg feletti gravitációs ellenőrzőhatás csökkenni kezdett, majd a gázok szökési szakasza vette kezdetét, a központi tömeg két átellenes oldalából egy-egy roppant nagy karként előnyomuló gázoszlop formájában. A hatalmas központi mag gyors forgása rövidesen csavarvonalas jelleget adott a két kinyúló gázáramnak. Gyakorlatilag a kitüremkedő karok kihülése, majd sűrűsödése okozta a csomós jelleg kialakulását. A sűrűbb részek olyan fizikai anyagú óriási csillagrendszerek és csillagcsoportok voltak, melyek a központi mag biztonságos vonzásterében maradván a csillagköd gázállapotú felhőjének közepében, a szabad térben forogtak.

57:3.4 (653.4) Ám a csillagköd elkezdett összehúzódni, és a forgási szögsebesség növekedése tovább csökkentette a gravitációs vonzást; a külső gázállapotú területek hamarosan elkezdtek ténylegesen is elszakadni a csillagköd magjától, előbb a térben kifelé szabálytalan pályán haladtak, majd a maggal szomszédos területekhez közelítve zárták a kört, és így tovább. Ez azonban csak átmeneti szakasz volt a csillagköd fejlődésében. A forgási szögsebesség folytonos növekedése miatt rövidesen óriási napok száguldottak ki a térbe, immár a magtól teljesen független pályákon haladva.

57:3.5 (653.5) Ez történt tehát sok korszaknyi idővel ezelőtt az Andronoverben. Az energiakerék addig nőtt, amíg elérte a

legnagyobb kiterjedését, majd az összehúzódás elkezdődésével addig forgott egyre gyorsabban, amíg a központhagyó határállapotot el nem érte, s a nagy felbomlás bekövetkezett.

57:3.6 (653.6) 500.000.000.000 évvel ezelőtt született meg az Andronover első napja. E ragyogó fénysáv kitört a mag gravitációs vonzásából, és kijutott a nyílt térbe, ahol megkezdte önálló kalandját a teremtszész mindenségrendjében. Pályáját a szökési útvonal határozta meg. Az ilyen fiatal napok igen rövid idő alatt gömbszerű formát vesznek fel, és a tér csillagaiként kezdik meg hosszú és eseménydús pályafutásukat. A csillagködök végleges állapotú magjai kivételével az Orvonton napjainak túlnyomó többsége így keletkezett. E szökevény napok számos fejlődési szakaszon jutnak túl és különböző világegyetemi szolgálatot látnak el.

57:3.7 (653.7) 400.000.000.000 évvel ezelőtt indult újra az Andronover csillagköd befogási időszak. A központi mag a fokozatos kiterjedés és további sűrűsödés eredményeként a közeli és kisebb napok közül sokat újból befogott. Hamarosan elkezdődött a csillagköd sűrűsödésének zárószakasza, amely mindig megelőzi az energia és anyag ezen óriási csoportosulásának végleges szétválását.

57:3.8 (654.1) Alig egymillió évvel ezen időszak után választotta a nebadoni Mihály, a Paradicsom egyik Teremtő Fia, világegyetem-építő vállalkozásának helyszínéül éppen ezt a széteső csillagködöt. Rögtön ezután keletkeztek a Szalvington épített világi és a száz csillagvilági központ bolygoi. A különleges teremtszész világok halmazának befejezése majdnem egymillió évet vett igénybe. A helyi csillagrendszerek központi

bolygóinak építése ettől számítva mintegy ötmilliárd évvel ezelőttig tartott.

57:3.9 (654.2) 300.000.000.000 évvel ezelőtt az Andronover napjainak pályarendszere nagyjából már készen volt, és a csillagköd-rendszer éppen a viszonylagos fizikai egyensúlyi állapot átmeneti időszakát élte. Körülbelül ekkor érkezett meg Mihály kísérete a Szalvingtonra, és az Orvonton uverszai kormánya hivatalosan bejegyezte a Nebadon helyi világegyetem fizikai létrejöttének tényét.

57:3.10 (654.3) 200.000.000.000 évvel ezelőtt az összehúzódás és a sűrűsödés óriási mennyiségű hőtermeléssel járt az Andronover központi halmazában, vagy központi magjában. Még a központi anya-napkerék közelében is viszonylagos tér keletkezett. A külső területek egyre állandósultabbá és szervezettebbé váltak; az újszülött napok körül keringő bolygók némelyike elegendő mértékben kihűlt ahhoz, hogy életet lehessen rajtuk létesíteni. A Nebadon legidősebb lakott bolygói ezektől az időktől fogva léteznek.

57:3.11 (654.4) Ezután lép először életbe a Nebadon végleges világegyetemi működési rendje, és Mihály teremtszere mint lakható és fokozatos halandói felemelkedést szolgáló világegyetemet az Uverszán bejegyezték.

57:3.12 (654.5) 100.000.000.000 évvel ezelőtt a csillagköd elérte a sűrűsödési feszültségének csúcsát; a hőfeszültség a tetőpontjára jutott. A gravitáció és a hő harcának döntő szakasza gyakran igen hosszú ideig is eltart, de a hő előbbutóbb legyőzi a gravitációt, és a napok szétszóródásának

látványos időszaka elkezdődik. Ez pedig a csillagköd második fejlődési szakaszának végét jelzi.

4. A harmadik és negyedik szakasz

^{57:4.1 (654.6)} A csillagköd első szakasza forgási jellegű; a második csavarvonnalszerű; a harmadikat az első nap kilépése, a negyediket pedig a napok szétszóródásának második és egyben utolsó szakasza jellemzi, s itt a központi mag vagy gömbszerű halmazként, vagy a végleges naprendszer középpontjaként működő magányos napként fejezi be létét.

^{57:4.2 (654.7)} 75.000.000.000 évvel ezelőtt a csillagköd már elérte nap-családi életszakaszának delét. Ez volt a napfogyás első időszakának tetőpontja. E napok többsége azóta maga köré gyűjtött számos kiterjedt bolygórendszert, kisbolygót, sötét szigetet, üstököst, meteort és mindenségrendi porfelhőt.

^{57:4.3 (654.8)} 50.000.000.000 évvel ezelőtt a napszóródás első időszaka befejeződött; a csillagköd gyorsan közeledett a harmadik életpálya-szakaszának végéhez, melynek során 876.926 naprendszernek adott életet.

^{57:4.4 (654.9)} 25.000.000.000 évvel ezelőtt került sor a csillagköd-lét harmadik pályaszakaszának betetőzésére, és ekkor alakult ki a csillagköd-szülőtől származó távoli csillagrendszerek szervezettsége és viszonylagos egyensúlyi állapota. A csillagköd-maradvány középpontjában azonban folytatódott a fizikai tömörülés és a hőtermelődés.

^{57:4.5 (655.1)} 10.000.000.000 évvel ezelőtt kezdődött el az Andronover negyedik életpálya-szakasza. A központi tömeg hőmérséklete elérte a legnagyobb értékét; egyre közeledett a

sűrűsödési határállapot. Az eredeti központi magot a saját belső hősűrűsödési nyomásának és a mag körül keringő elszabadult naprendszerek tömegéből származó gravitációs árapály erők vonzásának eredményeként hatalmas rázkódások érték. A második csillagközi nap-pályaszakaszt jelző kitörések hamarosan kezdetüket vették. Így indult a csillagköd létének negyedik időszaka.

^{57:4.6 (655.2)} 8.000.000.000 évvel ezelőtt kezdődött meg a hatalmas végső kitörés. Ilyen mindenségrendi események bekövetkezésekor csak a külső rendszerek vannak biztonságban. És ez volt a csillagköd végének kezdete. Ez az utolsó napszóródási szakasz csaknem kétmilliárd évig tartott.

^{57:4.7 (655.3)} 7.000.000.000 évvel ezelőtt került sor az Andronover végső felbomlásának leghevesebb időszakára. Ekkor keletkeztek a végleges állapotú nagyobb napok, és ekkor zajlottak a leghevesebb helyi fizikai zavarok.

^{57:4.8 (655.4)} 6.000.000.000 évvel ezelőtt került sor a végső felbomlásra és a napotok születésére is, mely nap lett az Andronover második csillagcsaládjának utolsó sorozatából az ötvenhatodik csillag. A csillagköd magjának ezen utolsó kitöréséből 136.702 nap született, melyek többsége önmagában álló égitestté vált. Az Andronover csillagködből összesen 1.013.628 nap és naprendszer keletkezett. A naprendszereket alkotó napok száma 1.013.572.

^{57:4.9 (655.5)} Az Andronover csillagköd már nincs többé, mégis tovább él a tér e központi felhőjéből származó számos csillagban és azok bolygói családjaiban. A csodálatos csillagköd utolsó magmaradványa vörös színben izzik

tovább, és gyenge fényt és hőt sugároz a százhatvanöt bolygóból álló megmaradt bolygói családjára, melyek jelenleg a fény urai két nagy nemzedékének tiszteletreméltó anyja körül keringenek.

5. A Monmatia eredete — az Urantia naprendszere

57:5.1 (655.6) 5.000.000.000 évvel ezelőtt a napotok viszonylag elszigetelten ragyogó égitest volt, mely magába gyűjtötte a közeli térben keringő anyag nagy részét, annak a nem is olyan régen végbement kitörésnek a maradványait, mely a saját születését is kísérte.

57:5.2 (655.7) Napotok mára viszonylag állandósult állapotba jutott, de a tizenegy és fél éves napfolttevékenységi időszak arra árulkodik, hogy fiatalabb korában változócsillag volt. A napotok első napjaiban a folytonos sűrűsödés és az ennek következtében fellépő fokozatos hőmérsékletnövekedés hatalmas rázkódásokat okozott a napfelszínen. E három és fél nap időtartamú óriási hullámzások során a csillag különböző fényességgel ragyogott. E változékony állapot, ezen ismétlődő időközű lüktetés folyamánaképpen a napotok igen fogékonnyá vált olyan külső hatásokra, melyekkel rövid időn belül szembesült is.

57:5.3 (655.8) Ez volt a Monmatia különleges kialakulásának helyi térképződési szakasza, mely nevet a napotok bolygói családja, az a naprendszer kapta, amelyhez a világotok is tartozik. Az orvontoni naprendszereknek kevesebb mint egy százaléka jött létre hasonlóan.

57:5.4 (655.9) 4.500.000.000 évvel ezelőtt az óriási Angona csillagrendszer elindult a magányos nap szomszédságába. A nagy csillagrendszer középpontjában egy szilárd, nagy töltésű és hatalmas gravitációs vonzással bíró sötét óriás helyezkedett el.

57:5.5 (656.1) Ahogy az Angona megközelítette a napot, a csillag lüktetésének legnagyobb kiterjedési szakaszaiban hatalmas csillagnyelvekként gázállagú anyagáramok lövelltek ki a térbe. Ezen égő gáznyelvek eleinte mind visszahullottak a napba, de amint az Angona egyre közelebb nyomult, a roppant nagy látogató gravitációs vonzása oly erőssé vált, hogy a gáznyelvek egyes részei helyenként leszakadtak, a gáznyelvek töve visszahullott a napba, míg a külső részek leváltak, és önálló anyagghalmazokká, csillagmeteoritokká alakultak, melyek azonnal saját elliptikus keringési pályára álltak a nap körül.

57:5.6 (656.2) Az Angona rendszer közeledtével a kitörések egyre nagyobb méreteket öltöttek; egyre több anyag szabadult ki a naptól és vált önállóan keringő égitestté a közeli térben. E folyamat mintegy ötszázezer évig tartott, amikor is az Angona a legjobban megközelítette a napot; ekkor az egyik, ismétlődő időközben visszatérő belső rázkódással egyidejűleg a nap részben összeomlott; ezzel egy időben, a két átellenes oldalán, az égitest hatalmas mennyiségű anyagmennyiségeket vetett ki magából. Az Angona felöli oldalon az óriási gázoszlop végein elvékonyodó, a közepén jellegzetesen kidudorodó alakot vett fel, mely tartósan kikerült a nap közvetlen gravitációs vonzása alól.

57:5.7 (656.3) A naptól így különvált csillaganyagú hatalmas gázoszlopból jött létre később a naprendszer tizenkét bolygója.

E hatalmas naprendszer-ös kitörésének árapály visszahatásaként a nap ellenkező oldalából ütemesen kilövellő gáz a naprendszer meteorjaivá és csillagporává állt össze, bár a nap gravitációja az Angona eltávolodását követően ennek az anyagnak igen nagy részét újra befogta.

^{57:5.8 (656.4)} Az Angonának ugyan sikerült elragadnia a naprendszert alkotó bolygók őanyagát és a nap körül keringő kisbolygók és meteorok hatalmas tömegét, mégsem tarthatott meg e csillaganyagból semmit. A látogató csillagrendszer nem jött elég közel ahhoz, hogy ténylegesen lophasson a napanyagból, ahhoz azonban elég közel került, hogy szétszórja a térben a mai naprendszert alkotó anyagot.

^{57:5.9 (656.5)} Elkezdődött kicsiben az öt belső és az öt külső bolygó kialakulása azokból a kihülő és sűrűsödő magokból, melyek az Angona által a naptól leválasztott, roppant nagy gravitációs csomó kevésbé tömör, hegyesedő végeiben helyezkedtek el, míg a Szaturnusz és a Jupiter a tömörebb és felfúvódott középső szakaszokból keletkezett. A Jupiter és a Szaturnusz hatalmas gravitációs vonzása hamar befogta az Angonától ellopott anyag legnagyobb részét, miként azt néhány kisbolygójuk ellentétes irányú mozgása is tanúsítja.

^{57:5.10 (656.6)} A különösen nagy hőtartalmú csillaggázok óriási oszlopának közepéből származó Jupiter és Szaturnusz bolygó olyan sok forró napanyagot tartalmazott, hogy a két bolygó ragyogó fénnel világított és hatalmas mennyiségű hőt bocsátott ki; az önálló égitestté alakulásuk után egy rövid ideig valóságos második napokként működtek. A naprendszeri bolygók két legnagyobbika a mai napig nagyrészt gázállapotú

maradt, mivel még a teljes besűrűsödés, megszilárdulás határára sem hűltek le.

57:5.11 (656.7) A többi tíz bolygót alkotó gázok összesűrűsödése hamar elérte a megszilárdulási szakaszt és így a közelükben keringő meteorok anyagából mind többet vontak magukba. A naprendszer világi tehát kettős eredetűek: a gázmagok besűrűsödését később nagymennyiségű meteor befogása követte. A bolygók még ma is befognak meteorokat, bár jóval kisebb mennyiségben.

57:5.12 (657.1) A bolygók nem az anyacsillag egyenlítői síkjában keringenek, ami akkor lenne így, ha a csillag forgása folytán repültek volna ki. A bolygók azonban az Angona miatti csillaganyag-kitörés hatására álltak be a mai keringési síkjukba, mely esemény síkja meglehetősen nagy szöget zárt be a nap egyenlítői síkjával.

57:5.13 (657.2) Míg az Angona képtelen volt befogni csillaganyagot, addig a napotok a látogató csillagrendszerben keringő térszövetből valamennyit a saját formálódó bolygói családjához csatolt. Az Angona erős gravitációs mezejének hatására a csillagrendszer külső bolygócsaládjának tagjai meglehetősen nagy távolságra keringtek a sötét óriástól; és röviddel a naprendszer ősanyagának kitörése után, és mivel az Angona még a nap közelében tartózkodott, az Angona csillagrendszer három nagyobb bolygója olyan közel került a tömör naprendszer-öshöz, hogy annak gravitációs vonzereje, felerősödve a napéval, elégséges volt az Angona vonzóerejének kiegyenlítéséhez és az égi vándor három alárendeltjének végleges elszakításához.

57:5.14 (657.3) A naprendszernek a napból eredő összes anyaga eredetileg azonos keringési iránnyal rendelkezett, és ha a három idegen égitest nem hatolt volna be a rendszerbe, akkor a naprendszer teljes anyagmennyisége megtartotta volna az azonos keringési irányát. Az Angona három alárendeltjének hatása azonban új és idegen forgási erőket vitt a kialakuló naprendszerbe, s ennek eredménye az ellentétes irányú mozgás megjelenése lett. Az ellentétes irányú mozgás bármely csillagászati rendszerben mindig véletlenszerűen és mindig az idegen égitestek ütközésszerű hatásának eredményeként alakul ki. Az ilyen ütközések nem mindig okoznak visszafelé irányuló mozgást, de ez a visszafelé irányuló mozgás csak olyan rendszerben jön létre, ahol különböző eredetű tömegek vannak jelen.

6. A naprendszeri szakasz — a bolygók kialakulásának kora

57:6.1 (657.4) A naprendszer megszületését a napból való anyagkiáramlás erősségének csökkenésével jellemezhető időszak követte. A következő ötszázezer évben a nap egyre kevésbé erőteljesen ugyan, de folyamatosan vetett ki magából egyre kisebb anyagmennyiségeket a közeli térbe. Ám a rendezetlen pályákon való haladás korai időszakaiban, amikor a szomszédos égitestek a legjobban megközelítették a napot, a csillagszülő a meteori anyag jelentős részét újból be tudta fogni.

57:6.2 (657.5) Először a naphoz legközelebb keringő bolygók forgása lassult le az árapály-súrlódás miatt. Ez a gravitációs hatás a keringési pályák állandósulásához is hozzájárul, s közben a tengelykörüli forgás szögsebességét fékezi, ezzel

egyre lassabb forgásra kényszeríti a bolygót, míg a tengelykörüli forgás teljesen le nem áll, és így a bolygó egyik féltekéjét mindig a nap vagy egy nagyobb égitest felé fordítja, miként ezt példázza a Merkúr bolygó és a hold is, mely mindig ugyanazon arcát fordítja az Urantia felé.

57:6.3 (657.6) Amikor a holdnak és a földnek az árapály-súrlódásai egyensúlyba jutnak, a föld mindig ugyanazt a féltekéjét fordítja a hold felé, és a nap és a hónap egyenlő hosszúságú — nagyjából negyvenhét napnak megfelelő időtartamú — lesz. Amint kialakul ez a pályaequensúly, az árapály-súrlódási erők ellentétes hatást okoznak, vagyis többé már nem eltávolítani akarják a holdat a földtől, hanem egyre közelebb viszik a holdat a bolygóhoz. És azután, abban a távoli jövőben, amikor a hold mintegy tizennyolcezer kilométernél jobban megközelíti a földet, ez utóbbi gravitációs erőinek hatása a holdat összeroppantja, és ez az árapály-gravitációs robbanás a holdat kicsiny részekre szaggatja, melyek a Szaturnuszéhoz hasonló anyagi gyűrűvé állnak össze a világ körül, vagy meteorokként idővel a bolygóba zuhannak.

57:6.4 (658.1) Ha az égitestek mérete és sűrűsége hasonló, akkor összeütközések alakulhatnak ki. Ám ha a két hasonló sűrűségű égitest méretkülönbsége viszonylag nagy, akkor, amennyiben a kisebbik fokozatosan megközelíti a nagyobbat, a kisebbik égitest összeroppanása akkor következik be, amint pályájának sugara a nagyobbik égitestének a két és félszerese alá csökken. A tér óriásainak összeütközése valóban ritka jelenség, de a kisebb égitestek gravitációs-árapály miatti felrobbanása meglehetősen gyakorinak számít.

57:6.5 (658.2) Hullócsillag előfordulása igen gyakori jelenség, ugyanis ezek olyan nagyobb anyagi égitestek maradványai, melyek a közelükben lévő még nagyobb égitestek árapály-gravitációs hatása miatt hullottak darabokra. A Szaturnusz gyűrűit az egykori mellékbolygó törmelékei alkotják. A Jupiter egyik holdja vészesen közeledik az árapály-összeroppanás határterületéhez és néhány millió éven belül a bolygó vagy magába fogadja, vagy pedig a gravitációs-árapály erők roppantják össze. Az igen távoli múltban a naprendszer ötödik bolygója szabálytalan pályán haladt, rendszeres időközönként egyre jobban megközelítve a Jupitert, mígnem beért a gravitációs-árapály összeroppanás határterületére, gyorsan darabokra hullott, és ebből alakult ki a mai kisbolygó-halmaz.

57:6.6 (658.3) 4.000.000.000 évvel ezelőtt a Jupiter és a Szaturnusz rendszerei már majdnem elérték a ma megfigyelhető szervezettségi szintet, a holdjaik mérete azonban évmilliárdokig folyamatosan növekedett. Valójában a naprendszer minden bolygója és mellékbolygója a meteorok szüntelen befogadása eredményeképp még mindig növekszik.

57:6.7 (658.4) 3.500.000.000 évvel ezelőtt a többi tíz bolygó magkezdeményének megszilárdulása igen előrehaladott állapotban volt, és a legtöbb hold magja is kialakult már, noha a mai nagyobb holdak néhány kisebb mellékbolygó későbbi egyesüléseiből nyertek végleges formát. Ezt a korszakot a bolygók kialakulásával lehetne jellemezni.

57:6.8 (658.5) 3.000.000.000 évvel ezelőtt a naprendszer alapján véve már a mai állapotához hasonlóan működött. Tagjainak mérete a bolygókra és kísérőikre szakadatlanul záporozó térmeteorok miatt folyamatosan nőtt.

57:6.9 (658.6) Naprendszereteket ekkoriban vették a Nebadon fizikai nyilvántartásába és ekkor kapta a Monmatia nevet.

57:6.10 (658.7) 2.500.000.000 évvel ezelőtt a bolygók hatalmas méretnövekedést értek el. Az Urantia jól fejlett gömb alakú égitest lett, a jelenlegi tömegének mintegy a tizedével rendelkezett és a meteoráradat hatására még mindig gyorsan növekedett.

57:6.11 (658.8) Mindeme mérhetetlen tevékenység az Urantia rendjébe tartozó evolúciós világok kialakulásának szokványos része, és az ilyenfajta térvilágok fizikai fejlődése kezdeti szakaszának csillagászati bevezetését képezi az élet időben megelérendő kalandjainak előkészítésében.

7. A meteori korszak — a tűzhányók koraa kezdetleges földi légkör

57:7.1 (658.9) E régmúlt időkben a naprendszert körülvevő téregységek hemzsegték a kisméretű, összezuhant és megszilárdulóban lévő égitestektől, és mivel az Urantianak még nem volt a felszín felé zuhanó anyagtömegeket elégető védő légköre, így az égitestek közvetlenül a földfelszínnek ütköztek. A szüntelen becsapódások a földkérget többé-kevésbé felhevített állapotban tartották, és ez, valamint a növekvő bolygótömeg fokozódó gravitációs ereje olyan hatásokat indított be, melyek fokozatosan arra kényszerítették a nehezebb elemeket, mint amilyen a vas, hogy egyre mélyebbre hatoljanak a bolygó közepe felé.

57:7.2 (659.1) 2.000.000.000 évvel ezelőtt a föld határozottan a hold fölé kerekedett. A bolygó mindig is nagyobb volt kísérőjénél, de mindeddig nem volt ekkora különbség közöttük, amikor is a

föld hatalmas égitesteket fogott be. Ekkorra az Urantia a jelenlegi méretének mintegy az ötödét már elérte és elég nagygyá lett a kezdetleges légkör megtartásához, ami a forró mag és a kihűlő köpeny belső erői versengésének eredményeként képződött.

57:7.3 (659.2) Az erőteljes tűzhányó-tevékenység ezekben az időkben indult meg. A térből megszerzett meteorok által ideszállított radioaktív vagy nehéz elemek egyre mélyebbre temetődtek a bolygó testébe és tovább növelték annak hőtartalmát. E radioaktív elemek vizsgálatával kimutatható, hogy az Urantia felszíne több mint egymilliárd éves. A rádiumos kormeghatározás a bolygó életkorának tudományos meghatározására alkalmazható legmegbízhatóbb módszerek, de mindeme becslések túlságosan rövid időtávúak, ugyanis az átalatok vizsgálható radioaktív anyagok mind a földkéregből származnak, és így az Urantia ezen elemeinek viszonylag újabb keletű szerzeményeit alkotják.

57:7.4 (659.3) 1.500.000.000 évvel ezelőtt a föld a jelenlegi méretének kétharmadát is elérte, míg a hold már majdnem a jelenlegi tömegével rendelkezett. A föld gyorsabb méretnövekedése folytán lassan elkezdte elvonni holdjának saját, kismennyiségű légkörét.

57:7.5 (659.4) A tűzhányó-tevékenység hevessége ekkor van a tetőpontján. Az egész földgolyó valóságos tüzes pokol képét mutatja, a felszín azon korábbi olvadt állapotára hasonlít, mielőtt a nehezebb fémek a mag felé igyekeztek. Ez a tűzhányók kora. Ugyanakkor a viszonylag könnyebb, leginkább gránitból álló kéreg fokozatos kialakulása is

folyamatban van. Közeledik az a korszak, amikor a bolygó egykor majd az életet hordozza.

57:7.6 (659.5) Lassan elkezd kialakulni a kezdetleges bolygói légkör, melyben már van vízgőz, szénmonoxid, széndioxid és hidrogén-klorid, de csak kevés vagy semennyi a szabad nitrogén vagy a szabad oxigén. A világ légköre a tűzhányók korában különös látványosság. Az említett gázok mellett nagymennyiségben különféle tűzhányógázok és a levegőréteg kialakulása következtében a folyamatosan a felszínre záporozó, sűrű meteoresők égéstermékei is megtalálhatók benne. A meteorok elégeése majdnem teljesen felemésztí a légkör oxigéntartalmát és a meteorok bombázása még mindig irtózatós mértékű.

57:7.7 (659.6) A légköri viszonyok rövidesen némileg rendeződtek és a hőmérséklet is lecsökkent annyira, hogy megkezdődhetett az esők kiválása és záporozása a bolygó forró, sziklás felszínére. Az Urantiát évezredekén át egyetlen óriási, folytonos gőzburok fedte be. Ez idő alatt nem érte napsugárzás a földfelszínt.

57:7.8 (659.7) A légkör széntartalma a bolygófelszín külső rétegeiben bőségesen jelenlévő különböző fémekkel kölcsönhatásba lépve karbonátokat képezett. A széngázokat később sokkal nagyobb mennyiségben a korai és burjánzó növényi élet használta fel.

57:7.9 (660.1) A levegő oxigénje még később is szinte teljesen megkötődött az állandó ömledékképződés és a becsapódó meteorok hatására. Még a rövidesen megjelenő kezdetleges világtenger első üledékei sem tartalmaznak színes kőzeteket

vagy agyagpalát. E világtenger kialakulása után a légkörben még sokáig gyakorlatilag nem volt szabad oxigén; és nem is jelent meg nagyobb mennyiségben egészen addig, amíg később a tengeri algák és moszatok, valamint a növényi élet egyéb formái elő nem állították.

^{57:7.10 (660.2)} A tűzhányók korának kezdetleges földi légköre kevés védelmet nyújt a meteorok tömeges mértékű becsapódásával szemben. Meteorok milliói képesek áthatolni ezen a légrétegen úgy, hogy szilárd testként csapódnak a földkéregbe. De az idő múlásával közülük egyre kevesebb bizonyul elég nagynak ahhoz, hogy a későbbi korszakok oxigéndús légköre által képezett, egyre erősödő súrlódási pajzsnak ellenálljon.

8. A földkéreg megszilárdulása a földrengések kora a világtenger és az első földrész

^{57:8.1 (660.3)} 1.000.000.000 évvel ezelőtt kezdődött el ténylegesen az Urantia története. A bolygó nagyjából elérte a mai méreteit. Ekkoriban vették a Nebadon fizikai nyilvántartásaiba és kapta az Urantia nevet.

^{57:8.2 (660.4)} A légkör, valamint a nedvesség szakadatlan kicsapódása elősegítette a földkéreg lehűlését. A tűzhányó-tevékenység hamar kiegyenlítette a belső hő okozta nyomást és a kéreg összehúzódását; és amint a tűzhányók működése viszonylag rövid idő alatt lecsökkent, a kéreg kihűlése és elrendeződése korszakának kiteljesedésével földrengések jelentkeztek.

^{57:8.3 (660.5)} Az Urantia igazi földtani történelme akkor kezdődött el, amikor a földkéreg annyira kihűlt, hogy az első világtenger kialakulhatott. A vízgőz lecsapódása a föld hűlő felszínére

addig folytatódott, amíg gyakorlatilag teljesen ki nem vált a légkörből. Ezen időszak végére a tenger kiterjedése világméretű lett, átlagosan másfél kilométernél valamivel nagyobb vízmélységgel borította az egész bolygót. Az árapály jelensége a maihoz nagyon hasonló volt, azonban ezen ősi világtenger vize nem sós volt; a világot gyakorlatilag édesvíz borította. Akkoriban a klór legnagyobb része különböző fémekkel alkotott vegyületekben fordult elő, de elegendő mennyiségben hidrogénnel is összekapcsolódott, s ezért a víz enyhén savas volt.

57:8.4 (660.6) E réges-régi korszak kezdetén úgy tűnhetett, hogy az Urantia vízzel borított bolygó lesz. Az idők folyamán azonban mélyebben elhelyezkedő és ezért sűrűbb ömledékfolyamok törtek elő a mai Csendes-óceán talapzatára, és a vízzel borított felszínnek ez a része meglehetősen lesüllyedt. Az első szárazföldtalapzat a fokozatosan vastagodó földkéreg egyensúlybontó hatásának kiegyenlítésére emelkedett ki a Világtengerből.

57:8.5 (660.7) 950.000.000 évvel ezelőtt az Urantia egyetlen hatalmas szárazföld és egy összefüggő víztömeg, a Csendes-óceán képét mutatja. Tűzhányók még sok helyen működnek, és a földrengések is gyakoriak és irtózatos erejűek. A meteorok tovább bombázzák a bolygót, de már csökkenő hevelességgel és méretben. A légkör tisztulása megindul, azonban a széndioxid mennyisége továbbra is jelentős. A földkéreg fokozatosan megszilárdul.

57:8.6 (660.8) Ekkoriban sorolták be az Urantiát a Satania csillagrendszer bolygói igazgatási rendjébe és vették fel a Norlatiadek életnyilvántartásába. Ezután kezdődött el a kicsi és

jelentéktelen szféra igazgatási rendbe vétele, mely bolygónak az a sors jutott, hogy Mihály később itt teljesítse a rendkívüli halandói alászállási küldetését, itt élje meg azokat az élményeket, melyek miatt az Urantiát a helyi világegyetemben azóta a „kereszt világa” néven emlegetik.

57:8.7 (661.1) 900.000.000 évvel ezelőtt került sor a Satania első jerusemi felderítő csapatának az Urantiára való megérkezésére, melynek célja a bolygó vizsgálata és az életkísérleti állomáshoz szükséges feltételek alakulására vonatkozó jelentés készítése volt. E huszonnégy tagú bizottságban helyet kaptak élethordozók, Lanonandek Fiak, melkizedek, szeráfok, valamint a mennyei élet egyéb, a bolygói élet megszervezésének és igazgatásának kezdeti szakaszában szerepet játszó rendjei.

57:8.8 (661.2) A bolygó tüzetes vizsgálata után a bizottság visszatért a Jerusemre és kedvező tartalmú jelentést tett a Csillagrendszer Fejedelemnek, melyben javasolták az Urantia felvételét az életkísérleti nyilvántartásba. Bolygótok ennek megfelelően tizedes jerusemi besorolást kapott, és az élethordozókat értesítették arról, hogy engedélyt kapnak új gépies, vegyi és villamos életminták létesítésére, mihelyt megkapták az életátviteli és beültetési felhatalmazásaikat.

57:8.9 (661.3) A bolygó birtokbavételével kapcsolatos eljárásokat a szokásoknak megfelelően a tizenkét fős jerusemi vegyesbizottság zárta le, és az edentiai hetvenek bolygóügyi bizottsága hagyta jóvá. Az élethordozók tanácsadói által javasolt terveket végül elfogadták a Szalvingtonon. Nem sokkal ezután a nebadoni híradások arról számoltak be, hogy az Urantia lesz az, ahol az élethordozók végrehajtják

hatvanadik sataniai kísérletüket, melynek célja a nebadoni életminták sataniai fajtájának felerősítése és továbbfejlesztése.

57:8.10 (661.4) Nem sokkal azt követően, hogy az egész Nebadonban a világegyetemi híradásokban elismerték az Urantiát, a bolygó a világegyetem teljes jogú tagja lett. Röviddel ezután jegyezték be a felsőbb-világegyetem kis- és nagyövezeti központi bolygóinak nyilvántartásaiba; és még e korszak vége előtt az Urantia bekerült az Uversza bolygói élet nyilvántartásába is.

57:8.11 (661.5) Az egész korszakot gyakori és erős viharok jellemezték. A kezdetleges földkéreg folytonos mozgásban volt. A felszín kihűlési folyamata a hatalmas ömledékfolyamok megjelenésével váltakozott. A felszínen ma már sehol sem található meg ez az eredeti kéreg. Ez az anyag teljes egészében rengetegszer összekeveredett a mélyről feltörő ömledékkal és elkeveredett az ősi világtenger lerakódó üledékével.

57:8.12 (661.6) A világ egyetlen felszíni pontján sem lelhető fel ezekből az ősi, elő-világtengeri sziklák átalakult maradványaiból több mint az északkelet-kanadai Hudson-öböl környékén. Ezt a nagykiterjedésű gránit kiemelkedést a világtengeri idők előtti korokból származó kőzetek alkotják. E kőzetrétegeket a földtani erők felhevítették, meghajlították, megcsavarták, kisimították, és újra és újra átformálták.

57:8.13 (661.7) A világtengeri korszakokban hatalmas mennyiségű kövületmentes kőzetréteg rakódott le ezen az ősi tengerfenéken. (Mészkeletkezhet vegyi kiválás útján; a régi mészkő tömegeknek nem a teljes része képződött a tengeri élet üledékéből.) Ezekben az ősi kőzetképződményekben nem lelhetők fel az élet nyomai; nem tartalmaznak kövületeket,

hacsak ezek a régebbi, életelőtti rétegek a későbbi lerakódási korszakokból származó üledékekkel össze nem keveredtek.

57:8.14 (662.1) A föld korai kérgé kezdetben igen bizonytalan egyensúlyi állapotban volt, de a hegységképződés folyamata még nem indult meg. A bolygó a kialakulása során a gravitációs nyomás miatt húzódott össze. A hegységek nem az összehúzódó földgömb hűlő kérgének összeroppanásából keletkeznek; megjelenésük későbbre tehető, és az esők, a gravitáció és a kimaródás eredményeként alakulnak ki.

57:8.15 (662.2) A szárazföldtalapzat e korban addig emelkedett, míg ki nem terjedt a földfelszín csaknem tíz százalékára. Hatalmas földrengések csak azután kezdődtek, hogy a szárazföldtalapzat jelentős mértékben a tengerszint fölé emelkedett. Amint viszont elkezdődtek, hosszú időn keresztül egyre növekvő gyakorisággal és erősséggel zajlottak. Az évmilliók során aztán mérséklődött a tevékenységük, az Urantián azonban ma is mintegy napi tizenöt földrengés észlelhető.

57:8.16 (662.3) 850.000.000 évvel ezelőtt köszöntött be a földkéreg tényleges és biztos egyensúlyi állapotba kerülésének első korszaka. A nehezebb fémek legnagyobb része már elindult a bolygó középpontja felé; a hűlő kéreg már nem süllyedt olyan nagy mértékben, mint a korábbi időszakokban. Javult az egyensúlyi helyzet a kilépő szárazföld és a nehezebb tengerágyazat között. A kéreg alatti ömledékfolyam gyakorlatilag az egész bolygóra kiterjedt, és ez mérsékelte és ellensúlyozta a folytonos hűlés-összehúzódás-felszínelcsúszás jelenségéből eredő hullámzást.

57:8.17 (662.4) A tűzhányókitörések és a földrengések gyakorisága és hevessége tovább mérséklődött. A légkörben csökkent a tűzhányógázok és a vízgőz mennyisége, de a széndioxid tartalom továbbra is nagy volt.

57:8.18 (662.5) A villamos zavarok szintén csökkentek, úgy a levegőben, mint a felszínen. Az ömledékfolyamok olyan elemkeverékeket hoztak a felszínre, melyek változatosabbá tették a földkérget és jobban szigetelték a bolygót bizonyos térenergiáktól. Mindez nagyban hozzájárult a földi energiának és ezen energia áramlásának olyan jellegű szabályozásához, mint amely a mágneses sarkok mai működésében megfigyelhető.

57:8.19 (662.6) 800.000.000 évvel ezelőtt vette kezdetét az első nagy szárazföldi korszak, a földrészek jelentős mértékű kiemelkedésének kora.

57:8.20 (662.7) A földi hidroszférának előbb a Világtengerré, majd a Csendes-óceánná való lecsapódása következtében ez utóbbi víztömeget úgy kell elképzelni, mint amely akkoriban a földfelszín kilenctizedét összefüggő vízréteggel borította. A vízbe zuhanó meteorok a tengerfenéken gyűltek össze, és a meteorok általában nehézfémekből álltak. A szárazföldre hulló darabok nagymértékben oxidálódtak, majd kimaródtak és belemosódtak a tengeri medencékbe. Így a tengerfenék egyre nehezebb lett, és ehhez még hozzáadódott a néhol tizenhat kilométer magasságú vízoszlop súlya is.

57:8.21 (662.8) A Csendes-óceán egyre növekvő nyomóerői tovább emelték a szárazföldtalapzatot. Európa és Afrika elkezdett kiemelkedni a tenger mélyéből azokkal a földtömegekkel

együtt, melyeket ma Ausztráliának, Észak- és Dél-Amerikának, valamint a Déli-sark földrészének neveznek, míg a Csendes-óceán ágyazata a földrészek emelkedését ellensúlyozandó tovább süllyedt. Ezen időszak végére a földfelszín közel egyharmada már szárazföld, mégpedig egybefüggő szárazföld volt.

57:8.22 (662.9) A szárazföld kiemelkedésének erősödésével megkezdődött az időjárási különbségek kialakulása. A szárazföld kiemelkedése, a mindenségrendi felhők és a világtengeri hatások számítanak a legmeghatározóbb tényezőnek a hullámzó éghajlati változások létrejöttében. A szárazföldek kiemelkedési folyamatának tetőpontján az ázsiai hátság elérte a közel tizennégy és fél kilométeres magasságot. Ha több nedvesség lett volna a levegőben ilyen hegymagasságban, akkor hatalmas jégtakarók alakultak volna ki; a jégkorszak sokkal hamarabb köszöntött volna be. Csak néhány százmillió év elteltével került sor újból ilyen mértékű szárazföld keletkezésre.

57:8.23 (663.1) 750.000.000 évvel ezelőtt jelentek meg az első törések a szárazföldtalapzatban, mint amilyen a nagy észak-déli törésvonal is, amibe később benyomult a világtenger és előkészítette a színteret az észak- és dél-amerikai földrész, valamint Grönland nyugatra sodródásához. A hosszanti kelet-nyugati hasadék elválasztotta Afrikát Európától és elvágta Ausztrália, a csendes-óceáni szigetek és a Déli-sark földtömegét az ázsiai földrésztől.

57:8.24 (663.2) 700.000.000 évvel ezelőtt az Urantián egyre kedvezőbb feltételek teremtdtek az élet fenntartásához. A földrészvándorlás folytatódott; a világtenger ujjszerű,

hosszúkás alakú tengerek keletkezése révén egyre tovább nyomult a szárazföldek belseje felé, kialakítva ezzel azokat a sekély vizeket és védett öblöket, melyek igen alkalmasak a tengeri élet lakhelyéül.

^{57:8.25 (663.3)} 650.000.000 évvel ezelőtt a szárazföldek még jobban elváltak egymástól, és emiatt tovább nőtt a parti tengerek kiterjedése. E vizekben igen gyorsan kialakult az urantiai élet számára oly alapvető fontosságú vízminőséget biztosító sótöménység.

^{57:8.26 (663.4)} Ezek a tengerek és későbbi utódaik írták meg az urantiai élet könyvének első fejezeteit, és jól megőrződött kőlapokon vezették a történetet kötetről kötetre, amint a korszakok és a különböző korok egymást váltották. Az ősidők beltengerei valóban az evolúció bölcsőjét jelentették.

^{57:8.27 (663.5)} [Ezt az írást az első Urantia Alakulat tagja, ma állandó megfigyelőként működő Élethordozó készítette.]

58. írás

Élet létesítése az Urantián

^{58:0.1 (664.1)} AZ URANTIÁHOZ hasonló világokból, életmódosítási bolygókból az egész Sataniában mindössze hatvanegy van. A lakott világok többségét a szokásos eljárások szerint népesítik be; az ilyen szférákon az élethordozók csak kevés mozgásteret kapnak az élet-megtelepítési terveikhez. De nagyjából minden tizedik világot tizedes bolygóként jelölnek meg és az bekerül az élethordozók különleges nyilvántartásába; és az ilyen bolygókon engedélyt kapunk, hogy bizonyos életkísérleteket folytassunk annak érdekében, hogy az

élőlények szabványos világegyetemi fajtáit módosítsuk vagy esetleg fejlesszük.

1. A fizikai élet előfeltételei

58:1.1 (664.2) 600.000.000 évvel ezelőtt érkezett meg az élethordozók Jerusemről kiküldött bizottsága az Urantiára és kezdte meg a fizikai körülmények tanulmányozását az életnek a Satania csillagrendszer 606-os számú világán tervezett beindítására való felkészülés részeként. Akkoriban ez volt a nebadoni életminták beindításával kapcsolatos hatszázhatodik tapasztalásunk a Sataniában és a hatvanadik lehetőségünk arra, hogy változtassunk és módosítsunk a helyi világegyetem alapvető, szabványos élet-formatervein.

58:1.2 (664.3) Világosan látni kell, hogy az élethordozók addig nem indíthatnak be életet egy szférán, amíg az nem érett meg az evolúciós kör megkezdésére. Annál gyorsabb életfejlődésről sem gondoskodhatunk, mint amelyet a bolygó fizikai fejlődése elbír és lehetővé tesz.

58:1.3 (664.4) A sataniai élethordozók nátrium-klorid életmintát terveztek; ennél fogva további lépésekre mindaddig nem kerülhetett sor, amíg a világtenger vizei nem váltak elég sóssá. Az Urantia fajtájú ős-sejtanyag kizárólag kellően sós közegben képes működni. Minden ősi élet — növényi és állati — sóoldatos környezetben fejlődött ki. Még a fejlettebb szerveződést mutató szárazföldi állatok sem lennének képesek élni, ha ugyanez a sóoldat nem áramlana a testi ereikben, mely „sós mélységben” szabadon fürdik, úgyszólván alámerül a test minden parányi élő sejtje.

58:1.4 (664.5) A fejletlen őseitek szabadon közlekedtek a sós világtengerben; ma ugyanez a tengeri szerű sóoldat áramlik szabadon a testetekben, mely minden egyes sejtet olyan vegyi folyadékban fürdet, melynek alapösszetevői hasonlítanak ahhoz a sós vízhez, mely az első élő sejtek első ős-sejtanyagi kölcsönhatásainak beindulását serkentette a bolygón.

58:1.5 (664.6) De ezen időszak kezdetével az Urantia a tengeri élet első formái számára kedvező állapot irányába fejlődik. A földi és a szomszédos téregységbeli körülmények alakulása lassan, de biztosan előkészíti a terepet azokhoz a későbbi kísérletekhez, hogy azokat az életformákat létrehozzuk, melyekről úgy ítéltük meg, hogy a kialakuló — földi és térbeli — fizikai környezethez a legjobban képesek alkalmazkodni.

58:1.6 (665.1) Ezután a sataniai bizottságot alkotó élethordozók visszatértek a Jerusemre, mert úgy döntöttek, hogy az élet tényleges megtelepítésével inkább megvárják a földrésztömeg következő feldarabolódási mozzanatát, mely még további beltengereket és védett öblöket eredményez majd.

58:1.7 (665.2) A tengeri eredetű életnek otthont adó bolygón az élet megtelepítéséhez az eszményi feltételeket a nagyszámú beltenger, a sekély vizű és védett öblű kiterjedt partvonalak biztosítják; és a föld vizeinek ilyen elrendeződése gyorsan kialakult. Ezek az ősi beltengerek ritkán voltak mélyebbek százötven-száznyolcvan méternél, és a napsugárzás kétszáz méternél is mélyebbre képes behatolni a tenger vizébe.

58:1.8 (665.3) Az ősi növény élet a későbbi korszak ezen enyhe és kiegyenlített éghajlatú partjairól elindulva talált utat a szárazföld felé. Ott pedig a légkörben lévő nagy mennyiségű

szén biztosított lehetőséget az új szárazföldi életváltozatoknak a gyors és burjánzó növekedésre. Bár a légkör tökéletesen megfelelő volt a növények növekedéséhez, oly nagy arányban tartalmazott széndioxidot, hogy egyetlen állat, az ember pedig még kevésbé, sem tudott volna a földfelszínen megélni.

2. Az urantiai légkör

58:2.1 (665.4) A bolygó légkörén a nap teljes fénysugárzásának mintegy kétmilliárdodnyi része szűrődik át és éri el a földfelszínt. Ha az Észak-Amerikára jutó fényért kiló wattóránként két centet kellene fizetni, akkor az éves világítási számla 800 ezer billió dollárnál is több lenne. Chicago napfény-számlája jelentősen meghaladná a napi 100 millió dollárt. Nem szabad elfelejteni, hogy a napból másféle energiákat is kaptok — a napból nem kizárólag fény éri el a légkörötöket. Hatalmas mennyiségű napenergia zúdul az Urantiára, melyek között az emberi szem által is felismerhető tartomány alatti és feletti hullámhosszú sugárzások is vannak.

58:2.2 (665.5) A földi légkör csaknem áthatolhatatlan a sugárzási tartomány szélső, ibolyán túli tartományába eső napsugárzás számára. E rövid hullámhosszú sugarak többségét ózonréteg nyeli el, mely a föld felszíne felett nagyjából tizenhat kilométeres magasságban helyezkedik el, és amely még egyszer tizenhat kilométernyire terjed ki a térben. E területet átjáró ózon a földfelszíni viszonyok között mindössze két és fél milliméter vastagságú réteget alkotna; mindazonáltal e viszonylag csekély és látszólag jelentéktelen mennyiségű ózon védi meg az Urantia lakóit ezektől a napfényben lévő veszélyes és pusztító ibolyán túli sugárzásoktól, pontosabban a káros mennyiségű sugárzásoktól. De ha ez az ózonréteg csak egy

kicsit is vastagabb lenne, akkor már nem részesülnének azokból a nagyon fontos és gyógyhatású ibolyán túli sugarakból, melyek jelenleg a földfelszínt érik, és amelyek az alapvető fontosságú vitaminjaitok egyikének keletkezésében játszanak előkészítő szerepet.

58:2.3 (665.6) A működéselvű világnézetet képviselő, kevés képzelőerővel megáldott halandótársaitok némelyike mégis hajlamos az anyagi teremtetést és az emberi evolúciót véletlen eseményekként felfogni. Az urantiai közteslények ötvenezerénél is több olyan fizikai és vegytani tényt gyűjtöttek össze, melyekről úgy tartják, hogy nem egyeztethetők össze a véletlenszerűségek törvényeivel, és amelyek álláspontjuk szerint egyértelműen igazolják az értelmes cél meglétét az anyagi teremtésben. Mindezzel még nem is veszik figyelembe a százezerénél is több kutatási eredményüket, melyek a fizikai és a vegyészeti területeken kívülre esnek, s amelyek az elmének az anyagi mindenségrend tervezésében, teremtésében és fenntartásában való jelenlétét támasztják alá.

58:2.4 (666.1) A napotok a gyilkos sugarak valóságos áradatát zúdítja rátok, és a kellemes urantiai életkörülményeitek annak a „váratlan” hatásnak köszönhetőek, melyet a több mint negyven, a különleges ózonréteg hatásához hasonló, látszólag véletlenszerű védelmi intézkedés biztosít.

58:2.5 (666.2) Ha éjszaka nem működne a légkör „fedő” hatása, akkor a hő olyan gyorsan kisugárzódna, hogy az élet legfeljebb mesterségesen volna fenntartható.

58:2.6 (666.3) A föld légkörének alsó nyolc vagy kilenc és fél kilométeres rétege a föld menti légkör; ez az időjárási

jelenségeket okozó szelek és a légáramlatok vidéke. E tájék felett helyezkedik el a belső ionizálódott légréteg, felette pedig a réteglégkör. A földfelszíntől távolodva a mintegy kilenc és fél, tizenhárom kilométeres magasságtartományig folyamatosan esik a hőmérséklet, amely magasságban végül eléri a nagyjából -57 Celsius fokot. A -54 — -57 Celsius fokos hőmérsékleti tartomány a következő hatvanöt kilométeres emelkedés során sem változik; ez az állandó hőmérsékletű terület a réteglégkör. Hetvenkét-nyolcvan kilométeres magasságban a hőmérséklet emelkedni kezd, és ez az emelkedés a sarkifény-jelenségek szintjéig, vagyis a 650 Celsius fokos tartományig folytatódik, és ez az erős hő ionizálja az oxigént. De a hőmérséklet az ilyen ritka légkörben aligha hasonlítható össze a földfelszínen tapasztalható hővel. Ne felejtsetek el, hogy a teljes légkörötök fele az első öt kilométernyi részben található. A földi légkör magasságát a legmagasabban előforduló északi fénysugárnyalábok határozzák meg — ez körülbelül a hatszáznegyven kilométeres magasságot jelenti.

58:2.7 (666.4) Az északifény-jelenségek közvetlenül a napfoltokkal vannak összefüggésben, azokkal a napfogatagokkal, melyek a nap egyenlítője felett és alatt ellentétes irányban örvénylenek, éppen úgy, mint a földi délszaki hurrikánok. E légköri zavarok más és más irányban örvénylenek, attól függően, hogy az egyenlítőtől északra vagy délre keletkeznek.

58:2.8 (666.5) A napfoltok fényrezgésszám-befolyásoló ereje mutatja, hogy e napvihar-központok hatalmas mágnesekként működnek. E mágneses erők képesek töltött részecskéket kidasztani a napfolt-torkokból a téren keresztül a föld külső

légkörébe, ahol azok ionizációs hatása látványos északifény-jelenségeket kelt. Ezért tapasztalhatjátok a legnagyobb északifény-jelenségeket akkor, amikor a napfolttevékenység a legelevenebb — vagy nem sokkal azt követően — amikor is a foltok majdnem mindegyike egyenlítői elhelyezkedésű.

58:2.9 (666.6) Még az iránytű is érzékeny e naphatásra, ugyanis a nap emelkedése alatt enyhén keletre tér ki, a nap leszálltakor pedig egy kissé nyugatra. Ez mindennap végbemegy, de a napfolttevékenységi időszak tetőpontján az iránytű kitérése kétszer akkora. Az iránytű napi vándorlása a felső légkörben végbemenő, a napfény kiváltotta fokozott ionizációra adott válasz.

58:2.10 (666.7) A réteglégkör feletti részben elhelyezkedő két különböző, villamosan töltött körzet jelenléte felelős a hosszú- és a rövidhullámú rádióadásaitok nagytávolságú terjedéséért. Az átvitelt néha megzavarják a külső ionizálódott légrétegekben alkalmanként dühöngő rettentő viharok.

3. A térbeli környezet

58:3.1 (666.8) A világegyetem anyagiasulásának első időiben a téregységekben mindenütt elszórtan hatalmas hidrogénfelhők vannak, éppen úgy, ahogy jelenleg csillagködök találhatók számos vidéken szerte a távoli térben. A sugárzó napok által felbontott és sugárzó energiaként szétszlatott szervezett anyag nagy része eredetileg a tér korán megjelenő hidrogénfelhőiben épült fel. Atomi bomlás bizonyos nem szokványos körülmények között a nagyobb hidrogéntömegek magjában is végbemegy. Az atomok felépülésének és lebomlásának mindezen jelenségeit, miként a nagy hőmérsékletű

csillagködökben is, a sugárzó energia rövid térsugarainak dagályszerű jelenségei kísérik. E különféle sugárzások egyik kísérője az Urantián ismeretlen térenergia-forma.

58:3.2 (667.1) A világegyetemi tér rövidsugarú energiatartalma négyszázszor nagyobb a szervezett térterületeken létező, összes sugárzóenergia-formánál. A rövid térsugarak megjelenését, jöjjenek azok a ragyogó csillagködökből, a nagyfeszültségű villamos mezőkből, a külső térből vagy a hatalmas hidrogén ködfelhőkből, minőségileg és mennyiségileg módosítják a hőmérsékleti, a gravitációs és az elektron-szerveződésbeli változások, valamint az ezekben fellépő hirtelen feszültségváltozások.

58:3.3 (667.2) A térsugarak eredetében meglévő ezen esetlegességeket számos mindenségrendi esemény határozza meg, továbbá a keringő anyag pályái is befolyásolják, mely pályák alakja a kissé torzult körtől az egészen eltorzult elliptikus, zárt görbéig terjednek. A fizikai körülmények szintén jelentősen megváltozhatnak, mert az elektronperdület néha éppen ellentétes irányú a nagyobb anyagtömeg viselkedéséhez képest, akár egyazon fizikai sávban is.

58:3.4 (667.3) A hatalmas hidrogénfelhők valóságos mindenségrendi vegykonyhák, melyekben a kialakuló energia és az átalakuló anyag mindenféle állapota jelen van. A nagy kettős csillagokat határoló gázokban szintén észlelhetők nagyobb energiaműködések, s e mezők igen gyakran átfedik egymást és így a gázok alaposan összekeverednek. De a tér ezen óriási és kiterjedt energiatevékenységeinek egyike sem fejt ki a legcsekélyebb hatást sem a szervezett élet jelenségeire — az élő dolgok és lények csíra-sejtanyagára. A tér ezen

energiakörülményei kapcsolatba hozhatók az életlétesítés lényeges körülményeivel, viszont nincs hatásuk a csírasejtanyag örökítő tényezőinek későbbi módosítására, nem úgy, mint a sugárzó energia némely nagyobb hullámhosszú sugarának. Az élethordozók által megtelepített élet teljes mértékben ellenállásképes a világegyetemi energia rövid hullámhosszú térsugarainak minden ilyen elképesztő áramával szemben.

58:3.5 (667.4) Mindezen lényeges mindenségrendi körülményeknek el kellett érniük egy kedvező szintet, mielőtt az élethordozók ténylegesen is megkezdhatték volna az életlétesítést az Urantián.

4. Az élet kezdetének korszaka

58:4.1 (667.5) Ne tévesszen meg, hogy élethordozóknak hívnak bennünket. Képesek vagyunk életet vinni a bolygókra, és így is teszünk, azonban az Urantiára nem hoztunk életet. Az urantiai élet egyedi, eredendően e bolygói sajátosság. E szféra életmódosítási világ; minden itt megjelenő életet itt, ezen a bolygón alakítottunk ki; és az egész Sataniában, de még az egész Nebadonban sincs még egy olyan világ, melyen az élet pontosan olyan formában létezne, mint az Urantián.

58:4.2 (667.6) 550.000.000 évvel ezelőtt az élethordozói testület visszatért az Urantiára. A szellemi erőterekkel és a felsőbb-fizikai térerőkkel együttműködve megszerveztük és beindítottuk e világ eredeti életmintáit, és beültettük azokat a világ kedvező feltételeket biztosító vizeibe. A teljes bolygói élet (eltekintve a földön kívüli személyiségektől) Kaligasztia, a Bolygóherceg koráig az általunk beültetett három eredeti,

azonos és egykorú tengeriélet-mintából származott. E három beültetett életmintát úgy azonosítottuk, mint: a központi vagy eurázsiai-afrikai, a keleti vagy ausztráliai és a nyugati, mely magába foglalja Grönlandot és az Amerikákat.

58:4.3 (668.1) 500.000.000 évvel ezelőtt a kezdetleges tengeri növényi élet már jól megtelepedett az Urantián. Grönland és a sarki földtömeg Észak- és Dél-Amerikával együtt megkezdte a hosszú és lassú nyugatra sodródást. Afrika egy kissé dél felé mozdult, létrehozva önmaga és az anyatest között egy kelet-nyugati árkot, a földközi-tengeri medencét. A Déli-sark, Ausztrália és a csendes-óceáni szigetek által alkotott földterület délen és keleten levált és azóta messzire sodródott.

58:4.4 (668.2) A tengeri élet kezdetleges formáját azokban a védett, forró égövi tengeröblökben telepítettük meg, melyek az elszakadó földrésztömeg kelet-nyugati hasadéka központi tengereinek részét képezték. A három tengeriélet-minta kialakításával annak biztosítása volt a célunk, hogy mindegyik nagy földtömeg magával vigye ezt az életet azokba a meleg vizű tengerekbe, melyek a szárazföldek későbbi különválása során létrejönnek. Előre láttuk, hogy a szárazföldi élet megjelenését elhozó későbbi korszakban nagy világtengerek vize fogja elválasztani a sodródó földrésztömegeket.

5. A földrészek sodródása

58:5.1 (668.3) A földrészek sodródása folytatódott. A föld magja olyan sűrűvé és tömörré vált, mint az acél, négyzetcentiméterenként csaknem 3500 tonnás nyomásnak volt kitéve, és az iszonyú nagy gravitációs nyomás következtében mélyen a belsejében még igen forró volt és az

ma is. A hőmérséklet a felszíntől lefelé haladva emelkedik, s a közepében valamivel a nap felszíni hőmérséklete feletti értéket ér el.

58:5.2 (668.4) A föld anyagának külső ezerhatszáz kilométernyi része főként különféle kőzetekből áll. A sűrűbb és nehezebb fémek mélyebben találhatók. A korai légkör időszakaiban és azt megelőzően a világ majdhogynem folyékony volt az olvadt és magas hőmérsékletű állapotában, s így a nehezebb fémek mélyen a földbelsőbe süllyedtek. A mai felszín közelében található fémek az ősi tűzhányók ömledékére, a későbbi és kiterjedt ömledékfolyamokra, valamint a legutóbbi meteori eredetű lerakódásokra utalnak.

58:5.3 (668.5) A külső kéreg nagyjából hatvanöt kilométer vastag volt. E külső réteget egy változó vastagságú, olvadt bazalt-tenger tartotta, s a külső réteg közvetlenül ezen nyugodott, egy olyan mozgó, olvadt ömledékréteg volt ez, mely állandóan nagy nyomás alatt állt, de amely folyton ide-oda áramlott a változó bolygói nyomásokat kiegyensúlyozandó, s biztosítva ezzel a földkéreg megszilárdulását.

58:5.4 (668.6) A földrészek még ma is ezen a ki nem kristályosodott, párnás, olvadt bazalttengeren lebegnek. Ha e védőszerepe nem lenne meg, akkor az erősebb földrengések úgyszólván darabokra szaggatnák a világot. A földrengéseket a szilárd külső kéreg elmozdulásai és elcsúszásai okozzák, nem pedig a tűzhányók.

58:5.5 (668.7) A földkéreg kihűlő ömledékrétegei gránittá alakulnak. Az Urantia átlagos sűrűsége kicsivel több, mint öt és fél szerese

a vízének; a gránit sűrűsége kevesebb, mint háromszorosa a vízének. A földkéreg tizenkétszer sűrűbb a víznél.

58:5.6 (668.8) A tengerfenék sűrűbb, mint a szárazföldet alkotó anyagtömeg, és ez tartja a földrészeket a víz felett. A tenger szintje fölé emelkedő tengerfenékről kiderül, hogy az összetétele nagyjából bazalt, egy olyan ömledékforma, mely jóval nehezebb, mint a szárazföld anyagtömegét alkotó gránit. Megint csak utalunk arra, hogy ha a földrészek nem volnának könnyebbek a tengerfenéknél, akkor a gravitáció a világtengerek széleit felhúzná a szárazföldre, de ilyen jelenségek nem figyelhetők meg.

58:5.7 (668.9) A világtengerek tömege szintén szerepet játszik a tengerfenék nyomásának növekedésében. Az alsóbb, de viszonylag nehezebb tengerfenék részek, valamint a felettük lévő vízréteg súlya megközelíti a magasabb, de sokkal könnyebb földrészek súlyát. De minden földrész a világtengerek felé csúszik. A földrészek okozta nyomás a tengerfenéki szinteken nagyjából 1400 kilogramm négyzetcentiméterenként. Azaz, ekkora nyomást okoz egy földrésztömeg, mely 5000 méterrel magasodik a tengerfenék fölé. A tengerfenéki víznyomás csak mintegy 350 kilogramm négyzetcentiméterenként. E nyomáskülönbségek miatt csúsznak a földrészek a tengerfenékek felé.

58:5.8 (669.1) Az élet megjelenése előtti korszakok alatt a tengerfenék süllyedése olyan magasra nyomta fel az egyik elkülönült földrésztömeget, hogy annak oldalirányú nyomása a keleti, nyugati és déli peremet elcsúsztatta lefelé, az alatta elhelyezkedő, félig folyékony ömledékágyon, bele az azt körülvevő Csendes-óceánba. Ez olyannyira jól ellensúlyozta a

szárazföld nyomását, hogy ezen ősi ázsiai földrész keleti partján nem alakult ki hosszú törésvonal, de azóta az a keleti partvonal a szomszédos világgtengeri mélységek alkotta szakadék szélén helyezkedik el, állandóan azzal fenyegetve, hogy a vízzel teli árokba csúszik.

6. Az átmeneti időszak

^{58:6.1 (669.2)} 450.000.000 évvel ezelőtt következett be az átmenet a növényiből az állati életbe. Erre az átalakulásra ama védett, forró égövi tengeröblök és lagúnák sekély vizeiben került sor, melyek az elkülönülő földrészek kiterjedt partvonalai mentén helyezkedtek el. E fejlemény, melynek lehetősége teljes mértékben eredendően megvolt az eredeti életmintákban, fokozatosan ment végbe. Az első kezdetleges növényi életformák és a későbbi, egyértelműen állati élőlények közé számos átmeneti szakasz esett. Még ma is élnek a növények vagy az állatok közé aligha sorolható, átmeneti iszappenészformák.

^{58:6.2 (669.3)} Bár a növényi élet törzsfejlődése nyomon követhető az állati életben, és bár fellelhetők olyan növény- és állatfajok, melyek a fokozatos fejlettségi szintek alapján sorba állíthatók a legegyszerűbbtől a legösszetettebb és legfejlettebb élő szervezetekig, mégsem fogjátok tudni megtalálni az összekötő kapcsot az állatvilág nagyobb osztályai között, sem pedig az ember előtti legfejlettebb állatfajták és az emberi fajok előemberei között. Az úgynevezett „hiányzó láncszem” mindörökre hiányzó marad azon egyszerű oknál fogva, hogy soha nem is létezett.

58:6.3 (669.4) Korszakról korszakra az állati életnek alapvetően új fajtái jelennek meg. Ezek nem a kisebb változások fokozatos felgyülemlésének eredményeként fejlődnek ki; úgy jelennek meg, mint az élet kifejlett, új rendjei és hirtelenül tűnnek fel.

58:6.4 (669.5) Az élő szervezetek új fajainak és különálló rendjeinek hirtelen megjelenése teljesen élőlénytani, szigorúan természetes dolog. Az öröklött anyag e másolataihoz semmilyen természetfeletti dolog nem kapcsolódik.

58:6.5 (669.6) Amint a világtengerekben kialakult a megfelelő sótöménység, kifejlődött az állati élet, és viszonylag egyszerű dolog volt megoldani azt, hogy a sós víz a tengeri életre berendezkedett állatok testében keringjen. De amikor a világtengerek összehúzódtak és a sótöménység nagymértékben megnőtt, ugyanezek az állatok kifejlesztették azt a képességet, hogy a testfolyadékaik sótartalmát úgy csökkentse, mint ahogy azok a szervezetek, amelyek megtanultak az édesvízben élni, ugyanis elsajátították azt a képességet, hogy természetes sóraktározási eljárásokkal folyamatosan biztosítsák a testfolyadékaik megfelelő nátrium-klorid töménységét.

58:6.6 (669.7) A tengervízi élet közetbe zárt kövületeit tanulmányozva megismerhetők a kezdetleges élő szervezetek első alkalmazkodási küzdelmei. A növények és az állatok sohasem hagynak fel ezekkel az alkalmazkodási kísérletekkel. A környezet folyton változik, és az élőlények mindig arra törekednek, hogy alkalmazkodjanak ezekhez a soha véget nem érő változásokhoz.

58:6.7 (670.1) Az összes új életrend élettani adottságai és bonctani felépítése a fizikai törvény hatására adott választ jelentik,

viszont az elmével való későbbi felruházás elmeszellem-segédi adomány, mely a természetes agyteljesítményhez igazodik. Az elme, jóllehet nem fizikai evolúció eredménye, teljes mértékben a tisztán fizikai és evolúciós változások révén kialakult agyi teljesítőképességtől függ.

58:6.8 (670.2) Minden élő szervezet a nyereségek és veszteségek, az alkalmazkodás és újraalkalmazkodás csaknem végtelen körein megy keresztül korszakról korszakra. A mindenségrendi egységet elérők megmaradnak, amelyek pedig e célt nem érik el, azok megszűnnek létezni.

7. A földtani történelemkönyv

58:7.1 (670.3) A kőzetrendszerek azon hatalmas csoportja, mely a világ külső kérgét alkotta az élet hajnalát jelentő időkben, a földtörténeti előidőben, ma már nem sok helyen tűnik fel a földfelszínen. Amikor az elkövetkező korszakok által felhalmozott anyagok lentről kiemelkednek, a növényi és a kezdetleges állati életnek csak a kővületmaradványai lelhetők fel. Az üledékes kőzetek némelyike összevegyült a későbbi rétegekkel, és néha a növényi élet némely korai formáinak kővületeit foglalják magukba, míg a legfelsőbb rétegekben alkalmanként megtalálható a korai tengeri-állati élőlények kezdetlegesebb formáinak némelyike. Sok helyen a korai tengeri élet állati és növényi kővületeit hordozó, ezen egymásra rakódott kőzetrétegek közvetlenül az öregebb, el nem különült kőzet tetején helyezkednek el.

58:7.2 (670.4) E kor kővületei algák, virágállatszerű növények, kezdetleges véglények és szivacszerű átmeneti élő szervezetek maradványai. De az a tény, hogy e kővületek

hiányoznak a korai kőzetrétegekből, nem szükségképpen bizonyítja, hogy a lerakódás időpontjában másfelé nem éltek élőlények. Az élet szórványos elterjedésű volt ezekben az első időkben, és csak lassan terjedt el a föld felszínén.

58:7.3 (670.5) E régi korszak kőzetei ma a jelenlegi szárazföldi terület mintegy nyolcadán a földfelszínen vagy a felszínhez nagyon közel találhatók. Ennek az átmeneti kőzetnek, vagyis a legidősebb, egymásra rakódott kőzetrétegeknek az átlagos vastagsága nagyjából két és fél kilométer. Némely ponton ezek az ősi kőzetrendszerek akár hat és fél kilométer vastagságot is elérnek, azonban az e korszakba tartozónak hitt rétegek közül sok valójában a későbbi időszakokhoz tartozik.

58:7.4 (670.6) Észak-Amerikában ez az ősi és eredeti kővületeket tartalmazó kőzetréteg Kanada keleti, középső és északi vidékein bukkan felszínre. E kőzet egy hézagos kelet-nyugati hátságot is alkot, mely Pennsylvániától és az ősi Adirondack-hegységtől nyugati irányban húzódik végig Michiganen, Wisconsinon és Minnesotán. További hátságok húzódnak Új-Fundlandtól Alabamáig és Alaszkától Mexikóig.

58:7.5 (670.7) E kor kőzetei megtalálhatók a világon mindenütt, de azokat nem olyan könnyű beazonosítani, mint a Felső tó körül lévőket és a Colorado folyó Grand Canyonjában lévőket, ahol ezek az ősi kővületeket tartalmazó, többretegű kőzetek tanúsítják azon régmúlt idők rengéseit és felszínmozgásait.

58:7.6 (670.8) E kőzetréteg, a földkéreg legrégebbi kővület-tartalmú rétege a földrengések és a korai tűzhányók okozta rázkódások eredményeként meg- és felgyűrődött és furcsán

megcsavarodott. E korszak ömledékfolyamai nagymennyiségű vasat, rezet és ólmot hoztak a bolygófelszín közelébe.

58:7.7 (670.9) A földön kevés helyen látható jobban e működés képe, mint a wisconsinbeli St. Croix völgyben. E vidéken egymás után százhuszonhét felszíni ömledékfolyam vonult végig, melyet később vízbemerülés, majd pedig kőzetlerakódás követett. Bár a felső kőzetüledék és az időszakos ömledékfolyam nagy része ma már nincs meg, és bár e rendszer alapja mélyen eltemetődött a földben, mindazonáltal az elmúlt korok réteges emlékeiből nagyjából hatvanöt vagy hetven még mindig látható.

58:7.8 (671.1) Ezekben az első időkben, amikor a szárazföld jelentős része a tengerszint közelében volt, számos sorozatos alámerülésre és kiemelkedésre került sor. A föld kérge éppen akkor lépett át a viszonylagos megszilárdulás kései korszakába. A hullámzások, a korai földrészsodrás kiemelkedései és elmerülései határozták meg a nagy földtömegek visszatérő időközű alámerülésének gyakoriságát.

58:7.9 (671.2) A kezdetleges tengervízi élet e korszakaiban a szárazföldpartok kiterjedt területei süllyedtek a tengerbe, a néhány méternyiőtől a majd egy kilométeres mélységig. A régebbi homokkő és törmelékkőzetek nagy része képviseli ezen ősi partok üledékes közettömegeit. Az eme korai rétegződéshez tartozó üledékkőzetek közvetlenül azokra a rétegekre támaszkodnak, melyek keletkezése jóval megelőzi az élet kialakulását, ugyanis abból az időből valók, amikor a világtenger kialakulása megkezdődött.

58:7.10 (671.3) Ezen átmeneti kőzetüledékek felsőbb rétegeinek némelyike kis mennyiségben sötétszínű palás agyagot vagy palát tartalmaz, mely szerves szén jelenlétére utal és bizonyítja ama növényi életformák előfutárainak létét, mely formák elfoglalták a földet a következő, karbon vagy szén időszakban. E kőzetrétegek réztartalmának jelentős része a vízből ülepedett ki. Valamennyi található az öregebb kőzetek hasadékaiban is és tömör formában némely ősi, védett partvonal mocsaras állóvizében is felgyülemlett. Az észak-amerikai és európai vasbányák részben az idősebb, nem rétegződött kőzetekben, részben pedig az élet kialakulásának átmeneti időszakaihoz tartozó, eme későbbi réteges kőzetekben lévő üledékekben és feltorlódásokban helyezkednek el.

58:7.11 (671.4) E korszak a tanúja az élet elterjedésének a világ vizeiben; a tengervízi élet megtalálta a helyét az Urantián. A sekély és kiterjedt beltengerek alját fokozatosan bőséges és burjánzó növényzet lepi el, míg a part menti vizekben az állati élet egyszerűbb formái hemzsegnek.

58:7.12 (671.5) Ezt az egész történetet képekben mesélik el a világfeljegyzések hatalmas „kőzetkönyvének” kövületlapjai. E hatalmas életföldtani feljegyzés lapjai tévedhetetlenül mesélik el az igazságot nektek is, ha megtanuljátok azt helyesen értelmezni. Ma ezen ősi tengerfenekek közül sok a szárazföldön magasodik, és a korszakokon keresztül felgyülemlett üledékeik azoknak az első időknek az életküzdelseiről mesélnek. Szó szerint igaz, amit a költők is mondott, hogy „a por, melyen járunk, egykor élő volt”.

58:7.13 (671.6) [Közreadta a bolygón jelenleg állandó besorolású Urantiai Élethordozó Testület egy tagja.]

59. írás

A tengervízi élet az Urantián

59:0.1 (672.1) AZ URANTIA történelmét mi úgy tekintjük, mint amely nagyjából egymilliárd évvel ezelőtt kezdődött és amely öt nagyobb korszakból áll:

59:0.2 (672.2) 1. Az élet előtti kor az első négyszázötvenmillió évet teszi ki, mely nagyjából onnan számítható, hogy a bolygó elérte a mai méretét és addig tartott, amíg sor került az életlétesítésre. A tudósaitok e kort földtörténeti ősidőnek hívják.

59:0.3 (672.3) 2. Az élet hajnalának kora a következő százötvenmillió évre terjed ki. E korszak a megelőző, élet előtti kor vagy másként a pusztító természeti események korszaka és a fejlettebb tengervízi élet időszaka közé esik. E korszakot a kutatóitok földtörténeti előidőnek nevezik.

59:0.4 (672.4) 3. A tengervízi élet kora teszi ki a következő kétszázötvenmillió évet, és a számotokra leginkább földtörténeti óidőként ismeretes.

59:0.5 (672.5) 4. A korai szárazföldi élet kora a következő százmillió év, és úgy ismeretes, mint a földtörténeti középidő.

59:0.6 (672.6) 5. Az emlősök kora teszi ki az utolsó ötvenmillió évet. A legújabb időket is magába foglaló kort harmad- és negyedidőszaknak nevezik.

59:0.7 (672.7) A tengervízi élet kora tehát nagyjából a negyedét teszi ki a bolygótok történelmének. Ez felosztható hat hosszabb időszakra, melyek mindegyikét bizonyos, jól meghatározható fejlemények jellemzik mind földtani, mind élőlénytani téren.

59:0.8 (672.8) E korszak kezdetén a tengerfenékeket, a kiterjedt földrésztalapzatokat és a számos sekély partközeli medencét burjánzó növénytakaró fedi. Az állati élet egyszerűbb és kezdetlegesebb formái már kifejlődtek az őket megelőző növényi szervezetekből, és a korai állati élőlények fokozatosan haladtak a különböző földtömegek kiterjedt partvonalai mentén, s végül a számos beltenger megtelt a kezdetleges tengervízi élettel. Lévén, hogy e korai élő szervezetek közül csak kevésnek volt héja, ezért kevés kővület képződött belőlük. Mindazonáltal e korszak alkotja a megőrzött élet-feljegyzések ama nagy „közetkönyvének” nyitófejezetét, mely módszeresen íródott a következő korszakok során.

59:0.9 (672.9) Az észak-amerikai földrész csodálatosan gazdag a teljes tengervízi élet korának kővületeit tartalmazó üledékes kőzetekben. A legelső és legrégebb rétegeket a kiterjedt mértékű kimaródásokból származó lerakódások különítik el az előbbi időszak későbbi közetrétegeitől, s így a bolygó fejlődésének e két korszaka élesen elválasztható egymástól.

1. A korai tengervízi élet a sekély tengerekben a háromkarójú ósrákok kora

59:1.1 (673.1) A földfelszín viszonylag nyugalmas időszakának kezdetén az élet a különféle beltengerekre és világtengeri partvonalakra korlátozódik; ekkor a szárazföldi élőlényeknek még egyetlen formája sem fejlődött ki. A kezdetleges tengeri állatok már jól elterjedtek és felkészültek a következő evolúciós fejlődési lépésre. Az amőbák jellegzetes túlélői az állati élet kezdeti szakaszának, mely véglények az előző átmeneti időszak vége felé jelentek meg.

59:1.2 (673.2) 400.000.000 évvel ezelőtt a tengervízi növényi és állati élet már jól elterjedt az egész világon. A világ éghajlata enyhén melegebbé és kiegyenlítettebbé válik. Általános áradások jelentkeznek a különböző földrészek tengerpartjain, különösen Észak- és Dél-Amerikában. Új világtengerek jelennek meg, és a régebbi víztömegek nagymértékben kiterjednek.

59:1.3 (673.3) A növényvilág most először jut ki a szárazföldre és rövidesen jelentős fejlődést mutat a nem tengeri élőhelyhez való alkalmazkodás terén.

59:1.4 (673.4) Hirtelenül és átmeneti ősök nélkül megjelennek az első többsejtű állatok. Kifejlődnek a háromkaréjúak, és korszakokon át ezek uralják a tengereket. A tengeri élet szempontjából ez a háromkaréjú ősrákok kora.

59:1.5 (673.5) Ennek az időszaknak a későbbi részében emelkedett ki a tengerből Észak-Amerika és Európa nagy része. A földkéreg átmenetileg megszilárdult; hegyek vagy inkább magas szárazföldi kiemelkedések jelentek meg az atlanti és a csendes-óceáni partok mentén, egészen a nyugat-indiai térségig, valamint Európa déli részén is. A teljes karibi térség is elég magasan helyezkedett el.

59:1.6 (673.6) 390.000.000 évvel ezelőtt a szárazföld még mindig magasan volt. Amerika keleti és nyugati részein, valamint Európa nyugati részén található az ezekben az időkben lerakódott kőzetek, és ezek a háromkaréjú ősrák kövületeket tartalmazó legrégibb kőzetek. Számos tengerből ujjszerűen nyúlt be a szárazföld belsejébe, melyekben ezek a kövületeket tartalmazó kőzetek leülepedtek.

59:1.7 (673.7) Néhány millió év alatt a Csendes-óceán elkezdte meghódítani az amerikai földrészeket. A szárazföld süllyedése főként a kéreg megszilárdulásának tudható be, bár a szárazföld oldalirányú terjeszkedése, a földrészek csúszása szintén szerepet játszott ebben.

59:1.8 (673.8) 380.000.000 évvel ezelőtt Ázsia lesüllyedőben volt, és az összes többi földrész is egy rövid időtartamú alámerülést élt át. E korszak előrehaladtával azonban az újonnan megjelenő Atlanti-óceán sokfelé utat talált minden szomszédos partvonalon. Az északi atlanti vagy sarki tengerek ekkoriban még összeköttetésben álltak a déli Golf-tengerekkel. Az Appalache-völgyet elért déli tenger hullámai keleten olyan magas hegységekbe ütköztek, mint az Alpok, viszont a szárazföldek általában véve sivár síkságok voltak, azokban semmi tájképi szépség nem volt.

59:1.9 (673.9) E korszakok üledékes kőzeteinek fajtái a következők:

59:1.10 (673.10) 1. Törmelékkőzetek — a partvonalak mentén kiülepedett anyag.

59:1.11 (673.11) 2. Homokkövek — az olyan sekély vízben képződött lerakódások, ahol a hullámverés képes volt megakadályozni az iszapképződést.

59:1.12 (673.12) 3. Agyagpalák — a mélyebb és nyugodtabb vízben képződött üledékek.

59:1.13 (673.13) 4. Mészkö — mely tartalmazza a mélyvízben élt háromkarójú ősrakok vázából képződött üledékeket is.

59:1.14 (673.14) Az e korból származó háromkarójú ősrák kövületek némi hasonlóság mellett bizonyos jól felismerhető különbségeket is hordoznak. A három eredeti életmintából kifejlődő első állatok jellegzetesek voltak; a nyugati féltekén megjelenők egy kissé eltértek az eurázsiai csoporttól és az ausztráliai vagy ausztráliai-délisarki fajtától.

59:1.15 (674.1) 370.000.000 évvel ezelőtt ment végbe Észak- és Dél-Amerika nagy és csaknem teljes alámerülése, melyet Afrika és Ausztrália süllyedése követett. Csak Észak-Amerika bizonyos részei maradtak e sekély kambriumi tengerek szintje felett. Ötmillió évvel később a tengerek visszavonultak a felemelkedő szárazföldről. A szárazföld süllyedésével és emelkedésével járó jelenségek nem hirtelenek voltak, hanem lassan, évmilliók alatt mentek végbe.

59:1.16 (674.2) E korszak háromkarójú ősrák kövületeket tartalmazó kőzetrétegei Közép-Ázsiát kivéve szerte a földrészeken előbukkannak. Sok vidéken e kőzetek vízszintesek, de a hegységekben a nyomás és a gyűrődés hatására megdőltek és elgörbültek. E nyomás sok helyen megváltoztatta ezeknek az üledékeknek a jellegét is. A homokkőből kvarc lett, a palás agyag palakővé alakult, míg a mészkő átalakult márvánnyá.

59:1.17 (674.3) 360.000.000 évvel ezelőtt a szárazföld még mindig emelkedőben volt. Észak- és Dél-Amerika már elég jól kiemelkedett. Nyugat-Európa és a Brit-szigetek kiemelkedése is folyamatban volt, kivéve Wales egyes részeit, melyek mélyen alámerültek. E korszakokban a jégtakaró nem volt kiterjedt. Az ezekkel az európai, afrikai, kínai és kanadai kőzetekkel együtt megjelenő, feltételezett jégkori üledékek keletkezése az elszigetelt hegyi jégárakra vagy a későbbi

eredetű jégkori törmelékek elvándorlására vezethető vissza. A világegzhajlat tengermelléki volt, nem szárazföldi. A déli tengerek akkoriban a maiaknál melegebbek voltak, és az északi irányban Észak-Amerikán is túlra, a sarkvidékekig terjedtek. A Golf-áramlat Észak-Amerika középső része mellett haladt, majd keleti irányba fordulva Grönland partjait mosta és melegítette, s így a ma jégbe burkolózó földrészt igazi forró égövi paradicsommá tette.

59:1.18 (674.4) A tengervízi élet az egész világon nagyon hasonló volt, és tengeri moszatok, egysejtű szervezetek, egyszerű szivacsok, háromkarójú ősrákok és egyéb rákfélék — garnélák, tarisznyarákok és homárok — alkották azt. A karlábúaknak háromezer válfaja jelent meg ennek az időszaknak a végére, melyek közül mára mindössze kétszáz maradt meg. Ezek az állatok a kezdetleges életnek a mai időkig csaknem változatlanul megmaradt változatosságát képviselik.

59:1.19 (674.5) De azért a háromkarójú ősrákok voltak az uralkodó élő teremtmények. Ezek az ivaros állatok számos formában léteztek; rossz úszók lévén lomhán lebegtek a vízben vagy a tengerfenéken másztak, s összegömbölyödtek, amikor a később megjelenő ellenségeik részéről támadás érte őket. Az öt centimétertől a harminc centiméter hosszúságig terjedt a méretük és négy külön csoportban fejlődtek: voltak közöttük húsevők, növényevők, mindenevők és „iszapevők”. Az utóbbi csoportnak az a képessége, hogy főként nem szerves anyagokon is képesek fenntartani magukat — ezek voltak az utolsó, erre még képes többsejtű állatok — megmagyarázza, hogy miért nőtt olyan nagyra a számuk és miért maradtak fenn oly sokáig.

59:1.20 (674.6) Ilyen volt az Urantia életföldtani képe a világtörténelem ama hosszú időszakának végén, mely ötvenmillió évig tartott, s amelyet a földtan kutatói kambriumnak neveznek.

2. Az első szárazföldi áradások korszakaa gerinctelen állatok kora

59:2.1 (674.7) A szárazföld-emelkedés és -süllyedés ismétlődő időközű jelenségei, melyek ezeket az időszakokat jellemezték, mind fokozatosak és nem látványosak voltak, melyeket tűzhányóműködés alig vagy egyáltalán nem kísért. A szárazföld sorozatos felemelkedései és süllyedései során az ázsiai földrész nem osztozott teljesen a többi földrész történelmében. Számos áradást élt meg, egyszer az egyik irányban merült alá, aztán a másikon, leginkább az első időkben, de nem mutat a többi földrészen felfedezhető egységes kőzetlerakódásokat. A legutóbbi időkben Ázsia vált az összes földrész közül a legkiegyensúlyozottabbá.

59:2.2 (675.1) 350.000.000 évvel ezelőtt köszöntött be a nagy áradások időszaka minden földrészen, kivéve Ázsiát. A földtömegek többször is víz alá kerültek; csak a parti hegységek maradtak e sekély, de kiterjedt, változó szintű beltengerek fölött. Ezt az időszakot három nagyobb áradás jellemezte, de még ennek vége előtt a szárazföldek újból felemelkedtek, s a legnagyobb kiemelkedés mértéke tizenöt százalékkal meghaladta a maiét. A karibi térségek igen magasra kerültek. Ez az időszak nem hagyott jól látható nyomokat Európában, mert itt a szárazföld szintingadozása gyengébb, míg a tűzhányó-tevékenység állandóbb volt.

59:2.3 (675.2) 340.000.000 évvel ezelőtt egy újabb általános szárazföld-süllyedés ment végbe, mely nem terjedt ki Ázsiára és Ausztráliára. A világtengerek vizei eléggé összekeveredtek. Nagy mészkőkorszak volt ez, s ennek mészkövet nagyrészt a mészkő-kiválasztó algák rakták le.

59:2.4 (675.3) Néhány millió évvel később az amerikai földrészek és Európa elkezdett kiemelkedni a vízből. A nyugati féltekén a Csendes-óceánnak csak egy karéja maradt Mexikó és a mai sziklás-hegységbeli térségek felett, e korszak vége felé azonban az atlanti- és a csendes-óceáni partok újból süllyedni kezdtek.

59:2.5 (675.4) 330.000.000 évvel ezelőtt egy viszonylag békés időköz kezdődött el az egész világon, amikor is sok szárazföld volt újra a víz fölött. A földi nyugalom ezen időszakát pusztán egyetlen dolog zavarta meg, mégpedig a nagy észak-amerikai tűzhányó kitörése Kelet-Kentucky-ban, mely a világon valaha tapasztalt legnagyobb egyedi tűzhányó-tevékenységek közé tartozik. E hamu ezerháromszáz négyzetkilométernyi területet öt-hat méter vastagon terített be.

59:2.6 (675.5) 320.000.000 évvel ezelőtt került sor ezen időszak harmadik nagy áradására. Ennek az áradásnak a vizei elborították az előző áradás által is beterített szárazföldet, de sok irányban még messzebbre hatoltak Amerika- és Európa-szerte. Észak-Amerika keleti része és Európa nyugati része 3000-4500 méternyire került víz alá.

59:2.7 (675.6) 310.000.000 évvel ezelőtt a világ földrészei újra jócskán a vizek fölött voltak, kivételt Észak-Amerika déli

részei képeztek. Mexikó felemelkedett, s így létrehozta a Mexikói-öblöt, mely a mai napig megőrizte akkori állapotát.

^{59:2.8 (675.7)} Ebben az időszakban az élet tovább fejlődött. Az élet megint csak nyugodt és viszonylag békés volt; az éghajlat enyhe és kiegyenlített maradt; a szárazföldi növények egyre távolabb és távolabb vándoroltak a tengerpartoktól. Az életminták jól fejlődtek, bár kevés növényi kövületet lehet találni ezekből az időkből.

^{59:2.9 (675.8)} Ez volt az egyedi állati élő szervezetek kifejlődésének nagy korszaka, bár az alapvető változások közül, mint például a növényiből az állatiba való átmenet, sok már korábban végbement. A tengeri állatvilág fejlődése odáig jutott, hogy a gerincesek törzse alatt minden életfajta képviseltetheti magát az ezen időkben lerakódott kőzetekben fellelhető kövületekben. De mindezek az állatok tengeri élőlények voltak. Ekkor még egyetlen szárazföldi állat sem jelent meg, kivéve néhány féregfajtát, melyek a tengerparti talajban éltek, és a szárazföldi növények sem lepték el teljesen a földrészeket; még mindig túl sok széndioxid volt a levegőben, semhogy a lélegző lények megélhettek volna. Bizonyos kezdetleges állatoktól eltekintve minden állat létezése közvetlenül vagy közvetve elsődlegesen a növényi élettől függ.

^{59:2.10 (676.1)} Még mindig a háromkarójú ősrákok voltak a csúcson. Ezek a kis állatok több tízezernyi megjelenési formában léteztek és ezek voltak az elődei a mai rákféléknek. Némely trilobitának huszonöt-négyezer apró szeme volt; mások csökevényes szemekkel rendelkeztek. Ezen időszak lezárultával a háromkarójú ősrákok már a gerinctelen élet több

más formájával osztoztak a tengerek feletti uralmon. Aztán a következő időszak elején teljesen kipusztultak.

59:2.11 (676.2) A mészkő-kiválasztó algák általánosan elterjedtek. A tengeri virágállatok korai elődeinek több ezer fajtája létezett. A tengeri férgek száma is bőséges volt, és sok, azóta kihalt medúzafajta is élt. Kifejlődtek a virágállatok, valamint a szivacsok későbbi fajtái. A fejlábúak ekkorra már elég fejlettek voltak, és a mai gyöngynautiluszkok, polipok, tintahalak és kalmárok formájában éltek túl e korszakokat.

59:2.12 (676.3) A héjas állatok változataiból is sok volt, de a héjuk akkoriban nem annyira a védekezést szolgálta, mint a későbbi időkben. A haslábúak az ősi tengerek vizeiben voltak jelen, és közéjük számíthatók az egyhéjú csigák, a parti csigák és a közönséges csigák. A kéthéjú haslábúak ugyanolyan jól átvészelték a közbenső évmilliókat, mint e korokat, s ide tartoznak a kagylók, osztrigák és fésűkagylók. A kagylós-héjas élő szervezetek szintén kifejlődtek, és e karlábúak nagyjából úgy éltek az ősi vizekben, mint ahogy ma is élnek; a héjukon még lecsapható, fogazott és egyéb védőeszközöket is viseltek.

59:2.13 (676.4) Így ért véget a tengervízi élet második nagy időszakának evolúciós története, melyet a földtannal foglalkozó kutatóitok ordovíciumként ismernek.

3. A második nagy áradási szakasza tengeri virágállat időszak — a brachiopodák kora

59:3.1 (676.5) 300.000.000 évvel ezelőtt egy újabb nagy szárazföld-süllyedési időszak kezdődött. Az ősi szilurtengerek déli és északi irányú előretörése Európa és Észak-Amerika

elárasztásához vezetett. A szárazföld nem emelkedett magasan a tengerszint fölé, így a partvonalakon nem sok ülepedés ment végbe. A tengerekben hemzsegett a mészkővázás élet, és ezekből a tengerfenékre süllyedő héjakból fokozatosan nagyon vastag mészkőréteg képződött. Ez az első kiterjedt mészkőlerakódás, s ez gyakorlatilag egész Európát és Észak-Amerikát beborítja, bár csak néhány helyen bukkan a felszínre. Ezen ősi kőzetréteg átlagos vastagsága nagyjából háromszáz méter, de ezeknek az üledékeknek a jelentős részét nagymértékben eltorzították a ferde és a függőleges irányú elmozdulások, a töredeзések, és sok üledék kvarccá, agyagpalává és márvánnyá alakult át.

^{59:3.2 (676.6)} Mélységi kőzetek vagy ömledék nem található az ezen időszakból származó kőzetrétegekben, kivéve a nagyobb tűzhányókat Európa déli részén, Maine keleti felében, valamint a quebec-i ömledékfolyamokat. A tűzhányók működési ideje már régen lejárt. Ez a nagy vízülepedés tetőpontja volt; hegyképződés alig vagy egyáltalán nem folyt.

^{59:3.3 (676.7)} 290.000.000 évvel ezelőtt a tenger nagymértékben visszahúzódott a földrészekről, és a körülöttük lévő világtengerek alja süllyedőben volt. A szárazföldek egy kismértékű változást követően végül újra elmerültek. Ekkor kezdődött meg minden földrészen az első hegyképződés, és a függőleges kéregmozgások legnagyobbikái közé az ázsiai Himalája és a nagy kaledóniai hegység tartozott, mely utóbbi Írországtól Skócián keresztül a Spitzbergáig húzódik.

^{59:3.4 (677.1)} E korszakbeli üledékekben sok földgáz, kőolaj, horgany és ólom található, a földgáz és a kőolaj a felgyülemlett növényi és állati anyagtömegből származik, mely az előző

szárazföld-süllyedés idején került a mélybe, míg az ásványi üledékek képviselik a mozgásban nem lévő víztestek kiüledését. A kősüledékek nagy része ebből az időszakból származik.

59:3.5 (677.2) A háromkaréjú ősrakok gyorsan hanyatlottak, és a színtér közepét a nagyobb puhatestűek, pontosabban a fejlábúak foglalták el. Ezek az állatok öt méter hosszúra és harminc centiméter átmérőjűre is megnőttek és ők lettek a tengerek urai. Ez az állatfaj hirtelenül jelent meg és vette át a tengeri élet feletti uralmat.

59:3.6 (677.3) E korszakban a tűzhányó-tevékenység az európai térségben volt jelentős. A sok millió év alatt nem került sor olyan erős és kiterjedt tűzhányókitörésekre, mint amilyenek ekkor történtek a földközi-tengeri térség mélyedésében, különösen pedig a Brit-szigetek szomszédságában. A Brit-szigetek térségén egykor áthaladt ömledékfolyam ma csaknem 8000 méter vastagságban váltakozó ömledék- és kőzetrétegek képét mutatja. E kőzeteket az időszakos ömledékfolyamok rakták le, melyek a sekély tengerfenéken szétterültek, így összekeveredtek az üledékes kőzetekkel, és mindez együtt később jóval a tenger szintje fölé emelkedett. Erős földrengések jelentkeztek Európa északi részén, különösen Skóciában.

59:3.7 (677.4) A világtengeri vidék időjárása enyhe és kiegyenlített maradt, és a meleg tengerek elérték a sarki szárazföldek partjait is. A karlábúak és egyéb tengeri állatok kövületei ezekben az üledékekben egészen az Északi-sarkig megtalálhatók. A haslábúak, a karlábúak, a szivacsok és a zátonyképző virágállatok tovább gyarapodtak.

59:3.8 (677.5) Ennek az időszaknak a végén került sor a szilurtengerek, valamint a déli és az északi világtengerek vizének második nagyobb összekeveredésére. A fejlábúak uralják a tengeri életet, míg a társult életformák fokozatosan fejlődnek és különülnek el.

59:3.9 (677.6) 280.000.000 évvel ezelőtt a földrészek jelentős részben kiemelkedtek a második szilur időszaki áradásból. Ennek az alámerülésnek az üledékközzetei Észak-Amerikában Niagara-mészkő néven ismeretesek, mert e közetréteg felett folyik a Niagara-vízesés. E közetréteg a keleti hegyektől a Mississippi völgyének vidékéig terjed, nyugatra nem nagyon, délre viszont annál inkább kinyúlik. Több réteg terjed ki Kanadának, Dél-Amerika egyes részeinek, Ausztráliának és Európa nagy részének területeire, s a Niagara-fajta mészkőnek az átlagos vastagsága nagyjából kétszáz méter. Közvetlenül a Niagara-üledéket fedi a sok vidéken fellelhető törmelékközet, agyagpala és kősó. Ezek a második lesüllyedéskor gyülemlettek fel. E só a nagy lagúnákban ülepedett le, melyek felváltva nyíltak meg és zárultak le s így a párolgás mellett a só kiülepedett, más anyagok pedig oldott állapotban maradtak. Némely térségben ezek a kősó-ágak meghaladják a húsz méter vastagságot is.

59:3.10 (677.7) Ekkoriban az éghajlat kiegyenlített és enyhe, és tengervízből származó kövületek képződnek a sarki területeken is. De ennek a korszaknak a végére a tengerek olyannyira sóssá válnak, hogy csak kevés élet marad meg.

59:3.11 (677.8) Az utolsó szilur időszakbeli alámerülés befejeződésének közeledtével nagymértékű gyarapodást mutatnak a tüskésbőrűek — a kőliliomok — amit a

tengericsillag-mészkőüledékek is bizonyítanak. A háromkarójú ősrákok már csaknem eltűntek, és a puhatestűek továbbra is a tengerek egyeduralkodói; a virágállatzátony képződés nagyfokú növekedést mutat. A kezdetleges vízi skorpiók e korszakban fejlődnek ki először a kedvezőbb körülményeket nyújtó helyeken. Röviddel ezután, és hirtelenül, megjelennek az igazi — a ténylegesen is lélegző — skorpiók.

59:3.12 (678.1) Ezekkel a mozzanatokkal zárul a tengeri élet harmadik időszaka, mely huszonötmillió évet tesz ki, s amelyet a kutatóitok szilurként ismernek.

4. A nagy szárazföld-kiemelkedés szakaszaa szárazföldi növényi élet időszakaa halak kora

59:4.1 (678.2) A szárazföld és a víz korszakokon át dúló küzdelmében hosszú időn keresztül a tenger aratott átmeneti győzelmeket, de most eljött a szárazföld győzelmeinek a kora. Ekkoriban a földrészek sodródása még nem volt kiterjedt mértékű, így a világ gyakorlatilag minden szárazföldje keskeny földnyelveken és szűk földhidakon keresztül összeköttetésben állt egymással.

59:4.2 (678.3) Ahogy a szárazföld az utolsó szilur időszaki áradásból kiemelkedik, a világ fejlődésének és az élet evolúciójának egy fontos időszaka a végéhez közeledik. Ez egy új korszak hajnala a földön. A korábbi idők csupasz és nem igazán vonzó tájképe burjánzó zöldnövény-takaróba öltözik, és hamarosan megjelennek az első pazar erdők is.

59:4.3 (678.4) E korszakban a tengervízi élet a korai fajta-elkülönülés következtében igen változatos volt, de később mindeme külön fajták szabadon keveredtek és társultak. A brachiopodák hamar

elérték a fejlődésük tetőpontját, őket követték az ízeltlábúak, és a tapadókaagylók is ekkor jelentek meg először. De a legnagyobb esemény a halak családjának hirtelen megjelenése volt. Ezzel beköszöntött a halak kora, a világtörténelem azon időszaka, melyet az állatok gerinces fajtája jellemez.

59:4.4 (678.5) 270.000.000 évvel ezelőtt a földrészek már jócskán a víz fölé emelkedtek. Millió és millió év alatt ilyen sok szárazföld még nem volt egyszerre a víz felett; az egész világtörténelemben ez a legnagyobb szárazföld-kiemelkedési korszakok közé tartozott.

59:4.5 (678.6) Ötmillió évvel később Észak- és Dél-Amerikának, Európának, Afrikának, Ázsia északi részének és Ausztráliának a száraz területeire egy rövid időre betört a víz, Észak-Amerika egykor csaknem teljesen elmerült; és az ebből eredő mészkőrétegek vastagsága 150 és 1500 méter között van. E különböző devon időszaki tengerek egyszer az egyik, másszor a másik irányba terjeszkedtek, így a hatalmas sarki észak-amerikai beltenger Kalifornia északi részén át talált utat a Csendes-óceán felé.

59:4.6 (678.7) 260.000.000 évvel ezelőtt, e szárazföld-összehúzóási korszak vége felé Észak-Amerikát részlegesen olyan tengerek borították, melyek egyúttal összeköttetésben álltak a csendes-óceáni, az atlanti-óceáni, a sarki-tengeri és a mexikói-öbölbeli vizekkel. Az első devon időszaki áradás eme későbbi szakaszaiban keletkezett üledékek átlagos vastagsága eléri a mintegy 300 métert. Az ezekre az időkre jellemző virágállatzátonyok jelzik, hogy a beltengerek vize tiszta és sekély volt. Ilyen virágállat-lerakódásokat lehet látni az Ohio folyó partjain Louisville, Kentucky közelében, s ezek

nagyjából 30 méter vastagok és kétszáznál is több féle kövületet tartalmaznak. E virágállat-alakulatok Kanadán és Európa északi részén át a sarki területekig húzódnak.

59:4.7 (678.8) Ezeket az alámerüléseket követően sok partvonal olyannyira kiemelkedett, hogy a korábbi üledékeket sár vagy palás agyag fedte. Van azután a devon időszaki lerakódások egyikére jellemző vörös homokkőréteg is, és e vörös réteg sok helyen borítja a föld felszínét, megtalálható Észak- és Dél-Amerikában, Európában, Oroszországban, Kínában, Afrikában és Ausztráliában. E vörös üledékek száraz vagy félszáraz éghajlati viszonyokra engednek következtetni, azonban az éghajlat még ebben a korszakban is enyhe és kiegyenlített volt.

59:4.8 (679.1) Ebben az időszakban a Cincinatti-szigettől délkeletre húzódó szárazföld jóval a tenger szintje fölé magasodott. De Európa nyugati részének nagy része, beleértve a Brit-szigeteket is, víz alatt volt. Wales-ben, Németországban és Európa más részein a devon időszaki kőzetek vastagsága mintegy 6000 méter.

59:4.9 (679.2) 250.000.000 évvel ezelőtt jelent meg a halak családja, a gerincesek, mely az emberi előtti törzsfejlődés egyik legfontosabb lépése.

59:4.10 (679.3) Az ízeltlábúak, pontosabban a rákfélék voltak az első gerincesek ősei. A halak családjának előfutára pedig két módosult ízeltlábú ős volt; az egyiknél a fej és a farkat hosszú test kötötte össze, a másik pedig egy gerinctelen, állkapocs nélküli előhal volt. De ezek a korai fajták gyorsan kipusztultak, amikor a halak, az állatvilág első gerincesei hirtelenül megjelentek észak felől.

59:4.11 (679.4) A legnagyobb igazi halak közül sok ebből a korszakból származik, a fogakkal is rendelkezők némelyike pedig elérte a nyolc-tíz méter hosszúságot; a mai cápák ezeknek az őshalaknak a túlélői. A tüdős és vértess halak elérték az evolúciós fejlődésük csúcsát, és a halak még e korszak vége előtt alkalmazkodtak az édesvízhez és a sósvízhez egyaránt.

59:4.12 (679.5) Valódi fogashal-állkapcsokat és csontvázakat lehet találni az ezen időszak végéről származó üledékekben, és gazdag kőületpadok találhatók Kalifornia partvonala mentén, ugyanis a Csendes-óceán számos védett öble nyúlt be ama térség szárazföldjébe.

59:4.13 (679.6) A szárazföldet gyorsan meghódították a szárazföldi növényzet új rendjei. Azelőtt kevés növény nőtt a földön, kivéve a vízpartok környékét. Most, és hirtelenül, a burjánzó páfránycsalád jelent meg és sebesen elterjedt a gyorsan emelkedő szárazföldön a világ minden részén. Rövid idő alatt hatvan centiméter vastag és tizenkét méter magas fafajok fejlődtek ki; később kifejlődtek a levelek, de ezek a korai faváltozatok csak csökevényes lombozattal rendelkeztek. Számos kisebb növény is volt, azonban a kőületeiket nem lehet megtalálni, mert rendszerint elpusztították őket a még korábban megjelent baktériumok.

59:4.14 (679.7) A szárazföld emelkedésével Észak-Amerika összeköttetésbe került Európával a Grönlandig kinyúló földhidak révén. Grönland e korai szárazföldi növények maradványait ma a jégtakarója alatt őrzi.

59:4.15 (679.8) 240.000.000 évvel ezelőtt a szárazföld elkezdett süllyedni Európa, valamint Észak- és Dél-Amerika egyes

részein. E süllyedés jelezte az utolsó és a legkevésbé kiterjedt devon időszaki áradásokat. A sarki tengerek megint dél felé, Észak-Amerika irányába mozdultak, s az Atlanti-óceán előntötte Európa és Nyugat-Ázsia nagy részét, míg a Csendes-óceán déli része elborította India jelentős részét. Az áradás lassan alakult ki és lassan is húzódott vissza. A Hudson folyó nyugati partján magasodó Catskill-hegység az Észak-Amerika felszínén található földtani emlékművek egyik legnagyobbika ebből az időszakból.

59:4.16 (679.9) 230.000.000 évvel ezelőtt a tengerek folytatták a visszahúzódást. Észak-Amerika jelentős része már a víz felett volt, és erős tűzhányó-tevékenység folyt a Szt. Lőrinc térségben. A montreali Royal-hegy e tűzhányók egyikének lepusztult kúpja. Ennek a teljes korszaknak az üledékei jól láthatók az észak-amerikai Appalache-hegységben, ahol a Susquehanna folyó völgyet vájt magának és ezzel feltárta ezeket az egymáson fekvő rétegeket, melyek vastagsága meghaladja a 4000 métert is.

59:4.17 (680.1) A földrészek emelkedése folytatódott, és a légkör oxigéntartalma is növekedni kezdett. A földet harminc méter magas, hatalmas páfrányerdők, valamint az akkori idők sajátos fái, a csönderdők borították; hangot nem lehetett ott hallani, még levélsusogást sem, mert e fáknek nem voltak leveleik.

59:4.18 (680.2) Ezzel lassan véget is ért a tengeri élet evolúciójának egyik leghosszabb időszaka, a halak kora. A világtörténelem ezen időszaka csaknem ötvenmillió évig tartott; ezt az időszakot a kutatóitok devonnak nevezték el.

5. A földkéreg-vándorlások szakaszaa páfrányerdők karbon időszakaa békák kora

59:5.1 (680.3) A halak megjelenése a megelőző időszakban a tengeri élet evolúciójának csúcspontja. Ettől a ponttól a szárazföldi élet törzsfejlődése egyre fontosabbá válik. Ez az időszak az első szárazföldi állatok számára csaknem eszményien berendezett színteret nyit meg.

59:5.2 (680.4) 220.000.000 évvel ezelőtt a földrészek szárazföldi területei közül sok, beleértve Észak-Amerika nagy részét is, víz fölött állt. A szárazföldet burjánzó növénytakaró fedte; ez ténylegesen a páfrányok kora volt. Széndioxid még mindig jelen volt a légkörben, de már egyre kisebb mennyiségben.

59:5.3 (680.5) Nem sokkal ezután Észak-Amerika középső részét elárasztotta a víz, melynek eredményeként két nagy beltenger jött létre. Az atlanti-óceáni és a csendes-óceáni part menti magasabb területek valamivel a mai partvonalakon túl helyezkedtek el. A két tenger nyomban egyesítette, összevegyítette a különböző életformáikat, és e tengeri állatvilág egyesülése jelentette a tengervízi élet gyors és világméretű hanyatlásának, valamint a következő, a szárazföldi élet időszakának a kezdetét.

59:5.4 (680.6) 210.000.000 évvel ezelőtt a meleg vízű sarki tengerek elborították Észak-Amerika és Európa nagy részét. A déli sarki vizek elárasztották Dél-Amerikát és Ausztráliát, míg Afrika és Ázsia magasan a vízszint felett volt.

59:5.5 (680.7) Amikor a tengerek szintje a legmagasabban állt, egy új evolúciós fejlődési lépés történt meg hirtelenül. Egyszerre csak megjelentek az első szárazföldi állatok. Számos, a

szárazföldön és a vízben egyaránt élni képes állatfaj létezett. Ezek a levegőt lélegző kételtűek az ízeltlábúakból alakultak ki, melyek úszóhólyagjai tüdőkké fejlődtek.

59:5.6 (680.8) A csigák, a skorpiók és a békák a tengerek sós vizeiből másztak a partra. Ma a békák még mindig a vízbe rakják a petéiket, és a porontyok először kis halakként, ebihalakként léteznek. Ez az időszak általánosan úgy ismert, mint a békák kora.

59:5.7 (680.9) A rovarok nagyon röviddel ezután jelentek meg először, és a pókokkal, skorpiókkal, csótányokkal, tücskökkel és sáskákkal együtt hamarosan elterjedtek a világ földrészein. A szitakötők keresztmérete elérte a hetvenöt centimétert. A csótányok ezer fajtája fejlődött ki, és némelyikük tíz centiméter hosszúra is megnőtt.

59:5.8 (680.10) A tüskésbőrűeknek két csoportja is különösen magas fejlettségi szintet ért el, és e korszak kövületei között valóban ezek a meghatározók. A nagy kagylóevő cápák szintén nagyon fejlettek voltak, és több mint ötmillió éven át ezek uralták a világtengereket. Az éghajlat még mindig enyhe és kiegyenlített volt; a tengervízi élet keveset változott. Kialakulóban voltak az édesvízi halak és a háromkaréjú ősrákok már közel jártak a kipusztuláshoz. Virágállatok ritkán fordultak elő, és a mészkő nagy részét a tengeri csillagok hozták létre. Az építőanyagként használatos nemesebb mészkő ebben az időszakban rakódott le.

59:5.9 (681.1) Számos beltenger vize oly nagy mértékben telítődött mészkővel és egyéb ásványi anyagokkal, hogy ez erős hatással volt sok tengeri faj tökéletesedésére és fejlődésére. Végül a

tengerek az általános kiülepedés eredményeként megtisztultak, s az üledékek néhol horganyt és ólmot is tartalmaztak.

59:5.10 (681.2) A korai karbon időszak üledékes rétegei 150-600 méter vastagok, összetételük pedig homokkő, palás agyag és mészkő. A legrégebb kőzetrétegek szárazföldi és tengeri növények és állatok kőületeit egyaránt tartalmazzák, kavics- és vízgyűjtői üledékek mellett. A kevésbé hasznosítható szén is megtalálható ezekben a régebbi kőzetrétegekben. Ezek az üledékek Európa-szerte nagyon hasonlítanak az Észak-Amerikában lerakódottakhoz.

59:5.11 (681.3) E korszak vége felé Észak-Amerika szárazföldje elkezdett emelkedni. Volt közben egy rövid megszakítás, s ekkor a tenger újból elborította a korábbi alapzatát. Ez rövid ideig tartó áradás volt, és a szárazföld legnagyobb része hamarosan jóval a vízszint fölé került. Dél-Amerika még mindig össze volt kötve Európával Afrikán keresztül.

59:5.12 (681.4) Ebben az időszakban kezdődött meg a Vogézek, a Fekete-erdő és az Urál hegység kiemelkedése. Más és idősebb hegységek tönkjei egész Nagy-Britannia- és Európa-szerte fellelhetők.

59:5.13 (681.5) 200.000.000 évvel ezelőtt kezdődtek el a karbon időszak valóban tevékeny szakaszai. Húszmillió évvel ezen időszak előtt rakódtak le az első szénüledékek, de most már jóval kiterjedtebb szénképződési folyamatok zajlottak. A tényleges szénképződési időszak hossza valamelyest meghaladta a huszonötmillió évet.

59:5.14 (681.6) A szárazföld rendszeres időközönként felemelkedett, majd lesüllyedt a változó tengerszint miatt, melyet viszont a tengerfenék működése váltott ki. E kéregnyugtalanság — a szárazföld süllyedése és emelkedése — a parti mocsarak burjánzó növényvilágával együtt hozzájárult a kiterjedt szénlerakódások létrejöttéhez, ami miatt ezt az időszakot karbonnak is nevezik. Az éghajlat még mindig enyhe volt világszerte.

59:5.15 (681.7) A szénrétegek palás anyaggal, kővel és törmelékközzel váltakoznak. E kőágyak vastagsága az Egyesült Államok középső és keleti részén tizenkettő és tizenöt méter között változik. De ezeknek az üledékeknek a nagy része a későbbi kiemelkedések során kimosódott. Észak-Amerika és Európa egyes részein a széntartalmú közetrétegek 5400 méter vastagok.

59:5.16 (681.8) A jelenlegi szénágyak alatt fekvő agyagban növekedett fagyökerek jelenléte azt példázza, hogy a szén pontosan ott képződött, ahol ma is megtalálható. A kőszén annak a buja növényzetnek a vízmosta és nyomás-alakította maradványa, mely e távoli korszak ingoványaiban és mocsaras partszakaszain nőtt. A szénrétegek gyakran tartalmaznak földgázt és kőolajat is. A tőzegágyak, a múltbeli növényi élet maradványai elszenesednek, ha megfelelő nyomás és hő éri azokat. Az antracit a kőszénnél nagyobb nyomás és hő hatására jön létre.

59:5.17 (681.9) Észak-Amerikában a szénrétegek száma, mely azt mutatja, hogy a szárazföld hányszor süllyedt le és emelkedett ki, a különféle ágyakban változó, mégpedig Illinoisban tíz, Pennsylvaniában húsz, Alabamában harmincöt, Kanadában

pedig hetvenöt. A kőszénágyakban édesvízi és tengeri kővületek egyaránt vannak.

59:5.18 (682.1) Észak- és Dél-Amerika hegyei e korszakban végig mozgásban voltak, az Andok és a déli ősi Szikláshegység is emelkedőben volt. Az atlanti-óceáni és a csendes-óceáni partok nagy magasföldjei süllyedni kezdtek, végül oly mértékben lepusztultak és elmerültek, hogy a két világtenger partvonalai visszahúzódtak nagyjából a jelenlegi helyzetükbe. Ennek az áradásnak az üledékei átlagosan mintegy háromszáz méter vastagok.

59:5.19 (682.2) 190.000.000 évvel ezelőtt az észak-amerikai karbon tenger nyugati irányban a jelenlegi sziklás-hegységi térségen is túlra terjeszkedett, s Kalifornia északi részén keresztül összeköttetést teremtett a Csendes-óceánnal. Amerika- és Európa-szerte rétegről rétegre folytatódott a szénlerakódás, ahogy a parti területek kiemelkedtek, majd lesüllyedtek a tengerparti szintingadozás korszakaiban.

59:5.20 (682.3) 180.000.000 évvel ezelőtt zárult le a karbon időszak, amely alatt szénképződés ment végbe az egész világon — Európában, Indiában, Kínában, Észak-Afrikában és az Amerikákban. A szénképződési időszak végén Észak-Amerika a Mississippi völgyétől keletre kiemelkedett, és e terület nagy része azóta is a tenger szintje felett van. E szárazföld-kiemelkedési időszak jelenti Észak-Amerika mai hegységei létének a kezdetét, mind az Appalache-térségben, mind pedig nyugaton. Tűzhányók működtek Alaszkában és Kaliforniában, valamint Európa és Ázsia hegységképző vidékein is. Amerika keleti és Európa nyugati része összeköttetésben állt a grönlandi földrésszel.

59:5.21 (682.4) A szárazföld kiemelkedése elkezdte megváltoztatni a korábbi korszakok tengeri éghajlatát és elkezdte felváltani azt a kevésbé enyhe és inkább változatos szárazföldi éghajlattal.

59:5.22 (682.5) Ezekben az időkben a növények egysejtű csíramagosak voltak, és a szél ezeket az ivartalan szaporítósejteket nagyon messzire is eljuttatta. A karbon időszak fák törzsének átmérője nemritkán elérte a két métert, a magasságuk pedig a csaknem negyven métert. A mai páfrányok valóban e letűnt korok emlékei.

59:5.23 (682.6) Általában véve ezek voltak az édesvízi élőlények fejlődésének időszakai; kevés változás ment végbe az előző tengervízi életben. De ennek az időszaknak a legfontosabb jellemzője a békák és számos unokatestvérük hirtelen megjelenése. A szénkor jellemző vonásai az élet terén a páfrányok és a békák voltak.

6. Az éghajlatváltozás szakaszamagvas növények időszaka az élőlénytani nehézségek kora

59:6.1 (682.7) Ez az időszak jelenti a tengervízi életben a meghatározó evolúciós fejlődés végét és a szárazföldi állatok későbbi korszakaiba átvezető átmeneti időszak kezdetét.

59:6.2 (682.8) Ez az élet nagyfokú leromlását hozó időszak volt. A tengervízi fajok ezrei haltak ki, és az élet még alig vetette meg a lábát a szárazföldön. Az élőlénytani hanyattatás ideje volt ez, olyan korszak, amikor az élet csaknem eltűnt a föld felszínéről és a világtengerek mélyéről. A hosszú tengervízi élet korának vége felé százezernél is több élőlény-faj volt a földön. Ezen átmeneti korszak végére ötszáznál is kevesebb maradt meg.

59:6.3 (682.9) Ezen új időszak sajátos vonásai nem is annyira a földkéreg kihűlésének vagy a tűzhányó-tevékenység hosszú szünetelésének tudhatók be, hanem inkább a mindennapos és már meglévő hatások egyfajta szokatlan keverékének — a tengerek összehúzódásának és a hatalmas kiterjedésű szárazföldek fokozódó mértékű kiemelkedésének. Az előző idők enyhe tengermelléki éghajlata eltűnőben volt, és a kellemetlenebb, szárazföldi jellegű időjárás gyors kialakulása ment végbe.

59:6.4 (683.1) 170.000.000 évvel ezelőtt nagymértékű evolúciós változások és átalakulások voltak folyamatban az egész föld felszínén. A szárazföldek szerte a világon kiemelkedőben voltak, ahogy a tengerfenékek süllyedtek. Elszigetelt hegyvonulatok jelentek meg. Észak-Amerika keleti része magasan a vízszint felett helyezkedett el; a nyugati rész lassan emelkedett. A földrészeket nagyobb és kisebb sós tavak és számos beltenger fedte, melyek szűk szorosokkal kapcsolódtak a világtengerekhez. Ezen átmeneti időszak közetrétegeinek vastagsága a 300 és a 2000 méter között változik.

59:6.5 (683.2) A földkéreg nagymértékű felgyűrődéseket szenvedett a szárazföldek kiemelkedése során. Ez a szárazföld-kiemelkedés kora volt, ha leszámítjuk bizonyos földhidak eltűnését, mint amilyenek azok a földrészek is voltak, melyek hosszú időn keresztül összekötötték Dél-Amerikát Afrikával és Észak-Amerikát Európával.

59:6.6 (683.3) A zárt tavak és tengerek fokozatosan kiszáradtak mindenütt a világon. Elszigetelt hegyek és körzeti jégfolyamok kezdtek megjelenni, különösen a déli féltekén, és sok térségben e helyi jégképződmények által lerakott anyag még a felsőbb és

későbbi szénüledékek között is megtalálható. Két új éghajlati tényező jelent meg — az eljegesedés és a szárazság. A föld magasabban fekvő területei közül sok sivatagossá és kopárrá vált.

59:6.7 (683.4) Az éghajlatváltozások ezen időszakában a szárazföldi növények között is nagy változások mentek végbe. Ekkor jelentek meg először a magvas növények, és ezek jobb táplálékforrást biztosítottak a később egyre jobban gyarapodó szárazföldi állatvilág számára. A rovarok gyökeres változáson mentek át. Kifejlődött a nyugvó állapot a tél és a szárazság idején jelentkező csökkent mozgásigénynek való megfelelés érdekében.

59:6.8 (683.5) A szárazföldi állatok között a békák már az előző korszakban elérték a fejlődésük tetőpontját és most gyorsan hanyatlottak, azonban a túlélés azért sikerült nekik mégis, mert képesek voltak sokáig életben maradni e régmúlt és rettenetes megpróbáltatásokat hozó időszakok kiszáradó pocsolyáiban és tavaiban. A békáknak a hüllőkké való fejlődésében az első lépés a békák hanyatló korában Afrikában történt meg. És mivel a szárazföldek még mindig összeköttetésben voltak, e hüllő-előd teremtmény, mely levegőt lélegzett, az egész világon elterjedt. Ekkorra a légkör olyannyira megváltozott, hogy kiválóan megfelelt az állati légzés feltételeinek. Nem sokkal a hüllő-ős békák megérkezése után Észak-Amerika átmenetileg elszigetelődött, elszakadt Európától, Ázsiától és Dél-Amerikától.

59:6.9 (683.6) A világtengerek vizeinek fokozatos lehülése nagyban hozzájárult a világtengeri élet pusztulásához. Azoknak a korszakoknak a tengeri állatai három kellemesebb helyen

kerestek átmeneti menedéket: a jelenlegi Mexikói-öböl térségében, az indiai Gangesz-öbölben és a földközi-tengeri medence Szicíliai-öblében. A megpróbáltatások közepette megjelent új tengeri fajok később e három térségből elindulva vették birtokba újra a tengereket.

59:6.10 (683.7) 160.000.000 évvel ezelőtt a szárazföldet nagyobb rész a szárazföldi állatvilág táplálására alkalmas növénytakaró fedte, és a légkör tökéletesen alkalmassá vált az állatok lélegzéséhez is. Így ért véget a tengervízi élet hanyatlásának, valamint az élőlénytani megpróbáltatásoknak azon időszaka, mely az élet minden formáját elpusztította, kivéve azokat, amelyek túlélési értékkel rendelkeztek, és amelyek ezért a bolygói törzsfajlás során következő korszakaiban a gyorsabban fejlődő és változatosabbá váló életnek az őseiként léphettek fel.

59:6.11 (684.1) Az élőlénytani megpróbáltatások ezen időszakának, melyet a tudósaitok perminek neveznek, a vége egyúttal a hosszú földtörténeti óidő végét is jelentette, mely a bolygó történelmének negyedét, azaz kétszázötven millió évet tesz ki.

59:6.12 (684.2) Az Urantián a hatalmas világtengeri életbölcsőde eleget tett a rendeltetésének. Azokban a hosszú korszakokban, amikor a szárazföld nem volt alkalmas az élet hordozására, mielőtt a légkör elegendő oxigént tartalmazott volna a magasabb rendű állatok számára, a tenger gondozta és táplálta a teremtszék korai életformáit. Most pedig a tenger élőlénytani fontossága erőteljesen csökken, amint a törzsfajlás második szakasza a szárazföldön elkezdi kiteljesedni.

59:6.13 (684.3) [Közreadta egy nebadoni Élethordozó, az Urantiára kijelölt eredeti testület tagja.]

60. írás

Az Urantia a korai szárazföldi élet időszakában

60:0.1 (685.1) A KIZÁRÓLAGOS tengeri élet kora véget ért. A szárazföld kiemelkedése, a kihűlő kéreg és a lehűlő világtengerek, a tengerek visszahúzódása és ebből eredő mélyülése, melyekhez az északi szélességi körök mentén a szárazföld nagymértékű térnyerése társult, mind hozzájárult ahhoz, hogy a világ éghajlata jelentősen megváltozzon az egyenlítői égövől távol eső vidékeken.

60:0.2 (685.2) A megelőző korszak záró szakaszai valóban a békák korát jelentették, ám többé már nem a szárazföldi gerincesek ezen ősei voltak a meghatározók, mert igencsak lecsökkent számban maradtak fenn. Az élőlénytani megpróbáltatásokkal járó megelőző időszak kemény megmérettetéseit csak kevés fajta élte túl. Még az egysejtű csíramagos növények is csaknem kipusztultak.

1. A korai hüllő-korszak

60:1.1 (685.3) Ezen időszak kimaródásos üledéke többnyire törmelékkőzet, palás agyag és homokkő. Az ilyen lerakódásokban jelenlévő gipsz és vörös rétegek Amerika- és Európa-szerte jelzik, hogy e földrészek éghajlata száraz volt. E száraz területek nagymértékű felmaródási hatást szenvedtek el a környező hegyvidékekről érkező, erőteljes és rendszeres felhőszakadások eredményeként.

60:1.2 (685.4) E rétegekben kevés kövület található, viszont sokfelé fedezhető fel bennük a szárazföldi hullók homokkő-lábnyoma. Sok vidéken az ebből az időszakból származó, háromszáz méter vastag vörös homokkő üledékek nem tartalmaznak kövületeket. A szárazföldi állatok léte csak Afrika bizonyos részein volt folyamatos.

60:1.3 (685.5) E lerakódások vastagsága 1000 és 3000 méter között változik, sőt a csendes-óceáni partvidéken eléri az 5500 métert is. Később ömledék türemkedett be sok ilyen réteg közé. A Hudson folyó bazaltoszlopsorai a triász időszaki közetrétegek közötti bazaltömledék kitorlódásából alakultak ki. A tűzhányó-tevékenységek általánosak voltak a világ különböző részein.

60:1.4 (685.6) Egész Európában, különösen Németországban és Oroszországban lelhetők fel az ezen időszakból származó üledékek. Angliában az új vörös homokkő tartozik e korszakhoz. Mész-kő rakódott le az Alpok déli részén a tenger előretörésének eredményeképpen és ma jellegzetes dolomitmész-kő falakként, hegycsúcsokként és oszlopokként láthatók e vidékeken. E réteg fellelhető Afrika- és Ausztrália-szerte. A karrarai márvány szintén ilyen módosult mész-kőből származik. Dél-Amerika déli tájegységeiben ebből az időszakból semmi sem található, mert a földrész e területe víz alatt maradt és ennél fogva csak az édesvízi és a tengeri üledékképződés volt folyamatos a megelőző és a következő korszakokban.

60:1.5 (686.1) 150.000.000 évvel ezelőtt kezdődtek el a világtörténelmi jelentőségű, korai szárazföldi élet időszakai. Az élőlényvilágnak általában véve nem jól ment a sora,

azonban jobb helyzetben volt, mint a tengervízi élet korszakának kimerítő és ellenséges záró szakaszában.

60:1.6 (686.2) E korszak beköszöntével Észak-Amerika keleti és középső része, Dél-Amerika északi fele, Európa nagy része és Ázsia egésze jóval a víz felett volt. Észak-Amerika földrajzilag most először szigetelődött el, de nem sokkal később a Bering-szoros földhídja újra kiemelkedik és összeköti a földrészt Ázsiával.

60:1.7 (686.3) Nagy mélyedések jöttek létre Észak-Amerikában, az atlanti- és a csendes-óceáni partvonalakkal párhuzamosan. Megjelent a nagy kelet-connecticuti vetődés, melynek egyik oldala több mint három kilométert süllyedt. Az észak-amerikai teknővölgyek közül sok később feltöltődött kimaródásos üledékkel, és a hegyes területeken is számos édes vizű és sós vizű tómedence volt. Később e feltöltött szárazföldi mélyedések jelentősen kiemelkedtek a földalatti ömledékfolyamok hatására. Sok vidéken a megkövült erdők ehhez a korszakhoz tartoznak.

60:1.8 (686.4) A csendes-óceáni part, mely rendszerint a víz felett maradt a földrészek alámerülésének időszakaiban is, most elmerült, kivéve Kalifornia déli részét és egy nagyobb szigetet, mely azután úgy létezett tovább, ahogy ma is létezik a Csendes-óceánban. Ez az ősi kaliforniai tenger bővelkedett a tengervízi életben és kelet felé terjeszkedve összekapcsolódott a középnyugati tájegység régi tengeri medencéjével.

60:1.9 (686.5) 140.000.000 évvel ezelőtt hirtelenül és csak mintegy utalásszerűen a megelőző korszakban Afrikában kifejlődött két elő-hüllő ősré, megjelentek a teljesen kifejlett hüllők. Gyorsan

fejlődtek, hamarosan megjelentek a krokodilok, a pikkelyes hüllők, később pedig a tengeri kígyók és a repülő hüllők. Az átmeneti elődeik gyorsan eltűntek.

^{60:1.10 (686.6)} Ezek a sebesen kifejlődő hüllő dinoszauruszok hamarosan e korszak egyeduralkodóivá váltak. Tojásokat raktak és minden más állattól megkülönböztette őket a kis agyuk, mely bár 450 grammnál is kevesebbet nyomott, később negyven tonnát is elért testek működését kellett szabályoznia. De az első hüllők kisebbek és húsevők voltak, és a hátsó lábukon kenguruszerűen jártak. Üreges, madárszerű csontjaik voltak és később csak három ujj fejlődött ki a hátsó lábukon, és a megkövült lábnyomaik közül sokat az ember összetéveszt az óriásmadarakéval. Később kialakultak a növényevő dinoszauruszok is. Ezek már négy lábon jártak, és e csoport egyik ága védővértet is kifejlesztett.

^{60:1.11 (686.7)} Néhány millió évvel később jelentek meg az első emlősök. Méhlepényük még nem volt és a létük gyors bukásra volt ítélve; nem maradtak fenn. Ez az emlősfajta fejlesztésére tett egyik kísérlet volt, amely azonban sikertelen lett az Urantián.

^{60:1.12 (686.8)} Ezen időszak tengervízi élete szegényes volt, azonban gyorsan gyarapodott a tenger új előretörésével, mely megint csak kiterjedt partvonalakat hozott létre a sekély vizekből. Lévéen, hogy most már több sekély víz övezte Európát és Ázsiát, ezért e földrészeken gazdag kövületágyak találhatók. Ma, amikor e korszak életét tanulmányozzátok, vizsgáljátok meg a himalájai, a szibériai és a földközi-tengeri vidékeket, továbbá Indiát és a dél-csendes-óceáni medence szigeteit. A tengervízi élet kiemelkedő vonása a csodálatos ammoniteszek

tömege volt, melyek kővületmaradványai a világon mindenfelé megtalálhatók.

60:1.13 (686.9) 130.000.000 évvel ezelőtt a tengerek igen kevés változáson mentek keresztül. Szibériát és Észak-Amerikát a Bering-szoros földhídja kötötte össze. Gazdag és különleges tengervízi élet jelent meg a Csendes-óceán kaliforniai partjai mentén, ahol ezernél is több ammoniteszfajta fejlődött ki a fejlábúak magasabb rendű fajtaiból. Az élet ezen időszakbeli változásai az átmeneti és fokozatos jellegüktől függetlenül valóban forradalmiak voltak.

60:1.14 (687.1) Ez az időszak több mint huszonötmillió évig tartott és ma triásként ismeretes.

2. A kései hüllő-korszak

60:2.1 (687.2) 120.000.000 évvel ezelőtt a hüllők korának egy új szakasza kezdődött. Ennek az időszaknak a nagy eseménye a dinoszauruszok evolúciója és hanyatlása volt. A szárazföldi állati élet a méreteket tekintve ekkor mutatta a legnagyobb fejlődést, és e korszak végére gyakorlatilag el is tűnt a föld színéről. A dinoszauruszok mindenféle formában fejlődtek, a hatvan centiméternél is kisebb fajoktól egészen a hatalmas, közel huszonhárom méter hosszú, növényevő dinoszauruszokig, melyeknek terjedelmét azóta sem érte el egyetlen élő teremtmény sem.

60:2.2 (687.3) A legnagyobb dinoszauruszok Észak-Amerika nyugati részéből származtak. Ezek az ormótlan hüllők szerte a Sziklás-hegységben temetődtek el, Észak-Amerika teljes atlanti-óceáni

partvonala mentén, Európa nyugati részén, Dél-Afrikában és Indiában, viszont Ausztráliában nem.

60:2.3 (687.4) E nagy tömegű teremtmények mozgékonyága és ereje egyre csökkent, ahogy egyre nagyobbak és nagyobbak lettek; de olyan óriási mennyiségű élelemre volt szükségük és a szárazföldet olyannyira letarolták, hogy úgyszólván éhen haltak és kipusztultak — nem voltak elég értelmesek ahhoz, hogy e helyzettel meg tudjanak birkózni.

60:2.4 (687.5) Ekkorra Észak-Amerika keleti térségének a legnagyobb része, mely már régen kiemelkedett, lesüllyedt és belemosódott az Atlanti-óceánba, s így a tengerpart a mainál néhány száz kilométerrel kijebbre került. A földrész nyugati területe még mindig feljebb volt, de még e tájegységeket is ellepte az északi tenger és a Csendes-óceán vize, mely utóbbi kelet felé a dakota Fekete-hegyek vidékéig is elért.

60:2.5 (687.6) Ezt az édesvízi korszakot számos zárt tó jellemezte, amit Colorado, Montana és Wyoming úgynevezett morrison-ágyainak bőséges édesvízi kövületei is mutatnak. E vegyes sós és édesvízi üledékek vastagsága 600 és 1500 méter között változik; viszont igen kevés mészkő van jelen e rétegekben.

60:2.6 (687.7) Ugyanaz a sarki tenger, mely oly hosszan benyúlt Észak-Amerika területére, hasonlóképpen beborította egész Dél-Amerikát, kivéve a rövidesen megjelenő Andok hegységet. Kína és Oroszország legnagyobb része szintén víz alatt állt, azonban a víz térnyerése Európában volt a legnagyobb. Ezen alámerülés időszakában rakódott le a délnémetországi csodálatosan szép rajzolatú kőzet, azok a

közetrétegek, melyekben úgy őrződtek meg az ősi rovarok törékeny szárnyai is, mintha csak tegnap kerültek volna oda.

60:2.7 (687.8) E korszak növényvilága nagyjából a megelőző korszakéhoz volt hasonló. A páfrányok még léteztek, míg a tűlevelűek és a fenyők egyre inkább a mai változataikra kezdtek hasonlítani. Még mindig képződött némi kőszén a földközi-tengeri északi partok mentén.

60:2.8 (687.9) A tengerek visszahúzódása hatással volt az időjárás alakulására is. Virágállatok terjedtek el az európai vizekben is, ami az éghajlat akkoriban még mindig enyhe és kiegyenlített voltát bizonyítja, azonban a virágállatok többé már nem tértek vissza a lassan lehűlő sarki tengerekbe. Ezen idők tengervízi élete nagymértékű javuláson és fejlődésen esett át, különösen az európai vizekben. A tengeri virágállatok és a tengeri csillagok az addiginál átmenetileg nagyobb számban jelentek meg, viszont az ammoniteszek uralták a világtengerek gerinceseinek életét, ezek átlagos mérete hét-tíz centiméter volt, bár egy fajtájuk átmérője elérte a két és fél métert. A szivacsok mindenütt jelen voltak, és a tintahalak és az osztrigák is továbbfejlődtek.

60:2.9 (688.1) 110.000.000 évvel ezelőtt a tengervízi élet fejlődési lehetőségeinek kiteljesedése tovább folytatódott. A tengeri süne korszak egyik kiemelkedő másolata volt. Érett fejlettségi szintet értek el a rákok, a homárok, a mai rákfélék. Szembetűnő változások mentek végbe a halak családjában, ekkor jelentek meg először a tokfélék, de a vérengző tengeri kígyók, melyek a szárazföldi hüllőktől származtak, még mindig ellepték az összes tengert, és a létük pusztulással fenyegette a halak teljes családját.

Ez a korszak azonban mindenekelőtt a dinoszauruszoké volt. Úgy lerohanták a szárazföldeket, hogy a tenger szárazföldre való behatolását megelőző időszakban két fajuk is a vízben kényszerült élőhelyet keresni magának. E tengeri kígyók visszalépést jelentenek a törzsfejlődésben. Bár néhány új fajta is kifejlődött, bizonyos ágak változatlanok maradtak, míg mások visszafejlődtek, visszatértek egy korábbi fejlettségi állapotba. Pontosan ez történt, amikor e kétféle hüllő elhagyta a szárazföldet.

Az idő múlásával a tengeri kígyók olyan méreteket értek el, hogy túl lomhává váltak és végül el is tűntek, mert az agyuk nem volt elég nagy ahhoz, hogy megfelelő védelmet találjon a hatalmas testük számára. Agytömegük nem érte el a hatvan grammot, és attól eltekintve, hogy ezek az óriási ichthyosauruszok néha tizenöt méter hosszúra is megnőttek, a többségük hossza azért valamivel a tíz méter fölött volt. A tengeri krokodilok szintén visszalépést jelentettek a szárazföldi hüllőkhöz képest, de a tengeri kígyóktól eltérően ezek az állatok tojásrakás céljából mindig visszatértek a szárazföldre.

Röviddel azután, hogy a dinoszauruszok két faja a vízbe vándorolt az önmaguk fenntartására tett hasztalan próbálkozás gyanánt, a szárazföldön dúló elkeseredett versengés miatt két másik fajta a levegőbe kényszerült. Ám nem e repülő pteroszauruszok voltak a későbbi korok valódi madarainak ősei. Ezek az üreges csontú, ugráló dinoszauruszokból fejlődtek ki, a szárnyaik pedig denevérszárny-szerűek voltak, hat-nyolc méter fesztávolsággal. Ezek az ősi repülő sárkánygyíkok három méter hosszúra nőttek, és a mai kígyókéhoz nagyban hasonló,

kiakasztható állkapoccsal rendelkeztek. Egy időre úgy tűnt, hogy ezek a repülő hüllők sikeresek lesznek, azonban nem tudtak úgy továbbfejlődni, hogy légi vándorokként túlélőkké válhassanak. Ezek jelentik a madárősök kipusztult fajait.

60:2.13 (688.5) A teknősök száma gyarapodott ebben az időszakban, mégpedig először Észak-Amerikában jelentek meg. Őseik Ázsia felől érkeztek az északi földhídon át.

60:2.14 (688.6) Százmillió évvel ezelőtt a földtörténeti középidő a végéhez közeledett. A dinoszauruszok a hatalmas testtömegük ellenére leginkább buta állatok voltak, melyeknek nem volt elég eszük ahhoz, hogy elegendő táplálékot szerezzenek az óriási testük táplálásához. Így ezek a lomha szárazföldi hüllők egyre nagyobb számban veszték ki. Innentől fogva a törzsfejlődés az agyméret és nem a fizikai testtömeg növekedése felé vette az irányt, és az agy fejlődése fogja jellemezni az állati evolúció és a bolygói előrehaladás minden következő korszakát.

60:2.15 (688.7) Ez az időszak, mely magába foglalja a hüllők tündöklését és hanyatlásának kezdetét, csaknem huszonötmillió évig tartott és a jura elnevezést kapta.

3. A virágos növényekkréta időszakaa madarak kora

60:3.1 (688.8) A nagy kréta időszak a krétaképző likacsosházúak burjánzó uralkodásáról kapta a nevét. Az Urantián ez az időszak hozza közel a hosszú hüllőuralom végét és itt jelennek meg a virágos növények, valamint a madárvilág a szárazföldön. Szintén ezekben az időkben fejeződik be a földrészek nyugatra és délre sodródása, melyet iszonyú kéregtorzulások kísértek, s

amelyekkel kiterjedt ömledékfolyamok és erős tűzhányó-tevékenységek jártak együtt.

60:3.2 (689.1) Az előző földtani időszak vége felé a földrészhez tartozó terület nagy része a víz szintje felett helyezkedett el, bár addig még nem voltak hegycsúcsok. Viszont a földrészek sodródása folytatódásának elsőként a csendes-óceáni mély tengerfenéken lévő nagy akadály állta az útját. A földtani erők küzdelme adott lendületet az egész nagy észak-déli irányú hegységrendszer kialakulásának, mely Alaszkától Mexikón keresztül a Horn-fokig húzódik.

60:3.3 (689.2) Így ez az időszak válik a földtörténet mai hegységképző szakaszává. Ezt megelőzően kevés hegy létezett, eddig leginkább csak széles, kiemelkedett földnyelvek voltak. Most a csendes-óceáni parti sáv elkezdett kiemelkedni, de ez még ezeregyszáz kilométernyire nyugatra helyezkedett el a mai partvonalhoz képest. A szíerrák kialakulása is megkezdődött, s az aranytartalmú kvarcgrétegek az e korban kikerült ömledék termékei. Észak-Amerika keleti részén az atlanti tenger nyomása szintén hozzájárult a szárazföld megemelkedéséhez.

60:3.4 (689.3) 100.000.000 évvel ezelőtt az észak-amerikai földrész és Európa egy része jóval a víz szintje fölött volt. Az amerikai földrész vetődése folytatódott, melynek eredménye a dél-amerikai Andok átalakulása és az észak-amerikai nyugati síkságok fokozatos kiemelkedése lett. Mexikó nagyobb része víz alá került, és az Atlanti-óceán déli része behatolt Dél-Amerika keleti partjaira, később elérve a mai partvonalat. Az Atlanti- és az Indiai-óceán akkoriban nagyjából olyan volt, mint ma.

60:3.5 (689.4) 95.000.000 évvel ezelőtt az amerikai és az európai földrészek elkezdtek süllyedni. A déli tengerek megkezdték Észak-Amerika meghódítását és fokozatosan észak felé terjeszkedtek, ahol egyesültek az Északi-sarki-óceánnal, s ezzel a földrész második legnagyobb alámerülését okozták. A végül visszahúzódott tenger nagyjából úgy hagyta a földrészt, mint amilyen most. E nagy alámerülést megelőzően a kelet-appalachi hegyvidék csaknem teljesen a vízszintig lekopott. Az agyagedények előállításához manapság használatos tiszta agyagból álló színes rétegek közül sok ebben a korszakban rakódott le az atlanti-óceáni parti területeken, s e rétegek átlagos vastagsága mintegy 600 méter.

60:3.6 (689.5) Erős tűzhányó-tevékenységek folytak az Alpok déli részén és a jelenlegi kaliforniai partsávbeli hegyekben. Sok millió év legnagyobb mértékű kéregtorzulására Mexikóban került sor. Nagy változások zajlottak le Európában, Oroszországban, Japánban és Dél-Amerika déli részén is. Az éghajlat területenként egyre eltérőbb jelleget mutatott.

60:3.7 (689.6) 90.000.000 évvel ezelőtt a zárvatermő növények kiemelkedtek ezen kora kréta időszak tengerekből és hamarosan elárasztották a földrészeket. E szárazföldi növények hirtelenül jelentek meg a fügefákkal, a magnóliákkal és a tulipánfákkal együtt. Nem sokkal ezután a fügefák, a kenyérfák és a pálmák elterjedtek Európában és Észak-Amerika nyugati síkságain. Új szárazföldi állatok nem tűntek fel.

60:3.8 (689.7) 85.000.000 évvel ezelőtt a Bering-szoros összezárult, s ezzel elvágtá az északi tengerek hűvösebb vizeit. Ezt megelőzően az atlanti-golf vizek és a csendes-óceáni vizek

tengervízi élete erősen különbözött, mert e két víztömeg hőmérséklete eltérő volt, amely azonban most kiegyenlítődt.

60:3.9 (689.8) Ez az időszak a kréta és zöldhomok-márga üledékekről kapta a nevét. Az ezekből az időkből származó üledékek változatosak, kréta, palás agyag, homokkő és kismennyiségű mészkő alkotja azokat, melyek mellett elenyésző mennyiségben kőszén vagy barnakőszén is van, és sok vidéken még kőolajat is tartalmaznak. E kőzetrétegek vastagsága változó, a 60 métertől Észak-Amerika nyugati részének egyes helyein és Európa számos részén a 3000 méterig terjed. A Sziklás-hegység keleti határain ezek az üledékek a ferdén kiemelkedő előhegységekben figyelhetők meg.

60:3.10 (690.1) Szerte a világon ezeket a rétegeket kréta járja át, és e porózus félközet-rétegek felfogják a vizet a felülről nyitott üregeken keresztül, és elvezetik lefelé, a föld jelenleg száraz vidékeinek vízkészleteihez.

60:3.11 (690.2) 80.000.000 évvel ezelőtt nagy mozgások mentek végbe a földkéregben. A földrészek nyugati irányba való sodródása már majdnem megállt, és a földtömeg lassuló mozgásának hatalmas energiája felgyűrte a csendes-óceáni partvonalat Észak- és Dél-Amerikában egyaránt, és komoly változásokat indított el Ázsia csendes-óceáni partjai mentén is. A Csendes-óceán körüli szárazföld-emelkedés, melynek csúcspontját a mai hegysávok képezték, több mint negyvenezer kilométer hosszú. A születését kísérő kéregmozgások a legnagyobb mértékű felszín-torzulásokat hozták létre azóta, hogy az élet megjelent az Urantián. A felszíni és a felszín alatti

ömlédfolyamok nagykiterjedésűek voltak és sokfelé előfordultak.

60:3.12 (690.3) 75.000.000 évvel ezelőtt ért véget a földrészek sodródása. Alaszkától a Horn-fokig, a hosszú csendes-óceáni parti hegység sávjai teljessé váltak, de ahogy addig is, kevés hegycsúcs volt még.

60:3.13 (690.4) A feltartóztatott földrész-sodródásból eredő visszafelé ható erő folytatta Észak-Amerika nyugati síkságainak kiemelését, míg keleten az atlanti-óceáni partvidék lekopott Appalache-hegységét kismértékű elferdüléssel vagy elferdülés nélkül, egyenesen emelte ki.

60:3.14 (690.5) 70.000.000 évvel ezelőtt került sor a sziklás-hegységi vidéknek a kéregtorzulások mellett végbemenő legnagyobb mértékű kiemelkedésére. A földtani erők egy nagy közetdarabot Brit-Kolumbia felszínén több mint huszonnégy kilométernyire nyomtak át; itt a kambiumi kőzetek ferdén nyomódtak a kréta időszak rétegei fölé. A Sziklás-hegység keleti lejtőin, a kanadai határ közelében egy másik látványos kiemelkedésre került sor; itt találhatók azok az élet előtti időkből származó kőzetrétegek, melyek az akkoriban fiatalnak számító kréta időszaki üledékek fölé tolódtak.

60:3.15 (690.6) E korszak a tűzhányó-tevékenység időszaka volt az egész világon, melynek során számos kisebb elszigetelt tűzhányókúp emelkedett ki. Tenger alatti tűzhányók törtek ki az alámerült himalájai tájegységben. Ázsia egyéb területeinek, beleértve Szibériát is, nagyobb része is még mindig víz alatt volt.

60:3.16 (690.7) 65.000.000 évvel ezelőtt alakult ki minden idők egyik legnagyobb ömledékfolyam jelensége. Ezeknek és a korábbi ömledékfolyamoknak a lerakódott rétegei mindkét Amerikában, Észak- és Dél-Afrikában, Ausztráliában és Európa egyes részein is megtalálhatók.

60:3.17 (690.8) A szárazföldi állatok keveset változtak, viszont gyorsan sokasodtak, mégpedig a földrészek, különösen Észak-Amerika nagyobb mértékű kiemelkedése következtében. Ekkoriban Észak-Amerika adott nagyobb teret a szárazföldi állatok törzsfejlődésének, mert Európa jó része víz alatt volt.

60:3.18 (690.9) Az éghajlat még mindig meleg és egységes volt. A sarki területeken sok tekintetben az Észak-Amerika déli és középső területeinek mai éghajlatához hasonló időjárás uralkodott.

60:3.19 (690.10) A növényi élet nagymértékű törzsfejlődése zajlott. A szárazföldi növények között a zárvatermők uralkodtak, és ekkor jelent meg először számos mai fa is, beleértve a bükköt, a nyírt, a tölgyet, a diót, a szikamórt, a juhart és a mai pálmákat is. Gyümölcsökben, füvekben és gabonafélékben bővelkedett ez a növényi élet, és e magvas füvek és fák azok voltak a növényvilágban, mint amik az ember elődei voltak az állatvilágban — ez utóbbiak evolúciós szempontból magának az embernek a megjelenése után a második legfontosabb fejleményt jelentik. Hirtelenül és előzetes átmenetek nélkül, átalakulás révén megjelent a virágos növények nagy családja. És ez az új növényzet rövidesen ellepte az egész világot.

60:3.20 (691.1) 60.000.000 évvel ezelőtt, bár a szárazföldi hüllők hanyatlása folyamatban volt, még mindig a dinoszauruszok

voltak a szárazföld egyeduralkodói, s a kisebb ugráló kenguruszerű húsevő dinoszauruszok fürgébb és elevenebb fajtái kezdték átvenni a vezetést. De valamivel korábban megjelentek a növényevő dinoszauruszok új fajtái is, melyek gyors elterjedésének oka a szárazföldi növények fűcsaládjának megjelenése volt. Ezen új, legelő dinoszauruszok egyike igazi négylábú volt, mely két szarvat és egy csuklyaszerű váll-lemezt viselt. Megjelent a hat méter széles szárazföldi teknős, ahogy megjelentek a mai krokodilok és az igazi, mai formájú kígyók is. Nagy változások mentek végbe a halak és a tengervízi élet egyéb formái között is.

60:3.21 (691.2) Sem az előző korszakok gázló és úszó elő-madarai, sem a repülő dinoszauruszok nem voltak sikeresek a levegőben. Ezek rövidéletű fajok voltak, rövidesen ki is haltak. Őket is utolérte a dinoszauruszok gyászos végzete, a kipusztulás, mert a testtömegükhöz képest túl kicsi aggyal rendelkeztek. A levegőben való utazásra alkalmas állatok létrehozására irányuló második kísérlet ugyanúgy megbukott, mint az emlősök létrehozására irányuló, ebben és a következő korszakban végzett sikertelen kísérlet.

60:3.22 (691.3) 55.000.000 évvel ezelőtt a törzsfejlődés menetét az igazi madarak első fajának, egy kis, galambszerű teremtménynek a hirtelen megjelenése jellemezte, mely madár lett minden madárélet őse. Ez volt a földön megjelent repülő teremtmények harmadik válfaja, és közvetlenül a hüllők csoportjától származott, nem pedig a kortárs repülő dinoszauruszoktól, és nem is a szárazföldi fogasmadarak korai fajtáitól. Innen kapta ez az időszak a madarak kora és a hüllők hanyatlásának kora megjelölést.

4. A kréta időszak vége

60:4.1 (691.4) A nagy krétakori időszak a végéhez közeledett, és ez egyúttal a szárazföldekre irányuló nagy tengeri betörések végét is jelentette. Különösen igaz ez Észak-Amerika esetében, ahol éppen huszonnégy nagy áradás volt. Bár voltak kisebb alámerülések is, ezek egyike sem vethető össze ezen és az előző korszakbeli kiterjedt és hosszantartó tengeri megszállásokkal. A szárazföld és a tenger váltakozó uralmát hozó időszakok millióéves szakaszokban követték egymást. A tengerfenekék és a szárazföldi területek emelkedése és süllyedése korszakos ütemben váltotta egymást. Ugyanezek az ütemes kéregmozgások folytatódnak ettől kezdve végig a föld történelme során, de már kisebb előfordulási gyakorisággal és mértékben.

60:4.2 (691.5) Ez az időszak egyúttal a földrészek sodródásának és az Urantia mai hegységei kiépülésének a végét is jelentette. De a földrészek nyomása és azok korszakokon át tartó sodródásának rézsútos lendülete nem kizárólagos okozója a hegyképződésnek. A hegysáv elhelyezkedését meghatározó tényezők közül a legfontosabb és legalapvetőbb az a már korábban is létező alacsonyan fekvő terület vagy teknővölgy, mely feltöltődött a föld kimaródásából, valamint a megelőző korszakok tengeráramlataiból származó viszonylag könnyebb üledékekkel. E könnyebb földterületek vastagsága néhol eléri a 4500-6000 métert; ezért amikor a kéreg bármely okból nyomás alá kerül, a könnyebb területek gyűrődnek fel először, elhajlanak és felemelkednek, hogy igazodjanak azokhoz az erőkhez és nyomásokhoz, amelyek egymással küzdenek és egymás ellen dolgoznak a földkéregben és a kéreg alatt. Néha ezeket a vetődéseket nem kísérik elhajlások. De a Sziklás-

hegység kiemelkedése esetében nagymértékű elhajlások és dőlések mentek végbe, melyeket a különböző rétegek óriási mértékű vetődései kísérték a felszín alatt és a felszínen egyaránt.

60:4.3 (692.1) A világ legrégebbi hegységei Ázsiában, Grönlandon és Európa északi részén találhatók a régi kelet-nyugati rendszerek között. A korszak közepéről származó hegyek a Csendes-óceánt körülölelő csoportban és a második európai kelet-nyugati rendszerben találhatók, mely nagyjából ugyanekkor született. E hatalmas kiemelkedés bő tizenötezer kilométer hosszú, s Európától a nyugat-indiai szárazföldi kiemelkedéseken túlra nyúlik. A legfiatalabb hegyek a Sziklás-hegység alkotta rendszerben vannak, ahol korszakokon keresztül folyt a szárazföld kiemelkedése, hogy azután azt mindig elborítsa a tenger, bár a magasabban fekvő területek némelyike szigetként megmaradt. A korszakközépi hegységek kialakulását követően egy valódi hegyi magasföld emelkedett ki, melynek az volt a sorsa, hogy később a természeti elemek együttes szobrászkeze a mai Sziklás-hegység formájára alakítsa.

60:4.4 (692.2) A jelenlegi észak-amerikai Sziklás-hegység vidéke nem az eredeti szárazföld-kiemelkedés; azt a kiemelkedést már régen egyenletesre gyalulta a kimaródási hatás és azután újból megemelkedett. A hegység mai homlokzati sávja az, ami az eredeti hegylánc újból kiemelkedett maradványaiból megmaradt. Pikes Peak és Longs Peak kiváló példái e hegységképző tevékenységnek, mely a hegyek életének kettő vagy még több nemzedékére terjedt ki. E két csúcs több korábbi áradás alatt is a víz felett tudott maradni.

60:4.5 (692.3) Élőlénytanilag és földtanilag ez eseménydús és tevékeny korszak volt a szárazföldön és a víz alatt egyaránt. A tengeri sünök gyarapodtak, míg a tengeri virágállatok és a tengeri csillagok megfogyatkoztak. Az ammoniteszek, az előző korszak meghatározói tényezői, szintén gyorsan hanyatlottak. A szárazföldön a páfrányerdőket jórészt felváltották a fenyők és az egyéb mai fák, beleértve az óriási szikvójafenyőt is. Ennek az időszaknak a végére, bár a méhlepényes emlősök még nem fejlődtek ki, az élőlénytani színtér már teljesen be volt rendezve a jövőbeli emlősfajták korai elődeinek a következő korszakban való megjelenéséhez.

60:4.6 (692.4) Ezzel véget is ér a világevolúció egy hosszú korszaka, mely a szárazföldi élet megjelenésétől ama lények koráig tartott, melyek az emberi fajnak és oldalágainak közvetlen ősei voltak. Ez, a kréta időszak, ötvenmillió év hosszú volt és ez zárja le a szárazföldi élet emlősök előtti korát, melynek időtartama százmillió év és amelyet földtörténeti középidőnek neveznek.

60:4.7 (692.5) [Közreadta a Sataniába kijelölt és jelenleg az Urantián működő egyik nebadoni Élethordozó.]

61. írás

Az emlősök kora az Urantián

61:0.1 (693.1) AZ EMLŐSÖK kora a méhlepényes emlősök megjelenésének idejétől a jégkorszak végéig tart, s valamivel kevesebb mint ötvenmillió évet fog át.

61:0.2 (693.2) A földtörténeti harmad- és negyedidőszakban a világ tájképi megjelenése vonzó volt — lankás dombok, tágas

völgyek, széles folyók és kiterjedt erdők váltakoztak egymással. Ebben az időszakban a Panama-földnyelv kétszer emelkedett fel és merült alá; a Bering-szoros földhídja pedig háromszor tette ugyanezt. Az állatfajok számosak és sokfélék voltak. A fákon hemzsegték a madarak, és az egész világ egy állatparadicsom volt, eltekintve attól a szüntelen küzdelemtől, mely a fejlődő állatfajok között az uralomért folyt.

61:0.3 (693.3) Ezen ötvenmillió év időtartamú korszak öt szakaszában felgyülemlett üledékek kövületi feljegyzései az egymást követő emlősnemzedékekről tanúskodnak, és ezek az emlékek egészen magának az embernek a tényleges megjelenését elhozó korig terjednek.

1. Az új szárazföldi szakasza korai emlősök kora

61:1.1 (693.4) 50.000.000 évvel ezelőtt a világ szárazföldi területei általában nem, vagy csak kismértékben voltak víz alatt. Ezen időszak közetképződményei és üledékei között szárazföldi és tengeri jellegűek egyaránt vannak, de inkább a szárazföldi a jellemző. A szárazföld hosszú időn keresztül fokozatosan emelkedett ugyan, de ezzel egyidejűleg az alsóbb rétegekig lepusztult és a tengerekbe mosódott.

61:1.2 (693.5) Ezen időszak kezdetén, Észak-Amerikában hirtelenül megjelentek a méhlepényes emlősök, és eddig az időpontig ez jelentette a legfontosabb evolúciós fejlődést. Léteztek már a nem-méhlepényes emlősök korábbi rendjei, viszont ez az új fajta közvetlenül és hirtelenül fejlődött ki a már korábban létező hüllőösből, melynek leszármazottai végig a dinoszauruszok hanyatlásának időszakán át fennmaradtak. A

méhlepényes emlősök atyja egy kis, igen eleven életet élő, húsevő, ugráló dinoszaurusz volt.

61:1.3 (693.6) Alapvető emlősösztönök kezdtek megmutatkozni ezekben a kezdetleges emlősfajtákban. Az emlősök hatalmas túlélési előnnyel rendelkeztek minden más állati létformával szemben, annyiban, hogy képesek voltak:

61:1.4 (693.7) 1. Viszonylag kifejlett és fejlett utódokat világra hozni.

61:1.5 (693.8) 2. Ragaszkodással táplálni, nevelni és védelmezni az utódaikat.

61:1.6 (693.9) 3. A fejlettebb agyi teljesítőképességüket az önfenntartáshoz felhasználni.

61:1.7 (693.10) 4. Nagyfokú ügyességet mutatni az ellenségeik elől való menekülés során.

61:1.8 (693.11) 5. Meglehetősen értelemmel igazodni és alkalmazkodni a környezetükhöz.

61:1.9 (694.1) 45.000.000 évvel ezelőtt a földrészek gerincei emelkedőben voltak, miközben a partvonalak meglehetősen általános süllyedése zajlott. Az emlősélet gyorsan fejlődött. Egy kis hüllőszerű, tojásrakó emlősnek is jól ment a sora, és a későbbi kenguruk ősei Ausztrália-szerte elterjedtek. Hamarosan megjelentek a törpelovak, a gyors lábú orrszarvúfélék, az ormányos tapírok, az ősi disznók, a mókusok, a makik, az erszéyes patkányfélék, valamint a majomszerű állatok néhány rendje is. Ezek mind kistestű, ősi állatok voltak, melyek kiválóan tudtak alkalmazkodni a

hegyvidékek erdői által jelentett életkörülményekhez. Egy nagytestű, struccszerű szárazföldi madár három méter magasra fejlődött és huszonháromszor harminchárom centiméter befoglaló méretű tojásokat rakott. Ezek lettek az ősei azoknak a későbbi vándormadaraknak, melyek nagyon értelmesek voltak, és egykor emberi lényeket is szállítottak a levegőben.

61:1.10 (694.2) A földtörténeti harmad- és negyedidőszak kezdetén az emlősök a szárazföldön, a víz alatt, a levegőben és a fák tetején is éltek. Tejmirigyeik száma egy és tizenegy pár között mozgott, és mindegyikük testét viszonylag sok szőr borította. A később megjelenő rendjeikhez hasonlóan két fogsort növesztettek és a testméretükhöz képest nagy aggyal rendelkeztek. De közöttük nem volt egyetlen mai létforma sem.

61:1.11 (694.3) 40.000.000 évvel ezelőtt az északi félgömb szárazföldi területei emelkedésbe kezdtek, és ezt újabb kiterjedt szárazföldi üledékképződési és egyéb felszíni tevékenységek követték, beleértve az ömledékfolyamokat, a vetődést, a tóképződést és a felmaródást.

61:1.12 (694.4) E korszak későbbi részében Európa nagy része víz alatt állt. A szárazföld enyhe megemelkedését követően a földrészen tavak és öblök jelentek meg nagy számban. Az Északi-sarki-óceán az uráli földteknőn keresztül dél felé összefolyt a Földközi-tengerrel, mely azután észak felé terjeszkedett, s az Alpok, a Kárpátok, az Appenninek és a Pireneusok magasföldjei szigetekként emelkedtek ki a tengervízből. A Panama-földnyelv víz felett volt; az Atlanti- és a Csendes-óceán elkülönült egymástól. Észak-Amerika a Bering-szoros földhídja révén Ázsiával, Grönland és Izland révén pedig Európával állt összeköttetésben. A szárazföldi kört

az északi féltekén csak az Uráli-szorosok szakították meg, melyek a sarki tengereket a megnagyobbodott Földközi-tengerrel kötötték össze.

61:1.13 (694.5) Jelentős mennyiségű, lyukacsos szerkezetű mészkő rakódott le az európai vizekben. Ma ugyanez a kőzet az Alpokban 3000 méter, a Himalájában több mint 4800 méter, Tibetben pedig 6000 méter magasan található. Az ebben az időszakban lerakódott kréta Afrika és Ausztrália partjai mentén, valamint Dél-Amerika nyugati partján és Nyugat-India körül található.

61:1.14 (694.6) Ebben az úgynevezett eocén időszakban az emlősök és az egyéb, rokon életformák evolúciója kis megszakításokkal vagy megszakítások nélkül folytatódott. Ekkoriban Észak-Amerikát szárazföld kötötte össze Ausztrália kivételével minden földrésszel, és a világot fokozatosan meghódította a különféle fajtájú emlősök alkotta állatvilág.

2. A jelenkori áradás szakaszaa fejlett emlősök kora

61:2.1 (694.7) Ezt az időszakot a méhlepényes emlősök további és gyors törzsejlődése, az emlősvilág fejlődésének fokozatosabb formái jellemezték.

61:2.2 (694.8) Bár a méhlepényes emlősök húsevő őseiktől eredtek, hamarosan kifejlődtek a növényevő változataik, és nemsokára felbukkantak a mindenevő emlőscsaládok is. A zárvatermő növények alkották a gyorsan gyarapodó emlősök fő táplálékát, mivel az újkori szárazföldi növényzet, beleértve a mai növények és fák többségét, már korábban megjelent.

61:2.3 (695.1) 35.000.000 évvel ezelőtt köszöntött be a méhlepényes emlősök világuralmának korszaka. A déli földhíd kiterjedt volt, újból összekötötte az akkor még hatalmas kiterjedésű déli sarkvidéki földrészt Dél-Amerikával, Dél-Afrikával és Ausztráliával. A magas szélességi körökön felhalmozódott szárazföldek ellenére a világ éghajlata viszonylag enyhe maradt, mert a forró égövi tengerek óriási méretnövekedést értek el és a szárazföld nem emelkedett elég magasra ahhoz, hogy jégfolyókat képezzen. Kiterjedt ömledékfolyamok jelentek meg Grönlandon és Izlandon, és némi szén is lerakódott rétegek között.

61:2.4 (695.2) A bolygó állatvilágán szembetűnő változások mentek végbe. A tengeri élet nagy átalakuláson ment keresztül; a tengervízi élet mai rendjeinek többsége már létezett, és a likacsosházúak továbbra is fontos szerepet játszottak. A rovarvilág sok tekintetben olyan volt, mint az előző korszakban. A kolorádói Florissant kőületrétegek e régmúlt idők későbbi éveiből valók. A ma élő rovarcsaládok többsége ebből az időszakból származik, de az akkor éltek közül mára sok már kihalt, bár a kőületeik megmaradtak.

61:2.5 (695.3) A szárazföldön ez mindenekelőtt az emlősök újbóli gyarapodásának és elterjedésének a korszaka volt. Mire ez az időszak véget ért, a korai és fejletlenebb emlősök közül több mint száz faj kipusztult. Még a nagytestű és kisméretű aggyal rendelkező emlősök is eltűntek. Az állati túlélés folyamatában az agy és a mozgékonyág felváltotta a vértet és a méretet. A dinoszauruszfélék családjának hanyatlásával az emlősök lassan átvették a föld feletti uralmat, gyorsan és tökéletesen megsemmisítve a hüllőöseik maradványait.

61:2.6 (695.4) A dinoszauruszok eltűnésével együtt más és nagyszabású változások mentek végbe a gyíkfélék családjának különböző ágain. A korai hüllőfélék családjainak túlélői a teknősök, a kígyók és a krokodilok, valamint a tiszteletreméltó béka, az egyetlen megmaradt csoport, mely az ember korai őseit képviseli.

61:2.7 (695.5) Különféle emlőscsoportok származnak egy ma már kihalt, különleges állattól. E húsevő teremtmény egyfajta kereszteződése volt a macskának és a fókának; tudott élni a szárazföldön és a vízben is, és nagyon értelmes és meglehetősen eleven volt. Európában kifejlődött a kutyafélék családjának őse, melyet hamarosan követett a kistestű kutyák számos fajtája. Nagyjából ugyanekkor jelentek meg a rágcsálók, beleértve a hódokat, mókusokat, pockokat, egereket és nyulakat, és hamarosan figyelemre méltó életformává lettek, s e család azóta igen kevés változáson ment keresztül. Ennek az időszaknak a későbbi üledékei ősi létformájú kutya-, macska-, mosómedve- és menyét-kövületeket is tartalmaznak.

61:2.8 (695.6) 30.000.000 évvel ezelőtt kezdtek megjelenni az emlősök mai fajtái. Korábban az emlősök nagyobb részét a hegyekben éltek, hegyi fajták voltak; hirtelenül elkezdődött a síkvidéki vagy patás fajta, a legelő fajta evolúciója, mely a karmokkal rendelkező húsevőktől vált külön. E legelő emlősök egy olyan külön nem vált őstől származnak, melynek öt lábujja és negyvennégy foga volt és amely még a korszak vége előtt eltűnt. A lábujjak evolúciója nem jutott tovább a háromnál ebben az időszakban.

61:2.9 (695.7) A ló, az evolúció egyik mintapéldánya, ekkoriban Észak-Amerikában és Európában egyaránt élt, bár a fejlődése

a késő jégkorszakig nem fejeződött be teljesen. Míg az orrszarvúfélék családja ennek az időszaknak a végén jelent meg és később érte el a legnagyobb elterjedését. Egy kistestű, disznószerű teremtmény szintén kifejlődött, mely a disznók, a pekarik és a vízilovak számos fajtájának elődje lett. A tevék és a lámák Észak-Amerikából származnak, nagyjából ezen időszak közepéről, és benépesítették a nyugati síkságokat. Később a lámák Dél-Amerikába, a tevék Európába vándoroltak, és hamarosan mindkét faj kihalt Észak-Amerikában, bár néhány teve egészen a jégkorszakig is fenn tudott maradni.

61:2.10 (696.1) Nagyjából ekkor figyelemre méltó dolog történt Észak-Amerika nyugati részén: itt jelentek meg először az ősi makik korai elődei. Jóllehet e család még nem tekinthető igazi makiknak, a jövetelük annak az ágnak a megjelenését jelentette, melyről később az igazi makik leváltak.

61:2.11 (696.2) Miként az előző korszak szárazföldi kígyói, melyek bevették magukat a tengerekbe, most a méhlepényes emlősök egy teljes törzse hagyta ott a szárazföldet és keresett otthont a világtengerekben. És azóta is a tengerben maradtak, belőlük lettek a mai bálnák, delfinek, barna delfinek, fókák és oroszlánfókák.

61:2.12 (696.3) A bolygó madárvilágának fejlődése folytatódott, azonban itt kevés fontos evolúciós változás történt. A mai madarak többsége már létezett, beleértve a sirályokat, gémekeket, flamingókat, ölyveket, sólymokat, sasokat, baglyokat, fürjeket és struccokat.

61:2.13 (696.4) Az oligocén időszak végére, mely tízmillió évig tartott, a növényi élet a tengervízi élettel és a szárazföldi állatokkal együtt nagyon sokat fejlődött és a földön sok szempontból már úgy volt jelen, mint ma. Komolyabb mértékű szakosodás később következett be, de az élőlények többségének ősi létformái ekkor már léteztek.

3. Az újkori hegyképződési szakaszaz elefántok és a lovak kora

61:3.1 (696.5) A szárazföld kiemelkedése és a tenger feldarabolódása lassan megváltoztatta a világ időjárását, fokozatosan hűvösebbé tette, azonban az éghajlat még mindig enyhe volt. Szikvóják és magnóliák zöldelltek Grönlandon, de a forró égvőhöz közel eső vidékeken őshonos növények dél felé kezdtek vándorolni. Ennek az időszaknak a végére a meleg éghajlatot kedvelő növények és fák nagyobb részét eltűntek az északi szélességi körökről, a helyüket ellenállóbb növények és lombhullató fák foglalták el.

61:3.2 (696.6) A fűféléknek sokféle változata jelent meg, és sok emlősfaj fogai fokozatosan átalakultak s a mai legelő fajtákéihoz váltak hasonlóvá.

61:3.3 (696.7) 25.000.000 évvel ezelőtt, a szárazföld-kiemelkedés hosszú korszaka után a szárazföld egy kissé lesüllyedt. A Sziklás-hegység vidéke a magasban maradt, így a kimaródásból származó anyag leülepedése folytatódott végig a keleti, alacsonyan fekvő területeken. A szierák megint csak nagyon megemelkedtek; valójában mindig is folytonos emelkedésben voltak. A kaliforniai térség nagy, hat és fél kilométeres függőleges vetődése ebből az időből származik.

61:3.4 (696.8) 20.000.000 évvel ezelőtt tényleg az emlősök aranykora zajlott. A Bering-szoros földhídja a víz fölé magasodott, és számos állatcsoport vándorolt át Ázsiából Észak-Amerikába, beleértve a négyagyarú masztodonokat, a kurtalábú orrszarvúkat és a macskafélék családjának számos faját.

61:3.5 (696.9) Az első szarvas is megjelent, és Észak-Amerikát hamarosan ellepték a kérődzők — a szarvasok, tulkok, tevék, bölények, valamint az orrszarvúak több fajtája is — viszont az óriásdisznók, melyek magassága csaknem elérte a két métert, kipusztultak.

61:3.6 (697.1) Ennek és a következő időszaknak a méretes elefántjai nagy aggyal és hatalmas testtel rendelkeztek, és rövidesen Ausztrália kivételével elterjedtek az egész világon. A világot végre egy olyan óriási állat uralta, melynek elég nagy agya volt ahhoz, hogy életben is tudjon maradni. E korszakok igencsak értelmes életformáival való versengésben egy elefánt méretű állat aligha maradhatott volna életben, hacsak nem rendelkezik nagyméretű és fejlett aggyal. Értelmi és alkalmazkodási képességekben az elefánthoz csak a ló mérhető és csak maga az ember tesz túl rajta. Ennek ellenére az ezen időszak kezdetén létezett ötven elefántfajta közül csak kettő maradt fenn.

61:3.7 (697.2) 15.000.000 évvel ezelőtt Eurázsia hegyvidékei emelkedőben voltak, és némi tűzhányó-tevékenység is folyt ezekben a térségekben, de ezek nem hasonlíthatók a nyugati félteke ömledékfolyamaihoz. E változékony körülmények az egész világon általánosak voltak.

61:3.8 (697.3) A Gibraltári-szoros összezárult, és Spanyolország összekapcsolódott Afrikával a régi földhíd révén, de a Földközi-tenger egy, Franciaországot keresztülszelő keskeny csatornán át az Atlanti-óceánba ömlött, s a hegycsúcsok és a magasabban fekvő területek szigetekként emelkedtek ezen ősi tenger szintje fölé. Később ezek az európai tengerek elkezdtek visszahúzódni. Még később a Földközi-tenger és az Indiai-óceán között összeköttetés teremtődött, míg ezen időszak végén a szuezi térség úgy megemelkedett, hogy a Földközi-tenger egy időre sós beltengerré változott.

61:3.9 (697.4) Az izlandi földhíd alámerült, és a sarki vizek összekeveredtek az Atlanti-óceánéval. Észak-Amerika atlanti-óceáni partjai gyorsan lehűltek, de a csendes-óceáni part akkor még a mainál melegebb maradt. A nagy világtengeri áramlatok már működtek és sok tekintetben olyan hatást gyakoroltak az éghajlatra, mint ma.

61:3.10 (697.5) Az emlősvilág fejlődése folytatódott. Hatalmas lócsordák csatlakoztak a tevékhez Észak-Amerika nyugati síkságain; ez tényleg a lovak és az elefántok korszaka volt. A ló agya minőségben az elefánté után következik, de egy szempontból határozottan fejletlenebb annál, ugyanis a ló sosem volt képes teljesen legyőzni a menekülés iránti mélyről fakadó késztetést, amikor valamitől megijedt. A ló nem rendelkezik az elefánt érzelmi önuralmával, míg az elefántnak nagy hátrányt okoz a nagy testmérete és a mozgékonyság hiánya. Ebben az időszakban kifejlődött egy olyan állat is, mely némiképp hasonlított az elefántra és a lóra egyaránt, de ezt a gyorsan gyarapodó macskafélék családja hamar kipusztította.

61:3.11 (697.6) Ahogy az Urantia belép az úgynevezett „ló nélküli korszakba”, érdemes belegondolnotok abba, hogy mit jelentett ez az állat az őseiteknek. Az emberek először élelemül, majd utazáshoz, később pedig a mezőgazdaságban és a háborúban vették igénybe ezeket az állatokat. A ló hosszú időn keresztül szolgálta az embert és fontos szerepet játszott az emberi polgárosodás fejlődésében.

61:3.12 (697.7) Ezen időszak élőlénytani fejlődése nagyban hozzájárult a következő korszakban megjelenő ember számára alkalmas szintér berendezéséhez. Ázsia középső részén a kezdetleges majmok és a gorilla igazi válfajai is kifejlődtek, melyek egy ma már kihalt közös őstől származtak. Azonban e fajok egyikének sincs köze az élőlények azon ágához, melyből később az emberi faj elődei lettek.

61:3.13 (697.8) A kutyafélék családját több csoport is képviselte, különösen a farkasok és a rókák; a macskafélék törzsét pedig a párducok és a nagy kardfogú tigrisek, mely utóbbi először Észak-Amerikában jelent meg. A mai macskafélék és kutyafélék családjainak száma növekedőben volt szerte a világon. A menyétek, nyestek, vidrák és mosómedvék szerte az északi szélességi körökön gyarapodtak és fejlődtek.

61:3.14 (698.1) A madarak kifejlődése folytatódott, bár kevés figyelemre méltó változás történt. A hüllők már a mai fajtákhoz — a kígyókhoz, krokodilokhoz és a teknősökhöz — hasonlóak voltak.

61:3.15 (698.2) Így ért véget a világtörténelem egy nagyon is eseménydús és érdekes időszaka. Az elefánt és a ló korszakát miocénnek nevezik.

4. A jelenkori földrész-kiemelkedési szakaszaz utolsó nagy emlősvándorlás

61:4.1 (698.3) Ez a jégkor előtti szárazföld-kiemelkedés időszaka Észak-Amerikában, Európában és Ázsiában. A szárazföld helyrajzilag nagymértékben megváltozott. Hegyvidékek születtek, folyók folyása módosult és elszigetelt tűzhányók törtek ki világszerte.

61:4.2 (698.4) 10.000.000 évvel ezelőtt kezdődött el a földrészek alacsonyan fekvő területein a kiterjedt helyi szárazföldi üledékek korszaka, de a lerakódások többsége később eltűnt. Európa nagy része ekkoriban még mindig víz alatt volt, beleértve Anglia, Belgium és Franciaország egyes részeit, és a Földközi-tenger elborította Észak-Afrika nagy részét. Észak-Amerikában kiterjedt lerakódások keletkeztek a hegyek talapzatainál, a tavakban és a nagy szárazföldi medencékben. Ezek az üledékek átlagosan csak mintegy hatvan méter vastagok és többé-kevésbé színesek voltak, és kevés kőületet tartalmaznak. Két nagy édesvízi tó létezett ekkoriban Észak-Amerika nyugati részén. A szierák emelkedtek; a Shasta, a Hood és a Rainier ekkor kezdte meg a hegyként való létpályáját. De a következő jégkorszakig Észak-Amerika még nem indult el az atlanti-óceáni besüllyedés felé vezető útján.

61:4.3 (698.5) Egy rövid időre Ausztráliát kivéve a világ összes szárazföldje újra kapcsolatba került egymással, és az állatok utolsó nagy világméretű vándorlása ekkor zajlott le. Észak-Amerika összeköttetésben állt Dél-Amerikával és Ázsiával is, és az állatvilág szabadon kicserélődött. Az ázsiai lajhárok, tatuk, antilopok és medvék behatoltak Észak-Amerikába, míg az észak-amerikai tevék Kínába vándoroltak. Az orrszarvúk

Ausztrália és Dél-Amerika kivételével a világ minden részébe eljutottak, azonban ennek az időszaknak a végére a nyugati félgömbön kihaltak.

61:4.4 (698.6) Általában véve a megelőző időszakbeli élet továbbfejlődése és elterjedése folytatódott. Az állatvilágban a macskafélék családjának uralma érvényesült, és a tengervízi élet fejlődése csaknem megrekedt. A lovak többsége még mindig három ujjal rendelkezett, azonban a mai fajták már megérkezőben voltak; a síkságok legelőin lámák és zsiráfyszerű tevék legelésztek a lovak mellett. A zsiráf Afrikában jelent meg, s már akkor olyan hosszú nyaka volt, mint ma. Dél-Amerikában fejlődtek ki a lajhárok, a tatuk, a hangyászok, valamint az ősi majmok dél-amerikai fajtái is. Mielőtt a földrészek véglegesen elkülönültek volna, a nagytestű masztodonok Ausztrália kivételével mindenfelé kivándoroltak.

61:4.5 (698.7) 5.000.000 évvel ezelőtt fejlődtek ki a mai lovak, és Észak-Amerikából elvándoroltak a világ minden részébe. De a ló a kifejlődésének földrészén már jóval a vörös ember megérkezése előtt kihalt.

61:4.6 (698.8) Az éghajlat fokozatosan hűvösebbre fordult; a szárazföldi növények lassan délebbre húzódtak. Először a növekvő északi hideg állította le az állatoknak az északi földnyelveken át való vándorlását; később ezek az észak-amerikai földhidak elsüllyedtek. Röviddel ezt követően az Afrika és Dél-Amerika közötti szárazföldi összeköttetés is végleg elmerült, és a nyugati félteke nagyjából olyan elszigetelté vált, mint amilyen ma is. Ettől kezdve a keleti és a nyugati félgömbön más és más életfajták fejlődése indult meg.

^{61:4.7 (699.1)} Ezzel a csaknem tízmillió év hosszú időszak a végéhez közeledett, és az ember őse még mindig nem jelent meg. Ezt az időszakot rendszerint pliocénnek nevezik.

5. A korai jégkorszak

^{61:5.1 (699.2)} Az előző időszak végével Észak-Amerika északkeleti részének és Európa északi részének szárazföldjei sokfelé magasra emelkedtek, Észak-Amerikában hatalmas területek magasodtak 9000 méterre és még feljebb. Korábban enyhe éghajlat uralkodott ezekben az északi térségekben, és a sarki vizek szabadon párologhattak, és csaknem a jégkorszak végéig jégmentesek is maradtak.

^{61:5.2 (699.3)} E szárazföld-kiemelkedésekkel egyidejűleg a világtengeri áramlatok eltolódtak, és az időszakos széljárás is megváltozott. E körülmények később az északi magasföldek felől érkező, bőséges nedvességet tartalmazó levegő csapadékanak csaknem állandó kiválását okozták. Hó kezdett hullani ezeken a magasra emelkedett és ezért hűvös vidékeken, és a havazás folytatódott is, amíg végül elérte a 6000 méter vastagságot. A legvastagabb hótakaróval borított területek, valamint a magasan fekvők, határozták meg az elkövetkező idők nagynyomású jégárközpontjainak helyét. A jégkorszak kitartott addig, amíg ez a rendkívüli csapadékképződés folytatódott, mely ezeket az északi hegyeket vastag hótakaróval fedte be, amely hamar szilárd, de mozgó jéggé alakult át.

^{61:5.3 (699.4)} Ezen időszak nagy jégrétegei a magasabb fekvésű területeken helyezkedtek el, nem a hegyi térségekben, ahol ma. A jégkori jég fele Észak-Amerikában, negyede Euráziában,

negyede pedig másutt, főként a Déli-sarkon volt. Afrikát kevéssé érintette az eljegesedés, de Ausztráliát csaknem teljesen beborította a déli sarkvidéki jégtakaró.

^{61:5.4 (699.5)} E világ északi területei hat különböző és eltérő jellegű jégözönt éltek meg, bár számos előrenyomulás és visszavonulás jellemezte az egyes jégtakarók tevékenységét. Észak-Amerikában a jég két, majd három nagy központban gyűlt össze. Grönland jég alatt volt, és Izlandot is teljesen maga alá temette a jégár. Európában különböző időpontokban befedte a Brit-szigeteket, kivéve a dél-angliai partvidéket, és Nyugat-Európát egészen Franciaországig betérítette.

^{61:5.5 (699.6)} 2.000.000 évvel ezelőtt kezdte meg az első észak-amerikai jégfolyam a dél felé vonulást. A jégkorszak kialakulóban volt, és e jégár csaknem egymillió év alatt nyomult előre az északi nagynyomású központokból, majd húzódott vissza ugyanoda. A központi jégmező délen egészen Kansas-ig elért; a keleti és a nyugati jégközpontok ekkoriban nem voltak ilyen kiterjedtek.

^{61:5.6 (699.7)} 1.500.000 évvel ezelőtt az első nagy jégár észak felé visszahúzódóban volt. Időközben óriási mennyiségű hó hullott Grönlandon és Észak-Amerika északkeleti részén, és innentől kezdve a keleti jég dél felé kezdett folyni. Ez lett a második jégözön.

^{61:5.7 (699.8)} E két jégözön nem volt kiterjedt Eurázsiaiban. A jégkorszak kezdeti időszakaiban Észak-Amerikát előzőnlötték a masztodonok, gyapjas mamutok, lovak, tevék, szarvasok, pézsmatulkok, bölények, földi lajhárok, óriáshódok, kardfogú tigrisek, elefántnagyságú lajhárok, valamint a macskafélék és a

kutyafélék családjának számos csoportja. De ettől az időtől kezdve a számuk gyorsan mérséklődött a jégkorszaki hőmérsékletcsökkenés következtében. A jégkorszak vége felé ezeknek az állatfajoknak a többsége Észak-Amerikában kihalt.

61:5.8 (700.1) A jégtől eltekintve a szárazföldi és a vízi élet keveset változott. A jégözönök között az éghajlat nagyjából olyan enyhe volt, mint ma, talán egy kicsit melegebb is. A jégárok végeredményben helyi jelenségek voltak, bár hatalmas területekre terjedtek ki. A tengerparti éghajlat nagy eltéréseket mutatott a jégárok szünetelésének időszakai és azon időszakok között, amikor hatalmas jéghegyek csúsztak le nagy robajjal Maine partjáról az Atlanti-óceánba, Puget Soundon keresztül a Csendes-óceánba, és a norvég fjordokról az Északi-tengerbe.

6. Az ősember a jégkorszakban

61:6.1 (700.2) E jégkorszak nagy eseménye az ősember kifejlődése volt. India nyugati részétől egy kissé távolabb, egy ma már víz alatt lévő szárazföldi területen, a régebben kifejlődött észak-amerikai makifajták ázsiai kivándorlóinak utódai között hirtelenül megjelentek a korai emlősök. E kistestű állatok jobbára a hátsó lábukon jártak, és a testméretükhöz képest és a többi állat agyához viszonyítva nagy aggyal rendelkeztek. Ennek az életrendnek a hetvenedik nemzedékénél egy új és fejlettebb állatcsoport hirtelenül különvált. Ezek az új középemlősök — melyek az őseiknél testtömegüket és termetüket tekintve csaknem kétszer akkorák voltak és arányosan jobb agyi teljesítőképességgel rendelkeztek — csak akkorra tudtak jól megtelepedni, amikor a főemlősök, a harmadik alapvető másulat hirtelenül megjelent. (Ugyanekkor visszafejlődés is végbement a középemlősök törzsében s ennek

eredményeként jelentek meg az emberszabású majmok ősei; és attól a naptól kezdve máig az emberi ág fokozatos fejlődésen ment át, míg az emberszabású majomtörzsek fejlődése megállt, sőt megfordult.)

61:6.2 (700.3) 1.000.000 évvel ezelőtt jegyezték be az Urantiát lakott világként. A fejlődő főemlősök törzsében bekövetkező másulás hirtelenül két kezdetleges emberi lényt hozott létre, az emberiség valóságos őseit.

61:6.3 (700.4) Ez az esemény nagyjából a jég harmadik előrenyomulásának idején következett be; ebből látható, hogy a korai elődeitek ösztönző, erősítő és bonyolult környezetben születtek és nevelkedtek. Ezen urantiai őslakosok egyedüli túlélői, az eszkimók, még ma is inkább a fagyos északi éghajlaton laknak.

61:6.4 (700.5) Emberi lények nem léteztek a nyugati féltekén egészen a jégkorszak végének közeledtéig. De a jégkorközi időszakok alatt nyugat felé, a Földközi-tengerhez vándoroltak és hamarosan elterjedtek az európai földrészen. Nyugat-Európa barlangjaiban forró égövi és sarki állatok csontjaival összekeveredve emberi csontok is találhatók, melyek azt bizonyítják, hogy e vidékeken mindvégig élt ember az előrenyomuló és visszahúzódó jégárok későbbi korszakai alatt.

7. A folytatódó jégkorszak

61:7.1 (700.6) A jégkori időszak alatt más tevékenységek is folytak, de a jég működése minden más jelenséget a háttérbe szorít az északi szélességi körökön. Egyetlen más földfelszíni tevékenység sem hagy olyan jellegzetes helyrajzi bizonyítékot.

A magasban elhelyezkedő vándorkövek és a legyalult felszín, mint amilyenek a katlanszerű sziklaüregek, tavak, elmozdított kőtömbök és a szétmorzsolts kőzetek, semmilyen más természeti jelenséggel nem hozhatók összefüggésbe. Szintén a jég a felelős azokért az enyhe domborulatokért és a hullámos felszínért, melyet jégkori hordalékdombnak neveznek. A jégár, ahogy előrehalad, folyókat helyez át és az egész föld arculatát megváltoztatja. Egyedül a jégár hagy maga mögött árulkodó jégkori lerakódásokat — fenék-, mellék- és végmorénákat. E jéggörgetegek, különösen a fenékmorénák, a keleti tengerparttól Észak-Amerika északi és nyugati részein vannak jelen, de megtalálhatók Európában és Szibériában is.

61:7.2 (701.1) 750.000 évvel ezelőtt a negyedik jégmező, az észak-amerikai központi és keleti mezők egyesülése már javában úton volt dél felé; a legnagyobb kiterjedése idején elérte Illinois déli részét, áthelyezve a Mississippi folyót nyolcvan kilométerrel nyugatabbra, és keleten egészen az Ohio folyó déli részéig és Pennsylvania közepéig elért.

61:7.3 (701.2) Ázsiában a szibériai jégmező ekkor hajtotta végre a legdélibb betörését, míg Európában az előrenyomuló jég csak kevéssel az Alpok jelentette hegyi akadály előtt állt meg.

61:7.4 (701.3) 500.000 évvel ezelőtt, a jég ötödik előrenyomulásának idején, egy új fejlemény gyorsította az emberi törzsfajlódást. Hirtelenül és egyetlen nemzedék alatt a hat színes fajta másulás révén kivált az őshonos emberi törzsből. Ez kétszeresen is fontos időpont, hiszen ez egyúttal a Bolygóherceg megérkezését is jelentette.

61:7.5 (701.4) Észak-Amerikában az előrenyomuló ötödik jégár mindhárom jégközpont közös betörését hajtotta végre. A keleti karéj azonban csak egy kicsivel terjedt ki a Szt. Lőrinc völgytől délre, és a nyugati jégmező is keveset haladt előre dél felé. De a központi mező délen elborította Iowa állam nagy részét. Európában e jégözön nem volt olyan kiterjedt, mint az előző.

61:7.6 (701.5) 250.000 évvel ezelőtt kezdődött meg a hatodik és egyben utolsó eljegesedés. Annak ellenére, hogy az északi magasföldek enyhén süllyedni kezdtek, ebben az időszakban volt a legnagyobb a hótakaró az északi jégmezőkön.

61:7.7 (701.6) Ebben a betörésben a három nagy jégmező egyetlen hatalmas jégtömeggé egyesült, és a nyugati hegyek mindegyike részt vett e jégkori tevékenységben. Ez volt a legnagyobb jégözön Észak-Amerikában; a jég a nyomásközpontjaitól déli irányban több mint kétezernégyszáz kilométerre jutott el, és Észak-Amerikában ekkor voltak a leghidegebbek.

61:7.8 (701.7) 200.000 évvel ezelőtt, az utolsó jégár-előrenyomulás idején egy olyan esemény is történt, mely jelentős mértékben befolyásolta az urantiai történések sorát — ez pedig a Lucifer-féle lázadás volt.

61:7.9 (701.8) 150.000 évvel ezelőtt a hatodik és utolsó jégár elérte a déli kiterjedésének legtávolabbi pontjait, s a nyugati jégmező épp ekkoriban lépte át a kanadai határt; a középső Kansas, Missouri és Illinois területén halad déli irányban; a keleti mező dél felé nyomul előre és Pennsylvania és Ohio nagyobb részét beborítja.

61:7.10 (701.9) E jégfolyamból indult ki az a sok nyúlvány, vagy jégkaréj, melyek kivájták a mai nagyobb és kisebb tavakat. Visszahúzódása idején jött létre a Nagy-tavak észak-amerikai rendszere. A földtannal foglalkozó urantiai kutatók nagyon is pontosan határozták meg e fejlemények különböző szakaszait és helyesen feltételezték, hogy e víztestek egymást követve leürültek először a Mississippi völgyén keresztül, majd kelet felé a Hudson völgyön át, végül egy északi útvonalon a Szt. Lőrinc völgybe. Harminchétezer éve kezdődött meg az összekapcsolódott Nagy-tavak rendszer leürülése a mai niagarai útvonalon.

61:7.11 (702.1) 100.000 évvel ezelőtt, az utolsó jégár visszahúzódása alatt kezdett el kialakulni a vastag sarki jégtakaró, és a felgyülemelő jég központja jelentősen észak felé tolódott. Amíg a sarki térségeket jég fedi, addig aligha jöhet egy újabb jégkorszak, emelkedjenek meg a szárazföldek vagy módosuljanak a világtengeri áramlatok bárhogyan is a jövőben.

61:7.12 (702.1) Ez az utolsó jégár százezer éven át tartó terjeszkedést jelentett, és hasonló időtartamra volt szüksége ahhoz, hogy az északi visszahúzódását befejezze. A mérsékelt éghajlatú térségek valamivel több mint ötvenezer év óta jégmentesek.

61:7.13 (702.1) A szigorú jégkori időszak sok fajt elpusztított és számos másikat pedig gyökeresen megváltoztatott. Sokukat alaposan kirostált az oda-vissza való vándorlás, melyet az előrenyomuló és visszahúzódó jég kényszerített ki. Az oda-vissza vándorló jégfolyókat a szárazföldön követő állatfajok közé tartozott a medve, a bölény, a rénszarvas, a pézsmatulok, a mamut és a masztodon.

61:7.14 (702.1) A mamut a nyílt síkságokat kereste, a masztodon viszont az erdős vidékek védett peremeit részesítette előnyben. A mamut egészen a késői időkig megtalálható volt Mexikótól Kanadáig; a szibériai fajtája gyapjas szőrzetet viselt. A masztodon Észak-Amerikában honolt, míg a vörös ember ki nem irtotta, úgy, ahogy a fehér ember később leöldöste a bölényeket.

61:7.15 (702.1) Az utolsó eljegesedés alatt halt ki Észak-Amerikában a ló, a tapír, a láma és a kardfogú tigris. A helyükbe a Dél-Amerikából érkező lajhárok, tatuk és vízi disznók léptek.

61:7.16 (702.1) Az életnek az előrenyomuló jég elől való kényszerű vándorlása a növények és állatok rendkívüli keveredését eredményezte, és az utolsó jégözön elmúlásával sok sarki növény- és állatfaj ragadt ott bizonyos hegycsúcsokon, ahová a jégár pusztítása elől vándoroltak. Így ma ezek a szétszóródott növények és állatok megtalálhatók az európai Alpok magaslatain, sőt még az észak-amerikai Appalache hegységben is.

61:7.17 (702.1) A jégkorszak az utolsó teljes földtani időszak, melynek neve pleisztocén, és amely kétmillió évnél is tovább tartott.

61:7.18 (702.1) 35.000 évvel ezelőtt a sarki területek kivételével mindenütt véget ért a nagy jégkorszak a bolygón. Ez az időpont ezen túl annyiban is fontos, hogy közel esik az Anyagi Fiú és Leány érkezéséhez és az ádami megítéltetési időszak kezdetéhez, mely közelítőleg egybeesik a holocén vagy jégkor utáni időszak kezdetével.

61:7.19 (702.1) E beszámoló az emlősök világának kezdetétől a jég visszahúzódásáig és az emberi történelem idejéig tartó, majdnem ötvenmillió éves időszakot fogja át. Ez az utolsó — a jelenlegi — földtani időszak és a kutatóitok előtt úgy ismert, mint a földtörténeti harmad- és negyedidőszak vagy a legújabb idők kora.

61:7.20 (702.1) [Ennek az írásnak az összeállítását egy Állandó Élethordozó hitelesítette.]

62. írás

Az emberi kor hajnalának ősi fajai

62:0.1 (703.1) NAGYJÁBÓL egymillió évvel ezelőtt jelentek meg az emberiség közvetlen elődei három olyan, egymást követő hirtelen másulás révén, melyek a méhlepényes emlősök makifajtájának korai törzséből eredtek. E korai makik meghatározó tényezői a kifejlődő élet-sejtanyag nyugati vagy később amerikai csoportjából eredtek. De még az emberi őshöz vezető közvetlen ág kialakulása előtt e törzset az Afrikában kifejlődött központi élet-betelepítésből származó tényezők tovább erősítették. A keleti életcsoport keveset vagy még inkább semennyit sem járult hozzá az emberi faj tényleges létrejöttéhez.

1. A korai makifajták

62:1.1 (703.2) Az emberi faj eredetében szerepet játszó korai makik nem voltak közvetlen kapcsolatban a gibbonok és az egyéb emberszerűek már korábban is létezett és akkoriban Eurázsiaiban és Észak-Afrikában élő törzseivel, melyek utódai a mai napig fennmaradtak. Ezek nem is a mai makifajta

leszármazottai voltak, bár mindkettő egy már régen kihalt közös őstől származott.

62:1.2 (703.3) E korai makik ugyan a nyugati féltekén fejlődtek ki, az emberiség közvetlen emlős-ősének létrejöttére mégis Ázsia délnyugati részén, a központi élettelepítési tevékenységek eredeti területén, de a keleti vidékek peremén került sor. Néhány millió évvel ezelőtt az észak-amerikai fajtába tartozó makik a Bering-földhídon keresztül nyugatra vándoroltak és délnyugati irányban az ázsiai part mentén lassan nyomultak előre. E vándortörzsek végül elérték azt a tájegységet, mely az akkor kiterjedt Földközi-tenger és az emelkedőben lévő indiai félsziget hegyvidékei között terült el. Ezeken az Indiától nyugatra eső területeken más és kedvező adottságú törzsekkel egyesültek, s így létrehozták az emberi faj őst.

62:1.3 (703.4) Az idő múlásával Indiának a hegyektől délnyugatra fekvő tengerpartja fokozatosan elmerült, teljesen elszigetelve e vidék élővilágát. E mezopotámiai vagy perzsiai félszigetre nem volt közlekedési út és kifelé sem volt menekülési útvonal, kivéve az északi irányt, és a déli jégár-betörések ezt is többször elvágták. Ezen az akkoriban csaknem paradicsomi területen történt, hogy e maki fajtájú emlős fejlettebb leszármazottaiból két nagy csoport alakult ki, a mai idők majomtörzsei és a mai emberi faj.

2. A korai emlősök

62:2.1 (703.5) Kevéssel több mint egymillió évvel ezelőtt hirtelenül megjelentek a méhlepényes emlősök észak-amerikai makifajtájának közvetlen leszármazottai, a mezopotámiai korai emlősök. Ezek eleven életet élő kis teremtmények voltak, a

testmagasságuk nem érte el az egy métert; és bár nem állandóan a hátsó lábukon jártak, könnyedén fel tudtak egyenesedni. Szőrösök és elevenek voltak, és majommód érintkeztek egymással, de ellentétben a majomtörzsekkel, húst fogyasztottak. Csökevényes, szembefordítható hüvelykujjuk és a markolásra igen alkalmas lábujjuk volt. E ponttól kezdve ezen előemberi fajok fokozatosan kifejlesztették a szembefordítható hüvelykujjat, míg a nagylábujjuk fogásképségét fokozatosan elveszítették. A későbbi majomtörzsek megőrizték a fogó nagylábujjat, de sohasem fejlesztettek ki emberi jellegű hüvelykujjat.

62:2.2 (704.1) E korai emlősök három-négy éves korukban érték el a kifejlettséget, s a várható élettartamuk átlagosan mintegy húsz év volt. Egyszerre rendszerint egyetlen utódjuk született, bár alkalmanként ikerszülés is előfordult.

62:2.3 (704.2) Ezen új faj képviselői a testméretükhöz képest a legnagyobb aggyal rendelkeztek bármely állathoz képest, mely előttük a földön valaha is létezett. Rendelkeztek számos, a későbbi ősembert is jellemző érzellemmel és érzéssel, nagyon kíváncsiak voltak és erős fellelkesülést mutattak, amikor valamely dologban sikert értek el. Az éhségérzet és a heves nemi vágy magasan fejlett volt, és határozott válogatás nyilvánult meg az udvarlás és a párválasztás egy kezdetleges formájában. A rokonaik védelmében vadul harcoltak és a családi kapcsolataikban meglehetősen gyöngédséget mutattak, a szégyenérzettel és a büntudattal határos meghunyászkodási érzéssel rendelkeztek. A párjuk iránt nagyon ragaszkodók és meghatóan hűségesek voltak, de ha a körülmények elválasztották őket, akkor új társat választottak maguknak.

62:2.4 (704.3) Kis termetűek lévén, valamint annak okán, hogy az erdei lakhelyükön rájuk leselkedő veszélyeket gyors észjárásuk révén képesek voltak érzékelni, rendkívüli félelem fejlődött ki bennük, amely a túlélésükhöz igen nagymértékben hozzájáruló olyan óvintézkedésekhez vezetett, mint a kezdetleges menedékek építése magasan a fák koronájában, ami a földi élet számos veszélyét kiküszöbölte. Az emberiségre jellemző félelmek leginkább ezekben az időkben kezdtek kialakulni.

62:2.5 (704.4) E korai emlősök minden korábban létezetnél magasabb szintű törzsi szellemet fejlesztettek ki. Valóban nagyon társas lények voltak, mindazonáltal igencsak összeférhetetlenek is, ha a mindennapi életük menetét megzavarták, és amikor a haragjuk a legjobban tombolt, igen heves vérmérsékletéről tettek tanúbizonyságot. Harcias természetük azonban hasznos célt szolgált; a fejlettebb csoportok nem haboztak háborút indítani a fejletlenebb szomszédaik ellen, és így a selejtező túlélés révén a fajtájuk fokozatosan továbbfejlődött. Nagyon rövid időn belül uralmuk alá hajtották a terület kisebb teremtményeit, és mindezt csak nagyon kevés nem-húsevő majomszerű állattörzs élte túl.

62:2.6 (704.5) Ezek a harcias kis állatok több mint ezer éven át sokasodtak és népesítették be a mezopotámiai félszigetet, folyamatos fejlődésben voltak a testi jellegüket és az általános értelmi képességeiket tekintve. Mindössze hetven nemzedékkel azután, hogy ez az új törzs leszármazott a legfelsőbb fajtájú maki-östől, végbement a következő korszakos fejlődés — mégpedig az emberi lények urantiai törzsfjlődésében a következő alapvető lépést jelentő ősök hirtelen elkülönülése.

3. A középmelősök

62:3.1 (704.6) A korai emelősök léptályájának kezdetén, ezen eleven teremtmények közül való egyik fejlettebb párnak a fák tetején lévő otthonában egy ikerpár született, egy hímnemű és egy nőnemű egyed. Az elődeikkel összevetve valóban helyes kis teremtmények voltak. A testükön kevés szőrt viseltek, de ez nem jelentett hátrányt, mert meleg és kiegyenlített éghajlat alatt éltek.

62:3.2 (705.1) E kicsinyek százhusz centiméterre nőttek. Minden tekintetben nagyobbak voltak a szüleiknél, hosszabb lábakkal és rövidebb karokkal rendelkeztek. A hüvelykujjukat csaknem teljesen szembe tudták fordítani a többi ujjukkal, mely nagyjából olyan jól használható volt a különféle tevékenységekhez, mint a mai ember hüvelykujja. Felegyenesedve jártak, s a lábfejük csaknem annyira alkalmas volt a járásra, mint a későbbi emberfajtáké.

62:3.3 (705.2) Agyuk fejletlenebb és kisebb is volt, mint az emberi lényeké, de igencsak fejlettebb és sokkal nagyobb az elődeikénél. A jobb értelmi képességeik gyorsan megmutatkoztak és a csoport hamar elismerte az ikerpárt, mint a korai emelősök egész törzsének fejét, és ténylegesen is ők alakították ki a társadalmi szerveződés egy kezdetleges formáját és a munkamegosztás egyfajta kezdetleges rendjét. E fivér és nővér párosodott és hamarosan huszonegy, hozzájuk nagyon hasonló utód társaságát élvezhették, melyek mindegyikének testmagassága meghaladta a százhusz centimétert és minden szempontból fejlettebbek voltak az ősfajtájuknál. Ez az új csoport alkotta a középmelősök magját.

62:3.4 (705.3) Amikor ezen új és fejlettebb csoport létszáma nagyra nőtt, háború, könyörtelen háború tört ki; és amikor a szörnyű küzdelem véget ért, a korai emlősök korábban már létező és ősi fájának egyetlen egyede sem volt életben. A fajtájuk kisebb számú, ám erősebb és értelmesebb sarjai az elődeik kárára maradtak életben.

62:3.5 (705.4) Így aztán csaknem tizenötezer éven át (hatszáz nemzedéken keresztül) e teremtmény lett a világ ezen része számára maga a rettegés. A korábbi idők nagy és ártalmas állatai már korábban kipusztultak. A térségben őshonos nagyobb vadállatok nem húsevők voltak, és a macskafélék családjának nagyobb fajai, az oroszlánok és a tigrisek még nem szállták meg a földfelszín e különösen védett zugát. Ezért a középmemlősök felbátorodtak és meghódították a területük egészét.

62:3.6 (705.5) A korábbi fajhoz képest a középmemlősök minden szempontból előrelépést jelentettek. Még a várható élettartamuk is hosszabb volt, mintegy huszonöt év. Számos csökevényes emberi vonás is megjelent ebben az új fajban. Az őseik által mutatott bensőséges hajlamokon túl a középmemlősök képesek voltak undort mutatni bizonyos visszataszító helyzetekben. Jól fejlett tartalékolási ösztönrel is rendelkeztek; élelmet tettek félre későbbi felhasználás céljából és előszeretettel gyűjtögettek sima és kerek kavicsokat, valamint bizonyos kerek köveket hadianyag készlet gyanánt a védekezéshez és a támadáshoz.

62:3.7 (705.6) E középmemlősök voltak az elsők, melyek határozott építkezési hajlamot mutattak, amint az megnyilvánult a fák tetejére tervezett otthonaik és a sokjáratos földalatti

menedékeik építése közbeni versengéskor; ők voltak az első emlősfaj, mely a fákon és a föld alatt egyaránt gondoskodott menedékről. Nagyonbár nem a fákon tartózkodtak, nappal a földön éltek és az éjszakát a fákon aludták át.

62:3.8 (705.7) Az idő múlásával a csoportlétszám növekedése komoly versengést eredményezett az élelemért és a társakért, melyek csaknem az egész fajt kiirtó testvérharcok sorozatához vezettek. E küzdelmek folytatódtak egészen addig, amíg csak egyetlen, kevesebb mint száz egyedből álló csoport maradt életben. De újból béke lett, és ez az egyetlen túlélő törzs újjáépítette a hálólhelyeit a fák tetején és visszatért a megszokott és félig békés életmódjához.

62:3.9 (705.8) Aligha tudjátok elképzelni, hogy az ember előtti őseitek időről időre milyen kevéssel úszták meg a kipusztulást. Ha az egész emberiség békaőse csak öt centiméterrel kisebbet ugrik egy bizonyos alkalommal, akkor a törzsfajlódás teljes menete határozottan más irányt vett volna. A korai emlős faj közvetlen makiszerű anyjának ötször múlt az élete egy hajszálon, mielőtt életet adott volna az új és fejlettebb emlősrend apjának. De mind közül a legkomolyabb az volt, amikor villám csapott abba a fába, amelyen a főemlősikrek jövődöbeli anyja éppen aludt. A középemlősök mindkét szülője rettenetesen megijedt és csúnyán megégett; hét kicsinyük közül hármat agyonütött a villám. E fejlődő állatok már majdnem babonások voltak. E pár, melynek fatető-otthonába becsapott a villám, ténylegesen is a középemlős faj egy fejlettebb csoportjának volt a vezetője; és a példájukat követve a törzsnek több mint a fele, közöttük a legjobb értelmi képességűek alkotta családok, több mint három kilométerre

költözött ettől a helytől, és a fák tetején új lakhely, a földön pedig új menedékek építésébe kezdtek — mely utóbbiakba a hirtelenül támadt veszély idején vonultak vissza.

62:3.10 (706.1) Az otthonuk felépítése után nem sokkal e pár, ez az oly sok küzdelmet megélt két lény az ikrek büszke szülőjévé lett, azoknak a legérdekesebb és legfontosabb állatoknak a szüleivé, melyekhez fogható addig még nem született a világra, mert ezek voltak ama főemlősök új fajának első egyedei, mely az ember előtti evolúció következő alapvető lépését jelentette.

62:3.11 (706.2) E főemlős-ikrek születésével egy időben egy másik pár — egy különösképpen visszamaradott hím és nőstény a középemlős törzsből, egy pár, mely elméjében és testileg is alacsonyabb rendű volt — szintén ikreknek adott életet. Ezt az ikerpárt, egy hímet és egy nőstényt, nem érdekelte a környezetük meghódítása; kizárólag az élelemszerzéssel foglalkoztak és mivel húst nem fogyasztottak, hamarosan minden érdeklődésüket elveszítették a zsákmányszerzés iránt. E fogyatékos ikerpár lett a mai majomtörzsek megalapítója. Leszármazottaik a melegebb, déli vidékeket keresték, ahol az éghajlat enyhe volt és bőségesen találtak forró égvöi gyümölcsöket, és ahol nagyjából úgy élnek, ahogy azon a napon is, kivéve azokat az ágaikat, melyek a gibbonok és az emberszerű teremtmények korábbi fajtaival párosodtak, s emiatt nagymértékben leépültek.

62:3.12 (706.3) Ebből már látható, hogy az embernek és a majomnak csak annyi köze van egymáshoz, hogy mindkettő a középemlősöktől származik, egy olyan törzsből, melyben egyidejűleg született meg és lépett később a maga útjára két ikerpár: a fejletlenebb pár sorsa az volt, hogy létrehozza a

majom, a pávián, a csimpánz és a gorilla mai fajtáit; a fejlettebb pár sorsa pedig az lett, hogy továbbvigye a felemelkedési vonalat, melynek továbbfejlődése magához az emberhez vezetett el.

62:3.13 (706.4) A mai ember és a majomfélék ugyanazon törzsből és fajból származnak, de nem ugyanazoktól a szülőktől. Az ember ősei a középemlős törzs kiválasztódott maradványainak fejlettebb fajtáiból származtak le, míg a mai majomfélék (kivéve a makik, gibbonok, emberszerű és egyéb majomszerű teremtmények bizonyos, már korábban is létező fajtáit) a középemlős csoport legalsóbb rendű párjának a leszármazottai, egy olyan páré, mely csak úgy tudott életben maradni, hogy elbújt a földalatti élestár-menedékben több mint két hétnyi időtartamra a törzsük utolsó kegyetlen csatája alatt, és csak akkor bújtak elő, amikor az ellenségeik már messze jártak.

4. A főemlősök

62:4.1 (706.5) A fejlett ikerpár, egy hímnemű és egy nőnemű teremtmény születéséhez, a középemlős törzs két vezető tagjához visszatérve: Ezek az állatkölykök rendkívüliek voltak; még a szüleiknél is kevesebb szőr borította a testüket, és zsenge korukban minduntalan felegyenesedve akartak járni. Elődeik mindig tanulták a hátsó lábon járást, de a főemlős ikerpár már a kezdetektől fogva felegyenesedve járt. Testmagasságuk meghaladta a százötven centimétert, és a fejük is nagyobbra nőtt, mint a törzsbelieké. Bár hamar megtanultak egymás között jelekkel és hangokkal közléscserét folytatni, sohasem voltak képesek a népükkel megértetni ezen új jeleket.

62:4.2 (707.1) Körülbelül tizennégy évesek lehettek, amikor elmenekültek a törzsüktől, hogy messze nyugaton alapítsák meg a családjukat és a főemlősök új faját. Ezen új teremtményeket nagyon is helyes dolog főemlősöknek nevezni, mert magának az emberi családnak az egyenes ági és közvetlen elődei lettek.

62:4.3 (707.2) Tehát így történt, hogy a főemlősök területet foglaltak maguknak a mezopotámiai félsziget nyugati partján, mely akkoriban benyúlt a déli tengerbe, míg a kevésbé értelmes és velük közeli rokonságban álló törzsek a félsziget csücskén és keleti partvonalala mentén éltek.

62:4.4 (707.3) A főemlősök a középemlős elődeiknél emberibbek és kevésbé állatiasak voltak. Ezen új faj csontvázának arányai nagyon hasonlítottak a kezdetleges emberi fajokéhoz. Az emberi jellegű kéz és lábfej már teljesen kifejlődött, és e teremtmények képesek voltak járni és még szaladni is, ugyanúgy, ahogy a későbbi emberi leszármazottaik. Nagyobb részük felhagyott a fán való étellel, bár éjszakára a biztonság érdekében a fák tetején kerestek menedéket, mert a korai elődeikhez hasonlóan nagyon is uralta őket a félelem. A kezük egyre nagyobb mértékű használata nagyban hozzájárult az agyi teljesítőképességük fejlődéséhez, azonban nekik még nem volt emberinek nevezhető agyuk.

62:4.5 (707.4) Bár érzelmi természetüket tekintve a főemlősök kevésbé különböztek az elődeiktől, minden hajlamukban egyre inkább emberi hajlamok mutatkoztak. Valóban remek és fejlett állatok voltak, nagyjából tízéves korukra fejlődtek ki teljesen és a természetes élettartamuk mintegy negyven év volt. Vagyis addig élhettek volna, ha természetes halált haltak volna, de

azokban a korai időkben igen kevés állat halt természetes halált; a létért való küzdelem egészen kiélezett volt.

62:4.6 (707.5) S ekkor, csaknem kilencszáz nemzedéknyi fejlődés után, mely mintegy huszonegyszer évet jelent a korai emlősök eredetétől számítva, a főemlősök hirtelenül két figyelemre méltó teremtménynek adtak életet, az első igazi emberi lényeknek.

62:4.7 (707.6) Tehát az észak-amerikai makik fajtájától származó korai emlősöktől erednek a középemlősök, és e középemlősök hozták létre a fejlett főemlősöket, amelyekből a kezdetleges emberi faj közvetlen ősei lettek. A főemlős-törzsek jelentik az utolsó élő láncszemet az ember kifejlődésében, de kevesebb mint ötezer év múltával e különleges törzsek egyetlen egyede sem maradt fenn.

5. Az első emberi lények

62:5.1 (707.7) Ha visszaszámolunk, akkor a Kr.u. 1934. év és az első két emberi lény születésének időpontja között éppen 993.419 év van.

62:5.2 (707.8) E két figyelemre méltó teremtmény igazi emberi lény volt. Tökéletes emberi hüvelykujjaik voltak, mint az elődeik közül sokaknak is, de olyan tökéletes lábfejjel rendelkeztek, mint a mai emberfajták. Jártak és futottak, nem másztak; a nagylábujj fogószerepe már nem volt meg, teljesen eltűnt. Ha valamilyen veszély miatt a fákra kényszerültek, akkor úgy másztak, mint ahogy a mai emberek tennék. Úgy másztak a fa törzsén, mint a medve és nem úgy, ahogy a csimpánz vagy a gorilla, melyek ágról ágra lendülnek egyre feljebb.

62:5.3 (708.1) Ezek az első emberi lények (és a leszármazottaik) a kifejtett kort tizenkét évesen érték el és a várható élettartamuk nagyjából hetvenöt év volt.

62:5.4 (708.2) Ezen emberi ikerpár hamar számos új érzelmet mutatott ki. Kifejezték a tárgyak és a más lények iránti csodálatukat és komoly mértékű hiúságot is mutattak. De az érzelmi fejlődés terén a legfigyelemreméltóbb előrelépés a valódi emberi érzelmek egy új csoportjának a hirtelen megjelenése volt, az imádat csoportjáé, a befogadó áhítat, a hódolat, az alázat és még a háládatosság egy kezdetleges formája is megjelent. A félelem, párosulva a természeti jelenségekkel kapcsolatos tudatlansággal, ekkoriban ad életet a kezdetleges vallásnak.

62:5.5 (708.3) E kezdetleges emberek nem csak ilyen emberi érzelmeket nyilvánítottak ki, hanem számos egyéb, magasan fejlett érzés is megvolt náluk nyers formában. Ködösen felismerték a sajnálatot, a szégyent és a szemrehányást, és ténylegesen is tudatosult bennük a szeretet, a gyűlölet és a bosszúállás, és a féltékenység jellegzetes érzelmeire is hajlamosak voltak.

62:5.6 (708.4) E két ember — az ikerpár — felügyelete nagy próbatételt jelentett a főemlős szülők számára. Olyan kíváncsiak és kalandvágyók voltak, hogy számos alkalommal majdnem életüket veszítették még nyolcéves koruk előtt. Így nem is csoda, hogy már tizenkét éves korukra mindenhol sebhelyek borították a testüket.

62:5.7 (708.5) Nagyon korán elsajátították a szóbeli érintkezést; tízéves korukra egy fejlett jelrendszert és egy olyan nyelvet

fejlesztettek ki, mely csaknem félszáz fogalmat foglalt magába, és amely nagymértékben továbbfejlesztette és kiterjesztette az őseik által használt kezdetleges közléscsere-eljárásokat. De bárhogyan próbálkoztak is, az új jelek és jelképek közül csak néhányat tudtak a szüleiknek megtanítani.

62:5.8 (708.6) Nagyjából kilencévesek lehettek, amikor egy verőfényes napon a folyó mentén lefelé elvonultak egy igen nagy jelentőségű dolgot megbeszélni. Az Urantián állomásozó minden mennyei értelem, jómagamat is beleértve, megfigyelőként jelen volt a déli találkozó eseményeinél. Ezen a jelentős napon közösen arra jutottak, hogy egymással és egymásért akarnak élni, és ez volt az első megállapodás azok sorában, melyek végül odáig vezettek, hogy eldöntötték, megszöknek a visszamaradott, állati társaiktól és észak felé veszik az útjukat, s ekkor még nemigen tudták, hogy ezzel megalapítják majd az emberi fajt.

62:5.9 (708.7) Bár mi mindannyian nagyon is érdekeltek voltunk abban, hogy e két kis vadóc mit tervez, mégsem állt hatalmunkban az elméjük működésének irányítása; önkényesen nem befolyásoltuk őket a döntéseikben — mert nem tehattük. Viszont a bolygói működésünk korlátai között mi, az élethordozók, a társainkkal együtt közös terveket készítettünk, hogy ezen emberi ikerpárt észak felé, a szőrös és részben fán lakó népüktől minél messzebbre vezessük. Így végül a saját belátáson alapuló döntésük alapján az ikrek elvándoroltak, a felügyeleti tevékenységünk következtében pedig észak felé vették az útjukat, egy félreeső vidék felé, ahol megmenekültek attól az élőlénytani leépüléstől, ahová a

főemlős törzsekből származó visszamaradott rokonaikkal való keveredés vezetett volna.

62:5.10 (708.8) Röviddel az otthonukat jelentő erdők elhagyása előtt egy gibbon-rajtaütés során elvesztették az anyjukat. Bár anyjuk nem rendelkezett az ő értelmi képességeikkel, nagyszerű emlősragaszkodást mutatott az utódai iránt, és félelem nélkül feláldozta az életét azért, hogy megpróbálja megmenteni e csodálatos párt. Önfeláldozása nem volt hiábavaló, mert feltartóztatta az ellenséget, amíg apjuk az erősítéssel megérkezett és a támadókat megfutamították.

62:5.11 (709.1) Nem sokkal azt követően, hogy a fiatal pár elhagyta társait, hogy megalapítsa az emberi fajt, a főemlős-apa búskomorságba esett — megszakadt a szíve. Visszautasította az élelmet, még akkor is, amikor azt a saját gyermekei hozták elébe. Lévén, hogy a ragyogó utódai eltűntek, már nem találta értelmesnek az életet a közönséges társai között; így elkóborolt az erdőbe, ahol ellenséges gibbonok ütöttek rajta és agyonverték.

6. Az emberi elme evolúciója

62:6.1 (709.2) Számunkra, urantiai élethordozók számára hosszú és éber várakozással telt az idő attól a naptól fogva, hogy először telepítettük meg az élet-sejtanyagot a bolygó vizeibe, és az első valóban értelmes és saját akaratú lények megjelenése természetesen nagy örömünkre és megelégedésünkre szolgált.

62:6.2 (709.3) Azon keresztül figyeltük meg az ikrek elméjének fejlődését, hogy nyomon követtük az urantiai hét elmeszellem-ségéd működését, melyeket a bolygóra való érkezésünkkel

jelöltek ki. Végig a bolygói élet hosszú evolúciós fejlődése során a fáradhatatlan elmesegítőik egyre több felsőbb képességüket léptették működésbe annak érdekében, hogy az egyre fejlettebb állati teremtmények fokozatosan kiteljesedő agyi képességeivel kapcsolatba lépjenek.

62:6.3 (709.4) Először csak a belső meglátás szelleme tudott működni a fejletlen állati lét ösztönös és ingerválaszszerű megnyilvánulásaiban. A nemesebb fajták különválásával az értelem szelleme képes lett felruházni e teremtményeket a nem tudatos képzettársítás képességével. Később megfigyeltük a bátorság szellemének működését; a továbbfejlődő állatok ténylegesen kialakították a védekező öntudat egy nyers formáját. Az emlősök csoportjának megjelenését követően láthattuk a tudás szellemének egyre nagyobb mértékben való megnyilatkozását. A fejlett emlősök törzsfejlődése elhozta a tanácskozás szellemének működését, melynek eredménye a nyájösztön kiteljesedése és a kezdetleges társadalmi fejlődés megindulása lett.

62:6.4 (709.5) A korai emlősök, a középemlősök és a főemlősök megjelenése során az első öt segéd egyre kiterjedtebb szolgálatát figyeltük meg. De a maradék kettő, a legmagasabb rendű elmesegítőik eddig még sohasem voltak képesek működni az Urantia-fajtájú evolúciós elmében.

62:6.5 (709.6) Képzeljétek el az örömünket, amikor egy napon — az ikrek ekkor körülbelül tízévesek voltak — az istenimádat szelleme először teremtett kapcsolatot az ikerpár nőnemű tagjának elméjével, majd röviddel ezt követően a másikéval. Tudtuk, hogy valami olyasminak a megjelenése közeleg, amely szorosan köthető az emberi elméhez; és amikor nagyjából egy

évvel később végül elmélyült gondolkodás és megfontolt döntés eredményeként elhatározták, hogy elmenekülnek otthonról és északra mennek, akkor kezdett működni a bölcsesség szelleme az Urantián és ebben a két, immár emberiként elismert elmében.

62:6.6 (709.7) A hét elmeszellem-segéd közvetlen és új fajtájú megelevenedése volt ez. Telve voltunk várakozással; felismertük, hogy a régóta várt óra közeleg; tudtuk, hogy ama hosszas erőfeszítéseink gyümölcsének megjelenése előtt állunk, hogy saját akaratú teremtmények kifejlődését érjük el az Urantián.

7. A lakott világgént való elismerés

62:7.1 (709.8) Nem kellett sokáig várnunk. Délben, az ikerpár elmenekülésének másnapján haladt át a világegyetemi kör jelzései között az első próbavillanás az Urantia bolygói fogadóközpontján. Mi mind természetesen izgatottan vártuk a nagy esemény bekövetkezését; de lévén, hogy e világ életkísérleti állomás, a leghalványabb fogalmunk sem volt arról, hogy miként fogunk értesülni a bolygón megjelent értelmes élet hivatalos elismeréséről. De nem kellett sokáig várnunk. Az ikrek szökését követő harmadik napon, még az élethordozók elindulása előtt, megérkezett a nebadoni főangyal az első bolygókör létrehozására.

62:7.2 (710.1) Mozgalmas nap volt az Urantián, amikor kis csoportunk összegyűlt a bolygó tér-közléscserét biztosító sarkánál és megkapta az első szalvingtoni üzenetet a bolygó újonnan létesített elmekörén át. A főangyali testület vezetője által hozzánk intézett ezen első üzenet így szólt:

62:7.3 (710.2) „Az urantiai élethordozóknak — Legyetek üdvözölve! Ezúton biztosítunk benneteket afelől, hogy a Szalvingtont, az Edentiát és a Jerusemet nagy öröm tölti el, amiért a saját akarató elme urantiai létezésének jele a nebadoni központon bejegyeztetett. Tudomásul vettük az ikerpár azon megfontolt döntését, hogy észak felé meneküljenek és elválasszák a gyermekeiket a visszamaradott elődeiktől. Ez az elme — az emberi fajtájú elme — első döntése az Urantián és ez önmagától létrehozta azt a tájékoztatási kört, melyen keresztül a hivatalos elismerést tartalmazó ezen első üzenetet küldjük.”

62:7.4 (710.3) E körön ezután az edentiai Fenségesek üdvözlése jött át, mely utasításokat tartalmazott az állandó élethordozók számára, s megtiltották nekünk, hogy az általunk létrehozott életmintába beavatkozzunk. Azt az utasítást kaptuk, hogy ne avatkozzunk az emberi fejlődési folyamatokba. Nem szabad arra következtetni, hogy az élethordozók valaha is önkényesen vagy gépiesen beavatkoztak volna a bolygói fejlődési tervek természetes alakulásába, mert mi nem teszünk ilyet. De egészen idáig engedélyünk volt arra, hogy befolyásoljuk a környezetet és az élet-sejtanyagot a magunk módján védelmezzük, és e különleges, ám teljesen természetes felügyeletnek lett vége most.

62:7.5 (710.4) Amint a Fenségesek beszéde véget ért, Lucifernek, a Satania csillagrendszer akkori fejedelmének szép üzenetét továbbították a bolygóra. Most az élethordozók a saját vezetőjük üdvözlő szavait hallgatták meg és megkapták a visszatérési engedélyt a Jerusemre. Lucifer ezen üzenete az élethordozók urantiai munkájának hivatalos elismerését jelentette és felmentett bennünket minden jövőbeni bírálat alól,

ami a Satania csillagrendszerben létesített nebadoni életminták továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseinket érhetné.

62:7.6 (710.5) A Szalvingtonról, az Edentiáról és a Jerusemről érkezett üzenetek hivatalosan is azt jelentették, hogy a bolygó élethordozók általi korszakos felügyelete véget ért. Korszakokon át voltunk szolgálatban, és csak a hét elmeszellem-segéd, valamint a Fizikai Főszabályozók voltak a segítségünkre. És most, hogy a saját akarat, vagyis az istenimádat és a felemelkedés melletti döntés képessége megjelent a bolygó evolúciós teremtményeiben, megértettük, hogy a mi munkánk itt véget ért, és a csoportunk távozni készült. Lévé, hogy az Urantia életmódosítási világ, engedélyt kaptunk arra, hogy két rangidős élethordozót tizenkét segéddel együtt a bolygón hátrahagyjunk, és e csoport egyik tagjaként engem választottak és én azóta is az Urantián tartózkodom.

62:7.7 (710.6) Éppen 993.408 évvel ezelőtt (Kr.u. 1934-hez képest) történt, hogy az Urantiát hivatalosan is elismerték, mint emberi életnek otthont adó bolygót a Nebadon világegyetemben. Az élőlénytani evolúció újra elérte a saját akarat emberi szintjeit; ember érkezett a sataniai 606-os bolygóra.

62:7.8 (710.7) [Ennek az írásnak az összeállítását az Urantia egyik állandó besorolású nebadoni Élethordozója hitelesítette.]

63. írás

Az első embercsalád

63:0.1 (711.1) AZ URANTIÁT akkor jegyezték be lakott világgént, amikor az első két emberi lény — az ikerpár — tizenegy éves volt, és mielőtt a tényleges emberi lények második

nemzedékének szülőivé váltak volna. A bolygó hivatalos elismerésének alkalmával a Szalvingtonról érkezett főangyali üzenet e szavakkal zárult:

63:0.2 (711.2) „Az emberelme megjelent a Satania 606-os világán, és az új faj szülőit úgy fogják hívni, hogy Andon és Fonta. Minden főangyal imádkozik azért, hogy e teremtmények mihamarabb személyesen is felruháztassanak az Egyetemes Atya szellemének ajándékával.”

63:0.3 (711.3) Az Andon a nebadoni megjelölése annak, hogy „az első Atyaszerű teremtmény, mely emberi vágyat mutat a tökéletesség iránt”. A Fonta pedig azt jelenti, hogy „az első Fiúszerű teremtmény, mely emberi vágyat mutat a tökéletesség iránt”. Andon és Fonta e neveket mindaddig nem ismerte meg, míg a Gondolatigazítójukkal való eggyé kapcsolódás idején meg nem kapták azokat. Az Urantián való halandói ottlétük során végig úgy hívták egymást, hogy Szonta-an és Szonta-en, ahol Szonta-an azt jelentette, „akit anya szeret”, Szonta-en pedig azt, hogy „akit apa szeret”. E nevet maguk adták egymásnak és jelentésük a kölcsönös tiszteletre és ragaszkodásra utalt.

1. Andon és Fonta

63:1.1 (711.4) Sok szempontból Andon és Fonta volt a legfigyelemreméltóbb emberilény-pár, mely a föld színen valaha is élt. E csodálatos párt alkotók, az egész emberiség tényleges szülői, minden tekintetben fejlettebbek voltak sok közvetlen leszármazottjuknál, és alapvetően különböztek minden őstüktől, a közeliektől és a távoliaktól egyaránt.

63:1.2 (711.5) Ezen első emberpár szülei láthatóan kevésbé különböztek a törzsük átlagos tagjaitól, bár annak értelmesebbjei közé tartoztak, ahhoz a csoporthoz, mely először tanulta meg a kőhajítást és a bunkósbottal való harcot. Szintén használták az éles és hegyes köveket, a kvarckavicsot és a csontot.

63:1.3 (711.6) Még a szüleikkel laktak, amikor Andon egy éles kovadarabot kötözött egy botra, melyhez állati ínakat használt, és aztán nem kevesebbszer, mint tizenkét alkalommal vette jó hasznát e fegyvernek, amikor a saját vagy a vele egyenlő mértékben kalandvágyó és roppant kíváncsi testvéreinek az életét kellett megmentenie, aki egyébként mindig elkísérte őt a felfedezőútjaira.

63:1.4 (711.7) Andon és Fonta ama döntése, hogy elszöknek a főemlős törzsektől, már olyan elmeminőséget feltételezett, mely magasan felette állt annak az alapértelemnek, mely a későbbi leszármazottaik közül sokra jellemző volt, akik egészen odáig alacsonyodtak, hogy a majomtörzsbeli visszamaradt unokatestvéreikkel párosodjanak. De az a bizonytalan érzésük, hogy ők valamivel többek az állatoknál, abból eredt, hogy volt személyiségük, és azt a bennük lakozó Gondolatigazító jelenléte erősítette.

2. Az ikrek elmenekülése

63:2.1 (712.1) Miután Andon és Fonta eldöntötte, hogy északra fognak szökni, egy időre félelem kerítette őket a hatalmába, különösen az attól való félelem, hogy apjuk és a közvetlen családjuk neheztelni fog rájuk. Elképzelték, hogy az ellenséges rokonaik nekik esnek és felismerték annak a lehetőségét, hogy

a már amúgy is féltékeny törzstagok kezétől hálnak meg. Fiatalok lévén az ikerpár leginkább egymás társaságában töltötte az időt és ezért aztán sohasem voltak nagyon népszerűek a főemlős törzsbe tartozó állat-unokatestvéreik körében. Az sem javított a törzsbeli megítélésükön, hogy elkülönülten álló és igen magas színvonalú fakorona-otthon építettek maguknak.

63:2.2 (712.2) Ebben az új fakorona-otthonukban esett meg, hogy miután egy erős vihar felverte őket álmukból s a félelemtől és a ragaszkodástól indítva egymásba kapaszkodva várták a vihar elvonulását, végleg és teljesen elhatározták, hogy elhagyják a törzsi lakóhelyet és a fakorona-otthonukat.

63:2.3 (712.3) Már előre kezdetleges menedéket készítettek egy fatetején, mely északi irányban mintegy félnapi útra volt az otthonuktól. Ez lett a titkos és biztonságos rejtekhelyük az első napon, ahogy az otthoni erdőket elhagyták. Eltekintve attól, hogy az ikrek is osztoztak a főemlősök attól való halálos félelmében, hogy a földön tartózkodjanak az éjszaka folyamán, röviddel napszállta után mégis nekivágtak az északra vezető útnak. Bár szokatlanul nagy bátorságot igényelt tőlük, hogy erre az éjszakai utazásra vállalkozzanak, mégis arra a helyes következtetésre jutottak, hogy még telihold idején is kisebb a valószínűsége annak, hogy a törzsbeliek és a rokonaik hiányolnák vagy követnék őket. Röviddel éjfél után épségben el is érték az előkészített helyszínt.

63:2.4 (712.4) Az északi utazásuk során felfedeztek egy felszíni kvarckavics üledéket és mivel sok, különféle célra alkalmas követ találtak, össze is gyűjtöttek valamennyit tartalékba. E kvarckavicsok elhasítására irányuló próbálkozásai során

Andon felfedezte a szikraképző tulajdonságukat és felmerült benne a tűzgyújtás ötlete. De e képzete nem erősödött fel, mert az éghajlat itt még mindig kellemes volt és nemigen volt szükségük tűzre.

63:2.5 (712.5) Ám az őszi nap egyre alacsonyabban járt az égen, és ahogy egyre északabbra jutottak, az éjszakák egyre hűvösebbre és hűvösebbre fordultak. Már arra kényszerültek, hogy állatbőröket tekerjenek magukra a testük melegen tartása érdekében. Még egy holdhónapnyi idő sem telt el az elindulásuk óta, amikor Andon jelezte a párjának, hogy szerinte képes lenne a kovával tüzet gyújtani. Két hónapon át kísérleteztek a tűzgyújtással a kvarckavics segítségével, de minden próbálkozásuk kudarcot vallott. A pár minden nap összeütögette a kavicsokat és megpróbálta meggyújtani a fát. Végül egy este, nagyjából napnyugtakor értették meg az eljárás lényegét, amikor is Fonta felmászott egy fára, hogy egy üres madárfészket leszedjen. A fészek száraz és igen gyúlékony volt, és rögtön lángra is lobbant, amint szikra hullott rá. Az ikrek olyannyira meglepődtek és elámultak a sikerükön, hogy közben a tűz majdnem kialudt, de végül megfelelő tüzelő hozzáadásával megmentették, és az egész emberiség szülői ekkor láttak neki először tűzifa gyűjtésének.

63:2.6 (712.6) Ez volt az egyik legörömtelibb pillanat a rövid, ám mozgalmas életükben. Egész éjjel ott ültek a tűz mellett és nézték ahogy ég, és homályosan megértették, hogy a felfedezésük révén dacolhatnak az éghajlattal és örökre függetlenné válhatnak a déli területeken élő állati rokonaiktól. Három nap pihenés és a tűzzel való játszadozás után folytatták útjukat.

63:2.7 (712.7) Andon főemlős ősei gyakran táplálták a villám gyújtotta tüzeket, de korábban egyetlen földi teremtmény sem ismerte a szándékos tűzgyújtás módszerét. Azonban hosszú időnek kellett eltelnie, amíg az ikrek megtanulták, hogy a száraz moha és egyéb anyagok éppúgy táplálják a tüzet, mint a madárfészkek.

3. Andon családja

63:3.1 (713.1) Csaknem két év telt el azon éjszakától, hogy az ikrek elindultak az otthonukból, addig, amíg az első gyermekük megszületett. A fiúgyermeknek a Szontad nevet adták; és Szontad volt az Urantián született első teremtmény, akit a születését követően bebugyoláltak. Az emberi faj léte megkezdődött, és ezzel az új fejleménnyel megjelent az egyre gyengébb csecsemők megfelelő gondozásának ösztöne is, ami az értelmes elme fokozott mértékű fejlődésére utal, mely viszont nem jellemző az inkább állati fajtákra.

63:3.2 (713.2) Andonnak és Fontának összesen tizenkilenc gyermeke született, és csaknem ötven unoka és hat dédunoka társaságát is élvezhették. A család négy szomszédos sziklaüregben vagy félbarlangban lakott, melyek közül hármat előcsarnokok kötöttek össze, melyeket az Andon gyermekei által készített kvarckavics eszközökkel vájtak a puha mészkőbe.

63:3.3 (713.3) E korai andonfiak igen jellegzetes nemzetségszellemet mutattak; csoportokban vadásztak és sohasem kószáltak el messzire az otthonuktól. Láthatóan felismerték, hogy ők egy elszigetelt és különleges csoportot alkotó élőlények, és ezért óvakodniuk kell a különválástól. A bensőséges rokoni érzés

kétségkívül a szellem-segédek fokozott elme-segédkezéséből fakadt.

63:3.4 (713.4) Andon és Fonta szüntelenül a nemzetség nevelésén és felemelésén munkálkodott. Negyvenkét éves korukig éltek, amikor is mindkettőjüket halálra zúzta egy, a földrengés miatt lezuhanó, kiugró szikla. Velük pusztult öt gyermekük és tizenegy unokájuk is, és a leszármazottaik közül csaknem húszan súlyos sérüléseket szenvedtek.

63:3.5 (713.5) A szülei halálával Szontad, bár a lába komolyan megsérült, nyomban átvette a nemzetség vezetését, és ebben ügyesen segítette őt felesége, a legidősebb lánytestvére. Első feladatuk az volt, hogy sziklákat görgessenek a halott szüleik, öccseik, húgaik és gyermekeik fölé, hogy eltemessék őket. E temetésnek nem érdemes különösebben nagy jelentőséget tulajdonítani. A halál utáni továbbélés eszméi még nagyon ködösek és bizonytalanok voltak, azok leginkább az ő valószínűtlen és tarka álmvilágukból eredtek.

63:3.6 (713.6) Andon és Fonta családja a huszadik nemzedékig együtt maradt, amikor is az élelemért való versengés és a közösségen belüli súrlódások együttesen elindították a család feloszlását.

4. Az andoni nemzetségek

63:4.1 (713.7) Az ősemler — Andon népe — fekete szemű és barna bőrű volt, mely bőrszín valamelyest hasonlított a sárga és a vörös ember keverékének bőrszínéhez. A melanin egy színezőanyag, mely minden emberi lény bőrében megtalálható. Ez a bőr eredeti andoni festékanyaga. Általános

megjelenésüket és bőrszínüket tekintve a korai andonfiak leginkább a mai eszkimókhoz hasonlítottak, mintsem bármely más élő emberi lényhez. Ők voltak az elsők, akik állatbőröket használtak a hideg ellen; alig valamivel több szőr borította a testüket, mint a mai emberekét.

63:4.2 (713.8) E korai emberek állati őseinek törzsi élete számos társadalmi szokás kialakulását vetítette előre, és e lények kiteljesedő érzelmei és fejlődő agyi teljesítőképessége révén közvetlen fejlődés ment végbe a társas szerveződésben és a nemzetség tagjai közötti munkamegosztásban. Nagyon is hajlamosak voltak az utánzásra, azonban a játékosztön gyenge fejlettségi szintet ért el náluk, és a humorérzék csaknem teljesen hiányzott belőlük. Az őseember alkalmanként elmosolyodott ugyan, de szívből sohasem nevetett fel. A humor a későbbi ádami emberfajta öröksége. E korai emberi lények nem voltak olyan érzékenyek a fájdalomra és olyan kényesek a kellemetlen helyzetekre, mint a később kifejlődő halandók közül sokan. A gyerekszülés Fonta és az ő közvetlen leszármazottai számára nem volt fájdalmas és szenvedéssel járó megpróbáltatás.

63:4.3 (714.1) Csodálatos törzset alkottak. A férfiak hősieen harcoltak a párjuk és a gyermekeik védelme érdekében; a nők ragaszkodó odaadással viseltettek a gyermekeik iránt. De a hazafiságuk teljes mértékben a közvetlen nemzetségre korlátozódott. Nagyon elkötelezettek voltak a családjuk iránt; ellenvetés nélkül meghaltak volna a gyermekeik védelme érdekében, azonban nem voltak képesek felfogni azt a gondolatot, hogy a világot egy jobb helyé tegyék az unokáik számára. A felebaráti szeretet még nem született meg az emberi

szívben, függetlenül attól, hogy a vallás megszületéséhez szükséges minden érzelem már jelen volt ezekben az urantiai őslakókban.

63:4.4 (714.2) E korai emberek megható ragaszkodást mutattak a társaik iránt és már kétségtelenül élt bennük a barátság eszméje, még ha kezdetleges formában is. A későbbi időkben gyakori látvány volt, hogy a visszamaradott törzsekkel való folyton visszatérő csaták során ezek az ősemberek hőiesen küzdöttek az egyik kezükkel, miközben a másikkal egy sebesült harcostársukat támogatták, próbálták védeni és menteni. A későbbi evolúciós fejlődés legnemesebb és legfelsőbb rendű emberi vonásai közül sok e korai népekben vetült előre megindító formában.

63:4.5 (714.3) Az eredeti andoni nemzetség töretlen vezetői vonalat vitt végig egészen a huszonhetedik nemzedékig, amikor is, nem lévén férfi utód Szontad közvetlen leszármazottai között, a nemzetség két versengő főnökjelöltje csapott össze az elsőségért.

63:4.6 (714.4) Még az andoni nemzetségek szétszóródása előtt fejlett nyelv alakult ki a nemzetségek tagjai közötti érintkezésre irányuló korai erőfeszítésekből. E nyelv gyarapodása folytatódott, és csaknem naponta bővült a szókészlet azon új találmányok és a környezethez való alkalmazkodás következtében, melyeket ezen eleven életet élő, nyughatatlan és kíváncsi népek dolgoztak ki. Ez a nyelv vált az Urantia nyelvévé, a korai emberi család nyelvévé, mígnem később a színes emberfajták nyelvei megjelentek.

^{63:4.7 (714.5)} Az idő múlásával az andoni nemzetségek taglétszáma megnőtt, és a gyarapodó családok közötti kapcsolatok súrlódásokkal és félreértésekkel terhelődtek meg. E népeknek csupán két dolog járt az eszükben: vadászni élelemért és harcolni a szomszédos törzseknek tulajdonított valamilyen valós vagy vélt igazságtalanság vagy sérelem megtorlásáért.

^{63:4.8 (714.6)} Egyre gyakoribbak voltak a családi viszályok, törzsi háborúk törtek ki, és a rátermettebb és fejlettebb csoportok legeslegjobbjai körében súlyos veszteségek jelentkeztek. E veszteségek némelyike visszafordíthatatlan volt; a rátermettség és az értelem terén legértékesebb fajtaváltozatok némelyike örökre eltűnt a világról. A nemzetségek szüntelen háborúskodása kipusztulással fenyegette e korai emberfaját és annak kezdetlegesen polgárosodott társadalmát.

^{63:4.9 (714.7)} Lehetetlen dolog e fejletlen lényeket rávenni arra, hogy sokáig békében éljenek egymással. Az ember a harcoló állat leszármazottja, és amikor egymáshoz közel kerülnek, akkor a műveletlen emberek ingerlik és dühítik egymást. Az élethordozók ismerik az evolúciós teremtmények között végbemenő folyamatokat és megfelelő intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy a fejlődő emberi lényeket végül legalább három, de leggyakrabban hat különböző és elkülönülő fajtára bontsák.

5. Az andonfiak szétszóródása

^{63:5.1 (715.1)} A korai andoni fajták nem hatoltak be mélyen Ázsiába, és nem is léptek egyből Afrika területére. Abban az időben a földrajz az északi irányba terelte őket, és északon egyre

messzebbre is jutottak e népek, míg végül megállította őket a harmadik jégár lassan előrenyomuló jégmezője.

63:5.2 (715.2) Mielőtt a kiterjedt jégmező elérte volna Franciaországot és a Brit-szigeteket, Andon és Fonta leszármazottai Európán keresztül nyugat felé nyomultak és ezernél is több külön tábort létesítettek az Északi-tenger akkoriban még meleg vizei felé folyt nagy folyók mentén.

63:5.3 (715.3) Ezek az andoni törzsek voltak a franciaországi folyóvidékek korai lakói; több tízezer éven keresztül éltek a Somme folyó mentén. A Somme az egyetlen folyó, melyet a jégárak nem változtattak meg, s amely azokban a napokban is úgy folyt a tenger felé, mint ma. Ez megmagyarázza, hogy az andoni leszármazottaknak miért találják oly sok nyomát e folyó völgyben.

63:5.4 (715.4) Az Urantia ezen őslakosai nem fán laktak, bár veszélyhelyzetben még mindig a fák tetejére vették be magukat. Rendszerint a folyóparti kinyúló sziklák alatt és a hegyoldalak grottáiban kerestek menedéket, melyekről jó kilátás nyílt és amely megvédte őket az elemektől. Itt anélkül élvezhették a tüzet, hogy a füst túl nagy kellemetlenséget okozott volna nekik. Igazi barlanglakók sem voltak, bár a későbbi időkben a jégtakaró délebbre húzódott és a leszármazottaikat beszorította a barlangokba. A legszívesebben az erdőszélen vagy egy patak mellett ütöttek tanyát.

63:5.5 (715.5) Igen hamar megtanulták nagyon ügyesen álcázni a részben védett menedékeiket és nagyfokú ügyességet mutattak a kő hálósobák, a boltozatos kőkunyhók építésében, melyekbe éjszakára húzódtak vissza. Az ilyen kunyhók bejáratát egy

odagörgetett sziklával zárták le előlről, egy nagy kővel, melyet e célra helyeztek el belül, mielőtt a tetőköveket véglegesen a helyükre illesztették volna.

^{63:5.6 (715.6)} Az andonfiak félelmet nem ismerő és sikeres vadászok voltak, és a bogyósgyümölcsök és bizonyos fán termő gyümölcsök kivételével kizárólag húson éltek. Ahogy Andon feltalálta a kőbaltát, úgy a leszármazottai hamar felfedezték és hatékonyan használták is a gerelyt és a szigonyt. Végre működni kezdett az eszközkészítő elme és az eszközhasználó kéz, és e korai emberekből nagyon ügyes kovaeszköz-készítők váltak. Sokat és messzire is utaztak a kvarckavicsért, sok tekintetben úgy, ahogy a mai emberek az arany, a platina és a gyémántok utáni kutatásban a világ végére is elmennek.

^{63:5.7 (715.7)} Ezek az andoni törzsek sok más módon is kinyilvánították értelmi képességüket, melynek szintjét a visszafejlődő leszármazottaik félmillió év alatt sem érték el, bár újra és újra felfedezték a tűzgyújtás különféle módzatait.

6. Onagar — az igazság első tanítója

^{63:6.1 (715.8)} Ahogy az andoni szétválás előrehaladt, a nemzetségek kulturális és szellemi állapota csaknem tízezer éven keresztül romlott, egészen Onagar koráig, aki e törzsek vezetését átvette, elhozta a békét közöttük, és akkor első alkalommal az „emberek és állatok Lélegzetadójának” imádatára vezette mindnyájukat.

^{63:6.2 (716.1)} Andon életfelfogása egészen zavaros volt; alig menekült meg attól, hogy tűzimádó legyen a tűz véletlen felfedezésével járó nagyfokú kényelem miatt. A józan ész

azonban a saját felfedezésétől a nap, mint a meleg és a fény felsőbb és bámulatot keltő forrása felé fordította őt, mivel azonban a nap túl távoli volt a számára, nem lett belőle napimádó.

63:6.3 (716.2) Az andonfiaknak az elemektől — a mennydörgéstől, a villámlástól, az esőtől, a hótól, a jégesőtől és a jégtől — való félelme már korán megjelent. De a régmúlt idők állandóan visszatérő készítése az éhség volt, és mivel főként állathúson éltek, végül kialakították az állatimádat egy formáját. Andon számára a nagytestű zsákmányállatok a teremtető és fenntartó erő jelképei voltak. Időről időre szokásukká vált, hogy e különféle nagyobb állatokat az imádatuk középpontjába helyezték. Egy adott állat népszerűségének idején az állat durva körvonalait rajzolták a barlangfalakra, és később, ahogy az ábrázolási műtudásuk fejlődött, ilyen állatistent véstek a különféle díszítőelemek közé.

63:6.4 (716.3) Az andoni népek nagyon hamar kialakították a törzsi hódolat tárgyát képező állat húsának fogyasztásától való tartózkodás szokását. Később azonban annak érdekében, hogy a fiataljaik elméjére nagyobb hatást gyakoroljanak, kialakítottak egy olyan hódolati szertartást, melyet az egyik ilyen tisztelt állat teste körül végeztek; és még később a leszármazottaik e kezdetleges előadást kifinomultabb áldozó szertartássá fejlesztették. Innen ered az áldozás, mint az istenimádat része. Ezt az eszmét dolgozta ki Mózes a héber szertartásban és ezt Pál apostol elvben meg is őrizte, mint a bűn „vérontás” által való levezeklésének hittételét.

^{63:6.5 (716.4)} Onagarnak, ezen egyszerű népek nagy tanítójának az imája is azt mutatja, hogy e fejletlen emberi lények életében a legfontosabb dolog az élelem volt. Ez az ima így hangzott:

^{63:6.6 (716.5)} „Ó, Élet Lehelete, add meg a napi élelmünket ma, szabadíts meg minket a jégátoktól, ments meg bennünket az erdei ellenségeinktől és irgalommal fogadj minket a Nagy Túloldalon.”

^{63:6.7 (716.6)} Onagar főhadiszállást tartott fenn az ősi Földközi-tenger északi partján, a mai Káspi-tenger térségében egy Oban nevű településen, mely a Mezopotámia déli területeitől észak felé vezető, majd itt nyugatra forduló gyalogút pihenőhelye volt. Obanból tanítókat küldött ki a távoli településekre, hogy terjesszék az egy Istenségre vonatkozó új tantételeit és a túlvilágról alkotott elképzelését, melyet ő a Nagy Túloldalnak nevezett. Onagar küldöttei voltak a világ első hitlejlesztői; szintén ők voltak az első emberi lények, akik megsütötték a húst, akik először használták rendszeresen a tüzet az ételkészítéshez. A húst nyársra tűzve és forró köveken készítették el; később nagyobb darabokat sütöttek a tűzön, azonban a leszármazottaik csaknem teljesen visszatértek a nyers hús fogyasztásához.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar 983.323 évvel ezelőtt született (Kr.u. 1934-hez képest), és hatvankilenc évet élt. A Bolygóherceg előtti időkben élt ragyogó elme és szellemi vezető teljesítményének áttekintése izgalmas beszámoló arról, hogy e fejletlen népeket miként szervezte valódi társadalommá. Hatékony törzsi kormányzást létesített, olyat, melyhez fogható az egymást követő nemzedékek évezredekén keresztül sem tudtak kialakítani. A Bolygóherceg megérkezéséig ilyen magasan

fejlett szellemi polgárosultság nem létezett a földön. Ezek az egyszerű emberek valódi, bár kezdetleges vallással rendelkeztek, mely azonban a leépülő leszármazottaik számára végleg elveszett.

^{63:6.9 (717.1)} Bár Andon és Fonta is kapott Gondolatigazítót, miként a leszármazottaik közül még sokan, az Igazítók és az őrangyal-szeráfok csak Onagar korától fogva jöttek nagy számban az Urantiára. Ez tényleg az ősemler aranykora volt.

7. Andon és Fonta továbbélése

^{63:7.1 (717.2)} Andon és Fonta, az emberi faj nagyszerű megalapítói, az Urantia megítéltetésekor, a Bolygóherceg megérkezésekor kapták meg az elismerést, és a megfelelő időben a lakóvilágok rendszeréből a jerusemi létpolgári rendre emelték őket. Bár sohasem kaptak engedélyt az Urantiára való visszatérésre, azért ismerik az általuk alapított faj történetét. Elszomorította őket Kaligasztia árulása, sajnálkoztak az ádami bukás miatt, de nagyon örültek, amikor híret vették, hogy Mihály az ő világukat választotta az utolsó alászállása színteréül.

^{63:7.2 (717.3)} A Jerusemen Andon és Fonta egyé kapcsolódást élt meg a Gondolatigazítójukkal, és ugyanez történt több gyermekükkel, beleértve Szontadot is, azonban még a közvetlen leszármazottaik többsége is csak a Szellemmel ért el egyé kapcsolódást.

^{63:7.3 (717.4)} Andon és Fonta röviddel a Jerusemre való megérkezést követően engedélyt kapott a Csillagrendszer Fejedelemtől, hogy visszatérjen az első lakóvilágra annak érdekében, hogy azokkal a morontia személyiségekkel

szolgáljon együtt, akik az Urantiáról jövő idő-zarándokokat a mennyei szférákon üdvözlük. E feladatra határozatlan időre rendelték őket. Szerettek volna üdvözlétet küldeni az Urantiára e kinyilatkoztatásokon keresztül, de a kérés teljesítését bölcsen megtagadták tőlük.

63:7.4 (717.5) Ez tehát az Urantia egész történelmének leghősiesebb és leginkább magával ragadó fejezetéről szóló beszámoló, az egész emberiség különleges szülei kifejlődésének, létküzdelmeinek, halálának és örök továbbélésének története.

63:7.5 (717.6) [Közreadta az Urantián állandó beosztásban lévő egyik Élethordozó.]

64. írás

A színes evolúciós emberfajták

64:0.1 (718.1) EZ AZ urantiai evolúciós emberfajták története Andon és Fonta korától, csaknem egymillió évvel ezelőttől, a Bolygóherceg korán át a jégkorszak végéig.

64:0.2 (718.2) Az emberi faj csaknem egymillió éves, és a történelmének első fele nagyjából az urantiai Bolygóherceg előtti korszakot fedi le. Az emberiség múltjának második fele a Bolygóherceg megérkezésének, valamint a hat színes emberfajta megjelenésének idején kezdődik és nagyjából megfelel annak az időszaknak, melyet az őskőkornak neveznek.

1. Az andoni őslakók

64:1.1 (718.3) Az ősember valamivel kevesebb mint egymillió évvel ezelőtt fejlődött ki, és bizony súlyos élettapasztalatokat

szerzett. Ösztönösen próbálta elkerülni a visszamaradott majomtörzsekkel való keveredés veszélyét. De a tengerszint felett mintegy 9000 méterre elterülő, sivár tibeti terület miatt kelet felé nem vándorolhatott; délnek és nyugatnak sem mehetett a terjeszkedő Földközi-tenger miatt, mely akkoriban keleten elérte az Indiai-óceánt; és ahogy észak felé haladt, szembekerült az előrenyomuló jéggel. De még amikor a továbbvándorlást megakadályozta is a jég, és bár a szétszóródó törzsek egyre ellenségesebbé váltak, az eszesebb csoportoknak sohasem fordult meg a fejében, hogy délre húzódnak és a fejetlen értelmi képességekkel rendelkező, szőrös, fán lakó unokatestvéreikkel éljenek együtt.

64:1.2 (718.4) Az ember legkorábbi vallásos érzületei a földrajzi helyzetükből adódó, elzárt környezetben való elhagyatottság érzéséből fejlődtek ki — jobbra a hegyek, balra a víz, előttük pedig a jég. De a fejlődő andonfiak mégsem tértek volna vissza délre, a visszamaradott, fán lakó rokonaikhoz.

64:1.3 (718.5) Ezek az andonfiak, a nem-emberi rokonaikkal ellentétben, kerülték az erdőket. Az erdőkben az ember mindig is csak leépült; az emberi evolúció kizárólag a nyílt területeken és a magasabb szélességi körökön fejlődött. A nyílt területek hidege és az éhség cselekvésre, találékonyságra és leleményességre készítet. Míg ezekből az andoni törzsekből a jelen emberi faj úttörői lettek a zord északi éghajlattal járó viszontagságok és szükségek közepette, addig a visszamaradt unokatestvéreik pazar körülmények között éltek a közös eredetüket jelentő terület délszaki erdeiben.

64:1.4 (718.6) Ezek az események a harmadik, a földtannal foglalkozó kutatók ismeretei szerint az első, eljegesedés idején

történtek. Az első két eljegesedés nem volt számottevő hatással Európa északi részére.

64:1.5 (718.7) A jégkorszak legnagyobb része alatt Angliát szárazföld kötötte össze Franciaországgal, míg később Afrika Európával került összeköttetésbe a szicíliai földhíd révén. Az andoni vándorlások idején folytonos szárazföldi út vezetett nyugatról kelet felé, Angliától Európán és Ázsián keresztül Jáváig; Ausztrália azonban megint elszigetelődött, mely felerősítette a különleges állatvilág fejlődési folyamatait.

64:1.6 (719.1) 950.000 évvel ezelőtt Andon és Fonta leszármazottai messzire elvándoroltak keleten és nyugaton is. Nyugaton áthaladtak Európán, egészen Franciaországig és Angliáig. Később keleten eljutottak egészen Jáváig, ahol a csontjaikat a közelmúltban megtalálták — ez az úgynevezett jávai ember — majd továbbutaztak Tasmaniába.

64:1.7 (719.2) A nyugatra vándorolt csoportokat kevésbé vetették vissza a közös őstől származó, visszamaradt fajták, mint azokat a csoportokat, amelyek keletnek mentek, és szabadon keveredtek a visszamaradt állati unokatestvéreikkel. E fejlődésre képtelen egyedek dél felé sodródtak és rövidesen alacsonyabb rendű törzsekkel párosodtak. Később a keverék leszármazottaik egyre nagyobb számban tértek vissza északra, hogy ott párosodjanak a gyorsan gyarapodó andoni népekkel, és ezek a szerencsétlen egyesülések biztosan építették le a nemesebb emberfajta. Az ősi települések közül egyre kevesebb tartott ki a Leheletet Adó imádása mellett. E korai, kezdetleges polgárosodott társadalmat kipusztulás fenyegette.

64:1.8 (719.3) Mindig is ez volt a helyzet az Urantián. A nagyreményű polgárosodott társadalmak nemzedékről nemzedékre leépültek és végül elpusztította az az oktan gyakorlat, hogy engedélyezték a fejlettebbeknek a fejletlenebbekkel való szabad párosodást.

2. A foxhalli népek

64:2.1 (719.4) 900.000 évvel ezelőtt Andon és Fonta eszközhasználó műveltsége és Onagar műveltsége a föld színéről eltűnőben volt; a műveltség, a vallás, sőt még a kőszerszám-készítés is mélyponton volt.

64:2.2 (719.5) Ezekben az időkben sok visszamaradott, vegyes fajú csoport érkezett Angliába Franciaország déli részéből. E törzsek olyannyira keveredtek az erdei majomszerű teremtményekkel, hogy aligha voltak emberinek tekinthetők. Vallásuk nem volt, de értettek a kezdetleges kőszerszámok készítéséhez és elég értelmesek voltak a tűzgyújtáshoz is.

64:2.3 (719.6) Ezeket egy valamivel fejlettebb és szapora nép követte Európában, melynek leszármazottai rövidesen elterjedtek szerte a földrészén, az északi jégmezőktől délen az Alpokig és a Földközi-tengerig. E törzsek az úgynevezett heidelbergi fajta.

64:2.4 (719.7) A kulturális hanyatlás e hosszú időszaka alatt az angliai foxhalli népek és az északnyugat-indiai Badonan-törzsek megőrizték az andoni hagyományok egy részét és az onagari műveltség bizonyos maradványait.

64:2.5 (719.8) A foxhalli népek jutottak el a legnyugatabbra és sikeresen őrizték meg az andoni műveltség sok elemét; a kőszerszám-készítési ismereteiket is jól megtartották, melyet

továbbadtak a leszármazottaiknak, az eszkimók korai elődeinek.

64:2.6 (719.9) Bár Angliában a foxhalli népek maradványait fedezték fel legutoljára, valójában ezek az andonfiak voltak az első emberi lények, akik azokon a tájakon éltek. Akkoriban a földhíd még mindig összekötötte Franciaországot Angliával; és lévén, hogy az andoni leszármazottak korai településeinek többsége ama régi korok folyói és tengerpartjai mentén helyezkedett el, azok ma már az angol Csatorna és az Északi-tenger vizei alatt vannak, bár az angliai parton hármát vagy négyet még mindig nem borított el a víz.

64:2.7 (720.1) A foxhalli népek értelmesebb és szellemibb csoportjainak többsége megőrizte a faji kiválóságát és megtartotta a kezdetleges vallási szokásait. Ezek az emberek, miután később összekeveredtek újabb fajtákkal, Angliából nyugat felé vándoroltak a jég későbbi betörése miatt, és a mai eszkimókként maradtak fenn.

3. A Badonan-törzsek

64:3.1 (720.2) A nyugati foxhalli népek mellett keleten egy másik, a fennmaradásért küzdő műveltségközpont is létezett. E csoport helyileg az északnyugat-indiai hegyek előterében, a Badonan-törzsek között élt, mely nevet Andon ükunokájáról kapták. Ezek az emberek voltak Andon egyedüli olyan leszármazottai, akik sohasem gyakorolták az emberáldozatot.

64:3.2 (720.3) E hegyvidéki badoniták egy erdővel körülvett, kiterjedt fennsíkot foglaltak el, melyet folyók szeltek át és amely vadban bővelkedett. A tibeti unokatestvéreik

némelyikéhez hasonlóan kezdetleges kőkunyhókban, hegyoldali grottákban és félig földbevált üregekben laktak.

64:3.3 (720.4) Míg az északi törzseknek a jégtől való félelme vált egyre erősebbé, addig azok, akik az eredeti szülőföldjük közelében éltek, a víztől rettegtek. Észlelték a mezopotámiai félszigetnek a világtengerbe való fokozatos süllyedését, és bár a terület többször is kiemelkedett, e fejletlen emberfajta hagyományai a tenger veszélyei és a rendszeresen visszatérő elöntéstől való félelem köré épültek. Ez a félelem, a folyók áradásaival összefüggő tapasztalataikkal együtt megmagyarázza, hogy miért a hegyvidékeken próbáltak biztonságos életet keresni.

64:3.4 (720.5) A Badonan-népektől keletre, az észak-indiai Siwalik-hegységben találhatók olyan kövületek, melyek az ember és a különféle előemberi csoportok közötti átmenethez minden másnál közelebb állnak.

64:3.5 (720.6) 850.000 évvel ezelőtt a fejlett Badonan-törzsek irtóhadjáratot kezdtek a visszamaradott, állati szomszédaik ellen. Kevesebb mint ezer év alatt az e vidékek határterületein élő állati csoportokat megsemmisítették vagy viaszorították a déli erdőkbe. A visszamaradottak kiirtására indított hadjárat kismértékű fejlődést hozott az akkori korszak hegyi törzsei körében. E fejlettebbé vált badonita emberfajta kevert leszármazottai egy újnak tekintett népként jelentek meg a szintéren — a neandervölgyi emberfajtaként.

4. A neandervölgyi emberfajta

64:4.1 (720.7) A neandervölgyiek kiváló harcosok voltak, és sok vidéket bejártak. India északnyugati hegyi központjaiból nyugaton Franciaországig, keleten Kínáig, és dél felé egészen Észak-Afrikáig is eljutottak. Csaknem félmillió évig uralták a világot, amikor is megkezdődött az evolúciós színes emberfajták vándorlása.

64:4.2 (720.8) 800.000 évvel ezelőtt a vadállomány bőséges volt; számos szarvasfaj, továbbá elefántok és vízilovak is előfordultak Európa-szerte. Bőséges választék volt a marhafélékből is; lovak és farkasok is éltek mindenfelé. A neandervölgyiek nagy vadászok voltak, és a franciaországi törzsek vezették be elsőként azt a gyakorlatot, hogy először a legsikeresebb vadászok választhattak párt maguknak.

64:4.3 (721.1) A rénszarvasnak igen nagy hasznát vették a neandervölgyi népek élelemként, öltözekeként és használati tárgyként, mert még a szarvát és a csontját is felhasználták különféle célokra. Műveltségük alacsony szintű volt, de a kvarckavics megmunkálási eljárásban sokat fejlődtek, és csaknem elérték az Andon-korabeli szinteket. Újból használatba jöttek a fadorongokra rögzített nagyobb kvarckavicsok, melyeket baltaként és csákányként használtak.

64:4.4 (721.2) 750.000 évvel ezelőtt a negyedik jégmező már javában úton volt dél felé. A neandervölgyiek a fejlett eszközeikkel lékeket vágtak az északi folyók vizét borító jégben és így a levegőre feljövő halakat meg tudták szigonyozni. E törzsek folyamatosan hátráltak az előrenyomuló jég elől, mely ekkoriban hajtotta végre a legkiterjedtebb európai betörését.

64:4.5 (721.3) A szibériai jégmező ezekben az időkben kezdte meg a legdélebbre tartó vonulását, arra kényszerítve az ősembert, hogy délre vonuljon, vissza a szülőföldjei felé. De az emberi faj ekkorra már fajilag olyan mértékben különvált, hogy a fejlődésre képtelen majom-rokonokkal való keveredés veszélye jelentősen csökkent.

64:4.6 (721.4) 700.000 évvel ezelőtt visszahúzódóban volt a negyedik, egész Európában a legnagyobb jégár; az emberek és az állatok visszatértek északra. Az éghajlat hűvös és csapadékos lett, és az ősember megint gyarapodni kezdett Európában és Ázsia nyugati részén. Az erdők fokozatosan észak felé terjeszkedtek azon a szárazföldi területen át, melyet nem is olyan régen még jég borított.

64:4.7 (721.5) A nagy jégár csak kevésbé változtatta meg az emlősvilágot. Ezek az állatok fennmaradtak azon a keskeny földszívon, amely a jég és az Alpok között húzódott, és a jégmező visszavonulásával megint csak gyorsan elterjedtek szerte Európában. A szicíliai földhídon át Afrikából egyenes agyarú elefántok, széles orrú orrszarvúak, hiénák és afrikai oroszlánok érkeztek, s ezek az új állatok gyakorlatilag kipusztították a kardfogú tigriseket és a vízilovakat.

64:4.8 (721.6) 650.000 évvel ezelőtt az enyhe éghajlat folytatódott. A jégkorközi időszak közepére pedig olyan meleg lett, hogy az Alpokról csaknem teljesen eltűnt a jég és a hó.

64:4.9 (721.7) 600.000 évvel ezelőtt a jég elérte a visszahúzódásának legészakibb pontját, és néhány ezer év szünet után újból délnek indult az ötödik útjára. De ötvenezer éven keresztül kevés változás történt az éghajlatban. Európa emberei és állatai kevés

változáson mentek keresztül. A korábbi időszak enyhe szárazsága mérséklődött, és az alpesi jégárak mélyen benyúltak a folyóvölgyekbe.

64:4.10 (721.8) 550.000 évvel ezelőtt az előrenyomuló jégár újból délre szorította az embert és az állatokat. De ekkoriban az embernek már bőven volt helye azon a széles földszívon, mely északkelet felé benyúlt Ázsiába és amely a jégmező és a Földközi-tenger akkoriban kiterjedt fekete-tengeri nyúlványa között terült el.

64:4.11 (721.9) A negyedik és az ötödik eljegesedési időszakok alatt a neandervölgyi emberfajta kezdetleges műveltségének terjedése folytatódott. Ám a fejlődés olyan kismértékű volt, hogy valóban úgy látszott, hogy az értelmes élet új, módosított fajtájának az Urantián való létrehozására irányuló kísérlet meg fog bukni. Csaknem negyedmillió éven keresztül e fejletlen népek vadászva és halászva vándoroltak arrafelé, amerre a javuló időjárás vezette őket, de egészében véve állandó ütemű leépülés ment végbe a fejlettebb andoni őseik szintjéhez képest.

64:4.12 (721.10) A babonás ember műveltsége e szellemi sötétség időszakában süllyedt a legmélyebb szintre. A neandervölgyiek tényleg nem rendelkeztek vallással a szégyenletes babonaságon felül. Halálosan féltek a felhőktől, közelebbről is a különféle ködöktől. A természeti erőktől való félelem kezdetleges vallása fokozatosan kialakult, míg az állatimádat hanyatlott, ugyanis az eszközfejlődés és a bőséges vadállomány miatt e népek kevésbé aggódtak az élelem miatt; a vadászsikereknek a nemi élettel összefüggésbe hozható jutalmakkal való elismerése nagymértékben segítette a vadászok ügyességének fejlődését. Ez az új félelemvallás

vezetett oda, hogy e természeti elemek mögé láthatatlan erőket képzeltek, és ennek a tetőpontja később az lett, hogy embereket áldoztak e láthatatlan és ismeretlen fizikai erők megnyerésére. Az emberáldozás szörnyű szokása az Urantia visszamaradottabb népei körében egészen a huszadik századig fennmaradt.

64:4.13 (722.1) E korai neandervölgyieket aligha lehetne napimádóknak nevezni. Inkább a sötétségtől való félelemben éltek; halálosan féltek a sötétség beálltától. Amíg a hold egy kicsit is világított, még megvoltak valahogy, de újhold idején vakrémület fogta el őket és a legkiválóbb férfijaikat és asszonyaikat áldozták fel annak érdekében, hogy a holdat előcsalogassák. Azt korán megtanulták, hogy a nap rendszeresen felkel, de a holdról úgy tartották, hogy csakis akkor tér vissza, ha a törzsbeli társaikat feláldozzák. A faj fejlődésével az áldozás tárgya és célja fokozatosan megváltozott, de az emberáldozatnak a vallási szertartás részeként való felajánlása még sokáig megmaradt.

5. A színes emberfajták eredete

64:5.1 (722.2) 500.000 évvel ezelőtt India északnyugati hegyeinek Badonan-törzsei egy újabb nagy faji küzdelembe bonyolódtak. E könyörtelen háborúskodás több mint száz évig tartott, és a hosszú harc végén csak mintegy száz család maradt. De a túlélők Andon és Fonta akkoriban élő leszármazottai közül a legértelmesebbek és evolúciós szempontból a legkíváncsabbak voltak.

64:5.2 (722.3) Ekkor egy szokatlan, különös dolog történt e hegyvidéki badoniták között. Az akkoriban lakott hegyvidék

északkeleti részén élő egyik férfinak és nőnek hirtelenül szokatlanul értelmes gyermekekből álló családja lett. Ez volt a szangik család, akik az Urantia mind a hat színes emberfajtájának őseivé lettek.

64:5.3 (722.4) E szangik gyermekek, szám szerint tizenkilencen nemcsak hogy értelmesebbek voltak a társaiknál, hanem a bőrük színe a napfényben különféle árnyalatokat mutatott. E tizenkilenc gyermek között öt vörös, két narancsszín, négy sárga, két zöld, négy kék és két indigó volt. E színek egyre erősebbé váltak, ahogy a gyermekek nőttek, és amikor a fiatalok később a törzsbeli társaikkal párosodtak, akkor minden utódjuk bőrszíne a szangik szülő bőrszínéhez hasonlított.

64:5.4 (722.5) Még felhívom a figyelmet a Bolygóherceg nagyjából ekkoriban való megérkezésére, majd megszakítom az időrendi beszámolót, hogy külön foglalkozzunk az Urantia hat szangik emberfajtájával.

6. Az Urantia hat szangik emberfajtája

64:6.1 (722.6) Egy átlagos evolúciós bolygón a hat színes evolúciós emberfajta egymás után jelenik meg; először a vörös ember fejlődik ki, és korszakokon át járja a világot, mielőtt a többi színes fajta megjelenne. Mind a hat emberfajta egyidejű megjelenése az Urantián, és egy családban, rendkívül szokatlan dolog volt.

64:6.2 (723.1) A korai andonfiak megjelenése az Urantián szintén valami új dolog volt a Sataniában. A helyi csillagrendszerben a saját akarató teremtmények ilyen fajtája egyetlen másik világon sem fejlődött ki a színes evolúciós emberfajták előtt.

64:6.3 (723.2) 1. A vörös ember. E népek az emberi faj figyelemre méltó példányai voltak, sok tekintetben fejlettebbeknek tekinthetők Andonnál és Fontánál. Roppant értelmes csoportot alkottak és a szangik gyermekek közül elsőként ők fejlesztettek ki törzsi polgárosodott társadalmat és kormányzást. Mindig egyneűek voltak; még a kevert leszármazottaik is csak ritkán gyakorolták a többnejűséget.

64:6.4 (723.3) Később komoly és hosszan tartó nézeteltérésük támadt a sárga testvéreikkel Ázsiában. Segítette őket, hogy már korán feltalálták az íjat és a nyilat, viszont sajnálatosan sokat örökölték elődeik azon hajlamaiból, hogy egymás ellen is harcoljanak, és ez úgy meggyengítette e népet, hogy a sárga törzsek ki tudták szorítani őket az ázsiai földrésről.

64:6.5 (723.4) Nagyjából nyolcvanötezer évvel ezelőtt a vörös emberfajta viszonylag tisztavérű maradékai együtt átkeltek Észak-Amerikába, és nem sokkal később a Bering-földnyelv elsüllyedt, melynek következtében elszigetelődtek. Egyetlen vörös ember sem tért vissza többé Ázsiába. Viszont Szibériában, Kínában, Közép-Ázsiában, Indiában és Európában a fajtájukból sokat hagytak hátra más színes emberfajtákkal összekeveredve.

64:6.6 (723.5) Az Amerikába átkelt vörös ember a régi származási helyének sok tanítását és hagyományát magával vitte. A közvetlen ősei megismerkedtek a Bolygóherceg világközpontjának későbbi tevékenységeivel. De az Amerikák elérését követően a vörös emberek rövidesen elkezdték elhagyni e tanokat, és nagyfokú hanyatlás ment végbe az értelmi és a szellemi műveltségükben. E népek nagyon hamar újra vadul egymásnak estek, és úgy tűnt, hogy a törzsi háborúk

eredményeként a viszonylag tisztavérű vörös fajta maradékai gyorsan kihalnak.

^{64:6.7 (723.6)} Úgy látszott, hogy a nagymértékű visszafejlődés eredményeként a vörös emberek kipusztulnak, amikor, mintegy hatvanötezer évvel ezelőtt, vezetőjüként és szellemi megszabadítójukként megjelent Onamonalonton. Átmeneti békét teremtett az amerikai vörös emberek között és újjáélesztette a köreikben a „Nagy Szellem” imádatát. Onamonalonton kilencvenhat évet élt és főhadiszállását a nagy kaliforniai vörösfák erdejében tartotta fenn. A későbbi leszármazottai közül sokan máig is fennmaradtak a feketelábú indiánok között.

^{64:6.8 (723.7)} Az idő múlásával Onamonalonton tanításai ködös hagyományokká lettek. A testvérharcok folytatódtak, és e nagy tanító korát követően újabb vezetőnek már nem sikerült békét teremtenie közöttük. Az értelmesebb fajták közül egyre több tűnt el e törzsi küzdelmekben; egyébként ezek az ügyes és értelmes vörös emberek nagy polgárosodott társadalmat építettek volna ki az észak-amerikai földrészen.

^{64:6.9 (723.8)} A Kínából Amerikába való átkelést követően az északi vörös ember többé nem került kapcsolatba más világi hatásokkal (kivéve az eszkimókat) addig, amíg később végül felfedezte őket a fehér ember. Felettébb szerencsétlen dolog, hogy a vörös embernek szinte egyáltalán nem adatott meg a lehetőség, hogy a későbbi ádami fajtaival való keveredés révén továbbfejlődjön. És mivel ez volt a helyzet, a vörös ember nem tudott a fehér ember fölé kerekedni, és szolgálni sem akarta őt. Ilyen körülmények között, ha két emberfajta nem keveredik, akkor az egyik vagy a másik kipusztul.

64:6.10 (723.9) 2. A narancsszín ember. Ezen emberfajta kiemelkedő sajátossága az volt, hogy különös készletet érzett az építésre, szívesen építettek bármit, még akár óriási kőkupacokat is emeltek, csak hogy meglássák, hogy melyik törzs képes nagyobb halmot rakni. Bár nem voltak haladó népek, mégis sokat tanultak a Herceg tanodáiban és képviselőket is küldtek oda, hogy további ismereteket szerezzenek.

64:6.11 (724.1) A narancsszín emberfajta volt az első, mely a déli irányba, Afrika felé haladó partvonal mentén útnak indult, ahogy a Földközi-tenger nyugat felé visszahúzódott. De igazán biztosan sohasem vetették meg a lábukat Afrikában, a később érkező zöld fajta pedig kipusztította őket.

64:6.12 (724.2) E nép még eltűnése előtt sokat veszített a kulturális és szellemi háttéréből. Azonban a nemesebb lét nagy újjáéledésére került sor Porshunta, a bölcs vezetőjük működésének eredményeként, aki e szerencsétlen emberfajta ragyogó elméje volt, s ő segítette őket, amikor a központi településük Armageddonban volt mintegy háromszázezer évvel ezelőtt.

64:6.13 (724.3) A narancsszín és a zöld ember között az utolsó nagy küzdelem Egyiptomban, a Nílus-völgy alsó szakaszán zajlott. E hosszú háborút majdnem száz évig vívták, és a végén a narancsszín fajtából csak kevesen maradtak életben. E népek szétszóródott maradványait a zöld, majd később a megérkező indigó emberek olvasztották magukba. De emberfajtaként a narancsszín ember mintegy százezer évvel ezelőtt megszűnt létezni.

64:6.14 (724.4) 3. A sárga ember. Az ősi sárga törzsek voltak az elsők, melyek felhagytak a vadászattal, letelepült közösségeket alapítottak, és kialakították a mezőgazdaságra épülő házi életet. Értelmileg némiképp fejletlenebbek voltak a vörös emberhez képest, viszont társadalmilag és csoportosan az összes szangik nép fölé kerekedtek a faji polgárosodás fejlődésének előmozdítása terén. Lévé, hogy a különböző törzsek kialakították a testvériesség szellemét, megtanultak egymással viszonylagos békességben élni, ezért lehettek képesek a fokozatos ázsiai terjeszkedésük során a vörös embert kiszorítani e területekről.

64:6.15 (724.5) Ők messzire kerültek a világ szellemi központjának hatásövezetétől, és a Kaligasztia-féle elfordulás idején nagy sötétségbe sülyedtek; ám e nép fényes korszaka köszöntött be, amikor Szinglangton, mintegy százezer évvel ezelőtt, átvette a törzsek vezetését és meghirdette az „Egy Igazság” imádatát.

64:6.16 (724.6) A sárga emberfajta viszonylag nagy egyedszámban való túlélése annak volt köszönhető, hogy a törzsek között béke honolt. Szinglangton korától az újkori Kína napjaiig a sárga fajta mindig is az Urantia legbékésebb nemzetei közé tartozott. Ez az emberfajta a később behozott ádami fajta örökségéből kicsiny, de hathatós részt kapott.

64:6.17 (724.7) 4. A zöld ember. A zöld fajta az ősemberek legkevésbé rátermett csoportjai közé tartozott, és a különféle irányokba való kiterjedt vándorlásaik eredményeként nagyon meggyengültek. A szétszóródásukat megelőzően e törzsek nagy kulturális megújulást éltek át Fantad vezetése alatt mintegy háromszázötvenezer évvel ezelőtt.

64:6.18 (724.8) A zöld fajta három nagyobb részre bomlott: Az északi törzseket a sárga és a kék emberfajta igázta le, vetette rabszolgasorba és olvasztotta be. A keleti csoport a korabeli indiai népekkel olvadt össze, és a maradékaik még ma is közöttük élnek. A déli nemzet Afrika területére lépett, ahol megsemmisítették a velük csaknem ugyanolyan mértékben fejletlen narancsszín unokatestvéreiket.

64:6.19 (724.9) Sok tekintetben a két csoport egyenrangú volt a küzdelemben, hiszen mindkettőben megvoltak az óriások rendjének sajátosságai, számos vezetőjük több mint két és fél méter magasra nőtt. A zöld ember ezen óriás fajtái leginkább a déli vagy egyiptomi nemzetre korlátozódtak.

64:6.20 (725.1) A győztes zöld emberek maradványait később az indigó emberfajta olvasztotta magába, mely a színes népek közül utolsóként fejlődött ki és vándorolt el a faji szétszóródás eredeti szangik központjából.

64:6.21 (725.3) 5. A kék ember. A kék emberek egy nagyszerű népet alkottak. Már korán feltalálták a gerelyt és később kifejlesztették az újkori polgárosodott társadalom számos eszközének kezdetleges változatait is. A kék ember a vörös ember agyi teljesítőképességével és a sárga ember lelki és érzelmi adottságaival rendelkezett. Az ádami leszármazottak a leginkább őket részesítették előnyben a később még létező összes színes emberfajta közül.

64:6.22 (725.3) A korai kék ember fogékony volt a Kaligaszia herceg kísérete által terjesztett tanok iránt és ezért ezen áruló vezetők későbbi torz tanai nagy zavart okoztak a köreikben. A többi kezdetleges emberfajtához hasonlóan sohasem voltak képesek

úrrá lenni a Kaligasztia-féle árulás okozta zűrzavaron, és sohasem tudták teljesen legyőzni a bennük lévő késztetést, hogy egymással háborúzzanak.

64:6.23 (725.4) Kaligasztia bukása után mintegy ötszáz évvel a tanulás és a vallás egy kezdetleges — ám nem kevésbé valódi és jótékony hatású — formájának általános újjáéledésére került sor. A kék emberfajta nagy vezetője Orlandof lett, aki sok törzset visszavezetett az igaz Isten imádatára, akit ő a „Legfelsőbb Vezetőnek” nevezett. Ez volt a kék ember legnagyobb mértékű előrelépése a későbbi időkig, amikor is ezt az emberfajtát nagymértékben továbbfejlesztette az ádámi fajtaival való keveredés.

64:6.24 (725.5) Az őskőkor európai kutatói és feltárói leginkább ezeknek az ősi kék embereknek a szerszámaikat, csontjait és tárgyi leleteit ássák ki a földből, mert ez az emberfajta egészen a legújabb korig élt Európában. Az Urantia úgynevezett fehér fajtái ezeknek a kék embereknek a leszármazottai, melyeket először a sárga és a vörös emberfajtaival való kismértékű keveredés módosított, később pedig nagymértékű fejlődést hozott az, hogy az ibolyaszín emberfajta nagyobb hányadát olvasztották magukba.

64:6.25 (725.6) 6. Az indigó emberfajta. Ahogy a vörös ember volt a legfejlettebb az összes szangik nép közül, úgy a fekete ember volt a legkevésbé fejlett. Ők vándoroltak el utolsókként a hegyvidéki otthonaikból. Afrikába mentek, ahol elfoglalták a földrészt és ott is maradtak a mai napig, kivéve, amikor időről időre elhurcolták őket rabszolgákként.

64:6.26 (725.7) Ezeket az Afrikában elszigetelődött indigó népeket a vörös emberhez hasonlóan kevésbé vagy még inkább semennyire sem érintette az a faji felemelkedés, melyet az ádami vér megújító hatása biztosíthatott volna. Egyedül lévén Afrikában, az indigó emberfajta kevés előrehaladást mutatott egészen Orvonon idejéig, amikor is nagy szellemi ébredésre került sor. Bár később csaknem teljesen elfelejtették az Orvonon által hirdetett „Istenek Istenét”, azért nem teljesen veszítették el az Ismeretlen imádata iránti vágyukat; legalábbis néhány ezer évvel ezelőttig még fenntartották annak egyfajta imádatát.

64:6.27 (725.8) A visszamaradottságuktól függetlenül ezek az indigó népek is pontosan ugyanolyan megbecsülést élveznek a mennyei hatalmak előtt, mint bármely más földi emberfajta.

64:6.28 (725.9) Ezek voltak a különböző emberfajták közötti heves küzdelmek korszakai, azonban a Bolygóherceg központja közelében a felvilágosultabb és újabban felkészített csoportok viszonylagos összhangban éltek egymással, bár a világi emberfajta nagy kulturális meghódítására nem került sor e rendszer összeomlásának kezdetéig, melyet a Lucifer-féle lázadás kitörése váltott ki.

64:6.29 (726.1) Mindeme különféle népek időről időre kulturális és szellemi megújulást éltek meg. A Bolygóherceg kora utáni időkben Manszant volt az egyik nagy tanító. De csak azokról a kiemelkedő vezetőkről és tanítókról teszünk említést, akik egy egész emberfajta befolyásoltak és ösztönöztek kiemelkedően. Az idő múlásával a különböző vidékeken sok kisebb tanító tűnt fel; és mindezek együttesen nagymértékben hozzájárultak azon jótékony hatások összességéhez, melyek a művelt és

polgárosult társadalmat a teljes összeomlástól megmentették, különösen azokban a hosszú és sötét korokban, melyek a Kaligaszti-féle lázadás és Ádám megérkezése közé estek.

64:6.30 (726.2) Számos jó és elégséges oka van annak a tervnek, hogy a tér világain három vagy hat színes emberfajta fejlődjön ki. Bár az urantiai halandók a helyzetük miatt nem érthetik meg az összes ilyen okot, azért felhívjuk a figyelmet a következőkre:

64:6.31 (726.3) 1. A fejlettebb fajták természetes kiválogatódásának, elkülönült túlélésének széles körű kibontakozása szempontjából elengedhetetlenül szükséges a változatosság.

64:6.32 (726.4) 2. A különböző népek keveredéséből erősebb és jobb fajták származnak, amennyiben e különböző fajták értékesebb örökítő tényezők hordozói. Az urantiai emberfajták javára is szolgált volna egy ilyen korai összeolvadás, feltéve, hogy ez az egyesített nép később hatékonyan továbbfejlődhetett volna a nemesebb ádámi fajtával való alapos keveredés révén. Egy ilyen kísérlet elvégzése az Urantián a jelenlegi faji körülmények között rettenetes hatású lenne.

64:6.33 (726.5) 3. A versengést egészségesen gerjeszti a faji elkülönülés.

64:6.34 (726.6) 4. Az emberfajták közötti, valamint az egyes fajtákon belül a csoportok közötti különbségek lényegesek az emberi türelem és a felebaráti szeretet kifejlődése szempontjából.

64:6.35 (726.7) 5. Az emberfajták egyesítése mindaddig nem kívánatos, amíg a fejlődő világ népei nem jutnak el a szellemi fejlődés viszonylag magasabb szintjeire.

7. A színes emberfajták szétszóródása

64:7.1 (726.8) Amikor a szangik család színes leszármazottai elkezdtek sokasodni, és ahogy megtalálták a módját a szomszédos területekre való terjeszkedésnek, az ötödik eljegesedés, mely a földtan kutatóinak számítása szerint a harmadik volt, már javában dél felé haladt Európán és Ázsián át. E korai színes fajtákat a szülőhelyük jégkorszakának zordonsága és nehézségei rendkívül próbára tették. E jégár olyan kiterjedt volt Ázsiában, hogy a Kelet-Ázsiába irányuló vándorlást évezredekre megakadályozta. Ezek az emberfajták egészen addig nem tudták elérni Afrikát, amíg a jég később, Arábia kiemelkedését követően, a Földközi-tenger vidékéről vissza nem húzódott.

64:7.2 (726.9) Ezalatt a csaknem százezer év alatt a szangik népek ellepték a hegyek előtereit és egymással többé-kevésbé keveredtek is, ama különös, ámde természetes ellenszenv ellenére, mely már korán megnyilvánult a különböző emberfajták között.

64:7.3 (726.10) A Bolygóherceg és Ádám kora között India vált a föld színén valaha is létezett leginkább világpolgári népesség központjává. Szerencsétlen dolog azonban, hogy e keverékben oly nagy mértékben képviseltette magát a zöld, a narancsszín és az indigó fajta. E másodrendű szangik népek könnyű és kellemes létet találtak a déli területeken, és sokuk később elvándorolt Afrikába. Az elsőrendű szangik népek, ezek a nemesebb fajták kerültek a forró égövi területeket, a vörös ember Ázsia felé, északkeletre vándorolt, szorosan a nyomában haladt a sárga ember, míg a kék emberfajta északnyugatra, Európába költözött át.

^{64:7.4 (727.1)} A vörös emberek már korán megkezdték az északkelet felé való vándorlást a visszahúzódó jég nyomában, elkerülve az indiai hegységet és elfoglalva Ázsia egész északkeleti részét. Szorosan követték őket a sárga törzsek, akik később Ázsiából Észak-Amerikába szorították át őket.

^{64:7.5 (727.2)} Ázsiából való távozásukkor a vörös emberfajta viszonylag egyenes ági maradékai tizenegy törzset alkottak és szám szerint kevéssel több mint hétezer férfiből, nőből és gyermekből álltak. E törzseket elkísérte három kisebb, kevert eredetű csoport, melyek közül a legnagyobb a narancsszín és a kék fajta keverékéből állt. E három törzs igazán sohasem barátkozott a vörös emberrel és hamar délebbre is húzódtak, Mexikóba és Közép-Amerikába, ahol később csatlakozott hozzájuk a sárgák és vörösek keverékének egy kisebb csoportja. E népek a vegyes házasságok révén mind egyesültek és egy új, összeolvadt emberfajtát alapítottak, mely a tisztavérű vörös embereknél sokkal kevésbé volt harcias. Ötezer éven belül ez az összeolvadt emberfajta három csoportra szakadt, létrehozva a mexikói, a közép-amerikai és a dél-amerikai polgárosodott társadalmakat. A dél-amerikai ág egy kevés adámi vérből is részesült.

^{64:7.6 (727.3)} A korai vörös és sárga emberek bizonyos mértékben keveredtek Ázsiában, és ennek az egyesülésnek a leszármazottai kelet felé és a déli tengerpartok mentén továbbvándoroltak, míg végül a gyorsan gyarapodó sárga emberfajta a félszigetekre és a közeli tengeri szigetekre szorította őket. Ezek a mai barna emberek.

^{64:7.7 (727.4)} A sárga emberfajta folytatta Kelet-Ázsia központi területeinek megszállását. A hat színes emberfajta közül ők

maradtak fenn a legnagyobb számban. A sárga emberek időnként vívtak ugyan faji háborút, de nem folytattak olyan állandó és könyörtelen irtóhadjáratokat, mint a vörös, a zöld és a narancsszín emberek. E három emberfajta gyakorlatilag kiirtotta önmagát, mielőtt a más fajú ellenségeik megsemmisítették volna őket.

64:7.8 (727.5) Lévén, hogy az ötödik eljegesedés nem volt nagy kiterjedésű Európa déli részén, ezért a szangik népek északnyugatra való vándorolása előtt részlegesen nyitva állt az út; és a jég visszahúzódásával a kék emberek néhány más, kisebb faji csoporttal együtt az andoni törzsek régi útvonalai mentén nyugat felé vándoroltak. Több hullámban szállták meg Európát, elfoglalva a földrész legnagyobb részét.

64:7.9 (727.6) Európában hamarosan szembekerültek a korai és közös ősök, Andon neandervölgyi leszármazottaival. Ezeket a régebbi neandervölgyi népeket a jég dél és kelet felé szorította, s így abba a helyzetbe kerültek, hogy a szangik törzsekből származó, betörő unokatestvéreikkel rövid idő alatt összetalálkoztak és magukba olvasztották őket.

64:7.10 (727.7) Általában és kezdetben a szangik törzsek értelmesebbek és a legtöbb szempontból messze fejlettebbek voltak a korai andoni pusztai emberek leépült leszármazottainál; és ezekkel a szangik törzsekkel való keveredés a régebbi neandervölgyi népek közvetlen faji fejlődését hozta magával. E szangik, pontosabban kékemberi vérátömlesztés felelős a neandervölgyi népek ama látványos fejlődéséért, melyet azok az egyre értelmesebb törzsek egymás utáni hullámai hoztak, amelyek kelet felől söpörtek végig Európán.

64:7.11 (727.8) A következő jégkorközi időszakban ez az új neandervölgyi emberfajta Angliától Indiáig elterjedt. A kék emberfajta maradékai, melyek a régi perzsiai félszigeten maradtak, később összeolvadtak más fajtákkal, elsősorban a sárgával; és az így létrejött keverék fajta, melyet később az ádám ibolyaszín emberfajta némileg továbbfejlesztett, az újkori arabok barna bőrű vándorló törzseiként maradt fenn.

64:7.12 (728.1) Ha valaki megkísérelné meghatározni a mai népek szangik őseit, figyelembe kellene vennie a faji jellegzetességek ama fejlődését, melyet az ádámí vérvonallal való későbbi keveredés eredményezett.

64:7.13 (728.2) A nemesebb emberfajták az északi vagy mérsékelt éghajlatokat keresték, míg a narancsszín, a zöld és az indigó fajták egymás után vándoroltak át Afrikába azon az újonnan kiemelkedett földhídon át, mely a nyugat felé visszatérő Földközi-tengert az Indiai-óceántól elválasztotta.

64:7.14 (728.3) A faji eredetük központjából utolsóként elvándorló szangik népek az indigó emberek voltak. Nagyjából akkor, amikor a zöld ember leöldöste a narancsszín fajtát Egyiptomban és mindeközben maga is erősen meggyengült, megindult a nagy fekete népvándorlás Palesztinán keresztül a tengerpart mentén; és később, amikor ezek a fizikailag erős indigó népek lerohanták Egyiptomot, pusztán a számbeli túlerejük révén kipusztították a zöld embert. Ezek az indigó fajták magukba olvasztották a narancsszín ember maradékait és a zöld ember állományának nagy részét is, és a faji összeolvadás révén bizonyos indigó törzsek jelentős fejlődésen estek át.

64:7.15 (728.4) Tehát Egyiptomot először a narancsszín ember uralta, majd a zöld, akiket az indigó (fekete) ember követett, még később pedig az indigó, a kék és a módosult zöld emberek egy keverék fajtája. De már jóval Ádám megérkezése előtt az európai kék emberek és az arábiai kevert fajták kiszorították az indigó fajtát Egyiptomból és messze délre üzték az afrikai földrészen.

64:7.16 (728.5) A szangik népvándorlások lezárulásának idejére a zöld és a narancsszín fajta már eltűnt, a vörös ember Észak-Amerikát, a sárga ember Kelet-Ázsiát, a kék ember Európát birtokolja, az indigó fajta pedig Afrikába húzódott vissza. India a másodrendű szangik fajtáknak ad otthont, a barna ember pedig, mely a vörös és a sárga keveréke, az ázsiai partok mentén elhelyezkedő szigeteket uralja. Dél-Amerika hegyvidékeit egy, a fejlődésre nagy lehetőségekkel rendelkező összeolvadt emberfajta foglalja el. A tisztább vérű andonfiak Európa legészakibb vidékein, valamint Izlandon, Grönlandon és Észak-Amerika északkeleti részén élnek.

64:7.17 (728.6) A jégár legnagyobb kiterjedésének időszakaiban a legnyugatabbra élő andoni törzsek nagyon közel kerültek ahhoz, hogy a jég a tengerbe szorítsa őket. Évekig a mai Anglia szigetének egy keskeny déli sávjában éltek. E visszatérő jégkori előrenyomulások miatt végül a tengerre kényszerültek, amikor a hatodik és egyben utolsó eljegesedés megjelent. Ők voltak az első tengeri kalandozók. Hajókat építettek és új földek felkutatásába kezdtek, melyekről azt remélték, hogy mentesek lesznek a szörnyű jégözönöktől. Néhányan el is érték Izlandot, mások pedig Grönlandot, de a nagytöbbségük éhen és szomjan veszett a nyílt tengeren.

64:7.18 (728.7) Kevéssel több mint nyolcvanezer évvel ezelőtt, röviddel azt követően, hogy a vörös ember betette a lábát Észak-Amerika északnyugati részébe, az északi tengerek felől érkező hideg és a grönlandi helyi jégmezők előrenyomulása az urantiai őslakosok eszkimó leszármazottait egy jobb föld, új otthon keresésére kényszerítette; és ez sikerült is nekik, biztonságosan átkeltek az akkoriban Grönlandot Észak-Amerika északkeleti földtömegeitől elválasztó keskeny tengerszorosokon. Nagyjából kétezer-egyszáz évvel a vörös ember Alaszkába érkezése után érték el a földrészt. Később a kék ember kevert fajtáinak egy része nyugat felé vándorolt és összeolvadt az újabb keletű eszkimókkal, és ez kismértékben jótékony hatással volt az eszkimó törzsekre.

64:7.19 (728.8) Körülbelül ötezer évvel ezelőtt egy indián törzs és egy magányos eszkimó csoport véletlenül összetalálkozott a Hudson-öböl délkeleti partjain. A két törzs igen nehezen tudott érintkezni egymással, de nagyon hamar vegyes házasságok jöttek létre és ennek eredményeként ezeket az eszkimókat a nagyobb létszámú vörös nép magába olvasztotta. Ez volt az egyetlen kapcsolatfelvétel az észak-amerikai vörös ember és bármely más emberfajta között, a mintegy ezer évvel ezelőtti időig, amikor is a fehér ember először lépett az atlanti-óceáni partra.

64:7.20 (729.1) E régi idők küzdelmeit a bátorság, a merészség, sőt a hősiesség jellemezte. Mi mindannyian sajnáljuk, hogy a korai őseitek e kiváló és határozott jellemvonásai közül oly sok kiveszett a későbbi emberfajtákból. Bár értékeljük a fejlődő polgárosodott társadalmaitok számos szempontból való tökéletesedését, azonban hiányoljuk a korai őseitek nagyszerű

állhatatosságát és nemes odaadását, mely gyakran a nagyság és a fenségesség határait súrolta.

64:7.21 (729.2) [Közreadta az Urantián állandó beosztásban lévő élethordozók egyike.]

65. írás

Az evolúció felügyelete

65:0.1 (730.1) AZ ALAPVETŐ evolúciós anyagi élet — az elme előtti élet — a Fizikai Főszabályozók előkészítő munkájából, valamint a Hét Tökéletes Szellem életátviteli segédkezéséből és a kirendelt élethordozók tevékeny segédkezéséből áll össze. E három teremtmény tényező összehangolt működésének eredményeként fejlődik ki az élő szervezet fizikai elmeképessége — azok az anyagi működési rendek, melyek értelmi választ mutatnak a külső környezeti ingerekre és később azokra a belső ingerekre, hatásokra, melyek magában az élőlényelmében keletkeznek.

65:0.2 (730.2) Az élet létrehozásának és fejlődésének így három különböző szintje van:

65:0.3 (730.3) 1. A fizikai-energia terület — az elme-teljesítőképeség létrehozása.

65:0.4 (730.4) 2. A szellem-segédek elme-segédkezése — mely már eléri a szellemi felfogóképeséget.

65:0.5 (730.5) 3. A halandói elme szellemmel való felruházása — mely Gondolatigazító-adományozásban teljesedik ki.

65:0.6 (730.6) Az élő szervezet környezeti válaszának gépies-nemtanítható szintjei a fizikai szabályozók működési területei. Az elmeszellem-segédek elevenítik meg és szabályozzák az alkalmazkodó vagy nemgépies-tanítható elmefajtákat — azon élőlények válaszadó rendszereit, melyek képesek a tapasztalatokból tanulni. Ahogy a szellem segédek az értelmi képességeket alakítják, úgy az élethordozók komoly mértékű, saját belátáson alapuló irányítást gyakorolnak az evolúciós folyamatok környezeti feltételei felett, egészen az emberi saját akarat megjelenésének időpontjáig — ez utóbbi pedig azokat a képességeket takarja, hogy az ember megismeri Istent és imádata tárgyául őt választja.

65:0.7 (730.7) A lakott világokon az élethordozók, a fizikai szabályozók és a szellem-segédek együttes működése szabja meg a szerves törzsfejlődés menetét. Ez az oka annak, hogy az evolúció — az Urantián és máshol is — mindig célirányos és sohasem véletlenszerű.

1. Az élethordozók működése

65:1.1 (730.5) Az élethordozók a személyiség-átalakulás olyan lehetőségeivel rendelkeznek, mellyel csak kevés teremtményrend van felruházva. E helyi világegyetemi Fiak képesek három különböző létszakaszban is működni. Rendszerint középszakaszú Fiakként látják el a feladataikat, lévén ez az eredeti állapotuk. Azonban ebben a szakaszban az Élethordozó sehogyan sem tudna a villamos-vegytani területeken úgy működni, mint a fizikai energiákból és az anyagi részecskékből élő létezési egységeket összeállító lény.

65:1.2 (730.6) Az élethordozók a következő három szinten képesek működni, és így is tesznek:

65:1.3 (730.7) 1. A villamos-vegytani fizikai szint.

65:1.4 (730.8) 2. A majdnem-morontiai létezés szokványos középszakasza.

65:1.5 (730.9) 3. A fejlett félszellemi szint.

65:1.6 (731.1) Amikor az élethordozók felkészülnek az életmegtelepítési feladatra, és miután e vállalkozásuk helyszíneit kiválasztották, összehívják az élethordozó-átalakítási főangyal-bizottságot. E csoport különféle személyiségek tíz rendjéből tevődik össze, beleértve a fizikai szabályozókat és társaikat is, és a csoportot a főangyalok vezetője irányítja, aki e tisztséget Gábiel felhatalmazása és a Nappalok Elődeinek engedélye alapján tölti be. Amint e lények a megfelelő körre rákapcsolódtak, képesek az élethordozókon olyan átalakításokat végezni, melyek alkalmassá teszik őket arra, hogy azon nyomban működhessenek a villamos-vegytani fizikai szinteken.

65:1.7 (731.2) Miután az életmintákat előkészítették és az anyagi szerveződéseket megfelelően kialakították, az élet elterjesztésében szerepet játszó anyagfeletti erők nyomban működésbe lépnek, és az élet attól fogva létezik. Ezután az élethordozók késlekedés nélkül visszatérnek a szokványos középszakaszú személyiségi létezésükhöz, amely állapotban képesek az élőegységek befolyásolására és a kifejlődő élő szervezetek irányítására, még ha meg is vannak fosztva minden

olyan képességtől, hogy az élő anyagból új mintákat szervezzenek — teremtsenek.

^{65:1.8 (731.3)} Miután a szerves törzsfejlődés egy bizonyos pályát befutott és az emberi fajtajú szabad akarat a legfelsőbb rendű fejlődő élőlényben megjelent, az élethordozóknak vagy el kell hagyniuk a bolygót vagy lemondási fogadalmat kell tenniük; vagyis kötelezniük kell magukat, hogy a szerves törzsfejlődés menetébe bármiképpen való beavatkozási kísérlettől a továbbiakban tartózkodnak. Mihelyt ezen önkéntes fogadalmakat megtették azok az élethordozók, akik az újonnan kifejlődött saját akaratú teremtmények támogatásával megbízandók mellett a jövőben tanácsadói minőségben való működés céljából a bolygón maradás mellett döntöttek, összehívnak egy tizenkét tagú bizottságot, melynek vezetője a Csillagrendszer Fejedelem felhatalmazása alapján és Gábiel engedélyével tevékenykedő személy, az Estcsillagok főnöke; és ezek az élethordozók rögvest átkerülnek a személyiségi létezés harmadik szakaszába — a félszellemi létszintre. Jómagam Andon és Fonta kora óta e harmadik létezési szakaszban működöm az Urantián.

^{65:1.9 (731.4)} Mi már várjuk a világegyetem fényben és életben való megállapodásának korát, egy olyan lehetséges negyedik létállapotot, amelyben teljes mértékben szellemiek leszünk, azonban eddig még soha nem részesültünk kinyilatkoztatásban, hogy milyen eljárással is fogjuk elérni e kívánatos és fejlettebb állapotot.

2. Az evolúciós körkép

65:2.1 (731.5) Az ember felemelkedésének története a tengeri moszattól a földi teremtsérsz urának szintjére valóban az élőlénytani küzdelemről és az elme túléléséről szóló regény. Az ember legelső ősei úgyszólván a tengerfenék sara és iszapja voltak azokban a pangó, meleg vizű öblökben és lagúnákban, melyek az ősi beltengerek kiterjedt partvonalai mentén helyezkedtek el, éppen azokban a vizekben, amelyekben az élethordozók elhelyezték a három független életmintát az Urantián.

65:2.2 (731.6) A tengervízi növényvilág korai formái közül igen kevés faj vett részt azokban a korszakos jelentőségű változásokban, melyek eredményét az állati létszint határterületén jelenleg élő szervezetek jelentik. E korai köztes fajták egyikének túlélői a szivacsok, azok az élőlények, melyeken keresztül a növényiből az állati felé tartó fokozatos átmenet végbement. E korai átmeneti formák, bár nem azonosak a mai szivacsokkal, nagyon hasonlítanak hozzájuk; ezek valóban átmenetet képező élőlények — nem növények, de nem is állatok — voltak, azonban végül elvezettek az igazi állati életformák kifejlődéséhez.

65:2.3 (732.1) A baktériumok, az igen kezdetleges jellegű, egyszerű növényi szervezetek vajmi keveset változtak az élet hajnala óta; az élősvi viselkedésükben még némi visszafejlődést is mutatnak. Sok gombafaj ugyancsak visszafelé haladó fejlődési irányt mutat az evolúció terén, lévén ezek olyan növények, amelyek elveszítették a levélzöld-termelő képességüket és többé-kevésbé élősködőkké váltak. A betegséget okozó baktériumok többsége és azok segéd-vírustestjei ténylegesen az átalakult élősvi gombák e csoportjába tartoznak. A közbenső

időkben a hatalmas növényvilág egésze olyan ősökől fejlődött ki, amelyektől maguk a baktériumok is leszármaztak.

^{65:2.4 (732.2)} Az állati élet fejlettebb állati-véglény fajtája hamar megjelent, mégpedig hirtelenül. Ezen igen távoli időktől fogva az amőba, a jellegzetes egysejtű állati szervezet, csak kevés változáson ment keresztül. Nagyrészt ma is úgy éli az életét, ahogy akkor, amikor az élet kifejlődésében ez az élőlény jelentette a legújabb és legnagyobb előrelépést. E parányi teremtés és véglény-unokatestvérei azt jelentik az állatvilágnak, amit a baktériumok a növényvilágnak; ezek mutatják az első korai evolúciós lépések nyomát az élet változatossá válásában, azzal együtt, hogy ezek a továbbfejlődésre képtelennek bizonyultak.

^{65:2.5 (732.3)} Rövidesen a korai egysejtű állatfajták közösségekbe társultak, először a volvox-moszatok mintája szerint, rögtön azután pedig a hidrák és a medúzák ága mentén. Még később kifejlődtek a tengeri csillagok, tengeri liliomok, tengeri sünök, tengeri uborkák, százlábúak, rovarok, pókok, héjas állatok és az ezekkel közeli rokonságban álló földigiliszták és piócák csoportjai, melyeket hamarosan követtek a puhatestűek — az osztriga, a nyolckarú polip és a csiga. Mellettük száz és száz faj jelent meg és tűnt el; csak azokat említettük meg, amelyek túléltek a véges-végtelen küzdelmet. Az ilyen, fejlődésre képtelen fajok a halak később megjelenő családjával együtt ma a korai és alsóbbrendű állatoknak a fejlődés egy szintjén megrekedt fajait, az életfa tovább nem fejlődött ágait képviselik.

^{65:2.6 (732.4)} A szintér tehát készen állt az első gerinces állatok, a halak megjelenésére. A halak családjából két különleges

módosulat ágazott le, a békáké és a szalamandráké. A békák iránya lett az, amelyen az állati életben elkezdődött ama fokozatos elkülönülések sorozata, amely végül magának az embernek a megjelenésében tetőzött.

65:2.7 (732.5) A béka az egyik legkorábbi túlélő emberfaj-ős, azonban e teremtmény szintén képtelen volt a fejlődésre, nagyrészt olyan formában létezik ma is, mint azokban a régmúlt időkben. A békák faja az egyetlen, a földön ma is élő őse a korai emberfajoknak. Az emberi fajnak ma már nincsenek a békák és az eszkimók közé eső élő ősei.

65:2.8 (732.6) A békákból fejlődtek ki a hüllők, egy gyakorlatilag kihalt nagy állatcsalád, melyből azonban még a kipusztulás előtt megjelent a teljes madárvilág és az emlősök számos rendje.

65:2.9 (732.7) Az ember előtti törzsfejlődésben talán a legnagyobb ugrás akkor következett be, amikor a hüllőből madár lett. A mai madárfajták — sasok, kacsák, galambok és struccok — mind az óriási hüllőkből származtak le réges-régen.

65:2.10 (732.8) A békák családjából származó hüllővilágot ma négy túlélő rendszertani csoport képviseli: kettő a fejlődésre képtelenek közé tartozik, nevezetesen a kígyók és a gyíkok, valamint unokatestvéreik, az alligátorok és a teknősök; van egy részleges fejlődésre képes rendszertani csoport, a madarak családja, valamint egy negyedik, az emlősök ősei és az emberi faj közvetlen leszármazási ága. Bár már régen szétváltak útjaik, az eltűnő hüllők nagytömege az elefántban és a masztodonban tükröződik, míg a különleges formáik az ugráló kengurukban maradtak fenn.

65:2.11 (733.1) Az Urantián mindössze tizennégy törzs jelent meg, ezek közül a halak voltak az utolsók, és a madarak, valamint az emlősök óta egyetlen új osztály sem fejlődött ki.

65:2.12 (733.2) Egy mozgékony, kis termetű, húsevő, ám viszonylag nagy aggyal rendelkező dinoszaurusz volt az, amelyből a méhlepényes emlősök hirtelenül leszármaztak. Ezek az emlősök gyorsan és sok különböző irányban fejlődtek tovább, nemcsak a mai közönséges változataiknak adva életet, hanem olyan tengeri fajtákká is alakulva, mint a bálnák és a fókák, valamint az olyan légi vándorokká, mint a denevérfélék.

65:2.13 (733.3) Az ember tehát elsősorban az ősi kelet-nyugati védett tengerekben elterjedt nyugati élet-mintából leszármazott, fejlett emlősökből alakult ki. Az élő szervezetek keleti és központi csoportjai már korán kedvezően fejlődtek az állati létezés ember előtti szintjeinek elérése irányába. Ám az idő múlásával az életbetelepítés keleti központja nem érte el az értelmes ember-előtti állapot kielégítő szintjét, mert a csírasejtanyagának értékesebb fajtaiban több alkalommal is helyrehozhatatlan mértékű veszteségeket szenvedett, s így mindörökre elveszítette az emberré válást előmozdító erők helyreállítására való képességét.

65:2.14 (733.4) Léven, hogy az elme fejlődésre való képessége a keleti csoportban olyan alacsonyrendű volt a másik két csoportéhoz képest, az élethordozók a feletteseik egyetértésével úgy alakították a környezetet, hogy még inkább elszigeteljék a kifejlődő élet eme fejletlen, ember-előtti ágait. E visszamaradott teremtménycsoportok kizárása minden látható jel szerint véletlenszerűen zajlott le, a valóságban azonban egészen célirányos volt.

65:2.15 (733.5) Az értelem evolúciós megjelenésének későbbi szakaszában az emberi faj maki-ősei messze fejlettebbek voltak Észak-Amerikában, mint más világrészeken; és ezért a közbeavatkozásunkra a nyugati életbetelepítési színtérről elvándoroltak a Bering-földhídon át Ázsia délnyugati partjára, ahol a fejlődésük folytatódott és a központi életcsoport bizonyos fajtaival való keveredés előnyeiből is részesültek. Az ember így bizonyos nyugati és központi életfajtákból, ám a központtól a közel-keleti területekig elterülő vidékeken fejlődött ki.

65:2.16 (733.6) Az Urantián megtelepített élet így fejlődött a jégkorszakig, amikor is maga az ember először megjelent és megkezdte mozgalmas bolygói létpályáját. Az ősembernek a jégkorszaki megjelenése a földön nem pusztán véletlen esemény volt; erre terv szerint került sor. A jégkorszak zord és szigorú éghajlati viszonyai minden szempontból illettek az óriási túlélésképeséggel felruházott emberi lény ellenálló fajtája létrehozásának támogatására irányuló célkitűzésünkhöz.

3. A törzsfejlődés előmozdítása

65:3.1 (733.7) Aligha tudnánk megmagyarázni a mai emberi elmének azokat a furcsa és különösnek tűnő történéseket, melyek a korai evolúciós fejlődés során végbementek. Az élő dolgok e különösnek tűnő törzsfejlődése végig célirányos terv szerint haladt, azonban önkényesen nem avatkozhatunk be az életminták fejlődésébe azt követően, hogy egyszer már működésbe hoztuk azokat.

65:3.2 (733.8) Az élethordozók minden lehetséges természeti erőforrást igénybe vehetnek és bármely, az életkísérlet

fejlődésmenetét segítő váratlan körülményt kihasználhatnak, azonban nincs engedélyünk a növény vagy állati törzsfejlődésbe beavatkozni, a növény vagy állati evolúció jellegét vagy irányát önkényesen alakítani.

65:3.3 (733.9) Már beszámoltunk nektek arról, hogy az urantiai halandók az ősi békafejlődési folyamat révén fejlődtek ki és hogy e felemelkedő faj, melynek fejlődési lehetőségét egyetlen béka hordozta magában, alig menekült meg a kihalástól egy bizonyos alkalommal. De ebből nem szabad arra következtetni, hogy az emberiség evolúciója e ponton egy véletlen eseménnyel véget ért volna. Abban a pillanatban nem kevesebb mint ezer különböző és egymástól távol elhelyezkedő, módosuló életfajta tartottunk megfigyelés alatt és támogattunk, melyeket az ember előtti fejlődés különböző mintáivá való alakulásra készíthettünk volna. Ez a tényleges ő-s-béka a harmadik választásunkat testesítette meg, az első két életfajta ugyanis minden megőrzési erőfeszítésünk ellenére kipusztult.

65:3.4 (734.1) Ha Andon és Fonta még azelőtt elpusztult volna, hogy utódaik születnek, akkor ez ugyan késleltette volna az ember kifejlődését, de nem akadályozta volna meg. Andon és Fonta megjelenését követően és még azelőtt, hogy az állati élet módosuló emberi kibontakozási lehetőségei kimerültek volna, nem kevesebb mint hétezer kedvező adottságú ág fejlődött ki, melyek elvezethettek volna az emberi törzsfejlődés valamilyen válfajához. E jobb fajták közül sokat később magukba is olvasztottak a terjeszkedő emberi faj különféle ágai.

65:3.5 (734.2) A kifejlődő állatfaj emberi kibontakozási lehetőségei már jóval az Anyagi Fiú és Leány, az élőlénytani nemesítők

bolygóra való megérkezése előtt kimerültek. Az állati élet ezen élőlénytani állapotát az élethordozók a harmadik szakaszú szellem-segédi működés jelenségében ismerik fel, mely önmagától előáll a teljes állati élet azon teljesítőképességének kimerülésével egyidejűleg, mely ember előtti lények másulás útján való létrejöttét lehetővé teszi.

65:3.6 (734.3) Az Urantián az emberiségnek a jelenleg is rendelkezésére álló emberi fajtákkal kell megoldania a halandói fejlődés nehézségeit — a jövőben több emberfajta már nem fejlődik ki az ember előtti forrásokból. Ám e tény nem zárja ki az emberi fejlődés jóval magasabb szintjeinek elérését a halandói fajtákban még mindig meglévő törzsfejlődési lehetőségek értelmes támogatásán keresztül. Az emberi életfajta támogatása és megőrzése érdekében miáltalunk, élethordozók által az emberi saját akarat megjelenése előtt megtett dolgokat az embernek magának kell megtennie ezen esemény bekövetkezte után, valamint azt követően, hogy a törzsfejlődésben való tevékeny részvételtől mi visszavonultunk. Általában véve az ember evolúciós kiteljesedése a saját kezében van, és a tudományos ismereteknek előbb-utóbb meg kell haladniuk az ellenőrizetlen természetes kiválogatódás és eseti túlélés véletlenszerű működését.

65:3.7 (734.4) Az evolúció támogatásának ismertetésekor nem volna értelmetlen rámutatni arra, hogy az előttek álló hosszú jövőben, amikor talán majd bekerültek az élethordozók területébe, bőségesen sok lehetőséget kaptok, hogy javaslatokat tegyetek és bármiképpen fejlesszétek az élet irányításának és megtelepítésének terveit és módszerét.

Legyetek türelemmel! Ha vannak jó ötleteitek, ha kigondoltok jobb igazgatási módszereket a világegyetemi területek bármely részére, akkor bizonyosan lehetőséget fogtok kapni arra, hogy azokat a társaitoknak és az intézőtársaitoknak az eljövendő korszakokban előadjátok.

4. Az urantiai kaland

^{65:4.1 (734.5)} Ne kerülje el a figyelmeteket az a tény, hogy az Urantiát életkísérleti világként jelölték ki a számunkra. E bolygón végeztük a hatvanadik kísérletet a nebadoni élet-formaterv sataniai átvételének módosítása és lehetséges fejlesztése céljából, és a feljegyzések tanúsága szerint számos jótékony hatású módosítást vittünk véghez a szabványos életmintákon. Közelebbről, az Urantián kidolgoztunk és kielégítő mértékben bemutattunk nem kevesebb mint huszonnyolc életmódosítást, melyek az egész Nebadon számára hasznosak lesznek az eljövendő korokban.

^{65:4.2 (735.1)} De az életlétesítés sohasem kísérleti jellegű egyetlen világon sem annyiban, hogy valami még ki nem próbált és ismeretlen dologgal próbálkoznánk. Az élet kifejlődése mindig fokozatos, a különválás irányába vivő és változatos eljárás, de sohasem a vak véletlen irányítja azt, s nem szabályozatlan és véletlenszerűségi értelemben sem teljesen kísérletező jellegű.

^{65:4.3 (735.2)} Az emberi élet számos vonása bőséges bizonyítékot ad arra, hogy a halandói létezés jelenségét avatott tervezés alapozta meg, hogy a szerves törzsfelforrás nem pusztán mindenségrendi baleset. A megsérült élő sejt képes bizonyos vegyi anyagok termelésébe kezdeni, melyek a szomszédos ép sejteket arra serkentik és állítják be, hogy azonnal bizonyos, a

sérülés gyógyulási folyamatait segítő anyagokat kezdjenek el kiválasztani; és ugyanekkor ezen egészséges és sértetlen sejtek osztódni kezdenek — ténylegesen elkezdnek új sejteket létrehozni, melyek a baleset következtében megsemmisült bármelyik sejtet képesek helyettesíteni.

65:4.4 (735.3) A sérülés helyreállítása és a sejtszaporodás kapcsán megmutatkozó vegyi működés és kölcsönhatás az élethordozók ama választását tükrözik, melynek eredménye egy, a vegyi kölcsönhatások és azok élőlénytani következményeinek százezernél is több szakaszát és sajátosságát mutató képlet. Az élethordozók több mint félmillió célirányos kísérletet végeztek a kutatóállomásaikon, mielőtt végleg e képlet mellett döntöttek az urantiai életkísérlethez.

65:4.5 (735.4) Mihelyt az urantiai tudósok többet is megtudnak e gyógyító vegyi anyagokról, hatékonyabban fogják tudni kezelni a sérüléseket, és közvetetten többet fognak megtudni bizonyos súlyos betegségek kezeléséről is.

65:4.6 (735.5) Azóta, hogy az életlétesítésre sor került az Urantíán, az élethordozók továbbfejlesztették e gyógyító eljárást, s egy másik sataniabeli világon alkalmazták is, melynek eredményeként javult a fájdalomtűrő-képesség és a társulást alkotó ép sejtek osztódási képessége is jobban szabályozott.

65:4.7 (735.6) Az urantiai életkísérlet számos különleges vonást mutatott, azonban a két legrendkívülibb mozzanat az volt, hogy az andoni emberfajta a hat színes nép kifejlődése előtt jelent meg, valamint hogy később egyetlen családban egyidejűleg jelentek meg a szangik másultak. Az Urantia az első sataniai világ, ahol a hat színes fajta egyazon emberi családból ered. Ők

rendszerint külön fajtákból emelkednek ki az előemberi állati fajtán belüli független másulatokból, és a földön rendszerint egyenként és hosszú időszakok során át egymás után jelennek meg, mégpedig először a vörös ember, a színsor végén pedig az indigó.

65:4.8 (735.7) Egy másik rendkívüli eljárási eltérés a Bolygóherceg kései érkezése. A herceg rendszerint nagyjából a saját akarat kifejlődésének idején jelenik meg a bolygón; és ha e tervet követték volna, akkor Kaligasztia még Andon és Fonta korában érkezett volna meg az Urantiára, ahelyett, hogy csaknem ötszázezer évvel később, a hat szangik emberfajta megjelenésével egyidejűleg tette volna ezt.

65:4.9 (735.8) Egy szokványos lakott világon az élethordozók a Bolygóherceg kiküldését Andon és Fonta megjelenésének idején vagy valamivel később igényelték volna. De lévén, hogy az Urantiát életmódosítási bolygónak jelölték ki, az volt az előzetes megállapodás, hogy a Melkizedek megfigyelők, szám szerint tizenketten, jöjjenek az élethordozók tanácsadóiként és a bolygó felvigyázóiként és így működjenek a Bolygóherceg megérkezéséig. E melkizedek akkor érkeztek meg, amikor Andon és Fonta a döntésük révén alkalmassá vált arra, hogy a halandói elméjükbe Gondolatigazító költözzön.

65:4.10 (736.1) Az Urantián az élethordozóknak a sataniabeli élet fejlesztésére irányuló igyekezete szükségszerűen számos, látszólag haszontalan átmeneti életforma létrehozását eredményezte. Azonban az ezek révén nyert előnyök elegendő mértékben igazolják a szabványos élet-formatervekhez képest végrehajtott urantiai változtatásokat.

65:4.11 (736.2) A szándékunk az volt, hogy az urantiai evolúciós életben a saját akarat korai megnyilvánulását hozzuk létre, és ezt el is értük. A saját akarat rendszerint csak azután bukkan fel, hogy a színes fajták már hosszú ideje léteznek, és rendszerint a vörös ember fejlett fajtái között jelenik meg először. A ti világotok az egyetlen a Sataniában, ahol az emberre jellemző saját akarat a színes fajták előtti emberfajtában jelent meg.

65:4.12 (736.3) De azon erőfeszítésünk során, hogy gondoskodjunk azoknak az örökítő tényezőknek az egyesítéséről és társításáról, melyek végül elvezettek az emberi faj emlős őseinek megjelenéséhez, azzal szembesültünk, hogy meg kellett engednünk az örökítő tényezők száz és ezer egyéb és viszonylag haszontalan keverékének és társulásának kialakulását. Az erőfeszítéseink e látszólag furcsa melléktermékei közül sok a szemetek elé tárulhat, ha a bolygói múltba leástok, és én igencsak el tudom képzelni, hogy a korlátolt emberi nézőpontból e dolgok mennyire rejtélyesnek tűnhetnek.

5. Az élet-evolúció nehézségei

65:5.1 (736.4) Az élethordozók számára valóban sajnálatos azt megélni, hogy az értelmes élet urantiai módosítására irányuló különleges erőfeszítéseinket olyannyira hátráltatták azok a megrendítően szomorú eltérések, melyeket nem állt módunkban irányítani: a Kaligasztia-féle árulásról és az ádami vétségről van szó.

65:5.2 (736.5) De az egész élőlénytani kaland során a legnagyobb csalódást az okozta nekünk, hogy bizonyos kezdetleges

növényi életformák olyan nagy mértékben és váratlanul tértek vissza az élősdű baktériumok levélzöld-előtti szintjeire. A növényvilág fejlődésmenetének ezen eseménye számos sajnálatos betegséget okozott a fejlettebb emlősnél, különösen a sérülékenyebb emberi fajnál. E kellemetlen helyzettel való szembesüléskor csak kisebb jelentőséget tulajdonítottunk az ezzel járó nehézségeknek, mert úgy tudtuk, hogy az ádámi élet-sejtanyaggal való későbbi keveredés oly mértékben megerősíti a kialakuló kevert emberfajta ellenállás-képességét, hogy ezáltal gyakorlatilag ellenállóvá válik minden, a növényi szervezetek által okozott betegséggel szemben. Ám az ádámi vétség miatti csapás következményeként a reményeinkben végül csalódnunk kellett.

65:5.3 (736.6) A világegyetemek mindenségét, beleértve az Urantia nevű kicsiny világot is, nem úgy igazgatják, hogy ahhoz a jóváhagyásunkat kérik és nem is úgy, hogy az nekünk megfeleljen, még kevésbé pedig úgy, hogy kielégítsék a szeszélyeinket és a kíváncsiságunkat. A világegyetemi igazgatásért felelős bölcs és mindenható lények kétségtelenül pontosan értik a dolgukat; így tehát az élethordozóknak és a halandói elméknek az a kötelességük, hogy türelmesen várjanak a sorukra és őszintén működjenek együtt a bölcsesség szabályával, az erő uralmával és a fejlődés menetével.

65:5.4 (736.7) A gyötrelemnek természetesen vannak ellentételezései, mint amilyen Mihály alászállása is volt az Urantián. De minden ilyen megfontolástól függetlenül a bolygó későbbi mennyei felügyelői teljes bizodalommal viseltetnek az

emberi faj végleges evolúciós győzelme, valamint az eredeti terveink és életmintáink végső érvényesülése iránt.

6. Az élet evolúciós módszerei

^{65:6.1 (737.1)} Egy mozgó tárgy pontos helyét és sebességét lehetetlenség egyidejűleg meghatározni; bármelyik mérése szükségszerűen megváltoztatja a másikat. Hasonló látszólagos ellentmondással szembesül a halandó ember, amikor megpróbálkozik az őssejtanyag vegyelemzésével. A vegyész feltárhatja a halott őssejtanyag vegytanát, de nem lesz képes leírni az élő őssejtanyagnak sem a fizikai szerveződését, sem az eleven működését. A tudós bármilyen közel kerül is az élet titkaihoz, nem fogja feltárni azokat, mégpedig azért nem, mert a vizsgálathoz meg kell ölnie az őssejtanyagot. A halott őssejtanyag súlya megegyezik az élőével, de a két dolog mégsem ugyanaz.

^{65:6.2 (737.2)} Az élő dolgok és lények eredeti alkalmazkodásképpességgel vannak felruházva. Minden élő növényi vagy állati sejtben, minden élő — anyagi vagy szellemi — szervezetben egyfajta kielégíthetetlen törekvés van az örök tökéletesedés után a környezethez való igazodás, a szervezeti alkalmazkodás és a magasabb szintű életvitel terén. A minden élő dologban meglévő elpusztíthatatlan erőfeszítések bizonyítják, hogy van bennük valamilyen belső törekvés a tökéletesedésre.

^{65:6.3 (737.3)} A növények törzsfejlődésében a legfontosabb állomás a levélzöld-termelő képesség kifejlődése volt, a második legfontosabb lépésnek pedig az egysejtű csíramagok összetett maggá fejlődése tekinthető. Az egysejtű csíramag a

leghatékonyabb forma az egyed szaporításához, azonban hiányzik belőle a magban meglévő változatosság és változékonyság adottsága.

65:6.4 (737.4) A magasabb rendű állatfajok törzsfejlődésének egyik leghasznosabb és legösszetettebb fejezetében az élőlénynek kifejlődött az a képessége, hogy a benne keringő vörösvérsejtekben lévő vasat az oxigénszállító és széndioxid-eltávolító szerep ellátására bírja. A vörösvérsejtek fejlődése azt mutatja, hogy a fejlődő élőlények képesek működésüket az átalakuló vagy változó környezethez igazítani. A magasabb rendű állatok, az embert is ideértve, a vörösvérsejtekben lévő vas közreműködése révén látják el oxigénnel a testük szöveteit, mely oxigént visz az élő sejtekhez és éppily hatékonyan távolítja el a sejtekből a széndioxidot. Ugyanakkor más fémek is igénybe vehetők ilyen célból. A tintahal rezeset használ ehhez, míg a tengeri zsákállat a vanádiumot alkalmazza.

65:6.5 (737.5) Az ilyen jellegű élőlénytani igazodás folytatódását példázza a fejlettebb urantiai emlősök fogazatának átalakulása; az ember távoli őseinek harminchat foguk volt, az alkalmazkodási átalakulások során az előembernél és közeli rokonainál fejlődött ki a harminckét fogból álló fogazat. Ma az emberi faj fogszáma lassan huszonnyolcra csökken. A törzsfejlődés folyamata e bolygón még mindig tevékeny és alkalmazkodó mozgásban van.

65:6.6 (737.6) Az élő szervezetek számos, látszólag rejtélyes átalakulása ugyanakkor tisztán vegyi, teljesen fizikai jellegű. Bármely emberi lény véráramában a tizenkét belső elválasztású mirigy termelte szabályozó váladékok között állandóan több

mint 15.000.000 vegyi kölcsönhatás bekövetkezésére van lehetőség bármely pillanatban.

65:6.7 (737.7) A növényi élet alsóbbrendű formái tökéletes kapcsolatban állnak a fizikai, vegytani és villamos környezetükkel. Ám az egyre magasabb létfokokon a hét szellem-segéd újabb és újabb elme-segédkezése lép működésbe, és az elme tevékenysége egyre inkább szabályozóvá, teremtővé, összehangolóvá és meghatározóvá válik. Az állatoknak az a képessége, hogy önmagukat alkalmassá tegyék a levegőbeli, a vízi vagy a szárazföldi életre, nem természetfeletti képesség, hanem a fizikai szintjüket meghaladó igazodás.

65:6.8 (738.1) A fizika és a vegyészet egyedül nem képes magyarázatot adni arra, hogy emberi lény miként fejlődött ki az őstengerekben élt első ős-sejtanyagból. A tanulási képesség, az emlékezés és a különféle környezeti változásokra való érzékenység az elme sajátossága. A fizika törvényeire nem hat a tanítás; e törvények változatlanok és megváltoztathatatlanok. A vegyi kölcsönhatásokat sem módosítja a nevelés; e válaszok egységesek és megbízhatók. A Korlátlan Abszolút jelenlétét leszámítva a villamos és a vegyi kölcsönhatások kiszámíthatók. De az elme képes hasznosítani a tapasztalatokat, képes tanulni azokból a viselkedési mintákból, melyek az ismétlődő ingerekre válaszként adódnak.

65:6.9 (738.2) Az értelmes szintet el nem érő élőlények is válaszolnak a környezeti ingerekre, viszont az elme-segédkezést igénybe vevő élő szervezetek képesek magát a környezetet átalakítani, szabályozni.

65:6.10 (738.3) A fizikai agy a hozzá kapcsolódó idegrendszerrel együtt éppúgy birtokolhatja az elme-segédkezésre való érzékenység természetes képességét, mint ahogy a személyiség fejlődő elméje birtokol valamennyit az eredendő szellemi befogadóképességből, és ezért birtokában van a szellemi fejlődés és felemelkedés lehetőségeinek. Az értelmi, a társadalmi, az erkölcsi és a szellemi evolúció a hét szellem-segéd és azok fizikain túli szinteken működő társainak elme-segédkezésétől függ.

7. Evolúciós elmeszintek

65:7.1 (738.4) A hét elmeszellem-segéd a helyi világegyetem alacsonyabb rendű, értelmes létezői elméjének sokoldalú segítője. Ezt az elmerendet a helyi világegyetemi központokból vagy az ezekhez kapcsolódó világokból segítik, de az alacsonyabb rendű elme-működésre a csillagrendszerek központjaiból fejtenek ki irányító hatást.

65:7.2 (738.5) Egy evolúciós világon sok, igen sok függ e hét segéd munkájától. Ezek azonban elmesegítő; nem vesznek részt a fizikai törzsfjlődésben, ami az élethordozók területe. Mindazonáltal e szellemi képességeknek az élethordozók kiteljesedő és alapvető rendje szerint meghatározott és természetes eljárással való tökéletes összhangja felelős azért, hogy a halandó az elme jelenségében csak a természet megnyilvánulásait és a természeti folyamatok eredményét ismeri fel, jóllehet néha bizonyos mértékig összezavarodtok, amikor az anyaggal társult elme természetes megnyilvánulásaival kapcsolatos dolgokat a maguk teljességében próbáljátok meg értelmezni. Ha az Urantia sokkal inkább az eredeti terveknek megfelelően működne, még

kevesebb különös dolgot figyelhetnétek meg az elmével kapcsolatban.

^{65:7.3 (738.6)} A hét szellem-segéd inkább erőkörszerű, semmint entitás jellegű, és a szokványos világokon más helyi világegyetemi segédekkel kapcsolódik össze. Az életkísérleti bolygókon azonban e szellem-segédek viszonylag elszigetelten működnek. Az Urantián, az életminták különleges természetéből eredően, az alacsonyabb rendű segédek sokkal több nehézségbe ütköztek az evolúciós élőlényekkel való kapcsolatteremtés során azokhoz az esetekhez képest, melyeket a nagyobb mértékben szabványosított életlétesítés jellemez.

^{65:7.4 (738.7)} Még egyszer megemlítem, hogy egy átlagos evolúciós világon a hét szellem-segéd sokkal tökéletesebb összhangban van az állati fejlődés fejlett szakaszaival, mint az Urantián. A Nebadon világegyetembeli egész működésük során a segédek egyetlenegy kivételtől eltekintve az urantiai élőlények kifejlődő elméivel való kapcsolatteremtésben tapasztalták a legkomolyabb nehézségeket. E világon számos határjelenség adódott — az élőlényi válaszok gépies-nemtanítható és nemgépies-tanítható fajtái zavaró társulásainak formájában.

^{65:7.5 (739.1)} A hét szellem-segéd nem lép kapcsolatba a szervezeti-környezeti válaszok tisztán gépies rendjeivel. Az élő szervezetek effajta, értelmes szintet el nem érő megnyilvánulásai egyértelműen az erőter-központok, a fizikai szabályozók és társaik energia-területéhez tartoznak.

^{65:7.6 (739.2)} A tapasztalatokból való tanulás képessége alapjainak megszerzése a szellem-segédek működésének kezdetét jelzi, és e segédek éppúgy működnek a kezdetleges és láthatatlan

létezők legalacsonyabb rendű elméiben, mint az emberi lények evolúciós sorának legfelsőbb rendű fajtaiban. Ezek a forrásai és mintái annak a máskülönben kisebb-nagyobb mértékben rejtélyes viselkedésnek és azoknak a nem teljesen ismert gyors válaszeljárásoknak, melyeket az elme az anyagi környezet hatásaira mutat. E hűség és mindig megbízható befolyásoló hatásoknak sokáig kell kifejtetniük előzetes segédkezői tevékenységüket, míg az állati elme eléri a szellemi befogadóképesség emberi szintjeit.

65:7.7 (739.3) A segédkezők kizárólag a hatodik szakaszú szintig, az istenimádat szelleméig működnek közre a tapasztaló elme kifejlődésében. Ezen a szinten szükségszerűen bekövetkezik a segédkezők áthatása — az a jelenség, amikor a magasabb rendű összehangolódik az alacsonyabb rendűvel a magasabb fejlődési szintek elérése érdekében. További szellemi segédkezősben nyilvánul meg a hetedik és utolsó segédkező, a bölcsesség szellemének a tevékenysége. A szellemvilág segédkezős során az egyén sohasem tapasztal hirtelen átmenetet a szellemi együttműködésben; e változások mindig fokozatosan és a viszonyosság elve alapján következnek be.

65:7.8 (739.4) A környezeti ingerekre adott fizikai (villamos-vegytani) és elméleti válaszok területeinek mindig különbözöknek kell lenniük, és ennek megfelelően mindezeket a szellemi tevékenységektől független jelenségként kell felfogni. A fizikai, az elméleti és a szellemi gravitáció a mindenségrendi valóság különböző területei, ha a közöttük lévő kapcsolatokat figyelmen kívül hagyjuk.

8. Evolúció időben és térben

65:8.1 (739.5) Az idő és a tér feloldhatatlan kapcsolatban áll egymással; ez a társulás keletkezésüktől fogva jellemzi őket. Az időbeli késedelmek szükségszerű velejárói bizonyos térhelyzeteknek.

65:8.2 (739.6) Ha nem értitek, hogy miért töltünk oly sok időt az életfejlődési evolúciós változások kivitelezésével, akkor csak azt mondhatom, hogy nem időzíthetjük az életfolyamatok kibontakozását gyorsabbra, mint amennyire azt a bolygó fizikai átalakulási folyamatai megengedik. Ki kell várnunk a bolygó természetes, fizikai fejlődését; a földtani evolúcióra semmilyen befolyásunk sincs. Ha a fizikai feltételek lehetővé teszik, akkor képesek lennénk elérni, hogy az élet teljes evolúciója jóval kevesebb mint egymillió év alatt végbemenjen. De mi mindannyian a Paradicsom Legfőbb Urainak fennhatósága alá tartozunk, és a Paradicsomon az idő nem létezik.

65:8.3 (739.7) Az egyén mérőrudja az idő méréséhez nem más, mint az életének hossza. Így az idő minden teremtményt korlátoz, és ezért tekintik az evolúciót hosszan elnyúló folyamatnak. Számunkra, akiknek élettartamát nem korlátozza időbeli létezés, az evolúció nem tűnik ilyen elhúzódó eseménynek. A Paradicsomon, ahol az idő nem létezik, e dolgok mind jelen vannak a Végtelenség elméjében és az Örökkévalóság cselekedeteiben.

65:8.4 (739.8) Miként az elme evolúciója függ a fizikai feltételek lassú kialakulásától és késedelmet is szenved emiatt, úgy a szellemi előrehaladás is függ az elmebeli gyarapodástól és mindenképpen késedelmet szenved az értelmi elmaradottság miatt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a szellemi evolúció a tanultságtól, a műveltségtől vagy a bölcsességtől függene. A

lélek fejlődhet az elmebeli műveltségtől függetlenül, de nem fejlődhet elmei teljesítőképesség hiányában és akkor sem, ha az egyénben nincs meg a vágy — a továbbélés választása és az örökké tartó tökéletesedés megvalósítására irányuló döntés formájában — a mennyei Atya akaratának teljesítésére. Jóllehet a túlélés nem függ a tudás vagy a bölcsesség birtoklásától, a fejlődés azonban igen.

65:8.5 (740.1) A mindenségrendi evolúció kísérleti állomásain az elme mindig uralja az anyagot, és a szellem mindig összefüggésben van az elmével. E különböző felruházottságok összehangoló és szervező működésének elmaradása időbeli késedelmet okozhat ugyan, ám ha az egyén igazán ismeri Istent és vágyik arra, hogy megtalálja őt és olyan legyen, mint ő, akkor biztosított a túlélés, tekintet nélkül az időbeli hátrányokra. A fizikai helyzet hátrányba hozhatja az elmét, az elme természetellenes volta pedig késleltetheti a szellemi felemelkedést, de mindezen akadályok nem győzhetik le a lélekben meghozott döntést.

65:8.6 (740.2) Amint a fizikai feltételek megértek, hirtelenül elmei evolúciós folyamatok mehetnek végbe; amint az elme kedvező állapotot ér el, hirtelenül szellemi átalakulások történhetnek; amint az egyén tisztán felismeri a szellemi értékeket, akkor a mindenségrendi jelentéstartalmak felismerhetővé válnak, és a személyiség egyre inkább kiszabadul az időhátrányból és kilép a tér korláta mögül.

65:8.7 (740.3) [Ennek az írásnak az összeállítását az Urantián állandó besorolású nebadoni élethordozók egyike hitelesítette.]

66. írás

Az Urantia Bolygóhercege

66:0.1 (741.1) A LANONANDEK Fiú eljövetele egy átlagos világra azt jelzi, hogy a saját akarat, az ember ama képessége, hogy az örök továbbélés útját válassza, az ősemberi elmében kifejlődött. De az Urantiára a Bolygóherceg csaknem félmillió évvel az emberi saját akarat megjelenése után érkezett meg.

66:0.2 (741.2) Mintegy ötszázezer évvel ezelőtt és a hat színes emberfajta vagy másként a szangik fajták megjelenésével egyidejűleg Kaligasztia, a Bolygóherceg megérkezett az Urantiára. A herceg megérkezésekor csaknem félmilliárd fejletlen emberi lény volt a földön, és meglehetősen szórt eloszlásban népesítették be Európát, Ázsiát és Afrikát. A herceg székhelye, melyet Mezopotámiában létesítettek, nagyjából a világnépesség középpontjában helyezkedett el.

1. Kaligasztia Herceg

66:1.1 (741.3) Kaligasztia egy Lanonandek Fiú volt, 9344. a másodrendűek közül. Voltak általános tapasztalatai a helyi világegyetem ügyeinek igazgatása terén, később pedig közelebbi tapasztalatokat szerzett a Satania helyi csillagrendszer irányításában is.

66:1.2 (741.4) Mielőtt Lucifer Satania vezetőjévé lett volna, Kaligasztia az élethordozók tanácsa mellé osztották be tanácsadóként a Jerusemen. Lucifer felvette őt a személyes törzskarába, és Kaligasztia elfogadhatóan látta el az őt egymást követő tiszteletreméltó, bizalmi feladatát.

66:1.3 (741.5) Kaligasztia már kezdettől fogva szeretett volna bolygóhercegi megbízatást kapni, amikor azonban a kérelme a csillagvilági tanácsok elé került, több alkalommal is elutasításra talált, nem kapta meg a Csillagvilági Atyák beleegyezését. Kaligasztia különösen arra vágyott, hogy egy tizedes vagy életmódosítási világ bolygói urává jelöljék. Kérelmét többször is visszautasították, míg végül kinevezték az Urantiára.

66:1.4 (741.6) Kaligasztia a Jerusemről a rábízott világ feletti uralkodási feladatra a származási világegyetemének jóléte iránti hűség és elhivatottság terén mutatott irigylésre méltó előmenetellel került, igaz, rendelkezett egyfajta nyughatatlansággal, melyhez az a hajlam társult, hogy nem értett egyet a szokásos gyakorlattal bizonyos kisebb jelentőségű kérdésekben.

66:1.5 (741.7) Ott voltam a Jerusemen, amikor a ragyogó Kaligasztia elhagyta a csillagrendszeri székhelyet. A bolygók egyetlen hercege sem vágott neki a világ vezetésének gazdagabb felkészülési tapasztalatokkal vagy jobb kilátásokkal, mint Kaligasztia azon a jelentős napon félmillió évvel ezelőtt. Egy biztos: Amikor erről az eseményről a megbízatásom szerint beszámolót készítettem a helyi világegyetemi híradásokban, a leghalványabb fogalmam sem volt arról, hogy e nemes Lanonandek oly hamar elárulja a bolygói felügyelettel kapcsolatos szent kötelességét és oly szörnyen bemocskolja a világegyetemi fiúi besorolású magas rendjének tisztaságát. Én valóban úgy tekintettem az Urantiára, mint amely az egész Satania öt-hat legszerencsésebb bolygója közé tartozik annyiban, hogy ilyen tapasztalt, ragyogó és eredeti elme

kormányozhatja a világ ügyeit. Akkoriban még nem tudtam, hogy Kaligasztia alattomban magába szeretett; akkoriban még nem ismertem olyan jól a személyes gög körmönfonságát.

2. A Herceg törzskara

^{66:2.1 (742.1)} Az Urantia Bolygóherceget nem egymagában küldték ki a megbízatásának teljesítésére, hanem a segédek és igazgatási segítők szokásos testülete tartott vele.

^{66:2.2 (742.2)} E csoport élén Daligasztia, a Bolygóherceg segítőtársa állt. Daligasztia szintén másodrendű Lanonandek Fiú volt, mégpedig e rend 319.407-es Fia. Kaligasztia mellé rendelése idején segédi besorolásban volt.

^{66:2.3 (742.3)} A bolygói törzskarba számos angyali szervező, valamint egy sereg más mennyei lény is tartozott, akiknek feladata az emberfajták érdeklődésének felkeltése és a jólétük elősegítése volt. A ti szempontotokból mind közül a legérdekesebb csoportot a herceg törzskarának testtel bíró tagjai alkották — őket néha úgy nevezik, mint a kaligasztiai százak.

^{66:2.4 (742.4)} A hercegi törzskar e száz újra anyagivá lényegített tagját Kaligasztia azon 785.000 felemelkedő besorolású jerusemi létpolgár közül választotta ki, akik önként jelentkeztek az urantiai kalandra. A kiválasztott száz személy mindegyike más bolygóról származott, de egyik sem volt urantiai.

^{66:2.5 (742.5)} E jerusemi önkéntesek szeráfi szállítmánnyal érkeztek az Urantiára közvetlenül a csillagrendszeri központról, és a megérkezésüket követően szeráf-társítva maradtak mindaddig,

amíg a különleges bolygói szolgálat kettős jellegének megfelelő személyiségformát meg nem kapták, olyan valódi, húsvér testet, amely a csillagrendszeri életkörökre is rá volt hangolva.

66:2.6 (742.6) Valamivel azelőtt, hogy a száz jerusemi létpolgár megérkezett volna, az Urantián állandó beosztásban lévő, két felügyelő Élethordozó, lévén, hogy előzőleg már végrehajtották a terveiket, kérelmet nyújtottak be a Jerusemre és az Edentiára, hogy engedélyezzék Andon és Fonta száz kiválasztott túlélője élet-sejtanyagának átültetését azokba az anyagi testekbe, melyeket a hercegi törzskar testtel bíró tagjai számára terveztek. A kérelem támogatást kapott a Jerusemen és az Edentián jóvá is hagyták azt.

66:2.7 (742.7) Ennek megfelelően az élethordozók Andon és Fonta leszármazottai közül kiválasztottak ötven férfit és ötven nőt, akik e különleges emberfajta legjobb nemzetségeinek túlélőit képviselték. Egy-két kivétellel a faj fejlődésének ezen andonfi hozzájárulói nem ismerték egymást. Egymástól messze eső helyekről gyűjtötték össze őket a herceg bolygói székhelye peremén, összehangolt gondolatigazítói irányítás és szeráfi útmutatás révén. Itt a száz emberi alanyt átadták a nagy felkészültségű avaloni önkéntes bizottságnak, akik az andoni leszármazottak élet-sejtanyaga egy részének kivonását irányították. Ezt az élő anyagot azután átvitték azokba az anyagi testekbe, melyeket a hercegi törzskar száz jerusemi tagjának használatára hoztak létre. Ezalatt a csillagrendszeri központról újonnan érkezett létpolgárokat a szeráfi szállítmányon alvó állapotban tartották.

^{66:2.8 (742.8)} E folyamatok, a kaligasztiai százaknak szánt különleges testek szigorúan valóságos megalkotásával együtt, számos mondának váltak alapjává, melyek közül sok utóbb összekeveredett azokkal a későbbi hagyományokkal, melyek Ádám és Éva bolygói beiktatásával függtek össze.

^{66:2.9 (743.1)} Az újraszemélyesülés teljes folyamata a száz jerusemi önkéntest hozó szeráfi szállítóegységek megérkezésétől addig, amíg a teremtszész tudatos, hármás lényéivé váltak, pontosan tíz napot vett igénybe.

3. Dalamatia — a Herceg városa

^{66:3.1 (743.2)} A Bolygóherceg székhelye az akkori idők perzsa-öbölbeli vidékén volt, abban a térségben, amely a későbbi Mezopotámiának felelt meg.

^{66:3.2 (743.3)} Az akkori mezopotámiai éghajlat és táj minden szempontból jól illett a hercegi törzskar és az ő segítők terveibe, mely igencsak különbözött az azóta ott kialakult körülményektől. Azért volt szükség olyan kedvező éghajlatra a természeti környezet részeként, mert a tervek szerint a fejletlen urantiaiakat bizonyos elemi fejlődésre kellett készíteni a műveltség és a polgárosodás terén. Az akkori idők nagy kihívása az volt, hogy az ember vadászból pásztorrá alakuljon, annak reményében, hogy egykor majd békeszerető, letelepedett földművessé válik.

^{66:3.3 (743.4)} A Bolygóherceg székhelye az Urantián hasonló volt a fiatal és fejlődő szférákon szokásosan létesített állomásokhoz. A hercegi település magját egy igen egyszerű, de szép város képezte, melyet tizenkét méter magas fal vett körül. A világ e

kulturális központja Daligasztia tiszteletére a Dalamatia nevet kapta.

66:3.4 (743.5) A várost tíz részre osztották, mely részek közepére a testtel bíró törzskar tíz tanácsának központi lakóhelyeit építették. A városközpontban pedig a nem látható Atya temploma állt. A herceg és társainak igazgatási központját tizenkét teremben rendezték el, melyek magát a templomot vették körül.

66:3.5 (743.6) Dalamatia épületei mind földszintesek voltak, kivéve a tanácsok székhelyeit, amelyeket kétszintesre építettek, valamint a mindenek Atyjának központi templomát, amely kicsi, de három emelet magas volt.

66:3.6 (743.7) A város az akkori kezdetleges idők legjobb gyakorlatát testesítette meg az építőanyagok terén — ugyanis téglából épült. Nagyon kevés követ és fát használtak. A dalamatiai példa nyomán a környező népek otthonkészítési és faluépítési gyakorlata sokat fejlődött.

66:3.7 (743.8) A hercegi székhely közelében az emberi lények összes színes fajtája és nemzetsége megtalálható volt. E közeli törzsekből válogatták ki a hercegi tanodák első tanulóit. Bár ezek az első dalamatiai tanhelyek kezdetlegesek voltak, mégis megadtak mindent, amit az akkori fejletlen korszak férfijainak és nőinek meg lehetett adni.

66:3.8 (743.9) A herceg testtel bíró törzskara folyamatosan maga köré gyűjtötte a környező törzsek nemesebb egyedeit, és miután e tanítványokat felkészítették és fellelkesítették, tanítókként és vezetőkként visszaküldték őket a népükhöz.

4. A százak első napjai

66:4.1 (743.10) A herceg törzskarának megérkezése mély benyomást tett az ott élőkre. Bár csaknem ezer évbe telt, amíg a hírük a távolabbi vidékeket is bejárta, a mezopotámiai központ közelében élő törzsekre óriási hatást gyakoroltak az Urantiára újonnan érkezett száz kísérő tanításai és tettei. A későbbi hitregetanotok nagy része ama régi időknek az eltorzított mondáiból táplálkozik, amikor a herceg törzskarának tagjai emberfeletti emberként újraszemélyesültek az Urantián.

66:4.2 (744.1) Az ilyen földönkívüli tanítók jótékony hatásának útjában álló komoly akadály az, hogy a halandók hajlamosak isteneknek tekinteni őket, ám a kaligaszthai százak — az ötven férfi és az ötven nő — a földön való megjelenésük eljárásán kívül nem folyamodtak természetfeletti módszerekhez, sem emberfeletti befolyásoláshoz.

66:4.3 (744.2) Mindazonáltal a testtel bíró törzskar emberfeletti volt. Az urantiai küldetésüket rendkívüli, hármas lényekként kezdték meg:

66:4.4 (744.3) 1. Fizikai testtel rendelkeztek és viszonylag emberek voltak, mert az egyik emberi faj tényleges élet-sejtanyagát, az urantiai andoni élet-sejtanyagot hordozták.

66:4.5 (744.4) A herceg törzskarának e száz tagját nemek szerint és a korábbi halandói besorolásuknak megfelelően egyenlő csoportokra osztották. E csoport minden egyes tagja képes volt valamilyen új rendű fizikai lény egyik szülőjévé válni, azonban alaposan kioktatták őket, hogy a szülővé váláshoz kizárólag bizonyos körülmények között folyamodjanak. A Bolygóherceg

testtel bíró törzskarának szokása, hogy utódokat nemz valamikor a különleges bolygói szolgálattól való visszavonulást megelőzően. Erre rendszerint a bolygó Ádámjának és Évájának a megérkezésekor vagy röviddel azután kerül sor.

66:4.6 (744.5) E különleges lényeknek ezért kevés vagy egyáltalán semmilyen fogalmuk sem volt arról, hogy a nemi egyesülésükből miféle anyagi teremtmény jöhet létre. És soha nem is tudták meg; mielőtt eljött volna az ideje annak, hogy a világi munkájukat elvégezzék, az egész rendszert lázadás döntötte romba, és akik pedig később szülői minőségben működtek, azok el voltak vágva a csillagrendszeri életáramoktól.

66:4.7 (744.6) Börszínüket és nyelvüket tekintve Kaligasztia törzskarának ezen anyagivá lényegült tagjai az andoni emberfajtaára hasonlítottak. Ugyanazt az élelmet fogyasztották, mint a teremtszész halandói egy különbséggel: e csoport újratemertett testjeinek teljesen elég volt a húsmentes étrend is. Ez volt az egyik oka annak, hogy a lakóhelyüket a melegebb vidékeken alakították ki, mely gyümölcsökben és diófélékben bővelkedett. A teljesen húsmentes étrend a kaligasztiai százak idejéből származik, mert e szokás mindenfelé elterjedt és hatással volt számos környező törzs étkezési szokásaira, azon csoportokéra, melyek az egykor kizárólag húst evő evolúciós emberfajtáktól származtak.

66:4.8 (744.7) 2. A száz kísérő anyagi, de emberfeletti lény volt, akiket az Urantián felsőbb- és különleges rendű, páratlan férfiaként és nőkként alkottak újra.

66:4.9 (744.8) E csoport tagjai, jóllehet átmeneti jerusemi létpolgársággal rendelkeztek, még nem éltek meg eggyé kapcsolódást a Gondolatigazítójukkal; és amikor önként jelentkeztek és a fiúi besorolású alászálló rendekkel való közös bolygói szolgálatra a jelentkezésüket elfogadták, az Igazítójukat elválasztották tőlük. Ám e jerusemie emberfeletti lények voltak — a felemelkedésben kiteljesedett lélekkel rendelkeztek. A húsvér testben eltöltött halandói élet során a lélek magzatállapotban van; a lélek a morontia életben születik meg (támad fel) és az egymás utáni morontia világokon tapasztalja meg a növekedést. A kaligasztiai százak lelke is ilyen kiteljesedést élt meg a hét lakóvilágtól a jerusemi létpolgári besorolás elnyeréséig tartó fokozatos tapasztalásokon keresztül.

66:4.10 (744.9) A törzskar a kapott utasításoknak megfelelően nem kezdett nemi úton való szaporodásba, azonban alapos megfigyelésnek vetették alá a személyi alkatukat, és gondosan feltérképezték az értelmi (elmei) és morontia (lelki) kapcsolat minden elképzelhető szakaszát. A dalamatiai ottlétük harmincharmadik éve alatt esett meg, még jóval azelőtt, hogy a fal elkészült volna, hogy Dán csoportjának kettes és hetes számú egyede véletlenül felfedezett egy jelenséget, mely a morontia sajátlényegük közötti (feltehetőleg nem nemi és nem anyagi) kapcsolatot kísérte; és e kaland eredménye az első elsőfajú köztes teremtmény lett. Ezen új lény teljesen látható volt a bolygói törzskar és az ő mennyei segítők számára, azonban a különféle emberi törzsek férfijai és asszonyai szemmel nem láthatták. A Bolygóherceg utasítására a teljes testtel bíró törzskar hozzáfogott a hasonló lények létrehozásához, és az első dáni pár útmutatásait követve

mindegyikük sikerrel is járt. A herceg törzskara így hozta létre a végül 50.000-es létszámú elsőfajú közteslények eredeti testületét.

66:4.11 (745.1) E köztes fajtát képviselő teremtmények jó szolgálatot tettek a világközpont ügyeinek intézésében. Az emberi lények számára láthatatlanok voltak, de a Dalamatiában tartózkodó kezdetleges emberi lényeknek beszámoltak e láthatatlan félszellemekről, és a fejlődő halandók számára hosszú időn keresztül ők jelentették a teljes szellemvilágot.

66:4.12 (745.2) 3. A kaligasztiai százak személyükben halhatatlanok, elmúlhatatlanok voltak. Az anyagi alakjukban ott keringtek a csillagrendszeri életáramok ellenanyag-pótlékai; és ha a lázadásban nem veszítették volna el a kapcsolatot az életkörökkel, akkor meghatározatlan ideig élhettek volna, míg a későbbi Istenfiú el nem jön, vagy amíg valamikor később elbocsátják őket, hogy folytathassák megszakított utazásukat a Havonába és a Paradicsomra.

66:4.13 (745.3) A sataniai életáramok ellenanyag-pótlékait az életfa, az edentiai cserje gyümölcséből nyerték, melyet a Norlatiadek Fenségesei küldtek az Urantiára Kaligasztia megérkezése idején. Dalamatia korában e fa a nem látható Atya templomának központi udvarában állt, és az életfa gyümölcse tette képessé a herceg törzskarának anyagi és egyébként halandó lényeit arra, hogy meghatározatlan ideig éljenek, míg a gyümölcsöt fogyasztják.

66:4.14 (745.4) Bár az evolúciós emberfajták számára értéktelen volt, e rendkívüli élelem éppen elég volt ahhoz, hogy folyamatos

életet biztosítson a kaligasztiai százaknak és annak a száz módosított andonfinak is, akik velük társultak.

66:4.15 (745.5) E vonatkozásban ki kell térnünk arra, hogy amikor a száz andonfi az emberi csíra-sejtanyagát átadta a hercegi törzskar tagjainak, az élethordozók az ő halandó testükbe is bevezették a csillagrendszeri körök pótlékát; és így képessé tették őket arra, hogy a törzskarral együtt éljenek, évszázadokon át dacolva a fizikai halállal.

66:4.16 (745.6) Végül a száz andonfit felvilágosították arról, hogy miben járultak ők maguk is hozzá a feljebbvalóik új alakjához, és az andoni törzsek e száz gyermekét a központon tartották a herceg testtel bíró törzskarának személyes kísérőiként.

5. A százak megszervezése

66:5.1 (745.7) A százakat tíz önálló tanácsban való szolgálatra osztották be, és mindegyik ilyen tanácsnak tíz tagja volt. Két vagy több tanács együttes ülése alkalmával e kapcsolattartó összejöveteleken Daligasztia elnökölt. E tíz csoport felépítése a következő volt:

66:5.2 (745.8) 1. Az élelmezési és anyagi jóléti tanács. A csoport vezetője Ang volt. E szakértő csoport az élelmiszertermelés, a vízgazdálkodás és a ruházkodás terén segédkezett és támogatta az emberi faj anyagi haladását. Oktatták a kútásást, a vízhozam-szabályozást és az öntözést. A magasabb területekről és északról érkezetteknek megtanították a bőrök ruhaként való kikészítésének fejlettebb módszereit, a szövést pedig a kézművesség és a tudomány tanítói ismertették meg velük később.

66:5.3 (746.1) Az élelemtárolás terén jelentős haladást értek el. Az élelmet főzéssel, szárítással és füstöléssel tartósították; ebből lett a legkorábbi tulajdon. Megtanították az embert arra, hogy miként hárítsa el a világot rendszeresen tizedelő éhínség veszélyét.

66:5.4 (746.2) 2. Az állatok házasításának és igénybevételének tanácsa. E tanács feladata azon állatok kiválasztása és tenyésztése volt, melyek a legalkalmasabbak arra, hogy segítsék az emberi lényeket a teherhordásban és az emberek szállításában, valamint hogy élelmet adjanak, és hogy később a hasznukat vehessék a talajművelésben. E szakértő csoportot Bon irányította.

66:5.5 (746.3) Haszonállatok több, mostanra már kihalt fajtáját szelídítették meg, valamint olyanokat is, amelyek a mai napig fennmaradtak háziállatként. Az ember sokáig élt együtt a kutyával, és a kék ember sikeresen szelídítette meg az elefántot is. A szarvasmarhát a gondos tenyésztés révén olyannyira feljavították, hogy értékes élelemforrássul szolgált; a vaj és a sajt az ember napi étrendjének részévé lett. Az embereket megtanították arra, hogy miként szállítsák a terheket ökrökkel, a ló házasítására viszont csak később került sor. E csoport tagjai tanították meg az embereknek először a kerék használatát a vontatás megkönnyítésére.

66:5.6 (746.4) Ezekben az időkben használtak először üzenettovábbító galambokat, melyeket tájékoztatás vagy segítségkérés céljából vittek magukkal a hosszú utakra. Bon csoportjának sikerült betanítania a nagy fadorokat szállítomadárként, azonban a fador több mint harmincezer évvel ezelőtt kihalt.

^{66:5.7 (746.5)} 3. A ragadozó állatok legyőzésében tanácsokat adók. Nem volt elég, hogy az ősembernek bizonyos állatok háziasításán kellett fáradoznia, hanem meg kellett tanulnia azt is, hogy miként védje meg magát az ellenséges állatvilág még megmaradt képviselőinek pusztításától. E csoportot Dán vezette.

^{66:5.8 (746.6)} Az ősi városfal rendeltetése a vadállatok elleni védelem volt, valamint az is, hogy megelőzze az ellenséges emberi rajtaütéseket. A fal védelmét nem élvezők és az erdőben lakók nagyban függtek a fákon épített lakóhelyeiktől, kőkunyhóiktól és az éjszaka meggyújtott tüzekről. Ezért nagyon is természetes dolog volt, hogy e tanítók sok időt szenteljenek az emberi szálláshelyek fejlesztésének oktatására. A fejlett módszerek alkalmazása révén és a csapdák használatával nagy előrelépést tettek az állatok legyőzése terén.

^{66:5.9 (746.7)} 4. A tudás terjesztésének és megőrzésének tagozata. E csoport szervezte és irányította az akkori idők tisztán oktatási erőfeszítéseit. A csoport vezetője Fad volt. Fad oktatási módszereinek lényege a tevékenységek felügyeletében állt, mely kiegészült a fejlettebb munkamódszerekre való oktatással. Fad dolgozta ki az első ábécét és vezetett be egyfajta írásrendszert. Ezt az ábécét huszonöt betű alkotta. Írószerként e korai népek fakérget, agyagtáblákat, kőlapokat, vékonyított állati bőrből készített íróhártyaszerű anyagokat, és a papírszerű anyagok egy durva formáját alkalmazták, melyet darázs-fészekből készítettek. A röviddel a Kaligasztia-féle elfordulást követően megsemmisült dalamatiai könyvtár kétfélmilliónál is több különböző feljegyzést tartalmazott és „Fad házának” nevezték.

66:5.10 (746.8) A kék ember különösen az ábécén alapuló írást kedvelte és e téren ő jutott a legmesszebbre. A vörös ember a képírást részesítette előnyben, míg a sárga emberfajták a szavak és fogalmak jelképekkel való leírása felé fordultak, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, amelyet ma is használnak. Azonban az ábécé és annál több minden is a világ számára később elveszett a lázadást követő zűrzavar alatt. A Kaligasztia-féle árulás megfosztotta a világot az egyetemes nyelv reményétől, legalábbis egy meghatározatlan időre.

66:5.11 (747.1) 5. Az ipari és kereskedelmi bizottság. E tanács rendeltetése a termelés támogatása a törzseken belül és a különböző békés csoportok közötti kereskedelem segítése volt. A vezetőjük Nod lett. A csoport a kezdetleges termelés minden formáját bátorította. Közvetlenül hozzájárultak az életszínvonal emeléséhez azáltal, hogy számos új árucikket kedveltettek meg az őseimbekkel. Nagymértékben elterjesztették a tisztított só kereskedelmét, melyet a tudomány és a kézművesipar tanácsa állított elő.

66:5.12 (747.2) A dalamatiai tanodákban kiképzett felvilágosult csoportok alkalmazták először a kereskedelmi hitel intézményét. Egy hitelkibocsátó helyről a csereüzlet tényleges tárgyai helyett is elfogadott, jelképes fizetési egységeket lehetett felvenni. A világ százezer éveken át nem tudta meghaladni ezeket az üzletkötési módszereket.

66:5.13 (747.3) 6. A kinyilatkoztatott vallás kara. E testület működése lassan indult meg. Az urantiai polgárosodott társadalom szó szerint a szükség üllőjén és a félelem kalapácsai alatt kovácsolódott. Ám e csoport jelentős sikereket ért el ama próbálkozásaikkal, hogy a teremtményi félelmet (a kísértetek

imádását) a Teremtő tiszteletével helyettesítsék, bár a munkájukat félbeszakította az elszakadási eseményeket követő későbbi felfordulás. E tanács feje Hap volt.

66:5.14 (747.4) A herceg törzskarának egyetlen tagja sem szándékozott kinyilatkoztatásokat tenni a törzsfejlődés bonyolultabbá tétele céljából; kinyilatkoztatáshoz csak akkor folyamodtak, amikor az evolúciós erők kimerülése már teljessé vált. Hap azonban engedett a város lakosai azon igényének, hogy vallási szolgálati rendet alakítsanak ki. Az ő csoportja adta a dalamatiaiaknak a hét istenimádati éneket és szintén ők adták a napi imádságot jelentő szavakat, melyet később úgy tanítottak nekik, mint „az Atya imáját” s amely így szólt:

66:5.15 (747.5) „Mindenek Atyja, kinek Fiát tiszteljük, jóindulattal tekints le ránk. Szabadíts meg minket minden félelemtől, a tőled valót kivéve. Isteni tanítóinknak teljék örömük mibennünk és tedd, hogy mindörökre igazság szóljon a szánkából. Szabadíts meg minket az erőszaktól és a haragtól; add, hogy tiszteljük a saját és a szomszédaink öregjeit. Ebben az időszakban is adj zöldellő mezőket és gyarapodó nyájakat, mely megörvendezteti a szívünket. Azért imádkozunk, hogy a megígért nemesítő mihamarabb eljöjjön, és teljesítjük az akaratodat e világon, ahogy mások is teljesítik azt más világokon.”

66:5.16 (747.6) Bár a herceg törzskarának lehetőségei a fajfejlesztés természetes eszközeire és szokványos módszereire korlátozódtak, egy új emberfajta ádami ajándékával biztatták az embereket, mely ajándék célja az evolúciós növekedés továbbvitele volt azt követően, hogy az élőlénytani fejlődés csúcsát már elérték.

66:5.17 (747.7) 7. Az egészség és az élet megőrzői. E tanács az egészség alapjainak megismertetésével és a kezdetleges tisztasági szabályok kialakításával foglalkozott, és a vezetője Lut volt.

66:5.18 (747.8) A csoport tagjai sok olyasmit oktattak, amelyek a későbbi idők felfordulásában elvesztek, s amelyeket az emberiség a huszadik századig nem is fedezett fel újra. Megtanították az embereknek, hogy a főzés, a forralás és a sütés a betegségek megelőzésének egy lehetséges módja; megismertették velük azt is, hogy e főzési eljárások nagymértékben csökkentik a gyermekágyi halandóságot és megkönnyítik a csecsemő korai elválasztását.

66:5.19 (747.9) Lut egészségőrei ősi tanításainak sok eleme fennmaradt a földi törzsek körében egészen Mózes idejéig, még ha meglehetősen eltorzult és jelentősen megváltozott formában is.

66:5.20 (748.1) Az egészségi ismeretek e tudatlan népek körében való elterjesztésének útjában álló nagy akadály abból adódott, hogy sok betegség valódi okozója túl kicsi volt, semhogy szabad szemmel látható lett volna, valamint abból is, hogy a tűzre babonás tisztelettel tekintettek. Évezredekbe telt, mire meggyőzték őket, hogy a hulladékaikat elégessék. Addig is arra bíztatták őket, hogy a bomló hulladékokat földeljék el. Az egészségügy terén a korszak nagy előrelépését hozta annak az ismeretnek az elterjedése, hogy a napfény gyógyító és betegségeket legyőző sajátságokkal bír.

66:5.21 (748.2) A herceg megérkezése előtt a fürdés kizárólag vallási szertartásul szolgált. Tényleg nehéz volt rábírní az őseembereket

az egészséget szolgáló mosdás szokására. Lut végül rávette a vallási tanítókat arra, hogy a vízzel való tisztálkodást a megtisztulási szertartások részévé tegyék, melyet a déli áhítat idején, hetente egyszer, a mindenek Atyjának imádata keretében végeztek.

^{66:5.22 (748.3)} Az egészség ezen őrei keresték annak módját is, hogy az emberek a személyes barátság megpecsételéseként és a csoporthűség zálogául a kézfogást gyakorolják, felváltva ezzel a nyálcsere és a vérivás szokását. De amint kikerültek a nemes vezetőik tanításai jelentette kényszerítő erő hatása alól, e fejletlen népek rövidesen visszatértek a tudatlanságból és babonáságból eredő egészségromboló és betegségterjesztő korábbi szokásaikhoz.

^{66:5.23 (748.4)} 8. A kézművesség és a tudomány bolygói tanácsa. E testület sokat tett az őseMBER kézműves módszereinek fejlesztéséért és a szépségről alkotott fogalmaik magasabb szintre emeléséért. A vezetőjük Mek volt.

^{66:5.24 (748.5)} A kézművesség és a tudomány szerte a világon mélyponton volt, a dalamatiaiaknak viszont oktatták a fizika és a vegyészet alapjait. A fazekasság fejlett volt, a képzőművészetek is mind fejlődőben voltak, és az emberi szépségről alkotott eszményképek is nagymértékben fejlődtek. A zene azonban az ibolyaszín emberfajta megérkezéséig kevés fejlődésen ment keresztül.

^{66:5.25 (748.6)} Ezek az őseMBEREK csak nem egyeztek bele a gőz erejével való kísérletezésbe, bár a tanítók többször is megpróbálták rábírní őket erre; csak nem tudták legyőzni a zárt térben fejlődő gőz robbanóerejétől való óriási félelmüket.

Végül azért rávették őket, hogy a fémekkel és a tűzzel dolgozzanak, bár a vörösén izzó fém látványa rettegést váltott ki a korai emberből.

66:5.26 (748.7) Mek igen sokat tett az andonfiak kulturális színvonalának emelése és a kék ember kézművesiparának fejlesztése érdekében. A kék ember és az andoni törzs egyik keveréke művészi tehetséggel megáldott fajta lett, és közülük sokan váltak szobrászmesterekké. Nem kővel és márvánnyal dolgoztak, azonban az égetéssel megszilárdított agyagmunkáik a dalamatiai kertek díszeivé lettek.

66:5.27 (748.8) Nagy fejlődés mutatkozott a házi mesterségek terén is, melyek többsége elveszett a lázadás hosszú és sötét korszakai során, és csak a legújabb időkben fedezték fel azokat újra.

66:5.28 (748.9) 9. A fejlett törzsi kapcsolatok szervezői. E csoport feladata abban állt, hogy az emberi társadalmat az állam szintjére emelje. A vezetőjük Tut volt.

66:5.29 (748.10) E vezetők sokat tettek azért, hogy a törzsek közötti házasságok elterjedjenek. Gondoskodtak arról, hogy a fiatalok az udvarlás során és a házasságkötés előtt a meghozandó döntésüket alaposan átgondolhassák és egymást jól megismerhessék. A tisztán harci táncokat csiszolták és értékes társadalmi célokat szolgálóvá tették. Számos versengő játékot is bevezettek, ám ez az ősi nép komoly egyedekből állt; e korai törzsek kevés humorérzéssel voltak megáldva. A későbbi bolygói lázadással járó szétesés miatt kevés ilyen szokás maradt fenn.

66:5.30 (749.1) Tut és a társai azon munkálkodtak, hogy békés jellegű csoportviszonyokat alakítsanak ki, szabályozzák és emberiesebbé tegyék a hadviselést, összehangolják a törzsközi kapcsolatokat és fejlesszék a törzsi kormányzást. Dalamatia közelében fejlettebb műveltség alakult ki, és e fejlettebb társadalmi kapcsolatok igen hasznosnak bizonyultak a távolabb élő törzsek befolyásolásában. Azonban a herceg székhelyén érvényesülő polgárosodási minta igencsak különbözött a máshol kifejlődött kezdetleges társadalomtól, mint ahogy a huszadik századi dél-afrikai fokvárosi társadalom is teljesen eltér az északabbra élő, kis termetű busmanok kezdetleges műveltségétől.

66:5.31 (749.2) 10. A törzsi összhang és a faji együttműködés legfelsőbb bírósága. E legfelsőbb tanácsot Van irányította, és ez szolgált fellebbviteli bíróságul az emberi ügyek felügyeletével megbízott többi kilenc különleges bizottság számára. E tanács hatásköre kiterjedt volt, mert minden olyan földi ügygel foglalkozott, melyet egyébként nem rendeltek valamelyik csoporthoz. E válogatott testület összetételét az edentiai Csillagvilági Atyák hagyták jóvá, mielőtt a testület az Urantia legfelsőbb tanácsaként való működésre a felhatalmazást megkapta volna.

6. A Herceg uralkodása

66:6.1 (749.3) Egy világ műveltségének fokmérője az ott honos lények társadalmi öröksége, a műveltség elterjedésének ütemét pedig teljes egészében a lakosainak ama képessége szabja meg, hogy mennyire értik meg az új és fejlett eszméket.

66:6.2 (749.4) A hagyományokhoz való szolgai ragaszkodás állandóságot teremt és együttműködést alakít ki azáltal, hogy érzelmileg összekapcsolja a múltat és a jelent, azonban ugyanígy elnyomja a kezdeményezőkétséget és gúzsba köti a személyiség alkotásképpességét. A hagyományok jelentette szoros kötelékek miatt az egész világ erkölcsileg holtponton volt, amikor a kaligasztiai százak megérkeztek és hozzáfogtak az akkori idők társadalmi csoportjain belüli egyéni kezdeményezőkétség új örömhírének terjesztéséhez. Ám e jótékony hatású igazgatás gyakorlása hamarosan félbeszakadt, olyannyira, hogy az emberfajták sohasem szabadultak meg teljesen a megszokás rabságából; a szokás még mindig indokolatlan mértékben uralja az Urantiát.

66:6.3 (749.5) A kaligasztiai százak — a sataniai lakóvilágokról végzősként kikerültek — jól ismerték a jerusemi művészeteket és műveltséget, azonban az ilyen tudás csaknem értéktelen az ilyen fejletlen emberek által benépesített kezdetleges bolygókon. E bölcs lényeknek több eszük volt annál, mintsem hogy az akkori fejletlen emberfajták hirtelen átalakításához fogjanak vagy azok tömeges felemelkedésének előidézésére vállalkozzanak. Tisztában voltak az emberi faj lassú evolúciójának jelentőségével, és bölcsen tartózkodtak bármiféle, a szokványostól gyökeresen eltérő kísérlettől az ember földi életmódjának átalakítása terén.

66:6.4 (749.6) Mind a tíz bolygói bizottság lassan és a dolgok természetes módján fogott hozzá a rájuk bízott feladatok intézéséhez. A tervük lényege az volt, hogy a környező törzsek legkiválóbb elméinek érdeklődését felkeltik, és a

felkészítésüket követően visszaküldik őket a népükhöz, mint a társadalmi haladás küldötteit.

66:6.5 (749.7) Idegen küldötteket sohasem irányítottak valamely emberfajtahoz, hacsaknem az adott nép külön kérésére. A valamely adott törzs vagy fajta felemelésén és fejlődésén munkálkodók mindig annak a törzsnek vagy fajtának a szülöttei voltak. A százak semmiképp sem tettek volna kísérletet arra, hogy akár egy fejlettebb emberfajta szokásait és erkölceit egy másik törzs számára előírják. Az egyes emberfajták esetében az idő próbáját kiállt, saját erkölcsöt türelmes munkával emelték magasabb szintre és fejlesztették tovább. Az Urantia egyszerű népe nem azért vitte a társadalmi hagyományait Dalamatiába, hogy ott lecserélje újabb és jobb szokásokra, hanem azért, hogy magasabb szintre emelje azáltal, hogy magasabb rendű műveltséggel kerül kapcsolatba és nemesebb elmékkel alakíthat ki társas viszonyt. A folyamat lassú, azonban rendkívül eredményes volt.

66:6.6 (750.1) A dalamatiai tanítók az élőlénytani evolúció tisztán természetes kiválogatódási rendszereihez egyfajta tudatos társadalmi kiválasztási gyakorlatot igyekeztek hozzáadni. Nem bontották fel az emberi társadalmat, viszont határozottan felgyorsították annak szokványos és természetes fejlődését. A szándékuk az evolúciós úton való fejlődés volt, nem pedig a kinyilatkoztatás útján elérendő fordulat. Az emberi faj korszaknyi időket töltött a kevéske vallásának és erkölcsének megszerzésével, és e nemes embereknek több eszük volt, mintsem hogy az emberiséget megfosszák ettől a kevés fejlődési eredménytől azáltal, hogy olyan zavart és ijedelmet keltenek, mely mindig megtörténik, amikor a felvilágosult és

fejlett lények túl sok tanítással és túlzott mértékű felvilágosítással próbálják a visszamaradt emberfajtákat felemelni.

^{66:6.7 (750.2)} Amikor a keresztény hitterjesztők eljutnak Afrika szívébe, oda, ahol a fiú- és leánygyermek szokás szerint a szüleik felügyelete és irányítása alatt maradnak mindaddig, amíg a szülők élnek, csak zavart okoznak és a szülői tekintély egészének romba dőlését érik el, amikor arra törekednek, hogy egyetlen nemzedék élete során e gyakorlatot felváltsák azzal, hogy a gyermekek minden szülői korlátozás alól mentesüljenek, mielőtt elérik a huszonegy éves kort.

7. A dalamatiai élet

^{66:7.1 (750.3)} A herceg székhelye ugyan páratlanul szép volt és úgy tervezték, hogy kiváltsa a kor ősembereinek bámulatát, mégis egészen szerény volt. Az épületei nem voltak különösebben nagyok, lévén, hogy e behozott tanítók szándéka az volt, hogy az állattenyésztésen keresztül bátorítsák a mezőgazdaság majdani kialakulását. A városfalon belül kijelölt földterületek elég nagyok voltak ahhoz, hogy lehetővé tegyék az állatok legeltetését és a kertészkedést annak érdekében, hogy elláthassanak élelemmel mintegy húszezer fős népességet.

^{66:7.2 (750.4)} A központi áhítattemplom termei és a haladóbb emberek felügyelőcsoportjaihoz tartozó tíz tanácsi lakóhely valóban csodálatos műalkotás volt. Bár a lakóépületek a takarosság és a tisztaság mintájául szolgáltak, minden nagyon egyszerű és rendkívül kezdetleges volt a későbbi fejlődéshez képest. E kulturális központokban nem alkalmaztak az Urantia természetes módszerei közé nem tartozókat.

66:7.3 (750.5) A herceg testtel bíró törzskarának tagjai olyan egyszerű és példás lakóhelyeket vezettek, melyeket azzal a céllal tartottak fenn, hogy ösztönözzék és kedvező irányban befolyásolják a világ társadalmi és oktatási központjában megfigyelőként jelenlévő tanulókat.

66:7.4 (750.6) A családi élet meghatározott rendje, valamint az, hogy egy viszonylag állandó területen egyetlen család lakjon együtt, e dalamatiai időkből ered, és főleg a százak és tanítványaik példájának és tanításainak köszönhető. Az otthon, mint társadalmi egység mindaddig nem lehetett sikeres gyakorlat, amíg a dalamatiai nemes férfiak és nők rá nem ébresztették az emberiséget arra, hogy szeressék az unokáikat és az unokáik gyermekeit, és törődjenek velük. A vadember szereti a gyermekét, a polgárosult ember viszont az unokáját is szereti.

66:7.5 (750.7) A herceg törzskarának tagjai úgy éltek együtt, mint apák és anyák. Igaz, hogy saját gyermekeik nem voltak, azonban a dalamatiai ötven mintaatthon sohasem adott menedéket ötszáznál kevesebb, az andoni és a szangik fajták ígéretesebb családjaiból származó, befogadott gyermeknek; e gyermekek közül sokan árvák voltak. Ők a kiválóbb szülők nyújtotta képzés és oktatás előnyeit élvezhették; és a herceg tanodáiban eltöltött három év után (tizenhárom és tizenöt éves koruk között jártak ide) alkalmassá váltak a megházasodásra és készen álltak arra is, hogy teljesítsék a hercegi küldötként való működést a saját fajtájuk nélküli törzseinél.

66:7.6 (751.1) Fad felügyelte a dalamatiai oktatási tervet, melyet úgy működtettek, mint egy ipartanodát, ahol a tanítványok gyakorlati úton sajátították el az ismereteket, és a napi hasznos feladatokat is elláttak. Ezen oktatási terv jellemfejlesztéssel

foglalkozó része nem hagyta figyelmen kívül a gondolkodást és az érzélemvilágot; de a kézügyesség fejlesztését helyezte minden más elé. Az oktatás egyénre szabott és csoportos volt. A tanulókat férfiak és nők is tanították, és ketten együtt is. E csoportoktatás egyik fele nemenként elkülönítetten folyt; a másik része vegyes osztályban. Fejlesztették az egyes tanítványok kézügyességét, míg a közösségtudatuk fejlesztése érdekében csoportokat vagy osztályokat alakítottak ki. Arra oktatták őket, hogy barátkozzanak a fiatalabb csoportokkal, az idősebb csoportokkal és a felnőttekkel is, valamint a velük egykorúakkal közösen is végezzenek csoportmunkát. Megismertették velük az olyan társulásokat is, mint a családi csoportok, a játszóközösségek és a tanosztályok.

^{66:7.7 (751.2)} Mezopotámiában a saját fajtájukkal végzendő munkára később kiképzett tanítványok között ott voltak a nyugat-indiai hegyekből származó andonfiak, valamint a vörös ember és a kék ember képviselői is; még később a sárga emberfajta kisszámú csoportját is fogadták.

^{66:7.8 (751.3)} Erkölcsei törvénnyel Hap ajándékozta meg a korai emberfajtaikat. E rendszabályt „Az Atya Útjának” nevezték és a következő hét parancsolatból állt:

^{66:7.9 (751.4)} 1. Ne félj és ne szolgálj más Istent, csak a mindenek Atyját!

^{66:7.10 (751.5)} 2. Ne légy engedetlen az Atya Fiával, a világ urával szemben, és az emberfeletti társai iránt se mutass tiszteletlenséget!

66:7.11 (751.6) 3. Ne mondj valótlant, amikor az emberek bírósága előtt állsz!

66:7.12 (751.7) 4. Ne ölj férfit, nőt vagy gyereket!

66:7.13 (751.8) 5. Ne lopd el a szomszédod javait vagy jószágát!

66:7.14 (751.9) 6. Ne érintsd a barátod feleségét!

66:7.15 (751.10) 7. Ne mutass tiszteletlenséget a szüleiddel vagy a törzs öregjeivel szemben!

66:7.16 (751.11) Csaknem háromszázezer éven át ez volt Dalamatia törvénye. A törvény szövegét hordozó kőlapok közül sok ma a mezopotámiai és perzsiai partoktól távolabb eső vizek mélyén nyugszik. Szokássá vált, hogy a hét egyes napjain e parancsolatok valamelyikével éltek, a köszöntések és az étkezéskori köszönetnyilvánítások alkalmával mondták el azokat.

66:7.17 (751.12) Akkoriban az idő mérésére a holdhónapot használták, mely időszakot huszonnyolc naposnak vettek. A nappal és az éjszaka kivételével ez volt az egyetlen időmérési alap, melyet a korai népek ismertek. A hétnapos hetet a dalamatiai tanítók vezették be és ez onnan eredt, hogy a hét éppen a huszonnyolcnak a negyede. A hetes szám felsőbbvilágegyetemi jelentősége kétségkívül lehetőséget adott nekik arra, hogy valamifajta szellemi emlékeztetőt vigyenek be a mindennapi időmérés gyakorlatába. A hétnapos időszaknak azonban nincs természetes alapja.

66:7.18 (751.13) A várost körülvevő ország egy százhatvan kilométer sugarú körön belül épült ki aránylag jól. A város közvetlen

környezetében a hercegi tanodákból kikerültek százai foglalkoztak állattenyésztéssel és másként is alkalmazták azokat az ismereteket, amelyeket a herceg törzskarától és azok számos emberi segítőjétől kaptak. Néhányan mezőgazdasággal és kertészkedéssel foglalkoztak.

66:7.19 (751.14) Az emberiséget nem kényszerítették a földművelésre büntetésül valamilyen feltételezett bűn elkövetése miatt. Az „orcád verítékével egyed a mezők gyümölcsét” nem valamiféle kiszabott büntetés volt, melyet azért róttak ki az emberre, mert osztozott a Lucifer-féle lázadás dőreségében a hitehagyott Kaligasztia vezetése alatt. A talajművelés az evolúciós világokon létesülő fejlett polgárosodott társadalmak eredendő velejárója, és e parancs állt a középpontjában a Bolygóherceg és törzskara tanításainak ama háromszázezer év alatt, mely idő az Urantiára való megérkezésük és azon megrendítően szomorú napok között telt el, amelyeken Kaligasztia sorsközösséget vállalt a lázadó Luciferrel. A földdel dolgozni nem átok; ez inkább a legnagyobb áldás mindazok számára, akiknek így megadatik a minden emberi tevékenység legemberibbjének élvezete.

66:7.20 (752.1) A lázadás kitörésekor Dalamatia állandó lakosainak a száma csaknem elérte a hatezret. Ebben a számban benne vannak az állandó tanulók, de nincsenek benne a látogatók és a megfigyelők, akik ezernél mindig többen voltak. De kevés vagy egyáltalán semennyi fogalmatok sem lehet ama régi idők csodálatos fejlődéséről; a nagyszerű emberi eredményeknek gyakorlatilag az egészét elpusztította a Kaligasztia-féle megtévesztés és lázadás végromlását követő szörnyű zűrzavar és nyomorúságos szellemi sötétség.

8. Kaligasztia hányattatásai

^{66:8.1 (752.2)} Áttekintve Kaligasztia hosszú pályafutását mindössze egyetlen szembetűnő vonást találhatunk a viselkedésében, mely külön figyelmet érdemelt volna; szélsőségesen egyéniség-hangsúlyozó volt. Hajlamos volt majd minden tiltakozó fél mellett kiállni, és rendszerint rokonszenvezett azokkal, akik valamilyen burkolt bírálatot enyhe formában juttattak kifejezésre. Felfedezhetjük e hajlam korai megjelenését abban is, hogy nyugtalanul viselte a fennhatóságot, hogy egy kissé neheztelt a felügyelet minden formájára. Bár a rangidősek tanácsait egy kissé kelletlenül fogadta és a feljebbvalói fennhatóságával szemben némi türelmetlenséget mutatott, mégis, amikor megmérettetésre került sor, mindig hűségesnek bizonyult a világegyetemi urakhoz és engedelmességet mutatott a Csillagvilági Atyák parancsai iránt. Egyetlen igazi hibát sem lehetett felfedezni benne egészen a szégyenletes urantiai árulás elkövetéséig.

^{66:8.2 (752.3)} Meg kell említenünk, hogy mind Lucifert, mind pedig Kaligasztiaát türelmesen kioktatták és jóindulatúan figyelmeztették a bírálgatásra hajlamos voltuk miatt, valamint az önérzetük megmagyarázhatatlan fejlődése és annak a túlzott mértékű önhittség érzésével való társulása miatt. Azonban mindezeket a segítő kísérleteket helytelenül értelmezték, és indokolatlan bírálatként és a személyes szabadságukba való jogtalan beavatkozásként fogták fel. Kaligasztia és Lucifer is úgy tekintette a baráti tanácsokkal előállók szándékait, mint amelyek mozgatórugói éppen azok a helytelen késztetések, amelyek az ő saját torz gondolkodásmódjukat és megfontolatlan terveiket kezdték áthatni. Az önzetlen segítőket a saját maguk erősödő önzése alapján ítélték meg.

66:8.3 (752.4) Kaligasztia herceg megérkezésétől fogva a bolygói polgárosodás meglehetősen szokványosan haladt csaknem háromszázezer éven át. Eltekintve attól, hogy a bolygó életmódosítási szféra és ennél fogva az evolúciós változások számos nem szokványos jelenségének és szokatlan mozzanatának vált színterévé, az Urantia a bolygói létpályáján igen kielégítően haladt előre egészen a Lucifer-féle lázadásig és az ezzel párhuzamosan végbement Kaligasztia-féle árulásig. Az egész későbbi történelmet határozottan megváltoztatta e rettenetes melléfogás, valamint Ádám és Éva későbbi bolygói küldetésének sikertelensége is.

66:8.4 (752.5) Az Urantia hercege a Lucifer-féle lázadás idején zuhant a sötétségbe, siettetve ezzel a bolygón a hosszantartó felfordulás kialakulását. Később a csillagvilági urak és az egyéb világegyetemi hatóságok összehangolt közbelépése megfosztotta őt önálló hatáskörétől. Ő is osztozott az elszigetelt Urantia minden elkerülhetetlen hányattatásában Ádámnak a bolygón való ittlétéig, és ő is hozzájárult valamelyest ahhoz, hogy a halandó emberfajták nemesítésére, vagyis az új ibolyaszín fajta — Ádám és Éva leszármazottai — életővérenek átadására irányuló terv megbukjon.

66:8.5 (753.1) A bukott hercegnek az emberi ügyekbe való beavatkozásra meglévő hatalmát nagymértékben csökkentette Makiventa Melkizedek halandói megtestesülése Ábrahám idején; később pedig, Mihály húsvér testben eltöltött élete alatt, e hitszegő herceg minden urantiai hatalmától végérvényesen megfosztatott.

66:8.6 (753.2) Az Urantián személyesen is jelenlévő ördög hitelve, jóllehet némi alappal bírt a hitehagyott és gonosz Kaligasztia

bolygói jelenléte miatt, azért mégiscsak teljes egészében kitalált volt azokban a tanításokban, amelyek szerint az ilyen „ördög” befolyásolhatja az egészséges emberi elmét annak szabad és természetes döntéseiben. Már azelőtt, hogy Mihály megtestesült az Urantián, sem Kaligasztia, sem pedig Daligasztia nem volt képes a halandókat sanyargatni vagy bármely egészséges egyént az emberi akarat ellenében bárminek a megtételére kényszeríteni. Az erkölcsi ügyeket illetően a szabad emberi akarat a legfelsőbb; még az emberben lakozó Gondolatigazító is elutasítja, hogy az embert akár egyetlen gondolatra is rávegye vagy hogy az embert annak saját akarata ellenében valamilyen tette rábírja.

^{66:8.7 (753.3)} Ma már a teremtsérszáz lázadója, megfosztva minden hatalmától, mellyel a korábbi alárendeltjeinek árthatna, az uverszai Nappalok Elődei által való végső megítéltetésre vár, mely a Lucifer-féle lázadás minden résztvevőjére kiterjed majd.

^{66:8.8 (753.4)} [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

67. írás

A lázadás a bolygón

^{67:0.1 (754.1)} AZ EMBER urantiai létevel járó kihívásokat nem lehet megérteni anélkül, hogy ne ismernénk a múlt bizonyos nagy időszakait, jelesen a bolygói lázadás kialakulását és következményeit. Bár e felfordulás nem változtatta meg komolyabban a szerves törzsfejlődést, azért felismerhető változásokat hozott a társadalmi haladás és a szellemi fejlődés menetében. E pusztító csapás a bolygónak a fizikai szint feletti teljes történelmére alapvető hatással volt.

1. A Kaligasztia-féle árulás

67:1.1 (754.2) Kaligasztia már háromszázezer év óta volt az Urantia feje, amikor sor került Sátánnak, Lucifer segédjének az egyik időszakos ellenőrző útjára. Amikor Sátán megérkezett a bolygóra, megjelenésében egyáltalán nem hasonlított a gonosz méltóságát ábrázoló jellegrajzaitokra. Ő akkor is, és ma is, igen ragyogó Lanonandek Fiú. „És nem is csoda, hisz Sátán maga is a fény ragyogó teremtménye”.

67:1.2 (754.3) Ezen ellenőrzés folyamán Sátán tájékoztatta Kaligasztiaát a Lucifer által később kihirdetett Szabadságnyilatkozatról, és a jelenlegi ismereteink szerint a herceg beleegyezett abba, hogy a lázadás bejelentésekor elárulja a bolygót. A hűséges világegyetemi személyiségek különös megvetéssel tekintettek Kaligasztia hercegre amiatt, hogy a rábízottakat ilyen előre megfontoltan elárulta. A Teremtő Fiú e megvetésének adott hangot, amikor azt mondta: „Olyan vagy, mint a vezetőd, Lucifer, és bűnösen megtartottad az ő gonoszságát. Hamis volt ő már attól fogva, hogy önmaga felmagasztalásához fogott, mert nem maradt meg az igazságban.”

67:1.3 (754.4) A teljes helyi világegyetemi igazgatási tevékenységekben egyetlen más magas megbízatást sem tekintenek olyan szentnek, mint amelyet egy Bolygóherceg kap, aki egy újonnan lakottá vált világ fejlődő halandóinak jólétéért és irányításáért vállal felelősséget. A rossz összes formája közül egyik sincs pusztítóbb hatással az illető személyének elfogadottságára, mint az, amikor valaki visszaél a bizalommal és hűtlenné válik a benne megbízó barátokhoz. E szándékos bűn elkövetésével Kaligasztia olyan mélyrehatóan

eltorzította a saját személyiségét, hogy elméje többé sosem volt képes az egyensúlyt teljesen megtalálni.

67:1.4 (754.5) A bűnt sokféleképpen lehet vizsgálni, de világegyetemi bölcséleti szempontból a bűn nem más, mint a mindenségrendi valóságnak tudatosan ellenálló személyiség hozzáállása. A vétek tekinthető úgy, mint a valóság félreértelmezése vagy elferdítése. A rossz a világegyetemi valóságok részleges felismerése vagy az azokhoz való helytelen igazodás. A bűn azonban eltökélt ellenállás az isteni valóságnak — tudatos döntés a szellemi fejlődéssel való szembehelyezkedés mellett — míg a gonoszság nyílt és következetes dacolás a felismert valósággal, és ez a személyiség megbomlásának már a mindenségrendi örülettel határos fokát jelenti.

67:1.5 (755.1) A vétek az éleslátás hiányára utal; a rossz a bölcsesség hiányára; a bűn a százalmas szellemi szegénységre; a gonoszság azonban a személyiség megszűnő önuralmát jelzi.

67:1.6 (755.2) Amikor a személyiség nagyon gyakran választotta a bűnt és nagyon gyakran is ismételte azt, a bűn szokássá válik. A megrögzött bűnelkövetők könnyen romlottá válhatnak, a világegyetem és annak minden isteni valósága elleni elszánt lázadókká lehetnek. Bár a bűn minden formája megbocsátást nyerhet, azért nekünk kétségeink vannak afelől, hogy vajon a megátalkodottan romlott személyiség mutatna-e valaha is ősziinte sajnálatot a gonosztettei miatt vagy elfogadná-e a megbocsátást a bűneiért.

2. A lázadás kitörése

67:2.1 (755.3) Röviddel Sátán ellenőrző látogatása után, amikor a bolygói igazgatás nagy dolgok küszöbén állt az Urantian, egy napon, az északi földrészek télidejének közepén, Kaligasztia hosszasan egyeztetett társával, Daligasztiával, amelyet követően az utóbbi összehívta a tíz urantiai tanács rendkívüli ülését. E tanácskozást azzal a bejelentéssel nyitotta meg, hogy Kaligasztia herceg arra készül, hogy magát az Urantia teljhatalmú urának kiáltsa ki és azt követeli, hogy minden igazgatási csoport mondjon le minden feladatköréről és hatalmáról Daligasztia, mint meghatalmazott javára, mely feladatkört addig töltené be, amíg a bolygói kormányzást át nem szervezik és az igazgatási hatáskörök hivatalait újra szét nem osztják.

67:2.2 (755.4) Ezen elképesztő követelésre Van, a legfelsőbb egyeztető tanács elnöke ügyes védekezést adott elő. E kitűnő intéző és ügyes jogász a javasolt kaligasztiai fordulatot úgy bélyegezte meg, mint amely cselekedet a bolygói lázadással határos és azzal fordult a tanácskozás résztvevőihez, hogy tartózkodjanak bármiféle részvételtől, amíg a panaszt el nem juttatják Luciferhez, a Satania Csillagrendszer Fejedelméhez; és meg is kapta az egész testület támogatását. Ennek megfelelően panaszt küldtek a Jerusemre, ahonnan nyomban meg is érkeztek az utasítások, melyek Kaligasztiát az Urantia legfelsőbb urává tették és az ő parancsainak való teljes és megkérdőjelezhetetlen engedelmisséget rendelték el. E meglepő üzenetre válaszul mondta el a nemes Van az ő emlékezetes hétórás beszédét, amelyben annak rendje és módja szerint vádakot fogalmazott meg Daligasztia és Kaligasztia ellen, és Lucifer ellen is, mint akik semmibe veszik a Nebadon

világegyetem fennhatóságát; és az edentiai Fenségesekhez fordult támogatásért és megerősítésért.

^{67:2.3 (755.5)} Időközben a csillagrendszeri köröket elvágták; az Urantiát elszigetelték. A mennyei élet minden csoportja a bolygón hirtelenül és figyelmeztetés nélkül elszigetelődött, teljesen el lettek vágva minden külső tanácstól és útmutatástól.

^{67:2.4 (755.6)} Daligasztia hivatalosan is kikiáltotta Kaligasztit „az Urantia Istenének és a mindenek fölött állónak”. Az előttük kihirdetett döntéssel a kérdés egyértelműen eldőlt; és az egyes csoportok visszavonultak és elkezdtek a helyzetet elemezni, vitákban próbáltak dönteni az emberfeletti személyiség sorsáról a bolygón.

^{67:2.5 (755.7)} Ebben az elkeseredett küzdelemben, ebben a hosszú és bűnös nézeteltérésben szeráfoknak, keruboknak és egyéb mennyei lényeknek is állást kellett foglalniuk. Az Urantia elszigetelésének idején éppen a bolygón tartózkodó emberfeletti lények csoportjai közül sok itt ragadt, és a szeráfokhoz és társaikhoz hasonlóan rákényszerültek arra, hogy válasszanak a bűn és az igazság között — a luciferi út és a nem látható Atya akarata között.

^{67:2.6 (756.1)} A küzdelem több mint hét éven át tartott. Az edentiai hatóságok mindaddig nem akartak belefolyni az ügybe, nem kívántak közbeavatkozni, és nem is tettek így, amíg az összes érintett személyiség meg nem hozta a maga végleges döntését. Addig Van és a hozzá hű társak nem kaptak védelmet és nem szabadulhattak meg a szűnni nem akaró aggodalmaiktól és az elviselhetetlen bizonytalanságtól.

3. A hét nehéz év

^{67:3.1 (756.2)} A Satania központján, a Jerusemen kitört lázadás hírére a Melkizedek tanács továbbította. A veszélyhelyzeti feladatokat ellátó melkizedekeket azonnal kirendelték a Jerusemre, és Gábiel vállalta annak a Teremtő Fiúnak a képviselőjét, akinek a fennhatóságát a lázadók megkérdőjelezték. A Sataniában kitört lázadás tényének hírére a csillagrendszert vesztegzár alá helyezték, elszigetelték a testvérrendszerektől. „Háborúskodás lett a mennyben”, a Satania központján, és az a helyi csillagrendszer minden bolygójára áttért.

^{67:3.2 (756.3)} Az Urantián a testtel bíró száztagú törzskar negyven tagja (beleértve Vant is) elutasította a felkeléshez való csatlakozást. A törzskar számos emberi segédje (a módosítottak és mások) is Mihály és az ő világegyetemi kormányának bátor és nemes védelmezője lett. A szeráfok és a kerubok köreiben szörnyű nagy veszteségek keletkeztek. A bolygóra kijelölt intéző és átmeneti szeráfoknak csaknem a fele állt a vezetőjük és Daligasztia mellé Lucifer ügyének támogatására. Negyvenezer-száztizenkilenc elsőfajú köztes teremtmény is csatlakozott Kaligasztiahoz, azonban e lények többi része hű maradt a rábízott felelősséghez.

^{67:3.3 (756.4)} A hitszegő herceg a hűtlen köztes teremtményeket és egyéb lázadó csoportokat sorakoztatta fel és szervezte meg úgy, hogy az ő parancsait hajtsák végre, míg Van a hűséges közteslényeket és az egyéb hű csoportokat gyűjtötte össze és kezdte meg a nagy harcot a bolygói törzskar és a többi elszigetelt mennyi személyiség megmentéséért.

67:3.4 (756.5) E küzdelem során a hűséges lények egy fallal körül nem vett és gyengén megerősített településen rendezkedtek be Dalamatiától néhány kilométernyire keletre, de a lakóhelyeiket az óvatos és mindig éber hűséges köztes teremtmények őrizték éjjel-nappal, és az ő birtokukban volt a felbecsülhetetlen értékű életfa is.

67:3.5 (756.6) A lázadás kitörésekor a hű kerubok és szeráfok három hűséges közteslény segítségével a felügyeletük alá vonták az életfát és kizárólag a törzskar negyven hű tagjának és a velük társult módosított halandóknak engedték meg, hogy ezen energianövény gyümölcsét és leveleit fogyasszák. A törzskar mellett ötvenhat ilyen módosított andonfi volt, mert a hűtlen törzskarhoz tartozó andonfiak közül tizenhatan utasították vissza a lázadásban való részvételt az uruk oldalán.

67:3.6 (756.7) A Kaligasztia-féle lázadás hét nehéz éve alatt Van teljesen az ő hűséges emberi, közteslényi és angyali serege számára való segédkezésnek szentelte magát. Az a szellemi látásmód és erkölcsi állhatatosság, mely képessé tette Vant arra, hogy ilyen megingathatatlanul hűséges magatartást tanúsítson a világegyetemi kormányzat iránt, nem másnak volt az eredménye, mint az ő világos gondolkodásának, bölcs eszének, józan ítélőképességének, becsületes szándékának, önzetlen céljának, saját belátáson alapuló hűségének, tapasztalatokon alapuló emlékeinek, fegyelmezett jellemének és annak, hogy magát megkérdőjelezhetetlenül a paradicsomi Atya akarata megcselekedésének szentelte.

67:3.7 (756.8) A várakozás hét éve az önvizsgálat és önfegyelem időszaka volt. Egy világegyetem ügyeiben az ilyen válságok az elmének, mint szellemi döntőtényezőnek a rendkívül nagy

befolyását mutatják. Minden evolúciós erkölcsi teremtmény elemi döntéseinek többsége esetében a képzettség, a felkészültség és a tapasztalatok mind meghatározó tényezők. De az is teljesen lehetséges a teremtményben lakozó szellem számára, hogy közvetlen kapcsolatot teremtsen az emberi személyiség döntéshozó erőivel annak érdekében, hogy megerősítse a teremtmény teljes mértékben elhivatott akaratát arra, hogy a paradicsomi Atya akarata és szándéka iránti hűséges elhivatottságból bámulatos tetteket hajtson végre. És pontosan ez történt Amadon, Van módosított emberi társának tapasztalásában is.

67:3.8 (757.1) Amadon a Lucifer-féle lázadás kiemelkedő emberi hőse. Andon és Fonta e férfi leszármazottja azon száz ember közé tartozott, akiknek élet-sejtanyagából a hercegi törzskar részesült, és azon esemény óta Van mellé osztották be, mint társát és emberi segédjét. Amadon a hosszú és megerőltető küzdelem során végig kitartott a felettese mellett. Lelkesítő dolog volt látni, amint az evolúciós fajok gyermeke rendületlenül ellenáll Daligasztia mesterkedéseinek, miközben a hétévnyi küzdelem során ő és hű társai makacs kitartással álltak ellent a ragyogó Kaligasztia megtévesztő tanainak is.

67:3.9 (757.2) Kaligasztia, aki rendkívüli értelemmel és a világegyetemi ügyekben szerzett bőséges tapasztalatokkal rendelkezett, rossz útra tért — befogadta a bűnt. Amadon pedig, aki alacsony fokú értelemmel bírt és akinek egyáltalán semennyi világegyetemi tapasztalata sem volt, megingathatatlan maradt a világegyetem szolgálatában és a társához való hűségben. Van az értelmi eltökéltség és a szellemi látásmód kiváló és hatásos keverékében vette igénybe

az elméjét és a szellemét, s ezáltal a személyiség-megvalósítás megtapasztalható szintjei közül az elérhető legfelsőbb rendűig jutott el. A teljesen egyesített elme és szellem emberfeletti értékek, sőt morontia valóságok lehetséges megteremtője.

^{67:3.10 (757.3)} Roppant hosszan lehetne sorolni azon megrázóan szomorú napok mozgalmas eseményeit. De végül az utolsó személyiség végső döntése is megszületett, és ekkor, de csakis ekkor az egyik edentiai Fenséges megérkezett a veszélyhelyzeti melkizedekkel, hogy átvegye a hatalmat az Urantián. A kaligasztiai uralkodásra vonatkozó átfogó feljegyzéseket törölték a Jerusemen, és a bolygói jóvá igazolás próbaidejét megkezdettnek nyilvánították.

4. A kaligasztiai százak a lázadás után

^{67:4.1 (757.4)} Amikor az utolsó szólítás elhangzott, a hercegi törzskar testtel bíró tagjainak helyzete a következőképpen állt: Van és az általa vezetett egyeztető bíróság egésze hű maradt. Ang és az élelmezési tanács három tagja is túlélővé lett. Az állattenyésztéssel foglalkozó tanácsot teljes egészében elsöpörte a lázadás, mint ahogy az állatok legyőzésében tanácsokat adók mindegyikét is. Fad és az oktatási tagozat öt tagja megmenekült. Nod és az ipari és kereskedelmi bizottság egésze csatlakozott Kaligasztiához. Hap és a kinyilatkoztatott vallás teljes kara hűséges maradt Vannal és az ő nemes csapatával együtt. Lut és az egészségügyi tanács egésze odaveszett. A kézművesség és a tudomány tanácsának egésze hű maradt, azonban Tut és a törzsi kormányzás bizottsága mind rossz útra tért. Így a százból negyvenen maradtak meg, akiket később átszállítottak a Jerusemre, ahol tovább folytatták a Paradicsomra tartó útjukat.

^{67:4.2 (757.5)} A bolygói törzskarnak a lázadásban részt vett hatvan tagja Nodot választotta vezetőjének. Őszinte buzgalommal munkálkodtak a lázadó herceg érdekében, ám hamarosan felfedezték, hogy a csillagrendszeri életkörök élelmétől meg vannak fosztva. Ráébredtek, hogy a halandó emberek szintjére süllyedtek. Valóban emberfelettiak voltak, ugyanakkor anyagiak és halandók is. A létszámuk növelése érdekében Daligasztia elrendelte az azonnali nemi úton való szaporodást, mert jól tudta, hogy az eredeti hatvanak és az ő negyvennégy módosított andonfi társuk előbb vagy utóbb kihalt volna. Dalamatia elestét követően a hűtlen törzskar északra és keletre vándorolt. A leszármazottaikat sokáig nodfiaknak nevezték, a lakóhelyüket pedig „Nod földjének” hívták.

^{67:4.3 (758.1)} E rendkívüli, emberfeletti férfiak és nők jelenléte, akik a lázadás következtében itt ragadtak és akkoriban a föld fiaival és leányaival párosodtak, könnyen adott tápot azoknak a mondai történeteknek, melyek arról szóltak, hogy az istenek lejöttek a földre a halandókkal párosodni. Innen ezer és egy mesei természetű monda eredt, de ezek alapját a lázadás utáni idők tényei képezik, és ezek később helyet kaptak azoknak a különféle népeknek a meséiben és hagyományaiban, akiknek az ősei kapcsolatba kerültek a nodfiakkal és az ő leszármazottaikkal.

^{67:4.4 (758.2)} A törzskari lázadók, mivel nem jutottak hozzá a szellemi táplálékukhoz, végül természetes halált haltak. Az emberfajták bálványimádásának nagy része abból a vágyból fakadt, hogy megőrizték a kaligasztiai időkben nagy tiszteletnek örvendő lények emlékét.

67:4.5 (758.3) Amikor a száztagú csoport az Urantiára jött, átmenetileg különváltak a Gondolatigazítójuktól. Közvetlenül a Melkizedek-megbízottak megérkezése után a hű személyiségeket (Vant kivéve) visszaküldték a Jerusemre, ahol újra egyesültek a várakozó Igazítójukkal. A hatvan törzskari lázadó sorsát nem ismerjük; az Igazítóik még mindig a Jerusemen tartózkodnak. A dolgok állása kétségtelenül nem fog megváltozni a mostanihoz képest mindaddig, amíg az egész Lucifer-féle lázadást végleg meg nem ítélik és az abban résztvevő összes személy sorsáról nem határoznak.

67:4.6 (758.4) Az olyan lények, mint az angyalok és közteslények, igen nehezen értik meg, hogy az olyan ragyogó és bizalomra méltó urak, mint Kaligasztia és Daligasztia rossz útra tévedhetnek — hogy hitszegően bűnt követnek el. Azokat a lényeket, akik bűnbe estek — vagyis akik nem szándékosan vagy előre megfontoltan csatlakoztak a lázadáshoz — a feljebbvalóik tévesztettek meg, az ő bizalmukat élvező vezetőik csaptak be. Hasonlóképpen könnyű volt megnyerni a kezdetleges elmével rendelkező evolúciós halandók támogatását is.

67:4.7 (758.5) Az emberi és emberfeletti lények döntő többsége, akik a Lucifer-féle lázadás áldozatai lettek a Jerusemen és a különböző félrevezetett bolygókon, már régen őszintén megbánták a dőreségüket; és mi igazán hiszünk abban, hogy minden ilyen őszinte bűnbánó személyt valamiképpen jóvá igazolnak és ezek visszakerülhetnek a világegyetemi szolgálat valamely szakaszába, amikor a Nappalok Elődei végeznek a sataniai lázadás ügyeinek megítélésével, melyhez csak nemrégén fogtak hozzá.

5. A lázadás közvetlen következményei

67:5.1 (758.6) Nagy felfordulás uralkodott Dalamatiában és környékén a lázadásra való felbujtást követően csaknem ötven évig. Kísérletet tettek az egész világ teljes és gyökeres átszervezésére; az evolúció helyébe a fordulatot tették, mint a kulturális haladás és a faji fejlődés politikáját. A Dalamatiában és környékén élő fejlettebb és félig kiképzett emberek között gyors változások jelentek meg a kulturális szintjüket illetően, azonban amint ezen új és a megszokottól alapvetően különböző módszereket a távolabbi népeken próbálták alkalmazni, annak leírhatatlan felfordulás és faji zűrzavar lett a közvetlen következménye. A szabadság gyorsan átalakult a korabeli kevésbé fejlett emberek szabadosságává.

67:5.2 (758.7) Röviddel a lázadást követően a zendülésben résztvevő teljes törzskar erős védelmi harcokra kényszerült a városért azokkal a félvad hordákkal szemben, amelyek megrohanták a falakat a szabadság azon tantételeinek eredményeként, melyeket úgy ismertettek meg velük, hogy arra még nem voltak felkészülve. És még évekkel azelőtt, hogy a szép főváros eltűnt volna a déli habokban, a dalamatiai hátország félrevezetett és rosszra tanított törzsei szinte kíméletlen rohammal le is csaptak a fényes városra, és a szakadár törzskart és társaikat onnan északi irányban kiszorították.

67:5.3 (759.1) Kaligasztíának az a rendszere, hogy az emberi társadalmat késlekedés nélkül újjászervezi az egyéni és a közösségi szabadságról általa alkotott eszmék szerint, gyors és többé-kevésbé teljes kudarcnak bizonyult. A társadalom hamar visszasüllyedt a régi élőlénytani szintjére és a haladásért való küzdelem megint kezdődött előről, nem sokkal azelőttől, ahol

a Kaligasztia-féle rendszer a működését megkezdte, mert e felfordulás a világot mély zűrzavarba taszította.

67:5.4 (759.2) Százhatvankét évvel a lázadás után egy árhullám söpört végig Dalamatián, és a bolygói központ a tengerbe süllyedt, és e föld addig nem is emelkedett ki a vízből, amíg ama fényes kor nemes műveltségének csaknem minden emléke el nem pusztult.

67:5.5 (759.3) Amikor a világ első fővárosát elnyelte a víz, a település az urantiai szangik emberfajta közül csak a legalsóbb rendű fajtaának adott otthont, azoknak a hitehagyottaknak, akik az Atya templomát átalakították a fény és a tűz hamis istenének, Nognak a szentélyévé.

6. Van — a megingathatatlan

67:6.1 (759.4) Van követői korán visszahúzódtak az Indiától nyugatra eső hegyvidéki területre, ahol nem fenyegették őket a síkvidéken élő, összezavart emberfajta támadásai, és amely elzárt helyről tervezgették a világ rendjének helyreállítását, miként az ő korai badonita elődeik egykor, nem sokkal a szangik törzsek megszületése előtt, akaratlanul is mind az emberiség jóléte érdekében munkálkodtak.

67:6.2 (759.5) A Melkizedek-megbízottak megérkezése előtt Van az emberi ügyek igazgatását tíz, egyenként négytagú bizottságra bízta, mely csoportok megegyeztek a hercegi rendszerbeliekkel. Átmenetileg a rangidős állandó besorolású élethordozók vállalták a negyventagú tanács vezetését, mely a várakozás hét esztendeje alatt működött. Az amadonfiak

hasznló csoportjai vették át e felelősségi köröket azt követően, hogy a harminckilenc törzskari tag visszatért a Jerusemre.

^{67:6.3 (759.6)} Ezek az amadonfiak abból a 144 tagú andonfi csoportból kerültek ki, amelyhez Amadon is tartozott, és akik az ő nevén híresültek el. E csoportot harminckilenc férfi és százöt nő alkotta. Közülük ötvenhatan halhatatlan besorolásúak voltak, és (Amadon kivételével) őket is a törzskar hű tagjaival együtt vitték át. E nemes csapat többi tagja Van és Amadon vezetése alatt működött a halandói napjaik végéig. Ők voltak az az élőlénytani élesztő, mely sokasodott és folyamatosan vezetőket adott a világnak végig a lázadást követő korszak sötét időszakai alatt.

^{67:6.4 (759.7)} Vannak az Urantián kellett maradnia Ádám koráig, s a bolygón működő összes emberfeletti személyiség címzetes feje maradt. Ő és Amadon az életfa-eljárás révén tartotta fenn magát, melyet kiegészített a melkizedek különleges életsegédkezése több mint százötvenezer éven keresztül.

^{67:6.5 (759.8)} Az urantiai ügyeket hosszú ideig a bolygói megbízottak, a tizenkét Melkizedek tanácsa igazgatta, melyet a rangidős csillagvilági uralkodó, a Norlatiadek Fenséges Atyja rendeletével meg is erősített. A Melkizedek-megbízottak mellett működött egy tanácsadó testület is, melynek összetétele a következő volt: a bukott herceg egyik hű maradt segéde, két állandó besorolású Élethordozó, egy tanulóidejét töltő Háromságot-elért Fiú, egy önkéntes Tanító Fiú, egy avaloni Ragyogó Estcsillag (időszakosan), a szeráfok és a kerubok főnökei, tanácsadók két szomszédos bolygóról, az alárendelt angyali élet főigazgatója, valamint Van, a köztes teremtmények főparancsnoka. Így kormányozták és igazgatták az Urantiát

Ádám megérkezéséig. Semmi különös nincs abban, hogy a bátor és hű Van helyet kapott a bolygói megbízottak tanácsában, mely oly hosszú ideig igazgatta az Urantia ügyeit.

67:6.6 (760.1) A tizenkét urantiai Melkizedek-megbízott hősies munkát végzett. Megőrizték a polgárosodott társadalom még megmaradt elemeit, és az ő bolygói vezetési elveiket Van hűségesen alkalmazta is a gyakorlatban. A lázadást követő ezer éven belül Vannak több mint háromszázötven fejlett csoportja működött szerte a világon. A polgárosultság ezen előretolt állásai leginkább a hűséges andonfiak leszármazottaiból álltak, melyekhez szangik fajták is, különösen a kék ember, valamint nodfiak keveredtek.

67:6.7 (760.2) A lázadás szörnyű csapásától eltekintve élőlénytanilag sok ígéretes fajta volt a földön. Van és Amadon a Melkizedek-megbízottak felügyelete alatt tovább támogatta az emberi faj természetes evolúcióját, egészen addig vitték az ember fizikai törzsfejlődését, amíg el nem érte azt a tetőpontot, mely megalapozta az Anyagi Fiúnak és Leánynak az Urantiára való eljövételét.

67:6.8 (760.3) Van és Amadon nem sokkal tovább maradt a földön, mint hogy Ádám és Éva megérkezett. A megérkezést követő néhány év elteltével átvitték őket a Jerusemre, ahol Van újra egyesült a várakozó Igazítójával. Van jelenleg az Urantiát szolgálja, s közben várja az utasítást, hogy továbbmehessen azon a véges-végtelen úton, mely a paradicsomi tökéletesség és a gyülekező Halandói Végleges Testület ki-nem-nyilatkoztatott rendeltetési célja felé vezet.

^{67:6.9 (760.4)} Meg kell említenünk, hogy amikor Van panasszal fordult az edentiai Fenségesekhez azt követően, hogy Lucifer megerősítette Kaligasztia helyzetét az Urantián, a Csillagvilági Atyák rögvest határozatban erősítették meg Van álláspontjának minden elemét. Ez az ítélet nem jutott el hozzá, mert a bolygói közléscserét biztosító köröket éppen akkor vágták el, amikor az üzenet továbbítása folyamatban volt. Csak nemrég fedezték fel a közölt döntést, melyet egy energia-továbbító átjátszóegység őrzött meg, ahol az az Urantia elszigetelése óta megrekedt. E felfedezés nélkül, mely az urantiai közteslények kutatómunkájának eredménye, a döntés megismerésére csak azután került volna sor, hogy az Urantiát visszaállítják a csillagvilági körökbe. A bolygóközi érintkezésben ez a nyilvánvalóan véletlen esemény azért állhatott elő, mert az energia-továbbítók képesek információkat fogadni és továbbítani, de nem képesek kapcsolatfelvételt kezdeményezni.

^{67:6.10 (760.5)} Van helyzetének tényleges és végleges rendezésére a sataniai jogi feljegyzésekben mindaddig nem került sor, amíg az edentiai Atyák döntését be nem jegyezték a Jerusemen.

7. A bűn közvetett következményei

^{67:7.1 (760.6)} A fény szándékos és következetes teremtményi elutasításának személyes (központba futó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és egyéni jellegűek, és kizárólag az Istenségre és az adott személyes teremtményre tartoznak. A gonoszság lélekölő terményét a romlott saját akaratú teremtmény bensője aratja.

^{67:7.2} ^(761.1) De nem ez a helyzet a bűn közvetett következményeivel: a befogadott bűn személytelen (központhagyó) következményei egyaránt elkerülhetetlenek és közösek, lévén, hogy minden, az adott események hatókörében lévő teremtményre tartoznak.

^{67:7.3} ^(761.2) Ötvenezer évvel a bolygói igazgatási rendszer összeomlása után a földi ügyek úgy összekuszálódtak és olyan késedelmeket szenvedtek, hogy az emberi faj igen keveset javított azon az általános evolúciós helyzetén, mely Kaligaszta megérkezésekor állt fenn háromszázötvenezer évvel azt megelőzően. Bizonyos területeken azért előrelépés következett be; más téren viszont nagy volt a visszalépés.

^{67:7.4} ^(761.3) A bűn a hatásait tekintve sohasem tisztán helyi jellegű. A világegyetemek igazgatási övezetei szervezeti természetűek; egyetlen személyiség helyzetében is bizonyos mértékig mindenkinek osztoznia kell. A bűnnek, mely a valósághoz való személyes hozzáállás, az a rendeltetése, hogy a saját rossz hatású természetét feltárja a világegyetemi értékek minden, azzal kapcsolatban álló szintjén. A vétkes gondolkodás, a rosszcselekedetek vagy a bűnös tervezgetés teljes következményei viszont csakis a tényleges kivitelezés síkján tapasztalhatók meg. A világegyetemi törvény áthágása akár végzetes is lehet a fizikai területen, anélkül, hogy komolyabban belevonná ebbe az elmét vagy kárára lenne a szellemi létezésnek. A bűn csak akkor hoz magával végzetes következményeket a személyiség-túlélés szempontjából, ha az az egész lény hozzáállása, amikor ez jelenti az elme döntését és a lélek akaratát.

67:7.5 (761.4) A rossznak és a bűnnek megvannak a maga következményei az anyagi és a társadalmi területeken, és néha még késleltethetik is a szellemi előrehaladást a világegyetemi valóság bizonyos szintjein, azonban egyetlen lény bűne sem foszt meg soha egy másik lényt a személyiség-továbbélés isteni jogának érvényesítésétől. Az örök továbbélést kizárólag magának az egyednek az elmebeli döntései és a lelkének választásai veszélyeztethetik.

67:7.6 (761.5) Az Urantián a bűn igen kevésbé fogta vissza az élőlénytani fejlődést, azonban része volt abban, hogy a halandó emberfajta ne részesüljenek a teljes ádami örökségben. A bűn rendkívüli mértékben fékezi az értelmi fejlődést, az erkölcsi gyarapodást, a társadalmi haladást és a tömegek szellemi teljesítményét. Ám nem akadályozza meg a legmagasabb szintű szellemi eredmények elérését bármely olyan egyed esetében, aki úgy dönt, hogy megismeri Istent és őszintén az ő isteni akaratát cselekszi.

67:7.7 (761.6) Kaligasztia fellázadt, Ádám és Éva vétkezett, de az Urantián utánuk megszületett egyetlen halandó sem szenvedett e hibák személyes szellemi következményeitől. A Kaligasztia-féle lázadás óta az Urantián megszületett minden halandó valamiképpen időbeli hátrányt szenvedett, de az ilyen lelkek jövőbeli jóléte a legkevésbé sem forgott örök veszélyben. Egyetlen személy sem kényszerül alapvető szellemi nélkülözésre egy másik személy bűne miatt. A bűn teljes mértékben személyes az erkölcsi vétkességet vagy a szellemi következményeket tekintve, függetlenül annak messze ható következményeitől igazgatási, értelmi és társadalmi téren.

^{67:7.8 (761.7)} Bár az ilyen végromlásokat megengedő bölcsességet nem vagyunk képesek felfogni, azért mindig érzékelhetjük e helyi zavarok jótékony kihatását, ha a tágabb, világegyetemi nézőpontból vizsgálódunk.

8. A lázadás emberi hőse

^{67:8.1 (761.8)} A Lucifer-féle lázadással számos bátor lény szegült szembe a Satania különböző világain; de a szalvingtoni feljegyzések Amadont ábrázolják úgy, mint az egész csillagrendszer ama kiemelkedő jellemét, aki dicsőségesen visszautasította a mindent átható zendülést és aki rendíthetetlenül kitartott Van mellett — kettejük hűsége a láthatatlan Atyának és az ő Mihály Fiának a felsősége iránt megingathatatlan volt.

^{67:8.2 (762.1)} A nagy jelentőségű események idején én az Edentián állomásoztam, és még mindig fel tudom idézni az akkori lelkesültségemet, amikor is áttekintettem a szalvingtoni híradásokat, melyek napról napra beszámoltak arról a hihetetlen állhatatosságról, páratlan elhivatottságról és kiváló hűségről, melyről az andoni emberfajta kísérleti és eredeti törzséből származó, egykor félvad teremtmény tett tanúbizonyságot.

^{67:8.3 (762.2)} Az Edentiától a Szalvingtonon át egészen fel az Uverszáig, hét hosszú éven át minden alárendelt mennyei élet első kérdése a sataniai lázadás kapcsán mindig az volt: „És mi a helyzet az urantiai Amadonnal, még mindig kitart?”

^{67:8.4 (762.3)} Ha a Lucifer-féle lázadás hátrányt jelentett is a helyi csillagrendszer és annak bukott világai számára, ha e Fiú és az

ő félrevezetett társainak elveszése átmenetileg gátolta is a Norlatiadek csillagvilág fejlődését, akkor mérjétek fel a hatását annak az óriási mértékben megmutatkozó, lelkesítő teljesítménynek is, melyet a természet gyermeke és az ő 143 társából álló elszánt csoport nyújtott, amikor állhatatosan kitartottak a világegyetemi irányítás és igazgatás felsőbb elvei mellett a hűtlen feljebbvalóik által kifejtett ilyen óriási ellenállással szemben. Hadd nyugtassalak meg benneteket, hogy ez több jóval szolgált a Nebadon világegyetemben és az Orvonton felsőbb-világegyetemben, semhogy azt a Lucifer-féle lázadás minden rossz dolgának és csapásának összessége valaha is semlegesíteni tudná.

67:8.5 (762.4) Mindez az Atya azon egyetemes tervében megmutatkozó, csodálatosan megindító és fenségesen nemes bölcsesség, mely terv célja a Halandói Végleges Testület összegyűjtése a Paradicsomon, valamint az, hogy a felemelkedési fejlődésre hivatott, nagyjából közönséges porhüvelyű halandókból a jövő rejtélyes szolgálóinak hatalmas csoportját kiképezze — éppen olyan halandókból, mint amilyen a legyőzhetetlen Amadon is volt.

67:8.6 (762.5) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

68. írás

A polgárosodás hajnala

68:0.1 (763.1) EZ A kezdete annak az igen hosszú és előremutató küzdelemnek, melyet az emberi faj folytatott abból az állapotból való kiemelkedéstől kezdve, mely csak kevéssel volt jobb az állati létnél, s amelyet továbbvitt a közbenső korszakokon keresztül ama későbbi időig, amikor az

emberiség fejlettebb fajtái között valódi, bár tökéletlen polgárosodott társadalom fejlődött ki.

68:0.2 (763.2) A polgárosodás faji fejlődés eredménye; nem eredendő élőlénytani velejárója az emberi létnek; ennél fogva minden gyermeknek művelődést biztosító környezetben kell felnőnie, és az egymást követő fiatal nemzedékeknek újból részesülniük kell a képzésben. A polgárosultság nemesebb sajátosságai — tudományos, bölcséleti és vallási téren — nem közvetlen örökítés révén kerülnek át az egyik nemzedékről a másikra. E kulturális eredményeket csakis a társadalmi örökség felvilágosult megőrzése révén lehet megtartani.

68:0.3 (763.3) Az együttműködési rend társadalmi kialakulását a dalamatiai tanítók indították el, és az emberiség háromszázezer éven keresztül a csoportos tevékenységek eszméjén nevelkedett. Mind közül a kék emberfajta hasznosította a leginkább e korai társadalmi tanításokat, míg a vörös ember egy bizonyos mértékig, a fekete ember pedig a legkevésbé. A későbbi időkben a sárga fajta és a fehér fajta mutatta a legkomolyabb társadalmi fejlődést az Urantián.

1. A védelmi közösségtudat

68:1.1 (763.4) Amint az emberek egymás közvetlen közelébe kényszerülnek, gyakran megszeretik az embertársaikat, azonban az ősemberben természeténél fogva nem tengett túl a testvéri érzés szelleme és a társakkal való társadalmi kapcsolat iránti igény. A korai emberfajták inkább a keserű tapasztalatok árán tanulták meg, hogy „egységben az erő”; és e természetes testvéri szeretet hiánya az, ami manapság az emberek közötti testvériség azonnali felismerésének útjában áll az Urantián.

68:1.2 (763.5) A társulás már korán a túlélés árává lett. A magányos ember védtelen volt, hacsak nem viselte magán a törzs bélyegét, mely igazolta, hogy ő egy olyan csoporthoz tartozik, amely az illetőt ért bármiféle támadást bizonyosan megbosszulna. Még Káin idejében is végzetes dolog lett volna távolabbra utazni egyedül, a csoporthoz való tartozás valamilyen ismertetőjegye nélkül. A polgárosultság az embernek az erőszakos halál elleni életbiztosításává lett, míg a biztosítási díjakat azáltal fizette, hogy alávetette magát a társadalom számos törvényi követelményének.

68:1.3 (763.6) A kezdetleges társadalom tehát a szükség kölcsönös voltára és a társulás jelentette megnövekedett biztonságra épült. És az emberi társadalom korszaknyi hosszúságú időszakokon át fejlődött az elszigeteltségtől való félelem eredményeként és a kelletlen együttműködés révén.

68:1.4 (763.7) A fejletlen emberi lények hamar megtanulták, hogy a csoportok sokkal nagyobbak és erősebbek, mint az azokat alkotó egyedi egységek egyszerű összessége. Száz ember egyesített ereje képes egy nagy sziklát is elmozdítani; úgy húsz jól képzett rendfenntartó képes feltartóztatni egy dühödt tömeget. Így született meg a társadalom, nem pusztán az egyedek egyszerű társulásából, hanem inkább az értelmesen együttműködők szerveződésének eredményeként. Ám az együttműködés nem természetes vonása az embernek; az együttműködést az ember tanulja, mégpedig először félelmen keresztül, majd később azért, mert felfedezi, hogy az igen hasznos az időbeli nehézségek legyőzésében és az örökkévalóság feltételezett veszélyeivel szembeni védekezésben.

68:1.5 (764.1) A magukat már korán kezdetleges társadalommá szervező népek sikeresebbek lettek a természet ellen indított támadásaikban, valamint az embertársaikkal szembeni védelem terén is; jobb túlélési lehetőségekre tettek szert; a polgárosodás így érvényesült folyamatosan az Urantián, eltekintve a számos visszaeséstől. A társulás révén elért túlélési érték növekedése miatt fordulhatott elő az, hogy az ember számos tévedése messze nem volt képes megállítani vagy lerombolni az emberi polgárosodást.

68:1.6 (764.2) Azt, hogy a kortárs kulturális társadalom inkább új jelenség, jól mutatja az olyan fejletlen társadalmi viszonyok jelenkori fennállása is, mint amelyek az ausztrál őslakosokat és az afrikai busmanokat és pigmeusokat jellemzik. E visszamaradt népek körében megfigyelhető valami abból az egykori csoportviszályból, személyes gyanakvásból és más, meglehetősen közösségellenes jegyekből, melyek minden fejletlen emberfajtára jellemzők voltak. Az ősi idők nem közösségszerető népeinek száralmas maradványai ékesen bizonyítják azt a tényt, hogy az ember természetes egyéniségközpontú hajlamai nem képesek sikerrel felvenni a versenyt a társadalmi haladás hatalmasabb és erősebb szerveződéseivel és társulásaival. E visszamaradt és gyanakvó közösségellenes fajták, melyek ötven-száz kilométerenként eltérő tájnyelven beszélnek, jól mutatják, hogy milyen világban is élnének ma, ha a Bolygóherceg testtel bíró törzskarának és a fajnemesítést végző ádámi csoportok későbbi közreműködőinek együttes tanítása elmaradt volna.

68:1.7 (764.3) A „vissza a természethez” újkori, elcsépelt szólása nem más, mint tudatlanságon alapuló téveszme, a valamikori

kitalált „aranykor” valóságába vetett hit. Az aranykor mondájának kizárólagos valóságalapja Dalamatia és az Éden történelmi ténye. De még ezek a fejlett társadalmak is igen messze voltak az eszményített álmok megvalósításától.

2. A társadalmi haladást meghatározó tényezők

68:2.1 (764.4) A polgárosodott társadalom az ember ama korai erőfeszítéseinek eredménye, melyek a gyűlölt elszigeteltségből való kitörésre irányultak. De ez még nem feltétlenül jelent kölcsönös ragaszkodást, és némely fejletlen csoport mai szilaj állapota jól példázza azt, hogy az ősi törzsek min mentek keresztül. Bár a polgárosodott társadalom egyedei összeütközésbe kerülnek és küzdenek egymással, és bár maga a polgárosultság a törekvések és küzdelmek alkotta következetlenségek együttesének tűnik, őszinte törekvésről tesz tanúbizonyságot, nem pedig a megrekedés halálos egyhangúságáról.

68:2.2 (764.5) Jóllehet az értelmi szint jelentősen hozzájárult a kulturális fejlődés üteméhez, a társadalom rendeltetése alapvetően az, hogy csökkentse az egyén életmódjával kapcsolatos kockázati elemet, és a társadalom olyan ütemben fejlődött, amennyire képes volt az étellel kapcsolatos fájdalom-elemet csökkenteni és az öröm-elemet növelni. Így a társadalom egésze lassan a végzetének célja — a kipusztulás vagy a továbbélés — felé mozdul, attól függően, hogy a célja az önfenntartás vagy a maga kedvére való létezés. Az önfenntartás létrehozza a társadalmat, míg a mértéktelen önös létezés elpusztítja a polgárosodott társadalmat.

68:2.3 (764.6) A társadalom velejárója az önmaga átörökítése, az önfenntartás és a maga kedvére való létezés, azonban az emberi önmegvalósítás méltó közvetlen célja lehet számos kulturális csoportnak.

68:2.4 (765.1) A természeti emberben meglévő nyájösztön aligha lehetett elégséges a jelenlegi társadalmi szerveződés kialakulásához az Urantián. Bár ez a természetes társas hajlam az emberi társadalom alapja, az ember társaságkedvelése azért szerzett képesség. Az emberi lények korai társulásának két nagy befolyásoló tényezője az étvágy és a nemi vágy; ezen ösztönös késztetéseken az ember osztozik az állatvilággal. Két további érzélem, mely az emberi lényeket összetereli és együtt is tartja őket, nem más, mint a hiúság és a félelem, különösen a kísértetektől való félelem.

68:2.5 (765.2) A történelem nem más, mint az ember korszakos küzdelme az élelemért. Az ősember csak akkor gondolkodott, amikor az éhség rábírta; az élelemmel való takarékoskodás az ő első önmegtartóztatási, önfegyelmezési cselekedete volt. A társadalom növekedésével a fizikai éhség már megszűnt egyedüli tényező lenni a kölcsönös társulások kialakulásában. Számos másféle éhség, a különféle igények megjelenése mind szorosabb társulásra készítette az emberiséget. Ma már azonban a társadalom fejnehézzé lett a feltételezett emberi igények túlzott mértékűvé válása miatt. A huszadik századi nyugati polgárosodott társadalom fáradtan görnyed a fényűzésből és az emberi vágyak és igények szertelen burjánzásából eredő óriási teher alatt. A mai társadalom a kiterjedt belső kapcsolatok és az igen összetett egymásrautaltság jellemezte fejlődési

szakaszainak az egyik legveszélyesebbike által jelentett igénybevételnek van kitéve.

68:2.6 (765.3) Az éhség, a hiúság és a kísértetektől való félelem folyamatos társadalmi nyomást jelentett, ehhez képest a nemi kielégülés átmeneti és többször előtörő jellegű volt. Önmagában a nemi készítés nem kényszerítette az ősi férfiakat és nőket arra, hogy az otthon fenntartásának terheit vállalják. Az első otthon létrehozásának alapja a férfinak a nemi élettel kapcsolatos türelmetlensége volt, mely olyankor mutatkozott meg, amikor meg volt fosztva a gyakori kielégüléstől, valamint az emberi női egyed odaadó anyai szeretete, mellyel valamilyen mértékben osztozik minden magasabb rendű állat nőtényével. A védtelen gyermek jelenléte meghatározta a férfi és a női tevékenységek szétválását; a nőnek rendezett lakóhelyet kellett fenntartania, ahol művelhette a talajt. Már a legkorábbi időktől fogva mindig is azt tekintették otthonnak, ahol a nő volt.

68:2.7 (765.4) A nő tehát már hamar nélkülözhetetlenné vált a kialakuló társadalmi rendben, nem is annyira a gyorsan elillanó nemi szenvedély miatt, hanem az élelemigény következményeképpen; a nő alapvető fontosságú társ volt az önfenntartásban. Élelmet állított elő, málhásállat volt és komoly zaklatást is nagyobb neheztelés nélkül elviselő társ volt, és mindeme kíváncsú vonások mellett a nő a nemi kielégülés mindig elérhető eszközeként is szolgált.

68:2.8 (765.5) A polgárosodott társadalom csaknem minden maradandó értéke a családban gyökerezik. A család volt az első sikeres békés csoport, ahol a férfi és a nő megtanulta a

kibékíthetetlen ellentétek szabályozásának módját, miközben a gyermekeiket a béke megteremtésére tanították.

68:2.9 (765.6) Az evolúcióban a házasság rendeltetése a faji túlélés biztosítása, nem pusztán a személyes boldogság elérése; az önfenntartás és önmaga átörökítése az otthon igazi tárgyát képezik. A maga kedvére való létezés esetleges és nem alapvető dolog, kivéve, ha a nemi társulás ösztönzőjeként működik. A természet megköveteli a túlélést, azonban a polgárosultság tudáselemei tovább növelik a házasság jelentette örömeket és a családi élet jelentette élvezeteket.

68:2.10 (765.7) Ha a hiúságba beleértjük a büszkeséget, a törekvést és a méltóságot is, akkor nem csak azt vehetjük észre, hogy e hajlamok miként járulnak hozzá az emberi társulások kialakulásához, hanem azt is, hogy miként tartják össze az embereket, lévén, hogy ezek az érzelmek semmit sem érnek közönség nélkül, mely előtt díszelegni lehet. A hiúság rövidesen olyan egyéb érzelmekkel és érzésekkel társult, melyeknek társadalmi szintérré volt szükségük, ahol megmutathatják és kielégíthetik magukat. Ebből az érzelmecsoportból származnak minden művészet, szertartás, játékos testgyakorlás és egyéb versengés minden formájának ősi kezdetei.

68:2.11 (766.1) A hiúság óriási mértékben járult hozzá a társadalom megszületéséhez; azonban e kinyilatkoztatások megjelenése idején egy kérkedő nemzedék helytelen törekvései azzal fenyegetnek, hogy a magas fokon szakosodott társadalom teljes építményét átjárják és a mélybe rántják. A gyönyörkeresés már régóta meghaladta az éhség kielégítésének vágyát; az önfenntartás elfogadott társadalmi céljai gyorsan átalakulnak

az önös létezés alapjává és annak fenyegető formáivá. Az önfenntartás építi a társadalmat; a féktelen maga kedvére való létezés biztosan elpusztítja a polgárosodott társadalmat.

3. A kísértetektől való félelem közösség-szervező hatása

^{68:3.1 (766.2)} Kezdetleges vágyak hozták létre az eredeti társadalmat, azonban a kísértetektől való félelem tartotta össze és gazdagította emberfeletti jelleggel annak létét. A mindennapos félelem eredetét tekintve élettani volt: félelem a fizikai fájdalomtól, a kielégítetlen éhségtől vagy valamilyen földi csapástól; azonban a kísértetektől való félelem a rettegésnek egy új és magasabb foka lett.

^{68:3.2 (766.3)} Az emberi társadalom kialakulásában talán a legnagyobb önálló szerepet játszó tényező a kísértetálmom volt. Bár az álmok többsége komolyan felkavarta az ősi elmét, a kísértetálmom tényleges rettegést váltott ki az ősemberekben, s e babonás álmodókat egymás karjába vezette olyan, tudatosan és őszintén kívánt társulásokba, melyek a kölcsönös védelmet szolgálták a szellemvilág hirtelenül megjelenő és nem látható veszélyeivel szemben. A kísértetálmom az egyik legkorábban megjelent különbség volt az állati és az emberi fajtajú elme között. Az állatok nem képzelik el a halál utáni továbbélést.

^{68:3.3 (766.4)} E kísértettényező kivételével az egész társadalom az alapvető szükségletekre és az élőlénytani késztetésekre épült. Azonban a kísértetfélés új tényezőt jelentett a polgárosodott társadalomban, olyan félelmet, mely átlépi és meghaladja az egyed elemi igényeit és amely még a csoport fenntartására irányuló küzdelmeket is messze meghaladja. A halottak eltávozott szellemeitől való rettegés a félelem új és meglepő

formáját hozta a felszínre, az iszonyat megdöbbentő és félelmetes fajtáját, mely hozzájárult ahhoz, hogy a régi korok laza társadalmi rendjei összeálljanak az ősi idők jóval fegyelmezettebb és alaposabban szabályozott kezdetleges csoportjaivá. Ez az értelmetlen babonaság, melyek némelyike még ma is létezik, a nem valós és természetfeletti dolgoktól való babonás félelmen keresztül felkészítette az emberek elméjét annak későbbi felfedezésére, hogy „a bölcsesség kezdete az Úrnak félése”. Az alaptalan evolúciós félelmek rendeltetése, hogy azokat felváltsa a kinyilatkoztatás által ösztönzött tisztelet az Istenség iránt. A kísértetfélelés korai tisztelete erős társadalmi kötelékké vált, és ama régmúlt napok óta az emberiség többé-kevésbé a szellemi lényeg megragadására törekszik.

68:3.4 (766.5) Az éhség és a nemi vágy terelte össze az embereket; a hiúság és a kísértetektől való félelem tartotta őket együtt. Azonban ezek az érzelmek önmagukban, a békét támogató kinyilatkoztatások hatása nélkül nem képesek elbírní az emberek közötti társulásokban jelenlévő gyanakvás és vizolygás jelentette terheket. Az emberfeletti források segítségével a társadalomra halmozott teher bizonyos határok átlépését követően ledől, és éppen ezek a társadalmi serkentő hatások — az éhség, a nemi vágy, a hiúság és a félelem — szövetkeznek annak érdekében, hogy az emberiséget belevigyék a háborúba és a vérontásba.

68:3.5 (766.6) Az emberi faj békehajlama nem természetes adottság; az a kinyilatkoztatott vallás tanításaiból származik, valamint a fokozatosan fejlődő emberfajták felgyülemlett tapasztalataiból, s még közelebbről Jézusnak, a Béke Hercegének a tanításaiból.

4. Az erkölcsök fejlődése

68:4.1 (767.1) Minden mai társadalmi intézmény a vad őseitek kezdetleges szokásainak továbbfejlődéséből származik; a mai szokásformái a tegnap módosított és kiterjesztett szokásai. A megszokás az egyén számára ugyanaz, mint a szokás a csoport számára; és a csoportszokások népi szokásokká vagy törzsi szokásokká — tömeges szokásformákká — fejlődnek. E korai előzmények jelentik a mai emberi társadalom minden intézményének szerény eredetét.

68:4.2 (767.2) Nem szabad elfelejteni, hogy az erkölcsök abból az erőfeszítésből származnak, hogy a csoport az életét a tömeglét feltételeihez igazítsa; az erkölcsök alkották az ember első társadalmi intézményét. Mindeme törzsi válaszok abból az erőfeszítésből táplálkoztak, hogy az ember elkerülje a fájdalmat és a megaláztatást, miközben gyönyört keres és hatalomra igyekszik szert tenni. A népi szokások eredete, hasonlóan a nyelvek eredetéhez, sohasem tudatos és sohasem szándékos, és ezért mindig rejtelmekbe burkolózik.

68:4.3 (767.3) A kísértetektől való félelem az ősembert a természetfeletti dolgok elképzelésére készítette, és ez nemzedékről nemzedékre biztosan megteremtette az etika és a vallás erőteljes társadalmi kihatásainak alapjait, melyek viszonzásképpen nemzedékről nemzedékre változatlan formában megőrizték a társadalom erkölceit és szokásait. Az erkölcsöket már korán létrehozó és kikristályosító egyetlen dolog nem volt más, mint a holtak feltételezett irigysége arra, ahogyan ők maguk éltek és meghaltak; e hiedelem szerint a holtak szörnyű megtorlást vittek volna végbe azon élő halandók körében, akik az általuk még a húsvér testben töltött

idő alatt tisztelt életviteli szabályokkal szemben óvatlan tiszteletlenséggel viseltetnek. Mindezt a sárga emberfajtnak az elődei iránti jelenkori tisztelete szemlélteti a legjobban. A később kifejlődő kezdetleges vallás nagymértékben erősítette a kísértetfélét az erkölcsök megszilárdításában, azonban a kibontakozó polgárosodás egyre nagyobb mértékben szabadította meg az emberiséget a félelem béklyójától és a babona szolgaságából.

68:4.4 (767.4) A dalamatiai tanítók megszabadító és határokat feszegető tanításait megelőzően az ősemler az erkölcsi szertartások védtelen áldozata volt; a fejletlen vadember csak sodródott a végtelen szertartási folyamattal. Mindent, amit a reggeli felkeléstől kezdve egészen a barlangban való éji elalvásig tett, éppen úgy kellett megtennie — a törzs szokásainak megfelelően. A szokás zsarnokságát szolgálta; az életében nem volt semmi szabadság, kényszer nélkülség vagy eredetiség. Nem működött semmilyen természetes folyamat, mely a nemesebb elmébéli, erkölcsi vagy társadalmi lét irányába hatott volna.

68:4.5 (767.5) Az ősemlert a szokások erősen fogva tartották; a vadember valóságos rabja volt a megszokásnak; azonban minduntalan megjelentek a jellegzetestől különböző egyedek, akik új gondolkodásmódot és fejlettebb életmódot mertek bevezetni. Mindazonáltal az ősemler tompultsága mint élőlénytani fém révén akadályozható meg a túl gyorsan kibontakozó polgárosodás végzetesen rossz alkalmazkodási gyakorlatának hirtelen kialakulása.

68:4.6 (767.6) Ám e szokások nem valamiféle hamisítatlan rosszat képviselnek; a szokásoknak fejlődniük kell. A polgárosodott

társadalom továbblépése szempontjából csaknem végzetes dolog lenne annak gyökeres fordulat révén való nagyléptékű átalakítása. A szokás jelentette azt a folytonosságot, mely a polgárosodott társadalmat összetartotta. Az emberi történelem útját a levetett szokások és az idejétmúlt közösségi hagyományok szegélyezik; de egyetlen olyan polgárosodott társadalom sem tartott ki, mely levetette az erkölceit, kivéve azt az esetet, amikor a jobb és alkalmasabb szokásokhoz való alkalmazkodás érdekében tette ezt.

68:4.7 (767.7) A társadalom túlélése főként az erkölcsök fokozatos fejlődésétől függ. A szokások fejlődési folyamata a kísérletezés iránti vágyból nő ki; új eszmékkel állnak elő — versengés alakul ki. Egy fokozatosan fejlődő polgárosodott társadalom elfogadja a fokozatos fejlődés eszméjét és megmarad; az idő és a körülmények azután kiválasztják a túlélésre rátermettebb csoportot. De ez nem jelenti azt, hogy az emberi társadalom felépítésében minden egyes elkülönült és elszigetelt változás a javulás irányában történt. Nem! Tényleg nem! Mert az urantiai polgárosodás hosszas, előremutató küzdelme során sok visszafejlődésre került sor.

5. A földhasználati módszerek — az ember önfenntartási készségei

68:5.1 (768.1) A föld a társadalom színpada; az emberek pedig a színészek. Az embernek a teljesítményét mindig a földi helyzethez kell igazítania. Az erkölcsök kifejlődése mindig a termőföld-ember aránytól függ. És ez attól függetlenül igaz, hogy milyen nehéz ennek megítélése. Az ember földhasználati szaktudása, önfenntartási módszerei, valamint az életszínvonala együtt eredményezik a népi viselkedési

szokások összességét, az erkölcsöket. Az ember életszükségletekhez való igazodásának összessége pedig az ember művelt és polgárosodott társadalmát alkotja.

68:5.2 (768.2) A legkorábbi emberi műveltségek a keleti féltekén lévő folyamatok mentén emelkedtek fel, és a polgárosodási folyamatok négy nagy lépésben haladtak előre. Ezek pedig:

68:5.3 (768.3) 1. A gyűjtögető szakasz. A korlátozott mértékben hozzáférhető élelem, az éhség vezetett el az első munkaszervezési formához, a kezdetleges élelemgyűjtő utakhoz. Az ilyen éhség-menet néha tizenöt kilométer hosszú is volt, mely az élelem összegyűjtését lehetővé tevő földterületen vezetett keresztül. Ez volt a műveltség kezdetleges vándorló szakasza és ilyen életmódot követnek ma az afrikai busmanok is.

68:5.4 (768.4) 2. A vadászó szakasz. A fegyverül használható eszközök feltalálása képessé tette az embert a vadásszá válásra és így arra is, hogy komoly mértékben megszabaduljon az élelemtől való függéstől. A gondolkodó andonfi, aki csúnyán összezúzta az öklét egy komoly harcban, újból felfedezte, hogy a karja helyett használhat egy hosszú botot is, az ökle helyett pedig egy darab kemény kvarckavicsot, melyet inakkal erősít a bot végére. Sok törzs tett ilyen felfedezést egymástól függetlenül, és a kalapácsok különböző formái jelentették az egyik nagy előrelépést az emberi polgárosodásban. Némely ausztrál őslakos mára is csak kevéssel jutott tovább e szakasznál.

68:5.5 (768.5) A kék emberek ügyes vadászokká és törvetökké lettek; a folyó elkerítésével rengeteg halat fogtak, melyekből a

szárítást követően élelemfeleslegként eltehettek télire is. Az ügyes kelepcek és csapdák sokféle formáját alkalmazták az állatok elfogásához, azonban a fejletlenebb emberfajták nem vadásztak a nagyobb vadakra.

^{68:5.6 (768.6)} 3. A pásztorkodó szakasz. E polgárosodási szakaszt az állatok háziasítása tette lehetővé. Az arabok és Afrika őslakosai az újabb pásztornépek közé tartoznak.

^{68:5.7 (768.7)} A pásztorkodó életmód valamivel teljesebb felszabadulást hozott az élelemtől való szolgai függőség alól; az ember megtanult a tőkéjének, a gyarapodó nyájainak a kamatából megélni; és ezzel még több szabadidő adódott a művelődésre és a haladásra.

^{68:5.8 (768.8)} A pásztorkodás előtti idők társadalma a nemek együttműködésén alapult, azonban az állattenyésztés elterjedése a nőt a társadalmi szolgaság legalsó szintjére juttatta. A korábbi időkben az állatok húsából nyerhető élelem megszerzése a férfi feladata volt, a nő az ehető növényi táplálékról gondoskodott. Ezért, amikor az ember belépett a lét pásztorkodó korszakába, a nő rangja nagymértékben esett. Neki még mindig művelnie kellett a földet a szükséges növényi táplálék biztosítása érdekében, míg a férfinak csak ki kellett mennie a nyájaihoz a megfelelő mennyiségű állati hús megszerzéséhez. A férfi így viszonylag függetlenné vált a nőtől; a nő helyzete a pásztorkodó korszakban folyamatosan romlott. E korszak végére a nő alig állt magasabb szinten, mint egy emberi állat, melynek feladata a munka és az emberi utódok világrahozatala, sok tekintetben úgy, ahogy a nyájba tartozó állatoktól is elvárták a munkavégzést és az utódok létrehozását. A pásztorkodó korszak férfijai nagyon is szerették az

állataikat; annál inkább sajnálatos, hogy nem voltak képesek kialakítani mélyebb ragaszkodást a feleségük iránt.

^{68:5.9 (769.1)} 4. A mezőgazdasági szakasz. E korszakot a növények háziasítása hozta el, és ez képviseli az anyagi polgárosultság legfelsőbb rendű válfaját. Kaligasztia és Ádám egyaránt vállalkozott a kertészkedés és a mezőgazdaság tanítására. Ádám és Éva kertész volt, nem pásztor, és a kertművelés azokban az időkben fejlett műveltséget jelentett. A növénytermesztés nemesítő hatással van minden emberfajtára.

^{68:5.10 (769.2)} A mezőgazdaság több mint a négyszeresére növelte a világ termőföld-ember arányát. Ez összevegyülhet a korábbi kulturális szakaszbeli pásztorkodó tevékenységekkel. A három szakasz átfedése esetén a férfiak vadásznak, a nők pedig művelik a földet.

^{68:5.11 (769.3)} A pásztorok és a földművesek között mindig is voltak súrlódások. A vadász és a pásztor harcos, harckedvelő; a mezőgazdaságból élő inkább békeszerető fajta. Az állatokkal való együttlét küzdelemre és az erő alkalmazására sarkall; a növényekkel való törődés türelmet, nyugalmat és békét nevel ki. A mezőgazdaság és az iparosodás a béke tevékenységei közé tartozik. Azonban e két dolog mint világi társadalmi tevékenység gyengesége az, hogy hiányzik belőlük az izgalom és a kaland.

^{68:5.12 (769.4)} Az emberi társadalom a vadászó szakaszból indulva fejlődött a pásztorokén át a mezőgazdasági célú földhasználati szakaszig. E fokozatos polgárosodás mindegyik szakaszát egyre kisebb mértékben kísérte a vándorló-legeltető életmód; az ember egyre inkább otthonban kezdett élni.

^{68:5.13 (769.5)} Ma az ipar egészíti ki a mezőgazdaságot, melynek következtében a polgári osztályok nem mezőgazdaságból élő csoportjai városiasodnak és sokasodnak. Azonban az ipari korszak nem reménykedhet a túlélésben, ha a vezetői nem ismerik fel, hogy még a legmagasabb szintű társadalmi fejlődésnek is mindig egészséges mezőgazdasági alapon kell nyugodnia.

6. A műveltség kialakulása

^{68:6.1 (769.6)} Az ember a föld teremtménye, a természet gyermeke; bármennyire tudatosan akar is elszakadni a földtől, a végelszámoláskor mindig elbukik. Az, hogy „por vagy te és ismét porrá leszel” szó szerint igaz a teljes emberiségre. Az ember alapvető küzdelme a földért folyt, és így van ez ma is, és mindig is így lesz. A fejletlen emberi lények első közösségi társulásai abból a célból jöttek létre, hogy ezeket a földért folytatott küzdelmeket megnyerjék. A termőföld-ember arány az egész társadalmi polgárosodás alapjául szolgál.

^{68:6.2 (769.7)} Az ember tudása, a szakismeretek és a tudomány révén, növelte a föld terméshozamát; ugyanakkor a természetes népszaporulatot is valamiképpen szabályozni lehetett, és ez biztosította az élelmet és a szabadidőt a művelt és polgárosodott társadalom felépítéséhez.

^{68:6.3 (769.8)} Az emberi társadalmat olyan törvény szabályozza, mely szerint a népességnek közvetlenül azzal arányosan kell változnia, ahogy a földművelési ismeretek fejlődnek és fordítottn ahhoz képest, amilyen az adott életszínvonal. Az emberek és a termőföld vonatkozásában a kínálat és a kereslet törvénye a korai időkben sokkal inkább meghatározta e két

dolog becsült értékét, mint manapság. Amikor bőségesen állt rendelkezésre termőföld — el nem foglalt terület — akkor nagy volt az igény az emberre, és ezért az emberi élet felértékelődött; ennél fogva az élet elvesztése szörnyűbb dolog volt. Azokban az időkben, amikor termőföldhiány volt és túlnépesedés alakult ki, az emberi élet viszonylag olcsóbbá vált, így a háború, az éhínség és a ragályos betegségek kevésbé aggasztották az embereket.

68:6.4 (770.1) A termőföld hozamának csökkenésével vagy a népesség számának növekedésével az elkerülhetetlen küzdelem kiújult; az emberi természet legeslegrosszabb vonásai kerültek a felszínre. A terméshozam javulásával a gépesítési ismeretek kiteljesedése és a népesség csökkenése mind abba az irányba hat, hogy az emberi természet jobb oldalának fejlődését támogassa.

68:6.5 (770.2) Az új területre lépő társadalom fejleszti az emberiség képzetlen oldalát; a képzőművészet és az igazi tudományos haladás a szellemi műveltséggel együtt mind virágzott a nagyobb életközpontokban, amikor olyan mezőgazdasági és ipari népességtől kapott támogatást, mely egy kevéssel a termőföld-ember arány alatt maradt. A városok mindig megsokszorozzák a lakosok erejét jó és rossz téren egyaránt.

68:6.6 (770.3) A családméretet mindig is befolyásolta az életszínvonal. Minél magasabb az életszínvonal, annál kisebb a család, mely egészen addig mehet, hogy állandósult állapot alakul ki vagy fokozatos kipusztulás megy végbe.

68:6.7 (770.4) Korszakokon át az életszínvonal határozta meg a túlélő népesség minőségét, szemben annak pusztá

egyedszámával. A helyi osztályok életszínvonalai új társadalmi kasztoknak, új erkölcsöknek lettek a forrásai. A túlságosan bonyolulttá vagy túlzottan fényűzővé váló életszínvonalak gyorsan öngyilkos hatásúvá lesznek. A kaszt a sűrű népesség miatt kialakuló éles versengés okozta nagy társadalmi nyomás közvetlen eredménye.

68:6.8 (770.5) A korai emberfajták gyakran folyamodtak a népességszám korlátozását célzó szokásokhoz; minden ősi törzs megölte a torzszülött és beteges csecsemőket. A leánygyermekeket gyakran megölték még azelőtt, hogy eladásorba kerültek volna. A gyermekeket néha már a születésükkor megfojtották, azonban a közkedvelt módszer az elhagyás volt. Az ikrek apja rendszerint ragaszkodott az egyik csecsemő megöléséhez, mert úgy tartották, hogy az ikrek varázslat vagy hűtlenség eredményei. Az azonos nemű ikreket rendszerint elválasztották egymástól. Míg az ikrekre vonatkozó efféle tabuk egykor gyakorlatilag általánosak voltak, mégsem képezték részét soha az andonfi erkölcsöknek; e népek mindig is úgy tekintettek az ikrekre, mint a jó szerencse előjeleire.

68:6.9 (770.6) Számos emberfajta megtanulta a magzatelhajtás módszerét, és e szokás meglehetősen általánossá vált azt követően, hogy a házasságot nem kötötték vonatkozásában a gyermekáldás tabuja kialakult. Sokáig az volt a szokás, hogy a hajadonnak meg kellett ölnie a gyermekét, de a polgárosultabb csoportok között a törvénytelen gyermekek a leány anyjának gyámoltjaivá lettek. Sok ősi nemzetséget gyakorlatilag teljesen kiirtott a terhességmegszakítás és a csecsemőgyilkosság szokása. Ám függetlenül az erkölcsi előírásoktól, igen kevés

gyermeket pusztítottak el azt követően, hogy egyszer már megszoptatták őket — az anyai ragaszkodás túlságosan is erős.

68:6.10 (770.7) Még a huszadik században is fennmaradtak e kezdetleges népességszabályozási formák. Van Ausztráliában egy törzs, ahol az anyák nem hajlandók két-három gyermeknél többet nevelni. Nem is olyan régen az egyik embrevőtörzs még minden ötödik megszületett gyermeket megevett. Madagaszkáron némely törzs még mindig elpusztít minden olyan csecsemőt, amelyek bizonyos szerencsétlen napokon születnek, mely gyakorlat eredményeként az összes csecsemőnek nagyjából a huszonöt százaléka meghal.

68:6.11 (770.8) A világ szempontjából a túlnépesedés a múltban még sohasem jelentett komoly veszedelmet, azonban ha a háborúk száma csökken és a tudomány egyre jobban visszaszorítja az emberi betegségeket, akkor ez a kihívás a közeli jövőben komollyá válhat. Ilyen esetben a világ vezetőinek bölcsessége nagyban mérettetik meg. Vajon az urantiai vezetők rendelkeznek-e éleslátással és bátorsággal ahhoz, hogy az átlagos vagy kiegyensúlyozott emberi lények sokasodását támogassák a szokványoshoz képest rendkívüli egyedek végletei vagy az átlagos szintet el nem érők óriási mértékben növekvő csoportjai ellenében? A természetes adottságokkal rendelkező embert kell támogatni; ő a polgárosodott társadalom gerince és a faj másulás útján megjelenő lángelméinek forrása. A szokványos szintet el nem érő embert a társadalomnak ellenőrzés alatt kell tartania; belőlük nem jöhet létre több mint amennyi azon kevésbé nemes munkák ellátásához szükséges, mely feladatok állati szintet meghaladó értelmet igényelnek ugyan, de alacsony szintjük miatt a

fejlettebb emberfajták számára valóságos rabságot és igát jelentenek.

68:6.12 (771.1) [Közreadta az egykor az Urantián állomásozott Melkizedek.]

69. írás

Kezdetleges emberi intézmények

69:0.1 (772.1) AZ EMBER érzelmileg annyiban haladja meg az állati őseit, hogy képes értékelni a humort, a művészetet és a vallást. Társadalmilag pedig annyiban mutat felsőbbrendűséget, hogy ő eszközkészítő, közléscserélő és intézményépítő.

69:0.2 (772.2) Amikor az emberi lények már hosszabb ideje tartanak fenn társadalmi csoportokat, az ilyen csoportosulásokból mindig létrejönnek bizonyos tevékenységirányzatok, melyek intézményesülésben csúcsosodnak ki. Az emberi intézmények többsége munkakímélőnek bizonyult, miközben valamennyivel hozzájárult a csoportbiztonság javulásához is.

69:0.3 (772.3) A polgárosodott ember nagyon büszke az általa létrehozott intézmények jellegére, állandóságára és folytonosságára, azonban minden emberi intézmény pusztán a múlt felhalmozott erkölcsait jelenti, melyeket a tabuk megőriztek és a vallás felmagasztalt. E hagyatékok hagyományokká válnak, és a hagyományok végül bevett szokásokká alakulnak.

1. Alapvető emberi intézmények

69:1.1 (772.4) Minden emberi intézmény valamilyen társadalmi igényt szolgál, legyen az múltbeli vagy jelenlegi, függetlenül

attól, hogy az intézmény túlfejlődése biztosan csökkenti az egyén érdemlegességét annyiban, hogy a személyiség háttérbe kerül és a kezdeményezőkészség visszaszorul. Az embernek szabályoznia kell az intézményeit, nem szabad megengednie, hogy a kibontakozó polgárosodás ezen alkotásai uralják őt.

69:1.2 (772.5) Az emberi intézmények három általános osztályba sorolhatók:

69:1.3 (772.6) 1. Az önfenntartás intézményei. Ezen intézmények közé tartoznak azok a szokások, melyek az éleleméhségből és az önfenntartás ezzel kapcsolatos ösztöneiből nőnek ki. Ezek közé tartozik a kitartó munka, a vagyon, a zsákmányszerző háború, és a társadalom egész szabályozó gépezete. Előbb vagy utóbb a félelemösztön támogatni fogja e túlélési intézmények létrehozását tabuk, hallgatólagos megállapodások és vallási szentesítés révén. Azonban a félelem, a tudatlanság és a babona előkelő szerepet játszott minden emberi intézmény korai kialakulásában és későbbi fejlődésében.

69:1.4 (772.7) 2. Az önmaga átörökítésének intézményei. Ezek azok a társadalmi intézmények, melyek a nemi vágyból, az anyai ösztönből és az emberfajták nemesebb, gyöngéd érzelmeiből táplálkoznak. Ezek közé tartoznak az otthon és a tanhely, valamint a családi élet, az oktatás, az etika és a vallás társadalmi védőintézkedései. Ezekbe beleértendők a házassági szokások, a védekező háborúk és az otthonépítés is.

69:1.5 (772.8) 3. A maga kedvére való létezés intézményei. Ezek azok a szokások, melyek a hiúsági hajlamokból és a büszkeségi érzelmekből nőnek ki; és ezek közé sorolhatók az öltözködtetési és szépítkezési szokások, a társadalmi

szokások, a dicsőségszerző háborúk, a tánc, a szórakozás, a játékok és az érzéki örömszerzés egyéb fajtái. De a polgárosodás sohasem alakított ki külön intézményeket a maga kedvére való létezésre.

69:1.6 (772.9) A társadalmi szokások e három csoportja szoros kapcsolatban áll egymással és az egymásra utaltságuk alkotóelemi szintű. Az Urantián ezek összetett szerveződést alkotnak, mely egyetlen társadalmi rendszerként működik.

2. Az ipar hajnala

69:2.1 (773.2) A kezdetleges munka, mint az éhínségtől való rettegés elleni biztosíték, lassan alakult ki. Az ember már a létének legelején elkezdte eltanulni némely állattól, hogy bőséges termés esetén élelmet tároljon el az ínséges napokra.

69:2.2 (773.3) A korai takarékoskodás és a kezdetleges ipar hajnala előtt az átlagos törzsnek kijutott a nélkülözésből és a valódi szenvedésből. A korai embernek az egész állatvilággal kellett versengenie az élelemért. A versengés súlya az embert egyre inkább az állati szintre húzza le; a szegénység az ember természetes és zsarnoki állapota. A jó mód nem természetes adottság; az a munka, a tudás és a szervezés eredménye.

69:2.3 (773.4) Az őseMBER már korán felismerte a társulás előnyeit. A társulás szerveződéshez vezetett, és a szerveződés első eredménye a munkamegosztás volt, mellyel rögtön együtt jártak időbeli és anyagi megtakarítások. A munka szakosodása a kényszerítő körülményekhez való alkalmazkodás következtében — a kisebb ellenállás irányába való haladás során — jelent meg. A fejletlen vadak sohasem végeztek igazi

munkát örömmel vagy önként. Az ő esetükben az összhangot a szükség kényszerítő ereje teremtette meg.

69:2.4 (773.5) Az ősemler nem kedvelte a kemény munkát, és nem is igen iparkodott, hacsak nem volt súlyos veszélynek kitéve. A munka időeleme, vagyis az, hogy egy adott feladatot egy bizonyos időn belül kell elvégezni, teljes mértékben új keletű képzet. Az ősök sohasem rohantak. A heves létküzdelem és a mindegyre emelkedő életszínvonal kettős követelménye volt az, ami a korai ember természetüktől fogva tétlen csoportjait a kitartó igyekezet útjára terelte.

69:2.5 (773.6) A munka, a megtervezett erőfeszítések különböztetik meg az embert az állattól, mely utóbbiak erőfeszítései nagymértékben ösztönösek. A munka szükségessége az ember számára a legnagyobb áldás. A hercegi törzskar minden tagja dolgozott; sokat tettek a fizikai munka nemesebbé tétele érdekében az Urantián. Ádám kertész volt; a héberek Istene is dolgozott — ő volt minden dolog teremője és megtartója. A héberek voltak az első törzs, mely külön jutalmazta a szorgalmas embereket; őők voltak az első nép, mely elrendelte, hogy „aki nem dolgozik, az ne is egyék”. De a világ számos vallása visszatért a tunyaság korai eszményképéhez. Jupiter élvhajász volt, Buddha pedig a magát a semmittevésnek szentelő elmélkedővé vált.

69:2.6 (773.7) A szangik törzsek meglehetősen szorgalmassá lettek, amikor a forró égővi területektől távol éltek. Azonban igen hosszú küzdelem zajlott a magukat a varázslatnak szentelő, tunya emberek és a munka apostolai — vagyis a magukról gondoskodók — között.

^{69:2.7 (773.8)} Az első emberi előrelátás a tűz, a víz és az élelem megőrzésére irányult. Az ősember azonban természeténél fogva szerencsejátékos volt; mindig mindent ingyen szeretett volna megkapni, és a szerencsét, mely a kitartó munka eredménye volt, végig e korai időkben túl gyakran tulajdonították a bűbájnak. A varázslat lassan adta át a helyét az előrelátásnak, az önmegtartóztatásnak és a kitartó szorgalomnak.

3. A munka szakosodása

^{69:3.1 (773.9)} A kezdetleges társadalomban a munkamegosztást először a természeti, később a társadalmi körülmények határozták meg. A munka szakosodásának korai rendje a következő volt:

^{69:3.2 (774.1)} 1. A nemek szerinti tagolódás. A női munka a gyermek megkülönböztető jelenlétéből alakult ki; a nők természetüktől fogva jobban szeretik a csecsemőket, mint a férfiak. Így a nőből mindennapi munkás lett, míg a férfi a munkát és a pihenést váltogató vadásszá és harcoszá vált.

^{69:3.3 (774.2)} A nő a tabuk miatt korszakokon át szigorúan megmaradt a maga területén. A férfi igen önzően kiválasztotta magának a legkellemesebb munkát, s a napi egyhangú munkát a nőre hagyta. A férfi mindig is szégyellte a női munkát, a nő viszont sohasem vonakodott a férfi munkáját ellátni. Érdekes viszont, hogy a férfiak és a nők mindig is együtt dolgoztak az otthon megépítésében és berendezésében.

^{69:3.4 (774.3)} 2. Az életkor és a betegség miatti változások. E különbségek határozták meg a következő munkamegosztást.

Az öregeket és a nyomorékokat hamar szerszám- és fegyverkészítésre fogták. Később az öntözőrendszerek építését bízták rájuk.

69:3.5 (774.4) 3. A vallási alapú elkülönülés. A javas emberek voltak az első emberi lények, akiket felmentettek a fizikai munka alól; ők voltak az első hivatásos osztály. A kovácsok varázstevőkként a javasokkal versengő, kisebb csoportot alkottak. A fémekkel végzett szakértő munkájuk miatt az emberek féltek tőlük. A „fehérkovácsok” és a „feketkovácsok” adtak tápot a fehér és a fekete varázslattal kapcsolatos korai hiedelmeknek. Később e hiedelem részese lett a jó és rossz kísértetekkel, a jó és rossz szellemekkel kapcsolatos babonaságnak.

69:3.6 (774.5) A kovácsok alkották az első nem vallási csoportot, mely különleges előjogokat élvezett. A háborúban semleges félnek tekintették őket, és e szabadidő-többlet révén, osztályként, belőlük lettek a kezdetleges társadalom államférfijei. De mivel nagyon is visszaéltek ezekkel az előjogokkal, a kovácsokat általánosan meggyűlölték, és a javasok sem késlekedtek tovább szítani a gyűlöletet a vetélytársaik ellen. A tudomány és a vallás ezen első összecsapásából a vallás (a babona) került ki győztesen. Miután elűzték őket a falvakból, a kovácsok létrehozták az első fogadókat, nyilvános szálláshelyeket a települések külterületén.

69:3.7 (774.6) 4. Urak és szolgák. A munka következő elkülönülése a legyőző és a legyőzött viszonyából nőtt ki, és ez vezetett el az emberi rabszolgaság kezdetéhez.

69:3.8 (774.7) 5. Az eltérő fizikai és elméleti adottságokon alapuló elkülönülés. A munkamegosztás következő lépését az emberek között eredendően meglévő különbségek segítették elő; az emberi lények nem egyenlőként születnek.

69:3.9 (774.8) Az első szakiparosok a kovakőpattintók és a kőfaragók voltak; őket követték a kovácsok. Ezután alakult ki a csoportszakosodás; egész családok és nemzetségek szentelték magukat bizonyos fajta munkának. A törzsi javasoktól különböző, korai papi kasztok egyike például azért alakulhatott ki, mert a kardkészítésben szakértővé lett egyik családot babonásan tisztelték.

69:3.10 (774.9) Az első ipari csoporttagolódást létrehozók a kőszállító kereskedők és a fazekasok voltak. A nők készítették a csupasz edényt, a férfiak pedig a díszítést. Némely törzsnél a fonást és a szövést a nők végezték, másoknál a férfiak.

69:3.11 (774.10) A korai kereskedők nők voltak; kémekként alkalmazták őket, akik mellesleg kereskedtek is. A kereskedelem azután kibővült, és a nők közvetítőkké váltak — közvetítő kereskedőkké. Ezután jött el a kereskedőosztály ideje, akik a szolgálataikért díjat, hasznosítottak fel. A csoportok közötti árucseréje bővülése kereskedelemmé fejlődött; és az árucikkek cseréjét követően eljött a szakmunka cseréjének kora is.

4. A kereskedelem kezdetei

69:4.1 (775.1) Ahogy a feleségszerzésen alapuló házasságot a megállapodásos házasság követte, úgy következett a rablás

útján való szerzés után az árucseré-kereskedelem. De az erőszak útján való szerzés gyakorlata hosszú ideig érvényesült a csendes árucseré kezdeti szokásainak kora és az új keletű cseremódszerek révén megvalósuló későbbi kereskedelem időszakai között.

69:4.2 (775.2) Az első árucserét felfegyverkezett kereskedők hajtották végre, akik az árujukat egy semleges helyen hagyták. Az első vásárokat a nők tartották; ők voltak a legkorábbi kereskedők, és ez azért történhetett így, mert ők voltak a teherhordók; a férfiak harcosok voltak. A vásári elárúsítóhelyeket nagyon hamar kialakították, ez egy olyan falat jelentett, mely elég széles volt ahhoz, hogy megakadályozza, hogy a kereskedők a fegyvereikkel egymást elérjék.

69:4.3 (775.3) A csendes árucserére szánt javak lerakatainak őrzéséhez büvtárgyat vettek igénybe. Az ilyen vásárhelyek lopás ellen biztonságosak voltak; onnan semmit sem vittek el, kivéve árucseré vagy vásárlás céljából; a büvtárgy által őrzött javak mindig biztonságban voltak. A korai kereskedők lelkiismeretesen becsületesek voltak a maguk törzsén belül, viszont minden jogát fenntartották a távoli idegenek becsapásának. Még a korai héberek is külön etikai szabályzatot állítottak fel a nem a fajtájukhoz tartozókkal való üzletelés esetére.

69:4.4 (775.4) A csendes árucseré korszakokon át folyt, mielőtt az emberek fegyvertelenül találkoztak volna a szentnek tekintett vásártéren. Ugyanezek a vásárterek váltak az első szentélyek helyszíneivé és némely országban ezeket később

„menedékvárosoknak” nevezték. A menekülők, miután elérték a vásárteret, már biztonságban voltak a támadásoktól.

69:4.5 (775.5) Az első súlymértékül a búzaszemek és az egyéb gabona magvak szolgáltak. Az első forgalmi eszköz egy hal vagy egy kecske volt. Később a tehén vált az árucseré egységévé.

69:4.6 (775.6) A mai írás a korai kereskedelmi feljegyzésekből származik; az ember első olvasmánya egy kereskedelmi hirdetés volt, egy sóhirdetés. Az első háborúk közül sokat vívtak a természetes nyersanyaglelőhelyekért, úgymint a kvarckavicsért, a sóért és a fémekért. Az első hivatalos törzsszövetség arra irányult, hogy a törzsek maguk között felosszák a sólelőhelyeket. E szerződésileg elosztott lelőhelyek lehetővé tették az eszmék baráti és békés cseréjét, valamint a különböző törzsek keveredését is.

69:4.7 (775.7) Az írás a „személyazonosságot igazoló faragott pálca”, a csomózott zsinórok, a képi írás, a képírásképek és a wampum-övek szakaszain át fejlődött a korai jelképes ábécéig. Az üzenetküldés a kezdetleges füstjelektől a futárokon, lovasokon, vasutakon és repülőkön, valamint a távíró készüléken, a távbeszélőn és a vezeték nélküli összeköttetésen át tökéletesedett.

69:4.8 (775.8) Az ősi kereskedők új eszméket és jobb módszereket vittek magukkal a lakott világban mindenhová. A kalandozással egybekötött kereskedelem ismert és ismeretlen területek feltárásához vezetett. Mindez pedig létrehozta a szállítást. A kereskedelem a kulturális keresztezés elősegítése révén a polgárosodás nagy terjesztője volt.

5. A tőkefelhalmozás kezdetei

69:5.1 (775.9) A tőke az a munka, amelyről az ember a jelenben lemond a jövő javára. A megtakarítás a fenntartási és a túlélési biztosítás egy formája. Az élelem-felhalmozás önuralmat fejlesztett ki és megteremtette a tőkével és a munkával együtt járó kezdeti gondokat is. Az élelemmel rendelkező ember, feltéve, hogy meg tudta védeni azt a rablóktól, határozott előnyre tett szert azzal az emberrel szemben, akinek nem volt élelme.

69:5.2 (775.10) Az első bankár a törzs erőslelkű embere volt. Nála voltak letétben a csoport kincsei, míg támadás esetén az egész nemzetség védelmezte az ő kunyhóját. Így az egyéni tőke és a csoportvagyon felhalmozódása rögtön elvezetett a katonai szervezet kialakulásához. Először azért hoztak ilyen óvintézkedéseket, hogy a javakat az idegen fosztogatóktól megvédjék, de később már gyakorlatilag azért tartották fenn a katonai szervezetet, hogy a szomszédos törzsek javainak és vagyonának a megszerzésére támadásokat indítsanak.

69:5.3 (776.1) A tőkefelhalmozáshoz vezető alapvető késztetések az alábbiak voltak:

69:5.4 (776.2) 1. Éhség — mely előrelátással társult. Az élelem eltevése és megőrzése hatalmat és kényelmet jelentett azok számára, akik elegendő előrelátással rendelkeztek ahhoz, hogy a jövőbeli igényeikről gondoskodjanak. Az élelem elraktározása kellő biztosítékot jelentett az éhezés és a szerencsétlenségek ellen. A fejletlen erkölcsök egész tömegét valójában azzal a szándékkal alakították ki, hogy segítsék az embert abban, hogy a jelent alárendelhesse a jövőnek.

^{69:5.5 (776.3)} 2. Családszeretet — az emberi szükségletekről való gondoskodás vágya. A tőke a vagyonnal való takarékoskodást jelentette a ma igényeiből eredő nyomás ellenében annak érdekében, hogy biztonságot nyújtson a jövő igényeivel szemben. E jövőbeli szükséglet egy részéhez az ember leszármazottainak is közük lehet.

^{69:5.6 (776.4)} 3. Hiúság — a felhalmozott vagyon mutogatásának vágya. Az első megkülönböztető jegyek a különleges ruhadarabok lettek. Az összegyűjtött vagyonnal való büszkélkedés már a korai időktől kezdve legyezgette az ember hiúságát.

^{69:5.7 (776.5)} 4. Tisztség — a társadalmi és politikai súly vásárlására való törekvés. Hamar megjelent az üzleti úton szerzett nemesség, melyet elnyerni úgy lehetett, hogy valamilyen különleges szolgálatot kellett tenni a királyi méltóságnak vagy egyszerűen csak pénz kifizetésével is hozzá lehetett jutni.

^{69:5.8 (776.6)} 5. Hatalom — az úrrá válás iránti vágy. A vagyonkölcsonzést a rabszolga sorba vetés egyik eszközeként gyakorolták, és a kölcsönzési hányad azokban az ősi időkben egy évre száz százalék volt. A pénzkölcsönzők királlyá tették magukat azáltal, hogy az adósok állandó seregét hozták létre. A vagyongyűjtés legkorábbi formái közé tartozott a jobbágyság, és a régebbi időkben az adósrabszolgaságot még az elhalt ember testére is kiterjesztették.

^{69:5.9 (776.7)} 6. A holtak kísérteteitől való félelem — a papság által szedett védelmi díjak. Az emberek már korán rászoktak arra, hogy halotti ajándékokat vigyenek a papoknak azzal a céllal, hogy a javaik felhasználásával megkönnyítsék a következő

életbeli boldogulásukat. A papság így nagyon meggazdagodott; az ősi tőkések között főnökök voltak.

^{69:5.10 (776.8)} 7. A nemi vágy — a vágy, hogy a férfi egy vagy több feleséget vásároljon magának. Az első emberi kereskedelmi forma a nők cseréje volt; ez jóval megelőzte a lókereskedelmet. De a nemi életre tartott rabszolgák cseréje sohasem vitte előre a társadalmat; az ilyen adásvétel akkor is és ma is fajgyalázás, mert egyszerre akadályozta a családi élet fejlődését és rontotta a fejlettebb népek élőlénytani alkalmasságát.

^{69:5.11 (776.9)} 8. A maga kedvére való létezés számos formája. Némelyek azért törekedtek a vagyonszerzésre, mert a vagyon hatalmat adott nekik; mások azért vesződtek a javak gyűjtésével, mert az jólétet teremtett számukra. A régmúlt idők embere (és némely mai ember) hajlamos a forrásait fényűzésre pazarolni. Az ősi emberfajták kábító italokkal és szerekkel is éltek.

^{69:5.12 (776.10)} A polgárosodás kibontakozásával az emberek új ösztönzést kaptak a megtakarításra; az eredendően meglévő éleleméhséghez gyorsan új szükségletek társultak. A szegénységtől annyira iszonyodtak, hogy úgy tartották, hogy a haláluk után csak a gazdagok jutnak közvetlenül a mennybe. A tulajdont rövidesen olyan nagyra tartották, hogy egy nagyszabású ünnep megrendezésével az ember akár tisztára is moshatta a besározódott nevét.

^{69:5.13 (777.1)} A vagyonhalmozás hamar a társadalmi elkülönülés jelképe lett. Bizonyos törzsek egyedei éveken át csak azért gyűjtötték a javakat, hogy valamelyik ünnepnapon azok elégetésével keltsenek nagy hatást vagy hogy szabadon

osztogathassák a törzsbeli társaiknak. Ezáltal nagy emberekké lettek. Még a mai emberek is bőkezűen osztogatják a karácsonyi ajándékokat, s a gazdagok nagy alapítványokat tesznek emberbaráti és oktatási intézmények számára. Az ember gyakorlata változik, azonban a hajlam meglehetősen változatlan marad.

69:5.14 (777.2) De azért azt is meg kell említeni, hogy számos régi gazdag ember azért osztotta szét a vagyona komoly részét, mert attól félt, hogy a kincsei után sóvárgók meggyilkolják. A tehetős emberek szokás szerint rengeteg rabszolgát áldoztak fel, hogy a vagyon iránt megvetést mutassanak.

69:5.15 (777.3) Bár a tőke az ember felszabadítására irányult, nagyon elbonyolította az ember társadalmi és munkaszerveződését. A tisztességtelen tőkések által a tőkén elkövetett visszaélések nem érvénytelenítik azt a tényt, hogy ez az alapja a mai ipari társadalomnak. A tőkén és a találékonyságon keresztül a mai nemzedék magasabb fokú szabadságot élvez, mint a földön előtte élt bármely más nemzedék. Ezt a tények rögzítése céljából szögezzük le, nem pedig azon esetek igazolására, amikor a tőke meggondolatlan és önző őrzői oly sokszor helytelenül használják fel azt.

6. A tűz és a polgárosodás viszonya

69:6.1 (777.4) A kezdetleges társadalom a maga négy osztályával — a dolgozóival, a szabályozóival, a vallásival és a katonáival — a tűz, az állatok, a rabszolgák és a vagyon segítségével emelkedik egyre feljebb.

69:6.2 (777.5) A tűzrakás egy csapásra mindörökre elválasztotta az embert az állattól; ez az alapvető emberi találmány vagy felfedezés. A tűz tette képessé az embert arra, hogy éjjel is a földön maradjon, mivel a tűztől minden állat fél. A tűz erősítette az alkonyati társas érintkezést is; nemcsak hogy megvédte az embert a hidegtől és a vadállatoktól, hanem arra is felhasználták, hogy általa biztonságban érezzék magukat a kísértetektől. Először inkább csak a fényéért, és nem a melegéért vették igénybe; számos visszamaradt törzs nem hajlandó aludni, hacsak nem ég egy láng egész éjjel.

69:6.3 (777.6) A tűz nagy polgárosodáshozó volt, mert eszközt adott az ember kezébe ahhoz, hogy áldozatok nélkül is önzetlen lehessen, mivel képessé tette őt arra, hogy parazsat adjon a szomszédjának úgy, hogy közben magát semmitől sem fosztja meg. Az anya vagy a legidősebb leánygyermek által felügyelt otthoni tűz volt az első nevelő, mely éberséget és megbízhatóságot igényelt. A korai otthon nem épület volt, hanem a család a tűz, a család szíve köré gyűlt. Az új otthont alapító fiú a családi szívből egy zsarátnokot vitt magával.

69:6.4 (777.7) Bár Andon, a tűz felfedezője, tartózkodott attól, hogy azt az imádatának tárgyaként fogja fel, a leszármazottai közül sokan viszont úgy tekintettek a lángra, mint bűvtárgyra vagy mint szellemre. Nem tudták a tűz jelentette egészségügyi előnyöket kihasználni, mert nem voltak hajlandók a hulladékaikat elégetni. Az ősemler félt a tűztől és mindig arra törekedett, hogy jókedvében tartsa, innen ered a tömjén hintése. Az ősemlerek semmilyen körülmények között nem köptek volna a tűzbe, és nem is haladtak volna át egy ember és az égő

tűz között. A korai emberiség még a tűzcsiholáshoz használt vaskovandot és a kvarckavicsot is szentnek tartotta.

69:6.5 (777.8) Lángot kioltani bűn volt; ha egy kunyhó lángra kapott, akkor hagyták leégni. A templomok és szentélyek tüzeit szentnek tartották és sohasem hagyták kialudni, eltekintve attól, hogy szokás volt évente vagy valamilyen elemi csapást követően új lángot gyújtani. Azért választottak nőket papokként, mert a nők voltak az otthoni tüzek őrzői is.

69:6.6 (778.1) A régi idők hitregéi arról, hogy a tűz miként jött le az istenektől, a villám által okozott tűz megfigyeléséből erednek. A természetfeletti eredettel kapcsolatos felfogások közvetlenül a tűzimádathoz vezettek, a tűzimádat pedig elvezetett a „tűzön való átkelés” szokásához, ahhoz a szokáshoz, melyet még Mózes korában is tartottak. A halál után a tűzön való átkelés eszméje még mindig él. A tűzzel kapcsolatos hitrege erős köteléket jelentett a kezdeti időkben és még ma is megvan a parszi jelképrendszerben.

69:6.7 (778.2) A tűz vezetett el a főzéshez, és a „nyersen evők” gúnyt tárgyává lettek. A főzés csökkentette az étel megemésztéséhez szükséges életenergia-szükségletet és így a korai ember némi erőt kapott a társadalmi műveltség kialakításához, míg az állattenyésztés, az élelem biztosításához szükséges erőfeszítés mérséklése révén a társadalmi tevékenységekhez adott többletidőt.

69:6.8 (778.3) Meg kell jegyeznünk, hogy a tűz nyitotta ki a kaput a fémek megmunkálása előtt és vezetett el később a gőzenergia és a ma használatos villamosság felfedezéséhez.

7. Az állatok igénybevétele

^{69:7.1 (778.4)} Kezdetben az egész állatvilág az ember ellensége volt; az emberi lényeknek meg kellett tanulniuk megvédeni magukat a vadállatoktól. Az ember először megette az állatokat, később azonban megtanulta háziasítani őket és rávette az állatokat arra is, hogy szolgálják őt.

^{69:7.2 (778.5)} Az állatok megszelídítésére véletlenszerűen került sor. A vadember sok tekintetben úgy vadászott az állatcsordákra, mint ahogy az amerikai indiánok a bölényre. A csorda bekerítésével ellenőrzés alá vonták az állatokat, és annyit öltek meg közülük, amennyire élelmül szükségük volt. Később karámokat építettek és egész csordákat ejtettek foglyul.

^{69:7.3 (778.6)} Némely állat megszelídítése könnyen ment, ilyen volt az elefánt is, sok állatfaj azonban nem volt hajlandó fogságban szaporodni. Még később felfedezték, hogy bizonyos állatfajok eltűrik az ember közelségét, és fogságban is szaporodnak. Az állatok háziasítását így a selejtező tenyésztés segítette, mely mesterség a dalamatiai idők óta nagy fejlődésen ment keresztül.

^{69:7.4 (778.7)} Az első megszelídített állat a kutya volt, és a megszelídítésében szerzett összetett tapasztalatok sora egy bizonyos kutyával kezdődött, mely miután egész nap a vadász mellett tartózkodott, végül haza is kísérte őt. A kutyákat korszakokon át élelmül, vadászatra, szállításra és társaságként használták. A kutyák először csak vonyítottak, de később megtanultak ugatni is. A kutya jó szaglása azt a képzetet keltette az emberekben, hogy képes látni a szellemeket, és így alakult ki a kutya mint bűvtárgy tisztelete. Az őrkutyák alkalmazása tette először lehetővé, hogy a törzs egésze

aludhasson éjjel. Később az lett a szokás, hogy őrkutyákat alkalmaztak abból a célból, hogy a szellemektől és az anyagi testből való ellenségektől az otthonokat megvédjék. Amikor a kutya ugatni kezdett, akkor ember vagy állat közeledett, de amikor a kutya vonított, szellemek tartózkodtak a közelben. Még ma is sokan hiszik, hogy az éji kutyavonítás halált jelez.

69:7.5 (778.8) A vadász elég kedves volt a nőhöz, azonban az állatok háziasítását követően sok törzs szégyenletesen kezdett bánni a nőkkel, s e helyzetet a Kaligaszta által keltett zűrzavar csak súlyosbította. Számos területen teljesen úgy bántak velük, mint az állataikkal. A férfiaknak a nőkkel szembeni embertelen viselkedése az emberi történelem legsötétebb fejezeteinek egyike.

8. A rabszolgaság mint polgárosodási tényező

69:8.1 (778.9) Az ősemler sohasem habozott rabszolgasorba vetni a társait. Az első rabszolga a nő volt, a családi rabszolga. A pásztoremler a nőt, mint alsóbbrendű nemi társát tette rabszolgává. Az effajta nemi rabszolgaság közvetlenül onnan eredt, hogy a férfinak a nőtől való függése csökkent.

69:8.2 (789.1) Nem is olyan régen még rabszolgaság jutott osztályrészül a legyőzőjük vallását elutasító hadifoglyoknak. Korábban a foglyokat megették, halálra kínozták, egymás elleni harcra kényszerítették, feláldozták a szellemeknek vagy rabszolgává tették. A rabszolgaság nagy előrelépés volt a legyilkoláshoz és az emberevéshez képest.

69:8.3 (789.2) A rabszolgává alacsonyítás előrelépés volt a hadifoglyokkal való irgalmas bánásmód terén. Az Ai-beli

cselvetés, amely férfiak, nők és gyermekek tömeges legyilkolásával járt, s ahol csak a királyt hagyták életben azért, hogy a legyőzője a saját hiúságát kielégíthesse, hű képet mutat arról az embertelen mészárlásról, melyet még a polgárosultnak feltételezett népek is gyakoroltak. Ognak, Bashan királyának a megtámadása ugyanilyen kegyetlen és végleges pusztítás volt. A héberek „mindenestül kiirtották” az ellenségeiket, azok minden vagyonát elzsákmányolták. Minden városra rettegést hoztak azáltal, hogy kilátásba helyezték „az összes férfi elpusztítását”. Azonban az akkori törzsek közül sokan, melyek kevesebb törzsi önzéssel rendelkeztek, már régen a nemesebb foglyok befogadásának gyakorlatát folytatták.

69:8.4 (789.3) A vadász, mint az amerikai vörös ember, nem tartott rabszolgát. Vagy befogadta a foglyait vagy megölte őket. A rabszolgaság nem volt elterjedt a pásztornépek körében sem, mert kevés munkásra volt szükségük. A háborúban a pásztorok szokása az volt, hogy minden férfit megöltek és rabszolgává csak a nőket és a gyermekeket tették. A mózesi törvény külön szabályokat tartalmazott az ilyen női foglyok asszonnyá tételére. Ha a nő nem felelt meg, akkor el lehetett küldeni, azonban a hébereknek nem volt szabad rabszolgának eladniuk ezeket az elutasított hitveseket — ez legalábbis haladás volt a polgárosodás terén. Bár a héberek szabályai durvák voltak, mégis sokkal felette álltak a környező törzsekének.

69:8.5 (789.4) A pásztorok voltak az első tőkészek; a nyájaik jelentették a tőkét, ők pedig a kamatból — a természetes szaporulatból — éltek. Nemigen akaródzott nekik, hogy e vagyont a rabszolgákra vagy a nőkre bízzák. Később azonban férfi foglyokat ejtettek és földművelésre kényszerítették őket.

Ez a jobbágyság — az ember röghöz kötésének — korai eredete. Az afrikaiakat könnyen meg lehetett tanítani a földművelésre; ezért sok rabszolgát adó nép vált belőlük.

69:8.6 (789.5) A rabszolgaság nélkülözhetetlen láncszemet jelentett az emberi polgárosodás láncában. E hídon kelt át a társadalom az őskuszaságból és tunyaságból a rend és a polgárosodott tevékenységek oldalára; ez kényszerítette munkára a visszamaradt és tunya népeket és így anyagi jólétet és szabadidőt biztosított a felettük állók társadalmi előrelépéséhez.

69:8.7 (789.6) A rabszolgaság intézménye arra kényszerítette az embert, hogy kialakítsa a kezdetleges társadalom szabályozórendszerét; innen eredtek a kormányzás kezdetei. A rabszolgaság erős szabályozást igényel és az európai középkorban gyakorlatilag el is tűnt, mert a földesurak nem voltak képesek ellenőrzés alatt tartani a rabszolgákat. Az ősi idők visszamaradt törzsei, mint a mai ausztrál őslakosok, sohasem tartottak rabszolgákat.

69:8.8 (789.7) Igaz, hogy a rabszolgaság elnyomó intézmény volt, de az elnyomás tanodájában tanulta meg az ember a kitartó munkát. A rabszolgák végeredményben osztoztak annak a fejlettebb társadalomnak az áldásaiban, melynek megteremtésében oly kényszeredve működtek közre. A rabszolgaság kulturális és társadalmi eredményeket felmutató szerveződést teremt, viszont az összes pusztító társadalmi betegség legsúlyosabbikaként rövidesen álnokul, belülről támadja meg a társadalmat.

69:8.9 (789.8) Az újkori gépi találmányok feleslegessé tették a rabszolgákat. A rabszolgaság, csakúgy mint a többnejűség, azért szűnik meg, mert nem kifizetődő. De mindig is iszonyatos hatású volt az, amikor a rabszolgák hirtelen és nagyszámú felszabadítására került sor; a fokozatos felszabadítás kevesebb bonyodalommal jár.

69:8.10 (780.1) Ma az emberek nem a társadalom rabszolgái, de nagyravágyásból ezek kényszerítenek adósrabszolga-sorsra másokat. A kényszerből vállalt rabszolgaság teret engedett a módosult ipari alávetettség egy új és fejlettebb formájának.

69:8.11 (780.2) Bár a társadalom eszményképe az egyetemes szabadság, azért a tétlenséget nem szabad eltűnni. Minden egészséges személyt kényszeríteni kell, hogy legalább az önfenntartáshoz szükséges mennyiségű munkát elvégezze.

69:8.12 (780.3) A mai társadalom az ellenkező irányban halad. A rabszolgaság már csaknem eltűnt; a háziasított állatok jelentősége csökken. A polgárosodott társadalom visszanyúl a tűzhöz — a szervetlen világhoz — a hataloméért. Az ember a vadságból a tűz, az állatok és a rabszolgaság révén emelkedett ki; ma visszanyúl ide, figyelmen kívül hagyva a rabszolgák és az állatok segítségét, miközben a vagyon és a hatalom új titkait és forrásait igyekszik kiragadni a természet elemi tárházából.

9. Magántulajdon

69:9.1 (780.4) Míg a kezdetleges társadalom tulajdonképpen közösségi volt, az ősember nem az osztálynélküli társadalom megteremtésének új keletű tanaihoz tartotta magát. E kezdeti idők osztálynélküli társadalmi rendje nem pusztán elmélet vagy

társadalmi alapelv volt; ez egy egyszerű és gyakorlatilag feltétel nélküli igazodás volt. Az ősközösségi berendezkedés megakadályozta az általános szegénység és ínség kialakulását; a kéregetés és a nemi kufárkodás csaknem ismeretlen volt az ősi törzsek körében.

69:9.2 (780.5) A fejletlen osztálynélküli társadalmi rend nem különösebben egyenlítette ki az embereket, és nem is emelte ki a középszert, azonban jutalmazta a tétlenséget és a semmittevést, valamint elnyomta az igyekezetet és kiölte a lelkesedést. Az ősközösség nélkülözhetetlen állványzat volt a kezdetleges társadalom növekedésében, azonban teret kellett engednie a magasabb társadalmi rend kialakulásának, mert négy nagy emberi hajlammal került ellentétbe:

69:9.3 (780.6) 1. A család. Az ember nemcsak a vagyon felhalmozására törekszik; az ember vágyik arra is, hogy örökölni hagyja a tőkejavait az utódainak. De az ősközösségi társadalomban az ember tőkéje vagy azonnal felemésztődött vagy szétszították azt a csoport tagjai között az ember halála után. A vagyon nem öröklődött — a vagyonadó száz százalékos volt. A későbbi tőkefelhalmozási és vagyonöröklési erkölcsök határozott társadalmi előrelépést jelentettek. Ez attól függetlenül így van, hogy milyen nagy visszaéléseket követtek el a rosszul használt tőkével.

69:9.4 (780.7) 2. Vallásos hajlamok. Az ősember abból a célból is félre akart tenni némi vagyont, hogy az a következő lét megkezdésének alapját képezze. Ez az indíték magyarázatot ad arra, hogy miért élt oly sokáig az a szokás, hogy az emberrel együtt eltemették a személyes dolgait is. Az ősi emberek azt hitték, hogy csakis a gazdagok élnek túl a halált bármiféle

azonnali örömben és méltóságban. A kinyilatkoztatott vallás tanítói, közelebbről is a keresztény tanítók voltak az elsők, akik azt hirdették, hogy a szegény a gazdaggal egyenlő feltételekkel nyerhet üdvözülést.

^{69:9.5 (780.8)} 3. A szabadság és a dologtalanság iránti vágy. A társadalmi evolúció első napjaiban az egyedi jövedelmek felosztása a csoport tagjai között tulajdonképpen a rabszolgaság egy formáját jelentette; a munkás a tétlen ember rabszolgájává lett. Ez volt az osztálynélküli társadalmi rend öngyilkos gyengesége: az anyagilag előre nem gondoskodó ember a jól gazdálkodó nyakán élt. A magukról nem gondoskodók még a legújabb időkben is az államot (a jól gazdálkodó adófizetőket) szipolyozzák, hogy az gondoskodjon róluk. Akiknek nincs tőkéjük, még mindig az államra számítanak, hogy ellátja őket.

^{69:9.6 (780.9)} 4. A biztonságra és a hatalomra irányuló belső ösztönzés. Az osztálynélküli társadalmi rendet végül azoknak a haladó és sikeres egyéneknek a csalárd ügyeskedései rombolták le, akik különféle kibúvókhoz folyamodtak azon erőfeszítéseik során, hogy elkerüljék a törzsük dologtalan tagjainak rabszolgájává válást. De kezdetben a készletek felhalmozása titokban folyt; a biztonság kezdeti hiánya megakadályozta a látható tőkefelhalmozást. Még a későbbi időkben is igen veszélyes dolog volt túl sok vagyont összegyűjteni; a király bizonyosan kiagyalt valamilyen vádat, ami alapján elkobozhatta a gazdag ember vagyonát, és amikor egy tehetős ember meghalt, a temetést mindaddig nem rendezhették meg, amíg a család nem adományozott egy

nagyobb összeget a köz javára vagy a királynak, tehát ez egyfajta örökösödési adó volt.

69:9.7 (781.1) A legkorábbi időkben a nők közösségi tulajdonban voltak, és a család feje az anya volt. Az összes földterületet az első főnökök birtokolták és ők voltak minden nő tulajdonosai is; a házasságkötéshez szükség volt a törzsi vezető beleegyezésére is. Az osztálynélküli társadalmi rend megszűntével a nők magántulajdonba kerültek, és az apa fokozatosan átvette az otthon irányítását. Az otthon kialakulása tehát így kezdődött el, és az elterjedt többnejűségi szokásokat fokozatosan felváltotta az egynejűség. (A többnejűség a nőirabszolgaság-elem túlélése a házasságban. Az egynejűség az egy férfi és egy nő kivételes társulásának rabszolgaságtól mentes eszményképe az otthonépítés, az utódnevelés, a közös műveltség és az önművelés terén megvalósított nagyszerű vállalkozásban.)

69:9.8 (781.2) Először minden vagyon, beleértve az eszközöket és a fegyvereket is, a törzs közös tulajdona volt. A magántulajdont először azok a dolgok alkották, melyekhez az ember maga hozzáért. Ha egy idegen ivott egy csészéből, a csésze attól fogva az övé volt. Továbbá, az a földterület, ahol vérontásra került sor, a sérült személy vagy csoport tulajdonába ment át.

69:9.9 (781.3) A magántulajdont eredetileg azért tisztelték, mert feltételezték, hogy az a tulajdonos személyiségének egy részét hordozza. A tulajdon tisztos volta biztonságosan nyugodott a babona e fajtáján; a személyes dolgok őrzéséhez nem volt szükség rendőrségre. A csoporton belül nem fordultak elő lopások, bár az emberek nem haboztak eltulajdonítani más törzsek javait. A vagyoni viszonyok nem szakadtak meg a

halállal; a személyes holmikat eleinte elégették, majd eltemették a halottal, később pedig a túlélő család vagy a törzs örökölte azokat.

69:9.10 (781.4) A díszes személyes holmik eredete a szerencsetárgyak viselésére vezethető vissza. A hiúság és a kísértetektől való félelem arra készítette az ősi embert, hogy ellenálljon minden olyan kísérletnek, mely meg akarta fosztani őt a védelemadónak tartott kedvenc függőitől, mert e tulajdont a létszükségleti cikkekénél is többre becsülték.

69:9.11 (781.5) Az alvóhely az ember legkorábbi javainak egyike volt. Később az otthonhelyet a törzsfőnökök jelölték ki, akik minden ingatlant a csoport megbízásából letétként kezeltek. Ezután a tűz helye testesített meg tulajdonjogot; ez még később jól megalapozott jogcímet jelentett a szomszédos földterületre.

69:9.12 (781.6) A vízlelőhelyek és a források az első magántulajdonok közé tartoztak. Az egész büvtárgyi eljárást a vízlelőhelyek, a források, a fák, a termények és a méz őrzése céljából alkalmazták. Miután az ember elveszítette a hitét a büvtárgyban, kialakultak a törvények, hogy megvédjék a magántulajdont. De a vadászatra vonatkozó törvények, a vadászati jog jóval megelőzte a földre vonatkozó törvényeket. Az amerikai vörös ember sohasem fogta fel a föld magántulajdonának elvét; nem volt képes megérteni a fehér ember nézőpontját.

69:9.13 (781.7) A magántulajdont már korán családi jelzésekkel látták el, és ez a korai eredete a családi címereknek. Az ingatlant a szellemek felügyelete alá is helyezhették. A papok „felszenteltek” egy darab földet, és ez azután az ott felállított

varázserejű tabuk védelme alatt állt. Ennek birtokosairól azt mondták, hogy övék a „papok címe”. A héberek nagyon is tisztelték e családi határjeleket: „Átkozott, aki elmozdítja az ő szomszédjának határát.” E határkövek a pap névkezdőbetűit hordozták. Még a fák is magántulajdonba mentek át, mihelyt névjellel látták el azokat.

69:9.14 (782.1) A régi időkben csak a termés volt magántulajdon, azonban a felhalmozódó termés ranghoz juttatta az embert; a mezőgazdaság így a föld magántulajdonának kialakulásához vezetett. Az egyes emberek először csak élethosszig tartó használati jogot kaptak; az egyén halálakor a föld visszaszállt a törzsre. A törzsek által az egyedeknek adott legelső földhasználati címek a sírok voltak — a családi temetkezési földek. Később a föld azokhoz tartozott, akik elkerítették azt. A városok azonban mindig fenntartottak bizonyos földterületeket a közlegeltetés és a megrohamlások alatti hasznosítás céljából; e „közösségi földek” képviselik a társadalmi tulajdon korai formájának túlélését.

69:9.15 (782.2) Később az állam juttatta tulajdonhoz az egyéneket, fenntartva az adóztatás jogát. A földesurak, miután biztosították a címüket, bérleti díjat szedhettek, és a föld bevételi forrás — tőke — lett. A föld végül valóságosan is értékesíthetővé vált, árakkal, átírással, jelzáloggal és ingatlanárveréssel.

69:9.16 (782.3) A magántulajdon megnövelte a szabadságot és hozzájárult a tartós egyensúlyhoz; azonban a föld magántulajdona csak azt követően kapott társadalmi megerősítést, hogy a közösségi ellenőrzés és irányítás csődöt mondott, melyet rövidesen követett a rabszolgák, a jobbágyok

és a föld nélküli osztályok sora. A fejlett gépesítés viszont fokozatosan megszabadította az embereket a rabszolgamunkától.

69:9.17 (782.4) A vagyonhoz való jog nem abszolút; ez tisztán társadalmi lényegű. De minden kormány, törvény, rend, polgárjog, társadalmi szabadság, hallgatólagos megállapodás, béke és boldogság, melyet a mai népek élveznek, mind a javak magántulajdona mellett nőtték ki magukat.

69:9.18 (782.5) A jelenlegi társadalmi rend nem feltétlenül helyes — nem isteni vagy szent — azonban az emberiség jól teszi, ha a változtatásokat lassan végzi el. Amivel ti rendelkeztek, az sokkal jobb, mint az elődeitek által ismert bármely rendszer. A társadalmi rend megváltoztatásakor bizonyosodjatok meg afelől, hogy a változtatás a jobb irányába hat. Ne hagyjátok rábeszélni magatokat arra, hogy az ősapáitok által elvetett képletekkel kísérletezzetek. Előre menjetek, ne visszafelé! Hagyjátok az evolúciót a maga útján haladni! Ne lépjete vissza!

69:9.19 (782.6) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

70. írás

Az emberi közösségek kormányzásának fejlődése

70:0.1 (783.1) ALIGHOGY sikerült az embernek részben megoldania a megélhetés kérdését, máris szemben találta magát az emberi kapcsolatok szabályozásának feladatával. Az ipar fejlődése törvényt, rendet és társadalmi alkalmazkodást igényelt; a magántulajdon kormányzást tett szükségessé.

70:0.2 (783.2) Egy evolúciós világon a kibékíthetetlen ellentétek természetesek; a béke csak valamilyen társadalmi szabályozórendszer révén biztosítható. A társadalmi szabályozás elválaszthatatlan a társadalomszervezéstől; a társulás egyúttal mindig valamilyen ellenőrzőhatóságot is feltételez. A kormányzat kényszer révén hangolja össze a törzsek, nemzetségek, családok és egyének kibékíthetetlen ellentéteit.

70:0.3 (783.3) A kormányzás nem más, mint valamiféle nem tudatos fejlődés; próbálkozásokon és hibákon keresztül alakul ki. Túlélési értékkel rendelkezik; ezért hagyományossá válik. A fejetlenség fokozta a gyötrelmeket; ezért a kormányzat, a viszonylagos törvény és rend, lassan megjelent, illetőleg megjelenik. A létharc kényszerítő igényei a szó szoros értelmében hajtották előre az emberi fajt a polgárosodás fokozatos fejlődési útján.

1. A háború eredete

70:1.1 (783.4) A háború a kifejlődő ember természetes állapota és öröksége; a béke pedig a polgárosodás kibontakozásának társadalmi mértékét jelzi. A fejlődő fajták részleges közösségbe szerveződését megelőzően az ember szélsőségesen egyéniségközpontú, rendkívül gyanakvó és hihetetlenül harcias volt. Az erőszak a természet törvénye, az ellenségesség a természet gyermekének önkéntelen válasza, míg a háború nem más, mint ugyanezek a tevékenységek, de csoportosan gyakorolva. Bárhol és bármikor nehezedjen is a társadalmi haladás okozta bonyodalmak terhe a polgárosodott társadalom építményére, mindig azonnali és pusztító visszafordulás megy végbe az emberi kapcsolatokat terhelő ellentétek erőszakos

rendezéséhez használatos régi módszerek alkalmazásának irányába.

70:1.2 (783.5) A háború a félreértésekre és a viszolygásokra adott állati válasz; minden ilyen gond és nehézség megegyezésen alapuló rendezése békével jár. A szangik fajták a később leépült ádámfiakkal és nodfiakkal együtt mind hadviselők voltak. Az andonfiaknak hamar megtanították az aranszabályt, és az ő eszkimó leszármazottaik még ma is nagymértékben e törvény szerint élnek; a szokások erősek közöttük, és az eszkimók jobbára mentesek az erőszakos és kibékíthetetlen ellentétektől.

70:1.3 (783.6) Andon azt tanította a gyermekeinek, hogy a vitáikat úgy rendezzék, hogy egy fát csapkodnak bottal, s közben a fát illetik szitkokkal; az győz, akinek a botja előbb eltörik. A későbbi andonfiak úgy rendezték a vitás kérdéseket, hogy kiálltak a nyilvánosság elé és a vitában álló felek megpróbálták egymást nevetségessé tenni és kigúnyolni, s a nézőközönség tetszésnyilvánítása döntötte el, hogy ki a nyertes.

70:1.4 (783.7) De mindaddig nem fordulhatott elő olyan jelenség, mint a háború, amíg a társadalom elég messzire nem jutott a fejlődésben ahhoz, hogy ténylegesen is megtapasztalja a béke időszakait és szentesítse a háborús szokásokat. Magának a háborúnak az eszméje magában foglal valamiféle szervezettséget is.

70:1.5 (784.1) A társadalmi csoportosulások megjelenésével az egyéni viszolygások elkezdtek eltűnni a csoportérzésekben, és ez segítette a törzsön belüli békességet, ez azonban a törzsek közötti béke rovására ment. A békét tehát először a csoporton

belüliek vagy a törzs élvezte, azok, akik sohasem kedvelték és mindig is gyűlölték a csoporton kívülieket, az idegeneket. Az őseink érdemnek tekintette az idegen vér kiontását.

70:1.6 (784.2) De kezdetben még ez sem működött. Amikor a régmúlt idők főnökei megpróbálták elsimítani a félreértéseket, gyakorta, legalább évente egyszer, szükségesnek tartották, hogy engedélyezzék a törzsi köcsatákat. A nemzetség két csoportra oszlott és egy egész napos csatába kezdett. Mindezt pusztán szórakozásból tették; tényleg élvezték a harcot.

70:1.7 (784.3) A háborúskodás azért létezik még mindig, mert az ember állatból kifejlődött emberi lény, és minden állat harcias. A háború korai okai közé tartoztak a következők:

70:1.8 (784.4) 1. Az éhség, mely élelemszerző rablótámadásokra sarkallta az embert. A kevés termőföld mindig is háborúhoz vezetett, és e küzdelmek során az ősi békés törzseket gyakorlatilag kiirtották.

70:1.9 (784.5) 2. A nőhiány — kísérlet a házi segítség hiányának enyhítésére. A nőrablás mindig háborúhoz vezetett.

70:1.10 (784.6) 3. A hiúság — a törzsi bátorság megmutatásának vágya. A fejlettebb csoportok azért harcoltak, hogy az életmódjukat rákényszerítsék a fejletlenebb népekre.

70:1.11 (784.7) 4. A rabszolgák — a munkásrendűek számának gyarapítása iránti igény.

70:1.12 (784.8) 5. A bosszú akkor volt háborús indíték, amikor az egyik törzs azt hitte, hogy valamelyik szomszédos törzs az ő törzsük egyik tagjának halálát okozta. A gyász addig tartott,

amíg egy fejet haza nem hoztak. A bosszúhadjárat egészen erősen tartotta magát csaknem a legújabb időkig.

70:1.13 (784.9) 6. A kikapcsolódás — e régi időkben a fiatal férfiak szórakozásnak tekintették a háborút. Ha nem volt valamilyen jó és elégséges ürügy a háborúra, amikor a béke már terhes volt számukra, akkor a szomszédos törzsek gyakran kerekedtek fel egy félig barátságos harcra, örömuket lelték a portyázásban, és színlelt csatákat vívtak.

70:1.14 (784.10) 7. A vallás — a vágy arra, hogy híveket szerezzenek az imádatukhoz. A kezdetleges vallások mind szentesítették a háborút. A vallás csak a legutóbbi időben kezdte rosszálni a háborúskodást. A korai papság sajnos rendszerint szövetkezett a katonai hatalommal. Minden idők egyik legnagyobb békemozgalma arra irányult, hogy az egyházat elválasszák az államtól.

70:1.15 (784.11) E régi törzsek mindig is az isteneik parancsára, a vezetőik vagy a javas embereik utasítására viseltek háborút. A héberek hittek az ilyen „háborúk Istenében”; és a midiániakon való rajtaütésről szóló beszámoló jellemző képet fest az ősi törzsi háborúk szörnyű kegyetlenségéről; ez a támadás, amelyben előbb az összes férfit, majd az összes fiúgyermeket és az összes nem szűz nőt legyilkolták, kétszázezer évvel ezelőtt még bármely törzsfőnöknek erkölcsi érdeméül szolgált volna. Mindezt „Izráel Úristenének nevében” vitték véghez.

70:1.16 (784.12) E beszámolóban a társadalom fejlődését — a fajok előtt álló nehézségek természetes úton való kezelését — ismertetjük, amikor is az ember a saját rendeltetésének beteljesítésén dolgozik a földön. Az ilyen embertelenségekre

nem az Istenség sarkallja az embert, függetlenül attól, hogy az ember hajlamos a felelősséget az isteneire hárítani.

70:1.17 (784.13) A háborúban mutatott irgalom lassan jelent meg az emberek között. Még amikor egy nő, Debóra uralkodott a héberek felett, akkor is ugyanez a nagybani kegyetlenkedés folyt. Az ő győztes tábornoka érte el a nem a fajtájukba tartozókkal folytatott harcokban azt, hogy „az egész tábor elhullott fegyvernek éle miatt; még csak egyetlen egy sem maradt meg”.

70:1.18 (785.1) A faji történelemnek már a legelején használtak mérgezett fegyvereket. A megcsonkítás mindenféle formáját is gyakorolták. Saul nem habozott száz filiszteusi előbört követelni hozományul, hogy Dávid megkaphassa a lányát, Mikhált.

70:1.19 (785.2) Az első háborúkat egész törzsek vívták egymással, de később, amikor két különböző törzsből való személynek vitája támadt, akkor ahelyett, hogy a két törzs csapott volna össze, a vitában álló felek keltek párbajra. Az is szokássá vált, hogy két sereg mindent arra tett fel, hogy mi lesz a kimenetele a két oldalról kiválasztott egy-egy képviselő küzdelmének, ahogy ez Dávid és Góliát esetében is történt.

70:1.20 (785.3) A háború első tökéletesítése a hadifoglyok szedése volt. Ezután a nőket mentesítették az ellenségeskedés alól, majd pedig elismerték a nem harcolókat. A katonai kasztok és az állandó hadseregek hamar megtanulták, hogy lépést tartsanak az egyre összetettebbé váló küzdelemmel. E harcosoknak hamar megtiltották, hogy asszonyt vegyenek maguk mellé, és a nők már régen felhagytak a harccal, bár

mindig is ellátták és ápolták a katonákat, és ők sürgették őket, hogy csatába menjenek.

70:1.21 (785.4) A hadüzenet szokása nagy előrelépést jelentett. E háborús szándéknyilatkozat a tisztesség jele volt, és ezt követte a „civilizált” hadviselés szabályainak kidolgozása. Nagyon hamar kialakult az a szokás, hogy nem harcoltak szent helyek közelében, és később, hogy nem harcolnak bizonyos szent napokon sem. Ezt követte a menedékjog általános elismerése; a politikai menekültek védelemben részesültek.

70:1.22 (785.5) A hadviselés így fejlődött fokozatosan az őseber vadászatától a későbbi „polgárosodott” nemzetek némiképp rendezettebb rendszerévé. De a jó viszony társadalmi magatartása csak lassan váltja fel a gyűlölködését.

2. A háború társadalmi értéke

70:2.1 (785.6) A letűnt korokban az ádáz háború olyan társadalmi változásokat hozott és olyan új eszmék elfogadását könnyítette meg, melyre a dolgok természetes menete szerint még tízezer év alatt sem került volna sor. E háború segítette haladás szörnyű nagy ára az volt, hogy a társadalom egyidejűleg visszasüllyedt a vad állapotok közé; a polgárosodott értelemről le kellett mondani. A háború erős orvosság, nagyon költséges és rendkívül veszélyes is; bár gyakran gyógyírt jelent bizonyos társadalmi rendellenességekre, néha azonban megöli a beteget, elpusztítja a társadalmat.

70:2.2 (785.7) A nemzetvédelem állandó igénye számos új és haladó társadalmi kiigazításhoz vezet. A társadalom ma egy sor olyan hasznos újítás előnyeit élvezi, melyek először teljesen

katonaiak voltak, és még a tánc is a harcnak köszönhető, melynek az egyik korai formája katonai kiképzés volt.

70:2.3 (785.8) A háború társadalmi értékkel bírt a letűnt polgárosodott társadalmak számára, mert:

70:2.4 (785.9) 1. Fegyelmet követelt és együttműködésre kényszerítette az embereket.

70:2.5 (785.10) 2. Jutalmazta a kitartást és a bátorságot.

70:2.6 (785.11) 3. Támogatta és megszilárdította a nemzeti érzületet.

70:2.7 (785.12) 4. Elpusztította a gyenge és beteg népeket.

70:2.8 (785.13) 5. Szétoszlatta a kezdetleges egyenlőség ábrándját és elkülönítette a társadalmi rétegeket.

70:2.9 (785.14) A háborúnak volt egy bizonyos evolúciós és selejtező értéke, azonban a rabszolgasághoz hasonlóan, egyszer majd ezzel is fel kell hagyni, ahogy a polgárosodás lassan kibontakozik. A régi idők háborúi segítették az utazást és a kulturális párbeszédet; e célokat ma már jobban szolgálják a közlekedés és a közléscsere új keletű módszerei. A régi idők háborúi erősítették a nemzeteket, de az újkori küzdelmek szétrombolják a polgárosodott műveltséget. Az ősi hadviselés a visszamaradott népeket tizedelte; az újabb összeütközés tiszta eredménye a legjobb emberi fajták célzott pusztítása. A korai háborúk segítették a szerveződést és a hatékonyságot, ám ezek mostanra már a mai ipar céljai lettek. Az elmúlt korok háborúja a polgárosodás kibontakozásának irányába ható társadalmi erjesztőanyag volt; ezt az eredményt ma már jobban el lehet érni becsvágy és találékonyság révén. Az ősi háborúskodások

idején nagyra tartották a csaták Istenének eszméjét, azonban a mai embernek már megtanították, hogy az Isten szeretet. A háború a múltban számos értékes célt szolgált, nélkülözhetetlen állványzatát képezte a polgárosodott társadalom épületének, de a háború gyorsan kulturális csőddé válik — nem képes a társadalmi nyereség olyan mértékű osztalékát biztosítani, mely arányban állna az igénybevételével járó szörnyű veszteségekkel.

70:2.10 (786.1) Egykor az orvosok azt hitték, hogy a vércsapolás gyógymód lehet számos betegségre, de azóta e betegségek többségére jobb gyógyírt találtak. A nemzetközi vérontásnak is át kell adnia a helyét a nemzetek betegségei gyógyítására alkalmas jobb módszereknek.

70:2.11 (786.2) Az urantiai nemzetek már belefogtak az erőszakos nemzetieskedő fegyverkezés és a gépi technika nagyarányú elterjesztése közötti hatalmas küzdelembe, és ez a harc sok szempontból hasonló ahhoz a korszakos küzdelemhez, mely a pásztor-vadász és a gazdálkodó között zajlott. De ha úgy alakulna, hogy a nagyarányú iparosítás győzedelmeskedne a fegyverkezés felett, akkor is óvakodnia kell az azt övező veszélyektől. A bimbózó ipar veszélyei az Urantián a következők:

70:2.12 (786.3) 1. Az anyagelvűség, a szellemi vakság felé való erőteljes sodródás.

70:2.13 (786.4) 2. A vagyon hatalmának imádata, az értékek torzulása.

70:2.14 (786.5) 3. A pazarlás, a kulturális éretlenség bűnei.

70:2.15 (786.6) 4. A nemtörődömség, a szolgálat iránti érzéketlenség növekvő veszélyei.

70:2.16 (786.7) 5. A nemkívánatos faji elpuhultság, az élőlénytani leépülés erősödése.

70:2.17 (786.8) 6. A megerősített ipari rabszolgaság, a személyiségfejlődés megrekedésének veszélye. A munka nemesít, de a nehéz, szolgai munka megbénít.

70:2.18 (786.9) A fegyverkezés önkényes és kegyetlen — embertelen. Támogatja a győzők társadalmi szerveződését, de felbomlasztja a legyőzöttekét. A nagyarányú iparosítás ennél polgárosultabb dolog és azt úgy kell továbbvinni, hogy támogassa a kezdeményezőkézséget és bátorítsa az egyéniségközpontúságot. A társadalomnak minden lehetséges módon támogatnia kell az eredetiséget.

70:2.19 (786.10) Ne essetek abba a hibába, hogy dicsőítitek a háborút; inkább azt nézzétek, hogy mit tett a háború a társadalomért annak érdekében, hogy még pontosabban lássátok, hogy a háború helyettesítőinek mit is kell nyújtaniuk a polgárosodás kibontakozásának folytatódása érdekében. Ha ezek a megfelelő helyettesítők nem állnak rendelkezésre, akkor biztosak lehettek abban, hogy a háború még sokáig fog tartani.

70:2.20 (786.11) Az ember sohasem fogadja el a békét mint természetes életmódot mindaddig, amíg alaposan és többszörösen is meg nem győződött arról, hogy a béke a legjobb dolog az ő anyagi jólétéhez, és amíg a társadalom nem bocsátott rendelkezésre bölcsen olyan békés helyettesítőket, melyek gondoskodnak azoknak az eredendően meglévő

hajlamoknak a kiéléséről, azoknak az állandóan felgyülemelő érzelmeknek és energiáknak a felszabadítását szolgáló közösségi hajtóerőnek a rendszeres szabadjára engedéséről, melyek az emberi faj öfenntartási válaszainak részét képezik.

70:2.21 (786.12) De a háború még elmúltában is tiszteletet érdemel, mint a tapasztalás tanodája, mely a döllyfös egyedekből álló fajt rákényszerítette arra, hogy alá vessék magukat az összpontosult hatalomnak — egy első számú vezetőnek. Az ódivatú háború kiválasztotta az eredendően kiváló embereket a vezetői tisztségekre, a mai háború azonban már nem tesz így. Ahhoz, hogy a társadalom megtalálja a vezetőit, most a béke meghódítása felé kell fordulnia: az ipar, a tudomány és a társadalmi haladás felé.

3. Az első emberi társulások

70:3.1 (787.1) A legkezdetlegesebb társadalomban a horda jelenti a mindent; még a gyermekek is annak közös tulajdonát képezik. A kialakuló család felváltotta a hordát a gyermeknevelésben, míg a megjelenő nemzetségek és törzsek e társadalmi egység helyébe léptek.

70:3.2 (787.2) A nemi vágy és az anyai szeretet hozza létre a családot. De igazi kormányzat addig nem jelenik meg, amíg a családnál nagyobb csoportok kialakulása el nem kezdődik. A család megjelenése előtti horda-időkből a vezetést a nem hivatalosan választott egyedek gyakorolták. Az afrikai busmanok sohasem fejlődtek e kezdetleges szakasznál tovább; a hordában nekik nincsenek főnökeik.

70:3.3 (787.3) A családok a vér révén egyesültek a nemzetségekben, a rokon egyedek összességében; és ezek később törzsekké, területi közösségekké fejlődtek. A hadviselés és a külső nyomás kényszerítette a rokonsági alapú nemzetségekre a törzsi szervezetet, azonban a kereskedelem és az üzlet volt az, ami e korai és kezdetleges csoportokat valamilyen mértékű belső béke mellett együtt tartotta.

70:3.4 (787.4) A békét az Urantián a nemzetközi kereskedelmi szervezetek messze jobban fogják támogatni, mint az elképzelt béketervezés mindenféle szenvelgő álokoskodása. A kereskedelmi kapcsolatokat a nyelv fejlődése és a fejlett közléscserét biztosító módszerek, valamint a jobb szállítási lehetőségek segítették.

70:3.5 (787.5) A közös nyelv hiánya mindig is fékezte a békés csoportok gyarapodását, azonban az újkori kereskedelem egyetemes nyelve a pénz lett. A mai társadalmat nagymértékben az ipari kereslet-kínálat tartja össze. A nyereségre való törekvés óriási polgárosodáshozó erő, amikor azt a szolgálat iránti vágy nemesíti meg.

70:3.6 (787.6) A korai időkben minden egyes törzset félelem és gyanakvás vett körül; ennélfogva egykor szokás volt megölni minden idegent, később pedig, rabszolgává tenni őket. A barátság régi fogalma a nemzetségbe való felvételt jelentette; és a nemzetségbeli tagságról úgy tartották, hogy túléli a halált is — ez volt az örökkévaló élettel kapcsolatos egyik legkorábbi felfogás.

70:3.7 (787.7) A felvételi szertartás abból állt, hogy ittak egymás véréből. Némely csoportban a nyál váltotta fel a vér ivását, s ez

volt az ősi eredete a társadalmi jelentőségű csók szokásának. A társulásokkal, lett légyen az házasságkötés vagy befogadás, összefüggő mindenféle szertartás mindig ünnepléssel zárult.

70:3.8 (787.8) A későbbi időkben a vért vörösborral hígítva itták, majd pedig a bort önmagában elfogyasztva pecsételték meg az elfogadási eljárást, mely abból állt, hogy a borospohárral koccintottak, majd kiitták az italt. A héberek ennek az elfogadási szertartásnak egy módosított formáját alkalmazták. Az ő arab elődeik abból az eskütevési szertartásos szokásból indultak ki, hogy az eskütételkor a jelöltnek a törzs szülöttének nemi szervét kellett fognia. A héberek kedvesen és testvérien bántak a befogadott idegenekkel. „A veled lakó idegen úgy kezelendő, mint aki köztetek született, és úgy szeresd őt, mint magadat.”

70:3.9 (787.9) A „vendég-barátság” az átmeneti vendégszeretet viszonyát fejezte ki. Amikor a vendégek távozni készültek, a vendéglátók egy tálat félbetörtek, s az egyik felét a távozó barátnak adták, hogy a megmaradó rész megfelelő bemutatkozásul szolgálhasson egy harmadik fél számára egy későbbi látogatás során. Szokás volt az is, hogy a vendégek azzal fizettek a megvendégelésükért, hogy történeteket meséltek az utazásaikról és a kalandjaikról. A régi idők történetmesélői olyan népszerűvé váltak, hogy az erkölcsök később már nem engedték meg a működésüket vadászydénykor vagy aratásidőben.

70:3.10 (788.1) Az első békeszerződések a „vérszövetségek” voltak. A hadban álló felek békekövetei találkoztak, kifejezték az egymás iránti tiszteletüket, majd kisebb vérző sebet ejtettek a

bőrükön; ezután ittak egymás véréből és kinyilvánították a békét.

70:3.11 (788.2) A legkorábbi békeküldöttségeket olyan küldöttek alkották, akik a kiválasztott szüzeiket vitték magukkal abból a célból, hogy az egykori ellenségeik a nemi vágyaikat általuk kielégíthessék, tehát a nemi vágyat használták fel a háború utáni vágy legyőzésére. Az így megtisztelt törzsnek viszonznia kellett a látogatást, és fel kellett ajánlania szüzeket is; a béke ezután szilárdult meg. Rövidesen a vezérek családjai között házasságok kötöttek.

4. Nemzetségek és törzsek

70:4.1 (788.3) Az első békés csoport a család volt, majd következett a nemzetség, a törzs, és később a nemzet, mely végül a mai területi elven szerveződő állammá alakult. Az a tény, hogy a mai békés csoportok már régóta túlléptek a vérségi köteléken, s már nemzeteket is magukba foglalnak, igen biztató dolog, annak ellenére, hogy az urantiai nemzetek még mindig rengeteget költenek háborús készülődésre.

70:4.2 (788.4) A nemzetségek vérségi csoportok voltak a törzsön belül, és létüket bizonyos közös érdekeknek köszönhették, mint például:

70:4.3 (788.5) 1. Közös őshöz vezették vissza az eredetüket.

70:4.4 (788.6) 2. Közös vallási nemzetségi ősnak hódoltak.

70:4.5 (788.7) 3. Azonos nyelvjárást beszéltek.

70:4.6 (788.8) 4. Közös lakóhelyen éltek.

70:4.7 (788.9) 5. Ugyanazoktól az ellenségektől tartottak.

70:4.8 (788.10) 6. Közös katonai tapasztalatokkal rendelkeztek.

70:4.9 (788.11) A nemzetségvezérek mindig a törzsfőnök alárendeltjei voltak, lévén, hogy a korai törzsi kormányzatok a nemzetségek laza szövetségére épültek. Az őshonos ausztráliaiak sohasem alakítottak ki törzsi formájú kormányzást.

70:4.10 (788.12) A nemzetségek békefőnökei rendszerint az anyai ágon át uralkodtak; a törzsi harcifőnökök vitték az apai ágot. A törzsfőnökök és az első királyok udvarai a nemzetségek vezetőiből álltak, akiket szokás szerint évente több alkalommal is a király színe elé hívtak. Ezzel lehetővé vált, hogy a király jobban szemmel tarthassa őket és jobban összehangolhassa a tevékenységüket. A nemzetségek értékes célt szolgáltak a helyi önkormányzatban, azonban nagymértékben késleltették a nagy és erős nemzetek kialakulását.

5. A kormányzás kezdetei

70:5.1 (788.7) Minden emberi intézménynek vannak kezdetei, és a polgári kormányzás fokozatos fejlődés eredménye, éppen úgy, mint a házasság, az ipar és a vallás. A korai nemzetségektől és kezdetleges törzsektől kezdve az egymást követő emberi kormányzati rendszerek fokozatosan fejlődtek, s egymást váltva érték el a huszadik század második harmadát jellemző társadalmi és polgári szabályozási formákat.

70:5.2 (788.8) A családi egységek fokozatos megjelenésével kialakultak a kormányzás alapjai a nemzetségi szervezetben, a vérrokon családok csoportosulásában. Az első igazi

kormányzati testület a vének tanácsa volt. E szabályozó csoport olyan idős emberekből állt, akik valamilyen téren jelentősen kitűntek a többiek közül. A bölcsességet és a tapasztalatot még az ősi ember is már korán megbecsülte, és elkövetkezett a vének uralmának hosszú időszaka. A kevesek életkor szerinti uralma lassan nőtte ki magát az apajogúság eszméjévé.

70:5.3 (789.1) A kezdeti időkben a vének tanácsában minden hatalmi ág megvolt: a végrehajtó, a törvényhozó és az igazságszolgáltató. A mindenkori erkölcsöket értelmező tanács bíróságként működött; a társadalmi szokások új módjainak megalkotásakor törvényalkotó volt; e rendeletek és törvények betartatásakor pedig végrehajtóként járt el. A tanács elnöke a későbbi törzsfőnökök egyik előfutára volt.

70:5.4 (788.10) Néhány törzsben női tanácsok működtek, és időről időre számos törzsnek voltak női vezetői. A vörös ember bizonyos törzsei megőrizték Onamonalonton tanításait azáltal, hogy követték a „hetek tanácsának” osztatlan uralmát.

70:5.5 (788.11) Az emberiség nehezen tanulta meg, hogy egy vitatkozó társadalom sem békében nem élhet, sem háborút nem folytathat. A kezdetleges „eszmecserék” ritkán hasznosak. A faj hamar megtanulta, hogy a nemzetségvezérek csoportja által irányított hadseregnek nincs esélye egy erős, egyszemélyes vezetésű hadsereg ellen. A háború mindig is királycsináló volt.

70:5.6 (788.12) A harcifőnököket először csak katonai szolgálatra választották, és békeidőben a hatáskörük egy részét nem gyakorolták, amikor is a feladataik inkább társadalmi természetűek voltak. De a harci hatásköreik gyakorlását fokozatosan kiterjesztették a békeidőszakokra is, arra

törekedtek, hogy az egyik háborútól egészen a következőig uralkodjanak. Gyakran gondoskodtak arról, hogy az új háború ne túl soká kövesse az előzőt. E korai hadurak nem szerették a békét.

70:5.7 (788.13) Később némely főnököt a katonain kívül más szolgálatra is megválasztottak, mégpedig azért, mert valamilyen rendkívüli testi vagy kiemelkedő jellembeli adottságokkal rendelkeztek. A vörös embereknek gyakran kétféle vezetőik voltak — a sachemek, vagy békefőnökök, és az örökölt tisztséget betöltő harcifőnökök. A békefőnökök egyúttal bírák és tanítók is voltak.

70:5.8 (788.14) Némely korai közösséget a javas emberek irányítottak, akik gyakran léptek fel főnöökként is. Egy ember működött papként, gyógyítóként és elsőszámú vezetőként. A korai királyi címerek nagyon gyakran eredetileg a papi ruházati jelek vagy jelvények voltak.

70:5.9 (788.15) E lépések során át fokozatosan létrejött a végrehajtó hatalmi ág. A nemzetségek és törzsek tanácsai a továbbiakban tanácsadói minőségben és a később megjelenő törvényhozó és igazságszolgáltató hatalmi ág előfutáraiként működtek. Ma Afrikában a kezdetleges kormányzás mindeme formái ténylegesen is megvannak a különböző törzseknél.

6. Egyeduralmi kormányzás

70:6.1 (789.8) A hatékony állami uralom csak a teljes körű végrehajtó hatalommal rendelkező vezető működése mellett alakulhatott ki. Az ember rájött, hogy hatékony kormányzást csak úgy lehet

megvalósítani, hogy egy személyt hatalommal ruháznak fel, s nem úgy, hogy valamilyen eszmét terjesztenek.

70:6.2 (789.9) Az uralkodás a családi fennhatóság, illetőleg a vagyon eszméjéből alakult ki. Amikor az apajogú rendben egy királyocska valódi királlyá lett, néha úgy nevezték, mint „az ő népének atyja”. Később úgy tartották a királyokról, hogy hősöktől származnak. Még később az uralkodás öröklődött, annak köszönhetően, hogy az emberek hittek a királyok isteni eredetében.

70:6.3 (789.10) Az öröklődő királyság elkerülte azt az uratlanságot, mely korábban oly sok pusztításhoz vezetett a király halála és a követőjének megválasztása közötti időszakban. A családnak élőlénytani feje volt; a nemzetségnek kiválasztott természetes vezetője; a törzsnek és később az államnak azonban nem volt természetes vezetője, és ez további okot adott a főnök-királyok öröklődő jogának érvényesítésére. A királyi családok és a nemesség eszméje a nemzetségen belül szintén a „névbirtoklás” erkölcssein alapult.

70:6.4 (790.1) A királyok sorát később természetfelettinek tekintették, a királyi vérről úgy gondolták, hogy az visszavezet Kaligasztia herceg anyagivá lényegített törzskarának korába. Így a királyok büvtárgyi személyiségekké lettek és az emberek rendkívül féltek tőlük, udvari használatra még különleges beszédmódot is kialakítottak. Az emberek még a legutóbbi időkben is úgy gondolták, hogy a királyi érintés gyógyító hatású, és némely urantiai nép még mindig úgy tekint az uralkodójára, mint aki isteni eredetű.

70:6.5 (790.2) A korai büvtárgyi királyokat gyakran elkülönítették az emberektől; túlságosan is szentnek hitték ahhoz, hogy az emberek az ünnepnapok és a szent napok kivételével más alkalommal egyáltalán láthassák őket. Rendszerint képviselőt választottak az ő megszemélyesítésére, és innen ered a kormányfők intézménye. Az első kormánytag az élelemügyi intéző volt; a többiek rövidesen követték őt. Az uralkodók hamar képviselőket jelöltek ki a kereskedelem és a vallás területére; és a kormány fejlődése közvetlen előrelépést jelentett a végrehajtó hatalom személytelenítése felé. A korai királyok segédeiből lett az elfogadott nemesség, és a király felesége fokozatosan királynéi rangra emelkedett, mint olyan nő, akit nagy tiszteletben tartottak.

70:6.6 (790.3) A gátlástalan uralkodók nagy hatalomra tettek szert a mérég felfedezésével. A korai udvar varázsa ördögi volt; a király ellenségei hamarosan elhunytak. De még a leginkább kényúri zsarnokra is vonatkozott néhány megszorítás; ha más nem is, legalább a mindig jelenlévő orgyilkosságtól való félelem korlátozta a tetteit. A javasok, gyógyító varázslók és papok mindig is erős ellenőrzést gyakoroltak a királyok felett. Később a földtulajdonosok, a nemesség fejtett ki visszatartó erőt. A nemzetségek és törzsek minduntalan felkeltek és letaszították a királyszékről a kényuraikat és zsarnokaikat. A hatalmuktól megfosztott uralkodóknak, ha halálra ítélték őket, gyakran megadták az öngyilkosság lehetőségét, mely megteremtette a bizonyos körülmények között gyakorolt öngyilkosság ősi társadalmi divatját.

7. Kezdetleges társaskörök és titkos társaságok

70:7.1 (790.4) A vérrokonság határozta meg az első társadalmi csoportokat; a társulás kiterjesztette a rokonsági alapú nemzetséget. A csoport bővülésében a következő lépés a vegyes házasságok megjelenése volt. A társadalmi fejlődés következő mozzanata a vallási imádatok és a politikai társaskörök kialakulása lett. Ezek először titkos társaságokként jelentek meg és eredetileg teljes egészében vallási jellegűek voltak; később vállaltak szabályozó szerepet. Ezek először férfiszövetségek voltak; később megjelentek a női csoportok is. Majd két osztályba csoportosultak: voltak a társadalompolitikaiak és voltak a vallási-titokzatosság hívei.

70:7.2 (790.5) E társaságok eltitkolásának számos oka volt, mint például:

70:7.3 (790.6) 1. Attól való vélelem, hogy kiváltják az uralkodók nemtetszését, mert valamilyen tabut megsértettek.

70:7.4 (790.7) 2. Kisebbségi vallási szertartásos szokások gyakorlása érdekében.

70:7.5 (790.8) 3. Értékes „szellem-” vagy szakmai titkok megőrzése céljából.

70:7.6 (790.9) 4. Valamilyen különleges bűbáj vagy varázslat élvezete érdekében.

70:7.7 (790.10) Éppen e társaságok titkos volta kölcsönzött a tagok mindegyikének rejtélyes hatalmat a törzs más részével szemben. A titkosság mindig is legyezgeti az ember hiúságát; a felavatottak a koruk előkelő társadalmi csoportját alkották. A felavatást követően a fiúk már együtt vadásztak a férfiakkal;

míg azt megelőzően növényeket gyűjtögettek az asszonyokkal. A legnagyobb megalázást, törzsi megvetést jelentette az, ha a valaki nem volt képes megfelelni a serdülőkori próbákon és emiatt arra kényszerítették, hogy a férfiak lakóhelyén kívül, a nőkkel és a gyerekekkel lakjon; az ilyen fiút férfiatlannak tekintették. Ezen kívül azt sem engedték meg a fel nem avatottaknak, hogy házasodjanak.

70:7.8 (791.1) A hajdani emberek már korán megtanították a fegyelmet a kamaszoknak a nemi élet területén. Az volt a szokás, hogy a fiúkat elválasztották a szüleiktől a kamaszkortól a házasságig tartó időszakra, s az oktatásukkal és képzésükkel a férfiak titkos társaságait bízták meg. E társaskörök egyik fő feladata az volt, hogy a kamaszkorú fiatal férfiakat ellenőrzés alatt tartsák, s így megakadályozzák a törvénytelen gyermekek születését.

70:7.9 (791.2) Az üzletszerű kéjelgés akkor kezdett el megjelenni, amikor a férfiszövetségek pénzzel fizettek a más törzsekből való nők használatáért. De a korábbi csoportok jellemzően mentesek voltak a nemi feslettségtől.

70:7.10 (791.3) A kamaszkori felavatási szertartás rendszerint öt éven át tartott. E szertartásokat sok önsanyargatás kísérte és sok fájdalmas sérülést is el kellett szenvedniük. A körülmetélést először az ilyen titkos társaságok valamelyikébe való bevezetés szertartásos szokásaként gyakorolták. A törzsi jegyeket a bőrbe vágták bele a kamaszkori beavatás részeként; a tetoválás eredetileg tagjelvény volt. E kínzó eljárás a sok nélkülözéssel együtt azt a célt szolgálta, hogy megerősítse a fiatalokat, hogy szembesítsék őket az élet valóságával és annak elkerülhetetlen

nehézségeivel. E célt jobban szolgálják a később megjelenő atlétikai játékok és testi sportok.

70:7.11 (791.4) De a titkos társaságok célul tűzték ki a kamaszok erkölcsének fejlesztését is; a kamaszkori szertartások egyik fő célja az volt, hogy belevéssék a fiú eszébe, hogy más férfi feleségét békén kell hagynia.

70:7.12 (791.5) A szigorú fegyelmet követelő és felkészítést nyújtó évek leteltével, és még a házasságkötés előtt, a fiatal férfiaknak rendszerint egy rövid időre pihenést és szabadságot engedélyeztek, melynek letelte után visszatérve megházasodtak és életük végéig alávetették magukat a törzsi tabuknak. Ez az ősi szokás a fiatal férfiak „kitombolásának” esztelen képzeteként él tovább a legújabb időkben.

70:7.13 (791.6) Számos későbbi törzs támogatta a női titkos társaskörök megalakítását, melyek célja az volt, hogy a kamaszlányokat felkészítsék a feleség- és anyaszerepre. A beavatást követően a lányok alkalmassá váltak a házasságra és megengedték nekik, hogy megjelenjenek a „menyasszony-szemlén”, a korabeli első házibálon. Hamar létrejöttek a házasságkötéstől való tartózkodásra fogadalmat tett női rendek is.

70:7.14 (791.7) Később megjelentek az olyan nem titkos körök is, mely szervezeteket a nőtlen férfiak és a szabad nők csoportjai alakítottak meg. Ténylegesen ezek voltak az első tanhelyek. Bár a férfi és női társaskörök gyakran hajlamosak voltak zaklatni egymást, néhány fejlettebb törzs, a dalamatiai tanítókkal való kapcsolat létrejöttét követően, megpróbálkozott

a vegyes osztályokkal és bentlakásos tanodákat hoztak létre a két nem számára.

70:7.15 (791.8) A titkos társaságok főként a beavatásaik sejtelmes jellege révén járultak hozzá a társadalmi kasztok kiépüléséhez. E társaságok tagjai először álarcot viseltek, hogy a kíváncsiskodókat a gyászszerartásos szokásaiktól — az ősök imádásától — eljesszék. E szerartás később képzelt szellemidézéssé fejlődött, amelyről úgy tartották, hogy annak keretében kísértetek jelennek meg. Az „újjászületés” ősi társaságai jeleket és különleges titkos nyelvet használtak; emellett bizonyos ételekről és italokról esküvel mondtak le. Éjszakai csendőrségként léptek fel, egyébként pedig széles körű társadalmi tevékenységeket folytattak.

70:7.16 (792.1) Minden titkos társaság épített az eskütételre, a bizalomra, és a titkok megőrzését tanította. E rendek félelemmel vegyes tiszteletet keltettek a tömegekben és irányították is azokat; őrtársulásokként is felléptek, s a lincstörvényt alkalmazták. Ők voltak az első kémek, amikor a törzsek hadban álltak és az első titkosrendőrség is a béke idején. A működésük legnagyobb eredménye az volt, hogy a gátlástalan királyokat bizonytalanságban tartva gyengítették azok hatalmát. A királyok viszont az ő hatalmuk ellensúlyozására kezdeményezték a saját titkosrendőrség kiépítését.

70:7.17 (792.2) E társaságokból alakultak ki az első politikai pártok. Az első pártalapon szerveződő kormányzás „az erősek” szemben „a gyengékkel” formában jelent meg. Az ősi időkben az igazgatási váltás csak polgárháború után történhetett meg,

ami bőséges bizonyítékul szolgál arra, hogy a gyenge igencsak megerősödött.

70:7.18 (792.3) E társasköröket a kereskedők arra használták, hogy tartozásokat gyűjtsenek, a királyok pedig arra, hogy adókat szedjenek. Az adóztatás hosszú küzdelem volt, melynek egyik legkorábbi formája a tized, vagyis a vadászzsákmány vagy a fogás egytizede. Adókat eredetileg a királyi ház fenntartására szedtek, azonban rájöttek, hogy könnyebb azt beszédni, ha úgy tüntetik fel, mint a templomi szolgálat támogatásához való felajánlást.

70:7.19 (792.4) Idővel az ilyen titkos társaságokból lettek az első jótékonyági szervezetek és később alakultak át a korai vallási társaságokká — az egyházak előhírnökeivé. Végül e társaságok némelyike törzsközi jelleget öltött, ezekből lettek az első nemzetközi szövetségek.

8. Társadalmi osztályok

70:8.1 (792.5) Az emberi lények elmebeli és testi különbözősége biztosítja a társadalmi osztályok megjelenését. A legkezdetlegesebb és a legfejlettebb világok megegyeznek abban, hogy nincsenek társadalmi rétegeik. A kibontakozó polgárosodásban még nem indul meg a társadalmi rétegek elkülönülése, míg a fényben és életben megállapodott világ már nagyjából eltüntette az emberiség osztályait, melyek olyannyira jellemzők minden köztes evolúciós szakaszra.

70:8.2 (792.6) Ahogy a társadalom kiemelkedett a vadságból a durva emberi viszonyok szintjére, a társadalom emberi elemei

hajlamosak voltak osztályokba tömörülni az alábbi általános okok miatt:

70:8.3 (792.7) 1. Természetes — kapcsolat, rokonság és házasság; az első társadalmi elkülönülések alapját a nemi, életkori és vérségi — a vezérrel való rokonsági — sajátságok alkották.

70:8.4 (792.8) 2. Személyes — az ügyesség, a kitartás, a szakértelem és az állhatatosság elismerése; ezt hamarosan követte a nyelvismeret, a tudás és az általános értelem elismerése.

70:8.5 (792.9) 3. Véletlen — a háború és a kivándorlás az emberi csoportok elkülönüléséhez vezetett. Az osztályok kialakulását erőteljesen befolyásolták a hódítások, a győzőnek a legyőzöthöz való viszonya, míg a rabszolgaság megteremtette a szabadok és a rabszolgák első általános társadalmi elkülönülését.

70:8.6 (792.10) 4. Gazdasági — gazdagok és szegények. A vagyon és a rabszolgák birtoklása eredendő alapját képezte az egyik társadalmi osztálynak.

70:8.7 (792.11) 5. Földrajzi — osztályok jelentek meg a városi vagy a falusi települések létének folyamányaként is. A város és a vidék az eltérő nézőpontok és hozzáállás miatt a maga részéről hozzájárult a pásztor-mezőgazdász és a kereskedő-iparos szétválásához.

70:8.8 (792.12) 6. Társadalmi — osztályok alakultak ki fokozatosan aszerint is, hogy az emberek milyen társadalmi értéket tulajdonítottak a különféle csoportoknak. Az ide sorolható legkorábbi osztályok között megvoltak a paptanárok, az

uralkodó-harcosok, a tőkés-kereskedők, a közönséges munkások és a rabszolgák közötti határvonalak. Rabszolgából sohasem lehetett tőkés, bár a bérből élő néha felemelkedhetett a tőkések rangjára.

70:8.9 (793.1) 7. Szakmai — a foglalkozások sokasodásával igény jelentkezett kasztok és ipartestületek alapítására. A munkások három csoportra oszlottak: a hivatást gyakorló osztályok, beleértve a javasokat is, majd a szakmunkások következtek, melyeket a szakképzetlen munkások követtek.

70:8.10 (793.2) 8. Vallási — a korai istenimádati céllal létrejött társaskörök létrehozták a maguk osztályait a nemzetségeken és törzseken belül, és a papok áhítata és rejteményessége hosszú időn keresztül külön társadalmi csoporttá tette őket.

70:8.11 (793.3) 9. Faji — két vagy több emberfajta jelenléte egy adott nemzeten vagy területi egységen belül rendszerint színes kasztokat eredményez. India eredeti kasztrendszerének alapját a bőrszín képezte, mint ahogy ez volt a helyzet az ősi Egyiptomban is.

70:8.12 (793.4) 10. Életkori — a fiatalok és az érettebb emberek. A törzseknél a fiú az apja felügyelete alatt maradt az apa élete végéig, míg a leánygyermeket az anyja gondjaira bízták a házasságkötésig.

70:8.13 (793.5) A rugalmas és mozgékony társadalmi osztályok nélkülözhetetlenek egy fejlődő polgárosodott társadalom számára, azonban amikor az osztályból kaszt lesz, amikor a társadalmi rétegek megmerevednek, akkor a társadalmi egyensúly kiteljesedésének ára a személyes

kezdeményezőkézség visszaszorulása lesz. A társadalmi kaszt rendezi azt a kérdést, hogy az ember megtalálja a helyét a munka világában, de egyúttal határozottan korlátozza az egyéni fejlődési lehetőségeket és gyakorlatilag megakadályozza a társadalmi együttműködést.

70:8.14 (793.6) A társadalmi osztályok, lévén, hogy természetes úton alakultak ki, mindaddig meg fognak maradni, amíg az ember fokozatosan végre nem hajtja azok evolúciós felszámolását a fokozatos polgárosodás élőlénytani, értelmi és szellemi forrásainak okos igénybevételén keresztül, úgymint:

70:8.15 (793.7) 1. A faji állományok élőlénytani helyreállítása — a visszamaradott emberi fajtak selejtező felszámolása. Ez egyúttal számos halandói egyenlőtlenséget is meg fog szüntetni.

70:8.16 (793.8) 2. Az ilyen élőlénytani fejlesztés eredményeként megjelenő kiemelkedő agyi képességű egyének oktatása és képzése.

70:8.17 (793.9) 3. A halandók közötti rokonság és testvériség érzése kialakulásának vallási jellegű felgyorsítása.

70:8.18 (793.10) Ám ezen intézkedések csakis a jövő távoli évezredeiben hozhatják meg a gyümölcseiket, bár sok társadalmi előrelépés azonnal következni fog a kulturális haladás gyorsító tényezőinek értelmes, bölcs és türelmes alkalmazása következtében. A vallás a polgárosodott társadalmat az öskuszaságból kimozdító óriási emelő, azonban a vallás is tehetetlen, ha nincs meg az emeléshez szükséges

alátámasztás, vagyis az egészséges és ép elme, mely biztosan támaszkodik az egészséges és ép örökségére.

9. Emberi jogok

70:9.1 (793.11) A természet nem ruházza fel az embert jogokkal, csak az étellel s egy világgal, amelyben megélheti azt. A természet még az élethez való jogot sem adja meg az embernek, mint ahogy erre következtetni lehet abból, hogy mi történne, ha egy fegyvertelen ember egy éhes tigrissel kerülne szembe az őserdőben. A társadalom elsődleges ajándéka az ember számára a biztonság.

70:9.2 (793.12) A társadalom fokozatosan szilárdította meg a létének jogosultságait, és ezek ma a következők:

70:9.3 (793.13) 1. Az élelemmel való ellátottság biztosítása.

70:9.4 (793.14) 2. Katonai védelem — a biztonság elérése felkészülés révén.

70:9.5 (793.15) 3. A belső béke fenntartása — a személyes erőszak és a társadalmi békétlenség megelőzése.

70:9.6 (794.1) 4. Nemi szabályozás — házasság, a család intézménye.

70:9.7 (794.2) 5. Tulajdon — a birtoklás joga.

70:9.8 (794.3) 6. Az egyének és a csoportok versengésének támogatása.

70:9.9 (794.4) 7. A fiatalok nevelésének és képzésének biztosítása.

70:9.10 (794.5) 8. Az üzlet és a kereskedelem — az ipari fejlődés — támogatása.

70:9.11 (794.6) 9. A munkakörülmények és a bérhelyzet javítása.

70:9.12 (794.7) 10. A vallási szokások szabadságának biztosítása abból a célból, hogy mindezen egyéb társadalmi tevékenységek magasabb szintre emelkedhessenek azáltal, hogy szellemi ösztönzést kapnak.

70:9.13 (794.8) Amikor a jogok már olyan régiek, hogy a keletkezésükre senki sem emlékszik, akkor azokat gyakran természetes jogoknak nevezik. De az emberi jogok nem igazán természetesek; azok teljes mértékben társadalmiak. Viszonylagosak és örökké változók, lévén, hogy többé már nem mások, mint játékszabályok — olyan elfogadott igazodások a kapcsolatokban, melyek az emberi versengés folyton változó jelenségeit irányítják.

70:9.14 (794.9) Amit az egyik korszakban jognak tekintenek, az egy másikban esetleg nem az. A sérültek és elfajzottak nagy számban való megmaradása nem azért lehetséges, mert bármiféle természetes joguk lenne ahhoz, hogy ráakaszkodjanak a huszadik századi polgárosodott társadalomra, hanem egyszerűen azért, mert az adott kor társadalma, az erkölcsök így rendelkeznek.

70:9.15 (794.10) Az európai középkor időszakaiban kevés emberi jogot ismertek el; akkoriban minden ember valaki máshoz tartozott, és a jogok az állam vagy az egyház által adományozható kizárólagos kiváltságok és kegyek voltak. E

tévedéstől való irtózás szintén hibás volt annyiban, hogy az emberekkel elhitette, hogy minden ember egyenlőnek született.

70:9.16 (794.11) A gyengék és a visszamaradottak mindig is egyenlő jogokat követeltek maguknak; mindig ragaszkodtak ahhoz, hogy az állam kényszerítse az erőseket és a fejlettebbeket az ő igényeik teljesítésére és másként is tegyék jóvá azokat a fogyatékoságaikat, melyek túl gyakran a saját nemtörődömségük és tunyaságuk természetes eredményei.

70:9.17 (794.12) Ám ez az egyenlősi eszme a polgárosodás gyermeke; a természetben nem található meg. Még maga a műveltség is következetesen bizonyítja, hogy az emberek között eredendően egyenlőtlenség van, mégpedig amiatt, hogy éppen maguk az emberek rendelkeznek eltérő kulturális képességekkel. A feltételezett természetes egyenlőség hirtelen és nem evolúciós megvalósítása gyorsan visszavetné az embert az ősi idők durva szokásai közé. A társadalom nem ajánlhat egyenlő jogokat mindenkinek, azonban azt ígérheti, hogy tisztességesen és méltányosan fogja segíteni a különféle jogok érvényesülését. A társadalom dolga és kötelessége, hogy a természet gyermekének tisztességes és békés lehetőséget biztosítson arra, hogy önmagát fenntarthassa, hogy közreműködhessen az önmaga átörökítésében, s ugyanakkor valamilyen mértékben élvezhesse a maga kedvére való létezés örömeit, mely három dolog együtt alkotja az emberi boldogságot.

10. Az igazságosság fejlődése

70:10.1 (794.13) A természetes igazságosság ember alkotta elmélet; nem valóság. A természetben igazságot emlegetni csak

elméletben lehet, az ilyesmi tisztán elmeszülemény. A természet csupán egyféle igazságosságot nyújt — a következményeknek az okokhoz való elkerülhetetlen igazodását.

70:10.2 (794.14) Az igazságosság, ahogy azt az ember elképzei, azt jelenti, hogy valaki érvényesíti a jogait és ezért az a fokozatos fejlődés kérdése. Az igazságosság fogalma alkotó része lehet egy szellemmel felruházott elme gondolatrendszerének, de a tér világain nem jelenik meg a maga teljességében.

70:10.3 (794.15) Az ősember minden jelenséget valamely személynek tulajdonított. Haláleset bekövetkezésekor a vadak nem azt kérdezték, hogy mi ölte meg az embert, hanem azt, hogy ki. A véletlen emberölést ezért nem ismerték el, és a bűn megbüntetésekor az elkövető szándékát teljesen figyelmen kívül hagyták; az ítéletet a sérülés mértéke szerint szabták ki.

70:10.4 (795.1) A legkorábbi kezdetleges társadalomban a közvélemény közvetlenül működött; nem volt szükség törvénytisztviselőkre. Az ősi életben nem volt magánjelleg. Az ember szomszédai felelősséggel tartoztak az adott ember viselkedéséért; ezért joguk volt az ő személyes ügyeibe beleártaniuk magukat. A társadalmat azon az elven szabályozták, hogy a közösségnek igenis köze van az egyes egyedek viselkedéséhez és valamilyen mértékben szabályoznia is kell azt.

70:10.5 (795.2) Már nagyon korán úgy gondolták, hogy a kísértetek a javas embereken és papokon keresztül szolgáltatnak igazságot; ezért e rendekből lettek az első bünfelderítők és a törvény hivatalos képviselői. A bünfelderítésre általuk alkalmazott

korai módszerek lényegét a méreggel, tűzzel és fájdalommal végzett próbák képezték. A vadak efféle próbái önkényes, durva módszerek voltak; nem feltétlenül helyesen rendezték a vitás kérdéseket. Például: méreg alkalmazása esetén, ha a vádlott hányt, akkor ártatlan volt.

^{70:10.6 (795.3)} Az Ószövetség említi e próbák egyikét, a hitvesi bűn próbáját: Ha egy férfi gyanította a feleségéről, hogy az hűtlen volt hozzá, akkor elvitte az asszonyt a paphoz és előadta a vádjait, melyet követően a pap szenteltvízből és a templompadlóról összesepert piszokból főzetet készített. A kellően körülményes eljárás után, beleértve a fenyegető átkokat is, a megvádolt feleséggel megittatták az undorító lötytyöt. Ha a nő bűnös volt, akkor „bemegy az az átokhozó víz öbelé az ő keserűségére, és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora, és az az asszony átokká lesz az ő népe között”. Ha valamely asszony esetleg meg tudta inni ezt az undorító lét és mégsem mutatta testi betegség tüneteit, akkor felmentették a féltékeny férj által felhozott vádak alól.

^{70:10.7 (795.4)} A bűnök kivizsgálásának ezen embertelen módszereit csaknem az összes fejlődő törzs alkalmazta valamikor. A párbajozás a próbák útján való igazságszolgáltatás újabb formájú túlélője.

^{70:10.8 (795.5)} Nincs mit csodálkozni azon, hogy a héberek és az egyéb félig polgárosult törzsek ilyen kezdetleges igazságszolgáltatási eljárásokat alkalmaztak háromezer évvel ezelőtt, ám annál meglepőbb, hogy a gondolkodó emberek később is megőrizték e kezdetleges emléket a szent írások gyűjteményének oldalain. A megfontoltan gondolkodóknak világosan látniuk kell, hogy egyetlen isteni lény sem adott

halandó embernek ilyen tisztességtelen utasításokat a vélt házastársi hűtlenség feltárásához és megítéléséhez.

70:10.9 (795.6) A társadalom korán elfogadta a visszafizetés magatartását a megtorlás által: szemet szemért, életet életért. A fejlődő törzsek mind elismerték a vérbosszú jogát. A bosszúállás az ősi élet célja lett, azonban a vallás azóta már jelentősen átalakította ezeket a korai törzsi szokásokat. A kinyilatkoztatott vallás tanítói mindig azt hirdették, hogy „»Enyém a bosszúállás« mondja az Úr”. A bosszúból való ölés a korai időkben nem sokban különbözött az íratlan törvény ürügyén elkövetett mai gyilkosságoktól.

70:10.10 (795.7) Az öngyilkosság a törlesztés közönséges módja volt. Ha valaki nem volt képes még az életében bosszút állni, akkor abban a hitben halt meg, hogy kísértetként visszatérhet és ráijeszthet az ellenségére. Lévéen, hogy e hit igen általános volt, az öngyilkossággal való fenyegetés az ellenség háza ajtajának küszöbénél rendszerint elég volt ahhoz, hogy ő szabhassa meg a feltételeket. Az ősemler nem tartotta becsesnek az életet; a csekélységek miatti öngyilkosságok mindennaposak voltak, azonban a dalamatiai tanítások nagyban visszaszorították e szokást, míg a közelmúltban a szabadidő, a kényelem, a vallás és a bölcsélet egyesítette erőit az élet édesebbé és kíváncsabbá tétele érdekében. Az éhezéssel kimutatott tiltakozások azonban a törlesztés ezen ódivatú módszerének mai megfelelői.

70:10.11 (796.1) A fejlett törzsi törvény egyik legkorábbi kidolgozása a véres viszály, mint törzsi ügy elintézéséhez kötődik. De furcsa viszonyba hozható ezzel az, hogy a férfi még ekkor is büntetlenül megölhette a feleségét, feltéve, hogy teljesen

megadta az árát. A mai eszkimók azonban még mindig a kárt szenvedett családra hagyják a bűn, legyen az akár gyilkosság, miatti büntetés kiszabását és végrehajtását.

70:10.12 (796.2) A következő előrelépés a tabuk megszegése miatti bírságolás volt, a pénzbüntetés kiszabása. E bírságok képezték az első közbevételt. A „vérdíj” fizetés szokása szintén a vérbosszú helyett jött divatba. Az ilyen károkért rendszerint nővel vagy jószággal fizettek; sokáig ez volt a rend, míg végül a bűn miatti büntetés gyanánt áttértek a tényleges bírságokra, a pénzbeli kártérítésre. Lévéen, hogy a bírságolás lényegében kártérítés volt, mindennek, beleértve az emberi életet is, tulajdonképpen meglett az ára, melyet annak károsításáért ki kellett fizetni. A héberek voltak az elsők, akik elhagyták a vérdíjfizetés szokását. Mózes azt tanította, hogy „az olyan gyilkos életéért pedig ne vegyetek el váltságot, aki halálra való gonosz; hanem halállal lakoljon”.

70:10.13 (796.3) Az igazságosságot tehát először a család szolgáltatta, majd a nemzetség, később pedig a törzs. A pártatlan igazságszolgáltatás akkor kezdődik, amikor a fejletlen rokoni csoportoktól elveszik a bosszúállás jogát és a társadalmi csoport, az állam kezébe adják azt.

70:10.14 (796.4) Az elevenen való megégetés, mint büntetés egykor mindennapos gyakorlat volt. Ezt számos ősi uralkodó elismerte, beleértve Hamurabit és Mózes is, mely utóbbi elrendelte, hogy számos vétséget, különösen a súlyos nemi vétkeket a helyszínen való megégetéssel kell sújtani. Ha „egy pap leánya” vagy valamelyik más vezető polgár nyilvános nemi kufárkodásra adta magát, akkor a héber szokás szerint „tűzzel megégették”.

70:10.15 (796.5) Az árulás — a törzsbeli társak „elárulása” vagy cserbenhagyása — volt az első főbűn. A jószáglopást mindenhol rögtönítélés keretében halállal büntették, és még a közelmúltban is hasonlóképpen büntették a lótolvajokat. De az idő múlásával az emberek megtanulták, hogy a büntetés súlyossága nem bír olyan elrettentő erővel, mint a büntetés biztos és gyors elkövetkezése.

70:10.16 (796.6) Amikor a társadalom nem bünteti a bűnöket, a csoporttharag rendszerint a bosszúállás törvényéhez folyamodik; a szent helyek védelmet nyújtottak az ilyen hirtelen csoporttharagtól. A tömeg bosszúállása és a párbajozás azt jelzi, hogy az egyén nem hajlandó az egyedi összeütközések rendezésének jogát átengedni az államnak.

11. Törvények és bíróságok

70:11.1 (796.7) Éppoly nehéz dolog élesen elkülöníteni az erkölcsöket és a törvényeket, mint pontosan megadni, hogy hajnalban mikor is váltja fel a nappal az éjszakát. Az erkölcsök nem mások, mint a születőben lévő törvények és rendszabályok. A már régóta létező, nem rögzített erkölcsök hajlamosak pontosan meghatározott törvényekké, egyértelmű előírásokká és jól meghatározott társadalmi szabályokká alakulni.

70:11.2 (796.8) A törvény először mindig nemleges jellegű és tiltó; a fejlődésben előbbre tartó polgárosodott társadalmakban ez egyre inkább igenlő jellegűvé és irányítóvá válik. A korai társadalom nemlegesen működött, megadva az egyénnek az élethez való jogot azáltal, hogy mindenki más számára kötelezővé tette a „ne ölj” parancsot. Minden egyéni jog vagy szabadság megadásával együtt jár mindenki más

szabadságainak a megnyirbálása, és ezt a tabut a kezdetleges törvény érvényesíti. A tabu teljes eszméje eredendően nemleges jellegű, mert a kezdetleges társadalom a szerveződését tekintve teljes mértékben a tiltásokra épült, és a korai igazságszolgáltatás a tabuk kikényszerítésében merült ki. De ezek a törvények eredetileg csak a törzsi tagokra vonatkoztak, amint jól példázzák azt a későbbi héberek, akiknek külön etikai törvénykönyvük volt a nem a fajtájukba tartozókkal való bánásmódra.

70:11.3 (797.1) Az eskü a dalamatiai időkből származik, amikor is megpróbálták a tanúvallomásokat megbízhatóbbá tenni. Az ilyen eskük az egyénnek a saját magára vonatkozó elátkozását jelentették. Korábban az egyének nem tanúskodtak a saját csoportjuk ellen.

70:11.4 (797.2) A vétség a törzsi erkölcsök elleni támadás volt, a bűn pedig azoknak a tabuknak a megsértése, melyek a kísértetek védelme alatt álltak, és sokáig zavar keletkezett abból, hogy az emberek nem tudták megkülönböztetni a vétséget a bűntől.

70:11.5 (797.3) Az önérdek létrehozta az ölés tabuját, a társadalom megerősítette azt hagyományos erkölcsként, míg a vallás erkölcsi törvénné szentelte a szokást, és e három folyamat együttműködve teszi az ember életét biztonságossá és szentté. A társadalmat nem lehetett volna összetartani a korai időkben, ha a jogok nem kaptak volna megerősítést a vallástól; a hosszú evolúciós korszakok erkölcsi és társadalmi rendőri ereje a babona volt. Az ősök mind kiálltak amellett, hogy a régi törvényeiket, tabuikat az istenek adták az elődeiknek.

70:11.6 (797.4) A törvény a hosszas emberi tapasztalás írásban való rögzítése, a megszilárdult és hitelesített közvélekedés. Az erkölcsök képezték a felhalmozódott tapasztalatok nyersanyagát, melyből később a kormányzó elmék megalkották az írott törvényeket. Az ősi bírónak nem voltak törvényei. A döntés meghozatalakor egyszerűen azt mondta, hogy „ez a szokás”.

70:11.7 (797.5) A bírói döntések során az irányadó esetekre való hivatkozás azt a bírói törekvést jelképezi, hogy az írott törvényeket a változó társadalmi viszonyokhoz igazítsák. Ez gondoskodik a változó társadalmi körülményekhez való fokozatos alkalmazkodásról, s egyúttal a hagyományi folytonosság benyomását kelti.

70:11.8 (797.6) A tulajdonvitákat sokféleképpen rendezték, úgymint:

70:11.9 (797.7) 1. A vita tárgyát képező vagyon megsemmisítésével.

70:11.10 (797.8) 2. Erővel — a vitában álló felek harcban döntöttek.

70:11.11 (797.9) 3. Önkényesen — harmadik fél döntött.

70:11.12 (797.10) 4. A vének — később a bíróság — segítségét kérve.

70:11.13 (797.11) Az első bíróságok az ökölharcos összecsapásokat szabályozták; a bírák pusztán döntőbírók vagy a szabályok betartását felügyelő bírók voltak. Gondoskodtak arról, hogy a harc az elfogadott szabályok szerint folyjon le. A bíró előtti küzdelem megkezdésekor mindkét fél letétet helyezett el a bírónál abból a célból, hogy a költségeket és a büntetést ebből fizesse, ha a másik fél győzne. „Már akkor is az erősnek volt igaza.” Később az ökölcsepásokat a szóbeli érvek váltották fel.

70:11.14 (797.12) A kezdetleges igazságosság egész eszméje nem is annyira a tisztességen alapult, mint inkább a vita megoldásán és így a zavargás és az egyéni erőszak megelőzésén. De az őseMBER nemigen orrolt meg olyasmi miatt, amit az emberek ma már igazságtalanságnak tartanának; akkoriban biztosra vették, hogy akik hatalommal rendelkeznek, azok önző céljaikra fogják azt használni. Mindazonáltal bármely polgárosodott társadalom állapotát igen jól fel lehet mérni a bíróságainak alapossága és igazságossága, valamint a bíráinak feddhetetlensége alapján.

12. A polgári hatóság felállítása

70:12.1 (797.13) A kormányzás kialakulásának nagy küzdelme a hatalom-összevonás kapcsán alakult ki. A világegyetemi intézők megtapasztalták, hogy az evolúciós népek a lakott világokon a polgári kormányzat képviseleti fajtája révén szabályozhatók a legjobban, amikor is a hatalmat kellő egyensúlyban birtokolják a jól összehangolt végrehajtó, törvényhozó és igazságszolgáltató hatalmi ágak.

70:12.2 (798.1) Bár a kezdetleges hatóság erőn, testi erőn alapult, az eszményi kormány az a képviseleti rendszer, melyben a vezetés a képességen alapul, azonban a kezdeti időkben egészében véve túl sok háború volt ahhoz, semhogy a képviseleti kormányzás hatékonyan működhessen volna. A fennhatóság megosztásának és az irányítás egységének hosszú küzdelmében a zsarnok győzött. A vének ősi tanácsának korai és kusza hatáskörei fokozatosan az abszolút egyeduralkodó személyében összpontosultak. A valódi királyok megjelenésével a vének csoportjai látszólagos törvényhozó-igazságszolgáltató tanácsadó testületekként maradtak meg;

később megjelentek az egyeztető jogállású törvényhozó testületek, és ezután e törvényalkotó hatalomtól függetlenül létrehozták az igazságszolgáltatást végző legfelsőbb bíróságokat.

70:12.3 (798.2) A király volt az erkölcsök, az eredeti vagy íratlan törvény végrehajtója. Később a törvényi rendelkezéseket, a megszilárdult közvélekedést tartatta be. A népi gyűlés, mint a közvélekedés kifejezője, bár lassan jelent meg, mégis nagy társadalmi előrelépést jelentett.

70:12.4 (798.3) Az első királyokat jelentősen korlátozták az erkölcsök — a hagyomány vagy a közvélemény. Az újabb időkben némely urantiai nép ezeket az erkölcsöket tette a kormányzás okirati alapjává.

70:12.5 (798.4) Az urantiai halandók jogosultak a szabadságra; nekik kell megteremteniük a kormányzási rendszereiket; nekik kell elfogadniuk az alkotmányukat vagy a polgári fennhatóság és igazgatási eljárás egyéb alapokmányait. Miután ezt megtették, elsőszámú vezetőkké kell választaniuk a leginkább hozzáértő és méltó társaikat. A törvényhozó hatalmi ágban való képviselőre csakis azokat szabad megválasztani, akik értelmileg és erkölcsileg alkalmasak az ilyen szent felelősségek viselésére. A magas és legfelsőbb bíróságokban tevékenykedő bírákként pedig csakis olyanokat szabad választani, akik fel vannak ruházva a szükséges természetes képességgel és akik bőséges tapasztalatok révén lettek bölcsek.

70:12.6 (798.5) Ha az emberek meg akarják tartani a szabadságukat, akkor, miután kiváltották a szabadságlevelüket,

gondoskodniuk kell annak bölcs, értelmes és félelemtől mentes értelmezéséről abból a célból, hogy elkerülhető legyen:

70:12.7 (798.6) 1. A jogtalan hatalombitorlás a végrehajtó vagy a törvényhozó hatalmi ág részéről.

70:12.8 (798.7) 2. A tudatlan és babonás bujtogatók ármánykodása.

70:12.9 (798.8) 3. A tudományos haladás feltartóztatása.

70:12.10 (798.9) 4. A középszer meghatározó volta miatti megoldhatatlan helyzet kialakulása.

70:12.11 (798.10) 5. A romlott kisebbségek uralgása.

70:12.12 (798.11) 6. A törekvő és okos önjelölt zsarnokok befolyása.

70:12.13 (798.12) 7. A végzetes következményekkel járó fejetlenség kialakulása.

70:12.14 (798.13) 8. A gátlástalan emberek által való kihasználás.

70:12.15 (798.14) 9. A polgárok adózási rabszolgaságban tartása az állam által.

70:12.16 (798.15) 10. A társadalmi és gazdasági tisztesség hiánya.

70:12.17 (798.16) 11. Az egyház és az állam összefonódása.

70:12.18 (798.17) 12. A személyes szabadságtól való megfosztás.

70:12.19 (798.18) Ezek az alkotmányos bíróságok szándékai és céljai, melyek szabályozószelepként működnek a képviseleti kormányzás hajtógépein az evolúciós világon.

^{70:12.20 (799.1)} Az emberiségnek a tökéletes kormányzásra irányuló küzdelme az Urantián nem elválasztható a tökéletesedő igazgatási csatornáktól, a folyton változó, mindenkori igényekhez való alkalmazkodástól, a kormányzaton belüli teljesebb hatalommegosztástól, továbbá az igazán bölcs igazgatási vezetők választásától. Bár létezik isteni és eszményi kormányzási forma, arról azonban nem tehetünk kinyilatkoztatást, azt szerte az idő és tér világegyetemeiben lévő bolygókon élő férfiaknak és nőknek lassan és sok munka árán kell felfedezniük.

^{70:12.21 (799.2)} [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

71. írás

Az állam fejlődése

^{71:0.1 (800.1)} AZ ÁLLAM a polgárosodás hasznos kibontakozása; ez jelképezi a társadalomnak a háború pusztításaiból és szenvedéseiből származó tiszta nyereségét. Az államvezetés sem más, mint módszer-együttes a versengő erők küzdelmének szabályozásához a küzdelmet folytató törzsek és nemzetek között.

^{71:0.2 (800.2)} A korszerű állam a csoporthatalom iránti hosszú küzdelmet túlélte intézmény. A felsőbb hatalom végül felülkerekedett, és létrehozott egy tényszerű teremtményt — az államot — azzal az erkölcsi hitregével együtt, hogy az állampolgároknak az állam iránt élni és halni a legfőbb kötelességük. De az állam nem isteni eredetű; még csak nem is a szabad akarattal rendelkező értelmes ember hozta létre; az állam tisztán evolúciós intézmény és a kialakulása is teljes mértékben önkéntelenül végbement folyamatok eredménye.

1. A kezdetleges állam

71:1.1 (800.3) Az állam területi alapú társadalomszabályozó szerveződés, és a legerősebb, leghatékonyabb és legtartósabb államot egyetlen nemzet alkotja s ott az emberek közös nyelvvel, erkölcsökkel és intézményekkel rendelkeznek.

71:1.2 (800.4) A korai államok kicsik voltak és mind hódítás eredményeként jött létre. Nem önkéntes társulásokból származtak. Sokukat a hódító vándorlók alapították, akik azért csaptak le a békés pásztorokra vagy letelepedett gazdálkodókra, hogy kiterjesszék rájuk a hatalmukat és rabszolgává tegyék őket. A hódítások eredményeként létrejött államok szükségszerűen rétegződöttek voltak; az osztályok elkerülhetetlenek voltak, és az osztályharcok mindig is az érvényesülést szolgálták.

71:1.3 (800.5) Az amerikai vörös ember északi törzsei sohasem érték el a valódi államiság szintjét. Sohasem fejlődtek tovább a törzsek laza szövetségénél, az állam nagyon kezdetleges formájánál. Az államhoz legközelebb az irokéz szövetség jutott, de a hat nemzetből álló csoport sohasem működött egészen államként és nem is maradt fenn, mert nem rendelkezett a mai nemzeti lét bizonyos, alapvető fontosságú elemeivel, úgymint:

71:1.4 (800.6) 1. Magántulajdon birtoklása és örökhagyása.

71:1.5 (800.7) 2. Városok, valamint mezőgazdaság és ipar.

71:1.6 (800.8) 3. Hasznos háziállatok.

71:1.7 (800.9) 4. Gyakorlatias családszervezet. E vörös emberek az anyajogú családhoz kötődtek és az unokatestvéri öröklést gyakorolták.

71:1.8 (800.10) 5. Jól meghatározott terület.

71:1.9 (800.11) 6. Erős elsőszámú vezető.

71:1.10 (800.12) 7. A foglyok rabszolgává tétele — a foglyokat vagy befogadták vagy megölték.

71:1.11 (800.13) 8. Határozott hódítások.

71:1.12 (800.14) A vörös emberek túl demokratikusak voltak; jó kormányral rendelkeztek, mely azonban csődöt mondott. Később talán kialakíthattak volna államot, ha nem szembesültek volna túl korán a fehér ember polgárosodottabb társadalmával, aki a görögök és a rómaiak kormányzási módszereit követte.

71:1.13 (801.1) A sikeres római állam a következőkön alapult:

71:1.14 (801.2) 1. Az apajogú család.

71:1.15 (801.3) 2. Mezőgazdaság és az állatok házasítása.

71:1.16 (801.4) 3. A népesség egy helyre sűrítése — a városok.

71:1.17 (801.5) 4. Magántulajdon és földtulajdon.

71:1.18 (801.6) 5. Rabszolgaság — állampolgári osztályok.

71:1.19 (801.7) 6. A gyenge és visszamaradt népek meghódítása és átszervezése.

71:1.20 (801.8) 7. Jól meghatározott terület, utakkal.

71:1.21 (801.9) 8. Erős, személyi vezetés.

71:1.22 (801.10) A római polgárosodott társadalom nagy gyengesége, és a birodalom végső összeomlásának egyik tényezője az a szabadelvűnek és haladónak feltételezett intézmény volt, hogy a fiúk huszonegy éves korukra függetlenné válhattak, valamint az, hogy a lányokat feltétel nélkül elengedték otthonról, és akik így szabadon, a maguk választása szerint házasodhattak meg vagy költözhetek vidékre és ott elzüllöttek. A társadalomra káros hatást nem maguk az újítások jelentettek, hanem inkább az, hogy e változtatásokat hirtelenül és általánosan fogadták el. Róma bukása jelzi, hogy mire lehet számítani, amikor egy állam a belső elfajzással együtt járó túl gyors terjeszkedésen megy keresztül.

71:1.23 (801.11) A kezdetleges állam létrejöttét a vérségi kötelék befolyásának a területi meghatározottsággal szembeni csökkenése tette lehetővé, és az ilyen törzsszövetségeket a hódítások rendszerint megszilárdították. Bár az igazi állam jellemzője az összes kisebb küzdelmen és csoportkülönbségen felülemelkedő fennhatóság, mégis, számos osztály és kaszt marad fenn a későbbi államszerveződésekben, mint a régebbi idők nemzetségeinek és törzseinek maradványai. A későbbi, nagy területű államok hosszú és keserves küzdelmet vívtak a kisebb, vérrokon nemzetségi csoportokkal, s a törzsi kormányzás értékes átmenetet jelentett a családi és az állami fennhatóság között. A későbbi időkben sok nemzetség jött létre szakmai és egyéb ipari társulásokból.

71:1.24 (801.12) Az államegység kialakításának sikertelensége az állam előtti körülmények közötti kormányzási módszerekhez való visszatéréshez vezet, mint amilyen az európai középkor hűbéruralma is volt. E sötét korszakokban a területi elven szerveződő állam összeomlott, és visszatértek a kisebb várlakcsoporti életmódhoz, újból megjelentek a fejlődés nemzeti és törzsi szakaszai. Hasonló félállamok ma is léteznek Ázsiában és Afrikában, azonban nem mindegyik evolúciós visszafordulás eredménye; sokuk a jövőbeli állam magját képezi.

2. A képvisleti kormányzás kialakulása

71:2.1 (801.13) A demokrácia, bár eszményképet testesít meg, a polgárosodás terméke, nem az evolúcióé. Lassan haladjatok! Gondosan válasszatok, mert a demokrácia a következő veszélyekkel jár:

71:2.2 (801.14) 1. A középster dicsőítése.

71:2.3 (801.15) 2. Hitvány és tudatlan vezetők választása.

71:2.4 (801.16) 3. A társadalmi evolúció alapvető tényeinek fel nem ismerése.

71:2.5 (801.17) 4. A tanulatlan és tunya többségek számára megadott általános választójoggal járó veszély.

71:2.6 (801.18) 5. A közvélemény rabjává válás; nem mindig a többségnek van igaza.

71:2.7 (802.1) A közvélekedés, a közgondolkodás mindig is hátráltatta a társadalmat; mindazonáltal értékes, mert,

miközben feltartóztatja a társadalmi evolúciót, meg is őrzi a polgárosodott társadalmat. A közvélekedés felvilágosítás útján való javítása az egyetlen biztonságos és igaz módja a polgárosodás felgyorsításának; az erő alkalmazása csak átmenetileg lehet célravezető, és a kulturális gyarapodás egyre jobban felgyorsul, ahogy a szavazógolyó kiszorítja a puskagolyót. A közvélekedés, az erkölcsök jelentik az alapvető és elemi energiát a társadalmi evolúcióhoz és az állam kialakulásához, azonban ahhoz, hogy államalkotó értékkel is bírjon, erőszakmentes formában kell megnyilvánulnia.

71:2.8 (802.2) A társadalmi haladás mértékét közvetlenül határozza meg az, hogy az erőszakmentesen megnyilvánuló közvélekedés mennyire képes szabályozni a személyes viselkedést és az állam működését. A valóban polgárosodott kormányzat akkor jelent meg, amikor a közvélekedést alakítókat felruházták a személyes választójogi hatalommal. A népszavazások nem mindig döntenek helyesen, de a jó kivitelezési módját képviselik még akár egy rossz dolognak is. Az evolúció nem egyből hoz páratlan tökéletességet, hanem inkább viszonylagos és fejlődő gyakorlatias igazodással jár.

71:2.9 (802.3) A képviseleti kormányzás gyakorlatias és hatékony formájának kibontakozásához tíz lépés vagy szakasz vezet:

71:2.10 (802.4) 1. A személy szabadsága. A rabszolgaságnak, a jobbágyságnak és az emberi leigázottság minden formájának el kell tűnnie.

71:2.11 (802.5) 2. Az elme szabadsága. Hacsak nem szabad emberek részesülnek oktatásban — vagyis az értelmes gondolkodásra és

a bölcs tervezésre való kiképzésben — a szabadság rendszerint több kárt okoz, mint hasznot.

71:2.12 (802.6) 3. A törvény uralma. A szabadság csak akkor élvezhető, amikor az emberek vezetőinek akaratát és szeszélyeit felváltják az elfogadott alaptörvénnyel összhangban lévő törvényi rendelkezések.

71:2.13 (802.7) 4. A véleménynyilvánítás szabadsága. A képviseleti kormányzás elképzelhetetlen az emberi vágyak és vélemények mindenféle kifejezőmódjának szabadsága nélkül.

71:2.14 (802.8) 5. A tulajdon biztonságának szavatolása. Egyetlen kormány sem maradhat sokáig a helyén, ha nem gondoskodik a személyes tulajdon birtoklásának jogáról valamilyen formában. Az ember törekszik arra, hogy rendelkezzen a személyes tulajdona használatának, ellenőrzésének, adományozásának, eladásának, bérbeadásának, örökül hagyásának jogával.

71:2.15 (802.9) 6. A kérvényezés joga. A képviseleti kormányzás elismeri az állampolgárok jogát arra, hogy meghallgassák őket. A kérvényezés kiváltsága együtt jár a szabad állampolgársággal.

71:2.16 (802.10) 7. A kormányzáshoz való jog. Nem elég, ha az embereket meghallgatják; a kérvényezés jogának tovább kell fejlődnie a tényleges kormányzati igazgatásban való részvételig.

71:2.17 (802.11) 8. Általános választójog. A képviseleti kormányzás okos, hatékony és egyetemes választóközönséget feltételez. Az

ilyen kormány jellegét mindig azoknak a jelleme és rátermettsége fogja meghatározni, akik azt alkotják. A polgárosodás kibontakozásával a választójog, bár általános marad mindkét nem esetében, hatékonyan módosul, átrendeződik és egyéb módon is külön fejlődik.

71:2.18 (802.12) 9. A köztisztviselők ellenőrzése. Egyetlen polgári kormányzat sem lehet hasznos és hatékony, hacsak nem rendelkeznek az állampolgárok a hivatalokat betöltők és a közszolgák irányításának és ellenőrzésének bölcs módszereivel és alkalmazzák is azokat.

71:3.19 (802.13) 10. Értelmes és képzett képviselő. A demokrácia túlélése a sikeres képviselői kormányzástól függ; ez pedig attól a gyakorlattól, hogy szakmailag felkészült, értelmileg hozzáértő, társadalmilag elkötelezett és erkölcsileg egészséges egyéneket választanak-e meg a közhivatalokba. Csak ezek biztosítása mellett lehetséges az emberek kormányát az emberek által és az emberekért megőrizni.

3. Az államiság eszményképei

71:3.1 (803.1) Egy kormány politikai vagy igazgatási formája kisebb jelentőséggel bír, feltéve, hogy biztosítja a polgári haladás alapvető elemeit — a szabadságot, a biztonságot, az oktatást és a társadalmi összhangteremtést. Nem az állam, hanem az állam által megtett dolgok azok, amelyek meghatározzák a társadalmi evolúció menetét. Végso soron egyetlen állam sem képes meghaladni az állampolgárainak azon erkölcsi értékeit, amelyeket az általuk választott vezetők mutatnak fel. A tudatlanság és az önzés még a legfejlettebb kormányzatfajtát is biztosan megbuktatja.

71:3.2 (803.2) Bármennyire is sajnálatos, a nemzeti önzés alapvető jelentőségű volt a társadalmi túlélés szempontjából. A választott nép tantétele meghatározó tényező volt a törzsek összekovácsolásában és a nemzetépítésben egészen a legújabb időkig. De egyetlen állam sem képes eszményi működési szinteket elérni addig, amíg le nem győzi a türelmetlenség minden formáját; a meg nem tűrés mindig is kedvezőtlen hatást gyakorol az emberi fejlődésre. Ez ellen a legjobban a tudomány, a kereskedelem, a játékok és a vallás összehangolása révén lehet küzdeni.

71:3.3 (803.3) Az eszményi államot három nagy, összehangolt hajtóerő működteti:

71:3.4 (803.4) 1. Az emberek közötti testvériség felismeréséből származó szeretet és kölcsönös bizalom.

71:3.5 (803.5) 2. A bölcs eszményképeken alapuló értelmes hazafiság.

71:3.6 (803.6) 3. A bolygói tények, szükségletek és célok szempontjából értelmezett mindenségrendi látásmód.

71:3.7 (803.7) Az eszményi állam törvényeinek száma kevés, és azok ki is emelkedtek a nemleges jellegű tabu korszakából és eljutottak a teljesebb önuralmon alapuló egyéni szabadság igenlő jellegű fejlődésének korszakába. A magasabb szintű állam nemcsak, hogy munkára bírja a polgárait, hanem ráveszi őket arra is, hogy a növekvő szabadidejüket hasznosabban és az erkölcsi épülést jobban szolgálóan használják ki, mely szabadidő-növekményt a nehéz munkától való megszabadulást

lehetővé tevő fejlett gépkorszak eredményezi. A szabadidőnek termékenynek és fogyasztónak is kell lennie.

71:3.8 (803.8) Egyetlen társadalom sem jutott még magas szintre, amikor megengedte a tétlenséget vagy eltűrte a nincstelenséget. De a nincstelenséget és a függést sohasem lehet felszámolni, ha az állam a sérült és elfajzott fajtákat szabadon támogatja és korlátozás nélkül engedélyezi az újratermelődésüket.

71:3.9 (803.9) Egy erkölcsös társadalomnak célul kell tűznie, hogy megőrzi a polgárainak önérzetét és minden egészséges egyénnek megfelelő lehetőséget biztosít az önmegvalósításra. Az ilyen társadalomfejlesztési terv a legmagasabb fokon művelt társadalom létrejöttét eredményezi. A társadalmi evolúciót a legkisebb mértékű szabályozási jellegű ellenőrzést gyakorló kormányzati felügyelet révén kell bátorítani. Az a legjobb állam, amely nagyjából összhangol, kisebbrészt kormányoz.

71:3.10 (803.10) Az államiság eszményképeit fejlődés útján, az állampolgári öntudat lassú növekedése által, a társadalmi szolgálat kötelezettségének és kiváltságának felismerése révén kell elérni. A haszonelvű politikusok működésének lejártaival az emberek először kötelességként fogják fel az állam terheit, később viszont e szolgálatot kiváltságnak, a legnagyobb megtiszteltetésnek tekintik. Bármely polgárosultsági szint helyzetéről hű képet mutat az, hogy mennyire rátermettek azok a polgárok, akik önként vállalkoznak az államisággal járó felelősségek viselésére.

71:3.11 (803.11) Egy valódi államban a városok és tartományok kormányzását szakértők végzik, és az államot úgy igazgatják,

mint az emberek minden más gazdasági és kereskedelmi társulási formáit.

71:3.12 (803.12) A fejlett államokban a politikai szolgálatot a polgárok legmagasabb fokú odaadásaként ismerik el. A legbölcsebb és legnemesebb állampolgárok legerőteljesebb törekvése a polgári elismerés kivívása, az, hogy megválasszák vagy kinevezzék őket valamilyen fontos kormányzati tisztségbe, és az ilyen kormányok a legnagyobb tisztelettel ismerik el a polgári és a társadalmi szolgálatot ellátók tevékenységét. Tiszteletben csak utánuk következnek sorrendben a bölcselek, a tanítók, a tudósok, az iparosok és a katonák. A szülők a gyermekeik kiválósága szerint nyerik el jutalmukat, a tisztán vallási vezetők pedig, lévén ők a szellemi ország nagykövetei, az igazi jutalmukat egy másik világban kapják meg.

4. Fokozatos polgárosodás

71:4.1 (804.1) A gazdasági rendnek, a társadalomnak és a kormányzásnak fejlődnie kell, ha meg akar maradni. Az állandósult viszonyok valamely evolúciós világon a hanyatlást jelzik; csak azok az intézmények maradnak meg, amelyek együtt haladnak az evolúció sodrával.

71:4.2 (804.2) A kibontakozó polgárosodás fokozatos fejlődési programja magába foglalja a következőket:

71:4.3 (804.3) 1. Az egyéni szabadságok megőrzése.

71:4.4 (804.4) 2. Az otthon védelme.

71:4.5 (804.5) 3. A gazdasági biztonság előmozdítása.

71:4.6 (804.6) 4. A betegségek megelőzése.

71:4.7 (804.7) 5. Kötelező oktatás.

71:4.8 (804.8) 6. Kötelező munka.

71:4.9 (804.9) 7. A szabadidő hasznos eltöltése.

71:4.10 (804.10) 8. Az elesettekről való gondoskodás.

71:4.11 (804.11) 9. Fajfejlesztés.

71:4.12 (804.12) 10. A tudomány és a művészet támogatása.

71:4.13 (804.13) 11. A bölcsélet — a bölcsesség — támogatása.

71:4.14 (804.14) 12. A mindenségrendi látásmód — a szellemi beállítottság — kiterjesztése.

71:4.15 (804.15) A polgárosodott társadalom működtetési módszereinek fejlődése közvetlenül elvezet a halandók által felvállalható legfelsőbb rendű emberi és isteni célok eléréséhez — az emberek közötti testvériség és az Isten-tudat személyes állapotának társadalmi eléréséhez, mely abban nyilvánul meg, hogy minden egyén leghőbb vágya az, hogy a mennyei Atya akaratát megcselekedje.

71:4.16 (804.16) Az igazi testvériség megjelenése azt jelzi, hogy olyan társadalmi rend alakult ki, amelyben minden ember örömmel viseli a másik terheit; ténylegesen is vágnak arra, hogy az arany szabályt gyakorolják. De az ilyen eszményi társadalom nem érhető el, ha akár a gyengék, akár a gonoszak arra várnak, hogy tisztességtelen és aljas módon előnyre tegyenek szert azokkal szemben, akiket főként az igazság, a szépség és a jóság

szolgálatára iránti elhivatottság vezérel. Ilyen helyzetben gyakorlatilag csak egyetlen út járható: az „arany szabály követői” olyan haladó társadalmat hoznak létre, amelyben a maguk eszményképei szerint élnek, s közben megfelelő szintű védelmet tartanak fenn a szellemi sötétségben élő azon társaikkal szemben, akik akár a békés kedvteléseik kiélésére, akár a fejlődő társadalom elpusztítására törekednek.

71:4.17 (804.17) Az eszményekért való lelkesedés sohasem maradhat fenn egy fejlődő bolygón, ha az eszményelvűek az egyes nemzedékekben megengedik, hogy az emberiség hitványabb rendjei kipusztítsák őket. Az eszményelvűség nagy megmérettetése: vajon képes-e egy fejlett társadalom fenntartani a harckedvelő szomszédai minden támadása ellen védelmet nyújtó katonai készséget, anélkül, hogy e katonai erőt önző nyereségvágyból vagy nemzeti önigazolásból más népek elleni támadásokra használná? A nemzeti túlélés megköveteli a felkészültséget, és a vallási alapú eszményelvűség önmagában is képes megakadályozni a felkészültség erőszakká becstelenedését. Kizárólag a szeretet, az emberek közötti testvériség képes visszatartani az erőset a gyenge elnyomásától.

5. A versengés kialakulása

71:5.1 (805.1) A versengés lényeges eleme a társadalmi haladásnak, azonban a versengés, amikor szabályozatlanul folyik, erőszakot szül. A mai társadalomban a versengés folyamatosan felváltja a háborút annyiban, hogy meghatározza az egyén helyét az iparban, s egyúttal dönt az iparágak túléléséről is. (A gyilkosság és a háború az erkölcsi megítélést tekintve különbözik, a gyilkosságot törvénytelennek tekintik már a

társadalom első napjaitól fogva, míg a háborút az emberiség egésze eddig még sohasem helyezte törvényen kívül.)

71:5.2 (805.2) Az eszményi állam csak olyan mértékben vállalja fel a társadalmi viselkedés szabályozását, mely elegendő ahhoz, hogy az egyéni versengést megfossza az erőszakos jellegétől és hogy a személyes kezdeményezés tisztességtelen voltának megjelenését megakadályozza. Ez az államiság egyik nagy kihívása: hogyan tudjátok a békét és a nyugalmat szavatolni az iparban, befizetni az adót az államhatalom támogatásához és egyúttal megakadályozni, hogy az adóztatás hátrányba hozza az ipart s megoldani azt, hogy az állam ne váljon élősködővé vagy zsarnokivá?

71:5.3 (805.3) Bármely világ első időszakaiban a versengés alapvető fontosságú a fokozatos polgárosodás szempontjából. Az emberi evolúció előrehaladásával az együttműködés egyre hatékonyabbá válik. A fejlett polgárosodott társadalmakban az együttműködés hatékonyabb, mint a versengés. A korai embert a versengés ösztönözte. A korai evolúciót az élőlénytanilag alkalmasak túlélése jellemzi, de a későbbi polgárosodott társadalmakat jobban segíti az értelmes együttműködés, a megértő testvériség és a szellemi testvériség.

71:5.4 (805.4) Igaz, hogy az iparban megmutatkozó verseny rendkívül pazarló és igen kevésbé hatékony, azonban ennek a gazdaságilag veszteséges hajtóerőnek a kiküszöbölését nem szabad engedélyezni, ha az ilyen változás az egyén bármely alapvető szabadsága legkisebb mértékű csorbításával jár együtt.

6. A nyereségérdekeltség

71:6.1 (805.5) A mai nyereségérdekelt gazdasági rend összeomlásra van ítélve, hacsak a haszonszerzési indítékokat nem nemesítik szolgálatkésztetések. A kicsinyes, önös érdeken alapuló kegyetlen versengés végső soron még azokat a dolgokat is elpusztítja, amelyek fenntartására törekszik. A kizárólagos és önös érdeket szolgáló nyereségérdekeltség nem egyeztethető össze a keresztény eszményképekkel — és még kevésbé egyeztethető össze Jézus tanításaival.

71:6.2 (805.6) A gazdasági rendben a nyereségérdekeltség azt jelenti a szolgálatkésztetés számára, mint a vallásban a félelem a szeretet számára. A nyereségérdekeltséget azonban nem szabad hirtelenül megsemmisíteni vagy eltüntetni; a nyereségvágy sok, egyébként lusta halandót ösztönöz kemény munkára. Azonban nem szükségszerű, hogy e társadalmienergia-ösztönző a céljait tekintve mindörökre önző is maradjon.

71:6.3 (805.7) A gazdasági tevékenységek nyereségérdekeltsége teljesen értéktelen és teljes mértékben haszontalan dolog a fejlett társadalmi rend számára; de ez a korai polgárosodási szakaszokban nélkülözhetetlen tényezőt jelent. A nyereségvágyat azonban nem szabad elvenni az emberektől addig, amíg az emberek szilárdan a magukévá nem tették a gazdasági törekvések és a társadalmi szolgálat iránti nem haszonszerzésre irányuló késztetések nemesebb fajtáit — a legnagyobb bölcsesség, a megkapóan szép testvériség és a kiváló szellemi teljesítmény iránti felsőbb késztetéseket.

7. Nevelés

71:7.1 (806.1) A tartós állam alapja a műveltség, azt eszményképek uralják és a szolgálat jelenti számára a mozgatóerőt. A tanulás

céljává a szaktudás megszerzését, a bölcsességre való törekvést, az önnön való megismerését és a szellemi értékek elérését kell tenni.

71:7.2 (806.2) Az eszményi államban a tanulás élethosszig tart, és a bölcselet egyszer majd az állampolgárok fő törekvésévé válik. Az ilyen állam polgárai úgy törekednek a bölcsességre, mint az emberi kapcsolatoknak, a valóság jelentéstartalmának, az értékek nemességének, az élet céljainak és a mindenségrendi beteljesülés dicsőségeinek felismerésében való kiteljesedésre.

71:7.3 (806.3) Az urantiaiaknak képet kell alkotniuk egy jobb és nemesebb kulturális társadalomról. A tisztán nyereségérdekelt gazdasági rendszer elhagyásával az oktatás új értékszintekre fog ugrani. Az oktatás túl sokáig volt helyi jellegű, katonai, a tudatos ént éltető és sikervágyó; a tanulásnak végül világméretűvé, eszményalapúvá, önmegvalósítóvá és a mindenségrendi látásmódot elsajátítóvá kell válnia.

71:7.4 (806.4) Az oktatás nem is olyan régen került át a papság ellenőrzéséből a jogászok és az üzletemberek kezébe. Végül át kell kerülnie a bölcselők és a tudósok kezébe. A tanítóknak szabad lényeknek, valódi vezetőknak kell lenniük annak érdekében, hogy a bölcselet, a bölcsességre való törekvés a fő oktatási tevékenységgé válhasson.

71:7.5 (806.5) A tanulás az élet lényegéhez tartozik; élethosszig kell tartania, hogy az emberiség fokozatosan megtapasztalja a halandói bölcsesség egyre magasabb szintjeit, melyek:

71:7.6 (806.6) 1. A dolgok ismerete.

71:7.7 (806.7) 2. A jelentéstartalmak megértése.

71:7.8 (806.8) 3. Az értékek elismerése.

71:7.9 (806.9) 4. A munka nemessége — kötelesség.

71:7.10 (806.10) 5. A célirányos késztetés — erkölcsiség.

71:7.11 (806.11) 6. A szolgálat szeretete — jellem.

71:7.12 (806.12) 7. Mindenségrendi látásmód — szellemi alapú éleslátás.

71:7.13 (806.13) És ekkor, ezen eredmények elérésével, elménk kiteljesítésében sokan fognak eljutni a halandói-végleges szintre, az Isten-tudatra.

8. Az államiság jellege

71:8.1 (806.14) Bármely emberi kormányzat egyetlen szent jellemvonása, hogy az állam három hatalmi ágra oszlik, mégpedig a végrehajtói, a törvényhozói és az igazságszolgáltatói feladatokat ellátó területre. A világegyetemet a rendeltetési célok és a fennhatóság ilyen megosztására épülő terv szerint igazgatják. A hatékony társadalomszabályozás vagy polgári kormányzás ezen isteni fogalmától függetlenül kis jelentősége van annak, hogy egy nép milyen államformát választ, feltéve, hogy a polgárság mindegyre a teljesebb önmérséklet és a fokozott társadalmi szolgálat céljának szem előtt tartásával fejlődik. Egy nép észbeli élénkségéről, gazdasági bölcsességéről, társadalmi értelmességéről és erkölcsi erélyéről hű képet mutat az államisága.

71:8.2 (806.15) Az államiság kialakulása szintről szintre való fejlődéssel jár együtt a következők szerint:

71:8.3 (806.16) 1. A három hatalmi ág, tehát a végrehajtó, a törvényhozó és az igazságszolgáltató hatalmi ág megteremtése.

71:8.4 (806.17) 2. A társadalmi, politikai és vallási tevékenységek szabadsága.

71:8.5 (807.1) 3. A rabszolgaság és az emberi leigázottság minden formájának eltörlése.

71:8.6 (807.2) 4. Az állampolgárok beleszólása az adóztatás gyakorlatába.

71:8.7 (807.3) 5. Az általános oktatás létrehozása — a bölcsőtől a sírig tartó tanulás.

71:8.8 (807.4) 6. A helyi és a nemzeti kormányzatok megfelelő összhangja.

71:8.9 (807.5) 7. A tudomány támogatása, és törekvés a betegségek legyőzésére.

71:8.10 (807.6) 8. A nemek egyenlőségének kellő elismerése, valamint a férfiak és nők összehangolt működése otthon, a tanhelyen és az egyházban, azzal együtt, hogy a nők sajátos szolgálatot teljesítenek az iparban és a kormányzásban.

71:8.11 (807.7) 9. A munkarabszolgaság kiküszöbölése a gépi találmányok révén és a gépkorszak feletti ellenőrzés megteremtésével.

71:8.12 (807.8) 10. A tájnyelvek uralmának legyőzése — az egyetemes nyelv győzelme.

71:8.13 (807.9) 11. A háborúskodás befejezése — a nemzeti és faji nézeteltérések nemzetközi elbírálása a nemzetek földrészi illetékességű bíróságai előtt, melyeket egy olyan legfelsőbb bolygói ítélőszék irányít, melynek tagjai külön szabályozás nélkül a földrészi illetékességű bíróságok rendszeres időközönként visszavonuló vezetőiből kerülnek ki. A földrészi illetékességű bíróságok döntéshozó jellegűek; a világbíróság tanácsadó — erkölcsi — jellegű.

71:8.14 (807.10) 12. A bölcsességre való törekvés világméretű népszerűsége — a bölcselet iránti lelkesedés. Olyan világvallás kifejlődése, mely előre jelzi a bolygó belépését a fényben és életben elérendő végleges állapothoz vezető út kezdeti szakaszaiba.

71:8.15 (807.11) Ezek a haladó kormányzás előfeltételei és az eszményi államiság ismertetőjelei. Az Urantia még messze van e nemesebb eszményképek elérésétől, de a polgárosodott emberfajta megtették az első lépéseket — az emberiség útban van a felsőbb evolúciós rendeltetési céljai felé.

71:8.16 (807.12) [Ennek az írásnak az összeállítását egy nebadoni Melkizedek hitelesítette.]

72. írás

Egy szomszédos bolygó kormányzati berendezkedése

72:0.1 (808.1) LANAFORGE engedélyével és az edentiai Fenségesek jóváhagyásával felhatalmazásom van arra, hogy

közreadják valamennyit annak a legfejlettebb emberi fajnak a társadalmi, erkölcsi és politikai életéről, mely a Satania csillagrendszerhez tartozó, nem is olyan távoli bolygón él.

72:0.2 (808.2) A Lucifer-féle lázadásban való részvétel miatt elszigetelt minden sataniai világ közül e bolygó élt meg az urantiaiéhoz leginkább hasonló történelmet. A két szféra hasonlósága magyarázatot ad arra, hogy miért kaptam engedélyt e rendkívüli beszámolóra, mert nagyon is szokatlan dolog, hogy a csillagrendszer urai beleegyeznek abba, hogy az egyik bolygón beszámoljunk egy másik bolygó dolgairól.

72:0.3 (808.3) E bolygót az Urantiához hasonlóan a Bolygóhercegének hűtlensége vezette tévútra a Lucifer-féle lázadással összefüggésben. E bolygó nem sokkal azután fogadott Anyagi Fiút, hogy Ádám megérkezett az Urantiára, és e Fiú is vétkezett, s ezzel az elszigetelés sorsára juttatta a szférát, lévén, hogy e halandói fajtákhoz Ítélező Fiú sohasem szállt alá.

1. A földrészen élő nemzet

72:1.1 (808.4) Mindeme bolygói hátrányok ellenére egy igencsak ígéretes polgárosultság kibontakozása folyik az egyik, nagyjából Ausztrália méretű, elszigetelt földrészen. E nemzetet mintegy 140 millió ember alkotja. E nép kevert emberfajta, túlnyomóan kék és sárga, s valamivel nagyobb arányban részesült az ibolyaszín emberfajta örökségéből, mint az Urantia úgynevezett fehér fajtája. E különböző emberfajták nem teljesen vegyültek össze, azonban nagyon elfogadható mértékben barátkoznak és alakítanak ki kapcsolatokat egymással. Az átlagos élettartam e földrészen jelenleg

kilencven év, ötven százalékkal magasabb a bolygó bármely más népénél.

72:1.2 (808.5) E nemzet ipari rendszere a földrész különleges helyrajzi adottságából eredően sajátos, nagy előnnyel rendelkezik. A magashegységek, ahol az év nyolc hónapján át sok eső hullik, az ország belsejében találhatók. E természeti adottság teszi lehetővé a vízenergia kihasználását és jelentősen megkönnyíti a földrész szárazabb, nyugati negyedének öntözését.

72:1.3 (808.6) Ezek a népek önfenntartók, vagyis tetszőlegesen hosszú ideig képesek élni anélkül, hogy a környező nemzetektől bármit is be kellene hozniuk. A természeti erőforrásaik bőségesek, és a tudományos módszereik révén képessé váltak ellensúlyozni az élethez alapvetően szükséges némely dolog hiányát. Élénk hazai kereskedelmet folytatnak, azonban a külföldre irányuló kereskedelem szűkre szabott, mégpedig a kevésbé fejlett szomszédai általánosan ellenséges viselkedése miatt.

72:1.4 (808.7) E földrészlakó nemzet általában véve követte a bolygó evolúciós irányvonalát: A törzsi szakaszból az erős uralkodók és királyok megjelenéséig tartó fejlődés évezredekig vett igénybe. Az abszolút egyeduralkodókat sok különböző kormányzati rend követte — kezdetleges köztársaságok, közösségi tulajdonra és parancsuralmi rendre épülő államok jöttek és mentek végtelen sorban. E növekedés nagyjából ötszáz évvel ezelőttig tartott, amikor is egy politikailag forrongó időszakban a nemzet erős zsarnokhármának egyik tagja változtatott a hozzáállásán. Vállalta, hogy lemond, feltéve, hogy a többi uralkodó egyike, a kettő közül a tisztre

kevésbé méltó szintén lemond. Így a fennhatóságot az egyik uralkodónak adták át. Az egyesített állam erős egyeduralmi vezetés alatt fejlődött több mint száz éven át, mely időszakban kiváló szabadságjogi alapszabályt dolgoztak ki.

72:1.5 (809.1) Az egyeduralomból a képviseleti formájú kormányzásba való későbbi átmenet fokozatos volt, a királyok pusztán társadalmi rangot vagy érzelmi viszonyulást kifejező jelképes vezetőkként maradtak meg, s a férfiág megszakadásával végül el is tűntek. A jelenlegi köztársaság kétszáz éve áll fenn, mely idő alatt folyamatos fejlődés ment végbe az alábbiakban bemutatandó kormányzási módszerek irányában, s az ipari és a politikai téren elért legutóbbi előrelépésre az elmúlt évtizedben került sor.

2. Politikai szerveződés

72:2.1 (809.2) E földrészlakó nemzet jelenleg az ország központjában fekvő fővárosban működő képviseleti kormányzattal rendelkezik. A központi kormányzat száz, viszonylag szabad tagállam erős szövetségére épül. Ezek a tagállamok tíz évre választanak saját kormányzót és törvényhozókat, és ezek egyike sem választható újra. Az állami bírákat élethosszig tartó tisztséggel bízzák meg a kormányzók és ezt a törvényalkotók hagyják jóvá, mely utóbbi testületet a százezer állampolgárt képviselő személyek alkotják.

72:2.2 (809.3) A városi kormányzatoknak a város méretétől függően öt különböző fajtája van, de egyetlen városban sem lakhatnak egymilliónál többen. Egészében véve e városi kormányzati rendek igen egyszerűek, közvetlenek és gazdaságosak. A

városigazgatás kevés hivatalába az állampolgárok legfelsőbb rendű egyedei igyekeznek bejutni.

72:2.3 (809.4) A szövetségi kormány három egyenrangú hatalmi ágot foglal magába: a végrehajtót, a törvényhozót és az igazságszolgáltatót. A szövetség kormányának vezetőjét általános területi választójog alapján hat évre választják. Nem választható újra, kivéve akkor, ha legalább hetvenöt tagállami törvényalkotó testület, egyetértésben a tagállami kormányzókkal, kérvényezi azt, de ekkor is csak egyetlen újabb időszakra kaphat lehetőséget. A szövetségi ügyvezető munkáját egy nagytanács segíti, melynek tagjait az összes egykori, még élő kormányfő alkotja.

72:2.4 (809.5) A törvényhozó ág három házból áll:

72:2.5 (809.6) 1. A felsőházat az ipari, a szakmai, a mezőgazdasági és az egyéb dolgozói csoportok választják meg titkos szavazással, a gazdasági szerepükkel összhangban.

72:2.6 (809.7) 2. Az alsóházat bizonyos társadalmi szervezetek választják meg, melyek között olyan társadalmi, politikai és bölcselői csoportok vannak, melyek nem tartoznak az iparban dolgozók vagy a szakmával rendelkezők közé. Minden köztisztviselőben álló személy részt vesz mindkét képviselői osztály megválasztásában, azonban különböző csoportokat alkotnak attól függően, hogy a választás a felsőházhoz vagy az alsóházhoz kapcsolódik.

72:2.7 (809.8) 3. A harmadik ház — a korosabb államférfiak testületét — a polgári szolgálat érdemes személyiségei alkotják, valamint számos olyan kiváló személyiség, akiket a

kormányfő, a térségi (szövetségit el nem érő szintű) ügyvezetők, a legfelsőbb bíróság vezetője és a többi törvényalkotó ház elnöklő tisztviselői jelöltek e feladatra. E csoport létszámát száz főben korlátozták, és a tagokat maguk a korosabb államférfiak választják meg többségi szavazási elv szerint. A tagság egy életre szól, és üresedés esetén azt választják meg, aki a jelöltek közül a névjegyzéken a legtöbb szavazatot kapja. E testület működési hatásköre tisztán tanácsadói, azonban óriási befolyása van a közvélekedésre és erős hatást gyakorol az összes kormányzati ágra.

72:2.8 (810.1) A szövetségi igazgatási tevékenységeket igen nagy részben a tíz térségi (szövetségit el nem érő szintű) hatóság végzi, melyek mindegyike tíz tagállam társulásából áll. E térségi hatalmi ágak teljes mértékben végrehajtói és igazgatási jellegűek, nem rendelkeznek sem törvényhozói, sem igazságszolgáltatói hatalommal. A tíz térségi ügyvezető a szövetségi kormányfő személyes megbízottja, és a hivatali idejük megegyezik az övével — vagyis hat év. A szövetségi legfelsőbb bíróság hagyja jóvá a tíz térségi ügyvezető kinevezését, és bár újbóli kinevezést nem kaphatnak, a visszavonuló ügyvezető külön szabályozás nélkül az utódjának társává és tanácsadójává lesz. Egyébként e térségi vezetők maguk állítják össze az igazgatási tisztviselőkből álló irányító tanácsukat.

72:2.9 (810.2) E nemzet esetében az igazságszolgáltatást két nagy bírósági rendszer végzi — a törvényszékek és a társadalmi-gazdasági bíróságok. A törvényszékek a következő három szinten működnek:

72:2.10 (810.3) 1. A kisbíróságok a városi és helyi ügyekben döntenek, s a döntéseik ellen fellebbezni lehet a magas tagállami bíróságokhoz.

72:2.11 (810.4) 2. A tagállami legfelsőbb bíróságok, melyeknek döntései véglegesek minden olyan ügyben, mely nem szövetségi kormányzati ügy vagy amely nem csorbítja a polgári jogokat és szabadságokat. A térségi ügyvezetők a hatalmuknál fogva bármely ügyet közvetlenül a szövetségi legfelsőbb bíróság elé vihetnek.

72:2.12 (810.5) 3. A szövetségi legfelsőbb bíróság — a nemzeti egyezményekkel kapcsolatos ügyek és a tagállami bíróságoktól jövő fellebbezési ügyek elbírálását végző magas ítélőszék. A legfelsőbb bíróságot tizenkét férfi alkotja, akik elmúltak negyvenévesek, de még nem töltötték be a hetvenöt éves kort, s akik két vagy több évet szolgáltak valamely tagállami bíróságon, és akiket e magas beosztásba a kormányfő jelölt a nagytanács és a törvényhozó gyűlés harmadik házának többségi jóváhagyásával. E legfelsőbb igazságszolgáltató testület minden döntését legalább kétharmados szavazati aránnyal hozza meg.

72:2.13 (810.6) A társadalmi-gazdasági bíróságok az alábbi három területen működnek:

72:2.14 (810.7) 1. Szülői bíróságok, melyek a családi és a társadalmi rendszer törvényhozó és végrehajtó ágához kapcsolódnak.

72:2.15 (810.8) 2. Oktatási bíróságok — azok az igazságszolgáltatási testületek, melyek a tagállami és a térségi tanintézeti rendszerhez kötődnek és amelyek az oktatási igazgatási

működési rend végrehajtó és törvényhozó ágával vannak kapcsolatban.

72:2.16 (810.9) 3. Ipari bíróságok — azok az igazságszolgáltatási bíróságok, melyek teljes hatáskörrel rendelkeznek minden gazdasági természetű nézeteltérés rendezésére.

72:2.17 (810.10) A szövetségi legfelsőbb bíróság nem dönt társadalmi-gazdasági ügyekben, kivéve akkor, ha azt a nemzeti kormány harmadik törvényhozó hatalmi ága, vagyis a korosabb államférfiak háza, háromnegyedes szavazati arány mellett a hatáskörébe utalja. Egyébként a szülői, az oktatási és az ipari bíróságok minden döntése végleges.

3. A családi élet

72:3.1 (811.1) E földrészen törvénytelen dolog az, ha két család él egy fedél alatt. Lévén, hogy a csoportok együttélése törvényileg tiltott, a bérház jellegű épületek többségét lebontották. De a meg nem házasodottak még mindig társaskörökben, szállókon és egyéb közösségi lakóhelyeken élnek. A legkisebb engedélyezett lakóterületnek el kell érnie a 4500 négyzetmétert. A lakhatási célokat szolgáló földterületek és egyéb tulajdonok nem képezik adófizetés alapját, ha annak mérete nem éri el a legkisebb lakóterület tízszeresét.

72:3.2 (811.2) E nép családi élete sokat fejlődött az elmúlt évszázadban. A gyermeknevelés szülői tanintézteit a szülőknek, vagyis az apáknak és az anyáknak kötelező látogatniuk. Még a mezőgazdaságból élőknek is, akik kisebb falusi településeken laknak, levelező jelleggel részt kell venniük ebben, és tíznaponként egyszer — vagyis kéthetente,

ugyanis itt a hét öt napból áll — szóbeli oktatásra meg is kell jelenniük a közeli központokban.

72:3.3 (811.3) Az egyes családokban az átlagos gyerekszám öt fő, és a gyermekek az egyik vagy mindkét szülő halála esetén a szülői bíróság által kijelölt gyámok teljes fennhatósága alá tartoznak. Bármelyik család nagy megtiszteltetésnek tartja, ha egy teljesen árva gyermek feletti gyámsági feladatra méltónak találják. A szülőket alkalmassági vizsgáknak vetik alá és az árva gyermeket annak a családnak ítélik, amelyik a legjobb szülői minősítést kapja.

72:3.4 (811.4) Ezek az emberek úgy tekintenek az otthonra, mint a polgárosodott társadalmuk alapjára. Úgy gondolják, hogy a gyermek oktatásának és jelleme képzésének legértékesebb részét a szüleitől és az otthonától kapja, és az apák csaknem annyi figyelmet szentelnek a gyermeknevelésnek, mint az anyák.

72:3.5 (811.5) A nemi ismereteket otthon, a szülők vagy a bíróság által kijelölt gyámok biztosítják. Az erkölcsi felkészítést a tanítók nyújtják a tanítási szünet alatt a tanműhelyekben, de nem a vallási képzés részeként, melyet a szülők kizárólagos előjogának tekintenek, lévén, hogy a vallást a családi élet szerves részének tartják. Tisztán vallási ismereteket nyilvános formában csak a bölcsélettemplomokban adnak elő, mert ezen embereknél nem alakultak ki az urantiai egyházakhoz hasonló, kizárólagosan vallási intézmények. Az ő életfelfogásukban a vallás nem más, mint törekvés arra, hogy megismerjék Istent és hogy a társaik számára végzett szolgálton keresztül mutassák ki az emberbaráti szeretetet, de e vallási helyzet nem jellemző a bolygó más nemzeteire. A vallás ezeknél az embereknel

olyannyira családi ügy, hogy nincsenek is kizárólag vallási összejövétel céljára szolgáló nyilvános helyek. Politikai értelemben az egyház és az állam, ahogy az urantiaiak szokták mondani, teljesen szét van választva, azonban a vallás és a bölcsélet sajátos átfedése érvényesül.

72:3.6 (811.6) Egészen húsz évvel ezelőttig kormányzati felügyelet alatt álltak a szellemi tanítók (hasonlók az urantiai lelkipásztorokhoz), akik minden egyes családot rendszeresen felkeresnek a gyermekek megvizsgálása céljából, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy a szülei megfelelően végzik a felkészítésüket. E szellemi vezetők és vizsgálók jelenleg egy újonnan felállított és önkéntes hozzájárulásokból fenntartott intézmény, a Szellemi Fejlődés Alapítványa irányítása alá tartoznak. Ez az intézmény talán csak a paradicsomi Ítélező Fiú megérkezését követően fog továbbfejlődni.

72:3.7 (812.7) A gyermekek jogilag a szülei fennhatósága alá tartoznak tizenöt éves korukig, amikor is felruházzák őket az első állampolgári felelősséggel. Ezt követően minden ötödik évben öt egymást követő, hasonló nyilvános jogérvényesítést biztosítanak az ilyen korcsoportok számára, ahol a szüleikkel szembeni kötelezettségeik csökkennek, s közben az állam felé új polgári és társadalmi kötelezettségekkel terhelik meg őket. A választójogot húszéves korukban kapják meg, a szülői beleegyezés nélkül való házasságkötés jogát pedig csak huszonöt éves korukban nyerik el, és a gyermekeknek a harmincadik életévük betöltésével el kell hagyniuk a szülői házat.

72:3.8 (812.1) A házasságkötési és válási törvények nemzet szerte egységesek. A húszéves kor — a választójog megszerzéséhez

kötődő életkor — előtti házasságkötés nem engedélyezett. A házassulást csak egy évvel az ilyen szándék bejelentése után engedélyezik, és csak azt követően, hogy a menyasszony és a vőlegény bizonytságot szolgáltat arról, hogy megfelelően felkészültek a szülői tanhelyeken a házassélettel járó felelősségekre.

72:3.9 (812.2) A válási jogszabályok valamelyest lazák, azonban a szülői bíróságok által kiadandó, a különválást kimondó határozatokat addig nem kapják meg, amíg a kérelem bejegyzésétől számítva egy év el nem telt, és e bolygón az egy év jóval hosszabb idő, mint az Urantián. Az enyhe válási törvényeik ellenére a jelenlegi válási arány csak egytizede a polgárosodott urantiai emberfajtákénak.

4. Az oktatási rendszer

72:4.1 (812.3) E nemzet oktatási rendszere kötelező és vegyes osztályú azokban az előkészítő tanodákban, melyeket a tanulók öt és tizennyolc éves koruk között látogatnak. Ezek a tanintézetek nagyon eltérnek az urantiaiaktól. Nincsenek osztálytermek, egyszerre csupán egyféle tanulmányt folytatnak, és az első három év után minden tanuló tanársegéddé válik, s a kisebbeket oktatja. Könyveket csak olyan ismeretek közreadásához vesznek igénybe, melyek a tanműhelyekben és a tanhelyi gazdaságokban felmerült kérdések megválaszolását segítik. A földrészen használt bútorok nagy része és a számos gépi szerkezet — a jelen kor a találmányok és a gépesítés nagy korszaka — e műhelyekben készül. Mindegyik műhely mellett műhelykönyvtár is van, ahol a növendékek tanulmányozhatják a szükséges szakirodalmat.

A teljes oktatási időtartam alatt gazdálkodást és kertészetet is oktatnak a helyi tanodákhoz tartozó kiterjedt gazdaságban.

72:4.2 (812.4) A gyengeelméjű gyermekeket csak mezőgazdaságra és állattenyésztésre oktatják, és a különleges felügyelet alatt működő telepes csoportokban való életre kötelezik, ahol nemenként elkülönítik őket, hogy megelőzzék a szülővé válásukat, mely jogot az átlagos szintet el nem érők nem gyakorolhatják. E megszorító intézkedéseket hetvenöt évvel ezelőtt léptették életbe; e kötelezést elrendelő határozatokat a szülői bíróságok adják ki.

72:4.3 (812.5) Mindenki egy hónap szabadságot kap évente. Az előkészítő tanodákban a tíz hónapos évből kilenc hónapon át folyik az oktatás, s a tanítási szünetet a gyermekek a szüleikkel vagy a barátaikkal együtt utazással töltik. Ez az utazás a felnőttképzési programnak is részét képezi és e program élethosszig tart, s a költségek fedezetét ugyanolyan módszerekkel gyűjtik össze, mint az öregségi biztosításét.

72:4.4 (812.6) A tanidő negyedrészt a játéknak — az atlétikai versenyeknek — szentelik, ahol a gyermekek a helyi szintű versenyekről a tagállami és a térségi szintig, majd pedig a nemzeti szintű ügyességi és felkészültségi versenyekig is eljuthatnak. A tanulók figyelmét az ékesszólás és a zene terén szervezett versenyek, valamint a tudományos és bölcséleti megmérettetések is lekötik, a legalsóbb társadalmi osztályi szintűektől egészen a nemzeti megbecsülést kivívó versengésekig.

72:4.5 (812.7) A tanintézeti kormányzat a nemzeti kormányzat másolata a három, egymással összekapcsolódó hatalmi ágat

tekintve, s a tanári kar működik a harmadik vagy tanácsadó jogalkotó ágként. E földrészen az oktatás fő célja az, hogy minden tanulóból önmagát fenntartó polgárt neveljenek.

^{72:4.6 (813.1)} Minden, az előkészítő tanhelyi rendszerből tizennyolc éves korában kikerülő gyermek képzett iparos. Ekkor kezdődik a könyvekből való tanulás és a szakismeretek elsajátítása a felnőttképzést nyújtó tanhelyeken vagy a felsőbb tanintézetekben. A feladatát a tantervhez képest előbb teljesítő, kiváló képességű hallgató időt és eszközöket kap a maga által kigondolt terv kivitelezéséhez. A teljes oktatási rendszert arra tervezték, hogy az egyénnek megfelelő képzést nyújtson.

5. Ipari szerveződés

^{72:5.1 (813.2)} Az ipari helyzet e nép esetében messze van az eszményitől; a tőke és a munka még mindig bonyodalmakat okoz, de mindkettőt folyamatosan a tisztességes együttműködésen alapuló tervhez igazítják. E különleges földrészen a dolgozók egyre nagyobb része válik az ipari nagyvállalatok részvényesévé; minden értelmesen gondolkodni képes munkás lassan kistőkés lesz.

^{72:5.2 (813.3)} A nagy társadalmi ellentétek csökkenőben vannak, és a jó szándék gyorsan teret nyer. A rabszolgaság (több mint száz évvel ezelőtti) eltörlésével nem jártak együtt súlyos gazdasági nehézségek, lévén, hogy e váltást fokozatosan, évente két százalék felszabadításával vitték véghez. Az elme-, az erkölcsi és a fizikai próbákon kielégítő eredményt elért rabszolgák polgári jogállást kaptak; e nemesebb rabszolgák vagy hadifoglyok vagy a hadifoglyok gyermekei voltak. Mintegy ötven évvel ezelőtt a visszamaradott rabszolgáik maradékait

kitelepítették, és a legutóbbi időkben hozzáfogtak az elfajzott és züllött osztályaik számbeli csökkentéséhez is.

72:5.3 (813.4) Ezek az emberek a közelmúltban új eljárásokat alakítottak ki az ipari nézeteltérések kezelésére és a gazdasági visszaélések visszaszorítására, melyek komoly előrelépést hoztak az ilyen természetű nehézségek kezelésére általuk korábban alkalmazott módszerek terén. Az erőszakot, mint a személyes vagy az ipari nézeteltérések rendezésének módját törvényileg betiltották. A béreket, a nyereséget és az egyéb gazdasági kérdéseket nem mereven szabályozzák, azonban általános szabályozóként az ipari törvényhozás működik, s az ipari természetű mindenféle vitás ügyben az ipari bíróságok döntenek.

72:5.4 (813.5) Az ipari bíróságok mindössze harmincéves múltat tekintenek vissza, de nagyon is kielégítően működnek. A legutóbbi jogszabályváltozás szavatolja, hogy az ipari bíróságoknak most már el kell ismerniük a törvényes ellentételezést az alábbi három területen:

72:5.5 (813.6) 1. A befektetett tőke jogszabályban rögzített kamatai.

72:5.6 (813.7) 2. Az ipari tevékenységekben alkalmazott szakmunkások ésszerű mértékű fizetése.

72:5.7 (813.8) 3. Az elvégzett munkáért járó tisztességes és igazságos munkabérek.

72:5.8 (813.9) Ezeket először szerződés szerint kell biztosítani, vagy pedig csökkenő bevételek esetén az átmeneti csökkentésnek arányosnak kell lennie. Ezután ezen állandó kiadásokon felüli

minden keresetet osztaléknak kell tekinteni és arányosan kell elosztani a három terület szerint: tőke, szakértelem és munkavégzés.

72:5.9 (813.10) Tízévente a térségi ügyvezetők kiigazítják és rendeleti úton meghatározzák a kereső munka napi törvényes időtartamát. Az ipar jelenleg ötnapos hetet tart, négy munkanappal és egy szabadnappal. Ezek az emberek a munkanapon hat órát, és a tanulókhhoz hasonlóan, a tíz hónapos évben kilenc hónapot dolgoznak. A szabadságot rendszerint utazással töltik, és lévén, hogy nemrégiben új közlekedési módszereket találtak fel, ezért az egész nemzet megkedvelte az utazást. Az időjárás az év nagyjából nyolc hónapján át kedvez az utazgatásnak, és az emberek ki is használják a lehetőségeket.

72:5.10 (813.11) Kétszáz évvel ezelőtt az ipart teljes egészében a nyereségérdekeltség uralta, de mostanában ezt gyorsan felváltják más és nagyobb hajtóerők. E földrészen a verseny kielezett, azonban annak nagy része az ipar területéről áttevődött a játék, a szakértelem, a tudományos haladás és az értelmi teljesítmények területére. A versengés a társadalmi szolgálat és a kormányzati elkötelezettség terén a legszembetűnőbb. E nép körében a közszolgálat rövid idő alatt elkezdett a törekvések fő céljává válni. A földrész leggazdagabb embere napi hat órát dolgozik a gépgyártó üzemének irodájában, majd siet a közigazgatási tanoda helyi kirendeltségéhez, hogy ott közszolgálati képesítést szerezzen.

72:5.11 (814.1) E földrészen a fizikai munka egyre elismertebbé válik, és minden testileg egészséges polgár tizennyolc éves kor felett otthon és a gazdaságokban, valamelyik szokásos iparágban vagy a közmunkákon dolgozik, mely utóbbinál az átmenetileg

munkanélkülivé váltakat foglalkoztatják, vagy pedig a bányákban munkára kötelezettek csoportjában tevékenykedik.

^{72:5.12 (814.2)} Ezek az emberek a társadalmi ellenszenv egy új formájának kialakulását — a tunyasággal és a ki nem érdemelt vagyonnal szembeni ellenszenvet — élik meg. Lassan, de biztosan megszerzik az uralmat a gépeik felett. Egykor ők is a politikai szabadságért és később a gazdasági szabadságért küzdöttek. Ma mindkettőt kezdik élvezni, sőt kezdik értékelni a jól megérdemelt szabadidejüket is, melyet a teljesebb önmegvalósításnak szentelhetnek.

6. Öregségi biztosítás

^{72:6.1 (814.3)} E nemzet határozott erőfeszítést tesz az öregek esetében arra, hogy a jótékonykodás önbecsülés-romboló fajtáját felváltsa a tisztességes, kormányzat-nyújtotta biztosítékokkal. E nemzet minden gyermek számára oktatást és minden embernek munkát biztosít; ezért képes sikeresen működtetni egy, a beteg és idős embereket védő biztosítási rendszert.

^{72:6.2 (814.4)} E népnél minden embernek hatvanöt éves korában vissza kell vonulnia a keresőtevékenységektől, hacsak nem kap engedélyt az állami munkaügyi biztostól, mely engedély birtokában hetvenéves koráig munkában maradhat. E korhatár nem érvényes sem a kormányzati szolgálatot ellátókra, sem a bölcselőkre. A testi fogyatékosok vagy a tartósan rokkantak bármely életkorban bekerülhetnek a nyugdíjazási jegyzékbe bírósági határozat alapján, melyet a térségi kormány nyugdíjügyi biztosa jegyez ellen.

72:6.3 (814.5) Az öregségi nyugdíjak anyagi fedezetét négy forrásból biztosítják:

72:6.4 (814.6) 1. Havonta egynapi keresetet a szövetségi kormány e célra elvon, és ebben az országban mindenki dolgozik.

72:6.5 (814.7) 2. Hagyatékok — sok tehetős polgár e célra anyagi eszközöket hagy hátra.

72:6.6 (814.8) 3. Az állami bányákban végzett kötelező fizikai munka jövedelmei. Az ilyen munkára beosztottak maguk gondoskodnak a fenntartásukról és félretesznek valamennyit a maguk nyugdíj-hozzájárulásának biztosítása érdekében is, viszont a munkájukból származó minden többlethasznót a nyugdíjalapba vezetik át.

72:6.7 (814.9) 4. A természeti erőforrásokból származó bevétel. A földrész teljes természeti vagyonát társadalmi megbízásból a szövetségi kormány kezeli, és az ebből származó bevételt olyan társadalmi célokra fordítja, mint a betegségmegelőzés, a lángelmék képzése és az ígéretes tehetségek közigazgatási tanintézetekben való oktatása költségeinek fedezése. A természeti erőforrásokból származó jövedelem fele kerül át az öregségi nyugellátást biztosító alapba.

72:6.8 (814.10) Bár az állami és a térségi biztosítási alapok a védelmet szolgáló biztosítások számos formáját kínálják, az öregségi nyugdíjakat kizárólag a szövetségi kormány kezeli a tíz térségi osztályán keresztül.

72:6.9 (814.11) E kormányzati alapokat már régóta becsületesen kezelik. A hazaárulás és a gyilkosság után a közbizalom ellen

vétőkre szabják ki a bíróságok a legsúlyosabb ítéleteket. A társadalmi és a politikai hűtlenséget ma már minden vétségek legvisszataszítóbbikának tekintik.

7. Adórendszer

^{72:7.1 (815.1)} A szövetségi kormány kizárólag az öregségi nyugdíj igazgatás, valamint a lánghelmék és az alkotó tehetségek támogatása terén atyáskodó; a tagállami kormányok egy kicsit többet törődnek az egyes állampolgárokkal, míg a helyi kormányzatok sokkal inkább gyámkodó vagy közösségépítő jellegűek. A város (vagy annak valamely része) sok olyan dologgal maga törődik, mint az egészségügy, a közegészségügy, az építési szabályok, a településrendezés, a vízellátás, a közvilágítás, a fűtés, a szabadidős programok szervezése, a zene és a tájékoztatás.

^{72:7.2 (815.2)} Minden iparágban az elsődleges figyelem az egészségre irányul; a testi jólét bizonyos vetületeit ipari és közösségi előjognak tekintik, azonban az egyén és a család egészségének kérdése tisztán személyes ügynek minősül. A gyógyászatban, miként az összes többi, tisztán személyes ügynek tekintett dologban is, a kormányzat igyekszik tartózkodni a beavatkozástól.

^{72:7.3 (815.3)} A városok nem rendelkeznek adókivetési joggal, és nem is adósodhatnak el. Lakosságszám szerint kapnak támogatást az államkincstárból és ezt kell kiegészíteniük az olyan bevételekből, mint a közösségi vállalkozások termelte jövedelem és a különféle kereskedelmi tevékenységek engedélyezéséből befolyó bevétel.

72:7.4 (815.4) A városhatárok kiterjesztését lehetővé tevő gyorsközlekedési létesítmények városi ellenőrzés alatt állnak. A városi tűzoltóságokat a tűz megelőzési és biztosítási alapítványok támogatják, és minden épület, legyenek azok a városban vagy vidéken, tűz ellen védett — legalábbis az volt az elmúlt hetvenöt évben.

72:7.5 (815.5) A városoknak nincsenek hivatalosan kijelölt rendfenntartói; a rendőri erőket a tagállami kormányzat tartja fenn. E területbe szinte csak nőtlen férfiakat vesznek fel, huszonöt és ötven év között. A tagállamok többsége igen súlyos nőtlenségi adót alkalmaz, mely alól a rendőrséghez belépő férfiak mentesülnek. Egy átlagos tagállamban a rendőri erő jelenleg csupán a tizede az ötven évvel ezelőttinek.

72:7.6 (815.6) Kevés vagy egyáltalán semmilyen egységesség nem mutatható ki a száz, viszonylag szabad és független tagállam adóztatási rendje között, lévén, hogy a gazdasági és egyéb körülmények a földrész különböző részein igen eltérők. Minden tagállamra tíz olyan alkotmányos rendelkezés vonatkozik, melyet csakis a szövetségi legfelsőbb bíróság jóváhagyásával lehet módosítani, és e törvénycikkek egyike akadályozza meg bármely vagyonrész esetében az évi egy százaléknál magasabb adó kivetését, mely szabály alól kivételt képeznek a lakásul szolgáló ingatlanok, legyenek azok a városban vagy vidéken.

72:7.7 (815.7) A szövetségi kormány nem adósodhat el, és a hadviselés esetét kivéve négyharmados népszavazást kell tartani ahhoz, hogy bármely tagállam kölcsönt vehessen fel. Lévén, hogy a szövetségi kormányzat nem vehet fel kölcsönt, ezért háború esetén a Nemzeti Védelmi Tanács kap jogot arra,

hogy a tagállamok számára pénz, valamint a szükséges emberi erőforrások és anyagi eszközök rendelkezésre bocsátását előírja. Adósság azonban több mint huszonöt éve nem merült fel.

72:7.8 (815.8) A szövetségi kormány működésének támogatásához öt bevételi forrás áll rendelkezésre:

72:7.9 (815.9) 1. Behozatali vámok. Minden behozatal illetékköteles annak érdekében, hogy védjék a földrészen elért életszínvonalat, mely jóval meghaladja a bolygó többi nemzetéét. Ezeket a vámtételeket a legfelsőbb ipari bíróság szabja ki, miután az ipari nagygyűlés mindkét háza jóváhagyta a gazdasági ügyek elsőszámú vezetőjének ajánlásait, aki egyúttal e két törvényalkotó testület közös megbízottja. Az ipari felsőház tagjait a dolgozók, az alsóházét a tőkések választják meg.

72:7.10 (816.1) 2. Nyereségrészesedés. A szövetségi kormány a tíz térségi kutatóintézetében támogatja a fejlesztéseket és az alkotómunkát, ahol is a lángelmék minden fajtáját — művészeket, írókat és tudósokat — segítik és egyben védik a szabadalmaikat is. Cserébe a kormány minden ilyen találmányból és alkotásból származó nyereség felére igényt tart, legyenek azok gépi berendezések, könyvek, művészi alkotások, növények vagy állatok.

72:7.11 (816.2) 3. Örökösödési adók. A szövetségi kormány sávós örökösödési adót vet ki, mely az egy százaléktól az ötvenig terjed az örökség mértékétől és állapotától függően.

72:7.12 (816.3) 4. Hadifelszerelés. A kormányzat komoly bevételre tesz szert abból, hogy kölcsönadja a szárazföldi és a haditengerészeti erők felszereléseit kereskedelmi és szórakoztatási célú használatra.

72:7.13 (816.4) 5. Természeti erőforrások. A természeti erőforrásokból származó bevétel a nemzeti kincstárba kerül, hacsak nem kell azt teljes egészében a szövetségi állam alapszabályában rögzített külön célokra fordítani.

72:7.14 (816.5) A Nemzeti Védelmi Tanács által elrendelt hadialapfeltöltés esetét kivéve a szövetségi költségvetést a törvényhozás felsőháza készíti el az alsóház támogatásával, a kormányfő hagyja jóvá, végül pedig a száztagú, szövetségi költségvetési bizottság érvényesíti. E bizottság tagjait a tagállamok kormányzói jelölik és a tagállami törvényhozók választják meg huszonnégy éves szolgálati időtartamra, hatévente cserélve az egynegyedüket. E testület hatévente háromnegyedes titkos szavazással a tagjai közül vezetőt választ, aki a szövetségi kincstár igazgatója és ellenőre lesz.

8. A szakirányú felsőbb tanintézetek

72:8.1 (816.6) A fiatalok ötéves kortól tizennyolc éves korig tartó kötelező alapfokú oktatási programja mellett a következő külön tanhelyeket tartják fenn:

72:8.2 (816.7) 1. Közigazgatási tanodák. Ezek a tanintézetek három szinten működnek: nemzeti, térségi és tagállami szinten. A nemzeti hivataloknak négy csoportja van. Az első közbizalmi csoport működése főként a nemzeti közigazgatáshoz kötődik, és e csoportban az összes hivatalviselő embernek mind térségi,

mind pedig nemzeti közigazgatási tanintézeti végzettséggel rendelkeznie kell. A második csoportban az emberek akkor tölthetnek be politikai, választás vagy kinevezés útján elnyerhető hivatalt, ha a tíz térségi közigazgatási tanoda valamelyikét elvégezték; a feladatuk a térségi közigazgatásban és a tagállami kormányzatban való felelős tisztségek betöltése. A harmadik csoportba a tagállami felelős beosztásokat betöltők tartoznak, és e tisztviselőknek csak tagállami szintű közigazgatási végzettséggel kell rendelkezniük. A hivatalviselők negyedik és utolsó csoportjába tartozóknak nem kell közigazgatási végzettséggel rendelkezniük, lévén, hogy e hivatalokat teljes mértékben kinevezés útján töltik be. Ezek jelentik a kevésbé fontos segédi, titkári és ügyintézői beosztásokat, melyeket a kormányzati szakigazgatásban működő, különböző képzett személyek töltenek be.

72:8.3 (816.8) Az alsóbb fokú és a tagállami bíróságok bírái a közigazgatási tagállami tanhelyeken végeznek. A közösségi, oktatási és ipari ügyekkel foglalkozó ítélőszékek bírái a térségi tanodákban szereznek képesítést. A szövetségi legfelsőbb tanács bíráinak pedig mindeme közigazgatási tanintézetekben szerzett végzettséggel egyaránt rendelkezniük kell.

72:8.4 (817.1) 2. Bölcséleti tanodák. Ezek a tanhelyek a bölcséleti diplomák fiókintézményei és a vallással együttesen többé-kevésbé közszerepet töltenek be.

72:8.5 (817.2) 3. Tudományos intézetek. E műszaki tanintézetek inkább az iparral működnek együtt, mint az oktatási rendszerrel, és tizenöt területen tevékenykednek.

72:8.6 (817.3) 4. Szakmai felkészítő tanodák. E különleges intézmények nyújtják a szakmai képzést a különböző kitanulható foglalkozásokhoz, melyekből tizenkettő van.

72:8.7 (817.4) 5. Katonai és haditengerészeti tanodák. A nemzeti parancsnokság közelében és a huszonöt tengerparti katonai központban tartják fenn azokat az intézményeket, melyeket a tizennyolc és harminc év közötti önkéntesek katonai kiképzésére szántak. Huszonöt éves kor alatt szülői beleegyezés szükséges az ilyen tanintézetekbe való beiratkozáshoz.

9. Az általános választójog terve

72:9.1 (817.5) Bár a közhivatalok csak a tagállami, térségi vagy szövetségi közigazgatási tanodai végzettséggel rendelkező pályázók előtt állnak nyitva, e nemzet haladó nézeteket valló vezetői komoly gyengeséget fedeztek fel az általános választójogi tervben és mintegy ötven évvel ezelőtt alkotmányos rendelkezéssel módosították a szavazati rendszert, mely így a következő sajátosságokat mutatja:

72:9.2 (817.6) 1. Minden húszéves és annál idősebb férfi és nő egy-egy szavazattal rendelkezik. Ezen életkor elérésével minden polgárnak két választói csoportban kell tagsággal rendelkeznie: az elsőhöz a gazdasági működésük szerint sorolják be őket — vagyis vannak ipari, szakmai, gazdálkodói vagy kereskedői csoportok; a második csoportba a politikai, bölcséleti vagy társadalmi igényeik szerint kerülnek be. Így minden munkavállaló valamelyik gazdasági választójogi csoportba tartozik, és e testületeket a nem gazdasági társulásokhoz hasonlóan sok tekintetben úgy szabályozzák, mint a hármas

hatalommegosztású nemzeti kormányzatot. A csoportba soroláson tizenkét évig nem lehet változtatni.

72:9.3 (817.7) 2. A tagállamok kormányzói által vagy a térségi ügyvezetők által vagy a térségi legfelsőbb tanácsok megbízása alapján jelölt egyének, akik nagy szolgálatot tettek a társadalomnak, vagy akik különleges bölcsességet mutattak a kormányzati szolgálatban, további szavazati jogokat kaphatnak nem gyakrabban, mint ötévente és nem rendelkezhetnek kilencnél több ilyen választójogi többletszavazattal. A többes szavazók szavazatszáma legfeljebb tíz lehet. A tudósokat, feltalálókat, tanítókat, bölcselőket és szellemi vezetőket szintén elismerik és nagyobb politikai hatalom megadásával tisztelik meg őket. E rangos polgári előjogokat a tagállami és a térségi legfelsőbb tanácsok adják meg, sok tekintetben úgy, ahogy a különleges karok a rangokat adományozzák, és az így kitüntetettek büszkén veszik fel az életükben elért eredményeik sorába az egyéb rangjaik mellé e polgárjogi elismerés jelképeit is.

72:9.4 (817.8) 3. A bányákban kötelező munkára rendelt mindent egyént és minden, az adóalapokból fizetett kormányzati alkalmazottat az ilyen szolgálat időtartamára felmentenek a választójoguk gyakorlása alól. Ez nem vonatkozik azokra a koros személyekre, akik hatvanöt éves korukban nyugdíjba vonulnak.

72:9.5 (817.9) 4. Öt választójogi csoport van, melyek kialakítása az egyes átlagos, éves befizetett adók mértékét tükrözi ötéves időszakokra vonatkoztatva. A nagy adófizetők öt többletszavazatot kaphatnak. E szavazatszám megadása független minden más elismeréstől, de egyetlen személy sem

rendelkezhet semmilyen körülmények között tíznél több szavazattal.

72:9.6 (818.1) 5. E választójogi terv elfogadásával egyúttal elvetették a területi alapú szavazási módszert a gazdasági vagy működési rendszer javára. Jelenleg minden polgár az ipari, társadalmi vagy szakmai csoportok tagjaként szavaz, függetlenül a lakhelyétől. Így a választói közösség kiegyensúlyozott, egyesített és okos csoportokból áll, akik csakis a legjobb tagjaikat emelik kormányzati bizalmi és felelős tisztségekbe. A működési vagy csoportos választójogi rendszer alkalmazása alól egy kivétel van: egy szövetségi kormányfő hat évre történő megválasztása nemzeti szintű, titkos szavazással történik, és egyetlen polgárnak sincs egynél több szavazata.

72:9.7 (818.2) Így tehát a kormányfő megválasztását kivéve a választójogot a polgárság gazdasági, szakmai, értelmiségi és társadalmi csoportjai gyakorolják. Az eszményi állam szerves működésű, és annak minden szabad és értelmesen gondolkodni képes polgárcsoportja a nagyobb kormányzati szervezetnek egy-egy alapvető és működési szervét alkotja.

72:9.8 (818.3) A közigazgatási tanintézeteknek jogukban áll bírósági eljárást kezdeményezni a tagállami bíróságok előtt bármely gyengeelméjű, tunya, közömbösséget tanúsító vagy bűnöző egyén választójogának megvonása érdekében. Ezek az emberek felismerték, hogy ha már a nemzet ötven százaléka visszamaradott vagy sérült és mégis szavazati jogot gyakorol, akkor a nemzet elpusztul. Úgy tartják, hogy a középszer uralma maga után vonja bármely nemzet bukását. A szavazás kötelező, és mindenkire komoly bírságot szabnak ki, aki nem vesz részt benne.

10. A bűnözés kérdésének kezelése

72:10.1 (818.4) A bűnözés, a tébolyodottság és az elfajzottság kérdéseinek kezelésére e nép által választott módszerek bizonyos tekintetben ugyan rokonszenvesnek bizonyulhatnak az urantiaiak számára, míg más tekintetben kétségkívül megdöbbenőek lehetnek. A közönséges bűnözőket és fogyatékosokat nemek szerint elkülönítve különböző mezőgazdasági telepes csoportokban helyezik el, és ők ott meglehetősen önellátók. A komolyabb visszaeső bűnözőket és a gyógyíthatatlan tébolyodottakat a bíróságok gázfülkéiben való kivégzés útján halálra ítélik. A gyilkosság mellett számos bűncselekményt, beleértve a kormányzati bizalom elárulását is, szintén halálbüntetéssel sújtanak, és az igazságszolgáltatás biztosan és gyorsan működik.

72:10.2 (818.5) Ezek az emberek most lépnek át a nemleges jellegű törvény korszakából az igenlőbe. A közelmúltban jutottak el oda, hogy megpróbálkozzanak a bűnmegelőzéssel úgy, hogy a lehetséges gyilkosoknak és veszélyes bűnözőknek tartott egyéneket élethosszig tartó szolgálatra ítélik az őrizetben tartottak telepein. Ha a fegyencek később bizonyítják, hogy elérték a természetes szintet, akkor feltételesen szabadlábra kerülhetnek vagy kegyelmet kaphatnak. Az emberölési hányad e földrészen csupán a tizede a többi nemzetéhez képest.

72:10.3 (818.6) A bűnözők és a fogyatékosok szaporodásának megakadályozására irányuló erőfeszítések több mint száz évvel ezelőtt kezdődtek és mostanra már kielégítő eredményeket hoztak. A tébolyodottak számára nem tartanak fenn börtönöket vagy kórházakat. Ezért aztán az ilyen csoportok aránya az urantiaiakhoz képest csak mintegy tíz százalék.

11. Katonai felkészültség

72:11.1 (818.7) A szövetségi katonai tanintézetekben végzetek a „polgárosodott társadalom védelmezőiként” a képességeiknek és tapasztalataiknak megfelelően hétféle rangban kaphatnak megbízást a Nemzeti Védelmi Tanács elnökétől. A tanács huszonöt tagú, s a tagjait a legmagasabb szülői, oktatási és ipari bíróságok jelölik, mely jelöléseket a szövetségi legfelsőbb bíróság erősít meg, és e testületet hivatalból az egyenrangú katonai ügyek vezérkari főnöke vezeti. E tagok hetvenéves korukig szolgálnak.

72:11.2 (819.1) A kinevezett tisztek által elvégzett tanfolyamok négyéves időtartamúak és mindig valamely kereskedelmi ág vagy szakma elsajátításához kötődnek. Katonai kiképzést sohasem tartanak ilyen ipari, tudományos vagy szakmai oktatás nélkül. A katonai felkészítés befejeződésével az egyén a négyéves képzés alatt annak az oktatásnak a felében is részesült, melyet ama szakirányú tanintézetek valamelyikében nyújtanak, amelyekben a képzés ugyancsak négyéves. Így egy hivatásos katonai osztály létrejöttét kerülik el azáltal, hogy számos férfinak adják meg a lehetőséget, hogy a maguk fenntartásáról gondoskodjanak, miközben a gyakorlati vagy szakmai felkészítés felét biztosítják számukra.

72:11.3 (819.2) A katonai szolgálat békeidőben tisztán önkéntes jellegű, és a szolgálat minden ágazatban négyéves időtartamra szól, mely alatt minden férfi valamilyen szakirányt is visz a katonai harcászat elsajátítása mellett. A központi katonai tanodákban és a földrész partjai mentén elhelyezkedő huszonöt kiképzőtáborban az egyik fő tevékenységet a zenei tanulmányok jelentik. Az ipari pangás időszakában

főszabályként sok ezer állástalant vesznek igénybe a földrész szárazföldi, tengeri és légi védelmi létesítményeinek építéséhez.

^{72:11.4 (819.3)} Bár ezek az emberek komoly harci létszámot tartanak fenn a szomszédos ellenséges népek betörése elleni védelem érdekében, a javukra írható, hogy e katonai erőket az elmúlt száz évben nem alkalmazták támadó háborúban. Eljutottak a polgárosultság azon fokára, ahol erővel megvédhetik a polgárosodott társadalmat, anélkül, hogy az a haderőik támadó jellegű igénybevételére csábítaná őket. A földrész egyesített államának létrehozása óta nem voltak polgárháborúk, de az elmúlt két évszázadban őket kellett igénybe venni kilenc védelmi összetűzésben, melyek közül hármat erős világhatalmi szövetségek ellen folytattak. Bár e nemzet megfelelő védelemmel rendelkezik az ellenséges szomszédok ellen, sokkal több figyelmet fordít az államférfijainak, tudósainak és bölcselőinek a képzésére.

^{72:11.5 (819.4)} Amikor a világgal békében vannak, minden mozgósítható védelmi rendszert ugyancsak igénybe vesznek, de ekkor az iparban, a kereskedelemben és a kikapcsolódásban. Hadiállapotban az egész nemzetet mozgósítják. A hadiállapot időszakában a katonaság minden iparágban hatalmat kap és az egyes haderőnemi parancsnokok a kormányfő kormányának tagjaivá lépnek elő.

12. A többi nemzet

^{72:12.1 (819.5)} Bár e különleges nép társadalma és kormányzata sok tekintetben haladóbb az urantiai nemzetekénél, meg kell említenünk azt is, hogy a többi földrészen (e bolygón tizenegy

van ezekből) a kormányok határozottan elmaradottabbak az Urantia fejlettebb nemzeteihez képest.

72:12.2 (819.6) E haladó kormányzat épp most tervez nagyköveti kapcsolatokat létesíteni a visszamaradott népekkel, és most először jelent meg egy nagy vallási tanító, aki amellet áll ki, hogy hitterjesztőket küldjenek a szomszédos nemzetekhez. Attól tartunk, hogy azt a hibát fogják elkövetni, amelyet oly sokan mások is, akik arra vállalkoztak, hogy magasabb műveltséget és haladóbb vallást kényszerítenek rá más emberfajtákra. Milyen nagyszerű dolgokat lehetne véghez vinni ezen a világon, ha ez a fejlett műveltségű földrészlakó nemzet csak kimenne a szomszédaihoz és onnan magával hozná a szomszédos népek legjobbjait és később, miután oktatásban részesítette őket, a művelődés követeiként visszaküldené őket a szellemi sötétségben élő testvéreikhez! Természetesen, ha egy Ítélező Fiú rövidesen eljönne e fejlett nemzethez, akkor rövid idő alatt is nagyszerű dolgok történhetnének ezen a világon.

72:12.3 (820.1) Az egyik szomszédos bolygó dolgairól szóló beszámolót különleges engedéllyel és azzal a szándékkal adhattuk közre, hogy előmozdítsuk a polgárosultság kibontakozását és fokozzuk a kormányzás fejlődési ütemét az Urantián. Sokkal többet is előadhatnánk, ami kétségkívül érdekelné és kíváncsivá tenné az urantiaiakat, de ezzel a beszámolóval elértük a felhatalmazásunk korlátait.

72:12.4 (820.2) Az urantiaiaknak azonban figyelembe kell venniük azt is, hogy a Satania csillagrendszeri családba tartozó testvérszférájuk nem részesült a paradicsomi Fiaknak sem ítélőhatósági, sem alászállási küldetésében. A különböző

urantiai népek között sincsen olyan nagy kulturális különbség, mint amilyen e földrészlakó nemzetet a bolygói társaitól elválasztja.

72:12.5 (820.3) Az Igazság Szellemének kiáradása biztosítja az alászállásban részesült világon élő emberi faj érdekében megteendő nagy előrelépésekhez szükséges szellemi alapokat. Az Urantia ezért sokkal jobban felkészült egy olyan bolygói kormányzat mihamarabbi létrehozására, mely törvényekkel, működési rendekkel, jelképekkel, egyezményekkel és közös nyelvvel rendelkezik — melyek összessége oly nagy mértékben képes hozzájárulni a világbéke törvényes megteremtéséhez, és amely elvezethet a szellemi törekvéseket kibontakoztató korszak valamikori beköszöntéhez; és az ilyen korszak jelenti a fény és élet eszményi korainak bolygói küszöbét.

72:12.6 (820.4) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

73. írás

Az Édenkert

73:0.1 (821.1) KALIGASZTIA bukásának és az azt követő társadalmi zűrzavarnak a következményeként megjelenő kulturális hanyatlás és szellemi nyomor kevés hatást gyakorolt az urantiai népek fizikai vagy élőlénytani állapotára. A szerves evolúció rohamléptekkel haladt előre, meglehetősen függetlenül attól a kulturális és erkölcsi hanyatlástól, mely oly gyorsan követte Kaligasztia és Daligasztia hűtlenségét. A bolygó történelmében elérkezett az idő, csaknem negyvenezer évvel ezelőtt, amikor is a szolgálatban lévő élethordozók észlelték, hogy az urantiai emberfajtak fejlődésmenete tisztán

élőlénytani szempontból a tetőpontjához közeledik. A Melkizedek-megbízottak, ezzel azonos véleményen lévén, készségesen támogatták az élethordozók által az edentiai Fenségesekhez benyújtott kérvényt, mely arra irányult, hogy az Urantián folytassanak le engedélyezési szemlét abból a célból, hogy az élőlénytani nemesítők, egy Anyagi Fiú és Leány a bolygóra kiküldhető legyen.

73:0.2 (821.2) E kérést azért az edentiai Fenségesekhez címezték, mert Kaligasztia bukása és a jerusemi hatósági jogkör átmeneti betöltetlensége óta sok urantiai ügy felett ők gyakoroltak közvetlen felügyeletet.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, a tizedes vagy kísérleti világok sorába tartozó világok főfelügyelője jött el a bolygó ellenőrzésére, és a faji fejlődés felmérését követően annak rendje és módja szerint javasolta, hogy az Urantia kapjon Anyagi Fiakat. Ezen ellenőrzés után valamivel kevesebb mint száz évvel, Ádám és Éva, a helyi csillagrendszerből származó Anyagi Fiú és Leány, megérkezett és nekilátott annak a nehéz feladatnak, hogy megpróbálja rendbe tenni annak a bolygónak a zavaros ügyeit, melyet lázadás hátráltatott és amelyet a szellemi elszigeteltség következménye sújtott.

1. A nodfiak és az amadonfiak

73:1.1 (821.4) Egy szokványos bolygón az Anyagi Fiú megérkezése rendszerint a találmányok, az anyagi haladás és az értelmi felvilágosodás nagy korszakát jelzi. Az Ádám utáni kor a legtöbb világon nagyszerű tudományos korszak, de az Urantiával nem ez volt a helyzet. Bár a bolygót fizikailag

rátermett fajták népesítették be, a törzsek a vademberi lét és az erkölcsi megrekedtség fogságában tengődtek.

73:1.2 (821.5) Tízezer évvel a lázadást követően a hercegi igazgatásnak gyakorlatilag minden hasznos eredménye semmivé lett; a világ emberfajtái csak kevéssel voltak jobb helyzetben ahhoz képest, mintha e félrevezetett Fiú sohasem jött volna el az Urantiára. Csak a nodfiak és az amadonfiak között maradtak fenn a dalamatiai hagyományok és a Bolygóherceg műveltsége.

73:1.3 (821.6) A nodfiak a hercegi törzskar lázadó tagjainak leszármazottai voltak, elnevezésük pedig az első vezetőjük, Nod nevéből származik, aki egykor a dalamatiai ipari és kereskedelmi bizottság elnöke volt. Az amadonfiak azoknak az andonfiaknak voltak a leszármazottai, akik úgy döntöttek, hogy hűek maradnak Vanhoz és Amadonhoz. Az „amadonfi” inkább kulturális és vallási megjelölés, semmint faji meghatározás; faji értelemben az amadonfiak lényegében andonfiak voltak. A „nodfi” egyaránt kulturális és faji meghatározás, mert a nodfiak maguk alkották az Urantia nyolcadik emberfajtáját.

73:1.4 (822.1) A gyűlölködés hagyományosan megvolt a nodfiak és az amadonfiak között. E viszály folyton felszínre került, amikor csak a két csoport leszármazottai valamilyen közös vállalkozásba fogtak. Még később, az édeni feladatokban is rendkívül nehezen tudtak békésen együtt dolgozni.

73:1.5 (822.2) Röviddel Dalamatia pusztulása után Nod követői három nagyobb csoportra oszlottak. A központi csoport az eredeti otthonuk szomszédságában, a Perzsa-öböl felső részének közelében maradt. A keleti csoport Elám hegyvidéki

területeire, az Eufrátesz völgyétől keletre vándorolt. A nyugati csoport a Földközi-tenger északkelet-szíriai partjai mentét és a szomszédos területeket foglalta el.

73:1.6 (822.3) E nodfiak szabadon házasodtak a szangik fajtákkal és fejlett utódokat hagytak maguk után. A lázadó dalamatiaiak leszármazottai később csatlakoztak Vanhoz és az ő hű követőihez Észak-Mezopotámia síkságain. Itt, a Van-tó közelében és a Káspi-tengeri déli területein a nodfiak összevegyültek és keveredtek az amadonfiakkal és az „eleitől fogva hatalmasok” között tartották számon őket.

73:1.7 (822.4) Ádám és Éva megérkezése előtt e csoportok — a nodfiak és az amadonfiak — voltak a legfejlettebb és legműveltebb emberfajta a földön.

2. Előkészületek a kert megépítéséhez

73:2.1 (822.5) A Tabamantia-féle ellenőrzést megelőzően csaknem száz éven át Van és a társai a világetika és a világműveltség hegyvidéki központjából hirdették a megígért Istenfiúnak, a fajnemesítőnek, az igazság-tanítónak és a hűtlen Kaligasztia méltóbb utódának eljövetelét. Bár az akkori időkben a világon élők többsége kevés vagy egyáltalán semennyi érdeklődést sem mutatott e jóslat iránt, azonban azok, akik közvetlen kapcsolatban álltak Vannal és Amadonnal, komolyan vették e tanításokat és megkezdték a felkészülést a megígért Fiú tényleges fogadására.

73:2.2 (822.6) Van beszámolt a legközelebbi társainak az Anyagi Fiak jerusemi történetéről; arról, amit tudott róluk, mielőtt az Urantiára jött volna. Jól tudta, hogy ezek az ádámi Fiak mindig

is egyszerű, de bájos kerti otthonokban laktak, és ezért Ádám és Éva megérkezése előtt nyolcvanhárom évvel azt javasolta, hogy kezdjék el hirdetni a megérkezésüket és fogjanak hozzá annak a kerti otthonnak az előkészítéséhez, melyben majd fogadhatják őket.

^{73:2.3 (822.7)} A hegyvidéki központjukból és hatvanegy távol és elszórtan elhelyezkedő településről Van és Amadon összegyűjtött egy háromezernél is több főből álló testületet olyan készséges és lelkes munkásokból, akik ünnepélyes gyűlésükön kötelezték el magukat annak a küldetésnek, hogy a megígért — vagy legalábbis várt — Fiú jövetelére felkészülnek.

^{73:2.4 (822.8)} Van százas csoportokra osztotta az önkénteseket, mely századokhoz egy kapitányt és egy társat jelölt ki, aki az ő személyes törzskarában összekötőtisztként szolgált, a saját társául pedig Amadont választotta. E bizottságok mind komolyan hozzáfogtak az előkészítő munkához, és a Kert helyét kijelölő bizottság is elindult, hogy az eszményi helyszínt megtalálja.

^{73:2.5 (822.9)} Bár Kaligasztia és Daligasztia a gonosztevő hatalmuk nagyobb részétől már meg volt fosztva, azért minden lehetőt megtettek, hogy megghiúsítsák és akadályozzák a Kert előkészítési munkálatait. De az ő rossz mesterkedéseiket nagymértékben visszaszorította annak a csaknem tízezer állhatatos köztes teremtménynek a hű tevékenykedése, akik fáradhatatlanul munkálkodtak a vállalkozás sikerén.

3. A kert helye

73:3.1 (823.1) A helykijelölő bizottság csaknem három évig volt távol. Három lehetséges helyszínről tettek kedvező jelentést: az első egy sziget volt a Perzsa-öbölben; a második a folyó menti terület, mely később a második kert helyszínéül szolgált; a harmadik pedig egy hosszú, keskeny félsziget — csaknem egy sziget — volt, mely a Földközi-tenger keleti partjaitól nyugati irányban nyúlt be a vízbe.

73:3.2 (823.2) A bizottság csaknem egyhangúlag a harmadik lehetőséget részesítette előnyben. E helyszín mellett döntöttek, és két évbe telt, míg a világ kulturális központját, beleértve az élet fáját is, e földközi-tengeri félszigetre áttelepítették. Egyetlen csoport kivételével a félszigeten lakók békésen kivonultak, amikor Van és társasága megérkezett.

73:3.3 (823.3) A földközi-tengeri félsziget egészséges éghajlattal és egyenletes hőmérsékleti viszonyokkal rendelkezett; ez az állandósult időjárás a környező hegyeknek, valamint annak a ténynek volt köszönhető, hogy e terület jóformán sziget volt egy beltengerben. Bár a környező hegyekben bőségesen hullott eső, magában az Édenben ritkán esett. Azonban a mesterséges öntözőcsatornák kiterjedt hálózatából minden éjjel „pára szállott fel” a Kert növényzetének üdévé tétele céljából.

73:3.4 (823.4) E földterület partvonala eléggé magasan emelkedett a vízszint fölé és a szárazföldhöz kapcsolódó része mindössze negyvenhárom kilométer széles volt a legkeskenyebb pontjánál. A Kertet édesvízzel ellátó nagy folyó a félsziget magasabban fekvő területeiről eredt és kelet felé a földnyelven áthaladva érte el a szárazföldet, majd a mezopotámiai síkságot átszelve ömlött a másik tengerbe. E folyót négy mellékfolyó táplálta, melyek az édeni félsziget part menti dombjain eredtek,

és a folyónak ez a „négy főága” volt az, amely az „Édenből jött ki” és amelyeket később összekeverték a második kert körül elhelyezkedő folyóágakkal.

73:3.5 (823.5) A Kertet körülvevő hegyek bővelkedtek értékes kristályokban és különböző fémekben, bár ezekkel akkoriban igen keveset törődtek. Az akkor uralkodó koreszmény a kertészkedés dicsőítése és a mezőgazdaság méltatása volt.

73:3.6 (823.6) A Kert létesítéséhez választott helyszín a hasonló helyek közül valószínűleg a legcsodálatosabb volt az egész világon, és az éghajlat akkoriban tökéletesen megfelelő volt. Sehol máshol nem volt olyan hely, mely oly tökéletesen alkalmas lett volna a növényteni kibontakozás efféle paradicsomaként. Az urantiai polgárosodott társadalom színe-java ezen a helyen gyűlt össze. E területen kívül a világ minden más részén a sötétség, a tudatlanság és a vadság uralkodott. Az Éden volt az egyetlen ragyogó pont az Urantián; e helyszín már természetes állapotában is álomszerűen szép volt, és hamarosan egy költőien páratlan szépségű és tökéletességű táj szemképráztató képét mutatta.

4. A kert kialakítása

73:4.1 (823.7) Amikor az Anyagi Fiak, az élőlénytani nemesítők megkezdik ottlétüket valamely evolúciós világon, a tartózkodási helyüket gyakran nevezik Édenkertnek, mert e helyet az Edentiának, a csillagvilági központnak a virágzó szépsége és növényteni kiválósága jellemzi. Van jól ismerte e szokásokat és ennek megfelelően gondoskodott arról, hogy az egész félszigetet a Kert céljának szenteljék. A pásztorkodást és az állattenyésztést a szomszédos szárazföldön folytatandó

tevékenységként tervezték. Az állatok közül csak a madarak és a különféle háziasított fajok voltak jelen a ligetben. Van utasításai szerint az Édennek kertnek kellett lennie, csakis egy kertnek. Annak területén sohasem öltek le állatokat. Végig az építkezések idején a Kertben dolgozók által elfogyasztott húst a szárazföldön őrzött nyájakból biztosították.

73:4.2 (824.1) Az első feladat a nagy téglafal felépítése volt a félsziget tövében. Mihelyt ezzel elkészültek, a tájszépítés és otthonépítés tényleges munkája már zavartalanul folyhatott.

73:4.3 (824.2) Állatkertet is létesítettek, mégpedig úgy, hogy egy kisebb falat emeltek a főfalon kívül; e közbenső terület, melyen mindenféle vadállat megtalálható volt, kiegészítő védelmet nyújtott az ellenséges támadásokkal szemben. Ezen állatkertet tizenkét nagyobb egységre osztották, és ezeket fallal övezett utak kötötték össze, melyek a Kert tizenkét kapujához vezettek, míg a folyó és a szomszédos legelők a központi területet foglalták el.

73:4.4 (824.3) A Kert kialakításakor csak önkéntes munkásokat foglalkoztattak; bér munkások sohasem dolgoztak itt. Ők művelték a Kertet és felügyelték az ellátmányt biztosító nyájakat; a közelben lakó hívektől is részesültek élelem-utánpótlásban. E nagy vállalkozást ama nehézségek ellenében is sikerre vitték, melyek a világ rendezetlen helyzetével jártak együtt e zűrzavaros időkben.

73:4.5 (824.4) De Van nagy csalódást okozott, mivel nem tudván, hogy milyen hamar érkezik meg a várt Fiú és Leány, azt javasolta, hogy a fiatalabb nemzedéket is tanítsák be a vállalkozás teljesítése érdekében végzendő munkára, arra az

esetre, ha az érkezés esetleg késne. Ez Van esetében úgy tűnt, mintha a hite meggyengült volna, ami komoly zavarokat okozott és sokak elfordulásával járt; de Van folytatta az előkészületekre általa kidolgozott terv végrehajtását, s az időközben elszökötteket fiatalabb önkéntesekkel pótolta.

5. A kertbeli otthon

^{73:5.1 (824.5)} Az édeni félsziget közepén állt az Egyetemes Atya nagyszerű kőtemploma, a Kert szentélye. Ettől északra hozták létre az igazgatási központot; délre építették fel a munkások és családjuk otthonait; nyugatra a várt Fiú oktatási rendszerében működtetendő tanodák számára jelöltek ki helyet, míg az „Éden keleti részén” építették fel az ígért Fiúnak és közvetlen leszármazottainak szánt otthont. Az Éden építészeti tervei egymillió emberi lény számára biztosítottak lakóhelyet és bőséges mennyiségű beépítetlen földterületet.

^{73:5.2 (824.6)} Ádám érkezése idején, bár a Kertnek csupán a negyede készült el, már több ezer kilométernyi öntözőcsatorna és több mint húszezer kilométernyi kikövezett gyalogjáró és út létezett. Öteznél valamivel több téglapépület állt a különböző részlegekben, és a fák és növények mennyisége csaknem megszámlálhatatlan volt. A liget egyetlen részében sem volt hétnél több épületből álló lakóegyüttes. A Kert felépítése egyszerű, de igen művészi volt. Az utak és a gyalogjárók rendszerét jól kiépítették, és a táj is elragadó képet mutatott.

^{73:5.3 (824.7)} A Kertben alkalmazott egészségügyi szabályok messze fejlettebbek voltak annál, mint amit azt megelőzően az Urantián bármikor is kialakítottak. Az Éden ivóvizét úgy tartották egészségesen, hogy szigorúan ellenőrizték a víz

tisztaságának megőrzésére kidolgozott egészségügyi rendszabályok betartását. E korai időkben sok baj származott e szabályok be nem tartásából, azonban Van fokozatosan ráébresztette a társait annak fontosságára, hogy semmit se dobáljanak a Kert vízkészletébe.

73:5.4 (825.1) A későbbi szennyvízelvezető rendszer kialakítását megelőzően az édeniek minden hulladékot és lebomló anyagot gondosan elföldeltek. Amadon felügyelői naponta körbejárták a Kertet és a betegségek lehetséges okait keresték. Az urantiaiak egészen a tizenkilencedik század végéig, a huszadik századig nem ébredtek rá újra az emberi betegségek megelőzésének fontosságára. Még az ádami rendszer összeomlása előtt fedett, téglából rakott szennyvízelvezető rendszert építettek, mely a falak tövében haladt és a Kert külső vagy kisebb falán másfél kilométerrel túl ömlött az Éden folyóba.

73:5.5 (825.2) Ádám megérkezésekor a világ ama részében élő növények többsége az Édenben is megvolt. Számos gyümölcs-, gabona- és dióféle már akkoriban is nagyon elterjedt volt. Sok mai növény és gabonaféle termesztését itt kezdték meg először, később azonban rengeteg ehető növényfajta veszett el.

73:5.6 (825.3) A Kertnek nagyjából az öt százalékát vonták belterjes művelés alá, tizenöt százalékát részlegesen műveltek, a többi földterületet pedig Ádám megérkezéséig meghagyták a többé-kevésbé természetes állapotában, arra gondolván, hogy a kertet az ő elképzeléseik szerint fogják befejezni.

73:5.7 (825.4) Az Édenkertet így készítették elő a megígért Ádámnak és az ő társának a fogadására. Ez a Kert még egy tökéletessé

tett igazgatású és szabályszerű irányítás alatt álló világnak is a dicséretére vált volna. Ádám és Éva nagyon elégedett is volt az általános édeni tervvel, bár a saját személyes lakóhelyük elrendezésén számos dolgot megváltoztattak.

73:5.8 (825.5) Noha Ádám megérkezésekor a kertszépítés még messze nem fejeződött be, a hely már akkor is a növénytani szépség gyöngyszeme volt; és Ádám édeni ottlétének első időszaka alatt a Kert további szép és nagyszerű formát és arányokat öltött. Az Urantia sem ezt megelőzően, sem később nem adott helyet ily szépen és teljesen kibontakozó kertészetnek és mezőgazdaságnak.

6. Az élet fája

73:6.1 (825.6) A Kert templomának közepén ültette el Van a sokáig őrzött élet fáját, melynek levelei a „nemzetek gyógyítására” valók voltak, és amelynek gyümölcse oly sokáig életben tartotta őt a földön. Van jól tudta, hogy Ádám és Éva az életben maradás érdekében szintén rá lesz szorulva erre az edentiai ajándéokra, mielőtt anyagi alakban az Urantián megjelennek.

73:6.2 (825.7) Az Anyagi Fiaknak a csillagrendszeri központokon nincs szükségük az élet fájára a fennmaradáshoz. Csak a bolygókon való újraszemélyesülés folytán szorulnak rá a húsvér test halhatatlanságának eme biztosítékára.

73:6.3 (825.8) A „jó és rossz tudásának fája” ugyan szókép, egyfajta jelképes megjelölése sokféle emberi tapasztalásnak, azonban az „élet fája” nem hitrege volt; valóban létezett és sokáig megtalálható volt az Urantián. Amikor az edentiai Fenségesek jóváhagyták Kaligasztiának, mint az Urantia

Bolygóhercegének megbízását, valamint a jerusemi száz létpolgár személyének, mint az ő igazgatási törzskarának jelölését, a melkizedek révén egy edentiai cserjét küldtek a bolygóra, és e növény az Urantían az élet fájává nőtt. A nem értelmes élet e formája őshonos a csillagvilági központhoz tartozó szférákon, és megtalálható a helyi világegyetemek és a felsőbb-világegyetemek központi világain, valamint a Havona-szférákon is, de a csillagrendszeri központokon nem.

73:6.4 (826.1) E rendkívüli növény az állati lét öregítő elemeivel szembeni közömbösítő hatással bíró térenergiákat tárolt. Az élet fájának gyümölcse olyan volt, mint egy különleges vegyi erőtelep, mely, elfogyasztása esetén, megmagyarázhatatlan módon felszabadította a világegyetem élet-meghosszabbító erejét. E táplálékforma teljes mértékben hatástalan volt az urantiai közönséges evolúciós lényekre, de hasznosnak bizonyult a kaligasztiai törzskar száz anyagivá lényegült tagja számára, valamint ama száz módosított andonfi számára is, akik élet-sejtanyagot adtak a hercegi törzskarnak, és akik viszonzásképpen átadták nekik azt az életpótlékot, mely révén képessé váltak arra, hogy az élet fájának gyümölcset az egyébként halandói létük tetszőlegesen hosszúvá való tétele céljából igénybe vehessék.

73:6.5 (826.2) A herceg uralma idején a fa az Atya templomának központi és kör alakú udvarának földjében nőtt. A lázadás kitörésekor a központi magból Van és a társai az ideiglenes táborukban növesztették újra a növényt. Ezen edentiai cserjét később magukkal vitték a hegyi menedékhelyükre is, ahol csaknem százötvenezer évig szolgálta Vant és Amadont.

73:6.6 (826.3) A Kertet Ádám és Éva számára előkészítő Van és a társai az edentiai fát átültették az Édenkertbe, ahol megint csak az Atya új templomának központi, kör alakú udvarában nőhetett. Ádám és Éva rendszeresen fogyasztotta a fa gyümölcsét a kettős formájú fizikai létük fenntartása céljából.

73:6.7 (826.4) Amikor az Anyagi Fiú terve rossz irányt vett, Ádámnak és a családjának nem engedték meg, hogy a fa magját a Kertből elvigyék. Midőn a nodfiak lerohanták az Édent, azt mondták nekik, hogy „istenekké lesznek, ha az élet fájából esznek”. Nagy meglepetésükre a fát őrizetlenül találták. Szabadon fogyasztották a gyümölcsöt éveken át, de az nem használt nekik; ők a teremtrész teljesen anyagi halandói voltak; nem lettek felruházva azzal, ami a fa gyümölcsével együttesen hatott volna. Feldühítette őket, hogy nem részesülhetnek a fa jótékony hatásaiból, és az egyik belső háborújuk alkalmával a templomot és a fát is felégették; a Kert későbbi elsüllyedésekor már csak a kőfal állt. Ez volt az Atya második olyan temploma, mely elpusztult.

73:6.8 (826.5) Most már minden húsvér teremtménynek az Urantián az élet és halál természetes pályáját kell követnie. Ádám, Éva, a gyermekeik és az ő gyermekeik, valamint a társaik mind eltűntek az idők folyamán, ők is igazodtak ahhoz a helyi világegyetemi felemelkedési rendhez, melyben az anyagi halált a lakóvilágon való feltámadás követi.

7. Az Éden létének vége

73:7.1 (826.6) Miután Ádám elhagyta az első kertet, azt a nodfiak, a kutiak és a szuntiták foglalták el a különböző időszakokban. Később azoknak az északi nodfiaknak lett a lakóhelye, akik

nem voltak hajlandók együttműködni az ádámfiakkal. A félszigetet ezek az elfajzott nodfiak népesítették be csaknem négyezer évvel azt követően, hogy Ádám elhagyta a Kertet, amikor is a környező tűzhányók erősödő tevékenysége és az Afrikával való összeköttetést biztosító szicíliai földhíd alámerülése miatt a Földközi-tenger keleti alapzata megsüllyedt, és magával vitte a teljes édeni félsziget víztömegét. Ezzel a nagymértékű süllyedéssel egyidejűleg a Földközi-tenger keleti partvonala a magasba emelkedett. Ez lett a vége a legcsodálatosabb természetes képződménynek, melynek az Urantia valaha is helyet adott. A süllyedés nem hirtelenül ment végbe, a teljes félsziget alámerüléséhez néhány száz év kellett.

73:7.2 (827.1) A Kert illetően való eltűnését nem lehet úgy tekinteni, mint az isteni tervek sikertelenségének bármiféle következményét vagy Ádám és Éva hibáinak eredményét. Az Éden elmerülését mi nem tekintjük másnak, mint természeti jelenségnek, azonban úgy látjuk, hogy a Kert elsüllyedésére nagyjából akkor került sor, amikor az ibolyaszín fajta tartalékai már felhalmozódtak ahhoz, hogy ez az emberfajta hozzáfoghasson a világ népeinek talpra állításához.

73:7.3 (827.2) A melkizedekek azt tanácsolták Ádámnak, hogy a fajnemesítési és fajkeveredési programot addig ne indítsa el, amíg a maga családja nem éri el a félmillió főt. A Kertet soha nem arra szánták, hogy az ádámfiak állandó otthonául szolgáljon. Nekik egy új élet kiküldötteivé kellett válniuk szerte a világon; az volt a rendeltetésük, hogy önzetlenül adják át magukat a szükséget szenvedő földi emberfajtáknak.

73:7.4 (827.3) A melkizedekiek által Ádámnak adott utasítások szerint faji, földrészi és területi központokat kellett létrehoznia az ő saját fiai és leányai vezetése alatt, míg neki magának és Évának e különféle világközpontokra tanácsadóként és szervezőként ellátogatva segédkeznie kellett a világméretű élőlénytani nemesítésben, értelmi haladásban és erkölcsi helyreállításban.

73:7.5 (827.4) [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

74. írás

Ádám és Éva

74:0.1 (828.1) ÁDÁM ÉS ÉVA a Kr.u. 1934. évhez képest 37.848 évvel ezelőtt jött el az Urantiára. Érkezésükre a Kert virágzása teljének időszakában került sor. Az élőlénytani nemesítők Urantiára való szállításával megbízott jerusemi személyzet által kísért két szeráfi szállítmány fényes nappal és bejelentés nélkül, lassan ereszkedett le a tengelye körül forgó bolygó felszínére az Egyetemes Atya temploma közelében. Ádám és Éva testének újra anyagivá lényegítését teljes egészében ezen újonnan létesített szentély területén végezték el. Az érkezésüktől számítva tíz napba telt, mire kettős alakban újratereztették őket a világ új uraiként való bemutatásukhoz. Együtt tértek öntudatra. Az Anyagi Fiak és Leányok mindig együtt szolgálnak. A szolgálatuk lényegét képezi, hogy semmikor és sehol sem választandók külön. Arra tervezték őket, hogy párokban dolgozzanak; ritkán működnek egymagukban.

1. Ádám és Éva a Jerusemen

74:1.1 (828.2) Az Urantia bolygó Ádámja és Évája a jerusemi Anyagi Fiak rangidős testületének tagja volt, a 14.311 közös szám alatt. A harmadik fizikai sorozathoz tartoztak és a testmagasságuk elérte a mintegy két és fél métert.

74:1.2 (828.3) Az urantiai szolgálatra való kiválasztáskor Ádám a társával együtt éppen a jerusemi fizikai kísérleti és kutatóállomásokon dolgozott. Több mint tizenötezer évig a kísérleti energiakutató részleg igazgatóiként dolgoztak, mely energiák az élőformák módosítására használatosak. Ettől sokkal korábban tanítóként tevékenykedtek a Jerusemre újonnan érkezők létpolgársági tanodáiban. Mindezt szem előtt kell tartani, amikor a későbbi urantiai viselkedésüket áttekintjük.

74:1.3 (828.4) Amikor kihirdették, hogy önkénteseket keresnek az ádामी küldetésre az Urantiára, az Anyagi Fiak és Leányok teljes rangidős testülete jelentkezett. A Melkizedek vizsgálztatók Lanaforge és az edentiai Fenségesek jóváhagyásával végül Ádámot és Évát választották, akik azután élőlénytani nemesítőkként az Urantiára eljöttek.

74:1.4 (828.5) Ádám és Éva a Lucifer-féle lázadás alatt hű maradt Mihályhoz; mindazonáltal a párt vizsgálat és eligazítás céljából a Csillagrendszer Fejedeleme és az ő teljes irányító tanácsa elé idézték. Részletesen megismertették őket az urantiai ügyekkel; kimerítő útbaigazítást kaptak arra vonatkozóan, hogy milyen terveket kell végrehajtaniuk egy ilyen, viszályal sújtott világon való vezetői felelősségek vállalása keretében. Közös hűségüket kellett tenniük az edentiai Fenségeseknek és a szalvingtoni Mihálynak. Kellőképpen értésükre adták azt is, hogy a Melkizedek-megbízottak urantiai testületének

felügyelete alá tartoznak mindaddig, amíg e kormányzó testület úgy nem találja, hogy a rájuk bízott világ feletti uralomtól visszavonulhat.

74:1.5 (829.1) E jerusemi pár a Satania központján és másutt száz utódot — ötven fiút és ötven leányt — hagyott hátra, olyan nagyszerű teremtményeket, akik elkerülték a fejlődés buktatóit és akik mindannyian a világegyetemi feladatok hű gondnoki megbízatását kapták azzal, hogy a szüleik elindultak az Urantiára. Mindannyian jelen voltak az Anyagi Fiak templomában, amikor a szolgálat elfogadásával kapcsolatos utolsó szertartásokra a búcsúünnepség keretében sor került. E gyermekek elkísérték szüleiket a rendjük anyagtalanná lényegítő központjába, és utolsókként ők búcsúztak el tőlük és kívántak nekik isteni segítséget az utazáshoz, mielőtt a szeráfi szállításra való felkészítést megelőző álomba és öntudatlanságba elmerültek. A családi körben összegyűlt gyermekek még egy rövid időt együtt töltöttek, örülve annak, hogy szüleik hamarosan a Satania csillagrendszerbeli 606-os bolygó emberi szemmel is látható vezetői, a valóságban egyedüli urai lesznek.

74:1.6 (829.2) Így hagyta el Ádám és Éva a Jerusemet a létpolgárok ujjongása és áldásai közepette. Az új felelősségi körük ellátásához megfelelően felkészítve és az Urantián rájuk váró minden feladatra és veszélyre teljes mértékben kioktatva fogtak hozzá.

2. Ádám és Éva megérkezése

74:2.1 (829.3) Ádám és Éva a Jerusemen merült álomba, és az Urantián, az Atya templomában felébredve az üdvözlésükre

összegyűlt nagy tömeg jelenlétében szemtől szemben találták magukat két olyan lénnel, akikről már sokat hallottak, vagyis Vannal és az ő hú társával, Amadonnal. A Kaligasztia-féle elszakadás e két hőse volt az első, aki üdvözölte őket az új kerti otthonukban.

74:2.2 (829.4) Az Éden nyelve az Amadon által beszélt egyik andoni nyelvjárás volt. Van és Amadon jelentősen továbbfejlesztette e nyelvet azáltal, hogy egy új, huszonnégyszókos betűs ábécét alkotott, és azt remélték, hogy ez a nyelv lesz az Urantia nyelve is, amint az édeni műveltség világszerte elterjed. Ádám és Éva a Jerusemről való elindulást megelőzően tökéletesen elsajátította ezt az emberi nyelvjárást, így Andon e fia a maga nyelvén hallhatta megszólalni a világának magas urát.

74:2.3 (829.5) Azon a napon nagy izgalom és öröm lett úrrá az embereken az Édenben mindenhol, ahogy a hírnökök mindenfelől a hírvívő galambok telepére tartottak nagy sietve, azt kiabálva: „Engedjétek el a madarakat; hadd vigyék a hírt, hogy az ígért Fiú eljött.” A hívek kis közösségeinek százai gondoskodtak évről évre e házi galambok neveléséről a csak ezen alkalommal való igénybevétel céljából.

74:2.4 (829.6) Ahogy Ádám megérkezésének híre távolabb is elterjedt, a közeli törzsekbe tartozók ezrei fogadták el Van és Amadon tanításait, és hónapokon át folyamatosan érkeztek zarándokok az Édenbe, hogy üdvözöljék Ádámot és Évát, és hódolattal adózzanak a nem látható Atyának.

74:2.5 (829.7) Röviddel az ébredésüket követően Ádámot és Évát elkísérték a templom északi részénél lévő nagyobb dombon szervezett hivatalos fogadásra. E természetes eredetű

magaslatot megnagyobbították és előkészítették a világ új urainak beiktatásához. Itt azután délben az urantiai fogadóbizottság üdvözölte a Satania csillagrendszer Fiát és Leányát. Amadon mint elnök mellett a tizenkét tagú bizottságban képviseltette magát a hat szangik emberfajta; a közteslények végrehajtója; Annan, a nodfiak állhatatos leánya és szószólója; Noé, a Kert építészének és építőjének fia, az elhunyt apa terveinek kivitelezője; és a két állandó besorolású élethordozó.

^{74:2.6 (830.1)} A következő esemény a bolygó felügyeletének Ádám és Éva számára való átadása volt, melyet a rangidős Melkizedek, az urantiai megbízotti tanács vezetője tett meg. Az Anyagi Fiúnak és Leánynak hűségesküt kellett tennie a Norlatiadek Fenségeinek és a nebadoni Mihálynak, és Van az Urantia urainak nyilvánította őket, aki maga pedig lemondott a Melkizedek-megbízottak által ráruházott és általa több mint százötvenezer éven át gyakorolt címzetes hatalomról.

^{74:2.7 (831.2)} Ádámot és Évát ehhez az alkalomhoz, vagyis a világ uraiként való hivatalos beiktatásuk alkalmához királyi köntösbe öltöztették. Dalamatiának nem minden kézműves tudása veszett el a világ számára; a szövést még gyakorolták az édeni időkben is.

^{74:2.8 (830.3)} Ezután tették közzé a főangyali üzenetet, és Gábriel közvetített szavai elrendelték az Urantia második megítéltetési számbavételét és az alvó továbbélők második, kegyes és irgalmas megítéltetés céljából való feltámadását a Satania 606-os világán. A herceg megítéltetési időszaka véget ért; Ádám kora, a harmadik bolygói korszak a szerény nemesség képét

mutatva nyílt meg; és az Urantia új urai láthatólag kedvező körülmények között kezdték meg uralkodásukat, függetlenül attól a világméretű zavartól, melyet e bolygói hatáskört betöltő elődjük együttműködésének hiánya okozott.

3. Ádám és Éva ismerkedik a bolygóval

74:3.1 (830.4) Ekkor, a hivatalos beiktatásukat követően, Ádám és Éva fájdalmasan szembesült a bolygójuk elszigeteltségével. A megszokott híradások némák voltak, és a bolygón kívüli összeköttetési körök is mind hiányoztak. A jerusemi társaik olyan világokra mentek, melyeket jól berendezkedett Bolygóherceg tevékenykedése mellett nagyobb gondok nélkül kormányozhattak, és ott olyan tapasztalt törzskarok voltak, melyek készségesen fogadták őket és amelyek ki voltak képezve a velük való együttműködésre az ilyen világokon való első tapasztalataik megszerzésében. De az Urantián a lázadás mindent megváltoztatott. Itt a Bolygóherceg nagyon is jelen volt, és bár a rosszcselkedetekre való hatalmának legnagyobb részétől megfosztották, még mindig képes volt Ádám és Éva dolgát megnehezíteni, sőt bizonyos mértékben veszélyessé is tenni. Egy komoly és kiábrándult jerusemi Fiú és Leány sétált este a Kertben holdtölte idején, a következő napjukat tervezgetve.

74:3.2 (830.5) Így ért véget Ádám és Éva első napja az elszigetelt Urantián, a Kaligasztia-féle árulás következtében összezavarodott bolygón; és még jócskán az éjszakába, a földön töltött első éjszakájukba nyúlóan sétáltak és beszélgettek — és igencsak magányosak voltak.

Ádám második napja a földön a bolygói megbízottakkal és a tanácsadó testülettel közös munkailéssel telt. A melkizedekektől és társaiktól Ádám és Éva több részletet is megismert a Kaligasztia-féle lázadásról és e felfordulásnak a világ menetére gyakorolt hatásáról. Mindez egészében véve lehangoló történet volt, a világ ügyei helytelen igazgatásáról szóló hosszú beszámoló. Megismertek minden ténnyt annak a Kaligasztia-féle rendszernek a végső összeomlásáról, mely rend megpróbálta felgyorsítani a társadalmi haladás menetét. Azt is teljes mértékben megértették, hogy milyen dőreség volt megpróbálkozni a bolygó ügyeinek előmozdításával az isteni fejlődési tervtől függetlenül. Így ért véget a szomorú, de új ismereteket adó nap — a második napjuk az Urantián.

A harmadik napot a Kert ellenőrzésének szentelték. Ádám és Éva a nagy vándormadarakról — a fandorokról — tekintette meg az alattuk elterülő hatalmas kiterjedésű Kertet, mert e madarakkal repültek át a föld leggyönyörűbb helye felett. Ez az ellenőrzési nap az édeni szépségű és tündökletességű kert megalkotásán dolgozók tiszteletére rendezett hatalmas ünnepséggel zárult. A Fiú és társa a harmadik napon megint csak késő éjszakáig sétált a Kertben és a nehézségeik súlyos voltát mérlegelték.

A negyedik napon Ádám és Éva beszédet intézett a kertbeli gyülekezethez. A beavatási dombon beszéltek az embereknek a világ talpra állítására vonatkozó terveikről és vázolták azokat a módszereket, amelyekkel az Urantia társadalmi műveltségét fel akarták hozni azokról a mély szintekről, melyekre a bűn és a lázadás eredményeként

süllyedt. Nagyszerű nap volt ez, s a nap végén a világ ügyeinek új intézésével járó felelősségek vállalására kiválasztott férfiak és nők alkotta tanács tiszteletére ünnepséget rendeztek. Jegyezték meg, hogy nők és férfiak is voltak e csoportban, és hogy a dalamatiai idők óta ez volt az első alkalom, hogy ilyesmi a földön megtörtént. Meghökkenítő újdonság volt Évát, egy nőt látni, amint egy férfival osztozik a világ ügyeinek vitelével kapcsolatos megtiszteltetésben és felelősségben. Így ért véget a negyedik nap a földön.

74:3.6 (831.3) Az ötödik napot az átmeneti kormányzatnak, annak az igazgatási rendnek a megszervezésével töltötték, melynek mindaddig működnie kellett, amíg a Melkizedek-megbízottak el nem hagyják az Urantiát.

74:3.7 (831.4) A hatodik napot a számos ember- és állatfajta szemrevételezésének szentelték. Ádám és Éva a kísérőikkel egész nap az Éden keleti falai mentén járt, s a bolygó állatvilágát figyelték és így jobban megértették, hogy mit is kell tenniük annak érdekében, hogy az élő teremtmények ilyen változatosságával bíró világot a zűrzavarból a rend felé tereljék.

74:3.8 (831.5) Az Ádámot erre az útra elkísérők nagyon meglepődve vették tudomásul, hogy milyen jól megérti a neki megmutatott sok ezer állat természetét és rendeltetését. A szeme elé került állatról egy pillanat alatt meg tudta mondani annak természetét és viselkedését. Ádám képes volt minden elé kerülő anyagi teremtményt az eredetét, természetét és szerepét kifejező megnevezéssel ellátni. Az őt az ellenőrző körútra elkísérők nem tudták, hogy a világ új ura az egész Satania egyik legfelkészültebb bonctani tudósa volt; és Éva ugyanolyan

felkészültséggel rendelkezett. Ádám elképesztette a társait azzal is, hogy egy seregnyi olyan élő dolgot írt le, melyek túl aprók voltak ahhoz, hogy az emberi szem láthassa.

^{74:3.9 (831.6)} A földön való ottlétük hatodik napjának végén pihent meg Ádám és Éva először az új otthonukban, „az Éden keleti részén”. Az urantiai kaland első hat napja igen mozgalmas volt, és nagy örömmel várták a mindenféle tevékenységtől mentes, egész szabadnapot.

^{74:3.10 (831.7)} De a körülmények másként rendelték. Az előző napon tapasztaltak, amikor is Ádám oly hozzáértően és kimerítően mutatta be az Urantia állatvilágát, valamint a beavatási beszédének tökéletessége és az elbűvölő modora olyannyira megnyerték a kertlakók szívét, lenyűgözve az elméjüket is, hogy nemcsak őszintén elfogadták urukul az újonnan érkezett jerusemi Fiút és Leányt, hanem a többségük kész volt térdre borulni előttük és istenként imádni őket.

4. Az első zavarok

^{74:4.1 (832.1)} Azon az éjszakán, a hatodik napot követő éjszakán, miközben Ádám és Éva aludt, különös dolgok történtek az Atya templomának közelében, az Éden központi területén. A telihold fényénél fellelkesült és izgatott férfiak és nők százai figyeltek órákon át a vezetőik szenvedélyes beszédeire. Jóindulattal tették ezt, de egyszerűen nem tudták megérteni az új uraik testvéri és demokratikus viselkedésének egyszerűségét. Még jóval napkelte előtt a világi ügyek új és átmeneti intézői tulajdonképpen egyhangúlag arra a következtetésre jutottak, hogy Ádám és társa mindent összevéve túlságosan is szerény és kevés igényt támasztó. Úgy

döntöttek, hogy az Isteniség szállt le a földre testi alakban, hogy Ádám és Éva valójában isten, vagy legalábbis olyan közel áll ahhoz az állapothoz, hogy megérdemli a hódolatteljes imádatot.

74:4.2 (832.2) Ádám és Éva első hat napja a földön olyan megdöbbentő eseményeket hozott, melyek túl soknak bizonyultak még a világ legjobb embereinek felkészületlen elméi számára is; kavargott a fejük; rövid idő alatt hatalmába kerítette őket a gondolat, hogy e nemes párt fényes nappal felviszik az Atya templomához, hogy mindenki tiszteletteljes hódolattal és szerény alázattal leborulhasson eléjük. A kertlakók mindezt valóban őszintén gondolták.

74:4.3 (832.3) Van tiltakozott. Amadon távol volt, mert ő látta el Ádám és Éva éjszakai őrzésének megtisztelő és még érvényben lévő feladatát. De Van tiltakozását félresöpörték. Azt mondták neki, hogy ő is túl szerény és túl kevés igényt támasztó; hogy ő maga sem áll távol az isteni rendtől, különben miként élhetett volna meg oly hosszú időt a földön, és miként idézhetett volna elő egy olyan nagy eseményt, mint Ádám eljövetele? Amint az édeniek azon voltak, hogy megragadják és felvonszolják őt az imádat hegyére, Vannak sikerült kimenekülnie a tömegből és mivel képes volt kapcsolatba lépni a közteslényekkel, a vezetőjüket gyorsan Ádámért küldte.

74:4.4 (832.4) Már közeledett a hetedik földön töltött nap hajnala, amikor Ádám és Éva értesült a jó szándékú, de félrevezetett halandók tervének meglepő híreről; és ekkor, még mialatt a vándormadarak sebesen hozzájuk szárnyaltak, hogy a templomhoz vigyék őket, a közteslények, akik képesek voltak ilyen dolgokra is, szállították Ádámot és Évát a templomhoz. E

hetedik nap korán reggel a nemrégén a fogadásuk színhelyéül szolgált magaslaton Ádám beszámolt az embereknek az isteni fiúi besorolásúak rendjeiről és világossá tette a földi elmék számára, hogy csakis az Atyát szabad imádni, valamint azokat, akiket az Atya megjelöl. Ádám világossá tette azt is, hogy bármilyen megtisztelést és minden tiszteletet elfogad, de imádatot sohasem.

^{74:4.5 (832.5)} Nagy jelentőségű nap volt ez, és röviddel dél előtt, nagyjából annak a szeráfi hírvivőnek a megérkezése idején, aki a világ urainak beiktatására vonatkozó jerusemi jóváhagyást hozta, Ádám és Éva a tömegtől egy kissé eltávolodva az Atya templomára mutatott és azt mondta: „Most pedig menjetek az Atya nem látható jelenlétének anyagi jelképéhez és imádattal hajoljatok meg az előtt, aki mindannyiunkat teremtett és aki megtart minket. Legyen e cselekedetek azon őszinte fogadalmatok, hogy soha többé nem próbáltok mást imádni, mint az Istent.” És mind úgy tettek, ahogy Ádám utasította őket. Az Anyagi Fiú és Leány pedig ott állt a magaslaton, egymagukban, lehajtott fejjel, miközben az emberek a templom körül a földre borultak.

^{74:4.6 (832.6)} Ez volt a szombat hagyományának eredete. Az Édenben a hetedik napot ettől kezdve mindig a napközbeni templomi gyűlésnek szentelték; sokáig tartotta is magát az a szokás, hogy e nap az önművelésé. A délelőttöt a testi tökéletesedésnek, a délidőt a szellemi istenimádatnak, a délutánt az elme képzésének, míg az estét a társadalmi örömöknek szentelték. Ez sohasem volt törvény az Édenben, de szokásként megmaradt mindaddig, amíg az ádámi igazgatási rend uralta a földet.

5. Az Ádám-féle igazgatási rend

74:5.1 (833.1) A Melkizedek-megbízottak Ádám megérkezése után még csaknem hét évig látták el a feladatukat, de végül elérkezett az idő, amikor a világ ügyeinek igazgatását átadták Ádámnak és visszatértek a Jerusemre.

74:5.2 (833.2) A megbízottak búcsúztatása egy egész napot kitöltött, és az est folyamán az egyes melkizedek búcsúzóul még tanácsokat adtak Ádámnak és Évának, és jókívánságaikat fejezték ki nekik. Ádám többször is kérte a tanácsadóit, hogy maradjanak vele a földön, de a kérését minden alkalommal visszautasították. Elérkezett az idő, amikor az Anyagi Fiaknak teljes felelősséget kellett vállalniuk a világ ügyeinek viteléért. Így, éjfélkor, a sataniai szeráfi szállítóegységek tizennégy lénnel elhagyták a bolygót és elindultak a Jerusemre, mert Van és Amadon átvitelére is e tizenkét Melkizedek indulásával egyidejűleg került sor.

74:5.3 (833.3) Egy ideig minden rendben ment az Urantián, és úgy tűnt, hogy Ádám végül képes lesz valamilyen tervet kidolgozni az édeni polgárosultság fokozatos kibontakoztatására. Megfogadva a melkizedek tanácsát, Ádám támogatni kezdte a kézművességet, mert úgy gondolta, hogy kereskedelmi kapcsolatokat alakíthatnak ki a külvilággal. Az Éden felbomlásakor több mint száz kezdetleges kézműipari üzem működött, és kiterjedt kereskedelmi kapcsolatokat tartottak fenn a közeli törzsekkel.

74:5.4 (833.4) Ádámot és Évát hosszú időn keresztül oktatták arra, hogy milyen módszerrel tereljék a világot abba az irányba, hogy az hajlandó legyen elfogadni az ő sajátos

hozzájárulásukat az evolúciós polgárosodottság előmozdításához; de most olyan sürgető kérdésekkel álltak szemben, mint például a vadak, a barbárok és a félig polgárosodott emberi lények világában a törvény és a rend kiépítése. A Kertben összegyűlt földi népesség színe-javától eltekintve itt-ott csak néhány csoport volt valamennyire kész az ádami műveltség befogadására.

74:5.5 (833.5) Ádám hősie és elszánt küzdelmet folytatott a világkormány létrehozásáért, azonban mindenütt makacs ellenállásba ütközött. Ádám kialakított egy működő csoportszabályozó rendszert az Éden egész területén és mindeme társaságokat az édeni szövetségbe kovácsolta. De nehézségekbe, komoly nehézségekbe ütközött, amikor a Kerten kívülre ment és megpróbálta ezeket az eszméket a külső törzseknél is alkalmazni. Abban a pillanatban, ahogy Ádám társai megkezdték a Kerten kívüli munkát, Kaligasztia és Daligasztia közvetlen és jól szervezett ellenállásába ütköztek. A bukott herceget megfosztották a világ urának tisztségétől, de a bolygóról nem távolították el. Még mindig jelen volt a földön, és bizonyos mértékben képes volt hátráltatni Ádámnak az emberi társadalom talpra állítására irányuló mindenféle tervét. Ádám megpróbálta figyelmeztetni az emberek különböző fajtáit Kaligasztiaira, de ez nagyon nehéz feladat volt, mert a főellenségét halandói szem nem láthatta.

74:5.6 (833.6) Még az édeniek között is voltak olyan összezavart elméjűek, akik hajlottak a korlátlan személyes szabadság kaligasztiai tanaira; és ők rengeteg gondot okoztak Ádámnak; mindig felborították a renden alapuló haladásra és az alapvető fejlődésre kidolgozott legjobb terveit is. Ádám végül arra

kényszerült, hogy a közvetlen közösség-szervező tervét feladja; kénytelen volt Van szervezési módszerét alkalmazni és az édenieket százas csoportokra osztotta, egy kapitánnyal az élükön, és minden tízes csoport élére egy hadnagyot jelölt ki.

74:5.7 (834.1) Ádám és Éva azért jött, hogy az egyeduralmi kormányzás helyébe a képviseleti kormányzást állítsa, de az egész föld színén nem találtak ehhez méltóan működő vezetést. Ádám egy időre felhagyott minden, a képviseleti kormányzás létrehozására irányuló erőfeszítéssel, és még az édeni rendszer összeomlása előtt képes volt felállítani csaknem száz olyan kereskedelmi és társadalmi központot, ahol erős személyiségek az ő nevében uralkodtak. E központok többségét egykor még Van és Amadon szervezte meg.

74:5.8 (834.2) A nagykövetek egyik törzstől a másikhoz való kiküldésének gyakorlata Ádám idejéből származik. Ez nagy előrelépés volt a kormányzat kialakítása terén.

6. Ádám és Éva családi élete

74:6.1 (834.3) Az ádámi családi földek mintegy 1300 hektárt tettek ki. Közvetlenül e terület körül helyet biztosítottak több mint háromszázezer egyenes ági leszármazottnak. De a tervezett épületek közül végül csak az első egység készült el. Mielőtt az ádámi család kinőtte volna e helyet, az egész édeni terv összeomlott és a Kertet kiürítették.

74:6.2 (834.4) Az urantiai ibolyaszín emberfajta elsőszülötte Ádámszon volt, akit húga, majd Évaszon, Ádám és Éva második fia követett. Éva a melkizedekek távozása előtt öt gyermeknek adott életet — három fiú- és két leánygyermeknek.

A következő kettő ikergyermek volt. A vétkezésük előtt Éva hatvanhárom gyermeket szült, harminckét leányt és harmincegy fiút. A Kert elhagyásakor Ádám és Éva családja négy nemzedékből állt és 1647 egyenes ági leszármazottat foglalt magába. A Kert elhagyása után negyvenkét gyermekük született amellet a két utód mellett, akiknek egy-egy szülője a földi halandó emberfajtákból került ki. Az ádámi család létszámába nem tartoznak bele a nodfiak és az evolúciós emberfajták.

^{74:6.3 (834.5)} Az ádámi gyermekek nem kaptak állattejet, amikor egyéves korukban befejeződött az anyatejes táplálásuk. Éva a tejet is adó diófélék nagy választékához fért hozzá, valamint sokféle gyümölcs levéhez is, és mivel igen alaposan ismerte ezeknek az élelmiszereknek a vegyi összetételét és energiatartalmát, azokat megfelelően tudta vegyíteni a gyermekei táplálásához addig, amíg a fogaik ki nem bújtak.

^{74:6.4 (834.6)} Bár a főzést általánosan alkalmazták az Éden közvetlen ádámi területrészen kívül, Ádám háztartásában nem éltek a főzéssel. Az élelmüket — az érett gyümölcsöket, dió- és gabonaféléket — készen fogyaszthatták. Naponta egyszer étkeztek, röviddel dél után. Ádám és Éva „fényt és energiát” közvetlenül is magához vett bizonyos térsugárzásokból, valamint igénybe vették az élet fájának segítségét is.

^{74:6.5 (834.7)} Ádám és Éva teste halványan fénylett, ugyanakkor a társaik szokásainak megfelelően mindig ruhába öltöztek. Bár nappal igen kevés ruhát viseltek, estére azonban felöltöt vettek magukra. Az istenfélőnek és szentnek tartott emberek feje körüli dicsfény hagyománya Ádám és Éva idejéből ered. Léven, hogy a testük fénysugárzását a ruházatuk nagyobbbrészt

elfedte, csak a fejükről kiáradó fényragyogás volt látható. Ádámszon leszármazottai mindig így ábrázolták azokat az egyéneket, akikről úgy gondolták, hogy különleges szellemi fejlődést értek el.

74:6.6 (834.8) Ádám és Éva képes volt egymással és az egyenes ági gyermekeikkel nyolcvan kilométeres távolságon keresztül is érintkezni. E gondolatcserét azok az érzékeny gáz-üregcskék tették lehetővé, melyek az agykérgük közelében helyezkedtek el. E rendszer révén voltak képesek gondolatrezgéseket küldeni és fogadni. De e képességük működése azon nyomban leállt, amint az elméjük teret engedett a rossz zajának és bomlasztó hatásának.

74:6.7 (835.1) Az ádámgyermek a maguk külön tanodájába jártak tizenhat éves korukig, s a fiatalokat az idősebbek tanították. A kisebb gyerekek harmincpercenként, a nagyobbak óránként váltottak tevékenységet. Valóban újdonság számba ment az Urantián látni, amint Ádám és Éva gyermekei a játékban, vagyis az örömet szerző és felüdülést adó tevékenységben pusztán kedvtelésből merülnek el. A mai korban élő emberfajta játékossága és humora nagyjából az ádám törzstől származik. Az ádámfiak mind nagyra értékelték a zenét és a jó humorérzékét.

74:6.8 (835.2) A fiatalok eljegyzéskori átlagos életkora tizennyolc év volt, és e fiatalok ezután egy kétéves oktatáson vettek részt, ahol felkészítették őket a szülői felelősségek vállalására. Húszéves korukban álltak készen a házasságkötésre; és a házasságkötés után fogtak hozzá az életre szóló küldetésükhöz vagy az arra való különleges felkészüléshez.

^{74:6.9 (835.3)} Az ádámí leszármazottak hagyományain alapul némely későbbi nemzet azon szokása, hogy az isteni leszármazással rendelkezőnek hitt királyi családoknál megengedték a fiúgyermek és a leánygyermek közötti házasságot — ők kénytelenek voltak egymás között házasságot, akár tetszett, akár nem. A Kert első és második nemzedékének házassági szertartásait mindig Ádám és Éva végezte.

7. Élet a kertben

^{74:7.1 (835.4)} Ádám gyermekei a nyugati tanodákban eltöltött négy évtől eltekintve az „Éden keleti részén” éltek és dolgoztak. Tizenhat éves korukig a jerusemi tanintézetekben alkalmazott módszerek szerinti értelmi képzésben részesültek. Tizenhat és húszéves koruk között a Kert másik végében működtetett urantiai tanhelyeken képezték őket, ahol az alsóbb tanulmányi szinten állók mellett tanítóként is működtek.

^{74:7.2 (835.5)} A Kert nyugati tanrendszerének kizárólagos célja a közösségszervezés volt. A nyugalmas délelőtti időszakot a gyakorlatias kertészkedésnek és mezőgazdasági munkáknak szentelték, a délutáni időszakokat pedig a játékos versengéseknek. Az estét a társadalmi érintkezés és a személyes barátságok ápolása céljából vették igénybe. A vallási és a nemi nevelést otthoni feladatnak tekintették, a szülők feladatának tartották.

^{74:7.3 (835.6)} Ezekben a tanodákban az oktatás kiterjedt a következőkre:

^{74:7.4 (835.7)} 1. Egészség és testápolás.

^{74:7.5 (835.8)} 2. Az arany szabály, a társadalmi érintkezés mércéje.

74:7.6 (835.9) 3. Az egyéni jogoknak a csoportjogokhoz és a közösségi kötelezettségekhez való viszonya.

74:7.7 (835.10) 4. A különböző földi emberfajták történelme és műveltsége.

74:7.8 (835.11) 5. A világkereskedelem előmozdításához és fejlesztéséhez alkalmazható módszerek.

74:7.9 (835.12) 6. A kötelezettségek és az érzelmek összeütközésének feloldása.

74:7.10 (835.13) 7. A játék, a humor, valamint a testi harc helyettesítőinek művelése.

74:7.11 (835.14) A tanhelyek a látogatók előtt nyitva álltak, valójában ez igaz volt a Kert minden tevékenységére. A fegyvertelen megfigyelőket rövid körutakra szabadon beengedték az Édenbe. Ahhoz, hogy egy urantiai a Kert lakójává válhasson, be kellett őt „fogadni”. Kioktatták az ádami alászállás tervéről és céljáról, majd kinyilvánította szándékát, hogy tiszteletben tartja e küldetést és azután hűségfogadalmat tett Ádám társadalmi rendje és az Egyetemes Atya szellemi fennhatósága mellett.

74:7.12 (836.1) A Kert törvényei a régi dalamatiai szabálygyűjteményeken alapultak és hét főcím alá sorolták őket:

74:7.13 (836.2) 1. Az egészség és az egészségtan törvényei.

74:7.14 (836.3) 2. A Kert társadalmi rendszabályai.

74:7.15 (836.4) 3. Az üzleti és kereskedelmi irányelvek.

74:7.16 (836.5) 4. A tisztességes játék és versengés törvényei.

74:7.17 (836.6) 5. A családi élet törvényei.

74:7.18 (836.7) 6. Az arany szabály polgári törvénytára.

74:7.19 (836.8) 7. A legfelsőbb erkölcsi törvény hét parancsolata.

74:7.20 (836.9) Az Éden erkölcsi törvénye különbözött a dalamatiai hét parancsolattól. De az ádámfiak számos további okot tanítottak e parancsolatok alátámasztására; például a gyilkosság tiltása kapcsán az emberben lakozó Gondolatigazítót említették meg, mint egy további okot arra, hogy miért nem szabad emberi életet elpusztítani. Azt tanították, hogy „aki embervért ont, annak vére ember által ontassék ki, mert Isten a maga képére teremtette az embert”.

74:7.21 (836.10) Az Édenben a nyilvános istenimádat időszaka a dél volt; a napnyugta pedig a családi istenimádat órája lett. Ádám minden tőle telhetőt megtett, hogy lebeszélje az embereket az előre összeállított imákról, s azt tanította, hogy egy hatékony imának teljes mértékben egyedinek kell lennie, hogy az imának a „lélek vágyából” kell fakadnia; de az édeniek továbbra is használták a dalamatiai időkből fennmaradt imákat és tételeket. Ádám megpróbálkozott azzal is, hogy a vallási szertartásokon alkalmazott véráldozatot a föld gyümölcseinek áldozatával váltsa fel, de a Kert összeomlása előttig csak kismértékű előrehaladást tudott elérni.

74:7.22 (836.11) Ádám megkísérelte megtanítani az emberfajtákat a nemek közötti egyenlőség eszméjére. Az, ahogy Éva a férje

mellett dolgozott, mély benyomást tett a kertlakókra. Ádám egyértelműen azt tanította, hogy a nő a férfival egyenlő mértékben járul hozzá azokhoz az élettényezőkhöz, melyek egy új lény megalkotására egyesülnek. Azelőtt az emberiség azt feltételezte, hogy az egész teremtmény az „apa ágyékában” lakozik. Az anyára úgy tekintettek, mint akinek pusztán annyi a szerepe, hogy éltesse a még meg nem születettet és táplálja az újszülöttet.

74:7.23 (836.12) Ádám mindazt megtanította a kortársainak, amit képesek voltak felfogni, de ez nem volt valami sok. Mindazonáltal az értelmesebb északi fajták türelmetlenül várták azt az időt, amikor megengedik nekik, hogy az ibolyaszín emberfajta nemesebb gyermekeivel házasodjanak. Mennyire más világgá vált volna az Urantia, ha az emberfajták nemesítésének nagyszerű tervét végre tudták volna hajtani! De még így is hatalmas előnyök származtak a behozott faj kevés örökségéből azon evolúciós népek számára, melyek valamiképpen részesülhettek belőle.

74:7.24 (836.13) Ádám így munkálkodott a tartózkodási helyét jelentő világ jóléte és felemelése érdekében. De nehéz feladat volt ezeket a vegyes összetételű, kevert fajú népeket a jobbik útra terelni.

8. A teremtés mondája

74:8.1 (836.14) Az Urantia hat nap alatt való teremtése történetének alapja az a hagyomány, hogy Ádám és Éva éppen hat napot töltött a Kert első felmérésével. E körülmény csaknem szent jelleget kölcsönzött a hét azon időtartamának, melyet eredetileg a dalamatiaiak vezettek be. Az, hogy Ádám éppen

hat napot töltött a Kert ellenőrzésével és a szervezési munkák első terveinek kialakításával, nem előre tervezett dolog volt; mindez napról napra alakult így. A hetedik napnak az istenimádati célra való szentelése az itt közreadott tényekből eredő, teljesen véletlen körülmény volt.

74:8.2 (837.1) A világ hat nap alatt való teremtetésének története valójában egy több mint harmincezer évvel későbbi utógondolat volt. E történet egyik vonása, vagyis a napnak és a holdnak a hirtelen megjelenése azokból a hagyományokból eredhetett, hogy a világ egyszer hirtelenül lépett ki a parányi anyagrészek sűrű térködéből, mely hosszú időn át eltakarta a napot és a holdat.

74:8.3 (837.2) Évának Ádám oldalbordájából való teremtetése két különböző dolog összekeveréséből leülepedett történet, az egyik Ádám megérkezése, a másik pedig az élő anyag cseréjével járó mennyei sebészeti beavatkozás volt, mely utóbbira a Bolygóherceg testtel bíró törzskarának eljövetelekor került sor több mint négyszázötvenezer évvel korábban.

74:8.4 (837.3) A világ népeinek többségére hatást gyakorolt az a hagyomány, hogy Ádám és Éva olyan testi alakkal rendelkezett, melyet az Urantiára való megérkezésükkor alkottak a számukra. Az ember agyagból való teremtetésének hiedelme eléggé általánosan elterjedt volt a keleti féltekén; e hagyomány nyomai fellelhetők a Fülöp-szigetektől egészen Afrikáig szerte a nagyvilágban. Sok csoport elfogadta az emberi agyag-eredet valamilyen különleges teremtetési formáját a fokozatos teremtetésben — az evolúcióban — való korábbi hit helyett.

74:8.5 (837.4) Az emberiség Dalamatia és az Éden hatásaitól függetlenül is hajlamos volt hinni az emberi faj fokozatos felemelkedésében. Az evolúció ténye nem mai felfedezés; az ősök megértették az emberi fejlődés lassú és evolúciós jellegét. A korai görögök világos eszmékkel rendelkeztek minderről annak ellenére, hogy Mezopotámiához közel éltek. Bár a föld különböző emberfajtainak felfogásában siralmasan keveredtek a törzsfejlődésről alkotott fogalmak, mégis számos fejletlen törzs hitte és tanította, hogy ők különböző állatok leszármazottai. Némely fejletlen népnél szokás lett az ősüknek feltételezett állatokat a „nemzetségi őseikké” tenni. Bizonyos észak-amerikai indián törzsek azt hitték, hogy a hódoktól és a prérifarkasoktól származnak. Bizonyos afrikai törzsek azt tanítják, hogy a hiénától származnak, egy maláj törzs a makitól, egy új-guineai csoport pedig a papagájtól eredezteti magát.

74:8.6 (837.5) A babiloniak, mivel közvetlen kapcsolatban álltak az ádámfiak polgárosodott társadalmának maradványaival, kibővítették és megszépítették az ember teremtésének történetét; azt tanították, hogy az ember közvetlenül az istenektől származik. Kitartottak a fajtájuk nemes eredete mellett, mely még az agyagból való teremtés tantételével sem volt összeegyeztethető.

74:8.7 (837.6) Az ószövetségi teremtésről szóló beszámoló Mózes koránál jóval későbből származik; ő sohasem tanított ilyen elferdített történetet. Ő inkább egy egyszerű és tömör beszámolót adott elő az izraeliták teremtéséről, mert azt remélte, hogy ezáltal fokozni tudja a Teremtő, az Egyetemes Atya imádatára való felhívásának erejét, akit ő egyébként Izráel Úristenének hívott.

74:8.8 (837.7) A korai tanításában Mózes igen bölcsen nem tett kísérletet arra, hogy Ádám idejéig visszanyúljon, és lévén, hogy Mózes a héberek legfőbb tanítója volt, az Ádámra vonatkozó történetek szorosan összekapcsolódtak a teremtetéstörténettel. A korábbi hagyományok már ismerték az Ádám előtti polgárosodott viszonyokat, melyre világosan utal az a tény is, hogy az Ádám kora előtti polgárosodott társadalomra vonatkozó minden utalást törölni igyekvő későbbi szerkesztők elfelejtették eltávolítani azt az árulkodó hivatkozást, hogy Káin „Nod földjére” vándorolt, ahonnan feleséget vett magának.

74:8.9 (838.1) A hébereknek még hosszú időn át nem volt általános használatban lévő írott nyelvük azt követően, hogy elérték Palesztinát. Az ábécé használatát a szomszédos filiszteusoktól tanulták meg, akik a polgárosodottság magasabb szintjét elért krétai társadalom politikai menekültjei voltak. A héberek Kr.e. 900-ig alig használták az írást, és mivel e kései időpontig nem volt írott nyelvük, a teremtésről több különböző történet forgott közszájon, de a babiloni fogság után már inkább hajlottak a módosított mezopotámiai változat elfogadására.

74:8.10 (838.2) A zsidó hagyomány Mózes alakja köré épült, és mivel ő arra törekedett, hogy Ábrahám származási ágát Ádámhoz vezesse vissza, a zsidók feltételezték, hogy Ádám volt az egész emberiség legelső egyede. Jahve volt a teremtető, és lévén, hogy Ádámot hitték az első embernek, ezért szükségképpen Ádám megalkotása előtt kellett létrehoznia a világot. Ezután Ádám hat napjának hagyományát is beleszőtték a történetbe, melynek az lett az eredménye, hogy Mózes földi életét követően

csaknem ezer esztendővel a hat nap alatti teremtés hagyományát leírták és ezt később neki tulajdonították.

74:8.11 (838.3) A Jeruzsálembé visszatért zsidó papok a dolgok kezdetéről szóló beszámolójukat írásos formában véglegesítették. Rövidesen azt kezdték hangoztatni, hogy e beszámoló nem más, mint a Mózes által írt, nemrégiben felfedezett teremtéstörténet. De Kr.e. 500 körül a korabeli héberek ezeket az írásokat nem tartották isteni kinyilatkoztatásoknak; sok vonatkozásban úgy tekintettek rájuk, ahogy a későbbi népek a mitológiai történetekre.

74:8.12 (838.4) E hamisított írásra, melyet Mózes tanításai közül valónak tartottak, felhívták Ptolemaiosznak, Egyiptom görög királyának a figyelmét, aki egy hetven tudósból álló bizottsággal lefordíttatta azt görögre az ő új alexandriai könyvtára számára. E beszámoló így kapott helyet azon írások között, melyek végül a héber és a keresztény vallás „szent írásai” későbbi gyűjteményének részévé váltak. Azon keresztül, hogy ezekkel az istentani rendszerekkel eggyé vált, e képzetek hosszú időn át alapvetően befolyásolták számos nyugati nép életfelfogását.

74:8.13 (838.5) A keresztény tanítók fenntartották az emberi faj elrendelés szerinti teremtésében való hitet, és mindez közvetlenül elvezetett az eszményített üdvösség valamikori aranykora feltevésének megalkotásához, valamint az ember vagy emberfeletti ember bűnbeesésére vonatkozó elmélet kialakításához, mely pedig a társadalom nem eszménykori viszonyaira adott magyarázatot. Az életre és az embernek a világegyetembeli helyére vonatkozó kilátások a legjobb esetben is lehangolók voltak, lévén, hogy inkább a

visszafejlődésben, mintsem a fejlődésben való hitre alapultak, és mert egy olyan bosszúálló Istenséget feltételeztek, aki az emberiségen töltötte ki a bosszúját, így büntetve azokat a hibákat, melyeket bizonyos egykori bolygói intézők követtek el.

74:8.14 (838.6) Az „aranykor” egy hitrege, de az Éden tény volt, és a kertbeli polgárosodott társadalom ténylegesen elbukott. Ádám és Éva már száztizenhét éve tevékenykedett a Kertben, amikor is Éva türelmetlenségén és Ádám téves helyzetmegítélésein keresztül arra vetemedtek, hogy letérjenek az elrendelt útról, mellyel gyorsan magukra hozták a végromlást és veszedelmes késedelmet okoztak az egész Urantia fejlődéssel járó haladásában is.

74:8.15 (838.7) [Elbeszélte Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

75. írás

Ádám és Éva vétsége

75:0.1 (839.1) ÁDÁM az Urantián több mint száz éven át tartó erőfeszítései ellenére is csak kevés haladást látott a Kerten kívül; a világ egészében véve nem tűnt úgy, mint amely sokat fejlődött volna. Úgy látszott, hogy a faj jobbá tételének kifejlete előtt még hosszú út áll, és a helyzet oly kétségbeejtőnek tűnt, hogy valami olyasmit igényelt, mely az eredeti tervekben nem szerepelt. Legalábbis ez fordult meg Ádám fejében gyakran, és e gondolatait sokszor megosztotta Évával is. Ádám és a felesége állhatatos volt, azonban el voltak szigetelve az övéiktől, és komolyan aggasztotta őket a világuk siralmas állapota.

1. Az Urantia-kihívás

75:1.1 (839.2) Az ádami küldetés a kísérleti, lázadás által megbélyegzett és elszigetelt Urantián hatalmas vállalkozás volt. Az Anyagi Fiú és Leány hamar ráébredt a bolygói feladatuk nehézségére és összetettségére. Mindazonáltal bátran hozzáfogtak a számos nehézség kezelését igénylő feladathoz. De egészen elcsüggedtek, amint nekiláttak ahhoz a nagyfontosságú munkához, hogy az emberi fajtak közül eltávolítsák a fogyatékosokat és az elfajzottakat. Nem láttak kiutat a kényszerhelyzetből, és a jerusemi vagy edentiai feletteseik tanácsát sem tudták kikérni. Itt el voltak szigetelve és napról napra új és bonyolult helyzetekkel, megoldhatatlannak tűnő kihívásokkal szembesültek.

75:1.2 (839.3) Szokványos körülmények között a bolygók Ádámjának és Évájának az első dolga az emberfajtak keveredésének összehangolása lenne. De az Urantián egy ilyen vállalkozás éppen hogy reménytelennek tűnt, mert az emberfajtak, noha élőlénytaniilag megfelelőek voltak, sohasem szabadultak meg a visszamaradt és fogyatékos vérvonalaiktól.

75:1.3 (839.4) Ádám és Éva egy olyan szférán találta magát, mely teljes mértékben felkészületlen volt az emberek közötti testvériség hirdetésére, egy olyan világon, mely siralmas szellemi sötétség állapotában leledzett és amelyet zűrzavar átka sújtott, mely zűrzavart még inkább fokozott az előző igazgatási szervezet küldetésének sikertelensége. Az értelmi és az erkölcsi színvonal alacsony volt, és ahelyett, hogy nekiláthatnának a vallási egység kialakításához, teljesen előlről kell kezdeniük a munkát, hogy a föld lakosait a legegyszerűbb vallási hitre térítsék át. Ahelyett, hogy egy mindenki által

elfogadható nyelv állna rendelkezésükre, a száz és száz helyi nyelvjárás létéből eredő világméretű zűrzavarral szembesültek. Bolygói szolgálatban még egyetlen Ádám sem került ennél nagyobb kihívást jelentő világra; a nehézségek leküzdhetetlennek tűntek és úgy látszott, hogy a helyzet rendezésére teremtetett lény nemigen lehet képes.

75:1.4 (839.5) El voltak szigetelve, és a rájuk szakadt magányosság rettenetes érzését mindegyre csak erősítette a Melkizedek-megbízottak korai távozása. Csak közvetve, az angyali rendek útján tudtak kapcsolatba lépni a bolygón kívüli lényekkel. A bátorságuk lassan megfogyatkozott, a szellemük elkedvetlenedett, és néha a hitüket is csaknem elveszítették.

75:1.5 (840.1) Ez a kép váltotta ki e két nemes lélek megdöbbenését, amint a felismert feladatok súlyát mérlegelték. Mindketten tisztában voltak a bolygói küldetésük teljesítésével járó vállalkozás hatalmas voltával.

75:1.6 (840.2) Nebadoni Anyagi Fiak valószínűleg sohasem néztek szembe ilyen bonyolult és megoldhatatlannak tűnő feladattal, mint amilyennel Ádám és Éva az Urantia szomorú helyzetében. De valamikor azért sikert érhetek volna el, ha a távlat kínálta lehetőséget felismerve türelmesebbé válnak. Mindkettőjük, különösen pedig Éva, mindent összevéve túl türelmetlen volt; nem akartak vállalni egy hosszantartó próbatételt. Azonnali eredményeket akartak látni, és így is lett, azonban az így elért eredmények mind az ő számukra, mind pedig a világ számára szörnyűek voltak.

2. Kaligasztia cselszövése

75:2.1 (840.3) Kaligasztia gyakran tett látogatást a Kertben és számos alkalommal tanácskozott Ádámmal és Évával, de ők mindenféle megalkuvási javaslatával és az egyszerűsítésre törekvő merész terveivel szemben hajthatatlanok voltak. Már éppen elég eredményét tapasztalták meg a lázadásnak ahhoz, hogy hatékonyan ellen tudjanak állni minden ilyen hízeltő ajánlatnak. Daligasztia kezdeményezései még Ádám ifjú leszármazottait sem tudták befolyásolni. Természetesen Kaligasztianak és a társainak nem volt hatalmuk a saját akarata ellenében egyetlen egyedet sem rábírní bármire is, még kevésbé pedig Ádám gyermekeit rávenni a rosszra.

75:2.2 (840.4) Nem szabad elfelejteni, hogy még mindig Kaligasztia birtokolta az Urantia bolygóhercegi címét, s hogy ő a helyi világegyetem félrevezetett, mindazonáltal magas rangú Fia volt. Egészen Krisztus Mihály Urantian töltött idejéig nem fosztották meg őt e címétől.

75:2.3 (840.5) De a bukott herceg kitartó és elszánt volt. Hamarosan felhagyott Ádám győzködésével és elhatározta, hogy körmönfont módon oldalba támadja Évát. A rossz arra a következtetésre jutott, hogy csak az kecssegett a siker reményével, ha a nodfi csoport felsőbb rétegeihez tartozó alkalmas személyeket, az egykori, testtel bíró törzskari társainak leszármazottait használja fel ügyesen. Ennek megfelelően terveket szőtt az ibolyaszín emberfajta anyjának törbe csalására.

75:2.4 (840.6) Mi sem állt távolabb Éva szándékától, minthogy valaha is olyasmit tegyen, ami Ádám terveivel ellentétes vagy veszélyeztetí a rájuk bízott bolygó dolgait. Ismerve azt a női hajlamot, hogy inkább azonnali eredményeket akarnak,

semmint a távolabbi hatások kiváltásához készítsenek előrelátó terveket, a melkizedekek még a távozásuk előtt külön óvatosságra intették Évát azokkal a különleges veszélyekkel kapcsolatban, melyek a bolygói elszigetelt helyzetükkel jártak és külön is felhívták a figyelmét, hogy soha ne távolodjon el a férjétől, vagyis ne próbálkozzon egyedi vagy titkos módszerekkel a közös vállalásaik teljesülésének előmozdítása érdekében. Éva lelkiismeretesen követte ezeket az utasításokat több mint száz éven át, és nem tűnt úgy neki, hogy bármiféle veszéllyel járna az, hogy egyre gyakrabban tett magánjellegű és bizalmas látogatásokat egy bizonyos nodfi vezetőnél, akit Szerapatatiának hívtak. Az egész dolog oly fokozatosan és természetesen alakult ki, hogy Évában mindez nem is tudatosult.

75:2.5 (840.7) A kertlakók már az Éden első napjaitól fogva kapcsolatban álltak a nodfiakkal. Kaligasztia törzskara vétkes tagjainak e kevert leszármazottaitól sok értékes segítségben és közreműködésben részesültek, és az édeni rendszer most rajtuk keresztül jutott el a teljes felbomlásának és végső összeomlásának küszöbére.

3. Éva megkísértése

75:3.1 (841.1) Ádám éppen hogy csak kitöltötte az első száz földi évét, amikor Szerapatatia az apja halálával a nodfi törzsek nyugati vagy szíriai szövetségének vezetője lett. Szerapatatia egy barna bőrű férfi volt, aki a dalamatiai egészségügyi bizottság azon egykori vezetőjének a ragyogó leszármazottja volt, aki a régi idők kék emberfajtájának egyik kiváló női elméjét vette feleségül. Korszakokon át e vérvonal tartotta a

kezében a hatalmat és gyakorolt nagy befolyást a nyugati nodfi törzsekre.

75:3.2 (841.2) Szerapatatia többször is ellátogatott a Kertbe és mély benyomást tett rá az ádami ügyben rejlő pártatlanság. Röviddel azt követően, hogy a szíriai nodfiak vezetője lett, bejelentette azon szándékát, hogy csatlakozik Ádám és Éva kertbeli munkájához. A népének többsége e programban vele tartott, és Ádámot örömmel töltötte el a tudat, hogy a szomszédos törzsek legerősebbike és legértelmesebbike csaknem teljes létszámában átállt a világ fejlesztésének programját támogatók oldalára; ez határozottan reményt keltő dolog volt. Nem sokkal e nagyszerű esemény után Szerapatatiát és az ő új vezérkarát Ádám és Éva az otthonukban látta vendégül.

75:3.3 (841.3) Szerapatatia Ádám egyik legtalpraesettebb és leghatékonyabb hadnagyává vált. Teljes mértékben becsületes és mélyen őszinte volt minden dolgában; sohasem volt számító, még később sem, amikor a ravasz Kaligasztia körmönfontan, eszközül felhasználta őt.

75:3.4 (841.4) Ekkoriban lett Szerapatatia a törzsi kapcsolatok édeni bizottságának társelnöke, és számos tervet készített annak a feladatnak a nyomatékosabb végrehajtására, hogy a távolabb élő törzseket is megnyerjék a Kert ügyének.

75:3.5 (841.5) Szerapatatia számos tanácskozást folytatott Ádámmal és Évával — különösen Évával — és a módszereik fejlesztésére vonatkozó számos tervüket beszéltek meg közösen. Egy napon, amikor Évával beszélgetett, az jutott Szerapatatia eszébe, hogy milyen hasznos dolog is lenne, hogy míg arra várnak, hogy az ibolyaszín emberfajta elérje a nagy létszámot, valamit közben is

tennének annak érdekében, hogy a szükségét szenvedő, várakozó törzsek közvetlen fejlődését biztosítsák. Szerapatatia azt állította, hogy ha a nodfiaknak, mint a legfejlődésképesebb és leginkább együttműködő emberfajtának egy, részben az ibolyaszín fajtától származó vezetője születne, akkor az a személy még erősebben a Kerthez kapcsolhatná ezeket a népeket. Józanul arra számított és őszintén hitte, hogy mindez a világ javát szolgálná, hiszen e gyermek, akit a Kertben nevelnének fel és képeznének ki, nagy hatást fejthetne ki az apja népe jólétének előmozdítása érdekében.

75:3.6 (841.6) Itt megint csak hangsúlyozni kell, hogy Szerapatatia teljes mértékben becsületes volt e téren és mély őszinteséggel hitt mindabban, amit javasolt. Soha nem is gondolta, hogy ezzel Kaligasztia és Daligasztia kezére játssza a dolgok irányítását. Szerapatatia teljes mértékben hű volt ahhoz a tervhez, hogy az ibolyaszín emberfajtából erős tartalékot kell létrehozni, mielőtt hozzáfognának az Urantia összezavart népeinek világméretű nemesítéséhez. De ennek kivitelezése évszázadokat vett volna igénybe, és ő türelmetlen volt; azonnali eredményeket akart látni — valamit még az ő életében. Nyilvánvalóvá tette Éva számára, hogy Ádámot gyakran elkedvetlenítette a világ felemelése terén elért kevés haladás.

75:3.7 (841.7) A terveiket több mint öt éven keresztül titokban érlelték. Végül eljutottak oda, hogy Éva beleegyezett a Kánóval, a barátságos nodfiak közeli telepe legragyogóbb elméjével és tevékeny vezetőjével való titkos találkozóba. Kánó nagyon is rokonszenvezett az ádámi rendszerrel;

valójában azoknak a szomszédos nodfiaknak volt a jellemes szellemi vezére, akik baráti kapcsolatokat ápoltak a Kerttel.

^{75:3.8 (842.1)} A végzetes találkozóra egy őszi este szürkületi óráiban került sor, nem messze Ádám otthonától. Éva korábban sohasem találkozott a csodálatos és lelkes Kánóval — és e nemes férfiban megőrződött a hercegi törzskarbeli távoli elődök nemes testi felépítése és számos kiemelkedő értelmi képessége. Kánó szintén mélyen hitt a Szerapatatia-féle elképzelés helyességében. (A Kerten kívül a vegyes házasság mindennapos gyakorlat volt.)

^{75:3.9 (842.2)} A hízelgés, buzdítás és nyomatékos személyes rábeszélés hatására Éva akkor és ott beleegyezett abba, hogy csatlakozik a sokat vitatott vállalkozáshoz, hogy a maga kis világmegmentő tervével kiegészíti a nagyobb és kiterjedtebb isteni tervet. Mielőtt még felismerte volna, hogy mi is folyik, a végzetes lépést már megtették. A dolog megtörtént.

4. A vétség tudatosulása

^{75:4.1 (842.3)} A bolygó mennyei élete felbolydult. Ádám észlelte, hogy valami nincs rendjén, és félrehívta Évát a Kertben. Ádám ekkor hallotta először a teljes történetet arról a régóta dédelgetett tervről, hogy a világ fejlődését az egyszerre két irányban való működés révén gyorsítanák fel: végrehajtják az isteni tervet és azzal egyidejűleg a Szerapatatia-féle vállalkozást is véghez viszik.

^{75:4.2 (842.4)} Ahogy az Anyagi Fiú és Leány mindezt megvitatta a holdsütötte Kertben, a „hang a Kertben” megfeddte őket az engedetlenségükért. Ez a hang nem más volt, mint az általam

tett azon bejelentés az édeni pár részére, hogy megszegték a Kerttel kapcsolatos kötelezettségvállalásukat; hogy nem tettek eleget a melkizedek utasításainak; hogy megszegték a világegyetem urának tett hűségküjüket.

75:4.3 (842.5) Éva beleegyezett, hogy részt vesz a jó és a rossz alkalmazásában. A jó az isteni tervek kivitelezését jelenti; a bűn az isteni akaratnak való szándékos ellenszegülés; a rossz a tervek és a módszerek helytelen alkalmazása, melynek eredménye világegyetemi összhanghiány és bolygói zűrzavar.

75:4.4 (842.6) Minden alkalommal, amikor a Kertben lakó pár vett az élet fájának leveléből, a főangyali felügyelő figyelmeztette őket, hogy ne engedjenek Kaligasztia ama javaslatainak, hogy vegyítik a jót s a rosszat. Ebben az intelemben részesültek: „Azon a napon, amikor vegyítitek a jót s a rosszat, bizonyosan olyanná váltok, mint a teremtszék halandói; bizony meghaltok.”

75:4.5 (842.7) Éva beszámolt Kánónak e gyakran ismételt figyelmeztetésről a titkos találkájuk végzetes alkalmával, de Kánó, aki ezen intelmek súlyáról vagy jelentőségéről mit sem tudott, biztosította őt arról, hogy a jó szándékkal és igaz céllal rendelkező férfiak és nők nem képesek rosszat cselekedni; hogy Éva biztosan nem fog meghalni, hanem inkább tovább fog élni a gyermekük személyében, aki azért fog felnőni, hogy áldást és egyensúlyt hozzon a világnak.

75:4.6 (842.8) Még ha az isteni terv módosítására vonatkozó munkatervet teljes őszinteséggel és a világ jólétére vonatkozó legmagasabb rendű készítés mellett tervezik meg és hajtják végre, akkor is rosszat képezett volna, mert a helyes célokat

rossz úton kívánta elérni, mert letért a helyes útról, eltért az isteni tervtől.

75:4.7 (843.1) Az igaz, hogy Éva szépnek találta Kánót, és megértette mindazt, amit a csábítója ígért azzal, hogy „új és teljesebb ismeretekre tesz szert az emberi dolgokról és gyorsabban felfogja az emberi természetet, azon túl is, amit az ádami természet megértése nyújt”.

75:4.8 (843.2) Azon az éjszakán, ott a Kertben, én beszéltem az ibolyaszín emberfajta atyjával és anyjával, mert a sajnálatos körülmények között ez az én kötelességem volt. Figyelmesen meghallgattam a beszámolójukat mindarról, ami Éva Anya vétségéhez vezetett és mindkettőjüknek adtam javaslatot és tanácsot a kialakult helyzetre. Némely tanácsomat megfogadták; másokat nem. Ez az egyeztetés a ti irataitokban úgy jelenik meg, mint hogy „szólította ugyanis az Úr Isten Ádámot és Évát, és mondta nekik, »Hol vagytok?«” A későbbi nemzedékeknek szokásuk volt, hogy minden szokatlan és különleges dolgot, legyen az természetes vagy szellemi, közvetlenül az Istenek személyes beavatkozásának tulajdonítottak.

5. A vétség következményei

75:5.1 (843.3) Éva csalódottsága igazán megrendítő volt. Ádám megértette az egész kellemetlen helyzetet és bár mélyen lesújtott és csüggedt volt, csak sajnálatot és rokonszenvet tanúsított a vétkes felesége iránt.

75:5.2 (843.4) A hiba felismerésével járó kétségbeesés volt az, ami miatt Ádám, Éva félrelépésének másnapján felkereste Laottát,

azt a ragyogó nodfi asszonyt, aki a Kert nyugati tanodáinak vezetője volt, és előre megfontoltan elkövette Éva oktan cselekedetét. De ne értsétek félre; Ádámot nem vezették félre; ő pontosan tudta, hogy mire készül; szándékosan úgy döntött, hogy osztozik Éva sorsában. Ádám a halandóinál erősebb ragaszkodással szerette a feleségét, és az a gondolat, hogy esetleg nélküle, egymagában kell itt maradnia az Urantián, több volt, mint amit el tudott viselni.

75:5.3 (843.5) Amikor megtudták, hogy mi történt Évával, a Kert feldühödött lakói irányíthatatlanná váltak; hadat üzentek a közeli nodfi településnek. Kiözönlöttek az Éden kapuin és lerohanták a felkészületlen embereket és mindenestül kiirtották őket — férfi, nő, gyermek, egy sem maradt meg. Kánó, a még meg sem született Káin apja, szintén odaveszett.

75:5.4 (843.6) Amikor Szerapatatia megtudta, hogy mi történt, erőt vett rajta a megdöbbenés, és a félelemtől és a büntudattól magánkívül volt. Másnap a nagy folyóba ölte magát.

75:5.5 (843.7) Ádám gyermekei próbálták megvigasztalni zaklatott lelkiállapotú anyjukat, míg az apa magányosan kóborolt harminc napig. Ennek az időszaknak a végére megérett benne az elhatározás, és Ádám visszatért otthonába és tervezni kezdte a jövőbeli teendőket.

75:5.6 (843.8) A félrevezetett szülők botorságának következményeiben nagyon gyakran osztoznak az ártatlan gyermekeik is. Ádám és Éva egyenes és nemes fiait és leányait előntötte a felfoghatatlanul gyászos eseménnyel járó leírhatatlan szomorúság, mely nagy szerencsétlenség oly hirtelenül és könyörtelenül ütött rajtuk. E gyermekek

idősebbjei még ötven évvel később sem lábaltak ki teljesen e megrendítő napok szomorúságából és levertségéből, különösen annak a harmincnapos időszaknak a rettegéséből, mely alatt az apjuk távol volt és a levert anyjuk semmit sem tudott arról, hogy a férje merre jár vagy hogy mi lett a sorsa.

^{75:5.7 (843.9)} Ez a harminc nap Évának a szomorúság és a szenvedés hosszú éveit jelentette. E nemes lélek sohasem tudta legyőzni azokat a hatásokat, melyek az elmebeli szenvedést és szellemi csüggedtséget hozó gyötrelmes időkkel jártak. Éva emlékezetében a későbbi nélkülözéseik és anyagi nehézségeik semelyik időszaka még csak nem is volt fogható azokhoz a szörnyű napokhoz és rettenetes éjszakákhoz, melyeket magányban és elviselhetetlen bizonytalanságban töltött. Éva értesült Szerapatatia öngyilkosságáról és nem tudta, hogy a társa vajon nem végzett-e magával a szomorúságában, vagy hogy büntetésül a felesége félrelépése miatt nem távolították-e el őt a világról. Amikor Ádám hazajött, Évát az öröm és a hála olyan mértékű megelégedése töltötte el, melyet a fáradságos szolgálat érdekében vállalt hosszú és nehéz társulásuk időszaka sohasem halványított el.

^{75:5.8 (844.1)} Az idő haladt előre, de Ádám egészen az Éva vétkéét követő hetvenedik napig nem volt bizonyos a vétségük súlyában, amikor is a Melkizedek-megbízottak visszatértek az Urantiára és átvették a világ ügyeinek irányítását. Ekkor már tudták, hogy vétkeztek.

^{75:5.9 (844.2)} De még több kellemetlenség volt kialakulóban: Az Éden melletti nodfi település kiirtásának híre gyorsan eljutott északra, Szerapatatia szülőföldjének törzseihez, és nagy hadsereg gyülekezett az Éden lerohanására. Ez volt a kezdete

az ádámfiak és a nodfiak közötti hosszú és elkeseredett háborúskodásnak, mert ezek az ellenséges összecsapások még jóval azután is folytatódtak, hogy Ádám és követői elvándoroltak az Eufrátesz völgyében lévő második kertbe. Heves és hosszan tartó lett az „ellenségeskedés a férfi és az asszony között, a férfi magva és az asszony magva között”.

6. Ádám és Éva elhagyja a kertet

^{75:6.1 (844.3)} A nodfiak seregének megindulásáról értesülve Ádám a melkizedekhez fordult útmutatásért, ők azonban nem voltak hajlandók tanácsot adni, csak annyit mondtak, hogy bármilyen megoldást választ is, tegye azt, amiről úgy gondolja, hogy a legjobb és a legígéretesebb a lehetőség szerint baráti alapú együttműködés kialakítása szempontjából. A melkizedeknek megtiltották, hogy Ádám és Éva személyes terveibe beleavatkozzanak.

^{75:6.2 (844.4)} Ádám tudta, hogy ő és Éva vétkezett; a melkizedek jelenléte ezt sugallta, bár a személyes helyzetük jövőbeli alakulásáról még mindig nem tudott semmit. Egy egész napos tanácskozást tartott mintegy ezerkétszáz hű követőjével, akik kötelezték magukat, hogy követik a vezetőiket, és másnap délben e zarándokok új otthon keresésére indulva elhagyták az Édent. Ádám nem szeretett volna háborúzni és ennek megfelelően ellenállás nélkül átadta a nodfiaknak az első kertet.

^{75:6.3 (844.5)} Az édeni utazók vonulását a jerusemi szeráfi szállítóegységek érkezése állította meg a Kertből való elindulásuk harmadik napján. Ádám és Éva ekkor értesült először arról, mi fog történni a gyermekeikkel. Ahogy a

szállítóegységek ott álltak, azok a gyermekek, akik már elérték a döntéshozatali életkort (a húszéves kort) lehetőséget kaptak a döntésre, hogy vagy az Urantián maradnak a szüleikkel vagy a Norlatiadek Fenségeseinek gyámoltjai lesznek. A kétharmaduk úgy döntött, hogy az Edentiára megy; nagyjából egyharmaduk határozott úgy, hogy a szüleikkel marad. A döntéshozatali életkornál fiatalabbak mindegyikét az Edentiára vitték. Senki sem szemlélhette ezen Anyagi Fiú és Leány és az ő gyermekeik elválását anélkül, hogy meg ne értette volna, hogy a vétkesek útja mily nehéz. Ádám és Éva ezen utódai jelenleg az Edentián vannak; hogy miként rendelkeztek felőlük, azt nem tudjuk.

75:6.4 (844.6) Utazók igencsak szomorú csoportja kerekedett fel újra. Vajon mi lehetett volna ennél megrendítőbb látvány! Eljönni egy világra ily nagy reményekkel, ilyen kedvező körülmények közötti fogadtatásban részesülni és aztán kegyvesztetten kivonulni az Édenből, majd pedig a gyermekeiknek több mint a háromnegyedét elveszíteni még azelőtt, hogy új lakóhelyet találtak volna!

7. Ádám és Éva leépülése

75:7.1 (845.1) Még az édeni utazók vonulatának veszteglése alatt történt, hogy Ádám és Éva értesült a vétségük természetéről és a sorsuk alakulásáról. Az ítélet kihirdetésére Gábiel jelent meg. Az ítélet így hangzott: az Urantia bolygó Ádámja és Évája vétségben részesnek találtatott; megszegték a lakott világ uraiként való megbízatásuk részét képező egyezséget.

75:7.2 (845.2) Bár büntudattól szenvedtek, Ádám és Éva azért nagyon örült annak a bejelentésnek, hogy a szalvingtoni bíráik felmentették őket „a világegyetemi kormányzat semmibe

vételének” minden vádja alól. Lázadásban nem találták őket bűnösnek.

^{75:7.3 (845.3)} Az édeni párt tájékoztatták, hogy a teremtesrész halandóinak szintjére fokozták le magukat; hogy ezentúl urantiai férfiként és asszonyként kell viselkedniük, s a világ emberfajtainak jövője lesz az ő jövőjük is.

^{75:7.4 (845.4)} Még jóval azelőtt, hogy Ádám és Éva elhagyta a Jerusemet, az oktatóik teljes mértékben felvilágosították őket azokról a következményekről, melyek az isteni tervektől való bármely alapvető eltéréssel járnak. Én személyesen és több alkalommal is figyelmeztettem őket, az Urantiára való megérkezésük előtt és után egyaránt, hogy a halandói húsvér test szintjére való lefokozás lesz az a biztos eredmény, biztos büntetés, mely a bolygói küldetésük végrehajtásában elkövetett vétséggel elkerülhetetlenül együtt fog járni. De a fiúi besorolásúak anyagi rendje halhatatlan állapotának ismerete lényeges dolog annak világos megértéséhez, hogy Ádám és Éva vétsége milyen következményekkel járt.

^{75:7.5 (845.5)} 1. Ádám és Éva, a jerusemi társaikhoz hasonlóan, halhatatlan állapotban volt a Szellem elme-gravitációs körével fenntartott értelmi társuláson keresztül. Amikor az elmebéli elszakadás ezt az alapvető éltetőerőt megszakítja, akkor, függetlenül a teremtményi lét szellemi szintjétől, a halhatatlan helyzet elvész. A halandói állapotot követő testi pusztulás elkerülhetetlen következménye volt Ádám és Éva értelmi vétségének.

^{75:7.6 (845.6)} 2. A szintén e világi halandói húsvér testhez való hasonlatosságban megiszemélyesített urantiai Anyagi Fiú és

Leány függött még attól a kettős keringési rendszernek a meglététől is, melynek egyike a fizikai természetükből eredt, a másika pedig az élet fájának gyümölcsében tárolt felsőbb-energiából. A főangyali felügyelő mindig arra intette Ádámot és Évát, hogy a hitszegés végső soron besorolásbeli visszavetéshez vezet, az ezen energiaforráshoz való hozzáférést a vétkezésüket követően meg fogják tagadni tőlük.

^{75:7.7 (845.7)} Kaligasztiának sikerült törbe csálnia Ádámot és Évát, de nem tudta elérni ama célját, hogy bevonja őket a világegyetemi kormányzat elleni nyílt lázadásba. Amit tettek, az valóban rossz dolog volt, de sohasem voltak bűnösök az igazság semmibe vételében, és tudatosan nem is csatlakoztak az Egyetemes Atya és az ő Teremtő Fia pártatlan uralma elleni lázadáshoz.

8. Az ember úgynevezett bűnbeesése

^{75:8.1 (845.8)} Ádám és Éva az anyagi fiúi elismertség magas méltóságáról a halandó ember alacsonyrendű szintjére zuhant. De ez nem az ember bűnbeesése volt. Az emberi fajt az ádámi vétség közvetlen következményei ellenére felemelték. Bár megbukott az az isteni terv, hogy az Urantia népei megkapják az ibolyaszín fajtát, a halandó emberfajtának mégis nagy hasznára vált az a korlátozott mértékű hozzájárulás, melyet Ádám és az ő leszármazottai biztosítottak az urantiai emberfajták számára.

^{75:8.2 (846.1)} Nem történt olyasmi, mint „az ember bűnbeesése”. Az emberi faj története a fokozatos evolúció története, és az ádámi alászállás nagymértékben fejlettebb szintre emelte a világ népeit a korábbi élőlénytani állapotukhoz képest. Az Urantia

fejlettebbnek tekinthető emberfajtai olyan örökítő tényezőkkel bírnak, melyek négy különböző forrásból származnak: andonfiból, szangikból, nodfiból és ádámból.

75:8.3 (846.2) Ádámbra nem szabad úgy tekinteni, mint az emberiség átkának okára. Jóllehet az isteni terv kivitelezésében elbukott, és bár megszegte az Istenséggel kötött megállapodást, noha ő és a felesége a teremtményi helyzetét tekintve bizonyosan le is fokozódott, azonban mindezekről függetlenül az emberi fajhoz való hozzájárulásuk sokat segített a polgárosodás kibontakozásában az Urantián.

75:8.4 (846.3) A világokon végrehajtott ádám küldetés eredményeit értékelve az igazság megköveteli, hogy figyelembe vegyük a bolygón uralkodó viszonyokat is. Ádám egy csaknem reménytelen feladattal szembesült, amikor szépséges társával együtt a Jerusemről e sötét és összezavart bolygóra szállították. De ha megfogadták volna a melkizedek és társaik tanácsát, és ha türelmesebbek lettek volna, akkor végül sikert értek volna el. De Éva hallgatott a személyes szabadságról és a bolygói ügyekben való szabad döntésről szóló csalárd hírverésre. Rávettek, hogy kísérletezzen a fiúi besorolásúak anyagi rendjének élet-sejtanyagával annyiban, hogy megengedte, hogy a rábízott élet-sejtanyag túl korán keveredjen az élethordozók eredeti formatervének akkor már kevert rendjével, melyet korábban már összevegyítettek azoknak a szaporodásképes lényeknek az élet-sejtanyagával, akik egykor a Bolygóherceg törzskarához tartoztak.

75:8.5 (846.4) A Paradicsomra tartó felemelkedések során sohasem fogtok nyerni semmit sem azzal, ha türelmetlenségből

megpróbálkoztok a meghatározott isteni terv kijátszásával lerövidített eljárások, személyes találmányok vagy olyan egyéb eszközök révén, melyekkel javítani akartok a tökéletes úton, a tökéleteshez vezető úton és az örökkévaló tökéletesség érdekében kialakított úton.

75:8.6 (846.5) Mindent egybevetve a bölcsesség ennél lehangolóbban valószínűleg még sohasem vallott kudarcot az egész Nebadon egyetlen bolygóján sem. De nem meglepő, hogy ilyen botlások előfordulnak az evolúciós világegyetemek ügyeiben. Mi egy óriási teremtésszösszesség része vagyunk, és nincs semmi különös abban, hogy nem minden működik tökéletesen; a világegyetemünket nem tökéletesként teremtették. A tökéletesség az örökkévaló célunk, nem pedig az eredetünk.

75:8.7 (846.6) Ha ez egy működésközpontú világegyetem volna, ha az Első Nagy Forrás és Közepont csak egy személyiséggel nem rendelkező erő lenne, ha a teljes teremtés a fizikai anyag olyan hatalmas halmaza volna, melyet változhatatlan energia-megnyilvánulások jellemezte pontos törvények irányítanak, akkor állhatna fenn tökéletesség, még a tökéletlen világegyetemi helyzet ellenére is. Nem lenne véleménykülönbség; nem volnának súrlódások. De a viszonylagos tökéletességgel és tökéletlenséggel bíró, fejlődő világegyetemünkben örülünk annak, hogy a véleménykülönbség és a félreértés lehetséges, mert ezek bizonyítják a világegyetemben meglévő személyiség tényét és működését. Ha a teremtésrészünk személyiséguralt létező, akkor biztosak lehettek a személyiség túlélésével, fejlődésével és célba érésével kapcsolatos lehetőségek meglétében; biztosra

vehetjük a személyiség növekedését, tapasztalását és kalandját. Mily dicső világegyetem ez annyiban, hogy személyes és fejlődésképes, nem pusztán gépies, sőt nem is tétlenül tökéletes!

75:8.8 (846.7) [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

76. írás

A második kert

76:0.1 (847.1) AMIKOR Ádám eldöntötte, hogy az első kertet ellenállás nélkül átengedi a nodfiaknak, ő és a követői nyugat felé nem mehettek, mert az édenieknek nem voltak tengeri kalandozásra alkalmas hajóik. Északra sem mehettek; az északi nodfiak serege már megindult az Éden felé. Dél felé menni pedig féltek; e térség hegyeiben ellenséges törzsek is éltek. Az előttük nyitva álló egyetlen út kelet felé vezetett, és így keletnek indultak, az akkoriban még kellemes vidékek felé, melyek a Tigris és az Eufrátesz folyó között helyezkedtek el. Később a hátramaradottak közül is sokan vándoroltak keletre, hogy csatlakozzanak az ádámfiakhoz az új folyóvölgyi hazájukban.

76:0.2 (847.2) Káin és Szansza is még azelőtt megszületett, hogy az ádámfi utazók csoportja elérte volna a folyóközi úti célját Mezopotámiában. Laotta, Szansza anyja belehalt a leánya megszületésébe; Éva nagy szenvedések mellett, de a rendkívüli erejének köszönhetően túlélte a szülést. Éva magához vette Szanszát, Laotta gyermekét, és Káinnal együtt szoptatta. Szanszából nagyon rátermett nő vált. Ő lett Szargannak, az északi kék emberfajták vezetőjének a felesége, és hozzájárult az akkori kék emberek fejlődéséhez is.

1. Az édeniek belépnek Mezopotámiába

76:1.1 (847.3) Csaknem egy teljes évet vett igénybe, míg az ádámi utazók csoportja elérte az Eufrátesz folyót. Lévén, hogy ekkor éppen áradás ideje volt, a táborukat a folyamtól nyugatra elterülő sík területeken állították fel, csaknem hat héttel azelőtt, hogy a folyóközi területre átkeltek volna, ahol is megalapították a második kertet.

76:1.2 (847.4) Amikor a második kert területén lakókhoz eljutott a híre annak, hogy az Édenkert királya és főpapja éppen feléjük tart, sietve elvonultak a keleti hegyekbe. Megérkezésekor Ádám a teljes hön áhított területet üresen találta. Itt, ezen az új helyen Ádám és segítői hozzáfogtak, hogy új házakat építsenek és új kulturális és vallási központot létesítsenek.

76:1.3 (847.5) Ádám e helyet annak a bizottságnak a három eredeti javaslatából már ismerte, mely bizottságot azért hozták létre, hogy a Van és Amadon által elképzelt Kert lehetséges helyszíneit meghatározza. Azokban az időkben a két folyó már magában is jó természetes védelmet nyújtott, és a második kert északi részétől nem messzire az Eufrátesz és a Tigris eléggé megközelítette egymást ahhoz, hogy egy kilencven kilométer hosszan húzódó védőfalat emelhessenek az attól délre, valamint a két folyó között lévő területük védelmére.

76:1.4 (847.6) Miután az új Édenben letelepedtek, kezdetleges életmód felvétele vált szükségessé; teljes mértékben igaznak tűnt, hogy a föld el van átkozva. Újra a természet lett az úr. Az ádámfiak most rákényszerültek, hogy a megmaradásukat fel nem tört földekre alapozzák és az élet valóságával a halandói létre jellemző természetes ellenségeskedések és

összeférhetetlenségek mellett birkózzanak meg. Az első kertet részben előkészítve kapták, de a másodikat a saját kezük munkájával és az „arcuk verítékével” kellett megteremteniük.

2. Káin és Ábel

^{76:2.1 (848.1)} Kevesebb mint két évvel Káin születését követően, megszületett Ábel, Ádám és Éva első gyermeke a második kertben. Ábel, elérvén a tizenkét éves kort, úgy döntött, hogy pásztor lesz; Káin a mezőgazdaságot választotta.

^{76:2.2 (848.2)} Ekkoriban szokás volt a javak egy részét felajánlani a papságnak. A pásztorok a nyájaikból, a gazdálkodók a föld gyümölcseiből adtak; és e szokásnak megfelelően Káin és Ábel is rendszeresen megtette a maga felajánlását a papok számára. A két fiú sokszor vitázott egymással a saját foglalkozásuk másikéhoz viszonyított érdemeiről, és Ábel nem rejtette véka alá azt a megfigyelését, hogy a papok az ő állati áldozatait részesítik előnyben. Hiába hivatkozott Káin az első Éden hagyományaira, vagyis arra, hogy korábban a földek gyümölcseit értékelték többre. Ábel ezt nem ismerte el, és csak gúnyolódott bátyja zavarán.

^{76:2.3 (848.3)} Az első Éden idejében Ádám valóban megpróbálta az állatáldozáshoz való felajánlásokat visszaszorítani, így Káin igazolható érveket talált az állításainak alátámasztására. A második Éden vallási életét azonban nehéz volt megszervezni. Ádámnak ezer és egy dolga akadt az építkezéseken, a védelmi munkálatokban és a mezőgazdaságban. Lévén, hogy szellemileg meglehetősen lehangolt volt, ezért az istenimádat és oktatás megszervezését azokra a nodfiakra bízta, akik ilyen minőségben működtek az első kertben; és az istentiszteleteket

tartó nodfi papok ilyen rövid idő alatt is visszatértek az Ádám előtti idők alapelveihez és rendszabályaihoz.

76:2.4 (848.4) A két fiú sohasem jött ki jól egymással, és az áldozati felajánlások ügye tovább szította az egymás iránti gyűlöletüket. Ábel tudta, hogy ő Ádám és Éva fia, és sohasem hagyta ki, hogy emlékeztesse Káint arra, hogy az ő apja nem Ádám. Káin nem tisztavérű ibolyaszín-fajú volt, mivel az apja abból a nodfi fajtából származott, mely később a kék és a vörös emberrel, valamint az eredeti andoni fajtával keveredett. Mindez együtt, kiegészülve Káin természetes és öröklött harcias természetével, arra vezette őt, hogy öccse iránt egyre növekvő gyűlölettel viseltessen.

76:2.5 (848.5) A fiúk tizenhét és húsz évesek voltak, amikor a közöttük lévő feszültség tettekhez vezetett, s egy napon, amikor Ábel gúnyolódása nagyon feldühítette a harcias bátyját, Káin rátámadt és megölte őt.

76:2.6 (848.6) Ábel viselkedésének tanulmányozásával felmérhető a környezet és a neveltetés súlya a jellemfejlődést meghatározó tényezők sorában. Ábel eszményi örökséget hordozott, és az öröklött sajátságok képezik az egész jellem alapját; de a hátráltató környezet hatása gyakorlatilag semlegesítette a kiváló örökséget. Ábelt, különösen gyermekkorában, erősen befolyásolta a kedvezőtlen környezete. Egészen más személyiség vált volna belőle, ha eléri a huszonöt-harminc éves kort; a kiváló öröksége ekkorra már megmutatkozott volna. Míg a jó környezet nem képes komolyabb mértékben segíteni a szegényesebb örökségből fakadó jellemgyengeségek legyőzését, addig a rossz környezet igen hatékonyan elronthatja a kiváló örökséget is, legalábbis a fiatalabb

életkorban. A jó közösségi környezet és a megfelelő nevelés nélkülözhetetlen táptalaj és környezet ahhoz, hogy a jó örökségből a legjobbat lehessen kihozni.

76:2.7 (849.1) Ábel haláláról a szülei akkor értesültek, amikor kutyái a gazdájuk nélkül tértek vissza a nyájakkal. Ádám és Éva számára Káin hamar a dőreségük rémisztő emlékévé vált, és támogatták azon döntését, hogy a fiú elhagyja a kertet.

76:2.8 (849.2) Káin mezopotámiai élete nem igazán volt boldog, lévén, hogy ilyen különleges értelemben ő volt a vétség jelképe. Nem mintha a társai elhidegültek volna tőle, hanem mert nem tudta nem észrevenni azt a majdnem tudatos neheztelést, melyet az ő jelenléte miatt éreztek. De Káin azt is tudta, hogy mivel nem visel törzsi bélyeget, ezért a kerten kívül az útjába kerülő első szomszédos törzs megölné őt. A félelem és némi bűntudat megbánásra készítette. Káinban addig sohasem lakozott Igazító, mindig is dacolt a családi rendszabályokkal és megvetette apja vallását. De most Évához, anyjához fordult, szellemi segítséget és útmutatást kérve, és mivel őszintén kereste az isteni segítséget, Igazító költözött belé. Ez az Igazító, mely őbenne lakozott és figyelt, olyan határozott és különleges előnyt biztosított számára, mely őt Ádám félelmetes törzséhez méltó rangra emelte.

76:2.9 (849.3) Így Káin elindult Nod földjére, a második Édentől keletre. Az apja népéhez tartozó egyik csoport nagy vezetője vált belőle, és bizonyos mértékig beteljesítette Szerapatatia jóslatait, mert amíg élt, fenntartotta a békét a nodfi csoport és az ádámfiak között. Káin Remonát, egy távoli unokatestvérét vette feleségül, és az első fiúgyermekük, Hánókh az elámi

nodfiak vezetője lett. És az elámiak és az ádámfiai évszázadokon át békében éltek egymással.

3. Élet Mezopotámiában

^{76:3.1 (849.4)} Az idő múlásával a második kertben egyre nyilvánvalóbbak lettek a vétség következményei. Ádámnak és Évának nagyon hiányzott a korábbi szép és nyugodt otthonuk, valamint az Edentiára kitelepített gyermekeik is. Valóban megrendítő dolog volt e csodálatos párt a teremtszék közönséges húsvér halandóinak rendjére lefokozva látni; de ezt a rosszabb sort is méltósággal és kitartással viselték.

^{76:3.2 (849.5)} Ádám bölcsen azzal töltötte az ideje nagy részét, hogy a gyermekeit és társaikat a közigazgatásra, a nevelési módszerekre és a vallási áhítatra oktatta. Ha nem lett volna ilyen előrelátó, akkor a halálát követően zűrzavar tört volna ki. De így, Ádám halála igen kevés változást okozott a népe ügyeinek vitelében. Ádám és Éva azonban már jóval a haláluk előtt észlelte, hogy a gyermekeik és a követők fokozatosan megfélemedeznek az édenbeli dicső napjaikról. A követők számára jobb volt megfélemedezni az Éden nagyszerűségéről; így kevésbé volt valószínű, hogy indokolatlan elégedetlenséget éreznek a kevésbé szerencsés környezetük miatt.

^{76:3.3 (849.6)} Az ádámfiai ügyeit irányítók az első kert fiaitól származtak. Ádám első fia, Ádámszon (Ádám-fia-Ádám) a második Édentől északra az ibolyaszín emberfajta egy második központját alapította meg. Ádám második fiából, Évaszonból szakavatott vezető és irányító vált; nagy segítségére volt apjának. Évaszon nem élt olyan sokáig, mint Ádám, és az ő

legidősebb fia, Janszad lett Ádám utóda az ádámfi törzsek vezetői tisztségében.

^{76:3.4 (849.7)} A vallási vezetők vagyis a papság története, Szettel, Ádámnak és Évának a második kertben született, legidősebb túlélő fiával kezdődött. E fiú százhuszonkilenc évvel azután született, hogy Ádám megérkezett az Urantiára. Szet bekapcsolódott az apja népe szellemi helyzetének javítására irányuló munkába, a második kert új papságának vezetője lett. Fia, Énosz új istenimádati rendet alapított, és unokája, Kenan állította fel a közelebbi és távolabbi szomszédos törzseknél a külső hitterjesztői szolgálat intézményét.

^{76:3.5 (850.1)} A szetfi papság hármasság volt, mert vallási, egészségügyi és oktatási feladatai is voltak. E rend papjait kiképezték vallási szertartások levezetésére, gyógyításra és egészségügyi tevékenységekre, valamint a kertben működő tanodákban való oktatásra.

^{76:3.6 (850.2)} Ádám úti csoportja az első kert növényei és gabonái közül sok száznak a magját és gumóját hozta magával a folyó völgyi területre; nagy nyájakat és különféle háziállatokat is hoztak magukkal. Emiatt nagy előnyben voltak a szomszédos törzsekhez képest. Az eredeti Kert korábbi műveltségének számos előnyét élvezték.

^{76:3.7 (850.3)} Az első kert elhagyásának időpontjáig Ádám és családja mindig is gyümölcsökön, gabona- és dióféléken élt. A Mezopotámiába tartó útjuk alatt fogyasztottak először fű- és zöldségféléket. A húsevést a második kertben már korán elkezdték, de Ádám és Éva a maguk szokásos étrendje szerint

sohasem evett húst. Sem Ádámszon és Évaszon, sem pedig az első éden első nemzedékébe tartozók nem lettek húsevők.

76:3.8 (850.4) Az ádámfiak a kulturális eredményeiket és az értelmi fejlettségüket tekintve magasan a környező népek felett álltak. Megalkották a harmadik ábécéjüket és egyéb módon is megteremtették az alapokat sok olyasmihez, ami a mai művészet, tudomány és irodalom előfutára lett. Itt, a Tigris és az Eufrátesz közötti területen olyan színvonalú írástudományt, fémművességet, fazekasságot és szövőmesterséget tartottak fenn és olyan építészetet hoztak létre, melyet e világ évezredekig nem tudott meghaladni.

76:3.9 (850.5) Az ibolyaszín emberfajtahoz tartozó népek családi élete a korukhoz képest eszményi volt. A gyermekeket mezőgazdasági, kézműves és állattenyésztési képzésben részesítették, vagy a szetfiek hármas feladatának ellátására képezték ki: a papi, a gyógyítói és tanítói feladatra.

76:3.10 (850.6) Amikor a szetfi papságra gondoltok, ne keverjétek össze azokat a fennkölt gondolkodású és nemes lelkű egészségügyi és vallási tanítókat, igazi tanítókat azokkal a lealjasult és elüzletiesült papi csoportokkal, melyek a későbbi és szomszédos nemzeteknél jelentek meg. Az előbbieknél az Istenségről és a világegyetemről alkotott vallási fogalmak fejlettek és többé-kevésbé helyesek voltak, az egészségügyi rendszabályaik a korukhoz képest kiválóak voltak és a nevelési módszereiket azóta sem sikerült túlszárnyalnia senkinek.

4. Az ibolyaszín emberfajta

76:4.1 (850.7) Ádám és Éva volt az ibolyaszín emberfajta, vagyis az Urantián kilencedikként megjelent emberfajta megalapítója. Ádámnak és utódainak kék szemük volt, és az ibolyaszín fajtához tartozó népeknél a világos bőrszín és a világos — az aranszőke, a vörös és a barna — hajszín volt a jellemző.

76:4.2 (850.8) Éva nem szenvedett fájdalmakat a szüléskor; a korai evolúciós fajták sem. Csak az evolúciós embernek a nodfiakkal és később az ádámfiakkal való egyesüléséből létrejött kevert fajták számára vált fájdalmassá a szülés.

76:4.3 (851.1) Ádámot és Évát, miként a jerusemi társaikat is kettős rendszer látta el éltető energiával, vagyis egyaránt éltek élelmen és fényen, melyet bizonyos, az Urantián ismeretlen felsőbb-fizikai energiák egészítettek ki. Az urantiai utódaik nem örökölték az ő energiafelvételi és fényköri szülői felruházottságukat. Őket egyetlen kör táplálta, mégpedig az emberi fajtájú vérkeringés. Halandónak, de hosszú életű halandóknak tervezték őket, jóllehet az élethosszuk minden egyes nemzedékkel egyre jobban közeledett a szabványos emberi élethosszhoz.

76:4.4 (851.2) Ádám és Éva, valamint az első gyereknemzedék nem folyamodott az állatok húsához. Teljes mértékben „a fák gyümölcsein” éltek. Az első nemzedék után Ádám minden leszármazottja áttért a tejtermékeket is tartalmazó étrendre, de sokuk továbbra is megmaradt a húsmentes étkezésénél. Sok olyan törzs sem evett húst, melyekkel később egyesültek. Utóbb pedig e növényfogyasztó törzsek keletre vándoroltak és India népei között elkeveredve maradtak fenn.

76:4.5 (851.3) Ádám és Éva fizikai és szellemi látásképesége messze meghaladta a mai népekéit. Az ő különleges érzékeik sokkal élesebbek voltak, és képesek voltak látni a közteslényeket és az angyali seregeket, a melkizedekeket, valamint a bukott Kaligasztia herceget is, aki több alkalommal eljött tárgyalni e nemes utódjával. A vétségük után még több mint száz évvel is képesek voltak látni a mennyei lényeket. E különleges érzékek ennyire élesen nem jelentek meg a gyermekeikben és minden egyes nemzedékkel fokozatosan gyengültek.

76:4.6 (851.4) Az ádámí gyermekekbe rendszerint Igazító költözött, hiszen mindegyikük kétségbevonhatatlan túlélési képességgel rendelkezett. E nemesebb utódokat nem járta át félelem úgy, mint az evolúciós gyermekeket. Az Urantia mai emberfajtáiban azért van még mindig annyi félelem, mert nagyon kevésbé részesültek az ádámí élet-sejtanyagból, ugyanis a fizikai fajnemesítésre kidolgozott tervek korán összeomlottak.

76:4.7 (851.5) Az Anyagi Fiak és utódaik testi sejtjei messze ellenállóbbak a betegségekkel szemben, mint a bolygókon őshonos evolúciós lényekéi. A honos fajták testi sejtjei rokonságban vannak a teremtsérszen élő, betegséget okozó, mikroszkóppal megfigyelhető és még annál is parányibb méretű élőlényekkel. E ténnyel magyarázható, hogy az urantiai népeknek miért kell oly sok tudományos erőfeszítést tenniük számos testi nyavalya legyőzésére. A betegségekkel szemben sokkal ellenállóbbak lennétek, ha a fajtáitok több ádámí élet-sejtanyagot hordoznának.

76:4.8 (851.6) Miután az Eufrátesz-völgyi második kertben berendezkedtek, Ádám úgy döntött, hogy olyan sok élet-

sejtanyagot hagy hátra, amennyit csak bír, annak érdekében, hogy a világ az ő halálát követően részesülhessen belőle. Ennek megfelelően megtette Évát a fajnemesítés tizenkét tagú bizottságának vezetőjévé, és Ádám haláláig e bizottság kiválasztott 1682 nőt az urantiai ígéretesebb lények közül, és e nőket az ádami élet-sejtanyaggal megtermékenyítették. Az ő gyermekeik 112 egyed kivételével mind megélték a felnőttkort, s a világ így további 1570 fejlettebb férfival és nővel gyarapodott. Bár ezeket az anyajelölteket az összes környező törzsből választották, és ők a földi emberfajta többségét képviselték, a nagyobbik részüket mégis a nodfiak nemes fajtaiból választották ki, és ők alkották a kiváló andita emberfajta legelső egyedeit. E gyermekek az anyjuk törzsi környezetében születtek meg és nevelkedtek.

5. Ádám és Éva halála

^{76:5.1 (851.7)} Nem sokkal a második Éden létrehozását követően Ádámot és Évát annak rendje és módja szerint tájékoztatták arról, hogy a megbánásuk elfogadható volt, és arról, hogy bár a végzetük szerint osztozniuk kell a világuk halandóinak sorsában, bizonyosan alkalmassá válnak az urantiai alvó továbbélők közé való felvételre. Teljes mértékben hittek a feltámadásukkal és a tisztükbe való visszaállítással kapcsolatos jó hírben, melyet a melkizedekek oly megindítóan tudattak velük. A törvénszegésük lényege a rossz helyzetmegítélés vétke volt, nem pedig a tudatos és szándékos lázadás bűne.

^{76:5.2 (852.1)} Ádám és Éva jerusemi létpolgárként nem kapott Gondolatigazítót, és nem is költözött beléjük Igazító, amikor az Urantián az első kertben működtek. De röviddel a halandói rendre való lefokozásukat követően tudatosult bennük egy új

jelenlét, és felismerték, hogy az emberi besorolásuk, valamint az őszinte megbánásuk együtt lehetővé tette az Igazító számára a beléjük költözést. A beléjük költözött Igazító felismerése volt az, ami nagymértékben bátorította Ádámot és Évát az életük hátralévő részében; tudták, hogy a Satania Anyagi Fiaiként kudarcot vallottak, de tudták azt is, hogy a világegyetem felemelkedő fiaiként a paradicsomi létpálya még nyitva áll előttük.

76:5.3 (852.2) Ádám tudott a megítéltetési feltámadásról, melyre az ő bolygóra való megérkezésével egyidejűleg került sor, és hitte, hogy ő és társa valószínűleg újraszemélyesül majd a fiúi besorolásúak következő rendjének eljövetele során. Azt nem tudta, hogy Mihály, e világegyetem ura oly hamar meg fog jelenni az Urantián; arra számított, hogy a következő eljövő Fiú az Avonal rendbe fog tartozni. De mégis mindig megnyugvást és valamiféle nehezen felfogható dolgot jelentett Ádám és Éva számára az, amikor megpróbálták értelmezni a Mihálytól kapott egyetlen személyes üzenetet. Ez az üzenet a barátság és a megnyugtató egyéb módon való kifejezése mellett így szólt: „Megvizsgáltam a vétségek körülményeit, felidéztem a szívetek azon vágyát, hogy mindig hűek maradjatok az Atya akaratahoz, ezért a halandói alvásból el fognak hívni benneteket, amikor eljövök az Urantiára, hacsak a teremtszrészemhez tartozó alárendelt Fiak még ezt megelőzően nem küldenek értetek.”

76:5.4 (852.3) Ez nagyon is rejtélyes dolognak tűnt Ádám és Éva számára. A lehetséges rendkívüli feltámadásra vonatkozó rejtett ígéretet felismerték az üzenetben, és ennek lehetősége nagy örömmel töltötte el őket, de nem tudták felfogni azt a

sugalmazást, hogy esetleg mindaddig alvó továbbélők maradnak, amíg Mihálynak az Urantián való személyes megjelenésével együtt járó feltámadás ideje el nem jön. Így az édeni pár mindvégig azt hirdette, hogy egy Istenfiú jön majd el egykor, és a szeretteikkel azon hitüket, legalábbis dédelgetett reményüket, osztották meg, hogy a botlásaik és szomorúságaik világa talán olyan teremtsrésszé válik, melyen ennek a világegyetemnek a feje paradicsomi alászálló Fiúként fog működni. Ez túl jól hangzott ahhoz, hogy igaz legyen, de Ádám úgy gondolta, hogy a viszályal sújtott Urantia végül a Satania csillagrendszer legszerencsésebb világává, az egész Nebadon irigyelt bolygójává válik.

76:5.5 (852.4) Ádám 530 évet élt; olyasmiben halt meg, amit öregkori elgyengülésnek lehetne nevezni. A testi rendszerei egyszerűen elfáradtak; a bomlási folyamat lassan legyőzte a javítási folyamatot, és az elkerülhetetlen vég bekövetkezett. Éva tizenkilenc évvel korábban, szívelégtelenségben halt meg. Az istentisztelet céljául szolgáló templom központjában temették el mindkettőjüket, melyet az ő terveik szerint építettek azt követően, hogy a telepet védő fallal elkészültek. Innen ered az a szokás, hogy a kiváló és jámbor férfiakat és nőket az istentiszteletnek helyet adó építmény padlózata alá temetik el.

76:5.6 (852.5) Az Urantia anyagi szint felett álló kormánya a melkizedekek vezetésével folytatta a tevékenységét, azonban az evolúciós fajtákkal való közvetlen fizikai kapcsolatot megszakította. A Bolygóherceg testtel bíró törzskara megérkezésének távoli napjaitól fogva végig, Van és Amadon korától Ádám és Éva megérkezésének idejéig, a világegyetemi kormányzat fizikai képviselői mindig is a bolygón

állomásoztak. De az ádami vétséggel ennek a több mint négyszázötvenezer éven át működött rendszernek vége szakadt. A szellemi szférákban az angyali segítők a Gondolatigazítókkal együtt folytatták a küzdelmeket, mindegyikük hősie küzdelmet vívott az egyedek megmentése érdekében; de a világ általános jólétére vonatkozóan nem hirdettek átfogó terveket a földi halandók számára egészen Makiventa Melkizedeknek Ábrahám korában való megérkezéséig, aki, rendelkezvén egy Istenfiú hatalmával, türelmével és hatáskörével, letette a szerencsétlen Urantia további nemesítésének és szellemi jóvá igazolásának alapjait.

76:5.7 (853.1) Az Urantiának azért nem csak a szerencsétlenség jutott osztályrészül; e világ lett a Nebadon helyi világegyetem legszerencsésebb bolygója is. Az urantiaiaknak tiszta haszonnak kell tekinteniük azt, hogy még ha az őseik botlásai és az első világuraik hibái olyan reménytelen, zavaros helyzetet teremtettek is a bolygón, melyet még inkább súlyosbított a rossz és a bűn, éppen ez a sötétség keltette fel a nebadoni Mihály figyelmét s e világot választotta a mennyei Atya szeretetteljes személyisége kinyilvánításának színteréül. Nem az volt a helyzet, hogy az Urantiának egy Teremtő Fiúra lett volna szüksége ahhoz, hogy zűrös ügyeit rendbe tegye; hanem inkább az, hogy az Urantián jelenlévő rossz és bűn a Teremtő Fiú számára szembetűnőbb háttérrel biztosított ahhoz, hogy a paradicsomi Atya páratlan szeretetét, kegyelmét és türelmét kinyilvánítsa.

6. Ádám és Éva továbbélése

76:6.1 (853.2) Ádám és Éva úgy tért halandói pihenésre, hogy szilárdan hitt a melkizedekektől kapott azon ígéretekben,

miszerint egyszer majd felébrednek a halálbeli alvásból a lakóvilágokon, az ibolyaszín emberfajta húsvér testében az Urantian teljesített küldetésük előtről általuk oly jól ismert világokon való élet folytatása céljából.

76:6.2 (853.3) Nem sokáig pihentek a teremtszész halandóinak öntudatlan alvás-feledésében. Az Ádám halálát követő harmadik napon, az ő tisztos eltemetését követő másodík napon Lanaforge rendelkezéseit, melyeket az ügyvezető edentiai Fenséges helyben hagyott és amelyhez a Mihály nevében eljáró Nappalok Szövetsége a Szalvingtonon csatlakozott, átadták Gábielnek, aki elrendelte az ádámi vétség ezen előkelő túlélőinek rendkívüli szólítását az Urantian. A különleges feltámadást, az urantiai sorozatban a huszonhatos számút elrendelő parancsnak megfelelően Ádámot és Évát újraszemélyesítették és újraegyesítették a Satania lakóvilágainak feltámadási csarnokaiban az első kertben velük élt 1316 társukkal együtt. Sok hű lelket már Ádám érkezésekor átvittek, melyre az alvó továbbélők és az élő, megfelelőnek minősült felemelkedők megítéltetésekor került sor.

76:6.3 (853.4) Ádám és Éva gyorsan haladt át a felemelkedési világok során és elérték a jerusemi létpolgári besorolást, újra állandó lakosai lettek az eredeti bolygójuknak, de ezúttal a világegyetemi személyiségek egy másik rendjének tagjaiként. A Jerusemet állandó létpolgárokként hagyták el — Istenfiakként; és felemelkedő létpolgárokként tértek vissza — emberfiakként. A csillagrendszeri központon nyomban urantiai szolgálatra osztották be őket, később pedig ama huszonnégy tanácsos közé vétettek fel, akik az Urantia jelenlegi tanácsadó-irányító testületét alkotják.

76:6.4 (854.1) Ez a vége az Urantia bolygó Ádámja és Évája történetének, mely a próbák, a szomorú események és a győzelmek története, legalábbis a ti jó szándékú, de rászedett Anyagi Fiútok és Leányotok személyes győzelmének története, és végső soron, kétségtelenül az ő világuknak és a világuk lázadástól háborgatott és rossztól gyötört lakóinak a végleges győzelmi története is. Mindent egybevetve, Ádám és Éva óriási mértékben járult hozzá az emberi faj gyors polgárosodásához és felgyorsított élőlénytani fejlődéséhez. Nagy műveltséget hagytak maguk után a földön, de ennek a fejlett polgárosodott társadalomnak nem sikerült megmaradnia az ádámi örökség korai felhígulása, majd eltűnése közepette. Az emberek hozzák létre a polgárosodott társadalmat; nem a polgárosodás teremti meg az embereket.

76:6.5 (852.1) [Közreadta Szolonia, a szeráfi „hang a Kertben”.]

77. írás

A köztes teremtmények

77:0.1 (855.1) A NEBADON lakott világainak többsége olyan különleges lények egy vagy több csoportjának ad otthont, melyek életműködési szintje a teremtesrészek halandóié és az angyali rendeké között helyezkedik el; innen ered a köztes teremtmények elnevezés. Időbeni véletleneknek tűnnek, de olyan sokfelé előfordulnak és olyan értékes segítők, hogy mi mindannyian már régen elfogadtuk őket, mint a közös bolygói segédkezésünk szempontjából alapvető fontosságú rendek egyikét.

77:0.2 (855.2) Az Urantián két különböző közteslény-rend működik: az elsőfajú vagy rangidős testület, akik még a dalamatiai

időkben jöttek létre, és a másodfajú vagy fiatalabb csoport, akik Ádám idejéből származnak.

1. Az elsőfajú közteslények

^{77:1.1 (855.3)} Az elsőfajú közteslények eredete az Urantián az anyagi és szellemi dolgok különleges közrehatására vezethető vissza. Tudomásunk van hasonló teremtményeknek más világokon és más csillagrendszerekben való létezéséről is, de azok más eljárások révén származnak le.

^{77:1.2 (855.4)} Igen tanácsos mindig szem előtt tartani, hogy az Istenfiak sorozatos alászállásai valamely fejlődő bolygón szembetűnő változásokat okoznak a teremtrész szellemi működési rendjében és néha úgy módosítják a szellemi és anyagi közvetítők kölcsönhatását a bolygón, hogy valóban nehezen megérthető helyzeteket teremtenek. A Kaligasztia herceg testtel bíró, százfős testülete tagjainak helyzete is épp ilyen különleges közrehatást példáz: A Jerusem felemelkedő morontia létpolgáiraiként szaporodási előjogokkal nem rendelkező anyagfeletti teremtmények voltak. Alászálló bolygói segédkezőkként az Urantián anyagi utódot nemzeni képes anyagi, ivaros teremtmények lettek (és némelyikük később élt is e képességgel). Nem tudunk kielégítő magyarázatot adni arra, hogy e százak miként voltak képesek szülői szerepben működni valamely anyagfeletti szinten, pedig éppen ez történt. A testtel bíró törzskar egyik hímnemű és egyik nőnemű tagja közötti anyagfeletti (nem nemi) kapcsolat eredményezte az elsőfajú közteslények elsőszülöttének megjelenését.

77:1.3 (855.5) Azonnal kiderült, hogy egy ilyen rendű teremtmény teremtmény, mely a halandói és az angyali szint között állt, nagy szolgálatára lehet a hercegi központ ügyeinek vitelében, s a testtel bíró törzskar mindegyik párja ennek megfelelően engedélyt kapott hasonló lények létrehozására. Ennek az erőfeszítésnek lett az eredménye az ötven köztes teremtményből álló első csoport.

77:1.4 (855.6) A Bolygóherceg, miután egy éven át tanulmányozta e különleges csoport munkáját, engedélyezte a közteslények korlátlan szaporítását. E terv kivitelezésén mindaddig dolgoztak is, amíg a teremtmőerő rendelkezésre állt, és az 50.000-es létszámú eredeti testületet így hozták létre.

77:1.5 (856.1) Az egyes közteslények létrehozása között féléves időtartam telt el, és miután az egyes pároktól ezer ilyen lény megszületett, több már sohasem jött létre. Nincs magyarázatunk arra, hogy ez az erő miért merült ki az ezredik utód megjelenésével. A további kísérletek sokasága mind csak kudarchoz vezetett.

77:1.6 (856.2) E teremtmények a hercegi igazgatás hírgyűjtő testületét alkották. A világ emberfajtáinak tanulmányozása és megfigyelése során messzire eljutottak a központtól és más téren is felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tettek a hercegnek és törzskarának abban, hogy a bolygói központtól távolabb is gyakorolhassanak befolyást az emberi társadalomra.

77:1.7 (856.3) E rendszer a bolygói lázadás megrendítően szomorú napjaiig állt fenn, mely lázadás az elsőfajú közteslények kevéssel több mint négyötödét behálózta. A hűséges testület a

Melkizedek-megbízottak szolgálatába lépett, és Van címzetes vezetése mellett működtek Ádám koráig.

2. A nodfi emberfajta

^{77:2.1 (856.4)} Bár ez az írás az urantiai köztes teremtmények eredetéről, természetéről és működéséről szóló beszámoló, a két rend — vagyis az elsőfajúak és a másodfajúak — közötti rokonság szükségessé teszi, hogy az elsőfajú közteslények történetének ismertetését e ponton megszakítsuk annak érdekében, hogy a Kaligasztia herceg testtel bíró törzskara lázadó tagjaitól eredő leszármazási ágat végigkövessük a bolygói lázadástól Ádám idejéig. Ez a leszármazási vonal biztosította a második kert első napjaiban a köztes teremtmények második rendje őseinek első felét.

^{77:2.2 (856.5)} A hercegi törzskar hűsvér testtel bíró tagjait abból a célból alkották meg ivaros teremtményekként, hogy részt vegyenek azoknak az utódoknak a nemzésében, akik a különleges rendjük és a kiválasztott andoni törzsek egyesített sajátságait testesítik meg, és mindez Ádám későbbi eljövételének tudatában történt. Az élethordozók a hercegi törzskar együttes utódainak, és Ádám, valamint Éva első nemzedéki leszármazottainak az egyesülését magába foglaló, új halandófajtát terveztek. Tehát olyan tervet dolgoztak ki, melyben a bolygói teremtményeknek egy olyan új rendjével számoltak, akikről azt remélték, hogy az emberi társadalom tanító-urai lesznek. E lényeket társadalmi uralomra, s nem igazgatási uralomra tervezték. De mivel e vállalkozás csaknem teljesen megghiúsult, sohasem fogjuk megtudni, hogy ez az Urantiát miféle üdvös vezetési és páratlan kulturális nemességtől fosztotta meg. Mert amikor a testtel bíró törzskar

később szaporodni kezdett, már túl voltunk a lázadás kitörésén, és már a csillagrendszeri életáramokra való kapcsolódás lehetőségétől is megfosztották őket.

77:2.3 (856.6) A lázadás kitörése utáni korszak számos szokatlan fejleményt hozott az Urantián. Egy nagy polgárosodott társadalom — a dalamatiai műveltség — darabjaira hullott. „A nefilek (nodfiak) voltak a földön abban az időben, és amikor az istenek fiai bementek az emberek leányaihoz, azok szültek nekik, és e gyermekek azok a »régi hatalmasok«, akik »híres-neves emberek« voltak.” Jóllehet aligha voltak „az istenek fiai”, a törzskart és az első leszármazottaikat e távoli korban élt evolúciós halandók ilyennek tekintették; még a termetüket is felnagyították a mondákban. Ez tehát az eredete annak a csaknem általánosan elterjedt népi legendának, mely azokról az istenekről szól, akik lejöttek a földre és az emberek leányaival létrehozták a hősök ősi fáját. Ez az egész monda később még kuszábbá vált azzal a fajkeveredéssel, mely az utóbb megjelenő ádámfiakhoz kötődik a második kertben.

77:2.4 (857.1) Lévéen, hogy a hercegi törzskar testtel bíró száz tagja az andoni emberi fajták csíra-sejtanyagát hordozta, természetes dolog azt várni, hogy ha e lények ivaros szaporodáshoz fognak, akkor a gyermekeik hasonlítani fognak a másik andonfi szülők utódaira is. De amikor a törzskar hatvan lázadó tagja, Nod követői, ténylegesen is elkezdtek az ivaros szaporodást, a gyermekeik csaknem minden tekintetben messze fejlettebbnek bizonyultak mind az andonfiaknál, mind pedig a szangik népeknél. E váratlan kiválóság nemcsak a testi és az értelmi sajátságok terén, hanem a szellemi képesség terén is megnyilvánult.

77:2.5 (857.2) Az első nodfi nemzedék másult vonásai az andoni csíra-sejtanyag örökítő tényezőinek szerkezetében és vegyi összetételében elvégzett bizonyos változtatásokra vezethetők vissza. E változások onnan eredtek, hogy a törzskari tagok testében jelen voltak a Satania csillagrendszer erőteljes életfenntartó körei. Ezek az életkörök készítették a különleges urantiai minta kromoszómáit arra, hogy az átszerveződésük során jobban igazodjanak az elrendelt nebadoni életmegnyilvánulás szabványosított sataniai változatának mintáihoz. A csillagrendszeri életáramok által működtetett csíra-sejtanyag átalakítási eljárás nem különbözik alapvetően azoktól az eljárásoktól, amelyek révén az urantiai tudósok röntgensugárzással módosítják a növények és állatok csíra-sejtanyagát.

77:2.6 (857.3) A nodfi népek így emelkedtek ki az élet-sejtanyag bizonyos, különleges és váratlan módosulataiból, mely élet-sejtanyagot az andonfi szövetadóknak a testéből vontak ki az avaloni sebészek a testtel bíró törzskari tagok teste számára.

77:2.7 (857.4) Emlékeztetünk arra, hogy a csíra-sejtanyagot adományozó száz andonfi viszonzásul megkapta az élet fájának szerves kiegészítőjét, így a sataniai életáramok az ő testüket is átjárták. A lázadásban a törzskarhoz csatlakozott negyvennégy andonfi egymás között is párosodott és nagymértékben hozzájárultak a nodfi nép jobb fajtáinak gyarapodásához.

77:2.8 (857.5) E két csoport, melyeket 104, a módosított andonfi csíra-sejtanyagot hordozó egyed alkotott, képezi a nodfiak őseit, az Urantián nyolcadikként megjelent emberfajta. Az emberi életnek ezen új, jellegzetes vonása az Urantián már egy következő szakaszt jelent annak az eredeti tervnek a

kivitelezésében, melynek célja e bolygó életmódosítási világszerte való igénybevétele, jóllehet ez az előre nem látható fejlemények közé tartozott.

77:2.9 (857.6) A tisztavérű nodfiak kiváló fajt alkottak, de fokozatosan elkeveredtek a föld evolúciós népeivel, és rövid idő alatt nagy leépülés ment végbe közöttük. Tízezer évvel a lázadást követően olyannyira leépültek, hogy az átlagos élettartamuk alig volt valamivel több, mint az evolúciós fajtáké.

77:2.10 (857.7) A nodfiak kései sumér leszármazottainak agyagtábla-feljegyzéseit kiásó régészek felfedezhetik a sumér királyok névsorát több ezer évre visszamenőleg; és ahogy e feljegyzések egyre régebbi korokba vezetnek vissza, az egyes királyok uralkodásának időtartama a nagyjából huszonöt-harminc évtől a százötven évig, sőt még ennél is hosszabb időtartamokig terjed ki. E régebbi királyok uralkodási idejének hosszabbodása jelzi, hogy a korai nodfi uralkodók némelyike (akik a hercegi törzskar közvetlen leszármazottai) hosszabb ideig élt, mint a későbbi utódai, és jelzi azt a törekvést is, hogy az uralkodóházakat Dalamatiáig vezessék vissza.

77:2.11 (857.8) Az ilyen hosszú életű egyénekről szóló feljegyzések a hónapoknak és az éveknek, mint időtartamoknak az összekeveréséből is adódik. Ez megfigyelhető Ábrahám bibliai családfáján, valamint a korai kínai feljegyzésekben is. A huszonnyolc napos hónap vagy időszak összekeverése a később bevezetett, több mint háromszázötven napból álló esztendővel a felelős az ilyen hosszú életűekkel kapcsolatos hiedelmekért. Vannak feljegyzések kilencszáznál is több „esztendőt” megélt emberekről. Ez az időszak nem egészen

hetven évet tesz ki, és az ilyen életeket sokáig nagyon hosszúnak tartották, „hetven esztendőnek” ahogy később az ilyen élettartamot jelölték.

^{77:2.12 (858.1)} A huszonnyolc napos hónapon alapuló időszámítás Ádám korát követően még sokáig fennmaradt. De amikor az egyiptomiak mintegy hétezer évvel ezelőtt hozzáfogtak a naptármegújításhoz, meglehetősen aprólékossággal tették ezt, és bevezették a 365 napos évet.

3. Bábel tornya

^{77:3.1 (858.2)} Dalamatia eltűnését követően a nodfiak északra és keletre húzódtak, megalapítva Dilmun új városát, mint faji és kulturális központjukat. Mintegy ötvenezer évvel Nod halála után, amikor a hercegi törzskar leszármazottai túlságosan megsokasodtak ahhoz, hogy az új városukat, Dilmunt közvetlenül körülvéő földeken megélhessenek, és miután egyes házasságokat is kötöttek a határaik mentén élő andonfi és szangik törzsekkel, a vezetőikben felmerült, hogy tenni kellene valamit a faji egységük megőrzése érdekében. Ennek megfelelően a törzsek felállítottak egy tanácsot, és sok vita után elfogadták Bablotnak, Nod egyik leszármazottjának a tervét.

^{77:3.2 (858.3)} Bablot azt javasolta, hogy a fajtájuk dicsőségére állítsanak egy szemképráztató templomot az általuk akkoriban birtokolt terület közepén. E templomnak a tervek szerint lett volna egy olyan tornya, melyhez foghatót a világ még nem látott. Ez az ő múltó nagyságuknak a méreteivel lenyűgöző emlékműve lett volna. Sokan Dilmunban szerették volna felállítatni ezt az emlékművet, míg mások amellet érveltek, hogy egy ilyen nagy építményt a tenger veszélyeitől biztos

távolságban kell elhelyezni, és felidézték az első fővárosuk, Dalamatia tengerbe merülésének emlékét.

77:3.3 (858.4) Bablot úgy tervezte, hogy az új épületeknek a nodfi műveltség és polgárosultság jövőbeli központjának magjává kell válniuk. Végül az ő elképzelése érvényesült, és az építkezés a tervei szerint indult meg. Ennek az új városnak a Bablot nevet szánták, a torony tervezőjének és építőmesterének neve után. E hely később Bablod, majd Bábel néven vált ismertté.

77:3.4 (858.5) De a nodfiak valamelyest még mindig megosztottak voltak e vállalkozás tervei és célkitűzései kapcsán. A vezetőik sem értettek teljesen egyet, sem az építészeti tervekben, sem a majdan elkészülő épületek rendeltetési céljában. Négy és fél év munka után komoly vita robbant ki a toronyállítás tárgyát és szándékát illetően. A viták olyannyira elmérgesedtek, hogy minden munkálatot felfüggesztettek. Az élelemszállítók hírért vitték a nézeteltéréseknek, és a törzsek nagy számban kezdtek gyülekezni az építkezés helyszínén. A toronyépítés célját illetően három különböző nézet jelent meg:

77:3.5 (858.6) 1. A legnagyobb csoport, csaknem a társaság fele, azt szerette volna, ha a tornyot a nodfi történelem és faji felsőbbrendűség emlékműveként építik meg. Úgy gondolták, hogy az építménynek olyan nagynak és lenyűgözőnek kell lennie, hogy kivívja minden jövőbeli nemzedék csodálatát.

77:3.6 (858.7) 2. A második legnagyobb csoport azt akarta, hogy a toronnyal a dilmuni műveltségnek állítsanak emléket. Ők azt remélték, hogy Bablot nagy kereskedelmi, ipari és kézműves központtá válik.

77:3.7 (859.1) 3. A legkisebb csoport úgy gondolta, hogy a torony felállítása lehetőséget adna vezekelni a Kaligasztia-féle lázadásban részt vett elődeik által elkövetett dőreség miatt. Úgy tartották, hogy a tornyot a mindenek Atyja imádatának kell szentelni, és hogy az új város alapvető rendeltetése Dalamatia helyének átvétele lenne — hogy az új város a környező tudatlan népek fejlesztését is szolgáló, kulturális és vallási központként működjön.

77:3.8 (859.2) A vallási csoportot gyorsan leszavazták. A többség elutasította azt a tanítást, hogy az őseik a lázadásban bűnösök lennének; rossz néven vették az ilyen faji megbélyegzést. Lévén, hogy a három nézőpont egyikét kiküszöbölték, s a másik kettő ellentétét pedig vitában nem tudták feloldani, harcolni kezdtek egymással. A vallásosok, a nem harcolók, elmenekültek a délre lévő otthonaikba, míg a társaik addig küzdöttek, mígnem gyakorlatilag kiirtották egymást.

77:3.9 (859.3) Nagyjából tizenkétezer évvel ezelőtt egy második kísérletet is tettek Bábel tornyának felállítására. Az anditák (nodfiak és ádámfiak) kevert fajtái az első épület romjain egy új templom felépítésével próbálkoztak, de a vállalkozáshoz nem állt rendelkezésre elégséges támogatás; az építmény a maga hatalmas súlya alatt összeomlott. E vidéket sokáig úgy ismerték, mint Bábel földje.

4. A nodfi polgárosultság központjai

77:4.1 (859.4) A nodfiak szétszóródása a Bábel tornya miatti, testvérharcot eredményező viszály közvetlen következménye volt. E belviszály jelentős mértékben csökkentette a tisztavérű nodfiak számát és sok tekintetben ez volt az oka annak, hogy

nem tudtak egy nagy polgárosodott társadalmat létrehozni még Ádám megérkezése előtt. Ettől az időtől kezdve a nodfi műveltség több mint százhuszezer éven át hanyatlott, mígnem végül az ádámi hatás felemelte. De a nodfi még Ádám korában is rátermett nép volt. A vegyes leszármazottaik közül sokan lettek a Kert építői, és Van csoportjának néhány kapitánya is nodfi volt. Az Ádám kíséretében szolgáló legtehetségesebb elmék némelyike is e fajtából származott.

77:4.2 (859.5) A Bablot-féle összeütközés után közvetlenül, a négy nagy nodfi központból hármat alapítottak meg:

77:4.3 (859.6) 1. A nyugati vagy szíriai nodfiak. A nemzeti érzelműek vagy emlékmű-pártiak maradékai északra vándoroltak, s az andonfiakkal egyesülve megalapították a későbbi nodfi központokat Mezopotámiától északnyugatra. Ez volt a szétszóródó nodfiak legnagyobb csoportja, és nagyban hozzájárultak a később megjelenő asszír népekhez.

77:4.4 (859.7) 2. A keleti vagy elámi nodfiak. A műveltség és a kereskedelem pártolói nagy számban vándoroltak keletre, Elám területére és ott egyesültek a kevert szangik törzsekkel. A harminc-negyvenezer évvel ezelőtti elámiak a természetüket tekintve nagyrészt szangik-félék lettek, bár a környező barbárokhoz képest továbbra is felsőbb rendű polgárosodott társadalmat tartottak fenn.

77:4.5 (859.8) A második kert létrehozását követően szokás volt úgy utalni e közeli nodfi szállásterületre, mint „Nod földjére”; és e nodfi csoport és az ádámfiak közötti hosszú, békés időszakban a két emberfajta nagymértékben keveredett, mert egyre inkább

szokássá vált, hogy az Isten Fiai (az ádámfiai) az ember leányaival (a nodfiakkal) kössenek házasságot.

77:4.6 (860.1) 3. A központi vagy elő-sumér nodfiak. A Tigris és az Eufrátesz folyók torkolatánál élő kisebb csoport jobban megőrizte a faji osztatlanságát. Évezredek át fennmaradtak és végül a nodfi örökséget erősítették, mely keveredett az ádámfiaikkal, s ezzel hozzájárultak a történelmi idők sumér népeinek létrehozásához.

77:4.7 (860.2) Mindez megmagyarázza, hogy a sumérok miért tűntek fel oly hirtelenül és rejtélyesen a mezopotámiai színtéren. A kutatók sohasem lesznek képesek kinyomozni és visszakövetni e törzseket ama sumér kezdetekhez, akik Dalamatia eltűnését követően, kétszázezer évvel ezelőtről származnak. Anélkül, hogy a világon máshol a nyomukra lehetne akadni, ezek az ősi törzsek hirtelenül úgy tűntek fel a polgárosodás szemhatárán, mint egy teljesen kifejlődött és magas műveltség, templomokkal, fémművességgel, mezőgazdasággal, állattenyésztéssel, fazekassággal, szövőmesterséggel, kereskedelmi szabályokkal, igazgatási törvénykönyvekkel, vallási szertartásokkal és egy régi írásrendszerrel. A történelmi kor kezdetére a dalamatiai ábécét már régen elveszítették, s a Dilmunból származó sajátos írásrendszert vették át. A sumér nyelv, bár gyakorlatilag elveszett a világ számára, nem szemita nyelv volt; sok közös eleme volt az úgynevezett árja nyelvekkel.

77:4.8 (860.3) A sumérok által hátrahagyott részletes feljegyzések egy figyelemre méltó település helyszínét írják le, mely a Perzsa-öbölnél, az egykori Dilmun városa közelében helyezkedett el. Az egyiptomiak ezt az ősi dicső várost

Dilmatnak nevezték, míg a később adamizálódott sumérok az első és a második nodfi várost is keverték Dalamatiával és mindhármát Dilmunnak hívták. A régészek már meg is találták ezeket az ősi sumér agyagtáblákat, melyek erről a földi paradicsomról mesélnek „ahol az Istenek először áldották meg az emberiséget a polgárosodott és művelt élet példájával”. E táblák, melyek Dilmunt, az emberek és az Isten paradicsomát mutatják be, ma csendesen pihennek számos gyűjteménytár poros állványain.

77:4.9 (860.4) A sumérok jól ismerték az első és a második Édent, ám az ádámfiakkal való vegyes házasságok gyakorisága ellenére továbbra is idegen fajnak tekintették az északi kertlakókat. Az ősi nodfi műveltségen alapuló sumér büszkeségük vezette őket arra, hogy Dilmun városának nagyszerűségéért és paradicsomi hagyományaiért elvessek e későbből származó dicső távlatokat.

77:4.10 (860.5) 4. Az északi nodfiak és amadonfiak — a vanfiak. E csoport a babloti összeütközés előtt jött létre. E legészakibb nodfiak azoknak a leszármazottai voltak, akik elhagyták a Nod és fiai vezette népet és Vanhoz és Amadonhoz csatlakoztak.

77:4.11 (860.6) Van némely korai társa később annak a tónak a partjain telepedett le, mely még ma is az ő nevét viseli, és a mondáik e helyszín köré fonódtak. Az Ararát lett az ő szent hegyük, mely sok tekintetben ugyanazt jelentette a későbbi vanfiaknak, mint a Sinai a hébereknek. Tízezer évvel ezelőtt az asszírok vanfi ősei azt tanították, hogy a hét parancsolaton alapuló erkölcsi törvényüket az Istenek adták Vannak az Ararát-hegyen. Erősen hittek abban, hogy Vant és társát,

Amadont élve vitték át a bolygóról, miközben a hegyen istenimádatba merültek.

^{77:4.12 (860.7)} Az Ararát-hegy Észak-Mezopotámia szent hegye volt, és lévén, hogy az ezen ősi időkről szóló mondáitok közül sok a babiloni áradástörténettel összefüggésben keletkezett, ezért nem meglepő, hogy az Ararát-hegyet és annak környékét beleszőtték a Noéről és az általános vízözönről szóló későbbi zsidó történetbe.

^{77:4.13 (860.8)} Nagyjából Kr.e. 35.000-ben Ádámszon ellátogatott az egyik legkeletebbre fekvő régi vanfi településre abból a célból, hogy ott megalapítsa az ádámszoni polgárosodottságot tükröző társadalmi központot.

5. Ádámszon és Ratta

^{77:5.1 (861.1)} Miután végigmentünk a másodfajú közteslények őseinek nodfi elődein, e beszámolóban most rá kell térnünk az ádámi származási águkra, mert a másodfajú közteslények egyúttal Áadámszonnak, az urantiai ibolyaszín emberfajta elsőszülöttének unokái is.

^{77:5.2 (861.2)} Áadámszon Ádám és Éva gyermekei azon csoportjába tartozott, akik úgy döntöttek, hogy a földön maradnak az apjukkal és az anyjukkal. Ádám első fia sokszor hallotta Vantól és Amadontól az északi hegyvidéki otthonuk történetét, és a második kert létrehozása után nem sokkal elhatározta, hogy megkeresi a gyermekkori álmainak földjét.

^{77:5.3 (861.3)} Áadámszon 120 éves volt ekkoriban és ekkorra már az első kert harminckét egyenes ági gyermekének atyja lett. Ugyan a szüleivel akart maradni és segíteni akart nekik a

második kert felépítésében, de nagyon felkavarta őt az, hogy a felesége és a gyermekei is mind úgy döntöttek, hogy elmennek az Edentiára a többi ádámi gyermekkel, akik a Fenségesek gyámoltjaivá lettek.

77:5.4 (861.4) Ádámszon nem akarta a szüleit elhagyni az Urantián, nem akart elmenekülni a nehézségek vagy a veszélyek elől, de a második kert közösségeit távolról sem találta kielégítőnek. Kezdetben sokat tett a védelmi és építkezési munkálatok előmozdítása érdekében, de aztán úgy döntött, hogy az első adandó alkalommal elindul északra. Bár az indulására teljesen elfogadható körülmények között került sor, Ádámot és Évát nagyon elszomorította, hogy elveszítik a legidősebb fiukat, hogy ki kell őt engedniük a furcsa és ellenséges világba, mert attól tartottak, hogy sohasem fog visszatérni.

77:5.5 (861.5) Egy huszonhét fős társaság kísérte el Ádámszont a gyermekkori álmaiban élt népek felkutatására. Kevéssel több mint három év múltán Ádámszon csapata ténylegesen is megtalálta a kalandjuk tárgyát, és e nép között egy csodálatos és gyönyörű húszéves nőt is, aki elmondta, hogy ő a hercegi törzskar utolsó egyenes ági leszármazottja. E nő, Ratta azt állította, hogy az ősei mind a herceg bukott törzskarának két tagjától származtak le. Ő volt a fajtájának utolsó tagja, neki már nem voltak élő fiú- vagy lánytestvérei. Épp akkoriban döntötte el, hogy nem fog férjhez menni, hogy utód nélkül hal meg, de beleszeretett a fenséges Ádámszonba. Amikor megismerte az Éden történetét, azt, hogy Van és Amadon jóslatai miként váltak valóra, s ahogy megismerte a kertbeli vétség történetét, egyetlen gondolat kerítette hatalmába — feleségül kell mennie Ádám e fiához és örököséhez. Az elgondolás Ádámszont is

gyorsan a hatalmába kerítette. Valamivel több mint három hónap múlva már össze is házasodtak.

^{77:5.6 (861.6)} Ádámszonnak és Rattának hatvanhét gyermeke született. A világ vezetőinek nagy leszármazási ága indult ki innen, de még ennél is többet vittek véghez. Emlékezzetek, hogy mindkettő valóban emberfeletti lény volt. Minden negyedik gyermekük pedig különleges rendű. Gyakran láthatatlanok voltak. A világ történelme során ilyen még sohasem fordult elő. Ratta nagyon nyugtalan volt emiatt — még babonás is — Ádámszonnak viszont tudomása volt az elsőfajú közteslények létezéséről, és arra a következtetésre jutott, hogy valami hasonló dolog játszódik le a szemük előtt. A második különösen viselkedő utód megszületését követően úgy döntött, hogy pároztatja őket, mert az egyik hímnemű, a másik pedig nőnemű volt, és innen származik a közteslények második rendje. Száz év alatt, vagyis mielőtt e jelenségeknek vége szakadt volna, csaknem kétezret hoztak létre.

^{77:5.7 (862.1)} Ádámszon 396 évet élt. Sokszor ellátogatott apjához és anyjához. Hétévente ő és Ratta elutazott a délre lévő második kertbe, s ezalatt a közteslények folyamatosan tájékoztatták őt a népének ügyeiről. Ádámszon élete során a szolgálatukkal sokat tettek azért, hogy az igazság és pártatlanság új és független központja kiépülhessen.

^{77:5.8 (862.2)} Ádámszonnak és Rattának tehát rendelkezésére állt e bámulatos segítők testülete, akik az ő hosszú életük során végig velük dolgoztak és segítettek nekik a teljesebb igazság hirdetésében és a magasabb szellemi, értelmi és fizikai életszínvonal elterjesztésében. A világ jobbá tételére való

törekvés eredményeit még a későbbi korok visszafejlődési folyamatai sem tudták teljesen elhomályosítani.

77:5.9 (862.3) Az ádámszonfiak magas műveltséget tartottak fenn csaknem hétezer évig Ádámszon és Ratta korától számítva. Később keveredtek a szomszédos nodfiakkal és andonfiakkal, és őket is az „eleitől fogva hatalmasok” között tartották számon. Az akkori korszak vívmányai közül rejtett formában több minden is fennmaradt abban a műveltség-kibontakoztatási képességben, mely később európai polgárosodásként virágzott ki.

77:5.10 (862.4) E polgárosodott társadalmi központ a Káspi-tenger déli végétől keletre eső térségben helyezkedett el, a Kopet-dag közelében. A turkesztáni előhegység pereme közelében található az ibolyaszín emberfajta egykori ádámszoni központjából megmaradt nyomok. E magasabb területeken, melyek egy keskeny és régen termékeny földsávot alkottak a Kopet-dag alsó előhegységében, más-más időszakokban négy különböző műveltség nőtt ki egymás után, melyeket az ádámszoni leszármazottak négy különböző csoportja alakított ki. E csoportok közül a második elvándorolt Görögország és a földközi-tengeri szigetek felé. Az ádámszoni leszármazottak maradéka északra és keletre vándorolva belépett Európa területére azzal az utolsó andita hullámmal, melynek kevert faja Mezopotámiából indult el, és ők is ott voltak India andita-árja meghódítói között.

6. A másodfajú közteslények

77:6.1 (862.5) Míg az elsőfajú közteslények tulajdonképpen emberfeletti eredetűek, addig a másodfajú rendbe tartozók a

tiszta ádámi fajtának, valamint az idősebb testülettel közös ősök emberivé lett leszármazottainak az egyesüléséből származó utódok.

^{77:6.2 (862.6)} Ádámszon gyermekei között éppen tizenhatan voltak a másodfajú közteslények különleges ősei. E különleges gyermekek nemi aránya kiegyenlített volt, és mindegyik pár képes volt hétnaponta egy másodfajú közteslényt létrehozni nemi és nem nemi kapcsolaton alapuló vegyes eljárásuk révén. Ilyen jelenségre sohasem volt lehetőség korábban a földön, és azóta sem történt ilyesmi.

^{77:6.3 (862.7)} E tizenhat gyermek (a különlegességeiktől eltekintve) úgy élt és halt, mint a teremtszész halandói, de az ő villamos éltetőelemű utódaik tovább élnek, mert az ő esetükben nem érvényesülnek a halandói húsvér testre jellemző korlátozások.

^{77:6.4 (862.8)} A nyolc pár mindegyike végül 248 közteslényt hozott létre, így alakult ki az eredeti másodfajú testület — 1984 fős — létszáma. A másodfajú közteslényeknek nyolc alcsoportja van. Úgy jelölik őket, mint az első, a második, a harmadik, stb. a-b-c. Ez után következik az első, a második, stb. d-e-f.

^{77:6.5 (862.9)} Az ádámi vétséget követően az elsőfajú közteslények visszatértek a Melkizedek-megbízottak szolgálatába, míg a másodfajú csoportot az ádámszoni központhoz rendelték Ádámszon haláláig. E másodfajú közteslények közül harminchárman, akik Ádámszon halálakor a szervezetük vezetői voltak, arra vállalkoztak, hogy az egész rendet a melkizedek szolgálatába állítják át, s ezzel közvetlen kapcsolatot alakítanak ki az elsőfajú testülettel. Ám mivel

ebben nem jártak sikerrel, elhagyták a társaikat és mindannyian a bolygói megbízottak szolgálatába léptek.

77:6.6 (863.1) Ádámszon halála után a másodfajú közteslények maradéka az Urantia furcsa, szervezetlen és önálló befolyásolójává vált. Ettől kezdve Makiventa Melkizedek idejéig szertelen és szervezetlen életet éltek. E Melkizedek részlegesen az ellenőrzése alá vonta őket, de még egészen Krisztus Mihály idejéig sok rossz dolog elkövetésére voltak képesek. Az ő földi ittléte alatt mindegyikük meghozta a jövőbeli rendeltetésére vonatkozó végső döntést, s az állhatatos többség ekkor került az elsőfajú közteslények irányítása alá.

7. A lázadó közteslények

77:7.1 (863.2) Az elsőfajú közteslények többsége a Lucifer-féle lázadás idején tért a bűn útjára. A bolygói lázadás pusztításának szerbe-számavétele során az egyéb veszteségek mellett kiderült, hogy az eredetileg 50.000-es létszámukból 40.119-en csatlakoztak a Kaligasztia-féle elszakadáshoz.

77:7.2 (863.3) A másodfajú közteslények eredeti száma 1984 volt és közülük 873-an nem sorakoztak fel Mihály uralma mögé, és őket annak rendje és módja szerint őrizet alá helyezték az Urantia bolygói megítéltetése keretében pünkösdi napján. Senki sem tudja megmondani, hogy a bukott teremtményeknek mi lesz a sorsa.

77:7.3 (863.4) A lázadó közteslények mindkét csoportja jelenleg őrizetben várja a csillagrendszeri lázadás ügyeinek végső megítéltetését. Ők bizony sok furcsa dolgot vittek véghez a földön még a jelenlegi bolygói megítéltetés kezdete előtt.

77:7.4 (863.5) E hűtlen közteslények bizonyos körülmények között képesek voltak megjelenni a halandói szemek előtt, és különösen igaz volt ez Belzebub, a hitehagyott másodfajú közteslények vezetőjének társaira. De ezeket a különleges teremtményeket nem szabad összekeverni a lázadó kerubok és szeráfok bizonyos egyedeivel, akik szintén a földön tartózkodtak Krisztus halála és feltámadása idején. A régi írástudók némelyike úgy azonosította a lázadó köztes teremtményeket, mint rossz szellemeket és démonokat, a hitehagyott szeráfokat pedig úgy, mint rossz angyalokat.

77:7.5 (863.6) A rossz szellemek egyetlen világon sem szállnak meg egyetlen halandói elmét sem azt követően, hogy ott egy paradicsomi alászálló Fiú élt. De még Krisztus Mihály urantiai napjait megelőzően — mielőtt megkezdődött volna a Gondolatigazítók általános eljövetele és a Mester szellemének a minden húsvér testbe való kiáradása — e lázadó közteslények ténylegesen képesek voltak befolyásolni bizonyos visszamaradott halandók elméjét és némiképp irányítani is a cselekedeteiket. Ezt sok tekintetben úgy érték el, ahogy az állhatatos köztes teremtmények is működnek, amikor hatékony összekötő-örökként szolgálnak az emberi elmék mellett a beteljesülés urantiai tartalékos alakulatában, azalatt, amikor az Igazító ténylegesen különválik a személyiségtől, hogy emberfeletti értelmekkel lépjen kapcsolatba.

77:7.6 (863.7) Nem pusztán szóképzés az, amit a feljegyzés állít: „És mindenféle beteg embert hoztak elébe, akiket ördögök szálltak meg és olyanokat, akik elmebajosak voltak.” Jézus ismerte és felismerte a különbséget az elmezavar és a démoni megszállottság között, bár ezek az elmeállapotok nagyon is

összekeveredtek az akkor és abban a nemzedékben élt emberek elméjében.

77:7.7 (863.8) De még pünkösöd előtt sem volt képes egyetlen lázadó szellem sem az ép emberi elme leigázására, és e nap óta már a fejletlenebb halandók gyengébb elméi is mentesek az ilyen befolyásolás lehetőségétől. A feltételezett ördögűzés az Igazság Szellemének megérkezése óta lényegében nem más, mint a démoni megszállottságban való hit összekeverése az önuralom kóros hiányával, az elmezavarral és a gyengeelméjűséggel. De csak azért, mert Mihály alászállása mindörökre megszabadította az Urantián az összes emberi elmét a démoni megszállás lehetőségétől, ne gondoljátok, hogy ez nem volt valóság a régebbi időkben.

77:7.8 (864.1) A lázadó közteslények teljes csoportját jelenleg az edentiai Fenségesek rendelete alapján tartják fogva. Ma már nem járnak-kelnek e világon rosszra törve. A Gondolatigazítók jelenlététől függetlenül az Igazság Szellemének minden húsvér testbe való kiáradása örökre lehetetlenné tette, hogy bármiféle és fajta hűtlen szellem akár a leggyengébb emberi elmét is újra megszállja. Pünkösöd napja óta soha többé nem történhet olyan dolog, mint a démoni megszállás.

8. Az Egyesült Közteslények

77:8.1 (864.2) E világ legutóbbi megítéltetésekor, amikor Mihály elvitte az idő alvó továbbélőit, a köztes teremtményeket hátrahagyta, hogy segítsenek a bolygón folyó szellemi és majdnem-szellemi munkában. Jelenleg testületként működnek, mely mindkét rendet magába foglalja és a létszáma 10.992 fő. Az Urantia Egyesült Közteslényeit jelenleg felváltva

kormányozzák az egyes rendek rangidős tagjai. E rendszert az egybeolvadásuk, vagyis röviddel pünkösdtől óta működtetik.

77:8.2 (864.3) Az idősebb vagy elsőfajú rend tagjai általában szám szerint ismeretesek; gyakran kaptak olyan neveket, mint az első 1-2-3, az első 4-5-6, és így tovább. Az Urantián az ádami közteslényeket betűrendben nevezik el annak érdekében, hogy megkülönböztessék őket az elsőfajú közteslények szám szerinti megjelölésétől.

77:8.3 (864.4) Mindkét rend tagjai nem-anyagi lények, ami a táplálkozást és az energiafelvételt illeti, de számos emberi vonással rendelkeznek és képesek élvezni és megérteni a humorotokat éppúgy, mint az istenimádatokat. Halandóhoz való csatlakozáskor átveszik az emberi munka, pihenés és játék szellemét. De a közteslények nem alszanak, és nem is rendelkeznek szaporodási képességekkel. A másodfajú csoport bizonyos értelemben hímnemű és nőnemű ágra bomlik, és gyakran így is utalnak rájuk. Gyakran dolgoznak ilyen párokban.

77:8.4 (864.5) A közteslények nem emberek és nem is angyalok, azonban a másodfajú közteslények a természetük szerint közelebb állnak az emberhez, mint az angyalhoz; ők bizonyos értelemben a ti fajokhoz tartoznak és ezért nagyon is megértők és rokonszenvezők az emberi lényekkel való kapcsolatuk során; felbecsülhetetlen értékűek a szeráfok számára abban a munkában, melyet az emberiség különböző fajtái számára és fajtaival végeznek, és mindkét rend nélkülözhetetlen ama szeráfok számára, akik személyes oltalmazóként szolgálnak a halandók mellett.

77:8.5 (864.6) Az Urantia Egyesült Közteslényeit a bolygói szeráfokkal szervezik szolgálatra a belső tulajdonságaik és a megszerzett képességeik szerint, mégpedig a következő csoportokban:

77:8.6 (864.7) 1. Közteslény hírvivők. E csoportbelieknek van nevük; ez egy kisebb testület és a munkájuk nagy segítséget jelent az evolúciós világon a gyors és megbízható személyes közléscsere szolgálatában.

77:8.7 (864.8) 2. Bolygói örök. A közteslények a tér világainak oltalmazói és őrzői. Az összes nagyszámú jelenséggel és közléscsere-féleséggel összefüggésben ők végzik azokat a fontos megfigyelői feladatokat, melyek nagy jelentőséggel bírnak a teremtsz rész természetfeletti lényei számára. Ők járőröznek a bolygó láthatatlan szellemterületén.

77:8.8 (865.1) 3. Kapcsolattartó személyiségek. Az anyagi világok halandó lényeivel való kapcsolatokban, mint amilyen az is, melyet e közlések átviteléhez használunk, mindig igénybe vesszük a köztes teremtményeket is. Ők alapvető fontosságú tényezőt képviselnek a szellemi és az anyagi szint közötti összeköttetésekben.

77:8.9 (865.2) 4. Fejlődéssegítők. Ezek a köztes teremtményeknek inkább szellemi lényegű egyedei, és ama különböző rendű szeráfok segítőiként rendelik ki őket, akik a bolygón különleges csoportokban szolgálnak.

77:8.10 (865.3) A közteslényeknek a fenti szeráfokkal és a lenti emberi unokatestvéreikkel való kapcsolatteremtő képességei igen változatosak. Az elsőfajú közteslényeknek például

roppant nehéz közvetlen kapcsolatot teremteniük az anyagi közvetítőkkel. Ők sokkal közelebb állnak az angyali létfajta-hoz és ezért rendszerint a bolygón honos szellemi erő-ekkel való munkára és az azok számára való segédkezés-re osztják be őket. Ők tevékenykednek a mennyei látogatók és az itt tartózkodó hallgatók társaiként, míg a másodfajú teremtményeket csaknem kizárólag a terem-tésrész anyagi lényei számára való segédkezés-re osztják be.

77:8.11 (865.4) Az 1111 állhatatos másodfajú közteslény fontos küldetésekben tevékenykedik a földön. Az elsőfajú társaikkal összevetve ők határozottan anyagiak. Ők a halandó szem által érzékelt tartományon kívül léteznek és elég alkalmazkodási mozgásterük van ahhoz, hogy saját akaratuk szerint fizikai kapcsolatba lépjenek olyasmivel, amit az emberek „anyagi dolgoknak” neveznek. E különleges teremtmények rendelkeznek bizonyos meghatározott hatalommal az idő és tér dolgai felett, mely alól nem kivételek a terem-tésrész állatai sem.

77:8.12 (865.5) Az angyaloknak tulajdonított valóságosabb jelenségek közül sokat valójában a másodfajú köztes teremtmények vittek véghez. Amikor a jézusi örömhír első tanítóit börtönbe vetették a kor tudatlan vallási vezetői, „az Úrnak angyala” „éjszaka megnyitotta a tömlőc ajtaját, és kihozta őket”. De Péter megszabadulásának esetében, miután Heródes parancsára megölték Jakabot, egy másodfajú közteslény volt az, aki az angyalnak tulajdonított munkát elvégezte.

77:8.13 (865.6) A fő tevékenységük manapság az olyan észrevétlen, személyes összekötői társ-ként való együttműködés, melyet a

beteljesülés bolygói tartalékos alakulatát alkotó férfiakkal és nőkkel alakítanak ki. Az elsőfajú testület egy bizonyos csoportja által hozzáértőn segített ezen másodfajú csoportnak a feladata volt azoknak a személyiségeknek és urantiai körülményeknek az összehangolása, akik, illetőleg amelyek végül rábírták a bolygói mennyei felügyelőket azon kérvények elkészítésére, melyek eredményeként megkapták a felhatalmazást az e beszámolót is magába foglaló kinyilatkoztatás-sorozat lehetővé tételére. De világosan kell látni azt is, hogy a köztes teremtmények nem érintettek azokban a hitvány történetekben, melyek a „spiritizmus” általános megjelölése alá sorolhatók. Az Urantián ma itt lévő közteslények, mindazok, akik tisztességes rangban állnak, nem kötődnek az úgynevezett „médiumság” jelenségeihez; és rendszerint nem is engedik meg az embereknek, hogy emezek az érzékeik által felfogható módon tanúi legyenek a néha szükségessé váló fizikai tevékenységüknek vagy az anyagi világgal való egyéb kapcsolatfelvételüknek.

9. Az Urantia állandó létpolgárai

^{77:9.1 (865.7)} A közteslényeket tekinthetjük az állandó lakosok első csoportjának a különféle világokon szerte a világegyetemben, szemben az olyan evolúciós felemelkedőkkel, mint a halandó teremtmények és angyali seregek. Az ilyen állandó lakosokkal a paradicsomi felemelkedés különféle pontjain lehet találkozni.

^{77:9.2 (866.1)} A mennyei lények különféle rendjeivel ellentétben, akiket valamely bolygóra segédkezni küldenek, a közteslények a lakott világon laknak. A szeráfok jönnek-mennek, de a köztes teremtmények maradnak és maradni is fognak, jóllehet a bolygó honos lényeként ők nem kevésbé segédkezők, és ők

alkotják azt a folytonosan fennálló rendszert, mely a szeráfi seregek változó igazgatási rendjeit összehangolja és összeköti.

77:9.3 (866.2) Mint az Urantia tényleges létpolgárainak, a közteslényeknek rokoni érdekük fűződik e szféra végső rendeltetésének alakításához. Ők a saját bolygójuk fejlődésén következetesen munkálkodó, elszánt közösség. Az elszántságukat a rendjük jelmondata is mutatja: „Ha egyszer az Egyesült Közteslények elvállalnak valamit, azt az Egyesült Közteslények véghez is viszik.”

77:9.4 (866.3) Bár az energiakörökön való áthaladási képességük révén a közteslények számára lehetséges a bolygótól való eltávolodás, mégis egyénileg kötelezték magukat arra, hogy nem hagyják el a bolygót azt megelőzően, hogy a világegyetemi hatóságok valamikor majd elengedik őket a szolgálatból. A közteslények addig kénytelenek valamely bolygón tartózkodni, amíg az el nem jut a fény és élet korszakaiba. Az első 1-2-3 kivételével egyetlen állhatatos köztes teremtmény sem hagyta el soha az Urantíát.

77:9.5 (866.4) Az első 1-2-3-at, az elsőfajú rend legidősebbjét röviddel pünkösd után mentették fel a közvetlen bolygói feladatai alól. E nemes közteslény rendíthetetlenül kitartott Van és Amadon mellett a bolygói lázadás megrázóan szomorú napjaiban, és az ő félelmet nem ismerő vezetése is hozzájárult a rendjét érő veszteségek számának mérsékléséhez. Jelenleg a Jerusemen szolgál a huszonnégy tanácsos egyikeként, és pünkösd óta egyszer már működött az Urantia főkormányzójaként.

77:9.6 (866.5) A közteslények a bolygóhoz kötöttek, de sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy a halandók beszélgetnek a messziről jött utazókkal és így a bolygó távoli helyein történekekről is értesülnek, úgy a közteslények is társalognak a mennyei utazókkal, hogy értesüljenek a világegyetem távoli helyein történekekről. Így ismerik meg e csillagrendszert és ezt a világegyetemet, sőt még az Orvontont és annak teremtsrésztvéreit is, és így készülnek fel a teremtményi lét felsőbb szintjein való létpolgárságra.

77:9.7 (866.6) Bár a közteslényeket teljesen kifejlett formájukban hozták létre — ők nem éltek meg növekedési vagy az éretlenség állapotából való kifejlődési időszakot — a bölcsességük és tapasztalatuk folyamatosan gyarapodik. A halandókhoz hasonlóan ők is evolúciós teremtmények, és megkérdőjelezhetetlen evolúciós eredményű műveltséggel rendelkeznek. Az urantiai közteslények testületében számos nagy elme és nagyszerű szellem van.

77:9.8 (866.7) Általánosabb értelemben az urantiai polgárosultság az urantiai halandók és az urantiai közteslények közös eredménye, és ez így igaz annak ellenére, hogy jelenleg mekkora a különbség a két kulturális szint között, mely különbség mindaddig fenn fog maradni, míg e világ el nem jut a fény és élet korszakaiba.

77:9.9 (866.8) A közteslények műveltsége, mely egy halhatatlan bolygói létpolgárság terméke, viszonylag mentes az emberi polgárosodott társadalmat gyötrő időbeli viszontagságoktól. Az emberi nemzedékek felejtene; a közteslények testülete emlékezik, és ez az emlék a ti lakott világotok hagyományainak kincstára. Így marad meg mindig egy bolygó műveltsége azon

a világon, és megfelelő körülmények között e múltbeli események eltárolt emlékeit rendelkezésre is bocsátják, miként a Jézus életéről és tanításairól szóló elbeszélést is az urantiai közteslények bocsátották a húsvér testben élő unokatestvéreik rendelkezésére.

77:9.10 (867.1) A közteslények szakavatott segédkezőkként kitöltik az Urantia anyagi és szellemi ügyei között Ádám és Éva halálával kialakult űrt. Ők a bátyáitok, a bajtársaitok abban a hosszú küzdelemben, amelynek az a célja, hogy az Urantián megállapodjatok a fényben és életben. Az Egyesült Közteslények a lázadásnak való ellenállásban kipróbált testület, és hűségesen teljesíteni is fogják a feladatukat a bolygói evolúcióban, míg e világ eléri az idők célját, vagyis mindaddig a távoli napig, amikor ténylegesen is béke fog honolni a földön és valóban jóakarát fog uralkodni az emberek szívében.

77:9.11 (867.2) E közteslények által végzett értékes munka alapján arra a következtetésre jutottunk, hogy ők igazán alapvető fontosságú részét képezik a teremtszrészek szellemi működési rendjének. Ahol lázadás nem zavarta meg a bolygói ügyeket, ott még nagyobb segítségére vannak a szeráfoknak.

77:9.12 (867.3) A magas rangú szellemek, az angyali seregek és a közteslény-társak teljes szervezete lelkesülten munkálkodik annak a paradicsomi tervnek a kivitelezésén, mely az evolúciós halandók fokozatos felemelkedésére és tökéletesség-elérésére irányul, mely terv a világegyetem egyik fenséges ügye — az a nagyszerű továbbélési terv, hogy az Istent lehozza az emberhez és azután, a társulásnak egy különlegesen nemes formája révén, az embert felvigye az Istenhez és még tovább, az örökkévaló

szolgálatra és az isteniség elérésére — halandót és közteslényt egyaránt.

77:9.13 (867.4) [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

78. írás

Az ibolyaszín emberfajta az Ádám utáni időkben

78:0.1 (868.1) CSAKNEM harmincezer éven át a második Éden volt a polgárosodás bölcsője. Az ádami népek itt, Mezopotámiában megvetették a lábukat, leszármazottaikat egészen a föld határaiig is elküldték, és később, miután a nodfiakkal és a szangik törzsekkel összeolvadtak, őket nevezték anditáknak. E vidékekről indultak el azok a férfiak és nők, akik a történelmi tetteket végrehajtották, és akik oly nagy mértékben felgyorsították a kulturális fejlődést az Urantián.

78:0.2 (868.2) Ez az írás az ibolyaszín emberfajta bolygói történetét meséli el, mely röviddel Ádám halála után kezdődik, nagyjából Kr.e. 35.000-ben, és folytatódik a nodfiakkal és a szangik fajtákkal való összeolvadáson át, melyre nagyjából Kr.e. 15.000-ben került sor, míg kialakulnak az andita népek és még tovább, amikor végül eltűnnek a mezopotámiai hazájukból nagyjából Kr.e. 2000-ben.

1. Faji és kulturális megoszlás

78:1.1 (868.3) Bár az emberfajta az elmeképesség szempontjából és erkölcsileg is alacsony szinten álltak Ádám érkezésekor, a testi törzsfejlődés a Kaligasztia-féle lázadás teremtette válságos helyzettől meglehetősen függetlenül haladt a maga útján. Ádám hozzájárulása az emberfajta élőlénytani helyzetének

javulásához a vállalkozás részbeni sikertelensége ellenére is óriási fajnemesítési eredmény volt az Urantián.

78:1.2 (868.4) Ádám és Éva az emberiség társadalmi, erkölcsi és értelmi fejlődését is sok tekintetben gazdagította; a leszármazottaik jelenléte nagymértékben gyorsította a polgárosodás kibontakozását. De harmincötezer évvel ezelőtt a világ egészében véve kevésbé volt művelt. Itt-ott léteztek bizonyos polgárosodott társadalmi központok, de az Urantia legnagyobb része a vadság állapotában leledzett. A faji és kulturális megoszlás a következő volt:

78:1.3 (868.5) 1. Az ibolyaszín emberfajta — ádámfiak és ádámszonfiak. Az ádámfi műveltség legfőbb központja a második kertben volt, mely a Tigris és az Eufrátesz folyók által határolt háromszögben helyezkedett el; ténylegesen is ez volt a nyugati és az indiai polgárosodott társadalom bölcsője. Az ibolyaszín fajta második vagy északi központja az ádámszonfiak fővárosa volt, mely a Káspi-tenger déli partjától keletre helyezkedett el, a Kopet-dag hegység közelében. E két központról indult ki a környező területekre az összes emberfajta fejlődését azonnal felgyorsító műveltség és élet-sejtanyag.

78:1.4 (868.6) 2. Elő-sumérok és egyéb nodfiak. Mezopotámiában, a folyók torkolatvidékéhez közel a dalamatiai idők ősi műveltségének maradványai is jelen voltak. Az évezredek múlásával e csoport alaposan összekeveredett az északról jött ádámfiakkal, de a nodfi hagyományaikat sohasem adták fel. A Levantében letelepedett nodfi csoportokat általában az ibolyaszín fajta későbbi terjeszkedése szívta fel.

78:1.5 (869.1) 3. Az andonfiak öt vagy hat, meglehetősen jellegzetes települést tartottak fenn az ádámszoni központtól északra és keletre. Turkesztánban is jelen voltak elszórtan, és elszigetelt közösségeik éltek Eurázsia-szerte, különösen a hegyvidéki térségekben. Még mindig ezek az őslakosok birtokolták az eurázsiai földrész északi területeit, valamint Izlandot és Grönlandot is, azonban az európai síkságokról a kék ember, a távol-keleti folyóvölgyekből pedig a sárga emberfajta már jóval korábban kiszorította őket.

78:1.6 (869.2) 4. A vörös ember foglalta el a két Amerikát, mert Ádám megérkezése előtt több mint ötvenezer évvel kiszorultak Ázsiából.

78:1.7 (869.3) 5. A sárga emberfajta. A kínai népek jól kiépítették az Ázsia keleti része feletti uralmukat. A legfejlettebb településeiket az újkori Kína északnyugati részén elterülő, Tibettel határos vidékeken tartották fenn.

78:1.8 (869.4) 6. A kék emberfajta. A kék emberek elszórtan jelen voltak egész Európában, de a jobb műveltségközpontjaik a földközi-tengeri medence akkoriban még termékeny völgyeiben és Európa északnyugati részén léteztek. A neandervölgyiek befogadása nagymértékben visszavetette a kék ember műveltségét, de egyébként a kék ember volt az eurázsiai evolúciós népek közül a legharciasabb, a leginkább kalandvágyó és a legnagyobb felfedező.

78:1.9 (869.5) 7. A dravidák előtti India. Az emberfajták összetett keveréke Indiában — mely minden földi fajtát magába foglalt, különösen a zöldet, a narancsszínt és a feketét — a távoli

térségekben élőkéhez képest valamivel magasabb szintű műveltséget tartott fenn.

78:1.10 (869.6) 8. A szaharai polgárosodott társadalom. Az indigó fajta nemesebb elemei a mai nagy szaharai sivatagban hozták létre a legfejlettebb településeiket. Ez az indigó-fekete csoport az eltűnt narancsszín és zöld emberfajták törzseiből jelentős mennyiséget foglalt magába.

78:1.11 (869.7) 9. A földközi-tengeri medence. Az Indián kívüli leginkább kevert emberfajta a ma földközi-tengeri medencének nevezett területet foglalta el. Itt az északról jött kék emberek és a délről való szaharaiak találkoztak és keveredtek a kelet felől érkezett nodfiakkal és ádámfakkal.

78:1.12 (869.8) Ilyen képet mutatott a világ az ibolyaszín emberfajta nagy terjeszkedésének megindulása előtt, nagyjából huszonötezer évvel ezelőtt. Az eljövendő polgárosodott társadalom reménye a második kertben, a mezopotámiai folyóközben volt. Itt, Délnyugat-Ázsiában volt meg a nagy polgárosodás kibontakozásának lehetősége, annak esélye, hogy a dalamatiai időkből és az édeni korból megmentett eszmék és eszményképek elterjedhessenek.

78:1.13 (869.9) Ádám és Éva egy korlátozott mennyiségű, de meghatározó jelentőségű örökséget hagyott hátra, és a mennyei megfigyelők az Urantián türelmetlenül várták, hogy kiderüljön, a vétkes Anyagi Fiú és Leány leszármazottjai miként érvényesülnek.

2. Az ádámfiai a második kertben

78:2.1 (869.10) Ádám fiai évezredekig a mezopotámiai folyók mentén dolgoztak, kiépítették az öntözőrendszert és megküzdöttek a délről fenyegető áradások okozta nehézségekkel, tökéletesítették az északi védelmi vonalaikat és megkísérelték megőrizni az első Éden dicső hagyományait.

78:2.2 (869.11) A második kert vezetésében megmutatkozó hősiesség az urantiai történelem egyik legcsodálatosabb és legösztönzőbb hőskölteménye. E tündöklő lelkek sohasem veszítették teljesen szem elől az ádami küldetés célját, és ezért bátran leküzdötték a környező, visszamaradott törzsek hatásait, miközben készségesen és folyamatosan indították el a legkiválóbb fiaikat és leányaikat kiküldötteként a földi emberfajtához. E terjeszkedés néha kimerítő hatású volt az otthoni műveltség szempontjából, de ezek a fejlett népek mindig pótolták a kialakult hiányokat.

78:2.3 (870.1) Az ádámfiak polgárosultsága, társadalma és kulturális helyzete messze meghaladta az urantiai evolúciós emberfajták általános szintjét. Csak Van és Amadon régebbi települései, valamint az ádámszonfiakéi voltak valamiképpen ezekhez mérhetőek. De a második Éden polgárosodott társadalma mesterséges szerkezet volt — nem kifejlődött volt — ezért a leépülése elkerülhetetlenül végbement, s végül elérte a természetes evolúciós szintet.

78:2.4 (870.2) Ádám nagyszerű értelmi és szellemi műveltséget hagyott maga után, de a gépi eszközök használata terén ez nem jelentett fejlett szintet, ugyanis mindenféle polgárosodás kibontakozásának határt szabnak a rendelkezésre álló természeti erőforrások, a polgárosodott társadalomban kitermelődő kivételes tehetségek és a találékonyság

érvényesüléséhez elégséges mértékű szabadidő. Az ibolyaszín fajta polgárosodását Ádám jelenléte és az első Éden hagyományai alapozták meg. Ádám halálát követően, és ahogy e hagyományok a múltó évezredekkel egyre inkább elhalványultak, az ádámfiak kulturális színvonala folyamatosan csökkent, mígnem a környező népek és az ibolyaszín emberfajta természetesen fejlődő műveltsége kölcsönös egyensúlyi szintre jutott.

78:2.5 (870.3) De az ádámfiak nagyjából Kr.e. 19.000-ben valódi nemzetet alkottak, négy és fél milliós létszámmal, és ekkorra már a leszármazottaik millióit küldték ki a környező népekhez.

3. Az ádámfiak első terjeszkedése

78:3.1 (870.4) Az ibolyaszín emberfajta évezredek át megőrizte a békesség édeni hagyományait, ami megmagyarázza, hogy miért késlekedtek annyit a területi hódításokkal. Amikor a túlnépesedés rászorította őket, akkor ahelyett, hogy a területszerzés érdekében háborúkat kezdtek volna, a lakosság többletet tanítókként kiküldték a többi emberfajtához. E korai kivándorlások kulturális hatása nem volt tartós, azonban az ádámfi tanítók, kereskedők és felfedezők befogadása élőlénytani megújítást jelentett a környező népek számára.

78:3.2 (870.5) Az ádámfiak közül némelyek már korán nyugatra, a Nílus völgyébe vándoroltak; más csoportjaik behatoltak keletre, Ázsiába, de ez a kisebbik részük volt. A későbbi népvándorlás erőteljesen észak felé, onnét pedig nyugat felé irányult. Ez nagyjából észak felé, fokozatos, de folyamatos mozgást jelentett, nagyobb számban vonultak észak

felé, azután pedig a Káspi-tengert megkerülve nyugatnak, Európa felé fordultak.

78:3.3 (870.6) Nagyjából huszonötezer évvel ezelőtt az ádámfiak tisztábbvérű elemei már messzire jutottak ezen az északi útvonalon. Ahogy behatoltak az északi területekre, egyre kevésbé maradtak ádámiak, míg akkorra, amikor elfoglalták Turkesztánt, már alaposan összekeveredtek a többi emberfajtaival, különösen a nodfiakkal. Az egyenes ági ibolyaszín népek közül igen kevés jutott el valaha is Európa és Ázsia belső területeire.

78:3.4 (870.7) Nagyjából Kr.e. 30.000 és 10.000 között korszakos faji keveredések mentek végbe szerte Ázsia délnyugati részén. A turkesztáni hegyvidékek lakói elszánt és életerős népet alkottak. Indiától északnyugatra még létezett a Van korabeli műveltség sok eleme. E településektől még északabbra a korai andonfiak legjobbjai maradtak meg. E két, műveltségében és természetében is kiválóbb fajtát felszívták az észak felé mozgó ádámfiak. Ez az összeolvadás sok új gondolat elfogadásához vezetett; megkönnyítette a polgárosodás kibontakozását és nagymértékben segítette a haladást a művészet, a tudomány és a társadalmi műveltség minden szakaszában.

78:3.5 (871.1) Amint a korai ádámi vándorlások kora lejárt, nagyjából Kr.e. 15.000-ben, Ádámnak már több leszármazottja volt Európában és Közép-Ázsiában, mint a világ bármely más részén, beleértve Mezopotámiát is. Az európai kék emberfajtaikat komoly mértékben felhígították. A ma Oroszországnak és Turkesztánnak nevezett területeket a déli nyúlványainkkal egyetemben a nodfiakkal, andonfiakkal, valamint a vörös és a sárga szangik törzsekkel keveredett

ádámfiak töltötték meg nagy számban. Dél-Európát és a Földközi-tenger peremét az andonfi és a — narancsszín, zöld és indigó — szangik népek egy kevert fajtája foglalta el, egy kevés ádámfai fajtával kiegészülve. Kis-Ázsiát és a középkelet-európai területeket túlnyomórészt andonfiak alkotta törzsek birtokolták.

78:3.6 (871.2) Egy kevert színes fajta, melyet nagyjából ekkoriban erősítettek meg a mezopotámiai bevándorlók, birtokolta Egyiptomot és arra készült, hogy átvegye az eltűnő Eufrátesz-völgyi műveltséget. A fekete népek Afrika messzi déli részeibe vonultak és a vörös emberfajta⁷⁸hoz hasonlóan gyakorlatilag elszigetelődtek.

78:3.7 (871.3) A szaharai polgárosodott társadalom összeomlását az aszály, a földközi-tengeriét pedig az áradás idézte elő. A kék emberfajta⁷⁹ ekkoriban még nem tudtak fejlett műveltséget kialakítani. Az andonfiak még mindig elszórtan éltek az északi-sarki és a közép-ázsiai térségekben. A zöld és a narancsszín emberfajta, mint olyan, tulajdonképpen kipusztult. Az indigó emberfajta dél felé vándorolt Afrikában, hogy ott megkezdje lassú, de hosszantartó leépülését.

78:3.8 (871.4) India népei veszteglő állapotban voltak, s egy fejlődésre képtelen polgárosodott társadalomban éltek; a sárga ember megerősítette a jelenlétét a közép-ázsiai területeken; a barna ember ekkoriban még nem fogott hozzá a polgárosultság kiépítéséhez a közeli csendes-óceáni szigeteken.

78:3.9 (871.5) A kiterjedt éghajlati változásokkal párhuzamosan végbement faji megoszlás készítette elő a terepet az urantiai polgárosodott viszonyok andita korszakának nyitányához. E

korai vándorlások több mint tízezer éven át zajlottak, Kr.e. 25.000-től 15.000-ig. A későbbi vagy andita vándorlások Kr.e. 15.000 és 6000 között folytak.

78:3.10 (871.6) Az ádámfiak első hullámai olyan hosszú idő alatt tudtak átjutni Eurázián, hogy a műveltségük jelentős részét elveszítették az út során. Csak a későbbi anditák haladtak elég nagy sebességgel ahhoz, hogy a Mezopotámiától tetszőlegesen távoli vidékekre is elvigyék az édeni műveltséget.

4. Az anditák

78:4.1 (871.7) Az andita fajták a tisztavérű ibolyaszín emberfajtnak és a nodfiaknak, továbbá az evolúciós népeknek az elsődleges keverékei voltak. Az anditák esetében általában igaz, hogy messze nagyobb arányban volt meg bennük az ádámi vér, mint a mai emberfajtákban. Az andita megjelöléssel általában azokra a népekre utalunk, melyek faji örökségében az ibolyaszín fajta aránya az egynyolcad és az egyhatod között volt. A mai urantiaiak, még az északi fehér fajták is, ennél sokkal kisebb arányban rendelkeznek az ádámi vérral.

78:4.2 (871.8) A legkorábbi andita népek a Mezopotámiával határos vidékekről származnak több mint huszonötezer évvel ezelőttről, és az ádámfiak és nodfiak keverékéből alakultak ki. A második kertet az ibolyaszín fajta véreből egyre kevesebbel rendelkező népek egyközepű körei vették körül, és e faji olvasztócsésze határterületein született meg az andita emberfajta. Az elvándorló ádámfiak és nodfiak később beléptek az akkoriban még termékeny turkesztáni térségekbe és ott hamar elkeveredtek a fejlett helyi lakosokkal, és az így

kialakuló faji keverék megnövelte az andita fajta északi elterjedtségét.

78:4.3 (872.1) Az anditák alkották a tisztavérű ibolyaszín népek kora óta az Urantián megjelent legsokoldalúbb emberfajta. Ott volt közöttük az ádámfí és a nodfí fajta túlélő maradványai legfelsőbb rendű csoportjainak többsége, később pedig mindez kiegészült a sárga, a kék és a zöld emberek legjobb fajtáival.

78:4.4 (872.2) E korai anditák nem árják voltak; ők az árják elődei voltak. A bőrük nem fehér volt; hanem fehér előtti színárnyalatú. Nem nyugati és nem is keleti népek voltak. De az andita örökség az, ami az úgynevezett fehér fajta többnyelvű keverékének azt az általános hasonneműséget kölcsönzi, melyet kaukázusi fajtának neveznek.

78:4.5 (872.3) Az ibolyaszín emberfajta tisztább csoportjai megtartották a békeszerető ádámi hagyományt, ami megmagyarázza, hogy a korai népvándorlások természete miért volt inkább békés. De az ádámfíak egyesültek a nodfí törzsekkel, akik ekkorra már harcias fajta voltak, s az ő andita leszármazottaik a korukig az Urantián valaha élt legügyesebb és a legfortélyosabb katonanépek voltak. Ettől fogva a mezopotámiaiak népmozgásai egyre inkább katonai jelleget öltöttek és egyre jobban hasonlítottak a tényleges hódításokhoz.

78:4.6 (872.4) Ezek az anditák kalandvágyó népek voltak; vonzódtak a vándorlásokhoz. A szangik vagy az andonfí fajta létszámbeli gyarapodása egyre inkább helyhez kötötte őket. De a kései leszármazottaik még így sem nyughattak, míg körül nem

hajózták a földet és fel nem fedezték az utolsó távoli földrészt is.

5. Az andita vándorlások

^{78:5.1 (872.5)} A második kert műveltsége húszezer évig fennmaradt, azonban folyamatos hanyatláson ment keresztül nagyjából Kr.e. 15.000-ig, amikor is a szetfi papság újjáéledésével és Amoszád vezetésével egy ragyogó korszak köszöntött be. Azok az erőteljes polgárosodási hullámok, melyek később végigsöpörtek Eurázián, nyomban követték a Kert nagy újjáéledését, melyre azután került sor, hogy az ádámfiak alaposan összeolvadtak a környező kevert nodfiakkal, kialakítva így az andita emberfaját.

^{78:5.2 (872.6)} Ezek az anditák új fejlődési lépést jelentettek szerte Euráziában és Észak-Afrikában. Mezopotámiától Hszincsiangig az andita műveltség túlsúlya érvényesült, és az Európa felé irányuló vándorlást folyamatosan ellensúlyozták a Mezopotámiából újonnan érkezők. De nem helyénvaló az anditákat külön mezopotámiai fajtaként számon tartani mindaddig, amíg Ádám kevert leszármazottainak utolsó vándorlásai is le nem zajlottak. Ekkorra még a második kert emberfajái is olyannyira összekeveredtek, hogy azokat már nem lehet ádámfiaknak nevezni.

^{78:5.3 (872.7)} A turkesztáni polgárosodott társadalmat folyamatosan újjáélesztették és megújították a Mezopotámiából újonnan érkezők, különösen a későbbi andita lovas népek. Az úgynevezett árja anyanyelv kialakulása a turkesztáni hegyvidéken ment végbe; e nyelv a vidék egyik andoni nyelvjárásának és az ádámszonfiak, valamint később az anditák

nyelvének keverékéből jött létre. Sok mai nyelv tehát ezeknek a közép-ázsiai törzseknek a korai nyelvéből alakult ki, akik meghódították Európát, Indiát és a mezopotámiai síkságok felsőbb területeit. Ez az ősi nyelv kölcsönözte a nyugati nyelveknek mindazt a hasonlóságot, melyet árjának neveznek.

78:5.4 (872.8) Kr.e. 12.000-re a világ andita állományának háromnegyede már otthonra talált Észak- és Kelet-Európában, és amikor a Mezopotámiából kiinduló legutóbbi és végső kivonulásra sor került, ezen utolsó népvándorlási hullámok hatvanöt százaléka szintén elérte Európát.

78:5.5 (873.1) Az anditák nemcsak Európába, hanem Észak-Kínába és Indiába is kivándoroltak, és számos csoportjuk járta be a föld határait hiterjesztőként, tanítóként és kereskedőként. Nagyban kiegészítették a szaharai szangik népek északi csoportjait. De csak néhány tanító és kereskedő jutott el Afrikában a Nílus forrásvidékénél délebbre. Később a kevert anditák és egyiptomiak Afrika keleti és nyugati partvonalát követve az egyenlítőnél jóval délebbre is eljutottak, de Madagaszkárt nem érték el.

78:5.6 (873.2) Ezek az anditák voltak India úgynevezett dravida és később árja hódítói; és az ő közép-ázsiai jelenlétük komoly nemesítő hatással volt a turániak őseire. E fajtából sokan utaztak Kínába Hszincsiangon és Tibeten át, és előnyös vonásokkal gazdagították a későbbi kínai népcsoportokat. Időről időre kisebb csoportjaik eljutottak Japánba, Tajvanra, Kelet-Indiába és Kína déli részeibe is, bár igen kevesen érték el Dél-Kínát a partvidéki útvonalon.

78:5.7 (873.3) E fajta százharminckét egyede kis hajókból álló hajórajukkal Japánból elindulva elérte Dél-Amerikát és az andokbeli őslakosokkal kötött vegyes házasságok révén létrehozták az inkák népe későbbi urainak őseit. A Csendes-óceánt könnyen teljesíthető útszakaszokban szelték át, meg-megállva az útjukba eső számos szigeten. A polinéz szigetcsoport a mai viszonyokhoz képest számszerűen és kiterjedésében is nagyobb volt, és ezek az andita tengerészek, az őket követők némelyikével együtt, élőlénytanilag módosították az útjukba eső őslakos csoportokat. Ezeken a ma már alámerült földeken számos virágzó polgárosodott társadalom bukkant fel az andita hódítások nyomán. A Húsvét-szigetek sokáig ezen elveszett csoportok egyikének vallási és igazgatási központja volt. De a Csendes-óceánon hajózó anditák közül csupán a százharminckettő érte el az amerikai szárazföldet.

78:5.8 (873.4) Az anditák vándorlással egybekötött hódításai tovább folytatódtak egészen a végső szétszóródásukig, Kr.e. 8000-től 6000-ig. A Mezopotámiából való kirajzásukkal folyamatosan kimerítették a szülőföldjük élőlényteni tartalékait, s közben határozottan erősítették a környező népeket. Minden általuk meglátogatott nemzetnek adtak a humorukból, a művészetükből, a kalandvágyukból, a zenéjükől és az iparukból. Szakavatott állattenyésztők és kiváló földművesek voltak. A jelenlétük rendszerint, egy ideig legalábbis, fejlesztőleg hatott a régebbi emberfajták vallási hiedelmeire és erkölcsi szokásaira. Így a mezopotámiai műveltség szép lassan elterjedt Európában, Indiában, Kínában, Észak-Afrikában és a csendes-óceáni szigeteken.

6. Az utolsó andita kirajzások

78:6.1 (873.5) Az anditák Kr.e. 8000 és 6000 között rajzoltak ki az utolsó három hullámban. A Mezopotámiából kiinduló három nagy kulturális hullámot a keleti hegyi törzsek nyomása és a nyugati síkságok népeinek terjeszkedése váltotta ki. Az Eufrátesz-völgy és a szomszédos területek lakói több különböző irányban vágtak neki az utolsó kivonulásnak:

78:6.2 (873.6) Hatvanöt százaléuk a Káspi-tengeri útvonalon lépett be Európa területére, hogy ott meghódítsa az újonnan megjelenő fehér emberfajtákat — a kék emberek és a korai anditák keverékét — és összeolvadjon azokkal.

78:6.3 (873.7) Tíz százaléuk, beleértve a szetfi papok egy nagyobb csoportját is, kelet felé vonult az elámi hegyvidéken át az iráni fennsíkra és Turkesztánba. Sok leszármazottjukat az északi vidékekről érkezett árja testvéreikkel együtt kiszorították innen Indiába.

78:6.4 (874.1) A mezopotámiaiak tíz százaléka kelet felé fordult az északi útvonalon, elérték Hszincsiangot, ahol keveredtek az andita-sárga helyiekkel. E faji egyesülés rátermett egyedeinek többsége később eljutott Kínába és nagymértékben hozzájárult a sárga emberfajta északi csoportjának közvetlen fejlődéséhez.

78:6.5 (874.2) E menekülő anditák tíz százaléka átkelt Arábián és elérte Egyiptomot.

78:6.6 (874.3) Az anditák öt százaléka a Tigris és az Eufrátesz torkolatvidékének part menti területein jóval magasabb műveltségben élt, tartózkodva attól, hogy a szomszédos, visszamaradott törzsbeliekkel vegyes házasságokat kössenek,

és nem is voltak hajlandók elhagyni az otthonaikat. E csoport jelentette számos kiváló nodfi és ádámfí leszármazási ág túlélését.

^{78:6.7 (874.4)} Az anditák Kr.e. 6000-re csaknem teljesen kiürítették e térséget, bár a leszármazottaik, akik nagymértékben keveredtek a környező szangik emberfajtákkal és a kis-ázsiai andonfiakkal, összezsúrtak az északról és keletről betörő népekkel egy sokkal későbbi korban.

^{78:6.8 (874.5)} A második kert kulturális korszaka a környező visszamaradott fajták egyre erőteljesebb beszűrődésével ért véget. A polgárosultság a Nílus és a földközi-tengeri szigetek felé, nyugatabbra húzódott, ahol még sokáig virágzott és fejlődött azt követően is, hogy a mezopotámiai forrása elpusztult. A fejletlen népek akadálytalan beözönlése előkészítette a terepet egész Mezopotámiának az északi barbárok általi későbbi meghódításához, akik a rátermett fajták maradványait onnan kiszorították. A megmaradt művelt népek még a későbbi időkben is rosszul túrték e tudatlan, vad támadók jelenlétét.

7. A mezopotámiai áradások

^{78:7.1 (874.6)} A folyóvidéken élők hozzá voltak szokva ahhoz, hogy a folyók bizonyos időszakokban kilépnek a medrükből; ezek az időszakos áradások az ő életükben évenként ismétlődő események voltak. De új veszélyek fenyegették a mezopotámiai folyóvölgyet az északról kiinduló fokozatos földtani változások következtében.

^{78:7.2 (874.7)} Az első Éden elmerülését követően évezredekken át a Földközi-tenger keleti partvonala mentén húzódó hegyek, valamint Mezopotámia északnyugati és északkeleti hegyei folytatták az emelkedést. A hegyvidéki területek szintemelkedése Kr.e. 5000 körül nagymértékben felgyorsult, és ez, valamint az északi hegyekben egyre erősödő hóesés minden tavasszal példátlan mértékű áradásokat okozott az Eufrátesz völgyében. E tavaszi áradások egyre kellemetlenebbekké váltak, míg végül a folyóvölgyi vidékek lakói kénytelenek voltak a keleti hegyvidékre visszahúzódní. Majdnem ezer éven át rengeteg város néptelenedett el szinte teljesen a kiterjedt áradások miatt.

^{78:7.3 (874.8)} Csaknem ötezer évvel később, amikor a héber papok a babiloni fogság alatt megpróbálták a zsidó nép leszármazását Ádámg visszavezetni, nagy nehézségekbe ütköztek a történet összeállításakor; és egyiküknek az jutott eszébe, hogy valójában nem ezzel kellene próbálkozni és hogy a történet szempontjából hagyni kellene, hogy az egész világ belefúlladjon a maga gonoszságába a Noé korabeli özönvíz idején, mert így már könnyebb volna Ábrahámot leszármazásilag közvetlenül visszavezetni Noé három túlélő fiának egyikéig.

^{78:7.4 (875.1)} Általánosak azok a hagyományok, hogy volt idő, amikor az egész föld felszínét víz borította. Számos emberfajta tette magáévá a valamikori régi időkben megesett világméretű özönvíz történetét. Noé, a bárka és az özönvíz bibliai történetét a héber papság találta ki a babiloni fogság idején. Ilyen általános áradás sohasem volt azóta, hogy az Urantián sor került az élet megtelepítésére. Egyedül a földtörténeti ősidő

azon részében borította víz a föld teljes felszínét, mely a szárazföld megjelenését megelőzte.

^{78:7.5 (875.2)} De Noé valóban élt; bortermeléssel foglalkozott az Erek közelében fekvő folyóparti településen, Aramban. Évről évre napi feljegyzéseket készített a folyó vízszintjének emelkedéséről. Nagy nevetség tárgya lett azzal, hogy a folyóvízben fel s alá járva amellettt érvelt, hogy minden házat fából, hajóformára kell építeni és hogy az áradási időszak közeledtével a háziállatokat éjszakára mindig a fedélzetre kell vinni. Még a szomszédos folyóparti településekre is elment minden évben és figyelmeztette őket, hogy ennyi meg ennyi nap múlva eljön majd az özönvíz. Végül aztán eljött egy esztendő, amikor az éves áradás vízszintjét a szokatlanul erős esőzés úgy megemelte, hogy a hirtelenül jött árhullám az egész falut elmosta; csak Noé és az ő közvetlen családja menekült meg a lakóbárcájukon.

^{78:7.6 (875.3)} Ezek az áradások tetőzték be az andita polgárosodott társadalom összeomlását. Az áradások korszakának végére a második kert már nem volt többé. A korábbi idők dicsőségének nyomai csak délen és a sumérok között maradtak fenn.

^{78:7.7 (875.4)} Ennek, vagyis a legrégebbi polgárosodott társadalmak egyikének a maradványai megtalálhatók Mezopotámia eme vidékein, valamint attól északkeletre és északnyugatra is. De a dalamatiai időknek még régebbi nyomai vannak a Perzsa-öböl vizei alatt, az első Éden pedig a Földközi-tenger keleti végének vizei alatt nyugszik.

8. A sumérok — az utolsó anditák

78:8.1 (875.5) Amikor az utolsó andita kirajzás megroppantotta a mezopotámiai polgárosodott társadalom élőlényszerű gerincét, e fejlett emberfajta egyik kis létszámú kisebbsége a folyótorkolat közelében fekvő hazájukban maradt. Ezek voltak a sumérok, és Kr.e. 6000-re fajilag nagymértékben anditákká lettek, bár a műveltségük szinte kizárólag nodfi jellegű volt és tartották magukat Dalamatia ősi hagyományaihoz. Mindemellett a partvidéki területek sumér lakosai voltak az utolsó anditák Mezopotámiájában. De a mezopotámiai emberfajta ekkorra már alaposan összekeveredtek, melyet alátámasztanak azok a koponyafajta is, melyeket a régészek a korabeli sírokban találtak.

78:8.2 (875.6) Az áradások időszakában került sor Szuza virágzására. Az első és alacsonyabban fekvő várost elöntötte a víz, így a második és magasabban fekvő városnak sikerült átvennie az akkori idők különlegesen fejlett kézműves központjának szerepét. Az áradások hevességének későbbi enyhülésével Ur vált a fazekasipar központjává. Nagyjából hétezer évvel ezelőtt Ur még a Perzsa-öböl partján állt, a folyó hordalékai azóta építették ki a mai szárazföldi határokat. E települések kevesebbet szenvedtek az áradásoktól, mert jobb védműveket építettek és arrafelé a folyótorkolatok is szélesebbek voltak.

78:8.3 (875.7) Az Eufrátesz és Tigris folyóvölgyének békés gabonatermelőit hosszú időn keresztül nyugtalanították a turkesztáni és az iráni fennsíkról való barbárok betörései. De most az Eufrátesz folyóvölgy ellen összehangolt támadásra került sor a hegyvidéki legelőkön egyre erősödő aszály hatására. Ez a megszállás azért volt sokkal komolyabb, mert a környező területek pásztorai és vadászai nagy számban

rendelkeztek szelídített lovakkal. A lovak révén tettek szert hatalmas katonai előnyre a déli, gazdag szomszédaikkal szemben. Rövid idő alatt lerohanták egész Mezopotámiát, maguk előtt hajtva azt az utolsó kulturális hullámot, mely egész Európát, Nyugat-Ázsiát és Észak-Afrikát is elérte.

78:8.4 (876.1) Mezopotámia meghódítói között a jobb andita fajták képviselői közül sokan jelen voltak, mely fajták a turkesztáni kevert északi fajtákból és az ádámszoni fajtából származtak. E kevésbé fejlett, de annál életerősebb északi törzsek gyorsan és készségesen olvasztották magukba a mezopotámiai polgárosodott társadalom maradványait és belőlük fejlődtek ki azok a kevert népek, akik a történelmi beszámolók első lapjain említett Eufrátesz-völgyben éltek. Gyorsan újjáélesztették a letűnőben lévő mezopotámiai polgárosultság számos szakaszát, magukévá tették a folyóvölgyi törzsek mesterségeit és a sumérok műveltségének számos elemét. Még egy harmadik Babel-torony megépítésével is próbálkoztak, később pedig nemzeti megnevezésükké tették e helységnevet.

78:8.5 (876.2) Az egész Eufrátesz-völgyet északról lerohanó lovas barbárok nem igázták le a folyótorkolat környékén, a Perzsa-öbölnél élő anditák maradékait. E sumérok képesek voltak megvédeni magukat, mivel értelmesebbek voltak, jobb fegyverekkel rendelkeztek és a harci árkoknak az öntözőtavakat összekötő csatornarendszert kiegészítő kiterjedt hálózatát hozták létre. Egységes nép voltak, mert egységes csoportvallással rendelkeztek. Így voltak képesek fenntartani a faji és nemzeti egységüket jóval azután is, hogy az északnyugati szomszédaik elszigetelt városállamokra

szakadtak. E városállam-csoportok egyike sem tudta legyőzni soha az egyesült sumérokat.

78:8.6 (876.3) Az északról érkező támadók hamar megtanulták tisztelni és értékelni a békeszerető sumérokat, mint rátermett tanítókat és államszervezőket. Nagyon tisztelték őket és északtól a nyugati Egyiptomig és a keleti Indiáig minden nép szívesen fogadta őket a művészet és a kézművesség tanítóiként, kereskedelmi előjárókként és államigazgatási vezetőkként.

78:8.7 (876.4) Az első sumér államszövetség felbomlását követően a későbbi városállamokat a szetfi papok lázadó leszármazottai irányították. Csak azután nevezték magukat királyoknak, hogy meghódították a szomszédos városokat. A későbbi városi királyoknak azért nem sikerült erős szövetségeket létrehozniuk Szargon kora előtt, mert féltékenyek voltak egymás istenségeire. Minden egyes város a saját városi istenét a többiekénél magasabb rendűnek tartotta, és ezért nem voltak hajlandók egy közös vezetőnek alárendelni magukat.

78:8.8 (876.5) A városi papság gyengekezű uralma hosszúra nyúlt korszakának Szargon, Kish papja vetett véget, aki királynak kiáltotta ki magát és elindult egész Mezopotámia és a környező területek meghódítására. Az egy időre véget vetett a papok vezette és sanyargatta városállamok létének, amikor is minden egyes városállamnak saját városi istene és saját szertartásrendszere volt.

78:8.9 (876.6) A Kish központtal működő államszövetség felbomlása után hosszú ideig állandó háborúskodás folyt e folyóvölgyi városok között az elsőség megszerzéséért. Ez az irányító szerep Sumer, Akkád, Kish, Erek, Ur és Szuza között cserélődött.

78:8.10 (877.1) Nagyjából Kr.e. 2500-ban a sumérok súlyos vereségeket szenvedtek az északi szuiták és guiták kezétől. Elesett Lagash, a hordalékdombokra épült sumér főváros. Erek Akkád eleste után még harminc évig kitartott. Hamurabi hatalomra jutása idejére a sumérok már az északi szemita népek soraiba süllyedtek le, és a mezopotámiai anditák leléptek a történelem színpadáról.

78:8.11 (877.2) Kr.e. 2500 és 2000 között a szilaj vándorló népek az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig mindenhol előfordultak. A neriek voltak a kevert andonfi-andita fajták mezopotámiai leszármazottaiból álló Káspi-tengeri csoport utoljára kirajzó népe. Amit a barbárok nem tudtak elvégezni Mezopotámia elpusztításában, megtették azt az éghajlati változások.

78:8.12 (877.3) Ez tehát az ibolyaszín emberfajtanak az ádami időket követő története és a Tigris és Eufrátesz közötti hazájuk pusztulásáról szóló beszámoló. Az ősi polgárosodott társadalmuk végül a fejlett népek elvándorlása és a fejletlenebb szomszédaik bevándorlása miatt pusztult el. De már jóval azelőtt, hogy a lovas barbárok meghódították volna a folyó völgyet, a Kert műveltségének nagy része már elterjedt Ázsiában, Afrikában és Európában, s e helyeken ebből lettek az Urantia huszadik századi polgárosodott társadalmát eredményező erjesztőanyagok.

78:8.13 (877.4) [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

79. írás

Az andita terjeszkedés keleten

^{79:0.1 (878.1)} ÁZSIA az emberi faj szülőföldje. E földrész egyik déli félszigetén született Andon és Fonta; a mai afganisztáni hegyvidéken alapított az ő leszármazottjuk, Badonan egy több mint félmillió éven át létezett, kezdetleges műveltségközpontot. Itt, az emberi faj északi gócpontjában váltak el a szangik népek az andoni törzstől, és Ázsia volt az első hazájuk, az első vadászterületük, az első csatamezőjük. Délnyugat-Ázsia volt a tanúja a dalamatiaiak, a nodfiak, az ádámfiai és az anditák egymást követő polgárosodott társadalmainak, és a mai polgárosultság csírái e térségekből terjedtek el a világon.

1. A turkesztáni anditák

^{79:1.1 (878.2)} Több mint huszonötezer éven keresztül, csaknem Kr.e. 2000-ig, Eurázsia közepe túlnyomórészt, bár egyre csökkenő mértékben andita volt. Turkesztán alacsonyabban fekvő területein az anditák nyugat felé fordulva, a tóvidéket megkerülve Európa felé vették az irányt, míg e térség hegyvidéki területeiről keleti irányba nyomultak előre. Kelet-Turkesztán (Hszincsiang) és kismértékben Tibet képezte azokat az ősi kapukat, melyeken át ezek a mezopotámiai népek a sárga emberek lakta északi területekre a hegyi útvonalakon behatoltak. Az anditáknak Indiába való behatolása a turkesztáni hegyvidék felől Pandzsáb felé és az iráni legelők felől Beludzsisztánon át ment végbe. Ezek az első vándorlások semmilyen szempontból nem voltak hódítások; ezek inkább az andita törzsek folyamatos sodródását jelentették Nyugat-India és Kína felé.

^{79:1.2 (878.3)} Csaknem tizenötezer éven át léteztek kevert andita műveltségközpontok a Tarim folyó medencéjében,

Hszincsiangban, valamint Tibet hegyvidéki térségeitől délre, ahol az anditák és az andonfiak alapos keveredése zajlott. A Tarim-völgy volt az igazi andita műveltség legkeletibb előretolt állása. Itt építették fel a településeiket és létesítettek kereskedelmi kapcsolatokat a tőlük keletre élő fejlett kínai népekkel, valamint az északra lévő andonfiakkal. Abban az időben a Tarim vidéke termékeny terület volt; bőséges csapadékban részesült. Ettől keletre a Góbi-sivatag nyílt füves pusztasága terült el, ahol a pásztornépek fokozatosan áttértek a mezőgazdaságra. E polgárosodott társadalom akkor tűnt el, amikor az esőfelhők délkeletre húzódtak, de a fénykorában magával Mezopotámiával vetekedett.

79:1.3 (878.4) Kr.e. 8000-re a közép-ázsiai hegyvidéki térségek lassan fokozódó kiszáradása az anditákat a folyók alsó szakaszai felé és a tengerpartok felé terelte. Az egyre növekvő aszály nemcsak hogy a Nílus, az Eufrátesz, az Indus és a Sárga folyó völgyei felé terelte őket, hanem új elemekkel alakította át az andita polgárosodott társadalom fejlődését. Egy új társadalmi osztály, a kereskedők nagy számban kezdtek megjelenni.

79:1.4 (879.1) A vadászatot gazdaságtalanná tevő éghajlati viszonyok beálltával a vándorló anditák nem követték a régebbi emberfajták evolúciós pályáját és nem váltak pásztorokká. Megjelent a kereskedelem és a városi élet. A magasabb fokon polgárosodott törzsek Egyiptomtól Mezopotámián és Turkesztánon át Kína és India folyamaiig kézművesiparból és kereskedeleből élő városokban gyűltek össze. Az egykor a mai Asgabat közelében fekvő Adonia közép-ázsiai kereskedelmi világváros lett. A kő, a fémek, a fa

és a fazekasáruk kereskedelme szárazföldön és vízen egyaránt gyorsan fejlődött.

79:1.5 (879.2) De az egyre fokozódó szárazság fokozatosan kiváltotta a nagy andita kivándorlást a Káspi-tengertől délre és keletre fekvő területekről. A vándorlás iránya az északiról a délire tevődött át, és a babiloni lovas népek elkezdtek benyomulni Mezopotámiába.

79:1.6 (879.3) A növekvő szárazság Közép-Ázsiában tovább fokozta a népességfogyás ütemét és e nép harci kedvét is elvette; és amikor a csökkenő mennyiségű északi esőzések délre kényszerítették a vándorló andonfiakat, hatalmas andita népvándorlás indult meg Turkesztánból. Ez volt az úgynevezett árják utolsó megindulása a Levante és India felé. Ennek tetőpontját Ádám kevert leszármazottainak hosszantartó szétszóródása jelentette, melynek során e haladóbb fajták minden ázsiai népet és a csendes-óceáni szigetek népeinek többségét bizonyos mértékben magasabb fejlettségi szintre emelték.

79:1.7 (879.4) Imígyen miközben szétszéledtek a keleti féltekén, elveszítették a mezopotámiai és turkesztáni hazájukat, mert az andonfiak kiterjedt déli mozgása olyannyira felhígította az anditákat Közép-Ázsiában, hogy csaknem eltűntek.

79:1.8 (879.5) De még a Krisztus utáni huszadik században is vannak nyomai az andita vérvonalnak a turáni és a tibeti népek között, amint az látszik abból, hogy e vidékeken is előfordulnak szőke fajták. A korai kínai híradások említik a Sárga folyó melletti békés településektől északra élő vörös hajú vándor népeket, és a szőke-andita és a barna-mongol fajtáknak a hosszú idővel

ezelőtti, tarim-medencei jelenlétéről hű képet mutató festmények még ma is fellelhetők.

79:1.9 (879.6) A közép-ázsiai anditák régen elhalványult, de egykor kivételes katonai tehetségének utolsó nagy megnyilvánulására Kr.u. 1200-ban került sor, amikor Dzsingisz kán uralkodása alatt a mongolok megkezdték az ázsiai földrész jelentős részének meghódítását. A régi anditákhoz hasonlóan e harcosok is az „egyetlen mennyei Isten” létét hirdették. A birodalmuk korai összeomlása sokáig késleltette a nyugat és kelet közötti kulturális párbeszédet és nagyon megnehezítette az egyistenhit eszméjének erősödését Ázsiában.

2. India andita meghódítása

79:2.1 (879.7) India az egyetlen hely, ahol az összes urantiai emberfajta keveredett, melyhez az andita beözönlés tette hozzá az utolsó elemet. India északnyugati hegyvidéki területein jöttek létre a szangik fajták, ezen emberfajták mindegyike kivétel nélkül már korán behatolt az indiai kiséföldrészre, maguk mögött hagyva az Urantián valaha létezett legvegyesebb összetételű fajkeveréket. Az ősi India a vándorló emberfajták gyűjtőterületként működött. A félsziget töve korábban valamivel keskenyebb volt a mainál, mert a Gangesz és az Indus torkolatvidékének nagy része az utóbbi ötvenezer év munkája.

79:2.2 (879.8) India legkorábbi fajkeverékét a vándorló vörös és sárga emberfajták keverékének és az őslakos andonfiaknak az összevegyülése képezte. E csoportot később gyengítette, hogy magába olvasztotta a kihalt keleti zöld népek egy nagyobb részét és a narancsszín emberfajta nagyobb mennyiségét, ezen

azután némiképp javított a kék emberrel való korlátozott mértékű keveredés, viszont e csoport nagyon sokat szenvedett az indigó fajta tömeges befogadásának következményeitől. De az úgynevezett indiai őslakosok aligha tekinthetők e korai népek képviselőinek; ők inkább a legalsóbb rendű déli és keleti peremet alkotják, melyet teljesen sohasem olvasztottak magukba a korai andita népek vagy az ő később megjelenő árja unokatestvéreik.

79:2.3 (880.1) Kr.e. 20.000-re a nyugat-indiai népességben már jelen volt az ádami vér is, és az Urantia története során egyetlen egy nép sem vegyített ennyi különböző emberfajta. Szerencsétlen dolog volt azonban, hogy a másodrendű szangik törzsek túlsúlya érvényesült, és valódi csapást jelentett, hogy mind a kék, mind pedig a vörös ember oly nagy mértékben hiányzott e régen működött faji olvasztócsészéből; ha az elsőrendű szangik törzsekből több lett volna jelen, akkor az nagyban segítette volna ezen polgárosodott társadalom felemelkedését, amely így még nagyobbá válhatott volna. De úgy alakult, hogy a vörös ember a saját fajtáját irtotta a két Amerikában, a kék ember pedig Európában múlatta az időt, és Ádám korai leszármazottai (és a későbbiek többsége is) kevés hajlandóságot mutatott arra, hogy a sötétebb bőrszínnel rendelkező népekkel keveredjen akár Indiában, Afrikában vagy másutt.

79:2.4 (880.2) Nagyjából Kr.e. 15.000-ben a Turkesztán- és Irán-szerte fokozódó túlnépesedés váltotta ki az első kiterjedt andita vándorlást India felé. E fejlett népek ezerötszáz éven keresztül özönlöttek be Beludzsisztán területére, szétszéledtek az Indus és a Gangesz völgyében és lassan dél felé, a Dekkán-fennsíkra húzódtak. Ez az északnyugatról jelentkező andita nyomás a déli

és keleti fejletlen népek nagy részét Burmába és Dél-Kínába szorította ki, de a betörő anditák száma túl kevés volt ahhoz, hogy a faji leépüléstől megmeneküljenek.

79:2.5 (880.3) India nagyrészt helyrajzi okokból nem volt képes uralkodó helyzetbe kerülni Euráziában; az észak felől ható népességnyomás csak továbbbúzte az embertömeg nagy részét dél felé, a Dekkán-fennsík egyre fogyó területére, melyet minden oldalról tenger vett körül. Ha lettek volna a kivándorlók befogadására alkalmas szárazföldek a közelben, akkor a fejletlenebb népek minden irányban kiszorultak volna oda, és a fejlett fajták magasabb rendű polgárosodott viszonyokat teremthettek volna.

79:2.6 (880.4) De ha már így alakult, e korai andita hódítók kétségbeesett kísérletet tettek az önazonosságuk megőrzésére és a faji felolvadás nyomásának megpróbáltak merev házassági korlátozásokkal ellenállni. Ennek ellenére az anditák Kr.e. 10.000-re eltűntek, de az egész néptömeg komoly fejlődésen ment át e felszívódás eredményeként.

79:2.7 (880.5) A fajkeveredés mindig előnyös annyiban, hogy kedvez a kulturális változatosságnak és hasznára van a haladó polgárosodott társadalom létrejöttének, de ha a faji állományok között a fejletlen elemek túlsúlya érvényesül, akkor az ilyen eredmények csak rövidéletűek lesznek. Egy többnyelvű műveltség csak akkor maradhat fenn, ha a fejlett törzsek biztonságos túlsúlyban szaporodnak a fejletlenebbekhez képest. A visszamaradottak korlátozatlan sokasodása, mely a nemesebbek folyamatosan csökkenő mértékű szaporodásával jár együtt, biztosan a művelt és polgárosodott társadalom öngyilkosságához vezet.

^{79:2.8 (880.6)} Ha az andita hódítók a ténylegesnél háromszor többen lettek volna, vagy ha kiszorították vagy kiirtották volna a kevert narancsszín-zöld-indigó helyi lakosok legkevésbé kívánatos harmadát, akkor India a világ vezető művelt és polgárosodott társadalmainak egyikévé válhatott volna és kétségkívül többet vonzott volna a későbbi mezopotámiai népvándorlási hullámokból, melyek Turkesztánra, majd onnan az északi területekre, Európára zúdultak.

3. A dravida India

^{79:3.1 (881.1)} India andita hódítóinak és az őshonos fajta keveredésének a dravidáknak nevezett kevert nép lett az eredménye. A korai vagy tisztább vérű dravidák komoly képességgel rendelkeztek a kulturális fejlődésre, mely azonban folyamatosan gyengült, ahogy az andita örökségük egyre erősödő ütemben kiveszett belőlük. Ez ítélte pusztulásra a bimbózó indiai polgárosodott társadalmat csaknem tizenkétezer évvel ezelőtt. De még e kevés ádámi vér is észrevehető mértékben gyorsította a társadalmi fejlődést. Ez az összetett fajta nyomban létrehozta az akkori világ legsokszínűbb polgárosodott társadalmát.

^{79:3.2 (881.2)} Nem sokkal India leigázását követően a dravida anditák elvesztették a faji és kulturális összeköttetést Mezopotámiával, ám a később megnyíló tengeri útvonalak és kereskedelmi utak helyreállították ezeket a kapcsolatokat; és a legutóbbi tízezer év során India sohasem vesztette el teljesen az összeköttetést nyugaton Mezopotámiával, keleten pedig Kínával, bár a hegyi akadályok sokkal jobban kedveztek a nyugati kapcsolatnak.

79:3.3 (881.3) Az indiai népek magasabb műveltsége és vallási hajlamai a dravida-uralom korai szakaszából erednek és részben annak a ténynek köszönhetőek, hogy oly sok szetfi pap lépett India területére, mind a korai andita, mind pedig a későbbi árja beözönlések során. Az egyistenhitnek az indiai vallási történelmen át húzódó szála tehát a második kertben élt ádámfiaiak tanaiból indult ki.

79:3.4 (881.4) Egy százfős szetfi papi csoport már Kr.e. 16.000-ben elérte Indiát és vallási téren nagyon hamar meghódította e többnyelvű nép nyugati felét. De a vallásuk nem maradt fenn. Ötezer éven belül a paradicsomi Háromságról szóló tantételeik a tűzisten hármaskörévé korcsosultak.

79:3.5 (881.6) De több mint hétezer éven át, egészen az andita vándorlások végéig az indiai lakosok vallási szintje magasan meghaladta a világátlagét. Ezekben az időkben Indiáról úgy tűnt, hogy képes lesz a világ vezető kulturális, vallási, bölcséleti és kereskedelmi polgárosodott társadalmává válni. Ha a déli népek miatt az anditák nem tűntek volna el teljesen, akkor e sorsa valószínűleg be is teljesedik.

79:3.6 (881.6) A dravida műveltség központjai a folyó völgyekben voltak, főként az Indus és a Gangesz partjain, valamint a Dekkán-fennsíkon, amellet a három folyam mellett, melyek a Keleti Ghatokon át a tenger felé folytak. A Nyugati Ghatok tengerparti területein lévő települések jártak az élen a Sumériával való tengeri kapcsolatok ápolásában.

79:3.7 (881.7) A dravidák a legelső népek közé tartoztak, akik városokat építettek és kiterjedt árukiviteli és behozatali ügyleteket folytattak, szárazföldön és vízen egyaránt. Kr.e.

7000-re a tevés utazók csoportjai rendszeresen járták a messzi Mezopotámiába vezető útvonalakat; a dravida hajók pedig az Arab-tenger partjai közelében haladva eljutottak a perzsa-öbölbeli sumér városokhoz és a Bengáli-öböl vizein kimerészkedtek egészen Kelet-Indiáig. Ezek a tengerészek és kereskedők Sumériából egy ábécét, valamint egy írásmódszert is magukkal hoztak.

79:3.8 (881.8) Ezek a kereskedelmi kapcsolatok nagyban hozzájárultak a világpolgári műveltség még változatosabbá válásához, melynek az lett az eredménye, hogy korán megjelent a városi élet számos vívmánya, sőt fényűző eleme is. Amikor a később feltűnő árják elérték Indiát, a dravidákban nem ismerték fel a szangik fajtákban felszívódott andita unokatestvéreiket, viszont igen fejlett polgárosodott viszonyokat találtak. Az élőlénytani korlátaik ellenére a dravidák fejlett polgárosodott társadalmat teremtettek. Ez meglehetősen elterjedt egész Indiában és a Dekkán-fennsíkon egészen a legújabb időkig fennmaradt.

4. India árja megszállása

79:4.1 (882.1) Az Indiába történő második andita behatolás az árja beözönlés volt, mely csaknem ötszáz éven át tartott a Krisztus előtti harmadik évezred közepén. E vándorlás jelentette az anditáknak a turkesztáni hazájukból való utolsó kivonulását.

79:4.2 (882.2) A korai árja központok elszórtan helyezkedtek el India észak felén, különösen északnyugaton. E betörő népek nem hódították meg az egész országot és e kényelmességük később megbosszulta magát, mert a kisebb létszámuk miatt sebezhetőkké váltak a délről érkező dravidák jelentette

beolvasztó hatással szemben, akik ezután a himalájai területek kivételével lerohanták az egész félszigetet.

79:4.3 (882.3) Az árják az északi területeken kívül igen kismértékű faji hatást gyakoroltak Indiára. A Dekkán-fennsíkon a befolyásuk inkább kulturális és vallási volt, mintsem faji. Az úgynevezett árja vér komolyabb mértékű fennmaradása Észak-Indiában nemcsak annak köszönhető, hogy e térségekben nagyobb számban voltak jelen, hanem annak is, hogy erősítést kaptak a későbbi hódítóktól, kereskedőktől és hitelesítőktől. Egészen a Krisztus előtti első századig az árja vérvonalhoz tartozók folyamatosan szűrődtek be Pandzsáb területére, s az utolsó benyomulás a hellén népek hadjáratait kísérte.

79:4.4 (882.4) Az árjáknak és a dravidáknak a gangeszi síkságon való keveredése végül magas műveltség kialakulásához vezetett, és e központ később erősítést kapott az északkelet felől, Kínából érkezők révén.

79:4.5 (882.5) Indiában időről időre a társadalmi szerveződéseknek sokféle fajtája virágzott, mégpedig az árják féldemokratikus rendszereitől a zsarnoki és egyeduralkodó kormányzási formákig. De a legjellemzőbb társadalmi vonás a nagy társadalmi kasztok továbbélése volt, melyet még az árják építettek ki abból a célból, hogy megőrizhessék a faji önazonosságukat. E bonyolult kasztrendszer egészen a mai időkig megőrződött.

79:4.6 (882.6) A négy nagy kaszt közül az elsőt kivéve mindegyiket azon hasztalan igyekezetből alakították ki, hogy megakadályozzák az árja hódítóknak a kevésbé fejlett meghódítottakkal való összeolvadását. De az első kaszt, a tanító-papok rendje a szetfiektől származott; a Krisztus utáni

huszadik század brahmanjai a második kert papjai műveltségének egyenes ági leszármazottjai, jóllehet a tanításaik nagyon eltérnek a nagyhírű elődökétől.

^{79:4.7 (882.7)} Az India területére belépő árják magukkal hozták az Istenségről alkotott ama fogalmaikat, melyeket a második kert vallásának sokáig fennmaradt hagyományaiban őriztek meg. De a brahman papok sohasem voltak képesek ellenállni annak a pogány hatásnak, melyet a Dekkán-fennsík fejletlen vallásaival való hirtelen kapcsolatfelvétel váltott ki az árják faji eltűnését követően. Így a népesség nagytöbbsége a visszamaradott vallások babonáinak szolgai igája alá került; és így fordulhatott elő, hogy India nem volt képes létrehozni a korábbi idők által előrevetített magas polgárosodott társadalmat.

^{79:4.8 (882.8)} A Krisztus előtti hatodik század szellemi eszmélése Indiában nem maradt fenn, mert még a mohamedán betörés előtt kihunyott. De egykor talán eljön majd egy nagyobb Gautama, hogy egész Indiát az élő Isten keresésére vezesse, és akkor a világ majd megfigyelheti ama sokoldalú nép kulturális lehetőségeinek kibontakozását, akik oly sokáig voltak bódulatban a fejlődésre képtelen szellemi káprázat bénító hatásától.

^{79:4.9 (883.1)} A műveltség élőlénytani alapokon nyugszik, de a kaszt önmagában nem volt képes fenntartani az árja műveltséget, mert a vallás, az igaz vallás a nélkülözhetetlen forrása annak a magasabb energiának, mely arra készíti az embereket, hogy az emberek között testvériségen alapuló, fejlett polgárosodott társadalmat hozzanak létre.

5. A vörös ember és a sárga ember

79:5.1 (883.2) Míg India története az andita hódításnak és az ősibb evolúciós népek között való későbbi elvegyülésüknek a története, a Kelet-Ázsiáról szóló beszámolóban helyesebb az elsőrendű szangik fajtákkal, különösen a vörös emberrel és a sárga emberrel foglalkozni. E két emberfajta nagymértékben elkerülte a keveredést a leromlott neandervölgyi fajtával, mely keveredés egyébként igen komoly mértékben hátráltatta a kék ember fejlődését Európában, tehát ezek az elsőrendű szangik fajták meg tudták őrizni a kibontakozási lehetőségeik nemesebb alapját.

79:5.2 (883.3) Bár a neandervölgyiek egész Euráziában elterjedtek, mégis a keleti peremvidék volt a leginkább fertőzött a leromlott állati csoportokkal. Ezeket az emberi szintet el nem érő fajtákat az ötödik eljegesedés szorította dél felé, ugyanaz a jégtakaró, mely oly sokáig akadályozta a szangik fajták bevándorlását Kelet-Ázsiába. Amikor a vörös ember északkelet felé vonult India hegyvidéki területeit megkerülve, Ázsia északkeleti részén nem találkozott ezekkel az emberi szintet el nem érő fajtákkal. A vörös emberfajtahoz tartozók törzsi szerveződése bármely más népekéhez képest hamarabb alakult ki, és ők voltak az elsők, akik a szangik fajták közép-ázsiai gócpontjából elvándoroltak. A visszamaradott neandervölgyi vérvonal képviselőit a később kivándorló sárga törzsek elpusztították vagy elűzték a területről. De a sárga törzsek megérkezéséig csaknem százezer éven át a vörös ember gyakorolta a legfőbb hatalmat Kelet-Ázsiában.

79:5.3 (883.4) Több mint háromszázezer évvel ezelőtt a sárga emberfajta fő ereje a partvidéket követve dél felől vonult be

Kína területére. Az évezredek során egyre beljebb és beljebb hatoltak a szárazföld belseje felé, de majdnem a legutóbbi időkig nem vették fel a kapcsolatot a vándorló tibeti testvéreikkel.

79:5.4 (883.5) A növekvő túlnépesedési nyomás az észak felé vándorló sárga emberfajta arra kényszerítette, hogy benyomuljon a vörös ember vadászterületeire. Ez a behatolás, melyhez természetes faji ellentétek társultak, egyre növekvő ellenségeskedéshez vezetett, és ezzel megkezdődött a távolkeleti termékeny területekért folytatott döntő küzdelem.

79:5.5 (883.6) A vörös és a sárga fajta között korszakokon át tartó versengés az urantiai történelem egyik hőskölteménye. A két nemes fajta több mint kétszázézer éven keresztül elkeseredetten és lankadatlanul háborúzott egymással. Az első küzdelmekben általában a vörös ember volt a sikerebb, a portyázó csapataik sokfelé pusztították a sárga emberfajta településeit. De a sárga ember jó tanítványuk volt a hadviselés tudománya terén, és már korán megmutatta azt a feltűnő képességét is, hogy a honfitársaival békében tud élni; a kínaiak voltak az elsők, akik megtanulták, hogy az egységben az erő. A vörös törzsek tovább folytatták a testvérháborúhoz vezető villongásaikat, és egyre többször szenvedtek vereséget a nyughatatlan kínaiak harcok kezétől, akik folytatták a feltartóztathatatlan menetelésüket észak felé.

79:5.6 (883.7) Százézer évvel ezelőtt a vörös emberfajta megtizedelt törzsei úgy küzdöttek, hogy a hátukban ott volt az utolsó eljegesedésből visszahúzódó jégtömeg, és amikor a Nyugat szárazföldi átjárója, mely a Bering-földnyelven át vezetett, ténylegesen is járhatóvá vált, e törzsek nem haboztak elhagyni

az ázsiai földrész barátságtalan partjait. Nyolcvanötezer év telt el azóta, hogy az utolsó tisztavérű vörös emberek elhagyták Ázsiát, de a hosszú küzdelem rajta hagyta a genetikai lenyomatát a győztes sárga fajtán. Az északi kínai népek az andonfi szibériaiakkal együtt a vörös fajta komoly hányadát olvasztották magukba és ez nagymértékben a javukra vált.

79:5.7 (884.1) Az észak-amerikai indiánok sohasem kerültek kapcsolatba még Ádám és Éva andita leszármazottaival sem, mert Ádám megérkezése előtt mintegy ötvenezer évvel elűzték őket az ázsiai hazájukból. Az andita vándorlások korában a tiszta vörös fajtájú csoportok mezőgazdasági tevékenységet csak kis mértékben folytató, nomadizáló törzsekként, vadászokként lepték el Észak-Amerikát. Ezek az emberfajta és kulturális csoportok csaknem teljesen elszigetelődtek a világ többi részétől attól fogva, hogy megérkeztek a két Amerikába, egészen a Krisztus utáni első évezred végéig, amikor is az európai fehér fajta felfedezték őket. Addig az időpontig az eszkimók voltak a fehér emberekhez legközelebb álló népek, melyeket a vörös ember északi törzsei valaha is láttak.

79:5.8 (884.2) A vörös és a sárga fajta alkotja azokat az egyedüli emberi törzseket, melyek az anditák befolyásától függetlenül is a polgárosodott társadalom elég magas szintjére jutottak el. A legősibb amerikai indián műveltség Onamonalonton központja volt Kaliforniában, de ez Kr.e. 35.000-re már régen letűnt. Közép-Amerikában, Mexikóban és Dél-Amerika hegyei között a későbbi és kitartóbb polgárosodott társadalmakat egy, túlnyomórészt vörös fajta alapította, de ez az emberfajta jelentős mértékben tartalmazta a sárga, a narancsszín és a kék fajta keverékét is.

79:5.9 (884.3) Ezek a polgárosodott társadalmak a szangik emberfajta evolúciós termékei voltak, függetlenül attól, hogy az andita vérvonal nyomokban elérte Perut is. Az észak-amerikai eszkimókat és néhány polinéziai dél-amerikai anditát leszámítva a nyugati félteke népei nem tartottak fenn kapcsolatot a világ többi részével egészen a Krisztus utáni első évezred végéig. Az urantiai emberfajta fejlesztésére vonatkozó eredeti Melkizedek-tervben azzal számoltak, hogy Ádám tisztavérű leszármazottai közül egymillió fogja nemesíteni a két Amerika vörös népeit.

6. A kínai polgárosodás hajnala

79:6.1 (884.4) Valamivel azután, hogy a vörös embert kiszorították Észak-Amerikába, a terjeszkedő kínaiak megtisztították az andonfiaktól Kelet-Ázsia folyóvölgyeit, észak felé Szibériába és nyugat felé Turkesztánba szorítva őket, ahol azok hamar kapcsolatba kerültek az anditák magasabb műveltségével.

79:6.2 (884.5) Burmában és az indokínai félszigeten India és Kína műveltsége keveredett és összevegyült, s ezzel létrehozta e térségek egymást követő polgárosodott társadalmait. Az eltűnt zöld emberfajta itt a világ más részeihez képest nagyobb arányban maradt fenn.

79:6.3 (884.6) A csendes-óceáni szigeteket sok különböző emberfajta foglalta el. Általában véve a déli és akkoriban kiterjedtebb szigeteket olyan népek szállták meg, akikben nagy százalékban volt meg a zöld és az indigó vér. Az északi szigeteket az andonfiak és később azok az emberfajta foglalták el, melyekben nagy arányban voltak jelen a sárga és a vörös fajta. A japán nép elődei egészen Kr.e. 12.000-ig nem szorultak ki a

földrésről, amikor is az északi kínai törzseknek a tengerpart mentén, déli irányban való erőteljes előnyomulása miatt lakóhelyük elhagyására kényszerültek. A végső kivándorlásuk nem annyira a túlnépesedésnek, mint inkább ama törzsfőnök kezdeményezésének volt köszönhető, akit egyre inkább isteni személyiséggént kezdték tisztelni.

79:6.4 (885.1) India és a Levante népeihez hasonlóan a sárga ember győztes törzsei is felépítették az első központjaikat a tengerpart és a folyók felsőbb szakaszai mentén. A parti településeknek elég rosszul ment a későbbi időkben, mert az erősödő áradások és a folyásukat változtató folyók az alacsonyan fekvő területen épült városokat tarthatatlanná tették.

79:6.5 (885.2) Húszezer évvel ezelőtt a kínaiak ősei mintegy tizenkét, a kezdetleges műveltségüknek és tudományuknak helyt adó erős központot építettek ki, különösen a Sárga folyó és a Jangce mentén. Majd pedig e központok elkezdtek megerősödni a Hszincsiang és Tibet felől folyamatosan beáramló fejlettebb, kevert fajú népek révén. A Tibet felől a Jangce völgyébe irányuló vándorlás nem volt olyan erős, mint északon, és a tibeti központok sem voltak olyan fejlettek, mint a Tarim-medencebeliek. De mindkét népmozgás hozott bizonyos mennyiségű andita vért a keleti folyóvölgyi településekbe.

79:6.6 (885.3) Az ősi sárga emberfajta kiválósága négy fontos tényezőnek volt köszönhető:

79:6.7 (885.4) 1. Genetikai. Az európai kék unokatestvéreiktől eltérően a vörös és a sárga fajta nagymértékben elkerülte a lealacsonyodott emberi törzsekkel való keveredést. Az észak-kínaiak, akiket már kisebb mértékben erősítettek a fejlett vörös

és andoni fajták, rövidesen megtapasztalták a jelentős mértékben beözönlő andita vér jótékony hatását. A dél-kínaiaknak e tekintetben nem ment olyan jól, és sokat szenvedtek a befogadott zöld emberfajtától, míg később tovább gyengültek azáltal, hogy a dravida-andita beözönlés miatt Indiából tömegesen kiszoruló visszamaradott népek hordái besűrűödtek közéjük. És a mai Kínában éles különbség van az északi és a déli emberfajták között.

79:6.8 (885.5) 2. Társadalmi. A sárga fajta hamar megtanulta értékelni a saját fajtái közötti békét. A belső békességük nagymértékben hozzájárult a népességnövekedéshez, biztosítva ezzel a többmillió polgárosodott társadalmuk elterjedését. Kr.e. 25.000 és 5000 között a legnagyobb urantiai polgárosodott tömegtársadalom Közép- és Észak-Kínában létezett. A sárga ember volt az első, aki faji összetartást valósított meg — az első, aki magas fokú kulturális, társadalmi és politikai polgárosultságot ért el.

79:6.9 (885.6) A Kr.e. 15.000-ben élt kínaiak nyughatatlan fegyverkezők voltak; a múlt előtt való túlzott tisztelgés nem gyöngítette őket, és mivel a létszámuk nem érte el a tizenkétfélmilliót, egy nyelven beszélő, egységes nemzetet alkottak. E korban valódi nemzetet építettek, sokkal egységesebbet és egyneműbbet annál, mint amilyenek a történelmi időkben általuk létrehozott politikai szövetségek voltak.

79:6.10 (885.7) 3. Szellemi. Az andita vándorlások korszakában a kínaiak a föld leginkább szellemi rangú népei közé tartoztak. A Szinglangton által hirdetett Egy Igazság imádatához való kitartó ragaszkodásuk a legtöbb más emberfajta fölé emelte

őket. A haladó és fejlett vallás jelentette hajtóerő gyakran döntő tényező a kulturális fejlődésben; India hanyatlásával Kína tört előre az igazságot a legfelsőbb Istenség alakjában őrző vallás erősítő hatására.

79:6.11 (885.8) Az igazság tisztelete vezetett a természeti törvényeknek és az emberiségben rejlő fejlődési lehetőségeknek a kutatásához és bátor feltárásához. A kínaiak már hatezer évvel ezelőtt is az igazság gondos tanulmányozói és elszánt keresői voltak.

79:6.12 (885.9) 4. Földrajzi. Kínát nyugatról a hegyek, keletről pedig a Csendes-óceán védi. Csak az észak felől induló támadás előtt állt nyitva az út, és a vörös ember korától az anditák kései leszármazottainak megérkezéséig az északi területeket egyetlen támadó emberfajta sem foglalta el.

79:6.13 (886.1) Ha nem lettek volna ott a hegyek és a szellemi műveltségük nem indult volna hanyatlásnak, a sárga fajta kétségkívül magához vonzotta volna a turkesztáni andita vándorlások nagyobb részét és kétségtelenül gyorsan megszerezte volna a világ feletti uralmat.

7. Az anditák elérik Kínát

79:7.1 (886.2) Mintegy tizenötezer évvel ezelőtt az anditák jelentős számban keltek át a Ti Tao hegyszoroson és települtek le a Sárga folyó felső szakaszának völgyében a Kanszu területen lévő települések között. Majd keleti irányban behatoltak Honanba, ahol a legfejlettebb települések helyezkedtek el. Ez a nyugat felőli beszivárgás nagyjából felerészben andonfi és felerészben andita volt.

A Sárga folyó mentén lévő északi műveltségközpontok mindig is haladóbbak voltak, mint a Jangce mentén létesített déli települések. Néhány évezrednyi időn belül, függetlenül attól, hogy e nemesebb halandók milyen kis számban érkeztek, a Sárga folyó menti települések megelőzték a jangcei falvakat és minden korábbinál előnyösebb helyzetbe kerültek a déli testvéreikhez képest.

Nem az anditák nagy száma, és nem is a magasabb műveltségük, hanem a velük való összeolvadás volt az, ami egy sokszínűbb fajtát hozott létre. Az észak-kínaiak elég andita vért kaptak ahhoz, hogy az enyhe késztetést jelentsen az amúgy is tehetséges elméjük számára, de nem eleget ahhoz, hogy lángra lobbanjon bennük az északi fehér fajtákra olyannyira jellemző nyughatatlan, felfedező kíváncsiság. Az andita örökségből származó, korlátozott mértékű vérátömlesztés kevésbé zavarta meg a szangik fajta természetes nyugodtságát.

A későbbi andita népvándorlási hullámok magukkal hozták a mezopotámiai kulturális vívmányok bizonyos elemeit; ez különösen igaz a nyugatról érkezett utolsó andita hullámokra. E népek nagymértékű fejlődést hoztak az észak-kínai népek gazdálkodási és nevelési gyakorlatában; és bár a sárga emberfajta vallási műveltségére gyakorolt hatásuk rövidéletű volt, a későbbi leszármazottaik nagymértékben hozzájárultak a későbbi szellemi eszméléshez. De az Éden és Dalamatia szépségéről szóló andita hagyományok azért hatással voltak a kínai hagyományokra; a korai kínai mondák „az istenek földjét” nyugatra tették.

A kínai emberek egészen Kr.e. 10.000-ig nem fogtak hozzá városépítéshez és ipartelepítéshez, amikor is végül a

turkesztáni éghajlati változások és a kései andita bevándorlók megérkeztek. Ez az új vérátömlesztés nem is annyira a sárga ember polgárosodott társadalmának gazdagításához járult hozzá, hanem inkább a nemesebb kínai fajták rejtett képességeinek további és gyors fejlődését ösztönözte. Honantól Senhsziig a fejlett polgárosodott társadalomban rejlő lehetőségek elkezdtek kibontakozni. A fémművesség és minden ipari tevékenység ekkoriban jelent meg.

^{79:7.6 (886.7)} A némely korai kínai időszámítási, csillagászati és kormányzási-igazgatási módszerek és azok mezopotámiai megfelelői közötti hasonlóságok e két, egymástól távol elhelyezkedő központ közötti kereskedelmi kapcsolatoknak voltak köszönhetők. A kínai kereskedők már a sumérok korában is járták a Turkesztán és Mezopotámia közötti szárazföldi útvonalakat. Ez azonban nem egyoldalú csere volt — az Eufrátesz-völgynek is sok haszna származott ebből, hasonlóképpen a gangeszi síkságon élőknek is. De a Krisztus előtti harmadik évezredbeli éghajlati változások és a vándorló népek betörései nagymértékben csökkentették a közép-ázsiai szállítási útvonalak igénybevételével folyó kereskedelem kiterjedtségét.

8. A kései kínai polgárosodás

^{79:8.1 (887.1)} Noha a vörös ember szenvedett a túl sok háborúskodástól, egyáltalán nem helytelen dolog azt állítani, hogy a kínai államiság kifejlődését az Ázsia meghódításában mutatott alaposságuk hátráltatta. A faji összetartás terén nagy lehetőségekkel rendelkeztek, de ez nem tudott kellőképpen kibontakozni, mert az esetükben hiányzott a külső támadás mindig jelenlévő veszélyéből eredő folytonos hajtóerő.

79:8.2 (887.2) Kelet-Ázsia meghódításának befejezésével az ősi katonai állam fokozatosan szétesett — a megvívott háborúkat elfelejtették. A vörös emberfajtaival folytatott, hőskölteménybe illő küzdelemből csak a nyilas népekkel való ősi küzdelem ködös hagyománya maradt meg. A kínaiak hamar a mezőgazdasági tevékenységre kezdtek összpontosítani, mely hozzájárult a békés hajlamaik erősödéséhez, míg a népesség a mezőgazdasághoz eszményi termőföld-ember arány alatt maradván tovább erősítette az ország amúgy is növekvően békés jellegét.

79:8.3 (887.3) A múltban elért eredmények tudatosítása (a jelenben valamelyest kisebb jelentőséggel), a döntően mezőgazdasággal foglalkozó nép hagyományörzése és a jól fejlett családi élet együttesen elvezetett az ősök vallásos tiszteletének megszületéséhez, mely abban csúcsosodott ki, hogy a letűnt korok embereit úgy tisztelték, hogy az már az istenimádattal volt határos. Ehhez nagyon hasonló magatartás érvényesült az európai fehér emberfajta körében a görög-római polgárosodott társadalom széthullását követő mintegy ötszáz éven át.

79:8.4 (887.4) A Szinglangton által tanított „Egy Igazság” hite és tisztelete sohasem halt ki teljesen; de az idő múlásával az új és magasabb rendű igazság keresését háttérbe szorította az a növekvő hajlam, hogy azt tiszteljék, ami már előzőleg létezett. A sárga emberfajta kivételes tehetsége lassan az ismeretlen keresésétől az ismert dolgok megőrzése felé fordult. Ez az oka annak, hogy az egykor a világ leggyorsabban fejlődő polgárosodott társadalma veszteglő szakaszba lépett.

79:8.5 (887.5) Kr.e. 4000 és 500 között a sárga emberfajta politikai újraegyesülése kiteljesedett, de a Jangce és a Sárga folyó menti központok műveltségének egyesülése már korábban lezajlott. A későbbi törzsi csoportok politikai újraegyesülése nem ment összetűzések nélkül, azonban a háború társadalmi támogatottsága alacsony maradt; az ősök imádása, az egyre többféle nyelvjárás és a katonáskodás iránti igény hiánya sok évezreden át szerfölött békés néppé tette a kínaiakat.

79:8.6 (887.6) Annak ellenére, hogy nem tudta beváltani a fejlett államiság korai kialakításával kapcsolatos ígéreteket, a sárga fajta fokozatosan haladt a polgárosultság tudományának elsajátításában, különösen a mezőgazdaság és a kertgazdálkodás terén. A gazdálkodók előtt álló öntözési nehézségek megoldása a Senhszi és a Honan területen megkövetelte az együttműködést. Ezek az öntözési és talajvédelmi nehézségek nem kis mértékben járultak hozzá a gazdálkodó csoportok közötti béke későbbi kialakítása terén a kölcsönös egymásrautaltság kialakulásához.

79:8.7 (887.7) Az írásbeliség fejlődése a tanodák felállításával együtt rövidesen a korábbi felülmúló mértékben járult hozzá a tudás terjesztéséhez. De a képirás-rendszer nehézkes volta a nyomtatás korai megjelenése ellenére korlátozta a művelt rétegek számbeli gyarapodását. Mindezekon túl rohamos léptekkel folytatták a társadalmi szabályozást és a vallásbölcselet hitelvekké merevítését. Az ősök tiszteletének vallásfejlődését tovább bonyolította a természetimádással együtt járó babonaáradat, de az Istenről alkotott valódi felfogás régi nyomait megőrizték a Shang-ti birodalom istenimádatában.

79:8.8 (888.1) Az ősök tiszteletének nagy gyengesége, hogy az a visszatekintő bölcséletet támogatja. Bármily okos dolognak is tűnik a múltból bölcsességet meríteni, dőreség a múltat az igazság egyedüli forrásának tekinteni. Az igazság viszonylagos és növekvő dolog; az igazság mindig a jelenben él, és minden egyes emberi nemzedékben — sőt minden egyes emberi életben — új kifejeződésre talál.

79:8.9 (888.2) Az elődök tiszteletében rejlő nagy erő értéke az, hogy az ilyen beállítottság segíti a család szerepének megerősödését. A kínai műveltség bámulatos tartóssága és állandósága annak a következménye, hogy a család ilyen kiemelkedő szerepet kapott, mert a polgárosodott társadalom közvetlenül függ a család hatékony működésétől; és Kínában a család olyan társadalmi fontosságra, sőt vallási jelentőségre tett szert, melyhez hasonlót csak kevés más nép mondhat a magáénak.

79:8.10 (888.3) Az ősök imádásának erősödése által kicsikart gyermeki rajongás és a családi hűség biztosította a kiemelkedő családi kapcsolatok és a tartós családi csoportok kiépülését, melyek mindegyike megkönnyítette az alábbi tényezők érvényesülését a polgárosodott viszonyok tartóssá tétele terén:

79:8.11 (888.4) 1. A vagyon és a javak megőrzése.

79:8.12 (888.5) 2. Az egynél több nemzedék tapasztalatainak összegyűjtése.

79:8.13 (888.6) 3. A gyermekek hatékony oktatása a múltból örökölt mesterségekre és tudományokra.

79:8.14 (888.7) 4. Erős kötelességérzet kialakulása, az erkölcsiség erősödése és az etikai érzékenység magasabb szintre jutása.

79:8.15 (888.8) A kínai polgárosodás kialakulásának időszaka, mely az anditák bejövételével kezdődött el, a Krisztus előtti hatodik század nagy etikai, erkölcsi és félig vallási eszmélésével folytatódik. A kínai hagyomány őrzi az evolúciós múlt ködös emlékét; az anyajogú családból az apajogú családba való átmenetről, a mezőgazdaság meghonosításáról, az építészet kialakulásáról, az iparosodás kezdeteiről — mindezekről sorban beszámoltunk. E történet minden más, hasonló beszámolónál nagyobb pontossággal mutatja be egy kiváló népnek a durva emberi viszonyok szintjeiről való nagyszerű kiemelkedését. Ez idő alatt a kezdetleges mezőgazdasági társadalomból eljutottak egy magasabb társadalmi szervezettségi szintre, melyhez városok, ipar, fémművesség, kereskedelmi kapcsolatok, kormányzat, írás, matematika, művészet, tudomány és nyomtatás tartozik.

79:8.16 (888.9) A sárga emberfajta ősi polgárosodott társadalma így maradt fenn századokon át. Csaknem negyvenezer évvel ezelőtt történt, hogy az első nagy előrelépések végbementek a kínai műveltségben, és bár számos visszalépésre is sor került, Han fiainak polgárosodott társadalma került a legközelebb ahhoz, hogy a huszadik századig tartó folyamatos fejlődés tiszta képét mutassa. A fehér emberfajta gépi és vallási fejlődése magas szintű, de a családi hűség, a csoportetika vagy a személyes erkölcsiség terén sohasem volt összemérhető a kínaiakéval.

79:8.17 (888.10) Ez az ősi műveltség nagyban hozzájárult az emberiség boldogulásához; emberi lények milliói éltek és

haltak úgy, hogy élvezték annak vívmányait. E nagy polgárosodott társadalom a múlt babérjain nyugodott évszázadokon át, de már kezd újból eszmélni s kezdi újra meglátni a halandói létezés minden másnál magasabb rendű céljait, újból nekifog a soha véget nem érő fejlődés iránti szüntelen küzdelemnek.

79:8.18 (888.11) [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

80. írás

Az andita terjeszkedés nyugaton

80:0.1 (889.1) BÁR az európai kék ember maga nem teremtett nagy művelt és polgárosodott társadalmat, ő biztosította azokat az élőlénytani alapokat, melyek, miután az adamizálódott vérvonalaik keveredtek a kései andita hódítókkal, létrehozták az erőteljes polgárosodási folyamatok kiteljesítésére leginkább alkalmas törzsek egyikét, mely az Urantián valaha is megjelent az ibolyaszín fajta és az ő andita leszármazottaik óta.

80:0.2 (889.2) A mai fehér népekben jelen vannak az ádámi törzsnek a szangik emberfajtákkal keveredett túlélő fajtái, továbbá a vörös és a sárga faji vérvonal is valamelyest megvan bennük, de leginkább mégis a kék fajta alkotja őket. Az összes fehér fajtában komoly százalékban van meg az eredeti andonfi állomány, de még ennél is nagyobb a korai nodfi fajták aránya.

1. Az ádámfiak belépnek Európa területére

80:1.1 (889.3) Mielőtt az utolsó anditák is kiszorultak volna az Eufrátesz-völgyből, sok testvérük elérte Európát felfedezőként, tanítóként, kereskedőként és harcosként. Az ibolyaszín emberfajta első napjaiban a földközi-tengeri medencét a

gibraltári földnyelv és a szicíliai földhíd védte. Az emberiség legkorábbi tengeri kereskedelmi vállalkozásainak némelyikét e belső tavaknál hozták létre, ahol az északra jött kék emberek és a délről való szaharaiak találkoztak a keletről érkező nodfiakkal és ádámfakkal.

80:1.2 (889.4) A Földközi-tenger keleti tengervölgyében a nodfiak már korán létrehozták az egyik legkiterjedtebb műveltségüket és e központokból valamelyest behatoltak Dél-Európába, de leginkább Észak-Afrikába. A rövid-széles fejformájú nodfi-
andonfi szíriaiak nagyon korán meghonosították az agyagművességet és a mezőgazdaságot a lassú folyású Nílus-torkolat mentén létesített településeiken. Behoztak birkát, kecskét, marhát és egyéb háziállatokat, és magukkal hozták a fémművéség nagyon fejlett módszereit is, mert akkoriban Szíria volt ezen ipar központja.

80:1.3 (889.5) A mezopotámiaiak több mint harmincezer éven át folyamatosan áramlottak Egyiptomba, és magukkal hozták a mesterségbeli és kulturális ismereteiket, gazdagítva ezzel a Nílus-völgy műveltségét. A szaharai népek nagy számban való beáramlása viszont komoly mértékben züllesztette a Nílus-menti korai polgárosodott társadalmat, s így Egyiptom mintegy tizenötezer évvel ezelőtt a legalacsonyabb kulturális szintjére süllyedt.

80:1.4 (889.6) A korábbi időkben viszont kevés dolog hátráltatta az ádámfák nyugat felé vándorlását. A Szahara egy nyílt, füves terület volt, melyen mindenféle pásztor és gazdálkodó nép élt. E szaharai népek sohasem hoztak létre kézművesipart, és nem építettek városokat sem. Ők a kipusztult zöld és narancsszín emberfajtákat nagy arányban tartalmazó, indigó-fekete

nép csoport voltak. De igen korlátozott mértékben részesültek az ibolyaszín faji örökségből azt megelőzően, hogy a szárazföld kiemelkedése és az esőt hozó szelek eltolódása miatt a virágzó és békés polgárosodott társadalom maradványai eltűntek.

80:1.5 (890.1) Az ádami vérből az emberfajta többsége részesült, de némelyek a többinél nagyobb mennyiségben jutottak hozzá. India kevert emberfajta és Afrika sötétbőrű népei nem voltak vonzóak az ádámfiak számára. Szívesen keveredtek volna a vörös emberrel, ha azok nem lettek volna tőlük túl messze, a két Amerika területén, és szívesen fordultak volna a sárga ember felé is, de őket szintén nehéz volt elérni a messzi Ázsiában. Ezért, amikor a kalandvágy vagy a felebaráti szeretet sarkallta őket, vagy amikor kiszorultak az Eufrátesz-völgyből, természetes dolog volt, hogy az európai kék fajtaival való egyesülés mellett döntöttek.

80:1.6 (890.2) Az Európát akkoriban uraló kék emberek nem rendelkeztek olyan vallási műveltséggel, mely visszatetszést keltett volna a korai vándorló ádámfiakban, és az ibolyaszín és a kék emberfajta között erős volt a nemi vonzódás is. A kék emberek legjobbjai nagy megtiszteltetésnek tartották, hogy az ádámfiakkal házasodhatnak. Minden kék férfi arra törekedett, hogy olyan ügyes és művészi készségeket mutató legyen, hogy valamelyik ádámfi nőben vonzalmat keltsen, és a nemes kék nők legfőbb törekvése is az volt, hogy valamely ádámfi férfi érdeklődését felkeltsék.

80:1.7 (890.3) Az Éden kivándorolt fiai lassan egyesültek a kék emberfajta nemesebb népeivel, felpezsdítették a hagyományos műveltségüket, közben pedig irgalmatlanul irtották a

neandervölgyi állomány még megmaradt fajtáit. A visszamaradott fajták irtásával társult fajkeveredési folyamat a fejlettebb kék emberek életerősebb és fejlődésképesebb csoportjainak tizenkét vagy még több közösségét hozta létre, melyek egyikét ti cro-magnoni fajtának nevezték el.

^{80:1.8 (890.4)} Ezen és más okok miatt, melyek közé tartozott nem utolsósorban az is, hogy kedvezőbb vándorlási útvonalak álltak rendelkezésre, a mezopotámiai műveltség korai népvándorlási hullámai csaknem kizárólag Európára irányultak. Ezek a körülmények határozták meg a mai európai polgárosultság előzményeit.

2. Éghajlati és földtani változások

^{80:2.1 (890.5)} Az ibolyaszín fajta Európa felé való korai terjeszkedésének gátat szabtak bizonyos, viszonylag hamar bekövetkezett éghajlati és földtani változások. Az északi jégmezők visszavonulásával az esőt hozó nyugati szelek északra tolódtak, és a Szahara nagy, tágas térségeit fokozatosan kietlen sivataggá változtatták. E szárazság szétszórta a nagy szaharai felföld viszonylag kis termetű, barna hajú, sötét szemű, de hosszú fejű lakóit.

^{80:2.2 (890.6)} A tisztább indigó elemek délre, Közép-Afrika erdői felé vonultak, ahol azóta meg is maradtak. A kevertebb csoportok három irányban szóródtak szét: A fejlettebb nyugati törzsek Spanyolországba vándoroltak, innen pedig a szomszédos európai területekre, létrehozva a későbbi földközi-tengeri, hosszú fejű, barna hajú emberfajták magját. A szaharai felföldtől keletre élő, kevésbé fejlődésképes részük Arábiába vándorolt, onnan pedig Észak-Mezopotámián és Indián

keresztül a távoli Ceylonig is eljutott. A központi csoport észak és kelet felé, a Nílus-völgybe és Palesztinába vonult.

80:2.3 (890.7) Ez a másodrendű szangik alap teremt bizonyos fokú rokonságot a Dekkán-fennsíktól Iránon, Mezopotámián át a Földközi-tenger mindkét partjáig elszórtan élő mai népek között.

80:2.4 (890.8) Nagyjából ezen afrikai éghajlatváltozások idején vált el Anglia a földrésztől, és Dánia ekkoriban emelkedett ki a tengerből, míg a Földközi-tenger nyugati medencéjét védő gibraltári földnyelv egy földrengés következtében megnyílt, s ezzel e belső tó gyorsan feltöltődött az Atlanti-óceán vízszintjéig. Ekkor a szicíliai földhíd alámerült, létrehozva az immár egységes Földközi-tengert és össze is kötötte azt az Atlanti-óceánnal. E szörnyű természeti csapás rengeteg emberi települést árasztott el és a világ történelme során bekövetkezett áradások közül emberéletben ez okozta a legnagyobb veszteséget.

80:2.5 (891.1) A földközi-tengeri medence elárasztása azonnal véget vetett az ádámfiak nyugatra való vándorlásának, míg a szaharaiak erőteljes benyomulása arra készítette őket, hogy a növekvő népességüknek az Édentől északra és keletre keressenek kiutat. Ahogy Ádám leszármazottai a Tigris és az Eufrátesz völgyéből északra tartottak, hegyi akadályokkal és az akkoriban kiterjedtebb Káspi-tengerrel találták szembe magukat. Az ádámfiak sok nemzedéken át a szerte Turkesztánban elhelyezkedő településeiken vadásztak, pásztorkodtak és művelték a földet. E nagyszerű nép lassan kiterjesztette a felségterületét Európa egy részére is. De amikor az ádámfiak keletről beléptek Európa területére, a kék

embernek az ázsiaitól évezredekkel lemaradt műveltségével találkoztak, lévén, hogy e térség csaknem teljesen nélkülözte a Mezopotámiával való kapcsolatot.

3. A cro-magnoni fajta kék ember

80:3.1 (891.2) A kék ember ősi műveltségközpontjai az összes európai folyó mentén megtalálhatók voltak, de csak a Somme folyik ma is abban a mederben, ahol a jégkorszak előtti időkben is folyt.

80:3.2 (891.3) Bár a kék embert úgy említjük, mint amely elterjedt volt az európai földrészen, azért ennek az emberfajtnak számos különböző fajfélesége létezett. Már a harmincötezer évvel ezelőtti európai kék fajták is nagyon kevert népet alkottak, benne a vörös és a sárga fajtával, míg az atlanti-óceáni partvidéken és a mai oroszországi térségekben magukba olvasztották az andonfi vér egy jelentős részét, délen pedig a szaharai népekkel álltak kapcsolatban. A számos faji csoport tételes felsorolásával azonban nem volna értelme próbálkoznunk.

80:3.3 (891.4) Az Ádám utáni időszak legelejének európai polgárosodott társadalma a kék emberek életerejének és művészetének, valamint az ádámfiak termékeny képzelőerejének különleges keverékéből jött létre. A kék emberek igen életerős emberfajta alkottak, de nagyot rontottak az ádámfiak kulturális és szellemi szintjén. Ez utóbbiaknak nagyon nehezére esett, hogy elfogadtassák a vallásukat a cro-magnoni fajtákkal, mert az ádámfiak közül nagyon soknak erős hajlamai voltak a szüzek rászedésére és megrontására. Tízezer éven át a vallás Európában hanyatlóban volt, ha azt az indiai és egyiptomi vallási fejlődéshez mérjük.

80:3.4 (891.5) A kék emberek tökéletesen őszinték voltak minden kapcsolatukban és teljesen mentesek voltak a kevert ádámfiak nemi kicsapongásaitól. Tisztelték a hajadonságot, és csak akkor gyakorolták a többnejűséget, amikor a háborúzás miatt a férfiak száma megfogyatkozott.

80:3.5 (891.6) E cro-magnoni fajta népek bátor és előrelátó emberfajta alkottak. Hatékony gyermeknevelési rendszert tartottak fenn. E munkában mindkét szülő részt vett, és az idősebb gyermekek szolgálatait is teljes mértékben igénybe vették. Minden egyes gyermeket megtanítottak a barlang gondozására, a rajzolásra és a kovakő eszközök készítésére. A nők már fiatal korukban elsajátították a házi mesterségeket és jártasak voltak a kezdetleges mezőgazdaságban, míg a férfiak ügyes vadászok és bátor harcosok voltak.

80:3.6 (891.7) A kék emberek vadászok, halászok és gyűjtögetők voltak; kiválóan értettek a csónaképítéshez. Kőbaltákat készítettek, fát vágtak, fakunyhókat emeltek, melyeket félig a földbe építettek, a tetőt pedig állatbőrökkel fedték. Szibériában még ma is vannak ehhez hasonló kunyhókat készítő népek. A déli cro-magnoni fajták pedig általában barlangokban és sziklaüregekben laktak.

80:3.7 (892.1) Nem volt szokatlan jelenség, hogy a hideg tél folyamán a barlang előtt éjszaka őrt állók a hidegben halálra fagytak. Volt bátorságuk is, de ők mindenekelőtt művészek voltak; az ádám vérről való keveredés hirtelenül felgyorsította a tevékeny képzelőerőiket. A kék ember művészetének kiteljesedésére nagyjából tizenötezer évvel ezelőtt került sor, még azelőtt, hogy a sötétebb bőrű afrikai fajták Spanyolországon keresztül megérkeztek volna.

80:3.8 (892.2) Mintegy tizenötezer évvel ezelőtt az alpesi erdők mindenfelé elterjedőben voltak. Az európai vadászokat ugyanaz az éghajlati kényszerítő erő szorította a folyóvölgyekbe és a tengerpartokra, mely a világ boldog vadászmezőit száraz és kietlen sivatagokká változtatta. Az esőt hozó szelek észak felé tolódásával Európa nagy füves területeit egyre inkább erdők borították be. Ezek a nagy és viszonylag hirtelen éghajlatváltozások készítették az európai emberfajtaikat arra, hogy a pusztai vadászokból pásztorokká, bizonyos mértékben pedig halászhalká és földművesekké váljanak.

80:3.9 (892.3) A kulturális fejlődéssel járó változások bizonyos élőlénytani visszafejlődést is hoztak. A korábbi vadász korszakban a haladóbb törzsek vegyes házasságokat kötöttek a nemesebb hadifoglyokkal és mindig elpusztították a visszamaradottnak tartottakat. De ahogy elkezdtek településeket létesíteni és hozzáfogtak a földműveléshez és a kereskedelemhez, egyre inkább életben hagyták a középszerű foglyokat és rabszolgává tették őket. E rabszolgák utódai építették le oly nagy mértékben a teljes cro-magnoni fajtaikat. E kulturális visszalépés addig folytatódott, míg a fejlődés keletről új lendületet nem vett, amikor is a mezopotámiaiak utolsó és tömeges áradata átcsapott Európán, gyorsan felszívva a cro-magnoni fajtaikat és műveltséget, és útjára indította a fehér emberfajtaikat polgárosodott viszonyainak kibontakozását.

4. Az anditák európai betörései

80:4.1 (892.4) Az anditák ugyan folyamatosan áramlottak be Európába, de hét nagyobb beözönlésük különítható el, míg az utoljára érkezők három nagy hullámban, lóháton jöttek be. Némelyek az égei-tengeri és a Duna-völgyi útvonalon jöttek

Európába, de a korai és tisztább fajták többsége a Volga és a Don füves területein át, az északi útvonalon vándorolt be Északnyugat-Európába.

80:4.2 (892.5) A harmadik és a negyedik betörés között egy, az orosz folyók és a Baltikum érintésével Szibériából jövő andonfi horda lépett Európa területére észak felől. Őket az északi andita törzsek nyomban magukba olvasztották.

80:4.3 (892.6) A tisztább ibolyaszín emberfajta korai terjeszkedései sokkal békésebbek voltak, mint az ő későbbi félkatonai és hódítani vágyó andita leszármazottaiké. Az ádámfiai békés népek voltak; a nodfiak pedig harciasak. E két törzs egyesülése a később hozzákeveredett szangik fajtákkal együtt hozta létre azokat a rátermett, harcias anditákat, akik ezeket a tényleges katonai hódításokat véghez vitték.

80:4.4 (892.7) Az anditák egyeduralmát nyugaton meghatározó döntő fejlődési tényező azonban a ló volt. A ló a terjeszkedő anditáknak az addig nem létezett mozgékonyság előnyét adta, képessé téve az andita lovas népek utolsó csoportjait arra, hogy gyorsan megkerüljék a Káspi-tengert és lerohanják egész Európát. Az anditák minden korábbi hulláma olyan lassan nyomult előre, hogy Mezopotámiától nagyobb távolságra eljutva az egységük mindegyre megbomlott. E későbbi hullámok viszont olyan gyorsan haladtak előre, hogy összefüggő csoportokban érték el Európát, s közben valamilyen mértékben megőrizték a magas szintű polgárosodott viszonyaikat is.

80:4.5 (893.1) A Kínán és az eufráteszi térségen kívüli egész lakott világ csak igen korlátozott mértékű kulturális fejlődést mutatott

tízezer éven át, amikor is a szilaj andita lovasok megjelentek a Krisztus előtti hetedik és hatodik évezredben. Ahogy az orosz síkságokon nyugat felé haladtak, s magukba olvasztották a kék ember legjobbját és elpusztították a legrosszabbját, egy néppé váltak. Ezek voltak az ősei az úgynevezett északi fajtáknak, ők voltak a skandináv, a germán és az angolszász népek ősapái.

80:4.6 (893.2) Az anditák rövidesen a nemesebb kék fajtákat egész Észak-Európában teljesen magukba olvasztották. A régibb andonfi népek csak Lappföldön (és bizonyos mértékben Bretagne-ban) őrizték meg az önazonosságuk látszatát.

5. Észak-Európa andita meghódítása

80:5.1 (893.3) Az észak-európai törzseket folyamatosan erősítette és nemesítette a Mezopotámiából a Turkesztántól délre lévő orosz térségeken keresztül érkező kivándorlók állandó áradata, és amikor az andita lovasok utolsó hullámai végigsöpörtek Európán, már több ember rendelkezett andita örökséggel abban a térségben, mint amennyi ilyen ember a világ összes többi részében jelen volt.

80:5.2 (893.4) Az északi anditák katonai főhadiszállása háromezer éven át Dániában volt. E központi helyről indították a sorozatos hódító hadjárataikat, melyek egyre kevésbé anditák és egyre inkább fehérek voltak, mint ahogy a múltó évszázadok alatt a mezopotámiai hódítók és a meghódított népek keveredése is végbement.

80:5.3 (893.5) Míg a kék ember felszívódott északon és később megadta magát a déli területekre is behatoló fehér, lovas hódítóknak, a kevert fehér emberfajta előrenyomuló törzsei a

cro-magnoni fajtájúak makacs és tartós ellenállásába ütköztek, de a magasabb rendű értelmi képességeik és a folyamatosan erősödő élőlénytani tartalékaik révén a régebbi emberfajtat kitörölték a létezők sorából.

80:5.4 (893.6) A fehér ember és a kék ember közötti döntő küzdelmek megvívására a Somme völgyében került sor. A kék emberfajta színe-java elkeseredetten küzdött itt a dél felé mozgó anditákkal, és több mint ötszáz éven át a cro-magnoni fajtájúak sikeresen védték a területeiket, mielőtt meghajoltak volna a fehér hódítók kiválóbb katonai haditerve előtt. A Somme melletti végső ütközetben az északi seregeket győzelemre vezető parancsnok, Thór, az északi fehér törzsek hőse lett és később némely törzsek istenként tisztelték.

80:5.5 (893.7) A kék ember legtovább kitartó erősségei Dél-Franciaországban voltak, azonban az utolsó nagy katonai ellenállásukat a Somme mellett megtörték. A későbbi hódítás a kereskedelmi előrenyomulás, a folyó menti népességgyarapodás és a nemesebb egyedekkel kötött vegyes házasságok folytatódása révén ment végbe, mely kiegészült az elfajzottak könnyörtelen kiirtásával.

80:5.6 (893.8) Amikor az andita vének törzsi tanácsa valamely visszamaradott foglyot alkalmatlannak talált, az illetőt kidolgozott szertartás keretében átadták a sámánpapoknak, akik a folyóhoz kísérték és elvégezték a „boldog vadászmezőkre” küldés szertartásos szokását — a vízbefojtást. Az európai fehér megszállók így irtották ki az összes olyan népet, mely nem volt hajlandó elég gyorsan a soraikba lépni és így lett vége a kék embernek — méghozzá gyorsan.

80:5.7 (893.9) A cro-magnoni fajta kék ember képezte a mai európai fajták élőlénytani alapját, de csak mint a hazájuk későbbi, életerős hódítói által beolvasztott nép maradt fenn. A kék fajta számos határozott vonással és nagy életerővel járult hozzá az európai fehér fajtákhoz, de a kevert európai népek humora és képzelőereje az anditáktól ered. Az északi fehér fajtákat létrehozó ezen andita-kék egyesülés azonnali kisiklást, átmeneti jellegű késedelmet hozott az andita polgárosodásban. Később az ezen északi barbárokban rejlő kiválóság megnyilvánult és ennek kiteljesedése lett a mai európai polgárosodott társadalom.

80:5.8 (894.1) Kr.e. 5000-re a kifejlődő északi emberfajták voltak az egyeduralkodók egész Észak-Európában, beleértve Észak-Németországot, Észak-Franciaországot és a Brit-szigeteket is. Közép-Európát még egy ideig a kék ember és a kerek fejű andonfiak ellenőrizték. Ez utóbbiak főként a Duna-völgyben voltak jelen és az anditák sohasem szorították ki őket teljesen.

6. Az anditák a Nílus mentén

80:6.1 (894.2) Az utolsó andita vándorlások időszakától kezdve az Eufrátesz-völgyi műveltség hanyatlott, és a polgárosultság közvetlen központja áttevődött a Nílus-völgybe. Egyiptom lett Mezopotámia utódja, mint a föld legfejlettebb csoportjának központja.

80:6.2 (894.3) A Nílus-völgy nem sokkal a mezopotámiai folyóvölgyek előtt kezdett szenvedni az áradásoktól, de sokkal jobban boldogult vele. E korai nehézséget bőségesen ellentételezte az andita bevándorlók folyamatos áradata, s úgy tűnt, hogy Egyiptom műveltsége annak ellenére előretör, hogy

valójában az eufráteszi térségből származott. De Kr.e. 5000-ben, a mezopotámiai áradási időszakban, hét különböző embercsoport élt Egyiptomban; egyet kivéve ezek mindegyike Mezopotámiából érkezett.

80:6.3 (894.4) Az Eufrátesz-völgyiek utolsó kivonulása után Egyiptom szerencsésen magáénak tudhatta a legügyesebb művészek és kézműves-mesterek egy jelentős részét. Ezek az andita kézművesek igencsak otthon érezték magukat annyiban, hogy elég jól ismerték a folyami életet, az áradásokat, az öntözést és a száraz évszakokat. A Nílus-völgy védett helyzetét is élvezték; itt sokkal kevésbé voltak kitéve az ellenséges rajtaütéseknek és támadásoknak, mint az Eufrátesz mentén. Sok téren fejlesztették tovább az egyiptomiak fémműves-tudását. Itt a Sinai-hegyről származó vasércet dolgoztak fel és nem a fekete-tengeri vidékekről származót.

80:6.4 (894.5) Az egyiptomiak nagyon hamar bonyolult nemzeti istenrendszerré formálták a városi istenségeiket. Alapos istentani rendszert dolgoztak ki és rendelkeztek egy ugyancsak kiterjedt, ám nagy terhet jelentő papsággal is. Több különböző vezetőjük is igyekezett feléleszteni a szetfiek korai vallási tanainak maradványait, de ezek a vállalkozások rövidéletűek voltak. Az anditák építették az első kőépületeket Egyiptomban. A temetkezési kőgúlák közül a legelsőt és a legnagyobbat Imhotep, a kormányfőként szolgáló andita építész lángelme építette. A korábbi építmények téglából készültek, és bár a világ különböző részein addigra már számos kőépítményt emeltek, Egyiptomban ez volt az első. E nagyszerű építész korától fogva azonban az építészet folyamatosan hanyatlott.

^{80:6.5 (894.6)} A ragyogó kulturális korszakot a Nílus menti belső háborúskodás törte meg, és az országot, éppen úgy, ahogy korábban Mezopotámiát, lerohanták a sivár Arábiából jövő visszamaradott törzsek és a délről érkező fekete népek. Ennek eredményeként a társadalmi haladás folyamatosan hanyatlott több mint ötszáz éven át.

7. A földközi-tengeri szigetek anditái

^{80:7.1 (895.1)} A mezopotámiai műveltség hanyatlása idején egy darabig még létezett egy fejlettebb polgárosodott társadalom a Földközi-tenger keleti részén lévő szigeteken.

^{80:7.2 (895.2)} Nagyjából Kr.e. 12.000-ben egy ragyogó andita törzs vándorolt Krétára. Ez volt az egyetlen, ilyen fejlett csoport által ilyen korán elfoglalt sziget, és csaknem kétezer évvel később került sor arra, hogy e tengerészek leszármazottai elterjedtek a szomszédos szigeteken is. E csoportot a keskeny fejformájú, viszonylag kis termetű anditák alkották, akik vegyes házasságokat kötöttek az északi nodfiak vanfi csoportjával. Mindannyian alacsonyabbak voltak száznyolcvan centiméternél és a magasabb termetű, visszamaradott társaik valósággal kiszorították őket a szárazföldről. Ezek a krétai menekültek igen jól értettek a szöttek készítéséhez, a fémművességhez, a fazekassághoz, az ólomöntéshez és a kő építészeti célú felhasználásához. Ismerték az írást is, és pásztorkodásból, valamint gazdálkodásból tartották fenn magukat.

^{80:7.3 (895.3)} Csaknem kétezer évvel a krétai műveltség megalapítását követően Ádámszon magas termetű leszármazottainak egy csoportja csaknem közvetlenül az

észak-mezopotámiai hegyvidéki hazájukból indulva az északi szigetek érintésével eljutott Görögországba. A görögök ezen ősapjait Szátó, Ádámszon és Ratta egyenes ági leszármazottja vezette nyugat felé.

80:7.4 (895.4) A végül Görögországban letelepedett csoport az áadámszonfiak második polgárosodott társadalmának végét képviselő, válogatott és fejlett népből háromszázhetvenöt főt foglalt magába. Áadámszon e kései fiai hordozták a kiemelkedő fehér emberfajta akkoriban legértékesebb vonásait. Nagyfokú értelemmel rendelkeztek és külsőre ők voltak a legszebb emberek az első Éden kora óta.

80:7.5 (895.5) Ekkor Görögország és az égei-tengeri szigetek térsége követte Mezopotámiát és Egyiptomot a kereskedelem, a művészet és a műveltség nyugati központjainak sorában. De miként Egyiptom esetében is, itt újból csak az volt a helyzet, hogy az égei-tengeri világnak gyakorlatilag az egész művészete és tudománya Mezopotámiából származott, kivéve a görögök áadámszonfi előfutárainak műveltségét. Ez utóbbi nép minden művészetének és tehetségének alapját két személy leszármazottainak közvetlen öröksége képezte, nevezetesen Áadámszonnak, vagyis Ádám és Éva első fiának, és Áadámszon rendkívüli második feleségének, aki pedig Kaligasztia herceg tisztavérű nodfi törzskarának egyenes ági leszármazottja volt. Nem csoda, hogy a görögök olyan mitológiai hagyományokat őriztek, miszerint ők közvetlenül az istenektől származnak és ők maguk is emberfeletti lények.

80:7.6 (895.6) Az égei-tengeri térség öt különböző kulturális átalakulási szakaszon ment keresztül, mindegyik kevésbé volt szellemi, mint az azt megelőző, és a művészet utolsó dicső

korszaka nemsokára eltűnt a dunai rabszolgák gyorsan sokasodó középszerű leszármazottainak nyomása alatt, mely rabszolgákat a későbbi görög nemzedékek hoztak be.

80:7.7 (895.7) Az anyatisztelet e korszakban Krétán, Káin leszármazottai körében vált a legkedveltebbé. Ennek keretében Évát, mint a „nagy anyát” imádták. Mindenfelé Éva képmásokat lehetett látni. Több ezer nyilvános szentélyt emeltek Kréta- és Kis-Ázsia-szerte. Ez az anyatisztelet Krisztus koráig fennmaradt, később pedig Mária, Jézus földi anyja dicsőítésének és imádatának leple alatt beépült a korai keresztény vallásba is.

80:7.8 (895.8) Kr.e. 6500 körül nagy leépülés ment végbe az anditák szellemi örökségében. Ádám leszármazottai sok területen szóródtak szét és gyakorlatilag feloldódtak a régebbi és számosabb emberfajtákban. Az andita polgárosodott társadalom hanyatlása az ő vallási alapelveik eltűnésével együtt a világ szellemileg leromlott emberfajtaít siralmas helyzetbe hozta.

80:7.9 (896.1) Kr.e. 5000-re az ádami leszármazottak három legtisztább fajtája Sumériában, Észak-Európában és Görögországban volt jelen. Egész Mezopotámia lassú leépülésen ment keresztül az Arábiából beszűrődő kevert és sötétebb bőrű fajták áradata miatt. E fejletlen népek bejövetele is hozzájárult az anditák élőlénytani és kulturális maradványainak a távolabbi vidékeken való szétszóródásához. A leginkább kalandvágyó népek a termékeny félhold egész területéről nyugatra, a szigetek felé özönlöttek. E kivándorlók gabonát és zöldeket is termesztettek, és háziállatokat is vittek magukkal.

80:7.10 (896.2) Nagyjából Kr.e. 5000-ben a haladó mezopotámiaiak hatalmas serege indult el az Eufrátesz-völgyből és telepedett le Cipruson; e polgárosodott társadalmat mintegy kétezer évvel később az északról érkező barbár hordák pusztították el.

80:7.11 (896.3) Egy másik nagy közösség a Földközi-tengernél, a későbbi Karthágó helyén telepedett le. Észak-Afrikából pedig nagyszámú andita lépett Spanyolország területére és keveredett össze később Svájcban azokkal a testvéreikkel, akik korábban érkeztek Olaszországba az égei-tengeri szigetekről.

80:7.12 (896.4) A kulturális hanyatlásban Mezopotámiát követő Egyiptomból a rátermettebb és magasabb fejlettségi szinten lévő családok közül sokan Krétára menekültek, s ezzel sokat tettek a már addigra is magas szintet elért polgárosultság továbbfejlődése érdekében. Amikor az Egyiptomból való visszamaradott csoportok érkezése fenyegetni kezdte a krétai polgárosodott társadalmat, a műveltebb családok továbbvándoroltak nyugat felé, Görögországba.

80:7.13 (896.5) A görögök nemcsak nagy tanítók és művészek voltak, hanem szintén ők voltak a világ legnagyobb kereskedői és gyarmatosítói is. Mielőtt megadták volna magukat a visszamaradottak áradatának, mely végül maga alá temette a művészetüket és a kereskedelmüket, sikeresen hozták létre a műveltségük sok előretolt állását a tőlük nyugatra lévő területeken, így a korai görög polgárosodás számos vívmánya maradt fenn a későbbi dél-európai népeknél, és ezen ádámszonfiak kevert leszármazottai közül sokan betagozódtak a szomszédos szárazföld törzseibe.

8. A dunai andonfiak

80:8.1 (896.6) Az Eufrátesz-völgy andita népei északra, Európába vándoroltak, ahol keveredtek a kék emberekkel, valamint eljutottak nyugatra, a földközi-tengeri vidékekre is, ahol keveredtek az összevegyült szaharaiak és a déli kék emberek maradványaival. A fehér emberfajta e két ágát akkoriban, és ma is, térben elválasztották ama korai andonfi törzsek rövid-széles fejű, hegyvidéki túlélői, mely törzsek már régóta lakták e központi térségeket.

80:8.2 (896.7) Andon leszármazottai Közép- és Délkelet-Európa hegyvidéki térségeinek többségében elszórtan jelen voltak. Gyakran kaptak erősítést a Kis-Ázsiából érkezők révén, mely térséget meglehetősen erővel foglaltak el. Az ősi hettiták közvetlenül az andonfi törzsből származtak; a világos bőr és a rövid-széles fejforma ennek az emberfajtának sajátos jellemzője volt. E vonásokat Ábrahám ősei is hordozták és ez nagyban hozzájárult a későbbi zsidó leszármazottaik jellegzetes faji megjelenéséhez, akik, bár az anditáktól származó műveltséggel és vallással rendelkeztek, igen eltérő nyelvet beszéltek. A nyelvük határozottan andonfi volt.

80:8.3 (897.1) Az Olaszország, Svájc és Dél-Európa tavainál cölöpökre vagy farönkökre épített házakban lakó törzsek az afrikai, az égei-tengeri és még inkább a dunai népvándorlások terjeszkedő pereméhez tartoztak.

80:8.4 (897.2) A dunaiak andonfiak voltak, olyan gazdálkodók és pásztorok, akik a Balkán-félszigeten keresztül léptek Európa területére és lassan vonultak észak felé a Duna-völgyben. Cserépedényeket készítettek és földet műveltek, szívesen éltek a völgyekben. A dunaiak legészakibb települése Belgiumban, Liege-nél volt. E törzsek gyorsan leépültek, ahogy a

műveltségük központjától és forrásától távolodtak. A legjobb agyagedények e korai települések termékei.

80:8.5 (897.3) A krétai hittedjesztők munkájának eredményeként a dunaiak anyaimádók lettek. E törzsek később összeolvadtak a kis-ázsiai partvidékről hajókkal érkezett andonfi tengerészek csoportjaival, akik ugyancsak anyaimádók voltak. Közép-Európa nagy részén így már korán a rövid-széles fejű emberfajta kevert fajtái telepedtek le, melyek az anyaimádást és a holtak vallási szertartásos szokás szerinti elhamvasztásának gyakorlatát követték, mert az anyatisztelet követői körében volt szokás a halottakat kőkunyhókban elégetni.

9. A három fehér emberfajta

80:9.1 (897.4) A faji keveredés Európában az andita vándorlások végére általában a következő három fehér emberfajta szerinti megoszlást mutatta:

80:9.2 (897.5) 1. Az északi fehér fajta. Ez az úgynevezett északi fajta elsősorban a kék emberből, valamint az anditákból állt, de tartalmazta az andonfi vér egy jelentős hányadát, és kisebb mennyiségben a vörös és a sárga szangik fajtaikat is. Az északi fehér fajta így magába foglalta a négy leginkább kíváncs emberfajta. De a legnagyobb örökség a kék embertől származott. A jellegzetes korai északi népek hosszú fejűek, magas termetűek és szőkék voltak. E fajta azonban régen alaposan összekeveredett a fehér népek minden ágával.

80:9.3 (897.6) A behatóló északi fajta által megismert kezdetleges európai műveltség a kék emberrel keveredett, visszafejlődő

dunaiak műveltsége volt. Az északi-dán és a dunai-andonfi műveltség a Rajnánál találkozott és keveredett össze, amint az megfigyelhető a mai Németországban létező két faji csoport létében is.

80:9.4 (897.7) Az északi fajta folytatta a Balti-tenger partvidékéről származó borostyánkővel való kereskedelmet, melynek során a Brenner-hágón át komoly üzleti kapcsolatokat épített ki a Duna-völgyi rövid-széles fejűekkel. A dunaiakkal fenntartott kiterjedt kapcsolat eredményeként az északiak anyaimádók lettek, és néhány ezer éven keresztül a holtak elhamvasztása csaknem teljesen általános szokás volt Skandinávia-szerte. Ez megmagyarázza, hogy a korai fehér emberfajták maradványai miért nem lelhetők fel annak ellenére, hogy egész Európában számos sírjuk megtalálható — e sírokban csak a kő- és agyagurnákban lévő hamu van. Ezek a fehér emberek lakóhelyeket is építettek; ők sohasem laktak barlangokban. Megint csak ez magyarázza, hogy miért van olyan kevés bizonyíték a fehér ember műveltségéről annak ellenére, hogy az előtte itt élt cro-magnoni fajta műveltsége jól megőrződött ott, ahol biztonságosan elzáródhatott a barlangokban és sziklaüregekben. Mondhatni, az egyik nap Észak-Európában a visszafejlődő dunaiak és a kék ember kezdetleges műveltsége van jelen, a másik nap pedig a hirtelenül megjelenő és igencsak fejlettebb fehér emberé.

80:9.5 (897.8) 2. A központi fehér fajta. Bár e csoport magába foglalja a kék, a sárga és az andita fajtákat, azért döntően mégiscsak andonfi. Ezek az emberek rövid-széles fejformájúak, barnás bőrűek és zömökek. Ékként hatolnak be az északi és a földközi-tengeri emberfajták közé, úgy, hogy az

ék széles alapja Ázsiára támaszkodik, a hegye pedig Kelet-Franciaországig ér el.

80:9.6 (898.1) Az anditák csaknem húszezer éven át egyre messzebb, Közép-Ázsia északi részeibe szorították az andonfiakat. Kr.e. 3000-re a növekvő szárazság ezeket az andonfiakat visszaűzte Turkesztánba. Ez a déli irányú andonfi nyomás több mint ezer évig folytatódott, a Káspi- és a Fekete-tenger környékén szétvált, s a Balkán-félszigeten és Ukrajnán keresztül nyomult be Európa területére. Ebben az áradatban jelen voltak az ádámszoni leszármazottak megmaradt csoportjai és a beözönlés időszakának második felében nagy számban vonultak erre az iráni anditák, valamint nagy számban a szetfi papok leszármazottjai is.

80:9.7 (898.2) Kr.e. 2500-ra a nyugati irányú andonfi lökéshullám elérte Európát. Az egész Mezopotámiára, Kis-Ázsiára és a Duna-medencére kiterjedő betörés, mely a turkesztáni hegyek barbárainak tulajdonítható, hozta magával az addigi idők legsúlyosabb és legtartósabb kulturális hanyatlását. A betörő népek határozottan andonizálták a közép-európai emberfajták jellegét, mely azóta is jellegzetesen alpi maradt.

80:9.8 (898.3) 3. A déli fehér fajta. E barna hajú földközi-tengeri fajta az anditák és a kék ember keverékéből állt, melyhez hozzáadódott egy kevés andonfi jelleg is északon. E csoport jelentős mennyiségű másodrendű szangik vért is kapott a szaharaiakon keresztül. A későbbi időkben a fehér fajta déli egysége erős andita vérátömlesztést kapott a Földközi-tenger keleti részéből.

80:9.9 (898.4) A földközi-tengeri partvidék azonban nem itatódott át az anditákkal egészen a vándor népek Kr.e. 2500-ban bekövetkezett nagy betörési hullámainak koráig. A szárazföldi közlekedés és kereskedelem átmenetileg csaknem teljesen leállt ezekben a századokban, amikor is a vándorló népek betörték a Földközi-tenger keleti körzeteibe. A szárazföldi közlekedésre gyakorolt hatásuk eredményeképpen a tengeri közlekedés és kereskedelem nagy teret nyert; a Földközi-tengeren zajló kereskedelem négyezer-ötszáz évvel ezelőtt javában folyt. A tengeri közlekedés fejlődése azt eredményezte, hogy az anditák leszármazottai hirtelenül elterjedtek a földközi-tengeri medence teljes partvidéki területén.

80:9.10 (898.5) E faji keverékek teremtették meg az alapjait a mind közül a leginkább kevert dél-európai emberfajtának. Ettől az időtől kezdve e fajta további keveredést élt meg, különösen az arabiai kék-sárga-andita népekkel. E földközi-tengeri fajta valójában olyan szívesen keveredett a környező népekkel, hogy mára a külön emberfajtaként való elismerésük gyakorlatilag nem lehetséges, de az ide tartozók általában alacsony termetűek, hosszú fejűek és barna hajúak.

80:9.11 (898.61) Az anditák háborúskodáson és házasságokon keresztül felszámolták a kék ember jelenlétét északon, de azok délen nagyobb számban megmaradtak. A baszkok és a berberék képviselik e fajta két megmaradt ágát, noha még e népek is komoly mértékben keveredtek a szaharaiakkal.

80:9.12 (898.7) Ilyen képet mutatott a fajkeveredés Közép-Európában nagyjából Kr.e. 3000-ben. A részleges ádámi vétség ellenére a fejlettebb fajták keveredtek egymással.

80:9.13 (898.8) Ez az időszak az újkőkornak és a beköszöntő bronzkornak az átfedése volt. Skandináviában ez az anyaimádat jellemezte bronzkort jelentette. Franciaország déli részén és Spanyolországban pedig a napimádat jellemezte újkőkort jelentette. Ekkoriban épültek a kör alaprajzú, fedetlen naptemplomok. Az európai fehér fajták nyughatatlan építkezők voltak, akik szívesen állítottak nagy sziklákat a nap tiszteletére, sok tekintetben úgy, ahogy a későbbi leszármazottaik is tették Stonehenge-ben. A napimádat divatja jelzi, hogy ez a mezőgazdaság nagy időszaka volt Dél-Európában.

80:9.14 (899.1) Ennek a viszonylag újabb keletű napimádati korszaknak a babonái még ma is megvannak a bretagne-i népi szokásokban. Bár már több mint ezerötyszáz évvel ezelőtt keresztényekké lettek, a bretonok még mindig élnek az újkőkori bűbájjal a szemmel verés elhárítására. Még mindig mennykövet tartanak a kéményben villámvédelem gyanánt. A bretonok sohasem keveredtek a skandináv északiakkal. Ők Nyugat-Európa eredeti andonfi őslakosainak a földközi-tengeri fajtával összevegyült leszármazottai.

80:9.15 (899.2) De félrevezető dolog lenne feltételezni, hogy a fehér emberfajták osztályozhatók úgy, mint északi, alpi és földközi-tengeri fajta. Túlságosan nagymértékű keveredés ment végbe, semhogy effajta csoportosítás megengedhető lenne. A fehér emberfajta egykor valóban elég jól elkülöníthetően ilyen csoportokból állt, de azóta általános keveredés ment végbe, és ma már nem lehetséges ez a határozott különbségtétel. Az ősi társadalmi csoportok már Kr.e. 3000-ben éppoly kevésbé alkottak egy emberfajta, mint Észak-Amerika mai lakossága.

80:9.16 (899.3) Ez az európai műveltség ötezer éven át gyarapodott és bizonyos mértékben keveredett. A nyelvi akadályok azonban gátolták a különféle nyugati nemzetek teljes keveredését. A múlt században e műveltség számára a legjobb keveredési lehetőség Észak-Amerika világpolgári népessége esetében adatott meg; és az észak-amerikai földrész jövőjét a mai és az eljövendő népességhez hozzáadódni engedett faji tényezők minősége fogja meghatározni, valamint az, hogy milyen társadalmi kulturális szintet tartanak fenn.

80:9.17 (899.4) [Közreadta egy nebadoni Főangyal.]

81. írás

A mai polgárosodott viszonyok kialakulása

81:0.1 (900.1) FÜGGETLENÜL a világ helyzetének javítására a kaligasztiái és az ádami küldetés részeként kidolgozott tervek sikertelenségéből adódó hányattatásoktól, az emberi faj alapvető élőlénytani evolúciója feljebb vitte az emberfajtákat az emberi haladás és faji fejlődés létrafokain. Az evolúciót lehet késleltetni, de megállítani nem lehet.

81:0.2 (900.2) A tervezettnél kisebb létszámú ibolyaszín emberfajta befolyása olyan fejlődést hozott a polgárosodás terén, mely Ádám kora óta messze meghaladta az emberiségnek a megelőző csaknem egymillió év alatti teljes fejlődését.

1. A polgárosodás bölcsője

81:1.1 (900.3) Ádám kora után nagyjából harmincötezer éven át a polgárosodás bölcsője Délnyugat-Ázsiában volt, kiterjedt a Nílus-völgytől keletre és egy kissé északra, Észak-Arábián, Mezopotámián keresztül egészen Turkesztánig. Abban az

időszakban az éghajlat volt a meghatározó tényező a polgárosodott társadalom kiépülése szempontjából.

81:1.2 (900.4) Az ádámfiak korai vándorlásainak az észak-afrikai és a nyugat-ázsiai nagy éghajlati és földtani változások vetettek véget, mert a kiterjedt Földközi-tenger elvágta őket Európától és a népvándorlás útját észak és kelet felé, Turkesztán irányába terelte. E földtani kiemelkedések és az ezeket kísérő éghajlatváltozások befejeződésének időszakára, nagyjából Kr.e. 15.000-re, a polgárosodás folyamata az anditák kulturális erjesztőanyagait és élőlénytani tartalékait kivéve világszerte nyugvópontra jutott, mert az anditákat keleten az ázsiai hegyek, nyugaton pedig a terjeszkedő európai erdőségek fogták közre.

81:1.3 (900.5) Az éghajlatváltozások ekkoriban viszik véghez mindazt, amit az összes többi kényszerítő körülmény nem volt képes elérni, vagyis rábírní az eurázsiai embert arra, hogy felhagyjon a vadászattal a pásztorkodás és a gazdálkodás, mint haladóbb foglalkozások érdekében. Az evolúció néha talán lassú, de roppant hatékony.

81:1.4 (900.6) Lévéń, hogy a korai gazdálkodók általánosán igénybevettek rabszolgákat, a földművest kezdetben mind a vadász, mind a pásztor lenézte. A földművelést korszakokon át alantas dolognak tartották; innen ered a földművelés átkos voltának eszméje, holott éppen ez a legnagyobb az összes áldás közül. Még Káin és Ábel idejében is többre értékelték a pásztori élet áldozatait, mint a mezőgazdaságból származó felajánlásokat.

81:1.5 (900.7) Az ember a vadászból a pásztorok korszakán keresztül a szokványos módon fejlődött földművessé, és ez igaz volt az

anditákra is, de az éghajlati szükségszerűségekből eredő evolúciós hajtóerő igen gyakran egész törzseket kényszerít át egyből a vadászatról a sikeres földművességre. Azonban a vadászatról a mezőgazdaságra való azonnali áttérés csak azokon a vidékeken ment végbe, ahol a fajkeverék nagy arányban tartalmazta az ibolyaszín fajtát.

81:1.6 (901.1) Az evolúciós emberek (jelesül a kínaiak) már korán megtanulták a magok elültetését és a növénytermesztést azon keresztül, hogy megfigyelték, amint a véletlenül nedvességet kapott magok vagy az eltávozottak élelméül szánt magok a sír földjében miként csíráztak ki. De szerte Délnyugat-Ázsiában, a termékeny folyóvölgyek alsó szakaszai mentén és a szomszédos sík területeken, az anditák az elődeiktől örökölt fejlett földművelési módszereket alkalmazták, mely elődök a gazdálkodást és a kertészkedést a fő foglalatosságaik részeként végezték a második kertben.

81:1.7 (901.2) Ádám leszármazottai évezredekken át termesztették az eredetileg a Kertben nemesített búzát és árpát szerte a Mezopotámia felső folyószakaszi határterületeihez tartozó magasabb fekvésű területeken. Ádám és Ádámszon leszármazottai itt találkoztak, kereskedtek és társadalmi szinten is keveredtek.

81:1.8 (901.3) E kikényszerített életkörülmény-változások miatt lett az emberi faj ilyen nagy hányadából mindenevő fajta. A búzának, a rizsnek és az egyéb növényi ételeknek a pásztorok által biztosított hússal való vegyítése nagy előrelépést jelentett ezen ősi népek egészségének és életerejének megőrzése terén.

2. A polgárosodás eszközei

81:2.1 (901.4) A műveltség megerősödését a polgárosodás eszközeinek fejlődése alapozza meg. Az ember által a vadság állapotából való kiemelkedéshez igénybe vett eszközök éppen olyan mértékben bizonyultak hatékonyak, amilyen mértékben emberi erőt szabadítottak fel a magasabb rendű feladatok ellátásához.

81:2.2 (901.5) Ti, akik a bimbózó műveltség mai körülményei és a társadalmi ügyek beinduló fejlődési folyamatai közepette éltek, akiknek ténylegesen van egy kevés szabadidőtök, hogy a társadalomról és a polgárosodott viszonyokról elgondolkozzatok, ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a korai elődeiteknek csak kevés vagy egyáltalán semennyi szabadidejük sem volt, melyet az elmélyült gondolkodásnak és a társadalmi kérdések átgondolásának szentelhettek volna.

81:2.3 (901.6) Az emberi polgárosodás útján az első nagy előrelépés volt:

81:2.4 (901.7) 1. A tűz uralása.

81:2.5 (901.8) 2. Az állatok házasítása.

81:2.6 (901.9) 3. A hadifoglyok rabszolgasorba vetése.

81:2.7 (901.10) 4. A magántulajdon.

81:2.8 (901.11) Bár a tűz, az első nagy felfedezés végül feltárta a tudományos világ kapuit, az ősember számára e tekintetben csekély értékkel bírt. Az ősember a mindennapos jelenségek magyarázatául nem volt hajlandó elismerni a természeti okokat.

81:2.9 (901.12) Amikor megkérdezték tőle, hogy honnan származik a tűz, akkor Andon és a kovakő egyszerű történetét hamar lecserélték azzal a mondával, hogy Prométheusz miként lopta el azt a mennyből. Az ősök minden természeti jelenséghez valamilyen természetfeletti magyarázatot kerestek, mely kívül esett az ő személyes felfogóképességükön; és számos mai ember még mindig így tesz. Az úgynevezett természeti jelenségek személytelenítése hosszú időt vett igénybe, és e folyamat még ma sem fejeződött be. De az igazi okok nyílt, őszinte és bátor keresése a mai tudomány megszületéséhez vezetett: a csillagjóslásból csillagászat, a varázsvégytanból vegyészet, a varázslásból pedig orvostudomány lett.

81:2.10 (901.13) A gépkorszakot megelőző korokban az egyetlen módja annak, hogy az ember ne maga végezze el a munkát az volt, hogy e célra valamilyen állatot vett igénybe. Az állatok házasítása élő eszközöket adott az ember kezébe, melyek értelmes használatával megnyílt a lehetősége a mezőgazdaságnak és a szállításnak. Ezen állatok nélkül az ember nem lett volna képes a kezdetleges állapotából a későbbi polgárosodott társadalmi szintekre emelkedni.

81:2.11 (902.1) A házasításra leginkább alkalmas állatok többsége Ázsiában élt, különösen a középső és a délnyugati vidékeken. Ez volt az egyik oka annak, hogy a polgárosodott társadalom e helyen gyorsabban fejlődött, mint a világ más részein. Ezen állatok közül sokat korábban kétszer is házasítottak, és az anditák korában azután még egyszer. De a kutya a vadászokkal maradt amióta csak a kék ember nagyon régen befogadta.

81:2.12 (902.2) A turkesztáni anditák voltak az első népek, akik általánosan foglalkoztak a ló házasításával, és ez is oka annak,

hogy miért az ő műveltségük uralkodott olyan sokáig. Kr.e. 5000-re a mezopotámiai, a turkesztáni és a kínai gazdálkodók elkezdtek a birka-, a kecske-, a marha-, a teve-, a ló-, a baromfi- és az elefánttenyésztést. Teherhordóként használták az ökröt, a tevét, a lovat és a jakot. Egykor maga az ember volt a teherhordó. A kék emberfajta egyik uralkodójának teherhordócsoportja egykor százezer egyedet számlált.

81:2.13 (902.3) A rabszolgaság és a föld magántulajdonának intézményét a mezőgazdaság hozta magával. A rabszolgaság emelte az úr életszínvonalát és több szabadidőt biztosított neki a társadalmi művelődésre.

81:2.14 (902.4) A vadember a természet rabszolgája, de a tudományos polgárosultság lassan egyre nagyobb szabadságot juttat az emberiségnek. Az állatokon, a tűzön, a szélén, a vízen, a villamosságon és az egyéb még fel nem fedezett energiaforrásokon keresztül az ember az állandó nehéz munka alól felszabadította magát, és e felszabadítási folyamatot tovább is fogja vinni. Függetlenül a gépesítéssel összefüggő találmányok bőségével járó átmeneti nehézségektől, az ilyen gépi felfedezésekből származó végső előnyök felbecsülhetetlen értékűek. A polgárosodott társadalom nem képes virágozni, és még kevésbé hozható létre egyáltalán, mindaddig, amíg az ember nem rendelkezik szabadidővel a dolgok megtétele jobb módjainak kigondolásához, megtervezéséhez és elképzeléséhez.

81:2.15 (902.5) Az ember először egyszerűen a menedékhelyét vette birtokba, azt a kiszögellés alatti helyet vagy barlangot, ahol lakott. Ezután a családi kunyhó megépítéséhez használatba vette az olyan természetes anyagokat, mint a fa és a kő. Végül

belépett az otthonépítés alkotó szakaszába, elsajátította a téglá és az egyéb építőanyagok előállításának módját.

81:2.16 (902.6) A turkesztáni hegyvidék népei voltak az első haladóbb fajták, melyek fából építették fel az otthonukat, olyan házakat, melyek nem nagyon különböztek az első amerikai telepesek által épített korai fakunyhóktól. Szerte a nyílt területeken az emberi lakóhelyek nyerstéglából épültek; később pedig égetett téglából.

81:2.17 (902.7) Az ősi, folyó menti fajták hosszú póznákat állítottak körben a földbe; ezek felső végét összefogatták, mely megadta a kunyhó vázát, amelybe aztán keresztben nádat fűztek, s így az egész építmény egy nagy lefordított kosárra hasonlított. Ezt azután agyaggal fedték be és miután az a napon kiszáradt, igen jó időjárásálló lakásul szolgált.

81:2.18 (902.8) Az ember e korai kunyhókból kapott azután ötletet a különféle fonott kosarak immár mindettől független készítéséhez. Az egyik embercsoportnál az agyagedények készítésének ötlete onnan eredt, hogy megfigyelték annak hatásait, hogy mi történik, ha a póznavázat nedves agyaggal fedik be. Az agyagedények égetéssel való megszilárdításának módszerét pedig akkor fedezték fel, amikor az egyik ilyen agyagfedett, kezdetleges kunyhó véletlenül leégett. A régi idők kézműves tudása sokszor e korai népek mindennapi élete során bekövetkezett véletlen eseményekből származott. Legalábbis csaknem teljesen így volt ez az emberiségnek az Ádám érkezése előtti evolúciós fejlődése esetében.

81:2.19 (903.1) Bár a fazekasságot először a herceg törzskara ismertette meg az emberekkel mintegy félmillió évvel ezelőtt,

később az agyagedények készítése gyakorlatilag több mint százötvenezer évig szünetelt. Csak a sumérok nodfi elődei folytatták az agyagedények készítését az öböl menti vidéken. A cserépedény-készítés az ádami időkben éledt újjá. E mesterség elterjedése az afrikai, arábiai és közép-ázsiai sivatagi területek terjeszkedésével egyidejűleg ment végbe, és egyre fejlettebb műtudást felmutató, egymást követő hullámokban indult ki Mezopotámiából és tartott a keleti félteke felé.

81:2.20 (903.2) Az anditák korának polgárosodott társadalmi nem mindig követhetők nyomon a cserépedény-készítési és egyéb mesterségbeli szakaszokon keresztül. Az emberi evolúció egyenletes menetét rendkívüli mértékben bonyolította a dalamatiai és az édeni rendszer. Gyakran megesik, hogy a későbbi edények és eszközök kezdetlegesebbek a tisztább andita népek korábbi termékeinél.

3. Városok, kézművesipar és kereskedelem

81:3.1 (903.3) A turkesztáni gazdag, nyílt vadászmezőknek és füves területeknek a nagyjából Kr.e. 12.000-ben elkezdődött és az éghajlatváltozási okokra visszavezethető pusztulása e vidék embereit arra kényszerítette, hogy az ipar és a kezdetleges kézművesség új formái után nézzenek. Némelyek a házasított nyájak tenyésztése felé fordultak, mások gazdálkodóvá lettek vagy a vizek adta növények begyűjtéséből éltek, de a kiválóbb andita elmék a kereskedelem és a kézművesség mellett döntöttek. Még az is szokás lett, hogy egész törzsek szentelték magukat egyetlen ipar üzésének. A Nílus-völgytől a Hindukusig és a Gangesztől a Sárga folyóig a fejlettebb törzsek fő tevékenysége a földművelés lett, melyhez mellékfoglalkozásként a kereskedelem társult.

81:3.2 (903.4) A nyersanyagok kereskedelmének és az azokból készített különféle árucikkek előállításának bővülése közvetlenül hozzájárult a műveltség és a polgárosodott viszonyokhoz köthető mesterségek terjedésére oly nagy hatást gyakorló korai és félig békés közösségek létrejöttéhez. A kiterjedt világkereskedelem korszakának beköszönte előtt a társadalmi közösségek törzsi jellegűek — terjeszkedő családi csoportok — voltak. A kereskedelem különféle emberi lényeket hozott közel egymáshoz, s ezzel hozzájárult a műveltségek kölcsönös megtermékenyítésének gyorsulásához.

81:3.3 (903.5) Nagyjából tizenkétezer évvel ezelőtt köszöntött be a független városok kora. Ezeket a kezdetleges kereskedő és kézműves városokat mindig mezőgazdasági és állattenyésztési körzetek övezték. Bár igaz, hogy az ipart az életszínvonal emelkedése támogatta, azért nem szabad félreértelmeznünk a korai városi élet vívmányait. A korai emberfajták nem voltak valami takaros és tiszta népek, és az átlagos ősi település huszonöt évente harminc-hatvan centiméter vastagságú szemét- és hulladék réteggel gyarapodott. E régi városok némelyike azért is emelkedett nagyon gyorsan a környező földek szintje fölé, mert a kiégetetlen sárból rakott kunyhóik rövidéletűek voltak, és az volt a szokás, hogy az új lakóhelyeket közvetlenül a régi romjaira építették.

81:3.4 (903.6) A fémek elterjedt alkalmazása a korai ipari és kereskedő városok korának sajátos vonása volt. Már találtak a Kr.e. 9000 előtről való bronzműveltséget Turkesztánban, és az anditák már korán megtanultak dolgozni a vassal, az arannyal és a rézzel is. De a körülmények igen mások voltak a fejlettebb polgárosodott központoktól távol. Nem voltak

elkülönült korok, mint kőkor, bronzkor vagy vaskor; mindhárom egyidejűleg létezett más és más helyen.

81:3.5 (904.1) Az ember az arany után kezdett először kutatni; e fémét könnyű volt megmunkálni, s először csak díszítőelemként használták. Utána a rezet kezdték használni, de ez nem volt általános egészen addig, míg ónnal nem ötvözték, s ezzel létrehozták a keményebb barnarezet. A réz és az ón vegyítésének módját a turkesztáni ádámszonfiak egyike fedezte fel, akiknek a rézbányája történetesen egy ónlelőhely mellett helyezkedett el.

81:3.6 (904.2) A kezdetleges kézművesség és az első ipar megjelenésével a kereskedelem gyorsan a művelt és polgárosodott társadalom legerőteljesebb ösztönzőjévé vált. A szárazföldi és a tengeri kereskedelmi útvonalak megnyílása nagymértékben segítette az utazást és a kulturális keveredést, valamint a polgárosodott társadalmak összevegyülését. Kr.e. 5000-re a lovat már általánosan használták szerte a polgárosodott és a félig polgárosodott területeken. E későbbi fajták nemcsak hogy tartottak házasított lovat, hanem különféle kocsijaik és szekereik is voltak. A kereket már korszaknyi idővel korábban is használták, de a kerékekkel felszerelt járművek alkalmazása a kereskedelemben és a háborúban ekkorra vált általánossá.

81:3.7 (904.3) Az utazó kereskedő és a vándorló felfedező többet tett a történelmi polgárosodott viszonyok kibontakozása érdekében, mint az összes többi hatás együttléve. A későbbi vallások által ösztönzött katonai hódítások, gyarmatosítás és hittedjesztői vállalkozások szintén hozzájárultak a műveltség terjedéséhez; de ezek mind csak másodlagos jelentőségűek

voltak a kereskedelmi kapcsolatokhoz képest, melyeket mindig is gyarapítottak a sebesen fejlődő iparos mesterségek és ismeretek.

81:3.8 (904.4) Az emberfajták esetében az ádámi fajtától származó feljavító hatás nem csak hogy meggyorsította a polgárosodás menetét, hanem egyúttal nagymértékben ösztönözte azt a kalandvágyat és felfedezőhajlamot is, hogy Eurázsia és Észak-Afrika nagy részét az anditák gyorsan sokasodó, kevert leszármazottai mihamarabb elfoglalják.

4. A kevert emberfajták

81:4.1 (904.5) A történelmi idők hajnalát szemlélve láthatjuk, amint egész Euráziát, Észak-Afrikát és a csendes-óceáni szigetvilágot ellepik az emberiség összetett fajtái. Ezek a mai fajták az Urantia öt alapvető emberfajtájának keveredéséből és újbóli összekeveredéséből jöttek létre.

81:4.2 (904.6) Az urantiai emberfajták mindegyike jellegzetes testi adottságokkal rendelkezett. Az ádámfiak és a nodfiak hosszú fejűek voltak; az andonfiak pedig rövid-széles fejűek. A szangik fajták középhosszú fejmérettel rendelkeztek, de a sárga és a kék ember inkább rövid-széles fejformájú volt. A kék fajták az andonfi törzsszel való összekeveredés eredményeként határozottan rövid-széles fejűekké váltak. A másodrendű szangik fajták fejmérete a középhosszú és a hosszú között változott.

81:4.3 (904.7) Bár a koponyaméretek hasznos segítséget jelentenek a faji eredet megfejtésében, a csontváz egésze ennél messze

megbízhatóbb segítség. Az urantiai emberfajták korai fejlődése során eredetileg öt különféle csontváz-felépítés létezett:

81:4.4 (904.8) 1. Andoni, vagyis az urantiai őslakosoké.

81:4.5 (904.9) 2. Elsőrendű szangik, vagyis a vörös, a sárga és a kék fajtái.

81:4.6 (904.10) 3. Másodrendű szangik, vagyis a narancsszín, a zöld és az indigó fajtái.

81:4.7 (904.11) 4. Nodfi, vagyis a dalamatiaiak leszármazottai.

81:4.8 (904.12) 5. Ádámfi, vagyis az ibolyaszín fajtái.

81:4.9 (904.13) Ezen öt nagy faji csoport egymással való erőteljes és folyamatos keveredése során az andonfi örökség egyre inkább háttérbe szorult a szangik örökség túlsúlyához képest. A lappok és az eszkimók az andonfiaknak és a szangik kék emberfajtának a keverékét alkotják. Az ő csontozatuk őrizte meg legjobban az eredeti andoni fajtát. De az ádámfiak és a nodfiak olyannyira összekeveredtek a többi emberfajtával, hogy csak úgy lehet azonosítani őket, mint az általános kaukázusi fajtát.

81:4.10 (905.1) Ezért, amikor az utóbbi húszezer év emberi maradványait kiássátok, általában lehetetlen határozottan elkülöníteni az öt eredeti fajtát. Az ilyen csontvázak azt mutatják, hogy az emberiség jelenleg hozzávetőleg három osztályba sorolható:

81:4.11 (905.2) 1. A kaukázusi — a nodfi és az ádámfi fajta andita keveréke, melyet módosított az elsőrendűek és (egyres)

másodrendűek keveréke, valamint a jelentős mértékű andoni kereszteződés. A nyugati fehér fajták némely indiai és turáni néppel együtt e csoportba tartoznak. E csoporton belül az egyesítő tényező a kisebb-nagyobb arányban hordozott andita örökség.

81:4.12 (905.3) 2. A mongoloid — az elsőrendű szangik fajta, beleértve az eredeti vörös, sárga és kék fajtát is. A kínaiak és az amerikai indiánok e csoportba tartoznak. Európában a mongoloid válfajt a másodrendű szangik és az andoni keverék módosította; de még ennél is inkább az andita feljavító hatás. A maláj és az egyéb indonéziai népek is e csoportba tartoznak, bár ők nagy százalékban rendelkeznek másodrendű szangik vérrel.

81:4.13 (905.4) 3. A negroid — a másodrendű szangik fajta, melybe eredetileg beletartozott a narancsszín, a zöld és az indigó emberfajta. Erre a válfajra a legjobb példa a fekete ember, és ez megtalálható szerte Afrikában, Indiában és Indonéziában, ahol csak a másodrendű szangik fajták megtelepültek.

81:4.14 (905.5) Észak-Kínában előfordul a kaukázusi és a mongoloid fajta egyfajta keveréke; a Levantében a kaukázusi és negroid keveredett; Indiában, Dél-Amerikához hasonlóan mindhárom fajta képviselteti magát. E három túlélő fajta csontvázának sajátosságai még mindig megvannak és segítenek azonosítani a ma élő emberfajták kései őseit.

5. Kulturális társadalom

81:5.1 (905.6) Az élőlénytani evolúció, valamint a művelt és polgárosodott társadalom nem szükségképpen áll

összefüggésben egymással; a szerves törzsfejlődés bármely korszakban akadálytalanul mehet végbe a kulturális hanyatlás közepette is. De az emberi történelem hosszabb időszakait vizsgálva megfigyelhetjük, hogy az evolúció és a műveltség végül ok-okozati viszonyba kerül egymással. Az evolúció a műveltség hiányában is haladhat előre, de a művelt és polgárosodott társadalom nem virágzik ki a megelőző faji fejlődés kellő háttéré nélkül. Ádám és Éva az emberi társadalom fejlődési ütemétől nem idegen polgárosodott társadalmi formát vezetett be, viszont az ádami nemesítő hatás ténylegesen is javította az emberfajta természetes adottságait és valóban felgyorsította a gazdasági és az ipari fejlődés ütemét. Az ádami adomány javította az emberfajta agyi teljesítőképességét, s ezáltal nagymértékben gyorsította a természetes evolúciós folyamatokat.

81:5.2 (905.7) Az emberiség a mezőgazdaságon, az állattenyésztésen és a fejlett építészen keresztül fokozatosan megszabadult a megélhetés biztosításával járó szüntelen küzdelem legrosszabb formájától és elkezdte kutatni az élet megédesítésének módját; és ez volt a kezdete az egyre magasabb és magasabb színvonalú anyagi kényelemre való törekvésnek. A kézművességen és az iparon keresztül az ember fokozatosan növeli a halandói lét élvezeti értékét.

81:5.3 (906.1) De a kulturális társadalom nem öröklött előjogként rendelkezésre álló nagy és jótékony egylet, melybe minden ember ingyenes tagsággal és teljes egyenlőséggel születik bele. Az inkább a föld munkásainak egy becses és folyamatosan felértékelődő ipartestülete, mely csak ama dolgozók nemességéből vesz fel tagokat, akik arra törekednek, hogy a

világ egy jobb helyé váljon, amelyben az ő gyermekeik és a gyermekeik gyermekei is élhetnek és fejlődhetnek az eljövendő korokban. E polgárosodott ipartestület magas belépési díjat szab, szigorú és kérlelhetetlen fegyelmet követel meg, kemény büntetéssel sújt minden elpártolót és nem alkalmazkodót, miközben a szokásos veszélyekkel és a faji veszedelmekkel szembeni megnövelt biztonság esetét kivéve kevés jogot vagy kiváltságot biztosít.

81:5.4 (906.2) A társulás a túlélési biztosításnak egy formája, melynek értékét az emberi lények már jól ismerik; ezért hajlandó az egyének többsége megfizetni az önfeláldozás és a személyes szabadság megkurtításának árát, melyet a társadalom a tagjaitól megkövetel cserébe azért, hogy a megnövelt csoportvédelmet a részükre biztosítsa. Röviden, a mai társadalmi működési rend a próba és tévedés módszerén alapuló biztosítási terv, melyet arra dolgoztak ki, hogy bizonyos mértékű biztonságot és védelmet nyújtson azért, hogy vissza ne térjenek azok a szörnyű és közösségellenes viszonyok, melyeket az emberi faj a korai tapasztalataiból már ismer.

81:5.5 (906.3) A társadalom tehát egy olyan együttműködési renddé válik, mely a polgárai szabadságát intézményeken, a gazdasági szabadságot a tőkén és a találékonyságon, a társadalmi szabadságot a műveltségen, és az erőszakmentességet a rendszabályokon keresztül hivatott biztosítani.

81:5.6 (906.4) A hatalom nem szül jogot, de gondoskodik az egymást követő nemzedékek általánosan elismert jogainak érvényesítéséről. A kormány elsődleges feladata a jogok meghatározása, az osztálykülönbségek igazságos és pártatlan

szabályozásának megalkotása, valamint a törvény előtti esélyegyenlőség kikényszerítése. Minden emberi joghoz valamilyen társadalmi kötelezettség társul; a csoportkiváltság olyan biztosítási rendszer, mely mindig megköveteli a csoportszolgálat által megszabott díj teljes befizetését. A csoportjogokat, csakúgy, mint az egyéni jogokat is, védeni kell, még a nemi hajlamok szabályozása útján is.

81:5.7 (906.5) A csoportszabályozás tárgyát képező szabadság a társadalmi evolúció helyénvaló célja. A korlátozások nélküli szabadság az ingatag és léha emberi elmék hiú és különc ábrándja.

6. A polgárosodott társadalom fenntartása

81:6.1 (906.6) Míg az élőlénytani evolúció egyre magasabb szinteket ért el, addig a kulturális evolúció hullámokban indult ki az Eufrátesz-völgyből, melyek az időben fokozatosan gyengültek, míg végül az egyenes ági ádami leszármazottak egésze útra nem kelt, hogy Ázsia és Európa polgárosodott társadalmait gazdagítsa. Az emberfajták nem keveredtek teljesen, azonban a polgárosodott társadalmak komoly mértékben összevegyültek. A műveltség lassan terjedt el a világon. E polgárosultságot fenn kell tartani és támogatni szükséges, mert ma már nem létezik új polgárosodáshozó forrás, ma már nincsenek anditák, hogy megerősítsék és ösztönözzék a polgárosodott társadalom evolúciójának lassú haladását.

81:6.2 (906.7) Az Urantián ma kibontakozó polgárosodás a következő tényezőkből nőtt ki és ezeken alapul:

81:6.3 (906.8)

1. Természeti körülmények. Valamely anyagi polgárosodott társadalom jellegét és nagyságát nagymértékben meghatározzák a rendelkezésre álló természeti erőforrások. Az éghajlat, az időjárás és számos fizikai körülmény jelent befolyásoló tényezőt a műveltség evolúciójában.

81:6.4 (907.1)

Az andita korszak kezdetén az egész világon mindössze két kiterjedt és termékeny, nyílt vadászterület létezett. Az egyik Észak-Amerikában volt és azt az amerikai indiánok népesítették be; a másik Turkesztántól északra helyezkedett el és azt részben az andoni-sárga emberfajta foglalta el. A délnyugat-ázsiai magas műveltség evolúciójának meghatározó tényezője a faj és az éghajlat volt. Az anditák nagyszerű népet alkottak, de a polgárosodásuk fejlődésmenetét alapvetően meghatározó tényező Irán, Turkesztán, valamint Hszincsiang növekvő mértékű kiszáradása volt, amely arra kényszerítette őket, hogy az egyre terméketlenebbé váló földjeiken való megélhetésért folytatott küzdelemben új és fejlettebb módszereket találjanak fel és alkalmazzanak.

81:6.5 (907.2)

A földrészek elhelyezkedése és az egyéb földrajzi körülmények erősen befolyásolják a béke és a háború kérdését. Igen kevés urantiai rendelkezett olyan kedvező lehetőségekkel a folyamatos és zavartalan fejlődésre, mint amelyet az észak-amerikai népek élvezhettek — gyakorlatilag minden oldalról hatalmas világtengerek védték őket.

81:6.6 (907.3)

2. A tőke javak. A műveltség sohasem fejlődhet a nincstelenség viszonyai közepette; a szabadidő lényeges a polgárosodott viszonyok fejlődéséhez. Az egyes ember jellemében az erkölcsi és szellemi érték kialakulhat az anyagi jólét hiányában is, de a művelt és polgárosodott társadalom

csakis az anyagi jólét olyan körülményei közepette alakítható ki, melyek a szabadidőnek és a tetterőnek egyaránt kedveznek.

81:6.7 (907.4) A korai időkben az élet komoly, józanságot igénylő vállalkozás volt az Urantián. Ettől a szüntelen küzdelemtől és véget nem érő fáradozástól való megszabadulás érdekében törekedett az emberiség állandóan arra, hogy a forró égővi területek egészséges éghajlata felé vegye az irányt. Bár e melegebb élőhelyek némi enyhülést hoztak ennek a létküzdelemnek a heveségében, azok a fajták és törzsek, amelyek így kerestek enyhülést, ritkán használták fel a meg nem érdemelt szabadidejüket a polgárosodás kibontakoztatására. A társadalmi haladás mindig is azoknak az emberfajtáknak a gondolatain és tervein alapult, melyek az értelmes kemény munka révén megtanulták, hogy miként csikarják ki a földből való megélhetés lehetőségét egyre kisebb erőfeszítéssel és egyre kevesebb munkanap mellett, s így képessé váltak élvezni a jól megérdemelt és hasznukra váló szabadidő-hányadot.

81:6.8 (907.5) 3. Tudományos ismeretek. A polgárosodás anyagi arculatának kialakulását mindig megelőzi a tudományos alapismeretek felgyülemzése. Az íj és a nyíl feltalálása és az állatok erőforrásként való igénybe vehetőségének felismerése után még hosszú időnek kellett elteltie, mire az ember megismerte annak módját, hogy miként fogja munkára a szelet és a vizet, melyet a gőz és a villamosság alkalmazása követett. De lassacskán a polgárosodás eszközei fejlődtek. A szövést, a fazekasságot, az állattenyésztést és a fémművességet az írás és a nyomtatás korszaka követte.

81:6.9 (907.6) A tudás hatalom. A találmányok mindig megelőzik a világméretű kulturális fejlődés ütemének gyorsulását. A tudomány és a felfedezőszellem minden másnál nagyobb mértékben részesült a nyomtatás jelentette előnyökből, és mindeme kulturális tevékenységek és találmányok közrehatása rendkívül nagy mértékben gyorsította a kulturális haladás ütemét.

81:6.10 (907.7) A tudomány megtanítja az embert a matematika új nyelvére és a gondolatait a szigorú szabatoság útjára tereli. A tudomány a hiba kiküszöbölésén keresztül a bölcséletet is megszilárdítja, míg a babona eltörlése révén megtisztítja a vallást.

81:6.11 (907.8) 4. Emberi erőforrások. Az emberi erő nélkülözhetetlen a polgárosodott viszonyok elterjedéséhez. Egyenlő feltételek esetén a nagyobb számú nép fogja uralni a kisebb emberfajta polgárosodott társadalmát. Így az adott mértékig történő létszámbeli növekedés elmulasztása megakadályozza a nemzeti rendeltetés betöltését, de a népességnövekedés elérhet egy pontot, ahonnan a további növekedés már öngyilkosság. Az egészséges ember-termőföld arány legkedvezőbb helyzetén túl való sokasodás vagy az életszínvonal csökkenésével jár, vagy a területi határok azonnali kiterjesztésével, mely történhet békés terjeszkedés útján vagy háborús hódítás, erőszakos megszállás révén.

81:6.12 (908.1) Néha erős megütközést kelt bennetek a háború pusztítása, de fel kell ismernetek, hogy nagyszámú halandó létrehozása szükséges ahhoz, hogy bőséges lehetőség álljon rendelkezésre a társadalmi és az erkölcsi fejlődésre; az ilyen bolygói termékenység mellett hamar jelentkezik a túlnépesedés

komoly kihívása. A lakott világok többsége kicsi. Az Urantia átlagos méretű, talán valamelyest kicsi is. A nemzetek népességének legkedvezőbb szinten tartása emeli a műveltség színvonalát és megakadályozza a háborút. Bölcs az a nemzet, mely tudja, hogy mikor kell felhagynia a növekedéssel.

81:6.13 (908.2) De a természeti kincsekben leggazdagabb és a legfejlettebb gépi eszközökkel rendelkező földrész is csak kismértékű haladásra képes, ha a népének értelmi szintje süllyedőben van. Tudásra szert lehet tenni oktatás révén, de az igazi műveltséghez elengedhetetlen a bölcsesség, mely csakis tapasztaláson keresztül és eredendően értelmes férfiak és nők révén biztosítható. Az ilyen nép képes a tapasztalatokból tanulni; valóban bölccsé válhat.

81:6.14 (908.3) 5. Az anyagi erőforrások hatékonysága. Sok függ a természeti erőforrások, a tudományos ismeretek, a tőke javak és az emberben rejlő lehetőségek kiaknázása terén mutatott bölcsességtől. A korai polgárosodott társadalmat meghatározó tényező a bölcs társadalomvezetők által mutatott erő volt; az ősember valóságosan is a fejlettebb kortársai által rákényszerített polgárosodott viszonyok közepette élt. E világot nagyjából a jól szervezett és fejlett kisebbségek kormányozták.

81:6.15 (908.4) A hatalom nem szül jogot, de a hatalom érvényesíti azt és a történelem során ez mindig is így volt. Az Urantia csak nemrég jutott el arra a szintre, ahol a társadalom már hajlandó vitát folytatni a hatalom etikájáról és az általa kikényszerített jogról.

6. A nyelv hatékonysága. A polgárosodás terjedésének meg kell várnia a nyelv kialakulását. Az élő és gyarapodó nyelvek biztosítják a polgárosodott gondolkodás és tervezés terjedését. Az első időkben fontos előrelépések történtek a nyelv területén. Ma nagy szükség van további nyelvészeti fejlesztésekre annak érdekében, hogy a fejlődő gondolkodás kifejezhetővé váljon.

A nyelv a közösségi társulásoknak köszönheti a kifejlődését, minden egyes helyi csoport kifejlesztette a maga szócsere-rendszerét. A nyelv a taglejtéseken, a jeleken, a felkiáltásokon, a hangutánzáson, a hanghordozáson és a rendben egymást követő betűk tagolt kiejtésén keresztül fejlődve nőtt fel. A nyelv az ember legnagyobb és leghasznosabb gondolkozási eszköze, de a nyelv addig nem virágzott, amíg a társadalmi csoportok szert nem tettek szabadidőre. A nyelvi játékok új szavak — a csoportnyelv — kialakítására ösztönöznek. Ha a többség is elfogadja a csoportnyelvet, akkor a használat létrehozza a nyelvet. A nyelvjárások eredetére példa a családi „gyermeknyelv” elsajátítása.

A nyelvi különbségek mindig is a béke terjedésének nagy akadályát képezték. Egy emberfaján belül, egy földrészén vagy az egész világon a nyelvváltozatok legyőzésének meg kell előznie a műveltség általános elterjedését. Az egyetemes nyelv elősegíti a békét, biztosítja a műveltséget és emeli a boldogság szintjét. Még ha csak néhány nyelvre is korlátozható a világ beszéde, s a vezető művelt népek elsajátítják e nyelveket, akkor ez rendkívüli mértékben segíti a világbéke és a jólét elérését.

81:6.19 (908.8) Bár az Urantia igen kismértékű haladást mutatott a nemzetközi nyelv kialakítása terén, nagyon sokat ért el a nemzetközi kereskedelmi kapcsolatok létrehozása révén. Mindezeket a nemzetközi kapcsolatokat támogatni kell, legyenek azok nyelvi, kereskedelmi, művészeti, tudományos, játékos vetélkedési vagy vallási jellegűek.

81:6.20 (909.1) 7. A gépi eszközök hatékonysága. A polgárosodás kibontakozása közvetlen összefüggésbe hozható az eszközök, a gépek és az elosztási csatornák fejlődésével és birtoklásával. A fejlett eszközök, az ötletes és hatékony gépek határozzák meg a kibontakozó polgárosodás porondján egymással szemben álló felek túlélését.

81:6.21 (909.2) A kezdeti időkben a földműveléshez igénybevett egyetlen erőforrás az emberi erő volt. Hosszú küzdelem eredménye volt az, hogy az embereket az ökrökkel helyettesítsék, hiszen ezzel az emberek elveszítették a munkájukat. Az utóbbi időben a gépek kezdik el kiszorítani az embert, és minden ilyen előrelépés közvetlenül is hozzájárul a társadalom fejlődéséhez, mert felszabadítja az ember erejét az értékesebb feladatok ellátásához.

81:6.22 (909.3) A bölcsesség vezérelte tudomány az ember legnagyobb társadalmi felszabadítójává válhat. A gépkorszak csak olyan nemzet számára jelenthet végromlást, melynek értelmi szintje túl alacsony ahhoz, hogy felfedezze azokat a bölcs módszereket és egészséges eljárásokat, melyekkel sikeresen leküzdheti a nagyszámú munkahely elvesztésével járó átmeneti nehézségeket, melyeket a munkakímélő gépek új fajtáinak túl gyors feltalálása vált ki.

81:6.23 (909.4) 8. A fáklyavivők jelleme. A társadalmi örökség teszi képessé az embert arra, hogy mindazok vállára támaszkodjon, akik őelőtte éltek, s akik hozzátettek valamennyit a műveltség és a tudás összességéhez. A kulturális fáklya következő nemzedéknek való átadásában mindig is az otthon lesz az alapintézmény. Ezt követi a játék és a társadalmi élet, végül pedig a tanhely, mely viszont éppen olyan nélkülözhetetlen dolog az összetett és magas szervezetségi fokú társadalomban.

81:6.24 (909.5) A rovarok teljesen felkészülten és kifejeletten jönnek a világra — s a létük valóban igen korlátozott és tisztán ösztönalapú. Az emberi csecsemő előképzettség nélkül születik meg; ezért az embernek megvan a lehetősége arra, hogy a fiatalabb nemzedék nevelésének és képzésének szabályozása révén nagymértékben módosíthassa a polgárosodás evolúciós menetét.

81:6.25 (909.6) A polgárosodás előmozdítását és a kulturális haladást a legnagyobb mértékben befolyásoló tényező a huszadik században nem más, mint a világszintű utazások határozott erősödése és a tájékoztatási módszerek páratlan fejlődése. De a nevelés fejlődése nem tartott lépést a terjeszkedő társadalmi szervezettel; és a mai etikai érzék sem az inkább tisztán értelmi és tudományos fejlődési irányok mentén alakult. A szellemi fejlődés és az otthon intézményének védelme terén a mai polgárosodott társadalom bizony holtponton van.

81:6.26 (909.7) 9. A faji eszményképek. Egyetlen nemzedék eszményképei tapossák ki a soron következő nemzedék sorsának irányt szabó utat. A társadalmi fáklyavivők minősége határozza meg azt, hogy a polgárosodott társadalom előre vagy visszafelé fog haladni. Egyetlen nemzedék otthonai, templomai

és tanodái előre meghatározzák a következő nemzedék jellemfejlődésének irányvonalát. Valamely emberfajta vagy nemzet erkölcsi és szellemi lendülete nagymértékben meghatározza az adott polgárosodott társadalom kulturális fejlődési sebességét.

81:6.27 (909.8) Az eszményképek táplálják a társadalmi folyam forrását. Egyetlen vízfolyam sem képes a forrásánál magasabbra jutni, függetlenül attól, hogy az ember milyen nyomás- vagy irány szabályozást végez. Még a művelt és polgárosodott társadalom leginkább anyagi megnyilvánulásainak hajtóereje is a legkevésbé anyagi társadalmi vívmányokban lakozik. A polgárosodáshoz működési rend értelemmel szabályozható, bölcsességgel pedig irányítható, de az emberi műveltséget az egyik szintről a másikkra ténylegesen kiemelő és továbbvivő energia a szellemi eszményelvűség.

81:6.28 (910.1) Az élet kezdetben a létért való küzdelem volt; ma e küzdelem az életszínvonalért folyik; holnap pedig a minőségi gondolkodásért, az emberi lét eljövendő földi céljáért.

81:6.29 (910.2) 10. A szakértők szervezése. A polgárosodást hatalmas mértékben vitte előre a korai munkamegosztás és az azzal járó későbbi szakosodás. A polgárosodás ma a szakértők hatékony összehangolásától függ. A társadalom egyre összetettebbé válásával egyidejűleg meg kell találni a különféle szakértők munkája összehangolásának módját.

81:6.30 (910.3) A társadalmi, a művészeti, a műszaki és az ipari szakértők hozzáértésének és szakmai ügyességének gyarapodása és fejlődése folytatódni fog. A képességek

változatosabbá válása és a foglalkoztatottság egyre széttagoltabbá válása végül meggyöngíti és felbomlasztja a polgárosodott társadalmat, ha az ember nem fejleszti ki az összhangteremtés és az együttműködés hatékony eszközeit. De az ilyen találékonyságra és ilyen szakosodásra képes értelemnek teljes mértékben képesnek kell lennie megfelelő ellenőrzési és szabályozási módszerek kidolgozására is a találékonyság gyors növekedésével és a műveltség felgyorsult terjeszkedési ütemével együtt járó mindenféle kihíváshoz.

81:6.31 (910.4) 11. Eszközök ahhoz, hogy az ember megtalálhassa a helyét. A társadalomfejlődés következő korszaka az egyre növekvő és terjeszkedő szakterületi tagozódással összefüggésben megvalósítandó hatékonyabb együttműködésben és összehangolódásban fog kifejeződni. Ahogy a munka egyre változatosabbá válik, ki kell dolgozni valamilyen módszert arra, hogy az egyéneket a kellő foglalkozás irányába lehessen terelni. Az urantiai polgárosodott népek körében nem a gépesítés az egyetlen oka a munkanélküliségnek. A munkaerő felvételének nehézségeit súlyosbítja a gazdaság összetett jellege, valamint az ipari és szakterületi tagozódás mértékének állandó növekedése is.

81:6.32 (910.5) Nem elég az embereket kiképezni a munkára; egy összetett társadalomban hatékony módszereket is kell biztosítani az emberek számára ahhoz, hogy megtalálhassák a helyüket. Mielőtt az állampolgárokat kiképezik a magas fokon szakosított kenyérkereseti módszerekre, meg kell tanítani őket egy vagy több olyan hétköznapi munkára, szakmára vagy foglalkozásra is, melyet akkor használhatnak, ha a különleges szakmájukban átmenetileg nem tudnak elhelyezkedni.

Egyetlen polgárosodott társadalom sem képes túlélni azt, ha nagy tömegek vannak hosszú időn keresztül munka nélkül. Idővel még a legjobb állampolgárokat is lezülleszti és elcsüggeszti az, ha a közpénzből kénytelenek támogatást elfogadni. Még a magánszemélyek jótékonyági tevékenységei is károsak, ha azok hosszú időn át irányulnak életerős állampolgárok támogatására.

81:6.33 (910.6) Az ilyen magas fokon szakosított társadalom nem fogadja szívesen a régi korok népeinek ösközösségi és hűbéresi szokásait. Igaz, hogy számos közös szolgáltatást tűrhetően és haszonnal lehet közössé tenni, de a magasan képzett és rendkívüli mértékben szakosodott emberi lényeket legjobban az értelmes együttműködés valamely módszerével lehet irányítani. Az összhangteremtés korszerű módszere és a testvériség szabályozási elvének érvényesítése inkább eredményez hosszantartó együttműködést, mint az osztály nélküli társadalmi rend vagy az erő alkalmazásán alapuló zsarnoki szabályozási intézmények régebbi és kezdetleges módszerei.

81:6.34 (910.7) 12. Az együttműködésre való hajlam. Az emberi társadalom útjában álló nagy akadályok egyike a nagyobb, közösségi rendbe illeszkedő emberi csoportok és az emberiség kisebb, másként gondolkodó, elzárkózó társulásai között feszülő érdekellentét és jólétkülönbözet, és ekkor még nem is említettük a közösségellenes egyedeket.

81:6.35 (910.8) Egyetlen nemzeti alapokra épülő polgárosodott társadalom sem maradhat fenn, hacsak a nevelési módszerei és a vallási eszményképei nem ösztönzik az értelmes hazafiság és a nemzeti odaadás nemesebb fajtájának elfogadását. Ezen

értelmes hazafiság és kulturális összetartás hiányában a szűk látókörű féltékenykedés és a helyi önérdékek eredményeként végül minden nemzet széthullik.

81:6.36 (911.1) A világméretű polgárosodott társadalom fenntartása attól függ, hogy az emberi lények megtanulnak-e békében és testvériességben élni. Hatékony összehangolás nélkül az ipari polgárosodott társadalmat a túlzott mértékű szakosodás veszélye fenyegeti: az egyhangúság, a korlátoltság, valamint a gyanakvásra és a féltékenységre való hajlam.

81:6.37 (911.2) 13. Hatékony és bölcs vezetés. A polgárosodott társadalomban nagyon is sok múlik a lelkesült és hatékony teherviselő szellemen. Tíz teherhordó ember sem ér többet, mint egy ember, hacsak nem együtt próbálják a nagy terhet felemelni — mindannyian egyszerre. Az ilyen csapatmunka — társas együttműködés — sikere a vezetéstől függ. A múlt és a jelen művelt és polgárosodott társadalmi mindig a polgáraik értelmes együttműködésén alapultak, ahol jelen voltak a bölcs és haladó vezetők is; és amíg az ember magasabb szintre nem jut, addig a polgárosodott társadalom mindig is függeni fog a bölcs és tetterős vezetőktől.

81:6.38 (911.3) A magas szintű polgárosodott társadalmak az anyagi jólét, az értelmi nagyság, az erkölcsi érték, a társadalmi éleslátás és a mindenségrendi látásmód közötti bölcs kapcsolatból születnek.

81:6.39 (911.4) 14. Társadalmi változások. A társadalom nem isteni intézmény; a társadalom fokozatos evolúciós jelenség; és a polgárosodott viszonyok fejlődése mindig késedelmet szenved, amikor a vezetők késlekednek megtenni azokat a

társadalomszervezési változtatásokat, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a polgárosodott viszonyok fejlődése a korszak tudományos fejlődési ütemével lépést tudjon tartani. Ami azt illeti, a dolgokat nem szabad lenézni csak azért, mert régiek, és valamely eszmét sem szabad feltétel nélkül befogadni csak azért, mert szokatlan és újszerű.

81:6.40 (911.5) Az ember ne féljen kísérletezni a társadalmi működési rendekkel. De a kulturális igazodás terén tett kalandozásokat mindig a társadalmi evolúció történetét tökéletesen ismerőknek kell ellenőrizniük; és ezeknek az újtóknak mindig hallgatniuk kell azoknak a bölcs tanácsaira, akik a tervezett társadalmi vagy gazdasági kísérlet területén már rendelkeznek gyakorlati tapasztalatokkal. Semmilyen nagy társadalmi vagy gazdasági változás kivitelezését nem szabad hirtelenül megkísérelni. Az emberi alkalmazkodás minden válfaja esetében — legyen az fizikai, társadalmi vagy gazdasági — az időnek alapvető szerepe van. Kizárólag az erkölcsi és a szellemi igazodást lehet véghez vinni a pillanat ösztönző hatása alatt, és még ezek esetében is időre van szükség, hogy azok anyagi és társadalmi gyümölcsei teljesen beérjenek. A faj eszményképei jelentik a fő támogatást és biztosítékot azokban a nehéz időkben, amikor a polgárosodott társadalom az egyik szintről a másikra való átmenetnél tart.

81:6.41 (911.6) 15. Az átmeneti összeomlás megakadályozása. A társadalom a korszakokon át végzett próbálkozások és tévedések sarja; a társadalom az, amely túlélte az emberiségnek az állatiról a bolygói besorolású emberi szintekre való fokozatos kiemelkedés során véghez vitt selejtező igazodásait és újbóli alkalmazkodásait. Bármely polgárosodott

társadalomra leselkedő nagy veszély — bármely pillanatban — nem más, mint a múltbeli bevett módszerekről a jövő új és jobb, de még ki nem próbált eljárásaira való átállás során fenyegető összeomlás.

81:6.42 (911.7) A vezetés életbevágó fontosságú a fejlődés során. A bölcsesség, a szellemi meglátás és az előrelátás nélkülözhetetlen a nemzetek megmaradásához. A polgárosodott társadalom addig sohasem kerül igazán veszélybe, míg a rátermett vezetők eltűnése meg nem kezdődik. Az ilyen bölcs vezetők aránya sohasem haladja meg a népesség egy százalékát.

81:6.43 (911.8) A polgárosodott társadalom ezeken az evolúciós létrafokokon kapaszkodott fel oda, ahol ama nagy hatások kiváltására sor kerülhetett, melyek a huszadik század gyorsan terjeszkedő műveltségében csúcsosodtak ki. Csakis e nélkülözhetetlen dolgokhoz való ragaszkodás révén remélheti az ember, hogy a mai polgárosodott társadalmait fenntarthatja úgy, hogy közben gondoskodik azok folyamatos fejlődéséről és a biztos túlélésről.

81:6.44 (912.1) Ez a lényege a földi népek ama véges-végtelen küzdelmének, mely a polgárosodott társadalom létrehozására irányult Ádám kora óta. A mai műveltség ennek a tevékeny evolúciónak a tiszta eredménye. A nyomtatás feltalálása előtt a fejlődés viszonylag lassú volt, ugyanis egyetlen nemzedék sem volt képes gyorsan részesülni az elődök által elért eredményekből. De ma az emberi társadalom átadja magát a mindazon korábbi korszakokból felhalmozódott lendület erejének, mely korszakokon a polgárosodás átküzdötte magát.

81:6.45 (912.2) [Ennek az írásnak az összeállítását egy nebadoni Főangyal hitelesítette.]

82. írás

A házasság fejlődése

82:0.1 (913.1) A HÁZASSÁG — a nász — a kétneműségből ered. A házasság az ember igazodási válasza a kétneműségre, míg a családi élet az összes ilyen evolúciós és alkalmazkodó igazodás végeredménye. A házasság tartós dolog; nem az élőlénytani evolúció sajátja, de a házasság az alapja minden társadalmi evolúciónak és ezért a valamilyen formában való folyamatos túlélése biztosított. A házasság adta az emberiségnek az otthont, és az otthon jelenti az egész hosszú és nehéz evolúciós küzdelem dicsőséges betetőzését.

82:0.2 (913.2) Bár a vallási, társadalmi és oktatási intézmények mind alapvető fontosságúak a művelt és polgárosodott társadalom túléléséhez, a család a legfőbb polgárosodáshozó tényező. A gyermek az élet leglényegesebb dolgainak többségét a családjától és a szomszédoktól tanulja meg.

82:0.3 (913.3) A régi idők emberei nem rendelkeztek valami színes polgárosodott társadalmi viszonyokkal, de amijük volt, azt hűségesen és eredményesen továbbadták a következő nemzedéknek. Látnotok kell, hogy e múltbeli polgárosodott társadalmaknak a többsége nagyon kismértékű egyéb intézményi hatás mellett fejlődött, mert az otthon hatékonyan működött. Ma az emberfajták gazdag társadalmi és kulturális örökséggel rendelkeznek, és azt bölcsen és hatékonyan át kell adniuk a soron következő nemzedékeknek. A családot, mint nevelési intézményt fenn kell tartani.

1. A párzási ösztön

82:1.1 (913.4) A férfi és a női személyiség közötti nagy eltérés ellenére a nemi vágy elég ahhoz, hogy a faj szaporítása céljából összehozza őket. Ez az ösztön már jóval azelőtt is hatékonyan működött, hogy az emberek megtapasztalták volna az olyan dolgokat, mint amit szerelemnek, odaadásnak vagy házastársi hűségnek neveznek. A párzás veleszületett hajlamra vezethető vissza, a házasság pedig annak evolúciós társadalmi folyamánya.

82:1.2 (913.5) A nemi érdeklődés és vágy az ősi népek körében nem tartozott a meghatározó szenvedélyek közé; ezt ők egyszerűen magától értetődőnek vették. Az egész szaporodási tapasztalás mentes volt a képzeletbeli megszépítéstől. A magasabb fokon polgárosodott népek mindent elemésztő nemi szenvedélye főként a fajkeveredések eredménye, különösen ott, ahol az evolúciós természetet a nodfiak és az ádámfiak képzettársító képzelőereje és szépségpártolása ösztönözte. De ezt az andita örökséget az evolúciós fajták olyan korlátozott mértékben fogadták be, hogy nem sikerült elégséges önuralomra szert tenniük az állati szenvedélyek felett, melyeket a megszerzett fejlettebb nemi öntudat és az erősebb párzási vágyak meggyorsítottak és felfokoztak. Az evolúciós emberfajták közül a vörös ember rendelkezett a legmagasabb rendű nemi szabályrendszerrel.

82:1.3 (913.6) A házassággal összefüggésben a nemi viszonyok szabályozása a következők fokmérője:

82:1.4 (913.7) 1. A polgárosodott társadalom viszonylagos fejlődése. A polgárosodás egyre nagyobb mértékben követelte meg, hogy

a nemi ösztön kielégülése hasznos keretek között és az erkölcsöknek megfelelően folyjon.

82:1.5 (914.1) 2. Az andita fajta aránya bármely népben. Az ilyen csoportok körében a nemiség egyszerre vált a testi és az érzelmi sajátosságok legmagasabb és legalacsonyabb rendű kifejezőjévé.

82:1.6 (914.2) A szangik emberfajták természetes állati szenvedéllyel rendelkeztek, azonban a másik nem szépsége és testi vonzereje iránt kevés érdeklődést vagy elismerést mutattak. Amit nemi vonzerőnek hívnak, az gyakorlatilag hiányzik még a mai fejletlen emberfajtákból is; ezek a nem keveredett népek határozott párzási ösztönrel rendelkeznek, de a nemi vonzódás nem elégséges mértékű ahhoz, hogy a társadalmi szabályozást megkövetelő, komoly gondokat okozzon.

82:1.7 (914.3) A párzási ösztön az emberi lények egyik meghatározó hajtóereje; ez az egyetlen olyan érzés, mely az egyéni kielégülés álruhájában megjelenve eredményesen elcsalja az önző embert odáig, hogy a faj jóléte és fenntartása érdekében magasan az egyéni jólét és a személyes felelősséget nélkülöző szint fölött működjön.

82:1.8 (914.4) A házasság, mint intézmény a legkorábbi kezdeteitől egészen a legújabb időkig az ember önmaga átörökítésére való élőlénytani hajlamának társadalmi evolúcióját ábrázolja. A kifejlődő emberi faj megmaradását e faji párzási ösztön megléte biztosítja, egy olyan késztetés, melyet csak közelítőleg lehet nemi vonzalomnak nevezni. Ez az erős élőlénytani késztetés minden ezzel kapcsolatos hajlam, érzelem és szokás

— legyen az testi, értelmi és társadalmi — ösztönközpontjává válik.

^{82:1.9 (914.5)} A vadaknál az élelemellátás volt a kényszerítő erő, de amikor a polgárosodott társadalom elegendő élelmet biztosít, a nemi vágy sokszor meghatározó hajlammá válik és ezért mindig társadalmi szabályozást igényel. Az állatoknál az ösztönös, időszakos jelleg gyakorol ellenőrzést a párzási hajlam felett, de a cselekedeteit oly nagy mértékben uraló ember esetében a nemi vágy egyáltalán nem időszakos; ezért válik szükségessé, hogy a társadalom önmérséklésre bírja az egyént.

^{82:1.10 (914.6)} Egyetlen zabolátlan és túlzó emberi érzelem vagy késztetés sem képes oly sok rosszat és bajt okozni, mint ez az erős nemi vágy. E késztetés értelmes társadalmi szabályozás alá vonása bármely polgárosodott társadalom esetében a valódi polgárosultság legfőbb megmérettetése. A haladó emberiség állandóan növekvő igénye az önmérséklet és a még nagyobb önmérséklet. A titkolózás, az őszintétlenség és a képmutatás elfedheti a nemiséggel járó gondokat, de megoldásokat nem tud nyújtani, és az etika szintjét sem emeli.

2. A korlátozó tabuk

^{82:2.1 (914.7)} A házasság kialakulásának története egyszerűen a nemiség társadalmi, vallási és polgárosultsági megszorító intézkedéseken keresztül kivitelezett szabályozásának története. A természet nemigen ismeri el az egyéneket; nem ismeri el az úgynevezett erkölcsöket sem; a természet csak és kizárólag a faj szaporodásában érdekelt. A természet ellenállhatatlan erővel ragaszkodik a szaporodáshoz, de

semlegesen viszonyul ahhoz, hogy a társadalom az ebből eredő kihívásokra miként válaszol, s ezzel az evolúciós emberiség számára egy mindig jelenlévő és komoly gondot okoz. E társadalmi viszály lényege az elemi ösztönök és a fejlődő etika közötti örökös háború.

82:2.2 (914.8) A korai emberfajták körében a nemek közötti kapcsolat szabályozása alig vagy egyáltalán nem létezett. És mivel ilyen nemi szabadság volt, ezért nemi kufárkodás sem létezett. Ma a pigmeusoknál és az egyéb visszamaradt csoportoknál nincs meg a házasság intézménye; e népek tanulmányozása révén megismerhetők a fejletlen emberfajták egyszerű szaporodási szokásai. De minden ősi népet mindig a maguk korához tartozó erkölcsi mércék szerint kell tanulmányozni és megítélni.

82:2.3 (915.1) A szabad szerelem azonban sohasem állt sokkal magasabban a buja vadság szintjénél. A társadalmi csoportok formálódásával elkezdtek kialakulni a házassági szabályok és a házastársakra vonatkozó kötelmek is. A nász számos átmeneten keresztül így fejlődött a csaknem teljes nemi szabadsággal járó állapotból a huszadik század viszonylag teljesen korlátozott nemi rendszabályává.

82:2.4 (915.2) A törzsi fejlődés legkorábbi szakaszaiban az erkölcsök és a tiltó tabuk igen nyersegek voltak, de távol tartották a két nemet egymástól — ez pedig kedvezett a nyugalomnak, a rendnek és a munkának — és a házasság, valamint az otthon hosszú evolúciója elkezdődött. A nemi szokásokkal összefüggő öltözködés, szépítkezés és vallási szokások e korai tabukból eredtek, melyek megszabták a nemi szabadságok körét és így később megteremtették az erkölcstelenség, a véték

és a bűn fogalmát. De sokáig szokás volt a nagyobb ünnepnapokon, különösen május elsején minden nemi rendszabályi korlátozást feloldani.

82:2.5 (915.3) A nőkre mindig is szigorúbb tabukat határoztak meg, mint a férfiakra. A korai erkölcsök a férjezetlen nőknek ugyanolyan fokú nemi szabadságot engedélyeztek, mint a férfiaknak, de a feleségektől mindig megkövetelték, hogy legyenek hűségesek a férjükhöz. A kezdetleges házasság nem nagyon kurtította meg a férfi nemi szabadságjogait, de a feleség számára a nemi élet szabadsága terén további tabut hozott. A házasság nők mindig is viseltek valamiféle bélyeget, mely a saját nemükön belül külön csoportként megkülönböztette őket, ilyen volt például a hajviselet, a ruházat, a fátyol, az ékszerek és gyűrűk, vagy a visszavonultság.

3. A korai házassági erkölcsök

82:3.1 (915.4) A házasság az élő társadalmi szervezet intézményesített válasza az ember szüntelen szaporodási vágya — az önszaporítás — okozta állandóan meglévő élőlényszerűségekre. A pározás teljesen természetes dolog, és ahogy a társadalom az egyszerűtől az összetettig fejlődött, végbement a pározással kapcsolatos erkölcsök megfelelő evolúciója, a házastársi intézmény keletkezése is. Ahol a társadalmi evolúció a fejlődés során eljut az erkölcsök keletkezésének szakaszába, ott a házasság mint fejlődő intézmény is meg fog jelenni.

82:3.2 (915.5) A házasságnak mindig is volt és mindig is lesz két külön területe: az erkölcsök, a nász külső vetületeit szabályozó törvények, valamint a férfiak és nők egyébként titkos és személyes kapcsolata. Az egyén mindig is lázadt a társadalom

által rákényszerített nemi rendszabályok ellen; és ez az oka a korszakos nemi kihívásnak: az önfenntartás egyéni, de az a csoporton keresztül biztosítható, az átörökítés pedig közösségi ügy, mely az egyéni késztetésen keresztül biztosított.

82:3.3 (915.6) A tiszteletben tartott erkölcsöknek bőséges hatalmuk van a nemi vágy korlátozására és szabályozására, amint az minden emberfajtánál látható is. A házassági rendszabályok mindig is igaz mutatói voltak az erkölcsök pillanatnyi erejének és a polgári kormányzat működési épségének. De a korai nemi és párválasztási erkölcsök összefüggéstelen és nyers szabályok tömegét alkották. A házassági szabályokban a szülők, a gyermekek, a rokonok és a társadalom érdekei is összeütközésbe kerülnek. Mindezek ellenére a házasságot felemelő és gyakorló emberfajták természetes úton fejlődve jutottak magasabb szintekre és növekvő létszám mellett maradtak fenn.

82:3.4 (915.7) Kezdetben a házasság a társadalmi helyzet ára volt; feleséggel rendelkezni megkülönböztető jegyet jelentett. A vadember úgy tekintette az esküvőjének napját, mint amellyel belépett a felelősség és a férfiság korszakába. Egykor a házasságot társadalmi kötelezettségnek tekintették; egy másik korban vallási kötelességnek; egy továbbiban pedig politikai kötelességnek ahhoz, hogy az állam számára állampolgárokat biztosítsanak.

82:3.5 (916.1) Számos korai törzs követelt meg lopási cselekményeket a házasságra való alkalmasság kimutatásához; némely későbbi nép a rabló hadjáratot ügyességi versenyekkel és játékos versengésekkel helyettesítette. Az ilyen versenyek győztesei elnyerték az első díjat — az idény alatti

menyasszonyválasztás jogát. A fejevadászoknál a fiatal férfi addig nem házasodhatott, amíg legalább egy fejre szert nem tett, bár az ilyen koponyák néha megvásárolhatók voltak. A feleségvásárlás gyakorlatának hanyatlásával feleséget rejtvénymegoldó versengésen lehetett kapni, mely szokás még ma is él a fekete ember számos csoportjánál.

82:3.6 (916.2) A polgárosodás kibontakozásával bizonyos törzsek a férfiak kitartásának felmérésére szolgáló nehéz házassági próbák irányítását a nők kezébe adták; így a nők képesek voltak a választott férfinak kedvezni. E házassági próbák között volt vadászat, harc és a családról való gondoskodás képességének megmutatása. A vőlegénytől sokáig megkövetelték, hogy legalább egy évig járjon a menyasszony házához, ott éljen és dolgozzon és bizonyítsa, hogy érdemes az általa áhított feleségre.

82:3.7 (916.3) A feleség képességei közé tartozott az, hogy tud-e keményen dolgozni és gyermekeket szülni. Megkövetelték tőle, hogy adott idő alatt egy bizonyos mezőgazdasági munkát el tudjon végezni. Ha a házasságkötés előtt szült gyereket, akkor annál értékesebbnek tekintették; a termékenységét már igazolta.

82:3.8 (916.4) A gyermekházasságok magyarázata az a tény, hogy az ősi népek szégyennek vagy még inkább bűnnek tekintették azt, ha valaki nem házasodott meg; mivel az embernek úgy is meg kell házasodnia, akkor minél előbb, annál jobb. Általános hiedelem volt az is, hogy a meg nem házasodott emberek nem léphetnek be a szellemföldre, és ez további ösztönzést jelentett a gyermekházasságok kötésére akár a születéskor és néha még a születés előtt is, feltételezve természetesen a születendő

gyermek nemét. Az ősi emberek azt hitték, hogy még a halott embernek is meg kell házasodnia. Az eredeti házasságszerzőket az elhunyt egyedek házasságkötésének nyélbeütéséhez vették igénybe. Az egyik szülő azzal fordult a közvetítőkhöz, hogy a halott fiának és egy másik család halott leányának a házassága ügyében járjanak el.

82:3.9 (916.5) A későbbi népeknél a serdülőkor volt az általános házassági időszak, de ez a polgárosodás kibontakozásával egyenes arányban kitolódott. A társadalomfejlődés során már korán megjelentek a férfiak és nők sajátos és a házasságot elvető rendjei; e rendeket olyan egyének alapították és tartották fenn, akikből hiányzott az egészséges nemi vágy.

82:3.10 (916.6) Sok törzs megengedte a vezető csoport tagjainak, hogy nemi kapcsolatot létesítsenek a menyasszonnyal azelőtt, hogy a férjének átadták volna. E férfiak mindegyike valamilyen ajándékot adott a lánynak, és innen ered a nászajándék adásának szokása. Némely csoportnál elvárták, hogy a fiatalasszony érdemelje ki a hozományát, mely a menyasszonyi bemutatóteremben nyújtott nemi szolgáltatásaiért kapott ajándékokból állt össze.

82:3.11 (916.7) Némely törzsben a fiatal férfiakat özvegyekkel és idősebb nőkkel házastották össze, és később, amikor a férfiak megözvegyültek, megengedték nekik, hogy fiatal nőket vegyenek el, ezzel biztosítva azt, legalábbis ezt mondták, hogy a szülők egyike se bolonduljon a másikba, mert úgy tartották, hogy bizony ez lett volna a helyzet, ha két fiatal engedek volna összeházasodni. Más törzsek a nászt a hasonló életkorúak csoportjára korlátozták. A házasságnak bizonyos korcsoportokra való korlátozása vezetett el először a

vérfertőzés képzetéhez. (Indiában még ma sincsenek életkori megszorítások a házasság terén.)

82:3.12 (916.8) Bizonyos erkölcsi viszonyok közepette az özvegyiségtől nagyon is tartottak, az özvegyeket vagy megölték vagy engedélyezték számukra az öngyilkosságot a férjük sírján, mert úgy tartották, hogy az özvegynek a férjével együtt kell a szellemföldre távoznia. Szinte mindig a túlélő özvegyet vádolták a férje halálával. Némely törzs elevenen elégette őket. Ha egy özvegy életben maradhatott, akkor az élete folyamatos gyászban és elviselhetetlen társadalmi megszorítások közepette telt le, ugyanis az újr házasságot általában nem engedélyezték számukra.

82:3.13 (917.1) A régi időkben számos, a mai ember által erkölcsstelennek tekintett szokást tartottak. A régi idők asszonyait nemritkán nagy büszkeség töltötte el a férjük más nőkkel való kapcsolata miatt. A lányok esetében az erkölcsösség a házasság útjában álló nagy akadály volt; a házasság előtti szülés nagymértékben fokozta a lány feleségként való kíváncsiságát, hiszen a férfi biztos lehetett abban, hogy az ilyen nőben termékeny társra talál.

82:3.14 (917.2) Sok ősi törzs támogatta a próbaházasságot, mely addig tartott, amíg a nő teherbe nem esett, amikor is megtartották a szokásos házassági szertartást; más csoportok körében az esküvőt mindaddig nem tartották meg hivatalosan, amíg az első gyermek meg nem született. Ha a feleség meddő volt, akkor a szüleinek vissza kellett őt vásárolniuk, és a házasságot érvénytelenítették. Az erkölcsök megkövetelték, hogy minden párnak legyenek gyermekei.

82:3.15 (917.3) E kezdetleges próbaházasságok teljesen mentesek voltak a nemi kicsapongásnak még a látszatától is; ezek egyszerűen csak őszinte termékenységpróbák voltak. A szerződő egyének végleges házasságot akkor kötöttek, mielőtt a termékenység biztossá vált. Amikor a mai párok azzal a hátsó gondolattal házasodnak, hogy a kényelmes válást igénybe vehetik majd, ha a házasetükkel nem lesznek teljesen megelégedve, akkor valójában a próbaházasság egyik formáját gyakorolják, mégpedig azt, amelynek szintje jóval alatta marad a kevésbé polgárosodott elődeik őszinte kalandjáénak.

4. Házasság a vagyoni erkölcsök mellett

82:4.1 (917.4) A házasság mindig is szorosan kapcsolódott a tulajdonhoz és a valláshoz. A vagyon a házasság megszilárdítója volt; a vallás pedig az erkölcsi összetartója.

82:4.2 (917.5) A kezdetleges házasság egy beruházás, egy kockázatos üzleti vállalkozás volt; inkább volt üzleti ügy, mint szerelmi kaland. A régi emberek a csoport előnye és jóléte érdekében házasodtak; minélfogva a házasságokat a csoport tervezte és szervezte, vagyis a pár szülei és az öregek. És hogy a vagyoni erkölcsök hatékonynak bizonyultak a házasság intézményének megszilárdulásában, igazolja az a tény, hogy a házasság állandóbb volt a korai törzseknél, mint számos mai népnél.

82:4.3 (917.6) Ahogy a polgárosodás kibontakozott és a magántulajdon még nagyobb elismerést kapott az erkölcsökben, a lopás súlyos vétséggé vált. A házasságtörést a lopás egy formájának tekintették, a férj tulajdonjoga megsértésének; ez tehát ezért nincs külön megemlítve a korai

törvénykönyvekben és erkölcsi szabályokban. A nő az apja tulajdonaként kezdte az életét, aki e jogcímet átadta a nő férjének, és minden elfogadott nemi kapcsolat ezekből a már nagyon korán létezett tulajdonjogokból eredt. Az Ószövetség úgy foglalkozik a nőekkel, mint a vagyon egy formájával; a Korán az ő alsóbbrendűségüket tanítja. A férfinak joga van a feleségét kölcsönadni a barátjának vagy a vendégének, és e szokás bizonyos népek körében még ma is tartja magát.

82:4.4 (917.7) A mai nemi féltékenység nem az ember eredendő sajátja; az a fejlődő erkölcsök terméke. Az ősember nem volt féltékeny a feleségére; csak a tulajdonát óvta. Az, hogy a feleségre szigorúbb nemi számadás volt érvényben, mint a férfira, onnan eredt, hogy az asszony házastársi hűtlensége leszármazással és örökséggel járt. A törvénytelen gyermek már a polgárosodott viszonyok terjedésének legelején rossz hírbe került. A házasságtörésért először csak az asszonyt büntették; később az erkölcsök elrendelték a társa megbüntetését is, és hosszú időn keresztül a sértett férjnek vagy a pártfogó apának teljes jogában állt a bűnös férfi megölése. A mai népek őrzik ezeket az erkölcsöket, melyek az íratlan törvény szerint ismerik az úgynevezett becsület ellen való bűnöket.

82:4.5 (917.8) Lévén, hogy az erkölcsösség tabu a vagyoni erkölcsök kialakulásának egyik szakaszában jött létre, először a már házas nőkre alkalmazták, de nem a még hajadon lányokra. Később az erkölcsösséget inkább az apa, mint a kérő követelte meg; a szűzlány az apa kereskedelmi tőkéje lett — ezzel a lány ára magasabb volt. Ahogy az erkölcsösség egyre inkább divatba jött, az lett a szokás, hogy az apa részére menyasszonydíjat kellett fizetni, elismerve ezzel azt a

szolgálatot, hogy megfelelően felnevelte a tiszta menyasszonyt a jövőbeli férj számára. Amint a női erkölcsösség eszméje egyszer már megjelent, olyan erősen gyökeret vert az emberfajtákban, hogy az lett a szokás, hogy szó szerint bezárták a lányokat, ténylegesen is elzárták őket évekre annak érdekében, hogy biztosítsák a szüzességüket. Az újabb rendszabályok és szüzességi próbák maguktól létrehozták a hivatásos nemi kufárok osztályait; ők voltak a visszautasított menyasszonyok, azok a nők, akiket a vőlegény anyja nem talált szűznek.

5. Belházasság és külházasság

^{82:5.1 (918.1)} A vademberek már nagyon korán megfigyelték, hogy a fajkeveredés javított az utódok minőségén. Nem az volt a helyzet, hogy a beltenyészet mindig rossz lett volna, hanem az, hogy a vérvonal megújítása aránylag mindig jobb volt; ezért az erkölcsök egyre inkább úgy alakultak, hogy megszigorították a közeli hozzátartozók közötti nemi kapcsolatot. Felismerték, hogy a vérvonal megújítása nagyban fokozza az evolúciós változatosság és fejlődés selejtező lehetőségét. A vérvonal megújításából származó egyedek sokoldalúbbak voltak és jobb túlélési képességekkel rendelkeztek az ellenséges világban; a beltenyészethez tartozók, az erkölcsökkel együtt fokozatosan eltűntek. Ez mind lassú fejlődés eredménye volt; a vadak nem töprengtek tudatosan ilyen kérdéseken. A későbbi és fejlettebb népek viszont igen, és megfigyelték azt is, hogy az általános gyengeség néha a túlzott beltenyészet eredménye.

^{82:5.2 (918.2)} Bár a jó állományra alapozott rokonházasságok néha erős törzsek létrejöttét eredményezték, az örökletes fogyatékkal élő beltenyészetéből származó nyilvánvaló

esetek jóval határozottabban befolyásolták az emberek gondolkodását, melynek az lett az eredménye, hogy a fejlődő erkölcsök egyre erősebb tabukat alkottak a közeli rokonok közötti mindenféle házasság ellen.

82:5.3 (918.3) A vallás sokáig hatékony gátja volt a külházasságnak; számos vallási tanítás tiltotta a más hitűekkel való házasságot. A nő rendszerint a belházasság gyakorlatát részesítette előnyben; a férfi pedig a külházasságot. A tulajdon mindig is befolyásolta a házasságot, és néha, annak érdekében, hogy a nemzetség a vagyont megtarthassa, olyan erkölcsök jelentek meg, melyek arra kényszerítették a nőket, hogy az apjuk törzséből válasszanak maguknak férjet. Az ilyen szabályok az unokatestvér-házasságok nagymértékű sokasodásához vezettek. A belházasságok kötését abból a célból is gyakorolták, hogy megőrizték a szakmai titkokat; a jól képzett munkások a szaktudásukat a családon belül akarták tartani.

82:5.4 (918.4) Az elszigetelődő fejlettebb csoportok mindig visszatértek a vérrokonságon alapuló nászhoz. A nodfiak több mint százötvenezer éven keresztül az egyik, belházasságot gyakorló nagyobb csoportot alkották. A későbbi idők belházassági erkölceit nagyon erősen befolyásolták az ibolyaszín emberfajta hagyományai, melynél először és szükségképpen a fiú- és a lánytestvérek között kötött házasság. A fiú- és lánytestvérek közötti házasságok általánosak voltak Egyiptomban, Szíriában, Mezopotámiában és szerte azokon a területeken, melyeket egykor az anditák elfoglaltak. Az egyiptomiak sokáig folytatták a fiú- és lánytestvérek közötti házasság gyakorlatát abból a célból, hogy tisztán tartsák a királyi vért, mely szokás még ennél is hosszabb

ideig élt Perzsiában. A mezopotámiaiak körében Ábrahám kora előtt kötelező volt az unokatestvér-házasság; az unokatestvéreknek házassági előjoguk volt az unokatestvéreik esetében. Maga Ábrahám a féltestvérét vette feleségül, de az ilyen egyesüléseket a későbbi zsidó erkölcsök már nem engedélyezték.

82:5.5 (919.1) A fiú- és lánytestvérek közötti házasság gyakorlatától való eltávolodás első lépésére a többnejűség erkölcsi szabályai mellett került sor, mert a testvér-feleség kevélyen uralkodott a másik vagy többi feleség felett. Némely törzsi erkölcs tiltotta a halott fiútestvér özvegyének nőül vételét, de megkövetelte az élő fiútestvértől, hogy az eltávozott testvér számára gyermekeket nemzzen. A belházasság bármely formája ellen ható évlénytani hajlam nem létezik; az ilyen megkötések teljes mértékben a tabu területét jelentik.

82:5.6 (919.2) A külházasság végül azért került túlsúlyba, mert a férfi ezt részesítette előnyben; kintről szerezni feleséget, az a számára a feleség rokonaitól való mentességet jelentette. Akit túl közletről ismer az ember, annak hibái visszatetszést keltenek benne; így, amint az egyéni választás kezdett meghatározóvá válni a párválasztásban, az lett a szokás, hogy a törzsön kívülről választottak maguknak társat.

82:5.7 (919.3) Számos törzs végül megtiltotta a nemzetségen belüli házasságot; más törzsek bizonyos kasztokra korlátozták annak lehetőségét. A férfinak a vele közös nemzetségi őssel rendelkező nővel való házasságkötését tiltó tabu adta meg az első lökést azon szokás kialakulásának, hogy a szomszédos törzsekből raboljanak feleséget. Később a házasságkötést inkább a területi lakóhely, mint a rokonság elvén szabályozták.

A belházasság fejlődésében számos lépésre került sor, mire a külházasság új keletű gyakorlata kialakult. Még miután a tabu az egyszerű nép esetében már tiltotta a belházasságot, a főnököknek és királyoknak megengedték, hogy a közeli rokonaikat vegyék el annak érdekében, hogy a királyi vér hígítatlan és tiszta voltát megőrizték. Az erkölcsök a legfőbb uraknak rendszerint engedélyeztek bizonyos mértékű nemi szabadságot.

82:5.8 (919.4) A későbbi andita népek jelenlétének sok köze volt ahhoz, hogy a szangik fajták egyre nagyobb kedvet kaptak a törzsükön kívüliekkel való házasodáshoz. De a külházasság gyakorlata mindaddig nem válhatott egyeduralkodóvá, amíg a szomszédos csoportok meg nem tanultak viszonylagos békében élni egymással.

82:5.9 (919.5) Maga a külházasság a béke elősegítője volt; a törzsek közötti házasságok csökkentették az ellenségeskedés mértékét. A külházasság elvezetett a törzsi összhang megteremtéséhez és a katonai szövetségekhez; egyeduralkodó lett, mert nagyobb erőt biztosított; nemzetépítő volt. A külházasságnak nagyban kedveztek az egyre erősödő kereskedelmi kapcsolatok is; a kalandvágy és az ismeretlen felfedezésére irányuló késztetés hozzájárult a házassági kötelékek kiterjedéséhez és nagymértékben megkönnyítette a faji műveltségek keresztbeporzását.

82:5.10 (919.6) A faji házassági erkölcsök egyébként megmagyarázhatatlan, belső ellentmondásai nagymértékben ennek a külházassági szokásnak köszönhetőek, melyhez társult az idegen törzsektől való feleségrablás és feleségvásárlás is, melyek mind a különálló törzsi erkölcsök összevegyülését

eredményezték. A belházassággal kapcsolatos tabuk társadalomtani és nem élőlénytani voltát jól példázzák a rokonházassággal kapcsolatos tabuk, melyek a házastárs különféle szintű rokonságával való kapcsolatokat tiltották, holott az ilyen eseteknek semmiféle vérségi alapjuk nem volt.

6. Fajkeveredések

^{82:6.1 (919.7)} A világon ma már nincsenek tisztavérű emberfajták. A korai, eredeti evolúciós színes fajtákat a világon ma már csupán két fennmaradt fajta képviseli, a sárga ember és a fekete ember; és még e két emberfajta is erősen keveredett a már kihalt színes népekkel. Jóllehet az úgynevezett fehér fajta túlnyomórészt az ősi kék embertől származott le, kisebb-nagyobb mértékben minden más emberfajtaival is keveredett, sok tekintetben úgy, mint a két Amerika vörös embere.

^{82:6.2 (919.8)} A hat színes szangik fajtából három elsőrendű és három másodrendű volt. Bár az elsőrendű emberfajták — a kék, a vörös és a sárga — sok tekintetben fejlettebbek voltak a három másodrendű néphez képest, emlékezzetek arra, hogy ezeknek a másodrendű fajtáknak számos olyan kíváncsú vonása is volt, melyek jelentősen javítottak volna az elsőrendű népeken, ha azok a jobb fajtaváltozataikat magukba olvasztották volna.

^{82:6.3 (920.1)} A „félvérekkel”, „keverékekkel” és „kevert fajúakkal” szembeni mai előítélet azért támad fel, mert a mai faji kereszteződések nagyjából az adott emberfajták igencsak visszamaradott fajtaváltozatai között mennek végbe. Akkor is létrejöhetnek nem megfelelő utódok, amikor egyazon

emberfajrán belül az elfajzott fajtaváltozatok kötnek vegyes házasságokat.

82:6.4 (920.2) Ha az Urantia mai emberfajtaát meg lehetne szabadítani az elkorcsosult, közösségellenes, gyengeelméjű és számkivetett egyedek alkotta legalsóbb néprétegeik átkától, akkor kevés ellenvetés hangozna el az emberfajta korlátozott mértékű összeolvadásával szemben. Ha az ilyen fajkeveredésekre több emberfajta legfelsőbb rendű csoportjai között kerülne sor, akkor még kevesebb lenne az ellenvetés.

82:6.5 (920.3) A legfejlettebb és az attól eltérő törzsek keresztezése jelenti az új, életrevalóbb fajta teremtésének titkát. Ez igaz a növények, az állatok és az emberi faj esetében is. A keresztezés erősíti az életerőt és növeli a termékenységet. A különféle népek átlagos vagy attól fejlettebb rétegeinek faji keveredése nagymértékben növeli az alkotó kibontakozás lehetőségét, amint az megfigyelhető az Észak-amerikai Egyesült Államok jelenlegi népességénél is. Amikor ilyen nászokra a fejletlen vagy elfajzott rétegek között kerül sor, akkor az alkotás-képesség csökken, amint az Dél-India mai népeinél is megfigyelhető.

82:6.6 (920.4) A fajkeveredés nagymértékben hozzájárul az új sajátságok hirtelen megjelenéséhez, és ha az ilyen kereszteződés a legfejlettebb fajta egyesülését jelenti, akkor ezek az új sajátságok egyúttal felsőbbrendű vonások is lesznek.

82:6.7 (920.5) Mindaddig, amíg a mai emberfajta olyannyira túl vannak terhelve fejletlen és elfajzott érvonalakkal, a nagymértékű fajkeveredés igencsak káros lenne, azonban az ilyen kísérletezéssel szemben felhozott ellenvetések többsége

inkább társadalmi és kulturális előítéleteken alapul, semmint élőlénytani szempontokon. A keresztezett fajták gyakran még a visszamaradott törzsek esetében is fejlettebbek lesznek az elődeiknél. A keresztezés azért járul hozzá a faj nemesedéséhez, mert ebben szerepet játszanak a domináns gének. A faji keveredés növeli annak a valószínűségét, hogy a keresztezett fajtában nagyobb számban lesznek jelen a kívánatos meghatározó örökítő tényezők.

82:6.8 (920.6) Az elmúlt évszázadok során nagyobb mértékű faji kereszteződés ment végbe az Urantián, mint a korábbi több ezer év alatt. Az emberi fajták keveredésének eredményeként kialakuló nagymértékű összhanghiány veszélye igencsak el van túlozva. A „félvérekkel” kapcsolatos főbb tévedések társadalmi előítéletekből fakadnak.

82:6.9 (920.7) A fehér és a polinéziai fajta vegyítésének Pitcairn-féle kísérlete azért járt viszonylag jó eredménnyel, mert a fehér férfiak és a polinéziai nők viszonylag jó fajtaváltozatokból valók voltak. A fehér, a vörös és a sárga emberfajta legmagasabb rangú fajtaváltozatainak vegyítése azonnal számos új és élőlénytaniilag hatékony sajátságokat hozna létre. E három nép az elsőrendű szangik fajták közé tartozik. A fehér és a fekete emberfajta keverékei a közvetlen eredményeket tekintve annyira nem kívánatosak, de a mulatt utódok nem kifogásolhatók annyira, mint ahogy azt a társadalmi és a faji előítélet megpróbálja beállítani. Az ilyen fehér-fekete keresztezett fajták a testi adottságaik alapján az emberiség kiváló fajtái, függetlenül attól, hogy némely más szempontból némiképp alacsonyabb rendűek.

82:6.10 (920.8) Valamely elsőrendű szangik emberfajtának egy másodrendű szangik fajtával való összeolvadásakor az utóbbi komoly mértékben feljavul az előbbi kárára. Kisebb mértéket tartva — hosszabb időszakokra vonatkoztatva — igen kevés komoly ellenvetést lehet felhozni azzal szemben, hogy az elsőrendű fajták ilyen áldozattal járuljanak hozzá a másodrendű csoportok jobbításához. Élőlénytani szempontból a másodrendű szangik fajták némely tekintetben fejlettebbek voltak az elsőrendű fajtákhoz képest.

82:6.11 (921.1) Végül is az emberi fajra leselkedő valódi veszély az, hogy olyan helyzetben találja magát, hogy a különféle polgárosodott népek visszamaradott és elfajzott fajtaváltozatai korlátlanul sokasodnak, és nem az, hogy a faji keveredés folytán bármiféle veszély fenyegetné.

82:6.12 (921.2) [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

83. írás

A házasság intézménye

83:0.1 (922.1) E BESZÁMOLÓ a házasság intézményének korai kezdeteiről szól. A házasság intézménye a hordán belüli laza és alkalmi párzástól számos változaton és alkalmazkodási lépésen át fejlődött, egészen azoknak a házassági rendszabályoknak a megjelenéséig, melyek végül a párok nászában csúcsosodtak ki, amikor is egy férfi és egy nő egyesül abból a célból, hogy a magasabb szintű társadalmi rend alapját képező otthont megalapítsa.

83:0.2 (922.2) A házasság sokszor forgott veszélyben, és a házasságerkölcök erősen támaszkodtak a vagyonra és a

vallásra is; de a házasságot és az annak eredményét képező családot örökösen oltalmazó valódi hatás nem más, mint azon egyszerű és természetes élőlénytani tény, hogy a férfiak és a nők bizonyosan nem akarnak egymás nélkül élni, legyenek ők akár a legfejletlenebb vademberek vagy a legműveltebb halandók.

83:0.3 (922.3) A nemi vágy arra ösztönzi az önző embert, hogy többet hozzon ki magából annál, mintha csak egy állat lenne. Az önző és önös kielégülést nyújtó nemi kapcsolat biztos következménye az önmegtagadás és biztosítja az önzetlen kötelezettségek és számos, a fajnak hasznára lévő otthoni felelősség vállalását. E tekintetben a nemiség volt a vadembert észrevétlenül és nem is gyanítottan a polgárosodás felé mozdító erő; mert ugyanez a nemi készítés magától és csálhatatlanul gondolkodásra kényszeríti az embert és végül rávezeti a szeretet útjára.

1. A házasság mint társadalmi intézmény

83:1.1 (922.4) A házasság a társadalom olyan működési rendje, melynek az a rendeltetése, hogy a kétneműség testi tényéből eredő számos emberi kapcsolatot szabályozzon és ellenőrizzen. És lévén, hogy a házasság ilyen intézmény, két területen működik:

83:1.2 (922.5) 1. A személyes nemi kapcsolatok szabályozásában.

83:1.3 (922.6) 2. A leszármazás, az öröklés, az utódlás és a társadalmi rend szabályozásában, mely a régibb és eredeti rendeltetési célját képezi.

83:1.4 (922.7) A házasságból kinövő család maga is a házasság intézményének megszilárdítója a vagyoni erkölcsökkel együtt. A házasság megszilárdulásában további erőteljes hatótényező a büszkeség, a hiúság, az önzetlenség, a kötelességtudat és a vallási meggyőződés. Bár a házasságokat az égiek támogathatják vagy helyteleníthetik, azért a házasságok aligha a mennyben köttenek. Az emberi család határozottan emberi intézmény, evolúciós fejlődés eredménye. A házasság társadalmi intézmény, nem pedig egyházi. Igaz, hogy a vallásnak erőteljes befolyásoló hatást kell kifejtenie, de nem szabad törekednie a házasság kizárólagos ellenőrzésére és szabályozására.

83:1.5 (922.8) A kezdetleges házasság elsődlegesen megélhetési jellegű volt; és még a legújabb időkben is gyakran társadalmi vagy üzleti ügy. Az andita fajtaival való keveredés hatásán keresztül, valamint a fejlődő polgárosodott társadalom erkölcsének eredményeként a házasság lassan kölcsönössé, regényessé, szülőivé, költőivé, ragaszkodóvá, etikussá, sőt eszményalapúvá válik. A párválasztás és az úgynevezett ábrándos szerelem azonban a kezdetleges házasságkötéseket elenyésző mértékben befolyásolta. A korai időkben a férj és a feleség nem sokat volt együtt; nagyon gyakran még csak nem is étkeztek együtt. De a régi emberek körében a személyes ragaszkodás nem kötődött erősen a nemi vonzalomhoz; nagyrészt azért kedvelték meg egymást, mert együtt éltek és dolgoztak.

2. Udvarlás és jegyesség

83:2.1 (923.1) Az első házasságokat mindig a fiú és a lány szülei tervezték. E szokás kora és a szabad választás kora közötti

átmeneti szakaszt a házasságközvetítő vagy hivatásos házasságszerző igénybevételének ideje töltötte ki. E házasságszerzők először a borbélyok voltak; később a papok. A házasság eredetileg csoportügy volt; majd családi ügy lett; csak újabban vált egyéni kalanddá.

83:2.2 (923.2) A kényszer és nem a ragaszkodás jellemezte a korai házasságokat. A korai időkben a nőre nem volt jellemző a nemi visszafogottság, csak az erkölcsök által belénevelt nemi alsóbbrendűség. Ahogy a portyázás megelőzte a kereskedést, úgy a rablás árán szerzett házasság is megelőzte a szerződésen alapuló házasságot. Némely nő inkább eltúrte az elrablását, csakhogy kimeneküljön a törzse idősebb férfijainak uralma alól; előnyösebb volt számukra, ha egy másik törzs velük egykorú férfijainak kezére jutnak. Ez az álszöktetés jelentette az átmeneti szakaszt az erőszakos megszerzés és a meghódításra irányuló udvarlás későbbi szokása között.

83:2.3 (923.3) A házassági szertartás egyik korai fajtája volt az eljátszott menekülés, egyfajta szöktetési próba, mely egykor bevett gyakorlat volt. Később a látszatrablás vált a szokásos esküvői szertartás részévé. A mai lányok törekvése az „elrablásnak” való ellenállásra, a házasság kérdésétől való elzárkózásra, mind a régi szokások maradványa. A menyasszony átemelése a küszöbön számos, többek között a feleségrablás korából származó ősi szokás emlékét idézi.

83:2.4 (923.4) A nőtől sokáig megtagadták a teljes szabadságot abban, hogy a házassága felett maga rendelkezzen, de az okos nők mindig is képesek voltak e megszorítást ravaszul kijátszani. Az udvarlásban rendszerint a férfi volt a kezdeményező, de nem mindig. Néha a nő kezdeményezi a

házasságot, nyíltan vagy leplezetten. Ahogy a polgárosodott társadalom fejlődött, a nők egyre inkább részt vállaltak az udvarlás és a házasság minden szakaszában.

^{83:2.5 (923.5)} A házasság előtti udvarlásban megnyilvánuló erősödő szerelmet, kalandot és személyes választást az anditák adták a világ emberfajtáinak. A nemek közötti kapcsolatok kedvezően fejlődnek; számos fejlett nép fokozatosan lecseréli a hasznosság és a tulajdonlás régi hajtóerőit a nemi vonzalom némiképp eszményített fogalmaira. A nemi készítés és a ragaszkodás érzése az élettárs megválasztásában elkezd felváltani a számító hozzáállást.

^{83:2.6 (923.6)} A jegyesség eredetileg egyenértékű volt a házassággal; és a korai népek körében a nemi kapcsolat elfogadott dolog volt az eljegyzés időtartama alatt. Az újabb időkben a vallás nemi tabut telepített az eljegyzés és a házasság közötti idősakra.

3. Vásárlás és hozomány

^{83:3.1 (923.7)} Az elődök kételkedtek a szerelemben és az ígéreteken; úgy gondolták, hogy a tartós egyesüléseket valamilyen kézzelfogható biztonsággal, vagyonnal kell szavatolni. Ez okból a feleségért fizetendő árat úgy tekintették, mint zálogot vagy foglalót, melyet a férj válás vagy elhagyás esetén elveszített. Ha egyszer már kifizették a menyasszonyért a vételárat, sok törzs engedélyezte, hogy a feleséget a férj bélyegével megjelöljék. Az afrikaiak még mindig vásárolják a feleségeiket. A szerelemfeleséget, vagyis a fehér ember feleségét ők a macskához hasonlítják, mert az sem kerül semmibe.

83:3.2 (924.1) A menyasszony bemutatása olyan alkalom volt, amelyre a szülők szépen felöltöztették és kicsinosították a leányaikat nyilvános szemrevételezéshez, arra gondolván, hogy így feleségeként többet érhetnek. De nem úgy adták-vették őket, mint az állatokat — a későbbi törzsek körében az ilyen feleség nem volt forgalomképes. A megvásárlásuk sem volt mindig csupán egy érzéketlen pénzügyi művelet; a feleségvásárláskor a szolgálat egyenértékű volt a készpénzzel. Ha egy egyébként kapós férfi nem tudott fizetni a feleségért, akkor befogadhatták őt a lány apjának családjába, mint fiúgyermeket, és később összeházasodhattak. Ha egy szegény ember keresett feleséget, de nem tudta a kapzsi apa által kért árat kifizetni, akkor az öregek gyakran nyomást gyakoroltak az apára, melynek eredményeként az apa módosította a követelését, vagy esetleg a kérő megszöktette a lányt.

83:3.3 (924.2) A polgárosodott társadalom fejlődésével az apák már nem szerettek úgy feltűnni, mint akik eladják a lányukat, és így, miközben továbbra is elfogadták a menyasszonyi vételárat, meghonosították azt a szokást, hogy a párnak a vételárral felérő értékes ajándékokat adtak. Később, amikor a menyasszonyért való fizetés gyakorlata megszakadt, ezekből az ajándékokból lett a menyasszony hozománya.

83:3.4 (924.3) A hozomány lényege az volt, hogy kifejezze a menyasszony függetlenségét, hogy utaljon arra, hogy már régen elmúltak azok az idők, amikor még léteztek rabszolga-feleségek és vagyontársak. A férfi nem válhatott el egy hozománnyal rendelkező nőtől úgy, hogy a hozományt teljes egészében ne kellett volna visszafizetnie. Némely törzsnél kölcsönös letétet képeztek a menyasszony és a vőlegény szülei,

melyet akkor lehetett elveszíteni, ha az egyik elhagyta a másikat; ez a valóságban házassági szerződés volt. A vásárlásból a hozomány szokásába való átmenet alatt, ha a feleséget megvásárolták, a gyermekek az apához tartoztak; ha megvásárlásra nem került sor, akkor a feleség családjához.

4. A házassági szertartás

^{83:4.1 (924.4)} A házassági szertartás abból a tényből ered, hogy a házasság eredetileg közösségi ügy volt, nem pusztán két egyed döntésének a kiteljesedése. A nász közösséget is érintő ügy és személyes közreműködés is volt.

^{83:4.2 (924.5)} Az elődök egész életét varázslatok, közösségi és egyéb szertartásos szokások övezték, és ez alól a házasság sem volt kivétel. A polgárosodott társadalom fejlődésével, ahogy a házasságot egyre komolyabb dolognak tekintették, a házassági szertartás egyre mesterkéltébb lett. A korai házasság a vagyoni érdekek egyik tényezője volt, sőt még ma is az, és ezért törvényes eljárást igényelt, míg a később megszületendő gyermekek társadalmi helyzetének igazolása megkövetelte a lehető legszélesebb körű nyilvánosságot. Az ősi embernek nem voltak feljegyzései; ezért a házassági szertartást sok személynek kellett tanúsítania.

^{83:4.3 (924.6)} A házassági szertartás először inkább az eljegyzés csoportjába tartozott és csak abból állt, hogy a bejelentett együttélési szándékot a nyilvánosság nyugtázta; később hivatalos, közös étkezésből állt. Némely törzs körében a szülők egyszerűen elvitték a leányukat a férjhez; más esetekben az egyetlen szokásrend az ajándékok hivatalos kicserélése volt, ami után a menyasszony apja bemutatta a lányt a vőlegénynek.

Számos levantei nép nélkülözni tudott minden formalitást, s a házasságot a nemi kapcsolat tetőzte be. A vörös ember volt az első, aki a kifinomultabb házassági ünnepség rendjét kialakította.

^{83:4.4 (924.7)} A gyermektelenségtől nagyon féltek, és mivel a meddőséget szellemi mesterkedéseknek tulajdonították, a termékenység biztosítására irányuló törekvések vezettek ahhoz is, hogy a házassághoz bizonyos varázslási vagy vallási szertartásokat társítsanak. A boldog és termékeny házasság biztosítására irányuló törekvésben számos bűverőt vettek igénybe; még a csillagjósok is utánanéztek a szerződő felek születése csillagzatának. Egykor az emberáldozat szokásos vonása volt a tehetők körében megkötött minden házasságnak.

^{83:4.5 (925.1)} Szerencsés napokat választottak, a legkedvezőbbnek a csütörtököt tartották, és a pont teliholdkor megtartott esküvői szertartást kivételesen szerencsésnek tekintették. Számos közel-keleti nép körében szokás volt gabonaszemeket szórni az ifjú házasokra; ez olyan varázslási szertartásos szokás volt, melyről azt feltételezték, hogy biztosítja a termékenységet. Bizonyos keleti népek e célra rizst használtak.

^{83:4.6 (925.2)} A tüzet és a vizet mindig is a legjobb eszköznek tartották a kísértetek és a rossz szellemek távoltartásához; ezért az oltártűz és a gyertyagyújtás, valamint a szenteltvíz hintése rendszerint szerepelt a házassági szertartásokban. Hosszú időn át szokás volt kitűzni egy nem igazi esküvői napot és azután hirtelenül elhalasztani az eseményt annak érdekében, hogy összezavarják a kísérteteket és szellemeket.

83:4.7 (925.3) A házasulók bosszantása és a nászutasok ugratása azoknak a régmúlt időknek az emléke, amikor még úgy gondolták, hogy az a legjobb, ha szálnalmas és beteg benyomást keltenek a szellemekben azért, hogy elkerüljék az irigykedésüket. A menyasszonyi fátyol viselése azoknak az időknek az emléke, amikor még szükségesnek tartották elrejtetni a menyasszony arcát, nehogy a kísértetek felismerjék és azért is, hogy elrejtse a szépségét az egyébként féltékeny és irigy szellemek tekintete elől. A menyasszony lábának nem volt szabad érintenie a talajt közvetlenül a szertartás előtt. Még a huszadik században is szokás a keresztény erkölcsök szerint szőnyeget teríteni a kocsiból való kiszállás helyétől a templomoltárig.

83:4.8 (925.4) A házassági szertartások egyik legősibb formája a nászagy pap által való megáldása, melynek rendeltetése az egyesülés termékeny létének biztosítása volt; e gyakorlatot már jóval a hivatalos esküvői szertartások előtt kialakították. A házassági erkölcsök fejlődésének ezen időszakában az esküvőre meghívott vendégektől elvárták, hogy sorban vonuljanak át éjszaka a hálósobán, s legyenek ezzel hivatalos tanúi a házasság betetőzésének.

83:4.9 (925.5) A véletlen elem, vagyis, hogy minden házasság előtti próba ellenére bizonyos házasságok rosszul alakultak, arra készítette az ősi embert, hogy biztosítsa magát a félresikerült házasság ellen; ez arra vezette, hogy a papok és a varázslás segítségével után nézzen. E törekvés már közvetlenül a mai templomi esküvőkben csúcsosodott ki. De hosszú időn át a házasságot általában úgy tekintették, mint amelynek lényegét a szerződő szülők — később a pár — döntése képezi, míg az

utóbbi ötszáz évben az egyház és az állam gyakorolt felette ellenőrzést és ma ezek hirdetik ki a házasságkötést.

5. Többes házasságok

^{83:5.1 (925.6)} A házasság történelmének kezdetén a házasságot nem kötött nők a törzs férfijaihoz tartoztak. Később egy nőnek egy időben csak egy férje lehetett. Az egyszerre-egy-férj gyakorlatának kialakítása volt az első lépés a hordán belüli szabad keveredéstől való eltávolodás terén. Bár a nőnek csak egy férfit engedélyeztek, a férje a saját belátása szerint megszakíthatta ezeket az átmeneti kapcsolatokat. De ezek a lazán szabályozott társulások jelentették az első lépést abba az irányba, hogy a hordában való létet felváltsa a párban való lét. A házasságfejlődés e szakaszában a gyermekek rendszerint az anyához tartoztak.

^{83:5.2 (925.7)} A nász fejlődésében a következő lépés a csoportházasság volt. A házasság e közösségi szakaszának azért kellett közbelépnie a családi élet kialakulása érdekében, mert a házassági erkölcsök még nem voltak elég erősek ahhoz, hogy a párkapcsolatokat állandósítsák. A fiútestvér-leánytestvér házasságok e csoportba tartoztak; az egyik család öt fiúgyermekét feleségül vette egy másik család öt leánygyermekét. A közösségi házasság lazább formái az egész világon fokozatosan a csoportházasság különböző fajtáivá fejlődtek. E csoporttársulásokat nagyrészt a nemzetség-ősi erkölcsök szabályozták. A családi élet lassan, de biztosan kialakult, mert a nemiséggel és a házassággal kapcsolatos szabályok kedveztek a törzs túlélésének azáltal, hogy nagyszámú gyermek születését biztosították.

83:5.3 (926.1) A csoportházasságok a fejlettebb törzsek körében fokozatosan átengedték a terepet a többtársúság — a többnejűség és a többférjűség — különféle szokásainak. De a többférjűség sohasem volt általános gyakorlat, rendszerint a királynőkre és a gazdag nőkre korlátozódott; ezen kívül szokásosan családi ügy volt, egy feleség tartozott több fiútestvérhez. Néha a kaszt és a nehéz gazdasági helyzet tette szükségessé, hogy több férfi egy feleséggel elégedjen meg. De még ilyen esetben is a nő csak egyikükhöz ment hozzá, és a többiek helyzetét lazán kezelve, úgy túrték meg őket, mint a közös leszármazottak „unokatestvéreit”.

83:5.4 (926.2) Az a zsidó szokás, hogy a férfinak a meghalt fiútestvére özvegyével kellett közösülnie abból a célból, hogy „magot neveljen a testvérbátyja számára”, az ősi világnak csaknem a felében elterjedt volt. Ez annak az időnek az emléke, amikor a házasság inkább volt családi ügy, mint az egyének társulása.

83:5.5 (926.3) A többnejűség intézményét más és más korban az alábbi négy feleségfajtaként ismerték el:

83:5.6 (926.4) 1. A szertartás általi vagy törvényes feleségek.

83:5.7 (926.5) 2. A vonzalomból és engedéllyel tartott feleségek.

83:5.8 (926.6) 3. Ágyasok, szerződés által szerzett feleségek.

83:5.9 (926.7) 4. Rabszolga feleségek.

83:5.10 (926.8) Igen ritka volt az olyan igazi többnejűség, ahol minden feleség egyenrangú és minden gyermek is egyenrangú. Az otthont még a többes házasságok esetében is rendszerint a

főfeleség, a törvényes élettárs uralta. Csak vele tartották meg az előírt házassági eljárást, és csakis az ilyen, vásárolt vagy hozománnyal ellátott házastárs gyermekei örökölhettek, hacsak nem kötöttek valamilyen különleges megállapodást a törvényes feleséggel.

83:5.11 (926.9) A törvényes feleség nem szükségképpen a szerelemfeleség volt; a korai időkben rendszerint nem ez volt a helyzet. A szerelemfeleség vagy kedves addig nem jelent meg, amíg az emberfajta meglehetősen fejlődést nem mutatott, közelebbről is, miután az evolúciós törzsek keveredtek a nodfiakkal és az ádámfiakkal.

83:5.12 (926.10) A tabufeleség — a törvényes, egyetlen feleség — teremtette meg az ágyasok erkölcsi rendjét. Ezen erkölcsök mellett egy férfinak csak egy felesége lehetett, de nemi kapcsolatot tarthatott fenn bármennyi ágyassal. Az ágyasság volt az első lépcsőfok az egynejtűséghez, az első elmozdulás a tiszta többnejtűségtől. A zsidók, a rómaiak és a kínaiak ágyasai nagyon gyakran a feleség szolgálólányai voltak. Később, miként a zsidók körében is, a törvényes feleséget tekintették a férjtől született összes gyermek anyjának.

83:5.13 (926.11) A várandós vagy szoptató feleséggel létesítendő nemi kapcsolatra vonatkozó régebbi tabuk nagymértékben hozzájárultak a többnejtűség terjedéséhez. Az ősi idők asszonyai gyorsan öregedtek a gyakori terhességek és a kemény munka miatt. (Az ilyen túlterhelt feleségek csak annak következtében tudtak életben maradni, hogy havonta egy hétre elkülönítették őket, amikor éppen nem vártak gyermeket.) Az ilyen feleség gyakran belefáradt a terhességekbe és megkérte a férjét, hogy vegyen egy második és fiatalabb feleséget, egy

olyat, aki képes segíteni neki a terhessége idején és a házimunkában. A régebbi hitvesek ezért rendszerint üdvözölték az új feleségeket; a nemi féltékenység semmilyen formában nem létezett.

^{83:5.14 (926.12)} A feleségek számát csak az korlátozta, hogy a férfi mennyiről tudott gondoskodni. A jó módú és tehetős férfiak sok gyermeket akartak, és lévén, hogy a csecsemőhalandóság aránya igen magas volt, több feleség kellett a nagycsalád létrehozásához. A többnejűség keretei között élő nők közül sokan csak munkások, rabszolgafeleségek voltak.

^{83:5.15 (927.1)} Az emberi szokások fejlődnek, de nagyon lassan. Az ágyasház rendeltetése az volt, hogy a királyszék megerősítése céljából erős és nagyszámú vérrokon testületet építsen ki. Egy bizonyos főnököt egyszer meggyőztek, hogy nem kell ágyasházat tartania, hogy meg kell elégednie egyetlen feleséggel; így azonnal feloszlatta az ágyasházat. Az elégedetlen feleségek hazamentek, mire az ő megsértődött rokonaik rárontottak a főnökre és ott helyben végeztek vele.

6. Igazi egynejűség — a párok házassága

^{83:6.1 (927.2)} Az egynejűség egyúttal kiváltságos uralkodó helyzet is; jó azoknak, akik ebben a kívánatos helyzetben vannak, de élőlénytani nehézségeket jelent azok számára, akik nem ilyen szerencsések. De meglehetősen függetlenül az egyénre gyakorolt hatásától, az egynejűség kétségkívül a legjobb a gyermekek számára.

^{83:6.2 (927.3)} A legelső egynejűség a körülmények kényszerítő erejéből, a szegénységből fakadt. Az egynejűség kulturális és

társadalmi, mesterséges és nem természetes dolog, vagyis az evolúciós ember számára nem természetes. Teljes mértékben természetes volt viszont a tisztafajú nodfiaknak és ádámfiaknak, és az összes fejlődő emberfajta számára nagy kulturális értékkel bírt.

83:6.3 (927.4) A káld törzsek elismerték a feleség azon jogát, hogy a házasság előtt ígéretet vegyen a későbbi hitvesétől arra vonatkozóan, hogy nem fog második feleséget vagy ágyast tartani; a görögök és a rómaiak is előnyben részesítették az egynejű házasságot. Az ősök imádása mindig is segítette az egynejűséget, mint ahogy a házasságot szentségnek tartó keresztény tévedés is. Még az életszínvonal javulása is következetesen küzdött a többnejűség ellen. Mihály urantiai eljövételének idejére a polgárosodott világnak gyakorlatilag az egésze elérte az elméleti egynejűség szintjét. De ez a tétlen egynejűség nem jelentette azt, hogy az emberiség hozzászokott volna a valódi párkapcsolati házasság gyakorlatához.

83:6.4 (927.5) Amikor a társadalom az eszményi egytársú párkapcsolati házasság célját követi, amely végeredményben valamiféle kiváltságos helyzetet teremtő nemi társulás, nem szabad elsiklania azoknak a szerencsétlen férfiaknak és nőknek az irigylésre nem méltó helyzete felett, akik nem találják meg a helyüket ebben az új és fejlett közösségi rendben, még akkor sem, ha megteszik a tőlük telhetőt az együttműködés érdekében, és hozzáfognak az elvárások teljesítéséhez. Az, hogy nem képesek társat találni a versengés közösségi színterén, származhat leküzdhetetlen nehézségekből vagy a pillanatnyi erkölcsi megszorítások sokaságából. Valóban igaz, hogy az egynejűség (egyférjűség) eszményi azok számára, akik

benne élnek, de szükségszerűen nagy nehézségeket okoz azoknak, akik kívül maradnak a magányos létezés hidegében.

83:6.5 (927.6) A szerencsétlen keveseknek mindig is meg kell szenvedniük, hogy a többség haladhasson a kibontakozó polgárosodott viszonyok fejlődő erkölcsi közepette; de a szerencsés többségnek mindig jóindulattal és megértően kell viszonyulnia azokhoz a kevésbé szerencsés embertársakhoz, akiknek meg kell fizetniük az árát annak, hogy nem sikerül belépniük az olyan eszményi nemi közösségek egyikébe, mely minden biológiai készítés kielégülését lehetővé teszi és amely a kibontakozó társadalmi fejlődés legmagasabb rendű erkölcsi támogatását élvezi.

83:6.6 (927.7) Az egytársúság mindig az emberi nemi evolúció eszményi célja volt, ma is az és mindig is az lesz. Az igazi párkapcsolati házasság ezen eszményképe önmegtartóztatást von maga után, és emiatt bukik meg oly gyakran pusztán azért, mert a szerződő felek egyike vagy mindkettő híján van a legkiemelkedőbb emberi erénynek, a szigorú önfegyelemnek.

83:6.7 (927.8) Az egynejűség a tisztán élőlénytani evolúciótól különböző társadalmi polgárosodás kibontakozásának mértékét jelzi. Az egynejűség nem szükségképpen élőlénytani vagy természetes, viszont nélkülözhetetlen a polgárosodott társadalmi viszonyok közvetlen fenntartásához és továbbfejlesztéséhez. Hozzájárul az érzelmi nemesedéshez, az erkölcsi jellem erősödéséhez és a szellemi gyarapodáshoz, melyek teljesen lehetetlenek a többnejűségben. Egy nő sohasem válhat eszményi anyává, ha folyton arra kényszerül, hogy a férje ragaszkodásáért harcoljon.

83:6.8 (928.1) A párkapcsolati házasság kedvez annak a bensőséges megértésnek és segíti annak a hatékony együttműködésnek a kialakulását, mely a legjobb a szülők boldogsága, a gyermek jóléte és a társadalmi hatékonyság szempontjából. A nyers erőszakból elindult házasság fokozatosan az önművelésnek, az önuralomnak, az önkifejezésnek és az önmaga átörökítésének nagyszerű intézményévé fejlődik.

7. A házasság felbontása

83:7.1 (928.2) A házassági erkölcsök korai fejlődésében a házasság olyan laza egyesülés volt, melyet tetszés szerint meg lehetett szakítani, és a gyermekek mindig az anyát követték; az anyagyermek kötelék ösztönös és mindig is az erkölcsök fejlődési szakaszaitól függetlenül működött.

83:7.2 (928.3) A fejletlen népek körében a házasságoknak csak mintegy a fele bizonyult életképesnek. Az elválás leggyakoribb oka a meddőség volt, mellyel mindig a feleséget vádolták; és a gyermektelen feleségekről úgy tartották, hogy a szellemvilágban kígyóvá változnak. A kezdetlegesebb erkölcsök mellett a válás egyedül a férfi döntése lehetett, és e rendszabályok némely népnél egészen a huszadik századig fennmaradtak.

83:7.3 (928.4) Az erkölcsök fejlődésével bizonyos törzsek a házasság két formáját alakították ki: a közönségest, mely engedélyezte a válást, és a papi házasságot, mely nem engedte meg a különválást. A feleségvásárlásnak és a hozománynak a bevezetése nagymértékben csökkentette a válások számát azáltal, hogy bevezette a vagyoni kártérítést a házasság

sikertelensége esetére. És valóban, számos mai házasságot ez az ősi vagyoni tényező szilárdít meg.

83:7.4 (928.5) A közösségbeli rangból és a vagyoni előjogokból eredő társadalmi nyomás mindig is erősítette a házassági tabuk és erkölcsök fennmaradását. A házasság korszakokon át folyamatosan fejlődve a mai világban fejlett szintet ért el, függetlenül attól, hogy fenyegetően támadja azt az elégedetlenség azon népek széles körében, ahol az egyéni szabad döntés — egy új szabadságjog — erőteljesen megjelent. Míg a fejlődésképesebb fajtáknál a hirtelenül felgyorsult társadalmi evolúció eredményeként ilyen alkalmazkodási zavarok jelennek meg, addig a kevésbé fejlett népeknél a házasság továbbra is a régibb erkölcsök irányítása mellett fejlődik és lassan javul.

83:7.5 (928.6) A házasság intézményét elkerülhetetlenül és átmenetileg ingataggá teszik azok a folyamatok, melyek eredményeként a házasságban meglévő, régibb és régóta fennálló vagyoni mozgatóerő váratlanul és hirtelenül lecserélődik egy eszményibb, de szélsőségesen egyéniség-hangsúlyozó szeretet-késztetésre. Az ember házassági késztetései mindig messze túlmutattak a tényleges házassági erkölcsök szintjein, és a tizenkilencedik és huszadik században a nyugati házasságeszmény hirtelenül messze megelőzte az emberfajta önző és csak részlegesen szabályozott nemi ösztöneit. Bármely társadalomban a házasságot nem kötöttek nagy száma az erkölcsök időleges törését vagy átalakulását jelzi.

83:7.6 (928.7) Végig az idők során a házasság valódi próbája az egész családi élet elhagyhatatlan velejárója, a folyamatos

bensőségesség volt. Két elkényeztetés által elrontott fiatal, akiket arra tanítottak, hogy elvárhatják a hiúságuk és a tudatos énjük megkövetelte élvezetekben való elmerülést és az ezek által való kielégülést, aligha remélhetik, hogy nagy sikert érnek el a házasság és az otthonépítés — vagyis az önmehtagadáson, a kölcsönös engedményeken alapuló egyezségeken, az odaadáson és a gyermeknevelés iránti önzetlen elhivatottságon alapuló, élethosszig tartó társulás — terén.

83:7.7 (929.1) Az udvarlással járó nagyfokú képzelgés és szerelmes ábrándozás nagymértékben felelős a mai nyugati népek körében egyre nagyobb mértékben jelentkező válási hajlamokért, melyeket tovább bonyolít a nő nagyobb személyes szabadsága és megnövekedett gazdasági függetlensége. A könnyű válás, melyre az önuralom hiányának vagy a szokványos személyes alkalmazkodás sikertelenségének eredményeként kerül sor, közvetlenül visszavisz azokba a korai társadalmi szakaszokba, ahonnan az ember nemrégiben és oly sok személyes kín és faji szenvedés eredményeként emelkedett ki.

83:7.8 (929.2) De mindaddig, amíg a társadalom nem megfelelően oktatja a gyermekeket és az ifjúságot, amíg a társadalmi rend nem nyújt nekik kellő házasság előtti képzést, és amíg az esztelen és éretlen ifjúkori vágyálmok határozzák meg a házasságkötést, addig a válás túlsúlya továbbra is érvényesülni fog. Amennyire a társadalmi csoport nem nyújt házasságra való felkészítést az ifjúságnak, olyan mértékben kell a válásnak egyfajta társadalmi biztonsági szelepként működnie, mely a fejlődő erkölcsök gyors változásának időszakaiban megakadályozza a még rosszabb helyzetek kialakulását.

^{83:7.9 (929.3)} Az elődök láthatólag ugyanolyan komolyan vették a házasságot, mint némely mai nép. Nem úgy tűnik, mintha a legújabb idők sok hirtelen és sikertelen házassága sok fejlődést mutatna a fiatal férfiak és nők nászra való felkészítésének ősi szokásaihoz képest. A mai társadalom nagy ellentmondása az, hogy úgy emeli magas szintre a szerelmet és eszményíti a házasságot, hogy közben nem hajlandó ezek alapos vizsgálatára.

8. A házasság eszményítése

^{83:8.1 (929.4)} Az otthonban kiteljesedő házasság valóban az ember legfennköltebb intézménye, de azért alapvetően emberi intézmény; sohasem szabad szentségnek nevezni. A szetfi papok vallási szertartást alakítottak ki a házasságból; de az Éden után évezredekken keresztül a házasságbeli együttélés tisztán társadalmi és polgári intézményként létezett.

^{83:8.2 (929.5)} Az emberi társulásoknak az isteni társulásokhoz való hasonlítása felettébb szerencsétlen dolog. A férj és feleség egyesülése a házasság-otthon kapcsolatban nem más, mint az evolúciós világok halandóinak anyagi működése. Az igaz, hogy komoly szellemi előrehaladás származhat a férj és a feleség fejlődésre irányuló, őszinte emberi törekvéseiből, de ez nem jelenti azt, hogy a házasság szükségszerűen szent dolog. A szellemi fejlődés az emberi igyekezet más útjai őszinte követésének is velejárója.

^{83:8.3 (929.6)} A házasságot éppily kevésbé lehet hasonlítani az Igazítónak az emberhez fűződő viszonyához vagy ahhoz a testvériességhez, mely Krisztus Mihály és az ő emberi testvérei között megvan. E kapcsolatok alig néhány ponton vethetők

össze a férj és feleség társulásával. Rendkívül szerencsétlen dolog, hogy e viszonyok félreértelmezésével az emberek oly nagy zavart okoztak a házasság elismertségében.

83:8.4 (929.7) Szerencsétlen dolog az is, hogy bizonyos halandói csoportok úgy fogták fel a házasságot, mint amelyet isteni cselekedet teljesít ki. Az ilyen hiedelmek közvetlenül elvezetnek a házas állapot felbonthatatlanságához, függetlenül a körülményektől és a szerződő felek óhajától. De magának a házasság felbontásának a ténye jelzi, hogy Istenség nem vesz részt az ilyen egyesülésekben. Ha Isten egyszer bármely két dolgot vagy személyt összekötött, akkor azok együtt maradnak mindaddig, amíg az isteni akarat el nem rendeli a szétválásukat. De a házasság esetében, amely emberi intézmény, vajon ki meri megítélni, ki meri megmondani, hogy mely házasságok olyan egyesülések, melyeket a világegyetemi felügyelők hagytak jóvá és melyek azok, amelyek tisztán emberi jellegűek és eredetűek?

83:8.5 (930.1) Mindazonáltal van házasságeszmény a magas szférákon. Minden egyes helyi csillagrendszer központján az Isten Anyagi Fiai és Leányai megmutatják a férfi és a nő házasság kötelékének, valamint az utódok nemzése és nevelése céljából való egyesülésének eszményképeit. Végül is az eszményi halandói házasság emberileg szent.

83:8.6 (930.2) A házasság az embernek mindig is az időben megvalósítandó legfelsőbb eszményi álma volt és ma is az. Bár e szép álmom ritkán valósul meg a maga teljességében, dicső eszményképként továbbra is fennmarad, és az emberi boldogság érdekében állapotyszerű törekvésre csábítja a fejlődő emberiséget. De a fiatal férfiakkal és nőkkel valamennyire meg

kell ismertetni a házasság valóságait, mielőtt elmerülnek a családi élet sokat követelő kölcsönös kapcsolataiban; a túlzó ifjúkori eszményelvűséget a hiú remények házasság előtt történő, bizonyos fokú lerombolásával kell mérsékelni.

83:8.7 (930.3) A házasság ifjak által való eszményítését azonban nem szabad helyteleníteni; ezek az álmok a családi élet jövőbeli céljának megjelenítései. Ez a beállítottság ösztönző és segítő jellegű, feltéve, hogy nem megy a házasság és az azzal járó családi élet gyakorlati és mindennapi követelményei felismerésének kárára.

83:8.8 (930.4) A házassági eszményképek komoly fejlődésen mentek át a legutóbbi időkben; némely nép körében az asszony gyakorlatilag egyenlő jogokat élvez a társával. A család, elvben legalábbis, az utódnevelésre létrejött hű társulássá válik, mely együtt jár a nemi hűséggel is. De még a házasság ezen új változata sem merészkedhet az egész személyiségre és egyéniségre kiterjedő kölcsönös birtoklás jelentette szélsőségig. A házasság nem csak egyéniségközpontú eszménykép; a házasság egy férfi és egy nő fejlődő társközössége, mely a pillanatnyi erkölcsök mellett létezik és működik, melyet tabuk korlátoznak és amelyet a társadalom törvényei és szabályai erősítenek meg.

83:8.9 (930.5) A huszadik századi házasságok sokkal magasabb szinten állnak a régi korokéihoz képest, függetlenül attól, hogy jelenleg az otthon intézményének komoly megmérettetése zajlik, mert a női szabadságjogok gyors erősödésével járó kihívások hirtelenül zúdultak rá a társadalmi szerveződésre, azokról a jogokról van szó, melyeket a múltbeli nemzedékek

erkölcseinek késlekedő fejlődése során oly sokáig megtagadtak tőlük.

83:8.10 (930.6) [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

84. írás

Házasság és családi élet

84:0.1 (931.1) A HÁZASSÁGOT az anyagi szükség alapította, a nemi vágyódás szépítette meg, a vallás szentesítette és magasztalta fel, az állam követelte meg és szabályozta, míg a későbbi időkben a fejlődő szeretet kezdi igazolni és dicsőíteni, mint a polgárosodott viszonyok leghasznosabb és legnagyobb intézményének, az otthonnak az ősanját és megteremtőjét. Az otthonépítésnek kell minden nevelési erőfeszítés középpontjában állnia és annak lényegét alkotnia.

84:0.2 (931.2) A párzás tisztán az ember önmaga átörökítésére irányuló cselekedete, melyhez különböző mértékben társul a maga kedvére való létezés; a házasság, az otthonépítés nagymértékben önfenntartási kérdés, és maga után vonja a társadalom fejlődését. A társadalom maga a családi egységek együttes szervezete. Bolygói tényezőkként az egyének igencsak átmenetiek — csak a családok folyamatos közvetítők a társadalmi evolúcióban. A műveltség és a tudás folyói a családon mint csatornán áramlanak az egyik nemzedéktől a másikig.

84:0.3 (931.3) Az otthon alapvetően társadalomtani intézmény. A házasság az ember önfenntartásban való együttműködéséből és az önmaga átörökítése érdekében való társulásából nőtt ki, s a maga kedvére való létezési elem meglehetősen esetlegesen

befolyásolta azt. Mindazonáltal az otthon az emberi létezés lényeges rendeltetési céljai közül mindhármát magába foglalja, míg az élet továbbadása teszi az alapvető emberi intézménnyé, és a nemi jelleg emeli ki minden más társadalmi tevékenység közül.

1. Kezdetleges párkapcsolatok

^{84:1.1 (931.4)} A házasság nem nemi kapcsolatokra alapult; azok eseti velejárói voltak. Az ősi férfinak nem volt szüksége a házasságra, úgy merült el a nemi vágya kielégítésében, hogy nem terhelte magát a feleséggel, a gyerekekkel és az otthonnal járó felelőségekkel.

^{84:1.2 (931.5)} A gyermekéhez testileg és érzelmileg is kötődő nő függ a férfival való együttműködéstől, és ez készíteti őt a házasság menedéket nyújtó oltalmába. De a férfit nem közvetlen élőlénytani készítés vezette a házasságba — és még kevésbé ez tartotta benne. Nem a szeretet volt az, ami a házasságot a férfi számára vonzóvá tette, hanem az élelem utáni vágy volt az, mely először csábította a vadembert a nőhöz és a kezdetleges menedékhez, amelyen a nő a gyermekeivel osztozott.

^{84:1.3 (931.6)} A házasságot még csak nem is a nemi kapcsolatokkal járó kötelezettségek tudatos felismerése hozta létre. Az őseMBER nem értette a nemi élvezet és a későbbi gyermekszületés közötti összefüggést. Egykor általános volt az a hiedelem, hogy egy szűzlány is lehet terhes. A vadak már korán úgy tartották, hogy a csecsemők a szellemföldön jönnek létre; a terhességről azt hitték, hogy onnan ered, hogy a nőbe egy szellem, egy kifejlődő kísértet költözik. Az étkezési

szokásokról és a gonosz tekintetről is azt hitték, hogy képes terhességet kiváltani a szűz vagy nem házas nőknél, míg a későbbi hiedelmek az élet kezdeteit a lélegzettel és a napfénnel kapcsolták össze.

84:1.4 (932.1) Sok korai nép társította a kísérteteket a tengerrel; emiatt erősen korlátozták a szüzek fürdési szokásait; a fiatal nők sokkal jobban féltek a dagálykor a tengerben való fürdéstől, mint a nemi kapcsolatoktól. A torz és koraszülött csecsemőket olyan állatkölyköknek tekintették, melyek az óvatlan fürdőzés eredményeként vagy rosszindulatú szellemtevékenységen keresztül jutottak a nő testébe. A vadak természetesen semmi kivetnivalót nem találtak abban, hogy az ilyen utódot megszületésekor megfojtsák.

84:1.5 (932.2) A felvilágosodás első lépését az a hiedelem jelentette, miszerint a nemi kapcsolatok megnyitják az utat a szellemkísértet előtt ahhoz, hogy a nőbe költözzön. Az ember ekkorra már felfedezte, hogy az apa és az anya egyenlő mértékben járul hozzá az utódot eredményező életörökítő tényezőkhöz. De számos szülő még a huszadik században is többé-kevésbé tudatlanságban próbálja tartani a gyermekeit az emberi élet eredetét illetően.

84:1.6 (932.3) Az egyszerűbb családok létét az a tény biztosította, hogy a szaporodási működés maga után vonja az anya-gyermek viszonyt. Az anyai szeretet ösztönös; nem az erkölcsökből ered, ellentétben a házassággal. Minden emlős anyai szeretete a helyi világegyetemi elmeszellem-segédectől származó veleszületett felruházottság, és annak erőssége és önzetlensége mindig egyenes arányban áll a fajra jellemző védtelen újszülötti időszak hosszával.

^{84:1.7 (932.4)} Az anya és gyermeke közötti kapcsolat természetes, erős és ösztönös, olyan, amely ennél fogva arra készítette az ősidők nőit, hogy sok furcsa helyzetet felvállaljanak és elmondhatatlan nehézségeket viseljenek el. Ez az ösztönző anyai szeretet az a hátráltató érzelem, amely mindig is óriási hátrányt jelentett a nőnek a férfival folytatott minden küzdelmében. De az emberi faj anyai ösztöne még ekkor sem jelent ellenállhatatlan erőt; gátolhatja azt becsvág, önzés és vallási meggyőződés.

^{84:1.8 (932.5)} Bár az anya-gyermek közösség nem azonos a házassággal vagy az otthonnal, ez volt a mag, ahonnan mindkettő kihajtott. A nász fejlődésében nagy előrelépést jelentett, amikor ezek az átmeneti társulások elég soká tartottak ahhoz, hogy felnevelhessék az azokból származó utódot, mert az már az otthon építése volt.

^{84:1.9 (932.6)} Tekintet nélkül e korai párok kibékíthetetlen ellentmondásaira, s függetlenül a társulásuk laza voltától, e férfi-nő társulások jelentősen javították a túlélési esélyeket. Egy férfi és egy nő együttműködése, még ha a családról és az utódokról másként vélekednek is, a legtöbb szempontból jóval felsőbb rendű ahhoz képest, mintha két férfiról vagy két nőről lenne szó. A nemek párosítása javította a túlélési esélyeket és ez volt az emberi társadalom legkorábbi kezdete. A nemek szerinti munkamegosztás szintén hozzájárult a kényelemhez és fokozta a boldogságot.

2. A korai anyaközpontú család

^{84:2.1 (932.7)} A nő rendszeres vérzése és a szüléskori további vérzése már korán azt a képzetet keltette az emberekben, hogy

a vér a gyermek teremője (sőt még a lélek fészke is) és ebből eredt az emberi viszonyok vérségi kötelékének eszméje. A korai időkben minden leszármazottat a női ágon ismertek el, mert ez volt az egyetlen biztos leszármazási rész.

84:2.2 (932.8) A kezdetleges család, mely az anya és a gyermek közötti ösztönös élőlénytani vérségi kötelékből nőtt ki, elkerülhetetlenül anyaközpontú család volt; és sok törzs hosszú ideig tartotta is e rendet. Az anyaközpontú család volt az egyetlen lehetséges átmenet a hordán belüli csoportházasság szakaszából a többnejű és az egynejű apaközpontú családok későbbi és fejlettebb otthonéletébe. Az anyaközpontú család természetes és élőlénytani volt; az apaközpontú család társadalmi, gazdasági és politikai alapú. Az anyaközpontú család fennmaradása volt az egyik fő oka az észak-amerikai vörös emberek körében annak, hogy az egyébként fejlődésképes irokézek miért nem váltak soha valódi állammá.

84:2.3 (933.1) Az anyaközpontú család erkölcsei mellett odahaza a feleség anyja gyakorlatilag főhatalommal rendelkezett; még a feleség fiútestvérei és azok fiai is tevékenyebbek voltak a család felügyeletében, mint a férj. Az apákat gyakran a saját gyermekük után nevezték át.

84:2.4 (933.2) A legelső emberfajták nemigen ismerték el az apa érdemét, a gyermeket teljesen az anyától valónak tekintették. Azt hitték, hogy a gyermekek csak a közös élet eredményeként hasonlítottak az apára vagy pedig azért voltak így „megbélyegezve”, mert az anya azt kívánta, hogy hasonlítsanak az apára. Később, amikor az anyaközpontú családról átálltak az apaközpontú családra, teljesen az apa érdemének tulajdonították a gyermeket, és a terhes nőre

vonatkozó tabuk közül sokat később kiterjesztettek a férjére is. A leendő apa a szülés közeledtével felhagyott a munkával, és a szüléskor ágyba került akárcsak a feleség, és három-nyolc napig pihent. A feleség akár már másnap felkelhetett és hozzáláthatott a kemény munkához, de a férj ágyban maradt és fogadta a jókívánságokat; mindez része volt azoknak a korai erkölcsöknek, melyek az apának a gyerekekhez való jogát voltak hivatottak megalapozni.

84:2.5 (933.3) Először az volt a szokás, hogy a férfi költözött a feleség népéhez, de a későbbi korokban, miután a férfi megfizette vagy ledolgozta a menyasszony árát, a saját népéhez vihetette a feleségét és a gyerekeket. Az anyaközpontú családból az apaközpontú családba való átmenet ad magyarázatot azokra az egyébként értelmetlen tilalmakra, melyek bizonyosfajta unokatestvér-házasságokra érvényben voltak, míg az egyéb, ezzel egyenlő rokonsági fokú házasságokra nem vonatkoztak.

84:2.6 (933.4) A vadászélet erkölcsének letűnésével, amikor az ember a pásztorkodás révén biztosította a fő élelemforrást, az anyaközpontú családnak gyorsan lejárt az ideje. Egyszerűen azért bukott meg, mert nem tudta sikeresen felvenni a versenyt az újabb apajogú családdal. Az anya férfirokonainál nyugvó hatalom nem kelhetett versenyre a férj-apa személyében összpontosuló hatalommal. A nő nem tudott megbirkózni a gyerekszülésnek, a tekintély folyamatos fenntartásának és a növekvő otthoni hatalom gyakorlásának összetett feladatával. A feleségrablás és később a feleségvásárlás gyakorlatának kialakulása felgyorsította az anyaközpontú család szokásának eltűnését.

^{84:2.7 (933.5)} Az anyaközpontú családról az apaközpontú családra való ugrásszerű váltás az emberi faj által valaha is végrehajtott leggyökeresebb és legteljesebb fordulatszerű igazodások egyike. E változás egyből nagyobb mértékű társadalmi kifejeződéshez és megnövekedett családi kalandhoz vezetett.

3. Az apa uralta család

^{84:3.1 (933.6)} Lehet, hogy az anyaság ösztöne vezette a nőt a házasságba, de az erkölcsök hatásával együtt a férfi nagyobb ereje volt az, ami tulajdonképpen arra kényszerítette a nőt, hogy megmaradjon a házasságban. A pásztorélet új erkölcsi rendszer, a családi élet apajogú fajtájának megteremtésére ösztönzött; és a család egységének alapja a pásztorélet és a korai mezőgazdasági élet erkölcei mellett az apa megkérdőjelezhetetlen és önkényes fennhatósága volt. Az egész társadalom, akár nemzeti, akár családi vetületben vizsgáljuk, átment az apajogú önkényes fennhatóság szakaszán.

^{84:3.2 (934.1)} Az asszony nép iránt tanúsított csekély mértékű kedvesség az Ószövetség korában hű képet fest a pásztornépek erkölceiről. A héber apajogú népek mind pásztorok voltak, amint tanúsítja azt a mondás is, miszerint „az Úr az én Pásztorom”.

^{84:3.3 (934.2)} De a férfit már nem lehetett vádolni azért, mert a letűnt korokban kevesebbre tartotta a nőt annál, mint amire a nő magát tartotta. A korai időkben a nő azért nem volt képes társadalmi elismerést szerezni, mert veszélyhelyzetekben nem tudott működni; nem volt valami látványos vagy hős válsághelyzet-kezelő. Az anyaság határozott hátrányt jelentett

a létküzdelmekben; az anyai szeretet hátráltatta a nőket a törzs megvédésében.

84:3.4 (934.3) Az ősidők asszonyai akaratlanul is megteremtették a férfitől való függő helyzetüket azáltal, hogy csodálatot és tetszést váltott ki bennük a férfi harciassága és férfiassága. A harcos felmagasztalásával a férfi tudatos énje is erősödött, miközben ezzel egyenlő mértékben gyengült a nőé és a nő még inkább függővé lett; a katonai egyenruha még mindig erős érzelmeket vált ki a nőkben.

84:3.5 (934.4) A fejlettebb fajtáknál a nők nem olyan nagy termetűek, nem olyan erősek, mint a férfiak. A nő lett a tapintatosabb, lévén ő a gyengébb; már korán megtanulta, hogy miként használja ki a nemi vonzerejét. Éberebb és óvatosabb lett a férfinál, de valamelyest felületesebb is. A férfi megelőzte a nőt a csatamezőn és a vadászatban; de otthon a nő rendszerint fortélyosabbnak bizonyult még a legősibb férfiak esetében is.

84:3.6 (934.5) A pásztorkodó férfi a nyáját az élelem miatt tartotta, azonban végig e pásztorkorszakokban a nőnek még mindig növényi élelmet kellett gyűjtenie. Az ősi ember került a földet; a föld túlságosan békés, túl kalandmentes volt. Létezett egy régi babona is, miszerint a nők jobb növényeket képesek termesztetni; ők anyák voltak. Számos visszamaradt mai törzsnél a férfiak főzik a húst, a nők a növényeket, és amikor a fejletlen ausztrál törzsek úton vannak, a nők sohasem rontanak rá a vadra, a férfiak pedig nem hajolnak le azért, hogy gyökeret ássanak ki.

84:3.7 (934.6) A nőnek mindig is dolgoznia kellett; legalábbis egészen a legújabb időkig a nő igazi termelő volt. A férfi

rendszerint a könnyebbik utat választotta, és ez az egyenlőtlenség megvolt végig az emberi faj történelme során. Mindig a nő volt a teherviselő, aki gondozta a családi vagyont és ellátta a gyermekeket, ezzel szabaddá tette a férfi kezét a harchoz és a vadászathoz.

84:3.8 (934.7) A nő első felszabadulására akkor került sor, amikor a férfi beleegyezett a földművelésbe, beleegyezett olyasmibe, melyet addig női munkának tekintett. Nagy előrelépés volt, amikor a férfi foglyokat már nem ölték le, hanem földműves rabszolgává tették. Ez előidézte a nő felszabadulását, aki így több időt szentelhetett az otthonépítésnek és a gyermeknevelésnek.

84:3.9 (934.8) A gyermekek számára rendelkezésre álló tej azt eredményezte, hogy a csecsemőket még fiatalabb korban választották el, így az anyák több gyermeket szülhettek, ami enyhített a némelykor átmenetileg fellépő terméketlenségükön, míg a tehén- és kecsketej fogyasztása nagymértékben visszaszorította a csecsemőhalandóságot. Mielőtt a társadalom áttért volna a pásztorkodó szakaszba, az anyák négy-öt éves korukig szoptatták a kisgyermeküket.

84:3.10 (934.9) A kezdetleges háborúskodás mérséklődésével nagymértékben enyhült a nemek közti munkamegosztás egyenlőtlensége. De még mindig a nőknek kellett az igazi munkát végezniük, míg a férfiak őrzt álltak. Egyetlen tábornagy vagy falut sem hagyhattak őrízetlenül nappalra vagy éjszakára, de még e feladaton is könnyítettek a kutya háziasítása révén. Általában véve a mezőgazdaság megjelenése emelte a nő tekintélyét és javította a társadalmi helyzetét; legalábbis így volt ez addig, mígnem a férfi maga vált gazdálkodóvá. Amint

a férfi a földművelésnek szentelte magát, a mezőgazdasági módszerek nyomban nagy fejlődésen mentek át, mely fejlődés nemzedékek során át tartott. A vadászat és a háború révén a férfi megtanulta értékelni a szervezést, és ezeket a módszereket bevezette a kézművesség terén is és később, amikor átvette a nő munkájának nagy részét, komoly mértékben továbbfejlesztette a nő szertelen munkamódszereit.

4. A nők helyzete a korai társadalomban

84:4.1 (935.1) A nő helyzete általában véve bármely korszakban világos ismérve a házasság, mint társadalmi intézmény evolúciós fejlődésének, míg magának a házasságnak a fejlődése meglehetősen pontos mércéje az emberi polgárosodás haladási ütemének.

84:4.2 (935.2) A nő társadalmi szempontból mindig is látszólagosan képtelen helyzetben volt; a nő mindig a férfi eszes irányítójaként működött; folyvást felhasználta a férfi erős nemi vágyát a saját érdekében és a saját helyzetének erősítése céljából. A nemi vonzerejét ravaszul kihasználva gyakran képes volt uralni a férfit, még akkor is, amikor a férfi megalázó rabszolgasorban tartotta.

84:4.3 (935.3) A korai időkben a nő a férfinak nem barátot, kedvest, szeretőt és társat jelentett, hanem inkább vagyontárgyat, szolgát vagy rabszolgát, később pedig gazdasági társat, játékszer és a gyermeket megszülő személyt. Mindamellet a helyes és kielégítő nemi kapcsolatokban mindig jelen volt a nő választása és döntése is, és ezáltal az okos nők mindig komoly mértékben tudták befolyásolni a közvetlen és személyes helyzetüket, függetlenül a nemüknek kijáró társadalmi

elismertségi szinttől. De a férfiakat a bizalmatlanságuk és gyanakvásuk legyőzésében nem segítette az a tény, hogy a nők minduntalan arra kényszerültek, hogy a kötöttségeik oldására irányuló törekvéseikben a ravaszkodáshoz folyamodjanak.

84:4.4 (935.4) A nemeknek nagyon nehezére esett egymás megértése. A férfi nehezen értette meg a nőt, a tudatlan bizalmatlanság és a félelemmel vegyes megigézettség furcsa keverékével, majdhogynem gyanakvással és megvetéssel tekintett rá. Sok törzsi és faji hagyomány tulajdonít bajokat Évának, Pandorának és a női nem más képviselőinek. Ezeket a mondákat mindig eltorzították annak érdekében, hogy úgy tűnjön, hogy a nő hozta a férfira a bajt; és mindez jelzi a nőkkel szemben egykor létezett általános bizalmatlanságot. A nőtlenséget fogadott papság mellett felhozott érvek között a legfőbb az volt, hogy a nő hitvány lény. Az a tény, hogy a boszorkánynak hitt személyek többsége nő volt, nem javított a nemük régi hírnevén.

84:4.5 (935.5) A férfiak sokáig különleges, sőt természetellenes lényeknek tekintették a nőket. Még azt is tartották, hogy a nőknek nincs lelkük; ezért tagadták meg tőlük a nevet. A korai időkben nagyon félték a nővel való első nemi kapcsolattól; innen eredt az a szokás, hogy a papnak kellett először nemi kapcsolatot létesítenie a szűzzel. A nőnek még az árnyékát is veszélyesnek tartották.

84:4.6 (935.6) A szülésről egykor általánosan úgy tartották, hogy általa a nő veszélyessé és tisztátalanná válik. Számos törzsi erkölcs írta elő, hogy az anyának alapos megtisztulási szertartásokon kell átesnie a szülést követően. Azon csoportokat kivéve, ahol a férj részt vett a

gyermekágyasságban, a várandós anyát kerülték, magára hagyták. Az ősök még azt is kerülték, hogy a gyermek a házban szülessen meg. Végül az idős asszonyoknak megengedték, hogy meglátogassák az asszonyt vajúdás közben, és e szokásból ered a bábaság, mint foglalkozás. Vajúdás közben rengeteg butaságot mondtak és tettek a szülés megkönnyítése érdekében. Szokás volt az újszülöttet szentelt vízzel meglocsolni a kísértetek zavaró hatásának elhárítása céljából.

84:4.7 (935.7) A nem kevert törzsek körében a szülés viszonylag könnyű volt, mindössze két-három órát vett igénybe; a kevert fajták körében ritkán megy ilyen könnyen. Ha egy nő belehalt a szülésbe, különösen az ikerszülésbe, úgy gondolták, hogy a szellemmel való házasságtörés bűnébe esett. Később a haladóbb törzsek úgy tekintették a szülésbe való belehalást, mint a felsőbb akarat megnyilvánulását; az ilyen anyákról úgy tartották, hogy nemes okból pusztultak el.

84:4.8 (936.1) A nők úgynevezett szerénysége a ruházzkodást és a személyes megnyilvánulásukat tekintve onnan ered, hogy halálosan féltek attól, hogy a havi vérzésük idején meglátják őket. Ha így meglátták őket, akkor az óriási bűn volt, egy tabu megszegése. A régi idők erkölcsai mellett minden nőt a serdülőkortól a szülőképes kor végéig teljesen elkülönítettek családi és társadalmi szinten minden egyes hónap egy teljes hetére. Minden, amit megérintett, amire leült vagy lefeküdt, „beszennyeződött”. Hosszú időn keresztül volt szokás irgalmatlanul megverni a lányt minden havi vérzési időszakában annak érdekében, hogy a testéből kiűzzék a rossz szellemet. De amint a nő túljutott a szülőképes korán, rendszerint előzékenyebb bánásmódban részesült, több jogot és

kiváltságot kapott. Mindezek tükrében nincs mit csodálkozni azon, hogy lenézték a nőket. Még a görögök is a tisztátalanság három fő oka egyikének tartották a vérző nőt, a másik kettő egyébként a disznó és a fokhagyma volt.

84:4.9 (936.2) Bármily buták is voltak ezek az ősi nézetek, némi jó is származott belőlük, hiszen minden túldolgoztatott nőnek, legalábbis fiatakorukban, minden hónapban egy hétnyi időt adtak a szívesen vett pihenésre és a hasznos elmélkedésre. Így élesíthették az eszüket arra, hogy miként kezeljék a férfi társaikat az idejük többi részében. A nők ilyenén való elkülönítése megvédte a férfit is attól, hogy túlságosan belemerüljön a nemi életbe, ami közvetetten hozzájárult a népesség számának korlátozásához és a férfi önuralmának fejlesztéséhez.

84:4.10 (936.3) Nagy előrelépést jelentett, amikor a férfitől megvonták a jogot, hogy tetszés szerint megölhesse a feleségét. Hasonlóképpen előremutató dolog volt az, amikor a nő megkapta a házassági ajándékok feletti rendelkezési jogot. Később a nő megszerezte a törvényes jogot vagyon tartására, annak ellenőrzésére, sőt a vagyon feletti rendelkezésre is, de sokáig meg volt fosztva attól, hogy egyházi vagy állami hivatalt viseljen. A nőt mindig is többé-kevésbé úgy kezelték, mint vagyontárgyat, egészen a Krisztus utáni huszadik századig. Még mindig nem nyerte el a férfi ellenőrzése alól való kikerüléssel járó szabadságot a világ egészében. A férfi azon próbálkozása, hogy megvédje a nőt, még a fejlett népek körében is mindig a felsőbbrendűség hallgatólagos érvényesítése volt.

84:4.11 (936.4) De a régi idők asszonyai nem sajnálták magukat annyira, ahogy az újabban felszabadult húgaik szokták. Az előbbiek végül is elég boldogok és elégedettek voltak; nem is mertek volna jobb vagy másfajta életmódot elképzelni.

5. A nők helyzete a fejlődő erkölcsök mellett

84:5.1 (936.5) Önmaga átörökítésében a nő a férfival egyenrangú, de az önfenntartási társulásban a nő határozott hátrányban működik, és a kényszerű anyaság hátrányát csakis a fejlett polgárosodott társadalom felvilágosult erkölcsi egyenlíthetik ki és a férfi erősödő méltányosságérzése ellentételezheti.

84:5.2 (936.6) A társadalom fejlődésével a nemi rendszabályok szigorúbbá váltak a nők esetében, mert ők többet szenvedtek a nemi erkölcsök áthágásának következményeitől. A férfira vonatkozó nemi rendszabályok csak lassan fejlődnek pusztán a polgárosodott viszonyok megkövetelte egyenesség iránti érzék eredményeként. A természet nem ismeri a pártatlanság fogalmát — a szülés gyötrelmeiben egyedül a nőt részesíti.

84:5.3 (936.7) A nemek egyenlőségének új keletű eszméje a kibontakozó polgárosodás részéről szép és hasznos dolog, de ilyen a természetben nincs. Amikor mindig az erősnek van igaza, akkor a férfi uralkodik a nő felett; amikor több igazságosság, béke és tisztességesség érvényesül, akkor a nő fokozatosan kiemelkedik a rabszolgaságból és a sötétségből. A nő társadalmi helyzete általában fordított arányban változott bármely nemzet vagy korszak katonai jellegéhez képest.

84:5.4 (937.1) De a férfi nem tudatosan és nem is szándékosan vette el a nő jogait és adta vissza neki azután fokozatosan és

kelletlenül; mindez a társadalmi evolúció öntudatlan és nem tervezett mozzanata volt. Amikor valóban eljött az idő a nő számára ahhoz, hogy többletjogokat élvezhessen, meg is szerezte azokat, és tette mindezt a férfi tudatos hozzáállásától meglehetősen függetlenül. Az erkölcsök lassan, de biztosan abba az irányba változnak, hogy gondoskodjanak a polgárosodott társadalom állandó fejlődésének részét képező társadalmi igazodásokról. A fejlődő erkölcsök lassan egyre jobb bánásmódot biztosítottak a nőknek; a velük szembeni kegyetlenséget fenntartó törzsek nem maradtak fenn.

84:5.5 (937.1) Az ádámfiak és a nodfiak fokozott elismerésben részesítették a nőket, és a vándorló anditák hatására egyes csoportok hajlottak arra, hogy érvényesítsék a nők társadalomban elfoglalt helyére vonatkozó édeni tanításokat.

84:5.6 (937.1) A korai kínaiak és a görögök jobban bántak a nőkkel, mint a legtöbb szomszédos nép. De a héberek rendkívül bizalmatlanok voltak velük szemben. Nyugaton a nő nehezen kapaszkodott felfelé a kereszténységbe beépült páli tantételek súlya alatt, bár a kereszténység fejlődést hozott az erkölcsökben azáltal, hogy szigorúbb nemi korlátozásokat rótt ki a férfira. A nő helyzete csak egy kicsit jobb a reménytelennél azon rendkívüli lealacsonyítás következtében, mely neki a mohamedanizmusban osztályrészül jut, és még ennél is rosszabb a helyzete több más, keleti vallási tanításban.

84:5.7 (937.1) Valójában a tudomány és nem a vallás egyenjogúsította a nőket; ez pedig nem volt más, mint a nőt az otthon börtönéből egyértelműen kiszabadító újkori gyár. A férfi fizikai képességei többé már nem voltak alapvető fontosságú tényezők az új létfenntartási rendszerben; a

tudomány úgy megváltoztatta az életkörülményeket, hogy a férfi ereje többé már nem szárnyalta túl a nő erejét.

84:5.8 (937.1) E változások előmozdították a nő felszabadulását a házi rabszolgaság alól és olyan mértékű változást hoztak a helyzetében, hogy ma már a személyes szabadságnak és a nemi önállóságnak gyakorlatilag a férfiével megegyező fokát élvezi. Egykor a nő értékét az ételkészítési tudása jelentette, de a találékonyság és a vagyon képessé tette egy olyan új világ — a kellem és a báj szféráinak — megteremtésére, melyben most működhet. Így nyerte meg az iparosodás öntudatlanul és szándékolatlanul a nő társadalmi és gazdasági egyenjogúsításáért folytatott harcot. Az evolúció megint csak elvégezte azt, amit még a kinyilatkoztatás sem volt képes elérni.

84:5.9 (937.1) A felvilágosult népeknek a nő társadalmi helyét meghatározó méltánytalan erkölcsökre adott válasza ingamozgásszerűen lendült át a másik szélsőség felé. Az iparosodott fajták körében a nő csaknem minden jogot megkapott és számos kötelezettség alól mentesült, mint amilyen a katonai szolgálat is. A létküzdelem terén minden könnyítés hozzájárult a nő felszabadulásához, és közvetlen előnye származott az egynejlőség felé tett minden lépésből is. A gyenge mindig aránytalanul sokat nyer a társadalom fokozatos evolúciójában megtett minden erkölcsi igazodáson.

84:5.10 (937.1) A párkapcsolati házasság eszményképeiben a nő végre elismerést, megbecsülést, függetlenséget, egyenlőséget kapott és képzésben részesült; de vajon méltónak bizonyul-e mindezen új és példa nélkül álló lehetőségekre? Vajon a mai nő bénultsággal, közönnyel, terméketlenséggel és hűtlenséggel

fog-e viszonyulni a társadalmi felszabadulás terén megtett nagy előrelépéshez? Ma, a huszadik században a nő a hosszú földi léte komoly próbatételének van alávetve.

84:5.11 (938.1) A nő a férfi egyenrangú társa a faj szaporításában, ennél fogva a szerepe éppen olyan fontos a faji evolúció alakulásában is; ezért működött közre az evolúció egyre erőteljesebben a nők jogainak megteremtésében. De a nők jogai semmi esetre sem azonosak a férfiak jogaival. A nő nem nyerhet többet a férfi jogai által, mint amennyire a férfi hasznát veheti a nő jogainak.

84:5.12 (938.2) Mindegyik nemnek meg van a maga külön élettere, melyhez hozzátartoznak az e téren belüli jogok is. Ha a nő szó szerint a férfi minden jogát élvezni akarja, akkor előbb vagy utóbb bizonyosan könyörtelen és érzéketlen versengés fogja felváltani azt az önzetlenséget és különleges elbánást, melyet ma számos nő élvez, és amelyet csak nemrégiben nyertek el a férfiaktól.

84:5.13 (938.3) A polgárosodás sohasem képes megszüntetni a nemek viselkedése közötti űrt. Az erkölcsök korról korra változnak, de az ösztön sohasem változik. Az eredendően meglévő anyai ragaszkodás sohasem fogja megengedni az egyenjogúsított nőnek azt, hogy a folyamatos munkavégzésben a férfi komoly vetélytársává váljon. Mindegyik nem mindörökre egyeduralkodó marad a maga területén, azokon a területeken, melyeket az élőlénytani különbözőség és az elmebeli eltérés határoz meg.

84:5.14 (938.4) Mindegyik nemnek mindig is meglesz a maga különleges területe, jóllehet azok minduntalan átfedik egymást.

A férfiak és a nők kizárólag társadalmilag versenghetnek azonos feltételek mellett.

6. A férfi-nő társas viszony

84:6.1 (938.5) A szaporodási hajlam mindig is összehozza a férfiakat és a nőket az önmaguk átörökítéséhez, de ez önmagában még nem biztosítja azt, hogy kölcsönös együttműködésben — az otthon megalapításában — együtt is maradjanak.

84:6.2 (938.6) Minden sikeres emberi intézmény a személyes érdek olyan kibékíthetetlen ellentéteivel terhes, melyeket gyakorlati szempontból működésképes összhangba hoztak, és ez alól az otthonépítés sem kivétel. A házasság, az otthonépítés alapja, a legmagasabb rendű megnyilatkozása annak a kibékíthetetlen ellentéteket hordozó együttműködésnek, mely oly gyakran jellemzi a természet és társadalom kapcsolódási pontjait. Az összeütközés elkerülhetetlen. A párzási ösztön veleszületett dolog; természetes. De a házasság nem élőlénytani; hanem társadalomtani. A szenvedély biztosítja, hogy a férfi és a nő összejöjjön, de a gyengébb szülői ösztön és a társadalmi erkölcsök tartják őket együtt.

84:6.3 (938.7) Gyakorlati szempontból a férfi és a nő egyazon faj két, szoros és bensőséges közösségben élő, különböző változata. Nézőpontjaik és az életmegnyilvánulásaik teljes köre lényegesen eltérő; teljes mértékben képtelenek egymás teljes és valódi megértésére. A nemek közötti teljes megértés nem kivitelezhető.

84:6.4 (938.8) A nők látszólag több ráérzéssel rendelkeznek, mint a férfiak, de valamivel kevésbé következetes gondolkodásúnak

is tűnnek. Azonban mindig is a nő volt az emberiség erkölcsi zászlóvivője és szellemi vezetője. A bölcsőt ringató kéz folyvást barátkozik a végzettel.

84:6.5 (938.9) A férfiak és a nők természetbeli, viszonyulási, nézőponti és gondolkodási különbségeit, melyek messze nem akkorák, hogy emiatt aggódni kellene, úgy kell tekinteni, mint ami igencsak előnyére válik az emberiségnek, mind egyedi, mind pedig közösségi síkon. A világegyetemi teremtmények számos rendje kettős szakaszú személyiség-megnyilatkozással teremtetik. A halandóknál, Anyagi Fiaknál és midsonit lényeknél e különbség úgy jelenik meg, mint férfi és nő; a szeráfoknál, keruboknál és Morontia Társaknál e dolgot pozitívnak vagy harciasnak, és negatívnak vagy visszahúzódnak nevezik. Az ilyen kettős társulások nagyban megsokszorozzák a sokoldalúságot és legyőzik az eredendően meglévő korlátokat, éppen úgy, ahogy bizonyos hármas társulások is a Paradicsom-Havona rendszerben.

84:6.6 (939.1) A férfiaknak és nőknek a morontiai és szellemi létpályájukon is szükségük van egymásra, mint ahogy a halandói létpályájukon is. A férfi és női nézőpont közötti különbségek megmaradnak még az első élet után és végig a helyi világegyetemi és felsőbb-világegyetemi felemelkedés során is. Még a Havonában is, a zárándokok, akik egykor férfiak és nők voltak, segíteni fogják egymást a paradicsomi felemelkedésben. Soha, még a Végleges Testületben sem alakul át a teremtmény annyira, hogy kitörlődjenek belőle az emberek által férfinak és nőinek mondott személyiségjegyek; az emberiség e két alapvető változata mindig is érdeklődni fog egymás iránt, ösztönözni, bátorítani és segíteni fogja egymást;

mindig függeni fognak az egymás mellé rendeltségtől a nyugtalanító világegyetemi kihívásoknak való megfelelésben és a számos mindenségrendi nehézség leküzdésében.

84:6.7 (939.2) A nemek ugyan sohasem remélhetik, hogy teljesen megértik egymást, de azért hatékony kiegészítői egymásnak, és bár az együttműködés személyes szinten gyakran többé-kevésbé szembenállással jár, azért képes a társadalom fenntartására és újratermelésére is. A házasság olyan intézmény, melynek az lenne a célja, hogy rendezze a nemi különbségeket, s közben biztosítsa a polgárosodott társadalom folyamatosságát és a faj szaporodását.

84:6.8 (939.3) A házasság az anyja minden emberi intézménynek, mert közvetlenül elvezet az otthonalapításhoz és az otthon fenntartásához, ami pedig a társadalom szerkezeti alapja. A család alapvetően kötődik az önfenntartási rendhez; ez jelenti a faj továbbörökítésének egyetlen reményét a polgárosodott társadalom erkölcei mellett, ugyanakkor rendkívül hatékonyan biztosít kielégítő formákat az ember számára a saját kedvére való létezéshez. A család az ember legnagyobb, tisztán emberi vívmánya, mely összeköti a férfi és nő élőlénytani kapcsolatainak fejlődését a férj és feleség társas kapcsolataival.

7. A családi élet eszményképei

84:7.1 (939.4) A nemi érintkezés ösztönös dolog, melynek eredményei a gyermekek, és ezzel magától létrejön a család. Amilyenek az emberfajtahoz vagy a nemzethez tartozó családok, olyan az ahhoz tartozó társadalom is. Ha jók a családok, akkor a társadalom is jó. A zsidó és a kínai nép nagy

kulturális kiegyensúlyozottsága a családi csoportjaik erejében rejlik.

84:7.2 (939.5) A nő gyermekek iránti ösztönös szeretete és törődése együtt hatott közre abban, hogy érdekelt féllé tegye őt a házasság és a kezdetleges családi élet támogatásában. A férfi csak a későbbi erkölcsök és társadalmi szabályok nyomására kényszerült bele az otthonépítésbe; lassan vált érdekeltté a házasság és az otthon megalapításában, mert a nemi közösülés számára nem jár élőlénytani következményekkel.

84:7.3 (939.6) A nemi alapú kapcsolat természetes dolog, de a házasság társadalmi, és azt mindig is az erkölcsök szabályozták. Az erkölcsök (a vallási, az erkölcsi és az etikai tisztesség) a vagyonnal, a büszkeséggel és az önzetlenséggel együtt szilárdítják meg a házasság és a család intézményét. Az erkölcsök hullámvázakor megrendül az otthon-házasság intézményének szilárd alapja is. A házasság ma a vagyoni szakaszból a személyes korszakába lép át. Korábban a férfi azért védelmezte a nőt, mert ő volt az ingó vagyona, és a nő is ugyanezen okból engedelmeskedett. E rendszer az érdemeitől függetlenül kiegyensúlyozottságot biztosított. A nőt ma már nem tekintik vagyontárgynak, és olyan új erkölcsök jelennek meg, melyek rendeltetése a házasság-otthon megszilárdítása:

84:7.4 (939.7) 1. A vallás új szerepe — az a tanítás, hogy a szülői tapasztalás alapvető fontosságú, a mindenségrendi létpolgárok létrehozásának felfogása, a nemzés kiváltságának teljesebb megértése — fiak adása az Atyának.

84:7.5 (940.1) 2. A tudomány új szerepe — az utódnemzés egyre inkább önkéntessé válik, az ember ellenőrzése alá kerül. Az ősi

időkben az ismerethiány biztosította a gyermekek megjelenését minden ez irányú vágy hiánya mellett is.

84:7.6 (940.2) 3. Az élvezet varázsának új rendeltetési célja — ez új tényezőt ad a faji túléléshez; az ősi ember a nem kívánt gyermekeket kitette elpusztulni; a mai népek pedig nem hajlandók megszülni őket.

84:7.7 (940.3) 4. A szülői ösztön erősödése — minden egyes mai nemzedék hajlik arra, hogy kiküszöbölje a faj szaporodási folyamatából azokat az egyedeket, akikben a szülői ösztön nem elég erős ahhoz, hogy biztosítsa gyerekek, a rákövetkező nemzedék leendő szüleinek a nemzését.

84:7.8 (940.4) De az otthon egy intézmény, egy olyan társulás egy férfi és egy nő részvételével, mely közelebbről a dalamatiai időkből származik, mintegy félmillió évvel ezelőtről, mert Andon és az ő közvetlen leszármazottainak egyneijű gyakorlatával már régen azt megelőzően felhagytak. A családi élettel azonban nem lehetett büszkélkedni a nodfiak és a későbbi ádámfiak napjait megelőzően. Ádám és Éva tartós hatást gyakorolt az egész emberiségre; a világ történelme során ekkor lehetett először látni férfiakat és nőket egymás mellett dolgozni a Kertben. Az édeni eszménykép, az egész család, mint kertészek, új gondolat volt az Urantián.

84:7.9 (940.5) A korai család egy összetartozó munkacsoportot jelentett, beleértve a rabszolgákat is, mely csoport tagjai mind egy lakóhelyen éltek. A házasság és a családi élet nem volt mindig azonos, de szükségszerűségből szorosan összetartozó volt. Mindig a nő akart saját családot, és végül el is érte a célját.

84:7.10 (940.6) Az utódok iránti szeretet csaknem általános és határozott túlélési értékkel rendelkezik. Az ősök mindig feláldozták az anya érdekeit a gyermek jólétéért; egy eszkimó anya még ma is inkább lenyalogatja a csecsemőjét, ahelyett, hogy megmosdatná. De az ősidők anyái csak addig táplálták és gondozták a gyermekeiket, amíg azok nagyon kicsik voltak; amint felnőttek, az állatokhoz hasonlóan magukra hagyták őket. A tartós és folyamatos emberi közösségek sohasem egyedül az élőlénytani ragaszkodáson alapultak. Az állatok szeretik a kicsinyeiket; az ember — a polgárosodott ember — szereti a gyermekei gyermekeit is. Minél magasabb rendűek a polgárosodott viszonyok, annál jobban örülnek a szülők a gyermekeik boldogulásának és sikerének; ezzel a névre való büszkeségnek egy új és felsőbb rendű értelme jelenik meg.

84:7.11 (940.7) Az ősi népeknél a nagy családok nem feltétlenül voltak szeretetteljesek. Sok gyermekre volt szükség, mert:

84:7.12 (940.8) 1. A gyerekek értékes munkaerőt jelentettek.

84:7.13 (940.9) 2. A gyermekek voltak az öregségi biztosítás.

84:7.14 (940.10) 3. A leánygyermekeket el lehetett adni.

84:7.15 (940.11) 4. A családi büszkeség megkívánta a név terjesztését.

84:7.16 (940.12) 5. A fiúgyermekek oltalmat és védelmet jelentettek.

84:7.17 (940.13) 6. A kísértetektől való félelem miatt az emberek rettegetek az egyedüllétől.

84:7.18 (940.14) 7. Bizonyos vallások utódokat igényeltek.

84:7.19 (940.15) Az ősök imádását gyakorlók úgy tekintik azt, ha valakinek nem lett fiúgyermek, mint örökkévalóságig ható csapást. Mindennél jobban vágnak fiúgyermekre a halál utáni ünnepek levezetéséhez, hogy az elhaltnak a szellemföldön való áthaladásához szükséges áldozatokat felajánlhassák.

84:7.20 (941.1) Az ősi vademberek körében a gyerekek fegyelmezése nagyon korán elkezdődött; és a gyermekek már korán felismerték, hogy az engedetlenség bajjal, sőt halállal jár, ugyanúgy, mint az állatoknál. A polgárosodott társadalom megvédi a gyermeket a buta viselkedésének természetes következményeitől, s ezzel nagymértékben hozzájárul a mai engedetlenségéhez.

84:7.21 (941.2) Az eszkimó gyermekek azért boldogulnak az oly kevés fegyelmezés és kiigazítás mellett is, mert ők a természetük szerint fogékony kis állatok; a vörös és a sárga ember gyermekei csaknem ugyanilyen tanulékonyak. De az andita örökséget hordozó fajtnál a gyermekek nem ilyen nyugodtak; e nagyobb képzelőerővel rendelkező és kalandvágyóbb ifjak több fegyelmezést és oktatást igényelnek. A gyermeknevelés mai kihívásait egyre összetettebbé teszi:

84:7.22 (941.3) 1. A nagyfokú fajkeveredés.

84:7.23 (941.4) 2. A nevelés nem természetes volta és felületes jellege.

84:7.24 (941.5) 3. Az, hogy a gyermek nem képes műveltségre szert tenni azáltal, hogy utánozza a szüleit — a szülők ugyanis az idő jelentős részében hiányoznak a családi képből.

84:7.25 (941.6) A családi rendszabályok régibb felfogásai élőlénytaniak voltak, abból a felismerésből nőttek ki, hogy a szülők a gyermek létének megteremtői. A családi élet fejlődő eszményképei ahhoz a felfogáshoz vezetnek, hogy egy gyermek világrahozatala, ahelyett, hogy bizonyos szülői jogokat hozna magával, az emberi lét legmagasabb szintű felelősségével jár.

84:7.26 (941.7) A polgárosodott társadalom úgy tekinti a szülőket, mint akikre minden kötelezettség hárul, a gyermeket pedig úgy, mint akit minden jog megillet. E gyermek szülei iránt érzett tisztelete erősödik, de nem a szülői nemzésben foglalt kötelezettség felismerése okán, hanem a gyermeket az élet csatájának megnyeréséhez hozzásegítő, szeretetteljesen kifejeződő törődés, nevelés és odaadás természetes eredményeként. Az igazi szülő folyamatos, szeretetteljes szolgálatot lát el, melyet a bölcs gyermek felismer és értékel.

84:7.27 (941.8) A jelenlegi ipari és városi korszakban a házasság intézménye új gazdasági irányvonalak mentén fejlődik. A családi élet egyre költségesebbé válik, míg a gyermekek, akik korábban követeléseként szolgáltak, gazdasági tartozásokká válnak. De magának a társadalomnak a biztonsága még mindig az adott nemzedék azon erősödő hajlandóságán alapul, hogy a következő és a további nemzedékek jólétébe beruházzon. Bármely olyan próbálkozás, amely a szülői felelősségnek az államra vagy az egyházra való áthárítására irányul, a polgárosodott társadalom jóléte és fejlődése terén elkövetett öngyilkossághoz vezet.

84:7.28 (941.9) A házasság, a gyermekekkel, majd pedig a családi élettel, ösztönzőleg hat az emberi természetben rejlő

legmagasabb rendű lehetőségekre és ezzel egyidejűleg eszményi teret biztosít a halandói személyiség így felélénkült sajátosságainak kifejeződéséhez. A család gondoskodik az emberi faj élőlénytani átörökítéséről. Az otthon természetes társadalmi színterén a vérségi alapú testvériség etikáját a felnövekvő gyermekek is felfoghatják. A család jelenti a testvériesség alapvető egységét, melyben az összes ember közötti testvériség eléréséhez oly lényeges türelem, felebaráti szeretet, elfogulatlanság és béketűrés tanulnivalóit a szülők és a gyermekek a magukévá teszik.

84:7.29 (941.10) Az emberi társadalom komoly mértékben fejlődhetne, ha a polgárosodott fajták általánosabban térnének vissza az anditák családi tanácsi gyakorlatához. Ők a családi kormányzásnak nem az apajogú vagy kényúri formáját tartották fenn. Igen testvériesek és társulók voltak, szabadon és őszintén megvitattak minden, családi természetű javaslatot és szabályt. Minden családi kormányzatukban eszményi testvériséget gyakoroltak. Egy eszményi családban a fiúi és szülői ragaszkodást egyaránt magasabb szintre emeli a testvéri odaadás.

84:7.30 (942.1) A családi élet az igazi erkölcsiség nemtője, a kötelesség iránti hűség tudatosulásának őse. A családi élettel óhatatlanul együtt járó kapcsolatok kiegyensúlyozzák a személyiséget és ösztönzőleg hatnak annak fejlődésére a más, különféle személyiségekhez való elkerülhetetlen igazodásra késztetésen keresztül. Sőt, még mindezen felül, egy igazi család — egy jó család — a szülői szerepben lévő nemzök számára kinyilatkoztatja a Teremtőnek az ő gyermekeivel szembeni beállítottságát is, és ugyanakkor az ilyen igaz szülők

kinyilvánítják a gyermekeiknek azt a szeretetet, mely az első az összes világegyetemi gyermek paradicsomi szülőjének egyre magasabb rendű szeretet-megnyilvánulásainak hosszú sorában.

8. A maga kedvére való létezés veszélyei

^{84:8.1 (942.2)} A családi életre irányuló komoly veszedelem a maga kedvére való létezés egyre erősödő fenyegetése, a mai gyönyörkóróság. A házasság első ösztönzője gazdasági természetű volt; a nemi vonzódás volt a második. Az önfenntartásra alapozott házasság vezetett el az önmaga átörökítéséhez és ezzel együtt a maga kedvére való létezés legkívánatosabb formáit is megteremtette. Ez az emberi társadalom egyetlen intézménye, mely a három nagy életösztönző mindegyikét magába foglalja.

^{84:8.2 (942.3)} Eredetileg a tulajdon volt az önfenntartás alapvető intézménye, míg a házasság az önmaga átörökítésének egyedi intézményeként működött. Bár az éhség csillapítása, a játék és a humor, valamint a nemi életben való időszakos elmerülés a maga kedvére való létezés eszközei voltak, ettől még tény marad, hogy a fejlődő erkölcsök nem tudtak külön intézményt felépíteni a maga kedvére való létezés számára. Az élvezhető örömök külön módszerei kifejlesztésének kudarca miatt van az, hogy a gyönyörkeresés minden emberi intézményt átjár. A felhalmozódó vagyon eszközévé válik a maga kedvére való létezés minden formája magasabb szintre emelésének, míg a házasságot gyakran csak örömszerző eszköznek tekintik. Ez az élvhajzászat, ez a széles körben elterjedt gyönyörkóróság jelenti ma a legnagyobb fenyegetést, mely a családi élet társadalmi evolúciós intézményére, az otthonra valaha is irányult.

84:8.3 (942.4) Az ibolyaszín emberfajta új és csak tökéletlenül kivitelezett sajátsággal gyarapította az emberiség tapasztalását — a humorérzékkel társuló játékösztönnel. Ez bizonyos mértékben már megvolt a szangik fajtákban és az andonfiakban is, de az ádami fajta emelte ezt a kezdetleges jellemvonást az öröm megnyilvánulási lehetőségének szintjére, tette a maga kedvére való létezés egy új és dicsőített formájává. A maga kedvére való létezés alapfajtája az éhségérzet csillapításán kívül a nemi kielégülés, és az érzéki örömök e formáját a szangik fajták és az anditák keveredése óriási mértékben felerősítette.

84:8.4 (942.5) Az anditák után élő emberfajtákra jellemző nyugtalanság, kíváncsiság, kalandvágy és élvhajzás keveréke komoly veszéllyel jár. A lélek éhségét nem lehet kielégíteni testi gyönyörrel; az otthon és a gyermekek szeretetét nem erősíti az élvezetek esztelen hajszolása. Bármennyire is kihasználják a formákban, a színekben, a hangokban, az ütemben, a zenében és a magatok megszépítésében rejlő erőforrásokat, nem remélhetitek, hogy ezáltal magasabb szintre jut a lélek vagy táplálékra lel a szellem. A hiúság és a divat nem képes segédkezni az otthonépítésben és a gyermeknevelésben; az önhittség és a vetélkedés alkalmatlan a következő nemzedékek túlélési képességeinek fejlesztésére.

84:8.5 (942.6) A fejlődő mennyei lények mind élvezik a pihenést és a visszatekintési igazgatók segédkezését. Az építő jellegű kikapcsolódásra és a felemelő játékban való elmerülésre irányuló minden törekvés egészséges; az üdítő alvás, pihenés, tevékeny felüdülés és minden, az unalmas egyhangúságtól mentesítő időtöltés hasznos. A versenyszerű játékok, a

történetmesélés és még a jó ételek fogyasztása is szolgálhat a maga kedvére való létezés különböző formáiként. (Az ételt ízesítő só használatakor szakítsatok időt annak átgondolására, hogy az ember csaknem egymillió éven keresztül csak úgy juthatott sóhoz, hogy az ételt a hamuban megforgatta.)

84:8.6 (943.1) Hadd szórakozzon az ember; hadd találjon az emberi faj örömet ezer és egy módon; hadd fedezze fel az evolúciós emberiség a maga kedvére való létezés mindenféle törvényes formáját, a hosszú, felfelé törekvő élőlénytani küzdelem gyümölcseit. Az ember igencsak megérdemelte a mai örömeinek és gyönyöreinek egy részét. De jól tartsátok szem előtt a beteljesülés célját! A gyönyörök valóban öngyilkosak, ha sikerül elpusztítaniuk a vagyont, mely az önfenntartás intézményének alapjává lett; és a maga kedvére való létezés formáiért valóban halálos árat kell fizetni, ha romba tudják dönteni a házasságot, ha elérik a családi élet hanyatlását és az otthon pusztulását — az ember legnagyobb evolúciós teljesítményét és a polgárosodott társadalom egyetlen túlélési esélyét.

84:8.7 (943.2) [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

85. írás

Az istenimádás gyökerei

85:0.1 (944.1) A KEZDETLEGES vallás élőlénytani eredetű, természetes evolúciós fejlődésű, függetlenül az erkölcsi képzettársításoktól és minden szellemi befolyástól. A magasabb rendű állatoknak vannak félelmeik, de nincsenek ábrándképeik, ennél fogva vallásuk sincs. Az ember a

félelmeiből és az ábrándképei révén teremti meg a maga kezdetleges vallásait.

85:0.2 (944.2) Az emberi faj evolúciójában az imádat kezdetleges megjelenési formái már jóval azelőtt megvoltak, hogy az emberi elme képessé vált volna a jelenlegi élet és az azt követő lét olyan sokrétűbb fogalmainak kialakítására, melyet már méltán lehetne vallásnak nevezni. A korai vallás a jellegét tekintve kizárólag értelmi alapú volt és azokra a képzettársításokra épült, amelyekhez a körülmények szolgáltak kiindulásul. Az imádat tárgyai teljesen rabul ejtették a képzeletet; olyan természeti dolgok alkották ezeket, melyek közvetlenül az ember közelében voltak, vagy amelyek az együgyű, fejletlen urantiaiak mindennapos tapasztalásaiban különös jelentőséggel bírtak.

85:0.3 (944.3) Amint a vallás a fejlődése során egyszer túljutott a természetimádáson, már rendelkezett a szellemi eredet gyökereivel, de mindig befolyásolta azt a társadalmi környezet. A természetimádás fejlődésével az ember fogalmat alkotott a halandóin túli világ munkamegosztásáról; természeti szellemei voltak a tavaknak, a fáknek, a vízeséseknek, az esőnek és a közönséges természeti jelenségek százainak.

85:0.4 (944.4) Valamikor a halandó ember mindent imádott a föld színén, beleértve önmagát is. Imádva tisztelt minden elképzelhető dolgot az égben és a földfelszín alatt is. Az ősember félt mindenféle hatalom-megnyilvánulástól; imádott minden, számára érthetetlen természeti jelenséget. A nagy természeti erők, mint a viharok, áradások, földrengések, földcsuszamlások, tűzhányók, tűz, hőség és hideg megfigyelése nagy hatással volt az ember fejlődő elméjére. Az

élet megmagyarázhatatlan dolgait még mindig az „Isten ujjának” és a „Gondviselés rejtélyes beavatkozásának” nevezik.

1. A kövek és hegyek imádása

^{85:1.1 (944.5)} A fejlődő ember imádatának első tárgya a kő volt. A dél-indiai kateri nép még mindig egy sziklát imád, mint ahogy számos törzs is Észak-Indiában. Jákob azért aludt egy sziklán, mert tisztelte azt; még fel is szentelte. Rákhel számos szent kavicsot rejtegetett a sátrában.

^{85:1.2 (944.6)} A kövek a különleges megjelenésük miatt gyakoroltak elsőként a szokásosnál is nagyobb befolyást a korai emberre, ugyanis hirtelenül jelentek meg a művelt mező földjén vagy a legelőn. Az emberek nem ismerték fel a felmaródást vagy a talajdőlés eredményét. A sziklák azért is voltak nagy hatással a korai népekre, mert gyakran állatalakjuk volt. A polgárosodott ember figyelmét azért ragadja meg számos helyi kőalakulat, mert nagyon hasonlítanak állatok pofájára, sőt az ember képére. De a legnagyobb hatást a meteorkövek jelentették, melyeknek a légkörön lángolva való átzuhanását az ősi emberi lények megfigyelhették. A hullócsillag lenyűgözte a korai embert, aki könnyen jutott arra a következtetésre, hogy az ilyen ragyogó fénysávok valamely földre érkező szellem útját mutatják. Nem csoda, hogy az embereket az ilyen jelenségek imádásra készítették, különösen amikor később a meteorokat felfedezték. Ez minden más kő iránti még nagyobb hódolathoz vezetett. Bengáliában sokan imádnak egy meteort, mely Kr.u. 1880-ban hullott a földre.

85:1.3 (945.1) Minden ősi nemzetségnek és törzsnek megvoltak a maga szent kövei, és a legtöbb mai nép is kinyilvánít valamilyen fokú tiszteletet bizonyos kőfajták iránt — az ékköveik iránt. Indiában egykor egy öt kőből álló kőcsoportnak hódoltak; Görögországban egy harminc kőből álló halmazt imádtak; a vörös emberek körében ez rendszerint egy kőkört jelentett. A rómaiak mindig egy darab kavicsot dobtak a levegőbe, amikor Jupiterhez fordultak segítségért. Indiában még a mai napig is igénybe lehet venni a követ tanúként. Némely vidéken a kő a törvény varázsköveként használható, és a kő tekintélyének megsértőjét bíróság elé lehet állítani. De az egyszerű halandók nem mindig azonosítják az Istenséget a hódolati szertartás tárgyával. Az ilyen büvtárgyak sokszor pusztán jelképei az imádat valódi tárgyának.

85:1.4 (945.2) Az ősök különös módon viszonyultak a kőben lévő lyukakhoz. Az ilyen lyukas kövekről úgy gondolták, hogy rendkívül hatékonyan alkalmazhatók a betegségek gyógyításában. A fülüket nem a kövek elhelyezése érdekében lyukasztották ki, hanem azért, hogy a fülön ejtett lyukakat általuk nyitva tartsák. A babonás emberek még a legújabb időkben is lyukat fúrnak az érmékbe. Afrikában az őslakosok nagy fontosságot tulajdonítanak a büvköveiknek. Valójában minden visszamaradt törzs és nép körében a köveket még mindig babonás tisztelet övezi. A kőimádás még mindig elterjedt dolog a világon. A sírkő azoknak a képeknek és bálványoknak a fennmaradt jelképe, melyeket az emberek a kísértetekkel és az eltávozott embertársaik szellemével kapcsolatos hiedelmek szerint véstek a kőbe.

85:1.5 (945.3) A kőimádást a hegyimádás követte, és az első imádott hegyek nagy kőképződmények voltak. Rövidesen szokássá lett az a hiedelem, hogy istenek laknak a hegyekben, így a magaslatokat e további okból is imádták. Az idő múlásával bizonyos hegyekhez bizonyos isteneket társítottak és ezért azok szentté váltak. A tudatlan és babonás őslakosok hittek abban, hogy az alvilágba barlangok vezetnek, ahol rossz szellemek és démonok lakoznak, szemben a hegyekkel, melyekhez a jó szellemek és istenségek később kifejlődő fogalmait kapcsolták.

2. A növények és fák imádása

85:2.1 (945.4) A növényektől az azokból nyerhető bódító levük miatt először féltek, majd imádták őket. Az ősemlék azt hitte, hogy a mámor istenivé tesz. Az ilyen tapasztalásban valami szokatlan és szent dolgot véltek felfedezni. Még a legújabb időkben is „spiritusznak” nevezik a szeszt.

85:2.2 (945.5) A korai ember félelemmel és babonás áhítattal tekintett a csírázó magra. Nem Pál apostol volt az első, aki mély szellemi tanulságokat vont le a csírázó magból és alapozott rá vallási tanokat.

85:2.3 (945.6) A faimádó közösségek a legrégebbi vallási csoportok közé tartoznak. Minden korai házasságot fa alatt tartottak, és gyermeket akaró nőket néha az erdőben lehetett látni, amint gyöngéden átkaroltak egy vastag tölgyet. Sok növényt és fát tiszteltek valós vagy vélt gyógyhatásuk miatt. A vadak azt hitték, hogy minden vegyi hatás a természetfeletti erők közvetlen tevékenységének az eredménye.

85:2.4 (945.7) A faszellemekre vonatkozó eszmék nagymértékben eltértek a különböző törzseknél és emberfajtáknál. Némely fában jószellemek laktak; mások álnok és kegyetlen szellemeknek adtak otthont. A finnek úgy hitték, hogy a legtöbb fát jó szellemek lakják. A svájciak sokáig nem bíztak a fában, mert azt hitték, hogy furfangos szellemek lakoznak bennük. India és Kelet-Oroszország lakosai a faszellemeket kegyetlennek gondolják. A patagóniaiak még mindig imádják a fákat, ahogy a korai szemiták is tették. A héberek, jóval azután, hogy felhagytak a faimádással, a ligetekben lakozó különféle istenségeknek való hódolást tartották fenn. Kína kivételével egykor általánosan elterjedt volt az életfa tisztelete.

85:2.5 (946.1) Az ősi fatiszteletből megmaradt emlék az a hiedelem is, hogy a földalatti vizet és nemesfémeket egy fából készült vesszővel meg lehet találni. A májusfa, a karácsonyfa és a fán való lekopogás babonás szokása is a faimádás ősi szokásainak és a későbbi fatiszteleteknek a sajátos, fennmaradt formája.

85:2.6 (946.2) A természetimádás korai formái közül sok összekeveredett a később kifejlődött imádási szokásokkal, de az elmesegéd által kiváltott legkorábbi istenimádati fajták már jóval azelőtt működtek, hogy az emberiség újonnan megjelenő vallásos természete teljes mértékben engedett volna a szellemi behatások ösztönzéseinek.

3. Az állatok imádása

85:3.1 (946.3) Az ősemlék különös és társként való elismerési érzéseket táplált a magasabb rendű állatok iránt. Az ősei ezekkel az állatokkal éltek együtt, sőt párosodtak is velük. Dél-Ázsiában már korán hittek abban, hogy az emberek lelke állati

alakban tér vissza a földre. E hiedelem az állatimádás még korábbi szokásának a túlélése volt.

85:3.2 (946.4) A korai emberek az erejükért és ügyességükért tisztelték az állatokat. Azt hitték, hogy bizonyos teremtmények jó szaglása és kiváló látása szellemi irányításra utal. Minden állatot imádoztak valamikor valamely törzs. Az imádat tárgyai között voltak félig embernek, félig állatnak tekintett teremtmények is, mint például a kentaurok és a sellők.

85:3.3 (946.5) A héberek a kígyókat egészen Ezékiás király koráig imádozták, és a hinduk még mindig barátkoznak a házi kígyóikkal. A kínaiak sárkányimádása a kígyótisztelet továbbélése. A kígyó bölcsessége a görög orvoslás jelképe volt és még ma is használják a gyógyítás jelképeként. A kígyóbűvölés módszere a kígyószerelem-tiszteletet gyakorló női sámánok korából maradt fenn, akik a napi kígyómarások következtében ellenállókká váltak, valójában azonban igazi méregfüggökké lettek és nem voltak képesek meglenni a méreg nélkül.

85:3.4 (946.6) A rovarok és egyéb állatok imádozását az aranyszabály — vagyis, hogy az ember bánjon másokkal (minden életformával) úgy, ahogy szeretné, hogy vele is bánjanak — későbbi félreértelmezése segítette elő. Az ősök egykor azt hitték, hogy minden szelet a madarak szárnycsapásai keltenek és ezért minden szárnyas teremtményt féltek és imádoztak. A korai skandináv fajták úgy gondolták, hogy a nap- és holdfogyatkozásokat farkas okozza, mely a nap vagy a hold egy darabját éppen felfalja. A hinduk gyakran ábrázolják Visnut lófejjel. Egy állatjelkép sokszor valamely elfelejtett istent vagy letűnt tiszteletfajtát jelöl. Az evolúciós vallás

kezdetén a bárány lett a jellemző áldozati állat, a galamb pedig a béke és a szeretet jelképévé vált.

^{85:3.5 (946.7)} A vallásban a jelképek alkalmazása lehet jó és lehet rossz, attól függően, hogy a jelkép milyen mértékben tartja meg az eredeti imádateszmét vagy lép annak helyébe. A jelképek alkalmazását nem szabad összekeverni a közvetlen bálványimádással, ahol is közvetlenül és ténylegesen az anyagi tárgyat imádják.

4. Az elemek imádása

^{85:4.1 (946.8)} Az emberiség imádta a földet, a levegőt, a vizet és a tüzet. Az ősi emberfajták hódoltak a forrásoknak és imádták a folyókat. Mongóliában még ma is erőteljes folyótisztelet virágzik. A keresztelés vallási szertartás lett Babilonban, a kríkek pedig az éves szertartásos fürdést gyakorolták. Az ősök könnyen el tudták képzelni, hogy szellemek laknak a bugyogó és ömlő forrásokban, a rohanó folyókban és a dühöngő zuhatagokban. A mozgó víztömegek ezen együgyű elmékben a szellem által való éltetéssel és a természetfeletti erőkkal kapcsolatos hiedelmek élénk képzetét keltette. Néha a fuldokló embertől is megtagadták a segítséget, mert attól féltek, hogy valamilyen folyóistent magukra haragítanak.

^{85:4.2 (947.1)} Sok dolog és számos esemény hatott vallási ösztönzőként a különféle népekre a különböző korokban. India számos hegyi törzse még mindig imádja a szivárványt. Indiában és Afrikában a szivárványt óriási mennyei kígyónak tartják; a héberek és a keresztények „az ígélet ívének” tekintik. Hasonlóképpen, a világ egyik részén jótékonnak tartott hatásokat más vidékeken esetleg rosszindulatúnak tekintenek.

Dél-Amerikában a keleti szél isten, mert esőt hoz; Indiában ördög, mert port hoz és aszályt okoz. Az ősi beduinok azt hitték, hogy természeti szellem hozza létre a forgószelet, és még Mózes idejében is elég erős volt a természeti szellemekben való hit ahhoz, hogy biztosítsa azok fennmaradását a héber istentanban úgy, mint a tűz, a víz és a levegő angyalai.

^{85:4.3 (947.2)} Mind a felhőket, az esőt és a jégesőt számos fejletlen törzs és sok korai természetimádás-fajta félte és imádta. A mennydörgéssel és villámlással járó szélviharok mindennél nagyobb bámulatot váltottak ki az ősemberben. Olyannyira lenyűgözték őt ezek az elemi zavarok, hogy a mennydörgést valamely haragvó isten hangjának vélte. A tűz imádása és a villámlástól való félelem összekapcsolódott és széles körben elterjedt számos korai csoportnál.

^{85:4.4 (947.3)} A fejletlen, félelem-uralta halandók elméjében a tűz a varázslás fogalmával keveredett. A varázslás megszállottja élénken emlékszik az egyetlen pozitív eredményre, melyre a varázsszabályainak alkalmazása során jutott, közben pedig közönyösen megfedkeznek a sok negatív eredményről, tökéletes kudarcról. A tűzimádás a legteljesebb formájában Perzsiában jelent meg, ahol sokáig fenn is maradt. Némely törzs úgy imádta a tüzet, mint egy istenséget magát; más törzsek úgy tisztelték, mint az általuk imádott istenségek megtisztító és megnemesítő szellemének lángoló jelképét. A Vesta-szüzeket a szent tüzek őrzésével bízták meg, és a huszadik században a gyertyák még mindig sok vallási esemény formai kellékeként égnek.

5. Az égitestek imádása

85:5.1 (947.4) A sziklák, a hegyek, a fák és az állatok imádása az elemek félelmes hódolatán keresztül fejlődött a nap, a hold és a csillagok istenítéséig. Indiában és másutt is a csillagokat úgy tekintették, mint ama nagy emberek megdicsőült lelkeit, akik elhagyták a húsvér testbeli életet. A káld csillagtisztelet követői magukat az ég-atya és a föld-anya gyermekeinek tekintették.

85:5.2 (947.5) A holdimádás megelőzte a napimádást. A hold tisztelete a vadászok korában érte el a tetőpontját, míg a napimádás a következő mezőgazdasági korszakok fő vallási szertartása lett. A napimádás általánosan először Indiában vert gyökeret, és itt is maradt fenn a legtovább. Perzsiában a napimádásból eredt a későbbi Mitrász-tisztelet. Sok népnél a napot úgy tekintették, mint a királyaik őseit. A káldok a napot „a világegyetem hét körének” középpontjába tették. A későbbi polgárosodott társadalmak azzal tisztelték a napot, hogy a hét első napját róla nevezték el.

85:5.3 (947.6) A napistenről azt tartották, hogy ő a szűztől-született végzet-fiak apja, akikről úgy gondolták, hogy a kegyelt emberfajták időről időre őket kapják megmentőikül. E természetfeletti gyermekeket mindig kitették hányódni valamely szent folyón, hogy azután valamilyen rendkívüli módon megmeneküljenek, felnőve pedig csodálatos személyekké és a népeik megszabadítóivá váljanak.

6. Az ember imádása

85:6.1 (948.1) Miután az ember a föld színén és az egekben már mindent imádott, nem tétozott ugyanilyen imádattal fordulni önmaga felé. A tudatlan vadember nem tesz világos különbséget vadállatok, emberek és istenek között.

85:6.2 (948.2) A korai ember minden nem szokványos személyt emberfelettinek tekintett, és olyannyira félté e lényeket, hogy félelemmel vegyes bámulattal viseltetett irántuk; bizonyos fokig valóságosan istenként imádta őket. Még az ikerszülést is nagyon jó szerencsének vagy nagyon is balszerencsés dolognak tekintette. Az elmebajosokat, nyavalyatörőseket és gyengeelméjűeket gyakran imádták az épelméjű társaik, akik azt hitték, hogy az ilyen furcsa lényeket istenek szállták meg. A papokat, királyokat és prófétákat is imádták; a régi idők szent embereire úgy tekintettek, mint akik istenségtől kapnak ösztönzést.

85:6.3 (948.3) A törzsfők a haláluk után megistenültek. Később az eltávozott nemes lelkek szentté lettek. A segítség nélkül kifejlő evolúció sohasem teremtett az elhunyt emberek megdicsőített, felemelt és kifejlődött szellemeinél magasabb rendű isteneket. A vallás a korai fejlődési szakaszában megteremti a maga isteneit. A kinyilatkoztatás során az Istenek alakítják a vallást. Az evolúciós vallás a halandó ember képére és hasonlatosságára teremti meg a maga isteneit; a kinyilatkoztatott vallás arra törekszik, hogy a halandó embert az Isten képére és hasonlatosságára alakítsa és formálja.

85:6.4 (948.4) Azok a kísértetistenek, melyek eredetét némelyek emberinek tételezik fel, elkülönítendőek a természeti istenektől, mert a természetimádás panteont alakított ki — a természeti szellemek az istenek rangjára emelkedtek. A természettiszteletek fejlődése a később megjelenő kísértetimádások fejlődési iránya mentén folytatódott, és mindkettő hatást gyakorolt egymásra. Számos vallási rendszer foglalta magába az istenség kettős fogalmát, a természeti

isteneket és a kísértetisteneket; némely istentanban e fogalmak zavaróan összefonódtak, amint azt jól példázza Thór is, aki kísértethős és egyúttal a villámok ura is volt.

85:6.5 (948.5) De az embernek ember általi imádása a tetőpontját akkor érte el, amikor a világi urak megkövetelték az alattvalóiktól az efféle hódolatot és ezen igényeik igazolására azt hirdették magukról, hogy az istenségtől származnak.

7. Az istenimádat és a bölcsesség segédje

85:7.1 (948.6) Úgy tűnhet, hogy a természetimádás természetes úton és külső kényszer nélkül bukkant fel az ősi férfiak és nők elméjében, és csakugyan így történt; de ugyanezen fejletlen elmékben mindvégig működött a hatodik szellem-segéd, melyet az emberi törzsfejlődés e szakaszát irányító hatásként kaptak meg a népek. E szellem folyamatosan ösztökélte az emberi faj istenimádati vágyát, bármilyen kezdetlegesek voltak is annak első megnyilvánulásai. Az istenimádat szelleme adott az embernek határozott késztetést az imádatra, függetlenül attól, hogy az állati félelem serkentette az imádat kifejeződését, és hogy annak korai gyakorlása a természeti tárgyakra összpontosult.

85:7.2 (948.7) Emlékeznetek kell arra, hogy az érzés az, nem pedig a gondolkodás, ami vezérlő és szabályozó hatást gyakorol minden evolúciós fejlődésre. A fejletlen elmék számára csekély különbség van a félelem, az óvakodás, a tisztelet és az imádás között.

85:7.3 (948.8) Amint az imádatkésztetést bölcsesség — elmélyült és tapasztaló gondolkodás — serkenti és irányítja, megkezdődik

annak átalakulása a valódi vallás jelenségévé. Amikor a hetedik szellem-segéd, a bölcsesség szelleme már hatékony segédkezelést tud kifejteni, akkor az imádásban az ember fokozatosan elfordul a természettől és a természeti tárgyaktól a természet Istene és a minden természeti dolog örökkévaló Teremtője felé.

85:7.4 (949.1) [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

86. írás

A vallás fejlődésének korai szakasza

86:0.1 (950.1) A VALLÁSNAK az azt megelőző és kezdetleges imádatkésztetésből való kialakulása nem függ a kinyilatkoztatástól. Az emberi elmének az egyetemes szellemadomány hatodik és hetedik elmesegédjének közvetlen befolyása alatti szokványos működése tökéletesen elégséges a fejlődés biztosításához.

86:0.2 (950.2) Az embernek a természeti erőktől való legkorábbi, a vallási szintet el nem érő félelme úgy vált fokozatosan vallási jellegűvé, hogy a természet megszemélyesült, szellemiesült és később megistenült az emberi tudatban. A vallás kezdetleges fajtája ezért természetes élőlénytani következménye volt a fejlődő állati elmék lélektani tehetetlenségének, mely akkor jelentkezett, amint ezen elmék fogalmakat alkottak a természetfelettiről.

1. A véletlen: jó szerencse és balszerencse

86:1.1 (950.3) A természetes imádatkésztetéstől függetlenül a korai evolúciós vallás gyökerei az embernek a véletlen dolgokkal — az úgynevezett szerencsével, a mindennapos történésekkel —

való tapasztalataiból erednek. Az ősemler élelemre vadászó lény volt. A vadászat sikere szükségképpen változó, és ez eredményez bizonyos olyan tapasztalatokat, melyeket az ember úgy értelmez, mint jó szerencse és balszerencse. A balszerencse komolyan befolyásolta a folyamatosan bizonytalan és gyötrelmes létben tengődő férfiak és nők életét.

86:1.2 (950.4) A vadember korlátolt értelmi látóköre olyannyira a véletlenre szűkül, hogy a szerencse az életének állandó befolyásoló tényezőjévé válik. Az urantiaiak kezdetben a létért küzdöttek, nem az életszínvonalért; olyan veszélyes életet éltek, melyben a szerencse fontos szerepet játszott. Az ismeretlen és a nem látható csapástól való állandó félelem a vadakat kétségbeesésbe kergette, mely minden élvezetet biztosan eltakart előlük; állandó félelmet éreztek amiatt, hogy valamilyen cselekedetük balszerencsét hoz rájuk. A babonás vadak mindig féltek a szerencsesorozattól; az ilyen jó szerencsében a csapás biztos hírnökét látták.

86:1.3 (950.5) A balszerencsétől való állandó félelem bénító hatással volt rájuk. Mi értelme keményen dolgozni és balszerencsét aratni — vagyis valamiért nem kapni semmit — amikor az ember tengődhet is és rámosolyoghat a jó szerencse — vagyis a semmiért kaphat valamit? A nem gondolkodó emberek megfélelkeznek a jó szerencséről — magától értetődőnek veszik — de fájdalmasan emlékeznek a balszerencséjükre.

86:1.4 (950.6) A korai ember bizonytalanságban és a véletlentől — a balszerencsétől — való állandó félelemben élt. Az élet izgalmas szerencsejáték volt; ebben a játékban a létezés volt a tét. Nem csoda, hogy a részben polgárosodott emberek még mindig hisznek a véletlenben és hajlamot mutatnak a

szerencsejáték iránt. Az ősi ember két meghatározó érdek között őrlődött: a kapni valamit semmiért szenvedélye és a semmit sem kapni valamiért félelme között. E létezési szerencsejáték volt a korai vadember elméjének fő érdeklődési területe és ez igézte meg a legjobban.

^{86:1.5 (951.1)} A későbbi pásztorok ugyanígy gondolkodtak a véletlenről és a szerencséről, míg a még későbbi gazdálkodókban egyre jobban tudatosult, hogy a termést számos olyan dolog közvetlenül is befolyásolja, melyekre az embernek kevés vagy semennyi befolyása sincs. A gazdálkodó az aszály, az áradások, a jégeső, a viharok, a rovarkártevők és a növényi betegségek, valamint a hőség és a hideg, mint csapások áldozatának tekintette magát. És mivel mindeme természeti hatások befolyásolták az egyén jólétét, úgy tekintette azokat, mint jó szerencsét vagy balszerencsét.

^{86:1.6 (951.2)} A véletlenről és a szerencséről alkotott képzet erősen áthatotta az összes ősi nép életfelfogását. Még az újabb időkben is az áll Salamon bölcseletében: „Fordítván magamat láttam, hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcseké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a tudósoké a kedvesség; hanem végzet és véletlen szerint lesznek mindezek. Mert nem is tudja az ember az ő végzetét; mint a halak, melyek megfogatnak rossz hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a törben, miképpen ezek, azonképpen megfogatnak az emberek fiai a rossznak idején, mikor az eljön rájuk hirtelenséggel.”

2. A véletlen megszemélyesítése

86:2.1 (951.3) Az aggodás a vademberi elme egyik természetes állapota volt. Amikor a férfiak és nők túlzott mértékben válnak aggodalmaskodóvá, akkor egyszerűen visszatérnek a nagyon régi elődeik természetes állapotához; és amikor az aggodás ténylegesen is keservessé válik, akkor már akadályozza a cselekvést és biztosan evolúciós változásokat és élőlénytani alkalmazkodást indít be. A fájdalom és a szenvedés lényeges tényező a fokozatos evolúcióban.

86:2.2 (951.4) Az életért való küzdelem olyan fájdalmas, hogy bizonyos visszamaradt törzsek még ma is üvöltenek és jajgatnak minden napfelkeltekor. Az ősember állandóan azt kérdezte, hogy „Ki gyötör engem?” És mivel nem talált anyagi forrást a szenvedéseihez, valamilyen szellemi magyarázat mellett döntött. Így született meg a vallás a rejtélyes dolgoktól való félelemből, a nem látható dolgok félelemmel vegyes tiszteletéből és az ismeretlentől való rettegeből. A természetfélelem a létért való küzdelem egy tényezője lett, először a véletlen, majd pedig a rejtély miatt.

86:2.3 (951.5) Az ősi elme következtető volt, de kevés értelmes képzettársításból alkotott fogalma akadt; a vademberi elme tanulatlan volt, teljesen együgyű. Ha egy esemény egy másikat követett, akkor a vadember úgy tekintette azokat, mint okot és következményt. Amit a polgárosodott ember babonaságnak tekint, az a vadaknál egyszerű tudatlanság volt. Az emberiség lassan tanulta meg, hogy nem szükségképpen van bármiféle kapcsolat a célok és az eredmények között. Az emberi lények csak most kezdik megérteni, hogy a létmegnyilvánulások a tettek és azok következményei között jelennek meg. A vadember igyekszik minden nem megfogható és elvont dolgot

megszemélyesíteni, és így a természet és a véletlen kísértetekként — szellemekként — és később istenekként személyesül meg.

86:2.4 (951.6) Az ember természeténél fogva hajlamos hinni abban, amiről úgy gondolja, hogy a legjobb neki, ami az ő közvetlen vagy közvetett érdekének megfelel; az önös érdek erősen háttérbe szorítja az ok-okozati összefüggéseket. A vadember és a polgárosodott emberek elméje közötti különbség inkább tartalmi, semmint jellegbeli, inkább fokozatbeli, semmint minőségi.

86:2.5 (951.7) De ha az ember a nehezen felfogható dolgoknak továbbra is természetfeletti okokat tulajdonít, akkor az nem más, mint lagymatag és kényelmes módja a nehéz észbeli munka minden formája kerülésének. A szerencse csak egy fogalom, melyet azért alkottak, hogy azzal jelöljék a megmagyarázhatatlant az emberi lét korszakaiban; azokat a jelenségeket jelöli, melyeket az emberek nem képesek vagy nem akarnak mélyebben megérteni. A véletlen olyan szó, mely arra utal, hogy az ember túl tudatlan vagy túl tunya ahhoz, hogy meghatározza az okokat. Az emberek akkor tekintik a természeti jelenséget véletlen eseménynek vagy balszerencsének, amikor híján vannak a kíváncsiságnak és a képzelőerőnek, amikor a fajtájukból hiányzik a kezdeményezőkészség és a kalandvágy. Az élet jelenségeinek feltárása előbb-utóbb lerombolja az embernek a véletlennel, a szerencsével és az úgynevezett előre nem látott esetekkel kapcsolatos hiedelmeit, felváltva azokat a törvény és a rend világegyetemével, ahol minden következményt határozott okok előznek meg. Így a létfélelmet felváltja majd az életöröm.

^{86:2.6 (952.1)} A vadember az egész természetet úgy tekintette, mint amit éltet, ural valami. A polgárosodott ember még mindig átkozódva rúgja félre azokat az élettelen tárgyakat, melyek az útjába kerülnek és éppen belebotlik azokba. Az ősemler soha nem tekintett semmit véletlennek; mindig minden szándékos volt. Az ősemler számára a végzet területe, a szerencse működése, a szellemvilág éppen olyan szervezetlen és rendszertelen volt, mint a kezdetleges társadalom. A szerencsét a szellemvilág szeszélyes és heves válaszának tekintette; később pedig az istenek hangulatváltozásának.

^{86:2.7 (952.2)} De nem minden vallás fejlődik ki életerőhitből. Az életerőhittel egyidejűleg a természetfelettire vonatkozó más fogalmak is léteztek, és e hiedelmek szintén imádáshoz vezettek. A természetközpontúság nem vallás — hanem a vallás sarja.

3. A halál — a megmagyarázhatatlan

^{86:3.1 (952.3)} A fejlődő ember számára a halál jelentette a legnagyobb megrázkódtatást, a véletlen és a rejtély leginkább zavarba ejtő keverékét. Nem az élet szentsége, hanem a halál megrázkódtatása ösztönözte a félelmet és támogatta hatékonyan a vallást. A vad népek körében a halál rendszerint erőszak eredménye volt, így a nem erőszakos halál nagyon rejtélyes dolog lett előttük. A halál, mint az élet természetes és várható vége nem tudatosult világosan a fejletlen népekben, és számos korszaknyi időre volt szüksége az embernek ahhoz, hogy felismerje annak elkerülhetetlenségét.

^{86:3.2 (952.4)} A korai ember tényként fogadta el az életet, míg a halált valamiféle csapásnak tekintette. Minden emberfajtának

vannak mondái el nem halálozott emberekről, ezek a halálhoz való korai viszonyulás csökevényes hagyományai. Az emberi elmében már megvolt a zavaros és szervezetlen szellemvilágra vonatkozó bizonytalan képzet, egy olyan terület, ahonnan az emberi élet minden megmagyarázhatatlan dolga eredt, és a halált is felvették a megmagyarázhatatlan jelenségek hosszú jegyzékébe.

86:3.3 (952.5) Az összes emberi betegségről és természetes halálról először azt hitték, hogy szellemi közrehatás eredményei. Némely polgárosodott emberfajta még a jelenkorban is úgy tekinti a betegséget, mint amelyet „az ellenség” okozott és a gyógyulást vallási szertartásoktól reméli. A későbbi és összetettebb istentani rendszerek a halált a szellemvilág tettének tulajdonították, mely rendszerek mindegyike olyan tantételekhez vezetett, mint az eredendő bűn és az ember bűnbeesése.

86:3.4 (952.6) A hatalmas természeti erőkkel szembeni tehetetlenség felismerése, valamint a betegség és a halál eljövételét megelőző emberi gyengeség megértése volt az, ami arra készítette a vadembert, hogy az anyagi feletti világtól várjon segítséget, mely világot bizonytalanul úgy képzelte el magának, mint az élet rejtélyes viszonyosságainak forrását.

4. A halál túlélésének fogalma

86:4.1 (952.7) A halandói személyiség anyagvilágon túli létének fogalma a mindennapi élet történései és a kísértetálmok nem tudatos és tisztán véletlenszerű társításából született meg. Az eltávozott főnökről való egyidejű álmodás a törzs több tagja számára meggyőző bizonyítékot szolgáltatónak tűnt arra, hogy

az öreg főnök valamilyen formában tényleg visszatért. Ez teljesen valóságos volt az ilyen álomból izzadtan, remegve és kiabálva felébredt vadember számára.

86:4.2 (953.1) A jövőbeli létezésben való hit álomeredete megmagyarázza azt a hajlamot, hogy az ember a nem látható dolgokat miért mindig a látható dolgok segítségével képzelel el. A jövőbeli életnek a kísértetálomból származó ezen új fogalma ekkor kezdett hatékony ellenszerévé válni az önfenntartás élelénnyel társult halálfélelemnek.

86:4.3 (953.2) A korai ember szintén sokat foglalkozott a lélegzetével, különösen a hideg éghajlatokon, ahol a lehelet párafelhőként látható is volt. Az élet leheletét tekintette az egyetlen, az élőket a holtaktól elválasztó jelenségnek. Tudta, hogy a lehelet el tudja hagyni a testet, és az álmai azokról a különös dolgokról, melyeket alvás közben tett, meggyőzték arról, hogy valami testetlen dolog is van az emberi lényben. Az emberi lélekről alkotott legkezdetlegesebb felfogás, a kísértet képzele a lélegzet és az álom eszmerendszeréből ered.

86:4.4 (953.3) Végül a vadember úgy tekintette magát, mint kettős — testből és lélegzetből álló — lényt. Ha a lélegzetből elveszük a testet, akkor szellemhez, kísértethez jutunk. Bár a kísérteteknek és a szellemeknek igen határozott emberi eredetük volt, mégis emberfelettieknek tekintették őket. Úgy tűnt, hogy a testtől elkülönült szellemek létezésében való hit megmagyarázza a szokatlan, rendkívüli, ritka és érthetetlen dolgok előfordulását.

86:4.5 (953.4) A halál utáni továbbélés kezdetleges tantétele nem szükségképpen jelentette a halhatatlanságban való hitet. Azok

a lények, akik nem tudtak húsznál tovább számolni, aligha voltak képesek felfogni a végtelenséget és az örökkévalóságot; inkább az ismétlődő megtestesülésekben gondolkodtak.

86:4.6 (953.5) A narancsszín emberfajta különösen hajlamos volt hinni a lélekvándorlásban és az újratesztelésben. A más testi alakban való újjászületés ezen eszméje abból a megfigyelésből eredt, hogy az utód veleszületett jegyei és vonásai hasonlítanak az elődjéire. A gyermekeknek a nagyszülők és más elődök után való elnevezésének szokása az újratesztelésben való hit következménye volt. Némely későbbi emberfajta hitte, hogy az ember három-hét alkalommal hal meg. E hiedelem (mely Ádámnak a lakóvilágokon való létre vonatkozó tanításainak maradványa), és a kinyilatkoztatott vallás számos egyéb maradványa fellelhető a huszadik századi barbárok egyébként képtelen tantételei között.

86:4.7 (953.6) A korai ember nem foglalkozott a pokolbeli vagy jövőbeli büntetés gondolatával. A vadember a jövőbeli életet úgy képzelte el, mint a jelenlegit, elhagyva belőle minden balszerencsét. Később eltérő végzetet tulajdonított a jó kísérteteknek és a rossz kísérteteknek — a mennyet és a poklot. De lévén, hogy számos fejletlen emberfajta hitte azt, hogy az ember úgy lép át a következő életbe, ahogy emezt elhagyja, nem nagyon tetszett nekik a megöregedés és az elgyengülés gondolata. Az öregek sokkal inkább kívánták a megöletésüket, mielőtt túlságosan legyengültek volna.

86:4.8 (953.7) Csaknem minden csoport különbözőképpen gondolkodott a kísértetlelkek végzetéről. A görögök úgy hitték, hogy a gyenge embernek gyenge a lelke is; így kitalálták Hádészt, mint az ilyen erőtlen lelkek befogadására megfelelő

helyet; az ilyen gyenge lelkekről azt is tartották, hogy az árnyékuk is rövidebb. A korai anditák úgy gondolták, hogy a kísérteteik visszatérnek az őshazájukba. A kínaiak és az egyiptomiak egykor azt hitték, hogy a lélek és a test együtt marad. Az egyiptomiak körében ez gondos sírépítéshez és a test tartósítására irányuló erőfeszítésekhez vezetett. Még a mai népek is törekednek a halott bomlásának megállítására. A héberek úgy tartották, hogy az egyén rémmása Seólba megy le; nem térhet vissza az élők földjére. Hozzájuk fűződik a fontos előrelépés a lélek kialakulásának tantételében.

5. A kísértetlélek fogalma

^{86:5.1 (953.8)} Az ember nem anyagi részét nevezték kísértetnek, szellemnek, árnynak, rémnek, jelenésnek és később léleknek. A lélek már korán az ember álombeli mása volt; minden tekintetben pontosan olyan volt, mint a halandó maga, eltekintve attól, hogy nem lehetett megérinteni. Az álombéli másban való hit közvetlenül elvezetett ahhoz a képzethez, hogy minden eleven és holt dolognak éppúgy van lelke, mint az embereknek. E fogalom miatt sokáig megmaradt a természeti szellemekben való hit; az eszkimók még mindig hisznek abban, hogy a természetben mindennek van szelleme.

^{86:5.2 (954.1)} A kísértetlélek hallható és látható, de nem érinthető meg. A faj álomvilága olyannyira fejlett szintre emelte és kiterjesztette e kifejlődő szellemvilág tevékenységeit, hogy a halált végül úgy tekintették, mint „engedni a kísértetnek”. Minden fejletlen törzs, kivéve azokat, melyek csak kevéssel voltak az állati szint felett, kialakított valamilyen lélekfogalmat. A polgárosodás kibontakozásával a lélekről alkotott babonás fogalom megsemmisül, és az ember a lélekről

alkotott azon új eszmével kapcsolatos kinyilatkoztatástól és személyes vallásos tapasztalástól fog függeni, mely lélek az Istent ismerő halandói elme és az abban lakozó isteni szellem, a Gondolatigazító közös alkotása.

86:5.3 (954.2) A korai halandók rendszerint nem tudtak különbséget tenni az emberben lakozó szellem és az evolúciós természetű lélek fogalma között. A vadember nagy zavarban volt abban a tekintetben, hogy vajon a kísértetlélek őshonos-e a testben vagy egy külső közvetítő birtokolja-e a testet. Az okszerű érvelés hiánya a zavarodottság állapotában magyarázatot ad a vadaknak a lélekkel, kísértetekkel és szellemekkel kapcsolatos nagyfokú következtelenségeire.

86:5.4 (954.3) A lélekről úgy gondolták, hogy úgy hozzátartozik a testhez, mint az illat a virághoz. Az ősök hitték, hogy a lélek különböző módokon képes elhagyni a testet, mégpedig:

86:5.5 (954.4) 1. Közönséges és átmeneti eszméletvesztés során.

86:5.6 (954.5) 2. Alvás közben, természetes álmodás során.

86:5.7 (954.6) 3. Betegség és balesetek következtében fellépő mélyen kábult és öntudatlan állapotban.

86:5.8 (954.7) 4. Halálkor, végleges eltávozáskor.

86:5.9 (954.8) A vadember úgy tekintette a tüsszentést, mint a lélek sikertelen kísérletét a testből való kiszabadulásra. Virrasztással és folyamatos odafigyeléssel a test képes volt megghiúsítani a lélek szökési kísérletét. Később a tüsszentést mindig valamilyen vallási kifejezés kísérte, mint amilyen az „Áldjon meg az Isten!” is.

86:5.10 (954.9) Az alvást már az evolúció kezdeti szakaszában úgy tekintették, mint amely bizonyosság arra, hogy a kísértetlélek különválhat a testtől, és úgy tartották, hogy az alvó ember nevének kimondásával vagy elkiáltásával a lélek visszahívható. Az öntudatlanság más formái esetében a lélekről úgy gondolták, hogy messzebbre is eltávolodik, talán örökre meg akar szökni — a közelgő halál előtt. Az álmokat úgy tekintették, mint a lélek tapasztalásait, melyeket akkor szerez, amikor átmenetileg távol van a testtől. A vadember éppen olyan valósnak hiszi az álmait, mint az ébrenlét során szerzett tapasztalásainak bármely részét. Az ősök azt a szokást követték, hogy az alvókat fokozatosan ébresztették, hogy a léleknek legyen ideje a testbe való visszatérésre.

86:5.11 (954.10) Az idők során az emberek félelemmel vegyes áhítattal tekintettek az éjszaka jelenségeire, és ez alól a héberek sem voltak kivételek. Igazán hittek abban, hogy az Isten álmokon keresztül szól hozzájuk, noha Mózes parancsolatai ez ellen szóltak. Mózesnek igaza volt, mert a közönséges álmok nem tartoznak azon módszerek közé, melyeket a szellemi világ személyiségei alkalmaznak, amikor az anyagi lényekkel érintkezni akarnak.

86:5.12 (954.11) Az ősök azt hitték, hogy a lelkek állatokba költözhetnek vagy még akár holt tárgyakba is. Ez az állatokkal való azonosítás farkasemberi képzeteiben csúcsosodott ki. Lehet valamely személy nappal törvénytisztelő polgár, de amikor elalszik, a lelke farkasba vagy valamilyen más állatba költözhet, hogy éjszakai zsákmány után járjon.

86:5.13 (955.1) A fejletlen emberek úgy gondolták, hogy a lélek a lélegzettel van kapcsolatban, és hogy a lélek sajátosságait a

lélegzet révén át lehet venni vagy át lehet adni. A bátor főnök rálehelte az újszülött gyermekre, s ezáltal bátorságot öntött belé. A korai keresztények körében a Szent Szellem adományozásának szertartását a jelöltekre való rálehelés kísérte. A Zsoltáros mondta: „Az Úr szavára lettek az egek, és szájának leheletére minden seregük.” Sokáig volt szokás, hogy a legidősebb fiú megpróbálja elkapni a haldokló apja utolsó lélegzetét.

^{86:5.14 (955.2)} Később az árnyékot félték és tisztelték pont úgy, mint a lélegzetet. Az ember vízi tükörképét néha szintén a kettős sajátlényeg bizonyítékának tekintették, és a tükröket babonás tisztelet vette körül. Még ma is számos polgárosodott személy fordítja a fal felé a tükröt, amikor valaki meghal. Némely visszamaradt törzs még mindig hiszi, hogy a fényképek, rajzok, hasonmások vagy képek a lélek egészét vagy egy részét elveszik a testtől; az ilyen dolgokat tiltják is.

^{86:5.15 (955.3)} A lélekről általánosan hitték, hogy azonos a lélegzettel, de a különböző népeknél a lélek lakozott a fejben, a hajban, a szívben, a májban, a vérben és a zsírban. Az „Ábel vére a földről kiált” azt az egykori hiedelmet fejezi ki, hogy a kísértet jelen van a vérben. A szemiták azt tanították, hogy a lélek a testzsírban lakozik, és sok nép körében az állati zsír fogyasztása tabu volt. A fejevadászat az ellenség lelkének egyik foglyul ejtési módszere volt, miként a hajas fejbőr lenyúzása is. A legutóbbi időkben a szemeket tekintették a lélek tükrének.

^{86:5.16 (955.4)} A három vagy négy lélek tantételében hívők úgy tartották, hogy egy lélek elvesztése kellemetlen érzést, kettőé betegséget, háromé halált okoz. Szerintük egy lélek lakik a lélegzetben, egy a fejben, egy a hajban, egy a szívben. A

betegeknek azt tanácsolták, hogy szabad téren járkáljanak fel s alá, hátha sikerül befogniuk az elkóborolt lelküket. A legnagyobb orvosságos emberekről úgy tartották, hogy képesek a beteg személy sérült lelkét egy újra, egy „újonnan születettre” kicserélni.

^{86:5.17 (955.5)} Badonan gyermekei kialakították a két lélek, vagyis a lélegzet és az árnyék hitét. A korai nodfi fajták úgy tekintették az embert, mint amely két személyből áll, lélekből és testből. Az emberi lét bölcselete később tükröződött a görög látásmódban is. A görögök maguk három lélekben hittek; a gyomorban lakozó növényiben, a szívben lakozó állatiban, a fejben lakozó értelmiben. Az eszkimók úgy tartják, hogy az ember három részből áll: testből, lélekből és névből.

6. A kísértet-szellem környezet

^{86:6.1 (955.6)} Az ember természeti környezetet örökölt, társadalmi környezetre tett szert és kísértet környezetet képzelt el magának. Az állam az ember válasza a természeti környezetére, az otthon a társadalmi környezetére, az egyház pedig a csalóka kísértet környezetére.

^{86:6.2 (955.7)} A kísértetek és szellemek elképzelt világának valóságaiban való hit az emberiség történelme során már korán általános lett, és ez az újonnan elképzelt szellemvilág hatalommá vált a kezdetleges társadalomban. Az egész emberiség elmebeli és erkölcsi életét mindörökre megváltoztatta ennek az új tényezőnek az emberi gondolkodásban és cselekvésben való megjelenése.

86:6.3 (955.8) A képzelgés és tudatlanság e termékeny táptalaján hajtott ki a fejletlen népek minden későbbi babonásága és vallása a halandói félelem hatására. A kinyilatkoztatás koráig ez volt az ember egyetlen vallása, és ma a világ számos emberfajtája csak e durva evolúciós vallással rendelkezik.

86:6.4 (955.9) Az evolúció előrehaladásával a jó szerencse összekapcsolódott a jó szellemekkel, a balszerencse pedig a rossz szellemekkel. A változó környezethez való kényszerű alkalmazkodással járó kényelmetlenséget rossz szerencsének tekintették, a szellemkísértetek elégedetlenségének. Az ősember a maga veleszületett imádatkészletéből és a véletlenről alkotott helytelen képzeiteiből lassan vallást alakított ki. A polgárosodott ember biztosítási rendszereket bocsát rendelkezésre e véletlenszerű körülményekkel való megbirkózáshoz; a mai tudomány matematikai módszerekkel dolgozó adatsor-vizsgálót állít a kitalált szellemek és szeszélyes istenek helyébe.

86:6.5 (956.1) Minden egyes múltó nemzedék megmosolyogja az elődei buta babonáit, miközben megtartja azokat a téves gondolatokat és imádatokat, melyek további megmosolygást fognak kiváltani a felvilágosult utódok körében.

86:6.6 (956.2) De végül az ősember elméjében a veleszületett élőlénytani készletek egészét meghaladó gondolatok bukkantak fel; végül az ember olyan életművészet kialakításán dolgozott, melynek alapja több volt, mint az anyagi ingerekre adott válasz. A kezdetleges bölcseleti életelv csírái elkezdtek megjelenni. Az élet a természetfeletti viszonylatában kezdett működni, mert ha a szellemkísértet elégedetlensége esetén balszerencsében, elégedettsége esetén pedig jó szerencsében

részesíti az embert, akkor az emberi viselkedést ennek megfelelően szabályozni kell. A helyes és a helytelen fogalma végül kifejlődött; és történt mindez jóval azelőtt, hogy bármilyen kinyilatkoztatásra sor került volna a földön.

86:6.7 (956.3) E fogalmak megjelenésétől számítható a hosszú és pazarló küzdelem az örökké elégedetlen szellemek megbékítéséért, az evolúciós vallási félelem rabszolgasága, az emberi erőfeszítések hosszú időn át tartó pazarlása sírokra, templomokra, áldozatokra és papságokra. Iszonyú és rettenetes nagy volt ez az ár, de az eredmény mindent megért, mert az ember ezen keresztül jutott el a viszonylagosan helyes és helytelen dolgok természetes felismeréséig; az emberi etika megszületett!

7. A kezdetleges vallás rendeltetési célja

86:7.1 (956.4) A vadember a biztosítás szükségét érezte, és ezért készségesen megfizette a félelem, a babonaság, a rettegetés és a papi ajándékok terhes díjait azért, hogy a balszerencse elleni varázslási biztosítás elvét kövesse. A kezdetleges vallás egyszerűen csak a biztosítási díjak megfizetését jelentette az erdők veszélyei ellen; a polgárosodott ember az ipari balesetekkel és a mai életmód követelményeivel szemben fizet anyagi biztosítási díjakat.

86:7.2 (956.5) A mai társadalom elveszi a biztosítási üzletet a papoktól és a vallástól, és a közgazdaságtan területére helyezi át. A vallást egyre inkább a síron túli életre vonatkozó biztosítás foglalkoztatja. A mai emberek, legalábbis a gondolkodók, többé már nem fizetnek feleslegesen biztosítási díjat a szerencse szabályozása céljából. A vallás lassan

magasabb bölcséleti szintekre emelkedik, szemben a korábbi rendeltetésével, amikor még balszerencse elleni biztosítási rendszerként működött.

^{86:7.3 (956.6)} De ezen ősi vallási eszmék akadályozták meg az embert abban, hogy végzethívővé és reménytelenül borúlátóvá váljon; hitték, hogy legalább tehetnek valamit a végzetük befolyásolása érdekében. A kísértetfélés vallása azt a képzetet keltette az emberekben, hogy szabályozniuk kell a viselkedésüket, hogy van egy anyagfeletti világ, mely ellenőrzése alatt tartja az emberi végzetet.

^{86:7.4 (956.7)} A mai polgárosodott emberfajták épp most emelkednek ki a kísértetfélésből, mellyel a szerencsét és a létezés mindennapos változékonyságát próbálták magyarázni. Az emberiség most szabadul fel a kísértet-szellemmel magyarázott balszerencse rabszolgasorából. De miközben az emberek feladják az élet viszontagságainak szellem-okokra való visszavezetésének tantételét, meglepő fogékonyságot mutatnak egy ezzel csaknem egyenlő mértékben téves tanításnak a befogadására, mely szerint minden emberi egyenlőtlenségért a helytelen politikai alkalmazkodás, a társadalmi igazságtalanság és az ipari verseny okolható. De az új jogszabályok, az erősödő jótékonykodás és a még inkább ipari jellegű átalakulások, legyenek azok önmagukban és önmaguktól bármilyen jók is, nem fognak rendet tenni a születés tényei és az élet véletlenszerűségei terén. Csakis a tények megértése és a természeti törvények adta kereteken belüli bölcs alakítása fogja képessé tenni az embert arra, hogy elérje, amit akar és elkerülje, amit nem akar. A tudományos

cselekvéshez vezető tudományos ismeretek alkotják az úgynevezett véletlen rossz dolgok egyedüli ellenszerét.

86:7.5 (957.1) Az ipar, a háború, a rabszolgaság és a polgári kormányzás az ember társadalmi fejlődésére adott válaszként jelent meg az ember természetes környezetében; a vallás hasonlóképpen az elképzelt kísértetvilág jelentette csalóka környezetre adott válaszként jelent meg. A vallás az önfenntartás evolúciós fejleménye volt, és működött is, függetlenül attól, hogy eredendően téves feltevésből indult ki és teljesen következetlen volt.

86:7.6 (957.2) A kezdetleges vallás készítette elő az emberi elme terepét, mégpedig a hamis félelem hatalmas és lenyűgöző ereje révén, a természetfeletti eredetű igaz szellemi erő, a Gondolatigazító adományozásához. Az isteni Igazítók mindig is azon munkálkodtak, hogy az Isten-félést Isten-szeretéssé alakítsák. Az evolúció néha talán lassú, de a hatékonysága biztos.

86:7.7 (957.3) [Közreadta a Nebadon egyik Estcsillaga.]

87. írás

A kísértettiszteletek

87:0.1 (958.1) A KÍSÉRTETTISZTELET a balszerencse veszélyeinek ellensúlyozásaként alakult ki; annak kezdetleges vallási szertartásai a balszerencse miatti aggodalomból és a holtaktól való rendkívüli félelemből eredtek. E korai vallások egyikének sem volt sok köze Istenség elismeréséhez vagy az emberfeletti dolgok tiszteletéhez; a szertartásos szokásai többnyire nemleges jellegűek voltak, abból a célból alakították

ki azokat, hogy elkerüljék, elűzzék vagy kényszerítsék a kísérteteket. A kísértettisztelet se több, se kevesebb, mint baj elleni biztosítás; semmi köze sem volt a nagyobb, jövőbeli hozamokhoz szükséges beruházáshoz.

87:0.2 (958.2) Az ember hosszú és elkeseredett küzdelmet vívott a kísértetimádással. Az emberi történelemben semmi más nem volt képes több szánalom keltésére, mint az embert a kísértetszellem-félés nyomorult rabszolgájaként ábrázoló kép. De éppen e félelem megszületésével indult el az emberiség a vallási evolúció egy magasabb szintje felé. Az emberi képzelet eltávolodik a sajátlényeg partjaitól és addig nem fog újra horgonyt vetni, míg el nem éri egy igazi Istenség, egy valódi Isten fogalmát.

1. A kísértetfélés

87:1.1 (958.3) A haláltól azért féltek, mert a halál egy újabb kísértetnek a fizikai testéből való megszabadulását jelentette. Az ősök minden tőlük telhetőt megtettek, hogy megakadályozzák a halált, hogy elkerüljék az újabb kísértettel való kényszerű küzdelemmel járó gondot. Mindig is nagyon törekedtek arra, hogy a kísértetet a halál helyszínétől való távozásra bírják, hogy rávegyék a holtak földjére való elindulásra. Feltételezésük szerint a kísértet megjelenésétől leginkább abban az átmeneti időszakban kellett félni, amely a halál beállta és a kísértetek hazájába való későbbi elindulása között eltelt, mely utóbbi az álmenyre vonatkozó homályos és kezdetleges fogalom volt.

87:1.2 (958.4) Bár a vadember természetfeletti erőkkkel ruházta fel a kísérteteket, nemigen tekintette őket természetfeletti

értelemmel bírónak. Számos fortélyt és cselt alkalmazott a kísértetek megtévesztésére és félrevezetésére; a polgárosodott ember még mindig erősen bízik abban, hogy jámborság kinyilvánításával reménye lehet valamiképpen megtéveszteni még egy mindentudó Istenséget is.

87:1.3 (958.5) Az ősemberek azért féltek a betegségektől, mert a betegség megfigyeléseik szerint gyakran a halál hírnöke volt. Ha a törzs javas embere nem tudott meggyógyítani egy beteget, akkor a beteg embert rendszerint kivitték a családi kunyhóból, s átvitték egy kisebbbe vagy kitették a szabad ég alá, hogy egyedül haljon meg. A házat pedig, ahol haláleset következett be, rendszerint lerombolták; ha ezt nem tették meg, akkor is mindig kerülték, és e félelem akadályozta az ősembert abban, hogy tartós lakóhelyeket építsen. Ez ellene hatott az állandó lakóhelyet jelentő falvak és városok létesítésének is.

87:1.4 (958.6) A vadak egész éjjel virrasztottak és beszélgettek, amikor a nemzetség valamely tagja meghalt; attól féltek, hogy ők is meghalnak, ha a holttest közelében esetleg elalszanak. A holttest által terjesztett fertőzés igazolta a holtaktól való félelmet, és minden nép valamikor aprólékosan kidolgozott megtisztulási szertartásokat alkalmazott azon egyének megtisztulása érdekében, akik a halottal érintkeztek. Az ősök hitték, hogy fényt kell biztosítani a holttestnek; a holttest sohasem maradhatott sötétben. A huszadik században még mindig gyertyát gyújtanak a halottas szobákban, és az emberek még mindig virrasztanak a halott mellett. Az úgynevezett polgárosodott ember életfelfogása még messze nem tisztult meg teljesen a holttestektől való félelemtől.

87:1.5 (959.1) De az emberek mindeme félelmek ellenére is törekedtek a kísértet félrevezetésére. Ha a halotti kunyhót nem rombolták le, akkor a testet a fal egyik nyílásán át távolították el, de sohasem az ajtón keresztül. Ezeket az intézkedéseket a kísértet összezavarása érdekében hozták, azért, hogy megakadályozzák az elidőzését, és hogy biztosítsák, hogy ne tudjon visszatérni. A gyászolók is külön útvonalakon tértek vissza a temetésből, nehogy a kísértet kövesse őket. Irányváltásokat és rengeteg egyéb fortélyt is alkalmaztak annak érdekében, hogy a kísértet ne térhessen vissza a sírból. A kísértet megtevesztése céljából a nemek gyakran ruhát cseréltek. A gyászruhákat úgy tervezték, hogy eltakarja az élőket; később pedig úgy, hogy tiszteletet mutasson a halott iránt és így megbékítse a kísérteteket.

2. A kísértetek kiengesztelése

87:2.1 (959.2) A vallásban a kísértet kiengesztelésének nemleges jellegű programja jóval megelőzte a szellem kényszerítésének és a szellemhez való folyamodásnak az igenlő jellegű programját. Az ember által gyakorolt imádás első cselekedetei védekezési jelenségek voltak, nem hódolatiak. A mai ember bölcs dolognak tartja, hogy biztosítsa magát a tűz ellen; a vadember ugyanígy bölcs dolognak tartotta, hogy biztosítsa magát a kísértetektől jövő balszerencse ellen. E védelem biztosítására való törekvése képezte a kísértettiszteletek szertartásos eljárásait és szokásait.

87:2.2 (959.3) Egykor úgy gondolták, hogy a kísértet erős vágyát gyorsan le kell „csillapítani”, hogy zavartalanul juthasson el a holtak földjére. Ha az élők a kísértet elűzésének szertartásában tévedésből megtettek vagy éppen nem tettek meg valamit,

akkor az szerintük bizonyosan késleltette a kísértetföldre való átjutást. Erről úgy gondolták, hogy felbosszantja a kísértetet, a dühös kísértet pedig szerintük a csapások, bajok és boldogtalanság forrása.

87:2.3 (959.4) A temetési szertartás az ember azon törekvéséből ered, hogy rábírja a kísértetlelket a jövőbeli otthonába való elindulásra, a temetési beszédet pedig eredetileg arra találták ki, hogy az új kísértetet útbaigazítsák. Szokás volt élelmet és ruházatot biztosítani számára az útra, e dolgokat a sírban vagy annak közelében helyezték el. A vadember hitte, hogy három nap és egy év közötti időtartam szükséges a „kísértet lecsillapításához” — vagyis ahhoz, hogy a sír közeléből eltűnjön. Az eszkimók még mindig hiszik, hogy a lélek három napig a testtel marad.

87:2.4 (959.5) Csendet vagy gyászt tartottak a halál után annak érdekében, hogy a kísértetet nehogy hazavonzzák. A gyászolás szokványos formái közé tartoztak az önkínzások — a sebzések. Sok haladóbb tanító próbált ezeknek véget vetni, de nem jártak sikerrel. A böjtölésről és az önmegtartóztatás más formáiról úgy tartották, hogy örömet okoznak a kísérteteknek, akik örömeiket lelik az élők szenvedéseiben azon átmeneti időszakban, amikor a holtak földjére való tényleges elindulást megelőzően még a közelben ólálkodnak.

87:2.5 (959.6) A hosszú és gyakori gyászolási tétlenség a polgárosodás kibontakozásának egyik nagy akadályát képezte. Évente heteket, sőt hónapokat pazaroltak el szó szerint ilyen terméketlen és haszontalan gyással. Az a tény, hogy hivatásos gyászolókat szerződtek a temetési alkalmakra azt jelzi, hogy a gyász szertartás volt, nem pedig a szomorúság bizonyossága. A

mai emberek tiszteletből és családi veszteség okán gyászolják a holtakat, de az ősök félelemből tették.

87:2.6 (959.7) A halottak nevét sohasem ejtették ki. Valójában gyakran száműzték azokat a nyelvükből. E nevek tabukká lettek, és így a nyelvek folyamatosan szegényedtek. Ez végül a jelképes beszéd és a képletes kifejezésmód elterjedéséhez vezetett, mint amilyen az is, hogy „a név vagy nap, melyet sohasem említ az ember”.

87:2.7 (960.1) Az ősök olyannyira meg akartak szabadulni a kísértettől, hogy minden olyasmit felkínáltak neki, amit az életében kívánt volna. A kísértetek feleségeket és szolgákat akartak; a tehetős vadember elvárta, hogy legalább egy rabszolgafeleséget élve eltemessenek vele. Később az lett a szokás, hogy az özvegyasszony öngyilkosságot követett el a férje sírján. Egy gyermek halálakor gyakran megfojtottak az anyát, a nagynénit vagy a nagymamát annak érdekében, hogy egy felnőtt kísértet tartson a gyermekkísértettel és gondoskodjon róla. Azok pedig, akik az életüket adták, rendszerint önként tették azt; valóban, ha a szokást megsértve éltek volna tovább, akkor a kísértet haragjától való félelem megfosztotta volna őket az élet ama kevés örömétől is, melyet e vadak élvezhettek.

87:2.8 (960.2) Szokás volt a halott főnök társául nagyszámú alattvalót küldeni; a rabszolgákat az uruk halálakor leöldösték, hogy a kísértetföldön továbbszolgáljanak. A borneóiak még mindig adnak a halott mellé egy szálláscsináló szolgát is; egy rabszolgát leszúrnak, hogy a kísértetek útját az elhunyt urával együtt tegye meg. A meggyilkolt személyek kísérteteiről úgy tartották, hogy örömmel veszik, ha a gyilkosuk kísértetét

rabszolgaként a magukénak tudhatják; e képzet ösztönözte az embereket a fejjavadászatra.

87:2.9 (960.3) A kísértetekről úgy gondolták, hogy élvezik az étel illatát; egykor általános szokás volt az ételáldozás a halotti torokon. Az asztali áldás ősi módja az volt, hogy a szellemek megbékítése érdekében étkezés előtt egy darab ételt hajítottak a tűzbe s közben varázsigét mormoltak.

87:2.10 (960.4) A holtakról feltételezték, hogy igénybe veszik azoknak az eszközöknek és fegyvereknek a kísérteteit, melyek az életükben az övék voltak. Egy tárgy széttörése „annak megölését” jelentette, vagyis annak kísértetét elengedték a kísértetföldön való szolgálatra. A vagyonáldozást égetés és eltemetés révén is gyakorolták. Az ősi temetkezési pazarlás óriási mértékű volt. A későbbi emberfajták papírmásokat készítettek és a valódi tárgyakat és személyeket rajzokkal helyettesítették ezeken a halotti áldozásokon. Nagy előrelépés volt a polgárosodásban, amikor a rokoni öröklés felváltotta a vagyon elégetését és eltemetését. Az irokéz indiánok számos átalakítást hajtottak végre a temetkezési pazarlás terén. A vagyon megőrzése révén tudtak az északi vörös emberek között a legerősebb néppé válni. A mai embernek nem volna szabad félnie a kísértetektől, de a megszokás erős, és még mindig sok földi vagyont pazarolnak el a temetési szokásokra és a gyászszertartásokra.

3. Az ősök imádása

87:3.1 (960.5) A fejlődő kísértettisztelet az ősök imádását elkerülhetetlenné tette, hiszen az lett az összekötő kapocs a közönséges kísértetek és a felsőbbrendű szellemek, a kifejlődő

istenek között. A korai istenek egyszerűen megdicsőült, eltávozott emberek voltak.

87:3.2 (960.6) Az ősök imádása eredetileg inkább félelem volt, mint imádat, de az ilyen hiedelmek határozottan hozzájárultak a kísértetfélés és kísértetimádás elterjedéséhez. A korai őskísértet tiszteletfajták hívei még ásítani is féltek, mert esetleg egy rosszindulatú kísértet ilyenkor a testükbe költözhetett.

87:3.3 (960.7) A gyermek örökbefogadás szokásának célja annak biztosítása volt, hogy a halál után valaki felajánlásokat tegyen a lélek békéje és fejlődése érdekében. A vadember félt a társai kísérteteitől és a szabadidejében terveket szőtt a maga kísértetének biztonságos viselkedésére vonatkozóan.

87:3.4 (960.8) A legtöbb törzs megtartotta a mindenlélek ünnepét évente legalább egy alkalommal. A rómaiaknak évente tizenkét kísértetünnepük és ahhoz kapcsolódó szertartásuk volt. Az év napjainak felét ezen ősi tiszteletfajtákkal kapcsolatos szertartásoknak szentelték. Az egyik római császár megpróbálta e szokásokat megújítani úgy, hogy az ünnepnapok számát évi 135-re csökkentette.

87:3.5 (961.1) A kísértettiszteletek folyamatos fejlődésen mentek keresztül. Ahogy a kísérteteket a nem teljes létszakaszból a felsőbb létszakaszba átlépőként kezdték elképzelni, úgy fejlődött a tisztelet később a szellemek, sőt az istenek imádásává. De függetlenül a fejlettebb szellemekben való különféle hitektől, minden törzs és emberfajta egykor hitt a kísértetekben.

4. Jó és rossz szellemkísértetek

87:4.1 (961.2) A kísértetfélés volt a forrása az összes világvallásnak; és korszakokon át számos törzs ragaszkodott az egyetlen kísértetosztály régi hiedelméhez. Azt tanították, hogy az embernek akkor van jó szerencséje, amikor a kísértet elégedett, balszerencséje pedig akkor, amikor haragszik.

87:4.2 (961.3) A kísértetfélés terjedésével az emberek felsőbbrendű szellemeket is elismertek, olyan szellemeket, melyeket nemigen tudtak egyértelműen azonosítani egyetlen emberi egyeddel sem. Ezek olyan megfelelt vagy megdicsőült kísértetek voltak, akik a fejlődésük során a kísértetföld területén túljutva elérték a szellemföld felsőbb vidékeit.

87:4.3 (961.4) A kétféle szellemkísértet képzelete lassan, de biztosan teret nyert szerte a világon. Ezen új, kettős szellemelvűségnek nem kellett törzsről törzsre terjednie; az egész világon egymástól függetlenül ütötte fel a fejét. Valamely képzetnek a gyarapodó evolúciós értelemre gyakorolt hatása nem a képzet valóságosságától vagy ésszerűségétől függ, hanem annak életszerűségétől, valamint általában is gyors és egyszerű alkalmazhatóságától.

87:4.4 (961.5) Még később az ember képzelőereje megjelenítette a jó és a rossz természetfeletti közvetítők fogalmát; némely kísértet sohasem fejlődött a jó szellemek szintjéig. A kísértetfélés kezdeti egyes szellemelvűsége fokozatosan kettős szellemelvűséggé, a földi dolgok láthatatlan szabályozásának új fogalmává fejlődött. Végül a jó szerencsét és a balszerencsét úgy jelenítették meg, mint amelyeknek megvan a maguk irányítója. A két osztályból azt a csoportot hitték tevékenyebbnek és nagyobb létszámúnak, amelyik balszerencsét hozott.

87:4.5 (961.6) Amikor a jó és a rossz szellemek tantétele végül megérett, minden vallási hiedelem közül a legelterjedtebbé és legtartósabbá vált. E kettősség nagy vallásbölcseleti haladást jelentett, mert képessé tette az embert a jó szerencse és a balszerencse megmagyarázására, s ugyanakkor az ember hihetett a bizonyos mértékben következetesen viselkedő halandó-feletti lényekben. A szellemeket be lehetett sorolni a jók vagy a rosszak közé; nem tekintették őket olyannyira hevesnek, mint amilyenek a legkezdetlegesebb vallások egyes szellemelvűségének korai kísérteteit tartották. Az ember végre képes volt következetes viselkedésű halandó-feletti erőket felfogni, és ez volt az igazsággal kapcsolatos egyik legnagyobb jelentőségű felfedezés a vallásfejlődés egész történetében és az emberi bölcselet kibontakozása során.

87:4.6 (961.7) Az evolúciós vallás azonban rettenetes árat fizetett a kettős szellemelvűség fogalmáért. Az ember korai bölcselete képes volt összeegyeztetni a szellemek állhatatosságát a világi szerencse forgandóságával csak azáltal, hogy eleve feltételezett kétfajta szellemet, az egyik jó volt, a másik pedig rossz. Bár e hiedelem képessé tette az embert arra, hogy összhangba hozza a véletlen változókat a változatlan halandó-feletti erők fogalmával, e tantétel mindig is megnehezítette a hívők számára a mindenségrendi egység elképzelését. Az evolúciós vallás isteneivel általában a sötétség erőit állította szembe.

87:4.7 (962.1) Mindennek igazán szomorú voltát az a tény jelenti, hogy amikor ezek a képzetek gyökeret vertek az ember fejletlen elméjében, akkor valójában az egész világon nem voltak rossz vagy ellenszegülő szellemek. Ilyen szerencsétlen helyzet egészen a Kaligasztia-féle lázadásig nem alakult ki és az is csak

pünkösdig állt fenn. A jó és rossz fogalma, melyek egymás mindenségrendi társai, még a huszadik században is nagyon elevenek az emberi életfelfogásban; a világ vallásainak többsége még mindig viseli a kivirágzó kísértettisztelet rég letűnt idejének e kulturális anyajegyét.

5. A fejlődő kísértettisztelet

87:5.1 (962.2) Az ősember úgy tekintett a szellemekre és kísértetekre, mint amelyek csaknem korlátlan jogokkal rendelkeznek, kötelezettségeik viszont nincsenek; a szellemekről úgy gondolták, hogy úgy tekintik az embert, mint akinek számos kötelezettsége van, de nincsenek jogai. A szellemekről azt hitték, hogy lenézik az embert, mert az folyton hibázik a szellemi kötelességei teljesítésében. Az emberiség körében általános volt az a hiedelem, hogy a kísértetek folytonos hódolatot igényelnek az emberi ügyekbe való be nem avatkozás árú, és hogy a legkisebb melléfogás is a kísértetek beavatkozásához vezet. A korai idők emberei olyannyira féltek attól, hogy az isteneknek kijáró valamely tisztelet megadásáról elfeledkeznek, hogy miután már minden ismert szellemnek áldoztak, biztos ami biztos alapon áldozatot mutattak be az „ismeretlen isteneknek” is.

87:5.2 (962.3) Ekkor az egyszerű kísértettiszteletet a fejlettebb és viszonylag összetettebb szellemkísértet-tisztelet szokásai váltották fel, a felsőbbrendű szellemek szolgálata és imádása, mégpedig olyformán, ahogy azok kialakultak az ember fejletlen képzeletében. A vallási szertartásrendnek lépést kell tartania a szellemfelfogás fejlődésével és előrehaladásával. A megerősödött tisztelet csak az önfenntartásnak az a módja volt, melyet a természetfeletti lényekben való hittől, a

szellemkörnyezethez való önigazodással összefüggésben gyakoroltak. Az ipari és katonai szervezetek a természeti és társadalmi környezethez való alkalmazkodások voltak. Ahogy a házasság a kétneműség igényeinek kielégítésére jött létre, úgy fejlődött a vallási szervezet válaszul a felsőbbrendű szellemerőkben és szellemi lényekben való hitre. A vallás képviseli az ember igazodását a véletlen dolgok rejtélyes voltaival kapcsolatos képzelgésekhez. A szellemfélést és az azt követő szellemimádást balszerencse elleni biztosításként, jóléti politikaként vették fel.

87:5.3 (962.4) A vadember úgy jeleníti meg a jó szellemeket, mint amelyek az ő dolgában járnak el, kevés igényt támasztva az emberi lényekkel szemben. A rossz kísérteteket és szellemeket kell jókedvben tartani. Ennek megfelelően az ősi népek több figyelmet fordítottak az ártó kísértetekre, mint a jóindulatú szellemekre.

87:5.4 (962.5) Úgy gondolták, hogy az ember jóléte különösen ingerli a rossz szellemek irigységét, és a bosszújuk módszere az, hogy valamely emberi közvetítőn keresztül és szemmel verés révén vágnak vissza. A tiszteletfajtának az a módja, mely a szellem elkerülésére irányult, nagyon is köthető a gonosz tekintetről képzelt mesterkedésekhez. Az ettől való félelem csaknem világszerte általános volt. A szép nőket elfátyolozták, hogy megvédjék őket a gonosz tekintettől; később sok olyan nő vette fel e szokást, aki azt akarta, hogy szépek tartsák. A rossz szellemektől való félelem miatt a gyerekeket ritkán engedték ki sötétedés után, és a korai imáknak mindig része volt az a kérelem, hogy „szabadíts meg minket a gonosz tekintettől”.

^{87:5.5 (962.6)} A Koránban egy egész fejezet van a szemmel verésnek és a varázsigéknek szentelve, és a zsidók is mélyen hittek az ilyesmiben. Az egész fallikus tiszteletfajta a gonosz tekintet elleni védelem gyanánt alakult ki. A nemzőszerveket tartották az egyedül alkalmas bűvtárgynak arra, hogy a rontás erejét elvegyék. A gonosz tekintetről alkotott felfogásokból eredtek azok az első babonaságok, melyek által a gyermekek születés előtti megjelölését, az anyajegyeket tisztelték, és e tiszteletfajta egykor csaknem általános volt.

^{87:5.6 (963.1)} Az irigység mélyen gyökerező emberi sajátosság; ezért az ősember a korai isteneinek is tulajdonította azt. És mivel az ember egykor gyakorolta a kísértetek félrevezetését, hamarosan elkezdte a szellemek megtévesztését is. Azt mondta, hogy „Ha a szellemek féltékenyek a szépségünkre és jólétünkre, akkor el fogjuk csúfítani magunkat és lekicsinylően fogunk beszélni a sikereinkről.” A korai alázatosság ezért nem a tudatos én lealacsonyítása volt, hanem inkább kísérlet az irigy szellemek legyőzésére és becsapására.

^{87:5.7 (963.2)} Az elfogadott módszer annak megelőzésére, hogy a szellemek féltékennyé váljanak az ember jólétére, az volt, hogy szitkokat szórtak a szerencsés személyre vagy valamely nagyon kedvelt dologra. Innen eredt az a szokás, hogy az emberek hízelgésből lekicsinylő megjegyzéseket tettek magukra vagy a családjukra, és ez később polgáriasszerénységgé, tartózkodássá és udvariassággá fejlődött. Ugyanezen erőből divat lett rútnak kinézni. A szépség kiváltotta a szellemek irigységét; ez bűnös emberi büszkeségre vallott. A vadember csúfnevet keresett magának. A tisztelet e

jellemzője komolyan hátráltatta a művészet fejlődését, és sokáig komor és rút képet festett a világról.

^{87:5.8 (963.3)} A szellemtisztelet ideje alatt az élet a legjobb esetben is csak szerencsejáték volt, a szellemuralom folyománya. Az ember jövője nem az erőfeszítésének, a szorgalmának vagy a tehetségének volt az eredménye, kivéve, ha azok felhasználhatók voltak a szellemek befolyásolásához. A szellem kegyének elnyerésére irányuló szertartások nehéz terhet jelentettek, az életet unalmassá és jóformán elviselhetetlenné tették. Korszakról korszakra és nemzedékről nemzedékre az emberfajta egymás után igyekeztek továbbfejleszteni a felsőbb-kísértetek tantételét, de egyetlen nemzedék sem merte még soha teljesen elutasítani azt.

^{87:5.9 (963.4)} A szellemek szándékát és akaratát baljóslatú jelek, jóslatok és előjelek segítségével tanulmányozták. E szellemüzeneteket megérzés, jövőbelátás, varázslás, próbák és csillagjóslás révén fordították le. Az egész tiszteletfajta egy olyan rendszer volt, melyet arra terveztek, hogy a szellemeket ilyen burkolt megvesztegetésen keresztül kiengeszteljék, kielégítsék és lefizessék.

^{87:5.10 (963.5)} Így nőtte ki magát egy új és elterjedt világszemlélet, mely a következőkből állt:

^{87:5.11 (963.6)} 1. Kötelesség — azok a dolgok, melyeket meg kell tenni annak érdekében, hogy a szellemek szándéka kedvező, vagy legalábbis semleges legyen.

^{87:5.12 (963.7)} 2. Helyes cselekvés — a helyes viselkedés és szertartások, melyek rendeltetése a szellemek hathatós megnyerése az egyén ügyének.

^{87:5.13 (963.8)} 3. Igazság — a szellemek helyes megértése és a megfelelő viszonyulás hozzájuk, valamint ebből következően az élethez és a halálhoz való megfelelő hozzáállás.

^{87:5.14 (963.9)} Az ősök nem pusztán kíváncsiságból törekedtek a jövő megismerésére; el akarták kerülni a balszerencsét. A jövőbelátás egyszerűen csak próbálkozás volt a baj elkerülésére. Ezekben az időkben az álmokat látnokinak tekintették, míg minden, a szokványostól eltérő dolgot rossz előjelenek tartottak. A polgárosodott emberfajták még ma is meg vannak verve a jelekben, jelképekben és a régiek fejlett kísértettiszteletének egyéb babonás maradványaiban való hittel. Az ember lassan, nagyon lassan hagyja el azokat a módszereket, melyek révén fokozatosan és fájdalmasan jutott egyre feljebb az élet evolúciós létrafokain.

6. Kikényszerítés és elűzés

^{87:6.1 (963.10)} Amikor az emberek csak a kísértetekben hittek, a vallási szertartás személyesebb, kevésbé szervezett volt, viszont a felsőbbrendű szellemek elismerése szükségessé tette a „felsőbb szellemi módszerek” alkalmazását a velük való kapcsolatokban. A szellem kegyének elnyerésére irányuló eljárás fejlesztése és kidolgozása közvetlenül elvezetett a szellemek elleni védelem kiépítéséhez. Az ember valóban tehetetlennek érezte magát a földi létben működő ellenőrizhetetlen erőkkel szemben, és ez a kisebbségi érzése arra készítette, hogy az egyensúly helyreállítására

valamilyen megoldást találjon, valamilyen módszert dolgozzon ki a hátrányok kiegyenlítésére az ember által a mindenségrenddel folytatott egyoldalú küzdelemben.

87:6.2 (964.1) E tiszteletfajta első napjaiban az embernek a kísértetműködés befolyásolására irányuló erőfeszítései a szellem kegyének elnyerésére korlátozódtak, vesztegetéssel kísérletezett a balszerencse megváltása érdekében. Ahogy a kísértettisztelet a fejlődése során eljutott a jó és a rossz szellemek fogalmához, e szertartások jellegükben igenlőbb próbálkozásokká váltak, mégpedig a jó szerencse elnyerésére irányultak. Az ember vallása többé már nem teljesen nemleges természetű volt, és nem is hagyott fel a jó szerencse elnyerésére való törekvésekkel; rövidesen olyan rendszereket kezdett el kidolgozni, melyek révén szerinte képes volt kikényszeríteni a szellemek együttműködését. A tisztelethívő többé már nem állt védtelenül a szellemekre vonatkozó, maga által kiagyalt képzelődésekből eredő szüntelen igényekkel szemben; a vadember ekkoriban kezdett el kidolgozni olyan fegyvereket, melyekkel kikényszeríthette a szellemműködést és a szellemi segítségnyújtást.

87:6.3 (964.2) Az ember első védekezési törekvései a kísértetek ellen irányultak. Az idő múlásával az élők olyan módszereket kezdtek kitervelni, melyekkel ellenállhattak a holtaknak. A kísértetek elijesztésére és elűzésére számos eljárást alakítottak ki, melyek között említhetők a következők:

87:6.4 (964.3) 1. A fej levágása és a test összekötözése a sírban.

87:6.5 (964.4) 2. A halottasház kikövezése.

87:6.6 (964.5) 3. Ivartalanítás vagy a test lábszárainak eltörése.

87:6.7 (964.6) 4. Sziklák alá temetés, mely a mai sírkőhasználat eredetét jelenti.

87:6.8 (964.7) 5. Hamvasztás, a kísértet által jelentett kellemetlenség megelőzésére később kidolgozott eljárás.

87:6.9 (964.8) 6. A test tengerbe dobása.

87:6.10 (964.9) 7. A test odavetése a vadállatoknak.

87:6.11 (964.10) A kísértetekről úgy gondolták, hogy zajjal meg lehet zavarni és meg lehet ijeszteni őket; hogy a kiabálás, a harangok és a dobok elűzik őket az élők közeléből; és ezek az ősi módszerek még mindig divatban vannak a „halottvirrasztásokon”. Bűzös kotyvalékokat használtak a nem szívesen látott szellemek elűzésére. Rút szellemképeket készítettek annak érdekében, hogy a szellemek sietve elmeneküljenek, amint meglátják magukat. Azt hitték, hogy a kutya képes a kísértetek közelségének érzékelésére, és hogy ezt vonyítással jelzi is; hogy a kakasok kukorékolnak, amikor kísértet jár a közelben. A szélirányjelző kakasformája is e babonáság továbbélése.

87:6.12 (964.11) A vizet tekintették a kísértetek elleni legjobb védelemnek. A szenteltvizet minden másnál többre tartották, különösen azt, amelyben előzőleg a papok lábat mostak. A tűzről és a vízről is úgy gondolták, hogy azok a kísértetek számára áthatolhatatlan akadályt képeznek. A rómaiak a holttest körül háromszor vittek körbe vizet; a huszadik században a testet szenteltvízzel hintik meg, és a temetőben

való kézmosás még mindig létező zsidó szertartás. A keresztelés a későbbi vízszertartás egyik jellegzetessége volt; a kezdetleges fürdés valójában vallási szertartás volt. A fürdés csak az újabb időkben vált egészségügyi szokássá.

87:6.13 (964.12) De az ember nem hagyott fel a kísértetek befolyásolásával; vallási szertartáson és egyéb eljárásokon keresztül hamar megpróbálkozott a szellemműködés kikényszerítésével. A szelleműzés során egy szellemet vettek igénybe egy másik elűzéséhez, és e furfangot alkalmazták a kísértetek és szellemek elijesztéséhez is. A jó és rossz erők kettős szellemelvűségének fogalma bőségesen sok lehetőséget teremtett az ember számára ahhoz, hogy egymás ellen uszítsa a közvetítőket, ugyanis, ha egy erős ember képes legyőzni egy gyengébbet, akkor egy erős szellem bizonyosan fölébe kerekedhet a gyengébb kísértetnek. A kezdetleges átkozás nem volt más, mint a kisebb szellemek megfélemlítésére kialakított, kényszerítő jellegű szokás. Később e szokás az ellenségre való átokszórás szokásává bővült.

87:6.14 (965.1) Sokáig hitték, hogy azzal, ha visszatérnek a régebbi erkölcsök követéséhez, akkor a szellemek és félistenek kedvező cselekedetekre kényszeríthetők. A mai ember ugyanilyen gyakorlat folytatásában vétkes. Egymással egyszerű, hétköznapi nyelven beszéltek, de amikor imádkoztok, egy másik nemzedék régebbi ízléséhez folyamodtok, az úgynevezett fennkölt hangvételhez.

87:6.15 (965.2) E tantétel számos olyan nemi természetű, vallási-szertartási jellegű visszaesést is megmagyaráz, mint amilyen a templomi nemi kufárkodás. A kezdetleges szokásokhoz való visszatérést számos csapás ellen biztos védelemnek tartották. E

tudatlan népek esetében minden ilyen gyakorlat teljes mértékben mentes volt mindattól, amit a mai ember szabad szerelemnek nevezne.

87:6.16 (965.3) Ezután következtek a szertartásos fogadalmak, melyeket hamarosan a vallási ígéretek és szent eskük követtek. Ezen eskük többségét önkínzás és öncsonkítás kísérte; később pedig böjtölés és imádkozás. Az önmegtartóztatást később úgy tekintették, mint amely biztos eredményt hoz a szellemműködés kikényszerítésében; különösen igaz volt ez a nemi vágy elfojtása esetében. Így az ősemler már korán kialakított egyfajta határozott mértékletességet a vallási szokásaiban, hitt az önsanyargatás és az önmegtartóztatás, mint olyan szertartások hatékonyságában, melyek révén képes volt a vonakodó szellemeket rákényszeríteni arra, hogy kedvezően válaszoljanak minden ilyen szenvedésre és nélkülözésre.

87:6.17 (965.4) A mai ember többé már nem próbálkozik nyíltan a szellemek kényszerítésével, bár még mindig mutat némi hajlamot az Istenséggel való alkudozásra. Még mindig átkozódik, lekopogja a fán, keresztbeteszi az ujjait és némely elcsépelet kifejezés után kiköp; az ugyanis egykor varázslási szabály volt.

7. A tiszteletközösség természete

87:7.1 (965.5) A társadalmi szerveződés vallásgyakorlási válfaja azért létezett, mert az erkölcsi nézetek és a vallási állhatatosság megőrzéséhez és ösztökéléséhez egyfajta jelképrendszert biztosított. A tisztelet a „régil családok” hagyományaiból nőtt ki és meghonosodott intézményként állandósult; minden családnak van valamiféle tiszteletfajtája. Minden ösztönző

eszménykép valamilyen állandósuló jelképrendszert igyekszik megragadni — a kulturális megnyilvánulásnak olyasféle eljárására törekszik, mely biztosítja a fennmaradást és erősíti a megvalósulást — és a tisztelet e célt az érzelmek táplálása és erősítése révén éri el.

^{87:7.2 (965.6)} A polgárosodás legelejétől fogva a társadalmi műveltség és a vallási haladás terén minden megindító mozzanat kialakított valamilyen szertartást, valamilyen jelképes szertartásrendet. Minél inkább észrevétlenül nyert teret ez a szertartás, annál erősebben tartotta fogva a híveket. A tiszteletközösség érzéseket őrzött meg és érzelmeket elégített ki, azonban mindig is ez volt a társadalmi megújulás és a szellemi fejlődés útjában álló legnagyobb akadály.

^{87:7.3 (965.7)} Függetlenül attól, hogy a tiszteletközösség mindig is hátráltatta a társadalmi haladást, sajnálatos dolog, hogy oly sok, tisztos erkölcsi mércével és szellemi eszményképekkel rendelkező mai hívő számára nem áll rendelkezésre megfelelő jelképrendszer — nincs kölcsönösen támogatott tiszteletfajta — nincs, amihez tartozhatnának. De vallási tiszteletet nem lehet gyártani; annak fokozatosan teret nyerve kell megjelennie. Semelyik két csoportnak nem lesz azonos tiszteletközössége, hacsak a szertartásaikat hatalmi szóval önkényesen nem egységesítik.

^{87:7.4 (965.8)} A korai keresztény tiszteletfajta volt a leghatékonyabb, a legmegnyerőbb és a legtartósabb minden kigondolt vagy kieszelt szertartás közül, azonban sok értéke semmisült meg az egyik tudományos korszakban, amikor sok eredeti tantételét elpusztították. A keresztény tiszteletfajta a számos alapeszméjének pusztulásával elerőtlenedett.

^{87:7.5 (965.9)} A múltban az igazság gyorsan növekedett és szabadon terjedt, amikor is a tiszteletfajta még képlékeny s a jelképrendszer alakítható volt. A bőségesen rendelkezésre álló igazság és az alakítható tiszteletfajta kedvezett a társadalmi fejlődés gyors menetének. Az értelmetlen tiszteletfajta megrontja a vallást, amikor megkísérli kiszorítani a bölcséletet és rabszolgaságba juttatni az értelmet; a nemes tiszteletközösség gyarapszik.

^{87:7.6 (966.1)} Az árnyoldalaktól és hátrányoktól függetlenül az igazságról szóló minden új kinyilatkoztatás új tiszteletfajta születéséhez vezetett, és még Jézus vallásának újrafogalmazása is szükségképpen új és helyes jelképrendszert fog kialakítani. A mai embernek megfelelő jelképrendszert kell találnia az új és fejlődő eszméi, eszményképei és hűségviszonyai számára. Ennek a fejlettebb jelképnek vallásos életből, szellemi tapasztalásból kell megszületnie. A magasabb rendű polgárosodott társadalom nemesebb jelképrendszerének az Isten Atyaságán kell alapulnia és az emberek közötti testvériség fenséges eszményképét kell hordoznia.

^{87:7.7 (966.2)} A régi tiszteletfajták túl önközpontúak voltak; az újnak a megtapasztalt szeretet természetes következményének kell lennie. Az új tiszteletfajtának a régihez hasonlóan táplálnia kell az érzést, ki kell elégítenie az érzelmet és támogatnia kell az állhatatosságot; de még többet is kell tennie: Elő kell segítenie a szellemi fejlődést, ki kell terjesztenie a mindenségrendi jelentéstartalmakat, magasabb szintre kell emelnie az erkölcsi értékeket, bátorítania kell a társadalmi fejlődést, és ösztönöznie kell a személyes vallásos élet nemesebb fajtáját. Az új tiszteletfajtának az élet legfelsőbb céljait kell megmutatnia,

melyek egyaránt időlegesek és örökkévalók — társadalmiak és szellemiek.

87:7.8 (966.3) Egyetlen tiszteletfajta sem képes megmaradni és hozzájárulni a társadalmi polgárosodás kibontakozásához és az egyéni szellemi boldoguláshoz, hacsak nem az otthon élőlénytani, társadalomtani és vallási jelentőségén alapul. A fennmaradó tiszteletnek jelképeznie kell azt, ami állandó a folytonos változás közepette; meg kell dicsőítenie azt, ami egyesíti az örökké változó társadalmi átalakulás folyamatát. Igaz értékeket kell felismernie, szép kapcsolatokat kell méltatnia, és a valódi nemesség jó értékeit kell dicsőítenie.

87:7.9 (966.4) De az új és kielégítő jelképrendszer megtalálásának nehézsége abban áll, hogy a mai emberek, mint csoport, ragaszkodnak a tudományos hozzáálláshoz, elvetik a babonáságot és irtóznak a tudatlanságtól, míg egyénenként mindegyikük keresi a rejtelmeket és hódol az ismeretlennek. Egyetlen tiszteletfajta sem képes a túlélésre, hacsak nem foglal magába valamilyen ellenállhatatlan erejű rejtélyt és bújtat valami értékes, de elérhetetlen dolgot. Megismételjük, hogy az új jelképrendszernek nem szabad csak a csoport számára jelentőséggel bírnia, hanem az egyén számára is fontosnak kell lennie. Bármely hasznos jelképrendszer formái olyanok legyenek, melyeket az egyén a maga indíttatásából is alkalmazhat, és amelyeket együtt élvezhet a társaival is. Ha az új tiszteletfajta nyugvó helyett élénk lehetne, akkor valóban érdemben tudna hozzájárulni az emberiség időbeni és szellemi fejlődéséhez egyaránt.

87:7.10 (966.5) De egy tiszteletfajta — a szertartások, jelmondatok és célok jelképrendszere — nem fog működni, ha túlságosan

összetett. És meg kell lennie benne a hódolat iránti igénynek, a hűségre való válasznak is. Minden hatékony vallás bizonyosan kialakít valamilyen méltó jelképrendszert, és a hívek jól teszik, ha megakadályozzák e rendnek az olyan bénító, torzító és fullasztó, lélektelen szertartásokká való szilárdulását, melyek csak akadályozni és hátráltatni tudnak minden társadalmi, erkölcsi és szellemi fejlődést. Egyetlen tiszteletfajta sem maradhat fenn, ha késlelteti az erkölcsi gyarapodást és nem képes előmozdítani a szellemi fejlődést. A tisztelet nem más, mint a személyes szellemi tapasztalás élő, mozgékony teste — vagyis az igaz vallás — által körülött váz.

87:7.11 (966.6) [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

88. írás

Bűvtárgyak, szerencsetárgyak és varázslás

88:0.1 (967.1) A SZELLEMNEK valamely élettelen tárgyba, állatba vagy emberi lénybe való költözésének eszméje nagyon ősi és nagyon tisztelt hiedelem, mely már a vallás fejlődésének kezdetétől érvényesült. A szellem által való megszállás tantétele se több, se kevesebb, mint bűvtárgyi hit. A vadember nem szükségszerűen imádja a bűvtárgyat; viszont nagyon is következetesen imádja az abban lakozó szellemet és hódol neki.

88:0.2 (967.2) A bűvtárgy szellemét eleinte a halott ember kísértetének hitték; később úgy gondolták, hogy a felsőbbrendű szellemek a bűvtárgyakban lakoznak. Így a bűvtárgy-tisztelet végül felölelte a kísértetekkel, lelkekkel, szellemekkel és démoni megszállottságokkal kapcsolatos kezdetleges felfogások teljes körét.

1. A bűvtárgyakban való hit

88:1.1 (967.3) Az ősember mindig minden különleges dolgot bűvtárggyá akart tenni; a véletlenszerűség ezért számos bűvtárgy eredetében szerepet játszott. Az ember éppen beteg, valami történik, és jobban lesz. Ugyanez érvényes sok orvosság hírnevére, valamint a betegségek kezelésére véletlenszerűen kialakított módszerekre is. Az álmokhoz kapcsolódó tárgyakat hajlamosak voltak bűvtárgyakká tenni. A tűzhányók is bűvtárgyi dolgok lettek, viszont a hegyek nem; az üstökösök igen, de a csillagok nem. Az ősember úgy tekintett a hullócsillagokra és meteorokra, mint amelyek valamilyen különleges szellem földre érkezését jelzik.

88:1.2 (967.4) Az első bűvtárgyak a különleges kinézetű kavicsok voltak, és a „szent köveket” az ember azóta is keresi; a rózsafüzér egykor szent kövek gyűjteménye, varázserejű szerencsetárgyak együttese volt. Számos törzsnek voltak bűvkövei, de ezek közül kevés maradt meg úgy, mint a Kába és a Koronázókő. A tűz és a víz szintén a korai bűvtárgyak közé tartozott, és a tűzimádás a szentelt vízben való hittel együtt még ma is megvan.

88:1.3 (967.5) A fa bűvtárgyak a későbbi fejlődés eredményei, de bizonyos törzsek körében a természetimádás megmaradása az olyan szerencsetárgyakban való hit irányába fejlődött, melyekben valamilyen természetszellem lakozott. Amikor a növények és a gyümölcsök bűvtárgyakká váltak, az élelemből tabuvá lettek. Az alma volt az első, mely e csoportba átkerült; a levantei népek az almát sohasem fogyasztották.

88:1.4 (967.6) Ha egy állat emberi húsból evett, bűvtárggyá vált. Így lett a kutya a perzsák szent állata. Ha a bűvtárgy egy állat, és a kísértet állandóan benne lakozik, akkor a bűvtárgyi hit átcsap újratestesülésbe. A vadak sok szempontból irigyelték az állatokat; nem érezték magukat náluk magasabb rendűnek és gyakran a kedvenc vadállatuk után adtak nevet maguknak.

88:1.5 (967.7) Amikor állatok váltak bűvtárggyá, kialakult a bűvtárgyi állat húsa evésének tabuja. Az emberszabású és a nem emberszabású majmok éppen az emberhez való hasonlatosságuk miatt már korán bűvtárgyi állatokká lettek; később ugyanilyennek tekintették a kígyókat, a madarakat és a sertést. Egykor a tehén bűvtárgy volt, a teje pedig tabu, míg az ürülékét nagyra tartották. A kígyót imádták Palesztinában, különösen a föníciaiak, akik a zsidókkal egyetemben a rossz szellemek akarata kinyilvánítójának tartották ezt az állatot. Számos mai ember hisz a hullók varázserejében. Arábiától Indián át egészen a moki törzshöz tartozó vörös emberek kígyótáncáig az emberek hódoltak a kígyónak.

88:1.6 (968.1) A hét bizonyos napjai is bűvtárgyiak voltak. Korszakokon át a pénteket szerencsétlen napnak, a tizenhármát pedig rossz számnak tekintették. A három és a hét mint szerencseszámok későbbi kinyilatkoztatásokból származnak; az ősember szerencseszáma a négyes volt és ez a négy égtáj felismeréséből eredt. Szerencsétlen dolognak tartották a jószág vagy más javak megszámlolását; az ősök mindig is ellenálltak a népszámlálásnak, a „nép megszámlálásának”.

88:1.7 (968.2) Az ősember a nemi életből indokolatlanul nem csinált bűvtárgyi dolgot; a szaporodási szerepkört csak úgy fogta fel, mint amely csekély figyelmet igényel. A vadembernek

természetes és nem szemérmetlen vagy kéjvágó hajlamai voltak.

88:1.8 (968.3) A nyál erőteljes bűvtárgyi dolog volt; az ördögöket a személy leköpésével ki lehetett űzni. A legnagyobb megtiszteltetés volt, ha az embert egy idősebb vagy magas rangú ember leköpte. Az emberi test némely részét, különösen a haját és a körmöket erős bűvtárgynak tartották. A főnökök hosszúra megnövesztett ujjkörmeit nagyra becsülték, és az azokból származó nyesedék hatásos bűvtárgy volt. Nagyrészt a koponya-bűvtárgyakban való hitre vezethető vissza a későbbi fejtárgyat. A köldökzsinórt igen értékes bűvtárgynak tartották; Afrikában még ma is annak tartják. Az emberiség első játéka a tartósított köldökzsinór volt. A ráfűzött gyöngyökkel együtt, ahogy gyakorta használták, ez volt az ember első nyaklánc.

88:1.9 (968.4) A púpos és nyomorék gyerekeket bűvtárgyinak tekintették; az elmebajosokat holdkórosoknak tartották. Az ősember nem tudott különbséget tenni a lángelméjű ember és az elmebajos között; a gyengeelméjűeket vagy agyonverték, vagy bűvtárgyi személyiségekké tették. Az önuralom kóros hiánya pedig csak erősítette a boszorkánysággal kapcsolatos közkeletű hiedelmet; a rángógörcsben szenvedők gyakran papok és javas emberek voltak. A részegséget a szellemi megszállottság egyik formájának tekintették; amikor egy vadember mulatni ment, falevelet tűzött a hajába azzal a céllal, hogy a tetteiért ne kelljen felelősséget vállalnia. A mérgek és kábítószeres bűvtárgyi dolgokká váltak; úgy gondolták, hogy azok szellemi megszállottságot okoznak.

88:1.10 (968.5) Sok nép tekintett úgy a lángelmékre, mint bölcs szellem által megszállt bűvtárgyi személyiségekre. E tehetséges emberek hamar megtanulták, hogy önös érdekből miként folyamodjanak ámításhoz és csaláshoz. A bűvtárgy-embert az emberi lényeknél többre tartották; ő isteni, sőt tévedhetetlen volt. Így a főnökök, a királyok, a papok, a próféták és az egyházi vezetők végül nagy hatalomra és korlátlan tekintélyre tettek szert.

2. A bűvtárgy fejlődése

88:2.1 (968.6) A kísértetekről feltételezték, hogy előszeretettel költöznek olyan tárgyakba, melyek még a húsvér testi életükben az övék voltak. E hiedelem számos mai kegytárgy hathatóságát megmagyarázza. Az ősök mindig is tisztelték a vezetőik csontjait, és a szentek és hősök csontmaradványai iránt sokan még mindig babonás tisztelettel viseltetnek. Némelyek még manapság is elzarándokolnak a nagy emberek sírjához.

88:2.2 (968.7) A kegyeleti tárgyakban való hit az ősi bűvtárgy-tiszteletből ered. A mai vallások kegyeleti tárgyai annak a kísérletnek a megtestesülései, hogy a vadember bűvtárgyait ésszerűsítsék és azokat az új keletű vallási rendszerekben felemeljék a fennköltség és a tiszteletreméltóság szintjére. Vagyis pogány dolog hinni a bűvtárgyakban és a varázslásban, de teljesen rendjén lévő dolog a szentek testi maradványainak és a csodáknak az elfogadása.

88:2.3 (969.1) A tűz helye — a tűzhely — többé-kevésbé bűvtárgyivá, szent hellyé vált. A szentélyek és a templomok lettek az első bűvtárgyi helyek, mert a holtakat ott temették el.

A héberek bűvtárgyi kunyhóját Mózes emelte arra a szintre, ahol az már egy mindennél nagyobb bűvtárgynak adott otthont, az akkoriban létezett Isten törvényének. De az izraeliták sohasem adták fel a kőoltárban való különös kánaáni hitüket: „És ez a kő, melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lesz.” Őszintén hitték, hogy az Istenük szelleme ilyen kőoltárookban lakozik, melyek valójában bűvtárgyak voltak.

88:2.4 (969.2) A legkorábbi képek azért készültek, hogy megörökítsék a jeles holtak külső megjelenését és emlékét; ezek valóságos emlékművek voltak. A bálványok a bűvtárgyi hit tökéletesítései lettek. Az ősi emberek úgy hitték, hogy a beszentelési szertartás rábírja a szellemet arra, hogy a képbe költözzön; és hasonlóképpen, azzal, hogy bizonyos tárgyakat megáldottak, azok szerencsetárgyakká lettek.

88:2.5 (969.3) A második parancsolatnak az ősi dalamatiai erkölcsi törvényekhez való hozzátételével Mózes kísérletet tett a bűvtárgyimádás szabályozására a héberek körében. Körültekintően úgy rendelkezett, hogy ne készítsenek bűvtárgyi hit céljára használható képeket. Világossá tette, hogy „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben vagy amelyek alant a földön vagy amelyek a föld vizeiben vannak.” Bár e parancsolat nagyban hátráltatta a művészet fejlődését a zsidók körében, azért visszafogta a bűvtárgyimádást is. De Mózes elég bölcs volt ahhoz, hogy ne próbálkozzon a régi bűvtárgyak hirtelen lecserélésével, és ezért beleegyezett abba, hogy bizonyos kegyeleti tárgyakat hordjanak a törvényhez a közös harci oltárban és vallási szentélyben, mely a frigyszekrény volt.

88:2.6 (969.4) A szavak végül büvtárgyi dolgokká váltak, különösen azok, melyeket Isten szavainak tartottak; így sok vallás szent könyvei az ember szellemi képzelőerejét elzáró, büvtárgyszerű börtönökké váltak. Mózes törekvése éppen hogy a legnagyobb büvtárgyi dolgot eredményezte; a parancsolatát később arra használták, hogy értéktelenné tegyék a művészetet és hátráltassák a szépség élvezetét és tiszteletét.

88:2.7 (969.5) A régi időkben a tekintély büvtárgyi szava félelmes tantétel volt, a legszörnyűbb az embert rabszolgasorba taszító zsarnokok közül. A tantételszerű büvtárgyi dolog arra készíteti a halandó embert, hogy átadja magát a vakbuzgóságnak, a megszállottságnak, a babonaságnak, a türelmetlenségnek és a legszörnyűbb embertelen kegyetlenkedéseknek. A bölcsesség és az igazság mai tisztelete csak viszonylag új keletű eltávolodás a büvtárgyképző hajlamtól a gondolkodás és az értelem felsőbb szintjei felé. A felhalmozódott büvtárgyi írások esetében, melyeket különféle hitbuzgó emberek szent könyveknek tartanak, nem csak az a hiedelem van meg, hogy ami a könyvben áll az igaz, hanem az is, hogy a könyvben minden igazság benne van. Ha e szent könyvek egyike történetesen azt mondaná, hogy a föld lapos, akkor nemzedékek hosszú során át az egyébként józan férfiak és nők nem volnának hajlandók elfogadni a valódi bizonyítékát sem annak, hogy a bolygó gömbölyű.

88:2.8 (969.6) Az a szokás, amikor a szent könyvek egyikét felcsapják azért, hogy az ember szeme véletlenül megakadjon egy részleten, majd annak követésével a fontos életviteli vagy a tervezett döntések végleges irányt kapjanak, nem több és nem is kevesebb, mint súlyos büvtárgyi hit. A „szent könyvre”

esküdni vagy valamely különösen tisztelt tárgyra fogadalmat tenni nem más, mint a kifinomult büvtárgyi hit egy formája.

88:2.9 (969.7) De valódi evolúciós haladást jelent az, hogy az emberiség elmozdult attól, hogy a vadak törzsfőnöke ujjkőrméből származó nyesedéket büvtárgyas félelemmel tisztelje, afelé, hogy olyan levelek, törvények, mondák, példázatok, hitregék, versek és beszámolók nagyszerű gyűjteményét tiszteli, melyek végeredményben sok évszázad megrostált erkölcsi bölcsességét tükrözik, legalábbis addig a korig és történésekig, amikor is „szent könyvként” összegyűjtötték azokat.

88:2.10 (970.1) Ahhoz, hogy a szavak büvtárgyi dolgokká válhassanak, ihletettnek kellett, hogy tekintsék azokat, és az isteni ihletésűnek feltételezett írások segítségével hívása közvetlenül elvezetett az egyház tekintélyének felállításához, míg a polgári formák fejlődése az állam tekintélyének létrejöttéhez vezetett.

3. A megtestesült ős tisztelete

88:3.1 (970.2) A büvtárgyi hit a szent kövekben való hittől kezdve a bálványimádáson, emberevésen és természetimádáson át a megtestesült ős tiszteletéig az összes kezdetleges imádásfajtán keresztülment.

88:3.2 (970.3) A nemzetségi ős tisztelete a társadalmi és vallási szokások keveréke. Eredetileg úgy gondolták, hogy a feltételezett élőlénytani eredetű ős-állat tisztelete élelmet biztosít az embernek. A nemzetségi ősök régen egyszerre a csoport és az istenük jelképét alkották. Az ilyen isten maga a

megszemélyesült nemzetség volt. A nemzetségi ős tisztelete az egyébként személyes vallás közösségiesítésére irányuló kísérlet volt. A nemzetségi ős végül lobogóvá vagy nemzeti jelképpé fejlődött a különböző mai népeknél.

88:3.3 (970.4) A bűvtárgyzacskó, az orvosságos zacskó a kísértetek által átjárt tárgyak becses gyűjteményét tartalmazó erszény volt, és a régi idők java ember sohasem engedte, hogy a zacskó, az erejének jelképe, érintse a földet. A huszadik századi polgárosodott népek pedig arról gondoskodnak, hogy a lobogójuk, a nemzettudat jelképe ugyancsak ne érintse a földet.

88:3.4 (970.5) A papi és királyi hivatali jelvényeket később bűvtárgyaknak tekintették, és az állami felsőbbség bűvtárgyisága is számos fejlődési szakaszt élt meg, a nemzetségektől a törzsekig, a hűbérességtől a korlátlan uralomig, a nemzetségi ősöktől a lobogókig. A bűvtárgyi királyok „isteni jogon” uralkodtak, és az ember számos más kormányzási formát is kialakított. Az emberek a demokráciát is bűvtárgyivá tették azzal, hogy a közember azon képzetét emelik fel és imádják, melyeket együttesen „közvélekedésnek” hívnak. Egyetlen ember véleményét, ha az csak az övé, nem tartják sokra, de amikor sok ember együttesen demokráciaként működik, akkor ugyanezt a közepszerű megítélést az igazságosság döntőbírájának és a pártatlanság mércéjének tekintik.

4. Varázslás

88:4.1 (970.6) A polgárosodott ember a valós környezete által jelentett nehézségeket a tudománya révén oldja meg; a vadember az elképzelt kísértetkörnyezetének valós kihívásaira

varázslással igyekezett válaszolni. A varázslás a feltételezett szellemkörnyezet befolyásolási eljárása volt, melynek ügymködése mindig megmagyarázta a megmagyarázhatatlant; a varázslás az önkéntes szellemi együttműködés elnyerésének és a kelletlen szellemi segítség kikényszerítésének módja volt, melyet bűvtárgyak és egyéb, erősebb szellemek igénybevétele keresztül gyakoroltak.

88:4.2 (970.7) A varázslás, boszorkányság és fekete varázslat célja kettős volt:

88:4.3 (970.8) 1. A jövőbelátás biztosítása.

88:4.4 (970.9) 2. A környezet kedvező irányban való befolyásolása.

88:4.5 (970.10) A tudomány céljai azonosak a varázslás céljaival. Az emberiség fejlődése a varázslástól a tudomány felé tart, de nem elmélyült gondolkodás és értelem révén, hanem inkább a hosszú időn át való tapasztaláson keresztül, fokozatosan és kíneservesen. Az ember újra és újra nekihátrál az igazságnak; hibázással kezdi, majd tanul a hibákból, és végül eléri az igazság küszöbét. Csak a tudományos módszer megjelenése után fordul szembe a kihívásokkal. De az őseembernek próbálkoznia kellett, mert különben elpusztult volna.

88:4.6 (970.11) A korai babonaság varázsa volt az anyja a későbbi tudományos kíváncsiságnak. E kezdetleges babonaságokat előremutató, erőteljes érzelem — félelem és kíváncsiság — hatotta át; a régi idők varázslásában fokozatosan erősödő hajtóerő érvényesült. E babonaságok a bolygói környezet megismerésére és szabályozására irányuló emberi vágy előretörését jelentették.

88:4.7 (971.1) A varázslás azért tudta olyan erősen a markában tartani a vadembert, mert az nem volt képes felfogni a természetes halál fogalmát. Az eredendő bűn későbbi eszméje sokat segített abban, hogy a varázslásnak a fajra gyakorolt szorítása enyhüljön, annyiban, hogy megmagyarázta a természetes halált. Egykor egyáltalán nem volt szokatlan dolog, hogy tíz ártatlan személyt is kivégeztek azért, mert feltételezték róluk, hogy felelősek egy társuk természetes haláláért. Ez az egyik oka annak, hogy az ősi népek miért nem gyarapodtak gyorsabb ütemben, és ez még mindig igaz némely afrikai törzs esetében. A megvádolt egyén rendszerint bűnösnek vallotta magát, még akkor is, ha halál várt rá.

88:4.8 (971.2) A varázslás természetes dolog a vadember számára. Ő hisz abban, hogy az ellenség az annak lenyírt hajával vagy körömnyesedékével végzett varázslás révén ténylegesen megölhető. A kígyómarás okozta halált boszorkánymesteri varázslásnak tulajdonították. A varázslás legyőzésének nehézsége abban a tényben rejlik, hogy a félelem képes ölni is. A fejletlen népek annyira féltek a varázslástól, hogy az ténylegesen ölt, és ezek a következmények elégségesek voltak ahhoz, hogy igazolják e téves hiedelmet. A hibázásra mindig volt valamilyen hihető magyarázat; a tökéletlen varázslásra a még több varázslás volt a megoldás.

5. Varázserejű szerencsetárgyak

88:5.1 (971.3) Léven, hogy minden, a testhez tartozó dologból bűvtárgy válhatott, a legkorábbi varázslás a hajhoz és a körmökhöz kötődött. A test eltüntetésének titkos jellege abból a félelemből eredt, hogy valamely ellenség esetleg megszerez valamit a testből és ártó varázslásra használja fel; ezért

mindent, ami a testből származott, gondosan eltemettek. Tartózkodtak a nyilvános köpködéstől, mert attól féltek, hogy a köpetet ártó varázslásra használják fel; a köpetet mindig elfedték. Még az ételmaradékok, a ruházat és az ékszerek is szolgálhattak varázslás eszközüül. A vadember sohasem hagyott ételmaradékot az asztalon. Mindezt attól való félelmükben tették, hogy az ellenségeik esetleg varázserejű szertartásokhoz használják fel ezeket, nem pedig azért, mert elismerték volna az efféle szokások egészségügyi jelentőségét.

88:5.2 (971.4) A varázserejű szerencsetárgyak sokféle dologból álltak össze: emberi húsból, tigriskaromból, krokodilfogból, mérgező növények magjából, kígyóméregből és emberi hajból. A holtak csontjai nagyon is varázserejűek voltak. Még a lábnyomból felszedett port is felhasználták varázsláshoz. Az ősök erősen hittek a szerelemhozó függőkben. A vér és az egyéb testváladékok képesek voltak biztosítani a szerelem varázslás útján való befolyásolhatóságát.

88:5.3 (971.5) A képeket a varázslás során hatékonyan felhasználhatónak tartották. Képmásokat készítettek, és attól függően, hogy rosszul vagy jól bántak vele, ugyanilyen hatásokat feltételeztek a valós személyeken. Vásárláskor a babonások szívesen rágcsáltak egy darab kemény fát, hogy meglágyítsák az eladó szívét.

88:5.4 (971.6) A fekete tehén tejét igencsak varázserejűnek tartották; ilyennek tartották a fekete macskákat is. A pálca vagy a vessző varázserejű volt, a csengők, harangok és csomók úgyszintén. Minden ősi tárgy varázserejű szerencsetárgy volt. Egy új vagy haladóbb polgárosodott társadalom szokásait rosszellották,

mert feltételezték, hogy azok gonosz varázslási jellegűek. Az írást, a nyomtatást és a képkészítést sokáig ilyennek tekintették.

^{88:5.5 (971.7)} Az őseMBER hitte, hogy a neveket tisztelni kell, különösen az istenek nevét. A nevet létező dolognak, a fizikai személyiségtől független hatásnak tekintették; ugyanolyan nagyra értékelték, mint a lelket és az árnyékot. A nevet kölcsönért elzálogosították; az ember addig nem használhatta a nevét, amíg vissza nem fizette a kölcsönt. Ma az ember a nevét a kötelezvényre írja rá. Az egyén neve hamarosan fontossá vált a varázslásban. A vadembernek két neve volt; a fontosabbikat olyan szentnek tekintették, hogy hétköznapi alkalmakkor nem is használták, innen ered a második vagy hétköznapi név — a becenév. Idegeneknek sohasem mondta meg az igazi nevét. Bármilyen szokatlan természetű tapasztalat arra készítette, hogy nevet változtasson; néha betegség gyógyítása vagy a balszerencse megállítása céljából éltek ezzel. A vadember a törzsfőnöktől való vásárlás révén tehetett szert új névre; s az emberek még ma is vásárolnak címet és rangot. De a legfejletlenebb törzseknél, mint amilyenek az afrikai busmanok is, nem léteznek egyéni nevek.

6. A varázslás gyakorlása

^{88:6.1 (972.1)} A varázslást pálcák, „bűbájolási” szertartás és ráolvasások alkalmazásán keresztül végezték, és a varázslást gyakorló szokás szerint meztelenül dolgozott. Az ősi varázslók között szám szerint sokkal több nő volt. A varázslásban a „bűbájolás” rejtelmet jelent, nem pedig kezelést. A vadember sohasem gyógyította saját magát; sohasem vett igénybe orvosságot, hacsaknem a varázslásra szakosodottak tanácsára.

A huszadik századi vudu gyógyítók jellegzetes képviselői a régi idők varázslóinak.

88:6.2 (972.2) A varázslásnak volt nyilvános és magánjellegű vetülete is. Amit a javas ember, a sámán vagy a pap végzett, arról feltételezték, hogy az egész törzs javára válik. A boszorkányok, boszorkánymesterek és varázstevők magánjellegű varázslást nyújtottak, olyan személyes és önös varázslást, melyet a rossznak az ügyfelük ellenségeire való rákényszerítésének módszerével gyakoroltak. A kettős szellemelvűség, a jó és a rossz szellemek fogalma lett az alapja a fehér és fekete varázslatban való későbbi hitnek. A vallás fejlődésével a varázslás az ember saját imádatán kívül eső szellemi működésre alkalmazott fogalom lett, és utalt a régebbi kísértethiedelmekre is.

88:6.3 (972.3) A szócsoporthoz, az egyhangú éneklések és a ráolvasások szertartása igencsak varázsserejű volt. Némely korai ráolvasás végül imává fejlődött. Később az utánzó varázslást gyakorolták; az imát gyakorlati formába vitték át; a varázstáncok pusztán eljátszott imák voltak. Az ima az áldozás velejárójaként fokozatosan kiszorította a varázslást.

88:6.4 (972.4) A taglejtést, a beszédnél is ősibb dolgot még szentebb és nagyobb varázsserejűnek tartották, és az utánzást nagy varázsserejű dolognak hitték. A vörös ember gyakran adott elő bölénytáncot, ahol is egyikük játszotta a bölény szerepét, és az előttük álló vadászat sikerét az ő leterítésével vélték biztosítani. A május elsején tartott nemi ünnepségek egyszerűen csak utánzási varázslások voltak, a növényvilág nemi felpezsdüléséhez való ellenállhatatlan folyamodást jelentették.

A baba eleinte a meddő feleség varázserejű szerencsetárgya volt.

^{88:6.5 (972.5)} A varázslás az evolúciós vallási fa egyik oldalága volt, mely később meghozta egy tudományos korszak gyümölcsét. A csillagjóslásban való hit elvezetett a csillagászat kialakulásához; a bölcsek kövében való hit vezetett a fémművességhez, míg a varázserejű számokban való hit megalapozta a matematikát.

^{88:6.6 (972.6)} De a bűbájjal olyannyira telített világ sokat tett a különféle személyes törekvések és kezdeményezések elnyomása érdekében. A többletmunka vagy a szorgalom gyümölcseit varázslat eredményének tekintették. Ha egy embernek több gabonája termett a földjén, mint a szomszédjának, akkor a főnök elé idézhették és megvádolták, hogy a többlettermést a lusta szomszéd mezőjéről csalta el. A durva emberi viszonyok korában valóban veszélyes dolog volt túl sokat tudni; mindig meg volt az esélye annak, hogy mint fekete varázslat gyakorlóját kivégzik.

^{88:6.7 (972.7)} A tudomány fokozatosan megtisztítja az életet annak szerencsejáték jellegétől. De ha a mai nevelési módszerek csődöt mondanak, akkor csaknem azonnal visszafordulás következik be a varázslásban való kezdetleges hiedelmekhez. E babonák még mindig jelen vannak számos, úgynevezett polgárosodott néphez tartozó ember elméjében. A nyelv sok olyan kövületet őriz, melyek igazolják, hogy a faj sokáig mártózott a varázslással kapcsolatos babonaságban, mint például az olyan szavak, hogy megigézett, rossz csillagzat alatt született, megszállottság, sugalmazás, egy-kettőre eltűnik, szellemesség, elbűvölő, villámsújtott-megbabonázott,

csodálkozó. Értelmes emberi lények még mindig hisznek a jó szerencsében, a szemmel verésben és a csillagjóslásban.

88:6.8 (973.1) Az ősi varázslás volt a mai tudomány gubója, mely a maga korában nélkülözhetetlen volt ugyan, de ma már nem hasznavehető. A tudatlan babonaság káprázatai munkáltak az emberek fejletlen elméiben, mígnem a tudomány fogalmai megszülettek. Ma az Urantia ezen értelmi evolúció szürkületi sávjában van. A világ egyik fele türelmetlenül kapdos az igazság fénye és a tudományos felfedezések tényei után, míg a másik fele az ősi babonaság és az alig leplezett varázslás karjában piheg.

88:6.9 (973.2) [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

89. írás

Bűn, áldozás és vezeklés

89:0.1 (974.1) AZ ŐSI ember úgy tekintette önmagát, mint a szellemek adósát, mint akinek megváltásra van szüksége. A vadak úgy látták, hogy a szellemek igazság szerint sokkal több balszerencsét hozhatnak rájuk. Az idő múlásával e felfogás a bűn és a megszabadulás tantételévé fejlődött. A lelket úgy tekintették, mint amely tartozással — eredendő bűnben — jön a világra. A lélekért váltságdíjat kell fizetni; bűnbakot kell találni. A fejevadász a koponyaimádás gyakorlásán túl a saját életéért cserébe fel tudott ajánlani valami mást, egy emberi bűnbakot.

89:0.2 (974.2) A vadememberben már korán kialakult az a képzet, hogy a szellemek nagy megelégedést nyernek az ember gyötrelmének, szenvedésének és megalázottságának

látványától. Az ember eleinte csak a helytelen cselekedetekből eredő bűnökkel foglalkozott, de később nyugtalanítani kezdték a meg nem tett dolgokkal járó bűnök is. Az egész későbbi áldozási rendszer e két felfogásra épült. Ez az új szertartásos szokás az áldozás vezeklési szertartásainak gyakorlását jelentette. Az ősi ember azt hitte, hogy valamilyen különös dolgot kell tennie az istenek kegyének elnyerése érdekében; csak fejlett polgárosodott társadalom ismer el egy következetesen kiegyensúlyozott és jóindulatú Istent. A vezeklés a közvetlen balszerencse elleni biztosítás volt, semmint a jövőbeli üdvözülésbe való befektetés. Az elkerülés, elűzés, kényszerítés és kiengesztelés szertartásai mind összemosódtak.

1. A tabu

^{89:1.1 (974.3)} A tabu gyakorlásával az ember arra törekedett, hogy elhárítsa a balszerencsét, hogy valami elkerülésével tartózkodjon a szellemkísértetek megsértésétől. A tabuk eleinte nem vallási jellegűek voltak, de már korán szentesítést kaptak a kísértetektől és a szellemektől, és amikor így megerősödtek, törvényalkotóvá és intézményépítővé váltak. A tabu a forrása a szertartási szabályoknak és az őse az önuralom kezdetleges szintjének. Ez volt a társadalomszabályozás legkorábbi formája és hosszú időn keresztül az egyetlen is; és még mindig ez a társadalom szabályozó rendszerének egyik alapegysége.

^{89:1.2 (974.4)} A tisztelet, melyet e tiltások a vadember elméjében elrendeltek, pontosan ellensúlyozta az azon erőktől való félelmét, akikről feltételezte, hogy e követelményeket támasztják. A tabuk először a balszerencse véletlen megtapasztalása miatt jelentek meg; később a törzsfők és

sámánok javaslatára — ama büvtárgy-emberekről van szó, akikről úgy gondolták, hogy szellemkísértet, sőt isten irányítja őket. A szellemi megtorlástól való félelem olyan erős az ősi ember elméjében, hogy néha bizony bele is hal a félelembe, amikor megsértett valamilyen tabut, és e megrázó mellékesemény óriási mértékben erősíti a tabunak a túlélők elméjére gyakorolt hatását.

89:1.3 (974.5) A legkorábbi tiltások a nők és az egyéb vagyonelemek kisajátításával kapcsolatos megszorítások voltak. Ahogy a vallás egyre nagyobb szerepet kezdett játszani a tabu fejlődésében, a tiltás alatt álló dolgot tisztátalannak, később pedig szentségtelennek tekintették. A héberek feljegyzéseiben számos helyen van említés a tiszta és a tisztátalan, a szent és a szentségtelen dolgokról, de a hiedelmeik e téren messze nem voltak olyan nehézkesek és kiterjedtek, mint más népekéi.

89:1.4 (975.1) Dalamatia és az Éden hét parancsolata, valamint a héberek tíz parancsolata határozottan tabuk voltak, mindegyik ugyanolyan tiltó formában volt kifejezve, mint a legősibb tilalmak. De ezek az újabb törvények valóban felszabadító jellegűek voltak annyiban, hogy elfoglalták ezernyi, már korábban létező tabu helyét. És még ennél is többet jelentettek, mert e későbbi parancsolatok az engedelmességért cserébe határozottan ígértek is valamint.

89:1.5 (975.2) A korai élelemtabuk a büvtárgyi hitből és a megtestesült ős tiszteletéből származnak. A sertés a föníciaiak számára, a tehén pedig a hinduk számára volt szent. A disznóra vonatkozó egyiptomi tabut a héber és az iszlám vallás megtartotta. Az élelemtabu egyik változata az a hiedelem volt, hogy a terhes nő olyannyira vágyhatott egy bizonyos ételre,

hogy a gyermeke, miután megszületett, ennek az ételnek a visszatükrözésévé vált. Az ilyen húsételek a gyermek számára tabuvá lettek.

^{89:1.6 (975.3)} Az étkezés különféle módjai hamarosan tabuvá lettek, és ez volt az eredete az ősi és új keletű asztali illemnek. A kasztrendszer és a társadalmi rétegek a régi tiltások csökevényes maradványai. A tabuk nagyon hatékonyak voltak a társadalomszervezésben, de nagyon nagy terhet jelentettek; a nemleges-tiltó rendszer nem csak hasznos és építő jellegű szabályozásokat tartott fenn, hanem elavult, túlhaladott és haszontalan tabukat is.

^{89:1.7 (975.4)} Azonban egyetlen polgárosodott társadalom sem ítélné el az ősembert, hacsaknem a különféle, túlhaladott tabuk miatt, és a tabu sohasem maradt volna fenn, ha a kezdetleges vallás szentesítőleg nem tartja meg. Az ember evolúciójának számos alapvető tényezője nagyon sokba került, rengeteg erőfeszítést, áldozatot és önmegtartóztatást igényelt, de az önuralom gyakorlásában elért ezen eredmények voltak azok a tényleges lépcsőfokok, melyeken az ember a polgárosodás útján felkapaszkodott.

2. A bűnről alkotott felfogás

^{89:2.1 (975.5)} A véletlentől való félelem és a balszerencsétől való rettegés szó szerint e csapások ellen feltételes biztosítást jelentő kezdetleges vallás feltalálására készítette az embert. A vallás a varázslásból és a kísértetektől a szellemeken és bűvtárgyakon át a tabukig jutva fejlődött ki. Minden fejletlen törzsnek volt tiltott gyümölcsöt termő fája, valóságosan az alma volt ilyen, képletesen azonban ezernyi ágról csüngtek a legkülönbözőbb

tabuk. És a tiltott fa mindegyre csak azt mondta, hogy „Ne tedd.”

^{89:2.2 (975.6)} Ahogy a vadember elméje a fejlődésben eljutott addig, hogy jó és rossz szellemeket egyaránt elképzelt, és amikor a tabu megkapta a kialakuló vallástól a fennkölt szentesítést, a terep már teljesen készen állt a bűn új felfogásának megjelenéséhez. A bűn eszméje a világon mindenhol teret nyert még azelőtt, hogy a kinyilatkoztatott vallás egyáltalán megjelent volna. A természetes halál csak a bűn fogalmával vált a fejletlen elme számára okszerű dologgá. A bűn a tabu megsértése volt, a halál pedig a bűnért járó büntetés.

^{89:2.3 (975.7)} A bűnt a szertartás szempontjából vizsgálták, s nem az ésszerűség alapján; a bűn cselekedet volt, nem szándék. Ezt a bűnről alkotott teljes felfogást táplálták Dilmunnak és a kis földi paradicsom korának még élő hagyományai. Ádám és az Édenkert hagyománya szintén alapot teremtett az emberfajta hajnalán egykor létezett „aranykor” álmának. Mindez megerősítette azokat a felfogásokat, melyek később abban a hitben fejeződtek ki, hogy az ember különleges módon teremtetett, hogy a létpályáját tökéletesként kezdte, és hogy a tabuk megsértése — a bűn — miatt került a későbbi nyomorúságos helyzetbe.

^{89:2.4 (976.1)} A tabu sorozatos megsértéséből vétkes szenvedély lett; a kezdetleges törvény a vétkes szenvedélyt vétségé tette; a vallás pedig bűnné. A korai törzsek körében a tabu megsértése a vétség és a bűn keveréke volt. A közösséget érő csapást mindig úgy tekintették, mint a törzsi bűnért járó büntetést. Azokban, akik azt hitték, hogy a jólét és a becsületesség együtt jár, a rossz emberek látható jóléte oly

mértékű aggodalmat keltett, hogy szükségessé vált a poklok kitalálása a tabut megsértők számára; a jövőbeli büntetés helyszíneinek száma egy és öt között változott.

^{89:2.5 (976.2)} A gyónás és a megbocsátás eszméje már korán megjelent a kezdetleges vallásban. Az emberek nyilvános gyűlésen kértek megbocsátást azokért a bűnökért, melyeket a következő héten szándékoztak elkövetni. A gyónás pusztán megbocsátási szertartásos szokás volt, és a beszennyezés nyilvános bejelentése is, a „tisztátalan, tisztátalan!” hangos rosszállásának szertartásos eljárása. Ezt követte a megtisztulás mindenféle szertartásos rendje. Az összes ősi nép gyakorolta ezeket az értelmetlen szertartásokat. A korai törzsek számos, látszólag egészségőrző szokása nagymértékben szertartásjellegű volt.

3. Lemondás és sanyargatás

^{89:3.1 (976.3)} A vallási evolúció következő lépése a lemondás lett; a böjtölés általános szokás volt. Rövidesen szokás lett a testi, különösen a nemi örömök számos formájától való tartózkodás. A böjt szertartása számos ősi vallásban mélyen gyökerezett és át is adódott gyakorlatilag minden mai istentani gondolkodási rendszernek.

^{89:3.2 (976.4)} Nagyjából éppen akkor, amikor a tudatlan ember a holtak vagyona elégetésének és eltemetésének pazarló szokását levetkőzte, amint az emberfajta gazdasági rendje formálódni kezdett, megjelent a lemondás ezen új vallási tantétele, és együgyű lelkek tízezrei kezdték átadni magukat a nincstelenségnek. A vagyont szellemi hátránynak tekintették. Az anyagi javak birtoklásával járó szellemi veszélyek képzetei

széles körben elterjedtek voltak Philón és Pál korában, és azóta is komolyan befolyásolták az európai bölcseletet.

^{89:3.3 (976.5)} A nincstelenség pusztán a húsvér test gyötrése szertartásának részét képezte, mely sajnos számos vallás írásaiba és tanításaiba bekerült, különösen a kereszténységébe. A vezeklés nem más, mint e gyakorta ostoba nélkülözési szertartás tagadólagos formája. De mindez önuralomra tanította a vadembert, és ez értékes fejlemény volt a társadalmi evolúció terén. Az önmegtartóztatás és az önuralom volt a korai evolúciós vallásból származó két legnagyobb társadalmi nyereség. Az önuralom az embernek új életfelfogást adott; megtanította, hogy miként növelje az élet törtjének értékét azáltal, hogy csökkenti a személyes igények nevezőjét, ahelyett, hogy mindig csak az önző kielégülés számlálóját növeli.

^{89:3.4 (976.6)} Az önfegyelem ezen ősi eszméi magukba foglaltak megkorbácsolást és mindenféle testi kínzást is. Az anyatisztelet papjai különösen tevékenyek voltak a testi szenvedés erényének tanításában, azzal mutatva példát, hogy ivartalanításnak vetették alá magukat. A héberek, a hinduk és a buddhisták őszinte hívei voltak a testi sanyargatás tantételének.

^{89:3.5 (976.7)} A régi idők során mindvégig az emberek ilyen módokon törekedtek többlet hitelt szerezni az isteneik főkönyveiben. Egykor az volt a szokás, hogy amikor az embereket valamilyen érzelmi túlterhelés érte, önmegtartóztatásra és önkínzásra tettek esküt. Az idők folyamán ezek az eskük az istenekkel kötött szerződések alakját öltötték és ebben az értelemben valódi evolúciós fejlődést képviseltek annyiban, hogy azt feltételezték az

istenekről, hogy valamilyen meghatározott dolgot kell cselekedniük cserébe ezért az önkínzásért és a test gyötréséért. Az eskük között voltak nemleges és igenlő jellegűek egyaránt. Az ilyen káros és szélsőséges fogadalmak ma a legjobban bizonyos indiai népcsoportoknál figyelhetők meg.

^{89:3.6 (977.1)} Egészen természetes dolog volt, hogy a lemondás és a sanyargatás tiszteletfajtájának kezelnie kellett a nemi kielégülést is. A nemi önmegtartóztatás tisztelete a csatába induló katonák szokásából ered; később a „szentek” szokása lett. E tiszteletfajta csak úgy tűrte meg a házasságot, mint a bujálkodásnál kisebb rosszat. Ez az ősi tiszteletfajta a világ sok nagy vallását érintette hátrányosan, de egyiket sem jobban, mint a kereszténységet. Pál apostol is e tiszteletfajta híve volt, és az ő személyes nézetei tükröződnek azokban a tanításokban, melyeket a keresztény istentanra erőszakolt rá: „Jó a férfiúnak asszonyt nem illetni.” „Mert szeretném, ha minden férfi úgy volna, mint én magam is” „Mondom pedig a nem házasoknak és az özvegyeknek, hogy jó nekik, ha úgy maradhatnak, mint én is.” Pál jól tudta, hogy e tanítások nem voltak részei a jézusi örömhírnek, és ennek elismeréséről tanúskodik az a kijelentése, miszerint „Engedéllyel szólok így, nem parancsolatra.” De e tiszteletfajta arra készítette Pált, hogy lenézze a nőket. Mindebben az a sajnálatos, hogy az ő személyes véleménye hosszú időn át befolyásolta egy nagy világvallás tanításait. Ha a sátorkészítő-tanító tanácsát szó szerint és általánosan kellett volna követni, akkor az emberi faj hirtelenül és dicstelenül eltűnt volna. Továbbá, ha egy vallás elfogadja a nemi önmegtartóztatás ősi tiszteletét, akkor az közvetlen háborúhoz vezet a házasság és az otthon ellen, ami a társadalom igaz alapját és az emberi fejlődés alapvető intézményét képezi.

Nincs miért csodálkozni azon, hogy minden ilyen hiedelem táplálta a házasságot elvető papság létrejöttét a különböző népek számos vallásában.

^{89:3.7 (977.2)} Egyszer az embernek majd meg kell tanulnia, hogy miként élvezze a szabadságot féktelenség nélkül, a táplálkozást falánkság nélkül és a gyönyört bujaság nélkül. Az önuralom jobb emberi politika a viselkedés szabályozására, mint a szélsőséges önmegtartóztatás. Jézus sem tanított soha ilyen esztelen nézeteket a követőinek.

4. Az áldozás gyökerei

^{89:4.1 (977.3)} Az áldozás, mint a vallási áhítat része, sok más imádási szokáshoz hasonlóan, nem valamiféle egyszerű és egyetlen eredetre vezethető vissza. A hatalom előtti leborulás és a rejtély jelenlétében imádásszerű rajongásos megalázkodás hajlamát jelzi a kutjának a gazdája előtt való hízelkedése is. Az imádási hajlamtól csak egy lépés az áldozás. Az ősemler abban mérte az áldozásának értékét, hogy mekkora fájdalmat szenvedett el. Amikor az áldozás eszméje először kapcsolódott vallási szertartásrendhez, nem akartak fájdalommal nem járó áldozatot. Az első áldozások olyasmik voltak, mint a haj tépése, a test megvágása, csonkítás, fogak kiverése és ujjak levágása. A polgárosodott viszonyok kibontakozásával az áldozás e durva felfogásai az önmegtagadás, az élet örömeiről lemondás, a böjtölés, a nélkülözés szertartásainak, valamint a lelki fájdalom, a szenvedésen és a test gyötrésén keresztül való megszentelés későbbi keresztény tantételének a szintjére emelkedtek.

89:4.2 (977.4) Az áldozásnak már a vallás evolúciójának korai szakaszában is két felfogása létezett: az ajándék-áldozás, mely a köszönetnyilvánítás magatartását foglalta magába, és az adós-áldozás, mely a megváltás eszméjén alapult. Később kialakult a helyettesítés felfogása is.

89:4.3 (977.5) Az ember utóbb úgy gondolta, hogy a bármilyen természetű áldozása üzenetet közvetíthet az istenek felé; valamiféle kellemes illat lehet az istenség orra számára. Ez hozta magával a tömjén és az egyéb, kíváncsnak tartott áldozási szertartásjegyeket, melyek áldozati lakomává fejlődtek, idővel pedig egyre kifinomultabbak és fényűzőbbek lettek.

89:4.4 (978.1) A vallás fejlődésével a megbékítést és a vezeklést szolgáló áldozási szertartásos szokások felváltották az elkerülés, engesztelés és elűzés régibb módszereit.

89:4.5 (978.2) Az áldozás legrégebbi eszméje a semlegesség biztosítása volt, melyet az ősi szellemek róttak ki az emberre; a vezeklés eszméje csak később alakult ki. Ahogy az ember távolodott a faj evolúciós eredetének felfogásától, ahogy a Bolygóherceg korának és Ádám ittlétének hagyományait az idő megrostálta, a bűn és az eredendő bűn felfogása széles körben elterjedt, s így a véletlen és személyes bűnért való áldozás átalakult a faj bűnéért való vezeklés keretében való áldozás tantételévé. Az áldozati vezeklés még az ismeretlen isten neheztelésére és féltékenységére is kiterjedő általános biztosítási eszköz lett.

89:4.6 (978.3) Lévén, hogy rengeteg sértődékeny szellemmel és mohó kísértettel volt körülvéve, az őseember a hitelező

istenségek olyan seregével állt szemben, hogy egy egész életen át minden papra, szertartásra és áldozásra szüksége volt ahhoz, hogy a szellemi adósságát törleszthesse. Az eredendő bűnnek és a faj bűnének a tantételével minden ember a szellemi erők felé komoly tartozással kezdte a létét.

89:4.7 (978.4) Ajándékokat és juttatásokat az emberek kapnak; de amikor az isteneknek ajánlják fel, akkor úgy jellemzik azokat, mint felajánlást, megszentelt dolgot vagy éppen áldozatnak hívják. A lemondás a kiengesztelés nemleges formája volt; az áldozás lett az igenlő forma. A kiengesztelésbe beletartozott a magasztalás, a dicsőítés, a hízeltetés, sőt még a szórakoztatás is. A régi kiengesztelési tiszteletfajta igenlő eljárásainak maradványa az, ami az istenimádás új keletű formáit alkotja. A mai imádási formák egyszerűen az igenlő jellegű vezeklés ezen ősi áldozási módszereinek szertartásivá alakítását jelentik.

89:4.8 (978.5) Az állatáldozás sokkal többet jelentett az ősi embernek, mint amennyit a mai emberfajtának valaha is jelenthet. E tudatlan népek az állatokat az ő tényleges és közeli rokonaiknak tekintették. Az idő múlásával az ember agyafúrtabbá vált az áldozásban, felhagyott a munkában igénybevett állatainak felajánlásával. Eleinte mindenből a legjobbat áldozta fel, beleértve a háziállatait is.

89:4.9 (978.6) Nem merő hencegésből állította egy bizonyos egyiptomi uralkodó azt, hogy feláldozott: 113.433 rabszolgát, 493.386 jószágfejet, 88 hajót, 2756 aranyképet, 331.702 korsó mézet és olajat, 228.380 korsó bort, 680.714 libát, 6.744.428 kenyércipót és 5.740.352 zsák gabonát. Ehhez kénytelen volt keményen megadóztatni a gürcölő alattvalóit.

89:4.10 (978.7) A puszta szükség végül rábírta e félvad embereket arra, hogy az áldozataik anyagi részét elfogyasszák, s az istenek megelégedtek e dolgok lelkével. E szokás igazolást kapott az ősi szent étkezés ürügyén, mely az új keletű felfogás szerint egyfajta úrvacsora szertartás volt.

5. Áldozás és emberevés

89:5.1 (978.8) A korai emberevésről alkotott mai eszmék teljesen tévesek; ez része volt a korai társadalom erkölcsének. Míg az emberevés hagyományosan borzalmas a mai polgárosodott társadalom számára, addig a kezdetleges társadalom társadalmi és vallási felépítésének részét képezte. Az emberevés szokását a csoportérdek kényszerítette ki. A szükség készítésén keresztül növekedett és a babonáságnak és a tudatlanságnak való alávetettség miatt maradt fenn. Az emberevés társadalmi, gazdasági, vallási és katonai szokás volt.

89:5.2 (979.1) Az ősemler emberfaló volt; élvezte az emberhús fogyasztását, és ezért ajánlotta fel ételajándékként a szellemeknek és a kezdetleges isteneinek. Léven, hogy a kísértetszellemek pusztán módosult emberek voltak, és mivel az ételre volt az embernek a legnagyobb szüksége, ezért nyilván a szellemnek is az ételre kellett vágynia a leginkább.

89:5.3 (979.2) Az emberevés egykor jóformán általános volt a fejlődő emberfajták körében. A szangik emberfajták mind emberevők voltak, de az andonfiak eredetileg nem voltak azok, és a nodfiak és az ádámfiai sem; az anditák sem voltak azok addig, míg alaposan össze nem keveredtek az evolúciós fajtákkal.

89:5.4 (979.3) Az emberhús-evés erősödő hajlam volt. Akár éhségen, barátságon, bosszún vagy vallási szokáson alapul, az emberhús-evés megszokott emberevéssé válik. Az emberevés az élelem szűkös voltából adódott, bár ritkán volt ez az alapvető oka. Az eszkimók és a korai andonfiak azonban az éhínség időszakait leszámítva ritkán voltak emberfalók. A vörös emberek, különösen Közép-Amerikában, emberevők voltak. Egykor általános szokás volt, hogy az ősi idők anyái megöljék és megegyék a saját gyereküket annak érdekében, hogy visszanyerjék a szülés során elvesztett erejüket, és Queensland területén az első gyermeket még mindig gyakorta megölik és felfalják. A közelmúltban számos afrikai törzs harceszköz gyanánt tudatosan visszatért az emberevéshez, e szörnyűséggel akarják megfélemlíteni a szomszédaikat.

89:5.5 (979.4) Az emberevés némely formája az egykor fejlettebb fajták elfajzásának eredménye volt, de többnyire elterjedt volt az evolúciós emberfajták körében. Az emberevés olyankor került előtérbe, amikor az emberek erős és keserű érzelmeket tápláltak az ellenségeik iránt. Az emberhús-fogyasztás ünnepélyes bosszúszertartás lett; azt hitték, hogy az ellenség kísértetét így el lehet pusztítani, vagy egyesíteni lehet az emberhúst evőével. Egykor általánosan elterjedt hiedelem volt, hogy a varázstevők emberhús evésével tettek szert az erejükre.

89:5.6 (979.5) Az emberevők bizonyos csoportjai csak a saját törzsük tagjait hajlandók megenni, ami egyfajta álszellemi beltenyészet, melyről azt feltételezték, hogy erősíti a törzsi összetartást. De azért bosszúból az ellenségeiket is megették, arra gondolva, hogy ezzel megszerzik az erejüket. Úgy gondolták, hogy a lélek megtiszteltetésnek veszi, ha a testéből

egy barátja vagy a törzsének valamely tagja eszik, míg az ellenség esetében a felfalás csak egyfajta büntetés volt. A vademberi elme nemigen ügyelt arra, hogy következetes legyen.

^{89:5.7 (979.6)} Némely törzsnél az elaggott szülők kérik, hogy a gyermekeik egyék meg őket; másoknál szokás volt tartózkodni a közeli rokonok megevésétől; a testüket eladták vagy elcserélték idegenekéire. Jelentős kereskedés folyt a nőkkel és a gyermekekkel, akiket a leöléshez felhizlaltak. Amikor a betegségek vagy a háborúk nem korlátozták a népességet, akkor a felesleget teketória nélkül megették.

^{89:5.8 (979.7)} Az emberevés az alábbi behatások miatt tűnik el fokozatosan:

^{89:5.9 (979.8)} 1. Néha közösségi szertartás lett belőle, közös felelősség vállalása azért, hogy halálbüntetést róttak ki a törzs egyik tagjára. A vérontásért való felelősség akkor szűnik meg vétségnek lenni, amikor mindenki, vagyis a társadalom részt vesz benne. Az emberevés utolsó formája Ázsiában a kivégzett bűnözők megevése volt.

^{89:5.10 (979.9)} 2. Már nagyon korán vallási szertartássá vált, de a kísértetfélelem erősödése nem mindig járult hozzá az emberevés visszaszorulásához.

^{89:5.11 (979.10)} 3. Végül elérte azt a fejlődési pontot, ahol már csak a test bizonyos részeit vagy szerveit ették meg, azokat a részeket, melyekről feltételezték, hogy a lelket vagy a szellem valamely részét tartalmazzák. A vérivás általános szokás lett, és szokás volt a test „ehető” részeit orvosságokkal keverni.

89:5.12 (980.1) 4. Az emberevés a férfiakra korlátozódott; a nőknek tilos volt az emberhús-evés.

89:5.13 (980.2) 5. Ezután a főnökök, papok és sámánok körére korlátozódott.

89:5.14 (980.3) 6. Majd a fejlettebb törzseknél tabuvá lett. Az emberevés tabuja Dalamatiából ered és lassan elterjedt az egész világon. A nodfiak az emberevés elleni harc egyik eszközeként az elhamvasztást ösztönözték, lévén, hogy egykor elterjedt szokás volt a holtakat kiásni és megenni.

89:5.15 (980.4) 7. Az emberevés felett az emberáldozás kongatta meg a lélekharangot. Az emberhús a nagy vezetők, a főnökök élelme lett, végül pedig a még hatalmasabb szellemek számára tartották fenn; és így az emberáldozatok felajánlása véget vetett az emberevésnek, kivéve a visszamaradott törzsek esetében. Az emberáldozás teljes kialakulásával az emberevés tabu lett; az emberhús kizárólag az istenek táplálékává vált; az ember csak egy kis szertartási darabot, egy szentséget kaphatott.

89:5.16 (980.5) Áldozási célokra végül állathelyettesítők jöttek divatba, és a kutyaevés még a legvisszamaradottabb törzsek esetében is jelentősen visszaszorította az emberevést. A kutya volt az első háziállat, és ilyenként és élelemként is nagy becsben tartották.

6. Az emberáldozás fejlődési folyamata

89:6.1 (980.6) Az emberáldozás az emberevés egyik közvetett eredménye és egyúttal az arra való gyógyír is volt. A szellemkísérő biztosítása a szellemvilágba vezető útra szintén hozzájárult az emberevés visszaszorulásához, mivel sohasem

volt szokás megenni ezeket a halálos áldozatokat. Valamikor egyetlen emberfajta sem volt teljesen mentes az emberáldozás valamilyen szokásától, bár az andonfiak, a nodfiak és az ádámfiai voltak legkevésbé rabjai az emberevésnek.

89:6.2 (980.7) Az emberáldozás jóformán általánosan elterjedt volt; jelen volt a kínaiak, a hinduk, az egyiptomiak, a héberek, a mezopotámiaiak, a görögök, a rómaiak és számos más nép vallási szokásaiban, és egészen a legutóbbi időkben a visszamaradt afrikai és ausztrál törzseknél is. A későbbi amerikai indiánok polgárosodott társadalma az emberevésből emelkedett ki, és ezért ők elmerültek az emberáldozásban, különösen Közép- és Dél-Amerikában. A káld nép az elsők között hagyott fel az emberek közönséges célból való feláldozásával, az embereket állatokra cserélték. Mintegy kétezer évvel ezelőtt egy lágyszívű japán császár agyagszobrokkal váltotta ki az emberáldozást, de Európa északi részén az emberáldozás alig ezer esztendővel ezelőtt szűnt meg. Bizonyos visszamaradt törzseknél önkéntesek még mindig gyakorolják az emberáldozást, ami náluk egyfajta vallási és szertartásos öngyilkosság. Egy sámán egyszer elrendelte egy bizonyos törzs egyik, nagy tiszteletnek örvendő öregjének a feláldozását. A nép fellázadt; nem voltak hajlandók engedelmeskedni. Mire az öregember a saját fiával ölette meg magát; az ősök valóban hittek e szokásban.

89:6.3 (980.8) Nincs megrázóan szomorúbb és megrendítőbb feljegyzett emléke, példája annak a szívszaggató küzdelemnek, mely az ősi és igen régi vallási szokások és a kibontakozó polgárosodás ezzel szembenálló igényei között zajlott, mint a Jeftáról és leányáról szóló héber beszámoló. Lévén, hogy

általános szokás volt, e jóhiszemű ember olyan ostoba esküt tett, alkut kötött a „háborúk istenével”, miszerint hajlandó bizonyos árat fizetni az ellenségei feletti győzelemért. Ez az ár az volt, hogy fel kell áldoznia azt, aki a hazatértekor elsőként hagyja el a házát az ő üdvözlésére elébe sietve. Jefta úgy gondolta, hogy talán valamelyik hűséges rabszolgája lesz az, ki elsőként üdvözli őt, de úgy esett, hogy éppen a leánya, az egyetlen gyermeke jött ki elébe. És ha már így lett, még abban a kései korban és azon polgárosodottnak gondolt nép körében, e szépséges hajadont, akinek adtak két hónapot, hogy a sorsát meggyászolhassa, az apja emberáldozatként ténylegesen feláldozta, amit a törzs tagjai is helyeseltek. Mindezt Mózesnek az emberáldozásra vonatkozó szigorú tiltásai ellenében vitték véghez. De a férfiak és nők az ostoba és szükségtelen eskük rabjai, és a régi idők emberei minden ilyen fogadalmat nagyon szent dolognak tartottak.

^{89:6.4 (981.1)} A régi időkben, amikor valamilyen fontos, új építkezésbe fogtak, szokás volt leölni egy emberi lényt „alapozási áldozásul”. Ezzel egy kísértetszellemre tettek szert, aki őrizte és védelmezte az építményt. A harangöntésre készülő kínaiak szokása volt elrendelni legalább egy hajadon feláldozását abból a célból, hogy javítsák a harang hangzását; a választott leányt elevenen az olvadt fémbe dobták.

^{89:6.5 (981.2)} Hosszú időn át szokás volt számos csoport körében rabszolgákat elevenen beépíteni a fontosabb falakba. Később az észak-európai törzsek egy járókelő árnyékának befalazására cserélték le az élő személyek új épületek falaiba való betemetésének szokását. A kínaiak a falba temették azokat a munkásokat, akik az építkezésen haltak meg.

89:6.6 (981.3) Palesztinában egy jelentéktelen király Jerikó falainak építésekor „az ő elsőszülött fiának, Abirámnak árán vetette meg annak alapját, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak árán állította fel annak kapuit”. Abban a kései korban ez az apa nemcsak hogy két fiát vetette élve a városkapuk alapgyödreibe, hanem a tettéről feljegyezték azt is, hogy az az „Úr beszéde szerint” volt. Mózes tiltotta az ilyen alapozási áldozásokat, de az izraeliták röviddel a halála után visszatértek azokhoz. Az új épület alapkövébe kisebb holmik és emléktárgyak elhelyezésének huszadik századi szokása a kezdetleges alapozási áldozások maradványa.

89:6.7 (981.4) Hosszú időn át szokás volt számos nép körében az első gyümölcsök felajánlása a szellemeknek. E hagyományok, melyek ma már többé-kevésbé jelképesek, mind az emberáldozást magukba foglaló korai szertartások továbbélését jelentik. Az elsőszülött feláldozásának eszméje széles körben elterjedt volt az ősök körében, különösen a főníciaiak között, akik utolsóként hagytak fel azzal. Az áldozásra egykor azt mondták, hogy „életért életet”. Most azt mondjátok a halál idején, hogy „por a porhoz”.

89:6.8 (981.5) Annak látványa, hogy Ábrahám rákényszerült Izsák fia feláldozására, bár a polgárosodott ember érzékenységet sérti, de az akkoriban élt emberek számára nem volt valamiféle új vagy furcsa eszme. Hosszú időn át elterjedt szokás volt az apák körében, amikor erős érzelmi túlterhelés alá kerültek, hogy feláldozzák az elsőszülött fiukat. Számos népnek van ilyen történethez hasonló hagyománya, mert egykor létezett egy olyan, világszerte elterjedt és mély meggyőződés,

miszerint szükséges emberáldozatot felajánlani, amikor valamilyen rendkívüli vagy szokatlan dolog történt.

7. Változások az emberáldozásban

^{89:7.1 (981.6)} Mózes kísérletet tett arra, hogy véget vessen az emberáldozásnak azáltal, hogy bevezette a pénzbeli megváltást, mint helyettesítő intézményt. Egy olyan módszeres rendet alakított ki, mely képessé tette a népet arra, hogy a meggondolatlan és ostoba esküik legrosszabb következményeitől megmeneküljenek. Földet, vagyont és gyermekeket lehetett megváltani a megállapított díj szerint, melyet a papoknak kellett kifizetni. Azok a csoportok, melyek felhagytak az elsőszülött fiaik feláldozásával, hamarosan nagy előnyre tettek szert a kevésbé haladó szomszédaikkal szemben, akik e kegyetlen tetteket tovább folytatták. Számos ilyen visszamaradt törzs nemcsak hogy nagyon meggyengült a fiak elvesztése miatt, hanem gyakran a vezetők leszármazási ága is megszakadt.

^{89:7.2 (982.1)} Az eltűnő gyermekáldozás egyik kísérő jelensége volt az a szokás, hogy vért kentek szét a ház ajtófélfáján az elsőszülött védelme céljából. Ezt gyakran az év egyik szent ünnepével összefüggésben tették, és e szertartás egykor Mexikótól Egyiptomig világszerte általános volt.

^{89:7.3 (982.2)} Még azután is, hogy a legtöbb csoport felhagyott a szertartásos gyermeköléssel, szokás volt némely csecsemőt a vadonban vagy vízre tett kis csónakban halálnak kitenni. Ha a gyermek életben maradt, akkor úgy gondolták, hogy az istenek közbeavatkozása tartotta életben, mint ahogy ezt hitték Szargon, Mózes, Czírus és Romulusz esetében is. Ezt követte

az a szokás, hogy az elsőszülött fiakat szent vagy áldozati jellegűnek minősítették, megengedték nekik, hogy felnőjenek, majd ahelyett, hogy megölték volna, inkább száműzték őket; innen ered a gyarmatosítás. A rómaiak megtartották e szokást a gyarmatosítási módszerük részeként.

89:7.4 (982.3) A nemi feslettségnek a kezdetleges imádással való számos különös társulásának eredete az emberáldozással hozható összefüggésbe. A régi időkben, ha egy nő fejevadászokkal találkozott, megválthatta az életét azzal, hogy nemileg alávetette magát az akaratauknak. Később, az istenek számára áldozatul szánt hajadon dönthetett úgy, hogy megváltja az életét azzal, hogy a testét egész életére a templom szent nemi szolgálatába állította; ezzel megkereshette a megváltási pénzt. Az ősök igen nagyra tartották, hogy nemi kapcsolatot létesíthetnek ezekkel a szent hajadonokkal, és ezen kívül az egész szertartás elfogadható bocsánatot jelentett a mindennapos nemi élvezetért. Ez az önámításnak egy olyan kifinomult változata volt, mellyel mind a hajadonok, mind pedig a társaik örömmel áltatták magukat. Az erkölcsök mindig lemaradnak a polgárosodás evolúciós előrejutásától, s így szentesítik a fejlődő emberfajta korábbi és állatiasabb nemi szokásait.

89:7.5 (982.4) A templomi bujálkodás végül elterjedt szerte Dél-Európában és Ázsiában. A templomi nemi kufárok által megkeresett pénzt minden nép szentnek tartotta — az isteneknek bemutatandó becses ajándéknak. A legmagasabb rangú nők töltötték meg a templomcsarnokokat és szentelték az így megkeresett pénzt mindenféle szent szolgálatra és a köz javát szolgáló munkákra. A jobb sorból való nők közül sokan

templomi nemi szolgálat révén gyűjtötték össze a hozományukat, és a legtöbb férfi a házasuláskor előnyben részesítette az ilyen nőket.

8. Megváltás és szövetségek

^{89:8.1 (982.5)} Az áldozási megváltás és a templomi nemi kufárkodás valójában az emberáldozás módosulata volt. Ezután következett a leánygyermek hamis feláldozása. E szertartás véreztetésből állt, melyet az élethosszig tartó szüzességre való felajánlás követett, és ez a régebbi templomi bujálkodásra adott erkölcsi válasz volt. A kevésbé régi időkben némely szűzlány a szent templomi tüzek vigyázása szolgálatának szentelte magát.

^{89:8.2 (982.6)} Az emberekben végül megfogant az ötlet, hogy a test valamely részével lehetne helyettesíteni a régibb és teljes emberáldozást. A fizikai csonkítást szintén elfogadható helyettesítőnek tekintették. Hajat, körmöt, vért és még kéz- és lábujjakat is áldoztak. A körülmetélés későbbi és jóformán általános ősi szertartásos szokása a részleges áldozásból ered; ennek tisztán áldozási jellege volt, semmiféle egészségvédelmi ok nem kapcsolódott hozzá. A férfiakat körülmetélték; a nők fülét kilyukasztották.

^{89:8.3 (983.1)} Később szokás lett az ujjakat összekötözni, ahelyett, hogy levágták volna azokat. A fej leborotválása és a szőrzet levágása hasonlóképpen a vallási áhítat formái közé tartozott. Az eunuchhátevés eleinte az emberáldozás eszméjének egy módosulata volt. Az orr és az ajak kifúrása még mindig szokás Afrikában, a tetoválás pedig a test durva vágási sebekkel való ellátása korábbi szokásának művészies továbbfejlődése.

89:8.4 (983.2) Az áldozás szokása végül a haladó tanítások eredményeként a szövetség eszméjéhez társult. Végezetül pedig úgy gondolták, hogy az istenek valódi egyezségeket kötöttek az emberrel; és ez komoly előrelépés volt a vallás megszilárdulása terén. A törvény, a szövetség átveszi a szerencse, a félelem és a babonaság helyét.

89:8.5 (983.3) Az ember soha még csak nem is álmodhatott az Istenséggel való szövetségkötésről egészen addig, amíg az Istenről alkotott felfogása el nem jutott arra a szintre, hogy a világegyetem szabályozóit megbízhatóknak képzelje el. Az embernek az Istenről alkotott korai képe olyannyira emberszabású volt, hogy képtelen volt megbízható Istenséget elképzelni mindaddig, amíg nem vált maga is viszonylag megbízhatóvá, erkölcsössé és erkölcsi alapelvűvé.

89:8.6 (983.4) De az istenekkel való szövetségkötés eszméje végül megjelent. Az evolúciós ember végezetül olyan erkölcsi méltóságra tett szert, melynek birtokában már mert alkudozni az isteneivel. Az áldozatok felajánlásának ügye fokozatosan átalakult az Istennel bölcséleti síkon üzletelő ember játékává. Mindez új eszközt jelentett a balszerencse ellen, vagy még inkább, egy fejlettebb eljárást a jólét biztosabb megvásárlásához. Ne fogadjátok el azt a téves eszmét, hogy ezek a korai áldozások valamiféle ingyenajándékot, önkéntelen hálaadást vagy köszönetnyilvánítást jelentettek az isteneknek; nem igazi imádatkifejezések voltak.

89:8.7 (983.5) Az ima kezdetleges formái nem voltak se többek, se kevesebbek, mint a szellemekkel való üzletelés, az istenekkel való vitatkozás. Egyfajta cserekereskedelem, melyben az érvelést és a meggyőzést valami kézzelfoghatóbb és értékesebb

dologgal helyettesítették. Az emberfajták kialakuló kereskedelmi tevékenysége beléjük nevelte a kereskedőszellemet és kifejlesztette bennük a csereberéléssel járó vitatkozás készségét; és ekkor e sajátságok elkezdtek megjelenni az ember imádási módszereiben is. És ahogy egyesek jobb kereskedők voltak a többieknél, úgy egyeseket a többieknél jobb imádkozóknak tekintettek. Egy igazságos ember imáját nagyra becsülték. Igaz ember az volt, aki teljesen kiegyenlítette a számláját a szellemek felé, aki teljes mértékben eleget tett az istenekkel szembeni minden szertartásos kötelességének.

89:8.8 (983.6) A korai ima aligha volt istenimádás; az egyfajta alkudozó kérelem volt egészségért, vagyonért és életért. Az imák sok tekintetben nem sokat változtak az idő múlásával. Még mindig könyvből olvassák fel, hivatalosan adják elő azokat, lemásolják és imamalmokra teszik és fákra aggatják, ahol a szél mozgása még attól is megkíméli az embert, hogy a saját lélegzetét vegye igénybe az ima felajánlásához.

9. Áldozások és szentségek

89:9.1 (983.7) Az emberáldozás, az urantiai szertartások fejlődésmenetében végig, az emberevés véres ügyletétől a felsőbb és jelképesebb szintek elérése felé fejlődött. A korai áldozási szokások nemzették a későbbi szentségszertartásokat. A nem olyan régi időkben egyedül a pap részesült az emberevési áldozás egy szeletéből vagy az emberi vér egy cseppjéből, és azután mindannyian osztoztak az állati helyettesítőn. A váltságdíj, a kiváltás és a szövetségek fejlődtek a későbbi szentségszertartásokká. Ez a szertartásbeli fejlődés hatalmas közösség-szervező hatást gyakorolt.

89:9.2 (984.1) Az Isten Anyja tisztelet esetében Mexikóban és máshol is a test és vér régebbi emberáldozásáról végül áttértek a kalács és a bor szentségére. A héberek sokáig gyakorolták e szokást a páska-ünnephez tartozó szertartások részeként, és ebből a szertartásrendből ered az áldozás későbbi keresztény változata.

89:9.3 (984.2) Az ősi társadalmi testvériségek alapját a vérivás képezte; a korai zsidó testvériesség áldozási vérügylet volt. Pál az „örök szövetség vérén” egy új keresztény tiszteletfajta kiépülését indította el. Bár szükségtelenül megterhelte a kereszténységet a vérről és az áldozásról szóló tanokkal, azért egyszer s mindenkorra véget vetett az ember- és állatáldozáson keresztüli megváltás tantételeinek. Az ő istentani engedményei jelzik, hogy még a kinyilatkoztatás esetében is figyelembe kell venni a fejlődésnek a fokozatosság elvén alapuló szabályozását. Pál szerint Krisztus lett az utolsó és tökéletesen elégséges emberi áldozat; ezzel az isteni Ítéltő most már teljesen és mindörökre megelégedett.

89:9.4 (984.3) Így hosszú idő után az áldozás tisztelete a fejlődése során átalakult a szentség imádásává. Ilyenformán az új keletű vallások szentségei a törvényes utódai a megdöbbentő, korai emberáldozási szertartásoknak és a még korábbi emberevési szokásoknak is. Sokan még mindig hisznek a vér árán való üdvözülésben, de ez legalább már képletessé, jelképe ssé és titokzatossá vált.

10. A bűn megbocsátása

89:10.1 (984.4) Az ősi emberben csak az áldozáson keresztül tudatosult az, hogy az Isten vele van. A mai embernek új

eljárásokat kell kidolgoznia arra, hogy az üdvözülést tudatosítsa magában. A bűn tudatosítása még megvan a halandói elmében, azonban az üdvözülésre vonatkozó, innen származó gondolati vázak már túlhaladtak és ósdiak. A szellemi igény valósága megvan, de az értelmi fejlődés már elpusztította az elme és a lélek békéje megteremtésének és azok vigasztalásának régi módszereit.

89:10.2 (984.5) A bűn fogalma újraértelmezendő úgy, mint az Istenséggel szembeni szándékos hűtlenség. A hűtlenségnek fokozatai vannak: az ingadozás részleges hűsége; a szembenállás megosztott hűsége; a közömbösség haldokló hűsége; és a hűség halála, mely az isten nélküli eszményképekhez való kötődésben nyilvánul meg.

89:10.3 (984.6) A bűnösség tudata vagy érzése az erkölcsök megsértésének tudatosulása; ez nem szükségszerűen bűn. Ha nincs tudatos hűtlenség az Istenséggel szemben, akkor nincs valódi bűn sem.

89:10.4 (984.7) A büntudat felismerésének lehetősége az emberiség egyik legnemesebb megkülönböztető jele. Nem alacsony rangúnak bélyegzi meg az embert, hanem a nagyszerűséget és az örökké gyarapodó dicsőséget magában hordozó teremtményként különbözteti meg. A méltatlanság ezen érzése jelenti azt a kezdőlökést, melynek gyorsan és biztosan el kell vezetnie azokhoz a hitbéli vívódásokhoz, melyek a halandói elmét átviszik az erkölcsi nemesség, a mindenségrendi látásmód és a szellemi élet fenséges szintjeire; így az emberi lét minden jelentéstartalma a mulandóból örökkévalóvá alakul, és minden értéke az emberitől az isteniig emelkedik.

89:10.5 (984.8) A bűn megvallása a hűtlenség bátor elutasítása, de semmiképpen sem mérsékli az ilyen hűtlenség téridő-következményeit. De a bevallása — a bűn természetének őszinte felismerése — lényeges a vallási gyarapodáshoz és a szellemi fejlődéshez.

89:10.6 (985.1) A bűn Istenség általi megbocsátása nem más, mint a hűségviszony megújítása azon időszak után, amikor az emberben tudatosul e kapcsolatok szünetelése, mely a tudatos lázadás következménye volt. A megbocsátást nem kell keresni, hanem csak fogadni kell, mint annak tudatosulását, hogy a teremtmény és a Teremtő közötti hűségviszony helyreállt. Az Isten minden hű fia boldog, szolgálatkész és örökké fejlődő a paradicsomi felemelkedés során.

89:10.7 (985.2) [Közreadta a Nebadon egyik Ragyogó Estcsillaga.]

90. írás

Sámánizmus — javasok és papok

90:0.1 (986.1) A VALLÁSI szokások fejlődési iránya a kiengeszteléstől, a bajok elkerülésétől, az elűzéstől, a kényszerítéstől, a megbékítéstől és a lecsendesítéstől az áldozás, a vezeklés és a megváltás felé mutatott. A vallási szertartás eljárása a fejlődés során a kezdetleges tiszteleti formáktól a bűvtárgyakon át a varázslásig és a csodákig jutott; és ahogy a szertartás az embernek az anyagit meghaladó területekről alkotott egyre összetettebb fogalmára válaszul egyre bonyolultabbá vált, elkerülhetetlenül a javasok, sámánok és papok irányítása alá került.

90:0.2 (986.2) Az ősi ember az egyre fejlettebb felfogásaiban a szellemvilágot végül úgy tekintette, mint amely nem válaszol a közönséges halandónak. Csakis kivételes emberek voltak képesek rávenni az isteneket arra, hogy meghallgassák a szavukat; a szellemek csak a kivételes férfiakat és nőket hajlandók meghallgatni. A vallás ezzel egy új szakaszba lép, egy olyan szakaszba, ahol fokozatosan másodkézből valóvá válik; mindig egy javas ember, egy sámán vagy egy pap áll a hívő és az imádat tárgya között. Ma a szervezett vallási hit legtöbb urantiai rendszere erről az evolúciós fejlődési fokról lép tovább.

90:0.3 (986.3) Az evolúciós vallás egy egyszerű és rendkívül erős félelemből születik, abból a félelemből, mely előnti az emberi elmét, amikor az ismeretlennel, a megmagyarázhatatlannal és a felfoghatatlannal kerül szembe. A vallás végül eljut a mindenható szeretet végtelenül egyszerű felismeréséhez, ahhoz a szeretethez, mely ellenállhatatlanul söpör végig az emberi lelken, amikor az végre megérti, hogy az Egyetemes Atya végtelen rokonszenvvel viseltetik a világegyetem fiai iránt. De a vallásfejlődés kezdete és betetőzése között ott vannak a sámánok hosszú korszakai, akik közvetítőkként, tolmácsokként és közbenjárókként állnak az ember és az Isten között.

1. Az első sámánok — a javas emberek

90:1.1 (986.4) A sámán a legkiválóbb javas volt, a szertartással élő bűvtárgy-ember, és a központi személy minden evolúciós vallási hagyományban. Számos népcsoportnál a sámán magasabb rangban állt, mint a harcifőnök, s ez is jelezte az egyháznak az állam fölé kerekedésének kezdetét. A sámán

néha papként, sőt papkirályként működött. A későbbi törzsek némelyikében megvoltak mind a korábbi sámán-javasok (látnokok), mind pedig a később megjelenő sámánpapok. Sok esetben a sámáni hivatal öröklődött.

90:1.2 (986.5) Lévén, hogy a régi időkben bármilyen rendellenes dolgot szellemi megszállottságnak tulajdonítottak, ezért bármiféle szembetűnő elmebeli vagy testi rendellenesség már elég volt ahhoz, hogy valakiből javas ember váljon. Az ilyen emberek közül sokan rángógörcsben szenvedők voltak, sok nő pedig az önuralom kóros hiányától szenvedett, és e két fajta rengeteg ősi ihletettségre, valamint szellemi és ördögi megszállottságra magyarázat volt. E legkorábbi papok közül elég sokan tartoztak az emberek azon csoportjába, melyet azóta tébolyodottaknak neveznek.

90:1.3 (987.1) Bár kisebb jelentőségű ügyekben esetleg megtévesztették az embereket, azért a sámánok nagy többsége hitt a maguk szellemi megszálltságában. A révületbe vagy kataleptikus merevségbe esni képes nők nagyhatalmú sámánokká váltak; később az ilyen nőkből látnokok és szellemközvetítők lettek. A kataleptikus révületekkel rendszerint együtt jártak a holtak kísérteteivel való állítólagos kapcsolatteremtések. Sok női sámán egyúttal képzett táncos is volt.

90:1.4 (987.2) De nem minden sámán volt önámító; sokuk agyafúrt és ügyes szélhámosként működött. A hivatás fejlődésével a tanonctól megkövetelték, hogy tíz éven át nélkülözés és önmeztartóztatás közepette inaskodjon ahhoz, hogy méltóvá váljon a javas emberi hivatáshoz. A sámánok a hivatásukra jellemző öltözködésformát és sejtelmes viselkedésformát

alakítottak ki. Gyakran éltek kábítószerekkel bizonyos fizikai állapotok előidézéséhez, mellyel a törzsbéli társaikra akartak mély benyomást tenni és el akarták ámítani őket. A bűvészmutatványokat az együgyű nép természetfelettinek tartotta, és a hasbeszélést is a ravasz papok használták először. A régi korok sok sámánja akaratlanul is delejes állapotba esett; mások maguk idézték elő a delejes állapotot azért, hogy hosszasan a köldökükre meredtek.

90:1.5 (987.3) Bár sokan folyamodtak ilyen fortélyokhoz és furfangokhoz, a fajtájuk hírneve végül is látszólag töretlen maradt. Amikor egy sámán nem tudott eleget tenni a kötelezettségének, ha nem tudott előállni valamilyen hihető mentséggel, vagy lefokozták vagy megölték. Így az őszinte sámánok hamar eltűntek; csak az agyafúrt színészkedők maradtak meg.

90:1.6 (987.4) A sámánhit kivette a törzsi ügyek kizárólagos irányítását az öregek és az erősek kezéből és átadta a ravaszok, az okosak és az előrelátók kezébe.

2. Sámánszokások

90:2.1 (987.5) A szellemidézés igen aprólékos és nagyon bonyolult eljárás volt, ami azokhoz a mai egyházi szertartásokhoz hasonlítható, melyeket ősi nyelven vezetnek. Az emberi faj már nagyon korán kereste az emberfeletti segítséget, a kinyilatkoztatást; és az emberek elhitték, hogy a sámán ténylegesen ilyen kinyilatkoztatásokat kap. Bár a sámán a munkájában felhasználta a nagy meggyőző erejét, ez csaknem mindig tiltó jellegű ráhatás volt; csak a legújabb időkben kezdték alkalmazni az ösztönző befolyásolás módszerét. A

hivatásuk fejlődésének korai szakaszában a sámánok olyan területekre kezdtek szakosodni, mint az esőcsinálás, a gyógyítás és a bűneset-felderítés. A sámán-javas fő foglalatossága azonban nem a betegségek gyógyítása volt; hanem inkább az, hogy megismerje és szabályozza az étellel járó veszélyeket.

90:2.2 (987.6) Az ősi fekete varázslatot, mind a vallási, mind a világi változatát, akkor nevezték fehér varázslatnak, ha azt papok, látnokok, sámánok vagy javasok hajtották végre. A fekete varázslattal élőket boszorkánymestereknek, varázstevőknek, varázslóknak, boszorkányoknak, rontástevő embereknek, halottidézőknek, szellemidézőknek és jövőmondóknak hívták. Az idők során a természetfelettil való minden ilyen kapcsolatot boszorkánysággként vagy sámánkodásként soroltak be.

90:2.3 (987.7) A boszorkányság körébe tartozott a korábbi, rendellenes és el nem ismert szellemek által végrehajtott varázslat; a sámánkodásnak pedig a törzs rendes szellemei és elismert istenei által véghez vitt csodákhoz volt köze. Később a boszorkányt az ördöggel társították, és ezzel már elő is volt készítve a terep a számos, viszonylag újabb keletű vallási türelmetlenség megnyilvánulásához. A boszorkányság számos fejletlen törzsnél vallás volt.

90:2.4 (987.8) A sámánok nagyon is hittek a véletlen szerepében a szellemek akaratának kinyilatkoztatása kapcsán; gyakran vetettek sorsot a döntéshozatalhoz. A sorsvetés ezen irányzatának mai továbbélését nem csak a számos szerencsejáték, hanem a jól ismert „kiszámoló” versikék is mutatják. Egykor a kiszámolt személynek meg kellett halnia;

ma némely gyermekjátékban ő csak képletesen hal meg. Ami az ősebernek komoly dolog volt, az a mai gyermek játékában maradt fenn.

90:2.5 (988.1) A javas emberek erősen bíztak az előjelekben és a baljóslatú jelekben, mint amilyen az is, hogy „és mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg”. A sámánok a faj történelme során már nagyon korán a csillagok felé fordították a figyelmüket. A kezdetleges csillagjóslás világszerte elterjedt hiedelem és gyakorlat volt; az álomfejtés szintén széles körben elterjedt. Mindezt hamarosan követte azoknak a heves vérmérsékletű sámánnőknek a megjelenése, akik azt állították magukról, hogy képesek kapcsolatba lépni a holtak szellemeivel.

90:2.6 (988.2) Az esőcsinálók vagy időjárás-sámánok az ősi eredetük ellenére korszakokon át fennmaradtak. A komoly szárazság halálos csapást jelentett a korai gazdálkodóknak; az időjárás szabályozása sok ősi varázslás tárgya volt. A polgárosodott ember még mindig a beszélgetés mindennapos tárgykörévé teszi az időjárást. A régi idők népei mind hittek a sámánnak az esőcsinálásra való erejében, de szokás volt megölni őt, amennyiben kudarcot vallott, hacsak nem tudott valamilyen hihető magyarázatot adni a kudarc okára.

90:2.7 (988.3) A cézárok újra és újra elűzték a csillagjósokat, de azok mindegyre visszatértek, mert a nép hitt a hatalmukban. Nem lehetett kiszorítani őket, és a nyugati egyház és állam vezetői még a Krisztus utáni tizenhatodik században is a csillagjóslás pártfogói voltak. Értelmesnek tartott emberek ezrei még mindig hiszik, hogy az ember valamely szerencsés vagy szerencsétlen csillagzat alatt születik; hogy az égitestek

együttállása meghatározza a különböző földi események kimenetelét. A hiszékeny emberek még mindig jövőmondókhoz járnak.

90:2.8 (988.4) A görögök hittek a rejtett értelmű tanács hatásosságában, a kínaiak varázslást alkalmaztak a démonok elleni védekezésésképpen, a sámánizmus virágzott Indiában, és még mindig nyíltan folyik Közép-Ázsiában. A világ nagy részén e gyakorlattal csak nemrégiben hagytak fel.

90:2.9 (988.5) Minduntalan igazi próféták és tanítók léptek fel, hogy leleplezzék a sámánizmust és lerántsák róla a leplet. Még az eltűnő vörös embernek is volt egy látnoka az elmúlt száz évben, a sóni Tenskwatawa, aki előre jelezte az 1806-os napfogyatkozást és leleplezte a fehér ember által elkövetett bűnöket. Sok igazi tanító tűnt fel a különböző törzseknél és emberfajtaánál az evolúciós történelem hosszú korszakai során. És továbbra is fel fognak tűnni, hogy kihívást jelentsenek bármely korszak ama sámánjai és papjai számára, akik ellenállnak az oktatás általánossá tételének és akik a tudományos haladás akadályozására törekednek.

90:2.10 (988.6) A régi idők sámánjai sokféleképpen és körmönfont módszerekkel alapozták meg a hírnevüket úgy, mint az Isten hangjai és a gondviselés őrei. Vízzel hintették meg az újszülöttet és nevet adtak neki; a fiúgyermekeket körülmetélték. Ők vezettek le minden temetési szertartást és ők tették a megfelelő nyilatkozatot arról, hogy a halott épségben megérkezett a szellemföldre.

90:2.11 (988.7) A sámánpapok és sámán-javasok gyakran nagyon meggazdagodtak a különféle díjak gyűjtögetése révén, melyek

a szellemeknek szánt állítólagos felajánlások voltak. Nemritkán a sámán gyakorlatilag az egész törzs vagyonát begyűjtötte. Egy tehetős ember halálakor szokás volt a vagyonát egyenlően megosztani a sámánnak járó részre és valamilyen közcélra vagy jótékony célra szánt részre. E szokás még mindig él Tibet egyes részein, ahol a férfinépesség fele a nem termelő osztályba tartozik.

90:2.12 (989.1) A sámánok jól öltöztek és rendszerint több feleségük volt; ők voltak az eredeti főnemesség, akik mentesültek mindenféle törzsi megszorítás alól. Gyakorta silány elmével és hitvány erkölcsökkel rendelkeztek. A vetélytársaikat azáltal nyomták el, hogy boszorkányoknak vagy boszorkánymestereknek bélyegezték őket és nagyon gyakran olyan befolyásra és hatalomra tettek szert, hogy képesek voltak a főnökök vagy királyok fölébe is kerekedni.

90:2.13 (989.2) Az ősember úgy tekintett a sámánra, mint szükséges rosszra; félte őt, de nem szerette. Az ősember elismerte a tudást; tisztelte és jutalmazta a bölcsességet. A sámán többnyire szélhámos volt, de a sámánizmus tisztelete jól mutatja, hogy az emberek milyen sokra értékelték a bölcsességet a faj evolúciója során.

3. A betegségről és a halálról alkotott sámánfelfogás

90:3.1 (989.3) Lévén, hogy az ősember úgy tekintett magára és az anyagi környezetére, mint amely közvetlenül válaszol a kísértetek szeszélyeire és a szellemek pillanatnyi kedvére, nincs mit csodálkozni azon, hogy a vallása oly kizárólagosan az anyagi dolgokra irányult. A mai ember szembenéz az anyagi természetű kihívásokkal; felismeri, hogy az anyag válaszol az

elme szakszerű beavatkozására. Az ősember hasonlóképpen vágyott az élet és a fizikai területek energiáinak a módosítására, sőt szabályozására; és mivel a mindenségrendre vonatkozó korlátozott tudása arra vezette, hogy higgyen abban, hogy a kísértetek, a szellemek és az istenek személyesen és közvetlenül is érdekeltek az élet és az anyag mélyreható szabályozásában, következetesen arra törekedett, hogy megnyerje magának ezen emberfeletti közvetítők kegyét és támogatását.

90:3.2 (989.4) Ennek tükrében az ősi tiszteletfajták sok megmagyarázhatatlan és értelmetlen eleme érthetővé válik. A tiszteletszertartások jelentették azt a törekvést, hogy az ősember szabályozhassa azt az anyagi világot, melyben ő maga is benne van. Sok erőfeszítést tett az élet meghosszabbítása és az egészség megőrzése érdekében. Lévén, hogy minden betegséget és magát a halált is eredetileg szellemjelenségnek tekintették, elkerülhetetlen volt, hogy a sámánok, miközben javasokként és papokként működtek, ne dolgozzanak orvosokként és sebészekként is.

90:3.3 (989.5) Az ősemberi elmét talán hátráltatták a ténybeli hiányosságok, de azért teljes mértékben következtető volt. Amikor a gondolkodó emberek a betegséget és a halált látják, hozzáfognak, hogy meghatározzák e csapások okait, és attól függően, hogy mire jöttek rá, a sámánok és a tudósok a csapásokkal kapcsolatban a következő elméleteket állították fel:

90:3.4 (989.6) 1. Kísértetek — közvetlen szellemhatások. A betegség és a halál magyarázatára kialakított első feltevés az volt, hogy a betegséget szellemek okozzák azáltal, hogy a lelket

kicsalogatják a testből; ha a lélek nem tud visszatérni, a halál bekövetkezik. Az ősök olyannyira félték a betegséget okozó kísértetek rosszakarató beavatkozásától, hogy a szenvedő egyéneket gyakran élelem és víz nélkül magukra hagyták. Függetlenül attól, hogy e hiedelmek mennyire tévesek voltak, hatékonyan elszigetelték a szenvedő egyedeket és megelőzték a fertőző betegség terjedését.

90:3.5 (989.7) 2. Erőszak — nyilvánvaló okok. Némely baleset és haláleset okait olyan könnyű volt azonosítani, hogy már korán kivették azokat a kísértetműködés tárgyköréből. A háborúban, az állatokkal vívott küzdelmek során és az egyéb, könnyen azonosítható erőktől szerzett halálos és nem halálos sérüléseket természetes eseteknek tekintették. De sokáig hitték, hogy a szellemek a felelősek a még ilyen „természetes” okú sebek lassú gyógyulásért vagy elfertőződéséért is. Ha megfigyelhető természetes erőt nem tudtak felfedezni, akkor még mindig a szellemkísérteteket tartották felelősnek a betegségért és a halálért.

90:3.6 (990.1) Ma Afrikában és másutt is vannak olyan fejletlen népek, melyek mindig megölnek valakit, ha valamilyen nem erőszakos haláleset történik. A javasaik jelölik meg a bűnös feleket. Ha egy anya belehal a szülésbe, akkor a gyermeket nyomban megfojtják — életért életet.

90:3.7 (990.2) 3. Varázslat — az ellenségek befolyása. Sok betegséget tulajdonítottak a megigézésnek, a szemmel verésnek és a mutató ujjcsont varázserejének. Egykor valóban veszélyes dolog volt ujjal mutatni valakire; a mutogatást még ma is illetlenségnek tekintik. Olyan esetekben, amikor a betegség vagy a halál oka tisztázatlan volt, az ősök egyfajta

hivatalos halottszemlét tartottak, felboncolták a holttestet, és az alapján határozták meg a halál okát, amit találtak; ha nem találtak semmit, akkor a halálesetet boszorkányságnak tekintették, ami pedig a felelős boszorkány kivégzését tette szükségessé. Ezek az ősi halottszemlék számos boszorkánynak hitt személy életét mentették meg. Némelyek körében az volt a hiedelem, hogy a törzs valamely tagja a saját boszorkánysága következtében is elpusztulhat, amikor is senkit sem vádoltak meg az illető halálával.

90:3.8 (990.3) 4. Bűn — a tabu megszegéséért járó büntetés. A viszonylag újabb időkben azt hiszik az emberek, hogy a betegség a személyes vagy faji bűnért való büntetés. A fejlődés e szintjén áthaladó népek körében az az uralkodó nézet, hogy az ember nem szenvedhet, hacsak meg nem sértett egy tabut. Az is jellegzetesen ilyen hiedelem, hogy a betegséget és a szenvedést úgy tekintik, mint a „Mindenhatónak a bennük lévő nyilait”. A kínaiak és a mezopotámiaiak sokáig úgy tekintették a betegséget, mint a rossz démonok cselekedetét, bár a káldok a csillagokat is okolták a szenvedésért. A betegségeknek, mint az isteni harag következményének ezen elmélete sok, magát polgárosultnak tartó urantiai népcsoportnál még mindig általános.

90:3.9 (990.4) 5. Természetes okok. Az emberiség nagyon lassan ismerte meg az ok és a következmény összefüggésének anyagi titkait az energia, az anyag és az élet területén. Az ádámszoni tanításokat megőrző görögök az elsők között ismerték fel, hogy minden betegségnek természetes oka van. A tudományos korszak lassan, de biztosan megsemmisíti az embernek a betegségről és a halálról alkotott ősrégi elméleteit. A láz volt

az egyike azoknak a gyengeségeknek, melyeket elsőként emeltek ki e természetfeletti rendellenességek köréből, és a tudományos korszak fokozatosan letépte az emberi elmét oly sokáig lekötő tudatlanság láncait. Az öregség és a fertőzés megértése fokozatosan eltörli az embernek a kísértetekkel, szellemekkel és istenekkel kapcsolatos azon félelmeit, miszerint ők a személyes elkövetői az emberi gyötremnek és a halandói szenvedésnek.

90:3.10 (990.5) Az evolúció mindig eléri a célját: Eltölti az embert az ismeretlentől való babonás félelemmel és a nem láthatótól való rettegéssel, mely az istenkép állványzata. Miután tanúja volt az Istenség magasabb szintű megértése születésének, a kinyilatkoztatás összehangoló hatásán keresztül ugyanezen evolúciós eljárás biztosan mozgásba hozza azokat a gondolati erőket, melyek kérlelhetetlenül lebontják azt az állványzatot, mely már betöltötte a szerepét.

4. A gyógyítás a sámánok gyakorlatában

90:4.1 (990.6) Az ősemberek egész élete megelőző jellegű volt; a vallásuk nem kis mértékben a betegség megelőzésének módszere volt. Függetlenül az elméleteik téves voltától, buzgón alkalmazták is azokat; feltétlenül hittek a gyógyítási módszereikben, és az már önmagában is erős orvosság.

90:4.2 (991.1) Az a hit, mely ezen ősi sámánok valamelyikének a tudatlan segédkezése folytán megkövetelte a jobbulást, végül is nem különbözött lényegesen attól a hittől, mely ahhoz szükséges, hogy a sámán ama későbbi követőjének kezétől való gyógyulás megtapasztalható legyen, aki a gyógyítás nem tudományos módjával foglalkozik.

90:4.3 (991.2) A fejletlenebb törzsek nagyon féltek a betegektől, és hosszú időn át gondosan kerülték, szégyenletesen elhanyagolták őket. Az emberiség terén nagy előrelépést jelentett, amikor a sámánkodás fejlődése a betegségek kezelésébe beleegyező papokat és javasokat hozott elő. Később az lett a szokás, hogy az egész nemzetség betódult a betegszobába, hogy segítsen a sámánnak üvöltéssel elzavarni a betegséget okozó kísérteteket. Nem volt szokatlan dolog, hogy a nő lett a betegséget meghatározó sámán, míg a férfi a gyógykezelésben segédkezett. A betegség megállapításának szokásos módszere volt valamely állat beleinek a vizsgálata.

90:4.4 (991.3) Kezelték a betegséget egyhangú énekléssel, üvöltéssel, kézrátétellel, a kezelendő személyre való ráfújással és számos egyéb módon is. Később széles körben elterjedt a templombeli alvás, mely alatt a feltételezett gyógyulás végbement. A javasok végül megpróbálkoztak a templomi alvással összefüggésben a tényleges műtéttel is; az első művi beavatkozások közé tartozott a koponyalékelés, mely révén a fejfájást okozó szellem eltávozhatott. A sámánok megtanulták ellátni a töréseket és a ficamokat, megnyitni a keléseket és a tályogokat; a sámánnők szakavatott bábák lettek.

90:4.5 (991.4) Mindennapos gyógykezelési mód volt az, hogy valamilyen varázserejű dolgot dörzsöltek hozzá a fertőzött vagy beteg testrészhez, a tárgyat eldobták, s a feltételezett gyógyulás bekövetkezett. Ha valaki véletlenül felszedte az eldobott bűvös tárgyat, akkor az a hiedelem szerint nyomban elkapta a fertőzést vagy a betegséget. Hosszú időbe telt, míg gyógynövényeket és egyéb valódi orvosságokat kezdtek használni. A test dögönyözése a ráolvasással, a szellemnek a

testből való kidörzsölésével együtt fejlődött, és azt a gyógyszernek a testbe való bedörzsölésével való kísérletezés előzte meg, pont úgy, ahogy a mai emberek a bőrbe dörzsölik a híg kenőcsöket. Az érintett testrészek köpölyözését és leszívását, valamint az érvágást értékes segítségnek tartották a betegséget okozó szellemtől való megszabadulásban.

90:4.6 (991.5) Lévén, hogy a víz erős bűvtárgy volt, számos betegség kezelésében használták. Hosszú időn keresztül azt hitték, hogy a betegséget okozó szellem izzadással eltávolítható. A gőzfürdőket nagyra tartották; a természetes hőforrások mint kezdetleges gyógyhelyek hamarosan népszerűvé váltak. Az őseink felfedezte, hogy a hő csökkenti a fájdalmat; használta a napfényt, az állatokból kivett szerveket, a forró agyagot és a felforrósított köveket, s e módszerek közül sokat még ma is alkalmaznak. Az ütemes dobolást a szellemek befolyásolásához használták; a tam-tam általánosan jelen volt.

90:4.7 (991.6) Némely nép úgy gondolta, hogy a betegséget a szellemek és az állatok közötti kártékony összeesküvés okozza. Ebből eredt az a hiedelem, hogy minden állat okozta betegségre létezik valamilyen növényi gyógyszer. A vörös emberek különösen elmerültek az általános gyógyhatású növények tiszteletében; mindig egy csepp vért cseppentettek a lyukba, miután a növény gyökerét a földből kihúzták.

90:4.8 (991.7) A böjtölést, a szabott étrendet és a bőrizgatást gyakorta alkalmazták gyógymódként. Nagyra tartották az emberi váladékokat, melyeknek nagy varázserőt tulajdonítottak; a vér és a vizelet a legelső orvosságok közé tartozott és hamarosan gyökerekkel és különféle sókkal javították fel azokat. A sámánok hitték, hogy a betegséget okozó szellemek a

kellemetlen szagú és rossz ízű orvosságok révén kiűzhetők a testből. A hajtás már nagyon korán bevett gyógymód lett, és a nyers kakaó és a kinin jelentőségének felismerése a legkorábbi gyógyszerészeti felfedezések közé tartozott.

90:4.9 (992.1) A görögök voltak az elsők, akik a betegek kezelésére valóban értelmes módszereket dolgoztak ki. A görögök és az egyiptomiak egyaránt az Eufrátesz-völgyből szerezték az orvosi ismereteiket. A sebek gyógyításában az olaj és a bor már nagyon korán elterjedt; a ricinusolajat és a mákonyt a sumérok használták. Ezen ősi és hatásos titkos orvosságok közül sok elveszítette az erejét, amint ismertté vált; a titokzatosság mindig is lényeges volt a megtévesztés és a babonaság sikeres gyakorlásához. Csakis a tények és az igazság kívánczik a teljes megértésre és örvend a tudományos kutatás feltáró és megvilágosító hatásának.

5. Papok és szertartások

90:5.1 (992.2) A szertartás lényege a végrehajtás tökéletességében rejlik; a vadaknál a szertartásos szokást tökéletes pontossággal kell gyakorolni. A szertartás csakis az eljárás megfelelő kivitelezése esetén bír kényszerítő erővel a szellemekre. Ha az eljárás nem tökéletes, az csak az istenek dühét és neheztelését váltja ki. Ezért, mivel az ember lassan fejlődő elméje úgy gondolta, hogy a szertartás kivitelezési módja meghatározó a hatásosság szempontjából, elkerülhetetlen volt, hogy a korai sámánok előbb vagy utóbb olyan papsággá alakuljanak, mely jól fel van készítve a szertartás aprólékos gonddal való gyakorlására. Évtízezreken át szertartásos eljárások végtelen sora akadályozta a társadalmat és sújtotta átokkal a

polgárosodott viszonyokat, jelentett elviselhetetlen terhet az élet minden területén, minden faji vállalkozásban.

90:5.2 (992.3) A szertartás a szokás megszentelésének eljárása; a szertartás hitregéket teremt és tart fenn, valamint hozzájárul a társadalmi és vallási szokások megőrzéséhez. És viszont, a szertartást magát a hitregék is teremtették. A szertartások gyakran először társadalmiak, később gazdaságivá válnak és végül megkapják a vallási szertartás szentségét és méltóságát. A szertartás a gyakorlatban lehet személyes vagy csoportos — vagy mindkettő — ahogy jól mutatja azt az ima, a tánc és a színjáték.

90:5.3 (992.4) A szavak a szertartás részévé válnak, mint az olyan szavak használata is, mint az ámen és a szela. A szentségtörés, az istenkáromlás a szent nevek korábbi szertartásos ismételésének lealjasítását jelentik. A szent helyekhez való elzarándokolás nagyon ősi szertartás. A szertartás ezután a testi és a lelki megtisztulás és a megszentelés kifinomult szertartásaivá nőtte ki magát. Az ősi titkos törzsi társaságok beavatási szertartásai a valóságban durva vallási szertartásos szokások voltak. A régi idők rejtelemimadásának áhítati eljárása pusztán a felhalmozódott vallási szertartások hosszúra nyúlt előadása volt. A megszokott eljárás végül a társadalmi szertartások és vallási istentiszteletek mai fajtáivá fejlődött, olyan szertartásokká, melyek magukba foglalják az imádkozást, az éneklést, a felelgetős felolvasást, valamint a szellemi áhítat más egyéni és csoportos formáit.

90:5.4 (992.5) A papok a sámánoktól a mindent tudónak hitt bölcseken, jövőmondókon, dalnokokon, táncosokon, időjósokon, a kegyeleti tárgyak őrzőin, a templomőrökön és az

események megjósolói keresztül való fejlődés során emelkedtek fel a vallásos imádat tényleges vezetőinek rangjára. Végül a hivatal örökölhetővé vált; állandó papi kaszt jött létre.

90:5.5 (992.6) A vallás fejlődésével a papok a saját tehetségük vagy különleges hajlamaik szerint szakosodtak. Némelyek előéneklőkké, mások imádkozóvá, megint mások áldozókká lettek; később megjelentek a szónokok — a tanhirdetők. Mihelyt a vallás intézményesült, e papok azt állították, hogy „náluk a mennynek kulcsai”.

90:5.6 (992.7) A papok mindig is törekedtek arra, hogy mély benyomást tegyenek az egyszerű népre és félelemmel vegyes tiszteletet keltsenek benne azáltal, hogy a vallási szertartást valamilyen idegen nyelven tartották és különféle testtartásokat vettek fel annak érdekében, hogy megtévesszék az imádókat a maguk jámborsága látszatának és tekintélyének erősítése érdekében. Mindebben az a nagy veszély, hogy a szertartás elkezdi felváltani a vallást.

90:5.7 (993.1) A papság sokat tett a tudományos fejlődés késleltetése és a szellemi haladás akadályozása érdekében, azonban hozzájárult a polgárosodott viszonyok megszilárdulásához és bizonyos mértékben a kulturális gyarapodáshoz is. De sok mai pap többé már nem működik az Isten-imádás szertartásának vezetőjeként, hanem a figyelmét az istentannak — az Isten meghatározására irányuló kísérletnek — szenteli.

90:5.8 (993.2) Nem lehet tagadni, hogy a papok valóságos nyűgöt jelentettek az emberi csoportoknak, de az igazi vallási vezetők felbecsülhetetlen értékkel bírtak azáltal, hogy mutatták az utat a felsőbb és jobb valóságok felé.

91. írás

Az ima fejlődése

91:0.1 (994.1) AZ IMA, mint vallásközvetítő, a korábbi nem vallásos magánbeszéd és párbeszéd kifejezési formáiból alakult ki. Az őseMBER öntudatának éledésével megjelent az egyéb-tudatosulás szükségszerű következménye, vagyis a társadalmi válaszra és az Isten felismerésére való kettős képesség.

91:0.2 (994.2) A legkorábbi imaformákat nem az Istenségnek címezték. E kifejezési formák nagyon hasonlítottak ahhoz, amit egy barátotoknak mondanátok valamilyen fontos dologra készülvén, vagyis hogy „Kívánj szerencsét!” Az őseMBER a varázslás rabja volt; a szerencse, legyen az jó vagy rossz, az élet minden területén jelen volt. Ezek a szerencsefohászok eleinte magánbeszédnek voltak — olyasmik, melyeket a varázslásnak szolgáló ember hangosan kimondott. Ezután a szerencsében hívők megnyerték a barátaik és családjaik támogatását, s aztán valamiféle szertartást végeztek, melyben az egész nemzetség vagy törzs részt vett.

91:0.3 (994.3) A kísértetekről és szellemekről alkotott felfogások megjelenésével e kérelmek címzettjei emberfelettié lettek, és az istenek tudatosításával e kifejezési formák elérték az igazi ima szintjeit. Ennek példájaként felhozható, hogy bizonyos ausztráliai törzseknél a kezdetleges vallási imák időben megelőzték a szellemekben és az emberfeletti személyiségekben való hit megjelenését.

91:0.4 (994.4) Az indiai toda törzsnél ma ezt a fajta imádkozást nem valamely meghatározott címzethez irányítják, pontosan úgy, ahogy a korai népek is tették még a vallási tudat megjelenése előtti időkben. A todáknál már önmagában ez is az elfajzó vallásuk ilyen kezdetleges szintre való visszafejlődését mutatja. A todák tehenész-papjainak mai eljárásai nem vallási szertartások, lévén, hogy e személytelen imák semmivel sem járulnak hozzá bármiféle társadalmi, erkölcsi vagy szellemi érték megőrzéséhez vagy gyarapításához.

91:0.5 (994.5) A vallás megjelenése előtti imádkozás a melanéziaiaknál a mana-szokások részét, az afrikai pigmeusoknál az oudah-hiedelmek részét, az észak-amerikai indiánoknál pedig a manitou-babonák részét képezték. Az afrikai baganda törzs csak nemrégiben emelkedett ki az imádság személytelenerő-szintjéről. E korai evolúciós zűrzavarban az emberek imádkoznak istenekhez — legyenek azok helyiek vagy nemzetiek — bűvtárgyakhoz, védelemadónak tartott függőkhöz, kísértetekhez, vezetőkhöz és közemberekhez.

1. A kezdetleges ima

91:1.1 (994.6) A korai evolúciós vallás rendeltetése az, hogy megőrizze és gyarapítsa a lassan formálódó, elsőrendű fontosságú társadalmi, erkölcsi és szellemi értékeket. E vallási küldetést az emberiség nem tudatosan vitte véghez, hanem főként az ima működése révén teljesítette. Az imádkozás bármely csoportnak azt a szándékolatlan, mindamellett személyes és közös törekvését jelenti, hogy biztosítsák (elérjék) a magasabb rendű értékek ily módon való

megőrződését. De az ima védelmében minden szent nap gyorsan visszaesik a puszta ünnepnapok szintjére.

91:1.2 (995.1) A vallás és annak közvetítői, melyek közül a legfontosabb az ima, csakis azokkal az értékekkel társulnak, melyek általános társadalmi elismertséggel, a csoport jóváhagyásával bírnak. Ezért, amikor az ősi ember megpróbálta kielégíteni az alantasabb érzelmeit vagy be akarta teljesíteni a zabolátlan, önös törekvéseit, megfosztotta magát a vallás vigaszától és az ima segítségétől. Ha az egyén bármiféle közösségellenes dologgal próbálkozott, rákényszerült a nem vallási jellegű varázslás segítségének keresésére, a boszorkánymesterekhez kellett folyamodnia, és így megfosztatott az ima segítségétől. Az ima ezért nagyon hamar a társadalmi evolúció, az erkölcsi fejlődés és a szellemi előrelépés hathatós támogatójává vált.

91:1.3 (995.2) De az ősemberi elme nem volt sem okszerű, sem következetes. Az ősi emberek nem fogták fel, hogy az anyagi dolgok nem az ima területére valók. Ezen együgyű lelkek úgy gondolták, hogy az élelem, a menedék, az eső, a vadászsákmány és az egyéb anyagi javak fokozzák a társadalmi jólétet, és ezért e fizikai áldásokért kezdtek imádkozni. Bár ez az ima lezüllesztését jelentette, bátorította azt a törekvést, hogy ezen anyagi célokat társadalmi és erkölcsi tettek révén ériék el. Az ima effajta lezüllesztése, jóllehet egy nép szellemi értékeit lerontotta, mindazonáltal közvetlenül javította a gazdasági, társadalmi és etikai felfogásaikat.

91:1.4 (995.3) Az ima a legkezdetlegesebb elmefajtában csak magánbeszédszerű. Hamar párbeszéddé alakul azonban és gyorsan eléri a csoportimádás szintjét. Az ima jelzi, hogy a

kezdetleges vallás varázslás előtti időszakból származó ráolvasásai a fejlődés során eljutottak arra a szintre, ahol az emberi elme felismeri azoknak a jóakarató erőknek vagy lényeknek a valóságát, akik képesek a társadalmi értékek gyarapítására és az erkölcsi eszményképek javítására, továbbá, hogy e hatások emberfelettiek és különböznek az öntudatos ember tudatos énjétől és a halandó társakéitól is. Az igazi imádság ezért addig nem jelenik meg, amíg a vallásos segédkezés közvetítőjét az ember személyesként meg nem jeleníti.

91:1.5 (995.4) Az imádság kevésbé társítható az életerőhittel, azonban az ilyen hiedelmek a megjelenő vallási nézetekkel párhuzamosan létezhetnek. A vallás és az életerőhit sokszor teljesen különböző eredetű.

91:1.6 (995.5) A félelem ősi kötelekéből ki nem szabadult halandók esetében komoly a veszélye annak, hogy minden ima valamilyen kóros büntudathoz, a bűnösségről való indokolatlan, valós vagy vélt meggyőződéshez vezet. De a legújabb időkben nem valószínű, hogy sok ember töltené elég időt imával ahhoz, hogy az a hitványságon vagy a bűnösségen való efféle káros töprengéshez vezessen. Az ima eltorzításának és elferdítésének veszélyei a tudatlanságban, a babonaságban, az elmerevítésben, az életszerűtlenné tételben, az anyagi elvű gondolkodásban és a vakbuzgóságban állnak fenn.

2. Az ima kialakulása

91:2.1 (995.6) Az első imák pusztán szóban kifejezett kívánságok, az őszinte vágyak kifejezései voltak. Az ima ezután a szellemek együttműködését biztosító eljárássá vált. Majd pedig abban érte

el a magasabb rendű célját, hogy segítette a vallást minden arra érdemes érték megőrzésében.

91:2.2 (995.7) Az ima és a varázslás egyaránt az ember urantiai környezethez való igazodási válaszainak eredményeként jelent meg. De ettől az általános érvényű kapcsolattól függetlenül igen kevés bennük a közös. Az ima mindig is az imádkozó tudatos én határozott működését mutatta; mindig is lelki és néha szellemi volt. A varázslás rendszerint az embernek ama kísérletét jelezte, hogy beavatkozzon a valóságba, anélkül, hogy az hatással lenne a beavatkozást végző tudatos énjére, a varázslás kivitelezőjére. A független eredetük ellenére a varázslás és az ima gyakorta összekapcsolódott a későbbi fejlődési szakaszokban. A varázslás néha a célok magasabbra emelésével fejlődött, a varázsigéktől a szertartásokon és ráolvasásokon át az igazi ima küszöbéig. Az ima néha olyannyira anyagelvűvé vált, hogy lealjasodott arra az álvarázslási eljárásra, mely azt célozta, hogy megtakarítsák még az urantiai nehézségek leküzdéséhez feltétlenül szükséges erőfeszítést is.

91:2.3 (996.1) Amint az ember megtanulta, hogy az imával nem képes kényszeríteni az isteneket, az ima inkább kérelemmé, az istenek kegyének keresésévé alakult. De a legigazibb ima a valóságban nem más, mint az ember és az Alkotója közötti bensőséges közösség.

91:2.4 (996.2) Az áldozás eszméjének megjelenése bármely vallásban bizonyosan mérsékli az igazi imádság hatékonyabb működését annyiban, hogy az emberek arra törekednek, hogy anyagi javak feláldozásával helyettesítsék azt a felajánlást, hogy a saját akaratukat az Isten akarata teljesítésének szentelik.

91:2.5 (996.3) Amikor a vallásban nincs személyes Isten, a vallás imái elmozdulnak az istentani és bölcséleti szintek felé. Amikor valamely vallásnak a legmagasabb rendű istenképe egy személytelen Istenségé, mint amilyen a minden-isten tani eszményelvűség, akkor az ugyan megteremti az alapját a sejtelmes közösség bizonyos formáinak, de végzetesnek minősül az igaz ima ereje szempontjából, amelynek lényege mindig az embernek a személyes és felsőbbrendű lénnel való bensőséges viszonya.

91:2.6 (996.4) A faji evolúció korai időszakában és még a mai korban is az átlagos halandó mindennapi tapasztalataiban az ima igencsak az embernek a saját tudatalattijával folytatott beszélgetésének jelensége. De van az imának egy olyan területe is, ahol az értelmileg élénk és szellemileg fejlődő egyén többé-kevésbé kapcsolatot teremt az emberi elme tudatfeletti szintjeivel, az emberben lakozó Gondolatigazító működési területével. Ezen kívül az igaz imának van egy olyan meghatározott szellemi szakasza is, mely a világegyetem szellemi erőinek befogadását és felismerését jelenti, és amely teljesen mentes minden emberi és értelmi társulástól.

91:2.7 (996.5) Az ima nagymértékben hozzájárul a fejlődő emberi elme vallási érzületének fejlődéséhez. Igen erőteljesen járul hozzá a személyiség elszigetelődésének megakadályozásához.

91:2.8 (996.6) Az ima az egyetlen olyan eljárás, mely a faji evolúció természetes vallásaihoz kapcsolható s amely egyúttal részét képezi az etikai kiválóságú nemesebb vallások, a kinyilatkoztatott vallások tapasztalati értékeinek.

3. Az ima és a második én

91:3.1 (996.7) A nyelvhasználatot először tanuló gyerekek hajlamosak hangosan gondolkodni, szavakban kifejezni a gondolataikat, még akkor is, ha senki sincs jelen, aki hallaná őket. A termékeny képzelőerő megjelenésekor hajlamosak a képzeletbeli társakkal való beszélgetésre. Így a nyiladozó tudatos én bensőséges kapcsolatra törekszik a képzelt második énnel. E módszerrel a gyermek már korán megtanulja, hogy a magánbeszéd jellegű társalgásait miként alakítsa át olyan ál-párbeszédékké, amelyekben ez a második én válaszol az ő szóban kifejeződő gondolkodására és a kívánságainak kifejeződésére. A felnőtt gondolkodási folyamata az elmesíkon nagyjából társalgási formában zajlik.

91:3.2 (996.8) Az ima korai és kezdetleges formája sok tekintetben hasonlított a mai toda törzs félig-meddig varázslási megnyilvánulásaihoz, olyan imák voltak ezek, melyeknek nem volt valamilyen tényleges címzettje. De az ilyen imádkozási formák a második én képzetének megjelenésével egyre inkább átalakulnak közlési célú párbeszédfajtvá. Idővel a második én felfogása eléri az isteni méltóság felsőbb rendjét, és az ima, mint vallási közvetítő már meg is jelent. Sok változáson keresztül és hosszú korszakokon át az imádkozás e kezdetleges formája a fejlődésben végül eljut odáig, hogy készen álljon az értelmes és igazán etikus ima szintjének elérése.

91:3.3 (997.1) Az imádkozó halandók egymást követő nemzedékeinek felfogásában a második én fejlődése a kísérteteken, bűvtárgyakon és szellemeken keresztül a politeista istenekig, végül pedig az Egyistenig tart, egy olyan isteni lényig, aki az imádkozó tudatos én legmagasabb rendű eszményképeit és a legmagasztosabb törekvéseit testesíti meg.

Vagyis az ima úgy működik, mint a leghathatósabb vallási közvetítő abban, hogy az imádkozó legmagasabb rendű értékei és eszményképei megőrződhessenek. A második én felismerésének pillanatától az isteni és mennyei Atya felfogásának megjelenéséig az ima mindig is közösség-szervező, erkölcsileg nemesítő és szellemivé lényegítő szokás.

91:3.4 (997.2) A hiten alapuló egyszerű ima az emberi tapasztalás olyan komoly mértékű fejlődésének meglétét bizonyítja, miáltal a kezdetleges vallás második énjének képzelt jelképével való ősi társalgások felemelkedtek a Végtelen szellemével való bensőséges kapcsolat szintjére, valamint az értelmes teremtetésösszesség örökkévaló Istene és paradicsomi Atyja valóságának igaz tudatosulása szintjére.

91:3.5 (997.3) Eltekintve mindattól, ami az imádkozási tapasztalásban meghaladja az egyén sajátlénységét, emlékeztetünk arra, hogy az etikus ima kiváló út ahhoz, hogy az ember magasabb szintre emelje a tudatos énjét és támogassa a sajátlénységet a jobb élet és a kiválóbb képességek elérésében. Az ima készíti az ember tudatos énjét arra, hogy mindkét oldalon keresse a segítséget: anyagi segítséget a halandói tapasztalás tudat alatti tárából, valamint ösztönzést és útmutatást a tudat feletti határok területéről, ahol az anyagi a szellemivel, a Titkos Nevelővel érintkezhet.

91:3.6 (997.4) Az ima mindig is kettős emberi tapasztalás volt és az is lesz mindig: szellemi módszerrel társult lélektani eljárás. Az ima e két rendeltetési célja sohasem választható szét teljesen.

91:3.7 (997.5) A felvilágosult imának nemcsak egy külső és személyes Istent kell elismernie, hanem egy belső és személytelen Isteniséget is, a bent lakozó Igazítót. Teljesen helytálló dolog, hogy az imádkozó ember törekedjen a paradicsomi Egyetemes Atya fogalmának megragadására; de a legtöbb gyakorlati cél elérése szempontjából eredményesebb eljárás az, hogy visszatér a közelebbi második énhez, éppen úgy, ahogy az őseMBERI elme szokta tenni, s azután felismeri, hogy e második én képze a pusztá képzelgésből emelkedett arra az igazságra, hogy az Igazító tényszerű jelenlétével az Isten költözik a halandó emberbe annak érdekében, hogy az ember szemtől szemben beszélhessen, mondhatni, olyan valódi és igazi és isteni második énnel, mely őbenne lakozik és amely az élő Istennek, az Egyetemes Atyának a valódi jelenléte és lényege.

4. Etikus imádkozás

91:4.1 (997.6) Az ima nem lehet etikus, amikor a kérelmező a társaival szembeni önző előny megszerzésére törekszik. Az önző és anyagelvű imádkozás nem egyeztethető össze az önzetlen és isteni szereteten alapuló erkölcsöt képviselő vallásokkal. Minden ilyen etikailag kifogásolható imádkozás visszatérést jelent a hamis varázslás kezdetleges szintjeire és méltatlan a fejlett polgárosodott társadalmakhoz és a felvilágosult vallásokhoz. Az önző imádkozás minden olyan etika szellemét sérti, amely szeretetteljes igazságosságon alapul.

91:4.2 (997.7) Az imát sohasem szabad úgy lealjasítani, hogy helyettesítse a tettet. Minden etikus ima késztetést jelent a cselekvésre és útmutatást ad az önmagunk meghaladásával

összefüggő eszményalapú célok elérésére való értelmes törekvéshez.

91:4.3 (998.1) Minden imátokban legyetek pártatlanok; ne várjatok az Istentől részrehajlást, hogy benneteket jobban szeressen, mint más gyermekeit, a barátaitokat, a szomszédaitokat vagy akár az ellenségeiteket. De a természetes vagy kifejlődött vallások imája nem egyből olyan etikus, mint amilyen a később kinyilatkoztatott vallásokban. Minden imádkozás, legyen az egyedi vagy közösségi, lehet önző vagy önzetlen. Vagyis az ima összpontosulhat önmagunkra vagy másokra. Amikor az imádkozó az imájában nem akar semmit magának és a társainak sem, akkor a lélek ilyen viszonyulásai az igaz imádás szintjeihez közelítenek. Az önző imák vallomásokat és kérélmeket foglalnak magukba és gyakran csak anyagi kedvezmények kéréséből állnak. Az ima némiképp etikusabb, amikor megbocsátásra irányul és a teljesebb önuralomhoz szükséges bölcsességet keresi.

91:4.4 (998.2) Míg az ima önzetlen fajtája erősít és megnyugtat, addig az anyagelvű imádkozás szükségképpen csalódást és kiábrándulást hoz, ahogy a tudományos felfedezések körének bővülése egyre inkább megmutatja, hogy az ember a törvény és rend fizikai világegyetemében él. Az egyén vagy a faj gyermekkorát kezdetleges, önző és anyagelvű imádkozás jellemzi. Bizonyos mértékben minden ilyen kérelem hathatós annyiban, hogy mindig azokhoz a törekvésekhez és erőfeszítésekhez vezetnek, melyek hozzájárulnak az ilyen imák meghallgatásának eléréséhez. A hiten alapuló valódi ima mindig hozzájárul az életminőség javulásához, még akkor is, ha az ilyen kérélmek nem méltók szellemi elismerésre. De a

szellemileg fejlett személynek nagyon óvatosan kell eljárnia akkor, amikor kísérletet tesz a fejletlen vagy éretlen elme elbátortalanítására az ilyen imákkal összefüggésben.

91:4.5 (998.3) Emlékezzetek, hogy még ha az ima nem is változtatja meg az Isten hozzáállását, nagyon gyakran komoly és tartós változásokat hoz a hittel és bizakodó várakozással teli imádkozóban. A fejlődő fajok férfijai és női esetében az ima sok lelki nyugalomnak, derűnek, higgadtságnak, bátorságnak, önuralomnak és elfogulatlanságnak volt az előidézője.

5. Az ima társadalmi következményei

91:5.1 (998.4) Az ősök imáadásában az ima az ősi eszményképek ápolásához vezet. De az ima, mint az Istenség imáadásának jellemző vonása minden más ilyen eljárást meghalad, lévén, hogy isteni eszményképek műveléséhez vezet. Ahogy a második énnel összefüggő ima felfogása magasztossá és istenivé válik, úgy az ember eszményképei ennek megfelelően felemelkednek a pusztán emberitől a mennyei és isteni szintek felé, és minden ilyen imádkozás eredménye az emberi jellem gyarapodása és az emberi személyiség szervesebb egyesülése.

91:5.2 (998.5) De az imának nem kell mindig egyéninek lennie. A csoportos vagy gyülekezeti imádkozás nagyon hatékony annyiban, hogy annak következményei erőteljesen közösség-szervező hatásúak. Amikor valamely csoport közösségi imába fog a magasabb erkölcsi és szellemi szintekre való emelkedés érdekében, az ilyen áhítatok visszahatnak a csoportot alkotó egyénekre; a részvétellel maguk is mind jobbak válnak. Még egy egész várost vagy egy teljes nemzetet is segíthetnek az ilyen ájtatosságok. A megvallás, a megbánás és

az ima már eddig is óriási megújítási erőfeszítések megtételére és hősiess teljesítmények bátor kifejtésére bírt egyéneket, városokat, nemzeteket és egész emberfajtákat.

91:5.3 (998.6) Ha őszintén vágytok valamely barátotok bírálgatására való hajlamotok legyőzésére, akkor az ilyen hozzáállásváltás leggyorsabb és legbiztosabb módja az adott személyért való imádkozás mindennapos gyakorlatának kialakítása. Azonban az ilyen imák társadalmi következményei nagymértékben függenek két feltétel meglététől:

91:5.4 (998.7) 1. A személynek, akiért imádkoznak, tudnia kell, hogy imádkoznak érte.

91:5.5 (999.1) 2. Az imádkozó személynek bensőséges, társas jellegű kapcsolatba kell kerülnie azzal a személlyel, akiért imádkozik.

91:5.6 (999.2) Az ima az az eljárás, mely révén minden vallás előbb vagy utóbb intézményesül. Idővel az ima számos másodrendű közvetítővel társul, melyek némelyike hasznos, mások kétségkívül károsak, mint amilyenek a papok, a szent könyvek, az imádási szokások és a szertartások is.

91:5.7 (999.3) Azonban a nagyobb szellemi fényességű elméknek türelemmel és megértően kell viszonyulniuk azokhoz az értelemmel kevésbé felruházott elmékhez, melyek a szerényebb szellemi látásmódjuk mozgósításához jelképrendszert igényelnek. Az erőseknek nem szabad megvetéssel tekinteniük a gyengékre. A jelképek nélkül is Isten-tudatosoknak nem szabad megtagadniuk a jelkép kegyes segédkezését azoktól, akik a forma és a szertartás nélkül nehéznek találják az Istenség imádását és az igazság, a szépség

és a jóság mély tiszteletét. Az ájtatos istenimádásban a legtöbb halandó elképzei maga számára az áhítata tárgyának és céljának valamilyen jelképét.

6. Az ima területe

91:6.1 (999.4) Az ima, hacsak nincs összhangban a teremtsrészt személyes szellemi erőinek és anyagi felügyelőinek akarásával és cselekedeteivel, nem lehet közvetlen hatással az egyén fizikai környezetére. Jóllehet igen egyértelmű határa van az imában megfogalmazott kérelmek területének, e határok nem ugyanígy érvényesek annak hitére, aki imádkozik.

91:6.2 (999.5) Az ima nem a valós és szervi betegségek gyógyítására szolgáló eljárás, de óriási mértékben hozzájárult a kicsattanó egészség élvezetéhez és számos elmébéli, érzelmi és idegi alapú gyengeség kezeléséhez. Az ima még a tényleges bakteriális betegség esetében is sokszor javította az egyéb gyógymódok hatásosságát. Az ima számos érzékenykedő és panaszkodó beteget a türelem mintaképévé és az összes többi szenvedő ember számára ösztönzést jelentővé tett.

91:6.3 (999.6) Függetlenül attól, hogy milyen nehéz eloszlatni az olyan ima hatásosságával kapcsolatos tudományos kételyeket, melyben az isteni forrásokból származó segítségre és útmutatásra való törekvés mindig meglévő emberi igénye megjelenik, soha ne felejtsetek el, hogy a hiten alapuló őszinte ima óriási erőt jelent a személyes boldogság, az egyéni önuralom, a társadalmi összhang, az erkölcsi fejlődés és a szellemi teljesítőképesség támogatásában.

91:6.4 (999.7) Az ima mint tisztán emberi szokás, mint az egyén második énjével való párbeszéd, nem más, mint az emberi elme tudattalan területeiben tárolódó és megőrződő emberi természetű erőtartalékok felismeréséhez kiváló lehetőséget biztosító eljárás. Az ima egészséges lélektani szokás, függetlenül annak vallási vonatkozásaitól és szellemi jelentőségétől. Az emberi tapasztalásból származó tény, hogy a legtöbb személy, ha kellően szorult helyzetbe kerül, valamiféle imádkozásba kezd valamilyen segítség érdekében.

91:6.5 (999.8) Ne légy olyan nemtörődöm, hogy az Istent kéred a nehézségeid megoldására, de soha ne habozz az előtted álló kihívásokkal való elszánt és bátor szembenézés során téged vezérlő és megtartó bölcsességet és szellemi erőt kérni tőle.

91:6.6 (999.9) Az ima eddig is nélkülözhetetlen tényező volt a vallásos polgárosodott társadalom fejlődésében és megmaradásában, és még mindig erőteljesen hozzájárul ahhoz, hogy a társadalom továbbfejlődése és további szellemiesülése biztosított legyen, ha az imádkozók csakis a tudományos tények, a világösszképi bölcsesség, az értelmi őszinteség és a szellemi hit tükrében tesznek így. Imádkozzatok úgy, ahogy Jézus tanította a tanítványainak — őszintén, önzetlenül, pártatlansággal és kételkedés nélkül.

91:6.7 (1000.1) De az ima hatásának az imádkozó személyes szellemi tapasztalásában való megjelenése semmilyen téren nem függ az ilyen imádást gyakorló értelmi felfogóképességétől, bölcséleti éleslátásától, társadalmi rangjától, kulturális helyzetétől vagy egyéb szerzett halandói képességétől. A hiten alapuló ima lelki és szellemi velejárói közvetlenek, személyesek és tapasztalást eredményezők. Nincs más olyan

eljárás, mellyel minden ember, függetlenül minden egyéb halandói képességétől, ilyen hatékonyan és közvetlenül tudna közeledni annak a területnek a küszöbéhez, ahol képes az Alkotójával érintkezésbe lépni, ahol a teremtmény kapcsolatot teremt a Teremtő valóságával, az emberben lakozó Gondolatigazítóval.

7. A megmagyarázhatatlan keresése, önkívület és ihletettség

91:7.1 (1000.2) A megmagyarázhatatlan keresése, mint az Isten jelenlétének tudatosítására irányuló eljárás teljes mértékben dicséretes dolog, de amikor e szokások társadalmi elszigetelődéshez vezetnek és vallási megszállottságban tetőznek, akkor már majdnem helytelenek. Túlságosan is gyakran fordul elő az, hogy amit az érzelmileg túlfűtött, rejtelenkereső személy isteni sugalmazásnak értékel, az valójában csak az emberi elme mélyének a felszínre törése. A halandói elme és az abban lakozó Igazító kapcsolatteremtését gyakran segíti áhítatos, ellazult elmélyedés, de még gyakrabban könnyíti meg azt a teremtménytársak számára való önzetlen segédkezésben megnyilvánuló készséges és szeretetteljes szolgálat.

91:7.2 (1000.3) A letűnt korok nagy vallási tanítói és prófétái nem voltak szélsőséges titokzatoskodók. Ők olyan, Istent ismerő férfiak és nők voltak, akik úgy szolgálták az Istenüket a legjobban, hogy önzetlen segédkezést végeztek a halandó társaik számára. Jézus gyakran küldte az apostolait rövidebb egyedüllétekre abból a célból, hogy elmélkedjenek és imádkozzanak, de az idejük nagyobb részében a tömegek szolgálatában kellett lenniük, az emberekkel kapcsolatban

kellett maradniuk. Az emberi léleknek lelki gyakorlatra és szellemi táplálékra egyaránt szüksége van.

91:7.3 (1000.4) A vallási elragadtatás akkor megengedhető, ha az józan előzmények eredménye, de az ilyen élmények nagyon gyakran tisztán érzelmi behatások következményei, semmint a mély szellemi jellem megnyilvánulásai. A vallásos személyeknek nem szabad minden élénk lélektani előérzetet és minden beható érzelmi élményt isteni kinyilatkoztatásnak vagy szellemi közlésnek tekinteniük. A valódi szellemi öröm rendszerint nagy, kifelé irányuló nyugodtsággal és csaknem tökéletes érzelmi önuralommal jár. De az igazi látnoki meglátás a lélektani szintet meghaladó előérzet. Az ilyen látomások nem hamis érzékcsalódások, és nem is révületszerű önkívületek.

91:7.4 (1000.5) Az emberi elme az úgynevezett ihletettségre válaszolhat olyan esetben, amikor az elme a tudatalattiból felbukkanó dologra vagy a tudatfeletti készítésére felel érzékenyen. A tudatosulás mértékének ilyenforma erősödése mindkét esetben többé-kevésbé idegennek tűnik az egyén számára. A féktelen, ködös elragadtatás és a zabolátlan vallási önkívület nem az ihletettség bizonyítéka, ezek nem az isteni megnyilvánulásának valós bizonyosságai.

91:7.5 (1000.6) A megmagyarázhatatlan keresésével, az elragadtatással és az ihletettséggel kapcsolatban szerzett mindeme különös vallási tapasztalások gyakorlati próbája, hogy megfigyeljük, e jelenségek vajon rábírnák-e az egyént arra, hogy:

91:7.6 (1000.7) 1. Jobb és teljesebb testi egészségnek örvendjen.

91:7.7 (1000.8) 2. Az elméje használata során hatékonyabban és gyakorlatiasabban működjön.

91:7.8 (1000.9) 3. Teljesebben és örömtelibben ossza meg másokkal a vallásos tapasztalását.

91:7.9 (1000.10) 4. Teljesebben lényegítse szellemivé a mindennapi életét, úgy, hogy közben hűségesen eleget tesz a mindennapos halandói léttel járó szokványos kötelezettségeknek.

91:7.10 (1001.1) 5. Jobban örömet lelje az igazság, a szépség és a jóság szeretetében és értékelésében.

91:7.11 (1001.2) 6. Megőrizze a már felismert társadalmi, helyes magatartásbeli, etikai és szellemi értékeket.

91:7.12 (1001.3) 7. Javítsa a szellemi látásmódját — az Isten-tudatosságot.

91:7.13 (1001.4) De az imádságnak nincs valós kapcsolódási pontja e kivételes vallásos tapasztalásokkal. A túlzottan művésziessé váló imádság már csaknem kizárólag a paradicsomi isteniség szépséges és áldott szemléléséből áll, sokat veszít a közösségteremtő hatásából és hajlik a megmagyarázhatatlan keresésére és a hívők elszigetelésére. Van egy bizonyos veszélye a túlzott magánjellegű imádkozásnak, melyet javítani lehet és meg lehet előzni a csoportos imádkozással, a közösségi áhítattal.

8. Az imádkozás mint személyes tapasztalás

91:8.1 (1001.5) Az imának van egy igazán önkéntelen jellege is, mert az ősember már jóval azelőtt imádkozáson kapta magát, hogy

bármiféle világos elképzelése lett volna bármilyen Istenről. Az őseember két különböző helyzetben szokott imádkozni: amikor szörnyű szükségét szenvedett, átélte a segítségért folyamodás késztetését; és amikor örvendezett, elmerült az öröm önkéntelen kifejezésében.

91:8.2 (1001.6) Az ima nem a varázslás továbbfejlődése; ezek egymástól függetlenül fejlődtek. A varázslás kísérlet volt arra, hogy az ember az Istenséget a körülményekhez igazítsa; az ima pedig a személyiségnek az Istenség akaratahoz való igazodásra irányuló erőfeszítése. Az igazi ima egyszerre erkölcsi és vallási; a varázslás se ilyen, se olyan.

91:8.3 (1001.7) Az ima bevett szokássá válhat; sokan azért imádkoznak, mert mások is azt teszik. Megint mások azért imádkoznak, mert attól félnek, hogy valami szörnyűséges dolog történik, ha nem mutatnak be rendszeresen esdeklő imákat.

91:8.4 (1001.8) Némely egyén számára az ima a háládatosság csendes kifejezése; másoknak a magasztalás csoportos kifejeződése, társas áhítat; az ima néha a mások vallásának utánzása, míg az igaz imádkozásban az ima nem más, mint a teremtménynek a Teremtő szelleme mindenütt-jelenvalóságával folytatott őszinte és bizakodó, szellemi természetű érintkezése.

91:8.5 (1001.9) Az ima lehet az Isten-tudatosság önkéntelen kifejeződése vagy lehet istentani fordulatok értelmetlen szavalása. Lehet az Istent ismerő lélek rajongó magasztalása vagy lehet a félelemtől megnyomorodott halandó szolgáló hódolása. Az ima néha a szellemi törekvés szenvelgő kifejeződése és néha a vallási közhelyek hangos puffogtatása.

Az ima lehet örömteli dicsőítés vagy lehet a megbocsátás iránti szerény kérelem.

91:8.6 (1001.10) Az ima lehet gyerekes kérelem a lehetetlenért vagy lehet az erkölcsi gyarapodásért és szellemi erőért való érett könyörgés. Kérelem irányulhat napi kenyérre vagy megtestesíthet őszinte vágyódást az Isten megtalálására és az ő akaratának megcselekedésére. Lehet teljesen önző kérés vagy lehet az önzetlen testvériség megteremtésére irányuló igaz és nemes tett.

91:8.7 (1001.11) Az ima lehet bosszúért való dühös kiáltás vagy lehet irgalmas közbenjárás az egyén ellenségeiért. Lehet az Isten megváltoztatásában való reménykedés kifejeződése vagy lehet az imádkozó megváltozását elősegítő hatásos módszer. Lehet a megtévedt bűnös meghunyászkodó kérelme a feltételezetten szigorú Bíróhoz vagy lehet az élő és kegyelmes mennyei Atya felszabadult fiának örömkifejeződése.

91:8.8 (1001.12) A mai ember összezavarodik, amint belegondol abba, hogy a dolgokat Istennel valamilyen tisztán személyes módon kell megbeszélnie. Sokan hagytak fel a rendszeres imádkozással; csak akkor imádkoznak, amikor szokatlanul nagy nyomás alá kerülnek — szükséghelyzetekben. Az embernek nem szabadna félnie az Istennel való beszélgetéstől, de csakis egy szellemi gyermek vállalkozhat arra, hogy Istent meggyőzze vagy a hozzáállását megpróbálja megváltoztatni.

91:8.9 (1002.1) Azonban a valódi imádkozás célja valóra válik. A madarak sem képesek felszálló légáramlatban emelkedni, hacsak nem terjesztik ki a szárnyaikat. Az ima azért emeli fel

az embert, mert ez olyan eljárás, mely a világegyetem felszálló szellemi áramlatainak igénybevételével hozza el a fejlődést.

91:8.10 (1002.2) Az igazi ima hozzájárul a szellemi gyarapodáshoz, változtat a hozzáállásokon, és megadja azt a megelégedést, mely az isteniséggel való bensőséges kapcsolatból fakad. Ez az Isten-tudatosság önkéntelen kitörése.

91:8.11 (1002.3) Az Isten úgy válaszol az ember imájára, hogy az igazságról teljesebb kinyilatkoztatást, a szépséghez pontosabb érzékelést és a jóságról átfogóbb képet biztosít számára. Az ima alanyi tett, viszont az emberi tapasztalás szellemi szintjein kiterjedt tárgyias valóságokkal lép kapcsolatba; az imában az ember értelemmel ragadhat meg emberfeletti értékeket. Ez a legnagyobb szellemi gyarapodást ösztönző erő.

91:8.12 (1002.4) A szavak lényegtelenek az imában; ezek pusztán azt az értelmi csatornát alkotják, melyben a szellemi kérelem folyama éppen áramlik. Az ima szóbeli értéke tisztán önmeggyőző a magánjellegű áhítatban és közösségösztönző a csoportáhítatban. Isten a lélek hozzáállására válaszol, nem a szavakra.

91:8.13 (1002.5) Az ima nem a küzdelem elől való kitérés módja, hanem sokkal inkább a lelki gyarapodás feszültség jelenlétében való ösztönzője. Csakis értékekért imádkozzatok, ne dolgokért; szellemben való gyarapodásért, ne önös megelégedésért.

9. A hatékony ima feltételei

91:9.1 (1002.6) Ha hatékonyan kívánsz imádkozni, szem előtt kell tartanod a hatékony kérelmezés törvényeit:

91:9.2 (1002.7) 1. Meggyőző imádkozónak kell minősülnöd azáltal, hogy őszintén és bátran szembenézel a világegyetemi valóság kihívásaival. Rendelkezned kell mindenségrendi kitartással.

91:9.3 (1002.8) 2. Ténylegesen kimerítetted már a saját, emberi igazodási lehetőségeidet. Kellőképpen igyekvő voltál.

91:9.4 (1002.9) 3. A szellemi növekedés átformáló hatású elfogadásának fontosabbnak kell lennie az elméd minden vágyánál és a lelked minden sóvárgásánál. Meg kellett már tapasztalnod a dolgok jelentéstartalmának kibővülését és az értékek magasabb rendűvé válását.

91:9.5 (1002.10) 4. Őszintén válaszd az isteni akaratot. Töröld a döntésképtelenség élettelen központját.

91:9.6 (1002.11) 5. Nemcsak, hogy felismered az Atya akaratát és választod annak teljesítését, hanem az Atya tényleges akarata feltétlen és tevékeny teljesítésének szentelted és ajánlottad magad.

91:9.7 (1002.12) 6. Fohászod kizárólag azon isteni bölcsességre irányuljon, mely a paradicsomi felemelkedésben — az isteni tökéletesség elérésében — felmerült, tényleges emberi nehézségek leküzdéséhez szükséges.

91:9.8 (1002.13) 7. És legyen hited — élő hited.

91:9.9 (1002.14) [Közreadta az Urantiai Közteslények Vezetője.]

92. írás

A vallás fejlődésének későbbi szakasza

92:0.1 (1003.1) AZ EMBER az evolúciós tapasztalásának részeként már jóval azelőtt rendelkezett természetes eredetű vallással, mielőtt bármiféle rendszeres kinyilatkoztatásra sor került volna az Urantián. De ez a természetes eredetű vallás önmagában az ember állati szintet meghaladó felruházottságának a terméke volt. Az evolúciós vallás lassan jutott egyre magasabbra az emberiség sok évezredes tapasztalásbeli létpályáján a következő segédkezéseken keresztül, melyek a vad, a tudatlan és a polgárosodott emberben működtek és hatottak rá:

92:0.2 (1003.2) 1. Az istenimádat segéd — a valóságérzékelés állati szintet meghaladó képességeinek az állati tudatban való megjelenése. Ezt lehetne az Istenséggel kapcsolatos elsődleges emberi ösztönnek is nevezni.

92:0.3 (1003.3) 2. A bölcsesség segéd — az imádó elmében megnyilvánuló hajlam arra, hogy a tiszteletét magasabb rendű kifejezési csatornába és az Istenség-valóságról alkotott egyre bővülő fogalmak felé terelje.

92:0.4 (1003.4) 3. A Szent Szellem — ez az első felsőbbelme-adomány, és ez mindig megjelenik minden őszinte emberi személyiségben. Az imádásra törekvő és bölcsességre vágyó elme számára végzett segédkezése teremti meg a képességet az emberi továbbéléshez való eljutáshoz, mind istentani értelemben, mind pedig úgy, mint tényleges és tényszerű személyiségi tapasztalás.

92:0.5 (1003.5) E három isteni segédkezés összehangolt működése teljesen elégséges ahhoz, hogy beindítsa és végigvigye az evolúciós vallás növekedését. E hatásokat később felerősítik a Gondolatigazítók, a szeráfok és az Igazság Szelleme, melyek

mind gyorsítják a vallási fejlődés ütemét. E közvetítők már régóta működnek az Urantián, és működni is fognak itt mindaddig, amíg e bolygó lakott szféra marad. Ezen isteni közvetítők képességének nagy része még sohasem kapott lehetőséget a kifejeződésre; nagy részük az eljövendő korszakokban fog megnyilatkozni, amint a halandói vallás a morontia érték és a szellemi igazság mennyei magasságaira törve szintről szintre egyre feljebb jut.

1. A vallás evolúciós természete

92:1.1 (1003.6) A vallás fejlődése a korai félelmektől és kísértettisztelettől követhető nyomon számos fejlődési szakaszon át, beleértve azokat a törekvéseket is, melyekkel először kényszeríteni akarták a szellemeket, majd pedig hízelegni akartak nekik. A törzsi büvtárgyak nemzetségi őssökké és törzsi istenekké fejlődtek; a varázserejű ráolvasások mai imákká váltak. A körülmetélés előbb áldozás volt, majd egészségvédelmi eljárás lett.

92:1.2 (1003.7) A vallás a természetimádástól a kísértetimádáson keresztül a büvtárgyi hitig fejlődött végig a fajok vademberi gyermekkorán át. A polgárosodás beköszöntével az emberi faj a titokzatosabb és jelképibb hiedelmeket tette magáévá, míg manapság az emberiség a közelgő érettségében kezd felnőni a valódi vallás elismeréséhez, sőt magának az igazság kinyilatkoztatásának a kezdetéhez is.

92:1.3 (1004.1) A vallás az elmének a szellemi hiedelmekre és a környezetre adott élőlénytani válaszaként bukkan fel; az utolsó kivesző vagy megváltozó dolog egy faj esetében. A vallás bármely korszakban a társadalom igazodása ahhoz, ami

rejtélyes. Társadalmi intézményként magába foglal szertartásos szokásokat, jelképeket, imádásfajtákat, írásokat, oltárokat, szentélyeket és templomokat. A szentelt víz, a kegytárgyak, a bűvtárgyak, a szerencsetárgyak, a papi öltözékek, a harangok, a dobok és a papság szokványos tartozékai minden vallásnak. A tisztán kifejlődött vallást lehetetlen dolog teljesen elkülöníteni a varázslástól vagy a boszorkányságtól.

92:1.4 (1004.2) A rejtelem és a hatalom mindig is ösztönözte a vallási érzületeket és félelmeket, míg az érzelem mindig is erőteljes szabályozótényezőként működött azok fejlődésében. Az alapvető vallási ösztönző mindig a félelem volt. A félelem alakítja az evolúciós vallás isteneit és mozgatja az elmaradott hívők vallási szertartásait. A polgárosodás kibontakozásával a félelmet módosítja a hódolat, a csodálat, a tisztelet és a rokonszenv, és később tovább befolyásolja a büntudat és a megbánás.

92:1.5 (1004.3) Az egyik ázsiai nép azt tanította, hogy „az Isten egy nagy félelem”; ez a tisztán evolúciós vallás hajtása. Jézus, a vallásos élet legmagasabb rendű kinyilatkoztatása azt hirdette, hogy „az Isten szeretet”.

2. A vallás és az erkölcsök

92:2.1 (1004.4) A vallás a legmerevebb és a legszilárdabb minden emberi intézmény közül, viszont nehézkesen igazodik a változó társadalomhoz. Az evolúciós vallás végül tükrözi a változó erkölcsöket, amelyekre másfelől a kinyilatkoztatott vallás gyakorolt hatást. Lassan, biztosan, de kelleetlenül halad a vallás (imádás) a bölcsesség nyomán — azt a tudást követve

nyomon, melyet a tapasztaló értelem irányít és az isteni kinyilatkoztatás világosít meg.

92:2.2 (1004.5) A vallás az erkölcsökbe kapaszkodik; ami volt, az ősi és feltehetően szent. Emiatt és nem más okból maradtak meg olyan sokáig a kőszerszámok még egészen a bronzkorban és a vaskorban is. A következő állítás fel van jegyezve: „Ha pedig kővekből csinálsz nekem oltárt, ne építsd azt faragott kőből, mert amint faragó vasadat rávetetted, megfertőztetted azt.” A hinduk még ma is egy kezdetleges tűzcsiholási módszerrel gyújtják meg az oltártűzüket. Az evolúciós vallás fejlődésmenetében az újdonságot mindig is szentségtörésnek tekintették. A szentségnek nem újfajta, feldolgozott ételből kell állnia, hanem a legkezdetlegesebb ételekből: „Tűzön sült hús és kovásztalan kenyér, keserű füvekkel.” Mindenféle társadalmi gyakorlat és még a törvénykezés is a régi formákba kapaszkodik.

92:2.3 (1004.6) Amikor a mai ember csodálkozik, hogy mennyi olyasmi szerepel a különféle vallások írásaiban, melyeket szemérmetlennek tart, akkor érdemes volna időt szakítania annak átgondolására, hogy a letűnő nemzedékek féltek megszabadulni attól, amit az elődeik szentnek vagy megszenteltnek tartottak. Sok olyasmit, amit egy nemzedék esetleg durván illetlennek tart, a korábbi nemzedékek az elfogadott erkölcsök részének, sőt elfogadott vallási szokásoknak tekintették. A vallási ellentmondások jelentős részét azok a soha véget nem érő kísérletek okozták, hogy összehétköztesse a régebbi, de kifogásolható szokásokat az új és teljesebb magyarázatokkal, hogy hihető elméleteket találjanak

az ősi és túlhaladott szokások vallási célú megtartásának igazolásához.

92:2.4 (1004.7) De ostoba dolog a vallási növekedés túl hirtelen felgyorsításával próbálkozni. A faj vagy nemzet bármely fejlett vallásból csak azt teszi a magáévá, ami valamelyest megfelel a mindenkori evolúciós állapotának és összeegyeztethető azzal, valamint az alkalmazkodásra való egyedi képességével. A társadalmi, az éghajlati, a politikai és a gazdasági körülmények mind befolyásolják a vallási evolúció menetének és fejlődésének jellegét. A társadalmi erkölcsiséget nem a vallás, vagyis nem az evolúciós vallás határozza meg; inkább a faji erkölcsiség szabja meg a vallási formákat.

92:2.5 (1005.1) Az emberfajták csak felületesen fogadnak el valamely furcsa és új vallást; azt ténylegesen is az erkölcsöikhez és a régimódi hiedelmeikhez igazítják. Jól szemlélteti ezt egy bizonyos új-zélandi törzs példája, melynek papjai, miután formailag elfogadták a kereszténységet, azt állították, hogy közvetlen kinyilatkoztatásokat kaptak Gábrieltől abban az értelemben, hogy éppen ez a törzs lett az Isten kiválasztott népe és meghagyta nekik, hogy szabadon elmerülhetnek a laza nemi kapcsolatokban és a számos egyéb, régi és helytelen szokásuk gyakorlásában. Az újonnan kereszténnyé lettek mindannyian nyomban áttértek a kereszténységnek erre az új és kevésbé szigorú változatára.

92:2.6 (1005.2) A vallás egy s más múltbeli alkalommal támogatott mindenféle ellentétes és következtelen viselkedést, egykor jóváhagyta gyakorlatilag mindazt, amit ma erkölcstelen vagy bűnös dolognak tekint. A lelkiismeret, melyet nem tanít tapasztalás és nem segít értelem, sohasem volt és sohasem lehet

az emberi viselkedés biztos és tévedhetetlen iránymutatója. A lelkiismeret nem isteni hang, mely az emberi lélekhez beszél. Az pusztán az adott létezési szakasz erkölcsének a helyest és az erkölcsőt megjelenítő eredője; egyszerűen csak az ember által felfogott válaszadási eszménykép az adott körülmények között.

3. Az evolúciós vallás természete

^{92:3.1 (1005.3)} Az emberi vallás tanulmányozása nem más, mint az elmúlt korok kövületeit őrző társadalmi rétegeknek a vizsgálata. Az emberszerű istenek erkölcei hűen tükrözik azoknak az embereknek az erkölceit, akik először képzeltek el ilyen istenségeket. Az ősi vallások és hitregetanok hűen mutatják be a népek azóta már régen homályba veszett hiedelmeit és hagyományait. E régi szertartásszerű szokások megmaradnak az újabb gazdasági szokások és társadalmi fejlődési irányok mellett is, és természetesen komoly következetlenséget okoznak. A tiszteletféleségek maradványai valós képet festenek a múltbeli faji vallásokról. Mindig emlékezzetek arra, hogy az emberek a tiszteletfajtákat nem az igazság felfedezése, hanem inkább a hitvallásaik terjesztése céljából alakítják ki.

^{92:3.2 (1005.4)} A vallás mindig is főként szertartásos szokások és szabályok, parancsok, szertartásrendek és hittételek kérdése volt. Rendszerint beszenyezte azt a kiválasztott nép képzetében megjelenő tartós és kártékony téveszme. Az ígérés, ihletettség, kinyilatkoztatás, kiengesztelés, bűnbánat, vezeklés, könyörgés, áldozás, ima, gyónás, istenimádat, halál utáni továbbélés, szentség, szertartás, pénzbeli megváltás, mentesülés, megváltás, szövetség, tisztátalanság, megtisztulás,

jövendölés, eredendő bűn — mind az elsődleges kísértetfélelem korai időibe nyúlik vissza.

92:3.3 (1005.5) A kezdetleges vallás se több, se kevesebb, mint küzdelem az anyagi létért, melyet kiterjesztenek a síron túli létre is. Az ilyen hitvallás szokásai az önfenntartási küzdelemnek egy elképzelt kísértet-szellem világ területére való kiterjesztését jelentették. De amikor az evolúciós vallást bírálni akarjátok, legyetek óvatosak. Emlékezzetek, hogy az nem más, mint ami megtörtént; történelmi tény. Emlékezzetek arra is, hogy bármely eszme ereje nem a bizonyosságában vagy az igazságtartalmában rejlik, hanem inkább abban, hogy képes-e elegendő vonzerőt gyakorolni az emberekre.

92:3.4 (1006.1) Az evolúciós vallás nem gondoskodik változásról vagy felülvizsgálatról; a tudománytól eltérően nem gondoskodik a maga fokozatos helyesbítéséről. A kifejlődött vallás azért parancsol tiszteletet, mert a követői hiszik, hogy az Az Igazság; „az egykor a szenteknek adott igazság” elvben, szükségképpen, egyszerre végleges és tévedhetetlen. A vallási tisztelet azért áll ellen a fejlődésnek, mert a valódi fejlődés bizonyosan módosítja vagy megsemmisíti magát a tiszteletfajtát is; ezért a felülvizsgálatot mindig rá kell kényszeríteni.

92:3.5 (1006.2) Csupán kétféle hatás képes módosítani és nemesebbé tenni a természetes vallás hittételeit: a lassan fejlődő erkölcsök nyomása és a korszakos kinyilatkoztatás időszakos megvilágosító hatása. Nincs mit csodálkozni azon, hogy a fejlődés lassú volt; az ősi időkben haladónak vagy újítnak lenni azzal járt, hogy az embert mint boszorkánymestert megölték. A tiszteletfajta nemzedéknyi korokon és korszaknyi

időszakokon át lassan fejlődik. De azért előrefelé halad. A kísértetekben való evolúciós hit fektette le az alapját a kinyilatkoztatott vallás ama bölcséletének, mely végül le fogja rombolni az evolúciós vallás kezdetét jelentő babonáságot.

92:3.6 (1006.3) A vallás sokféleképpen hátráltatta a társadalmi fejlődést, de vallás nélkül nem lett volna sem tartós erkölcsiség, sem etika, sem méltó polgárosodott társadalom. A vallás sok nem vallási jellegű kulturális területet teremtett: a szobrászat a bálványkészítésből származik, az építészet a templomépítésből, a költészet az igézésekből, a zene az imádási énekekből, a színjáték a szellemi útmutatás előadásából, a tánc pedig az időszakos imádási ünnepségekből.

92:3.7 (1006.4) De amikor felhívjuk a figyelmet arra a tényre, hogy a vallás alapvető fontosságú volt a polgárosodott társadalom kibontakozása és megmaradása szempontjából, fel kell jegyeznünk azt is, hogy a természetes vallás szintén sokat tett éppen ama polgárosodás megnyomorításáért és hátráltatásáért, melyet másrésről segített és fenntartott. A vallás akadályozta az ipari tevékenységeket és a gazdasági fejlődést; a vallás fölöslegesen sok munkát követelt és tőkejavakat pazarolt el; nem mindig segítette a családot; nem megfelelően segítette elő a békét és a jó szándékot; néha elhanyagolta az oktatást és feltartóztatta a tudományt; indokolatlanul elszegényítette az életet a halál színlelt gazdagításával. Az evolúciós vallás, az emberi vallás valóban bűnös volt mindebben és számos további hibában, tévedésben és melléfogásban; mindazonáltal kulturális etikát, polgárosodott erkölcsiséget és társadalmi összetartozást tartott fenn, és lehetővé tette a későbbi

kinyilatkoztatott vallás számára azt, hogy a sokféle evolúciós hiányosságért ellentételezést nyújtson.

92:3.8 (1006.5) Az evolúciós vallás lett az ember legköltésesebb, viszont egyedülállóan hatékony intézménye. Az emberi vallás csak az evolúciós társadalom tükrében igazolható. Ha az ember nem állati evolúciós felemelkedés eredménye volna, akkor ez a vallási fejlődésmenet nélkülözné az igazolhatóságot.

92:3.9 (1006.6) A vallás megkönnyítette a tőkefelhalmozást; segített bizonyos fajta munkákat; a papok szabadideje kedvezett a művészet és a tudomány kibontakozásának; a faj végül is sokat nyert az etikai eljárásban elkövetett mindeme korai hibák eredményeképpen. A sámánok, akár őszinték, akár tisztességtelenek voltak, roppant sokba kerültek, viszont minden árat megértek. Az elsajátított hivatások és maga a tudomány is az élősdű papságok jóvoltából emelkedett ki. A vallás támogatta a polgárosodást és társadalmi folytonosságot biztosított; ez volt minden időkben az erkölcsi rendőri erő. A vallás adta meg azt az emberi fegyelmet és önuralmat, mely lehetővé tette a bölcsességet. A vallás nem más, mint hatékony evolúciós ösztöke, mely irgalmatlanul kimozdítja a tunya és szenvedő emberiséget az értelmi tehetetlenségének természetes állapotából, hajtva őt előre és felfelé, az értelem és a bölcsesség magasabb szintjei felé.

92:3.10 (1006.7) Az állati sorból való kiemelkedés eme szent örökségének, az evolúciós vallásnak mindig tovább kell csiszolódnia és nemesednie a kinyilatkoztatott vallás folyamatos bírálata alatt és az igazi tudomány tüzes kemencéje által.

4. A kinyilatkoztatás ajándéka

92:4.1 (1007.1) A kinyilatkoztatás evolúciós, de mindig fokozatos. A világtörténelmi korszakok során át a vallási kinyilatkoztatások örökké gyarapodók és egymás után egyre nagyobb megvilágosodást hozók. A kinyilatkoztatás küldetése, hogy megrostálja és megtisztítsa az egymást követő evolúciós vallásokat. De ha a kinyilatkoztatásnak fel kell emelnie és nemesítenie kell az evolúciós vallásokat, akkor az ilyen isteni látogatásoknak olyan tanításokat kell bemutatniuk, melyek nem állnak távol annak a korszaknak a gondolkodásától és felfogásától, amelyben közreadják azokat. Így a kinyilatkoztatásnak mindig kapcsolatot kell tartania az evolúcióval és így is tesz. A kinyilatkoztatás vallását szükségképpen mindig korlátozza az ember felfogóképessége.

92:4.2 (1007.2) De függetlenül a nyilvánvaló kapcsolódási pontoktól vagy eredettől, a kinyilatkoztatás vallásait mindig jellemzi a valamiféle végleges értékű Istenségbe és a személyazonosság halál utáni továbbélésének valamilyen felfogásába vetett hit.

92:4.3 (1007.3) Az evolúciós vallás érzelmi, nem okszerű. Az nem más, mint az ember válasza a feltételezett kísértet-szellem világban való hitre — az emberi hiedelem ingerválasza, melyet az ismeretlen megismerése és az attól való félelem vált ki. A kinyilatkoztatott vallást a valódi szellemi világ terjeszti elő; az nem más, mint a felsőbb-értelmi mindenségrend válasza a halandó azon vágyára, hogy higgyen és bízson az egyetemes Istenségekben. Az evolúciós vallás írja le az emberiség körülményes tapogatózását az igazságkeresésben; a kinyilatkoztatott vallás maga ez az igazság.

92:4.4 (1007.4) Számos vallási kinyilatkoztatásra került sor, de csupán öt bírt korszakos jelentőséggel. Ezek a következők:

92:4.5 (1007.5) 1. A dalamatiai tanítások. Az Első Forrás és Közepont igazi fogalmát az Urantián először Kaligasztia herceg törzskarának testtel bíró száz tagja hirdette. Ezen Istenségről szóló kinyilatkoztatás terjedése több mint háromszázezer éven át folyt, míg végül hirtelenül megszakította azt a bolygó elszakadása és a tanítási rendszer összeomlása. Van munkáját kivéve a dalamatiai kinyilatkoztatás befolyásoló ereje gyakorlatilag elveszett az egész világ számára. Még a nodfiak is elfelejtették ezt az igazságot Ádám érkezésének idejére. Mindazok közül, akik részesültek a százak tanításaiban, a vörös emberek tartották meg azt a legtovább, azonban a Nagy Szellem felfogása már csak egy homályos fogalom volt az amerikai indián vallásban, amikor a kereszténységgel való kapcsolatfelvétel nagymértékben megtisztította és megerősítette azt.

92:4.6 (1007.6) 2. Az édeni tanítások. Ádám és Éva újból bemutatta a mindenek Atyjának fogalmát az evolúciós népeknek. Az első Éden pusztulása még azelőtt megállította az ádami kinyilatkoztatás menetét, hogy az egyáltalán teljesen kibontakozhatott volna. De Ádám befejezetlen tanításait továbbvitték a szetfi papok, és ezen igazságok némelyike sohasem veszett el teljesen a világ számára. A szetfi tanításai a levantei vallásfejlődés teljes irányvonalát megváltoztatták. Azonban Kr.e. 2500-ra az emberiség nagyjából elveszítette az Éden napjaiban közreadott kinyilatkoztatást.

92:4.7 (1007.7) 3. A sálemi Melkizedek. E nebadoni veszélyhelyzeti Fiú indította el az igazság harmadik kinyilatkoztatását az

Urantián. A tanításainak sarkalatos tantételeit a bizodalom és a hit képezte. Az Isten mindenható jóságában való bizodalmat tanította és azt hirdette, hogy a hit az a cselekedet, mely révén az emberek kiérdemlik az Isten kegyét. A tanításai fokozatosan összeolvadtak a különféle evolúciós vallási hiedelmekkel és szokásokkal és végül azokká a hittudományi rendszerekké fejlődtek, mely a Krisztus utáni első évezred kezdetén az Urantián megvoltak.

92:4.8 (1008.1) 4. A názáreti Jézus. Krisztus Mihály adta közre az Urantiának negyedik alkalommal az Isten mint az Egyetemes Atya felfogását, és az ő tanításai azóta is általánosan megmaradtak. A tanításának lényege a szeretet és a szolgálat volt, az a szeretetteljes imádás, mellyel egy teremtményfiú enged az Isten, az Atyja szeretetteljes segédkezése felismerésének és az arra való válaszádnak; annak az önkéntes szolgálatnak, melyet az ilyen teremtményfiak a társaiknak nyújtanak abban az örömteli felismerésben, hogy e szolgálatban egyúttal az Atya Istent is szolgálják.

92:4.9 (1008.2) 5. Az Urantia írások. Ezen írást is magába foglaló írások alkotják az igazságnak az Urantia halandói számára való legutóbbi bemutatását. Ezek az írások minden korábbi kinyilatkoztatástól különböznek, ugyanis ezek nem egyetlen világegyetemi személyiség munkája, hanem több lény összetett beszámolóí. De a kinyilatkoztatás sohasem lehet teljes, kivéve, ha az ember általa elérte az Egyetemes Atyát. Minden más mennyei segédkezés nem más, mint részleges, átmeneti és gyakorlatilag az idő és tér helyi viszonyaira szabott. Bár az ehhez hasonló ismertetések talán gyengítik az összes kinyilatkoztatás közvetlen erejét és tekintélyét, eljött az idő az

Urantián, amikor tanácsos ilyen őszinte vallomásokat tenni, még akkor is, ha ezzel megjelenik annak a kockázata, hogy ennek, az igazságról az Urantia halandó emberfajtái számára tett kinyilatkoztatások közül a legutóbbinak, a jövőbeli hatása és tekintélye gyengül.

5. A nagy vallási vezetők

92:5.1 (1008.3) Az evolúciós vallásban az istenekről úgy gondolják, hogy az emberhez hasonló alakban léteznek; a kinyilatkoztatott vallásban az embereknek azt tanítják, hogy ők az Isten fiai — sőt, az isteniség véges képére vannak szabva; a művi úton létrehozott hiedelmekben az istenkép, mely a kinyilatkoztatási tanításoknak és az evolúciós termékeknek a vegyülete, a következők keverékéből áll:

92:5.2 (1008.4) 1. Az evolúciós tiszteletfajták előbb-létezett felfogásai.

92:5.3 (1008.5) 2. A kinyilatkoztatott vallás magasztos eszményképei.

92:5.4 (1008.6) 3. A nagy vallási tanítóknak, az emberiség prófétáinak és tanítóinak személyes nézőpontjai.

92:5.5 (1008.7) A legtöbb nagy vallási korszakot valamely kiemelkedő személyiség élete és tanításai nyitották meg; vezetők teremtték meg a történelem méltó erkölcsi mozgalmainak többségét. Az emberek mindig is hajlamosak voltak a vezető előtti hódolásra, még akár az ő tanítása kárára is; arra, hogy a személyiségét tiszteljék, még akkor is, ha szem elől tévesztik az általa hirdetett igazságokat. Ezt nem ok nélkül teszik; az evolúciós ember szívében van egyfajta ösztönös vágy a fentről és kívülről érkező segítség iránt. E vágy rendeltetése,

hogy az emberek számítsanak a Bolygóherceg és a későbbi Anyagi Fiak földi megjelenésére. Az Urantián az ember megfosztatott ezen emberfeletti vezetőktől és uraktól, és ezért szüntelenül törekszik a veszteség pótlására azáltal, hogy az emberi vezetőit a természetfeletti eredet és a csodás létpálya mondáival övezi.

92:5.6 (1008.8) Sok emberfajta tartotta a vezetőiről, hogy azok szűztől születtek; a létpályájukat bőven fűszerezték csodás történetekkel, és mindig számítanak a népcsoportjukhoz való visszatérésükre. Közép-Ázsiában a törzstagok még mindig várják Dzsingisz kán visszatérését; Tibetben, Kínában és Indiában Buddháét; az iszlámban Mohamedét; az amerikai indiánok körében ez Heszunánin Onamonalonton volt; a héberek esetében ez általában Ádám, mint anyagi világi uralkodó visszatérése volt. Babilonban Marduk isten az ádami mondának, az Isten-fia eszméjének, az embert az Istennel összekötő kapocsnak a folytatódása volt. Ádám földi megjelenését követően az úgynevezett Istenfiak általánosak lettek a világ emberfajtái körében.

92:5.7 (1009.1) De függetlenül az őket övező babonás tisztelettől, továbbra is tény az, hogy e tanítók voltak azok a világi személyiségi támadáspontok, amelyekre a kinyilatkoztatott igazság emelőrúdjai támaszkodtak az emberiség erkölcsiségének, bölcséletének és vallásának felemeléséhez.

92:5.8 (1009.2) Száz és száz vallási vezető működött az Urantia egymillió éves történelme alatt Onagartól Nának guruig. Ezalatt a vallási igazság és a szellemi hit sokszoros hullámvázására került sor, és az urantiai vallás minden egyes újjáéledése a múltban valamilyen vallási vezető életével és

tanításaival azonosult. Az újabb idők tanítóinak szerbeszámbavételekor hasznos dolog besorolni őket az Ádám utáni Urantia hét nagyobb vallási korszakának valamelyikébe:

92:5.9 (1009.3) 1. A szetfi időszak. Az Amoszád vezetése alatt újjászerveződött szetfi papok lettek az Ádám utáni idők nagy tanítói. Szerke az anditák lakta vidékeken működtek, és a hatásuk a görögök, a sumérok és a hinduk körében maradt fenn a legtovább. Ez utóbbiaknál a hindu vallás brahmanjaiként egészen a mai időkig fennmaradtak. A szetfiék és követőik sohasem veszítették el teljesen az Ádám által kinyilatkoztatott Háromság-felfogást.

92:5.10 (1009.4) 2. A Melkizedek-féle hitterjesztők kora. Az urantiai vallás újjáalakulása nem kis mértékben ama tanítók erőfeszítéseinek volt köszönhető, akiket Makiventa Melkizedek bízott meg, amikor Sálemben élt és tanított csaknem kétezer évvel Krisztus előtt. E hitterjesztők a hitet, mint az Isten kegyének árát hirdették, és a tanításaik, bár nem hoztak létre egyetlen egy közvetlenül utánuk megjelenő vallást sem, mindazonáltal letették azokat az alapokat, melyekre az igazság tanítói később az Urantia vallásait építhették.

92:5.11 (1009.5) 3. A Melkizedek utáni kor. Bár Amenemope és Ehnaton is ebben az időszakban tanított, a Melkizedek utáni kor kiemelkedő vallási lángelméje egy levantei beduin csoport vezetője és a héber vallás megalapítója volt — Mózes. Mózes egyistenhitet tanított. Azt mondta: „Halld Izráel, az Úr, a mi Istenünk egy Isten.” „Az Úr az Isten. Nincsen kívülé több.” Következésképpen arra törekedett, hogy kigyomlálja a kísértettisztelet maradványait a népéből, és még halálbüntetést is előírt e tiszteletfajta követői számára. Mózes egyistenhitét a

követői meghamisították, azonban a későbbi időkben számos tanításához visszatértek. Mózes nagysága a bölcsességében és az éleslátásában áll. Mások nagyszerűbb fogalmakat alkottak az Istenről, de egyetlen ember sem tudott soha olyan sikeresen nagy tömegeket rávenni az ilyen haladó hitek elfogadására.

92:5.12 (1009.6) 4. A Krisztus előtti hatodik század. Sokan bukkantak fel s hirdették az igazságot ebben az évszázadban, az Urantia által megtapasztalt vallási eszmélés legnagyobb korszakainak egyikében. Közéjük tartozott Gautama, Konfuciusz, Lao-ce, Zoroaszter, valamint a dzsainista tanítók. Gautama tanításai szerte Ázsiában elterjedtek, és Buddhaként milliók hódolnak neki. Konfuciusz azt jelentette a kínai erkölcsiségnek, amit Platón a görög bölcseletnek, és bár mindkettejük tanainak voltak vallási következményei, szigorú értelemben véve azonban egyikük sem volt vallási tanító; Lao-ce többet jelenített meg Istenből a taoban, mint amennyit Konfuciusz az emberiességben vagy Platón az eszményelvűségben. Zoroaszter, annak ellenére, hogy erősen befolyásolta őt a kettős szellemelvűség, vagyis a jó és a rossz uralkodó felfogása, ugyanakkor határozottan magasabb szintre emelte az egy örökkévaló Istenség és a fénynek a sötétség feletti végső győzelme eszméjét.

92:5.13 (1010.1) 5. A Krisztus utáni első század. Vallási tanítóként a názáreti Jézus azzal a tiszteletfajttal indult el, melyet Keresztelő János alapított meg és a fejlődés során olyan messzire eltávolodott a böjtöktől és a formaságoktól, amennyire csak tehette. Jézus mellett a tárzusi Pál és az alexandriai Philón tartozott a kor legnagyobb tanítói közé. A

vallási nézeteik meghatározó szerepet játszottak a Krisztus nevét viselő hitfelfogás fejlődésében.

^{92:5.14 (1010.2)} 6. A Krisztus utáni hatodik század. Mohamed a korának számos vallásához képest magasabb rendű vallást alapított. Az ő hitvallása az idegenek különféle hitéből eredő társadalmi igények és a saját népe vallási életének következetlensége elleni tiltakozás volt.

^{92:5.15 (1010.3)} 7. A Krisztus utáni tizenötödik század. Ez az időszak két nagy vallási eseménynek volt a tanúja: a kereszténység egységének felbomlása nyugaton és egy új vallás egységbe rendeződése keleten. Európában az intézményesült kereszténység elérte azt a rugalmatlansági pontot, mely az egység mellett további terjeszkedést már nem engedett meg. Keleten az iszlám, a hinduizmus és a buddhizmus összevegyült tanításait Nának és követői foglalták magasabb egységbe a szikhizmusban, mely Ázsia egyik leghaladóbb vallása lett.

^{92:5.16 (1010.4)} Az Urantia jövőjét kétségkívül a vallási igazság — az Isten Atyasága és az összes teremtmény testvéri viszonya — tanítóinak megjelenése fogja jellemezni. De csak remélni lehet, hogy e jövőbeli próféták buzgó és őszinte törekvései nem annyira a vallások közötti korlátok erősítésére fognak irányulni, hanem inkább a szellemi istenimádás vallási testvériségének erősítésére, a sataniabeli Urantiára olyannyira jellemző különféle értelmi istentanok számos követője javára.

6. Az összetett vallások

^{92:6.1 (1010.5)} A huszadik századi urantiai vallások tanulmányozása érdekes képet mutat az ember imádatkészítetésének társadalmi

fejlődéséről. Sok vallás igen keveset fejlődött a kísértettisztelet napjai óta. Az afrikai pigmeusoknak mint közösségnek nincsenek vallási megnyilvánulásai, bár némelyikük valamelyest hisz a szellemi környezetben. Ott tartanak ők ma, ahol az ősember volt a vallás kialakulásának kezdetekor. A kezdetleges vallás alaphiedelme a halál utáni továbbélés volt. A személyes Isten imádásának eszméje magas szintű evolúciós fejlődést mutat, sőt a kinyilatkoztatás első szakaszát. A dajakok csak a legkezdetlegesebb vallási szokásokat alakították ki. A viszonylag haladóbb eszkimóknak és az amerikai indiánoknak nagyon halvány fogalmaik voltak Istenről; hittek a kísértetekben és rendelkeztek valamiféle bizonytalan eszmével a halál utáni továbbélésről. A mai ausztrál őslakosok csak a kísértetektől való félelemmel, a sötétségtől való rettegéssel és az ősök hódolatának egy durva formájával rendelkeznek. A zulusok épp most alakítanak ki egy kísértetfélelmen és áldozáson alapuló vallást. Sok afrikai törzs, kivéve a keresztények és mohamedánok hittérítő munkájában részesülőket, még nem jutott túl a vallásfejlődés büvtárgyi szakaszán. De némely csoport hosszú ideig tartotta magát az egyistenhithez, mint például az egykori trákok, akik hittek a halhatatlanságban is.

92:6.2 (1010.6) Az Urantián az evolúciós és a kinyilatkoztatott vallás egymás mellett fejlődik, míg keveredve és összeolvadva alkotják azokat a változatos istentani rendszereket, melyek ezen írások összeállítása idején a világon megtalálhatók. E vallások, a huszadik századi Urantia vallásai rendre a következők:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduizmus — a legősibb.

92:6.4 (1011.2) 2. A héber vallás.

92:6.5 (1011.3) 3. Buddhizmus.

92:6.6 (1011.4) 4. A konfuciánus tanok.

92:6.7 (1011.5) 5. A taoista hitek.

92:6.8 (1011.6) 6. Zoroasztrizmus.

92:6.9 (1011.7) 7. Sintó.

92:6.10 (1011.8) 8. Dzsainizmus.

92:6.11 (1011.9) 9. Kereszténység.

92:6.12 (1011.10) 10. Iszlám.

92:6.13 (1011.11) 11. Szikhizmus — a legújabb.

92:6.14 (1011.12) Az ősidők leghaladóbb vallásai közé a judaizmus és a hinduizmus tartozott, és mindkettő önmagában is nagy hatást gyakorolt a vallás fejlődésmenetére keleten és nyugaton egyaránt. A hinduk és a héberek hittek abban, hogy a vallásuk sugalmazott és kinyilatkoztatott, és hitték, hogy minden más vallás az egy igaz hit különféle hanyatló formáit képviseli.

92:6.15 (1011.13) India megoszlik a hindu, a szikh, a mohamedán és a dzsainista vallás között, melyek mindegyike saját képet alkot az Istenről, az emberről és a világegyetemről. Kína a taoizmust és a konfuciánus tanításokat követi; a sintónak Japánban hódolnak.

92:6.16 (1011.14) A nagy nemzetközi, fajközi vallások közé a héber, a buddhista, a keresztény és az iszlám hit tartozik. A buddhizmus Ceylontól és Burmától Tibeten és Kínán át Japánig elér. E

vallás olyan alkalmazkodásképeséget mutatott számos nép erkölcsiéhez, melyhez fogható csak a kereszténységtől lehet látni.

92:6.17 (1011.15) A héber vallás a többistenhitől az egyistenhitig tartó bölcséleti átmenetet testesíti meg; ez az evolúciós vallások és a kinyilatkoztatott vallások közötti egyik evolúciós kapocs. A héberek voltak az egyetlen nyugati nép, mely a korai evolúciós isteneit követte végig, egészen a kinyilatkoztatás Istenéig. De ez az igazság sohasem nyert elfogadást széles körben Ésaías koráig, aki újból tanította a faji istenségnek az Egyetemes Teremtővel vegyített eszméjét: „Seregek Ura, Izráel Istene, te vagy az Isten, egyedül; te teremtetted a mennyet és a földet.” Egykor a nyugati polgárosodott társadalom túlélésre vonatkozó reménye a jóságról alkotott magasztos héber felfogásokban és a szépségről alkotott fejlett hellén felfogásokban rejtett.

92:6.18 (1011.16) A keresztény vallás a Krisztus életéről és tanításairól szóló vallás, mely a judaizmus istentanán alapul, s amelyet tovább módosítottak bizonyos zoroaszteri tanok és a görög bölcsélet befogadása, és amelyet elsősorban három egyén alakított ki: Philón, Péter és Pál. Pál kora óta számos fejlődési szakaszon ment keresztül és olyannyira a nyugati műveltség hatása alá került, hogy sok nem európai nép magától értetődően úgy tekint a kereszténységre, mint egy furcsa Istenről az idegeneknek szóló különös kinyilatkoztatásra.

92:6.19 (1011.17) Az iszlám nem más, mint az Észak-Afrikát, a Levantét és a Délkelet-Ázsiát összekötő vallási-kulturális kapocs. A zsidó hittudományi és a későbbi keresztény tanítások tették az iszlámot egyistenhiten alapulóvá. Mohamed követőinek nehézséget okoztak a Háromságról szóló fejlett

tanítások; nem voltak képesek megérteni a három isteni személyiség és az egy Istenség tantételét. Mindig is nehéz dolog rábírní az evolúciós elmét arra, hogy a magasabb szintű, kinyilatkoztatott igazságot egyik pillanatról a másikra fogadja be. Az ember evolúciós teremtmény és a vallását nagyrészt evolúciós módszerekkel kell megszereznie.

92:6.20 (1012.1) Az ősök imádása egykor határozott vallásfejlődési előrelépést jelentett, azonban egyszerre meglepő és sajnálatos, hogy e kezdetleges felfogás még mindig él Kína-, Japán- és India-szerte, oly sok más mellett, melyek viszonylag fejlettebbek ennél, mint amilyen a buddhizmus és a hinduizmus is. Nyugaton az ősök imádása a nemzeti istenek előtti hódolattá és a faji hősök iránti tiszteletté fejlődött. A huszadik században ez a hőstisztelő hazafias vallás jelenik meg a különféle harcok és hangosan nemzetieskedő, világias rendi küzdelmekben, melyek számos nyugati emberfajtát és nemzetet jellemeznek. Ugyanezen beállítottság sok eleme ugyancsak fellelhető az angolul beszélő népek széles körében és ezek nagyobb gazdasági közösségeiben. E felfogásoktól nem nagyon áll távol az az eszme, hogy a vallás csak „a jó élet utáni közös kutatás”. A „nemzeti vallások” nem jelentenek többet, mint visszatérést a korai római császárimádáshoz és a sintóhoz — ez a császári családban megtestesülő állam imádása.

7. A vallás továbbfejlődése

92:7.1 (1012.2) A vallás sohasem válhat tudományos tényvé. A bölcsélet valóban nyugodhat tudományos alapokon, de a vallás mindig is meg fog maradni evolúciónak vagy kinyilatkoztatottnak, vagy a kettő lehetséges keverékének, amilyen a mai világban is.

92:7.2 (1012.3) Új vallásokat nem lehet kitalálni; azok vagy kialakulnak, vagy kinyilatkoztatás által hirtelenül megjelennek. Minden új evolúciós vallás pusztán a régi hiedelmek, az új alkalmazkodások és igazodások fejlettebb kifejeződései. A régi nem szűnik meg létezni; összekeveredik az újjal, pontosan úgy, ahogyan a szikhizmus esetében is, amely a hinduizmus, a buddhizmus, az iszlám és más kortárs tiszteletfajták talaján és azok formáját felvéve nyílt ki és borult virágba. A kezdetleges vallás nagyon demokratikus volt; a vadember kész volt adni és kölcsönvenni. Csak a kinyilatkoztatott vallással jelent meg az önkényes és türelmetlen istentani önzés.

92:7.3 (1012.4) A számos urantiai vallás mind jó addig, amíg közelebb viszik az embert Istenhez és lehetővé teszik az Atya felismerését az ember számára. Bármely hívőcsoport tévedésbe esik, amikor úgy gondolja, hogy az ő hitvallásuk Az Igazság; az ilyen hozzáállások inkább istentani elbizakodottságról árulkodnak, mint hitbéli bizonyosságról. Nincs olyan urantiai vallás, mely ne tanulmányozhatná haszonnal és ne fogadhatná be azon igazságok legjavát, melyek minden más vallásban megvannak, mert mind tartalmaz igazságot. A hívők jobban tennék, ha kölcsönöznének a szomszédaik élő szellemi hitének legjavából, minthogy kifogásolják a legrosszabbat a régóta meglévő babonáikban és elavult szertartásaikban.

92:7.4 (1012.5) Mindeme vallások az ember változatlan szellemi vezetésére adott változó értelmi válaszok eredményeként jelentek meg. A vallások sohasem remélhetik a hitvallások, a tantételek és a vallási szokások azonosságát — ezek értelmi dolgok; de megvalósíthatják, és egy napon meg is fogják

valósítani az egységet a mindenek Atyjának igaz imáadásában, mert ez szellemi, és örök igazság az, hogy szellemében minden ember egyenlő.

92:7.5 (1012.6) A kezdetleges vallás nagymértékben anyagi értékű tudatosság volt, azonban a polgárosodás megnöveli a vallási értéket, mert az igaz vallás nem más, mint hogy a sajátlényeg az értelmes és felsőbb értékek szolgálatának szenteli magát. A vallás fejlődésével az etika az erkölcsi magatartás bölcséletévé lesz, és az erkölcsi felfogás az ember fegyelmezőjévé válik a legfelsőbb rendű jelentéstartalmak és a legfelsőbb értékek — az isteni és szellemi eszményképek — mércéihez való igazodás révén. Így a vallás önkéntelen és kifinomult áhítattá, a szeretet hűségének élő tapasztalásává válik.

92:7.6 (1013.1) Valamely vallás minőségét jelzik az alábbiak:

92:7.7 (1013.2) 1. A megbízhatóság értékszintje — hűségviszonyok.

92:7.8 (1013.3) 2. A jelentéstartalmak mélysége — az egyén érzékennyé válása e felsőbb értékek eszményalapú elismerésére.

92:7.9 (1013.4) 3. Az elhivatottság erőssége — az ezen isteni értékek iránti áhítat foka.

92:7.10 (1013.5) 4. A személyiség akadálytalan fejlődése az eszményelvű szellemi lét mindenségrendi útján, az Istennél való fiúi viszony és a soha véget nem érő, fokozatos-fejlődési világegyetemi létpolgárság felismerésében.

92:7.11 (1013.6) A vallási jelentéstartalmak erősebben tudatosulnak a gyermekben, ahogy a mindenhatóságról alkotott fogalmait a

szüleitől az Istenhez helyezi át. Az ilyen gyermek teljes vallási tapasztalása nagymértékben függ attól, hogy félelem vagy szeretet uralja a szülő-gyermek viszonyt. A rabszolgák mindig is nagy nehézségekkel szembesültek, amikor az uruktól való félelmüket megpróbálták átalakítani az Isten-szeretet felfogásaivá. A polgárosodásnak, a tudománynak és a fejlett vallásoknak meg kell szabadítaniuk az emberiséget a természeti jelenségektől való rettegettségből született félelmektől. Így a teljesebb megvilágosodásnak meg kell szabadítania a felkészültebb halandókat attól, hogy az Istenséggel való bensőséges viszony kialakításában bármiféle közvetítőt kelljen igénybe venniük.

92:7.12 (1013.7) A bálványimádási tétovázás e közbenső szakaszai, melyek az emberitől és láthatótól az istenibe és a láthatatlanba való átmenet során előfordulnak, elkerülhetetlenek, de ezeket le kell rövidíteni az emberben lakozó isteni szellem könnyítést hozó segédkezésének tudatosítása révén. Mindazonáltal az embert alapvetően befolyásolták nemcsak az Istenségről alkotott fogalmai, hanem ama hősök jelleme is, akiket a hódolatához választott. Felettébb szerencsétlen dolog, hogy azok, akik eljutottak oda, hogy az isteni és feltámadt Krisztust tiszteljék, megfélemedtek az emberről — a derék és bátor hősről — József-fia-Jósuáról.

92:7.13 (1013.8) A mai ember kellőképpen öntudatos a vallást tekintve, azonban az istenimádási szokásait megzavarta és lerontotta az ember felgyorsult társadalmi átalakulása és példátlan tudományos fejlődése. A gondolkodó férfiak és nők újrafogalmazott vallást akarnak, és ez az igény a vallást önmaga átértékelésére fogja kényszeríteni.

92:7.14 (1013.9) A mai kor embere azzal a feladattal szembesül, hogy több emberi értéket kell újragondolnia egyetlen nemzedék alatt, mint a korábbi kétezer év alatt. Mindez a vallás irányában befolyásolja a társadalmi hozzáállást, mert a vallás életmód és gondolkodásmód is.

92:7.15 (1013.10) Az igaz vallásnak mindig egyszerre kell lennie minden tartósan fennálló társadalom örök alapjának és vezérlő csillagának.

92:7.16 (1013.11) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

93. írás

Makiventa Melkizedek

93:0.1 (1014.1) A MELKIZEDEKEKET széles körben ismerik veszélyhelyzeti Fiakként, mert a helyi világegyetemi világokon meglepően sokféle tevékenységet végeznek. Amikor valamilyen rendkívüli nehézség támad, vagy amikor valamilyen szokatlan dolog véghezvitelére kell kísérletet tenni, nagyon gyakran egy Melkizedek fogadja el a megbízást. A Melkizedek Fiak ama képessége, hogy veszélyhelyzetekben és a világegyetem legkülönbözőbb szintjein működjenek, még akár a személyiség-megnyilatkozás fizikai szintjén is, az ő rendjük sajátja. Csak az élethordozók osztoznak valamilyen mértékben e személyiségműködési átalakulási tartományban.

93:0.2 (1014.2) A világegyetemi fiúi besorolásúak Melkizedek rendje eddig rendkívüli tevékeny volt az Urantián. Az élethordozók mellett egy tizenkét tagú testület szolgált. Később egy tizenkét tagú testület lett a világotok megbízottjává nem sokkal a Kaligasztia-féle elszakadást követően, Ádám és Éva koráig, és

meg is tartotta e megbízatását. E tizenkét Melkizedek Ádám és Éva vétkezését követően visszatért az Urantiára, és bolygói megbízottakként tevékenykedtek tovább egészen addig a napig, amikor a názáreti Jézus, az Ember Fiaként az Urantia címzetes Bolygóhercege lett.

1. A Makiventa megtestesülés

93:1.1 (1014.3) Az ádámi küldetés sikertelenségét követő évezredek alatt a kinyilatkoztatott igazság kihunyásának veszélye fenyegetett az Urantián. Az emberfajta értelmileg fejlődtek ugyan, de a szellemi talajt lassan elveszítették a lábuk alól. Nagyjából Kr.e. 3000-re az istenkép igen ködössé lett az emberek elméjében.

93:1.2 (1014.4) A tizenkét Melkizedek-megbízottnak tudomása volt Mihály küszöbön álló bolygói alászállásáról, de nem tudták, hogy pontosan mikor is fog arra sor kerülni; ezért komoly tanácskozást tartottak és kérvényezték az edentiai Fenségeseknél, hogy történjen valamilyen intézkedés az igazság fényének az Urantián való fenntartása érdekében. E kérvényt elutasították azzal a meghagyással, hogy „a sataniai 606-os világ ügyeinek vitele teljes mértékben a Melkizedek felügyelők kezében van”. A megbízottak ekkor a Melkizedek Atyához fordultak segítségért, de csak azt a választ kapták, hogy a maguk döntése szerint kell folytatniuk az igazság megtartását „az alászálló Fiú megérkezéséig”, aki „a bolygói címeiket kimenti az elveszésből és bizonytalanságból”.

93:1.3 (1014.5) És mivel olyannyira a saját eszközeikre voltak utalva, Makiventa Melkizedek, a tizenkét bolygói megbízott egyike önként vállalkozott arra, hogy megtegye azt, amit az egész

Nebadon történelmében előzőleg csupán hat alkalommal tettek meg: hogy a teremtsérsz világi embereként személyesüljön meg a földön, hogy veszélyhelyzeti Fiúként a világ segédkezésének adja át magát. A szalvingtoni hatóságok a küldetést engedélyezték, és Makiventa Melkizedek tényleges megtestesülésére annak a helynek a közelében került sor, mely a palesztinai Sálem városa lett. E Melkizedek Fiú anyagivá lényegítésének teljes folyamatát a bolygói megbízottak vitték véghez az élethordozók, bizonyos Fizikai Főszabályozók és az Urantián állandó beosztásban működő egyéb mennyei személyiségek közreműködésével.

2. Sálem bölcse

93:2.1 (1015.1) 1973 évvel Jézus születése előtt kapták meg az urantiai emberfajták Makiventát. Az érkezése nem keltett feltűnést; az anyagivá lényegülésének nem volt emberi szemtanúja. Őt halandó ember először azon a nagy jelentőségű napon látta meg, amikor belépett Amdon, a sumér származású káld pásztor sátrába. A küldetésének bejelentése abból az egyszerű kijelentésből állt, melyet e pásztornak tett, „Melkizedek vagyok, El Elyonnak, a Fenségesnek, az egyetlen Istennek papja.”

93:2.2 (1015.2) A meglepetéséből felocsúdott pásztor, miután elhalmozta a Melkizedeket számos kérdéssel, arra kérte, hogy estebédeljen vele, és ez volt az első alkalom a hosszú világegyetemi létpályája során, hogy Makiventa anyagi ételt vett magához, olyan táplálékot, mint amilyennek az anyagi lényként eltöltendő kilencvennégy éve alatt táplálnia kellett őt.

93:2.3 (1015.3) Azon az éjszakán, amikor a csillagos ég alatt elmerültek a beszélgetésben, akkor kezdte meg a Melkizedek az Isten valóságáról szóló igazság kinyilatkoztatási küldetését, amint Amdonhoz fordulva, a kezét a vállára téve, azt mondta, hogy „El Elyon, a Fenséges, az ég csillagainak isteni teremője és e földé, melyen élünk, és ő a menny legfelsőbb Istene is”.

93:2.4 (1015.4) Néhány éven belül a Melkizedek tanulók, tanítványok és hívők csoportját gyűjtötte maga köré, akik a későbbi sálemi közösség magvát képezték. Hamarosan egész Palesztinában úgy ismerték, mint El Elyonnak, a Fenségesnek a papját és Sálem bölcsét. A szomszédos törzsek némelyike körében gyakran utaltak rá úgy, mint Sálem törzsfőjére vagy királyára. Sálem volt az a város, melyből a Melkizedek eltűnése után Jebus lett, s amelyet később Jeruzsálemnek neveztek el.

93:2.5 (1015.5) Személyes kinézetét tekintve a Melkizedek hasonlított az akkori, kevert fajú nodfi és sumér népek embereire, mintegy 180 centiméter magas és tiszteletet parancsoló megjelenésű volt. Beszért káldul és még hat másik nyelven is. A kánaáni papokéhoz nagyon hasonló öltözetet hordott, azzal a különbséggel, hogy a mellkasán egy három egyközepű körből álló jelvényt viselt, mely a paradicsomi Háromság sataniai jelképe. A segédkezése alatt a három egyközepű kör alkotta jelvényt a követői olyan szentnek tekintették, hogy soha nem is merték használni, és néhány nemzedék múltával el is felejtették.

93:2.6 (1015.6) Bár Makiventa a teremősrész embereinek életmódját követte, sohasem házasodott meg, és nem is tudott volna utódot hagyni a földön. A fizikai teste hasonlított ugyan az emberi férfi testre, a valóságban azonban ama különlegesen

megalkotott testek mintájára készült, melyet a Kaligasztia herceg törzskarának száz anyagivá lényegült tagja is használt, azzal a különbséggel, hogy nem tartalmazta egyetlen emberfajta élet-sejtanyagát sem. Az élet fája sem volt már megtalálható az Urantián. Ha Makiventa hosszabb időre maradt volna a földön, akkor a testi rendszere fokozatosan leépült volna; emiatt az alászállási küldetését kilencvennégy év után befejezte, még jóval azelőtt, hogy az anyagi teste bomlásnak indult volna.

93:2.7 (1016.1) E megtestesült Melkizedek Gondolatigazítót kapott, aki az emberfeletti személyiségébe az idő nevelőjeként és a húsvér test tanácsadójaként költözött, s ezzel szert tett arra a tapasztalásra és az urantiai kihívások és a megtestesült Fiúba való költözés módjának gyakorlati megismerésére, melyek képessé tették az Atya szellemét arra, hogy oly hősiezen működjön a későbbi Istenfiú, Mihály emberi elméjében, aki a halandó húsvér testhez hasonló alakban jelent meg a földön. Ez az egyetlen Gondolatigazító, aki az Urantián valaha is két elmében működött, és mindkét elme isteni és emberi is volt.

93:2.8 (1016.2) A húsvér testben való megtestesülés alatt Makiventa teljes kapcsolatban állt a bolygói felügyelői testületbeli tizenegy társával, azonban a mennyei személyiségek más rendjeivel nem tudott érintkezni. A Melkizedek-megbízottakon kívül nem volt több kapcsolata az emberfeletti értelmekkel, mint egy emberi lénynek.

3. A Melkizedek tanításai

93:3.1 (1016.3) Egy évtized alatt a Melkizedek megszervezte a sálemi tanhelyeit, mégpedig ama régi rendszer mintájára, melyet még

a második Éden szetfi papjai alakítottak ki. Még a később megtérített Ábrahám által bevezetett dézsmarendszer is az ősi szetfiek módszereinek sokáig megmaradó hagyományaiból eredt.

93:3.2 (1016.4) A Melkizedek az egy Isten, az egy egyetemes Istenség fogalmát tanította, de megengedte az embereknek, hogy e tanítást összekapcsolják a Norlatiadek Csillagvilági Atyjával, akit ő El Elyonnak — a Fenségesnek — nevezett. A Melkizedek gyakorlatilag mélyen hallgatott Lucifer helyzetéről és az ügyek jerusemi állásáról. Lanaforge-nak, a Csillagrendszer Fejedelemnek kevés dolga akadt az Urantiával addig, míg Mihály nem végzett az alászállásával. A sálemi tanulók többsége számára az Edentia volt a menny és a Fenséges volt az Isten.

93:3.3 (1016.5) A három egyközepű kör jelképét, melyet a Melkizedek az alászállása jelképéül választott, az emberek többsége úgy értelmezte, mint amely az emberek, az angyalok és az Isten három országát jelöli. Meg is maradhattak e hitükben; a követői közül igen kevesen tudták, hogy ez a három kör az isteni fenntartás és irányítás paradicsomi Háromságának végtelenségét, örökkévalóságát és egyetemességét jelképezi; még Ábrahám is inkább a három edentiai Fenséges jelképeként fogta fel, mert azt tanították neki, hogy a három Fenséges egyként működik. Amennyire a Melkizedek a jelvényével ábrázolt Háromság fogalmát tanította, rendszerint társította azt a Norlatiadek csillagvilág három Vorondadek urával.

93:3.4 (1016.6) A követői közül az egyszerű emberek esetében nem próbálkozott olyan tanításokkal, melyek továbbmentek volna az edentiai Fenségesek — az Urantia Istenei — uralmánál. De

némelyek számára a Melkizedek magasabb szintű igazságot tanított, beleértve a helyi világegyetem működését és szerveződését is, míg a ragyogó tanítványának, a kényi Nordannak és a legkomolyabb hallgatóiból álló csoportnak a felsőbb-világegyetemről, sőt a Havonáról szóló igazságokat is megtanította.

93:3.5 (1016.7) A Katro család tagjai, akikkel a Melkizedek több mint harminc éven át együtt lakott, e felsőbb igazságok közül sokat megismertek és a családon belül sokáig meg is őrizték azokat, egészen a nevezetes leszármazottjuk, Mózes koráig, aki így meghatározó hagyományt kapott a Melkizedek korából, mely az apai ágon és más forrásokon keresztül az anyai ágon át jutott el hozzá.

93:3.6 (1016.8) A Melkizedek minden olyat megtanított a követőinek, amit csak képesek voltak felfogni és befogadni. Még a mennyről és a földről, az emberről, az Istenről és az angyalokról szóló sok új keletű vallási felfogás sem áll nagyon messze a Melkizedek tanításaitól. De ez a nagy tanító mindent alárendelt az egy Isten, a világegyetemi Istenség, a mennyei Teremtő, az isteni Atya tantételének. E tanításra azért helyezett hangsúlyt, hogy felkeltse az ember imádatát és előkészítse a terepet Mihálynak, mint ezen Egyetemes Atya Fiának a későbbi megjelenéséhez.

93:3.7 (1017.1) A Melkizedek azt tanította, hogy valamikor a jövőben egy másik Istenfiú jön el olyan húsvér testben, mint amilyenben ő maga is, de ő asszonytól fog születni; és ezért van az, hogy számos későbbi tanító Jézust „örökre a Melkizedek rendjéből való” papnak vagy segédkezőnek tartotta.

93:3.8 (1017.2) A Melkizedek így készítette elő az utat és rendezte el a világ fejlődési irányának egyistenhitre épülő terepét az egy Isten tényleges paradicsomi Fia alászállásához, akit oly élénken mutatott be úgy, mint a mindenek Atyját, és akit Ábrahám előtt úgy képviselt, mint olyan Istent, aki az embert a személyes hit egyszerű kapcsolatán keresztül is elfogadja. Mihály, amikor megjelent a földön, megerősített mindent, amit a Melkizedek korábban a paradicsomi Atyáról tanított.

4. A sálemi vallás

93:4.1 (1017.3) A sálemi istenimádás szertartásai igen egyszerűek voltak. Minden személy, aki a Melkizedek templom agyagtábla-jegyzékét aláírta vagy a jelét elhelyezte rajta, kötelezte magát az alábbi hit megőrzésére és elfogadására:

93:4.2 (1017.4) 1. Hiszek El Elyonban, a Fenséges Istenben, az egyetlen Egyetemes Atyában és a minden dolog Teremtőjében.

93:4.3 (1017.5) 2. Elfogadom a Fenséggel kötött Melkizedek szövetséget, mely az Isten kegyét a hitemre, és nem az áldozatokra és égő-áldozatokra adja.

93:4.4 (1017.6) 3. Ígérem, hogy teljesítem a Melkizedek hét parancsolatát és a Fenséggel kötött szövetségünk jó hírét mindenkinek elmondom.

93:4.5 (1017.7) Ez volt a sálemi telepes csoport teljes hitvallása. De még egy ilyen rövid és egyszerű hitnyilatkozat is túl sok és túl haladó volt az akkori idők emberei számára. Egyszerűen nem tudták felfogni, hogy isteni kegyet kapnak semmiért — hit révén. Túlságosan mélyen hittek abban, hogy az ember az istenekkel szembeni tartozással születik. Túl sokáig és túl

őszintén áldoztak és adtak ajándékokat a papoknak, semhog
képesek lettek volna megérteni azt a jó hírt, hogy az üdvözlés,
az isteni kegy ajándék mindenki számára, aki hajlandó hinni a
Melkizedek szövetségben. De Ábrahám lelkesedés nélkül hitt,
és még ez is „igazságul tulajdoníttatott neki”.

93:4.6 (1017.8) A Melkizedek által hirdetett hét parancsolat az ősi
dalamatiai legfelsőbb törvény szerint formálódott és nagyon
hasonlított az első és második Édenben tanított hét
parancsolathoz. A sálemi vallás parancsolatai a következők
voltak:

93:4.7 (1017.9) 1. Ne szolgálj más Istent, mint a menny és a föld
Fenséges Teremtőjét!

93:4.8 (1017.10) 2. Ne kételkedj abban, hogy a hit az egyetlen feltétele
az örök üdvösségnek!

93:4.9 (1017.11) 3. Ne tanúskodj hamisan!

93:4.10 (1017.12) 4. Ne ölj!

93:4.11 (1017.13) 5. Ne lopj!

93:4.12 (1018.1) 6. Ne kövess el házasságtörést!

93:4.13 (1018.2) 7. Ne mutass tiszteletlenséget a szüleiddel és az
idősekkel szemben!

93:4.14 (1018.3) Bár a közösségen belül semmiféle áldozás nem volt
engedélyezett, a Melkizedek jól tudta, hogy milyen nehéz
dolog egyből kigyomlálni a régi, bevett szokásokat és ennek
megfelelően bölcsen felajánlotta ezeknek az embereknek, hogy

a hús és vér áldozásának régebbi szokását a kenyér és bor szentségével helyettesítsék. Fel van jegyezve, hogy a „Melkizedek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozott”. De még ez az óvatos újítás sem volt teljes mértékben sikeres; a különféle törzsek Sálem külterületén kiegészítő áldozási központokat tartottak fenn, ahol is áldozatokat ajánlottak fel és ajándékokat égettek. Még Ábrahám is e kezdetleges szokáshoz folyamodott, miután győzelmet aratott Khédorlaomer felett; egyszerűen kényelmetlenül érezte magát mindaddig, amíg nem ajánlott fel valamilyen hagyományos áldozatot. A Melkizedeknek sohasem sikerült teljesen kitörölnie ezt az áldozási hajlamot a követői, sőt Ábrahám vallási szokásai közül.

^{93:4.15 (1018.4)} Jézushoz hasonlóan a Melkizedek is szigorúan ügyelt az alászállási küldetésének teljesítésére. Nem próbálkozott az erkölcsök átalakításával, a világ szokásainak megváltoztatásával és még a fejlettebb egészségvédelmi szokások vagy tudományos igazságok terjesztésével sem. Két feladat teljesítése céljából jött el: hogy életben tartsa a földön az egy Isten igazságát és hogy előkészítse a terepet ezen Egyetemes Atya paradicsomi Fia későbbi halandói alászállásához.

^{93:4.16 (1018.5)} A Melkizedek alapszintű kinyilatkoztatott igazságot tanított Sálemben kilencvennégy éven át, és ez idő alatt Ábrahám három külön alkalommal is látogatta a sálemi tanodát. Végül elfogadta a sálemi tanításokat, és a Melkizedek egyik legragyogóbb tanítványává és fő támogatójává vált.

5. Ábrahám kiválasztása

93:5.1 (1018.6) Bár talán hibás dolog „kiválasztott népről” beszélni, nem tévedés úgy utalni Ábrahámra, mint kiválasztott egyénre. A Melkizedek az ő felelősségévé tette az egy Isten igazságának életben tartását, mely hit elkülönült az uralkodó többistenhittől.

93:5.2 (1018.7) Makiventa részben azért választotta a ténykedése helyszínéül éppen Palesztinát, mert olyan emberi családdal akart kapcsolatot teremteni, amelyben megvoltak a vezetői képességek. A Melkizedek megtestesülésének idején számos olyan földi család létezett, melyek éppen olyan jól fel voltak készülve a sálemi tantétel befogadására, mint Ábrahámé. Velük egyenlő mértékben felruházott családok éltek a vörös emberek, a sárga emberek körében, valamint a nyugati és az északi anditák leszármazottai között is. De ismét megemlítjük, hogy e helyszínek egyike sem volt olyan kedvező fekvésű Mihály későbbi földi megjelenése szempontjából, mint amilyen a Földközi-tenger keleti partvidéke. A Melkizedek palesztinai küldetését és Mihály későbbi megjelenését a héber népeknél nem kis mértékben befolyásolta a földrajzi tényező, az a tény, hogy Palesztina központi helyet foglalt el az akkoriban létezett világ kereskedelmi, utazási és polgárosultsági térképén.

93:5.3 (1018.8) A Melkizedek-megbízottak már egy ideje figyelemmel kísérték Ábrahám őseit, és erősen bíztak egy olyan utód megjelenésében egy bizonyos nemzedékben, akit értelem, kezdeményezőkézség, éleselméjűség és őszinteség jellemez. Térának, Ábrahám apjának a gyermekei minden szempontból megfeleltek ezeknek a várakozásoknak. A kapcsolatfelvétel lehetősége Téra sokoldalú gyermekeivel jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy Makiventa Sálemben

jelenjen meg és ne Egyiptomban, Kínában, Indiában vagy az északi törzseknél.

93:5.4 (1019.1) Téra és az ő egész családja langyos hívei voltak a Káldeában hirdetett sálemi vallásnak; a Melkizedekről egy föníciai tanító, Ovid tanításain keresztül értesültek, aki Urban hirdette a sálemi tantételeket. Ur városát azzal a szándékkal hagyták el, hogy közvetlenül Sálembé mennek, azonban Nahor, Ábrahám fiútestvére, lévén, hogy sohasem látta a Melkizedeket, közömbös volt és rávette őket, hogy Haranban időzzenek. A Palesztinába való megérkezésük után hosszú ideig tartott, mire hajlandók voltak a magukkal hozott összes házi istent elpusztítani; nagyon lassan adták fel a mezopotámiai sok istenüket a sálemi egy Istenért.

93:5.5 (1019.2) Néhány héttel Ábrahám apjának, Térának a halála után a Melkizedek kiküldte az egyik tanítványát, a hettita Jaramot, hogy e meghívást Ábrahámra és Nahorra is kiterjessze: „Gyertek Sálembé, ahol meghallhatjátok az örökkévaló Teremtő igazságáról szóló tanításainkat, és testvérek, a ti felvilágosult utódaitokban az egész világ áldott lesz.” Nahor ekkor nem fogadta el teljesen a Melkizedek által terjesztett örömhírt; hátramaradt és egy erős városállamot épített ki, mely az ő nevét viselte; de Lót, Ábrahám unokaöccse, úgy döntött, hogy a nagybátyjával tart Sálembé.

93:5.6 (1019.3) Miután Ábrahám és Lót megérkezett Sálembé, a város közelében lévő egyik dombos erősséget választották szálláshelyül, ahol megvédehették magukat az északi rablók rajtaütéseitől. Ekkoriban ugyanis a hettiták, az asszírok, a filiszteusok és más népcsoportok is állandóan rátörtek a közép-

és dél-palesztinai törzsekre. A magaslati erődítményükből Ábrahám és Lót gyakran zarándokolt el Sálembé.

93:5.7 (1019.4) Nem sokkal azután, hogy bevették magukat a Sálem közeli erősségbe, Ábrahám és Lót elutazott a Nílus-völgybe élelemért, mert akkoriban Palesztinát aszály sújtotta. Ábrahám a rövid egyiptomi útja során egy távoli rokonát találta az egyiptomi királyszéken, és e királynál két sikeres katonai expedíció parancsnokaként szolgált. A nílusi ottlétük második részében ő és felesége, Sára az udvarnál lakott, és amikor elhagyta Egyiptomot, részesedést kapott a hadjáratokon szerzett hadizsákmányból.

93:5.8 (1019.5) Nagy elhatározottságot igényelt Ábrahámtól az, hogy lemondjon az egyiptomi udvarban élvezett rangról és visszatérjen a Makiventa által támogatott szellemibb munkához. De a Melkizedeket még Egyiptomban is tisztelték, és amikor az egész történetet előadták a fáraónak, ő erősen biztatta Ábrahámot, hogy térjen vissza és tartsa meg a Sálem ügye mellett tett esküjét.

93:5.9 (1019.6) Ábrahámnak királyi becsvágyai voltak, és az Egyiptomból visszavezető útja során beavatta Lótot ama tervébe, hogy az egész Kánaánt uralma alá hajtja és kiterjeszti a sálemi uralmat annak népeire. Lótnak inkább üzleti hajlamai voltak; így, egy későbbi nézeteltérésük miatt, Lót Szodomába ment, ahol kereskedelemmel és állattenyésztéssel kezdett el foglalkozni. Lótnak nem tetszett sem a katonaelet, sem a pásztorélet.

93:5.10 (1019.7) Miután Ábrahám a családjával visszatért Sálembé, hozzá is fogott a katonai terveinek részletes kidolgozásához.

Hamarosan a sálemi terület polgári vezetőjének ismerték el és a vezetése alatt hét közeli törzs szövetségbe tömörült. A Melkizedek valóban nagyon nehezen tudta Ábrahámot visszatartani, akit fűtött a lelkesedés, hogy kivonuljon és a szomszédos törzseket karddal terelje össze annak érdekében, hogy gyorsabban megismerhessék a sálemi igazságokat.

93:5.11 (1019.8) A Melkizedek békés kapcsolatokat tartott fenn az összes környező törzzsel; nem voltak katonai céljai és az átvonuló seregek egyike sem támadta meg őt soha. Hajlandó volt belemenni abba, hogy Ábrahám Sálem védelme érdekében intézkedéseket tegyen, mint ahogy később ténylegesen tett is, azonban a tanítványa becsvágyó hódításainak tervét nem támogatta; így békésen elváltak, és Ábrahám Hebronba ment, hogy ott megalapítsa a katonai székhelyét.

93:5.12 (1020.1) Ábrahám a híres Melkizedekkel fenntartott közeli kapcsolata miatt nagy előnyben volt a környező jelentéktelen királyokkal szemben; ezek mind tisztelték a Melkizedeket és indokolatlanul félték Ábrahámától. Ábrahámnak tudomása volt a félelmükről és csak a megfelelő alkalomra várt, hogy megtámadja a szomszédait, és meg is találta azt az okot, amikor a hírek szerint e vezetők közül néhányan rajtaütöttek a Szodomában lakó unokaöccse, Lót birtokán. Erről értesülve Ábrahám a hét szövetséges törzs élén az ellenség ellen vonult. A 4000 fős, akkoriban komolynak számító sereg tiszti karát a 318 tagú saját testőrsége alkotta.

93:5.13 (1020.2) Amikor a Melkizedek hírért vette Ábrahám hadüzenetének, elindult, hogy lebeszélje a háborúról, de csak az egyik korábbi tanítványát érte utol, amint az győztesen visszatér a csatából. Ábrahám kitartott amellett, hogy Sálem

Istene adott neki győzelmet az ellenségei felett és ragaszkodott ahhoz, hogy a hadizsákmány tizedét a sálemi kincstárnak adja. A másik kilencven százalékot a hebroni székhelyére vitte.

^{93:5.14 (1020.3)} A sziddimi csata után Ábrahám lett a tizenegy törzs második szövetségének vezetője és nemcsak tizedeket fizetett a Melkizedeknek, hanem gondoskodott arról is, hogy a közelben élők mindegyike is hasonlóan járjon el. A Szodoma királyával folytatott ügyes tárgyalásai, valamint a vele szemben érzett félelem azt eredményezte, hogy Szodoma királya és mások is csatlakoztak a hebroni katonai szövetséghez; Ábrahám igen jó úton haladt afelé, hogy erős államot építsen ki Palesztinában.

6. A Melkizedek szövetsége Ábrahámmal

^{93:6.1 (1020.4)} Ábrahám egész Kánaán meghódítását tervezte. Elszántságát csak az a tény gyöngítette, hogy a Melkizedek nem akarta szentesíteni a vállalkozást. De Ábrahám már azon volt, hogy rászánja magát és belefog a dologba, amikor aggasztani kezdte, hogy nincs egy fia sem, aki az ígért királyság uraként követhetné őt. Egy újabb megbeszélést kezdeményezett a Melkizedekkel; és e beszélgetés során történt, hogy Sálem papja, az Isten látható Fia meggyőzte Ábrahámot arról, hogy hagyjon fel az anyagi hódítási tervével és a világi uralkodással a mennyországra vonatkozó szellemi terv érdekében.

^{93:6.2 (1020.5)} A Melkizedek elmagyarázta Ábrahámnak, hogy milyen értelmetlen dolog az amori szövetséggel való versengés, azonban azt is éppúgy nyilvánvalóvá tette a számára, hogy e visszamaradott nemzetségek az ostoba

szokásaikkal bizonyosan végeznek magukkal, s így néhány nemzedék múlva annyira meggyengülnek, hogy Ábrahám leszármazottai, melyek időközben erősen megsokasodnak, könnyedén legyőzhetik őket.

93:6.3 (1020.6) És a Melkizedek hivatalos szövetséget kötött Ábrahámval Sálemben. Azt mondta Ábrahámnak: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; és így lesz a te magod.” Ábrahám hitt a Melkizedeknek, „és tulajdoníttaték az önéki igazságnak”. Ezután a Melkizedek elmondta Ábrahámnak, hogy az utódai az egyiptomi ottlétüket követően miként fogják majd elfoglalni Kánaánt.

93:6.4 (1020.7) A Melkizedeknek Ábrahámval kötött szövetsége jelenti az isteniség és az emberiség közötti nagy urantiai megállapodást, mellyel az Isten beleegyezik abba, hogy mindent megtesz; az ember pedig csak abba egyezik bele, hogy hisz az Isten ígéreteinek és követi az ő utasításait. Azelőtt azt hitték, hogy az üdvözülés kizárólag tettek révén nyerhető el — áldozással és ajándékokkal; most a Melkizedek újból elhozta az Urantiára a jó hírt, miszerint az üdvözülés, az Isten kegye, hit révén nyerhető el. De az Istenben való egyszerű hit ezen örömhíre túlságosan haladó dolog volt; a szemita törzsekbe tartozó emberek szívesebben tértek vissza a vérontással járó régebbi áldozáshoz és a bűn miatti vezekléshez.

93:6.5 (1021.1) Nem sokkal e szövetség megkötése után történt, hogy a Melkizedek ígéretének megfelelően megszületett Izsák, Ábrahám fia. Izsák születését követően Ábrahám igen lelkes hozzáállást tanúsított a Melkizedekkel való szövetség iránt, és Sálemben ment, hogy írásba is foglalják azt. A szövetség

nyilvános és hivatalos elfogadásakor történt, hogy a nevét Ábrámról Ábrahámra változtatta.

93:6.6 (1021.2) A sálemi hívők többsége korábban is tartotta a körülmetélés szokását, bár a Melkizedek ezt sohasem tette kötelezővé. Ábrahám mindig is nagyon ellenezte a körülmetélést, de ez alkalommal úgy döntött, hogy ünnepivé teszi az alkalmat és hivatalosan elfogadja e szertartásos szokást, mint a sálemi szövetség megerősítésének jelképét.

93:6.7 (1021.3) A Melkizedek nagyobb tervei érdekében a személyes becsvágyairól való tényleges és nyilvános lemondást követően jelent meg neki három mennyei lény a Mamré-mezőn. Ez ténszerű megjelenés volt, függetlenül attól, hogy a Szodoma és Gomorra természetes pusztulására később gyártott beszámolókat ezzel hozták összefüggésbe. E napok történéseihez fűződő mondák jelzik, hogy még az ilyen viszonylag közeli múltban is milyen elmaradottak voltak az erkölcsök és az etika.

93:6.8 (1021.4) Az ünnepélyes szövetség megkötése után Ábrahám és a Melkizedek teljesen kibékült. Ábrahám újra a sálemi közösség polgári és katonai vezetője lett, mely Melkizedek-testvériség nyilvántartásában, annak virágzása teljében, több mint százezer rendszeres tizedfizető szerepelt. Ábrahám jelentősen kibővítette a sálemi templomot és az egész tanoda számára új sátrakat biztosított. Nemcsak hogy kiterjesztette a dézsmarendszert, hanem meghonosította a tanhely működtetésének számos fejlett módszerét, s emellett nagymértékben hozzájárult a hittérítői feladatokat ellátó részleg jobb működtetéséhez is. Szintén sokat tett a pásztormesterség fejlesztése és a sálemi tejgazdálkodás

átszervezése érdekében. Ábrahám eszes és rátermett üzletember volt, tehetősnek számított a korában; nem volt valami jámbor, viszont talpig becsületes volt, és hitt Makiventa Melkizedekben.

7. A Melkizedek-féle hitelesítők

93:7.1 (1021.5) A Melkizedek még évekig folytatta a tanítványai oktatását és a sálemi hitelesítők kiképzését, akik eljutottak az összes szomszédos törzshöz, különösen Egyiptomba, Mezopotámiába és Kis-Ázsiába. Az évtizedek múlásával a tanítók egyre messzebb és messzebb jutottak Sálemtől, és magukkal vitték a Makiventa által hozott, az Istennel kapcsolatos hitvallásról és a benne való hitről szóló örömhírt.

93:7.2 (1021.6) Ádámszonnak a Van-tó partjainál letelepedett leszármazottai figyelmes hallgatói lettek a sálemi tiszteletfajta hettita tanítóinak. Ebből az egykori andita központból tanítókat küldtek Európa és Ázsia távoli térségeibe is. A sálemi hitelesítők egész Európába behatoltak, egészen a Brit-szigetekig eljutottak. Az egyik csoport a Feröer-szigeteken át elment egészen az izlandi andonfiakig, míg egy másik átjutott Kínán és elérte a keleti szigeteken élő japánokat. A keleti félteke törzseinek megvilágosítása céljából Sálemből, Mezopotámiából és a Van-tó vidékéről kimerészkedett férfiak és nők élete és tapasztalásai az emberi fajról szóló beszámoló egyik hősi fejezetét alkotják.

93:7.3 (1022.1) Ám a feladat oly nagy volt és a törzsek olyannyira visszamaradottak voltak, hogy az eredmények átmenetinek és kétesnek bizonyultak. A sálemi örömhír nemzedékről nemzedékre megtelepedett itt-ott, de Palesztinát kivéve az egy

Isten eszméje sohasem volt képes kiváltani egy egész törzs vagy emberfajta állandó hűségét. A korai sálemi hitterjesztők tanításai már jóval Jézus eljövetele előtt mindenfelé elmerültek a régebbi és általánosabb babonaságokban és hiedelmekben. Az eredeti Melkizedek örömhír csaknem teljesen felszívódott a Nagy Anya, a Nap és az egyéb ősi tiszteletfajták hiedelmeiben.

93:7.4 (1022.2) Ti, akik ma a könyvnyomtatás előnyeit élvezitek, aligha érthetitek meg, hogy milyen nehéz volt megtartani az igazságot e korai időkben; hogy két nemzedék között milyen könnyen elveszhetett egy új tantétel. Mindig is megvolt a lehetősége annak, hogy az új tantétel felszívódik a vallási tanítások és varázslási szokások idősebb testében. Az új kinyilatkoztatás mindig beszennyeződik a régebbi evolúciós hiedelmekkel.

8. A Melkizedek távozása

93:8.1 (1022.3) Röviddel Szodoma és Gomorra pusztulása után történt, hogy Makiventa úgy döntött, befejezi az urantiai veszélyhelyzeti alászállását. Számos körülmény befolyásolta a Melkizedek azon döntését, hogy véget vet a húsvér testben való ittlétének, melyek közül a legfontosabb az volt, hogy a környező törzsek, sőt a közvetlen társai is egyre inkább hajlottak arra, hogy félistennek tekintsék őt, hogy valamilyen természetfeletti lényt lássanak benne, aki egyébként volt is; de az emberek indokolatlanul hódolni kezdtek neki és erősen babonás félelemmel viseltettek iránta. Mindezekon túl a Melkizedek kellő idővel Ábrahám halála előtt kívánta elhagyni a földi ténykedése színhelyét annak érdekében, hogy az egyetlen Isten igazsága erősen rögzüljön a követői elméiben.

Ennek megfelelően Makiventa egy éjjelen visszavonult a sálemi sátrába, jó éjszakát kívánt az emberi társainak, és amikor azok reggel eljöttek hozzá, ő már nem volt ott, mert a társai elvitték.

9. A Melkizedek távozása utáni idők

^{93:9.1 (1022.4)} Ábrahámnak nagy próbatételt jelentett a Melkizedek oly hirtelen eltűnése. Bár kellően figyelmeztette a követőit arra, hogy egyszer majd el kell mennie úgy, ahogyan jött, az emberek mégsem nyugodtak bele a csodálatos vezetőjük elvesztésébe. A Sálemben kiépített nagyszerű szervezet csaknem eltűnt, bár e napok hagyományaira épített Mózes is, amikor a héber rabszolgákat Egyiptomból kivezette.

^{93:9.2 (1022.5)} A Melkizedek elvesztése olyan szomorúsággal töltötte el Ábrahámot, melyen sohasem tudott teljesen felülkerekedni. Elhagyta Hebront, amikor legyőzte az anyagi királyság kiépítése iránti becsvágyát; és ekkor, miután a szellemi ország felépítésében közreműködő társát elveszítette, elhagyta Sálemet is, és délre vonult, hogy a Gerarnál lévő érdekeltségei közelében éljen.

^{93:9.3 (1022.6)} Közvetlenül a Melkizedek eltűnése után Ábrahám félni kezdett és elbátortalanodott. A Gerarba való megérkezésekor a személyazonosságát eltitkolta, s így a felesége Abimeleké lett. (Röviddel a Sárával való házasságkötése után Ábrahám egy éjjel kihallgatott egy összeesküvést, mely az ő megölésére irányult abból a célból, hogy a szépséges feleségét megszerezhessék. E félelem rettegéssé fokozódott ebben az egyébként bátor és vakmerő vezetőben; egész életében attól félt, hogy valaki titkon

meggyilkolja őt azért, hogy Sárát megszerezhesse. Ez megmagyarázza, hogy e bátor férfi miért is mutatott három különböző alkalommal igazi gyávaságot.)

93:9.4 (1023.1) De Ábrahámot nem sokáig tántorították el a Melkizedek utódjaként teljesítendő küldetésétől. Hamarosan híveket szerzett magának a filiszteusok és Abimelek népe körében, szerződést kötött velük, és viszonzásként számos babonájukkal megfertőződött, különösen az elsőszülött fiak feláldozásának szokásával. Így Ábrahám újból nagy vezető lett Palesztinában. Minden népcsoport hódolt neki és minden király tisztelte őt. Az összes környező törzs szellemi vezetője lett, és a hatása egy darabig még a halála után is munkált. Életének utolsó éveiben még egyszer visszatért Hebronba, a korábbi tevékenységei színhelyére és oda, ahol a Melkizedekkel együtt dolgozott. Ábrahám utolsó tette az volt, hogy hű szolgákat küldött testvére, Nahor városába, mely Mezopotámia határán helyezkedett el, abból a célból, hogy Izsák fia számára a maga népéből hozasson feleséget. Ábrahám népe körében már régóta szokás volt az unokatestvérek közötti házasságkötés. Ábrahám az egykori sálemi tanhelyeken a Melkizedektől tanult Isten-hit mellett kitartva halt meg.

93:9.5 (1023.2) A következő nemzedék nehezen tudta megérteni a Melkizedek történetét; ötszáz éven belül sokan az egész történetet már hitregének vették. Izsák elég jól kitartott az apja tanai mellett és táplálta a sálemi telepes csoport örömhírét, azonban Jákob már nehezebben tudta felfogni e hagyományok jelentőségét. József szilárdan hitt a Melkizedekben, és a testvérei nagyrészt emiatt tartották álmodozónak. A Józsefet Egyiptomban övező tisztelet főként Ábrahám dédapja

emlékéből fakadt. Józsefnek felajánlották az egyiptomi seregek parancsnoki tisztét, de mivel oly erősen hitt a Melkizedekkel kapcsolatos hagyományokban, valamint Ábrahám és Izsák későbbi tanításaiban, ezért úgy döntött, hogy polgári intézőként szolgál, mert hitte, hogy így majd jobban tud a mennyország ügyének előmozdításán munkálkodni.

93:9.6 (1023.3) A Melkizedek tanítása kerek egész volt, azonban az e napokról szóló feljegyzéseket a későbbi héber papok lehetetlennek és valószínűtlennek tartották, bár sokan megértették valamelyest ezeket a feljegyzéseket, legalábbis addig az időpontig, amikor az Ószövetség szövegeit egészében össze nem szerkesztették Babilonban.

93:9.7 (1023.4) Amiket az ószövetségi feljegyzések úgy ismertetnek, mint Ábrahám és az Isten közötti beszélgetéseket, azok valójában Ábrahám és a Melkizedek közötti megbeszélések voltak. Később az írástudók a Melkizedek kifejezést az Isten hasonszavának tekintették. Az Ábrahámnak és Sárának „az Úr angyalával” való számos találkozását említő feljegyzés a Melkizedeknél tett számos látogatásukra utal.

93:9.8 (1023.5) Az Izsákról, Jákobról és Józsefről szóló héber beszámolók sokkal megbízhatóbbak, mint az Ábrahámról szólók, bár ezek is tartalmazznak tárgyi tévedéseket, olyan változtatásokat, melyeket a héber papok akarva-akaratlanul tettek e feljegyzések összeállításakor a babiloni fogság idején. Keturah nem volt Ábrahám felesége; Hagarhoz hasonlóan ő is csak egy ágyas volt. Ábrahám minden vagyona Izsáké lett, aki Sárának, a törvényes feleségnek a fia volt. Ábrahám nem volt olyan idős, mint ahogy azt a feljegyzések megadják, a felesége pedig sokkal fiatalabb volt. Ezeket az életkorokat szándékosan

megváltoztatták annak érdekében, hogy biztosítsák Izsák későbbi állítólagos csodás születését.

93:9.9 (1023.6) A babiloni fogság rettenetesen megtépázta a zsidók nemzeti önérzetét. A nemzeti alsóbbrendűsége adott válaszukban a nemzeti és faji önzés másik szélsőségébe estek, amikor is eltorzították és elferdítették a hagyományaikat úgy, hogy az Isten kiválasztott népeként minden más emberfajtnál felsőbb rendűvé minősítették magukat; és ennél fogva minden feljegyzésüket gondosan átszerkesztettek annak érdekében, hogy Ábrahámot és a nemzetük többi vezetőjét minden más személynél, nem kímélve még magát a Melkizedeket sem, magasabbra emeljék. Ezért a héber írástudók e nagy jelentőségű időkről szóló minden olyan feljegyzést megsemmisítettek, amit csak felleltek, és csak az Ábrahám és a Melkizedek sziddimi csata utáni találkozásáról szóló beszámolót tartották meg, mely Ábrahámot nagyon dicső fényben tüntette fel.

93:9.10 (1024.1) Így, amint a Melkizedeket fokozatosan szem elől veszítették, elveszítették e veszélyhelyzeti Fiúnak a megígért alászálló Fiú szellemi küldetésére vonatkozó tanítását is; e küldetés természetét olyannyira szem elől tévesztették, hogy a leszármazottaik közül csak igen kevesen voltak képesek vagy hajlandók felismerni és elfogadni Mihályt, amikor megjelent a földön húsvér testben úgy, ahogy azt Makiventa megjósolta.

93:9.11 (1024.2) De a héberek könyvének egyik írója megértette a Melkizedek küldetését, mert azt írta: „E Melkizedek, a Fenséges papja, a béke királya is volt; apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlónak tétetvén az Isten Fiához, pap marad

örökké.” Ez az író úgy jellemezte a Melkizedeket, mint a Mihály későbbi alászállásának fajtájába tartozót, megerősítve, hogy Jézus „a Melkizedek rendből való örök segédkező”. Bár ez az összehasonlítás nem volt egészen szerencsés, szó szerint igaz volt, hogy Krisztus „a tizenkét Melkizedek-megbízott rendelkezései szerint” kapott átmeneti címet az Urantián, akik a világra való alászállásakor e feladatkörben szolgáltak.

10. Makiventa Melkizedek jelenlegi helyzete

93:10.1 (1024.3) Makiventa megtestesülése idején az urantiai Melkizedek-megbízottak tizenegyen tevékenykedtek. Amikor Makiventa úgy ítélte meg, hogy a veszélyhelyzeti Fiúként való működése véget ért, jelezte e tényt a tizenegy társának, és azok nyomban előkészítették azt az eljárást, mely révén megszabadulhatott a húsvér testből és biztonságosan helyreállíthatták az eredeti Melkizedek állapotát. A Sálemből való eltűnését követő harmadik napon megjelent az urantiai feladatot teljesítő tizenegy társa körében és a sataniai 606-os világ bolygói megbízottainak egyikeként folytatta a megszakított létpályáját.

93:10.2 (1024.4) Makiventa az alászállását húsvér teremtményként éppen olyan hirtelenül és mindenféle körülményesség nélkül fejezte be, ahogy megkezdte. Sem a megjelenésével, sem a távozásával nem járt semmilyen szokatlan bejelentés vagy különös esemény; sem feltámadási számbavétel, sem bolygói megítéltetés zárása nem kísérte az Urantián való megjelenését; az övé veszélyhelyzeti alászállás volt. De Makiventa addig nem vetett véget az emberilény-testben való ottlétének, amíg a Melkizedek Atya annak rendje és módja szerint el nem bocsátotta és nem értesült arról, hogy a veszélyhelyzeti

alászállása megkapta a Nebadon főigazgatójának, a szalvingtoni Gábrielnek a jóváhagyását is.

93:10.3 (1024.5) Makiventa Melkizedek továbbra is nagy figyelmet fordított azon emberek leszármazottainak a dolgaira, akik hittek ama tanításaiban, melyeket még a húsvér testben adott közre. Azonban csak Ábrahám Izsák utáni leszármazottai, akik a kéniekkel kötöttek vegyes házasságokat, alkották az egyetlen vérvonalat, mely elég sokáig megmaradt és táplálta a sálemi tanítások valamelyest tiszta felfogását.

93:10.4 (1024.6) Ugyanez a Melkizedek a következő ezerkilencszáz éven át folytatta az együttműködést számos prófétával és látnokkal, így próbálva életben tartani a sálemi igazságokat addig, amíg el nem érkezik az idő Mihály földi megjelenésére.

93:10.5 (1025.1) Makiventa bolygói megbízott maradt Mihály urantiai győzelmének idejéig. Később a huszonnégy igazgató egyikeként a Jerusemen vállalt urantiai szolgálatot, és csak a közelmúltban emelkedett a Teremtő Fiú jerusemi személyes nagykövetének rangjára, viselve az Urantia Bolygóhercege Helyettesének címét. Úgy gondoljuk, hogy amíg az Urantia lakott bolygó marad, addig Makiventa Melkizedek nem fog teljesen visszatérni a fiúi besorolásúak e rendjének feladataihoz, de az idő szempontjából örökre Krisztus Mihályt képviselő bolygói segédkező marad.

93:10.6 (1025.2) Lévén, hogy az övé veszélyhelyzeti alászállás volt az Urantián, a feljegyzésekből nem tűnik ki, hogy mit hoz a jövő Makiventa számára. Megtörténhet, hogy a nebadoni Melkizedek testület elszenvedi az egyik tagjának elvesztését. Az edentiai Fenségesektől származó közelmúltbeli

határozatok, melyeket az uverszai Nappalok Elődei utóbb jóváhagytak, erősen azt sugallják, hogy ezen alászálló Melkizedek rendeltetése az, hogy átvegye a bukott Bolygóherceg, Kaligasztia helyét. Ha a sejtéseink e tekintetben helytállóak, akkor nagyon is lehetséges, hogy Makiventa Melkizedek újból megjelenhet személyesen az Urantián és valamilyen más értelemben betölti a királyszékétől megfosztott Bolygóherceg szerepét, vagy esetleg úgy jelenik meg a földön, mint helyettes Bolygóherceg, Krisztus Mihály helytartója, aki jelenleg ténylegesen is viseli az Urantia Bolygóhercegének címét. Bár távolról sem világos előttünk, hogy mi lehet Makiventa végső rendeltetése, mindazonáltal a közelmúltban bekövetkezett események erősen azt sugallják, hogy a már említett sejtéseink nem állnak távol az igazságtól.

93:10.7 (1025.3) Tökéletesen tisztában vagyunk azzal, hogy Mihály az urantiai győzelmével miként vált Kaligasztia és Ádám utódjává; hogy miként lett a bolygó Béke Hercege és a második Ádám. Most szembesülünk azzal, hogy e Melkizedek kapja az Urantia Helyettes Bolygóhercegének címét. Vajon őt nevezik-e ki az Urantia Helyettes Anyagi Fiának is? Vagy van-e annak esélye, hogy valamilyen váratlan és példátlan esemény következik be és Ádámnak és Évának vagy valamely utódaiknak a bolygóra való valamikori visszatérésére kerül sor úgy, mint Mihály képviselői, akik az Urantia második Ádámjának helyettesi címét viselik?

93:10.8 (1025.4) Mindezek az elmélkedések, kiegészülve azzal a bizonyossággal, hogy Ítélező és Háromsági Tanító Fiak egyaránt meg fognak jelenni, valamint a Teremtő Fiú kifejezett ígéretével, miszerint egyszer még visszatér, tehát mindez az

Urantia jövőjét kifürkészhetetlenné s a bolygót az egész Nebadon világegyetem egyik legérdekesebb és legizgalmasabb szférájává teszi. Az is teljességgel lehetséges, hogy valamely eljövendő korban, amikor az Urantia a fény és élet korszakához közelít, miután már a Lucifer-féle lázadás és a Kaligasztia-féle elszakadás ügyeit véglegesen megítélték, tanúi lehetünk annak, hogy az Urantián egyszerre lesz jelen Makiventa, Ádám, Éva és Krisztus Mihály, valamint egy Ítélező Fiú vagy akár több Háromsági Tanító Fiú is.

93:10.9 (1025.5) A rendünk sokáig osztotta azt a véleményt, hogy Makiventa tagsága az urantiai igazgatók jerusemi testületében, vagyis a huszonnégy tanácsos körében, elegendő bizonyíték arra, hogy igazolja azon meggyőződésünket, hogy az ő rendeltetése az, hogy az Urantia halandóit kövesse a fejlődés és felemelkedés világegyetemi rendjében egészen a Végleges Paradicsomi Testületéig. Tudjuk, hogy Ádám és Éva rendeltetése, hogy elkísérjék a földi társaikat a paradicsomi kalandra, amikor az Urantia megállapodik a fényben és életben.

93:10.10 (1025.6) Kevesebb mint ezer éve ugyanez a Makiventa Melkizedek, Sálem egykori bölcse, láthatatlanul jelen volt az Urantián egy száz évnyi időszakra, amikor is a bolygó helyben székelő főkormányzójaként tevékenykedett; és ha a bolygói ügyek vitelének jelenlegi rendszere fennmarad, akkor bizonyosan visszatér még ilyen minőségében valamivel több mint ezer év múlva.

93:10.11 (1026.1) Ez a története Makiventa Melkizedeknek, aki egyike azoknak a legkülönlegesebb személyeknek, akik az Urantia történelmével valaha is kapcsolatba kerültek, és olyan

személyiség, akinek fontos szerepe lehet a ti rendhagyó és szokatlan világotok jövőbeli tapasztalásában.

93:10.12 (1026.1) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

94. írás

A Melkizedek tanítások keleten

94:0.1 (1027.1) A SÁLEMI vallás első tanítói eljutottak Afrika és Eurázsia legtávolabbi törzseihez is, mindegyre terjesztve a Makiventa-féle örömhírt arról, hogy az embernek az egy egyetemes Istenben való hite és bizodalma a kizárólagos ára az isteni kegy elnyerésének. A Melkizedek Ábrahámval kötött szövetsége képezte az alapját azoknak a legelső hitterjesztői tevékenységeknek, melyek Sálemből és a többi központból kiindultak. Az Urantián más vallásnak sohasem volt több olyan buzgó és törekvő hitterjesztője, mint e nemes férfiak és nők, akik a Melkizedek tanait magukkal vitték az egész keleti féltekére. A hitterjesztőket sokféle népből és emberfajtából képezték ki, és a tanaikat nagymértékben terjesztették őslakos megtértek közvetítésével is. A világ különböző helyein létesítettek kiképzőközpontokat, ahol a helyi lakosokat a sálemi vallásra kioktatták és azután megbízták e tanítványokat azzal, hogy a saját népüknel tanítókként működjenek.

1. A sálemi tanok a védikus Indiában

94:1.1 (1027.2) A Melkizedek korában India fajilag sokszínű ország volt, mely röviddel azelőtt került az északról és nyugatról bejövő árja-andita hódítók politikai és vallási uralma alá. Az áriják ekkoriban a félszigetnek csak az északi és a nyugati részein fordultak elő általánosan. E védikus jövevények a számos törzsi istenségüket is magukkal hozták. Az

istenimádási vallási formáik szorosan követték a korai andita őseik szertartási szokásait annyiban, hogy az apa még mindig papként, az anya pedig papnőként működött, és még mindig a családi tűzhely szolgált oltár gyanánt.

94:1.2 (1027.3) A védikus tiszteletfajtát akkoriban a tanító-papok brahman kasztjának irányítása alatti gyarapodás és átalakulás jellemezte, akik fokozatosan átvették a hatalmat a terjeszkedő istenimádási szertartás felett. Már javában folyt az egykor harminchárom árja istenség összeolvadása, amikor a sálemi hitleterjesztők behatoltak Észak-Indiába.

94:1.3 (1027.4) Az árják többistenhite ama korábbi egyistenhitük elfajzását jelentette, mely a törzsi egységekre való bomlással jött létre, s minden törzsnek meglett az imádott istene. Az andita Mezopotámia eredeti egyistenhitének és háromságeszmejének ezen elkorcsosulása a Krisztus előtti második évezred első századaiban az újraösszegződés állapotában volt. A sok istent egy panteonná szervezték diausz pitárnak, a menny urának; Indrának, a légkör háborgó urának; és Agninak, a háromfejű tűzistennek, a föld urának és a korábbi Háromság fogalom elcsökevényesedett jelképének hármasság vezetése alatt.

94:1.4 (1027.5) Határozott többlől-egyet istenimádati fejlemények törtek utat egy fejlett egyistenhitnek. Agnit, a legősibb istenséget gyakran tették az egész panteon atya-vezetőjévé. Az istenség-atya alapelv, melyet néha Pradsápatinak neveztek, néha Brahmának hívtak, letűnt abban az istentani csatában, melyet a brahman papok később a sálemi tanítókkal vívtak. A Brahmant úgy tekintették, mint az egész védikus panteont mozgató isteni energia-alapelve.

94:1.5 (1028.1) A sálemi hitterjesztők a Melkizedek egy Istenét, a menny Fenségesét hirdették. E kép nem különbözött teljesen az összes isten forrását képező Atya-Brahmá megjelenő felfogásától, azonban a sálemi tantétel nem volt szertartáskövető és ennél fogva szembehelyezkedett a brahman papság hitelveivel, hagyományaival és tanításaival. A brahman papok sohasem fogadták volna el azt a sálemi tanítást, hogy az üdvözülés hit kérdése és az Isten jóindulatához nincs szükség szertartáskövető szabályokra és áldozási szertartásokra.

94:1.6 (1028.2) Az Istenben való bizodalom és a hiten keresztüli üdvözülés Melkizedek-örömhírének elutasítása meghatározó fordulópontot jelentett India esetében. A sálemi hitterjesztők nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy az emberek már kevésbé hittek az ősi védikus istenekben, azonban a vezetők, a védikus vallás papjai nem fogadták el az egy Istenről és az egyszerű hitről szóló Melkizedek tanokat.

94:1.7 (1028.3) A brahmanok a sálemi tanítókkal vívott harcban összeválogatták a koruk szent írásait, és ez a később felülvizsgált összeállítás érte meg a legújabb időköt a Rigvédaként, a legősibb szent könyvek egyikeként. A második, a harmadik és a negyedik véda úgy követte egymást, ahogy a brahmanok egyre inkább arra törekedtek, hogy megszilárdítsák, formába öntsék és rögzítsék az imádási és áldozási szertartásaikat az akkori idők népeinél. Minden tőlük telhetőt megtettek, és ezek az írások a szépségfogalom és igazság-meglátás bármely hasonló természetű munkájának egyenrangú párját alkotják. De amint e nemesebb vallás megfertőződött Dél-India ezer és egy babonáságával, tiszteletfajtájával és szertartásával, fokozatosan átalakult a

halandó ember által valaha is kialakított legutóbbi istentani rendszerre. A védák tanulmányozásával fellelhető a valaha megfogalmazott legmagasabb rendű és legalacsonyabb rendű Istenség-felfogások némelyike.

2. Brahmanizmus

94:2.1 (1028.4) Ahogy a sálemi hitterjesztők déli irányban behatoltak a dravidák Dekkán-fennsíkjára, egy erősödő kasztrendszerrel találkoztak, az árják ama rendszerével, mellyel meg akarták akadályozni a faji azonosságuk elvesztését a másodrendű szangik népek emelkedő árhullámával szemben. Lévé, hogy a brahman papi kaszt képezte e rendszer lényegét, e társadalmi rend nagymértékben hátráltatta a sálemi tanítók érvényesülését. E kasztrendszernek nem sikerült megmentenie az árja fajtát, azonban sikeresen fenntartotta a brahmanokat, akik ennek köszönhetően Indiában a mai napig megőrizték a vallási vezető szerepüket.

94:2.2 (1028.5) Ekkor, azzal, hogy a felsőbb igazság elutasításán keresztül meggyengült a védizmus, az árják tiszteletfajtája egyre inkább engedett a Dekkán felől érkező erősödő hatásoknak. A faji leépülés és a vallási megsemmisülés hullámának megtörésére tett kétségbeesett kísérlettel a brahman kaszt megpróbálta önmagát minden másnál magasabbra emelni. Azt tanították, hogy az istenségnek való áldozás már önmagában is tökéletesen elégséges, hogy az már önmagában is ellenállhatatlan. Azt hirdették, hogy a világegyetem két alapvető isteni elve közül az egyik Brahman, az istenség, a másik pedig a brahman papság. Egyetlen más urantiai nép körében sem merték a papok az isteneiknél magasabbra emelni magukat, nem utalták magukhoz az

isteneiknek kijáró tiszteletet. De olyan képtelenül messzire mentek ezen önhitt igényekkel, hogy az egész ingatag rendszer a környező és kevésbé fejlett polgárosodott társadalmakból beözönlő, lealacsonyodott tiszteletfajták előtt összeomlott. Maga a hatalmas védikus papság pedig a tehetetlenség és a borúlátás sötét áradatában kapálózott és merült el, melyet a saját önző és esztelen kevélységük zúdított egész Indiára.

94:2.3 (1029.1) Az emberi sajátlényegre való indokolatlan összpontosítás biztosan vezetett a sajátlényeg nem evolúciós továbbélésétől való félelemhez, mely továbbélés az egymást követő emberi, állati vagy növényi megtestesülések végtelen körét jelentette. Az összes szennyező hiedelem közül, melyek hozzákapcsolódhattak ahhoz, ami esetleg egy megjelenő egyistenhit lehetett, egy sem volt olyan nevetséges, mint a lélekvándorlásban — a lelkek újratestesülésének tantételében — való hit, mely a dravidák Dekkánjából jött. Az ismétlődő lélekvándorlások unalmas és egyhangú körében való hit megfosztotta a küzdő halandókat attól a régóta táplált reményüktől, hogy a halálban megtalálják azt a megszabadulást és szellemi előrelépést, ami egykor a korai védikus hit részét képezte.

94:2.4 (1029.2) Ezt a bölcséleti gyengítő tanítást hamarosan követte a sajátlényegtől való örök megszabadulás tantételének a feltalálása, melyben a sajátlényeg megszabadulását az egyetemes megpihenésben és a Brahmannel, a teremtszősszesség mindent átható lelkével való egyesülésben történő elmerülés biztosította. A halandói vágyat és az emberi törekvést hathatósan megalázták és gyakorlatilag megsemmisítették. Több mint kétezer éven át India kiválóbb

elméi arra törekedtek, hogy minden vágyuktól megszabaduljanak, és ez szélesre tárta az ajtót ama későbbi tiszteletfajták és tanok előtt, melyek gyakorlatilag a szellemi reménytelenség láncára verték sok hindu nép lelkeit. Minden polgárosodott társadalom közül a védikus-árja fizette a legszörnyűbb árat a sálemi örömhír elutasításáért.

94:2.5 (1029.3) A kaszt önmagában nem tudta fenntartani az árják vallási-kulturális rendszerét, és ahogy a Dekkán-fennsík fejletlen vallásai egyre beljebb hatoltak északon, beköszöntött a kétségbeesés és a reménytelenség korszaka. Ezekben a sötét időkben történt, hogy az élet elvétele tiltásának tisztelete megjelent, és azóta is él. Sok új tiszteletfajta egyenesen istentagadó volt, azt állítva, hogy az egyáltalán elérhető üdvözülés csakis az ember saját, önálló erőfeszítése árán valósulhat meg. De még mindeme nagyszámú, szerencsétlen életfelfogásban is kimutathatók a Melkizedek-féle, sőt az ádám tanítások torz maradványai is.

94:2.6 (1029.4) Ez volt a hindu hit későbbi írásai, a bráhmanák és az upanisadok összeállításának kora. Lévéen, hogy elutasították az egy Isten személyes hiten keresztüli megtapasztalásán alapuló személyes vallás tanításait, és hogy beszennyeződtek a Dekkán-fennsíkról érkező lealacsonyító és legyengítő tiszteletfajták és hitvallások áradatától, azok emberszerű jellegétől és újratesztelés-felfogásaitól, a brahman papság heves választ adott e romlasztó hiedelmekkel szemben; határozott törekvés jelent meg az igaz valóság keresésére és megtalálására. A brahmanok hozzáfogtak az indiai istenségkép emberi alakkal való felruházottságának megszüntetéséhez, azonban e cselekedetük során az istenkép

elszemélytelenítésének súlyos tévedésébe estek, és ebből nem úgy emelkedtek ki, hogy felismerték volna a paradicsomi Atya fenséges és szellemi eszményképét, hanem úgy, hogy megalkották a mindent magába foglaló Abszolút ködös, metafizikai felfogását.

94:2.7 (1029.5) Az önmaguk megtartására irányuló erőfeszítéseik során a brahmanok elutasították a Melkizedek egy Istenét, és ekkor szemben találták magukat a Brahman-feltevással, azzal a meghatározatlan és csalóka bölcseleti sajátlényeggel, azzal a személytelen és tehetetlen valamivel, ami India szellemi életét abba a reménytelen és lesújtó helyzetbe hozta, mely attól a szerencsétlen naptól a huszadik századig fennállt.

94:2.8 (1029.6) Az upanisadok megírásának idején jelent meg a buddhizmus Indiában. De az ezerévnyi sikere ellenére sem tudott versenyre kelni a későbbi hinduizmussal; a felsőbb rendű erkölcsisége ellenére az Isten korai leírása még kevésbé volt pontos, mint a hinduizmusé, mely kevesebb és személyes istenségeket adott. A buddhizmus végül engedett Észak-Indiában a harcos iszlám támadásának, mely határozott képet rajzolt Allahról, mint a világegyetem legfelsőbb Istenéről.

3. A brahman bölcselet

94:3.1 (1030.1) Bár a brahmanizmus legmagasabb rendű szakasza aligha volt vallás, azért a halandói elmének a bölcseleti és a metafizikai vizsgálódás területén kifejtett, valóban legnemesebb törekvései közé tartozott. A végleges valóság felfedezésének igényétől hajtva az indiai elme nem állt meg addig, amíg az istentan csaknem minden vetületét fel nem derítette, kivéve a vallás alapvető fontosságú, kettős fogalmát:

az összes világegyetemi teremtmény Egyetemes Atyját és eme teremtmények világegyetembeli felemelkedési tapasztalásának tényét, mely tapasztalást az örökkévaló Atya elérésére való törekvésük során szereznek, aki azt parancsolta nekik, hogy legyenek olyan tökéletesek, mint amilyen tökéletes ő.

94:3.2 (1030.2) A brahmani felfogásban az akkori idők elméi tényleg megragadták a valamiféle mindent átható Abszolútnak az eszméjét, mert e kitételt egyszerre azonosították teremtő energiaként és mindenségrendi válaszként. A Brahmant úgy tekintették, mint amely meghalad minden meghatározást, melyet csakis úgy lehet felfogni, hogy minden véges minőséget sorban megtagadnak. E hit valóban egy abszolút, sőt végtelen lényre irányult, azonban e fogalom nagymértékben mentes volt a személyiségjegyeitől és ezért az egyéni hívők számára nem volt megtapasztalható.

94:3.3 (1030.3) A Brahman-Narájánát úgy tekintették, mint az Abszolútot, a végtelen VAN-t, a lehetséges mindenségrend elsődleges teremtesképességét, az Egyetemes Sajátlényeget, mely a nyugalom és a lehetségesség szintjén létezik szerte az egész örökkévalóságban. Ha az akkori bölcselők képesek lettek volna megtenni a következő lépést az istenségkép kialakításában, akkor fel tudták volna fogni a Brahmant társulóként és teremtőként, a teremtett és fejlődő lények által megközelíthető személyiségként, s ezután e tanítás válhatott volna a legfejlettebb istenségképpé az Urantián, lévén, hogy magába foglalta volna a teljes istenségműködés első öt szintjét és talán felismerte volna a maradék kettőt is.

94:3.4 (1030.4) Bizonyos szakaszokban az Egy Egyetemes Mindent Átható Lélek, mint a minden teremtményi lét összességének

vagy teljességének fogalma az indiai bölcseleket nagyon közel vezette a Legfelsőbb Lény igazságához, de ez az igazság semmit nem segített nekik, mert képtelenek voltak bármiféle ésszerű vagy okszerű személyes megközelítést kialakítani ahhoz, hogy a Brahman-Narájánához kapcsolt, elvont és egyistenhitre épülő céljukat elérhessék.

94:3.5 (1030.5) Az oksági folytonosság karma-elve megint csak nagyon közel áll a minden tér-idő cselekménynek a Legfelsőbb Istenség-jelenlétében végbemenő következményi egységbe rendeződése igazságához; de ez a kiindulási feltétel sohasem biztosította az egyes hívők számára az Istenség személyes elérhetőségét, hanem csak a minden személyiségnek az Egyetemes Mindent Átható Lélekben való végleges feloldódását.

94:3.6 (1030.6) A brahmanizmus bölcselete szintén nagyon közel került az emberben lakozó Gondolatigazító felismeréséhez, csak ott tévesztették el az irányt, hogy rosszul értelmezték az igazságot. Az a tanítás, miszerint a lélek nem más, mint a Brahmannak az emberben lakozó része, kikövezhette volna az utat egy fejlettebb vallás számára, ha e felfogást nem rontotta volna el teljesen az a hiedelem, hogy az Egyetemes Egynek az emberben lakozó részén kívül nem létezik emberi egyéniség.

94:3.7 (1030.7) A sajátlényeg-léleknek és a Mindent Átható Léleknek az összeolvadására épülő tantételben az indiai hittudósok nem tudták biztosítani a továbbélését valami emberinek, valami új és különlegesnek, valaminek, ami az emberi akarat és az Isten akarata egyesüléséből születik meg. Az a tanítás, hogy a lélek visszatér a Brahmanhoz, közeli párhuzamba állítható az Igazítónak az Egyetemes Atya kebelére való visszatérésével,

azonban van valami, ami az Igazítótól független, ami szintén továbbél, s ez a halandói személyiség morontiai ellendarabja. Ez az alapvető fontosságú fogalom végzetesen hiányzott a brahmani bölcslethez.

94:3.8 (1031.1) A brahmani bölcslet eljutott a világegyetem sok tényének közelébe és megközelített számos mindenségrendi igazságot, ám túlságosan gyakran esett áldozatul annak a tévedésnek, hogy nem tett különbséget a valóság különféle szintjei között, úgymint az abszolút, a tapasztalás-meghaladó és a véges szintek között. Nem vette figyelembe, hogy ami véges-csalóka az abszolút szinten, az esetleg teljesen valóságos a véges szinten. Nem ismerte fel az Egyetemes Atya lényegbeli személyiségét sem, aki személyesen elérhető minden szinten, az Istennek az evolúciós teremtmény általi korlátozott mértékű megtapasztalásától egészen a paradicsomi Atyának az Örökkévaló Fiú általi határtalan megtapasztalásáig.

4. A hindu vallás

94:4.1 (1031.2) Az évszázadok múlásával Indiában a néptömegek bizonyos mértékben visszatértek a védák ősi vallási szokásaihoz, melyeket módosítottak a Melkizedek-féle hitterjesztők tanításai és amelyeket megszilárdított a későbbi brahman papság. A világ vallásainak a legidősebb és a leginkább világviszonylatú vallása további változásokon ment keresztül, válaszolva a buddhizmusra és a dzsainizmusra, valamint a mohamedán és a keresztény hit később megjelent hatásaira. Azonban Jézus tanításai a megérkezésük idejére már olyannyira elnyugatiasodtak, hogy a „fehér ember vallásává” lettek, s ennél fogva furcsák és idegenek voltak a hindu elme számára.

94:4.2 (1031.3) A hindu istentan jelenleg az istenségnek és az isteniségnek négy egymás alatti szintjét írja le:

94:4.3 (1031.4) 1. A Brahman, az Abszolút, a Végtelen Egy, a VAN.

94:4.4 (1031.5) 2. A trimúrti, a hinduizmus legfelsőbb háromsága. E társulásban Brahmát, az első számút úgy tekintik, mint amely önmagától teremtetett a Brahmanból — a végtelenségből. Ha nem állna túlságosan közel a minden-isten tani Végtelen Egyhez, akkor Brahmá képezhetné az alapját az Egyetemes Atya fogalmának. Brahmát a sorssal is azonosítják.

94:4.5 (1031.6) A második és a harmadik tag, Siva és Visnu tisztelete a Krisztus utáni első évezredben jelent meg. Siva az élet és halál ura, a termékenység istene és a pusztítás ura. Visnu roppant népszerűsége annak a hiedelemnek köszönhető, miszerint rendszeresen megtestesül emberi alakban. Így Visnu valóságossá és élővé válik az indiaiak képzeletében. Sivát is és Visnut is némelyek a többi felett állónak tartják.

94:4.6 (1031.7) 3. Védikus és késő-védikus istenségek. Az árják sok ősi istene, mint Agni, Indra, Szóma, a trimúrti három tagjához képest másodrendűekként maradtak meg. Számos további isten bukkant fel a védikus India első napjai óta, és ezek is bekerültek a hindu panteonba.

94:4.7 (1031.8) 4. A félistenek: emberfeletti emberek, hősök, démonok, kísértetek, rossz szellemek, manók, szörnyek, lidércek és a későbbi tiszteletfajták szentjei.

94:4.8 (1031.9) Bár a hinduizmus sokáig nem volt képes felrázni az indiai népet, ugyanakkor végig rendszerint türelmes vallás volt.

A nagy ereje abban rejlik, hogy ez bizonyult az Urantián valaha megjelent leginkább alkalmazkodó, alakítható vallásnak. Csaknem korlátlan mértékű változásra képes és szokatlanul tág teret hagy a rugalmas igazodáshoz az értelmi felfogású Brahmannel kapcsolatos nagy és félig egyistenhitre épülő elmélkedésektől a tudatlan hívők lealacsonyodott és legyengült osztályai megrögzött büvtárgyi hitéig és kezdetleges vallásgyakorlási szokásaiig.

94:4.9 (1032.1) A hinduizmus azért maradt fenn, mert a lényegét tekintve szerves részét képezi India alapvető társadalmi szerkezetének. Nincs olyan nagy függőségi rendje, melyet össze lehetne zavarni vagy el lehetne pusztítani; bele van szöve az emberek életmintájába. A változásokhoz való olyan alkalmazkodóképességgel rendelkezik, melynek nincs párja az összes többi tiszteletközösségben, és türelmes-befogadó magatartást tanúsít sok más vallás iránt, így Gautama Buddhát, sőt még Krisztust magát is Visnu megtestesülésének tekintik.

94:4.10 (1032.2) Ma Indiában nagy szükség van a jézusi evangélium bemutatására — az Isten Atyaságának és az összes ember fiúi elismertségének és az ebből következő testvériségnek a bemutatására, mely a szeretetteljes segédkezésben és a társadalmi szolgálatban személyes formában jelenik meg. Indiában a bölcséleti keretek léteznek, a tisztelet szerkezete is megvan; már csak az Ember Fia eredeti evangéliumán keresztül megmutatkozó lendületes szeretet életadó szikrájára van szükség, mely mentes azon nyugati hitelvektől és tantételektől, melyek Mihály élet-alászállását mindig is a fehér ember vallásává igyekeztek tenni.

5. Küzdelem az igazságért Kínában

94:5.1 (1032.3) Ahogy a sálemi hitterjesztők Ázsián átjutottak, terjesztve a Fenséges Isten és a hiten kereszti üdvözülés tantételét, átvették a különböző országokban megismert bölcséletek és vallási gondolkodás sok elemét. De a Melkizedek által megbízott tanítók és az ő utódaik nem tévesztették szem elől a rájuk bízott feladatot; eljutottak az eurázsiai földrész minden népéhez, és a Krisztus előtti második évezred közepén megérkeztek Kínába is. A sálemiek több mint száz éven át Szí Fuch-ban tartották fenn a központjukat, ott képezték ki a kínai tanítókat, akik a sárga emberfajta minden vidékén tanítottak.

94:5.2 (1032.4) E tanítás közvetlen következményeként jelent meg Kínában a taoizmus legkorábbi formája, mely vallás erősen különbözött attól, ami ma ezt az elnevezést viseli. A korai vagy elő-taoizmus a következő tényezők keveréke volt:

94:5.3 (1032.5) 1. Szinglangton sokáig fennmaradt tanításai, melyek Shang-tire, a Menny Istenére vonatkozó felfogásban éltek tovább. Szinglangton korában a kínai nép gyakorlatilag egyistenhívő volt; az istenimádatukat az Egy Igazságra összpontosították, melyet később a Menny Szellemének, a világegyetem urának hívtak. A sárga emberfajta sohasem vesztette el teljesen e korai istenségképet, bár a későbbi századokban számos alárendelt isten és szellem lopózott be orvul a vallásba.

94:5.4 (1032.6) 2. A Fenséges Teremtő Istenség sálemi vallása, mely Istenség az ember hitére válaszul fogadja kegyébe az emberiséget. De azért nagyon is igaz, hogy amikor a Melkizedek-féle hitterjesztők behatoltak a sárga emberfajta lakta vidékekre, az eredeti üzenetük már jelentősen

különbözött a Makiventa korából származó egyszerű sálemi tantételektől.

94:5.5 (1032.7) 3. Az indiai bölcselők Brahman-Abszolútról alkotott felfogása, melyhez társult a minden rossztól való megszabadulás vágya. A sálemi vallás keleti terjeszkedésére talán a leginkább idegenszerű hatást a védikus hit azon indiai tanítói fejtették ki, akik a Brahmanról — az Abszolútról — alkotott felfogásukat beoltották a sálemiek üdvözülési felfogásába.

94:5.6 (1033.1) Ez az összetett vallás a sárga és a barna emberfajta lakta vidékeken úgy terjedt el, mint a vallásbölcséleti gondolkodás alapjait meghatározó hatás. Japánban ezt az előtaoizmust sintó néven ismerték, és ebben a sálemi Palesztinától nagyon messze eső országban a népek szintén értesültek Makiventa Melkizedek megtestesüléséről, aki azért lakozott a földön, hogy az emberiség ne felejtse el az Isten nevét.

94:5.7 (1033.2) Kínában mindeme vallások később elkeveredtek és összevegyültek az ősök imádásának egyre erősödő tiszteletfajtájával. De Szinglangton kora óta a kínaiak sohasem váltak reménytelenül kiszolgáltatottá a papok hatalmának. A sárga emberfajta volt az első, mely az ősi rabságból a rend elvén működő polgárosodott társadalom szintjére emelkedett, mert elsőként vívtak ki bizonyos mértékű szabadságot az istenektől való nyomorult félelemmel szemben, még a holtak kísérteteitől sem féltek annyira, mint más emberfajták. Kína végül azért bukott el, mert a papoktól való megszabadulás szintjének elérése után nem tudott továbbfejlődni; ezzel csaknem egyenlő mértékben szerencsétlen tévedésbe, az ősök imádásának tévedésébe estek.

94:5.8 (1033.3) Ám a sálemiek nem munkálkodtak hiába. Az ő evangéliumuk alapjaira építették a hatodik századi Kína nagy bölcselői a tanításaikat. Lao-ce és Konfuciusz korának erkölcsi légköre és szellemi nézetei a megelőző korszak sálemi hitterjesztőinek tanításaiból nőttek ki magukat.

6. Lao-ce és Konfuciusz

94:6.1 (1033.4) Nagyjából hatszáz évvel Mihály megérkezése előtt a Melkizedeknek, aki már régen elhagyta a húsvér testet, úgy tűnt, hogy a földi tanításainak tisztasága túl nagy mértékben van kiteve a régebbi urantiai vallásokban való feloldódás veszélyének. Egy ideig úgy látszott, hogy a Mihály előfutaraként teljesített küldetését a kudarc veszélye fenyegeti. A Krisztus előtti hatodik században a szellemi közvetítők szokatlan segédkezésén keresztül, mely folyamatokat még a bolygófelügyelők sem teljesen értik, az Urantia számos vallási igazság felettébb szokatlan előadásának lett tanúja. Több emberi tanító közvetítésén keresztül a sálemi evangéliumot újfogalmazták és életre keltették, és nagyrészt az így közreadott formájában maradt fenn ezen írás közreadásának időpontjáig.

94:6.2 (1033.5) A szellemi fejlődés e különleges századát nagy vallási, erkölcsi és bölcséleti tanítók jellemezték szerte a polgárosodott világon. Kínában a két kiemelkedő tanító Lao-ce és Konfuciusz volt.

94:6.3 (1033.6) Lao-ce közvetlenül a sálemi hagyományokból származó felfogásokra épített, amikor kijelentette, hogy a tao a teremtettségesség Egyetlen Első Oka. Lao nagy szellemi képzelőerővel rendelkező ember volt. Azt tanította, hogy az

ember rendeltetésének örök beteljesülése „a Taoval, a Legfelsőbb Istennel és Egyetemes Királlyal való örökké tartó egyesülés”. A végleges okozati viszonyról alkotott felfogása meglehetősen éleslátásról tesz bizonyosságot, mert azt írta: „Az Egység az abszolút taoból ered, és az Egységből mindenségrendi Kettősségként jelenik meg, és e Kettősségből Háromság jön létre, és a Háromság az elsődleges forrása minden valóságnak.” „Minden valóságban mindig is egyensúlyban vannak a mindenségrend lehetséges és tényleges elemei, és mindezeket örökké összhangban tartja az isteniség szelleme.”

94:6.4 (1033.7) Lao-ce szintén az elsők közé tartozott, akik a jót adni rosszért cserébe tantételét közreadták: „A jóság jóságot szül, de annak, aki igazán jó, a rossz is jóságot szül.”

94:6.5 (1033.8) Tanított a teremtménynek a Teremtőhöz való visszatéréséről és az életet úgy ábrázolta, mint a személyiség megszületését a mindenségrendi kibontakozási lehetőségekből, míg a halált e teremtményi személyiség hazatéréséhez hasonlította. Az igaz hitről alkotott felfogása szokatlan volt, és a „kisgyermeki beállítottsághoz” is hasonlította azt.

94:6.6 (1034.1) Az Isten örökkévaló célját világosan felismerte, mert azt mondta: „Az Abszolút Istenség sohasem törekszik, de mindig győzedelmeskedik; nem kényszeríti az emberiséget, viszont mindig kész az emberek igaz vágyainak meghallgatására; az Isten akarata örök a türelemben és örök a kifejeződésének elkerülhetetlenségében.” Az igaz hívőről azt hirdette, kimondva az igazságot, miszerint áldottabb dolog adni, mint kapni: „A jó ember nem arra törekszik, hogy az igazságot megtartsa magának, hanem inkább arra, hogy

megkísérelje átadni e gazdagságot a társainak, mert ez az igazság felismerése. Az Abszolút Isten akarata mindig előnyöket hoz, sohasem rombol; az igaz hívő célja mindig is a cselekvés, de sohasem a kényszerítés.”

94:6.7 (1034.2) Lao-cénak az ellen nem állásról szóló tanítása és az a megkülönböztetés, melyet a cselekvés és a kényszerítés között tett, később a „semmit nem látás, tevés és gondolás” hiedelmeivé ferdült. Lao azonban sohasem tanított ilyen téveszmét, jóllehet az ellen nem állás bemutatása hozzájárult a kínai népek békés hajlamainak továbbfejlődéséhez.

94:6.8 (1034.3) De a huszadik századi Urantia népszerű taoizmusának már igen kevés közös része van a régi bölcselő fennkölt nézeteivel és mindenségrendi felfogásaival, aki úgy tanította az igazságot, ahogy felfogta azt, vagyis mint „Azon hitet, hogy az Abszolút Isten a forrása annak az isteni energiának, mely megújítja a világot, és amely révén az ember felemelkedve eléri a taoval, a világegyetemek Örökkévaló Istenségével és Teremtő Abszolútjával való szellemi egységet.”

94:6.9 (1034.4) Konfuciusz (Kung Fu-ce) Lao fiatalabb kortársa volt a hatodik századi Kínában. Konfuciusz a tantételeit a sárga emberfajta hosszú történelmének jobb erkölcsi hagyományaira alapozta, és némiképp befolyásolták őt a sálemi hitterjesztők sokáig megmaradó hagyományai is. A főművét az ősi gondolkodók bölcs mondásaiból készített összeállítás képezte. Életében mellőzött tanító volt, azonban az írásai és tanításai azóta nagy hatást fejtettek ki Kínában és Japánban. Konfuciusz új iramra kényszerítette a sámánokat annyiban, hogy a varázslás helyébe az erkölcsiséget helyezte. De túl jól építkezett; új büvtárgyat csinált a rendből és létrehozta az ősi

magatartás iránti tiszteletet, melynek a kínaiak ezen írás elkészítésének idején is még mindig hódolnak.

94:6.10 (1034.5) Az erkölcsiségről szóló konfuciánus hitszónoklat azon az elméleten alapult, hogy a földi út nem más, mint a mennyei út torz árnyéka; hogy az időbeli polgárosodott társadalom igaz mintája nem más, mint a menny örökkévaló rendjének tükörképe. A konfucianizmusban magvában meglévő istenkép csaknem teljesen alárendelt szerepet töltött be ahhoz képest, amilyen hangsúlyt a Mennyei Út, a mindenségrend mintája kapott.

94:6.11 (1034.6) Lao tanításait a keleti emberek néhány kivételtől eltekintve elveszítették, azonban Konfuciusz írásai azóta is az urantiaiak majd egyharmada számára a műveltség erkölcsi szerkezetének alapját képezik. E konfuciánus elvek bár megtartották a múlt javát, némiképp ártottak annak a kínai kutatószellemnek, mely azokat az annyira tisztelt eredményeket elérte. E tantételek hatása ellen sikertelenek voltak mind Cs'in Si Huang-ti birodalmi törekvései, mind pedig Mo Ti tanításai, aki az általa hirdetett testvériséget nem etikai kötelességre, hanem az Isten szeretetére alapozta. Megpróbálta feléleszteni az új igazságra irányuló ősi keresést, de a tanításainak elterjedését Konfuciusz tanítványainak erős ellenállása megghiúsította.

94:6.12 (1034.7) Később sok más szellemi és erkölcsi tanítóhoz hasonlóan Konfuciuszt és Lao-cét is istenítették a követőik Kína ama szellemileg sötét korszakaiban, melyek a taoista vallás hanyatlása és elferdülése, valamint az indiai buddhista hitelesítő megérkezése közötti időt kitöltötték. A szellemi hanyatlás ezen évszázadai alatt a sárga emberfajta vallása olyan

szánalmas istentanná korcsosult, mely hemzsegett az ördögöktől, sárkányoktól és rossz szellemektől, melyek mindegyike a nem felvilágosult halandói elme visszatérő félelmeit mutatta. A fejlett vallás okán egykor az emberi társadalom csúcsán állt Kína visszacsúszott, mert átmenetileg nem volt képes továbbmenni az Isten-tudat kialakításának igaz útján, mely nélkülözhetetlen az igazi előrelépéshez, nemcsak az egyes halandók, hanem az olyan bonyolult és összetett társadalmak esetében is, melyek az idő és tér evolúciós bolygóján a kulturális és társadalmi haladás jelét mutatják.

7. Gautama Sziddhártha

^{94:7.1 (1035.1)} A kínai Lao-céval és Konfuciusszal egy időben az igazság egy másik nagy tanítója jelent meg Indiában. Gautama Sziddhártha a Krisztus előtti hatodik században született az észak-indiai Nepál tartományban. A követői később úgy állították be, mint egy mesésen gazdag uralkodó fiát, ám az igazság az, hogy egy jelentéktelen törzsfő fejedelemszékének volt a várományosa, mely törzsfő uralma épp csak hallgatólagos volt abban a dél-himalájai kis, félreeső völgyben.

^{94:7.2 (1035.2)} A hat éven át végzett hiábavaló jógázás után alakította ki Gautama azokat az elméleteket, melyek a buddhizmus világszemléletévé nőttek ki magukat. Sziddhártha elszánt, de hiábavaló harcot vívott az erősödő kasztrendszer ellen. Ezen ifjú prófétaherceget nemes őszinteség és különleges önzetlenség jellemezte, mely az akkori emberekben nagy tiszteletet ébresztett. Szakított az egyéni üdvözülés testi szenvedéseken és személyes kínokon keresztül való elérésének hagyományával. Arra buzdította a követőit, hogy az evangéliumát az egész világon terjesszék.

94:7.3 (1035.3) India zavaros és szélsőséges vallásgyakorlási szokásai közepette Gautama józanabb és mértékletesebb tanításai üdítő megkönnyebbülést hoztak. Tagadta az isteneket, a papokat és azok áldozásait, de ő sem tudta felfogni az Egy Egyetemes személyiségét. Léván, hogy nem hitt az egyéni emberi lelkek létezésében, Gautama természetesen hősie küzdelmet vívott a lélekvándorlással kapcsolatos hagyományos hiedelmekkel. Nemes erőfeszítéseket tett az ember félelemtől való megszabadítása érdekében, hogy az ember jól és otthonosan érezze magát a nagy világegyetemben, azonban nem volt képes megmutatni nekik a felemelkedő halandók valóságos és mennyei otthona — a Paradicsom — felé és az örökkévaló létezésben kiteljesedő szolgálat felé vezető utat.

94:7.4 (1035.4) Gautama valódi próféta volt, és ha megfogadta volna Godad remete intelmét, akkor egész Indiát felrázhatta volna azzal, hogy a hit révén való üdvözülés sálemi evangéliumának felélesztésével ösztönzést nyújt az embereknek. Godad a Melkizedek-féle hitelesítő hagyományait soha el nem felejtett családból származott.

94:7.5 (1035.5) Gautama Benáreszben alapította meg tanhelyét, és az oktatás második évében történt, hogy egy tanítvány, Bautan megismertette a tanárát a Melkizedek és Ábrahám közötti szövetségről szóló sálemi hitelesítő hagyományokkal; és bár Sziddhártha nem rendelkezett valami tiszta képpel az Egyetemes Atyáról, fejlett képet alkothatott a hiten — az egyszerű hiten — keresztüli üdvözülésről. Így nyilatkozott a követői előtt is és a tanítványait hatvanfős csoportokban kiküldte, hogy hirdessék India népének „a szabad üdvözülés örömhírét; hogy mindenféle rendű és rangú ember képes elérni

az üdvösséget a pártatlanságban és az igazságosságban való hit révén”.

94:7.6 (1035.6) Gautama felesége hitt a férje által hirdetett evangéliumban és ő lett az apácák rendjének megalapítója. Gautama fia is a követője lett és nagyban hozzájárult a tiszteletfajta elterjesztéséhez; megértette a hiten keresztüli üdvözülés új eszméjét, azonban az élete későbbi éveiben visszakozott a sálemi evangéliumtól, vagyis attól, hogy egyedül a hit révén is elnyerhető az isteni kegy, és öregkorában az utolsó szavai azok voltak, hogy „munkálkodjatok a magatok üdvösségén”.

94:7.7 (1036.1) Gautamának az egyetemes üdvözülésről szóló, az áldozástól, sanyargatástól, szertartástól és papoktól mentes evangéliuma a terjesztése idején forradalmi és meghökkentő tantétel volt a maga korában. Meglepően közel jutott ahhoz, hogy felélessze a sálemi evangéliumot. A tanítása támaszt nyújtott több millió kétségbeesett léleknek, és eltekintve attól, hogy milyen szörnyű torzuláson ment át a későbbi évszázadokban, még mindig úgy él, mint sok millió emberi lény reménye.

94:7.8 (1036.2) Sziddhártha jóval több igazságot tanított, mint ami megmaradt a nevét viselő mai tiszteletfajtákban. Az újkori buddhizmus már nem képviseli jobban Gautama Sziddhártha tanításait, mint a kereszténység a názáreti Jézus tanításait.

8. A Buddhista hit

94:8.1 (1036.3) Ahhoz, hogy valakiből buddhista lehessen, csak arra volt szükség, hogy nyilvánosan vallja meg a hitét azzal, hogy

elmondja a Menedéket: „Menedéket lelek Buddhában; menedéket lelek a Tantételben; menedéket lelek a Testvériségben.”

94:8.2 (1036.4) A buddhizmus történelmi személytől ered, nem hitrege. Gautama követői Sastának hívták őt, ami mestert vagy tanítót jelent. Bár emberfeletti igényekkel nem lépett fel sem önmaga, sem a tanításai vonatkozásában, a tanítványai már korán a megvilágosodottnak, a Buddhának kezdték nevezni; később pedig Sákjamuni Buddhának.

94:8.3 (1036.5) Gautama eredeti evangéliuma a négy nemes igazságon alapult:

94:8.4 (1036.6) 1. A szenvedés nemes igazságai.

94:8.5 (1036.7) 2. A szenvedés forrásai.

94:8.6 (1036.8) 3. A szenvedés megszüntetése.

94:8.7 (1036.9) 4. A szenvedés megszüntetéséhez vezető út.

94:8.8 (1036.10) A szenvedés és az attól való megszabadulás tantételéhez szorosan kötődött a Nyolc Ösvény világszemlélete: helyes szemlélet, helyes szándék, helyes beszéd, helyes cselekvés, helyes megélhetési mód, helyes erőfeszítés, tudatos jelenlét és helyes elmélyedés. Gautamának nem állt szándékában a minden törekvés, vágy és odaadás elpusztítása a szenvedéstől való megszabadulás során; a tanításai inkább azt a cél szolgálták, hogy a halandó embernek bemutassák annak értelmetlenségét, hogy minden reményüket és törekvésüket időleges célokra és anyagi célkitűzések elérésére irányítják. Nem is annyira arról volt szó, hogy az

embertársak iránti szeretetet kerülni kell, hanem arról, hogy az igaz hívőnek az ezen anyagi világon meglévő társulásoknál messzebb kell tekintenie, látnia kell az örökkévaló jövő valóságait is.

94:8.9 (1036.11) A Gautama-féle tanításnak öt erkölcsi parancsolata volt:

94:8.10 (1036.12) 1. Ne ölj!

94:8.11 (1036.13) 2. Ne lopj!

94:8.12 (1036.14) 3. Ne bujálkodj!

94:8.13 (1036.15) 4. Ne hazudj!

94:8.14 (1036.16) 5. Ne igyál bódító italokat!

94:8.15 (1036.17) Voltak további kiegészítő vagy másodlagos parancsolatok is, melyek megtartása a hívő döntésétől függött.

94:8.16 (1036.18) Sziddhártha nemigen hitt az emberi személyiség halhatatlanságában; az ő életfelfogása csak egyfajta működési folytonosságot biztosított. Sohasem határozta meg egyértelműen, hogy mit is ért a nemléti nyugalom tantételébe tartozónak. Az a tény, hogy elvileg megtapasztalható a halandói létben is, jelzi, hogy nem valamiféle teljes megsemmisülési állapotnak tekintette. Felfogása a legfelsőbb megvilágosodás és a mennyei üdvösség valamiféle feltételét is magába foglalta, amelyben az embert az anyagi világhoz rögzítő mindenféle kötelék eltéphető; követése mentességet jelentett a halandó élet vágyaitól és megszabadulást minden, a testet öltés újbóli megtapasztalásával fenyegető veszélytől.

94:8.17 (1037.1) Gautama eredeti tanításai szerint az üdvözülés isteni segítség nélkül, emberi erőfeszítés révén is elérhető; nincs helye az emberfeletti hatalmakhoz folyamodó hitnek vagy imáknak. Gautama, amikor megkísérelte az indiai babonaságok visszafogását, arra vállalkozott, hogy eltéríti az embereket a varázsolási alapú üdvözülés hangos követeléseitől. E törekvésében szélesre tárta az ajtót a követői előtt ahhoz, hogy félreértelmezzék a tanításait és azt hirdessék, hogy az előbbre jutásra irányuló minden emberi törekvés visszataszító és fájdalmas. A követői figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a legnagyobb boldogság kapcsolatban van a méltó célok elérésére való értelmes, buzgó törekvéssel, és hogy az ilyen eredmények alkotják a mindenségrendi önmegvalósításban való igazi előrelépést.

94:8.18 (1037.2) Sziddhártha tanításának nagy igazsága a tiszta igazságosság világegyetemének hirdetése volt. Az isten nélküli legjobb bölcseletet tanította, melyet halandó ember valaha is kialakított; ez volt az eszményi emberszeretet és roppant hatékonyan távolította el a babonaság, a varázslási szokások, valamint a kísértetektől és démonoktól való félelem minden alapját.

94:8.19 (1037.3) A buddhizmus eredeti evangéliumának komoly gyengesége az volt, hogy nem hozott létre önzetlen társadalmi szolgálatra irányuló vallást. A buddhista testvériség hosszú időn át nem a hívők testvérisége volt, hanem inkább a gyakorlók tanárjelöltek közössége. Gautama megtiltotta, hogy pénzt fogadjanak el és ezzel kívánta megakadályozni az alá-fölérendeltségi folyamatok erősödését. Gautama maga

igencsak közösségszerető lény volt; az élete valójában sokkal nagyszerűbb volt, mint a hitszónoklata.

9. A buddhizmus elterjedése

^{94:9.1 (1037.4)} A buddhizmus azért virágzott, mert a Buddhában, a megvilágosodottban való hiten keresztül üdvözülést kínált. Jobban képviselte a Melkizedek-féle igazságokat, mint bármely más vallási rendszer, mely Kelet-Ázsia-szerte megtalálható volt. Ám a buddhizmus vallásként nem terjedt el egészen addig, amíg Asóka alsó-kasztbeli uralkodó önvédelemből nem karolta fel, aki az egyiptomi Ehnaton után az egyik legfigyelemreméltóbb polgári uralkodó volt a Melkizedek és Mihály közötti időszakban. Asóka nagy indiai birodalmat épített ki a buddhista hittérítői által kifejtett térítésen keresztül. Huszonöt év alatt több mint tizenhétezer hitterjesztőt képeztek és küldtek ki az egész ismert világ legtávolabbi határaiig is. A buddhizmust egyetlen nemzedék alatt a fél világ uralkodó vallásává tette. Rövidesen elterjedt Tibetben, Kasmírban, Ceylonon, Burmában, Jáván, Sziámban, Koreában, Kínában és Japánban. Általában véve is olyan vallás volt, mely meglehetősen felette állt az általa kiszorított vagy magasabb szintre emelt vallásoknak.

^{94:9.2 (1037.5)} A buddhizmusnak az indiai hazájából egész Ázsiában való elterjedése az egyike azoknak a megkapó történeteknek, melyek az őszinte hívők szellemi áhítatát és hitterjesztői állhatatosságát mutatják. A Gautama-féle evangélium tanítói nemcsak hogy bátran vállalták a szárazföldi szállítási útvonalak jelentette veszélyeket, hanem szembenéztek a Kínai-tengereken leselkedő veszélyekkel is, amint a küldetésük teljesítése során az ázsiai földrészen áthaladtak, hogy minden

néphez elvigyék a hitük üzenetét. De ez a buddhizmus már nem Gautama egyszerű tantétele volt; ez már az őt istenné tevő, csodákkal teletűzdelt evangélium volt. Minél messzebb jutott a buddhizmus az indiai hegyvidéki hazájától, annál inkább eltért Gautama tanításaitól, és annál jobban kezdett hasonlítani azokhoz a vallásokhoz, melyeket kiszorított.

94:9.3 (1038.1) A buddhizmust később erősen befolyásolta Kínában a taoizmus, Japánban a sintó, és Tibetben a kereszténység. Indiában ezer év múltán a buddhizmus egyszerűen elfonnyadt és eltűnt. Brahmanizálódott és később szánszanasan megadta magát az iszlámnak, míg szerte a keleti világ más részein olyan vallási szokássá korcsosult, melyet Gautama Sziddhártha sohasem ismert volna el.

94:9.4 (1038.2) Délen Sziddhártha alapvető tanításainak merev rendje fennmaradt Ceylonon, Burmában és az Indokínai-félszigeten. Ez a buddhizmus hínájána tagozata, mely ragaszkodik a korai vagy elzárkózási tantételhez.

94:9.5 (1038.3) De még az indiai összeomlást megelőzően Gautama követőinek kínai és észak-indiai csoportjai hozzáfogtak a mahájána tanítás kialakításához, mely az üdvözüléshez a „széles ösvényt” tanította, szemben a vallástisztító déliek hitével, akik a hínájána vagy „keskeny ösvény” mellett tartottak ki. Ezek a mahájánisták elmozdultak a buddhista tantételben eredendően meglévő társadalmi korlátozásoktól, és a buddhizmus ezen északi tagozata azóta is fejlődik Kínában és Japánban.

94:9.6 (1038.4) A buddhizmus azért élő, gyarapodó vallás manapság, mert sikeresen megőrzi a hívek számos felsőbb erkölcsi értékét.

Támogatja a higgadtságot és az önuralmat, fokozza a derűt és a boldogságot, és sokat tesz a szomorúság és a gyötrődés megelőzése érdekében. E világszemlélet hívői jobb életet élnek, mint sokan azok közül, akik nem hisznek benne.

10. A vallási helyzet Tibetben

^{94:10.1 (1038.5)} Tibetben található a Melkizedek tanításoknak a buddhizmussal, a hinduizmussal, a taoizmussal és a kereszténységgel alkotott legkülönösebb társulása. A Tibetet elérő buddhista hitterjesztők az ősi vadság olyan állapotaival találkoztak, melyek nagyon hasonlítottak ahhoz, amit a korai keresztény hittérítők találtak Európa északi törzseinél.

^{94:10.2 (1038.6)} Ezek a tudatlan tibetiek nemigen akartak teljesen megszabadulni az ősi varázslási hagyományuktól és a védelemadónak tartott függőiktől. A mai tibeti vallási szertartások a borotvált fejű papok túlburjánzott testvériségéről mutatnak képet, akik körülményes szokásokat követnek, melyeknek részét képezik csengők, egyhangú dallamok, füstölők, körmenetek, rózsafüzérek, képek, függők, képmások, szentelt vizek, pazar öltözékek és gondosan összeállított énekkarok. Merev tantételeik és megszilárdult hitvallásaik, titokzatos szertartásos szokásaik és különleges bűjtjeik vannak. A függőségi rendjükbe szerzetesek, apácák, rendfőnökök tartoznak, valamint a Nagy Láma. Imádkoznak angyalokhoz, szentekhez, a Szent Anyához és az istenekhez. Gyakorolják a gyónást és hisznek a tisztítótűzben. A rendházaik terjedelmesek, a székesegyházaik fényűzők. A szent szokásokat a végtelenségig ismételtetik és azt hiszik, hogy az ilyen szertartások biztosítják az üdvözülést. Imákat erősítenek egy kerékre, és annak forgatásától remélik a kérelmeik

hatékonyságának növekedését. A legújabb idők egyetlen más népénél sem található meg ilyen sok vallásból származó különféle szokás; e halmazott szertartásrend elkerülhetetlenül túlságosan nehezzé és elviselhetetlenül terhessé válik.

94:10.3 (1038.7) A tibetiek a vezető világvallások mindegyikéből rendelkeznek valamennyivel, kivéve a jézusi evangélium szerény tanításait: az Istennél való fiúi viszonyt, az emberek közötti testvériséget és az örökkévaló világegyetemben történő örök felemelkedés létpolgárságát.

11. Buddhista bölcsélet

94:11.1 (1038.8) A buddhizmus a Krisztus utáni első évezredben jutott el Kínába, és nagyon jól illett a sárga emberfajta vallási szokásaihoz. Az ősök imádása keretében már régóta imádkoztak a holtakhoz; most már imádkozhattak értük is. A buddhizmus hamarosan összeolvadt a felbomló taoizmus hosszú ideig megmaradt szertartáselvi szokásaival. Ez az új, művileg megalkotott vallás az istenimádási templomaival és határozott vallási szertartásaival rövidesen Kína, Korea és Japán népeinek általánosan elfogadott tiszteletközösségévé lett.

94:11.2 (1039.1) Bár némely szempontból szerencsétlen dolog, hogy a buddhizmus akkor jutott el a világhoz, amikor Gautama követői e tiszteletközösség hagyományait és tanításait eltorzítva már isteni lényt csináltak belőle, azért az ő emberi életéről szóló hitrege, megszépítve a csodák sokaságával, igen rokonszenvesnek tűnt a buddhizmus északi vagy mahájána evangéliumának elfogadói számára.

94:11.3 (1039.2) Némely későbbi követője azt tanította, hogy a Sákjamuni Buddha szelleme rendszeres időközönként visszatér a földre élő buddhaként, s ezzel utat nyitottak végtelen számú buddha képmásnak, templomnak, szertartásnak és szélhámos „élő buddhának”. Így a nagy indiai tiltakozó vallása végül éppen azoktól a szertartási szokásoktól és szertartáskövető ráolvasásoktól láncra verve ébredt, melyek ellen oly rettenthetetlenül harcolt s amelyekről oly hőiesen lerántotta a leplet.

94:11.4 (1039.3) A buddhista életfelfogásban megtett nagy előrelépés lényege az, hogy megértették, minden igazság viszonylagos. E feltételrendszeren keresztül a buddhisták képesek voltak összebékíteni és feloldani a saját vallási írásaikon belüli ellentmondásokat, valamint a maguk és sok más vallás írásai közötti különbségeket is. Azt tanították, hogy a kis igazság a felszínes elméknek, a nagy igazság a kiváló elméknek való.

94:11.5 (1039.4) E bölcselet tartotta azt is, hogy a buddha (isteni) természete minden emberben benne lakozik; hogy az ember a maga igyekezetén keresztül eljuthat e belső isteniség felismeréséig. E tanítás az urantiai vallás által valaha is előadható, egyik legtisztább képet mutatja az emberben lakozó Igazító igazságáról.

94:11.6 (1039.5) De Sziddhártha eredeti evangéliumának erős korlátját képezte, legalábbis a követői gyakorlatában az, hogy kísérletet tett az emberi sajátlénnyel teljes felszabadítására a halandói természet mindenféle korlátja alól azzal a módszerrel, hogy a sajátlénnyel elszigetelte a tárgyias valóságtól. Az igaz mindenségrendi önmegvalósítás a mindenségrendi valósággal való azonosulásból, valamint az energia, az elme és a szellem

tér-korlátozta és idő-megszabta véges mindenségrendjével való azonosulásból ered.

94:11.7 (1039.6) Bár a buddhizmus szertartásai és külsőséges szokásai erősen megfertőződtek azoknak a vidékeknek a sajátosságaival, ahová eljutottak, ez az elfajzás nem teljesen így jelentkezett ama nagy gondolkodók bölcselői életében, akik időről időre a magukévá tették e gondolat- és hiedelemrendszert. Több mint kétezer éven át Ázsia legkiválóbb elméi közül sokan foglalkoztak a tiszta igazságról és az Abszolút igazságáról való megbizonyosodás kérdéskörével.

94:11.8 (1039.7) Az Abszolút magas szintű felfogásának kialakítására számos gondolkodási csatornán keresztül és kanyargós érvelési ösvények révén került sor. A végtelenséggel kapcsolatos eme tantétel felfelé tartó jellege nem volt olyan egyértelmű, mint amilyen az a héber istentanban az istenkép kialakulása esetében volt. Mindazonáltal voltak bizonyos szélesebb síkok, ahová a buddhista elmék eljutottak, elidőztek, s ahonnan tovább folytatták az útjukat a világegyetemek Elsődleges Forrásának megjelenítéséig:

94:11.9 (1039.8) 1. A Gautama monda. A felfogás alapját Sziddhártha, az indiai prófétaherceg életének és tanításainak történelmi ténye képezte. E mondából hitrege lett, ahogy az évszázadokon áthaladt és ahogy bejárta Ázsia tágas vidékeit, míg végül meghaladta Gautama, mint a megvilágosodott felfogásának szintjét és további sajátosságokat kezdett felvenni.

94:11.10 (1040.1) 2. A sok buddha. Úgy érveltek, hogy ha Gautama eljött India népeihez, akkor a régmúltban és a távoli jövőben az

emberiség népei szükségképpen meg voltak áldva és kétségkívül meg lesznek áldva az igazság más tanítóival is. Ebből eredt az a tanítás, hogy sok buddha volt, korlátlan és végtelen számú, sőt bárki törekedhet a buddhává válásra — a Buddha isteniségének elérésére.

94:11.11 (1040.2) 3. Az Abszolút Buddha. Amikorra a buddhák száma közelített a végtelenhez, az akkori idők elméi szükségesnek tartották, hogy ezen ormótlan felfogást újraegyesítsék. Ennek megfelelően azt kezdték tanítani, hogy minden buddha valamilyen felsőbb lényegnek, végtelen és korlátlan létezésű Örökkévaló Egynek, a minden valóság Abszolút Forrásának a megnyilatkozása. Innentől kezdve a buddhizmus istenségképe, a legfelsőbb rendű formájában, elválik Gautama Sziddhártha emberi személyétől és túllép a pórázt jelentő emberszerű korlátokon. Ez az Örökkévaló Buddhára vonatkozó végső felfogás jól azonosítható úgy, mint az Abszolút, néha pedig úgy, mint a végtelen VAGYOK.

94:11.12 (1040.3) Bár az Abszolút Istenségről szóló felfogás sohasem tett szert nagy népszerűsége az ázsiai népek körében, képessé tette e vidékek értelmes elméit arra, hogy egyesítsék a világszemléletüket és összehangolják a mindenségtanukat. Az Abszolút Buddha felfogása néha majdnem-személyes, néha teljesen személytelen — még akár végtelen teremtő erő is lehet. Az ilyen fogalmak, bár hasznosak a bölcseletben, nem alapvetők a vallási fejlődéshez. Még egy emberszerű Jahve is több vallási értékkel bír, mint a buddhizmus vagy brahmanizmus végtelenül távoli Abszolútja.

94:11.13 (1040.4) Néha az Abszolútról még azt is gondolták, hogy részét képezi a végtelen VAGYOK-nak. Ám ezek az

elmélkedések dermesztő megnyugvást jelentettek a sóvárgó tömegeknek, akik ígérő szavakra vágytak, akik az egyszerű sálemi evangéliumot akarták hallani, azt, hogy az Istenben való hit biztosíthatja az isteni kegyet és az örök továbbélést.

12. A buddhizmus istenképe

94:12.1 (1040.5) A buddhizmus mindenségtanának nagy gyengesége kettős volt: az India és Kína számos babonaságával való fertőzöttsége, valamint Gautama felemelése, először mint a megvilágosulté, majd pedig mint az Örökkévaló Buddháé. Éppen úgy, ahogy a kereszténység is szenvedett sok téves emberi bölcsélet befogadásától, úgy a buddhizmus is viseli emberi anyajegyét. De Gautama tanításai az elmúlt két és fél évezred során továbbfejlődtek. A buddha fogalma egy felvilágosult buddhista számára nem jelenti jobban Gautama emberi személyiségét, mint amennyire a Jehova-fogalom azonosul a Hóreb szellemdémonnal a felvilágosult keresztény felfogásában. A szaknyelvi szűkösség a régebbi nevezéktan érzelmi indíttatású megtartásával együtt gyakran vezet oda, hogy az ember nem érti meg a vallási fogalmak fejlődésének valódi jelentőségét.

94:12.2 (1040.6) Az istenkép, az Abszolút ellenében, fokozatosan elkezdett megjelenni a buddhizmusban. A gyökerei visszanyúlnak a Keskeny Ösvény és a Széles Ösvény követői különválásának első napjaihoz. A buddhizmus ez utóbbi tagozatánál érett meg az Isten és az Abszolút kettős felfogása. Az istenkép lépésről lépésre, századról századra fejlődött, míg végül Japánban Rionin, valamint Hónen és Sinrán Shónin tanításaival e fogalom megteremte az Amida Buddha vallás gyümölcsét.

94:12.3 (1041.1) E hívek körében azt tanítják, hogy a lélek, miután megtapasztalta a halált, dönthet úgy, hogy a nemléti nyugalom, a végleges lét elérése előtt még élvezi a Paradicsomban való ottlétet. Azt hirdetik, hogy ez az új üdvözülés Amidának, a nyugati Paradicsom Istenének az isteni kegyelmébe és szerető gondoskodásába vetett hit révén érhető el. Az amidisták a bölcséletükben kitartanak a Végtelen Valóság mellett, amely minden halandói felfogást meghalad; a vallásukban ragaszkodnak a végtelenül irgalmas Amidában való hithez, aki olyannyira szereti a világot, hogy egyetlen olyan halandó esetében sem engedi, hogy ne érje el a Paradicsom mennyei boldogságát, aki igaz hittel és tiszta szívvel fordul hozzá.

94:12.4 (1041.2) A buddhizmus nagy ereje abban van, hogy a hívei szabadon választhatnak igazságot az összes vallásból; ilyen választási szabadság ritkán jellemzett urantiai hitet. E tekintetben a japán Shin szakadár felekezet vált a világ leghaladóbb vallási csoportjainak egyikévé; felélesztették Gautama követőinek ősi hittedzői szellemét és elkezdtek tanítókat küldeni a többi néphez. E hajlandóságuk, hogy bármely vallásból vegyenek igazságot, valóban dicséretes hajlam, mely a Krisztus utáni huszadik század első felében a vallások hívei körében megjelent.

94:12.5 (1041.3) A buddhizmus maga a huszadik századi megújódását éli. A kereszténységgel való kapcsolatán keresztül a buddhizmus társadalmi jellege nagymértékben erősödött. A tanulási vágy újból felizzott a testvériség szerzetes papjainak szívében, és a hitükön keresztüli oktatás terjedése bizonyosan újabb lendületet ad a vallás evolúciójának.

94:12.6 (1041.4) Ezen írás elkészítésének idején Ázsia nagy része a buddhizmusban reménykedik. Vajon e nemes hit, mely oly hősieen vonult végig a múlt sötét korszakain, be fogja-e fogadni még egyszer a kiterjedt mindenségrendi valóságok igazságát úgy, ahogy a nagy tanító tanítványai Indiában egykor figyeltek az őáltala közzétett új igazságra? Vajon ezen ősi hit válaszolni fog-e még egyszer az Istenre és az Abszolútra vonatkozó azon új felfogás bemutatásának megerősítő ösztönzésére, melyet oly régóta keres?

94:12.7 (1041.5) Az egész Urantia Mihály magasztos üzenetének hirdetésére vár, melyet nem terhelnek az evolúciós eredetű vallással való kapcsolatból származó, az ezerkilencszáz év során felgyülemlett tantételek és hitelvek. Az óra közeleg, amikor a buddhizmusnak, a kereszténységnek, a hinduizmusnak, sőt mindenféle hitű népnek megmutatkozik nem is a Jézusról szóló evangélium, hanem Jézus evangéliumának élő, szellemi valósága.

94:12.8 (1041.6) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

95. írás

A Melkizedek tanítások a Levantében

95:0.1 (1042.1) AHOGY India adott otthont számos kelet-ázsiai vallásnak és bölcseletnek, úgy a Levante volt a szülőföldje a nyugati világ vallásainak. A sálemi hitelesítők Délnyugat-Ázsia-szerte megjelentek, átutaztak Palesztinán, Mezopotámián, Egyiptomon, Iránon és Arábián, s mindenütt terjesztették Makiventa Melkizedek evangéliumának jó hírét. E vidékek némelyikén a tanításaik gyümölcsözőek lettek; másokon váltakozó sikerrel szerepeltek. A kudarcaik néha a

bölcsesség hiányából, néha pedig az irányításukon kívül eső körülményekből fakadtak.

1. A sálemi vallás Mezopotámiában

^{95:1.1 (1042.2)} Kr.e. 2000-re a mezopotámiai vallásokból kiveszőben voltak a szetfiek tanításai és nagymértékben a hódítók két csoportja kezdetleges hiedelmeinek hatása alá kerültek; az egyik ilyen csoportot a nyugati sivatag felől beszivárogó beduin szemiták, a másikat pedig az észak felől érkező lovas barbárok alkották.

^{95:1.2 (1042.3)} De a korai ádámfi népek azon szokása, hogy tisztelték a hét hetedik napját, sohasem veszett ki teljesen Mezopotámiában. Csak a Melkizedek korszakban tekintették a hetedik napot a balszerencse legrosszabb változatának. E napot tabu terhelte; tilos volt utazni, ételt főzni vagy tüzet gyújtani a gonosz hetedik napon. A zsidók sok olyan mezopotámiai tabut vittek magukkal vissza Palesztinába, melyek a hetedik nap, a Sabbatum babiloni szokásán alapultak.

^{95:1.3 (1042.4)} Bár a sálemi tanítók sokat tettek a mezopotámiai vallások csiszolása és felemelése érdekében, nem sikerült elérniük a különféle népeknél, hogy az egy Isten elismerése állandósuljon. E tanítás több mint százötven éven át egyre magasabbra jutott és azután fokozatosan teret engedett a sok istenség régebbi hiedelmének.

^{95:1.4 (1042.5)} A sálemi tanítók jelentősen csökkentették a mezopotámiai istenek számát, egy időben a főistenségek számát levítették hétre: ezek Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk és Sin voltak. Az új tan csúcspontján ezen istenek

közül hármat az összes többi fölé emeltek, ez volt a babiloni hármasság: Bel, Ea és Anu, a föld, a tenger és az ég istene. Különböző helyeken megint más hármasságok jelentek meg, melyek mindegyike az anditák és a sumérok háromságai tanításainak emlékei voltak és ezek a sálemieknek a Melkizedek-féle három kör jelvényben való hitén alapultak.

95:1.5 (1042.6) A sálemi tanítók sohasem tudták teljesen legyőzni Istárnak, az istenek anyjának és a nemi termékenység szellemének népszerűségét. Sokat tettek annak érdekében, hogy ezen istennő imádatát megtisztítsák, azonban a babiloniak és szomszédaik sohasem hagytak fel teljesen a nemi jellegű istenimádás rejtett formáival. Mezopotámia-szerte általános szokás lett, hogy minden nőt fiatalkorában legalább egyszer idegenek karjába löktek; szerintük ez az Istár által megkövetelt áhítat volt, és hitték, hogy a termékenység erősen függ e nemi áldozathozataltól.

95:1.6 (1043.1) A Melkizedek tanok kezdetben örömdetes fejlődést mutattak, mígnem Nabodad, a Kish-beli tanhely vezetője elhatározta, hogy összehangolt támadást indít a templomi bujálkodás általános szokásai ellen. A sálemi hitterjesztőknek azonban nem sikerült e társadalmi átalakítást végrehajtaniuk, és a kudarcot követő pusztulásban a sokkal fontosabb szellemi és bölcséleti tanítások is vereséget szenvedtek.

95:1.7 (1043.2) A sálemi evangélium vereségét nyomban követte az Istár-tisztelet erőteljes térnyerése, mely szertartás már korábban meghódította Palesztinát Astoretként, Egyiptomot Ízisként, Görögországot Afroditéként és az északi törzseket Astarteként. Az Istár-imádás ezen újjáéledésével volt összefüggésben az, hogy a babiloni papok újfent a csillagok

vizsgálata felé fordultak; a csillagjóslás ekkor élte meg az utolsó nagy fellendülését, a jóslás divat lett, és a papság évszázadokon át egyre jobban leépült.

95:1.8 (1043.3) A Melkizedek arra intette a követőit, hogy az egy Istenről, a mindenek Atyjáról és Teremtőjéről tanítsanak, és hogy csakis azt az evangéliumot hirdessék, hogy az isteni kegy egyedül a hiten keresztül nyerhető el. De az új igazság tanítói gyakran esnek abba a hibába, hogy túl sokra törekednek, hogy a lassú fejlődést azonnali forradalommal váltják fel. A Melkizedek-féle hitterjesztők Mezopotámiában túl magasra tették az erkölcsi mércét az emberek számára; túl sokat akartak, és a nemes ügyük így elbukott. Azt az utasítást kapták, hogy egy meghatározott evangéliumról tanítsanak, hogy az Egyetemes Atya valóságának igazságát hirdessék, de belegabalyodtak az erkölcsök átalakítása nemesnek tekintett ügyébe, és így a nagyszerű küldetésük kisiklott és gyakorlatilag elbukott és feledésbe merült.

95:1.9 (1043.4) A Kish-beli sálemi központnak egyetlen nemzedék alatt vége lett, és az egy Istenben való hit hírének terjesztése gyakorlatilag elhalt egész Mezopotámiában. De a sálemi tanhelyek maradványai továbbéltek. Itt-ott kisebb csoportok továbbra is hittek az egy Teremtőben és harcoltak a mezopotámiai papok bálványimádása és erkölcstelensége ellen.

95:1.10 (1043.5) A sálemi hitterjesztők voltak azok, akik, miután a tanításukat az emberek elutasították, megírták az ószövetségbeli Zsoltárok számos istendicsőítő énekét, kőbe vésték azokat, melyeket a későbbi héber papok megtaláltak a fogság idején és azután beemelték azokat a zsidó szerzőknek

tulajdonított dicsőítő ének gyűjteménybe. Ezek a Babilonból származó szép istendicsőítő énekek nem Bel-Marduk templomaiban íródtak; ezek a korai sálemi hitterjesztők leszármazottainak munkái voltak, és éles ellentétben állnak a babiloni papok varázslási összeállításával. Jó könyve elég jól tükrözi a sálemi tanoda Kish-beli és egész mezopotámiai tanításait.

95:1.11 (1043.6) A mezopotámiai vallási műveltség nagy része Egyiptomon át került be a héber irodalomba és szertartásrendbe Amenemope és Ehnaton munkáján keresztül. Az egyiptomiak figyelemre méltóan megőrizték azokat a társadalmi kötelezettségről szóló tanításokat, melyek a korai andita mezopotámiaiaktól származtak és amelyeket az Eufrátesz-völgyet megszálló későbbi babiloniak olyannyira elveszítettek.

2. A korai egyiptomi vallás

95:2.1 (1043.7) Az eredeti Melkizedek tanításokból eredt gyökerek valóban Egyiptomban hatoltak a legmélyebbre, ahonnan elérték Európába is. A Nílus-völgy evolúciós vallásának színvonalát rendszeresen emelte a nodfiak, az ádámfiak és később az Eufrátesz-völgyi andita népek nemesebb fajtáinak érkezése. Az egyiptomi polgári intézők között időről időre sok volt a sumér származású. Ahogy ebben az időben India adott otthont a világ legnagyobb fajkeverékének, úgy Egyiptom fogadta be a vallásbölcseleteknek az Urantián valaha volt legalaposabb keverékét, és ez a Nílus-völgyből elterjedt a világ számos részére. A zsidók a világteremtési felfogásukat jórészt a babiloniaktól vették, az isteni Gondviselés fogalmát azonban az egyiptomiaktól szerezték.

95:2.2 (1044.1) Inkább politikai és erkölcsi, semmint bölcséleti vagy vallási folyamatok tették Egyiptomot Mezopotámiánál kedvezőbbé a sálemi tanítás számára. Egyiptomban minden egyes törzsi vezető, miután megvívta a fejedelemszékhez vezető útját, úgy igyekezett fenntartani az uralkodócsaládját, hogy az ő törzsi istenét nyilvánította az eredeti istenséggé és az összes többi isten teremtőjévé. Így az egyiptomiak fokozatosan hozzászoktak egy mindenek fölött álló isten eszméjéhez, mely ugródeszka lett az egyetemes teremtmény Istenség későbbi tantétele számára. Az egyistenhit eszméje meg-megjelent Egyiptomban az évszázadok hosszú során, és ugyan az egy Istenben való hit mindig teret nyert, de sohasem tudott teljesen a többistenhit kifejlődött felfogásai fölébe kerekedni.

95:2.3 (1044.2) Az egyiptomi népek korszakokon át hajlottak a természeti istenek imadására; közelebbről, mind a negyven különböző törzsnek megvolt a külön istene, az egyik a bikát imádta, a másik az oroszlánt, a harmadik a kost, és így tovább. Ezek még korábban nemzetség-ös tisztelő törzsek voltak, s ebben nagyon hasonlítottak az amerikai indiánokhoz.

95:2.4 (1044.3) Idővel az egyiptomiak megfigyelték, hogy a nem téglából épített sírokba helyezett holttestek megőrződtek — tartósodtak — a szikes homok hatására, míg a téglából épített boltozatok alá temetettek elrothadtak. E megfigyelések vezettek azokhoz a kísérletekhez, melyek eredménye a holtak balzsamozásának későbbi szokása lett. Az egyiptomiak hitték, hogy a test tartósítása lehetővé teszi az illető számára a következő életbe való átmenetet. Annak érdekében, hogy az egyén jól azonosítható legyen a távoli jövőben is, miután a test már elrothadt, a testtel együtt elhelyeztek egy halotti szobrot is

a sírban és képmást véstek a koporsóra. E halotti szobrok készítése az egyiptomi művészet nagymértékű fejlődéséhez vezetett.

95:2.5 (1044.4) Az egyiptomiak évszázadokon át hitték, hogy a sírok megvédik a testet és biztosítják a halál utáni boldog életet. A varázslási szokások későbbi fejlődése, jóllehet a bölcsőtől a sírig tartó terhet jelentett, felettébb hatékonyan szabadította meg őket a sírok vallásától. A papok varázserejű szövegeket véstek a koporsókra, melyekről azt hitték, hogy védelmet nyújtanak az ellen, hogy „az ember szívét elragadják az alvilágban”. E varázserejű szövegek változatos gyűjteményét készítették el és őrizték meg a halottaskönyvben. De a Nílus-völgyben a varázslási szertartás már korán kiterjedt a lelkiismeret és a jellem területeire, melynek mértékét az akkori idők szertartásai nem gyakran érték el. Később az üdvözülés elérése érdekében ezen etikai és erkölcsi eszményképekre, semmint a gondosan kialakított sírokra támaszkodtak.

95:2.6 (1044.5) E korok babonaságait jól példázza, hogy általános volt az a hiedelem, hogy a köpetnek hatékony gyógyító hatása van, mely felfogás Egyiptomból eredt és onnan terjedt át Arábiába és Mezopotámiába. Horusz és Szet mondabeli csatájában az ifjú isten elveszítette a szemét, azonban Szet legyőzése után e szemet helyreállította a bölcs Thoth isten, aki beleköpött a sebbe és meggyógyította azt.

95:2.7 (1044.6) Az egyiptomiak sokáig hitték, hogy az éjszakai égbolton pislákoló csillagok az arra érdemes holtak lelkeinek továbbélését jelképezik; a többi továbbélőről úgy gondolták, hogy felszívódtak a napban. Egy bizonyos időszakban a napimádás az ősök imadásának egyik válfajává lett. A nagy

temetkezési gúla lejtős bejáratí átjárója egyenesen a sarkcsillag felé mutatott, így a király lelke, miután a sírból kiemelkedett, egyenesen az állandó helyzetű csillagok rendíthetetlen nyugalma csillagvilágai, a királyok feltételezett lakóhelye felé vehette az irányt.

95:2.8 (1045.1) Látva a nap ferde sugarait a felhők között a föld irányába átszűrődni, úgy gondolták, hogy azok a mennyei lépcső leereszkedését jelzik, amin a király vagy más igaz lélek felmehetett. „Pepi király fénysugarat terített lépcsőként a lába alá, melyen feljuthatott az anyjához.”

95:2.9 (1045.2) A Melkizedek húsvér testben való megjelenésekor az egyiptomiak a környező népekénél jóval magasabb rendű vallással rendelkeztek. Azt hitték, hogy a testtől elvált lélek, amennyiben megfelelően fel volt szerelve varázsigékkel, elkerülheti az ártó rossz szellemeket és eljuthat Ozirisz ítélőcsarnokába, ahol, amennyiben „gyilkosság, rablás, hamisság, házasságtörés, lopás és önzőség” vádjában ártatlan volt, beengedtetett az üdvözülés birodalmába. Ha a lélek a mérlegen megmérettetett és könnyűnek találtatott, elküldetett a pokolba, a Halottfalóhoz. Ez sok környező nép hiedelmeihez képest a jövőbeli életről alkotott viszonylag fejlett felfogás volt.

95:2.10 (1045.3) A földön eltöltött húsvér testbeli életben elkövetett bűnökért a túlvilágon való megítéltetés fogalmát Egyiptomból vitték át a héber istentanba. A megítéltetés szó a héber Zsoltárok egész könyvében csupán egyszer fordul elő, és azt az istendicsőítő éneket is egy egyiptomi írta.

3. Az erkölcsi felfogások fejlődése

95:3.1 (1045.4) Bár az egyiptomi műveltség és vallás főként az andita Mezopotámiából származott és nagymértékben átadódott a következő polgárosodott társadalmaknak a hébereken és a görögökön keresztül, az egyiptomiak társadalmi és etikai eszményelvűségéből sok, nagyon sok a Nílus völgyében jelent meg tisztán evolúciós fejleményként. Függetlenül attól, hogy sok andita eredetű igazságot és kulturális elemet vettek át, Egyiptomban több erkölcsi műveltség alakult ki tisztán emberi fejlődésként, mint amennyi hasonlóan természetes eljárásokkal megjelent bármely más elzárt területen Mihály alászállását megelőzően.

95:3.2 (1045.5) Az erkölcsi evolúció nem teljesen a kinyilatkoztatástól függ. Magas erkölcsi értékű fogalmak származhatnak az ember saját tapasztalásaiból is. Az ember azért képes még szellemi értékeket is kialakítani és mindenségrendi látásmódot is levezetni a személyesen megtapasztalt életből, mert isteni szellem lakozik benne. A lelkiismeret és a jellem ilyen természetes kialakulási folyamatait az igazság tanítóinak rendszeres megjelenései is erősítették, akik az ősidőkben a második Édenből, később pedig a Melkizedek sálemi központjából érkeztek.

95:3.3 (1045.6) Évezredekkel azelőtt, hogy a sálemi evangélium behatolt volna Egyiptomba, az ország erkölcsi vezetői igazságosságot, pártatlanságot és a kapzsiság elkerülését tanították. Háromezer évvel a héber írások elkészítése előtt az egyiptomiak jelmondata ez volt: „Magasztos ember, kinek mércéje a pártatlanság; aki ezen az úton jár.” Szelídséget, mértéktartást és megfontoltságot tanítottak. E korszak egyik nagy tanítójának üzenete az volt, hogy „Tégy jót és bánj

igazságosan mindenkivel”. E korszak egyiptomi hármasa az Igazság-Igazságosság-Pártatlanság volt. Az Urantia tisztán emberi vallásai közül egy sem haladta meg soha a Nílus-völgy ezen egykori emberszeretetének társadalmi eszményképeit és erkölcsi nagyságát.

^{95:3.4 (1045.7)} E kifejlődő etikai eszmék és erkölcsi eszményképek talaján virágoztak ki a sálemi vallás továbbélő tantételei. A jó és a rossz fogalmai készséges válaszra találtak egy olyan nép szívében, mely hitte, hogy „élet adatik a békésnek és halál a bűnösnek”. „A békés az, aki azt teszi, ami szeretnivaló; a bűnös az, aki azt teszi, ami gyűlöletes.” A Nílus-völgy lakói évszázadokon át e kibontakozó etikai és társadalmi rendszabályok szerint éltek, mielőtt egyáltalán fogalmat alkottak volna a helyesről és a helytelenről — a jóról és a rosszról.

^{95:3.5 (1046.1)} Egyiptom értelmi és erkölcsi volt, de nem volt teljesen szellemi. Hatezer év alatt mindössze négy nagy próféta jelent meg az egyiptomiak között. Amenemopét csak egy ideig követték; Okhbant megölték; Ehnatont elfogadták, de csak ímmel-ámmal és csak egy rövid nemzedéknyi időre; Mózeszt elutasították. Megismételjük, hogy inkább politikai, semmint vallási jellegűek voltak azok a körülmények, melyek megkönnyítették Ábrahám és később József számára, hogy nagy hatást gyakoroljanak az emberekre Egyiptom-szerte az egy Isten sálemi tanításaiban. De amikor a sálemi hitterjesztők először léptek Egyiptom területére, akkor ezzel a mezopotámiai bevándorlók módosított erkölcsi mércéit is magáénak valló, magas etikai szintre fejlődött műveltséggel találkoztak. E korai Nílus-völgyi tanítók voltak az elsők, akik

a lelkiismeretről azt hirdették, hogy az az Isten parancsa, az Istenség hangja.

4. Amenemope tanításai

^{95:4.1 (1046.2)} A kellő időben Egyiptomban megjelent egy tanító, akit sokan az „ember fiának” neveztek, mások pedig Amenemopénak. E próféta a lelkiismeretet emelte a jó és a rossz közötti döntés legmeghatározóbb elemévé, tanította a bűnért járó büntetést, és hirdette a napistenséghez folyamodáson keresztüli üdvözülést.

^{95:4.2 (1046.3)} Amenemope azt tanította, hogy a javak és a vagyon az Isten ajándéka, és e fogalom igencsak befolyásolta a később megjelenő héber bölcséletet. E nemes tanító hitte, hogy az Isten-tudat a döntő tényező mindenféle viselkedésben; hogy minden pillanatot az Isten jelenlétének és a neki való felelősségnek a felismerésével kell megélni. E bölcs ember tanításait később lefordították héberre is és e nép szent könyvévé vált még jóval azelőtt, hogy az Ószövetséget írásba foglalták volna. E jó ember fő hitszónoklata a fiának a magas kormányzati tisztségekben mutatandó becsületességre és őszinteségre való nevelésével volt kapcsolatos, és e régi és nemes nézeteket bármely mai államférfi is tisztelhetné.

^{95:4.3 (1046.4)} E Nílus-menti bölcs férfi azt tanította, hogy „a javak szárnyra kapnak és elrepülnek” — hogy minden földi dolog mulandó. Az ő nagy imája a „félelemtől való megszabadulás” volt. Arra buzdított mindenkit, hogy forduljon el „az emberek szavaitól” „az Isten tettei felé”. Lényegében ezt tanította: az ember javasol, az Isten viszont elrendel. A héberre lefordított tanításai meghatározták az ószövetségi Példabeszédek

könyvének világszemléletét. A görög fordítása pedig minden későbbi hellén vallási bölcseletet befolyásolt. A későbbi alexandriai bölcselethez, Philón is rendelkezett a Bölcsesség könyvének egy példányával.

95:4.4 (1046.5) Amenemope a működése során a kifejlődött etika és a kinyilatkoztatott erkölcsök megőrzésére törekedett, és az írásaiban tovább is adta a hébereknél és a görögöknek. Nem ő volt e korszak legnagyobb vallási tanítója, de ő volt a legbefolyásosabb annyiban, hogy hatással volt a nyugati polgárosodott társadalom kibontakozására két alapvető fontosságú láncszemének későbbi gondolkodására — a héberekére, akiknél a nyugati vallásos hit a tetőfokáig fejlődött, és a görögökére, akik a tisztán bölcseleti gondolkodást a legmagasabb európai szintre juttatták.

95:4.5 (1046.6) A héber Példabeszédek könyvének tizenötödik, tizenhetedik, huszadik fejezete, és a huszonkettedik fejezetének tizenhetedik versétől a huszonnegyedik fejezet huszonkettedik verséig tartó részei csaknem szó szerint Amenemope Bölcsesség könyvéből valók. A héber Zsoltárok könyvének első istendicsőítő énekét Amenemope írta és ez képezi Ehnaton tanításainak lényegét is.

5. A figyelemre méltó Ehnaton

95:5.1 (1047.1) Amenemope tanításai lassan kihullottak az egyiptomiak emlékezetéből, amikor is egy egyiptomi sálemi orvos hatásán keresztül a királyi család egyik nőtagja magáévá tette a Melkizedek tanításokat. E nő rávette a fiát, Ehnatont, Egyiptom fáraóját, hogy elfogadja az Egy Istenről szóló tantételeket.

95:5.2 (1047.2) A Melkizedek húsvér testből való eltűnésétől fogva eddig az időpontig emberi lény nem rendelkezett ilyen bámulatosan tiszta képpel a sálemi kinyilatkoztatott vallásról, mint Ehnaton. Némely tekintetben ezen ifjú egyiptomi király az egyik legfigyelemreméltóbb személy az emberi történelemben. A Mezopotámiában végbement, egyre erősödő szellemi hanyatlás idején ő tartotta életben El Elyon, az Egy Isten tantételét Egyiptomban, s ezzel fenntartotta azt a bölcséleti egyistenhívő csatornát, amely alapvető fontosságú volt az akkor még jövőbelinek számító Mihály-alászállás vallási háttere szempontjából. Egyebek mellett e hősi tett felismerése volt az, amiért a gyermek Jézust elvitték Egyiptomba, ahol Ehnaton némely szellemi utódja, látva őt, bizonyos mértékig megértette az ő urantiai isteni küldetésének bizonyos szakaszait.

95:5.3 (1047.3) Mózes, a Melkizedek és Jézus közötti idők legnagyobb jelleme, a héber emberfajta és az egyiptomi királyi család közös ajándéka volt a világnak; és ha Ehnaton rendelkezett volna Mózes sokoldalúságával és rátermettségével, ha a meglepő vallási vezetői képességeihez fogható politikai éleseszűségről tett volna tanúbizonyságot, akkor Egyiptom vált volna az akkori kor nagy egyistenhívő nemzetévé; és ha így történt volna, akkor éppenséggel elképzelhető, hogy Jézus Egyiptomban töltötte volna a halandó életének nagyobb részét.

95:5.4 (1047.4) Az egész történelemben soha egyetlen király sem törekedett oly módszeresen arra, hogy egy egész nemzetet áttérítsen a többistenhitről az egyistenhitre, mint ahogy azt a rendkívüli Ehnaton tette. E fiatal uralkodó a leghihetetlenebb

elszántsággal szakított a múlttal, változtatott nevet, hagyta el a fővárosát, épített egy teljesen új várost, és teremtett új művészetet és irodalmat egy egész nép számára. De túl gyorsan haladt; túl nagyot épített, nagyobb, mint ami megállt volna, miután ő elment. Megismételjük, hogy nem tudott gondoskodni a népe anyagi helyzetének megszilárdulásáról és jólétéről, s ezek mind a vallási tanításai ellen hatottak, amikor a bajok és az elnyomás későbbi hullámai végigsöpörtek az egyiptomiakon.

95:5.5 (1047.5) Ha ez a meglepően tiszta szemlélettel és rendkívüli céltudatossággal rendelkező férfi olyan politikai éleslátással bírt volna, mint Mózes, akkor megváltoztatta volna a vallás fejlődésének és az igazság kinyilatkoztatásának egész történetét a nyugati világban. Az élete során képes volt megzabolázni a papok működését, akiket a hitelüktől általánosan megfosztott, azonban ők titokban fenntartották a vallásgyakorlatukat és nyomban működésbe léptek, amint a fiatal király kezéből kikerült a hatalom; és nem haboztak Egyiptom minden későbbi nehézségét kapcsolatba hozni az ő uralkodása alatti egyistenhit meghonosításával.

95:5.6 (1047.6) Ehnaton nagyon bölcsen a napisten álcája alatt vezette be az egyistenhitet. A sálemi orvos tanácsára hozta meg döntését, hogy az Egyetemes Atya imádásához minden istennek a nap imádásába való beolvasztása révén közelítsen. Ehnaton felhasználta az akkoriban létezett Aton-hitnek az Istenség atyaságával és anyaságával kapcsolatos általános tanételeit és egy olyan vallást teremtett, amely bensőséges imádati kapcsolatot ismert el az ember és az Isten között.

95:5.7 (1048.1) Ehnaton elég bölcs volt ahhoz, hogy kifelé fenntartsa Aton, a napisten imádását, s közben a társait az Egy Isten, Aton teremtetője és a mindennek legfelsőbb Atyja rejtett imádására vezesse. Ez az ifjú tanító-király termékeny író volt, ő volt a szerzője „Az Egy Isten” értekezésnek, egy harmincegy fejezetből álló könyvnek, melyet a hatalmukat visszaszerző papok később teljesen elpusztítottak. Ehnaton százharminchét dicsőítő éneket is írt, melyek közül tizenkettő máig megőrződött a héber szerzőnek tulajdonított ószövetségi Zsoltárok könyvében.

95:5.8 (1048.2) Ehnaton vallásában a mindennapi élet legfelsőbb rendű szava a „pártatlanság” volt, és a jót cselekedni fogalmát gyorsan kiterjesztette úgy, hogy az magába foglalja a nemzetközi és a nemzeti etikát is. Ebből meglepő személyes jámborság fakadt, és ezt az értelmesebb férfiak és nők körében az Isten megtalálására és megismerésére irányuló tiszta törekvés jellemezte. Akkoriban a társadalmi rang vagy a vagyon a törvény előtt egyetlen egyiptominak sem jelentett előnyt. Az egyiptomiak családi élete nagyban hozzájárult az erkölcsi műveltség megőrzéséhez és szintjének emeléséhez, és ösztönzője volt a palesztinai zsidók későbbi nagyszerű családi életének is.

95:5.9 (1048.3) Ehnaton evangéliumának végzetes gyengése éppen a legnagyobb igazsága volt, az a tanítás, hogy Aton nemcsak Egyiptom teremtetője, hanem az „egész világé, az emberé és az állatoké, és minden idegen földé, még Szíriáé és Kúsé is, Egyiptom földje mellett. Ő helyez el mindent és elégíti ki mindennek igényeit.” Ezen istenségfogalmak magasrendűek és nemesek voltak, de nem voltak hazafiasak. Ezek a vallásban

megjelenő nemzetköziségi felhangok nem javították az egyiptomi hadsereg küzdőszellemét a harctéren, ugyanakkor hatékony fegyvereket jelentettek a papok számára, akik az ifjú király és az ő új vallása ellen használták fel azokat. Ehnaton istenségképe a későbbi héberekét messze meghaladta, azonban túlságosan haladó volt, semhogy nemzetépítő célokat szolgálhatott volna.

95:5.10 (1048.4) Bár az egyistenhiten alapuló eszménykép megszenvedte Ehnaton eltűnését, az egy Isten eszméje számos embercsoport elméiben megmaradt. Ehnaton veje a papokkal tartott, visszatért a régi istenek imádásához, s a nevét Tutanhamonra változtatta. A főváros újra Théba lett, és a papok a vidék jó részét megkaparintották, végül egész Egyiptom egyhetedét megszerezték; és akkor e rend egyik papja arra vetemedett, hogy magához ragadja a koronát.

95:5.11 (1048.5) Ám a papok nem tudták teljesen lecsillapítani az egyistenhit keltette hullámverést. Egyre inkább arra kényszerültek, hogy összekapcsolják és összekössék az isteneiket; az istenek családja egyre inkább megfogytakozott. Ehnaton a mennyek lángoló korongját a teremő Istennel társította, és ez az eszme lángra lobbant az emberek, sőt a papok szívében, jóval azután, hogy a fiatal vallásmegújító eltávozott. Az egyistenhit felfogása sohasem halt ki az emberek szívében Egyiptomban és a világon. Egészen az ugyanezen isteni Atya, az egy Isten Teremő Fiának megérkezéséig fennmaradt, mely isteni Atyának az imádását Ehnaton oly buzgón hirdette egész Egyiptomban.

95:5.12 (1048.6) Ehnaton tantételének gyengesége abban állt, hogy olyan fejlett vallást kínált, hogy csak a művelt egyiptomiak

tudták teljesen megérteni a tanításait. A mezőgazdasági munkából élő egyszerű emberek sohasem tudták igazán felfogni az ő evangéliumát, és ezért készek voltak a papokkal visszafordulni Ízisz és társa, Ozirisz régi imádásához, mely utóbbiról úgy tartották, hogy csodásan feltámadt Szet, a sötétség és a gonosz istenének kezétől elszenvedett kegyetlen halálból.

95:5.13 (1049.1) A minden ember által elérhető halhatatlanság tanítása túlságosan haladó volt az egyiptomiak számára. Csakis a királyoknak és a gazdagoknak ígértek feltámadást; ezért balzsamozták be és tartósították oly gondosan a testüket a sírban, számítva az ítélet napjára. Azonban az Ehnaton által tanított üdvözülés és feltámadás demokráciája végül felülkerekedett, olyannyira, hogy az egyiptomiak később még az állatvilág továbbélésében is hittek.

95:5.14 (1049.2) Bár nyilvánvalóan eredménytelen lett ennek az egyiptomi uralkodónak ama törekvése, hogy a népét az egy Isten imádására rábírja, meg kell jegyeznünk, hogy a munkálkodásának következményei évszázadokon át fennmaradtak Palesztinában és Görögországban, és hogy Egyiptom lett a nílusi evolúciós műveltség és az eufráteszi kinyilatkoztatott vallás együttesének közvetítője minden későbbi nyugati nép számára.

95:5.15 (1049.3) A Nílus-völgyben erkölcsi fejlődést és szellemi gyarapodást felmutató nagyszerű kor dicsősége gyorsan hanyatlott, nagyjából akkor, amikor a héberek nemzeti léte megkezdődött, és az egyiptomi ottlétüket követően e beduinok sokat magukkal vittek e tanítások közül és Ehnaton számos tantételét is megtartották a faji vallásukban.

6. A sálemi tantételek Iránban

95:6.1 (1049.4) Néhány Melkizedek-féle hitterjesztő Palesztinából átkelt Mezopotámián és eljutott a nagy iráni fennsíkra. A sálemi tanítók több mint ötszáz éven át szépen haladtak előre Iránban, és az egész nemzet a Melkizedek-vallás felé fordult, amikor egy uralkodóváltás kegyetlen üldöztetést váltott ki, s ez gyakorlatilag véget vetett a sálemi vallásgyakorlat egyistenhitre épülő tanításainak. Az ábrahámi szövetség tantétele gyakorlatilag kihalt Perzsiában, amikor az erkölcsi újjászületés nagy századában, a Krisztus előtti hatodik században megjelent a színen Zoroaszter, hogy felélessze a sálemi evangélium parázsló tüzét.

95:6.2 (1049.5) Az új vallás megalapítója tetterős és kalandvágyó ifjú volt, aki a mezopotámiai Urban tett első zarándokútján — számos egyéb hagyomány mellett — értesült a Kaligasztia-féle és a Lucifer-féle lázadással kapcsolatos hagyományokról, melyek mindegyike mélyen megérintette a vallásos természetű ifjút. Ennek megfelelően, az Urban töltött idő alatti álmának eredményeként elhatározta, hogy visszatér északi hazájába és ott újjáalakítja a népe vallását. Áthatotta őt az igazságos Isten héber eszméje, az isteniség mózesi felfogása. A legfelsőbb Isten eszméje világosan megjelent az elméjében, és minden más istent ördögnek minősített, azokat a Mezopotámiában megismert démonok rangjára helyezte. Értesült a Hét Tökéletes Szellem történetéről, mert a hagyomány még megvolt Urban, és ennek megfelelően egy hét legfelsőbb istenből álló fényes testületet teremtett, élén Ahura-Mazdával. Ezeket az alárendelt isteneket a Helyes Törvény, a Helyes Gondolat, a Nemes Kormányzás, a Szent Jellem, az Egészség és a Halhatatlanság eszményképével társította.

95:6.3 (1049.6) Ez az új vallás a cselekvés — a munkálkodás — vallása volt, nem az imáké és a szertartásoké. Ennek Istene legfelsőbb bölcsességüként és a polgárosodás pártfogójaként megjelenített lény volt; harcias vallásbölcselet volt ez, mely harcba mert szállni a gonosszal, a tunyasággal és a visszamaradottsággal.

95:6.4 (1049.7) Zoroaszter nem tanította a tűz imadását, de törekedett arra, hogy felhasználja a lángot, mint az egyetemesen és legfelsőbben uralkodó, tiszta és bölcs Szellem jelképét. (Nagyon is igaz viszont, hogy a későbbi követői hódoltak e jelképes tűznek és imádták is azt.) Végül egy iráni herceg megtérítését követően az új vallást már karddal is terjesztették. Zoroaszter hőiesen elesett abban a csatában, melyről azt hitte, hogy az „az Úr fényének igazsága”.

95:6.5 (1050.1) A zoroasztrizmus az egyetlen urantiai hitvallás, mely őrzi a Hét Tökéletes Szellemről szóló dalamatiai és édeni tanításokat. Bár a Háromság fogalmát nem érte el, e vallás bizonyos értelemben megközelítette a Hétszeres Istenét. Az eredeti zoroasztrizmus nem tisztán kettősségi volt; bár a korai tanok a gonoszt a jó időbeli mellérendeltjeként ábrázolták, az határozottan és mindörökké feloszlott a jó végleges valóságában. Csak a későbbi időkben terjedt el a jó és a gonosz egyenlő feltételek mellett való küzdelmének hiedelme.

95:6.6 (1050.2) A mennyel és a pokollal, valamint az ördögök tantételeivel kapcsolatos zsidó hagyományok, ahogy azokat a héber írásokban rögzítették, a Luciferrel és Kaligasztiával kapcsolatos meglévő hagyományokon alapultak ugyan, főként mégis a zoroasztrizmus híveitől származtak, abból az időből, amikor a zsidók a perzsák politikai és kulturális uralma alatt

álltak. Zoroaszter az egyiptomiakhoz hasonlóan tanított az „ítélet napjáról”, de ő ezen eseményt a világvégével hozta összefüggésbe.

^{95:6.7 (1050.3)} Még a zoroasztrizmust Perzsiában követő vallás is viselte a hatását. A Zoroaszter tanainak megdöntésével próbálkozó iráni papok felélesztették az ősi Mitrász-imádást. A mitraizmus elterjedt szerte a Levantében és a földközi-tengeri vidékeken, és egy ideig kortársa volt a judaizmusnak és a kereszténységnek is. Zoroaszter tanításai így egymás után három nagy vallásra gyakoroltak komoly hatást: a judaizmusra és a kereszténységre, valamint ezeken keresztül a mohamedán vallásra.

^{95:6.8 (1050.4)} De Zoroaszter fennkölt tanításai és nemes istendicsőítő énekei össze sem hasonlíthatók az ő evangéliumának újabb kiforgatásával, melyet a perzsák vittek véghez a holtaktól való nagy félelmükben, s amelyhez olyan hitet kapcsoltak, amelynek álokoskodásai helyesléséig Zoroaszter sohasem alacsonyodott le.

^{95:6.9 (1050.5)} E nagy ember ama különleges csoport tagja volt, mely a Krisztus előtti hatodik században lépett színre annak érdekében, hogy megóvja Sálem fényét a teljes és végleges kihunyástól, mert a sötétbe borult világon oly halványan égve világította meg az ember előtt az örökléthez vezető utat.

7. A sálemi tanok Arábiában

^{95:7.1 (1050.6)} Az egy Istenről szóló Melkizedek tanítások az Arab-sivatagban viszonylag későn vertek gyökeret. Csakúgy, mint Görögországban, a sálemi hitelesítők Arábiában is azért

buktak el, mert helytelenül értelmezték Makiventának a túlzott mértékű szervezetépítéssel kapcsolatos intelmeit. De ilyen akadályok nem állták útjukat azon intellektus értelmezésekor, mely tiltott minden olyan törekvést, hogy az evangélium terjesztésének katonai erővel vagy a polgári hatóságok kényszerén keresztül szerezzenek érvényt.

95:7.2 (1050.7) A Melkizedek tanítások még Kínában vagy Rómában sem terjedtek el kevésbé, mint e sivatagi vidéken, magához Sálemhez is oly közel. Jóval később azután, hogy a keleti és a nyugati népek többsége buddhistává, illetőleg kereszténnyé lett, az Arab-sivatag továbbra is úgy létezett, mint addig évezredek óta. Minden egyes törzs a régi bűvtárgyát imádta, és sok családnak megvolt a maga házi istene. Hosszú időn át folyt a harc a babiloni Istár, a héber Jahve, az iráni Ahura és a keresztény Jézus Krisztusnak az Úr Atyja között. Soha egyetlen felfogás sem tudta teljesen kiszorítani a többit.

95:7.3 (1051.1) Arábia-szerte itt-ott léteztek az egy Isten bizonytalan eszméje mellett kitartó családok és nemzetségek. E csoportok őrizték a Melkizedek, Ábrahám, Mózes és Zoroaszter hagyományait. Számos olyan központ is volt, mely válaszolhatott volna a jézusi evangéliumra, azonban a sivatagi vidékek keresztény hitelesítői merev és hajthatatlan csoportot képeztek azokhoz a kiegyezőkhöz és újítókhoz képest, akik a földközi-tengeri országokban működtek hithirdetőként. Ha Jézus követői komolyabban vették volna azt a parancsát, hogy „menjete a széles világba és terjesszétek az örömhírt”, és ha az evangélium hirdetésében engedékenyebbek, a maguk által kiagyalt járulékos társadalmi követelmények tekintetében kevésbé szigorúak lettek volna, akkor sok vidék, köztük Arábia

is, boldogan fogadta volna el az ács fiának egyszerű evangéliumát.

95:7.4 (1051.2) Annak ellenére, hogy a nagy levantei egyistenhitek nem tudtak gyökeret eresztetni Arábiában, e sivatagi terület képes volt egy olyan hitet teremni, mely bár kisebb társadalmi követelményeket támasztott, mégsem volt kevésbé egyistenhiten alapuló.

95:7.5 (1051.3) Csupán egyetlen törzsi, faji vagy nemzeti természetű tényező volt a sivatag kezdetleges és szervezetlen hiedelmeiben, és az nem volt más, mint az a különös és általános tisztelet, mellyel csaknem minden arab törzs hajlandó volt adózni egy bizonyos fekete bűvkőnek egy bizonyos templomban, Mekkában. E közös kapcsolódási pont és hódolati kapocs vezetett később az iszlám vallás megalapításához. Ami Jahve, a tűzhányószellem volt a zsidó szemitáknak, az lett a Kába-kő az arab unokatestvéreiknek.

95:7.6 (1051.4) Az iszlám ereje mindig is Allahnak, mint az egyetlen Istenségnek a világos és jól meghatározott képében volt; a gyengesége pedig abban, hogy a hit terjesztéséhez katonai erőt alkalmazott, valamint abban, hogy a nőt lealacsonyította. De rendületlenül kitartott a mindenek Egy Egyetemes Istenségének képe mellett, „aki látja a láthatatlant és a láthatót. Ő az irgalmas és a könyörületes.” „Isten valóban bőséges jószágot mutat minden embernek.” „És amikor beteg vagyok, ő az, ki meggyógyít.” „Mert mindig, ahol hárman együtt szólnak, Isten ott van negyedikként,” mert vajon nem ő „az első és az utolsó, és a látható és a rejtett”?

95:7.7 (1051.5) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

96. írás

Jahve — a héberek Istene

^{96:0.1 (1052.1)} AZ ISTENSÉG értelmezésekor az ember először minden istent beleért e fogalomba, majd az összes idegen istent alárendeli a törzsi istenségének, és végül a végső, legfelsőbb értékkel bíró egy Isten kivételével mindet elveti. A zsidók az összes istenséget az Izráel Úristenének kifinomultabb fogalmává egyesítették. A hinduk hasonlóképpen gyúrták össze a sokféle istenüket a Rigvédában bemutatott „istenek egy szellemiségévé”, míg a mezopotámiaiak a központosítottabb Bel-Marduk fogalommá silányították azokat. Az egyistenhit ezen eszméi nem sokkal Makiventa Melkizedeknek a palesztinai Sálemben való megjelenését követően megérlelődtek az egész világon. A Melkizedek-féle istenségkép azonban nem hasonlított a beleértéssel, alárendeléssel és kizárással kialakított bölcselethez; az kizárólag a teremtető erőn alapult és nagyon rövid időn belül hatást gyakorolt a fejlettebb mezopotámiai, indiai és egyiptomi istenségképekre.

^{96:0.2 (1052.2)} A sálemi vallásnak hagyományosan hódoltak a kéniek és néhány más kánaáni törzs is. És ez volt a Melkizedek-megtestesülés egyik célja: hogy az egy Istenről szóló valamely vallást úgy támogasson, hogy előkészítse a terepet azon egy Isten Fiának a földi alászállásához. Mihály aligha jöhetett volna el az Urantiára addig, amíg nem létezett egy nép, mely hitt az Egyetemes Atyában és amelynél megjelenhetett.

^{96:0.3 (1052.3)} A sálemi vallás Palesztinában a kénieknél hitvallásként létezett, és ezt a héberek által később átvett vallást elsőként az egyiptomi erkölcsi tanítások befolyásolták; később

a babiloni istentani gondolkodás; végül pedig a jóról és a rosszról alkotott iráni felfogások. A héber vallás a ténylegét tekintve az Ábrahám és Makiventa Melkizedek közötti szövetségre épül, kialakulását tekintve számos egyedi helyzeti körülmény eredménye, kulturális elemeihez viszont szabadon kölcsönzött az egész Levante vallásából, erkölcsiségéből és bölcséletéből. Egyiptom, Mezopotámia és Irán erkölcsiségének és vallásos gondolkodásának sok eleme a héber valláson keresztül került át a nyugati népekhez.

1. Istenségképek a szemiták körében

96:1.1 (1052.4) A korai szemiták mindent úgy tekintettek, mint amiben szellem lakozik. Ott voltak az állat- és a növényvilág szellemei; az évszakok szellemei, a sarjak ura; a tűz, a víz és a levegő szelleme; a félt és imádott szellemek igazi panteonja. A Melkizedek tanítása az Egyetemes Teremtőről sohasem rombolta le teljesen az ezen alárendelt szellemekben és természeti istenekben való hitet.

96:1.2 (1052.5) A hébereknek a többistenhitből a többől-egyet istenimádaton keresztül az egyistenhitig tartó fejlődése nem töretlen és folyamatos fogalmi átalakulás volt. Az istenségképek fejlődése során számos visszafordulásra kerül sor, míg bármely adott korszakban a különféle szemita hívőcsoportok körében különféle isteneszmék léteztek. Időről időre számos kifejezést alkalmaztak az Istenről alkotott fogalmaikra, és a fogalomzavar elkerülése érdekében e különféle istenségcímeket úgy értelmezzük, ahogy azok a zsidó istentani fejlődéséhez kapcsolódnak:

96:1.3 (1053.1) 1. Jahve a dél-palesztinai törzsek istene volt, akik e fogalmat a Hóreb-hegy, a Sinai-tűzhányó istenségével társították. Jahve csak egy volt az ezer meg ezer természeti isten közül, melyek a szemita törzsek és népek figyelmét és imádatát felkeltették.

96:1.4 (1053.2) 2. El Elyon. Évszázadokkal a Melkizedek sálemi jelenlétét követően az ő Istenségről szóló tantétele különféle változatokban élt tovább, azonban azt általában az El Elyon, a menny Fenséges Istene kifejezésével jelölték. Sok szemita, beleértve Ábrahám közvetlen leszármazottait is, az idők során Jahvét és El Elyont is imádta.

96:1.5 (1053.3) 3. El Shaddai. Nehéz elmagyarázni, hogy az El Shaddai mit is jelent. Ez olyan összetett istenkép, mely Amenemope Bölcsesség könyvének tanításaiból származik, s amelyet módosított az Atonról szóló Ehnaton-féle tantétel és még tovább módosított az El Elyon fogalmában megtestesülő Melkizedek-féle tanítás. De amint az El Shaddaira vonatkozó felfogás megjelent a héber elmében, a sivatagi Jahve-hiedelmek nyomában erős hatást gyakoroltak rá.

96:1.6 (1053.4) E korszak uralkodó vallási eszméinek egyike az isteni Gondviseléssel kapcsolatos egyiptomi felfogás volt, az a tanítás, hogy az anyagi jólét nem más, mint az El Shaddai szolgálatának jutalma.

96:1.7 (1053.5) 4. El. Mindeme szókinszbeli bizonytalanság és fogalomzavar közepette sok ájtatos hívő őszintén törekedett mindezen kialakult isteniségismék imadására, és a gyakorlatban ennek az összetett Istenségnek a megjelölésére

alkalmazták az El kifejezést. Ebbe beleértettek még más beduin természeti isteneket is.

^{96:1.8 (1053.6)} 5. Elohim. Kish-ben és Urban sokáig léteztek olyan sumér-káld népcsoportok, akik az ádámi és a Melkizedek-féle idők hagyományaira alapozva tanították a három-egyben Isten felfogását. E felfogást magukkal vitték Egyiptomba is, ahol e Háromságot Elohim, egyes számban Eloah, neve alatt imádták. Az egyiptomi és a későbbi alexandriai, de héber származású bölcselők körei e több Isten egységét tanították, és a kivonulás idején Mózes számos vallási tanácsadója hitt e Háromságban. De a háromsági Elohim fogalma mindaddig nem vált a héber istentan szerves részévé, amíg a babiloniak ki nem terjesztették rájuk a politikai befolyásukat.

^{96:1.9 (1053.7)} 6. Vegyes elnevezések. A szemiták nemigen szerették néven nevezni az Istenségüket, és ezért időről időre különféle megjelöléseket alkalmaztak, mint például: az Isten Szelleme, az Úr, az Úr Angyala, a Mindenható, a Szent, a Felséges, Adonai, az Öreg Korú, Izrael Úristene, a Menny és a Föld Teremtője, Kiriosz, Jah, a Seregek Ura, és a Mennybéli Atya.

^{96:1.10 (1053.8)} A Jehova a legutóbbi időkben használatos kifejezés a héber gyakorlatban végül kialakult, kiteljesített Jahve-fogalom megjelölésére. De a Jehova megnevezés egészen Jézus kora után ezeröttszáz évig még nem volt használatos.

^{96:1.11 (1054.1)} Nagyjából Kr.e. 2000-ig a Sinai-hegy átmenetileg működő tűzhányóként viselkedett, alkalmi kitörései egészen az izraeliták e térségbeli ottlétének időszakáig folytatódtak. E tűzhányókitöréseket kísérő tűz és a füst, valamint a robajlásszerű dőrejek mind nagy hatással voltak a környező

területeken élő beduinokra és félelemmel vegyes bámulatot keltettek bennük, és ezért aztán erősen félték Jahvét. A Hóreb-hegy szelleme később a héber szemiták istene lett és végül őt tartották az összes többi isten közül a legfelsőbbnek.

96:1.12 (1054.2) A kánaániak már régóta hódoltak Jahvénak, és bár a kéniek közül sokan hittek valamennyire El Elyonban, a sálemi térség mindenek fölött álló istenében, a kánaániak többsége, ha nem is túl szorosan, de kötődött a régi törzsi istenségek imádásához. Nemigen akarták lecserélni a nemzeti istenségeiket egy nemzetközi, hogy azt ne mondjuk, bolygóközi Istenre. Nem hajlottak az egyetemes-istenségi felfogásra, és ezért e törzsek megmaradtak a törzsi istenségeik imádása mellett, beleértve Jahvét és az ezüst- és aranyborjút is, mely utóbbiak a Sinai-tűzhányó szelleméről alkotott beduin pásztori felfogást jelképezték.

96:1.13 (1054.3) A szíriaiak amellet, hogy imádták az isteneiket, szintén hittek a héberek Jahvéjában, mert a prófétáik azt mondták a szír királynak: „A hegyeknek istenei az ő isteneik; azért voltak erősebbek nálunk; de vívjunk csak meg velük a síkon, és meglátod, legyőzzük őket.”

96:1.14 (1054.4) Az emberi műveltség fejlődésével a kisebb istenek alárendelődnek egy legfelsőbb istenségnek; a nagy Jupiter csak felkiáltásként marad meg. Az egyistenhívők az alárendelt isteneiket szellemekként, démonokként, sorsokként, sellőkként, tündéreként, jótevő manókként, törpökként, családi kísértetekként és gonosz szemként tartják meg. A héberek megélték a többl-egyet istenimádatot is és sokáig hittek a Jahvétól különböző istenek létezésében, de egyre inkább úgy gondolták, hogy ezek az idegen istenségek Jahve

alárendeltjei. Elfogadták Kámosnak, az amoriak istenének a tényleges létét, azonban úgy tartották, hogy ő is Jahve alárendeltje.

^{96:1.15 (1054.5)} Az összes halandói istenelmélet közül Jahve eszméje ment át a legalaposabb fejlődésen. Fokozatos fejlődése csak az ázsiai Buddha felfogás átalakulásával vethető össze, mely végül elvezetett az Egyetemes Abszolút fogalmához, pontosan úgy, ahogy a Jahve felfogás végül elvezetett az Egyetemes Atya eszméjéhez. De ami a történelmi tényeket illeti, látnotok kell, hogy bár a zsidók az istenségképeiket a Hóreb-hegy törzsi istenétől a későbbi idők szeretetteljes és irgalmas Teremtő Atyjáig alakítva módosították, nem változtatták meg a nevét; az Istenség ezen átalakuló fogalmát mindvégig Jahvének nevezték.

2. A szemita népek

^{96:2.1 (1054.6)} A keleti szemiták jól szervezett és jól irányított lovas népek voltak, akik megszállták a termékeny félhold keleti területeit és ott egyesültek a babiloniakkal. Az Ur közelében élő káldok a keleti szemiták legfejlettebb népei közé tartoztak. A föníciaiak a kevert szemita népek ígéretesebb és jól szervezett csoportját alkották, akik Palesztina nyugati részét, valamint a földközi-tengeri partvidéket uralták. Faji értelemben a szemiták az Urantia legkevertebb népei közé tartoztak, csaknem mind a kilenc emberfajta örökségét hordozták.

^{96:2.2 (1054.7)} Az arábiai szemiták újra meg újra betörték az északi Ígéret Földjére, a „tejjel és mézzel folyó” vidékre, azonban ugyanilyen gyakran vissza is verték őket a jobban szervezett és polgárosodottabb északi szemiták és hettiták. Később, egy

rendkívül súlyos éhínség idején, e vándorló beduinok nagy számban léptek Egyiptom területére, hogy az egyiptomi építkezéseken bér munkásként dolgozzanak, de abban a keserű élményben kellett részesülniük, hogy a Nílus-völgy közönséges és elnyomott munkásainak mindennapos kemény munkáját végző rabszolgákká váltak.

96:2.3 (1055.1) Csak Makiventa Melkizedek és Ábrahám korát követően alakult úgy, hogy bizonyos szemita törzseket a sajátos vallási hiedelmeik miatt Izráel gyermekeinek, később pedig hébereknek, zsidóknak és a „választott népnek” kezdtek hívni. Ábrahám nem minden hébernek volt a faji ősapja; még csak nem is ő volt az őse az összes, Egyiptomban fogságban tartott beduin szemitának. Igaz, hogy az Egyiptomból kivonuló leszármazottai alkották a későbbi zsidó nép magját, azonban az Izráel nemzetségeibe bekerült férfiak és nők túlnyomó többsége sohasem élt Egyiptomban. Ők csak olyan, szintén vándorló népek voltak, akik úgy döntöttek, hogy követik Mózeszt, amikor Ábrahám gyermekei és a szemita társaik Egyiptomból elindulva áthaladtak Észak-Arábián.

96:2.4 (1055.2) Az El Elyonra, a Fenségesre vonatkozó Melkizedek-féle tanítás, valamint a hiten keresztül elérhető isteni kegyről szóló szövetség nagyjából feledésbe merült a szemita népek egyiptomi rabszolgasorba taszításának idejére, mely népcsoport lassan a héber nemzetté kezdett alakulni. Ám a fogság ezen időtartama alatt ezek az arábiai vándorló népek a faji istenségükként megtartották a régóta meglévő, hagyományos Jahve-hitüket.

96:2.5 (1055.3) Jahvét több mint száz különálló arábiai törzs imádta, és a Melkizedek-féle El Elyon felfogás színfoltjától eltekintve,

mely továbbélt az egyiptomi műveltebb rétegek körében, beleértve a kevert héber és egyiptomi fajtakat is, a közrendű héber rabszolga-foglyok vallása a varázslás és áldozás régi Jahve-szertartásának átalakított változata volt.

3. A páratlan Mózes

^{96:3.1 (1055.4)} A Legfelsőbb Teremtőről alkotott héber fogalmak és eszményképek kialakulásának kezdete arra az időpontra tehető, amikor a szemiták Mózes, a nagy vezető, tanító és szervező irányításával elindultak Egyiptomból. Anyja az egyiptomi királyi családból származott; apja egy szemita összekötő tiszt volt, aki a kormány és a beduin foglyok között közvetített. Mózes tehát nemesebb faji forrásokból származó jegyeket hordozott; az ősei olyan erősen kevert fajúak voltak, hogy lehetetlenség bármely faji csoportba besorolni. Ha nem lett volna ilyen kevertfajta, akkor sohasem tudott volna olyan rendkívüli sokoldalúságot és alkalmazkodóképességet mutatni, amely képessé tette őt annak a vegyes összetételű hordának az irányítására, mely végül társult a vezetése alatt Egyiptomból az Arab-sivatagba menekült beduin szemitákkal.

^{96:3.2 (1055.5)} A nílusi királyság kulturális csábítása ellenére Mózes úgy döntött, hogy sorsközösséget vállal az apja népével. Akkoriban, amikor e nagy szervező az apja népének későbbi felszabadításának tervein dolgozott, a beduin foglyoknak nemigen volt vallásnak nevezhető felfogásuk; gyakorlatilag nem rendelkeztek igaz istenképpel és reménytelenül éltek a világban.

^{96:3.3 (1055.6)} Egyetlen vezető sem fogott hozzá soha emberi lények kétségbeesettebb, csüggedtebb, számkivetettebb és tudatlanabb

csoportjának az újjászervezéséhez és felemeléséhez. De ezekben a rabszolgákban eredendően megvolt a fejlődés lehetősége, és elégséges számú művelt vezetőjük is volt, akiket Mózes kioktathatott a lázadás napjára és a szabadság órájára való felkészülés részeként s akikből így hatékony előkészítő-testület válhatott. E nemesebb férfiakat addig a saját népük felvigyázóiként alkalmazták; azért részesülhettek némi oktatásban, mert Mózes hatni tudott az egyiptomi vezetőkre.

96:3.4 (1056.1) Mózes fortélyos tárgyalások útján próbálta elérni a szemita társai szabadon engedését. Ő és a fivére egyezséget kötött Egyiptom királyával, melyben engedélyt kaptak, hogy békével elhagyják a Nílus-völgyet és az Arab-sivatagba vonuljanak. Úgy volt, hogy egy szerény összeget és javakat is kapnak fizetségül a hosszú egyiptomi szolgálatukért. A héberek a maguk részéről belementek abba, hogy baráti kapcsolatokat tartsanak fenn a fáraókkal és nem csatlakoznak semmilyen Egyiptom ellenes szövetséghez. A király azonban később úgy határozott, hogy nem ismeri el a szerződést, s ennek okául azt hozta fel, hogy a kémei hűtlenséget észleltek a beduin rabszolgák körében. Azt állította, hogy azért akarnak felszabadulni, hogy a sivatagba eljutva a vándorló népeket Egyiptom elleni szövetségbe szervezzék.

96:3.5 (1056.2) De Mózes ez nem tántorította el; kivárta a megfelelő időt, és nem egészen egy év múltán, amikor is az egyiptomi haderőket teljesen lekötötte a dél felőli, erős líbiai előrenyomulás és az észak felőli görög tengeri betörés egyidejű és heves támadásának visszaverése, e bátor szervező egy látványos éjszakai menekülésben kivezette honfitársait Egyiptomból. A szabadságért való megindulást gondosan

tervezték meg és szakszerűen hajtották végre. És sikerült is nekik, annak ellenére, hogy a fáraó és egy kisebb egyiptomi csapat ott volt a sarkukban, akik a szökevények védőitől mind vereséget szenvedtek, sok hadizsákmányt adva a védők kezére, melyet a menekülő rabszolgák előrenyomuló serege további hadizsákmánnyal gyarapított, ahogy az ősi sivatagi otthonuk felé vonultak.

4. Jahve hirdetése

^{96:4.1 (1056.3)} A mózesi tanítás fejlődése és felemelkedése csaknem a fél világra hatással volt, és így van ez még a huszadik században is. Jóllehet Mózes értette a magasabb rendű egyiptomi vallásbölcseletet, a beduin rabszolgák azonban keveset tudtak e tanításokról, bár sohasem felejtették el teljesen a Hóreb-hegy istenét, akit az őseik Jahvénak neveztek.

^{96:4.2 (1056.4)} Mózes mind az apja, mind az anyja révén értesült Makiventa Melkizedek tanításairól, a vallásos hitük közös volta a magyarázat a királyi vérből való nő és a rabszolga népből származó férfi rendkívüli egyesülésének. Mózes apósa El Elyon keni imádója volt, azonban a felszabadító szülei El Shaddaiban hittek. Mózeset így El Shaddai hívőnek nevelték; apósa hatására azonban El Elyon hívő vált belőle; és amikor a héberek a Sinai-hegynél letáboroztak az Egyiptomból való kimenekülést követően, egy új és teljesebb istenségképet alakított ki (melyet az összes korábbi hiedelmeiből származtatott), s bölcsen úgy döntött, hogy úgy hirdeti a népének, mint a régi törzsi istenük, Jahve kibővített felfogását.

^{96:4.3 (1056.5)} Mózes igyekezett e beduinokat megtanítani El Elyon eszméjére, azonban még Egyiptom elhagyása előtt bizonyossá

vált számára, hogy e tantételt sohasem értenék meg teljesen. Ezért szándékosan úgy döntött, hogy engedményként a sivatagi törzsi istenüket teszi a követőinek egyetlen istenévé. Mózes nem különösebben tanított arról, hogy más népeknek és nemzeteknek ne lehetnének más isteneik, de eltökélten kitartott amellett, hogy Jahve a mind felett álló, különösen a héberek számára. De mindig is bosszantotta őt az a kényelmetlen körülmény, hogy az Istenségről általa alkotott új, magasabb rendű eszmét e tudatlan rabszolgák számára Jahve ősi kifejezésének álcájába bújtatva próbálták bemutatni, melyet mindig is a beduin törzsek aranyborjójának jelképével ábrázoltak.

^{96:4.4 (1056.6)} Az a tény, hogy a menekülő héberek istene Jahve volt, megmagyarázza, hogy miért időztek oly sokáig Sinai szent hegyének lábánál, és miért ott kapták a tízparancsolatot, melyet Mózes Jahvénak, a Hóreb istenének nevében tett közzé. A Sinai lábánál való hosszas ottlétük során az újonnan kialakuló héber istenimádási vallási szertartások tovább tökéletesedtek.

^{96:4.5 (1057.1)} Nem valószínű, hogy Mózes valaha is meg tudta volna honosítani az általa javasolt, némiképp fejlettebb szertartásos istenimádást és hogy el tudta volna érni, hogy a követői egy negyedévszázadig együtt maradjanak, ha a táborban folytatott istenimádásuk harmadik hete alatt nem tört volna ki a Hóreb. „A Jahve-hegy pedig füstölgött, és felment annak füstje, mint a kemencének füstje, és az egész hegy nagyon rengett.” Ezt az elemi csapást figyelembe véve nem meglepő, hogy Mózes el tudta fogadtatni a testvéreivel azt a tanítást, hogy az Istenük „hatalmas, szörnyűséges, emésztő tűzű, félelmetes és mindenható”.

96:4.6 (1057.2) Mózes azt hirdette, hogy Jahve Izráel Úristene, aki a hébereket jelölte ki az ő választott népéül; új nemzetet épített, és a vallási tanításait bölcsen nemzetiesítette, azt mondta a követőinek, hogy Jahve szigorú gazda, „feltékeny Isten”. Mindazonáltal törekedett arra, hogy bővítse az isteniségről alkotott képüket, amikor azt tanította nekik, hogy Jahve „minden test szellemének Istene”, és amikor azt mondta, hogy „az örökkévaló Isten a ti menedéketek, és alant vannak örökkévaló karjai”. Mózes azt tanította, hogy Jahve a szövetséget tiszteletben tartó Isten; hogy „nem hagy el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik a te atyáidnak szövetségéről, mert az Úr szeret téged és nem felejtkezik el az esküről, melyet az atyáidnak tett”.

96:4.7 (1057.3) Mózes hősie erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy Jahvét a legfelsőbb Istenség rangjára emelje, amikor úgy mutatta be őt, mint aki „hűséges Isten és nincs benne gonoszság, igaz és egyenes minden cselekedetében”. Mégis, e fennkölt tanítás ellenére, a korlátozott felfogóképességű követői miatt kénytelen volt úgy beszélni Istenről, mint aki az ember képéhez hasonlatos, akit dühroham, haragvás és zordság önt el, sőt aki bosszúálló és akit az emberi viselkedés könnyen befolyásol.

96:4.8 (1057.4) Mózes tanításainak hatására e törzsi természeti istenből, Jahvéból Izráel Úristene lett, aki követte őket a pusztán át, sőt a számkivetettségbe, ahol akkoriban minden nép Isteneként tekintettek rá. A későbbi fogság, mely rabszolgává tette a zsidókat Babilonban, végül felszabadította a fejlődő Jahve-képet, hogy felvegye az összes nemzet Istenének egyistenhiten alapuló szerepét.

96:4.9 (1057.5) A héber vallástörténet legkülönlegesebb és legmeghökkenőbb vonása éppen az istenségkép folyamatos fejlődése a Hóreb-hegy kezdetleges istenétől az egymást követő szellemi tanítók tanításain át az Ésaiások magasan fejlett istenség-tantételeiig, akik a szeretetteljes és irgalmas Teremtő Atya ama fennkölt felfogását hirdették.

5. Mózes tanításai

96:5.1 (1057.6) Mózesben rendkívüli keveréket alkotott a katonai vezető, a társadalmi szervező és a vallási tanító. Ő volt a legfontosabb egyénileg működő világtanító és vezető a Makiventa és Jézus közötti korszakban. Mózes megpróbált számos újítást bevezetni Izráelben, de ezekről nem maradtak fenn feljegyzések. Egyetlen emberöltő alatt a több nyelven beszélő úgynevezett héber hordát kivezette a rabszolgaságból és a polgárosodott viszonyoktól távol álló bolyongásból, s közben letette az alapjait egy nemzet későbbi megszületésének és egy emberfajta megmaradásának.

96:5.2 (1057.7) Azért van olyan kevés feljegyzés Mózes nagyszerű munkájáról, mert a hébereknek a kivonulás idején nem volt írott nyelvük. A Mózes koráról és tetteiről szóló feljegyzéseket a nagy vezető halála után több mint ezer évvel később még létezett hagyományok alapján készítették.

96:5.3 (1058.1) Az egyiptomiak és a szomszédos levantei törzsek vallását meghaladó mózesi eredmények közül sok a Melkizedek idejéből eredő kényi hagyományoknak volt köszönhető. Ama tanítások nélkül, melyeket Makiventa adott át Ábrahámnak és az ő kortársainak, a héberek csak reménytelen sötétségben vonulhattak volna ki Egyiptomból.

Mózes és apósa, Jethró összegyűjtötte a Melkizedek korabeli hagyományok maradványait, és e tanítások az egyiptomiaktól elsajátítottakkal együtt vezérelték Mózeset abban a munkában, hogy az izraeliták számára megteremtse a fejlettebb vallást és szertartást. Mózes szervező volt; kiválasztotta Egyiptom és Palesztina vallásának és erkölcsének legjobb elemeit és e szokásokat a Melkizedek-féle tanításokhoz társítva megszervezte a héber szertartási imádásrendszert.

96:5.4 (1058.2) Mózes hitt a Gondviselésben; alaposan megfertőződött azokkal az egyiptomi tantételekkel, melyek a Nílus és az egyéb természeti elemek természetfeletti ellenőrzéséről szóltak. Nagyszerű képet alkotott Istenről, azonban igencsak kendőzetlenül beszélt, amikor azt tanította a hébereknek, hogy ha engedelmeskednek az Istennek, akkor „szeretni fog téged, megáld téged és megsokasít téged. És megsokasítja a te méhednek gyümölcsét és a te földednek gyümölcsét — gabonádat, borodat, olajodat és állataidat. Jobban fogsz boldogulni minden népnél, és távol tart az Úr, a te Istened te tőled minden betegséget és Egyiptomnak minden rossznyavalyáját.” Még azt is mondta: „Emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, mert ő az, aki erőt ad neked a gazdagságnak megszerzésére.” „Sok népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz kölcsönt. Sok népen fogsz uralkodni, de rajtad nem uralkodnak.”

96:5.5 (1058.3) Ám igazán sajnálatos volt látni, amint e nagy elme, Mózes, megpróbálja az El Elyonról, a Fenségesről vallott nézetét hozzáalakítani a tudatlan és tanulatlan héberek felfogásához. A köréje gyűlt vezetőknek dörgedelmesen azt mondta, hogy „az Úr, a te Istened egy Isten; nincsen kívülé

több”; míg a vegyes sokaságnak kijelentette, hogy „ki olyan, mint a ti Istenetek az összes isten közül?” Mózes bátran és részben sikeresen állt ellen a bűvtárgyaknak és a bálványimádásnak, kijelentve, hogy „nem láttatok ilyesmit azon a napon, amikor az Istenetek a tűz közepéből szólt hozzátok a Hórebén”. Megtiltott mindenféle képi ábrázolást is.

96:5.6 (1058.4) Mózes félt hirdetni Jahve irgalmát, előnyben részesítette azt, hogy a népe félelemmel vegyes tisztelettel tekintsen az igazságosság Istenére, mondván: „Az Úr, a ti Istenetek Isteneknek Istene és Uraknak Ura, nagy, hatalmas és rettenetes Isten, aki nem személyválogató.” Megint csak a féktelenkedő nemzetségek megrendszabályozására törekedett, amikor kijelentette, hogy „a ti Istenetek megöl benneteket, ha nem engedelmeskedtek neki; meggyógyít és éltet, ha engedelmeskedtek neki”. De Mózes azt tanította e törzseknek, hogy csakis akkor lesznek az Isten kiválasztott népe, amennyiben „követik minden parancsolatát és megtartják minden rendelését”.

96:5.7 (1058.5) E korai időkben a héberek igen kevés tanítást hallottak az Isten irgalmáról. Az Istent úgy ismerték, mint „a Mindenható; a hadakozó Úr, a csaták Istene, aki erő által dicsőül, ellenséget összetör”. „Az Úr, a ti Istenetek a tábor közepén jár, hogy megszabadítson benneteket.” Az izraeliták úgy gondolkodtak az Istenükről, mint aki szereti őket, de aki egyúttal „megkeményíti a fáraó szívét” és „megátkozza az ellenségeiket”.

96:5.8 (1058.6) Jóllehet Mózes röpke pillanatokra láttatta ugyan Izráel gyermekeivel egy egyetemes és jótevő Istenség képét, egészében véve azonban a mindennapi Jahve-képükben

szereplő Isten csak kevéssel volt jobb a környező népek törzsi isteneinél. Az istenképük kezdetleges, nyers és emberszerű volt; amikor Mózes eltávozott, e beduin törzsek gyorsan visszatértek a hórebi és a sivatagi régi isteneik félvad képzetéhez. A Mózes által a vezetőinek néha-néha bemutatott teljesebb és fennköltebb istenképet hamarosan teljesen szem elől veszítették, s az emberek többsége a bűvtárgyi aranyborjúiknak, a palesztinai pásztor Jahve-jelképének imádása felé fordult.

^{96:5.9 (1059.1)} Amikor Mózes a héberek vezetését átadta Jósuának, akkorra már Ábrahám, Nahor, Lót és a rokon törzsek más oldalági leszármazottainak ezreit gyűjtötte össze és kovácsolta őket egy pásztorkodó harcosokból álló, önfenntartó és részlegesen önszabályozó nemzetté.

6. Az istenkép Mózes halála után

^{96:6.1 (1059.2)} Mózes halálát követően a fennkölt Jahve-kép gyorsan elenyészett. Jósua és Izráel vezetői tovább ápolták a végtelenül bölcs, jótevő és mindenható Isten mózesi hagyományait, a köznép azonban gyorsan visszatért Jahve régebbi, sivatagi eszméjéhez. Az istenségkép ilyen visszafejlődése egyre erősödve folytatódott a különféle törzsi vezetők, az úgynevezett Bírák egymást követő uralkodása alatt.

^{96:6.2 (1059.3)} Mózes rendkívüli személyiségének varázsa a követői szívében életben tartotta az egyre teljesebb istenképre való törekvést; de amint végre elérték Palesztina termékeny vidékeit, a vándorló pásztorokból gyorsan átalakultak letelepedett és némiképp megállapodott gazdálkodókká. Az életviteli szokások fejlődése és a vallási nézőpontok változása

többé-kevésbé teljes átalakulást eredményezett az Istenük, Jahve természetéről alkotott felfogásuk jellegét illetően. A Sinai zord, nyers, szigorú és mennydörgő sivatagi istenének a szeretet, az igazságosság és az irgalom Istenének később megjelenő felfogásává való átalakulása kezdetén a héberek csaknem szem elől tévesztették a mózesi magasztos tanításokat. Közel kerültek ahhoz, hogy az egyistenhittel kapcsolatos minden nézetüket elveszítsék; csaknem elszalasztották annak a lehetőségét, hogy azzá a néppé váljanak, mely alapvető fontosságú láncszemül szolgálhat az Urantia szellemi fejlődésében, azzá a népcsoporttá, mely megőrzi az egy Istenről szóló Melkizedek-féle tanításokat addig a napig, amikor a mindenek ezen Atyjának alászálló Fia megtestesül.

96:6.3 (1059.4) Jósua kétségbeesetten igyekezett megtartani a legfelsőbb Jahve fogalmát a törzsbeliek elméjében, azt hirdettette: „Amiképpen Mózással vele voltam, teveled is veled leszek; el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled.” Jósua szükségesnek tartotta, hogy szigorú evangéliumot tanítson a hitetlen népének, annak a népnek, mely túlságosan is hajlott a régi, hazai vallásban való hitre, de nem volt hajlandó a hit és az igazságosság vallása felé haladni. A Jósua-féle tanításnak a veleje ez lett: „Jahve szent Isten; féltékeny Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket és bűneiteket.” E korszak legmagasabb rendű fogalma úgy ábrázolta Jahvét, mint „a hatalom, az ítélet és az igazságosság Istenét.”

96:6.4 (1059.5) De még e sötét korszakban is megjelent olykor egy-egy magányos tanító, aki az isteniség mózesi felfogását hirdette: „Ti, álnokságnak fiai, nem szolgálhatjátok az Urat,

mert ő szent Isten.” „Vajon a halandó igaz-e Istennél? Az ő Teremtője előtt tiszta-e az ember?” „Az Isten mélységét elérheted-e? A Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e? Íme, az Isten fenséges és mi nem ismerhetjük őt. Mindenható, nem foghatjuk meg őt.”

7. A Zsoltárok és Jób könyve

96:7.1 (1060.1) A héberek a törzsfőik és a papjaik vezetése alatt valamelyest letelepült életmódot vettek fel Palesztinában. De rövidesen visszasüllyedtek a sivatag tudatlanságot tükröző hiedelmei közé és megfertőződtek a kevésbé fejlett kánaáni vallási szokásokkal. Bálványimádó és szabados néppé váltak, és az Istenségről alkotott felfogásuk jóval azon egyiptomi és mezopotámiai istenképek szintje alá esett, melyeket bizonyos fennmaradt sálemi csoportok tartottak életben, és amely istenképek a Zsoltárok némelyikében és az úgynevezett Jób könyvében fel vannak jegyezve.

96:7.2 (1060.2) A Zsoltárok húsz vagy még több szerző műve; sokat egyiptomi és mezopotámiai tanítók írtak. Ekkoriban, amikor tehát a Levante természeti isteneket imádott, még mindig sokan voltak El Elyon, a Fenséges felsőségében hívők.

96:7.3 (1060.3) Vallásos írások egyetlen gyűjteménye sem bővelkedik annyira az Isten iránti áhítatban és lelkesítő eszmékben, mint a Zsoltárok könyve. Igencsak hasznos volna, ha az istenimádásról szóló irodalom e csodálatos gyűjteményének tanulmányozásakor figyelmet szentelnének az egyes különálló dicsőítő és imádó énekek forrásának és időrendjének, szem előtt tartva, hogy egyetlen más önálló gyűjtemény sem fog át ilyen nagy időtávot. E Zsoltárok könyve

megőrizte azokat a különféle istenképeket, melyeket a sálemi vallás hívei szerte a Levantében megalkottak és felöleli az Amenemopétól Ésaiásig tartó teljes időszakot. A Zsoltárokból az Istenről alkotott felfogások minden fejlődési szakaszát felvázolták, a törzsi istenség kidolgozatlan felfogásától a későbbi héberek meglehetősen kiterjesztett eszményképig, ahol is Jahvét úgy ábrázolják, mint szeretetteljes urat és irgalmas Atyát.

96:7.4 (1060.4) Ebből a szempontból a Zsoltárok e csoportja képezi az áhítatos nézetek legértékesebb és leghasznosabb gyűjteményét, melyet ember egészen a huszadik századig valaha is összeállított. A dicsőítő énekek e gyűjteménye a világ minden más szent könyvének imádati szellemiségét meghaladja.

96:7.5 (1060.5) Az Istenségről a Jób könyvében mutatott tarka kép több mint húsz mezopotámiai vallási tanító csaknem háromszáz év alatt végzett munkáját tükrözi. Amikor a mezopotámiai hitek ezen összeállításában fellelhető fennkölt isteniség-képet olvassátok, felismerhetitek, hogy a valódi Istenre vonatkozó eszme a palesztinai sötét időkben éppen a káldeai Ur szomszédságában őrződött meg a legjobban.

96:7.6 (1060.6) Palesztinában gyakran felfogták az Isten bölcsességét és mindent átható voltát, viszont a szeretetét és az irgalmát ritkán. Az e korok Jahvéja „rossz szellemeket küld az ő ellenségeinek lelkét uralni”; kegyeli a maga engedelmes gyermekeit, s közben mindenki mást átkokkal és szörnyű büntetésekkel sújt. „Semmivé teszi a családok gondolatait; megfogja a bölcséket az ő családságukban.”

^{96:7.7 (1060.7)} Csak Urban kelt egy hang s hirdette az Isten kegyelmét, mondván: „Imádkozik Istenhez és ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek isteni igazságosságot ad.” Így hit révén elérhető üdvözülés, isteni kegy hirdettetett Urból: „Könyörül a bűnbánón, és azt mondja: »Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba, mert váltságot találtam.« Ha bármelyik azt mondja, hogy »vétkéztem és az igazat elferdítettem, és ez nem vált hasznomra«, az Isten megszabadítja az ő lelkét a sírba szállástól, és megláthatja a fényt.” A levantei világ a Melkizedek kora óta nem hallhatott ilyen zengzetes és bátorító üzenetet az ember üdvözüléséről, mint amilyen Elihunak, Ur prófétájának és a sálemi hívők papjának, vagyis az egykori mezopotámiai Melkizedek telepes csoport fennmaradt tagjának rendkívüli tanítása volt.

^{96:7.8 (1061.1)} A sálemi hitelesítők maradékai így tartották fenn Mezopotámiában az igazság fényét a héber népek felbomlásának időszakában, míg megjelent Izráel tanítói hosszú ágának az első eleme, akik nem pihentek mindaddig, amíg fogalomról fogalomra építkezve el nem jutottak a mindenek Egyetemes és Teremtő Atyja eszményképének felismeréséhez, a Jahve-felfogás fejlődésének csúcsára.

^{96:7.9 (1061.2)} [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

97. írás

Az istenkép fejlődése a héber népek körében

^{97:0.1 (1062.1)} A HÉBEREK szellemi vezetői megtették azt, amit előttük senki nem tudott megtenni — úgy szüntették meg az istenképük emberszerű jellegét, hogy közben nem alakították

át azt olyan elvont istenségképpé, melyet csak a bölcselők értenek meg. Még az egyszerű emberek is képesek voltak Jahve érett fogalmát úgy venni, mint Atyát, mely ha nem is az egyéné, de legalább a fajtájuké.

97:0.2 (1062.2) Az Isten személyiségéről alkotott felfogás, jóllehet világosan tanították azt Sálemben a Melkizedek korában, az Egyiptomból való menekülés idejére homályos és bizonytalan lett, és a héber elmében csak fokozatosan fejlődött tovább nemzedékről nemzedékre a szellemi vezetők tanításainak hatására. Jahve személyiségének felfogása annak fokozatos fejlődése során folyamatosabb volt, mint az istenségi sajátságok többségéé. Mózesről Malakiáig a héber elmében csaknem töretlen eszmei jelentéstartalom-bővülés ment végbe az Isten személyiségét illetően, és e felfogást végül Jézusnak a mennyei Atyáról szóló tanításai emelték magasabb és dicsőbb szintre.

1. Sámuel — az első héber próféta

97:1.1 (1062.3) A környező népek ellenséges viselkedése Palesztinában hamar ráébresztette a héber törzsfőket, hogy nem reménykedhetnek a túlélésben, hacsak nem tömörítik szövetségbe a törzsi szervezeteiket valamilyen központi vezetés alatt. Az igazgatási hatalom központosítása Sámuel számára is jobb lehetőséget teremtett ahhoz, hogy tanítóként és vallásmegújítóként működjön.

97:1.2 (1062.4) Sámuel a sálemi tanítók ama hosszú sorába tartozott, akik az istenimádási formáik részeként állhatatosan megmaradtak a Melkizedek-féle igazságok hirdetése mellett. E tanító férfias és eltökélt ember volt. Csakis a nagy odaadása és

az ahhoz társult rendkívüli elszántsága tette képessé arra, hogy ellenálljon annak a szinte általános ellenkezésnek, mellyel akkor szembesült, amikor hozzáfogott, hogy egész Izráelt visszavezesse a mózesi idők legfelsőbb Jahvéjának imadására. És még így is csak részben lehetett sikeres; a hébereknek csak a legértelmesebb felét tudta újra megnyerni Jahve nemesebb szolgálatának; a másik felük megmaradt az ország törzsi isteneinek és Jahve alantasabb képének imadásánál.

97:1.3 (1062.5) Sámuel a nyers természetű emberfajtába tartozott, olyan gyakorlatias újtó volt, aki egy nap felkerekedett a társaival és vagy húsz Baál-kegyhelyet lerombolt. Fejlődést a pusztá kényszerítő erő révén ért el; keveset szónokolt, még kevesebbet tanított, viszont cselekedett. Az egyik napon Baál papjaival szállt szembe; a másikon egy fogoly királyt négyelt fel. Odaadóan hitt az egy Istenben, és világos képe volt az egy Istenről, mint a menny és a föld atyjáról: „A föld tartóoszlopai az Úréi, és azokra építette ő a világot.”

97:1.4 (1063.1) De a nagy dolog, amivel Sámuel hozzájárult az istenségkép fejlődéséhez, az a harsány kijelentés volt, hogy Jahve változhatatlan, mindörökre a biztos tökéletesség és isteniség megtestesülése. Ekkoriban Jahvét úgy tekintették, mint féltékeny és szeszélyes Istent, aki mindig megbánja, amit így vagy úgy tett; de a héberek az Egyiptomból való kimenekülésük óta most először ezen elképesztő szavakat hallhatták, „Izraelnek Erőssége pedig nem hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő, hogy valamit megbánjon”. Az Isteniség vonatkozásában az állandóságot hirdette. Sámuel helyreállította a Melkizedeknek Ábrahámmal kötött szövetségét és kijelentette, hogy Izrael Úristene a forrása

minden igazságnak, egyensúlynak és állandóságnak. A héberek mindig úgy tekintettek az Istenükre, mint emberre, egy emberfeletti emberre, egy ismeretlen eredetű, magas szellemre; de most azt hallották a Hóreb egykori szelleméről, hogy az a teremtfői tökéletesség meg nem változó Istenének szintjére emelkedett. Sámuel segítette a fejlődő istenképet abban, hogy olyan magasságokba emelkedjen, melyek az emberek változékony gondolkodásmódja és a halandói lét viszontagságai felett helyezkednek el. A tanításai hatására a héberek Istene a törzsi istenek rangjának megfelelő szintű felfogástól a teremtésösszesség mindenható és változhatatlan Teremtfőjének és Felügyelőjének eszményképéig tartó emelkedésbe kezdett.

97:1.5 (1063.2) Újból hirdette az Isten tisztességességének, a szövetség megtartásában való megbízhatóságának történetét. Sámuel azt mondta: „Nem hagyja el az Úr az ő népét.” „Mert örökkévaló szövetséget kötött velünk, mindenben elrendezett és állandót.” És így egész Palesztinában felhangzott a legfelsőbb Jahve imádására való visszaszólítás. Ez a lendületes tanító mindegyre azt hirdette, hogy „nagy vagy te Úristen, mert nincs hozzád hasonló, és nincs kívüled Isten.”

97:1.6 (1063.3) Annak előtte a héberek Jahve kegyét főként anyagi jólétként fogták fel. Nagy megrázkódtatás volt Izráelnek, és ez csaknem Sámuel életébe került, amikor azt merészelte hirdetni: „Az Úr gazdagít és szegénnyé tesz; lealacsonyít és felemel. Felemeli a porból a szegényt és felemeli a koldusokat, hogy hercegek sorába tegye őket és hogy örököljék a dicsőség királyságát.” Mózes óta nem hirdettek ilyen megnyugvással teli ígéretek az egyszerű és kevésbé szerencsés embereknek,

és most először kezdtek a szegények kétségbeesett ezrei reménykedni abban, hogy jobb szellemi helyzetbe kerülhetnek.

97:1.7 (1063.4) Ám Sámuel nem jutott sokkal tovább a törzsi isten képénél. Olyan Jahvét hirdetett, aki minden ember teremője, de aki főként a héberekkel, a választott népével törődött. Mindazonáltal, miként Mózes idejében is, az istenkép egy szent és egyenes Istenséget ábrázolt. „Senki sincs olyan szent, mint az Úr. Ki hasonlítható e szent Úristenhez?”

97:1.8 (1063.5) Az évek múlásával az őszülő öreg vezető fejlődött az Isten megértésében, mert kijelentette: „Az Úr tudomással bíró Isten, és a tetteket ő méri meg. Az Úr ítéli meg a föld sarkait, kegyelmet mutatva az irgalmasnak, és az egyenes emberrel ő is egyenes lesz.” Már itt megvan a kegyelem, jóllehet az csak az irgalmasokra korlátozódik. Később még egy lépést tett előre, amikor a nyomorukban így intette a népét: „Hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága.” „Az Úr előtt nincs akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen szabadulást.”

97:1.9 (1063.6) Jahve jellemének e felfogásbeli fokozatos fejlődése folytatódott Sámuel követőinek segédkezése alatt is. Úgy próbálták ábrázolni Jahvét, mint a szövetséget betartó Istent, de nemigen tudták tartani Sámuel iramát; nem tudták kialakítani az Isten irgalmának eszméjét, ahogy az Sámuel kései felfogásában élt. Állandó viisszasüllyedésre került sor az egyéb istenek elismerése felé, annak ellenére, hogy Jahvét továbbra is mindenek fölöttinek tartották. „Tied, ó Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy mindenek fölött.”

97:1.10 (1064.1) E kor alapeszméje az isteni hatalom volt; e korszak prófétái olyan vallásról szónokoltak, mely rendeltetése szerint a királyt a héber királyszékre segíti. „Ó Uram, tied a nagyság, a hatalom, a dicsőség, a győzelem és a méltóság. A te kezeden van mind az erősség és mind a birodalom, és képes vagy mindeneknek felmagasztalására és megerősítésére.” Ez volt a helyzet az istenképpel Sámuel és közvetlen utódainak korában.

2. Illés és Elizeus

97:2.1 (1064.2) A Krisztus előtti tizedik században a héber nemzet két királyságra szakadt. Mindkét politikai egységben számos igazság-tanító igyekezett meggátolni a szellemi hanyatlás ellenáramát, mely egyre csak erősödött és amely rettenetes méreteket öltve folytatódott a szétváláshoz vezető háború után. De a héber vallás fejlesztésére irányuló törekvések nem voltak sikeresek mindaddig, amíg az igazságosság elszánt és félelmet nem ismerő harcosa, vagyis Illés tanítani nem kezdett. Illés az északi királyságnak újra egy olyan istenképet adott, mely összevethető volt azzal, amelyet Sámuel korában ismertek. Illésnek kevés lehetősége volt fejlett istenkép bemutatására; ő is, mint előtte Sámuel el volt foglalva a Baál-oltárok ledöntésével és a hamis istenek bálványainak lerombolásával. A változtatásokat egy bálványimádó uralkodó ellenállása mellett vitte véghez; az ő feladata még hatalmasabb és még nehezebb volt, mint amellyel Sámuel szembesült.

97:2.2 (1064.3) Amikor Illést elszólították, Elizeus, az ő hű társa lépett a nyomdokaiba és a kevésbé ismert Mikeás felbecsülhetetlen értékű segítségével tartotta életben az igazságot Palesztinában.

^{97:2.3 (1064.4)} De ezekben az időkben az istenségkép nem fejlődött. A héberek még a mózesi eszményképek szintjéig sem jutottak el. Illés és Elizeus kora lezárulásakor a jobb osztályok visszatértek a legfelsőbb Jahve imadásához és az Egyetemes Teremtő eszméje ekkor ért el újra arra a szintre, ahová Sámuel idejében eljutott.

3. Jahve és Baál

^{97:3.1 (1064.5)} A Jahve-hívők és a Baál-követők közötti hosszas vita inkább az eszmerendszerek társadalmi-gazdasági összeütközése volt, semmint vallásfelfogási nézetkülönbség.

^{97:3.2 (1064.6)} Palesztina lakosainak a föld magántulajdonának kérdéséhez való hozzáállása nem volt egységes. A déli vagy vándorló arábiai törzsek (a Jahve-hívők) úgy tekintettek a földre, mint elidegeníthetetlen dologra — mint az Istenség ajándékára a nemzetség számára. Úgy tartották, hogy a földet nem lehet eladni vagy megterhelni. „Jahve szólott, mondván, »a földet pedig senki el ne adja, mert enyém a föld«.”

^{97:3.3 (1064.7)} Az északi vagy inkább letelepedettnek tekinthető kánaániak (a Baál-követők) szabadon adták, vették és terhelték meg a földjeiket. A Baál szó birtokost jelent. A Baál-tisztelet két alapvető tantételen nyugodott: Az első a javakkal kapcsolatos cserék, szerződések és egyezségek szentesítése — vagyis a föld megvételének és eladásának joga — volt. A második tantétel szerint Baál küldi az esőt — ő talajtermékenységi isten is volt. A jó termés Baál kegyétől függött. E tiszteletfajta erősen kötődött a földhöz, annak tulajdonjogához és termékeny voltához.

97:3.4 (1065.1) Általában igaz volt, hogy a Baál-követőknek voltak házaik, földjeik és rabszolgáik. Ők voltak a nemes földesurak és ők laktak a városokban. Minden egyes Baálnak volt szent helye, papsága, valamint voltak „szent női”, a szertartások nemi kufárai.

97:3.5 (1065.2) A földdel kapcsolatos ezen alapvető különbségből eredően éles ellentét alakult ki a kánaániak és a héberek társadalmi, gazdasági, erkölcsi és vallási beállítottságában. E társadalmi-gazdasági szembenállás egészen Illés koráig nem vált kifejezetten vallási kérdéssé. E harcias próféta idejétől fogva e csatát szigorúan vallási vonatkozásában vívták — Jahve és Baál között — és ez végül Jahve győzelmével és az egyistenhit felé való fordulással ért véget.

97:3.6 (1065.3) Illés a Jahve-Baál ellentétet a földkérdésből a héber és a kánaáni világszemléletek vallási oldala felé terelte. Amikor Akháb meggyilkolta Nabótot, hogy ármányosan megszerezze a földjét, Illés erkölcsi kérdést csinált a földdel kapcsolatos régi szokásokból és erőteljes hadjáratot indított a Baál-követők ellen. Ez egyúttal a vidék népének harca is volt a városok uralma ellen. Főként Illés alatt alakult úgy, hogy Jahvéból Elohim lett. A próféta először a mezőgazdasági viszonyok megújításának hirdetőjeként lépett fel és az Istenséget magasztalóként fejezte be a pályáját. Baálok számosan voltak, Jahve csak egy volt — az egyistenhit győzelmet aratott a többistenhit fölött.

4. Ámós és Hósea

97:4.1 (1065.4) A törzsi istentől — akit régóta szolgáltak áldozásokkal és szertartásokkal, vagyis a korai héberek

Jahvéjától — a bűncselekedeteket és az erkölcstelenséget még a saját népe körében is büntető Istenhez való átmenet útján Ámósz tett nagy lépést, aki a déli hegyekből jött, hogy elítélje az északi törzsek bűnözését, iszákosságát, elnyomását és erkölcstelenségét. Mózes kora óta ilyen harsány igazságokat senki sem terjesztett Palesztinában.

^{97:4.2 (1065.5)} Ámósz nem pusztán helyreállító vagy újjászervező volt; új istenségképek felfedezője is volt. Sok olyasmit hirdetett az Istenről, amit az elődei közreadtak és bátran támadta az ő úgynevezett választott népénél a bűnt elnéző Isteni Lényben való hitet. A Melkizedek kora óta először hallhatott emberi fül a nemzeti igazságosság és erkölcsiség kettős mércéjének elítéléséről. A héber emberek a történelmük során most hallották először, hogy az ő saját Istenük, Jahve már nem tűri el a bűncselekedetet és a bűnt az ő életükben másként, mint bármely más nép esetében. Ámósz Sámuel és Illés szigorú és igazságos Istenét látta, azonban látott egy olyan Istent is, aki a rosszcselekedet miatti büntetés kiszabásakor nem gondol másként a héberekre, mint bármely más nemzetre. Ez közvetlen támadás volt a „választott nép” önös tantétele ellen, és az akkori idők héberei közül sokan nagyon rossz néven is vették azt.

^{97:4.3 (1065.6)} Ámósz azt mondta: „Őt, aki megalkotta a hegyeket és megteremtette a szelet, őt keressétek, ki megalkotta a hét csillagot és a Vadászt, aki a halál árnyékát reggellé változtatja és a nappalt éjsötétté teszi.” A félig vallásos, helyezkedő és néha tisztességtelen társainak bírálásakor arra törekedett, hogy egy változatlan Jahve kérlelhetetlen igazságosságát ábrázolja, amikor azt mondta a gonosztevőknek: „Ha a pokolba ássák is

be magukat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is leszedem őket.” „És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok az igazság kardjának és az megöli őket.” Ámós még inkább meghökkentette a hallgatóságát, amikor elítélőn és vádlón ujjal mutatva rájuk, Jahve nevében kijelentette: „Soha el nem felejttem semmi cselekedeteket.” „És szétrázom Izráel házáat minden népek között, amint a rostával rázogatnak.”

97:4.4 (1066.1) Ámós Jahvét, a „minden népek Istenét” hirdette és figyelmeztette az izraelitákat, hogy a szertartásnak nem szabad átvennie az igazságosság helyét. És mielőtt e bátor tanítót halálra kövezték volna, az igazságnak elegendő magvát hintette el, hogy megmentse a legfelsőbb Jahve tantételét; biztosította a Melkizedek-kinyilatkoztatás továbbfejlődését.

97:4.5 (1066.2) Ámósz és az igazság egyetemes Istenének tantételét Hósea követte a szeretet Istene mózesi felfogásának feltámasztásával. Hósea a megbánáson s nem az áldozáson keresztüli megbocsátást hirdette. A szeretet és az isteni kegyelem evangéliumát terjesztette, mondván: „És eljegyezlek titeket magamnak örökre; igen, igazsággal és ítélettel, szeretettel és irgalommal jegyezlek el. Bizony, hittel jegyezlek el titeket magamnak.” „Szívből szeretni fogom őket, mert elfordult tőlük az én haragom.”

97:4.6 (1066.3) Hósea hűségesen továbbvitte Ámós erkölcsi intelmeit, azt mondva Istenről, hogy „megfenyítem hát őket kedvemre.” Ám az izraeliták árulással határos kegyetlenségnek tekintették, amikor kijelentette: „Azt mondom azoknak, akik nem az én népem, »én népem vagytok ti«; ők pedig azt mondják: »te vagy a mi Istenünk.«” Tovább szónokolt a

megbánásról és a megbocsátásról, mondván, „Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szívből szeretni fogom őket, mert elfordult tőlük az én haragom.” Hósea mindig is reményt és megbocsátást hirdetett. Üzenetének veleje mindig ez volt: „Megkönyörülök az én népemen. Nem ismerhetnek más Istent kívülem, mert rajtam kívül nincs más megmentő.”

97:4.7 (1066.4) Ámós a héberek nemzeti lelkiismeretét annak felismerésére ösztönözte, hogy Jahve nem nézi el nekik a bűncselekedetet és a bűnt, csak mert állítólag ők a választott nép, míg Hósea előadta az első hangokat az isteni könyörület és szeretet későbbi irgalmas hangzataiból, melyeket Ésaías és a társai oly kiválóan énekeltek.

5. Az első Ésaías

97:5.1 (1066.5) Ez volt az ideje annak, amikor némelyek a személyes bűnök és a nemzeti büntettek miatti büntetéssel való fenyegetést hirdették az északi nemzetségek körében, míg mások a déli királyság vétkei miatti büntetésből fakadó csapásról szónokoltak. A héber nemzet lelkiismeretének és öntudatának ébredése nyomán lépett fel az első Ésaías.

97:5.2 (1066.6) Ésaías az Isten örökkévaló természetét hirdette, az ő végtelen bölcsességét, a megbízhatóságának állandó tökéletességét. Izráel Istenét ábrázolva mondta: „És a jogosságot is mérőkötéllé teszem, és az igazságot mélységmérővé.” „Nyugalmat ad néked az Úr fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény szolgálattól, amellyel az embernek szolgálnia kellett.” „És füled meghallja a kiáltó szót mögötted, mondván, »ez az út, ezen járj.«” „Íme, az Isten az én szabadítóm; bízom és nem félek, mert erősségem és énekem az

Úr.” „»No jertek, törvénykezzünk,« azt mondja az Úr, »ha bűneitek bíborvörösek, hófehérek lesznek; ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.«”

97:5.3 (1066.7) A félelemtől sújtott és lelki támaszt kereső héberekhez szólva mondta ez a próféta: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” „Az Úr szelleme van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy megosszam a jó hírt a jámborakkal; elküldött, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hirdessek szabadulást a foglyoknak és megoldást a megkötözötteknek.” „Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben, mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem és az igazság palástjával vett engemet körül.” „Minden szenvedésüket ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket. Szeretetében és kegyelmében váltotta meg őket.”

97:5.4 (1067.1) Ezt az Ésaiaást követte Míka és Abdiás, akik megerősítették és megszépítették az ő, a léleknek megnyugvásul szolgáló evangéliumát. E két bátor hírvívő merészen elítélte a héberekre a papok által rákényszerített szertartást, és bátran támadta az egész áldozási rendszert.

97:5.5 (1067.2) Míka elítélte azokat „a fejedelmeket, akik ajándékért ítélnék és a papokat, akik jutalomért tanítanak és a látnokokat, akik pénzért jövendölnek”. Tanított arról a napról, amikor megszabadulnak a babonáságoktól és a papságtól, mondván: „De ki-ki nyugszik az ő szőlője alatt, és senki meg nem rettenti őt, mert minden nép az Isten megértése szerint fog élni.”

97:5.6 (1067.3) Míka üzenetének veleje mindig az volt, hogy: „Égőáldozatokkal menjek-e Isten elébe? Kedvét leli-e az Úr

ezernyi kosban vagy tízezernyi olaj-patakban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért? Megjelentette nékem, ó ember, mi legyen a jó; és mit kíván az Úr tetőled, csak azt, hogy igazságot cselekedj, szeresd az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.” Ez nagy korszak volt; valóban mozgalmas idők voltak ezek, amikor is a halandó ember hallotta és némelyek hitték is e felszabadító üzeneteket több mint két és fél évezreddel ezelőtt. Ha nem lett volna a papok makacs ellenállása, e tanítók a héber imádási szertartás teljes véres rendjét lerombolták volna.

6. Jeremiás, a rettenthetetlen

^{97:6.1 (1067.4)} Ugyan több tanító is folytatta Ésaiás evangéliumának átadását, Jeremiásra hárult a feladat, hogy megtegye a következő határozott lépést Jahve, a héberek Istenének nemzetközivé tétele érdekében.

^{97:6.2 (1067.5)} Jeremiás bátran állította, hogy Jahve nem áll a héberek mellett a más népekkel vívott küzdelmeikben. Azt állította, hogy Jahve az egész föld, minden nemzet és minden nép Istene. Jeremiás tanítása volt a felerősödő hullám az Izráel Istene nemzetközivé tételének emelkedő árháza; e rettenthetetlen tanhirdető véglegesen és örök érvényűen hirdette, hogy Jahve minden nemzet Istene, és hogy nincs Ozirisz az egyiptomiaknak, Bel a babiloniaknak, Ashur az asszíroknak vagy Dágon a filiszteusoknak. A héberek vallása így osztozott az egyistenhit újjáéledésében szerte a világon abban az időben és azóta is; a Jahve-kép végül a bolygói, sőt mindenségrendi méltóság Istenség-szintjéig emelkedett. Azonban Jeremiás sok társa nehezen tudta Jahvét a héber nemzettől függetlenül elképzelni.

^{97:6.3 (1067.6)} Jeremiás szintén tanított az Ésaiás által ábrázolt igaz és szeretetteljes Istenről, kijelentve: „Igen, örökkévaló szeretettel szerettelek téged; azért terjesztettem reád az én szeretetemet.” „Mert nem szíve szerint szomorítja meg az embernek fiát.”

^{97:6.4 (1067.7)} E bátor próféta mondta, hogy: „Igaz a mi Urunk, nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű. Szeme jól látja az emberek fiainak minden útját, hogy kinek-kinek megfizessen az ő útjai szerint, és az ő cselekedeteinek gyümölcse szerint.” De istenkáromló árulásnak tartották, amikor Jeruzsálem megrohamlása idején azt mondta „És én most odaadom mind e földeket Nabukodonozornak, a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe.” Amikor Jeremiás a város feladását tanácsolta, a papok és a polgári vezetők egy sötét tömlöc piszkos vermébe vetették.

7. A második Ésaiás

^{97:7.1 (1068.1)} A héber nemzet bukása és a mezopotámiai fogságuk nagy hasznára lett volna a bővülő istentanuknak, ha a papságuk nem fejtett volna ki elszánt ellenállást. A nemzetük elbukott a Babilon seregeivel vívott háborúban, és az ő erőszakosan nemzetieskedő Jahvéjuk a szellemi vezetők nemzetközi hitszónoklataitól szenvedett. A nemzeti istenük elvesztése feletti sértettség vezette a zsidó papokat arra a törekvésre, hogy messzire elmenjenek a héber történelemmel összefüggő történetek kitalálásában és a csodás színezetű események számának megsokszorozásában, annak érdekében, hogy a zsidókat, mint választott népet újra elfogadtassák még a minden nemzet nemzetközi Istenének új és kiterjesztett eszméje mellett is.

97:7.2 (1068.2) A babiloni hagyományok és mondák nagy hatással voltak a zsidókra a fogság idején, bár meg kell jegyezni, hogy mindig kiemelték az általuk átvett káld történetek erkölcsi színezetét és szellemi jelentőségét, függetlenül attól, hogy mindig úgy torzították e mondákat, hogy azok Izráel eredetét és történelmét tiszteletreméltónak és dicsőnek láttassák.

97:7.3 (1068.3) E héber papoknak és írástudóknak csak egy dolog járt az eszükben, mégpedig az, hogy a zsidó nemzet épségét helyreállítsák, a héber hagyományokat megdicsőítsék és a faji történelmüket magasabb szintre emeljék. Ha neheztelnének amiatt, hogy e papok a téves nézeteiket oly nagy mértékben erőltették rá a nyugati világra, akkor emlékezzetek arra, hogy mindezt nem szándékosan tették; ők nem állították, hogy sugalmazás révén készítik az írásaikat; nem állították, hogy szent könyv írásán dolgoznak. Ők pusztán egy olyan szöveggyűjtemény elkészítésén munkálkodtak, melynek rendeltetése a fogságban élő társaik lankadó bátorságának megerősítése volt. Egyértelműen az volt a céljuk, hogy erősítsék a honfitársaik nemzeti szellemét és javítsák a közhangulatot. Csak a későbbi idők emberei vállalták azt a feladatot, hogy ezekből és egyéb írásokból tévedhetetlennek hitt tanításokat tartalmazó útmutatót állítsanak össze.

97:7.4 (1068.4) A zsidó papság a fogságot követően szabadon használta fel ezeket az írásokat, azonban a fogolytársaik befolyásolásában erősen akadályozta őket egy ifjú és fékezhetetlen próféta, a második Ésaiás jelenléte, aki teljes mértékben megtért az idősebb Ésaiás Istenéhez, az igazságosság, a szeretet, a pártatlanság és az irgalom Istenéhez. Jeremiással együtt hitte azt is, hogy Jahve minden nemzet

Istenévé lett. Az Isten természetére vonatkozó ezen elméleteket oly hatásosan hirdette, hogy egyenlő számban szerzett híveket a zsidók és a fogvatartóik körében. Ez az ifjú tanhirdető a tanításait írásban is hátrahagyta, melyet az ellenséges és kérlelhetetlen papok igyekeztek úgy beállítani, mint amelyek semmiféle kapcsolatba nem hozhatók vele, bár az írások szépségének és nagyszerűségének pusztá elismeréseként bevették azokat a korábbi Ésaías írásai közé. Ezért találhatók a második Ésaías írásai az e névvel jelzett könyvben, mégpedig a negyvenedikről az ötvenötödik fejezetig.

97:7.5 (1068.5) Makiventától Jézus koráig egyetlen próféta vagy vallási tanító sem érte el azt a fejlettebb istenképet, amelyet a második Ésaías hirdetett a fogság korszakában. E fiatal szellemi vezető által hirdetett Isten nem egy kisszerű, emberszabású, ember-teremtette isten volt. „Íme, a szigeteket mint kis port emeli föl.” „Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál és a gondolataim a ti gondolataitoknál.”

97:7.6 (1069.1) Makiventa Melkizedek végre láthatott olyan emberi tanítókat, akik valódi Istenről beszéltek a halandó embernek. Az első Ésaíasához hasonlóan e vezető is az egyetemes teremtés és fenntartás Istenéről szókokolt. „Én teremtettem a földet és helyeztem rá embert. Nem hiába teremtettem azt; hanem lakásul alkottam.” „Én vagyok az első és az utolsó; nincs Isten kívülem.” Izráel Úristenének nevében szólva ez az új próféta azt mondta: „Az egek elfogyhatnak és a föld megavulhat, de igazságom örökre megmarad és szabadításom nemzetségről nemzetségre.” „Ne félj, mert veled vagyok; ne rettegj, mert én

vagyok a te Istened.” „Nincs több Isten nálam — igaz Isten és Megmentő nincs kívülem.”

^{97:7.7 (1069.2)} Vigasztalta a zsidó foglyokat, ahogy sok ezret azóta is, hogy olyan szavakat hallhattak, mint: „Így szól az Úr, »Én teremtettelek, megváltottalak, neveden hívtalak téged; enyém vagy.«” „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, mivel kedves vagy az én szememben.” „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön a fián? És ha elfeledkezne is, én a gyermekeimről el nem feledkezem, íme, az én markaimba metszettem fel őket; és kezem árnyékával fedtem őket be.” „Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, mert könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban.”

^{97:7.8 (1069.3)} Figyeljétek meg ismét a Sálem Istenéről szóló ezen új kinyilatkoztatás evangéliumát: „Mint pásztor, nyáját úgy legelteti; karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlén erejét megsokasítja. Akik az Úrnak szolgálnak, új erőre kapnak; szárnyra kelnek, mint a sasok; futnak, de nem fáradnak ki; járnak-kelnek, de nem lankadnak el.”

^{97:7.9 (1069.4)} Ez az Ésaías kiterjedt térítést folytatott a legfelsőbb Jahve bővülő fogalmának evangéliuma érdekében. Mózes ékesszólásával vetekedett, ahogy Izráel Úristenét Egyetemes Teremtőként mutatta be. Az Egyetemes Atya végtelen sajátosságainak bemutatásában költői volt. A mennyei Atyáról ennél szebb kijelentések soha nem hangzottak el. A Zsoltárokhoz hasonlóan Ésaías írásai is az Isten szellemi felfogásának legmagasztosabb és legigazabb megfogalmazásai közé tartoznak, melyeket halandó embernek Mihály Urantiára

való megérkezése előtt lehetősége volt hallani. Figyeljétek, hogy miként ábrázolja az Istenséget: „Én vagyok a magasságos és felséges, aki örökké lakozik.” „Én vagyok az első és az utolsó, és kívülem nincs más Isten.” „És az Úr keze nem oly rövid, hogy meg nem válthat, és hallása sem oly gyenge, hogy meg nem hallhat.” A zsidóság körében új tantételt jelentett, amikor e jóságos, de tiszteletet parancsoló próféta kitartóan hirdette az isteni állhatatosságot, az Isten hűségét. Kijelentette, hogy „Isten nem felejtkezik el s nem hagy el”.

97:7.10 (1069.5) E merész tanító azt hirdette, hogy az ember igen közeli viszonyban van az Istennel, mondván: „Mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, dicsőségemre teremtettem, és hirdesse dicséretemet. Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaikat magamért, és bűneikről nem emlékezem meg.”

97:7.11 (1069.6) Hallgassátok e nagyszerű héber férfiút, amint lerombolja a nemzeti Isten képét, miközben dicsőséggel hirdeti az Egyetemes Atya isteniségét, akiről azt mondja, hogy „az egek nékem ülőszékem, és a föld lábamnak zsámolya”. Ésaías Istene nem kevésbé volt szent, fenséges, igaz és kifürkészhetetlen. A sivatagi beduinok haragvó, bosszúálló és féltékeny Jahvéjának felfogása csaknem teljesen eltűnt. A halandó ember elméjében a legfelsőbb és egyetemes Jahve új fogalma jelent meg, melyet az ember azután már sohasem veszített el. Az isteni igazságosság felismerése indította el az embert az ősi varázslástól és az élőlénytani félelemtől való szabadulás útján. Az ember végre eljutott a törvény és a rend világegyetemébe és egy olyan egyetemes Istenhez, aki megbízható és végleges sajátosságokkal rendelkezik.

97:7.12 (1070.1) Ez a fenséges Istenről beszélő tanhirdető sohasem hagyott fel a szeretet Istenének hirdetésével. „Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is.” E nagy tanító további vigasztaló szavai szóltak a kortársaihoz: „És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet is. Olyan leszel, mint a megöntözött kert és mint vízforrás, amelynek vize el nem fogy. És ha az ellenség özönként jön rád, az Úr szelleme fog védelmet emelni ellene.” A Melkizedek félelmet elsőprő evangéliumának és Sálem bizodalom-erősítő vallásának fénye újra előtört s áldást hozott az emberiségnek.

97:7.13 (1070.2) Az előrelátó és bátor Éσαιás hatásosan elnyomta az erőszakosan nemzetieskedő Jahvét azzal a magasztos képpel, mely a legfelsőbb Jahvénak, a szeretet Istenének, a világegyetem urának és az egész emberiség szeretetteljes Atyjának fenségességét és egyetemes mindenhatóságát mutatta. A nyugati világ legmagasabb szintű istenképe azon mozgalmas napok óta foglal magába egyetemes igazságosságot, isteni kegyelmet és örökkévaló pártatlanságot. E nagy tanító remek nyelvezettel és páratlan bájjal ábrázolta a mindenható Teremtőt, mint a mindenkit szerető Atyát.

97:7.14 (1070.3) A fogságban élők prófétája a népének hirdette a tant, valamint sok más nemzetbelinek is, akik a babiloni folyó mentén meghallgatták őt. E második Éσαιás sokat tett a megígért Messiás küldetésével kapcsolatos téves és faji jellegében önző felfogások közömbösítése érdekében. Ám e törekvésében nem tudott teljes sikert elérni. Ha a papok nem szentelték volna magukat az olyannyira helytelenül értelmezett hazafiság építésének, akkor a két Éσαιás tanításai előkészítették

volna a terepet a megígért Messiás felismeréséhez és elfogadásához.

8. Szent és világi történelem

^{97:8.1 (1070.4)} A történelemértelmezés terén az emberi elmében uralkodó zavar nagyrészt abból a hagyományból ered, hogy a héberek tapasztalatait leíró feljegyzéseket szent történelemnek, a világ többi részének eseményeit pedig világi történelemnek tekintik. E zavaros helyzet abból adódik, hogy a zsidóknak nincs világi történelmük. Miután a babiloni száműzetés papjai elkészítették az Istennek a héberekkel való állítólagos csodás cselekedeteiről szóló új feljegyzést, vagyis Izráel szent történelmét, ahogyan az az Ószövetségben megjelenik, gondosan és teljesen elpusztítottak minden, a héberek dolgaival kapcsolatos, még létezett feljegyzést — az olyan könyveket mint az „Izráel királyainak cselekedetei” és „Júda királyainak cselekedetei”, valamint számos más, többé-kevésbé pontos feljegyzést a héber történelemről.

^{97:8.2 (1070.5)} Annak érdekében, hogy megértsétek, hogy a fogságban és idegen uralom alatt élő zsidókat mekkora rettegéssel töltötte el a világi történelem megsemmisítő nyomása és elkerülhetetlen kényszere, hogy emiatt kísérletet tegyenek a történelmük teljes újraírására és átdolgozására, röviden át kell tekintenünk az ő kusza nemzeti létélményüket. Emlékeztetünk benneteket, hogy a zsidók nem tudtak megfelelő, istentantól elvonatkoztatott életfelfogást kialakítani. Azzal az eredeti, egyiptomi felfogásukkal küszködtek, mely az igazságosságért járó isteni jutalmak és a bűnért járó szörnyű büntetés köré szerveződött. Jób megrázó története valamiféle tiltakozás volt e téves bölcselet ellen. A Prédikátor könyvének

nyílt borúlátása a Gondviselésben való túlzottan derülátó hitre adott világi bölcsességű válasz volt.

97:8.3 (1071.1) De az idegen urak ötszáz éves hűbérurasága még a türelmes és sokat szenvedett zsidóknak is túl sok volt. A próféták és papok azt kiáltozták: „Meddig, Uram, meddig még?” Amint az egyszerű zsidóember az írásokat olvasgatta, a zavara a legnagyobb megdöbbenéssé mélyült. A régi idők egyik prófétája azt ígérte, hogy az Isten megvédi és megszabadítja a „választott népet”. Ámós azzal fenyegetett, hogy az Isten elhagyja Izráelt, hacsak nem állítják helyre a nemzeti igazságossággal kapcsolatos rendszabályokat. A Deuteronomium írója a Nagy Választást — a jó és a rossz, az áldás és az átok közötti választást — mutatta be. Az első Ésaiás egy jótevő király-megszabadítót hirdetett. Jeremiás a belső igazságosság korát — a szív tábláira írott szövetséget — hirdette. A második Ésaiás az áldozás és a megváltás révén elérhető üdvözülésről beszélt. Ezékiel a jámborság-szolgálaton keresztüli megszabadulást hirdette, Ezra pedig a törvény megtartása által ígért jólétet. Mindezek ellenére rabságban éltek, és a megszabadulás egyre késett. Ekkor pedig Dániel előadta a küszöbön álló „döntő fordulat” színjátékát — a nagy kép szétzúztatását és az igazságosság örökké tartó uralmának, a messiási királyságnak a közvetlen eljövételét.

97:8.4 (1071.2) Mindeme csalfa remény vezetett a faji csalódás és reményvesztettség olyan fokához, hogy a zsidók vezetői annyira összezavarodtak, hogy nem ismerték fel és nem fogadták el a Paradicsom isteni Fiának küldetését és segédkezését, amikor eljött hozzájuk a halandó húsvér testhez hasonló alakban — az Ember Fiaként megtestesülve.

97:8.5 (1071.3) Az összes új keletű vallás súlyosan melléfogott, amikor az emberi történelem bizonyos korszakaihoz megpróbált valamilyen természetfeletti értelmezést adni. Igaz ugyan, hogy az Isten sokszor az Atya gondviselő-beavatkozó kezével belenyúl az emberi ügyek menetébe, de azért hiba úgy tekinteni a hittudományi tantételeket és a vallási babonáságot, mint valamiféle természetfeletti hordalékot, mely csodás tett révén tűnik fel az emberi történelem sodrában. Az a tény, hogy a „Fenségesek uralkodnak az emberek birodalmain” még nem teszi a világi történelmet úgynevezett szent történelemmé.

97:8.6 (1071.4) Az Újszövetség szerzői és a későbbi keresztény írók fokozták a héber történelem torz jellegét azzal, hogy jóhiszeműen megpróbálkoztak a zsidó próféták érzékfölötti szintű tetteinek és szavainak magyarázatával. A héber történelmet így szerencsétlenül kihasználták mind a zsidó, mind a keresztény írók. A világi héber történelmet gyökereiben hitelvesítették. A szent történelem koholmányává alakították azt és kibogozhatatlanul összekötötték az úgynevezett keresztény nemzetek erkölcsi felfogásaival és vallási tanításaival.

97:8.7 (1071.5) A héber történelem kiemelkedő eseményeiről szóló rövid beszámoló azt példázza, hogy a feljegyzések tényeit a zsidó papok milyen komoly mértékben megváltoztatták Babilonban annak érdekében, hogy a népük közönséges világi történelmét kitalált, szent történelemmé tegyék.

9. Héber történelem

97:9.1 (1071.6) Az izraelitáknak sohasem volt tizenkét törzsük — csak három-négy törzs élt Palesztinában. A héber nemzet az

úgynevezett izraeliták és kánaániak egyesülésének eredményeként jött létre. „És az Izráel fiai a kánaániak között laktak. És azok leányait vették maguknak feleségül, a saját leányaikat pedig odaadták a kánaániak fiainak.” A héberek sohasem szorították ki a kánaániakat Palesztinából, annak ellenére nem, hogy a papok e dolgokról készített feljegyzései határozottan ezt állítják.

^{97:9.2 (1071.7)} Az izraelita öntudat Efraim hegyvidékéről származik; a későbbi zsidó öntudat eredete pedig Júda déli nemzetsége. A zsidók (júdaiak) mindig próbálkoztak azzal, hogy hiteltelenítsék és rossz színben tüntessék fel az északi izraelitákról (efraimiakról) szóló feljegyzéseket.

^{97:9.3 (1072.1)} A kérkedő héber történelem azzal kezdődik, hogy Saul összehívja az északi nemzetségeket abból a célból, hogy megállítsák az ammoniaknak a törzsi társaik — a gileadiak — elleni támadását a Jordántól keletre. Egy kevéssel nagyobb, mint háromezer fős hadsereggel legyőzte az ellenséget, és e vitéz cselekedete miatt tették meg őt a hegyi törzsek királlyá. E történetet újrairó, száműzetésben lévő papok Saul hadseregének létszámát 330.000-re növelték és „Júdát” is felvették a csatában részt vett törzsek sorába.

^{97:9.4 (1072.2)} Sault, rögtön az ammoniak legyőzését követően, a csapatai közvetlen választás útján tették királlyá. Ebben az ügyletben egyetlen pap vagy próféta sem vett részt. A papok azonban később úgy jegyezték fel ezt, hogy Sault Sámuel próféta koronázta királlyá isteni útmutatások szerint. Tették ezt annak érdekében, hogy Dávid júdai királyságának „isteni leszármazási ágat” teremtsenek.

97:9.5 (1072.3) A zsidó történelem legnagyobb torzításai mind Dávidhoz kapcsolódnak. Miután Saul győzelmet aratott az ammoniak felett (melyet ő Jahvének tulajdonított), a filiszteusok mozgolódni kezdtek és támadásokat indítottak az északi törzsek ellen. Dávid és Saul sehogy sem tudott egyetértésre jutni. Dávid hatszáz emberrel egy filiszteus szövetséghez csatlakozott és a part mentén Eszdrélonig vonult. Gáth-nál a filiszteusok visszahívták Dávidot a harcmezőről; attól féltek, hogy átáll Saulhoz. Dávid visszavonult; a filiszteusok támadtak és legyőzték Sault. Ez nem sikerülhetett volna nekik, ha Dávid hűséges marad Izráelhez. Dávid hadserege a zúgolódók több nyelven beszélő gyülekezetéből állt, akik legnagyobbbrészt emberkerülő egyének és az igazságszolgáltatás elől menekülők voltak.

97:9.6 (1072.4) Saulnak a filiszteusoktól Gilboánál elszenvedett gyászos veresége következtében a környező kánaáni népek szemében Jahve népszerűsége mélypontra süllyedt a több istenhez viszonyítva. Szokványos esetben Saul vereségét a Jahvétól való elfordulásnak tudták volna be, de ez alkalommal a júdai szerkesztők szertartási hibáknak tulajdonították azt. Szükségük volt Saul és Sámuel hagyományára a dávidi királyság megalapozásához.

97:9.7 (1072.5) Dávid és az ő kis létszámú hadserege Hebronban, egy nem héber városban rendezkedett be. A honfitársai rövidesen Júda új királyságának királyává kiáltották ki. Júda főként nem héber népelemekből tevődött össze — kéniekből, kalebiekből, jebuzeusokból és egyéb kánaániakból. Vándorló népek voltak — pásztorok — és így a földtulajdonlás héber eszméjét

tekintették a magukénak. A sivatagi nemzetségek világnézetét fogadták el.

^{97:9.8 (1072.6)} A szent és a világi történelem közötti különbséget jól példázza a Dávid királlyá tevésének az Ószövetségben megtalálható két különböző története. Ama világi történet egy részét, mely azt mondja el, hogy a közvetlen követői (a serege) miként tette királlyá, véletlenül hagyták benne a papok, akik később azt a terjedelmes és száraz beszámolót elkészítették arról a szent történelemről, amelyben bemutatják, hogy Sámuel próféta isteni iránymutatás mellett hogyan választotta ki Dávidot a fiútestvérei közül és miként kente fel hivatalosan és aprólékos és ünnepélyes szertartásokkal a héberek királyává és aztán miként nyilvánította őt Saul utódjának.

^{97:9.9 (1072.6)} Nagyon gyakran előfordult, hogy a papok, miután képzelt beszámolót készítettek Istennek az Izráellel kapcsolatosan véghez vitt csodás tetteiről, nem törölték ki teljesen azokat a nyilvánvaló és tényszerű állításokat, melyek már benne voltak a feljegyzésekben.

^{97:9.10 (1072.7)} Dávid úgy törekedett a politikai helyzetének megerősítésére, hogy először feleségül vette Saul leányát, majd Nábálnak, a gazdag edóminak az özvegyét, aztán pedig Tálmainak, Gessur királyának a leányát. Hat feleséget vett jebuzeus nők közül, és akkor még ott volt Bethshiba, a hettita feleség is.

^{97:9.11 (1073.1)} Dávid ilyen módszerekkel és ilyen emberek segítségével építette fel Júda isteni királyságának képzetét mint a letűnőben lévő efraimi Izráel északi királyságának örökösét és hagyományainak továbbvivőjét. Dávid világpolgári Júda

törzse inkább volt nem-zsidó, mint zsidó; mindazonáltal Efraim elnyomott vénei megalázkodtak és „Izráel királyává kenték fel őt”. A katonai fenyegetés miatt Dávid egyezséget kötött a jebuzeusokkal és az egyesített királyság fővárosát Jebusban (Jeruzsálemben) alapította meg, ami egy erős falú város volt Júda és Izráel között. A filiszteusok felkeltek és rövidesen megtámadták Dávidot. Egy ádáz csatában aztán legyőzték őket, és Jahvét még egyszer „a Seregek Úristeneként” ismertették el.

^{97:9.12 (1073.2)} Ám Jahvének szükségszerűen némiképp osztoznia kellett a dicsőségben a kánaáni istenekkel, mert Dávid seregének zöme nem héber volt. Ezért lelhető fel a feljegyzésekben ez az árulkodó kijelentés (melyet a júdai szerkesztők nem vettek észre): „Szétszórta az Úr ellenségeimet előttem. Ezért nevezte azt a helyet Baál-Perázimnak.” Azért tettek így, mert Dávid katonáinak nyolcvan százaléka Baál-követő volt.

^{97:9.13 (1073.3)} Dávid úgy magyarázta Saul gilboai vereségét, hogy rámutatott arra, hogy Saul megtámadott egy kánaáni várost, Gibeont, melynek népe békeszerződést kötött az efraimiakkal. Emiatt pártolt el tőle Jahve. Dávid még Saul idejében megvédte Keila kánaáni városát a filiszteusoktól, majd pedig a fővárosát a kánaáni városba helyezte át. Tartva magát a kánaániakkal kötött egyezségben foglaltakhoz, Dávid Saul hét leszármazottját elküldte a gibeoniakhoz, hogy felakaszthassák őket.

^{97:9.14 (1073.4)} A filiszteusokra mért vereséget követően Dávid birtokába került „Jahve ládája”, Jeruzsálembé hozatta azt, és a Jahve-imádást hivatalossá tette a királyságában. Ezután

keményen sarcolta a szomszédos törzseket — az edómiakat, a moábiakat, az ammoniakat és a szíriaiakat.

97:9.15 (1073.5) Dávid romlott politikai gépezete egyre több földet vett személyes tulajdonba északon, megszegve a héber erkölcsöket és rövidesen ellenőrzése alá vonta a korábban a filiszteusok által beszedett szállítási illetékeket is. Ezután a kegyetlenségek olyan sorozata indult el, mely Uriás meggyilkolásában tetőzött. Minden bírósági ügyet Jeruzsálemben bíráltak el; „a vének” többé már nem oszthattak igazságot. Nem csoda, hogy lázadás tört ki. Ma Absolont néplázítónak neveznétek; az ő anyja kánaáni volt. A királyszékért hatan küzdöttek Bethshiba fián — Salamonon — kívül.

97:9.16 (1073.6) Dávid halálát követően Salamon megtisztította a politikai gépezetet minden északi befolyástól, azonban fenntartotta az apja rendszerének minden zsarnokságát és adóját. Salamon csődbe vitte a nemzetet a pazarló udvarával és a túlzott építkezési programjával: Ott volt a libanoni ház, a fáraó leányának háza, Jahve temploma, a királyi palota, és a számos város falának helyreállítása. Salamon hatalmas héber hajóhadat hozott létre, melyet szíriai tengerészek működtettek és amely az egész világgal kereskedett. Az ágyasháza csaknem ezertagú volt.

97:9.17 (1073.7) Ekkorra Jahve silói temploma már elveszítette a hírnevét, és a nemzet minden istenimádása a jebusbeli fényűző királyi imaházban összpontosult. Az északi királyság jobbára visszatért Elohim imádásához. Élvezték a fáraók kegyét, akik később rabszolgává tették Júdát, megsarcolva a déli királyságot.

97:9.18 (1073.8) Izráel és Júda viszonyában váltakoztak a jobb és a rosszabb időszakok — a háborúk. Egy négyéves polgárháborút és három nemzetséget követően Izráel városi kényurak uralma alá került, akik kereskedni kezdtek a földekkel. Még Omri király is megpróbálta megvásárolni Sémer birtokát. De gyorsan eljött a vég, amikor III. Salmanassár elhatározta, hogy ellenőrzése alá vonja a földközi-tengeri partvidéket. Efraim királya, Akháb tíz másik csoportot gyűjtött maga köré és Karkarnál szembeszállt vele; a csata eldöntetlen maradt. Az asszírokat megállították, azonban a szövetségesek megtizedelődtek. E nagy harcot még csak nem is említik az Ószövetségben.

97:9.19 (1074.1) Újabb bonyodalom alakult ki, amikor Akháb király megpróbált földet venni Nabóttól. A föníciai felesége Akháb nevét hamisította olyan iratokra, melyek elrendelték, hogy Nabót földjét kobozzák el, mert az a vád ellene, hogy káromolta „Elohim és a király” nevét. A férfit és fiait nyomban kivégezték. Az erőteljes fellépésű Illés ekkor jelent meg a színen és elítélte Akhábot Nabót meggyilkolása miatt. Így Illés, az egyik legnagyobb próféta, úgy kezdte a tanítást, mint a régi földkerlősök védelmezője, mint a Baál-követők föld-eladási szokásainak ellenzője, mint a városok vidék feletti uralmával szembeszálló. De az átalakítás egészen addig nem lett sikeres, amíg Jéhu, az egyik vidéki hűbérúr csapatokat nem adott Jonadáb cigány törzsfő mellé, hogy pusztítsa el Baál prófétáit (az ingatlanügynököket) Szamariában.

97:9.20 (1074.2) Új élet kezdődött, amint Jehoás és fia, Jeroboám megszabadította Izráelt az ellenségeitől. De ekkorra Szamariában már rablónemesség uralkodott, akiknek tékozlása

vetekedett a régi idők dávidi házáéval. Állam és egyház összefonódva működött. A szólásszabadság elnyomására tett kísérlet miatt kezdett Illés, Ámós és Hósea titokban írni, és ez volt a valódi kezdete a zsidó és a keresztény bibliaírásnak.

^{97:9.21 (1074.3)} De az északi királyság addig nem tűnt el a történelem süllyesztőjében, amíg Izráel királya össze nem esküdött Egyiptom királyával és így megtagadta a sarcfizetést Asszíriának. Ekkor kezdődött a hároméves megrohamlás, melyet az északi királyság teljes szétszórása követett. Efraim (Izráel) így eltűnt. Júdában — a zsidók, „Izráel maradékai” — a földeket a kevesek kezében kezdték gyűjteni, ahogy Ésaías mondta, „házhoz házat ragasztva, és mezőt foglalva a mezőkhöz”. Jeruzsálemben rövidesen Baál-templom állt a Jahve-templom mellett. A rémuralomnak a gyermekkirály, Joás vezette, egyistenhitet védő lázadás vetett véget, aki harmincöt éven át küzdött Jahvéért.

^{97:9.22 (1074.4)} A következő királynak, Amásiának gondja akadt a zendülő edómi adófizetőkkel és szomszédaikkal. Egy jelentős győzelmet követően az északi szomszédai ellen fordult és ugyancsak komoly győzelmet aratott felettük. Ekkor a falusi nép lázadt fel; meggyilkolták a királyt és az ő tizenhat éves fiát ültették a királyszékbe. Ő volt Azária, akit Ésaías Uzziának nevez. Uzziá után a helyzet még rosszabbra fordult, és Júda mintegy száz éven át fizetett sarcot az asszír királyoknak. Az első Ésaías azt mondta nekik, hogy Jeruzsálem, lévén Jahve városa, sohasem fog elesni. Jeremiás viszont nem habozott annak elestét hirdetni.

^{97:9.23 (1074.5)} Júda valódi pusztulását egy züllött és gazdag országlói kör vitte véghez egy gyermekkirály, Manassé

uralkodása alatt. A változó gazdasági helyzet kedvezett a Baál-imádásnak, melynek a magántulajdonú földügyeletei nem fértek össze a Jahve-világnézettel. Asszíria bukása és Egyiptom felemelkedése egy időre szabadságot hozott Júdának, és a vidék népe átvette a hatalmat. Jósiás alatt felszámolták a jeruzsálemi becsstelen országlói kört.

97:9.24 (1074.6) Ám e kor gyászos eseménnyel zárult, amikor Jósiás ki akart vonulni, hogy elfogja Neko hatalmas seregét, amint az a part mentén Egyiptomból észak felé haladt, hogy segítse Asszíriát a Babilon elleni harcban. Jósiás seregét szétverték, és Júda Egyiptom sarcfizetője lett. A Baál-követők politikai ereje visszatért a hatalomba Jeruzsálemben, és ekkor kezdődött az igazi egyiptomi rabszolgaság. Ezután olyan időszak következett, amelyben a Baál-követő államférfiak irányították mind a bíróságokat, mind pedig a papságot. A Baál-imádás olyan gazdasági és társadalmi rendszer volt, mely éppúgy foglalkozott a föld tulajdonjogával, mint annak termékenységevel.

97:9.25 (1075.1) Azzal, hogy Nabukodonozor megdöntötte Neko hatalmát, Júda Babilon uralma alá került és kapott tíz év haladékot, azonban hamarosan fellázadt. Amikor Nabukodonozor ellenük vonult, a júdaiak olyan társadalmi átalakításba fogtak, mint a rabszolgák felszabadítása, s tették ezt abból a célból, hogy hatást gyakoroljanak Jahvéra. A babiloni hadsereg átmeneti visszavonulása megörvendeztette a hébereket, mert azt hitték, hogy a varázslat-újításuk megszabadította őket. Ebben az időszakban történt, hogy Jeremiás a küszöbön álló végről beszélt nekik, és Nabukodonozor hamarosan vissza is tért.

^{97:9.26 (1075.2)} Így Júda számára gyorsan eljött a vég. A várost elpusztították, és a népet Babilonba hurcolták. A Jahve-Baál küzdelem a fogsággal véget ért. A fogság okozta megrázkódtatás Izráel maradékát az egyistenhit felé terelte.

^{97:9.27 (1075.3)} Babilonban a zsidók arra a következtetésre jutottak, hogy kis csoportként nem tudnak létezni Palesztinában a maguk sajátos társadalmi és gazdasági szokásai közepette, és arra is, hogy ha az eszmerendszereik fennmaradását biztosítani akarják, akkor nem-zsidókat kell megtéríteniük. Innen ered a végzetre vonatkozó új felfogásuk — az az eszme, hogy a zsidóknak Jahve választott szolgálóivá kell válniuk. Az Ószövetség zsidó vallása valójában Babilonban, a fogság idején fejlődött ki.

^{97:9.28 (1075.4)} A halhatatlanság tantétele szintén Babilonban alakult ki. A zsidók úgy gondolták, hogy a jövőbeli élet eszméje gyöngíti a társadalmi igazságosságról szóló evangéliumuk jelentőségét. Az istentan ekkor szorította ki első alkalommal a társadalomtant és a gazdaságtant. A vallás olyan formát kezdett öltetni, mint a politikától, a társadalomtantól és a gazdaságtantól egyre inkább elkülönülő emberi gondolkodási és viselkedési rendszer.

^{97:9.29 (1075.5)} A zsidó népről szóló igazság azt mutatja, hogy sok olyasmi, amit szent történelemnek tekintenek, valójában alig több a közönséges világi történelemről szóló beszámolónál. A judaizmus talajából nőtt ki a kereszténység, a zsidóság azonban nem volt rendkívüli nép.

10. A héber vallás

97:10.1 (1075.6) A vezetőik azt tanították az izraelitáknak, hogy ők választott nép, de nem az isteni kegy különleges engedékenységből és kiváltságából, hanem azért a különleges szolgálatért, hogy minden nemzethez elvigyék az egy Isten igazságát. Megígérték a zsidóknak, hogy amennyiben betöltik a rendeltetésüket, úgy ők lesznek minden nép szellemi vezetői, és hogy az eljövendő Messiás a Béke Hercegeként fog uralkodni felettük és az egész világ felett.

97:10.2 (1075.7) Amikor a zsidókat a perzsák kiszabadították, visszatértek Palesztinába, hogy ott a rabszolgaivá legyenek a saját papjaik által megnyomorított törvények, áldozások és szertartások szabálygyűjteményének. Ahogy a héber nemzetségek elutasították az Isten csodás történetét, melyet Mózes a búcsúbeszédében adott közre az áldozási és vezeklési szertartások tárgyában, úgy a héber nemzet maradványai is elutasították a második Ésaíasnak az erősödő papságuk törvényeivel, szabályaival és szertartásaival kapcsolatos fennkölt felfogását.

97:10.3 (1075.8) A nemzeti önzés, a helytelenül értelmezett, megígért Messiásban való hamis hit, valamint a papság által rájuk kényszerített rabság és zsarnokság örökre elhallgattatta a szellemi vezetők (kivéve Dániel, Ezékiel, Aggeus és Malákiás) hangját; és attól a naptól Keresztelő János koráig egész Izrael egyre erősödő szellemi hanyatlást élt meg. A zsidók azonban sohasem veszítették el az Egyetemes Atya képét; egészen a Krisztus utáni huszadik századig megmaradtak ezen istenségkép mellett.

97:10.4 (1076.1) Mózesről Keresztelő Jánosig a hű tanítók töretlen ága húzódik, akik az egyistenhit fáklyáját nemzedékről

nemzedékre adták, s közben mindegyre megfeddték a gátlástalan uralkodókat, elítélték a vallást elüzletiesítő papokat és mindig arra buzdították a népet, hogy a legfelsőbb Jahvét, Izráel Úristenét imádja.

^{97:10.5 (1076.2)} Mint nép a zsidók végül elveszítették a politikai önazonosságukat, azonban az egyetlen és egyetemes Istenben való őszinte hit héber vallása továbbél a szétszóródott számkivetettek szívében. E vallás azért marad meg, mert mindig hatékonyan működött a követői legfelsőbb rendű értékeinek megőrzőjeként. A zsidó vallás megőrizte egy nép eszményképeit, de nem segítette a fejlődést és nem bátorította a bölcséleti alkotó felfedezést az igazság területén. A zsidó vallásnak sok hibája volt — bölcséleti hiányosságai voltak és csaknem teljesen mentes volt a művészi jegyeiktől — viszont erkölcsi értékeket őrzött meg; ezért fennmaradt. A legfelsőbb Jahve, a más istenségképekkel összevetve, világos volt, élénk, személyes és erkölcsi.

^{97:10.6 (1076.3)} A zsidók úgy szerették az igazságosságot, a bölcsességet, az igazságot és a pártatlanságot, mint kevés nép, de minden nép közül ők járultak hozzá a legkevésbé ezen isteni jegyek értelmi felfogásához és szellemi megértéséhez. Bár a héber istentan nem volt hajlandó gazdagodni, fontos szerepet játszott két másik világvallás, a kereszténység és a mohamedán vallás kialakulásában.

^{97:10.7 (1076.4)} A zsidó vallás fennmaradásához hozzájárultak az intézményei is. Egy vallás nehezen tud megmaradni elszigetelt egyének magánjellegű szokásaként. Mindig ez volt a vallási vezetők tévedése: meglátva az intézményesített vallásban a rossz dolgokat, a csoportos működés módszerének

elpusztítására törekednek. A mindenféle vallási szokás megsemmisítése helyett jobban tennék, ha átalakítanák azokat. E tekintetben Ezékiel bölcsebb volt a kortársainál; bár velük együtt ragaszkodott a személyes erkölcsi felelősséghez, nekilátott egy nemesebb és tisztább szertartás hű követése meghonosításának.

97:10.8 (1076.5) Így Izráel egymást követő tanítói véghez vitték a vallásfejlődés legnagyobb hőstettét, melyet az Urantia valaha is láthatott: a vad Jahve-démon kezdetleges felfogását, a mennydörgő Sinai-tűzhányó féltékeny és kegyetlen szellemének felfogását fokozatosan, ám folyamatosan átalakították a legfelsőbb Jahve későbbi fennkölt és fenséges fogalmává, aki minden dolog teremtője és az egész emberiség szeretetteljes és irgalmas Atyja. Ez a héber istenkép volt az Egyetemes Atyáról alkotott legmagasabb rendű emberi felfogás addig az időig, amikor tovább bővítették és nagyszerűen felerősítették azt az ő Fiának, a nebadoni Mihálynak a személyes tanításai és a példamutató élete.

97:10.9 (1076.6) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

98. írás

A Melkizedek tanítások nyugaton

98:0.1 (1077.1) A MELKIZEDEK tanok sokféle útvonalon jutottak el Európába, ám főként Egyiptomon át jöttek és kerültek be a nyugati világszemléletbe, miután alaposan elgörögösödtek és később keresztényivé váltak. A nyugati világ eszményképei alapvetően szókratésziek voltak, és ennek későbbi vallásbölcselete lett a jézusi felfogás, amint az módosult és keveredett, ahogy érintkezett a fejlődő nyugati bölcselettel és

vallással, melyek mind együtt a keresztény egyházban csúcsosodtak ki.

98:0.2 (1077.2) A sálemi hitterjesztők hosszú időn át folytatták tevékenységeiket Európában, fokozatosan elmerülve az időszakonként felbukkanó számos tiszteletfajtában és a különféle szertartásokat követő vallási csoportokban. A sálemi tanításokat a legtisztább formájában megtartók között meg kell említenünk a cinikusokat. Az Istenben való hit és bizodalom tanítói még a Krisztus utáni első század római Európájában is működtek, tanaik később pedig bekerültek az újonnan formálódó keresztény vallásba.

98:0.3 (1077.3) A sálemi tantétel nagy részét azok a fizetett zsidó katonák terjesztették el Európában, akik megannyi nyugati háborús küzdelemben vettek részt. A régi időkben a zsidók harci értékét éppúgy elismerték, mint az istentani különlegességüket.

98:0.4 (1077.4) A görög bölcsélet, a zsidó istentan és a keresztény etika alaptételei alapján véve a korábbi Melkizedek tanítások folyamányai voltak.

1. A sálemi vallás a görögöknél

98:1.1 (1077.5) A sálemi hitterjesztők nagy vallási építményt emelhettek volna a görögöknél, ha nem vették volna olyan szigorúan a felavatási esküjüket, azt a Makiventa megkövetelte fogadalmat, mely tiltotta a kizárólagosan istenimádási gyülekezetek szervezését, és amely számon kérte minden egyes tanítótól azon ígéretét, hogy soha nem működnek papként, hogy sohasem fogadnak el a vallási szolgálatukért díjat, csak

ételt, ruhát és szállást. A hellének előtti idők Görögországába behatoló Melkizedek tanítók egy olyan népet találtak, mely még táplálta Ádámszon és az anditák korának hagyományait, ám e tanításokat nagymértékben lerontották azon visszamaradott rabszolgák hordáinak képzetei és hiedelmei, akiket egyre nagyobb számban hoztak a görög partokra. E meghamisítás eredménye a véres szertartásos szokásokkal teli durva életerőhöz való visszatérés lett, az alsóbb néposztályok még az elítélt bűnözők kivégzéséből is szertartásrendet csináltak.

98:1.2 (1077.6) A sálemi tanítók korai hatásait csaknem eltörölte a Dél-Európából és keletről kiinduló, úgynevezett árja betörés. E hellén támadók olyan emberszerű istenképeket hoztak magukkal, melyek hasonlítottak az árja társaik által Indiába vitt istenképekhez. E behozatal indította el az istenek és istennők görög családjának kialakulását. Ez az új vallás részben a bejövő hellén barbárok tiszteletfajtáin alapult, de azért megvoltak benne Görögország régebbi lakosainak hitregéi is.

98:1.3 (1078.1) A hellén görögök a földközi-tengeri világot elterjedten uraló anyaimádással találkoztak, és e népekre erőltették rá az ő ember-istenüket, Diausz-Zeuszt, aki hasonlóan a többlől-egyet imádó szemiták Jahvéjához, az alárendelt istenek egész görög panteonjának feje lett. A görögök végül eljutottak volna egy igaz egyistenhihez Zeusz fogalmában, ha nem ragaszkodtak volna a Sors felügyeletéhez. Egy végleges értékkel bíró Istennek magának kell lennie a sors döntőbírájának és a végzet alkotójának.

98:1.4 (1078.2) E vallásfejlődési tényezők következményeként rövidesen kialakult az Olümposz hegyének könnyelmű

isteneiben való népszerű hit, olyan istenekben, akik inkább voltak emberek, mint isteniek, és akiket az eszes görögök sohasem vettek túl komolyan. A maguk teremtette isteniségeket nem is igen szerették és nem is igen félték. Hazafias és faji érzelemmel viseltettek Zeusz és a félig emberekből, félig istenekből álló családja iránt, de nemigen hódoltak nekik vagy imádták őket.

98:1.5 (1078.3) A hellénekre olyannyira hatottak a korai sálemi tanítók papságellenes tantételei, hogy fontosabb papság sohasem jelent meg Görögországban. Még az istenekről készített képek is inkább a művészetet szolgálták, semmint az istenimádatot.

98:1.6 (1078.4) Az olümposzi istenek az ember jellemző emberszerűségét példázzák. A görögök hitregetana azonban inkább művészies volt, mint etikai. A görög vallás hasznos volt annyiban, hogy egy istenségcsoport által kormányzott világegyetemet ábrázolt. A görög erkölcs, etika és bölcsélet viszont rövidesen messze meghaladta az istenképet, és ez az értelmi és szellemi növekedés közötti egyensúlyhiány éppoly veszélyes volt Görögország számára, mint amilyen Indiában is volt.

2. A görög bölcséleti gondolkodás

98:2.1 (1078.5) A könnyen vett és felületes vallás nem maradhat meg, különösen olyan esetben nem, amikor nincs papsága, mely segítené annak formálódását és amely a hívek szívét félelemmel vegyes tisztelettel töltene meg. Az olümposzi vallás nem ígért üdvözülést, és nem is oltotta a híveinek szellemi szomját; ezért volt pusztulásra ítélve. A kezdetétől

számított ezer éven belül csaknem el is tűnt, és a görögök nemzeti vallás nélkül maradtak, az Olümposz isteneinek már nem volt helyük a jobb elmékben.

98:2.2 (1078.6) Ez volt tehát a helyzet, amikor a Krisztus előtti hatodik században a kelet és a Levante a szellemi öntudat újjáéledését és az egyistenhit felismerésére való új ráébredést élte meg. A nyugat azonban nem osztozott ezen új fejleményben; sem Európa, sem Észak-Afrika nem vett részt általánosan e vallási újjászületésben. A görögök azonban nagyszerű értelmi haladást értek el. Elkezdtek uralni a félelmüket és többé már nem keresték a vallást annak ellenszereként, azonban nem ismerték fel, hogy az igaz vallás elégíti ki a lélek vágyait és ugyanez az ellenszere a szellemi nyugtalanságnak és az erkölcsi kétségbeesésnek. A lélek vigaszául az elmélyült gondolkodásra — a bölcseletre és a metafizikára — törekedtek. A maguk megőrzésén — üdvözülésén — való elmélkedéstől az önmegvalósítás felé és az önmaguk megértése felé fordultak.

98:2.3 (1078.7) A görögök kísérletet tettek arra, hogy szigorú gondolatmenetek révén érjék el azt a biztonságtudatot, mely a továbbélésben való hit helyettesítőjeként szolgálhat, de teljesen kudarcot vallottak. A hellén népek felsőbb osztályainak csak az értelmesebbjei tudták felfogni ezt az új tanítást; az előző nemzedékek rabszolgáinak leszármazottai alkotta köznép képtelen volt ezen új valláshelyettesítő elfogadására.

98:2.4 (1079.1) A bölcselek megvetették az istenimádás minden formáját, függetlenül attól, hogy gyakorlatilag mindannyian azért bizonytalanul elfogadták „a világegyetem Értelme”, „az Isten eszméje” és „a Nagy Forrás” sálemi tantételében való hit

hátterét. Amennyire a görög bölcselek elismerték az istenit és a véges-felettit, annyiban őszintén egyistenhívők voltak; csak kevésbé ismerték el az olümposzi istenek és istennők teljes testületét.

98:2.5 (1079.2) Az ötödik és hatodik század görög költői, kiváltképp Pindaros, megpróbálkoztak a görög vallás megújításával. Magasabb szintre emelték annak eszményképeit, de inkább voltak ők művészek, mint vallásos rajongók. A legmagasabb rendű értékek támogatására és megőrzésére alkalmas módszert nem tudtak kialakítani.

98:2.6 (1079.3) Xenophanész egy Istenről tanított, de az ő istensége túlságosan közelített a minden-isten felfogásához, semhogy személyes Atyja lehetett volna a halandó embernek. Anaxagórasz a működésközpontú világnézet híve volt, attól eltekintve, hogy elismert egy Első Okot, egy Első Elmét. Szókratész és utódai, Platón és Arisztotelész azt tanították, hogy az erény tudás; a jóság a lélek egészsége; hogy jobb igazságtalanságot elszenvedni, mint annak elkövetésében vétkesnek lenni, hogy helytelen dolog rosszal fizetni a rosszért, és hogy az istenek bölcsek és jók. Az ő fő erényeik voltak: a bölcsesség, a bátorság, a mértékletesség és az igazságosság.

98:2.7 (1079.4) A vallásbölcselet fejlődése a hellén és a héber nép körében erősen elütő képet mutat az egyháznak, mint a kulturális fejlődés alakítójának a működéséről. Palesztinában az emberi gondolkodás olyannyira a papok irányítása alatt állt és azt olyannyira az írások befolyásolták, hogy a bölcselet és a szépségtan teljesen elmerült a vallásban és az erkölcsiségben. Görögországban a papok és a „szent írások” csaknem teljes hiánya az emberi elmét szabadon hagyta, nem kötötte meg,

amellyel az elmélyült gondolkodás meglepő fejlődési irányt vett. A vallás azonban személyes élményként nem tudott lépést tartani a mindenségrend természetének és valóságának értelmi felmérésével.

98:2.8 (1079.5) Görögországban a hitet alárendelték a gondolkodásnak; Palesztinában a gondolkodás volt alárendelve a hitnek. A kereszténység erejének nagy része abban van, hogy sokat kölcsönzött mind a héber erkölcsiségből, mind a görög gondolkodásból.

98:2.9 (1079.6) Palesztinában a vallási hitelv oly erősen megmerevedett, hogy már a további növekedést veszélyeztette; Görögországban az emberi gondolkodás oly elvonttá vált, hogy az istenkép a minden-isten tani képzelgés homályos gőzévé oszlott, mely egyáltalán nem hasonlított a brahman bölcselők személytelen Végtelenségéhez.

98:2.10 (1079.7) De az akkori idők átlagemberei nem tudták felfogni az önmegvalósítás és egy elvont Istenség görög bölcséletét és nem is érdekelte őket mindez; ők inkább az üdvözüléssel kapcsolatos ígéreteket akarták, valamint az imáikat meghallgatni képes személyes Istent. Száműzték a bölcselőket, üldözték a sálemi tiszteletközösség maradványait, a két tantételt meglehetősen összekeverték, és előkészítették a rejtelemimádatokban való szörnyű, tobzódásszerű elmerülést, amely azután elárasztotta a földközi-tengeri szigeteket. Az eleusiszbeli misztériumvallások az olümposzi panteonból nőttek ki, ami a termékenységimádás görög változata volt; Dionüszosz természetimádása virágzott; a tiszteletfajták legjobbika az orfikus testvériség lett, melynek erkölcsi

hitszónoklatai és az üdvözülésre vonatkozó ígéretei sokakat megfogtak.

98:2.11 (1080.1) Egész Görögországot megérintették az üdvözülés elérésének ezen új módszerei, ezek az érzelgős és heves szertartásrendek. Ilyen rövid idő alatt egyetlen nemzet sem jutott el a művészi bölcsélet ilyen magasságaiba; egy sem alkotott ilyen fejlett, gyakorlatilag Istenség nélküli és az emberi üdvözülés ígéletétől teljesen mentes etikai rendszert; egyetlen nemzet sem merült el ilyen gyorsan, ilyen mélyen és vadul az értelmi megrekedtség, az erkölcsi züllöttség és a szellemi szegénység mélységeibe, mint a görög népek, amikor a rejtelemimádatok örült forgatagába vetették magukat.

98:2.12 (1080.2) A vallások sokáig megvoltak bölcséleti támasz nélkül, de kevés bölcsélet, mint olyan, maradt fenn sokáig a vallással való valamiféle azonosulás nélkül. A bölcsélet a vallás számára az, ami a tervezés a cselekvés számára. De az eszményi emberi állapot az, amelyben a bölcséletet, a vallást és a tudományt értelmes egységgé kovácsolja össze a bölcsesség, a hit és a tapasztalat együttese.

3. A Melkizedek tanítások Rómában

98:3.1 (1080.3) A családi istenek imádásának korábbi vallásos formáiból Marsnak, a hadistennek a törzsi tisztelésévé alakulása természetes dolog volt annyiban, hogy a latinok későbbi vallása inkább volt politikai szokás, mint a görögök és a brahmanok vagy több más nép szellemibb vallásaihoz hasonló gondolatrendszer.

98:3.2 (1080.4) A Melkizedek evangéliumnak a Krisztus előtti hatodik századbeli nagy egyistenhitbeli újjászületése során túl kevés sálemi hitlejtesztő érkezett Itáliába, és akik el is jutottak oda, azok sem voltak képesek legyőzni az istenek és templomok új sokaságát hozó, gyorsan terjedő etruszk papság befolyását, melyek mind a római államvallássá szerveződtek. A latin törzsek vallása nem volt olyan hétköznapi és haszonelvű, mint a görögöké, és nem is volt olyan szigorú és zsarnoki, mint a hébereké; a legnagyobb részt pusztá formák, eskük és tabuk megtartásából állt.

98:3.3 (1080.5) A római vallást erőteljesen befolyásolta a Görögországból behozott számos kulturális elem. Végül az olümposzi istenek többségét is átvették és beemelték a latin panteonba. A görögök sokáig imádták a családi tűzhely tüzét — Hesztia a tűzhely szűz istennője volt; Veszta az otthon római istennője lett. Zeusból Jupiter vált; Afroditéből Vénusz; és ez történt a számos további olümposzi istenséggel is.

98:3.4 (1080.6) A római ifjak vallási beavatása az volt, hogy magukat ünnepélyesen az állami szolgálatnak szentelték. Az állampolgársági eskük és felvételek valójában vallási szertartások voltak. A latin népek templomokat, oltárokat és szentélyeket tartottak fenn, és válsághelyzetben a mindent tudónak hitt bölcsekhez fordultak. Megőrizték a hősök és később a keresztény szentek csontjait.

98:3.5 (1080.7) Az álvallásos hazafiság ezen alakias és szenvedélymentes formája szükségképpen összeomlott, éppen úgy, ahogy a görögök magas szintű értelmi és művészi imádata is elbukott a rejtelemimádatok szenvedélyes és mélyen érzelmi töltetű áhítata előtt. E pusztító tiszteletfajták legnagyobbikát az

Isten Anyja szakadár felekezet misztériumvallása alkotta, melynek központja akkoriban pontosan a római Szt. Péter templom mai helyén volt.

98:3.6 (1080.8) A megjelenő római állam politikailag meghódította Egyiptomot, Görögországot és a Levantét, cserébe viszont azok tiszteletfajtái, szertartásai, misztériumai és istenképei meghódították Rómát. E behozott tiszteletfajták tovább virágoztak az egész római állam fennállása idején egészen Augusztusz koráig, aki tisztán politikai és állampolgári okokból hőiesen és valamennyire sikeresen törekedett a misztériumvallások felszámolására és a régebbi politikai vallás újjáélesztésére.

98:3.7 (1081.1) Az államvallás egyik papja beszélt Augusztusznak a sálemi tanítók ama korábbi próbálkozásairól, hogy elterjesszék az egyetlen Isten, az összes természetfeletti lény felett uralkodó végső Istenség tantételét; és ez az eszme olyannyira megtetszett a császárnak, hogy számos templomot építtetett, szép képekkel töltötte meg azokat, újjászervezte az állampapságot, helyreállította az államvallást, és magát a mindenek fölött álló főpapnak nevezte ki, és császárként nem habozott azt hirdetni magáról, hogy ő a legfelsőbb isten.

98:3.8 (1081.2) Az Augusztusz-imádás ezen új vallása virágzott és a császár élete folyamán Palesztinát, a zsidók hazáját kivéve követték is birodalomszerte. Az emberi istenek kora egészen addig tartott, amíg a hivatalos római tiszteletfajta névjegyzékében több mint negyven, önmagát felmagasztalt emberi istenség nem állt, melyek mindegyike csodás születést és egyéb emberfeletti sajátosságokat tudott a magáénak.

98:3.9 (1081.3) A sálemi hívek fogyatkozó csoportjának utolsó állását a tanhirdetők egy komoly serege védte, ők voltak a cinikusok, akik arra buzdították a rómaiakat, hogy hagyják el a vad és értelmetlen vallási szertartásaikat és térjenek vissza a Melkizedek evangéliumot megtestesítő egyik olyan istenimádási formához, melyet a görögök bölcséletével való érintkezés módosított és fertőzött meg. De a nép általában elutasította a cinikusokat; jobban szeretett elmerülni a misztériumvallások szertartásaiban, melyek nem csak a személyes üdvözülés reményét ígérték, hanem kielégítették a kikapcsolódás, az izgalom és a szórakozás iránti igényét is.

4. A rejtelemimádatok

98:4.1 (1081.4) A görög-római világban élő népek többsége, miután elveszítette a hajdani családját és államvallását és képtelen volt a görög bölcsélet jelentésének megértésére vagy nem is volt hajlandó erre, az Egyiptomból és a Levantéból származó látványos és érzelmi színezetű rejtelemimádatok felé fordult. A köznép az üdvözülés ígéretét akarta — vallási vigaszt a mában és a halhatatlanság reményének bizonyosságát a halál után.

98:4.2 (1081.5) A leginkább népszerűvé vált három rejtelemimádat:

98:4.3 (1081.6) 1. Cibeles és fia, Attisz fríg tisztelete.

98:4.4 (1081.7) 2. Ozirisz és anyja, Ízisz egyiptomi tisztelete.

98:4.5 (1081.8) 3. Mitrász, mint a bűnös emberiség megmentője és megváltója imádásának iráni tisztelete.

98:4.6 (1081.9) A fríg és egyiptomi misztériumvallások azt tanították, hogy az isteni fiú (Attisz, illetőleg Ozirisz) átélte a halált és

isteni hatalomtól fogva feltámadt, valamint, hogy mindenki, akit megfelelően bevezettek a rejtelmekbe, és aki tiszteletteljesen megünnepli az isten halálának és feltámadásának évfordulóját, ezáltal részesülhet az ő isteni természetéből és halhatatlanságából.

98:4.7 (1081.10) A fríg szertartások magával ragadóak voltak, de megalázók is; a véres ünnepeik jelzik, hogy mennyire lealacsonyultak és silányak lettek a levantei misztériumvallások. A legszentebb nap a Fekete Péntek, a „vér napja” volt, melyen megemlékeztek Attisz saját magára kiszabott haláláról. Az Attisz áldozata és halála előtti három napon át tartó tisztelgés után az ünnepségsorozat a feltámadása feletti örömbé átcsapva folytatódott.

98:4.8 (1082.1) Ízisz és Ozirisz imádási szertartásai kifinomultabbak és hatásosabbak voltak, mint a fríg tiszteletfajtái. Ez az egyiptomi szertartás a régi Nílus-isten mondája köré fonódott, aki meghalt és feltámadt, mely felfogás abból a megfigyelésből származott, hogy a növények növekedése évente újra és újra megáll, melyet a minden élő növény tavaszi feléledése követ. E rejtalemimádatok gyakorlásának tombolása és a szertartásrendjeik tobzódása, mely a hívek feltevése szerint elvezetett az isteniség felismerésének „elragadtatásához”, néha egészen visszataszító volt.

5. A Mitrász-tisztelet

98:5.1 (1082.2) A fríg és egyiptomi misztériumvallások végül meghátráltak minden rejtalemimádat legnagyobbika, a Mitrász-imádás előtt. A Mitrász-tisztelet az emberi természet számos területét vette célba és fokozatosan kiszorította minden

elődjét. A mitraizmus a Levantében besorozott római légiósok hírverésén keresztül terjedt el az egész római birodalomban, mert a Levantében divatos vallást a katonák mindenfelé elvitték, ahová csak eljutottak. Ez az új vallási szertartás nagy előrelépést jelentett a korábbi rejtelemimádatokhoz képest.

98:5.2 (1082.3) A Mitrász-tisztelet Iránban jelent meg, és Zoroaszter harcias követőinek ellenállása mellett is sokáig fennmaradt a hazájában. De amikor a mitraizmus elérte Rómát, akkorra a zoroaszteri tanításból átvett számos elem már erősen továbbfejlesztette azt. A zoroaszteri vallás főleg a mitraikus tiszteletfajtán keresztül fejtett ki hatást a később megjelenő kereszténységre.

98:5.3 (1082.4) A Mitrász-tisztelet egy nagy sziklából származó és hőstetteket végrehajtó és a nyilaival sziklából vizet fakasztó harcias istent ábrázolt. Volt árvíz, melyből csak egyetlen ember menekült meg egy különleges építésű hajón, és volt utolsó estebéd is, melyet Mitrász a napisten dicsőítéséhez vett igénybe, mielőtt a mennyekbe emelkedett volna. Ez a napisten, vagy Szol Inviktusz, a zoroasztrizmus Ahura-Mazdá istenségképeinek elfajzása volt. Mitrászt úgy tekintették, mint a napistennek a sötétség istenével vívott küzdelmét túlélő bajnokát. A mondai szent bika általa való leölésének elismerésével Mitrász halhatatlanná lett, felemelkedett a magas istenek között az emberi fajért közbenjáró lény tisztségébe.

98:5.4 (1082.5) E tiszteletfajta követői barlangokban és más titkos helyeken imádták az istenüket, énekeltek dicsőítő énekeket, mormoltak varázsigéket, fogyasztották az áldozati állatok húsát és itták véréit. Naponta háromszor imádkoztak, a napisten napján külön heti szertartásrendjeik is voltak és Mitrász éves

ünnepén, december huszonötödikén tartották meg a legkörülményesebb szokásukat. Azt hitték, hogy a szentségből venni biztosítja számukra az örökkévaló életet, a halál utáni azonnali megtérést Mitrászhoz, s üdvözültségben az ítéletnapig való ottlétet. Az ítéletnapon a menny mitraikus kulcsai kinyitják a Paradicsom kapuját, hogy a hűségesek beléphessenek; amire azután az élő és a holt meg nem kereszteltek megsemmisülnek Mitrásznak a földre való visszatérésével. Azt tanították, hogy amikor egy ember meghal, Mitrászhoz kerül megítéltetésre, és hogy a világ végén Mitrász az összes holtat összehívja a sírokból az utolsó ítélet megismerésére. A gonoszakat tűz emészti el, a jók Mitrással uralkodnak örökké.

98:5.5 (1082.6) Ez eleinte csak a férfiak vallása volt, és a hét különböző rendjébe a híveket fokozatosan avatták be. Később a hívek feleségei és leányai is beléphettek a Nagy Anya templomaiba, melyek a mitraikus templomok mellett álltak. A nők tiszteletközsége a mitraikus szertartás és Cibebe, Attisz anyja fríg tiszteletének szertartásai alkotta keverék volt.

6. Mitraizmus és kereszténység

98:6.1 (1083.1) A rejtelemimádatok és a kereszténység megjelenése előtt személyes vallás nemigen alakult ki független intézményként Észak-Afrika és Európa polgárosodott vidékein; az inkább családi, városállami, politikai és birodalmi ügy volt. A hellén görögök sohasem alakítottak ki központosított istenimádási rendszert; a szertartás helyi sajátosság volt; nem volt papságuk és nem volt „szent könyvük”. Sok tekintetben hasonlóan a rómaiakéhoz, az ő vallási intézményeikből is hiányzott az az erőteljes hatás, mely

a felsőbb erkölcs és a szellemi értékek megőrzésére készítetett volna. Igaz ugyan, hogy a vallás intézményesítése rendszerint rontotta annak szellemi minőségét, azért tény az is, hogy egyetlen vallásnak sem sikerült megmaradnia bármiféle kisebb-nagyobb intézményi szerveződés segítségével.

98:6.2 (1083.2) A nyugati vallás így gyengült egyre a szkeptikusok, a cinikusok, az epikureusok és a sztoikusok koráig, de mind közül a legfontosabb, a mitraizmus és Pál új keresztény vallása közötti nagy küzdelem idejéig.

98:6.3 (1083.3) A Krisztus utáni harmadik században a mitraikus és a keresztény egyházak mind megjelenésükben, mind szertartási jellegükben nagyon hasonlóak voltak. Az ilyen istenimádási helyek közül sok a föld alatt volt, és mindegyikben voltak olyan oltárok, melyek alapjai különbözőképpen ábrázolták annak a megmentőnek a szenvedéseit, aki megszabadulást hozott a bűn sújtotta emberi fajnak.

98:6.4 (1083.4) A Mitrász-imádóknak mindig az volt a szokásuk, hogy a templomba belépve szentelt vízbe mártották az ujjaikat. Lévén, hogy némely körzetben voltak olyanok is, akik egyszerre mindkét vallást követték, bevezették e szokást a keresztény templomok többségében is Róma közelében. Mindkét vallás alkalmazta a megkeresztelést, valamint a kenyér és a bor szentségének fogyasztását. A mitraizmus és a kereszténység közötti nagy különbség, eltekintve Mitrász és Jézus jellembeli eltérésétől, az volt, hogy az egyik bátorította a katonai szellemet, a másik viszont szélsőségesen békeelvű volt. A mitraizmusnak a többi vallás (kivéve a későbbi kereszténységet) iránti türelme vezetett el annak végső

pusztulásához. Ám e kettő küzdelmében a döntő tényező a nőknek a keresztény hit teljes jogú tagságába való felvétele lett.

98:6.5 (1083.5) Végül az elnevezés szerinti keresztény hit uralomra jutott nyugaton. A görög bölcsélet szolgáltatta az etikai érték fogalmait; a mitraizmus az istenimádási szokásrendet; és a kereszténység, mint olyan, az erkölcsi és társadalmi értékek megőrzésének módszerét.

7. A keresztény vallás

98:7.1 (1083.6) Teremtő Fiú nem azért testesült meg a halandó húsvér testhez hasonló alakban és adományozta magát az Urantia emberiségének, hogy megbékítsen egy haragvó Istent, hanem azért, hogy megnyerje az egész emberiséget az Atya szeretete felismerésének és az Istenhez fűződő fiúi helyzetük megértésének. Végül még a vezeklés tantételének nagy pártolója is felfogott valamennyit ebből az igazságból, mert kijelentette, hogy „az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal”.

98:7.2 (1083.7) Ezen írásnak nem célja, hogy a keresztény vallás eredetével és elterjedésével foglalkozzon. Elég annyit mondani, hogy az a názáreti Jézus, a Nebadon emberként megtestesült Mihály Fiának személye köré épül, akit az Urantián úgy ismernek, mint a Krisztus, a felkent. A kereszténységet e galileainak a követői terjesztették el szerte a Levantében és nyugaton, és az ő hittérítői buzgalmuk felért a híres elődeikével, a szetfiekével és a sálemiekével, valamint az ő komoly ázsiai kortársaikével, a buddhista tanítókével.

98:7.3 (1084.1) A keresztény vallás mint urantiai hiedelemrendszer az alábbi tanítások, hatások, hiedelmek, tiszteletfajták és egyedi személyes hozzáállások keveredésén keresztül alakult ki:

98:7.4 (1084.2) 1. Az utóbbi négyezer évben megjelent összes nyugati és keleti vallás alapvető tényezőjét alkotó Melkizedek tanítások.

98:7.5 (1084.3) 2. Az erkölcsiség, az etika, az istentan, valamint a Gondviselésben és a legfelsőbb Jahvéban való hit héber rendszere.

98:7.6 (1084.4) 3. A zoroaszteri felfogás a mindenségrendi jó és rossz közötti küzdelemről, mely nyomot hagyott a judaizmuson és a mitraizmuson is. A mitraizmus és a kereszténység küzdelmével együtt járó hosszas kapcsolaton keresztül az iráni próféta tantételei meghatározó tényezővé váltak a jézusi tanítások elgörögösített és ellatinosított változataiban lévő tantételek, elvek és mindenségtan hittudományi és bölcséleti formájának és szerkezetének kialakulásában.

98:7.7 (1084.5) 4. A rejtelemimádatok, különösen a mitraizmus, de ide tartozik a fríg tiszteletfajtabeli Nagy Anya imádása is. Még a Jézus urantiai megszületésével kapcsolatos mondák is megfertőződtek az iráni megmentő-hős, Mitrász csodás születésének római változatával, akinek a földre való eljövételével kapcsolatban azt hitték, hogy annak csak egy maroknyi, ajándékot hozó pásztor volt a tanúja, akiket angyalok értesítettek a közelgő eseményről.

98:7.8 (1084.6) 5. József-fia-Jósua emberi életének történelmi ténye, a názáreti Jézusnak mint a megdicsőült Krisztusnak, az Isten Fiának a valóságos volta.

98:7.9 (1084.7) 6. A tárzusi Pál személyes nézőpontja. Meg kell jegyeznünk, hogy az ő ifjúkorában a mitraizmus volt Tárzus uralkodó vallása. Pál álmában sem igen gondolta volna, hogy az ő áttértjeinek írt jó szándékú leveleit egykor a későbbi keresztények úgy tekintik majd, mint „Isten szavát”. Az ilyen jóhiszemű tanítókat nem szabad felelőssé tenni azért, amit a későbbi követők az írásaikkal műveltek.

98:7.10 (1084.8) 7. A hellén népek bölcséleti gondolkodása, Alexandriától és Antiókhától Görögországon át Szirakúzáig és Rómáig. A görögök életfelfogása jobban összhangban volt a Pál-féle kereszténységgel, mint bármely más akkori vallási rendszerrel és fontos tényezővé vált a kereszténység nyugati elterjesztésében. Még mindig a görög bölcsélet és a páli istentan képezi az európai etika alapját.

98:7.11 (1084.9) Ahogy Jézus eredeti tanításai eljutottak nyugatra, elnyugatiasodtak, és ahogy elnyugatiasodtak, megkezdődött az emberek összes fajtája és félesége számára meglévő, gyökerükben általános vonzóerejüknek a gyengülése is. A kereszténység mára a fehér emberfajták társadalmi, gazdasági és politikai erkölcsiéhez jól alkalmazkodó vallássá lett. Már régen megszűnt Jézus vallásának lenni, bár még mindig hősiesen törekszik egy szép vallás ábrázolására Jézusról azok számára, akik őszintén keresik a tanításaiban mutatott utat. E vallás megdicsőítette Jézust a Krisztusként, az Istentől jött messiási felkentként, azonban igencsak elfelejtette a Mester

személyes evangéliumát: az Isten Atyaságát és a minden ember közötti egyetemes testvériséget.

98:7.12 (1085.1) Ez a hosszú története Makiventa Melkizedek tanításainak az Urantián. Csaknem négyezer éve szállott alá a Nebadon veszélyhelyzeti Fia az Urantiára, és ez idő alatt „El Elyon, a Fenséges Isten papjának” tanításai minden emberfajtahoz és néphez eljutottak. Makiventa sikeresen elérte a rendkívüli alászállásának célját; amikor Mihály felkészült az urantiai megjelenésre, a férfiak és nők szívében ott élt az istenkép, ugyanaz az istenkép, mely megint feléled az Egyetemes Atya számos gyermekének élő szellemi tapasztalásában, ahogy a szövevényes időbeli létüket a tér forgó bolygóin megélik.

98:7.13 (1085.2) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

99. írás

A vallást kísérő társadalmi nehézségek

99:0.1 (1086.1) A VALLÁS akkor teljesíti a legnagyobb társadalmi szolgálatot, amikor a leglazább kapcsolatban áll a társadalom világi intézményeivel. A múltban, lévén, hogy a társadalmi átalakítások nagyrészt az erkölcsi területekre szorítkoztak, a vallásnak nem kellett hozzáigazodnia a gazdasági és politikai rendszerekben végbement mélyreható változásokhoz. A vallás előtt álló fő kihívás lényege az volt, hogy a rossznak a jóval való lecserélésére a politikai és gazdasági műveltség fennálló társadalmi rendjén belül kellett vállalkoznia. A vallás így közvetve azon igyekezett, hogy fenntartsa a fennálló társadalmi rendet, hogy segítse az éppen meglévő polgárosultság-fajta fenntartását.

99:0.2 (1086.2) A vallásnak azonban nem szabadna közvetlenül érintettnek lennie sem új társadalmi rendek megalkotásában, sem a régiek megőrzésében. Az igaz vallás elutasítja az erőszakot mint társadalomfejlesztési eszközt, de nem utasítja el a társadalom azon értelmes törekvéseit, hogy a szokásait és az intézményeit az új gazdasági feltételekhez és kulturális követelményekhez igazítsa.

99:0.3 (1086.3) A vallás jóváhagyta a letűnt századok eseti társadalmi átalakulásait, de a huszadik században szükségszerűen szembe kell néznie a mélyreható és folyamatos társadalmi újjászerveződéshez való igazodás kihívásával. Az életkörülmények olyan gyorsan változnak, hogy az intézményi átalakításokat nagyon fel kell gyorsítani, és a vallásnak ennek megfelelően kell gyorsítania az új és folyton változó társadalmi rendhez való alkalmazkodását.

1. Vallás és társadalmi újjászervezés

99:1.1 (1086.4) A gépi találmányok és az ismeretek terjedése megváltoztatja a polgárosodott viszonyokat; bizonyos gazdasági átalakítások és társadalmi változások szükségesek, ha az ember el akarja kerülni a kulturális összeomlást. Ez a közelgő új társadalmi rend egy évezredig nem fog egészen kiteljesedni. Az emberi fajnak meg kell békélnie a változások, átalakítások és alkalmazkodások folyamatával. Az emberiség egy új és ki nem nyilatkoztatott bolygói rendeltetés felé halad.

99:1.2 (1086.5) A vallásnak erőteljes ösztönzőként kell hatnia az erkölcsi állhatatosság és a szellemi fejlődés érdekében, lendületesen kell működnie a szüntelenül változó feltételek és véget nem érő gazdasági kiigazítások közepette.

99:1.3 (1086.6) Az urantiai társadalom többé sohasem remélhet olyan megállapodottságot, mint amilyet a múltban megtapasztalt. A társadalom hajója teljes gőzzel kifutott a bevett hagyomány védett öbleiből és megkezdte útját az evolúciós beteljesülés nyílt tengerein; és az emberi léleknek a világtörténelemben eddig még soha nem volt ennyire szüksége arra, hogy az erkölcsiség térképét gondosan tanulmányozza és a vallási irányt mutató iránytűjét figyelmesen kezelje. A vallásnak, mint társadalmi befolyásolónak a legnagyobb küldetése az, hogy állandósítja az emberiség eszményképeit az átmenet veszélyes időszakaiban, amikor az egyik polgárosultsági szakaszból a másikba, az egyik kulturális szintről a másikra kell átjutnia.

99:1.4 (1087.1) A vallásnak nincsenek teljesítendő kötelességei, de sürgetik a bölcs vezetőként és tapasztalt tanácsadóként való működését mindezen új és gyorsan változó emberi helyzetekben. A társadalom gépiesebbé, tömörebbé, összetettebbé válik, és a társadalmi viszonyok az egymástól való kölcsönös függés mértékét tekintve kiélezettebbek lesznek. A vallásnak a működése során meg kell akadályoznia, hogy ezen új és közvetlenebb társulások kölcsönös visszafejlődés vagy akár pusztulás okozójává váljanak. A vallásnak mindenségrendi sóként kell közrehatnia, mely megakadályozza, hogy a haladás erjesztőanyagai elnyomják a társadalom kulturális ízét. Ezen új társadalmi viszonyoknak és gazdasági változásoknak csak a vallás segédkezése révén lehet eredménye a tartós testvériség.

99:1.5 (1087.2) Az isten nélküli emberbarátiság emberileg szólva nemes magatartás, azonban az igaz vallás az egyetlen hatalom, mely képes tartósan fokozni valamely társadalmi csoportnak a

többi csoport igényeire és szenvedéseire való válaszképességét. A múltban az intézményesített vallás tétlen maradhatott, s közben a társadalom felsőbb rétegeinél süket fülekre talált a kétségbeesett alsóbb néprétegek szenvedése és elnyomottsága, a legújabb időkben viszont ezen alsóbb társadalmi rendek többé már nem oly gyászosan tudatlanok és politikailag sem olyan támasznélküliek.

99:1.6 (1087.3) A vallásnak nem szabad szervesen belekeverednie a társadalmi újjászervezés és gazdasági átalakítás világi munkájába. Azonban tevékenyen lépést kell tartania mindeme polgárosodáshozó folyamatokkal úgy, hogy határozottan és nyomatékosan újból kifejtí az erkölcsi parancsait és a szellemi tételeit, az emberi életre és az érzékfeletti továbbélésre vonatkozó haladó bölcseletét. A vallás szelleme örökkévaló, de annak kifejeződési formáját minden alkalommal újból ki kell fejteni, amint az emberi nyelv szótárát átdolgozzák.

2. Az intézményesített vallás gyengesége

99:2.1 (1087.4) Az intézményesített vallás azért nem adhat készttetést és vállalhat vezető szerepet e küszöbön álló, világméretű társadalmi újjászerveződésben és gazdasági átalakulásban, mert szerencsétlenségére többé-kevésbé szerves részévé vált annak a társadalmi rendnek és annak a gazdasági rendszernek, melynek rendeltetése, hogy az újjászervezésen átessen. Csakis a személyes szellemi tapasztaláson alapuló valódi vallás képes hasznosan és alkotóan működni a polgárosodott társadalom jelenlegi válsághelyzetében.

99:2.2 (1087.5) Az intézményesített vallás egy ördögi körbe került. Nem tudja újjászervezni a társadalmat anélkül, hogy előbb ne

szervezné át önmagát is; és mivel olyannyira szerves részét képezi a fennálló rendnek, ezért képtelen újjászervezni önmagát mindaddig, amíg a társadalom gyökeresen át nem alakult.

99:2.3 (1087.6) A vallási híveknek egyénekként kell működniük a társadalomban, az iparban és a politikában, nem pedig csoportként, pártként vagy intézményként. Az ilyenként működni szándékozó s a vallási tevékenységektől mentes vallási csoport nyomban politikai párttá, gazdasági szervezetté vagy társadalmi intézménnyé válik. A vallási közösségelvűségnek a vallási ügyek előmozdítására kell korlátoznia a törekvéseit.

99:2.4 (1087.7) A vallási hívek nem bírnak több értékkel a társadalmi újjászervezésben, mint a nem vallásosak, legfeljebb annyiban, amennyiben a vallásuk teljesebb mindenségrendi látásmódot adott nekik és felruházta őket azzal a felsőbb társadalmi bölcsességgel, mely abból születik, hogy az ember őszinte vágyat érez az Isten legfelsőbb szintű szeretetére és arra, hogy minden embert testvérként szeressen a mennyországban. Eszményi társadalmi rend az, amelyben minden ember úgy szereti a szomszédját, mint önmagát.

99:2.5 (1087.8) Az intézményesített egyház a múltban esetleg úgy látszott szolgálni a társadalmat, hogy dicsőítette a fennálló politikai és társadalmi rendeket, de ezzel gyorsan fel kell hagynia, ha fenn akar maradni. Az egyetlen helyes hozzáállás a részéről az, hogy az erőszakmentességet, a békés fejlődést tanítja az erőszakos forradalmi átalakulás helyett — békét a földön és jó szándékot minden ember között.

99:2.6 (1088.1) A mai vallásnak csak azért esik nehezére, hogy hozzáállását a sebes lefolyású társadalmi változásokhoz igazítsa, mert megengedte magának, hogy mélyen hagyománytisztelő, megkövesedett és intézményesített legyen. Az élő tapasztalás vallásának nem okoz gondot mindeme társadalmi fejleményekkel és gazdasági fordulatokkal lépést tartani, melyek közepette mindig is erkölcsi kiegyensúlyozóként, társadalmi vezetőként és szellemi kormányosként működik. Az igaz vallás átviszi az egyik korszakból a másikba az arra érdemes műveltséget és azt a bölcsességet, mely az Isten megismerésének és az őhozza hasonlóvá válásra való törekvésnek a megtapasztalásából születik.

3. A vallás és a hívő

99:3.1 (1088.2) A korai kereszténység teljesen mentes volt minden polgári viszonylattól, társadalmi elkötelezettségtől és gazdasági szövetségtől. Csak az intézményesített kereszténység vált később a nyugati polgárosodás politikai és társadalmi szerkezetének szerves részévé.

99:3.2 (1088.3) A mennyország nem társadalmi és nem is gazdasági rend; az kizárólagosan az Istent ismerő egyének szellemi testvérisége. Az viszont igaz, hogy az ilyen testvériség önmagában is meglepő politikai és gazdasági kihatásokkal járó, új és bámulatos társadalmi jelenség.

99:3.3 (1088.4) A vallási hívő nem közönyös a közösségek szenvedésével szemben, nem hagyja figyelmen kívül a polgári jogok sárba tiprását, nem szigetelődik el a gazdasági gondolkodástól, és nem hagyja érzéketlenül a politikai

zsarnokság. A vallás közvetlenül is befolyásolja a társadalmi újjászerveződést, mert szellemivé lényegíti és eszményekkel ruházza fel az egyes állampolgárt. Ezen egyéni vallási hívek beállítottsága a művelt és polgárosodott társadalomra közvetett hatást gyakorol, amint azok a különböző társadalmi, erkölcsi, gazdasági és politikai csoportok tevékeny és befolyásos tagjaivá válnak.

99:3.4 (1088.5) A magas szintű művelt és polgárosodott társadalom felépítése megköveteli először is az állampolgár eszményi fajtáját, azután pedig azokat az eszményi és helyénvaló társadalmi rendszereket, melyekkel az ilyen állampolgárság felügyelheti a fejlett emberi társadalom gazdasági és politikai intézményeit.

99:3.5 (1088.6) Az egyház a túl sok hamis nézet miatt sokáig segédkezett az elnyomottaknak és az elesetteknek, és ez mind jól is volt így, de ugyanez a felfogás vezetett az elfajzott csoportok oktalan fenntartásához, mely óriási mértékben késleltette a polgárosodott viszonyok fejlődését.

99:3.6 (1088.7) Sok társadalom-átalakító egyén bár szenvedélyesen tagadja az intézményesített vallást, végeredményben mégis buzgó vallásosnak minősül a társadalmi átalakításaik hirdetésében. Ezért van az, hogy a vallási készítés, mely személyes és többé-kevésbé fel nem ismert, komoly szerepet játszik a társadalmi újjászervezés mai programjában.

99:3.7 (1088.8) A vallási tevékenység mindeme fel nem ismert és nem tudatosított fajtájában rejlő nagy gyengeség az, hogy nem képes kihasználni a nyílt vallási bírálat előnyét és ezáltal eljutni az önmaga kijavításának áldásos szintjeire. Tény, hogy a vallás

nem gyarapodik, hacsak nem fegyelmezi azt építő jellegű bírálat, erősíti fel bölcselet, tisztítja meg tudomány és táplálja hű közösség.

99:3.8 (1088.9) Mindig fennáll a nagy veszélye annak, hogy a vallás a hamis célok követésévé torzul és fajul, mint amikor a háborús időkben minden egyes küzdő nemzet a katonai hírverés szintjére alacsonyítja le a vallását. A szeretet nélküli buzgalom mindig káros a vallás számára, míg az üldöztetés a vallási tevékenységeket valamilyen társadalomtani vagy istentani mozgalom létrehozása felé tereli.

99:3.9 (1089.1) A vallás a szentségtelen világi szövetségektől csak a következők révén tartható távol:

99:3.10 (1089.2) 1. Bíráló-helyesbítő bölcselet.

99:3.11 (1089.3) 2. Mentesség minden társadalmi, gazdasági és politikai szövetségtől.

99:3.12 (1089.4) 3. Alkotó, megerősítő és a szeretet kibontakozását támogató társaságok.

99:3.13 (1089.5) 4. A szellemi látásmód fokozatos kiteljesítése és a mindenségrendi értékek méltánylása.

99:3.14 (1089.6) 5. A vakbuzgóság elkerülése a tudomány értelmi alapállásának kiegyenlítő szerepe révén.

99:3.15 (1089.7) A vallási hívőknek mint csoportnak sohasem szabad mással foglalkozniuk, csak a vallással, jóllehet bármely ilyen vallási hívő állampolgárként valamely társadalmi, gazdasági

vagy politikai átalakítási mozgalom kiemelkedő vezetőjévé válhat.

99:3.16 (1089.7) A vallás dolga kialakítani, fenntartani és ösztönözni azt a mindenségrendi hűséget az egyes állampolgárban, amely e nehéz, de kívánatos társadalmi szolgálatok eredményes vállalása felé tereli őt.

4. Átmeneti nehézségek

99:4.1 (1089.9) Az igazi vallás a hívőt társadalmilag vonzóvá teszi és betekintést enged az emberi közösségteremtésbe. Ám a vallási csoportok szertartásoskodóvá tétele sokszor éppen azokat az értékeket pusztítja el, melyek támogatására a csoportot szervezték. Az emberi barátság és az isteni vallás kölcsönös segítői egymásnak és erőteljes megvilágosító hatásúak, ha a növekedésük külön-külön, de arányosan és kiegyensúlyozottan történik. A vallás új jelentéstartalommal tölti meg az összes vallási közösséget — a családokat, a tanhelyeket és a társasköröket. Új értékekkel ruházza fel a játékot és felértékeli az igaz humort.

99:4.2 (1089.10) A társadalmi vezetést a szellemi látásmód alakítja át; a vallás akadályoz meg minden közösségi mozgalmat abban, hogy az igazi céljaikat szem elől té vesszék. A gyermekekkel együtt a vallás a családi élet nagy egyesítője, feltéve, hogy megvan az élő és erősödő hit. Családi életet nem lehet gyermekek nélkül élni; családi élet élhető vallás nélkül, ám ez a hátrány roppant nagy mértékben megsokszorozza e bensőséges emberi közösség megélésével járó nehézségeket. A huszadik század első évtizedeiben a személyes vallási tapasztalás mellett a családi élet szenved a legjobban attól a

hanyatlástól, mely a régi vallási hűségelemekről a megjelenő új jelentéstartalmakra és értékekre való áttérés következményeként jelent meg.

99:4.3 (1089.11) Az igaz vallás nem más, mint az élet tevékeny megélésének egyik értelmes módja a mindennapi élet megszokott valóságai közepette. Ha azonban a vallás a jellem egyedi fejlődésének és a személyiség teljesebb egységbe rendeződésének ösztönzésére törekszik, akkor nem szabad szabványosítani. Ha a célja a tapasztalás fejlődésének ösztönzése és az értékek elérésére való készítés szolgálata, akkor nem szabad lélektelenné tenni. Ha a vallás támogatni akarja a legfelsőbb szintű hűséget, akkor nem szabad szertartásoskodóvá tenni.

99:4.4 (1089.12) Függetlenül attól, hogy milyen fordulatok kísérik a polgárosodott viszonyok társadalmi és gazdasági színesedését, a vallás igaz és érdemes, amennyiben elősegíti, hogy az egyén olyan tapasztalást szerezzen, amelyben az igazság, a szépség és a jószág többsége érvényesül, mert ez a legfelsőbb valóság igaz szellemi felfogása. És a szereteten és az istenimádáson keresztül nyer értelmet, mint az emberrel való közösség és az Istennél való fiúi viszony.

99:4.5 (1090.1) Végeredményben az ember hite és nem a tudása szabja meg a viselkedését és határozza meg a személyes teljesítményét. A tisztán ténybeli tudás igen kevés hatással van az átlagemberre, hacsak nem válik érzelmileg hatóképessé. Ám a vallás felsőbb szintű érzelmi jellegű megelevenítő erővel bír, ezen érzékfeletti szinteken egyesül a teljes emberi tapasztalás a halandó élet szellemi energiáival való kapcsolaton és azok felszabadításán keresztül.

99:4.6 (1090.2) A huszadik század lélektanilag meg nem állapodott napjaiban, a gazdasági fordulatok, az erkölcsi ellenáramlatok és a tudományos kor forgószélszerű átmeneteinek éles társadalomtani irányváltásai közepette ezer meg ezer nő és férfi vált emberileg összezavarodottá; aggódók, nyugtalanok, félénkek, bizonytalanok és zaklatottak; a világtörténelemben soha nem tapasztalt mértékben igénylik az egészséges vallás vigaszát és kiegyensúlyozó erejét. Az egyedülálló tudományos haladás és gépi fejlődés mellett jelenleg szellemi megrekedés és bölcséleti zűrzavar érvényesül.

99:4.7 (1090.3) Nem áll fenn a veszélye annak, hogy a vallás egyre inkább magánügygé — személyes élménnyé — válik, feltéve, hogy nem veszíti el az ösztönzést az önzetlen és szeretetteljes társadalmi szolgálatra. A vallás számos másodlagos hatástól is szenvedett: a műveltségek hirtelen keveredésétől, a hitvallások összevegyülésétől, az egyházi fennhatóság csökkenésétől, a családi élet megváltozásától, valamint a városiasodástól és az elgépiesítéstől.

99:4.8 (1090.4) Az embert leginkább fenyegető szellemi veszélyt a részleges fejlődés, a befejezetlen növekedéssel járó bizonytalan helyzet hordozza magában: a félelem evolúciós vallásainak elhagyása a szeretet kinyilatkoztatott vallásának azonnali felvétele nélkül. A korszerű tudomány, különösen pedig a lélektan csak a félelemre, a babonaságra és az érzelemre nagyon erősen támaszkodó vallásokat gyöngítette meg.

99:4.9 (1090.5) Az átmenetet mindig zavarodottság kíséri, és a vallásos világban kevés megnyugtató dolgot lehet majd találni addig, amíg a három egymással küzdő vallásbölcsélet közötti nagy harc véget nem ér:

99:4.10 (1090.6) 1. Számos vallás szellemalapú hiedelme (egy gondviselő Istenségben).

99:4.11 (1090.7) 2. Számos bölcselet emberbaráti és eszményalapú hiedelme.

99:4.12 (1090.8) 3. Számos tudomány működéselvű és természetközpontú felfogásai.

99:4.13 (1090.9) Ezt a mindenségrend valóságára irányuló három részleges megközelítést végül szükségképpen összhangba fogja hozni a vallásról, a bölcseletről és a mindenségtanról szóló ama kinyilatkoztatási beszámoló, mely bemutatja a Paradicsom Háromságából kiáradó és a Legfelsőbb Istenségén belül tér-idő egyesülést elérő szellem, elme és energia háromsági létezését.

5. A vallás társadalmi vetületei

99:5.1 (1090.10) Bár a vallás kizárólag személyes szellemi tapasztalás — az Isten Atyaként való megismerése — e tapasztalás szükségszerű következménye — az ember testvérként való elismerése — azt jelenti, hogy a sajátlényeg igazodik a többi sajátlényeghez, és ez maga után vonja a vallási élet társadalmi vagy csoportos jellegét. A vallás először belső vagy személyes igazodás, s azután válik a társadalmi szolgálat vagy csoportigazodás ügyévé. Az ember társas lény voltának ténye szükségképpen előidézi vallási csoportok létrejöttét. Hogy e vallási csoportokkal mi történik, az nagymértékben a hozzáértő vezetéstől függ. A kezdetleges társadalomban a vallási csoport nem mindig különbözik nagyon a gazdasági és a politikai csoportoktól. A vallás mindig is az erkölcsök megőrzője és a

társadalmi viszonyok megszilárdítója volt. Ez még a számos mai társadalmiegyenlőség-hívő és emberbarát-elvű gondolkodó ezzel ellentétes tanítása ellenére is igaz.

99:5.2 (1091.1) Mindig tartsátok észben: az igaz vallás az Istennek Atyátoikként és az embernek a testvéretekként való elismerése. A vallás nem valamiféle szolgai hit a büntetéssel való fenyegetésben vagy a jövőbeli rejtélyes jutalmak varázslatos ígéreteiben.

99:5.3 (1091.2) Jézus vallása az emberi fajt valaha is felélénkített leglendületesebb hatás. Jézus szétzúzta a hagyományt, összetörte a megkövesedett felfogást és felhívta az emberiséget a legmagasabb rendű eszményképeinek elérésére az időben és az örökkévalóságban — hogy legyen tökéletes, éppen úgy, mint ahogy a mennyei Atya is tökéletes.

99:5.4 (1091.3) A vallásnak mindaddig kevés az esélye a működésre, amíg a vallási csoport el nem különül az összes többi csoporttól — ez a mennyország szellemi tagságának társadalmi csoportja.

99:5.5 (1091.4) Az ember teljes romlottságának tantétele a vallást sok olyan kibontakozási lehetőségtől megfosztotta, melyek a nemesebb természet és az ösztönző értékek társadalmi hatásainak megjelenését eredményezhették volna. Jézus az ember méltóságának helyreállítására törekedett, amikor kijelentette, hogy minden ember az Isten gyermeke.

99:5.6 (1091.5) Bármely, a hívő szellemivé lényegítésében hatékonyan működő vallásos hit bizonyosan erőteljes hatást fejt ki az ilyen hívő társadalmi életére. A vallási tapasztalás

biztosan megtermi „a szellem gyümölcseit” a szellem vezette halandó mindennapi életében.

99:5.7 (1091.6) Ahogy az emberek megosztják egymással a vallásos hitüket, éppoly bizonyosan létrehoznak valamilyen vallási csoportot, mely végül közös célokat határoz meg. Egy napon a vallási hívek összejönnek és ténylegesen is hatékonyan együttműködnek az eszményképek és célok egysége alapján, mintsem hogy az együttműködést lélektani véleményekre és istentani hiedelmekre próbálják alapozni. Inkább a céloknak és nem a hitvallásoknak kell egyesíteniük a híveket. Lévén, hogy az igaz vallás személyes szellemi tapasztalási ügy, ezért elkerülhetetlen, hogy minden egyes hívő egyénnek meglegyen a saját, személyes értelmezése ezen szellemi élmény megszerzéséről. Jelölje a „hit” kifejezés inkább az egyénnek az Istenhez fűződő viszonyát, mintsem annak hitvallási szabályokba foglalását, amiről a halandók valamely csoportja képes volt egyetértésre jutni egy közös vallási állásfoglalásban. „Van hited? Akkor higgy magadban!”

99:5.8 (1091.7) A hit csakis az eszményi értékek megragadására vonatkozik, és ezt mutatja az Újszövetségben szereplő meghatározás is, miszerint a hit a remélt dolgok lényege és a nem látható dolgok bizonyossága.

99:5.9 (1091.8) Az ősemler kevésbé törekedett arra, hogy a vallási meggyőződését szavakba öntse. A vallását inkább tánccal, mint gondolattal fejezte ki. A mai emberek számos hitvallást gondoltak ki és a vallásos hit próbájaként számos módszert dolgoztak ki. A jövő vallási híveinek meg kell élniük a vallásukat, az emberek testvérisége őszinte szolgálatának kell szentelniük magukat. Legfőbb ideje, hogy az ember vallási

tapasztalata olyan személyes és olyan fennkölt legyen, melyet megérteni és kifejezni csak „szavakon túli érzelmekkel” lehet.

99:5.10 (1091.9) Jézus nem kívánta meg a követőitől, hogy rendszeresen összegyűljenek és a közös hitüket kifejező fordulatokat mondogassanak. Csak annyit rendelt el, hogy gyűljenek össze annak érdekében, hogy ténylegesen is megtegyenek valamit — vegyenek részt az ő urantiai alászállásban eltöltött életének emlékére szervezett közös estebéden.

99:5.11 (1091.10) Mekkora hibát követnek el a keresztények, amikor Krisztusnak, mint a szellemi vezető legfelsőbb eszményképének ábrázolásakor arra vetemednek, hogy megkövetelik az Isten-tudatos férfiaktól és nőktől, hogy elutasítsák a történelem során működött, Istent ismerő vezetőket, akik az elmúlt korszakokban hozzájárultak az adott nemzet vagy emberfajta megvilágosodásához.

6. Intézményesített vallás

99:6.1 (1092.1) A szakadár felekezetiség az intézményesített vallás egyik betegsége, a tantételekhez való szolgai alkalmazkodás pedig a szellemi természet egyfajta rabszolgasorba taszítása. Messze jobb dolog egyház nélküli vallással rendelkezni, mint vallás nélküli egyházzal. A huszadik század vallási zűrzavara önmagában és önmagától még nem utal szellemi hanyatlásra. A zavarodottság éppúgy megelőzi a növekedést, mint a pusztulást.

99:6.2 (1092.2) A vallás közösségivé tételének valódi célja van. A csoportos vallási tevékenységek célja a vallás által

megteremtett hűségviszonyok hathatóssá tétele; az igazság, a szépség és a jóság iránti érdeklődés felerősítése; a legfelsőbb értékek iránti vonzódás támogatása; az önzetlen közösségi szolgálat fokozása; a családi életben rejlő lehetőségek méltó elismerése; a vallási oktatás előmozdítása; bölcs tanács és szellemi útmutatás adása; és a csoportos istenimádás bátorítása. Minden élő vallás bátorítja az emberek közötti barátságot, megőrzi az erkölcsiséget, előmozdítja a szomszédok segítőkészségét és megkönnyíti az örök üdvözülésről szóló üzeneteik sarkalatos evangéliumának terjesztését.

99:6.3 (1092.3) De amint a vallás intézményesül, a jóra való hatalma csökken, míg a rosszra való lehetőségei nagyon is megsokszorozódnak. A mindenekelőtt a formára ügyelő vallás veszélyei: a hiedelmek rögzülése és a nézetek megmerevedése; a hagyományos érdekek felgyülemzése és az elvilágiasodás erősödése; az igazság szabványosítására és kőbe vésésére való hajlam; a vallás elterelése az Isten szolgálatától az egyház szolgálata felé; a vezetők elterelése a segédkezőkké válástól az intézőkké válás felé; a szakadár felekezetek és versengő csoportok alapítására való hajlam; elnyomó egyházi fennhatóság létrehozása; az előkelő „választott népi” hozzáállás kialakítása; a szentségről alkotott hamis és eltúlzott eszmék erőltetése; a vallás megszokottá tétele és az istenimádat megmerevítése; a múlt felé fordulás és közben a jelen igényeinek figyelmen kívül hagyása; a naprakész vallási értelmezések elmaradása; a világi intézményi feladatkörökkel való keveredés; megteremti a vallási kasztok helytelen megkülönböztetését; az óhitűség türelmetlen bírójává válik; nem képes felkelteni a kalandvágyó ifjúság érdeklődését és

fokozatosan elveszíti az örök üdvözülésről szóló evangélium megmentő üzenetét.

99:6.4 (1092.4) A szertartásoskodó vallás korlátozza az embereket a személyes szellemi tevékenységeikben, ahelyett, hogy az ország építőiként végzendő felsőbb szolgálatra elengedné őket.

7. A vallás hozadéka

99:7.1 (1092.5) Bár az egyházaknak és minden más vallási csoportnak el kell zárkóznia mindenféle világi tevékenységtől, ugyanakkor a vallásnak semmit sem szabad tennie az emberi intézmények társadalmi összehangolódásának akadályozása vagy késleltetése érdekében. Az életnek egyre több értelmet nyerve kell folytatódnia; az embernek tovább kell haladnia a bölcsélet megújításának és a vallás megtisztításának általa megkezdett útján.

99:7.2 (1092.6) A politikatudománynak úgy kell véghez vinnie a gazdasági rend és az ipar átszervezését, hogy alkalmazza a társadalomtudományoktól elsajátított módszereket és igénybe veszi a vallásos élet adta lényeglátást és hajtóerőket. Minden társadalmi átalakításban a vallás egyensúlyteremtő hűséget biztosít egy olyan magasabb rendű cél, egy olyan szilárd célkitűzés iránt, mely a közvetlen és időleges célon túl és afelett áll. A gyorsan változó környezettel járó zavarok közepette a halandó ember kénytelen széles mindenségrendi távlatot fenntartani.

99:7.3 (1093.1) A vallás arra készíti az embert, hogy bátran és örömmel éljen a föld színén; a szenvedélyhez türelmet párosít,

éleslátást a buzgalomhoz, rokonszenvet a hatalomhoz és eszményképeket a tetterőhöz.

99:7.4 (1093.2) Az ember sohasem dönthet bölcsen az időleges jelentőségű kérdésekben és nem haladhatja meg az önző személyes érdekeket, ha nem száll magába az Isten fennhatóságának jelenlétében és nem veszi figyelembe az isteni jelentéstartalmak és szellemi értékek valóságait.

99:7.5 (1093.3) A gazdasági egymásrautaltság és a társadalmi közösségvállalás végül elvezet a testvériséghez. Az ember a természeténél fogva álmodozó, a tudomány azonban felrázza őt s a vallás ekkor már képes mozgósítani a megszállottság megnyilvánulásának jóval kisebb veszélye mellett is. A gazdasági szükségszerűségek az embert szoros kapcsolatba hozzák a valósággal, és a személyes vallásos tapasztalás ugyanezen embert szembesíti a folyton gyarapodó és fejlődő mindenségrendi létpolgárság örök valóságaival.

99:7.6 (1093.4) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

100. írás

Az ember által megtapasztalható vallás

100:0.1 (1094.1) A LENDÜLETES vallási élet élménye a közepszerű egyént eszményi erővel bíró személyiséggé alakítja. A vallás minden egyes egyén fejlődésének támogatásán keresztül segédkezik a közösség fejlődésében, az egyének fejlődését pedig a közösség előrehaladásán keresztül erősíti.

100:0.2 (1094.2) A szellemi növekedést kölcsönösen ösztönzi a többi vallási hívővel való bensőséges közösség. A szeretet adja a vallási gyarapodás táptalaját — tárgyias vonzóerőt az alanyi

megelégedés helyett — és mégis legfelsőbb szintű személyes megelégedést eredményez. A vallás megnemesíti a mindennapok megszokott, egyhangú munkáját.

1. Vallási gyarapodás

^{100:1.1 (1094.3)} Miközben a vallás a jelentéstartalmak gyarapodásához és az értékek magasabb szintre emelkedéséhez vezet, mindig rosszat eredményez az, amikor a tisztán személyes értékelések abszolút szintekre emeltetnek. A gyermek az élményét annak örömtartalma szerint értékeli; az érettség azzal arányos, hogy mennyire helyettesíti a személyes megelégedettséget a felsőbb jelentéstartalmakkal, sőt a változatos élethelyzetek és mindenségrendi viszonyok legfelsőbb szintű fogalmai iránti hűséggel.

^{100:1.2 (1094.4)} Némely ember túl elfoglalt, semhogy növekedjen és ezért a szellemi megrekedés komoly veszélyének van kitéve. Gondoskodni kell a jelentéstartalmak bővüléséről a kibontakozó polgárosodás különböző korszakaiban, egymást követő műveltségeiben és a letűnő fejlődési szakaszaiban. A növekedés fő kerékkötője az előítélet és a tudatlanság.

^{100:1.3 (1094.5)} Minden fejlődő gyermeknek adjatok esélyt a maga vallási tapasztalatának gyarapítására; ne kényszerítsetek rájuk felnőttektől készen vett tapasztalást. Emlékezzetek, hogy a kialakított oktatási rendszeren évről évre való áthaladás nem szükségképpen jelent értelmi fejlődést, még kevésbé szellemi növekedést. A szókincs bővülése nem utal a jellem fejlődésére. A növekedésről nem annyira a puszta eredmények, mint inkább a fejlődési folyamat mutat igaz képet. A tanulásból eredő valódi gyarapodást az eszményképek kiteljesedése, az értékek

fokozott megbecsülése, az értékek új jelentéstartalmai és a legfelsőbb értékekhez való hűség erősödése mutatja.

100:1.4 (1094.6) A gyermekekre csak a felnőtt társaik hűsége van tartósan nagy hatással; a szabálynak, sőt a példának sincs tartós hatása. A hűséges személyek gyarapodó személyek, és a gyarapodás hatásos és ösztönző valóság. Élj hűségesen ma — növekedj — és a holnap gondoskodik magáról. Az ebihal számára a békává váláshoz vezető leggyorsabb út az, hogy minden egyes pillanatot ebihalhoz méltóan él meg.

100:1.5 (1094.7) A vallási gyarapodáshoz alapvetően szükséges táptalaj megléte eleve feltételez egyfajta, az önmegvalósításra irányuló fokozatosan fejlődő életet, feltételezi továbbá a természetes hajlamok összehangolását, a kíváncsiság gyakorlását és az indokolt kaland élvezetét, a megelégedés érzéseinek megtapasztalását, a veszélyérzet működésére való odafigyelést és annak tudatosítását, a csodák csábítását, valamint a kicsinység, az alázat szokványos tudatosulását. A növekedés a sajátlényegünknek az önbírálattal társult felfedezésén is alapul — a tudaton, mert a tudat valóban a sajátlényeg bíráló elemzése az önnön való saját érték-szokásai, személyes eszményképei révén.

100:1.6 (1095.1) A vallási tapasztalást határozottan befolyásolja a testi egészség, az örökölt vérmérséklet és a társadalmi környezet. Ám ezek az időleges körülmények nem gátolják a belső szellemi fejlődést, melyet a magát a mennyei Atya akarata megcselekedésének szentelt lélek visz véghez. Minden egészséges halandóban vannak bizonyos, a gyarapodás és az önmegvalósítás irányába ható belső hajtóerők, melyek működnek is, ha valami külön nem akadályozza azokat. A

szellemi növekedés természetes lehetőségének kibontakozását segítő biztos eljárás az, hogy az egyén fenntartások nélküli elfogadó magatartást mutat a legfelsőbb értékek iránt.

100:1.7 (1095.2) Vallást nem lehet adományozni, elfogadni, kölcsönözni, elsajátítani vagy elveszíteni. Ez a végleges értékek kiteljesedő felkutatásával arányosan gyarapodó személyes élmény. A mindenségrendi növekedés így a jelentéstartalmak felgyülemelését és egyre magasabb értékszintek elérését vonja maga után. Ám a nemes gondolkodás önmagában mindig is öntudatlan növekedés.

100:1.8 (1095.3) A vallásos gondolkodási és cselekvési szokások nagyban hozzájárulnak a szellemi növekedéshez. Az egyén képes vallási hajlamokat kialakítani a szellemi ingerekre való kedvező válasz megadása érdekében, melyek egyfajta feltételes szellemi ingerválaszt képeznek. A vallási gyarapodásnak kedvező szokások magukba foglalják az isteni értékekre való érzékenység gondozását, a vallásos élet másokban való felismerését, a mindenségrendi jelentéstartalmakon való elmélyült gondolkodást, a nehézségek leküzdését az istenimádás gyakorlásán keresztül, az egyén szellemi életének megosztását a társaival, az önzőség kerülését, az isteni kegyelemre való építés mellőzését, az Isten jelenlétében való életet. A vallási gyarapodás tényezői lehetnek szándékosak, ám maga a növekedés mindig önkéntelen.

100:1.9 (1095.4) A vallási gyarapodás önkéntelen természete azonban nem azt jelzi, hogy az az emberi értelem feltételezett tudatalatti területein működő tevékenység lenne; ez inkább a halandói elme tudatfeletti szintjein folyó alkotótevékenységeket jelez. Az önkéntelen vallási gyarapodás valósága felismerésének

élménye az egyetlen határozott bizonyítéka a tudatfeletti működési rendű létezésének.

2. Szellemi növekedés

100:2.1 (1095.5) A szellemi fejlődés elsősorban az igaz szellemi erőkkal való élő szellemi kapcsolat fenntartásától függ, másodsorban pedig a szellemi gyümölcsök folyamatos termésétől: a társak számára segédkezni abból, amihez az egyén a szellemi jótevőitől hozzájutott. A szellemi fejlődés az egyén saját szellemi nélkülözésének értelmi felismerésén alapul, melyhez társul a tökéletességre való tudatos törekvése, a vágy, hogy megismerje az Istent és olyan legyen, mint ő, valamint az őszinte szándék a mennyei Atya akaratának megcselekedésére.

100:2.2 (1095.6) A szellemi növekedés először az igényekre való ráébredés, azután a jelentéstartalmak megkülönböztetése, majd pedig az értékek felfedezése. Az igaz szellemi fejlődés bizonyítékát a szeretet által hajtott, az önzetlen segédkezés által mozgatott és az isteniség tökéletességére vonatkozó eszményképeknek őszinte imádása által uralt emberi személyiség megmutatkozása jelenti. Ez a teljes élmény alkotja a vallás valóságát, szemben a pusztai istentani hiedelmekkel.

100:2.3 (1095.7) A vallás a fejlődése során eljuthat arra a tapasztalási szintre, ahol a világegyetemre való szellemi válaszadás felvilágosult és bölcs módszerévé válik. Az ilyen megdicsőült vallás az emberi személyiség három szintjén működhet: az értelmén, a morontian és a szellemin; az elmén, a fejlődő lélekben és a bent lakozó szellemmel.

100:2.4 (1096.1) A szellemi beállítottság egyből annak jelzőjévé válik, hogy az egyén milyen közel jutott Istenhez és annak mércéjévé, hogy az egyén mennyire hasznos a lénytársai számára. A szellemi beállítottság javítja azt a képességet, hogy az egyén meglássa a dolgokban a szépséget, felismerje a jelentéstartalmakban az igazságot és felfedezze az értékekben a jóságot. A szellemi fejlődést ezért az arra való képesség határozza meg és az egyenesen arányos a szeretet önző jegyeitől való megtisztulással.

100:2.5 (1096.2) A tényleges szellemi szintet az Istenség elérésének, az Igazítóval való összehangolódásnak a mértéke határozza meg. A szellemi beállítottságban a véglegesség elérése egyenértékű a valóság legmagasabb fokának, az Istenhez való hasonlatosság legfelső határának elérésével. Az örök élet a végtelen értékek utáni vég nélküli kutatás.

100:2.6 (1096.3) Az emberi önmegvalósítás célja szellemi legyen, ne anyagi. A törekvésre méltó valóságok csakis isteniek, szellemiek és örökkévalók. A halandó ember jogosult a fizikai gyönyörök élvezetére és az emberi odaadásból fakadó megelégedésre; a javára szolgál az emberi közösségekhez és a mulandó intézményekhez való hűség; de nem ezek azok az örökkévaló alapok, melyekre a teret meghaladni, az időt leküzdeni és az örök beteljesülést elérni — végleges rendű lényként az isteni tökéletességre és szolgálatra — rendeltetett halhatatlan személyiség építendő.

100:2.7 (1096.4) Jézus az Istent ismerő halandó mélységes bizonyosságát ábrázolta, amikor azt mondta, hogy: „Egy Istent ismerő, az országban hívő számára vajon mit számít, ha minden földi dolog tönkremegy is?” A mulandó bizonyosságok

törékenyek, a szellemi bizonyosságok azonban megdönthetetlenek. Amikor az emberi megpróbáltatás, önzőség, kegyetlenség, gyűlölet, rosszindulat és féltékenység hullámai egyenesen a halandó lélekre zúdulnak, nyugodtan bízhattok abban, hogy van egy belső bástya, a szellemnek egy fellegvára, mely teljességgel bevehetetlen; legalábbis igaz ez minden olyan emberi lény esetében, aki elkötelezte a lelkét az örökkévaló Isten benne lakozó szelleme mellett.

100:2.8 (1096.5) Az ilyen szellemi előrelépés után, akár fokozatos növekedés, akár valamilyen válsághelyzet hozta el azt, a személyiség új irányultságot vesz és az értékek új mércéje is kialakul. Az ilyen, szellemben újjászületett egyének az életben olyan új hajtóerőre tesznek szert, mely által képesek higgadtan kitartani, miközben a leghőbb vágyaik semmivé foszlanak és a legvágyottabb reményeik összetörnek; biztosan tudják, hogy e végromlások pusztán az egyén mulandó alkotásait leromboló, új irányt mutató felfordulások, előkészítendő a világegyetemi fejlődés új és magasztosabb szintjén lévő nemesebb és tartósabb valóságokra építkezést.

3. A legfelsőbb értékkel kapcsolatos fogalmak

100:3.1 (1096.6) A vallás nem valamiféle tétlen és üdvözült elmenyugalom elérésére alkalmas eljárás; ez a lélek lendületes szolgálatra való szervezésére irányuló indíttatás. A teljes sajátlényeg odaadó elkötelezettsége az Isten szeretete és az ember számára való segédkezés mellett. A vallás minden árat megfizet, mely elengedhetetlen a legfelsőbb cél, az örökkévaló díj eléréséhez. A vallásos hűségben van valamiféle fenségesen magasztos, megszentelt teljesség. A hűségelemek társadalmilag hatékonyak és szellemileg előrevivők.

100:3.2 (1096.7) A vallási hívő számára az Isten szó a legfelsőbb valóság megközelítését és az isteni érték felismerését jelképezi. Az emberi igények és idegenkedések nem döntenek jó és rossz között; az erkölcsi értékek nem a vágy beteljesüléséből vagy érzelmi csalódásokból nőnek ki.

100:3.3 (1096.8) Az értékek szemlélésekor különbséget kell tennetek aközött, ami maga érték és ami értékkel bír. Fel kell ismernetek az élvezhető tevékenységek és azok értelmes egyesítése és teljesebb végrehajtása közötti kapcsolatot az emberi tapasztalás folyamatosan fejlődő, egyre magasabb szintjein.

100:3.4 (1097.1) A jelentéstartalom valami olyasmi, amit a tapasztalás ad hozzá az értékhez; ez az értékek méltányoló tudatosulása. Valamely elszigetelt és tisztán önző gyönyör maga után vonhatja a jelentéstartalmak valódi leértékelődését, a viszonylagos rosszal határos értelmetlen élvezetet. Az értékek akkor megtapasztalhatók, amikor a valóságok értelmesek és értelmileg társítottak, amikor az ilyen viszonyokat az elme felismeri és megbecsüli.

100:3.5 (1097.2) Az értékek sohasem lehetnek nyugvók; a valóság változást, növekedést jelent. A növekedés nélküli változás, amikor a jelentéstartalom nem bővül és az érték nem növekedik, valójában értéktelen dolog — lappangó rossz. Minél jobb a mindenségrendi alkalmazkodás minősége, annál több jelentéstartalmat foglal magába bármely tapasztalás. Az értékek nem fogalmi káprázatok; azok valóságosak, de mindig függenek a viszonylatok tényétől. Az értékek mindig egyszerre ténylegesek és lehetségesek — nem az, ami volt, hanem ami most és amivé lennie kell majd.

^{100:3.6 (1097.3)} A ténylegességek és a lehetőségességek társulása növekedést eredményez, az értékek tapasztalati úton való megértését. A növekedés azonban nem pusztán fejlődés. A fejlődés mindig jelentőséggel bír, de növekedés nélkül viszonylag értéktelen. Az emberi élet legfelsőbb értékét az értékek gyarapodása, a jelentéstartalmakban való fejlődés és e két tapasztalás kölcsönös, mindenségrendi kapcsolatának felismerése adja. Az ilyen élmény az Isten-tudat megfelelője. Az ilyen halandó bár nem természetfeletti, valóban emberfelettivé válik; egy halhatatlan lélek fejlődése bontakozik ki.

^{100:3.7 (1097.4)} Az ember nem tud növekedést kiváltani, képes viszont kedvező feltételeket teremteni. A növekedés mindig öntudatlan, legyen az testi, értelmi vagy szellemi. A szeretet is így nő; szeretetet nem lehet alkotni, gyártani vagy vásárolni; annak növekednie kell. Az evolúció egyfajta mindenségrendi növekedési eljárás. A társadalmi növekedést nem lehet jogszabályokkal véghez vinni, és az erkölcsi növekedést sem a fejlett igazgatás teszi. Az ember gyárthat gépet, ám annak valódi értékét az emberi műveltségből és a személyes értékelésből kell levezetnie. Az ember egyedüli hozzájárulása a növekedéshez nem más, mint a személyisége minden erejének — az élő hitének — a mozgósítása.

4. A növekedéssel járó kihívások

^{100:4.1 (1097.5)} A vallásos élet odaadó élet, és az odaadó élet alkotó élet, eredeti és önkéntelen. Az új vallási látásmódok azokból a feszültségekből erednek, melyek új és jobb válaszadási szokások választására készítetnek a régebbi, kevésbé alkalmas válaszminták helyett. Új jelentéstartalmak csakis

összeütközésből emelkednek ki; és összeütközés csakis ott létezik, ahol az egyén nem hajlandó felvállalni a felsőbb jelentéstartalmakkal járó felsőbb értékeket.

100:4.2 (1097.6) A vallási zavarok elkerülhetetlenek; nem létezhet növekedés lelki összeütközés és szellemi nyugtalanság nélkül. Valamely bölcséleti életminőség kialakítása az elme bölcséleti területein komoly zavart okoz. Küzdelem nélkül senki sem gyakorol hűséget a nagy, a jó, az igaz és a nemes dolgok mellett. Mindig erőfeszítés kíséri a szellemi kép tisztulását és a mindenségrendi látómező kitárulását. Az emberi értelem tiltakozik az ellen, hogy elválasszák a mulandó létezés nem szellemi energiáiból való táplálkozástól. A tunya állati elme lázad azon erőfeszítés ellen, mely a mindenségrendi kihívásokkal való szembenézéshez szükséges.

100:4.3 (1097.7) A vallásos élet nagy kihívását azonban az a feladat alkotja, hogy a személyiség a SZERETET uralma révén egyesítse a lelki erőit. Az egészség, az elmebéli teljesítőképesség és a boldogság a testi rendszerek, az elmerendszerek és a szellemrendszerek egyesítéséből ered. A testi és az elmebéli egészségről sokat tud az ember, a boldogságról viszont valójában igen keveset ismert meg eddig. A legmagasabb fokú boldogság eloldozhatatlanul hozzá van kötve a szellemi fejlődéshez. A szellemi növekedés minden felfogóképességet meghaladó tartós örömet, békét eredményez.

100:4.4 (1098.1) A fizikai életben az érzékek tájékoztatnak a dolgok létezéséről; az elme felfedezi a jelentéstartalmak valóságát; a szellemi tapasztalás azonban az élet igaz értékeit tárja fel az egyén számára. Az emberi élet e magas szintjei az Isten

legfelsőbb szintű szeretetében és az ember önzetlen szeretetében érhetők el. Ha szeretitek az embertársaitokat, akkor fel kellett ismernetek az ő értékeit. Jézus azért szerette úgy az embereket, mert ilyen nagy értéket tulajdonított nekik. Azáltal fedezhetitek fel a társaitok értékeit, hogy megismeritek az ő késztetéseiket. Ha valamely társatok visszatetszést, a neheztelés érzését kelti bennetek, akkor rokonszenvvel törekednetek kell az ő nézőpontjának, azon indokainak a megértésére, mely az ilyen ellenszenves viselkedéshez vezetett. Ha egyszer megértitek a szomszédokat, akkor türelmessé váltok, és e béketűrés barátsággá növi ki magát és szeretetté érik.

100:4.5 (1098.2) **Lelki szemetek előtt idézzétek fel az egyik fejletlen őstörök képét még a barlanglakó időkből — egy tömzsi, idomtalan, piszkos, vicsorgó, otromba férfit láttok, terpeszben megvetett lábakkal, felemelt kezében bunkósbottal, gyűlöletet és ellenségességet lihegve, amint vad tekintettel mered előre. E kép aligha az ember isteni méltóságát ábrázolja. De tágítsuk csak a képet. E felindult emberrel szemben egy kardfogú tigris, mely ugrani készül. A férfi mögött egy nő és két gyerek. Azonnal megértitek, hogy e kép sok olyasminek a kezdetét jelképezi, ami tiszta és nemes az emberi fajban, pedig a férfi mindkét képen azonos. Csakhogy a második vázlaton szélesebb a látképetek. Ezzel láthatóvá válik számotokra a fejlődő halandó késztetése. A hozzáállása dicséretessé válik, mert megértitek őt. Bárcsak el tudnátok képzelni a társaitok indítékait, mennyivel jobban megértenétek őket! Ha megismernétek a társaitokat, végül megszeretnétek őket.**

100:4.6 (1098.3) Pusztán akaratí késztetésből nem tudjátok igazán megszeretni a társaitokat. Szeretet csakis a társaitok késztetéseinek és érzéseinek mély megértéséből fakadhat. Nem is annyira fontos minden embert szeretni ma, mint amilyen fontos az, hogy minden egyes nap egy további emberi lényt tanuljatok meg szeretni. Ha minden nap vagy minden héten egy vagy több társatokat értitek meg, és ha ez jelenti a képességeitek korlátját, akkor bizonyosan közösségkedvelővé és igazán szellemivé lényegítitek a személyiségeteket. A szeretet másokra áttérjedő, és amikor az emberi odaadás értelmes és bölcs, akkor a szeretet ragadósabb, mint a gyűlölet. De csak az igazi, önzetlen szeretet valóban magával ragadó. Ha minden egyes halandó a tetterős szeretet gócpontjává válhatna, akkor e jóindulatú szeretetvírus hamarosan olyan mértékben járná át az emberiség érzelmi érzés-áradatát, hogy az egész polgárosodott társadalmat szeretet övezné, és azzal megvalósulna az emberek közötti testvériség.

5. Megtérés és a megmagyarázhatatlan imádata

100:5.1 (1098.4) A világ tele van elveszett lelkekkel, akik nem istentani értelemben, hanem irányválasztási értelemben vannak elveszve, és zavarodottan bolyonganak egy bölcséleti téren rendezetlen kor tanelvei és imádatai között. Túl kevesen tanulták meg, hogy miként állítsanak életbölcséletet a vallási tekintély helyébe. (A társadalomba beágyazódott vallás jelképeit, mint a növekedés csatornáit nem szabad lenézni, jóllehet a folyómeder nem azonos a folyóval.)

100:5.2 (1098.5) A vallási gyarapodás fejlődési iránya a megrekedtségtől az összeütközésen keresztül az összehangolódás felé mutat, a biztonságérzet hiányától a

feltétlen hit felé, a mindenségtudat zavarától a személyiség egyesítése felé, a mulandó céltól az örökkévaló felé, a félelem béklyójától az isteni fiúi elismertség szabadsága felé.

100:5.3 (1099.1) Világosan látnotok kell, hogy a legfelsőbb eszményképek iránti hűség kinyilvánítása — az Isten-tudat lelki, érzelmi és szellemi megélése — lehet természetes és fokozatos növekedés, vagy néha megtapasztalható bizonyos döntő pillanatokban, például valamilyen válsághelyzetben. Pál apostol is épp ilyen hirtelen és látványos megtérést élt meg azon a mozgalmas napon a damaszkuszi úton. Gautama Sziddhártha hasonló élményben részesült azon az éjszakán, amikor egymagában üldögélt és megpróbált a végső igazság rejtélyének mélyére hatolni. Sokan éltek meg hasonló élményeket, és sok igaz hívő fejlődött a szellemében hirtelen megtérés nélkül is.

100:5.4 (1099.2) Az úgynevezett vallási megtérésekhez társított látványos jelenségek többsége teljes mértékben lélektani természetű, de időnként előfordulnak ugyancsak szellemi eredetű tapasztalások is. Amikor az elmebéli mozgósítás a szellemi magaslat lelki elérésére való törekvés bármely szintjén már a lehető legteljesebb, amikor az isteni eszméhez való hűség iránti emberi késztetés tökéletességet mutat, akkor a bent lakozó szellem nagyon gyakran hirtelenül alant beavatkozik annak érdekében, hogy összhangba kerüljön a hívő halandó felsőtudatos elméjének összpontosuló és szentesített céljával. Az egyesített értelmi és szellemi jelenségekkel járó ilyen élmények alkotják azt a megtérést, mely a tisztán lélektani magyarázaton túli és afeletti tényezőkben áll fenn.

100:5.5 (1099.3) De az érzelem egymagában hamis megtérés; az egyénnek hittet és érzelemmel egyaránt kell rendelkeznie. Annak megfelelő mértékben, hogy az ilyen lelki mozgósítás mennyire részleges, és amennyiben az ilyen emberi hűség készítése nem teljes, olyan mértékben lesz a megtérési élmény valamilyen kevert értelmi, érzelmi és szellemi valóság.

100:5.6 (1099.4) Ha valaki hajlik az egyébként egyesített értelmi életben valamilyen elméleti tudat alatti elmét gyakorlatias munkafeltevés-ként elismerni, akkor a következetesség érdekében fel kell tételeznie a felemelkedő értelmi tevékenységnek egy hasonló és ennek megfelelő területét, mint tudatfeletti szintet, a bent lakozó szellementitással, a Gondolatigazítóval való közvetlen kapcsolat sávját. Mindezen lelki okoskodások azt a nagy veszélyt hordozzák magukban, hogy az ember a káprázatok és az úgynevezett rejtélyes élményeket a rendkívüli álmokkal együtt az emberi elmének szóló isteni közléseknek tekinti. A múltban isteni lények megnyilatkoztak bizonyos, Istent ismerő személyeknek, de nem az ő ködös révületeik vagy torz látomásaik miatt, hanem mindezen jelenségek ellenére.

100:5.7 (1099.5) A megtérés-kereséssel szemben a Gondolatigazítóval való lehetséges kapcsolatfelvétel morontia sávjaihoz való közeledésnek jobb módja az élő hiten és az őszinte istenimádáson, az őszinte és önzetlen imán keresztüli közelítés. Az emberi elme nem tudatos szintjeiről feltörő emlékekből túl sokat tulajdonítanak tévesen isteni kinyilatkoztatásnak és szellemi vezetésnek.

100:5.8 (1099.6) A vallási álmodozás berögzült szokásával komoly veszély jár együtt; a megmagyarázhatatlan keresése

valóságkerülési módszerré válhat, jóllehet korábban néha valódi szellemi közösség eszköze volt. Az élet dolgos területeitől való rövid időtartamú visszavonulás talán még nem jár komoly veszéllyel, viszont a személyiség tartós elszigeteltsége felettébb nem kívánatos. Semmilyen körülmények között sem szabad vallási tapasztalatként gyakorolni az elmében kivetített tudatosság révületszerű állapotát.

100:5.9 (1099.7) A rejtelmességi állapot sajátosága a tudatosság szétszóródása egy viszonylag tétlen értelemben működő, összpontosító figyelem színes területeire. Mindez a tudatosságot inkább a tudatalattihoz húzza le, mintsem hogy a szellemi kapcsolatfelvétel körzete felé, a tudatfelettihez irányítaná. Az elmébéli összeszedettségük elvesztése során sok rejtelmhívó jutott el a rendellenes elmébéli megnyilvánulások szintjére.

100:5.10 (1100.1) A szellemi elmélkedés egészségesebb magatartása a gondolkodó istenimádatban és a köszönetnyilvánító imában lelhető fel. Az egyén és a Gondolatigazítója közötti közvetlen közösség létrejöttét, mint amely Jézus esetében a hús-vér testben eltöltött életének utolsó éveiben is végbement, nem szabad összetéveszteni ezekkel az úgynevezett rejtélyes élményekkel. A rejtélyközösség létrejöttéhez hozzájáruló tényezők jelzik az ilyen lelkiállapotok hordozta veszélyt. A rejtélyállapotnak kedveznek az olyan dolgok mint a testi fáradtság, a böjtölés, a lelki egyensúly megbomlása, az elmélyült műélvezet, az eleven nemi ingerek, a félelem, a szorongás, a düh és a vad tánc. Az ilyen előkészítés

eredményeként megjelenő anyag nagy része a tudatalatti elméből származik.

^{100:5.11 (1100.2)} Bármily kedvezőek is voltak a feltételek a rejtélyes jelenségek számára, világosan meg kell értenetek, hogy a názáreti Jézus sohasem folyamodott a paradicsomi Atyával való kapcsolatfelvétel ilyen módszereihez. Jézusnak nem voltak tudatalatti káprázatai vagy tudatfeletti képzelgései.

6. A vallásos élet jegyei

^{100:6.1 (1100.3)} Az evolúciós vallások és a kinyilatkoztatott vallások a módszerüket tekintve határozottan különbözhetnek, a hajtóerejükben viszont nagy a hasonlóság. A vallás nem sajátos életműködés; hanem inkább életmód. Az igaz vallás nem más, mint őszinte áhítat valamiféle olyan valóság iránt, melyet a hívő önmaga és az egész emberiség szempontjából a legfelsőbb értéknek tart. Minden vallás kiváló ismérvei a következők: megkérdőjelezhetetlen elkötelezettség és őszinte odaadás a legfelsőbb értékek iránt. A legfelsőbb értékek iránti vallási odaadás megmutatkozik a vallástalannak tartott anyának a gyermekéhez fűződő viszonyában és a nem hívőnek valamely felkarolt ügy melletti kitartó hűségében is.

^{100:6.2 (1100.4)} A vallási hívő által elfogadott legfelsőbb érték lehet hitvány vagy akár hamis is, mindazonáltal vallási jellegű. A vallás éppen olyan mértékben igaz, amennyire a legfelsőbbnek tartott értéke valóban az igaz szellemi értéknek valamely mindenségrendi valósága.

^{100:6.3 (1100.5)} A vallási készítésre adott emberi válasz jegyei közé tartoznak a nemesség és a nagyság vonásai. Az őszinte vallási

hívő tudatában van a világegyetemi létpolgárságnak és tisztában van azzal, hogy kapcsolatot teremt az emberfeletti hatalom forrásaival. Lelkesíti és energiával tölti fel az Isten fiainak egy felsőbb és nemesebb közösségéhez való tartozás bizonyossága. Az önmaga értékének tudatosítását magasabb szintre juttatta az egyetemes végcélok — a legfelsőbb célok — megtalálására irányuló kutatás készítése.

100:6.4 (1100.6) A sajátlényeg megadta magát a mindent átfogó készítés titokzatos hajtóerejének, mely fokozottabb önfegyelmet követel, mérsékli az érzelmi feszültséget és a halandói életet igazán érdemessé teszi a megélésre. Az emberi korlátok torz felismerése átváltozik a halandói fogyatékosságok természetes tudatosságává, melyhez erkölcsi határozottság és szellemi törekvés társul a legfelső világegyetemi és felsőbb-világegyetemi célok elérése érdekében. A halandó-feletti eszményképek elérésére irányuló buzgó törekvést mindig növekvő türelem, béketűrés, állhatatosság és elfogulatlanság jellemzi.

100:6.5 (1100.7) De az igaz vallás élő szeretet, szolgálatot teljesítő élet. A vallási hívőnek a tisztán időleges és jelentéktelen dolgok sokaságától való elfordulása sohasem vezet társadalmi elszigetelődéshez, és annak nem is szabad kiölnie a humorérzéket. Az igaz vallás semmit sem vesz el az emberi léttől, hanem új jelentéstartalmakat ad az élet egészének; a lelkesedés, a hév és a bátorság új fajtáit hozza létre. Előhozhatja még a keresztes vitéz szellemét is, mely roppantul veszélyes, ha nem felügyeli azt szellemi alapú éleslátás és az emberi hűségelemek körébe tartozó szokványos társadalmi kötelezettségek teljesítése iránti tisztos odaadás.

100:6.6 (1101.1) A vallási élet egyik legmeglepőbb megkülönböztető jele a lendületes és magasztos béke, a minden emberi felfogóképeséget meghaladó béke, a mindenféle kétség és zavar hiányát mutató mindenségrendi egyensúly. A szellemi egyensúlyi állapot szintjei mentesek a csalódástól. Az ilyen vallási hívek olyanok, mint Pál apostol, aki azt mondta: „Meggyőződésem, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más nem szakíthat el minket az Istennek szeretetétől.”

100:6.7 (1101.2) Van egyfajta biztonságérzet, melyhez a győzedelmes dicsőség felismerése társul, s amely azon vallási hívő tudatában lakozik, aki megragadta a Legfelsőbb valóságát, és aki a Végleges célját követi.

100:6.8 (1101.3) A hűségben és a nagyszerűségben még az evolúciós vallást is jellemzi mindez, mert az igaz tapasztalás. A kinyilatkoztatott vallás azonban kiváló és igaz. A kitágított szellemi látkép új hűségelemei a szeretetnek és odaadásnak, a szolgálatnak és a közösségnek új szintjeit hozzák létre; és mindeme tágabb társadalmi távlat teljesebb tudatosságához vezet az Isten Atyaságáról és az emberek testvériségéről.

100:6.9 (1101.4) A kialakult és a kinyilatkoztatott vallás közötti jellegzetes különbség nem más, mint az isteni bölcsesség egy új ismérve, mely hozzáadódik a tisztán tapasztalati úton szerzett emberi bölcsességhez. Viszont az emberi vallásokban és azokkal kapcsolatosan szerzett tapasztalás az, ami kifejleszti a képességet az isteni bölcsesség és a mindenségrendi látásmód teljesebb adományozásának későbbi befogadására.

7. A vallásos élet tetőpontja

^{100:7.1 (1101.5)} Bár az átlagos urantiai halandó nem reménykedhet abban, hogy olyan magas szintű jellembéli tökéletességet ér el, mint a názáreti Jézus a húsvér testben való tartózkodása során, azért általában minden halandó hívő kialakíthat erős és egyesített személyiséget a jézusi személyiség tökéletessé tett jegyei szerint. A Mester személyiségének egyedi jellegét nem is annyira annak tökéletessége, mint inkább annak arányossága, a tökéletes és kiegyensúlyozott egyesítettsége adta. Jézust a legcélravezetőbben abban a példában lehet bemutatni, melyben valaki azt mondta a vádlói előtt álló Mester felé intve, „Nézzétek az embert!”

^{100:7.2 (1101.6)} Jézus kimeríthetetlen kedvessége megérintette az emberek szívét, a jellemének rendíthetetlen ereje pedig meghökkentette a követőit. Ő igazán őszinte volt; semmiféle képmutatás nem volt benne. Mentés volt a színleléstől; mindig is nagyon üdítően hiteles volt. Soha nem alacsonyodott le odáig, hogy színleljen, és sohasem folyamodott tettetéshez. Megélte az igazságot, pontosan úgy, ahogy tanította azt. Ő volt az igazság. Rákényszerült a megmentő igazság hirdetésére a nemzedéke számára, még ha ez az őszinteség néha fájdalmas volt is. Feltétlen hűséggel viseltetett minden igazság iránt.

^{100:7.3 (1101.7)} De a Mester belátó és közvetlen is volt. Minden segédkezésében nagyon is gyakorlatiasan járt el, s közben minden tervét ilyen szent józan ész jellemezte. Mentés volt minden túlzó, különc és hóbortos hajlamtól. Sohasem volt szeszélyes, szertelen vagy önuralmát vesztő. Minden tanításában és mindenben, amit csak tett, csodálatos éleslátás

párosult a helyes cselekvés felismerésének rendkívüli érzékével.

^{100:7.4 (1102.1)} Az Ember Fia mindig kiegyensúlyozott személyiség volt. Még az ellenségei is erős tiszteletet éreztek iránta; még félték is a jelenlétét. Jézus nem félt. Csordultig telve volt isteni lelkesedéssel, de sohasem vált vakbuzgóvá. Érzelmileg tevékeny volt, de sohasem léha. Nagy képzelőerővel bírt, de mindig gyakorlatias maradt. Nyíltan szembenézett az élet tényeivel, de sohasem volt unalmas vagy hétköznapias. Bátor volt, de sohasem nyughatatlan; körültekintő, de sohasem gyáva. Rokonszenvező volt, de nem érzélgős; különleges, de nem különc. Szelíd volt, de nem álszent. Azért volt olyan kiegyensúlyozott, mert a személyisége olyannyira tökéletesen egyesített volt.

^{100:7.5 (1102.2)} Jézus eredetiségét nem korlátozta semmi. Nem kötötte őt hagyomány és nem gyötörte a korlátolt hagyományelvűség rabigája. Megingathatatlan önbizalommal beszélt és kikezdhetetlen tekintéllyel tanított. De az ő fenséges eredetisége sem bírta rá arra, hogy az igazságnak az elődei és a kortársai tanításaiban fellelt gyöngyszemeiről megfélemedjen. A legeredetibb tanítása a szeretet és a kegyelem kiemelése volt a félelem és az áldozás ellenében.

^{100:7.6 (1102.3)} Jézus szemléletmódja igen átfogó volt. Arra buzdította a követőit, hogy az evangéliumot minden népnek hirdessék. Mentessék mindenféle szűklátókörűségtől. Az ő rokonszenvező szívébe belefért az egész emberiség, még egy világegyetem is. Az ő hívása mindig az volt, hogy „jöjjön bárki, aki akar”.

^{100:7.7 (1102.4)} Igaz volt Jézusról az, hogy „bízott Istenben”. Emberként az emberek között a legőszintébb módon bízott a mennyei Atyában. Úgy bízott az Atyjában, ahogy a kisgyermek bízik a földi szülőjében. A hite tökéletes volt, de sohasem viselkedett öntelten. Nem számított, hogy a természet milyen kegyetlennek tűnt vagy hogy mennyire közömbösnek látszott az ember földi jóléte szempontjából, Jézus sohasem ingott meg a hitében. Védett volt ő a csalódástól és érzéketlen volt az üldöztetéssel szemben. Nem rendítette meg a színleges kudarc.

^{100:7.8 (1102.5)} Az embereket a testvéreiként szerette, s ugyanakkor felismerte, hogy mennyire különböznek egymástól a benső felruházottságukat és a szerzett képességeiket tekintve. „Ahol csak járt, jót tett.”

^{100:7.9 (1102.6)} Jézus szokatlanul jókedvű személy volt, de nem vakon és esztelenül volt derűlátó. Az ő állandó intő szava az volt, hogy „bizakodjatok”. Azért tudta megőrizni ezt a magabiztos hozzáállást, mert rendíthetetlenül bízott Istenben és megingathatatlanul reménykedett az emberben. Azért volt mindig megindítóan figyelmes minden emberrel szemben, mert szerette őket és hitt bennük. Mindig is hű volt a meggyőződéséhez és nemesen kitartott azon odaadásában, hogy az ő Atyja akaratát cselekedje meg.

^{100:7.10 (1102.7)} A Mester mindig nemes lelkű volt. Sohasem fáradt bele azt mondani, hogy „áldottabb dolog adni, mint kapni”. Azt mondta, hogy „ingyen kaptál, adj hát önként”. A mérhetetlen nemeslelkűsége mellett sem volt soha pazarló vagy különc. Azt tanította, hogy hinnetek kell az üdvözülésben. „Mert mindenki, aki keres, kapni fog.”

^{100:7.11 (1102.8)} Nyíltan szólt, de mindig kedvesen. Azt mondta, hogy „ha pedig nem így volna, megmondtam volna nektek”. Őszinte volt, de mindig barátságos. Szókimondó volt a bűnös ember iránti szeretetében és a bűnnel szembeni gyűlöletében. De mindezen őszinteségében is csalhatatlanul pártatlan maradt.

^{100:7.12 (1102.9)} Jézus mindig megőrizte a derűs szemléletét, függetlenül attól, hogy néha kiitta az emberi szomorúság teli poharát. Félelem nélkül nézett szembe a létezés valóságaival, mégis telve volt lelkesedéssel az országról szóló evangélium iránt. De ellenőrzés alatt tartotta a lelkesültségét; az sohasem kerekedett fölébe. Fenntartás nélkül elkötelezte magát az „Atya ügye mellett”. Ez az isteni rajongás készítette arra a földhözragadt testvéreit, hogy azt higgyék, magánkívül van, ám a figyelő világegyetem az elmebéli egészség élő mintájaként és a szellemi élet felsőbb szempontjai iránti legtisztább halandói odaadás mintájául ismerte el őt. Az ő fegyelmezett lelkesültsége ragadós volt; a társai kénytelenek voltak osztozni az ő isteni derűlátásában.

^{100:7.13 (1103.1)} E galileai férfi nem a fájdalmak embere volt; boldog lélek volt. Mindig azt mondta, hogy „örvendezetek és legyetek szerfelett boldogok”. De amikor szólította a kötelesség, hajlandó volt bátran áthaladni a „halál árnyékának völgyén”. Örvendező volt és ugyanakkor szerény is.

^{100:7.14 (1103.2)} A bátorságával csak a türelme ért fel. Amikor rá akarták kényszeríteni a túl korai cselekvésre, csak annyit válaszolt, hogy „még nem jött el az én időm”. Sohasem sietett; a lélekjelenléte fenséges volt. A rosszal szemben azonban gyakran volt ingerült, s türelmetlen a bűnnel. Gyakorta kényszerült erősen ellenállni annak, ami árthatott a földi

gyermekai jólétének. A bűnnel szembeni ingerültsége azonban sohasem keltett benne dühöt a bűnös iránt.

100:7.15 (1103.3) Bátorsága nemes volt, de sohasem volt meggondolatlan. Jelmondata az volt, hogy „ne féljeteK”. A merészsége ellenállhatatlan volt, a bátorsága pedig hősies. A bátorságához azonban belátás társult és értelem szabályozta azt. Hitből született bátorság volt az övé, de nem a vakhit merészsége. Igazán bátor volt, de sohasem vakmerő.

100:7.16 (1103.4) A hódolat mintája volt ő. Még az ifjúkori imája is úgy kezdődött, hogy „mi Atyánk, ki a mennyben vagy, legyen a neved szent”. Tiszteletben tartotta még a társai hamis istenimádását is. Ám ez nem tartotta vissza őt attól, hogy felszólaljon a vallási hagyományok ellen, vagy hogy támadja az emberi hiedelem tévedéseit. Tisztelte az igaz szentséget és mégis illendően tudott a társaihoz fordulni, mondván, „Ki vádol bűnnel engem közületeK?”

100:7.17 (1103.5) Jézus nagy volt, mert jó volt, és mégis barátkozott a kisgyermekkel. A magánéletében szelíd és szerény volt, és mégis egy világegyetem tökéletessé vált embere lett. A társai kényszer nélkül nevezték Mesternek.

100:7.18 (1103.6) Jézus volt a tökéletesen egyesített emberi személyiség. És ma, mint Galileában is, folytatja a halandói tapasztalás egyesítését és az emberi törekvések összehangolását. Életet egyesít, jellemet nemesít és tapasztalást egyszerűsít. Belép az emberi elmébe, hogy felemelje, átalakítsa és átlényegítse azt. Szó szerint igaz, hogy: „Ha valakiben ott van Krisztus Jézus, új teremtmény az; a régiek elmúlnak; íme, újjá lesz minden.”

101. írás

A vallás valódi természete

101:0.1 (1104.1) A VALLÁS mint emberi tapasztalás a fejlődő vadember ősi félelem-rabszolgaságától ama polgárosodott halandók magasztos és nemes hit-szabadságáig terjed, akikben egyértelműen tudatosul az örökkévaló Istenhez fűződő fiúi viszonyuk.

101:0.2 (1104.2) A vallás az őse a fokozatos társadalmi evolúció fejlett etikájának és erkölcsének. A vallás mint olyan, azonban nem pusztán erkölcsi környezet, jóllehet a vallás kifelé irányuló társadalmi megnyilvánulásait erőteljesen befolyásolja az emberi társadalom etikai és erkölcsi lendülete. A vallás mindig az ember fejlődő természetének ösztönzője, de nem vallás a titka ennek a fejlődésnek.

101:0.3 (1104.3) A vallás, a személyiség meggyőződés-hite mindig képes győzedelmeskedni a hitetlen anyagi elmében születő, felületesen ellenkező, kétségbeesett okszerű gondolkodáson. Tényleg létezik egy igaz és valódi benső hang, az „igaz fény, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön”. Ez a szellemvezetés különbözik az emberi tudat etikai hangjától. A vallási bizonyosság érzése több, mint a meghatottság érzése. A vallás bizonyossága meghaladja az elme értelmét, sőt még a bölcsélet oktanát is. A vallás maga hit, bizalom és bizonyosság.

1. Az igaz vallás

101:1.1 (1104.4) Az igaz vallás nem természeti bizonyítékok révén levezethető és bebizonyítható bölcséleti hiedelemrendszer, és

nem is a révület leírhatatlan érzéseinek valószínűtlen és ködös élménye, melyet kizárólag a megmagyarázhatatlant kereső ábrándos hívek képesek élvezni. A vallás nem az értelem terméke, de onnan nézve bizony teljes mértékben ésszerű. A vallás nem az emberi bölcsélet oktanából vezethető le, de halandói tapasztalásként teljesen okszerű. A vallás az isteniség megtapasztalása az evolúciós eredetű erkölcsi lény tudatában; örök valóságok igaz megtapasztalását jelenti az időben, a szellemi megelégedések elérését még a húsvér testben.

101:1.2 (1104.5) A Gondolatigazítónak nincs külön működési rendje önmaga kifejezésére; a vallásos érzések befogadására vagy kifejezésére nincs rejtélyes vallási készség. Ezek a tapasztalások a halandói elme természetesen kialakult rendszerén keresztül jelennek meg. Itt rejlik az egyik magyarázata az Igazító előtt álló azon nehézségre, hogy közvetlen közléscserét folytasson az ő állandó otthonát képező anyagi elmével.

101:1.3 (1104.6) Az isteni szellem nem érzések vagy érzelmek révén létesít kapcsolatot a halandó emberrel, hanem a legmagasabb rendű és leginkább szellemivé lényegített gondolkodás területén. A gondolataitok és nem az érzéseitek vezetnek benneteket Isten felé. Az isteni természet csakis lelki szemmel látható. De az Istent igazán megismerő, a bent lakozó Igazítót halló értelem a tiszta elme. „Szentség nélkül senki sem láthatja az Urat.” Minden ilyen belső és szellemi közösséget szellemi látásmódnak nevezünk. Az ilyen vallási tapasztalatok onnan erednek, hogy az emberi elmére hatást gyakorolnak az Igazítónak és az Igazság Szellemének az együttes műveletei, amint az Isten fejlődő fiainak eszméi, eszményképei,

látásmódja és szellemi törekvései közepette és azokon működnek.

101:1.4 (1105.1) A vallás tehát nem a látvány és az érzés révén él és virul, hanem inkább a hit és az éleslátás révén. Nem új tények felfedezésében vagy valamilyen különleges élmény megtalálásában áll fenn, hanem inkább az új és szellemi jelentéstartalmak felfedezésében olyan tények esetében, melyeket az emberiség már jól ismer. A legmagasabb rendű vallási tapasztalat nem függ meggyőződésből, hagyományokból vagy tekintélyből fakadó, előzetes tettektől; a vallás nem is sarja a fennkölt érzéseknek és a tisztán rejtelmes érzelmeknek. A vallás inkább egy nagyon mély és tényleges megtapasztalása az emberi elmében lakozó szellemhatásokkal való szellemi közösségnek, és amennyire az ilyen élmény leírható lélektani fogalmakkal, az nem más, mint egyszerűen annak az élménye, hogy az ember megtapasztalja az Istenben való hit valóságát úgy, mint egy tisztán személyes élmény valóságát.

101:1.5 (1105.2) Bár a vallás nem valamilyen anyagi mindenségtan józan elmélkedéseinek eredménye, mindazonáltal az ember elme-tapasztalásából eredő, teljesen józan látásmódnak a terméke. A vallás nem ködös elmélkedésekből és nem is elszigetelt szemlélődésből születik, jóllehet mindig többé-kevésbé rejtélyes és mindig meghatározhatatlan és megmagyarázhatatlan a tisztán észbeli értelem és a bölcséleti oktan fogalmaival. Az igaz vallás csírái az ember erkölcsi tudatának területéről származnak és az ember szellemi alapú éleslátásának kiteljesedésében nyilvánulnak meg, az emberi személyiség ama képességében, mely az Istent kinyilatkoztató

Gondolatigazítónak az Istenre vágyó halandói elmében való jelenlétének következményeként fejlődik ki.

101:1.6 (1105.3) A hit egyesíti az erkölcsi éleslátást az értékek tudatos szemléletével, és az előzetesen meglévő evolúciós kötelességérzés teszi teljessé az igaz vallás eredetét. A vallás megtapasztalása végül a biztos Isten-tudathoz és a hívői személyiség továbbélésének kétségtelen bizonyosságához vezet.

101:1.7 (1105.4) Látható tehát, hogy a vallási vágyak és a szellemi késztetések nem olyan természetűek, hogy az embert pusztán arra vezessék, hogy akarjon hinni Istenben, hanem inkább olyan jellegűek és erejűek, hogy az emberekre mély hatást gyakoroljon az a meggyőződés, hogy hinniük kellene Istenben. A kinyilatkoztatáson keresztül felismert evolúciós kötelességek és kötelmek tudata olyan mély benyomást gyakorol az ember erkölcsi természetére, hogy az ember végül eljut arra az elmebéli álláspontra és azt a lelki hozzáállást veszi fel, amelyben arra következtet, hogy nincs joga nem hinni Istenben. Az ilyen megvilágosodott és fegyelmezett egyének felsőbb és az életfelfogásit meghaladó bölcsessége végül megtanítja ezeknek, hogy kételkedni Istenben vagy nem bízni az ő jóságában egyenlő lenne azzal, hogy hűtlennek bizonyulnak az emberi elmében és lélekben lévő legvalóságosabb és legmélyebb dologhoz — az isteni Igazítóhoz.

2. A vallás ténye

101:2.1 (1105.5) A vallás ténye teljes mértékben a józan és átlagos emberi lények vallási tapasztalásában áll fenn. Egyedül ebben

az értelemben tekinthető a vallás valaha is tudományosnak vagy akár lélektaninak. Annak bizonyítéka, hogy a kinyilatkoztatás kinyilatkoztatás, megegyezik az emberi tapasztalás ugyanezen tényével: azzal a ténnyel, hogy a kinyilatkoztatás következetes és okszerű világegyetemi bölcselletté, a tudomány és a vallás összehangolt és következetes magyarázatává rendezi a széttartónak tűnő természettudományokat és vallástant, s így az elme számára összhangot, a szellem számára pedig megelégedést teremt, mely az emberi tapasztalásban megválaszolja a halandói elme kérdéseit, mely tudni szeretné, hogy a Végtelen miként viszi keresztül akaratát és valósítja meg a terveit az anyagban, az elmével és a szellemen.

101:2.2 (1106.1) Az értelem a tudomány módszere; a hit a vallás módszere; az okszerű gondolkodás a bölcsélet kísérleti módszere. A kinyilatkoztatás ellentételezést nyújt a morontia nézőpont hiányáért azáltal, hogy módszert ad ahhoz, hogy egység legyen elérhető az anyag és a szellem valóságának és kapcsolatának megértésében az elme közvetítése révén. Az igaz kinyilatkoztatás sohasem teszi a tudományt természetellenessé, a vallást esztelenné vagy a bölcséletet okszerűtlenné.

101:2.3 (1106.2) Az értelem a tudományos tanulmányozáson keresztül a természetén át visszavezethet egy Első Okhoz, de vallási hitre van szükség ahhoz, hogy a tudomány Első Oka az üdvözülés Istenévé legyen átalakítható; és kinyilatkoztatásra van szükség az ilyen hit, az ilyen szellemi látásmód érvényesítéséhez is.

101:2.4 (1106.3) Két alapvető oka van annak, hogy az ember higgyen az emberi továbbélést segítő Istenben:

101:2.5 (1106.4) 1. Az emberi tapasztalás, a személyes bizonyosság, a valamiképp kifejezett remény és bizodalom, melyet a bent lakozó Gondolatigazító kezdeményez.

101:2.6 (1106.5) 2. Az igazság kinyilatkoztatása akár az Igazság Szellemének közvetlen személyes segédkezése révén, akár isteni Fiak világra való alászállása által, vagy az írott szó kinyilatkoztatásain keresztül.

101:2.7 (1106.6) A tudomány az Első Ok feltételezésében felhagy az értelemkereséssel. A vallás nem áll meg a hit szárnyalásában addig, amíg nem biztos az üdvözülést adó Istenben. A tudomány elkülönítő vizsgálódás révén okszerűen javaslatot tesz valamilyen Abszolút valóságára és létezésére. A vallás fenntartás nélkül hisz egy, a személyes továbbélést segítő Isten létezésében és valóságában. Amiben a metafizika teljesen kudarcot vall, és amiben még a bölcselet is részleges kudarcot ér el, azt a kinyilatkoztatás véghez viszi; vagyis megerősíti, hogy a tudomány ezen Első Oka és a vallás üdvözülést adó Istene egy és ugyanazon Istenség.

101:2.8 (1106.7) Az értelem a tudomány bizonyítéka, a hit a vallás bizonyítéka, az oktan a bölcselet bizonyítéka, a kinyilatkoztatást azonban csakis az emberi tapasztalás igazolja. A tudomány tudást ad; a vallás boldogságot; a bölcselet egységet; a kinyilatkoztatás megerősíti az egyetemes valóságra irányuló hármas megközelítés megtapasztalható összhangját.

101:2.9 (1106.8) A természet elmélyült megfigyelése csak a természet Istenét, a mozgás Istenét tárja fel. A természet csak anyagot, mozgást és mozgássorozatot — életet — mutat. Az anyag és az energia bizonyos körülmények között megnyilvánul élő

formákban, de míg a természeti élet jelenségeként ilyen viszonylag folytonos, addig az egyes dolgok számára teljesen átmeneti. A természet nem hagy teret az ember-személyiség továbbélésében való okszerű hitnek. Az Istent a természetben megtaláló vallásos ember már egyből meg is találta ugyanezt a személyes Istent a saját lelkében.

101:2.10 (1106.9) A hit kinyilatkoztatja Istent a lélekben. A kinyilatkoztatás, vagyis a morontia látásmód helyettesítője az evolúciós világon, képessé teszi az embert arra, hogy meglássa ugyanazt az Istent a természetben, mint amit a hit mutat meg a lelkében. Így a kinyilatkoztatás sikeresen áthidalja az anyagi és a szellemi közötti szakadékot, sőt a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti szakadékot is.

101:2.11 (1107.1) A természet elmélyült megfigyelése okszerűen mutat az avatott vezetés, sőt az élő felügyelet felé, de semmilyen kielégítő mértékben nem tár fel valamilyen személyes Istent. Másrészt a természet semmi olyasmit nem mutat, ami eleve kizárná, hogy a világegyetem a vallás Istene keze munkájának lenne tekinthető. Az Istent nem lehet egyedül a természetben keresztül megtalálni, de mivel az ember más módon rálelt, ezért a természet tanulmányozása teljes mértékben összehangolható egy felsőbb és szellemibb világegyetem-értelmezéssel.

101:2.12 (1107.2) A kinyilatkoztatás mint korszakos jelenség időszakos jellegű; személyes emberi élményként pedig folytonos. Az isteniség a halandói személyiségben az Atya Igazító ajándékaként, a Fiú Igazság Szellemeként és a Világegyetemi Szellem Szent Szellemeként működik, míg e három halandófeletti felruházottság a Legfelsőbb segédkezeként egyesül az emberi tapasztalásbeli fejlődésben.

101:2.13 (1107.3) Az igaz vallás a valósággal kapcsolatos éleslátás, az erkölcsi tudat hit-gyermeke, és nem pusztán értelmi helyeslése az elmerévített tantételek valamely halmazának. Az igaz vallás abban a tapasztalásban áll, hogy „a Szellem maga tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk”. A vallás nem hittudományi tételekben, hanem szellemi látásmódban és a lélek bizodalmanak magasztosságában áll fenn.

101:2.14 (1107.4) A legmélyebb természetetek — az isteni Igazító — éhséget és szomjat kelt bennetek a pártatlanság iránt, egyfajta törekvést az isteni tökéletességre. A vallás az isteni elérésére való belső készítés felismerésének hit-cselekedete; és ez okozza azt a lélek-bizodalmat és lélek-bizonyosságot, mely úgy tudatosul bennetek, mint az üdvözülés útja, a személyiség túlélésének módszere és mindazok az értékek, melyeket igazként és jóként végre felismertetek.

101:2.15 (1107.5) A vallás megértése sohasem függött és sohasem fog függeni a sok tanulástól vagy az okszerű gondolkodástól. Ez szellemi látásmód, és éppen ez az oka annak, hogy a világ legnagyobb vallási vezetői közül némelyek, sőt a próféták is miért birtokoltak oly keveset a világ bölcsességéből. A vallásos hit éppúgy rendelkezésére áll a tanultaknak, mint a tanulatlanoknak.

101:2.16 (1107.6) A vallásnak mindig is a maga bírálójának és bírójának kell lennie; kívülről nem figyelhető meg, még kevésbé érthető meg. A kizárólagos bizonyosságokat egy személyes Istenben a magatok éleslátásában áll fenn, ami a szellemi dolgokban való hiteteket és az azokkal kapcsolatos tapasztalásokat illeti. Mindama társaitoknak, akiknek

hasonló élményben volt részük, nem kell érveket felhoznotok az Isten személyisége vagy valósága mellett, míg minden más ember esetében, aki nem ilyen bizonyos Istenben, semmilyen elfogadható érv sem lehet soha igazán meggyőző.

101:2.17 (1107.7) A lélektan talán valóban megpróbálkozhat a társadalmi környezetre adott vallásos válaszok jelenségeinek tanulmányozásával, de sohasem remélheti, hogy eljuthat a vallást ténylegesen működtető belső hajtóerőkhöz és mozgatórugókhoz. Csakis az istentannak, vagyis a hit tartományának és a kinyilatkoztatás eljárásának állhat módjában bármiféle értelmes beszámolót adni a vallásos tapasztalás természetéről és tartalmáról.

3. A vallás ismérvei

101:3.1 (1107.8) A vallás oly alapvető, hogy még tanulás hiányában is megmarad. Annak ellenére él, hogy meg van fertőzve téves mindenségtanokkal és hibás életfelfogásokkal; túléli még a metafizikához tartozó zűrzavart is. A vallás minden történelmi hányattatásában és azokon keresztül mindig megmarad az, ami nélkülözhetetlen az emberi fejlődéshez és továbbéléshez: az etikus lelkiismeret és az erkölcsi tudat.

101:3.2 (1108.1) A hiten alapuló éleslátás vagy szellemi ráérzés nem más, mint a mindenségrendi elmével való felruházottság és a Gondolatigazítóval való társulás, mely az Atya ajándéka az embernek. A szellemi értelem, a lelki értelmesség a Szent Szellem felruházottsága, az Alkotó Szellem ajándéka az embernek. A szellemi bölcsélet, a szellemvalóságok bölcsessége pedig az Igazság Szellemének felruházottsága, az alászálló Fiak közös ajándéka az emberek gyermekeinek. E

szellemi felruházottságok összhangja és kölcsönös kapcsolódása teszi az embert magvában örökvégzetű szellemszemélyiséggé.

101:3.3 (1108.2) Kezdetleges és fejletlen formában ugyanez a szellemszemélyiség az, mely az Igazító által birtokolva túléli a húsvér testbeli természetes halált. E szellemeredetű összetett entitás az emberi tapasztalással társulva képessé lesz az isteni Fiak által megmutatott élő út révén túlélni (az Igazító felügyelete alatt) az elme és anyag anyagi sajátlényegének felbomlását, amikor az anyagi és a szellemi közötti ezen átmeneti kapcsolatot megszakítja az éltető mozgás megszűnése.

101:3.4 (1108.3) Vallásos hiten keresztül az emberi lélek kinyilatkoztatja magát és megmutatja a megjelenő természetének lehetséges isteniségét olyan jellegzetesen, hogy ez arra készíti a halandói személyiséget, hogy válaszoljon bizonyos nehéz, értelmileg kihívó és próbára tevő társadalmi helyzetekre. Igaz szellemi hit (igaz erkölcsi tudatosság) nyilvánul meg annyiban, hogy:

101:3.5 (1108.4) 1. Fejlődésre készíti az etikát és az erkölcsöket a veleszületett és káros állati hajlamok ellenében is.

101:3.6 (1108.5) 2. Fenséges bizodalmat teremt az Isten jóságában még a keserű csalódás és a megsemmisítő vereség mellett is.

101:3.7 (1108.6) 3. Mélyről fakadó bátorságot és magabiztosságot hoz elő a természeti és fizikai csapások ellenére is.

101:3.8 (1108.7) 4. Megmagyarázhatatlan higgadtságot és kitartó nyugodtságot mutat függetlenül az rejtélyes betegségektől és még a heves testi szenvedéstől is.

101:3.9 (1108.8) 5. Megőrzi a személyiség rejtélyes higgadtságát és nyugalmát a rossz bánásmód és az égbekiáltó igazságtalanság mellett is.

101:3.10 (1108.9) 6. Isteni bizodalmat tart meg a végső győzelmet illetően a látszólag vak sors kegyetlenségei és a természeti erőknek az emberi jóléttel szembeni nyilvánvalóan teljes közömbössége ellenére is.

101:3.11 (1108.10) 7. Megingathatatlan hitet tart meg Istenben minden ezzel ellentétes oktani bizonyítás ellenére és sikeresen ellenáll minden egyéb értelmi álokoskodásnak is.

101:3.12 (1108.11) 8. Továbbra is eltántoríthatatlan hitet mutat a lélek továbbélése iránt, függetlenül a hamis tudomány félrevezető tanításaitól és a téves bölcsélet meggyőző ámításaitól.

101:3.13 (1108.12) 9. Él és győzedelmeskedik függetlenül a legújabb idők összetett és részlegesen polgárosodott társadalmainak hatalmas túlterhelésétől.

101:3.14 (1108.13) 10. Hozzájárul a felebaráti szeretet folyamatos továbbéléséhez az emberi önzőség, a társadalmi ellentétek, az ipar sóvár vágyai és a helytelen politikai alkalmazkodások ellenére is.

101:3.15 (1108.14) 11. Rendületlenül kitart a világegyetemi egységben és az isteni útmutatásban való magasztos hit mellett, függetlenül a rossz és a bűn zavarba ejtő jelenlététől.

^{101:3.16 (1108.15)} 12. Továbbra is kitart az Isten imádása mellett bármi és minden ellenében is. Ki meri jelenteni, hogy „még ha lesújt is engem, akkor is szolgálom őt”.

^{101:3.17 (1108.16)} Három jelenségből tudjuk tehát, hogy az emberben isteni szellem vagy szellemek lakoznak: először személyes tapasztalás — vallásos hit — révén; másodszor — személyes és faji — kinyilatkoztatás révén; és harmadszor, az ember anyagi környezetére való rendkívüli, nem természetes válaszok meglepő megmutatkozása révén, amint azt a valós emberi létezés tényleges és nehéz helyzeteinek jelenlétében való tizenkét szellemszerű működésről már előbb közreadott ismertetés is példázza. És vannak még más dolgok is.

^{101:3.18 (1109.1)} A vallás területén éppen ilyen alapvető és élénk hitbeli teljesítmény jogosítja fel a halandó embert arra, hogy megerősítse az emberi természet végső felruházottságának, a vallási tapasztalásnak a személyes birtoklását és szellemi valóságát.

4. A kinyilatkoztatás korlátai

^{101:4.1 (1109.2)} Mivel a világotok általában nincs tudatában a valóság eredeteinek, sőt még a fizikai valóság eredeteinek sem, ezért időről időre bölcs dolognak bizonyul, hogy útbaigazításokat adjunk a mindenségtan terén. Ez mindig is gondokat okoz a jövő vonatkozásában. A kinyilatkoztatás törvényei nagyban nehezítik a munkánkat azáltal, hogy megtiltják a ki nem érdemelt ismeretek vagy a tudás túl korai átadását. A kinyilatkoztatott vallás részeként közölt bárminemű mindenségtan rendeltetése, hogy igen rövid idő alatt elavulttá váljon. Ennek megfelelően az ilyen kinyilatkoztatások jövőbeli

tanulmányozói kísértést fognak érezni a tiszta vallási igazság egyes, kinyilatkoztatott elemeinek elvetésére, mert esetleg nyilvánvaló hibákat fedeznek fel az ezekhez kapcsolódó, közreadott mindenségtanokban.

101:4.2 (1109.3) Az emberiségnek meg kell értenie, hogy minket, az igazság kinyilatkoztatásában résztvevőket a feljebbvalóinktól kapott igen szigorú utasítások kötnék. Nem hozhatjuk előre nyilvánosságra egy évezred tudományos felfedezéseit. A kinyilatkoztatóknak a felhatalmazásuk részét képező előírások szerint kell végezniük tevékenységüket. E nehézség teljes kiküszöbölésére sem most, sem a jövőben nem látunk lehetőséget. Nagyon jól tudjuk, hogy az ebben a kinyilatkoztatási sorozatban közölt történelmi tények és vallási igazságok szerepelni fognak a jövő beszámolóiban, de néhány röpke év múlva a fizikai tudományokkal kapcsolatba hozható számos állításunk felülvizsgálatra fog szorulni a további tudományos fejlődés és az új felfedezések következtében. E fejleményeket már ma is előrelátjuk, de a kinyilatkoztatási írásokban tilos megadnunk ezeket az emberiség által még fel nem fedezett tényeket. Világosan látni kell, hogy a kinyilatkoztatások nem szükségképpen sugalmazottak. E kinyilatkoztatások mindenségtana nem sugalmazás. Engedélyünk a mai ismeretanyag rendszerezésére és osztályozására korlátozódik. Míg az isteni vagy szellemi látásmód ajándék, addig az emberi bölcsességnek ki kell fejlődnie.

101:4.3 (1109.4) Az igazság mindig kinyilatkoztatás: önmagától való kinyilatkoztatás akkor, ha az emberben lakozó Igazító munkájának eredményeként mutatkozik meg; korszakos

kinyilatkoztatás akkor, ha az valamilyen más mennyei közvetítő, csoport vagy személyiség tevékenységéből származik.

101:4.4 (1109.5) Végső soron gyümölcseiről kell megítélni a vallást, arról, hogy milyen formában és mértékben mutatja meg saját belső, isteni kiválóságát.

101:4.5 (1109.6) Még ha az igazság esetleg csupán közvetve sugalmazott is, a kinyilatkoztatás még akkor is mindig szellemi jelenség. A mindenségtanra vonatkozó állítások ugyan sohasem sugalmazottak, az ilyen kinyilatkoztatások mégis roppant értékesek annyiban, hogy legalább átmenetileg pontosítják a meglévő tudást a következők révén:

101:4.6 (1109.7) 1. A tévedések feltétlen kiküszöbölésével a zavar csökkentése.

101:4.7 (1109.8) 2. Az ismert vagy éppen ismertté váló tények és megfigyelések összehangolása.

101:4.8 (1110.1) 3. A régmúltban lejátszódott korszakos folyamatokból származó elveszett, fontos ismeretelemek feltárása.

101:4.9 (1110.2) 4. Olyan ismeretközlés, mely az egyébként már kiérdemelt tudás még hiányzó, fontos láncszemeit pótolja.

101:4.10 (1110.3) 5. Mindenségrendi adatok közlése olyan formán, hogy az tisztább képet teremtsen a kapcsolódó kinyilatkoztatásban foglalt szellemi tanítások lényegéről.

5. A kinyilatkoztatás által kiterjesztett vallás

101:5.1 (1110.4) A kinyilatkoztatás eljárásával sok korszaknyi idő takarítható meg az evolúciós hibáknak a szellemi gyarapodás igazságaitól való elválasztásához és elkülönítéséhez szükséges munkában.

101:5.2 (1110.5) A tudomány tényekkel foglalkozik; a vallást csakis az értékek érdeklik. Az elme felvilágosult bölcseleten keresztül tesz kísérletet a tények és az értékek jelentéstartalmainak egyesítésére, ezáltal akar eljutni a teljes valóság fogalmához. Emlékezzetek arra, hogy a tudomány a tudás tartománya, a bölcsélet a bölcsesség területe, és a vallás a hitbeli tapasztalás mezeje. A vallás mindazonáltal két megnyilvánulási szakaszt mutat:

101:5.3 (1110.6) 1. Evolúciós vallás. A kezdetleges imádás élménye, az elméből származó vallás.

101:5.4 (1110.7) 2. Kinyilatkoztatott vallás. A világegyetemi beállítottság, mely a szellemtől származik; az örök valóságok fennállásában, a személyiség továbbélésében és annak a mindenségrendi Istenségnek a későbbi elérésében való bizonyosság és hit, mely Istenség szándéka mindezt lehetővé tette. A világegyetem tervének részét képezi, hogy az evolúciós vallás a rendeltetése szerint előbb-utóbb elfogadja a kinyilatkoztatás szellemi terjeszkedését.

101:5.5 (1110.8) A tudomány és a vallás is abból indul ki, hogy feltételez bizonyos általánosan elfogadott alapokat az oktani levezetésekhez. Így a bölcseletnek is három dolog valóságának a feltételezésével kell indítania:

101:5.6 (1110.9) 1. Az anyagi test.

101:5.7 (1110.10) 2. Az emberi lény anyagfeletti szakasza, a lélek vagy még inkább a bent lakozó szellem.

101:5.8 (1110.11) 3. Az emberi elme, vagyis a szellem és az anyag közötti, az anyagi és a szellemi közötti közléscsere és társulás rendszere.

101:5.9 (1110.12) A tudósok tényeket állítanak össze, a bölcselők eszméket hangolnak össze, míg a próféták eszményképeket emelnek fel. Az érzés és az érzelem állandó velejárói a vallásnak, de ezek nem a vallás. A vallás lehet az élmény érzése, de aligha lehet az érzés élménye. Sem az okszerű gondolkodás (ésszerűsítés), sem az érzelem (érzés) nem lényeges része a vallásos tapasztalásnak, bár mindkettő különbözőképpen társulhat a hit gyakorlásával a szellemi látásmódnak a valósággá való előmozdításában, teljesen az egyéni elme rendjének és alkati hajlamának megfelelően.

101:5.10 (1110.13) Az evolúciós vallás ama helyi világegyetemi elmesegéddel való felruházottság eredménye, melynek feladata az istenimádati vonás kialakítása és támogatása a fejlődő emberben. Az ilyen kezdetleges vallások közvetlenül kapcsolódnak az etikához és az erkölcsökhöz, az emberi kötelesség-tudathoz. Az ilyen vallások a lelkiismeret bizonyosságára építenek és viszonylag etikus polgárosodott társadalmi viszonyok megszilárdulásával járnak.

101:5.11 (1111.1) A személyesen kinyilatkoztatott vallásokban a paradicsomi Háromság három személyének alászálló szellemei segédkeznek és azok különösen az igazság kiterjesztésére irányulnak. Az evolúciós vallás bevési az egyénbe a személyes

kötelesség eszméjét; a kinyilatkoztatott vallás erősen hangsúlyozza a szeretetet, az aranyszabályt.

^{101:5.12 (1111.2)} A kifejlődött vallás teljes mértékben hiten alapul. A kinyilatkoztatás további bizonyosságot ad az isteniség és valóság igazságainak általa kiterjesztett ábrázolásán keresztül és még értékesebb tanúbizonyságot tesz arról a tényleges élményről, mely az evolúciós hit és a kinyilatkoztatási igazság gyakorlatias munkakapcsolatának következménye. Az emberi hit és az isteni igazság munkakapcsolata a morontiai személyiség tényleges kialakítása felé jó úton haladó jellem birtoklását jelenti.

^{101:5.13 (1111.3)} Az evolúciós vallás csak a hit bizonyosságát és a lelkiismeret megerősítését nyújtja; a kinyilatkoztatott vallás a hit bizonyosságán túl megadja a kinyilatkoztatás valóságai élő élményének igazságát is. A harmadik lépés a vallásban, vagyis a harmadik szakasz a vallás megtapasztalásában pedig a morontia állapottal, a mota erősebb megragadásával függ össze. A morontia fejlődésben a kinyilatkoztatott vallás igazságainak köre egyre jobban bővül; egyre többet és többet tudtok meg a legfelsőbb értékek, az isteni jóság, az egyetemes kapcsolatok, az örök valóságok és a végleges beteljesülések igazságáról.

^{101:5.14 (1111.4)} A morontia fejlődésben az igazság bizonyossága egyre inkább felváltja a hit bizonyosságát. Amikor végül bekerültek a tényleges szellemvilágba, akkor fognak a tiszta szellemi látásmód bizonyosságai a hit és az igazság helyett, vagyis inkább a személyes bizonyosság e korábbi eljárásaival kapcsolatban és azokon túl működni.

6. Gyarapodó vallási tapasztalás

101:6.1 (1111.5) A kinyilatkoztatott vallás morontia szakaszának köze van a továbbélés megtapasztalásához, és annak nagy mozgatója a szellemi tökéletesség elérésének lehetősége. Szintén jelen van az istenimádás felsőbb késztetése is, mégpedig a szélesebb körű etikai szolgálatra mozgósító felhívással együtt. A morontia látásmód maga után vonja a Hétszeres, a Legfelsőbb és még a Végleges örökké gyarapodó tudatosságát is.

101:6.2 (1111.6) A teljes vallási tapasztalásban, annak az anyagi szinten való legkorábbi kezdetétől egészen a teljes szellemi besorolás elnyerésének idejéig, az Igazító a titka a Legfelsőbb létezési valósága személyes felismerésének; és ugyanez az Igazító képezi a titkait a Végleges tapasztalás-meghaladó elérésébe vetett hiteteknek is. A fejlődő ember tapasztalás útján kibontakozó személyisége, mely az öröktől való létezésen alapuló Isten Igazító-lényegével egyesült, alkotja a legfelsőbb létezés lehetséges kiteljesedését és az az eredendő alapja a tapasztalás-meghaladó személyiség véges-feletti megnyilvánulásának.

101:6.3 (1111.7) Az erkölcsi akarat érvekkel alátámasztott tudásra alapozott döntéseket foglal magába, melyeket bölcsesség emel magasabb szintre, és amelyeket vallásos hit szentesít. Az ilyen választások erkölcsi természetű cselekedetek és erkölcsi személyiség létezését bizonyítják, mely a morontia személyiségnek, végül pedig igaz szellemi szintű személyiségnek az előfutára.

101:6.4 (1111.8) Az evolúciós jellegű tudás csak az ős-sejtanyagi emlékek felhalmozódása; ez a teremtményi tudat

legkezdetlegesebb formája. A bölcsesség a társítás és az újra összekapcsolás folyamata során az ős-sejtanyagi emlékből kialakuló képzeteket foglalja magában, és e jelenségek különböztetik meg az emberi elmét a tisztán állati elmétől. Az állatoknak vannak ismereteik, de csak az ember rendelkezik a bölcsesség képességével. Az igazság azáltal válik hozzáférhetővé a bölcsességgel felruházott egyén számára, hogy az ilyen elmére adományozódnak az Atya és a Fiak szellemei, a Gondolatigazító és az Igazság Szelleme.

101:6.5 (1112.1) Krisztus Mihály, amikor alászállt az Urantiára, a megkeresztelése idejéig az evolúciós vallás fennhatósága alatt élt. Attól kezdve a keresztre feszítéséig az ügyét az evolúciós és a kinyilatkoztatott vallás együttes útmutatása szerint vitte előre. A feltámadásának reggelétől a felemelkedéséig áthaladt az anyag világától a szellem világába tartó halandói átmenet morontia életének számos szakaszán. A felemelkedése után Mihály a Felsőség megtapasztalásának, a Legfelsőbb felismerésének urává lett; és lévén ő az egyetlen személy, aki a Nebadonban korlátlan képességgel rendelkezik a Legfelsőbb valóságának megtapasztalására, azonnal el is érte a felsőségi fennhatóság szintjét az ő helyi világegyetemében és annak számára.

101:6.6 (1112.2) Az ember esetében a bent lakozó Igazítóval való végső eggyé kapcsolódás és a kialakuló egység — az embernek és az Isten lényegének személyiségi egységbe rendeződése — teszi őt magvában a Legfelsőbb élő részévé és biztosítja az ilyen, egykor halandó lény számára a Legfelsőbbért és a vele a végtelenben elérendő végleges világegyetemi szolgálathoz tartozó születési előjogot.

^{101:6.7 (1112.3)} A kinyilatkoztatás megtanítja a halandó embert arra, hogy ahhoz, hogy az időbeli fejlődés révén e téren keresztüli nagyszerű és összetett kalandba belevághasson, azzal kell kezdenie, hogy a tudását gondolat-döntésekké szervezi; ezután utasítja a bölcsességét, hogy lankadatlanul munkálkodjon az önmaga által megragadott gondolatoknak az egyre gyakorlatiasabb, de nem kevésbé magasztos eszményképekké, sőt olyan fogalmakká való átalakításának nemes feladatán, mely fogalmak eszmékként oly értelmesek és eszményképekként oly okszerűek, hogy az Igazító mer vállalkozni arra, hogy úgy egyesítse és lényegítse szellemivé azokat, hogy igénybe vehetővé tegye őket az ilyen, véges-elmebeli társítások számára és hogy azok alkossák azt a tényleges emberi kiegészítést, melyet így előkészített a Fiak Igazság Szellemének működéséhez, a paradicsomi igazság — az egyetemes igazság — tér-idő megnyilatkozásaihoz. A gondolat-döntések összehangolása, az okszerű eszményképek és az isteni igazság jelenti az igaz jellem birtoklását, annak előfeltételét, hogy a halandó bebocsátást nyerjen a morontia világok egyre kiterjedtebb és egyre inkább szellemi valóságaiba.

^{101:6.8 (1112.4)} Jézus tanításai alkották az első olyan urantiai vallást, mely úgy foglalta magába a tudás, a bölcsesség, a hit, az igazság és a szeretet teljességét arányosan, hogy képes teljesen és egyidejűleg átmeneti megnyugvást, értelmi bizonyosságot, erkölcsi megvilágosodást, bölcséleti kiegyensúlyozottságot, etikai érzékenységet, Isten-tudatot és a személyes továbbélés egyértelmű bizonyosságát nyújtani. Jézus hite kijelölte az utat az emberi üdvözülés véglegessége, a halandói világegyetemi

fejlődés véglegessége felé, hiszen gondoskodott a következőkről:

^{101:6.9 (1112.5)} 1. Megszabadulás az anyagi béklyóktól a szellem Istenhez fűződő fiúi viszony személyes felismerésében.

^{101:6.10 (1112.6)} 2. Megszabadulás az értelmi rabságból: az embernek meg kell ismernie az igazságot, és az igazság felszabadítja őt.

^{101:6.11 (1112.7)} 3. Megszabadulás a szellemi vakságtól, a halandó lények testvériségének emberi felismerése és a minden világegyetemi teremtmény testvériségének morontiai tudatossága; a szellemi valóság felfedezése szolgálaton keresztül és a szellemértékek jóságának kinyilatkoztatása tevékeny segédkezésen keresztül.

^{101:6.12 (1113.1)} 4. Megszabadulás a sajátlényeg tökéletlenségétől a világegyetem szellemszintjeinek elérésén keresztül, valamint a Havona összhangjának és a Paradicsom tökéletességének végső felismerésén keresztül.

^{101:6.13 (1113.2)} 5. Megszabadulás a sajátlényegtől, megszabadulás az öntudat korlátjaitól a Legfelsőbb elme mindenségrendi szintjeinek elérésén keresztül és a minden más öntudatos lény által elért eredményekkel való összehangolódás révén.

^{101:6.14 (1113.3)} 6. Megszabadulás az időtől, az Isten-felismerésben és az Isten-szolgálatban való végtelen fejlődés örökké tartó életének elérése.

^{101:6.15 (1113.4)} 7. Megszabadulás a végestől, a tökéletessé tett egység az Istenséggel a Legfelsőbbben és rajta keresztül, s ezáltal a teremtmény kísérletet tesz a Végleges tapasztalás-

meghaladó felfedezésére az abszonitnak a véglegességi állapot utáni szintjein.

^{101:6.16 (1113.5)} Az ilyen hétszeres megszabadulás egyenértékű az Egyetemes Atya végleges megtapasztalásának teljes és tökéletes elérésével. Mindez magvában benne rejlik a vallásos emberi tapasztalás hitének valóságában. Azért lehet benne, mert Jézus hitét még a véglegesen túli valóságok is táplálták és az ő hite ilyeneket is kinyilatkoztatott; Jézus hite megközelítette a világegyetemi abszolút szintjét, amennyire az megnyilvánulhat az idő és tér fejlődő mindenségrendjében.

^{101:6.17 (1113.6)} Azzal, hogy a halandó ember szert tesz Jézus hitére, az ember az időben kaphat ízelítőt az öröklét valóságaiból. Jézus az emberi tapasztalásban felfedezte a Végső Atyát, és az ő testvérei a halandói léthez tartozó húsvér testben követhetik őt az Atya felfedezésének ugyanezen élményében. Még ők is, mint olyanok elérhetik ugyanazt a megelégedést az Atyával kapcsolatos tapasztalásban, amit Jézus is elért abban, aki ő volt. Mihály utolsó alászállását követően új lehetőségek teremtdtek a Nebadon világegyetemben, és ezek egyike azon örökkévalósági út új megvilágosodása volt, mely a mindenek Atyjához vezet, és amelyet még az anyagi húsvér halandók is bejárhatnak a tér bolygóin való létük kezdetén. Jézus volt és most is ő az az új és élő út, minélfogva az ember annak az isteni örökségnek a birtokába juthat, melyről az Atya úgy rendelkezett, hogy az emberé lehet, csak kérnie kell azt. Jézusban bőségesen megnyilvánulnak az emberiség, sőt az isteni emberiség hitélményének kezdetei és végei egyaránt.

7. Személyes vallásbölcselet

^{101:7.1 (1113.7)} Az ötlet csak elméleti cselekvési terv, míg a határozott döntés a cselekvési terv érvényesítése. A minta pedig egy elfogadott, de nem érvényesített cselekvési terv. A személyes vallásbölcselet építésére alkalmas anyagok forrását az egyén belső és a környezeti tapasztalásai képezik. Az egyén korát és térbeli helyét jellemző társadalmi helyzet, gazdasági körülmények, képzési lehetőségek, erkölcsi irányzatok, intézményi kihatások, politikai fejlemények, faji hajlamok és vallási tanítások mind befolyásolják a személyes vallásbölcselet kialakítását. Még az alkati sajátosság és az értelmi hajlam is jelentékenyen befolyásolja a vallásbölcseleti mintát. A foglalkozás, a házasság és a rokonság mind hatással van az életben követendő személyes minták alakulására.

^{101:7.2 (1113.8)} A vallásbölcselet az eszmék alapfokú fejlődéséből, valamint a tapasztaláson alapuló életből alakul ki, amint e kettőt módosítja a társak utánzására való hajlam. A bölcseleti következtetések egészséges volta a jelentéstartalmak iránti érzékenységgel és a pontos értékeléssel kapcsolatban az elmélyült, őszinte és különbségtevő gondolkodástól függ. Az erkölcsileg gyávák sohasem érik el a bölcseleti gondolkodás magas síkjait; bátorság kell az új tapasztalási területekre való behatoláshoz és az értelmi élet ismeretlen területeinek felfedezésével való megpróbálkozáshoz.

^{101:7.3 (1114.1)} Ekkor új értékrendszerek alakulnak ki; új elvek és rendszabályok érhetők el; a szokások és az eszményképek új alakot öltenek; a személyes Istenről új felfogásokhoz jut el az ember, melyet a hozzá fűződő viszonnal kapcsolatos fogalmak kibővülése követ.

101:7.4 (1114.2) A vallásos és a nem vallásos életfelfogás közötti nagy különbség lényege a felismert értékek természetében és szintjében, valamint a hűségelemek tárgyában van. A vallásbölcselet kialakulásának négy szakasza van: Az ilyen élmény pusztán alkalmazkodóvá válik, aláveti magát a hagyománynak és a tekintélynek. Vagy megelégedhet kis eredményekkel is, melyek éppen elégségesek a mindennapi élet állandóságához, és ezért az megreked ezen a mellékes szinten. Az ilyen halandók hisznek a teljesen magukra hagyottságban. A harmadik csoport a fejlődésben eljut az oktani észbeliség szintjére, de a kulturális rabszolgaság következményeként meg is reked ott. Valóban szánalmas látni, amint kiemelkedő értelmi képességű lényeket oly erősen fogva tart a kulturális kötelék kegyetlen szorítása. Éppígy megrendítő látni azokat, akik a kulturális igájukat lecserélik a helytelenül tudománynak nevezett anyagelvűség béklyóira. A bölcselet negyedik szintje megszabadul minden szabályszerű és hagyományos akadálytól és mer őszintén, hűségesen, félelemtől mentesen és igazul gondolkodni, cselekedni és élni.

101:7.5 (1114.3) Bármely vallásbölcselet döntő megmérettetésének lényege abban van, hogy vajon különbséget tesz-e az anyagi és a szellemi világ valóságai között vagy nem, s közben felismeri-e az egyesülésüket az értelmi törekvésben és a társadalmi szolgálatban. Az egészséges vallásbölcselet nem keveri össze az Isten dolgait a Cézár dolgaival. És nem is ismeri el a tisztán csodákon alapuló tetszetős tiszteletet a vallás helyettesítőjeként.

^{101:7.6 (1114.4)} A bölcselet alakítja át azt a kezdetleges vallást, mely alapvetően a tudatnak szóló tündérmese volt, a mindenségrendi valóság értékeinek megtapasztalásává a felemelkedő életében.

8. Hit és hiedelem

^{101:8.1 (1114.5)} A hiedelem akkor érte el a hit szintjét, amint serkentőleg hat az életre és alakítja az életmódot. Valamely tanítás igazként való elfogadása nem hit; az pusztá hiedelem. A bizonyság és a meggyőződés sem hit. A tudatállapot csak akkor ér el hitszinteket, amikor ténylegesen is uralja az életmódot. A hit az igaz személyes vallásos tapasztalás élő sajátossága. Az ember hiszi az igazságot, becsüli a szépséget és tiszteli a jószágot, de nem imádja azokat; az ilyen üdvös hit egyedül Istenre összpontosulhat, aki mindezek megszemélyesülése és még annál is végtelenül több.

^{101:8.2 (1114.6)} A hiedelem mindig korlátozó és megszorító; a hit terjeszkedő és elengedő. A hiedelem megköt, a hit felszabadít. De az élő vallásos hit több, mint nemes hiedelmek társítása; több az, mint fennkölt bölcseleti rendszer; a hit a szellemi jelentéstartalmakkal, az isteni eszményképekkel és a legfelsőbb értékekkel kapcsolatos élő tapasztalás; a hit Istent ismerő és embert szolgáló. A hiedelmek csoportos meggyőződéssé is válhatnak, ám a hitnek személyesnek kell lennie. Lehet egy csoportnak istentani hiedelmeket javasolni, de hit csakis az egyes vallási hívek szívében keletkezhet.

^{101:8.3 (1114.7)} A hit meghazudtolja a hitelét, amikor tagadni meri a valóságokat és a híveinek hamis tudást ad. A hit árulóvá lesz, amikor támogatja az értelmi összeszedettség megbontását és becsméri a legfelsőbb értékekhez és isteni eszményképekhez

való hűséget. A hit sohasem tér ki a halandói léttel járó kihívásokkal való szembenézés kötelezettsége elől. Az élő hit nem ad tápot vallási vakbuzgóságnak, üldözésnek vagy türelmetlenségnek.

101:8.4 (1115.1) A hit nem veri bilincsbe az alkotó képzelőerőt, és nem is tart fenn értelmetlen előítéletet a tudományos vizsgálatok eredményeivel szemben. A hit visz életet a vallásba és bírja rá a vallási hívőt, hogy hősiesen éljen az arany szabály szerint. A hitbuzgalom közvetlen kapcsolatban van a tudással, és annak törekvései képezik a magasztos béke előjátékát.

9. Vallás és erkölcsiség

101:9.1 (1115.2) Egyetlen állítólagos vallási kinyilatkoztatás sem tekinthető hitelesnek, ha nem ismeri el az etikai kötelesség azon kényszerítő igényeit, melyeket a megelőző evolúciós vallás teremtett meg és támogatott. A kinyilatkoztatás csalhatatlanul kitágítja a kifejlődött vallás etikai látókörét, s ezzel egyidejűleg biztosan kiterjeszti az összes előző kinyilatkoztatás erkölcsi kötelességeit.

101:9.2 (1115.3) Amikor bírálat tárgyává akarjátok tenni az ember kezdetleges vallását (vagy az ősember vallását), akkor e vadak megítélésekor és az ő vallási élményeik értékelésekor szem előtt kell tartanotok a felvilágosultságuk és az öntudatuk szintjét is. Ne essetek abba a hibába, hogy a magatok tudás- és igazságmércéi szerint ítélték meg valamely más vallást.

101:9.3 (1115.4) Az igaz vallás az a magasztos és mély meggyőződés a lélekben, mely sürgetőleg arra inti az embert, hogy helytelen dolog nem hinnie azokban a morontiai valóságokban, melyek

az ő legnemesebb etikai és erkölcsi felfogásait, az élet legnagyobb értékeiről és a világegyetem legmélyebb valóságairól általa alkotott legmagasabb rendű fogalmait képezik. Az ilyen vallás egyszerűen a szellemi tudat legmagasabb rendű parancsaihoz való értelmi hűség megtartásának megélése.

101:9.4 (1115.5) A szépség keresése csak addig képezi részét a vallásnak, ameddig etikus és csak olyan mértékben, amennyire gazdagítja az erkölcsi felfogását. A művészet csak akkor vallási, ha magas szellemi késztetésből nyert cél hatja át.

101:9.5 (1115.6) A polgárosodott ember felvilágosult szellemi tudatának nem is annyira valamilyen sajátos értelmi hiedelemhez vagy valamiféle különös életmódhoz van köze, hanem inkább az élet igazságának, a halandói lét folyton visszatérő helyzeteire való válaszadás jó és rossz módszerének a felfedezéséhez. Az erkölcsi tudat csak egy elnevezés, melyet azon etikai és kibontakozó morontiai értékek emberi felismerésére és tudatosítására alkalmaznak, mely kötelesség megköveteli, hogy az ember tartsa magát a viselkedése feletti napi ellenőrzéshez és annak irányításához.

101:9.6 (1115.7) Elismerve ugyan, hogy a vallás tökéletlen, a természetének és működésének azért van legalább két gyakorlati jellegű megnyilvánulása:

101:9.7 (1115.8) 1. A vallás szellemi késztetése és bölcséleti nyomása hajlamossá teszi az embert arra, hogy az erkölcsi értékekről készített értékelését kivetítse a társainak dolgaira is — ez a vallás etikai válasza.

^{101:9.8 (1115.9)} 2. A vallás az emberi elme számára megalkotja azon isteni valóság szellemivé lényegített tudatosságát, mely isteni valóság az erkölcsi értékek korábbi fogalmain alapul és hit révén azokból ered, és amely isteni valóság a szellemi értékek ráépült fogalmaival összhangban van. A vallás ezáltal válik a halandói ügyek minősítőjévé, a valóságban való megdicsőült erkölcsi bizodalom formájává, az idő teljesebb valóságaivá és az örökkévalóság maradandóbb valóságaivá.

^{101:9.9 (1116.1)} A hit válik az összekötő kapoccsá az erkölcsi tudat és a maradandó valóság szellemi fogalma között. A vallás válik azzá az úttá, melyen az ember kitörhet a mulandó és természeti világ anyagi korlátai mögül az örökkévaló és szellemi világ mennyei valóságaihoz az üdvözülés, a fokozatos morontia átalakulás eljárása révén és azon keresztül.

10. A vallás mint az ember felszabadítója

^{101:10.1 (1116.2)} Az értelmes ember tudja, hogy ő a természet gyermeke, az anyagi világegyetem része; hasonlóképpen látja, hogy az egyéni személyiség nem él tovább az energia-világegyetem matematikai pontossággal leírható szintjének mozgásaiban és feszültségeiben. Az ember szellemi valóságot sem láthat meg sohasem a fizikai okok és hatások vizsgálatán keresztül.

^{101:10.2 (1116.3)} Egy emberi lény tudatában van annak is, hogy ő egy eszmei mindenségrend része, és bár a fogalom egy halandói élethossznál tovább is fennmaradhat, semmi olyan eredendő dolog nincs a fogalomban, mely az azt felfogó személyiség személyes túlélésére utalna. Az oktan és az értelem lehetőségeinek kimerítése sem fogja soha feltárni az okszerű

gondolkodással foglalkozó tudós vagy a gondolkodó számára a személyiség továbbélésének örökkévaló igazságát.

101:10.3 (1116.4) A törvény anyagi szintje gondoskodik az okozatiság folytonosságáról, a megelőző hatásra való véget nem érő viszonthatásról; az elmeszint sugallja az eszmei folytonosság fennmaradását, a fogalmi lehetőségességnek az előzetesen létező fogalmakból való szüntelen következését. De a világegyetem e szintjeinek egyike sem mutat a kíváncsi halandónak menekülési utat a helyzetének részlegességéből és abból az elviselhetetlen kétségből, hogy ő a világegyetemben átmeneti jelenség, a korlátozott életenergiák kimerülésével megsemmisülésre ítéltetett mulandó személyiség.

101:10.4 (1116.5) Csakis a szellemi látásmódhoz vezető morontiai úton haladva törheti le az ember valaha is azokat a bilincseket, melyek a világegyetembeli halandói helyzetének természetes velejárói. Az energia és az elme visszavezet a Paradicsomhoz és az Istenséghez, de az embernek sem az energiával való felruházottsága, sem az elmével való felruházottsága nem közvetlenül ilyen paradicsomi Istenségtől ered. Az ember csak szellemi értelemben Isten gyermeke. Ez azért van így, mert csakis szellemi értelemben igaz, hogy az ember jelenleg fel van ruházva a paradicsomi Atyával és ő lakozik benne. Az emberiség sohasem fedezheti fel az isteniséget, kivéve a vallásos tapasztalás útján és az igaz hit gyakorlása révén. Az Isten igazságának hittel való elfogadása teszi képessé az embert arra, hogy kiszabaduljon az anyagi megkötések szűk korlátaik közül és az ad józan reményt neki ahhoz, hogy biztonságosan elkormányozza élete hajóját az anyagi területről, ahol halál van, a szellemi területre, ahol örökkévaló élet van.

101:10.5 (1116.6) A vallás célja nem az Istenre való kíváncsiság kielégítése, hanem inkább az, hogy értelmi állandóságot és bölcséleti biztonságot nyújtson, hogy kiegyensúlyozza és gazdagítsa az emberi életet azáltal, hogy vegyíti a halandóit az istenivel, a részlegest a tökéletessel, az embert az Istennel. Vallásos tapasztaláson keresztül telítődnek valósággal az embernek az eszményiségről alkotott fogalmai.

101:10.6 (1116.7) Az isteniségről sohasem lehet tudományos vagy oktani bizonyítékokat előtalálni. Az értelem egymaga sohasem képes igazolni a vallásos tapasztalás értékeit és jóságait. De mindig igaz marad az, hogy: bárki, aki meg akarja cselekedni az Isten akaratát, meg fogja érteni a szellemi értékek érvényességét. Ez a legjobb megközelítés, mely a halandói szinten alkalmazható ahhoz, hogy a vallásos tapasztalás valóságára bizonyítékokat kínáljunk. Az ilyen hit adja meg az egyetlen menekülési lehetőséget az anyagi világ gépies szorításából és az értelmi világ tökéletlenségének hibás torzításából; ez az egyetlen megtalált megoldás az egyén személyiségének folytatódó továbbélésével kapcsolatos halandói gondolkodás megoldatlan helyzetére. Ez az egyetlen útlevel a valóság kiteljesítéséhez és az élet örökkévalóságához a szeretet, a törvény, az egység és a fokozatos Istenség-elérés egyetemes teremtésében.

101:10.7 (1117.1) A vallás hatékonyan gyógyítja az ember eszményalapú elszigeteltségének vagy szellemi magányosságának érzését; Isten fiaként ismeri el a hívőt, egy új és jelentőségteljes világegyetem létpolgáraként. A vallás biztosítja az ember számára, hogy amennyiben követi a lelkében észlelhető pártatlanság fényét, azáltal azonosul a

Végtelen tervével és az Örökkévaló szándékával. Az ilyen felszabadult lélek nyomban elkezd otthon érezni magát ebben az új világegyetemben, az ő világegyetemében.

^{101:10.8 (1117.2)} Ilyen hitbeli átalakulás megélését követően többé már nem vagytok a matematikai mindenségrend rabszolgái, hanem inkább az Egyetemes Atya felszabadult, saját akarátú fiai vagytok. Az ilyen felszabadult fiú többé már nem küzd egyedül a mulandó létezés lezárulásának feltartóztathatatlan eljövételével; többé már nem harcol az egész természet ellen szemernyi esély mellett; többé már nem tántorítja el a bénító félelem, hogy esetleg valamilyen reménytelen káprázatba vetette bizodalmát vagy valamilyen furcsa tévképzet mellett tett hitet.

^{101:10.9 (1117.3)} Az Isten fiai éppen hogy inkább együtt sorakoznak fel a harcra abban a csatában, ahol a valóság győzedelmeskedik a létezés részleges árnyai felett. Végül minden teremtményben tudatosul az a tény, hogy Isten és egy közel határtalan világegyetem összes isteni serege áll az ő oldalán abban a mennyei küzdelemben, melynek célja az örök élet elérése és az isteniségi elismertség elnyerése. Az ilyen, hitben felszabadult fiak már bizonyosan felsorakoztak az idő küzdelmeiben az örökkévalóság legfelsőbb erőinek és isteni személyiségeinek oldalán; a járásuk során most még a csillagok is őértük harcolnak; végül belülről tekintenek végig a világegyetemen, az Isten nézőpontjából, és minden átalakul az anyagi elszigeteltség bizonytalanságaiból az örök szellemi fejlődés bizonyosságaivá. Még maga az idő is az örökkévalóság árnyékává válik, melyet a paradicsomi valóságok vetnek a tér vonuló vértjére.

102. írás

A vallásos hit alapjai

102:0.1 (1118.1) A HITETLEN, anyagi világnézetű egyén számára az ember csak egy evolúciós véletlen esemény. Az ő túlélési reményei pusztán a halandói képzelet kitalációi; a félelmei, a szeretete, a vágyai és a hiedelmei pusztán csak válaszok bizonyos élettelen anyagi atomok véletlen összerendeződésére. Semmilyen energia-megnyilvánulás vagy bizodalom-kinyilvánítás sem képes a síron túlra juttatni őt. Az emberek legjavának odaadó munkáját és ihletett tehetségét mind pusztulásra ítélte a halál, az örök feledés és lélek-kihunyás hosszú és magányos éjszakája. A halandói lét mulandó napja alatti élet és munkálkodás egyetlen jutalma a leírhatatlan kétségbeesés. Az élet minden egyes napja lassan és biztosan erősebbre vonja annak a könyörtelen pusztulásnak a szorítását, melyet egy ellenséges és irgalmatlan anyag-világegyetem rendelt el, s amely a végső támadást jelenti az emberi vágy minden szép, nemes, magasztos és jó eleme ellen.

102:0.2 (1118.2) De nem ez jelenti az ember végét és örökkévaló beteljesülését; e rémlátás csak egy kóbor lélektől származó kétségbeesett kiáltás, aki elveszett a szellemi sötétségben, és aki bátran küzd tovább valamilyen anyagi bölcselet működéselvű álokoskodásaival, akit elvakított a többsíkú ismeretszerzés zavara és torz volta. Mindeme sötét véget és mindeme kétségbeli végzetet mindörökre eloszlatja egyetlen bátor hitbeli tett is az Isten gyermekei legszerényebbikének és legtudatlanabbikának részéről a földön.

^{102:0.3 (1118.3)} Ez az üdvös hit akkor születik meg az ember szívében, amikor az erkölcsi tudata felismeri, hogy az emberi értékek az anyagtól a szellemi felé, az emberitől az isteni felé, az időtől az örökkévalóság felé terelődhetnek a halandói tapasztalásban.

1. Hitbeli bizonyosságok

^{102:1.1 (1118.4)} A Gondolatigazító munkája adja a magyarázatot arra, hogy az ember kezdetleges, evolúciós kötelességérzése átalakul a kinyilatkoztatás örök valóságaiban való nemesebb és bizonyosabb hitté. Az ember szívében lennie kell vágynak a tökéletességre ahhoz, hogy biztosított legyen a legfelsőbb eléréséhez vezető hitbeli út megértésére való képessége. Ha bárki az isteni akarat megcselekedése mellett dönt, meg fogja ismerni az igazság útját. Szó szerint igaz, hogy „az emberi dolgokat meg kell ismernünk ahhoz, hogy szeretni tudjuk, az isteni dolgokat viszont meg kell szeretnünk ahhoz, hogy megismerhessük”. Ám az őszinte kételyek és a nyílt kétkedések nem jelentenek bűnt; az ilyen hozzáállások pusztán késlekedést hoznak a tökéletesség elérése felé tartó fejlődési úton. A gyermeki bizodalom biztosít az ember számára belépést a mennyei felemelkedés országába, de a fejlődés teljes mértékben a kifejlett ember erős és biztos hitének hathatós gyakorlásától függ.

^{102:1.2 (1119.1)} A tudományos megértés alapját az időben megfigyelhető tények alkotják; a vallásos hit az örökkévalóság szellemprogramjából gyűjt bizonyítékot. Amikor a tudásunk és az értelmünk képtelen elérni valamit, az igaz bölcsesség arra int minket, hogy vallási éleslátáson és szellemi átalakuláson keresztül a hitünk teljesíthesse azt.

102:1.3 (1119.2) A lázadás miatti elszigeteltség következményeként az igazság kinyilatkoztatása az Urantián túl gyakran keveredett a részleges és átmeneti jellegű mindenségtanok állításaival. Az igazság változatlan marad nemzedékről nemzedékre, azonban a fizikai világról szóló, az igazsággal kapcsolatos tanítások napról napra és évről évre változnak. Az örökkévaló igazságot nem szabad semmibe venni azért, mert esetleg az anyagi világgal kapcsolatos ósdi eszmék társaságában mutatkozik. Minél több tudományos ismeretre teszteltek szert, annál kevésbé lehettek biztosak a dolgotokban; minél több vallási felismeréssel rendelkeztek, annál biztosabbak vagytok.

102:1.4 (1119.3) A tudományos meggyőződések teljes mértékben az értelemből fakadnak; a vallási bizonyságok az egész személyiség legmélyebb alapjaiból származnak. A tudomány az elme felfogásához folyamodik; a vallás a test, az elme és a szellem, sőt az egész személyiség hűségéhez és odaadásához folyamodik.

102:1.5 (1119.4) Az Isten olyannyira teljesen valóságos és abszolút, hogy az ő valósága bizonyságának semmilyen anyagi tanújelét nem lehet találni és semmilyen, úgynevezett csodás kimutatására nem lehet jutni. Mindig is azért fogjuk ismerni őt, mert bízunk benne, és az őbenne való hitünk teljes mértékben azon alapul, hogy személyesen részt veszünk az ő végtelen valóságának isteni megnyilatkozásaiban.

102:1.6 (1119.5) Az emberben lakozó Gondolatigazító bizonyosan kinevel az emberi lélekben egyfajta igaz, kutató vágyódást a tökéletességre, valamint egy olyan mélyreható kíváncsiságot, melyet megfelelően kielégíteni csakis az Istennel, azon Igazító isteni forrásával való közösség révén lehet. A vágyódó emberi

lélek nem elégszik meg mással, mint az élő Isten személyes felismerésével. Bármivel is több az Isten, mint magas és tökéletes erkölcsi személyiség, a mi vágyódó és véges felfogásunkban nem lehet ennél kevesebb.

2. Vallás és valóság

^{102:2.1 (1119.6)} A figyelmes elmék és az árnyalatnyi különbségeket is érzékelő lelkek akkor ismerik meg a vallást, amikor megtalálják azt a társaik életében. A vallásnak nincs szüksége meghatározásra; mi mindannyian ismerjük annak társadalmi, értelmi, erkölcsi és szellemi gyümölcseit. Mindez abból a tényből fakad, hogy a vallás az emberi fajhoz tartozik; a vallás nem a műveltség gyermeke. Igaz, hogy az egyénnek a vallásról alkotott felfogása még mindig csak emberi és ezért tárgya lehet a tudatlanság rabságának, a babonaság rabszolgaságának, az álokoskodás megtévesztéseinek és a hamis bölcsélet téveszméinek.

^{102:2.2 (1119.7)} Az igaz vallási bizonyosság egyik jellemző sajáttsága az, hogy az állításai abszolút voltától és a hozzáállásának rendíthetetlenségétől függetlenül a kifejeződésének szelleme olyan biztos és kiegyensúlyozott, hogy soha nem mutatja az önmaga erőszakos előtérbe tolásának vagy önös felmagasztalásának legkisebb jelét sem. A vallásos tapasztalás bölcsessége valamiféle látszólagos képtelenség annyiban, hogy egyszerre emberien eredeti és Igazító-származék. A vallásos erő nem az egyén személyes előjogainak terméke, hanem inkább az ember és a minden bölcsesség örök forrása magasztos társulásának munkája. Az igaz és tiszta vallás szavai és tettei így válnak ellenállhatatlanul irányadóvá minden megvilágosodott halandó számára.

102:2.3 (1119.8) Nehéz azonosítani és elemezni a vallásos tapasztalás tényezőit, de nem nehéz észrevenni, hogy az ilyen vallási hívek úgy élnek és tevékenykednek, mintha már most is az Örökkévaló jelenlétében volnának. A hívek úgy viszonyulnak e mulandó élethez, mintha a halhatatlanság már csak karnyújtásnyira volna. Az ilyen halandók életében van egy olyan hiteles eredetiség és közvetlen kifejeződés, amely örökre megkülönbözteti őket ama társaiktól, akik csak a világ bölcsességét szívták magukba. Úgy tűnik, hogy a vallási hívek hatékonyan megszabadultak a viszontagságokban megmutatkozó kínzó rohanástól és fájdalmas kényszersztől, mely eredendő velejárója az idő tovatűnő áramainak; olyan személyiségi kiegyensúlyozottságot és jellembeli nyugodtságot mutatnak, melyet az élettan, a lélektan és a társadalomtan törvényei nem magyaráznak meg.

102:2.4 (1120.1) Az idő állandó eleme az ismeretszerzésnek; a vallás az általa biztosított felruházottságokat azonnal hozzáférhetővé teszi, jóllehet a kegyelemben ott van a növekedés fontos tényezője, a vallásos tapasztalás minden szakaszában ott van a határozott fejlődés. A tudás örökkévaló kutatás; mindig tanultok, de sohasem lesztek képesek eljutni a tiszta igazság teljes megismeréséig. Önmagában a tudásban sohasem lehet teljes bizonyosságra szert tenni, csak a közelítés valószínűsége növekszik; viszont a szellemileg megvilágosodott vallásos lélek tud, és most tud. Még e mély és határozott bizonyosság sem készteti az ilyen józan vallásos hívőt arra, hogy valamivel is kevésbé érdeklődjön az emberi bölcsesség fejlődésének hullámhegyei és hullámvölgyei iránt, melynek anyagi vége a lassan haladó tudomány eredményeihez kapcsolódik.

102:2.5 (1120.2) Még a tudomány felfedezései sem igazán valóságosak az emberi tapasztalás tudatában addig, amíg ki nem bomlanak és kölcsönös összefüggésbe nem kerülnek, amíg a felfedezés tárgyához tartozó tényeik ténylegesen meg nem telnek jelentéssel az elme gondolköreibbe való becsatlakozáson keresztül. A halandó ember még a maga fizikai környezetét is az elme szintjéről, annak lélektani bejegyzésének szemszögéből látja. Ezért nincs semmi különös abban, hogy az embernek magas fokon egyesített értelmezést kell adnia a világegyetemről és azután kell törekednie arra, hogy a tudománya ezen energia-egységét azonosítsa a vallásos tapasztalásának szellem-egységével. Az elme egység; a halandói tudat az elmeszinten él és az elmével való felruházottságon keresztül látja az egyetemes valóságokat. Az elme nézőpontja nem adja vissza a valóság forrásának, az Első Forrásnak és Középpontnak az öröktől való létezésen alapuló egységét, viszont képes arra és néha meg is teszi, hogy megmutatja az embernek az energia, az elme és a szellem megtapasztalható egységbe rendeződését a Legfelsőbb Lényben és a Legfelsőbb Lényként. De az elme sohasem lehet sikeres a valóság sokféleségének ezen egyesítésében, hacsak nincs az ilyen elme határozottan tudatában anyagi dolgoknak, értelmi jelentéstartalmaknak és szellemi értékeknek; kizárólag a működéshez tartozó valóság hármasegységének összhangjában van egység, és csakis az egységben nyer megelégedést a személyiség a mindenségrendi állandóság és következetesség felismerése terén.

102:2.6 (1120.3) Egységet az emberi tapasztalásban legjobban a bölcseleten keresztül lehet elérni. Bár a bölcseleti gondolkodás vázának mindig anyagi tényeken kell alapulnia, az igaz

bölcseleti lendülettel áthatott lélek és energia azért halandói szellemi látásmód.

^{102:2.7 (1120.4)} Az evolúciós embernek természetes módon nem ízlik a kemény munka. Ahhoz, hogy az élettapasztalásában lépést tartson a gyarapodó vallásos tapasztalás ösztökélő igényeivel és készítő ösztönzéseivel, folyamatosan munkálkodnia kell a szellemi növekedésén, az értelme által meghódított terület bővítésén, a tárgyi tudásának gyarapításán és a társadalmi szolgálatán. Nincs valódi vallás igen tevékeny személyiség nélkül. Ezért törekednek a tunyább emberek az igazán vallásos tevékenységek szigorától való menekülésre egyfajta ravasz önámítás révén, azon keresztül, hogy elkoptatott vallási tantételek és hitelvek hamis fedezékébe húzódnak. De az igaz vallás élő. A vallási fogalmak értelmi elmerevítése egyenlő a szellemi halállal. Esmék nélkül nem foghatjátok fel a vallást, de amint a vallás kizárólag egy eszmére szűkül, akkor már nem vallás többé; az pusztán egyfajta emberi bölcseletté vált.

^{102:2.8 (1121.1)} Megismételjük, hogy vannak másfajta, ingatag és gyengén fegyelmezett lelkek, akik a vallás érzelmeskedő eszméit menekülési útként vennék igénybe, hogy az élet bosszantó igényeitől megszabaduljanak. Amikor bizonyos tétova és félénk halandók kísérletet tesznek az evolúciós élet szüntelen nyomása alól való kiszabadulásra, akkor látszólag a vallás, ahogy ők értelmezik azt, mutatja számukra a legközelebbi menedéket, a legjobb menekülési útvonalat. De a vallás küldetése az, hogy felkészítse az embert, hogy bátran, sőt hőiesen nézzen szembe az élet viszontagságaival. A vallás az evolúciós ember legfelsőbb szintű képessége, az egyetlen dolog, mely képessé teszi a folytatásra és „a kitartásra, mintha

látná Őt, aki láthatatlan”. A megmagyarázhatatlan keresése azonban gyakran valamiféle visszavonulás az élettől, melyet azok az emberek tesznek a magukévá, akik nem élvezettel folytatják a vallásos élet megélésével kapcsolatos hathatósabb tevékenységeket az emberi társadalom és érintkezés nyílt színterén. Az igaz vallásnak cselekednie kell. A viselkedés akkor válik vallásos eredménnyé, amikor az ember ténylegesen szert tesz rá, vagyis inkább amikor a vallás lehetőséget kap arra, hogy igazán birtokba vegye az embert. A vallás sohasem fog megelégedni puszta gondolkodással vagy tétlen érzéssel.

102:2.9 (1121.2) Nem kerüli el a figyelmünket az a tény, hogy a vallás gyakorta cselekszik esztelenül, sőt vallástalanul, de azért cselekszik. A vallási meggyőződésbeli tévelygések vezettek ugyan véres üldözésekhez, de a vallás mindig tesz valamit; a vallás lendületes!

3. Tudás, bölcsesség és éleslátás

102:3.1 (1121.3) Az értelmi fogyatékoság vagy a képzettség hiánya azért hátráltatja elkerülhetetlenül a jobb vallási teljesítmények elérését, mert a szellemi természetét tekintve az ilyen elszegényített környezet megfosztja a vallást a fő csatornájától ahhoz, hogy bölcséleti kapcsolatot teremtsen a tudományos ismeretek világával. A vallás értelmi tényezői fontosak, azonban a túlfejlett voltak néha ugyancsak nagy hátrányt és kellemetlenséget jelent. A vallásnak folyamatosan egy látszólagosan képtelen kényszer mellett kell munkálkodnia: szüksége van a gondolat hatékony kihasználására, s ugyanakkor engednie kell minden gondolat szellemi hasznavehetőségéből.

102:3.2 (1121.4) A vallásos elméleti vizsgálódás elkerülhetetlen, de mindig káros; az okoskodás mindig eltorzítja a vizsgálódása tárgyát. Az elméleti okoskodás hajlamos a vallást valamiféle anyagi vagy emberszerű dologgá alakítani, és így, mialatt közvetlenül megzavarja az okszerű gondolkodás tisztaságát, közvetve arra kényszeríti a vallást, hogy a mulandó világ valamely rendeltetési céljaként jelenjen meg, éppen azon világéként, mellyel szemben örökké éles ellentétet kellene alkotnia. A vallást ezért fogják mindig látszólagos képtelenségek jellemezni, olyan látszólagos ellentmondások, melyek az anyagi és a szellemi világegyetemi szintek közötti megtapasztalható kapcsolat — a morontia mota, az igazság felismerésére és az egység felfogására való, a bölcséletet meghaladó érzékenység — hiányából erednek.

102:3.3 (1121.5) Az anyagi érzések, emberi érzelmek közvetlenül anyagi tettekhez, önző cselekedetekhez vezetnek. A vallási látásmód, a szellemi késztetések közvetlenül vallásos cselekedetekhez, a társadalmi szolgálat és az emberszerető jóakarat önzetlen tetteihez vezetnek.

102:3.4 (1121.6) A vallásos vágy nem más, mint az isteni valóság utáni sóvár kutatás. A vallásos tapasztalás azon tudat felismerése, hogy az ember megtalálta Istent. Amikor valamely emberi lény megtalálja Istent, akkor e lény lelkében megtapasztalja a győzelem leírhatatlan nyugtalanságát, vagyis hogy felfedezte, hogy a kevésbé megvilágosodott társaival megtapasztalandó szeretetteljes szolgálat-kapcsolatra való törekvésre ösztönzik őt, nem is annak megmutatására, hogy ő már megtalálta Istent, hanem inkább arra, hogy hagyja, hogy a saját lelkéből feltörő örökkévaló jóság túláradása megújítsa társait és megnemessítse

őket. A valódi vallás fokozottabb társadalmi szolgálatra ösztönöz.

102:3.5 (1122.1) A tudomány, a tudás a tények tudatosulásához vezet; a vallás, a tapasztalás az értékek tudatosulásához vezet; a bölcsélet, a bölcsesség összehangolt tudatossághoz; a kinyilatkoztatás (a morontia mota helyettesítője) az igaz valóság tudatosulásához vezet; míg a tények, az értékek és az igaz valóság összehangolása a személyiség-valóság tudatosítását alkotja, a lét csúcsát, valamint az ugyanezen személyiség továbbélésének lehetőségében való hitet.

102:3.6 (1122.2) A tudás az emberek helyének kijelöléséhez, társadalmi rétegek és kasztok létrehozásához vezet. A vallás az emberek szolgálatához, s így az etika és az emberbarátság megalkotásához vezet. A bölcsesség vezet el az eszmék és az embertársak magasabb rendű, jobb társulásához. A kinyilatkoztatás felszabadítja az embereket és elindítja őket az örökkévaló kaland útján.

102:3.7 (1122.3) A tudomány osztályozza az embereket; a vallás szereti az embereket, sőt a vallásos ember magaként szereti őket; a bölcsesség igazságot tesz a különböző emberek között; a kinyilatkoztatás viszont megdicsőíti az embert és megmutatja az embernek az Istennel alkotott társulásra való képességét.

102:3.8 (1122.4) A tudomány mindhiába törekszik a műveltségek testvériségének megalkotására; a vallás hívja életre a szellem testvériségét. A bölcsélet a bölcsesség testvériségének elérésére törekszik; a kinyilatkoztatás bemutatja az örökkévaló testvériséget, a Végleges Paradicsomi Testületét.

102:3.9 (1122.5) A tudás büszkeséget merít a személyiség tényéből; a bölcsesség a személyiség jelentéstartalmának tudatossága; a vallás a személyiség értéke felismerésének megtapasztalása; a kinyilatkoztatás a személyiség túlélésének bizonyossága.

102:3.10 (1122.6) A tudomány arra törekszik, hogy azonosítsa, elemezze és osztályozza a határtalan mindenségrend felbontott részeit. A vallás a teljesség-eszmét, az egész mindenségrendet ragadja meg. A bölcelet megkísérli azonosítani a tudomány anyagi szelvényeit az egész tekintetében szellemi látásmóddal kialakított fogalommal. Ahol a bölcelet e próbálkozásában elbukik, ott a vallás sikert ér el, megerősítve, hogy a mindenségrendi kör egyetemes, örökkévaló, abszolút és végtelen. A Végtelen VAGYOK mindenségrendje ezért végtelen, határtalan és mindent magába foglaló — időtlen, tér nélküli és korlátlan. Tanúsítjuk, hogy a Végtelen VAGYOK egyúttal a nebadoni Mihály Atyja és az emberi üdvözülés Istene is.

102:3.11 (1122.7) A tudomány az Istenséget úgy ábrázolja, mint ténnyt; a bölcelet egy Abszolút eszméjét mutatja be; a vallás úgy láttatja Istent, mint szeretetteljes szellemi személyiséget. A kinyilatkoztatás megerősíti az Istenség tényének, az Abszolút eszméjének és az Isten szellemi személyiségének az egységét, továbbá e fogalmat úgy mutatja be, mint a mi Atyánkat — a létezés egyetemes tényét, az elme örökkévaló eszméjét és az élet végtelen szellemét.

102:3.12 (1122.8) A tudás utáni kutatás alkotja a tudományt; a bölcsességkeresés a bölceletet; az Isten iránti szeretet a vallást; az igazságra való vágyakozás maga is kinyilatkoztatás. De a bent lakozó Gondolatigazító az, amely az ember esetében

összekapcsolja a valóságérzetet a mindenségrendre irányuló szellemi éleslátással.

102:3.13 (1122.9) A tudományban az eszme megelőzi a maga testet öltésének folyamatát; a vallásban a felismerés élménye megelőzi az eszme kifejeződését. Igen nagy a különbség az evolúciós hinni akarás és a felvilágosult értelem, a vallási éleslátás és a kinyilatkoztatás — az akarat, mely hisz — gyümölcse között.

102:3.14 (1122.10) Az evolúció során a vallás gyakran készíti arra az embert, hogy megalkossa a maga fogalmait Istenről; a kinyilatkoztatás azt a jelenséget tárja fel, hogy az Isten felügyelete alatt kifejlődik maga az ember, míg Krisztus Mihály földi életében azt a jelenséget látjuk, hogy az Isten kinyilatkoztatja magát az embernek. Az evolúció azon van, hogy az Istent az emberhez hasonlóvá tegye; a kinyilatkoztatás pedig azon, hogy az embert az Istenhez hasonlóvá tegye.

102:3.15 (1122.11) A tudomány csak az első okokkal elégszik meg, a vallás a legfelsőbb személyiséggel, a bölcsélet pedig az egységgel. A kinyilatkoztatás megerősíti, hogy e három valójában egy, és hogy mind jó. Az örök való a világegyetem jó voltát alkotja és nem a tér-rossz idő-káprázatait. Minden személyiség szellemi tapasztalásában mindig is igaz, hogy a valós a jó és a jó a valós.

4. A tapasztalás ténye

102:4.1 (1123.1) Léven, hogy az elmétekben jelen van a Gondolatigazító, számotokra már nem jelent nagyobb rejtélyt megismerni az Isten-elmét, mint hogy megbizonyosodjatok

bármely más elme, legyen az emberi vagy emberfeletti, megismerésének tudatáról. A vallásban és a társadalmi tudatban közös ez: a máselme-tudatra épülnek. Mások eszméjét a tiétekként elfogadni ugyanolyan módszerrel lehet, mint amely révén elérhetitek, hogy „az elme, mely Krisztusban volt, bennetek is lehessen”.

102:4.2 (1123.2) **Mi is az emberi tapasztalás?** Egyszerűen csak kölcsönhatás valamely tevékeny és kutató sajátlényeg és bármely más tevékeny és külső valóság között. A tapasztaláshalmazt a fogalomalkotás mélysége, valamint a külső valóság felismerésének egésze határozza meg. A tapasztalás mozgása tart egyensúlyt a várakozó képzelőerővel, valamint a kapcsolódó valóság külső sajátosságai érzékszervi felfedezésének hevedességével. A tapasztalás ténye az öntudat és a más-létek — a más-dologi, a más-elmei és a más-szellemi — együttesében azonosítható.

102:4.3 (1123.3) **Az emberben korán tudatosul, hogy nincs egyedül a világban és a világegyetemben.** A sajátlényeg környezetében kialakul a más-elmeségnek egyfajta természetes, önkéntelen öntudata. A hit e természetes élményt vallássá alakítja, az Istennek a más-elme valóságaként — forrásaként, természeteként és beteljesüléseként — való felismerésévé. Ám az Istenre vonatkozó ilyen tudás mindig is személyesen megtapasztalt valóság. Ha Isten nem személyiség volna, akkor nem válhatna élő részévé az emberi személyiség valós vallásos tapasztalásának.

102:4.4 (1123.4) **Az ember vallásos tapasztalásában jelenlévő hibaelem nagysága egyenesen arányos az Egyetemes Atya szellemi fogalmát beszennyező anyagelvűségi tartalommal.** Az

embernek a szellemi megelőző világegyetemi fejlődése abban a tapasztalásban áll, hogy az ember megszabadul az Isten természetére és a tiszta, igaz szellem valóságára vonatkozó téves eszméktől. Az Istenség több, mint szellem, azonban a szellemi megközelítés az egyetlen járható út a felemelkedő ember számára.

102:4.5 (1123.5) Az ima valóban része a vallásos tapasztalásnak, de a mai vallások helytelenül hangsúlyozzák, miközben túlságosan elhanyagolják az istenimádás alapvetőbb közösségét. Az istenimádat erősíti és kiterjeszti az elmélyült gondolkodást segítő felfogóképességet. Az ima gazdagíthatja az életet, az istenimádás viszont rávilágít a beteljesülésre.

102:4.6 (1123.6) A kinyilatkoztatott vallás az emberi létezés egyesítő eleme. A kinyilatkoztatás egyesíti a történelmet, összehangolja a földtant, a csillagászatot, a természettant, a vegytant, az élőlénytant, a társadalomtant és a lélektant. A szellemi létezés a valódi lelke az ember mindenségrendjének.

5. A lehetőségben rejlő célirányos felsősége

102:5.1 (1123.7) Jóllehet a hit tényének megállapítása nem egyenértékű annak a ténynek az állításával, amit hiszünk, mindazonáltal az egyszerű életnek a személyiség szintjére való evolúciós fejlődése mutatja az elinduláshoz szükséges személyiség-kibontakozási lehetőség meglétének tényét. Az idő-világegyetemekben a lehetséges mindig felette áll a ténylegesnek. A fejlődő mindenségrendben a lehetséges az, ami lesz, és ami lesz, az pedig az Istenség célirányos rendelkezéseinek kibontakozása.

^{102:5.2 (1124.1)} A lehetségesnek ugyanez a felsősége nyilvánul meg az elme fogalomalkotásának fejlődésében, amikor a kezdetleges állati félelem átalakul az Isten iránt egyre mélyülő tiszteletté és a világegyetem iránti egyre erősödő csodálattá. Az őseembernek több volt a vallásos félelme, mint a vallásos hite, és a szellem-lehetségeseknek az elme-ténylegesek felettsége mutatkozik meg, amikor e gyáva félelem átalakul a szellemi valóságokban való élő hitté.

^{102:5.3 (1124.2)} Az evolúciós vallást magyarázhatjátok lélektanilag, de a szellemi eredetű személyes-élményű vallást nem. Az emberi erkölcsiség felismerhet értékeket, azonban csakis a vallás képes ezeket az értékeket megőrizni, megnemesíteni és szellemivé lényegíteni. De ezektől a hatásoktól függetlenül a vallás valamivel több, mint érzelmileg telített erkölcsiség. A vallás az erkölcsiség számára olyan, mint a szeretet a kötelesség számára, mint a fiúi elismertség az alávetettség számára, mint a lényeg az anyag számára. Az erkölcsiség egy mindenható Szabályozót tár fel, egy szolgálni való Istenséget; a vallás egy mindenkit-szerető Atyát mutat meg, egy imádni és szeretni való Istent. És ez megint csak azért van így, mert a vallás szellemi lehetőségessége felette áll az evolúciós erkölcsiség kötelezettség-ténylegességének.

6. A vallásos hitbeli meggyőződés

^{102:6.1 (1124.3)} A vallási félelem bölcséleti kiküszöbölése és a tudomány folyamatos fejlődése nagyban fokozza a hamis istenek halandóságát; és még ha az ember-alkotta istenségek ezen áldozatai pillanatnyilag köddel takarják is el a szellemi látképet, végül lerombolják az örökkévaló szeretet élő Istenét oly sokáig homályba borító tudatlanságot és babonáságot. A

teremtény és a Teremtő közötti viszony élő tapasztalás, lendületes vallásos hit, mely pontosan nem meghatározható. Az élet valamely részét elkeríteni és vallásnak nevezni nem más, mint felbomlasztani az életet és eltorzítani a vallást. Éppen ez az oka annak, hogy az imádat Istene miért tart igényt vagy teljes odaadásra vagy semmilyenre.

102:6.2 (1124.4) Az ősemberek istenei talán nem voltak többek, mint a maguk árnyékai; az élő Isten az az isteni fény, melynek megszakadása jelenti a teljes tér teremtés-árnyékát.

102:6.3 (1124.5) A bölcséleti úton előbbre jutott vallási hívó hisz a személyes üdvözülés valamilyen személyes Istenében, valamiben, ami több, mint valóság, érték, teljesítményszint, fennkölt folyamat, átalakulás, a tér-idő végleges volta, eszményítés, az energia megszemélyesülése, gravitációs entitás, emberi kivetülés, a sajátlényeg eszményítése, a természet ereje, a jóságra való hajlam, az előremutató evolúciós készítés, vagy magasztos feltevés. A vallási hívó a szeretet Istenében hisz. A szeretet a vallás lényege és az ígéretesebb polgárosodott társadalom kútfője.

102:6.4 (1124.6) A hit a valószínűség bölcséleti Istenét átalakítja a személyes vallásos tapasztalásban való bizonyosság üdvözítő Istenévé. A kételkedés kihívást jelenthet a hittudományi elméletek számára, ám a személyes tapasztalás megbízhatóságában való bizodalom megerősíti a magát hitté kinőtt hiedelem igazságát.

102:6.5 (1124.7) Istennel kapcsolatos meggyőződéseket le lehet vezetni bölcs érvelésen keresztül, de az egyén csak hit révén, személyes tapasztaláson keresztül válik Istent ismerővé. Sok

olyasmiben, ami az élet részét képezi, számolni kell a valószínűséggel, viszont amikor a mindenségrendi valósággal teremt kapcsolatot az ember, bizonyosságot tapasztalhat meg, amint az ilyen jelentéstartalmakhoz és értékekhez élő hit révén közelít. Az Istent ismerő lélek ki meri jelenteni, hogy „tudom”, még akkor is, amikor az Istenre vonatkozó tudását megkérdőjelezi a hitetlen ember, aki tagadja e bizonyosságot, mert azt nem teljesen támasztja alá értelmi okszerűség. Minden ilyen kétkedőnek a hívő csak azt válaszolja, hogy „Honnan tudod, hogy én nem tudom?”

102:6.6 (1125.1) Bár az értelem mindig megkérdőjelezheti a hitet, a hit mindig kiegészítheti mind az értelmet, mind az okszerű gondolkodást. Az értelem teremti a valószínűséget, melyet a hit képes erkölcsi meggyőződéssé, sőt szellemi tapasztalássá alakítani. Isten az első igazság és a végső tény; ezért ered minden igazság őbenne, s ezért létezik minden tény őhozza viszonyulva. Az Isten tiszta igazság. Igazsággént az ember megismerheti Istent, de Isten megértéséhez — megmagyarázásához — az embernek fel kell fedeznie a világegyetemek mindenségének tényét. Az Isten igazságának megtapasztalása és az Isten tényével kapcsolatos tudatlanság közötti nagy szakadékot csakis élő hit révén lehet áthidalni. Az értelem önmagában nem képes összhangot teremteni a végtelen igazság és az egyetemes tény között.

102:6.7 (1125.2) A hiedelem talán nem képes ellenállni a kétségnek és legyőzni a félelmet, a hit viszont mindig győzedelmeskedik a kétkedés felett, mert a hit egyaránt igenlő és élő. A pozitívnak a negatívval szemben, az igazságnak a tévedéssel szemben, a tapasztalásnak az elmélettel szemben, a szellemi valóságoknak

az idő és tér elszigetelt tényeivel szemben mindig előnye van. E szellemi meggyőződés elsőprő bizonyítékát a szellem ama társadalmi gyümölcsei jelentik, melyeket a hívők, a hittel bírók teremnek ezen igaz szellemi tapasztalás eredményeként. Jézus mondta: „Ha úgy szeretitek a társaitokat, amint én szerettelek titeket, akkor mindenki tudni fogja, hogy az én tanítványaim vagytok.”

102:6.8 (1125.3) A tudomány számára Isten egy lehetőség, a lélektan számára kíváncsiság, a bölcelet számára valószínűség, a vallás számára bizonyosság, a vallásos tapasztalás ténylegessége. Az értelem megköveteli, hogy a valószínűség Istenét megtalálni nem képes bölcelet nagyon tisztelje azt a vallásos hitet, amely képes a bizonyosság Istenének megtalálására és meg is találja azt. A tudománynak nem szabad a vallásos tapasztalást a hihetőség szintjén figyelmen kívül hagynia, addig nem, amíg fenntartja azt a feltevését, hogy az ember értelmi és bölceleti felruházottsága egyre csekélyebb mértékű értelmi képességekből emelkedett ki, ahogy egyre visszább nyúlnak, eljutva végül ahhoz az ősi élet-eredethez, mely teljes mértékben mentes volt mindenféle gondolkodástól és érzéstől.

102:6.9 (1125.4) Az evolúciós tényeket nem szabad szembeállítani az Istent ismerő halandó vallásos életében megjelenő szellemi tapasztalás bizonyossága valóságának igazságával. Az értelmes embereknek fel kell hagyniuk a gyerekes okoskodással és meg kell próbálkozniuk a felnőtt következetes gondolkodásának alkalmazásával, azzal az okszerű gondolkodással, mely elviseli az igazság fogalmát a tény megfigyelése mellett. A tudományos anyagelvűség csődbe jutott, amikor az egyes

visszatérő világegyetemi jelenségek ellenében is kitart, azzal újítva meg a bevett ellenvetéseit, hogy a kétségkívül feljebb lévőtt visszaentalja azzá, ami kétségkívül lejjebb van. A következetesség megköveteli a célirányos Teremtő tevékenységeinek elismerését.

^{102:6.10 (1125.5)} A szerves evolúció tény; a célirányos vagy fokozatos evolúció igazsága következetessé teszi az evolúció egyre magasabb szintek elérésében megnyilvánuló, egyébként ellenmondásos jelenségeit. Minél magasabb szintre jut el valamely tudós a választott tudományában, annál inkább el fog pártolni az anyagelvű ténybeli elméletek mellől a Legfelsőbb Elme uralmának mindenségrendi igazságához. Az anyagelvűség kisebbíti az emberi életet; Jézus evangéliuma minden halandót felettébb megnövel és mennyeien megnemesít. A halandói létet úgy kell elképzelni, mint amely azon izgalmas és magával ragadó tapasztalás felismerésének valóságát alkotja, amelyben az emberi felemelkedés és az isteni, megszabadító alászállás találkozik.

7. Az isteni bizonyossága

^{102:7.1 (1126.1)} Az Egyetemes Atya, lévén függetlenül létező, egyúttal önmagát magyarázó is; ő ténylegesen benne él minden józan halandóban. De nem lehettek bizonyosak Isten felől, hacsak nem ismeritek meg őt; a fiúi elismertség az egyetlen tapasztalás, mely az atyaságot bizonyossá teszi. A világegyetem mindenütt változóban van. A változó világegyetem függő világegyetem; az ilyen teremtésrész nem lehet sem végleges, sem abszolút. Egy véges világegyetem teljes mértékben függ a Véglegestől és az Abszolúttól. A világegyetem és az Isten nem ugyanaz; az egyik ok, a másik

okozat. Az ok abszolút, végtelen, örökkévaló és változhatatlan; az okozat pedig tér-idő jellegű és tapasztalás-meghaladó, de folyton változó, mindegyre növekvő.

^{102:7.2 (1126.2)} Az Isten az egyetlen önmagától keletkezett tény a világegyetemben. Ő a titka a dolgok és lények teljes teremtesösszessége rendjének, tervének és céljának. A mindenütt-változó világegyetemet abszolút változhatatlan törvények, egy változhatatlan Isten szokásai szabályozzák és tartják biztos egyensúlyban. Az Isten ténye, az isteni törvény maga változhatatlan; az Isten igazsága, az ő viszonya a világegyetemhez pedig olyan viszonylagos kinyilatkoztatás, mely mindig tud alkalmazkodni az állandóan fejlődő világegyetemhez.

^{102:7.3 (1126.3)} Az Isten nélküli vallást feltalálni akarók olyanok, mint azok, akik gyümölcsöt akarnak szedni gyümölcsfa nélkül, akik gyermeket akarnak szülők nélkül. Nincsenek következmények okok nélkül; csak a VAGYOK ok nélkül való. A vallásos tapasztalás ténye maga után vonja Istent, és az ilyen személyes tapasztalás Istenének személyes Istenségnek kell lennie. Nem imádkozhattok vegytani képlethez, nem fohászkodhattok matematikai egyenlethez, nem imádhattok feltevést, nem bízhattok kiindulási feltételben, nem létesíthettek bensőséges közösséget folyamattal, nem szolgálhattok elvont fogalmat és nem lehettek szeretetteljes viszonyban törvénnyel.

^{102:7.4 (1126.4)} Igaz, hogy számos, nyilvánvalóan vallásos vonás kinőhet nem vallásos gyökerekből is. Az ember képes értelmileg tagadni Istent és mégis erkölcsileg jónak, állhatatosnak, fiúinak, őszintének, sőt még eszményelvűnek is

lenni. Az ember képes számos tisztán emberbaráti ágot oltani a maga alapvetően szellemi természetébe és így kétségtelenül bizonyítani állításait egy istentelen vallás mellett, azonban az ilyen tapasztalás mentes a továbbélő értékektől, az Istenismeréstől és az Istenhez való felemelkedéstől. Az ilyen halandói tapasztalás csak társadalmi gyümölcsöket terem, nem szellemieket. Az oltvány határozza meg a gyümölcs természetét, függetlenül attól, hogy az éltető tápot az elmével és a szellemmel való eredeti isteni felruházottság gyökereiből kapja.

102:7.5 (1126.5) A vallás értelmi ismertetőjele a meggyőződés; a bölcséleti ismérve a következetesség; a társadalmi gyümölcse pedig a szeretet és a szolgálat.

102:7.6 (1126.6) Az Istent ismerő egyén nem olyan, aki nem látja a nehézségeket vagy figyelmen kívül hagyja az akadályokat, melyek az Isten megtalálásának útjában állnak a babonáság, a hagyomány és a legújabb idők anyagelvű irányzatainak zavarában. Ő már szembekerült mindezen elrettentő dolgokkal és legyőzte azokat, fölébük kerekedett élő hit révén, és ellenükben is eljutott a szellemi lét felföldjeire. Igaz azonban, hogy a befelé Istenben bizonytságot mutatók közül sokan azért félnek e meggyőződésbeli érzéseiket megerősíteni, mert az Istenben való hit ellen kifogásokat felsorakoztatók és az azzal járó nehézségeket felnagyítók sokan vannak és agyafúrtak. A hibák bírálgatásához, a kérdezgetéshez vagy az akadékoskodáshoz nem kell nagy ész. Viszont igenis kiváló elme kell e kérdések megválaszolásához és e nehézségek megoldásához; a hitbéli meggyőződés a legnagyobb módszer minden ilyen felszínes vita kezelésére.

^{102:7.7 (1127.1)} Ha a tudomány, a bölcsélet vagy a társadalomtan veszi magának a bátorságot és rögzöttelvűvé válik az igaz vallás prófétáival való vitában, akkor az Istent ismerő embereknek az ilyen indokolatlan tételelességre a személyes szellemi tapasztalás meggyőződésének messzebb tekintő hitelvességével kell válaszolniuk, „tudom, hogy mit tapasztaltam meg, mert én a VAGYOK fia vagyok”. Ha a hívő személyes élményét hitelv vitatja, akkor a megtapasztalható Atya hitben-született fia a nem vitatható hittétellel, az Egyetemes Atyánál való tényleges fiúi elismerésének kinyilvánításával válaszolhat.

^{102:7.8 (1127.2)} Csak korlátlan valóság, mely abszolút, merhet következetesen merevnek lenni. A rögzöttelvűséget vállalók előbb-utóbb szükségszerűen belefutnak az energia Abszolút voltának, az igazság Egyetemes voltának és a szeretet Végtelen voltának karjába, már ha következetesek akarnak maradni.

^{102:7.9 (1127.3)} Ha a mindenségrendi valósághoz való nem vallásos közeledés vitatni meri a hitbeli meggyőződést annak nem bizonyított helyzete alapján, akkor a szellemet megtapasztalt ember hasonlóképpen merev elven vitathatja a tudomány tényeit és a bölcsélet hiedelmeit azon az alapon, hogy azok ugyancsak nem bizonyítottak; azok hasonlóképpen a tudós vagy a bölcselő tudatában megjelent tapasztalások.

^{102:7.10 (1127.4)} Megvan a jogunk ahhoz, hogy minden világegyetemi tapasztalás közül a legbizonyosabbnak Istent tartsuk, aki minden jelenlét közül a legelkerülhetetlenebb, minden tény közül a legvalóságosabb, az összes igazság közül a legelőbb, az összes barát közül a legszeretetre méltóbb és az összes értéket tekintve a legistenibb.

8. A vallás tanúságai

^{102:8.1 (1127.5)} A vallás valóságának és hathatóságának legerősebb bizonyítékát az emberi tapasztalás ténye alkotja; nevezetesen az, hogy az ember, mely természetesen ijedős és gyanakvó, eredendően fel van ruházva az önfenntartás erős ösztönével és a halál utáni továbbélésre való törekvéssel, hajlandó a jelenének és jövőjének legfontosabb érdekeit azon erő és személy gondjára és irányítására teljes mértékben rábízni, amelyet a hite révén Istenként jelöl meg. Ez minden vallás központi igazsága. Nincs két vallás, mely egyetértene abban, hogy ez az erő vagy személy mit is kíván az embertől e gondoskodásért és végső üdvösségért cserébe; valójában mind többé-kevésbé eltérő véleményen van.

^{102:8.2 (1127.6)} Megfigyelve valamely vallás elhelyezkedését az evolúciós sorban, a legjobban úgy alkothatunk róla véleményt, ha megnézzük erkölcsi ítéleteit és etikai mércéit. Minél magasabb rendű valamely vallás, annál inkább bátorítja az állandóan fejlődő társadalmi erkölcsiséget és etikai műveltséget, és maga is bátorítást kap ezektől. Nem ítéelhetjük meg a vallást az azt kísérő polgárosodott viszonyok jellege alapján; jobban tesszük, ha valamely polgárosodott társadalom valódi természetét a vallásának tisztasága és nemessége révén véleményezzük. A világ számos nemes vallási vezetője gyakorlatilag tanulatlan ember volt. Az örök valóságokban való üdvös hit gyakorlásához nem szükséges a világ bölcsessége.

^{102:8.3 (1127.7)} A különféle korok vallásai közötti különbség teljesen attól függ, hogy milyen különbség van az ember valóságfelfogásában és hogy milyen különbségek vannak az

erkölcsi értékek, az etikai viszonyok és a szellemvalóságok felismerésében.

102:8.4 (1127.8) Az etika külső társadalmi vagy faji tükre hű képet mutat a belső szellemi és vallásos fejlődés egyébként megfigyelhetetlen alakulásáról. Az ember mindig is az általa ismert legjobb fogalmakban, legmélyebb tartalmú eszmékben és legmagasabb rendű eszményképekben gondol Istenre. Még a történelmi vallás is mindig az általa felismert legmagasabb rendű értékekből alkotta meg a maga Isten-fogalmait. Minden értelmes teremtmény az általa ismert legjobb és legmagasabb rendű dolgot nevezi Istennek.

102:8.5 (1128.1) Az észre és az értelmi kifejeződésre szorítkozó vallás mindig is vette magának a bátorságot, hogy a maga etikai-kulturális és erkölcsi-fejlődési mércéi alapján bírálja a polgárosodott társadalmat és az evolúciós haladást.

102:8.6 (1128.2) Míg a személyes vallás megelőzi az emberi erkölcsök kialakulását, addig feljegyzett, sajnálatos tény, hogy az intézményesített vallás mindig is lemaradt az emberfajta lassan változó erkölcsi mögött. A szervezett vallás maradian késlekedőnek bizonyult. A próféták rendszerint a vallási fejlődés élére állva vezették a népet; a hittudósok pedig rendszerint visszafogták őket. A vallás, lévén belső vagy személyes tapasztalás tárgya, sohasem képes messze megelőzni a fajok értelmi fejlődését.

102:8.7 (1128.3) Ám a vallást sohasem gyarapítja az úgynevezett csodás dolgokhoz fordulás. A csodák keresése a varázslási jellegű kezdetleges vallásokhoz való visszatérés. Az igaz vallásnak semmi dolga az állítólagos csodákkal, és a

kinyilatkoztatott vallás sem utal csodákra úgy, mint a fennhatóságának bizonyítékára. A vallás mindig is személyes tapasztalásban gyökerezik és arra támaszkodik. A ti legmagasabb rendű vallásokat, Jézus élete is éppen ilyen személyes tapasztalás volt: az ember, a halandó ember kereste Istent és meg is találta őt teljességben a húsvér testben eltöltött rövid élet alatt, míg ugyanezen emberi tapasztalásban megjelent az embert kereső és a végtelen felsőségű tökéletes lélek teljes megelégedésére meg is találó Isten. És az bizony vallás, mégpedig a Nebadon világegyetemben eddig kinyilatkoztatott legmagasabb rendű vallás — a názáreti Jézus földi élete.

102:8.8 (1128.4) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

103. írás

A vallásos tapasztalás valósága

103:0.1 (1129.1) AZ EMBER minden vallásos megnyilvánulását az istenimádat-segéd korai segédkezése támogatja és a bölcsesség-segéd igazítja ki. Az embernek a felsőbb-elmével való első felruházottságát a Világegyetemi Alkotó Szellem Szent Szellemébe való személyiség-bekapcsolódás képezi; és e hatás már jóval az isteni Fiak alászállása vagy az Igazítók általános eljövetele előtt működik annak érdekében, hogy tágítsa az ember etikai, vallási és szellemiségi nézőpontját. A paradicsomi Fiak alászállásait követően a felszabadult Igazság Szelleme tekintélyes mértékben járul hozzá az ember vallásos igazságok felfogására való képességének kiteljesedéséhez. Valamely lakott világ evolúciójának előrehaladtával a Gondolatigazítók egyre nagyobb számban vesznek részt az emberi vallásos látásmód nemesebb fajtáinak kialakításában. A

Gondolatigazító mindenségrendi ablakán át a véges teremtmény hitében megpillanthatja a korlátlan Istenség, az Egyetemes Atya bizonyosságát és isteniségét.

103:0.2 (1129.2) Az emberfajták vallásos hajlamai velük születettek; a megnyilvánulásuk általános és nyilvánvalóan természetes eredetű; a kezdetleges vallások a keletkezésüket tekintve mindig evolúciósak. Ahogy a természetes vallásos tapasztalás továbbfejlődik, rendre időszakos igazság-kinyilatkoztatások fejtenek ki hatást a bolygói evolúció egyébként lassú menetére.

103:0.3 (1129.3) Ma az Urantián négyféle vallás létezik:

103:0.4 (1129.4) 1. Természetes vagy evolúciós vallás.

103:0.5 (1129.5) 2. Természetfeletti vagy kinyilatkoztatott vallás.

103:0.6 (1129.6) 3. Gyakorlati vagy közkeletű vallás, mely különböző mértékben tartalmazza a természetes és a természetfeletti vallások elemeit.

103:0.7 (1129.7) 4. Bölcséleti vallások, melyek ember alkotta vagy bölcséleti úton kitalált hittudományi tantételek és józan ész alkotta vallások.

1. Vallásbölcsélet

103:1.1 (1129.8) A vallásos tapasztalás egysége valamely társadalmi vagy faji csoport körében az egyénben lakozó Isten-szilánk azonos természetéből származik. Az emberben lévő ezen isteni dologból ered az embernek a többi ember jólétéhez fűződő önzetlen érdeke. Ám mivel a személyiség egyedi — nincs két egyforma halandó — ezért ebből elkerülhetetlenül következik,

hogy nincs két emberi lény sem, mely egyformán értelmezné az isteniségnek az ő elméjükben lakozó szellemének vezetését és késztetéseit. Egy halandói csoport képes megtapasztalni szellemi egységet, azonban ők sohasem érhetnek el bölcséleti azonosságot. A vallásos gondolkodás és élmény felfogásbeli különbözőségét mutatja az a tény is, hogy a huszadik századi hittudósok és bölcselők ötszáznál is több különböző meghatározást adtak a vallásra. A valóságban minden emberi lény az őbenne lakozó Isten-szellemből áradó isteni ösztönzések saját, tapasztaláson alapuló értelmezése alapján határozza meg a vallást, és ennél fogva az ilyen értelmezésnek egyedinek kell lennie és teljes mértékben különböznie kell minden más emberi lény vallásbölcséletétől.

^{103:1.2 (1130.1)} Amikor egy halandó teljes egyetértésre jut valamely halandótársának vallásbölcséletével, e jelenség jelzi, hogy a két lénynek hasonló vallásos tapasztalása volt a bölcséleti-vallásos értelmezésük hasonlóságának tárgyát képező dolgokban.

^{103:1.3 (1130.2)} Bár a vallásokat személyes élmény tárgya, nagyon is fontos, hogy nagyszámú egyéb vallásos tapasztalást (különböző halandók eltérő értelmezéseit) ismerjete meg abból a célból, hogy a vallási életetek ne váljon önközpontúvá — korlátozottá, önzővé és közösségellenessé.

^{103:1.4 (1130.3)} Az okszerű gondolkodás rossz akkor, amikor feltételezi, hogy a vallás először valamilyen ősi hit valamiben, amit azután az értékek keresése követ. A vallás előbb az értékek keresése, és azután alakul ki az értelmező hiedelmeknek valamilyen rendszere. Az emberek sokkal könnyebben értenek egyet a vallásos értékekben, vagyis a célokban, mint a hiedelmekben, tehát az értelmezésekben. Ez a

magyarázat arra, hogy a vallás miként képes egyetértésre jutni az értékekben és a célokban, s közben miért mutatja az egymásnak ellentmondó, több száz fenntartott hiedelem — hitvallás — zavaros jelenségét. Ez magyarázatot ad arra is, hogy egy adott személy miért képes kitartani a vallásos tapasztalása mellett a számos vallásos hiedelmének feladása vagy változtatása ellenére is. Az istentan nem teremt vallást; a vallás az, mely megteremti az istentani bölcseletet.

^{103:1.5 (1130.4)} Az, hogy a vallási hívek oly erősen hittek abban, ami hamis volt, még nem érvényteleníti a vallást, mert a vallás az értékek felismerésén alapul és érvényét a személyes vallásos tapasztalás hite igazolja. A vallás tehát tapasztaláson és vallásos gondolkodáson alapul; az istentan, a vallás bölcselete pedig jóhiszemű kísérlet e tapasztalás értelmezésére. Az ilyen értelmező hiedelmek lehetnek jók vagy rosszak, vagy alkotják az igazság és a tévedés keverékét.

^{103:1.6 (1130.5)} A szellemi értékek felismerésének tudatosulása az eszmei síkot meghaladó szintű élmény. Egyetlen emberi nyelvben sincs szó, melyet azon „érzet”, „érzés”, „megérzés” vagy „élmény” leírásához felhasználhatnánk, melyet az Isten-tudat megjelölésére választottunk. Az Isten szelleme, mely az emberben lakozik, nem személyes — az Igazító ugyanis elő-személyes — viszont e Nevelő olyan értéket mutat meg, olyan isteniség-illatot áraszt, mely a legfelsőbb és végtelen értelemben is személyes. Ha Isten nem volna legalább személyes, akkor nem lehetne tudatos, és ha nem tudatos lenne, akkor ember-alatti volna.

2. A vallás és az egyén

103:2.1 (1130.6) A vallás az emberi elmében működik és a tapasztalásban még azelőtt megjelenik, hogy az emberi tudatban felbukkanna. A gyermek már nagyjából kilenc hónappal azelőtt létezik, hogy megtapasztalná a születést. A vallás „születése” azonban nem hirtelen jellegű; az inkább fokozatos kiemelkedés. Mindazonáltal előbb-utóbb csak eljön egy „születésnap”. Nem léphettek be a mennyországba, hacsak nem „születtek újjá” — hacsak nem a Szellemtől születtek. Számos szellemi megszületést kísér sok szellemi szenvedés és komoly lélektani zavar, ahogy sok testbeli születést is „heves fájdalmak” és a „szülés” egyéb rendellenes jelenségei jellemeznek. Az egyéb szellemi születések a legfelsőbb értékek felismerésében való természetes és egészséges gyarapodások, melyet a szellemi tapasztalás kiteljesedése kísér, jóllehet vallási fejlődés nem megy végbe tudatos erőfeszítés és céltudatos, egyéni elhatározás nélkül. A vallás sohasem tétlen tapasztalás, nemleges hozzáállás. Amit a „vallás születésének” neveznek, az nem közvetlenül kötődik az úgynevezett megtérési élményekhez, melyek rendszerint azokat a vallásos történéseket jellemzik, melyek az életben később mennek végbe elmebeli feszültség, érzelmi elfojtás és alkati zavarok eredményeként.

103:2.2 (1131.1) Ám azoknak a személyeknek, akiket a szüleik úgy neveltek, hogy egy szerető mennyei Atya gyermekeiként való lét tudatában nőttek fel, nem szabad bizalmatlanul tekinteniük ama halandótársaikra, akik az Istennel való közösség tudatához csak lélektani válsághelyzeten, érzelmi felkavarodáson keresztül tudtak eljutni.

103:2.3 (1131.2) Az emberi elme evolúciós táptalaja, melyben a kinyilatkoztatott vallás magja kicsírázik nem más, mint a már korán közösségtudatot eredeztető erkölcsi természet. Egy gyermek erkölcsi természete első ösztökéléseinek semmi közük nemiséghez, bűnösséghez vagy személyes büszkeséghez, inkább van közük az igazságosság, tisztességesség ösztönzéseire, és a kedvesség készítéseire — az ember társai számára való hasznos segédkezéshez. Amikor e korai erkölcsi ébredések tápot kapnak, akkor meggyógyul a vallási élet azon fokozatos fejlődése, mely viszonylag mentes az összeütközésektől, zavaroktól és válsághelyzetektől.

103:2.4 (1131.3) Minden emberi lény már nagyon korán megtapasztal valamennyit az ő önző és az ő emberbaráti készítése közötti ellentétből, és az Isten-tudat első megtapasztalására sok esetben éppen az ilyen erkölcsi összeütközések feloldására való törekvés során, az emberfeletti segítség keresésének eredményeként kerül sor.

103:2.5 (1131.4) A gyermeki lélektan természeténél fogva igenlő jellegű, nem pedig nemleges. Sok halandó azért nemleges hozzáállású, mert így nevelték őket. Amikor azt mondjuk, hogy a gyermek igenlő hozzáállású, akkor az ő erkölcsi készítéseire utalunk, azokra az elme-erőkre, melyek felbukkanása jelzi a Gondolatigazító megérkezését.

103:2.6 (1131.5) Helytelen tanítás hiányában az egészséges gyermeknél a vallásos tudat megjelenésével az elme inkább az erkölcsi pártatlanság és a társadalmi segédkezés felé történő pozitív elmozdulást mutatja, nem pedig a bűntől és a bűnösségtől való távolodás negatív irányultságát. A vallásos tapasztalás fejlődése végbemehet összeütközéssel és

összeütközés nélkül is, de az emberi akarat elkerülhetetlen döntéseinek sora, erőfeszítése és működése mindig jelen van.

^{103:2.7 (1131.6)} Az erkölcsi választással rendszerint több-kevesebb erkölcsi ellentét jár együtt. Ez a legelső összeütközés a gyermeki elmében az önös késztetések és az emberbarátság ösztönzései között megy végbe. A Gondolatigazító nem hagyja figyelmen kívül az önös indíttatású személyiségértékeket, viszont úgy avatkozik be, hogy némiképp kedvez az önzetlen ösztönzésnek, mely az emberi boldogság céljához és a mennyország örömeihez vezet.

^{103:2.8 (1131.7)} Amint valamely erkölcsi lény úgy dönt, hogy önzetlen lesz, amikor az önzőség belső kényszerével szembesül, akkor az már kezdetleges vallásos tapasztalás. Semmilyen állat sem képes ilyen döntésre; az ilyen döntés emberi és vallásos is egyben. Magába foglalja az Isten-tudat tényét és a társadalmi szolgálat késztetését, és az emberek közötti testvériség alapját mutatja. A maga szabad akaratából helyes erkölcsi belátásra jutó elmében az ilyen döntés már vallásos tapasztalást alkot.

^{103:2.9 (1131.8)} De még mielőtt a gyermek eléggé fejletté vált volna ahhoz, hogy erkölcsi képességre tegyen szert és ezáltal képessé váljon az emberbaráti szolgálat választására, már erős és jól egyesített önös természetet alakított ki. Ez a valóságos helyzet az, mely a „felsőbbrendű” és az „alsóbbrendű” természet közötti, a „bűnbeli régi ember” és a kegyelem „új természete” közötti küzdelem elméletének megjelenéséhez vezet. A rendesen fejlődő gyermek az élete során már nagyon korán elkezd megtanulni, hogy „áldottabb adni, mint kapni”.

^{103:2,10 (1131.9)} Az ember igyekszik az önmaga szolgálatára irányuló belső kényszert a tudatos énjével — önmagával — azonosítani. Ezzel szemben hajlamos az emberbarátságra való törekvést valamilyen rajta kívül eső hatással — Istennel — azonosítani. Ezen ítélete valóban helyes, mert minden ilyen nem-sajátlényegű vágy ténylegesen is a benne lakozó Gondolatigazító iránymutatásaiból ered, és ez az Igazító pedig Isten-szilánk. A szellemi Nevelő ösztönzése az emberi tudatban úgy jelenik meg, mint az önzetlenség, a mások jólétével törődés készítése. Legalábbis ez a gyermeki elme korai, alapvető élménye. Amikor a növekvő gyermeknek nem sikerül a személyiség-egyesítés, az önzetlenségi hajtóerő olyan mértékben túlfejlődhet, hogy komoly hátrányt jelenthet a sajátlényeg jólétének. A félrevezetett tudat sok összeütközésért, aggodásért, szomorúságért és rengeteg emberi boldogtalanságért lehet felelős.

3. A vallás és az emberi faj

^{103:3,1 (1132.1)} Bár a szellemekben, álmokban és a sokféle más babonaságban való hiedelmek mind szerepet játszottak a kezdetleges vallások evolúciós eredetében, ne hagyjátok figyelmen kívül az összetartás nemzetségi, törzsi szellemét se. A csoportkapcsolatban jelent meg az a kifejezett társadalmi helyzet, mely a korai emberi elme erkölcsi természetében az önzés-önzetlenség összeütközést kiváltotta. Az ausztrál őslakosok a szellemekben való hiedelmük ellenére még mindig a nemzetségre összpontosítják a vallásukat. Idővel az ilyen vallási fogalmak hajlamosak megszemélyesülni, előbb állatokként, később pedig emberfeletti emberként, vagy Istenként. Még az olyan alacsony szinten álló emberfajták is, mint az afrikai busmanok, akik a hiedelmeiket tekintve még a

nemzetség-ös tisztelői szintet sem érik el, felismerik az önérdek és a csoportérdek közötti különbséget, eljutnak a világi és a szent értékek közötti kezdetleges különbségtételhez. Ám nem a társadalmi csoport a forrása a vallásos tapasztalásnak. Függetlenül az ember korai vallását befolyásoló mindeme tényezőktől, továbbra is tény, hogy az igaz vallásos készítetés eredetét azok a tiszta szellemjelenlétek képezik, melyek az akaratot arra készítetik, hogy önzetlen legyen.

103:3.2 (1132.2) A későbbi vallás árnyéka vetül előre a természeti csodákban és rejtelmekben való ősi hiedelemben, a személytelen erőkben. De a fejlődő vallás előbb-utóbb megköveteli, hogy az egyén valamilyen személyes áldozatot hozzon a társadalmi csoportjának jóléte érdekében, tegyen valamit a többi ember boldogságáért és jólétéért. Végül pedig a vallás rendeltetése az, hogy az Isten és az ember szolgálatára legyen.

103:3.3 (1132.3) A vallás rendeltetése az ember környezetének megváltoztatása, de a halandók körében ma fellelhető vallások közül sok erre képtelenné vált. A környezet túl gyakran uralta a vallást.

103:3.4 (1132.4) Emlékezzetek, hogy minden kor vallásában a legkiemelkedőbb tapasztalás az erkölcsi értékekkel és a társadalmi jelentéstartalmakkal kapcsolatos érzés, nem pedig a hittudományi tantételekkel vagy bölcséleti elméletekkel kapcsolatos gondolkodás. A vallás kedvező fejlődési irányt vesz, amint a varázslási elemet felváltja az erkölcsök fogalma.

103:3.5 (1132.5) Az ember a személytelen erők, a varázslás, a természetimádás, a szellemfélés és az állatimádás

babonaságain keresztül fejlődve jutott el ama különféle szertartásrendekig, miáltal az egyén vallásos hozzáállása a nemzetség csoportválaszaivá vált. Ekkor e szertartások törzsi hiedelmekké sűrűsödtek és szilárdultak, végül pedig e félelmek és hitek istenekké személyesültek. De mindeme vallásfejlődésből sohasem hiányzott teljesen a vallási elem. Az Isten készítése mindig is munkált az emberben. Ezek az erőteljes hatások — az egyik emberi, a másik pedig isteni — biztosították a vallás megmaradását a korok viszontagságai közepette is, és annak ellenére is, hogy ezernyi romboló hajlam és rosszakarató kibékíthetetlen ellentét oly gyakran fenyegette megsemmisítéssel.

4. Szellemi közösség

^{103:4.1 (1133.1)} A társadalmi esemény és a vallási összejövetel közötti jellegzetes különbség az, hogy szemben a világgal, a vallásit áthatja a közösség légköre. Így az emberi társulás az istenivel való közösség érzését kelti, és ez a kezdete a csoportos istenimádásnak. A közös étkezésen való részvétel volt a társadalmi közösség legkorábbi fajtája, és a korai vallások így gondoskodtak arról, hogy a szertartásrendi áldozás valamely részét az istenimádók elfogyasszák. Még a kereszténységben is megőrződött e bensőséges érintkezési mód az Úrvacsorában. A közösség légköre a béke üdítő és megnyugtató időszakát hozza el az önző tudatos énnel az emberben lakozó szellemi Nevelő emberszerető ösztönzésével való összeütközésében. Ez az igaz istenimádat előjátéka — az Isten jelenlétének folyamatos tudatosítása, mely elvezet az emberek közötti testvériség megjelenéséhez.

103:4.2 (1133.2) Az Istennel való közössége megszakadását érzékelő őseMBER valamilyen áldozáshoz folyamodott a vezeklésre, a baráti viszony helyreállítására való törekvésében. A pártatlanság iránti vágy és szomj vezet el az igazság felfedezéséhez, az igazság pedig magasabb szintre emeli az eszményképeket, és ez új kihívásokat teremt az egyes hívők számára, mert az eszményképeink mértani sor szerint gyarapodnak, míg az azoknak való megfelelési képességünk csak számtani sor szerint növekszik.

103:4.3 (1133.3) A bűnösség érzése (nem a büntudat) vagy megszakadt szellemi közösségből, vagy az egyén erkölcsi eszményképeinek elszegényedéséből ered. Az ilyen nehézségtől való megszabadulás csakis annak felismerésén keresztül jöhet, hogy az ember legfelsőbb rendű erkölcsi eszményképei nem szükségképpen rokonok az Isten akaratával. Az ember nem remélheti, hogy megfelelhessen a legmagasabb rendű eszményképeinek, viszont képes hűen kitartani azon célja mellett, hogy megtalálja Istent és egyre inkább olyanná váljon mint ő.

103:4.4 (1133.4) Jézus elvetett mindenféle áldozási és vezeklési szertartásrendet. Lerombolta az alapját minden ilyen kitalált bűnösségnek és világegyetembeli elszigeteltség-érzésnek azzal, hogy kijelentette, az ember az Isten gyermeke; a teremtmény-Teremtő viszonyt gyermek-szülő alapra helyezte. Az Isten szerető Atyává válik a halandó fiai és leányai számára. Örökre eltörölt minden olyan szertartásrendet, mely e bensőséges családi viszonynak nem képezi helyénvaló részét.

103:4.5 (1133.5) Az Atya Isten az emberhez, a gyermekéhez nem annak tényleges erénye vagy érdeme szerint viszonyul, hanem

a gyermek készítésének elismerése alapján — a teremtményi cél és szándék szerint. A viszonyuk szülő-gyermek viszony és annak isteni szeretet a mozgatója.

5. Az eszményképek eredete

103:5.1 (1133.6) A korai evolúciós elmében ered a társadalmi kötelezettség és az erkölcsi kötelesség érzése, mely főként érzelmi alapú félelemből származik. A társadalmi szolgálatra való határozottabb készítés és az emberbarátság eszményalapúsága az emberi elmében lakozó isteni szellem közvetlen készítéséből származik.

103:5.2 (1133.7) A másokkal jót tenni eszme-eszményképe — az a készítés, hogy az ember megtagadja a tudatos énjétől valamit a szomszédja előnyére — először még igen szűkre szabott dolog. Az ősember csak azokat tekinti szomszédjának, akik nagyon közel vannak hozzá, akikkel jószomszédi viszonyban van; a vallásos polgárosodott társadalom kibontakozásával az ember szomszédjának fogalma kiterjed a nemzetségre, a törzsre, a nemzetre. Jézus aztán tovább tágította a szomszéd fogalmát úgy, hogy az magába foglalja az egész emberiséget, még az ellenségeinket is szeretnünk kell. Minden egészséges emberi lényben van belül valami, ami azt mondja neki, hogy e tanítás erkölcsös — helyes. Még azok is, akik ezt az eszményképet a legkevésbé teszik a magukévá, elismerik annak elméleti helyességét.

103:5.3 (1134.1) Minden ember elismeri az önzetlenné és emberbarátivá válásra irányuló ezen egyetemes emberi készítés erkölcsiségét. Az emberbarát-elvű gondolkodó e készítés forrásául az anyagi elme természetes működését jelöli

meg; a vallási hívő ennél azért helyesebben felismeri, hogy a halandói elme önzetlen hajtóereje a Gondolatigazító belső szellemi vezetésére való érzékenységben rejlik.

103:5.4 (1134.2) Azonban az én-akarát és a saját akarattól különböző akarát közötti korai összeütközésről alkotott emberi magyarázat nem mindig megbízható. Csakis egy meglehetősen jól egyesített személyiség képes a tudatos én törekvéseinek és a bimbózó társadalmi tudatnak a különféle vitáit eldönteni. A sajátlényegnek éppúgy vannak jogai, mint az egyén szomszédainak. Egyik sem követeli meg az egyén kizárólagos figyelmét és szolgálatát. E nehézség leküzdésének sikertelenségéből ered az emberi bűnösségérzések legkorábbi fajtája.

103:5.5 (1134.3) Emberi boldogság csak akkor érhető el, amikor az önnön való én-vágyát és a felettes sajátlényeg (az isteni szellem) önzetlenségi késztetését az egyesítő és felügyelő személyiség összeszedett akarata összehangolja és megbékíti. Az evolúciós ember elméje mindig szembesül az érzelmi indíttatású ösztönzések természetes térnyerése és a szellemi látásmódra — a tiszta vallásos gondolkodásra — épülő önzetlen késztetések erkölcsi erősödése közötti versengés bírójaként való fellépés bonyolult kérdésével.

103:5.6 (1134.4) Az a kísérlet, hogy egyszerre tegyünk az önnön valónk javára és a legnagyobb számú más sajátlényeg javára, a tér-idő keretei között kielégítően soha meg nem oldható feladatot jelent. Az örökkévaló élet feltétele mellett ezek az ellentmondások feloldhatók, de egyetlen rövid emberi élet alatt nem lehet rájönni a nyitjukra. Jézus az ilyen látszólagos ellentétre utalt, amikor azt mondta, hogy: „Aki meg akarja

tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét az országért, megtalálja.”

^{103:5.7 (1134.5)} Az eszménykép keresése — az Istenszerűvé válásra való törekvés — folyamatos törekvés a halál előtt és után. A halál utáni élet a lényegieket illetően nem különbözik a halandó léttől. Minden jó, amit e létben teszünk, közvetlenül hozzájárul a jövőbeli életünk teljesebbé válásához. A valódi vallás nem támogatja az erkölcsi nemtörődömséget és a szellemi lustaságot azzal, hogy bátorítaná annak hiú reményét, hogy valaki a nemes jellem minden erényével felruházódik a természetes halál kapuin való áthaladás eredményeként. Az igaz vallás nem becsüli le a halandói élet időtartama alatt a fejlődés érdekében kifejtett emberi erőfeszítéseket. Minden halandói haszon közvetlenül hozzájárul a halhatatlan továbbélés megtapasztalása első szakaszainak gazdagabbá válásához.

^{103:5.8 (1134.6)} Az ember eszményelvűségére nézve végzetes, amikor azt tanulja, hogy minden önzetlen készítése pusztán az ő természetes nyájösztöneinek kifejlődése. Viszont nemesebbé lesz és rendkívüli mértékben feltöltődik, amikor megtanulja, hogy a lelkének e magasabb rendű vágyai azoktól a szellemi erőktől sugárzódnak ki, melyek a halandói elméjében lakoznak.

^{103:5.9 (1134.7)} Egészen felrázza és rendkívüli örömet kelt benne az, amikor egyszer végre teljesen felismeri, hogy él és munkál őbenne valami örökkévaló és isteni. Az a helyzet, hogy az eszményképeink emberfeletti eredetében való élő hit igazolja azon felfogásunkat, hogy Isten fiai vagyunk és az teszi valóssá az emberbaráti meggyőződéseinket, az emberek közötti testvériség érzéseit.

^{103:5.10 (1134.8)} Az ember a maga szellemi területén szabad akarattal rendelkezik. A halandó ember nem gyámoltalan rabszolgája egy mindenható Isten kérlelhetetlen fennhatóságának és nem is áldozata egy működésközpontú mindenségelrendelés reménytelen végzetességének. Az ember igazán a maga örökkévaló beteljesülésének építője.

^{103:5.11 (1135.1)} De az embert nem a kényszer menti meg, vagy teszi nemesebbé. A szellemi növekedés a fejlődő lélekből fakad. A kényszer eltorzíthatja a személyiséget, ám sohasem ösztönzi a növekedést. Még a nevelési kényszer is csak semlegesítő értelemben hasznos annyiban, hogy talán segíti a megrendítő élmények megelőzését. A szellemi gyarapodás ott a legnagyobb, ahol minden külső hatás elenyésző. „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” Az ember akkor fejlődik a legjobban, amikor az otthon, a közösség, az egyház és az állam kényszere a legkisebb fokú. Ám ezt nem szabad úgy értelmezni, hogy egy haladó társadalomban nincs helye otthonnak, társadalmi intézményeknek, egyháznak és államnak.

^{103:5.12 (1135.2)} Amikor egy közösségi vallási csoport valamely tagja eleget tett a csoport támasztotta követelményeknek, akkor bátorítani kell őt arra, hogy a vallási meggyőződés igazságairól és a vallásos tapasztalás tényeiről alkotott saját személyes értelmezésének a maga teljességében való kifejezéséhez vallási szabadságot élvezhessen. Egy vallási csoport biztonsága a szellemi egységétől függ, nem pedig az istentani egyformaságtól. Egy vallási csoportnak képesnek kell lennie úgy élvezni a gondolkodás szabadságát, hogy közben ne váljon „szabadgondolkodók” csoportjává. Bármely olyan egyház

számára él az erős remény, mely az élő Istent imádja, az emberek közötti testvériséget szentesíti, és mentesíteni meri a tagjait mindenféle hitvallási kényszertől.

6. Bölcséleti összhangteremtés

^{103:6.1 (1135.3)} Az istentan az emberi szellem válaszainak és viszont-válaszainak tanulmányozása; sohasem válhat tudománnyá, hiszen többé-kevésbé mindig keverednie kell a lélektannal a személyes kifejeződésében és a bölcselettel a módszeres leírásában. Az istentan mindig a te vallásod tanulmányozása; másvalaki vallásának tanulmányozása a lélektan.

^{103:6.2 (1135.4)} A világegyetemének kívülről való tanulmányozásához és vizsgálatához közelítve az ember létrehozza a különféle fizikai tudományokat; az önmaga és a világegyetem kutatásához belülről közelítve pedig megteremti az istentant és a metafizikát. A bölcsélet későbbi művészetét az ember azon erőfeszítés során alakítja ki, amikor megpróbálja összehangolni azt a sok ellentmondást, melyek bizonyosan egyből felbukkannak a dolgok és lények világegyeteméhez való közeledés eme két homlokegyenest ellenkező útjának eredményei és tanításai közepette.

^{103:6.3 (1135.5)} A vallásnak a szellemi nézőponthoz, az emberi tapasztalás belső jellegének tudatosulásához van köze. Az ember szellemi természete lehetőséget teremt számára ahhoz, hogy a világegyetemet befelé, a visszájára fordítsa. Ezért igaz, hogy amennyiben kizárólag a személyiség-élmény belső jellege felől szemléljük, a teremtetésösszesség szellemi természetűnek tűnik.

103:6.4 (1135.6) A világegyetemet a fizikai érzékeinek és az ahhoz társult elmebeli felfogóképességének anyagi képességein keresztül elemzőleg szemlélő ember számára a mindenségrend gépiesnek és energia-anyaginak tűnik. A valóság ilyen tanulmányozási módszerének lényege a világegyetem kifordítása.

103:6.5 (1135.7) A világegyetemről alkotott okszerű és következetes bölcséleti felfogás nem épülhet sem az anyagelvűség, sem a szellemelvűség követelményeire, mert mindkét gondolkodási rendszer, amennyiben általánosan alkalmazzák, torz formában láttatja a mindenségrendet, az előbbi a kifordított világegyetemmel létesít kapcsolatot, az utóbbi pedig egy befelé, a visszájára fordított világegyetem természetét fogja fel. Ezért önmagában és önmagától sem a tudomány, sem a vallás egyedül soha nem remélheti, hogy megfelelő szinten megértheti az egyetemes igazságokat és viszonyokat az emberi bölcsélet útmutatása és az isteni kinyilatkoztatás megvilágosító hatása nélkül.

103:6.6 (1136.1) Az ember benső szellemének a kifejeződéshez és az önmegvalósításhoz mindig is támaszkodnia kell az elme működési rendjére és műtudására. Az ember anyagi valósággal kapcsolatos tapasztalásának hasonlóképpen a tapasztaló személyiség elme-tudatára kell épülnie. Ezért a szellemi és az anyagi, a belső és a külső emberi tapasztalások mindig kölcsönös összefüggésben vannak az elme rendeltetésével és a tudatos felismerésük mértékéig korlátozza azokat az elmetevékenységet. Az ember az anyagot az elméjében tapasztalja meg; a szellemi valóságot pedig lélekben, de ez a tapasztalás is az elméjében tudatosul. Az értelem az, ami

összehangolja és az állandó jelenlétével szabályozza, irányítja és módosítja a halandói tapasztalás teljes egészét. Az energiadolgoknak és a szellemértékeknek egyaránt sajátos színezetet kölcsönöz a tudat elme-közvetítőjén keresztüli értelmezésük.

103:6.7 (1136.2) A tudomány és a vallás közötti egyezőbb összhang megteremtésének nehézsége a ti esetetekben abból ered, hogy egyáltalán nem vagytok tudatában a dolgok és lények morontia világa közbenső területének. A helyi világegyetem a valóság-megnyilvánulás szempontjából háromfokozatú, vagyis három szakaszból áll: anyag, morontia és szellem. A morontia szemszögű megközelítésben a fizikai tudományok eredményei és a vallás szellemének működése közötti mindenféle eltérés eltűnik. Az értelem a tudományok megértési módszere; a hit a vallási éleslátás eljárása; a mota a morontia szint módszere. A mota felsőbb-anyagi valóság-érzékenysége ellensúlyozni kezdi a féloldalas növekedést, anyagának tekintve a tudásra épülő felismerést és lényegének véve a hiten alapuló éleslátást. A mota a széttartó valóság-felfogásnak az anyagi személyiségek által el nem érhető felsőbb-bölcseleti összehangolása; részben a húsvér testbeli anyagi élet túlélésének élményén alapul. De sok halandó ismerte már fel annak kíváncsias voltát, hogy rendelkezzenek valamilyen módszerrel a tudomány és a vallás erősen elkülönülő területei közötti kölcsönhatás összehangolására; és a metafizika az ember hasztalan kísérlete e jól felismert szakadék áthidalására. Ám az emberi metafizika inkább bizonyult zavarónak, mint megvilágosítónak. A metafizika az ember jó szándékú, de felesleges erőfeszítését jelenti arra, hogy ellentételezze a morontia motájának hiányát.

103:6.8 (1136.3) A metafizika kudarcnak bizonyult; a motát az ember nem képes felfogni. A kinyilatkoztatás az egyetlen eljárás, mely egy anyagi világon képes ellensúlyozni a mota igazság-érzékenységeinek hiányát. Egy evolúciós szférán a kinyilatkoztatás ellentmondást nem tűrően eloszlatja az értelem által kialakított metafizikában megmutatkozó zűrzavart.

103:6.9 (1136.4) A tudomány az embernek a maga fizikai környezetére, az energia-anyag világára irányuló kísérletező vizsgálódása; a vallás a szellemértékek mindenségrendjének ember általi megtapasztalása; a bölcséletet pedig az emberi elme-erőfeszítés alakította ki annak érdekében, hogy ezeket az erősen elkülönülő fogalmakat mindenségrendi viszonylatban valamiféle ésszerű és egyesített magatartássá szervezze és azokat egymással kapcsolatba hozza. A kinyilatkoztatás által megtisztított bölcsélet elfogadhatóan működik a mota hiányában és amellet is, hogy az ember a mota értelem-helyettesítőjével — a metafizikával — megbukott és csődöt mondott.

103:6.10 (1136.5) Az ősember nem tett különbséget az energiaszint és a szellemszint között. Az ibolyaszín emberfajta és az ő andita leszármazottaik voltak az elsők, akik megpróbálkoztak a matematikainak az akaratitól való elválasztásával. A polgárosodott ember egyre inkább a korai görögök és sumérok nyomdokaiba lépett, akik különbséget tettek az élettelen és az élő dolgok között. A polgárosodott társadalom fejlődésével a bölcseletnek a szellem-fogalom és az energia-fogalom egyre nagyobb szakadékaik felett kell hidat vernie. De a tér idejében ezek az elágazások egyek a Legfelsőbbben.

103:6.11 (1137.1) A tudománynak mindig az értelmén kell alapulnia, bár a képzelet és az elvi vizsgálódás hasznos a határainak kitolásában. A vallás mindig a hittől fog függeni, jóllehet a józan ész kiegyensúlyozó hatású és hasznos szolgáló. Mind a természeti, mind a szellemi világ jelenségeire, a helytelenül tudományoknak és vallásoknak nevezett dolgok jelenségeire mindig is voltak és mindig is lesznek félrevezető magyarázatok.

103:6.12 (1137.2) Az ember a tökéletlen tudományos felfogásából, a szegényes vallási felfogásából és a sikertelen metafizikai kísérleteiből kiindulva próbálta megalkotni a bölcséleti véleményét. A mai ember valóban érdemes és rokonszenves bölcséletet tudna kialakítani önmagáról és a világegyeteméről, ha az nem hozná magával az anyagi és szellemi világok közötti, nagy jelentőségű és nélkülözhetetlen metafizikai kapcsolat megszakadását, a metafizika sikertelenségét abban, hogy áthidalja a fizikai és a szellemi közötti morontia szakadékot. A halandó ember nem rendelkezik a morontia elme és anyag fogalmával; és a kinyilatkoztatás az egyetlen eljárás a fogalmi téren megmutatkozó hiányosság kiküszöböléséhez, melyre az embernek égetően nagy szüksége van annak érdekében, hogy a világegyetemről okszerű bölcséletet építhessen fel és hogy végre kielégítően megértse az ugyanezen világegyetembeli biztos és állandó helyét.

103:6.13 (1137.3) A kinyilatkoztatás az evolúciós ember egyetlen reménye a morontia úr betöltésére. A mota által nem segített hit és értelem nem képes felfogni és megalkotni egy okszerű világegyetemet. A mota látásmód hiányában a halandó ember

nem képes felismerni az anyagi világ jelenségeiben a jóságot, a szeretetet és az igazságot.

103:6.14 (1137.4) Az erősen az anyagi világ felé hajló életfelfogású ember okszerűen gondolkodóvá vagy természetközpontúvá válik. A szellemi szint felé különösképpen hajló bölcselet eszményelvűvé, sőt rejtelemközpontúvá válik. Amikor a bölcselet olyan szerencsétlen, hogy a metafizikára támaszkodik, akkor bizonyosan szkeptikussá, összezavarttá válik. A letűnt korokban az ember tudásának és értelmi értékítéleteinek nagy része e három felfogásbeli torzítás valamelyikének áldozata lett. A bölcselet nem meri a valóságértelmezéseit az oktan egyenes vonalú mintája szerint kivetíteni; sohasem szabad figyelmen kívül hagynia, hogy számolni kell a valóság elliptikus arányosságával és minden viszonybeli fogalom lényeges görbületével.

103:6.15 (1137.5) A halandó ember által elérhető legmagasabb bölcseletet okszerűen a tudományos értelemre, a vallásos hitre és a kinyilatkoztatás által biztosított igazsággal kapcsolatos éleslátásra kell alapozni. Ezen egyesítés révén az ember képes némiképp ellensúlyozni azt, hogy nem tud megfelelő metafizikát kialakítani és képtelen megérteni a morontia motáját.

7. Tudomány és vallás

103:7.1 (1137.6) A tudományt az értelem, a vallást a hit élteti. A hit, jóllehet nem értelmén alapul, mégis ésszerű; bár az okszerű gondolkodástól független, mindazonáltal egészséges okszerűség támogatja. A hitet nem képes táplálni még valamilyen eszményi bölcselet sem; a hit a tudománnyal együtt

valóban az ilyen bölcsélet forrása. A hitet, az emberi vallásos látásmódot bizonyosan oktatni csak kinyilatkoztatás révén lehet, és azt csak az Isten, aki szellem, szellemi Igazítója jelenlétének személyes halandói megtapasztalásával lehet biztosan magasabb szintre emelni.

^{103:7.2 (1137.7)} Az igaz üdvözülés nem más, mint a halandói elmének az anyaggal való azonosulástól a morontia kapcsolat területein keresztül a szellemi kölcsönös kapcsolat magas világegyetemi szintjéig tartó isteni evolúciós eljárása. Ahogy az anyagi ráérző ösztön megelőzi az értelmes tudás megjelenését a földi evolúció folyamatában, úgy a szellemi sugallatszerű rálátás megnyilvánulása is előre jelzi a mennyei evolúció fenséges programja morontiai és szellemi megértésének és megtapasztalásának későbbi megjelenését, melynek lényege a mulandó emberben rejlő lehetőségek átalakítása az örökkévaló ember, a paradicsomi végleges rendű lény ténylegességévé és isteniségévé.

^{103:7.3 (1138.1)} De miként a felemelkedő ember befelé és a Paradicsom felé törekszik az Isten-élmény eléréséhez, úgy hasonlóképpen kifelé és a tér felé törekszik az anyagi mindenségrend energia-elvű megértése érdekében. A tudomány fejlődése nem korlátozódik az ember földi életére; az ember világegyetemi és felsőbb-világegyetemi felemelkedési tapasztalását nem kis mértékben az energia átalakulásának és az anyag átváltozásának tanulmányozása fogja képezni. Az Isten szellem, de az Istenség egység, és az Istenség egysége nem csak az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú szellemi értékeit öleli fel, hanem elismeri az Egyetemes Szabályozónak és a Paradicsom Szigetének

energiatényeit, míg az egyetemes valóság e két szakasza tökéletes megfelelésbe kerül az Együttes Cselekvő elmeviszonyaiban és egyesül a Legfelsőbb Lény megjelenő Istenségének véges szintjén.

103:7.4 (1138.2) A tudományos hozzáállásnak és a vallásos látásmódnak a tapasztaláson alapuló bölcsélet általi egyesítése részét képezi az ember Paradicsom felé tartó, hosszú felemelkedési tapasztalásának. A matematikai közelítések és az éleslátásbeli bizonytalanságok mindig meg fogják követelni az elmei oktan összehangoló működését minden olyan tapasztalási szinten, melyen a Legfelsőbb elérése még nem teljes.

103:7.5 (1138.3) Az okszerű gondolkodásnak azonban sohasem sikerülhet a tudomány eredményeinek és a vallás látásmódjainak az összehangolása, hacsak a személyiség tudományos és vallási nézőpontjait nem uralja igazság, hacsak a személyiség őszintén nem vágyik az igazság követésére, vezessen is az bárhová az elért végkövetkeztetésektől függetlenül.

103:7.6 (1138.4) Az oktan a bölcsélet eljárása, annak kifejezési módszere. Az igazi tudomány területén az értelem mindig is hajlik a tisztán okszerű gondolkodásra; az igaz vallás területén a hit mindig okszerű a belső nézőpont alapjától fogva, még ha az ilyen hit egészen megalapozatlannak tűnik is a tudományos megközelítés vizsgálati szemszögéből. Kívülről befelé tekintve a világegyetem talán anyagnak tűnik; belülről kifelé nézve ugyanez a világegyetem teljesen szelleminek látszik. Az értelem anyagi tudatosságból táplálkozik, a hit szellemi tudatosságból, de a kinyilatkoztatás által megerősített bölcsélet

közvetítésén keresztül az okszerű gondolkodás megerősítheti mind a befelé, mind a kifelé irányuló nézetet, ami elvezet mind a tudomány, mind a vallás biztos egyensúlyba kerüléséhez. Így a bölcsélet oktanával való egyszerű kapcsolaton keresztül a tudomány és a vallás is egyre inkább képes elviselni egymást, egyre kevésbé lesznek egymásban kételkedők.

^{103:7.7 (1138.5)} Amire a fejlődő tudománynak és vallásnak egyaránt szüksége van, az több kutatás és több bátor önbírálat, az evolúciós helyzetbeli tökéletlenség jobb tudatosítása. A tudomány és a vallás tanítói gyakran túlságosan is önteltek és rögzöttelvűek. A tudomány és a vallás csakis a tényeiket illetően lehet önmagát bíráló. Abban a pillanatban, amint elhagyják a tények mezejét, az értelem vagy leköszön, vagy különben gyorsan a hamis oktan társává korcsosul.

^{103:7.8 (1138.6)} Az igazság — a mindenségrendi viszonyok, a világegyetemi tények és a szellemi értékek megértése — a legjobban az Igazság Szellemének segédkezésén keresztül érhető el és a legjobban a kinyilatkoztatás révén bírálható. De a kinyilatkoztatás nem tudományból és nem vallásból ered; annak rendeltetése nem más, mint a tudománynak és a vallásnak a valóság igazságával való összehangolása. A halandó ember kinyilatkoztatás hiányában, vagy ha nem fogadta el vagy nem fogta fel azt, mindig is hasztalan metafizikai viselkedést folytatott, az lévén az egyetlen emberi helyettesítője az igazság kinyilatkoztatásának és a morontia személyiség motájának.

^{103:7.9 (1139.1)} Az anyagi világ tudománya képessé teszi az embert a maga fizikai környezetének befolyásolására és bizonyos mértékben annak uralására is. A szellemi tapasztalás vallása

jelenti a forrását annak a testvériességi készítésnek, mely képessé teszi az embereket az együttélésre a tudományos korszak polgárosodott társadalmának összetett körülményei közepette is. A metafizika, de a kinyilatkoztatás még annál is bizonyosabban, közös találkozóhelyet biztosít a tudomány és a vallás felfedezéseinek és lehetővé teszi az ember számára, hogy megpróbálja okszerűen összerakni e különálló, de egymásra utalt gondolkodásterületeket a tudományos megalapozottság és a vallási bizonyosság egy jól kiegyensúlyozott bölcséletévé.

103:7.10 (1139.2) A halandói szinten semmit sem lehet abszolút értelemben bizonyítani; a tudomány és a vallás is feltevésekre alapoz. A morontia szinten a tudomány és a vallás követelményei a mota oktanával részlegesen bizonyíthatók. A legmagasabb besorolású szellemi szinten a véges bizonyíték iránti igény fokozatosan megszűnik a valóság tényleges élménye előtt és a valóság tényleges megtapasztalása előtt; de még akkor is sok bizonyítatlan dolog marad a végesen túl.

103:7.11 (1139.3) Az emberi gondolkodás minden területe olyan feltevéseken alapul, melyeket az emberi elméhez eredendően hozzátartozó valóság-érzékenység a bizonyítatlan voltuk ellenére is elfogad. A tudomány a józan ész magyarázataival kérkedő pályáján három dolog valóságának feltételezésével indul el: anyag, mozgás és élet. A vallás három dolog igazolhatóságának feltételezésével indul: elme, szellem és a világegyetem — a Legfelsőbb Lény.

103:7.12 (1139.4) A tudomány a matematika, az energia és a térben való időbeli anyag gondolkodási területévé válik. A vallás arra vállalkozik, hogy nemcsak a véges és mulandó szellemmel foglalkozik, hanem az örökkévalóság és a felsőség szellemével

is. Csak a motával való hosszas tapasztaláson keresztül hozható össze a világegyetemi érzékelés e két szélsősége úgy, hogy az eredetokről, a rendeltetésekről, a kapcsolatokról, a valóságokról és a beteljesülésekről hasonló értelmezéseket adjanak. Az energia-szellem szétágazás legteljesebb összhangja a Hét Tökéletes Szellemre való kapcsolódásban van meg; annak első egyesítése a Legfelsőbb Istenségében; annak végleges egysége pedig az Első Forrás és Közepont, a VAGYOK végtelenségében.

103:7.13 (1139.5) Az értelem a tudat végkövetkeztetéseinek levonása az energia és anyag fizikai világában való és azzal kapcsolatban szerzett tapasztalás vonatkozásában. A hit a szellemi tudat igazolhatóságának felismerése — valami, amit más halandói úton nem lehet bizonyítani. Az oktan a hit és az értelem egységének összefoglaló igazság-keresésében való előrelépés, mely a halandó lények alkotó elme-felruházottságán, a dolgok, jelentéstartalmak és értékek belső felismerésén alapul.

103:7.14 (1139.6) A Gondolatigazító jelenléte a szellemi valóság valódi bizonyítékát alkotja, ám e jelenlét a külvilág számára nem mutatható ki, csakis annak, aki az Istennek az őbenne lakozását így megtapasztalja. Az Igazító tudatosulásának alapja az igazság értelmi felfogása, a jóság felsőbb-elmei érzékelése és a szeretetre irányuló személyiség-készítés.

103:7.15 (1139.7) A tudomány felfedezi az anyagi világot, a vallás kiértékeli azt, és a bölcsélet vállalkozik a jelentéstartalmainak lefordítására, s közben összehangolja a tudományos-anyagi nézőpontot a vallásos szellemi felfogással. A történelem területén a tudomány és a vallás talán sohasem érthet teljesen egyet.

8. Bölcsélet és vallás

103:8.1 (1140.1) Bár mind a tudomány, mind a vallás feltételezheti az Isten valószínűségét az értelme és a következetessége révén, csak a szellem vezette ember személyes vallásos tapasztalása képes igazolni egy ilyen legfelsőbb és személyes Istenség bizonyosságát. A megtestesült élő igazság ilyen eljárásával az Isten valószínűségének bölcséleti feltevése vallásos valósággá válik.

103:8.2 (1140.2) Az Isten bizonyosságának megtapasztalása körüli zavar az egyes személyek és a különböző emberfajták ilyen irányú tapasztalatával kapcsolatos eltérő értelmezésekből és összefüggésekből fakad. Isten megtapasztalása lehet teljes mértékben igazolható, viszont az Istenre vonatkozó eszmecsere, lévén értelmi és bölcséleti, nem egy irányba tart és gyakran zavaróan téves.

103:8.3 (1140.3) Egy jó és nemes férfi talán tökéletesen szereti a feleségét, de teljeséggel képtelen kielégítő eredménnyel átmenni egy írásbeli vizsgán a házastársi szeretet lélektana tárgyában. Egy másik férfi, aki kevésbé vagy egyáltalán nem szereti a hitvesét, talán még kiválóan is leteheti az ilyen vizsgát. A szerető félnek a szeretett fél igazi természetére való rálátásában megmutatkozó tökéletlensége egyáltalán nem érvényteleníti a szeretetének sem a valóságát, sem az őszinteségét.

103:8.4 (1140.4) Ha igazán hisztek Istenben — hit által ismeritek és szeretitek őt — ne engedjétek, hogy az ilyen élmény valóságát bármiben is kisebbsítsék vagy alulértékeljék a tudomány kételkedő sejtetései, az oktan gáncsoskodása, a bölcsélet

követelményei vagy ama jó szándékú lelkek elmés javaslatai, akik Isten nélküli vallást akarnak alkotni.

^{103:8,5 (1140,5)} Az Istent ismerő hívő bizonyosságát nem szabadna megzavarnia a kétkedő anyagi világnézetű ember bizonytalanságának; inkább a tapasztalásra építő hívő mély hitének és megingathatatlan bizonyosságának kellene a hitetlen bizonytalanságát komolyan próbára tennie.

^{103:8,6 (1140,6)} A bölcseletnek ahhoz, hogy mind a tudomány, mind a vallás legnagyobb szolgálatára lehessen, kerülnie kell az anyagelvűség és a minden-isten tan szélsőségeit egyaránt. Csak olyan bölcselet bírhat erkölcsi értékkel az ember számára, szolgálhat összekötő kapocsul az anyagi tudomány és a szellemi vallás elméletei között, mely felismeri a személyiség valóságát — a változás jelenlétében való változatlanságát. A kinyilatkoztatás a fejlődő bölcselet gyarlóságainak ellentételezése.

9. A vallás lényege

^{103:9,1 (1140,7)} Az istentan a vallás értelmi tartalmával foglalkozik, a metafizika (a kinyilatkoztatás) a bölcseleti szempontokkal. A vallási tapasztalat maga a vallás szellemi tartalma. Függetlenül a vallás értelmi tartalmának mitológiai különbségeitől és lélektani káprázataitól, a vétekről alkotott metafizikai feltevésektől és az önámítás módszereitől, a vallás bölcselettartalmának politikai torzulásaitól és társadalmi-gazdasági elfajzásaitól, a személyes vallás szellemi tapasztalása igaz és érvényes marad.

103:9.2 (1140.8) A vallásnak az érzéshez, a cselekvéshez és az élethez is van köze, nem csak a gondolkodáshoz. A gondolkodás közelebbi kapcsolatban áll az anyagi léttel és főként, de nem teljesen az értelemnek és a tudomány tényeinek kell uralniuk azt, a szellemi területekre való nem anyagi terjeszkedésében pedig az igazságnak. Nem számít, hogy valakinek mennyire csalóka és téves az istentana, az ő vallása talán teljes mértékben valódi és örökkévalón igaz.

103:9.3 (1141.1) A buddhizmus a maga eredeti formájában az Isten nélküli vallások közül az egyik legjobb, mely az Urantia egész evolúciós történelme során megjelent, bár, ahogy e hit továbbfejlődött, nem maradt meg istentelennek. A vallás hit nélkül ellentmondás; Isten nélkül pedig bölcséleti következetlenség és értelmi képtelenség.

103:9.4 (1141.2) A természetes vallás varázslási és mitológiai eredete nem érvényteleníti a későbbi kinyilatkoztatott vallások valóságát és igazságát, valamint a jézusi vallás tökéletesen üdvözítő örömhírét. Jézus élete és tanításai végül megfosztották a vallást a varázslási babonáságoktól, a mitológiai káprázatoktól és a hagyományos tantételeesség béklyójától. De ez a korai varázslás és hitregetan igen hatékonyan készítette elő a terepet a későbbi és fejlettebb vallás számára azzal, hogy anyagfeletti értékek és lények létezését és valóságát feltételezte.

103:9.5 (1141.3) Bár a vallásos tapasztalás tisztán alanyi jelenség, az ilyen élmény a világegyetemi tárgyas valóság legfelsőbb területei felé forduló igenlő jellegű és élő-hitre épülő magatartást foglal magában. A vallásbölcsélet eszményképe olyan hit-bizodalom, mely feltétlenül arra készíti az embert,

hogy bízson a világegyetemek mindensége végtelen Atyjának feltétlen szeretetében. Az ilyen igaz vallásos tapasztalás messze meghaladja az eszményalapú vágy bölcséleti tárgyiasulását; az ténylegesen is biztossá teszi az üdvözülést és csak azzal törődik, hogy megismerje és megcselekedje a paradicsomi Atya akaratát. Az ilyen vallás jegyei: hit egy legfelsőbb Istenségben, az örökkévaló továbbélés reménye, és szeretet, különösen az embertársak iránt.

^{103:9.6 (1141.4)} Amint az istentan a vallás fölébe kerekedik, a vallás meghal; élet helyett tantétellé válik. Az istentan küldetése pusztán az, hogy segítse a személyes szellemi tapasztalás tudatosulását. A hittudomány jelenti a vallásos törekvést a vallás tapasztalásbeli igényeinek meghatározására, tisztázására, kiterjesztésére és igazolására, ami végső soron csak élő hit révén igazolható. A világegyetem magasabb életfelfogásában a bölcsesség az értelemhez hasonlóan a hittel társul. Az értelem, a bölcsesség és a hit az ember legmagasabb rendű emberi képességei. Az értelem vezeti be az embert a tények, a dolgok világába; a bölcsesség vezeti be őt az igazság világába, a kapcsolatokhoz; a hit ismerteti meg vele az isteniség világát, a szellemi tapasztalást.

^{103:9.7 (1141.5)} A hit igen készségesen magával viszi az értelmet addig, ameddig az képes vele tartani és azután már a bölcsességgel megy tovább a végső bölcséleti határig; és azután egyedül az IGAZSÁG társaságában mer belevágni a határtalan és soha véget nem érő világegyetemi utazásba.

^{103:9.8 (1141.6)} A tudomány (a tudás) azon az eredendő (segéd-szellemi) feltevésen alapul, hogy az értelem igazolható, hogy a világegyetem megérthető. A bölcsélet (az összehangolt

megértés) azon az eredendő (bölcsség-szellemi) feltevésen alapul, hogy a bölcsség igazolható, hogy az anyagi világegyetem összehangolható a szellemivel. A vallás (a személyes szellemi tapasztalás igazsága) azon az eredendő (gondolatigazítói) feltevésen alapul, hogy a hit igazolható, hogy az Isten megismerhető és elérhető.

103:9.9 (1141.7) A halandói élet valóságának teljes megismerése egy olyan fejlődési hajlandóságban áll, mely arra irányul, hogy az ember az értelem, a bölcsség és a hit e feltevéseiben higgyen. Az ilyen életet igazság ösztönzi és szeretet uralja; és ezek a tárgyas mindenségrendi valóság azon eszményképei, melyek létezését nem lehet anyaglényegűen bizonyítani.

103:9.10 (1142.1) Amint az értelem egyszer végre felismeri a helyest és a helytelent, már bölcsséget mutat; amint a bölcsség választ a helyes és a helytelen, az igaz és a téves között, már szellemi vezetésről tesz tanúbizonyságot. Az elme, a lélek és a szellem szerepkörei így egyesülnek mindegyre erősebben és a működés tekintetében így kapcsolódnak kölcsönösen össze. Az értelem tárgya a tényszerű tudás; a bölcsségé a bölcselet és a kinyilatkoztatás; a hité az élő szellemi tapasztalás. Az igazságon keresztül az ember eljut a szépséghez és a szellemi szeretet révén felemelkedik a jóság szintjére.

103:9.11 (1142.2) A hit az Isten megismeréséhez vezet, nem pusztán az isteni jelenlét titokzatos érzéséhez. A hitet nem szabad túlságosan befolyásolniuk az abból fakadó érzelmi következményeknek. Az igaz vallás a hit és a tudás élménye, valamint a megelégedettség érzése is.

103:9.12 (1142.3) A vallásos tapasztalásban annyi valóság van, amennyi arányos annak szellemi tartalmával, és az ilyen valóság az értelem, a tudomány, a bölcsélet, a bölcsesség számára és minden más emberi vívmányhoz képest érzékfeletti. Az ilyen tapasztalás meggyőződései vitathatatlanok; a vallásos élet okszerűsége kétségbevonhatatlan; az ilyen tudás bizonyossága emberfeletti; a megelégedések magasztosan isteniek, a bátorság megtörhetetlen, az odaadás megkérdőjelezhetetlen, a hűségek elemek legfelsőbb rendűek és a beteljesülések végsők — örökkévalók, véglegesek és egyetemesek.

103:9.13 (1142.4) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

104. írás

A háromság fogalmának kiteljesedése

104:0.1 (1143.1) A KINYILATKOZTATOTT vallás Háromság-fogalmát nem szabad összekeverni az evolúciós vallások hármashiedelmeivel. A hármashiedelmek kialakulását számos tényező befolyásolta, de eredetük leginkább azzal magyarázható, hogy az emberi ujjnak három perce van, hogy a szék biztos állásához legalább három láb szükséges, hogy három ponton alátámasztva felállítható egy sátor; ezen kívül közrejátszott az is, hogy az ősember hosszú ideig nem tudott háromnál tovább számolni.

104:0.2 (1143.2) Eltekintve néhány kettős természeti jelenségtől, mint például a múlt és a jelen, a nappal és az éjszaka, a meleg és a hideg, és a férfi és a nő, az ember általában inkább hármashiedelmekben gondolkodik: tegnap, ma és holnap; napkelte, dél és napnyugta; apa, anya és gyerek. Háromszor éltetik a

győzteseket. A halottakat a harmadik napon temetik el, és a kísértetet három lemosással békítik meg.

104:0.3 (1143.3) Az emberi tapasztalás e természeti eredetű képzettársításainak eredményeként a hármasság a vallásban is megjelent, mégpedig jóval azelőtt, hogy az Istenségek paradicsomi Háromságáról vagy egyáltalán bármely képviselőjükről az emberiség kinyilatkoztatásban részesült volna. Később a perzsáknak, a hinduknak, a görögöknek, az egyiptomiaknak, a babiloniaknak, a rómaiaknak és a skandináv népeknek mind hármasisisteneik voltak, de még ezek sem tekinthetők igazi háromságoknak. A hármasisistenségek mind természeti eredetűek, és valamikor a legtöbb értelmes urantiai népnél megjelentek. Néha valamelyik evolúciós hármashiedelem keveredett a kinyilatkoztatott Háromság fogalmával; ezekben az esetekben gyakran lehetetlen elkülöníteni egymástól az egyes elemeket.

1. Az urantiai háromsági fogalmak

104:1.1 (1143.4) A paradicsomi Háromság megértéséhez vezető első urantiai kinyilatkoztatást Kaligasztia herceg kísérete tette mintegy félmillió évvel ezelőtt. A Háromság fogalmának e legkorábbi formája mindörökre eltűnt a bolygón kitört lázadást követő zűrzavaros időkben.

104:1.2 (1143.5) A Háromságról másodszor Ádám és Éva tanított az első és a második kertben. E tanok nem tűntek el teljesen még mintegy harmincötezer évvel később, Makiventa Melkizedek idejében sem, ugyanis a szetfiek Háromság-fogalma akkoriban még élt Mezopotámiában és Egyiptomban is, de még inkább

Indiában, ahol sokáig fennmaradt Agniban, a védikus háromfejű tűzistenben.

104:1.3 (1143.6) A Háromságot harmadjára Makiventa Melkizedek mutatta be, és e tantételt a három egyközepű kör jelképezte, mely Sálem bölcsének melldíszén volt látható. Makiventa azonban igen nehezen tudta megtanítani a palesztinai beduinoknak az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem Háromságát. A tanítványainak többsége azt hitte, hogy a Háromságot a Norlatiadek három Fensége alkotja; néhányan úgy tartották, hogy a Háromság nem más, mint a Csillagrendszer Fejedelem, a Csillagvilági Atya és a helyi világegyetem Teremtő Istensége; és náluk is kevesebben voltak azok, akik csak igen halvány képet alkottak az Atya, a Fiú és a Szellem paradicsomi társulásáról.

104:1.4 (1144.1) A sálemi hitelesítő tevékenységén keresztül a Háromságról szóló Melkizedek tanítások fokozatosan elterjedtek Eurázsia és Észak-Afrika nagy részén. Gyakran igen nehéz különbséget tenni a hármashiedelmek és a háromságok között a késői andita korszakokban és a Melkizedek-utáni korokban, amikor e két felfogás bizonyos mértékig összekeveredett és egybeolvadt.

104:1.5 (1144.2) A hindu népeknél a háromság fogalma mint Lény, Értelem és Öröm gyökeresedett meg. (Ennek későbbi indiai felfogása a Brahma-Siva-Vishnu hármashiedelmek.) Míg a háromság korai ábrázolásait a szetfi papok vitték el Indiába, addig a későbbi háromsági eszméket a sálemi hitelesítő hozták be és a helyi gondolkodók fejlesztették tovább úgy, hogy vegyítették e tanokat az evolúciós hármashiedelmekkel.

104:1.6 (1144.3) A buddhista hit két háromsági természetű tantételt dolgozott ki: Az előbbi a Tanító, a Törvény és a Testvériség alkotta; ez Gautama Sziddhártha tanítása volt. A Buddha északi követői körében kialakult későbbi felfogás a Legfelsőbb Urat, a Szent Szellemet és a Megtestesült Megmentőt foglalta magába.

104:1.7 (1144.4) A hinduk és buddhisták felfogásai valódi háromsági alaptételek voltak, vagyis ők egy egyszemélyű Isten háromszoros megnyilatkozásának eszméjét hirdették. Az igaz háromság-felfogás lényege nem egyszerűen három különálló isten csoportosítása.

104:1.8 (1144.5) A héberek a Melkizedek-korabeli kényi hagyományokból ismerték a Háromságot, de az Egyistenük, Jahve iránti egyistenhitbeli hevületük olyannyira elhomályosított minden más tanítást, hogy Jézus megjelenésének idejére az Elohim-tantétel gyakorlatilag teljesen eltűnt a zsidó istentanból. A héber elme sehogyan sem tudta összeegyeztetni a háromsági elképzelést azzal az egyistenhiten alapuló felfogással, melynek középpontjában az Egy Úr, Izráel Istene állt.

104:1.9 (1144.6) Az iszlám hit követői szintén képtelenek voltak a Háromság eszméjének megragadására. A kialakuló egyistenhitnek mindig nehezebb esik elfogadnia a háromság-eszmét, ha közben a többistenhittel áll harcban. A háromság eszméje leginkább azokban a vallásokban jelenik meg, melyekben a szilárd egyistenhitbeli hagyományok tantételbeli rugalmassággal párosulnak. A nagy egyistenhívők, a héberek és a mohamedánok igen nehezen tudtak különbséget tenni a három isten imádata, a többistenhit és a háromság-eszme

között, mely utóbbi annak az egy Istenségnek az imádata, aki az istenség és a személyiség háromsági megnyilvánulásában létezik.

104:1.10 (1144.7) Jézus megtanította apostolainak az igazságot a paradicsomi Háromság személyeiről, ám ők úgy gondolták, hogy mindezt képletesen és jelképesen értette. Mivel a héber egyistenhiten nevelkedtek, igen nehezen tudtak hinni bármi olyasmiben, amely láthatóan szemben állt az uralkodó Jahve istenképükkel. A korai keresztények örökölték a Háromság-felfogással szembeni héber előítéletet.

104:1.11 (1144.8) A kereszténység első Háromságát Antióchiában hirdették s ez Istenből, az ő Szavából és az ő Bölcsességéből állt. Pál ismerte az Atya, a Fiú és a Szellem paradicsomi Háromságát, de hitszónoklataiban ritkán ejtett erről szót és említést is csak az újonnan szerveződő egyházakhoz írt néhány levelében tett. De Pál, apostoltársaival egyetemben, még ekkor is összetévesztette Jézust, a helyi világegyetem Teremtő Fiát az Istenség Második Személyével, a Paradicsom Örökkévaló Fiával.

104:1.12 (1144.9) A Krisztus utáni első évszázad vége felé elterjedt keresztény felfogású Háromságban az Egyetemes Atya, a nebadoni Teremtő Fiú és a szalvingtoni Isteni Segédkező — a helyi világegyetemi Anyaszellem, a Teremtő Fiú alkotótársa — szerepelt.

104:1.13 (1145.1) Jézus óta a paradicsomi Háromság tényszerű megjelölése ismeretlen volt az Urantián (eltekintve néhány ember ismereteitől, akiknek tudását különleges kinyilatkoztatások alapozták meg) egészen ezen írott

kinyilatkoztatás megjelenéséig. Bár a keresztény háromsági felfogás valójában téves, gyakorlati szempontból igaznak bizonyult a szellemi viszonylatokban. Csak a bölcséleti vonatkozásokban és a mindenségtani következményekben jelentkezett némi zavar e fogalomban: A mindenségrendi beállítottságúak közül sokan igen nehezen tudtak hinni abban, hogy az Istenség Második Személye, egy végtelen Háromság második tagja egyszer az Urantián tartózkodott; és ez szellemi értelemben igaz ugyan, tényszerűségét tekintve azonban nem helytálló. A Mihály Teremtők teljes mértékben megtestesítik az Örökkévaló Fiú isteniségét, de nem ők az abszolút személyiség.

2. Háromság-egység és Istenség-többesség

104:2.1 (1145.2) Az egyistenhit a többistenhit belső ellentmondásaival szembeni bölcséleti tiltakozásként jelent meg. Fejlődése a panteon szervezeteken keresztül a természetfeletti tevékenységek felosztásával indult meg, majd tovább csiszolóódott az egy istennek a többivel szembeni többől-egyet mintájú felmagasztalása révén, és végső formáját a végleges értékű Egyisten megtartásával és az összes többi kizárásával nyerte el.

104:2.2 (1145.3) A háromságeszme abból a tapasztalati alapra épülő tiltakozásból ered, hogy lehetetlen felfogni egy jelentős világegyetemi kapcsolódások nélküli, emberszerűségétől megfosztott, egyedülálló Istenség egyedülvalóságát. A bölcsélet idővel hajlik arra, hogy a tiszta egyistenhit istenségképének személyes sajátosságait elvonttá alakítsa, és ezzel a kapcsolatok nélküli Isten felfogását egy minden-isten tani Abszolút rendjévé fokozza le. Mindig is nehéznek

bizonyult az olyan Isten személyes természetének megértése, aki nem rendelkezik azonos fokú személyes kapcsolatokkal más, egymással kapcsolatban álló, személyes lényekkel. Az Istenségben a személyiség megköveteli, hogy az ilyen Istenség a többi és vele egyenlő személyes Istenséggel kapcsolatban létezzen.

104:2.3 (1145.4) Az emberi elme a Háromság fogalmának felismerése révén reménykedhet abban, hogy megért valamennyit a tér-idő teremtsrészekben meglévő szeretet és törvény összefüggéséről. Szellemi hiten keresztül az ember megláthat valamennyit az Isten szeretetéből, de korán ráébred, hogy e szellemi hitnek semmilyen hatása sincs az anyagi világegyetem elrendelt törvényeire. Függetlenül az embernek az Istenben, mint a paradicsomi Atyjában való hite erősségétől, a szélesedő mindenségrendi látóhatárok megkövetelik, hogy felismerje a paradicsomi Istenség mint az egyetemes törvény valóságát, hogy elfogadja a Háromság fennhatóságát, mely a Paradicsomból kifelé irányul és kiterjed még a három örökkévaló személyiség Teremtő Fiainak és Alkotó Leányainak fejlődő helyi világegyetemeire is, mely három örökkévaló személyiség istenségi egysége magának a paradicsomi Háromságnak a ténye, a valósága és az örök oszthatatlansága.

104:2.4 (1145.5) Ugyanez a paradicsomi Háromság valódi entitás — nem személyiség, viszont igaz és abszolút valóság; nem személyiség, mindazonáltal a vele együtt létező személyiségekkel — az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségével — összeillő. A Háromság a három paradicsomi Istenség összekapcsolódásából létrejövő, magas

fokon rendeződött Istenség-valóság. A Háromság képességei, sajátosságai és szerepkörei nem a három paradicsomi Istenség sajátosságainak egyszerű összege; a Háromság szerepkörei valamiképpen egyediek, eredetiek és nem határozhatók meg egyértelműen az Atya, a Fiú és a Szellem sajátosságainak elemzése útján.

104:2.5 (1146.1) Például: A Mester a földi ittléte alatt emlékeztette a követőit arra, hogy az igazságtétel sohasem személyes cselekedet; ez mindig a csoport tevékenysége. Az Istenek sem személyként gyakorolják az igazságtételt. E működésüket azonban együttes egészként, mint a paradicsomi Háromság gyakorolják.

104:2.6 (1146.2) Az Atya, a Fiú és a Szellem Háromság-társulásának fogalmi megértése felkészíti az emberi elmét bizonyos egyéb háromszoros kapcsolódások további bemutatására. Az istentani vizsgálódásokhoz teljes mértékben elégséges a paradicsomi Háromság fogalma, de a bölcséleti és mindenségtani vizsgálatok megkövetelik az Első Forrás és Középpont egyéb hármas kapcsolódásainak elismerését, mégpedig azon hármasegységeket, melyekben a Végtelen különböző nem-Atya jellegű, világegyetemi megnyilvánulási cselekvésképessegekben működik — itt az erő, az energia, az erőter, az ok-keltés, a válaszáadás, a lehetségesség, a ténylegesség, a gravitáció, a feszültség, a minta, az elv és az egység Istenének viszonyairól van szó.

3. Háromságok és hármasegységek

104:3.1 (1146.3) Noha az emberiség a történelem folyamán többször is megértette valamennyire az Istenség három személyének

Háromságát, a következetesség mégis azt igényli, hogy az emberi értelem felfogja, hogy mind a hét Abszolút között vannak bizonyos kapcsolatok. De mindaz, ami a paradicsomi Háromság esetében igaz, nem szükségképpen van így valamely hármasegységben, mivel a hármasegység nem azonos a háromsággal. Bizonyos működési szempontokból a hármasegység hasonlónak vehető a háromsághoz, de természetében sohasem egyenértékű a háromsággal.

104:3.2 (1146.4) Az urantiai halandó emberiség a kinyíló látóhatárok és a kibővülő fogalmak nagy korszakán halad át, és a mindenségrendi bölcselete fejlődési ütemének fel kell gyorsulnia ahhoz, hogy lépést tudjon tartani az emberi gondolkodás értelmi színterének kibővülésével. A halandó ember mindenségtudatának kiteljesedésével az ember felfedezi az összefüggéseket mindama dolgok között, melyeket az anyagi tudományban, az értelmi bölcseletben és a szellemi látásmódban talál. A mindenségrend egységének minden ilyen értelmezése mellett azonban az ember érzékeli a teljes létezés sokszínűségét is. Az Istenség változatlanságára vonatkozó minden elképzelés ellenére azt is felfogja, hogy valójában egy folytonos változásban és tapasztalás útján való növekedésben lévő világegyetemben él. A szellemi értékek túlélésének felismerésétől függetlenül az embernek mindig figyelembe kell vennie az erő, az energia és az erőter matematikáját, valamint ezek előtanát.

104:3.3 (1146.5) A végtelenség örök teljességét valamiképp össze kell egyeztetni a fejlődő világegyetemek időbeli gyarapodásával és azok tapasztalati úton fejlődő lakóinak tökéletlenségével. A teljes határtalanság fogalma valahogyan felosztandó és

korlátozandó annak érdekében, hogy a halandói értelem és a morontia lélek megérthesse a végleges érték és a szellemiesülő jelentőség fogalmát.

^{104:3.4 (1146.6)} Míg a józan ész a mindenségrendi valóság egyistenhitbeli egységét követeli meg, addig a véges tapasztalás a többes Abszolútok és ezek mindenségrendi kapcsolatai összhangjának kitételét igényli. Összehangolt létezők nélkül nincs meg a lehetősége az abszolút kapcsolódások változatos megjelenésének, nincs esély a különbségképzők, a változtatók, az átalakítók, a mérsékelők, a korlátozók vagy a csökkentők működésére.

^{104:3.5 (1146.7)} Ezen írásokban a teljes valóságot (a végtelenséget) a hét Abszolútban való létezése szerint mutattuk be:

^{104:3.6 (1146.8)} 1. Az Egyetemes Atya.

^{104:3.7 (1146.9)} 2. Az Örökkévaló Fiú.

^{104:3.8 (1146.10)} 3. A Végtelen Szellem.

^{104:3.9 (1147.1)} 4. A Paradicsom Szigete.

^{104:3.10 (1147.2)} 5. Az Istenségi Abszolút.

^{104:3.11 (1147.3)} 6. Az Egyetemes Abszolút.

^{104:3.12 (1147.4)} 7. A Korlátlan Abszolút.

^{104:3.13 (1147.5)} Az Első Forrás és Közepont, aki az Örökkévaló Fiú számára az Atya, egyúttal a Paradicsom Sziget Mintája is. Ő korlátlan személyiség a Fiúban, de csírájában létező személyiség az Istenségi Abszolútban. Az Atya a Paradicsom-

Havonában megnyilvánult energia és ugyanakkor a Korlátlan Abszolútban rejtő energia is. A Végtelen mindig megnyilvánul az Együttes Cselekvő szüntelen cselekedeteiben, miközben örökmód működik az Egyetemes Abszolút kiegyenlítő, de rejtett tevékenységeiben. Így kapcsolódik az Atya a hat mellérendelt Abszolúthoz, és a hét Abszolút így együtt foglalja magába a végtelenség körét az örökkévalóság végtelen körfolyamatain keresztül.

^{104:3.14 (1147.6)} Úgy látszik, mintha az abszolút kapcsolódások hármasegysége szükségszerűség lenne. A személyiség más személyiségek társaságát keresi az abszolút szinten éppúgy, mint az összes többi szinten. A három paradicsomi személyiség társulása teszi örökkévalóvá az első hármasegységet, az Atya, a Fiú és a Szellem személyiség-egyesülését. Ugyanis amikor e három személy, mint személy, egyesült működésben fog össze, ezáltal megalkotják a működési egység hármasegységét, mely nem háromság — nem szerves entitás — de hármasegység, háromszoros működési egyhangúság.

^{104:3.15 (1147.7)} A paradicsomi Háromság nem hármasegység; nem működési azonosság; ez inkább osztatlan és oszthatatlan Istenség. Az Atya, a Fiú és a Szellem (személyként) képes kapcsolatot tartani a paradicsomi Háromsággal, mivel a Háromság maga az ő osztatlan Istenségük. Az Atya, a Fiú és a Szellem nem tart fenn ilyen személyes kapcsolatot az első hármasegységgel, mivel az maga az ő három személyből álló működési egységük. Csak mint Háromság — mint osztatlan Istenség — tartanak fenn együttes külső kapcsolatot a személy-együttesük hármasegységével.

104:3.16 (1147.8) A paradicsomi Háromság így egyedülálló az abszolút kapcsolatrendszerek között, több öröktől való létezésen alapuló hármasegység is létezik, de öröktől való létezésen alapuló Háromság csak egy van. A hármasegység nem entitás. Ez inkább működési, mint szerves jellegű. Tagjai inkább társak, mint testületet alkotók. A hármasegységek alkotói lehetnek entitások, de egy hármasegység maga nem más, mint társulás.

104:3.17 (1147.9) Van azonban lehetőség a háromság és a hármasegység összehasonlítására egy tekintetben: mindkettő olyan rendeltetési célokkal jellemezhető, melyek valamivel többek, mint az alkotó tagok sajátosságainak meghatározható összessége. De amíg működési szempontból összehasonlíthatók, addig semmilyen más határozott összefüggést nem mutatnak. Kapcsolatuk közelítőleg úgy jellemezhető, mint a rendeltetés viszonyulása a szerkezethez. Viszont a hármasegységi társulás rendeltetése nem egyezik meg a háromsági szerkezet vagy entitás rendeltetésével.

104:3.18 (1147.10) A hármasegységek mindazonáltal valóságok; igencsak valóságok. Bennük nyert működési rendeltetést a teljes valóság, és az Egyetemes Atya rajtuk keresztül gyakorol közvetlen és személyes hatalmat a végtelenség alapműködése felett.

4. A hét hármasegység

104:4.1 (1147.11) A hét hármasegység bemutatására irányuló próbálkozásunk során felhívjuk a figyelmet arra a tényre, hogy mindegyiknek elsődleges tagja az Egyetemes Atya. Ő van, volt és mindig lesz is: ő az Első Egyetemes Atya-Forrás, az Abszolút Központ, az Elsődleges Ok, az Egyetemes

Szabályozó, a Végtelen Éltető, az Eredeti Egység, a Korlátlan Megtartó, az Istenség Első Személye, az Elsődleges Mindenségrendi Minta és a Végtelenség Lényege. Az Egyetemes Atya az Abszolútok személyes oka; ő az Abszolútok abszolútja.

104:4.2 (1148.1) A hét hármasegység természete és jelentése a következőképpen jellemezhető:

104:4.3 (1148.2) Az Első Hármasegység a személyes-céltudatos hármasegység. Ez a három Istenség személyiségének csoportja:

104:4.4 (1148.3) 1. Az Egyetemes Atya.

104:4.5 (1148.4) 2. Az Örökkévaló Fiú.

104:4.6 (1148.5) 3. A Végtelen Szellem.

104:4.7 (1148.6) Ez a szeretet, a kegyelem és a segédkezés háromszoros egyesülése — a három végtelen paradicsomi személyiség céltudatos és személyes társulása. Ez az istenmód testvéri, teremtmény-szerető, atyai cselekvő és felemelkedés-elősegítő társulás. Az első hármasegység isteni személyiségei személyiség- és szellem-adományozó és elmével felruházó Istenek.

104:4.8 (1148.7) Ez a végtelen akarat hármasegysége; hatása éppúgy jelentkezik a végtelen jelenben mindenütt, mint az idő teljes múlt-jelen-jövő folyamában. E társulás akarati végtelenséget eredményez és olyan működési rendeket biztosít, miáltal a személyes Istenség önmaga kinyilatkoztatójává válik a fejlődő mindenségrend teremtményei számára.

^{104:4.9} (1148.8) A Második Hármasegység — az erő-minta hármasegység. Legyen az parányi ultimaton, ragyogó csillag vagy forgó csillagköd, vagy akár a központi világegyetem, vagy a felsőbb-világegyetek, tehát a legkisebb anyagi szerveződéstől a legnagyobbig, minden fizikai minta — a mindenség-elrendezés — mindig e hármasegység működésének eredménye. E társulás a következőkből áll:

^{104:4.10} (1148.9) 1. Az Atya-Fiú.

^{104:4.11} (1148.10) 2. A Paradicsom Sziget.

^{104:4.12} (1148.11) 3. Az Együttes Cselekvő.

^{104:4.13} (1148.12) Az energiát a Harmadik Forrás és Középpont mindenségrendi közvetítői szervezik; az energia szerkezete megfelel a Paradicsom mintájának, az abszolút anyagivá lényegülésnek; de mindeme számtalan átalakulási folyamat mögött az Atya-Fiú jelenléte áll, akiknek az egyesülése a Havona megjelenésében elevenítette meg először a paradicsomi mintát, a Végtelen Szellem, az Együttes Cselekvő megszületésével egyidejűleg.

^{104:4.14} (1148.13) A teremtmények a vallásos tapasztalásban teremtenek kapcsolatot az Istennel, aki a szeretet, de az ilyen szellemi látásmódnak sohasem szabad elnyomnia a minta, amely a Paradicsom, világegyetemi tényének felvilágosult elismerését. A paradicsomi személyiségek minden teremtmény szabad akaratú imádatát az isteni szeretet ereje révén nyerik el és ők minden ilyen szellemtől született személyiséget elvezetnek az Isten végleges rendű fiai végtelen szolgálatának fenséges boldogságára. A második hármasegység az építője

annak a térszínnek, ahol mindeme folyamatok végbemennek; ez határozza meg a mindenség-elrendeződés mintáit.

104:4.15 (1148.14) Ha szeretet az első hármasegység isteniségének jellemzője, akkor a minta a második hármasegység csillagrendszeri megnyilatkozása. A második hármasegység a fejlődő világegyetemek számára olyan, mint az első hármasegység a fejlődő személyiségek számára. A minta és a személyiség az Első Forrás és Közepont cselekedeteinek két nagy megnyilatkozása; és függetlenül attól, hogy milyen nehéz felfogni, mindenképpen igaz, hogy az erő-minta és a szerető személy egy és ugyanazon egyetemes valóság; a Paradicsom Sziget és az Örökkévaló Fiú az Egyetemes Atya-Erő kifürkészhetetlen természetének összhangban lévő, ám ellentett jelleget mutató megnyilvánulása.

104:4.16 (1149.1) A Harmadik Hármasegység — a szellemfejlődési hármasegység. A szellemi megnyilatkozás teljességének kezdete és vége ebben a társulásban van, mely a következőkből áll:

104:4.17 (1149.2) 1. Az Egyetemes Atya.

104:4.18 (1149.3) 2. A Fiú-Szellem.

104:4.19 (1149.4) 3. Az Istenségi Abszolút.

104:4.20 (1149.5) A szellempotenciáltól a paradicsomi szellemig minden szellem valós kifejeződést nyer az Atya tiszta szellemlényegének, a Fiú-Szellem tevékeny szellemértékeinek és az Istenségi Abszolút korlátlan szellem-kibontakozási lehetőségeinek e hármas társulásában. A szellem öröktől való

létezésen alapuló értékeinek elsőfajú keletkezése, teljes megnyilatkozása és végleges rendeltetése ebben a hármasegységben van.

^{104:4.21 (1149.6)} Az Atya a szellem előtt létezik; a Fiú-Szellem mint tevékeny alkotószellem működik; az Istenségi Abszolút mindent-átölelő szellemként létezik, még a szellemin túl is.

^{104:4.22 (1149.7)} A Negyedik Hármasegység — az energia-végtelenség hármasegysége. E hármasegységen belül válik örökkévalóvá a térpotenciáltól a monotáig minden energia-valóság kezdete és vége. E csoport a következőket foglalja magába:

^{104:4.23 (1149.8)} 1. Az Atya-Szellem.

^{104:4.24 (1149.9)} 2. A Paradicsom Sziget.

^{104:4.25 (1149.10)} 3. A Korlátlan Abszolút.

^{104:4.26 (1149.11)} A Paradicsom a mindenségrend erő-energia működésbe lépésének központja — az Első Forrás és Közepont helye a világegyetemben, a Korlátlan Abszolút mindenségrendi gócpontja és minden energia forrása. E hármasegységben van jelen öröktől való létezésen alapuló értelemben a mindenségrend-végtelen energiapotenciálja, melynek a nagy világegyetem és a világmindenség csak részleges megnyilatkozása.

^{104:4.27 (1149.12)} A negyedik hármasegység tökéletesen szabályozza a mindenségrendi energia alapegységeit és szabadjára engedi azokat a Korlátlan Abszolút vonzásából egyenes arányban azzal, ahogyan az átalakuló mindenségrend szabályozási és

egyensúlyba hozatali, abszolútát el nem érő teljesítőképessége a tapasztalás által fejlődő Istenségekben megjelenik.

104:4.28 (1149.13) Ez a hármasegység maga erő és energia. A Korlátlan Abszolút végtelen lehetőségei a paradicsomi Sziget abszolútuma köré csoportosulnak, ahonnan a különben állandósult nyugalma Korlátlan felfoghatatlan mozgató hatásai kisugárzódnak. A végtelen mindenségrendbeli anyagi Paradicsom-szív örök dobogása egy ütemet ver a Végtelen Éltető, az Első Forrás és Közepont megismerhetetlen mintájával és kifürkészhetetlen tervével.

104:4.29 (1149.14) Az Ötödik Hármasegység — a válaszó végtelenség hármasegysége. E társulás tagjai:

104:4.30 (1149.15) 1. Az Egyetemes Atya.

104:4.31 (1149.16) 2. Az Egyetemes Abszolút.

104:4.32 (1149.17) 3. A Korlátlan Abszolút.

104:4.33 (1149.18) Ez az elrendezés eredményezi mindazon működési végtelenség-megvalósulás örökkévalóvá válását, amely a nem-istenségi valóság területein belül ténylegessé alakulhat. Ez a hármasegység korlátlan válaszó képességet mutat a többi hármasegység akarati, okozati, vonzási és mintaképző cselekedeteire és jelenléteire.

104:4.34 (1150.1) A Hatodik Hármasegység — a mindenségrendi kapcsolódású Istenség hármasegysége. Ez az elrendezés a következőkből áll:

104:4.35 (1150.2) 1. Az Egyetemes Atya.

104:4.36 (1150.3) 2. Az Istenségi Abszolút.

104:4.37 (1150.4) 3. Az Egyetemes Abszolút.

104:4.38 (1150.5) Ez az Istenség-a-mindenségrendben társulása, az Istenség bennfoglaltságának összekapcsolódása az Istenség minden másnál magasabb rendűségével. Ez a legtávolabbi isteniségi jelenlét azokon a végtelenség-szinteken, melyek már az istenivé alakított valóság területén kívül lévő valóságok irányában helyezkednek el.

104:4.39 (1150.6) A Hetedik Hármasegység — a végtelen egység hármasegysége. Ez az időben és az örökkévalóságban működésileg megjelenő végtelenség egysége, a ténylegesek és a lehetségesek összhangban lévő egyesülése. E csoport a következőkből áll:

104:4.40 (1150.7) 1. Az Egyetemes Atya.

104:4.41 (1150.8) 2. Az Együttes Cselekvő.

104:4.42 (1150.9) 3. Az Egyetemes Abszolút.

104:4.43 (1150.10) Az Együttes Cselekvő mindenre kiterjedően egységesíti az összes ténylegessé vált valóság változó működési sajátságait minden megnyilvánulási szinten, a végesektől a tapasztalás-meghaladóakon át az abszolútokig. Az Egyetemes Abszolút tökéletesen kiegyensúlyozza az összes tökéletlen valóság változó sajátságaiban meglévő különbségeket, a tevékeny-akarati és okozatkeltő Istenség-valóság korlátlan lehetségeseitől a nyugvó, visszaható, nem-istenségi valóság határtalan lehetőségeiig a Korlátlan Abszolút felfoghatatlan területein.

104:4.44 (1150.11) E hármasegységbeli működésüket tekintve az Együttes Cselekvő és az Egyetemes Abszolút egyaránt érzékeny az istenségi és a nem-istenségi jelenlétekre, miként az Első Forrás és Közepont is, aki e viszonylatban tulajdonképpen fogalmilag megkülönböztethetetlen a VAGYOK-tól.

104:4.45 (1150.12) E megközelítések elégségesek a hármasegységek fogalmának bemutatásához. Mivel nem ismeritek a hármasegységek végleges szintjét, ezért nem érthetitek meg teljesen az első hetet. Bár nem tartjuk igazán bölcs dolognak a további részletezést, annyit mindenesetre közölhetünk, hogy az Első Forrás és Közepont tizenöt háromsági társulással rendelkezik, ebből nyolcat nem mutatunk be ezekben az írásokban. Ez utóbbiak a felsőség tapasztalási szintjén túl lévő valóságokkal, ténylegesekkel és lehetségesekkel kapcsolatosak.

104:4.46 (1150.13) A hármasegységek alkotják a végtelenség működtető lendkerekét, a Hét Végtelenségi Abszolút egyediségének egyesülését. A hármasegységek öröktől való létezésen alapuló jelenléte teszi képessé az Atya-VAGYOK-ot arra, hogy megtapasztalja a működési végtelenség-egységet annak ellenében is, hogy a végtelenség szétválik a hét Abszolúttá. Mindegyik hármasegységnek az Első Forrás és Közepont az egyesítő tagja; őbenne bírja minden dolog a maga korlátlan kezdetét, örök létezését és végtelen beteljesedését — „minden őbenne áll fenn”.

104:4.47 (1150.14) Noha ezek a társulások nem növelik az Atya-VAGYOK végtelenségét, azonban láthatóan lehetővé teszik az ő valóságának a végtelent el nem érő és az abszolútat el nem

erő megnyilvánulásait. A hét hármasegység a sokféleséget megsokszorozza, az új mélységeket örökkévalóvá, az új értékeket istenivé teszi, új lehetségeseket tár fel, új jelentéseket nyilatkoztat ki; és az időbeli és térbeli, valamint az örök mindenségrendbeli mindeme változatossá tett megnyilatkozások a VAGYOK eredeti végtelensége feltételezett állandóságában léteznek.

5. A trioditák

^{104:5.1 (1151.1)} Vannak bizonyos egyéb hármas kapcsolatrendszerek, melyek felépítésükben nem-Atya tartalmúak, azonban ezek nem valódi hármasegységek, és mindig elkülönítendők az Atya-hármasegységektől. Különféle elnevezésük ismeretes, így nevezik ezeket társ-hármasegységeknek, egyenrangú hármasegységeknek és trioditáknak. Ezek a hármasegységek létezésének következményei. E társulások közül kettőt mutatunk be:

^{104:5.2 (1151.2)} A Ténylegesség Trioditája. E triodita a három abszolút-tényleges kölcsönös kapcsolódásaiban áll fenn:

^{104:5.3 (1151.3)} 1. Az Örökkévaló Fiú.

^{104:5.4 (1151.4)} 2. A Paradicsom Sziget.

^{104:5.5 (1151.5)} 3. Az Együttes Cselekvő.

^{104:5.6 (1151.6)} Az Örökkévaló Fiú a szellem-valóság abszolútja, az abszolút személyiség. A Paradicsom Sziget a mindenségrendi valóság abszolútja, az abszolút minta. Az Együttes Cselekvő az elme-valóság abszolútja, az abszolút szellem-valóság mellérendeltje, és a személyiség és erőter öröktől való

létezésen alapuló istenségi egységbe rendeződése. E hármas társulás hangolja össze a ténylegessé vált valóság teljes összességét — a szellemi, a mindenségrendi és az elmei valóságokat. E társulás korlátlan a ténylegességben.

104:5.7 (1151.7) A Lehetésség Trioditája. E triodita a lehetésség három Abszolútjának társulásában áll fenn:

104:5.8 (1151.8) 1. Az Istenségi Abszolút.

104:5.9 (1151.9) 2. Az Egyetemes Abszolút.

104:5.10 (1151.10) 3. A Korlátlan Abszolút.

104:5.11 (1151.11) Így kapcsolódnak össze egymással a minden rejtett energia-valóság — a szellemi, az elme- és a mindenségrendi energia-valóság — végtelen tárolói. Itt szerveződik egységbe az összes rejtett energia-valóság. E társulás végtelen a lehetőséget rejtőben.

104:5.12 (1151.12) Ahogyan a hármasegységek elsősorban a végtelenség működési egységesülésével vannak összefüggésben, úgy a trioditák a tapasztalás által fejlődő Istenségek mindenségrendi megjelenésével kapcsolhatók össze. A hármasegységek csak közvetett, a trioditák viszont közvetlen részei a tapasztalás által fejlődő Istenségeknek — a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak. Ezek a Legfelsőbb Lény kialakuló erő-személyiség egységbe rendeződésében jelennek meg. A tér idő-teremtmenyei számára a Legfelsőbb Lény a VAGYOK egységének kinyilatkoztatása.

104:5.13 (1151.13) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

105. írás

Istenség és valóság

105:0.1 (1152.1) A VÉGTELENSÉG még a magasrendű világegyetemi értelmek számára is csak részlegesen fogható fel, és a valóság véglegessége is csak viszonylagosan értelmezhető. A valósnak hívott minden dolog eredetének és végzetének örökkévalóság-rejtelmébe való behatolásra törekedve az emberi elme hatékonyan vizsgálhatja a kérdést úgy, hogy az örökkévalóság-végtelenséget egy majdnem határtalan, elliptikus zárt görbének fogja fel, melyet egyetlen abszolút ok kelt, és amely e vég nélküli változatosságú világegyetemi körben mindig valamilyen abszolút és végtelen beteljesülési lehetőséget keresve működik.

105:0.2 (1152.2) Amikor a halandói értelem kísérletet tesz a valóság-teljesség fogalmának megragadására, akkor e véges elme a végtelenség-valósággal szembesül; a valóság-teljesség maga a végtelenség, és ennél fogva egyetlen olyan elme sem értheti meg teljesen, amelynek fogalomkésztsége a végtelen szintjét nem éri el.

105:0.3 (1152.3) Az emberi elme nemigen képes helyes fogalmat alkotni az örökkévalósági létezőkről, és emiatt még a mi fogalmaink szerint értelmezett valóság-teljességet is lehetetlen számára bemutatnunk. Mindezek ellenére megpróbálkozunk vele, noha teljes mértékben tudatában vagyunk annak, hogy a fogalmaink szükségszerűen jelentős mértékű torzulást szenvednek a halandói elme számára érthető formába való fordítás-átalakítás során.

1. A VAGYOK bölcséleti fogalma

105:1.1 (1152.4) A világegyetemek bölcselői az abszolút elsődleges okot a végtelenben az Egyetemes Atyának tulajdonítják, aki mint a végtelen, az örökkévaló és az abszolút VAGYOK működik.

105:1.2 (1152.5) Igen sok veszélyt rejt magában az, ha megpróbáljuk bemutatni a halandó értelemnek a végtelen VAGYOK ezen eszméjét, mivel e fogalom oly távol esik az ember tapasztalati úton fejlődő értelmétől, hogy az ezzel kapcsolatos jelentéstartalmak súlyos torzulást szenvednek, az értékekkel kapcsolatban pedig félreértelmezések adódnak. Mindazonáltal a VAGYOK bölcséleti fogalma nyújt némi lehetőséget a véges lények számára ahhoz, hogy megpróbálkozzanak az abszolút eredetek és végtelen beteljesedések részleges megértésével. Azonban a valóság keletkezésének és kiteljesedésének megvilágítására irányuló minden próbálkozásunk során tisztáznunk kell, hogy a VAGYOK fogalma minden személyiségi jelentésben és értékben rokon az Istenség Első Személyével, a minden személyiség Egyetemes Atyjával. De a VAGYOK e kitétele ennyire egyértelműen nem határozható meg az egyetemes valóság istenivé nem alakított területein.

105:1.3 (1152.6) A VAGYOK a Végtelen; a VAGYOK végtelenség is. Egymásra következési, időbeli nézőpontból minden valóság eredete a végtelen VAGYOK, amelynek egyedüli létezése a múlt végtelen örökkévalóságában szükségképpen a véges teremtmény elsődleges bölcséleti kitétele. A VAGYOK fogalma magába foglalja a korlátlan végtelenséget, a szét nem vált valóságát mindannak, ami egy végtelen örökkévalóság mindenségében valaha is létezhet.

105:1.4 (1153.1) A VAGYOK mint öröktől való létezésen alapuló értelmű fogalom nem istenivé alakított és nem is istenivé nem alakított, nem tényleges és nem lehetséges, nem személyes és nem személytelen, nem nyugvó és nem is élénk. A Végtelen nem minősíthető, legfeljebb az állítható róla, hogy a VAGYOK van. A VAGYOK bölcséleti kitétele a Korlátlan Abszolút fogalmánál valamivel nehezebben megérthető egyetemes fogalom.

105:1.5 (1153.2) A véges elmének egyszerűen csak szüksége van valamiféle kezdetre, és bár a valóság sohasem kezdődött igazán, mégis van néhány olyan forrás-kapcsolat, melyet a valóság a végtelenség irányában mutat. Az előzetes valóság, mely elsőfajú, örökkévalósági helyzet, valahogy a következőképpen képzelhető el: Valamely végtelenül távoli, feltételezett, múltbeli-örökkévaló pillanatban a VAGYOK tekinthető mind dolognak, mind nem-dolognak, mind oknak, mind okozatnak, mind akaratnak, mind válasznak. Ebben a feltételezett örökkévalósági pillanatban nincs különválás sehol sem az egész végtelenségben. A végtelenséget a Végtelen tölti ki; a Végtelen magába foglalja a végtelenséget. Ez az örökkévalóság feltételezett, állandósult pillanata; a ténylegesek még a kibontakozási lehetőségükön belül vannak, és a lehetségesek még nem jelentek meg a VAGYOK végtelenségében. De még e feltételezett helyzetben is el kell fogadnunk a személyes akarat lehetőségének létezését.

105:1.6 (1153.3) Mindig emlékezzetek arra, hogy az embernek az Egyetemes Atyáról alkotott fogalma mindig személyes tapasztalás. Isten, mint szellemi Atyátok számotokra és minden halandó számára is megérthető; de az Egyetemes Atyáról

alkotott tapasztalati-istenimádati felfogásokat szükségképpen mindig kevesebb, mint az Első Forrás és Közepont, a VAGYOK végtelenségének bölcséleti kitétele. Amikor az Atyáról beszélünk, akkor az Istent értjük alatta, mivel őt megérthetik mind a magasabb, mind az alacsonyabb rendű teremtményei, de az Istenséggel kapcsolatban még több, a világegyetemi teremtmények által fel nem fogható dolog van. Isten, a ti Atyátok és az én Atyám nem más, mint a Végtelennek a személyiségünkben ténylegesen megtapasztalható valóságként érzékelt állapota, de a VAGYOK mindig a mi feltételezésünk marad mindarra vonatkozóan, amit az Első Forrással és Közeponttal kapcsolatban megismerhetetlennek érzünk. Valószínűleg ez a feltételezés is igen kevés az eredeti valóság felfedezetlen végtelenségéhez.

105:1.7 (1153.4) A világegyetemek mindensége, a benne lakozó személyiségek számtalan seregével, hatalmas és összetett élő szervezet, ám az Első Forrás és Közepont végtelenszer összetettebb, mint azok a világegyetemek és személyiségek, amelyek, illetőleg akik az ő rendelkezéseinek eredményeként jöttek létre. Amikor lenyűgözve figyelitek a világmindenség méreteit, szakítsatok időt annak átgondolására is, hogy még e felfoghatatlan teremtségösszesség is csak részleges kinyilatkoztatása lehet a Végtelennek.

105:1.8 (1153.5) A végtelenség valóban távol esik a halandói felfogóképeség tapasztalati szintjétől, de az Urantián még a jelen korban is folyamatos a végtelenség fogalmának fejlődése, s ez a kiteljesedés végig fogja kísérni a jövő örökkévalósága felé tartó végtelen létpályákat. A korlátlan végtelenséget a véges teremtmény nem képes értelmezni, de a végtelenség

képes az ön-korlátozásra és képes valós kifejeződésre a világegyetemi létformák minden szintjén. A Végtelennek a minden világegyetemi személyiség felé fordított arca nem más, mint egy Atyának, a szeretet Egyetemes Atyjának arca.

2. A VAGYOK mint háromsági és mint hétszeres

105:2.1 (1153.6) A valóság keletkezésének vizsgálatakor mindig tartásatok szem előtt, hogy minden abszolút valóság az örökkévalóságból ered, és létezésének nincs kezdete. Az abszolút valósággal az Istenség három öröktől való létezésen alapuló személyére, a Paradicsom Szigetére és a három Abszolútra utalunk. A hét valóság összehangoltan örökkévaló, függetlenül attól, hogy tér-idő nyelvhez folyamodunk annak érdekében, hogy eredetsorozatukat az emberi lényeknek bemutassuk.

105:2.2 (1154.1) A valóság eredeteinek időrendi leírásához ki kell kötni az „első” akarat-kifejeződés és a VAGYOK-on belüli „első” válasz feltételezett pillanatát. A valóság keletkezésének és kialakulásának bemutatására tett kísérleteink során utalhatunk e szakaszra úgy, mint A Végtelen Egy önmaga kiválására A Határtalanságból, de e kettős viszony kitételét mindig ki kell terjeszteni egy háromsági fogalommá A Végtelenség örökkévaló folytonosságának, a VAGYOK-nak a felismerése révén.

105:2.3 (1154.2) A VAGYOK ezen önmagától kiinduló átalakulása az istenivé vált valóság, az istenivé nem vált valóság, a lehetséges és a tényleges valóság, valamint bizonyos nemigen minősíthető egyéb valóságok sokszoros elkülönülésében éri el csúcspontját. A feltételezett egy-létmódbeli VAGYOK ezen elkülönülései

örökmód egybeépültek azon egyidejű kapcsolódások révén, melyek ugyanezen a VAGYOK-on belül jöttek létre — ez a lehetséges-előtti, tényleges-előtti, elő-személyes, egyisteni elő-valóság, mely bár végtelen, az Első Forrás és Középpont jelenlétében abszolútként, az Egyetemes Atya határtalan szeretetében pedig személyiségként nyilvánul meg.

^{105:2.4 (1154.3)} A VAGYOK e belső átalakulásai révén hozza létre önmaga hétszeres kapcsolódásának alapját. Az egyedülálló VAGYOK bölcséleti (időbeli) fogalma és a háromsági VAGYOK átmeneti (időbeli) fogalma most már kiterjeszthető a VAGYOK mint hétszeres fogalmává. E hétszeres — vagy hétszakaszú — természet a Végtelenség Hét Abszolútjával kapcsolatban jellemezhető a legjobban:

^{105:2.5 (1154.4)} 1. Az Egyetemes Atya. Az Örökkévaló Fiú atyja VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személyiségi kapcsolata. A Fiú abszolút személyisége teszi abszolúttá az Isten atyaságának tényét és teremti meg minden személyiség lehetséges fiúi helyzetét. E kapcsolat alakítja ki a Végtelen személyiségét és teljesíti ki annak szellemi megnyilatkozását az Eredeti Fiú személyiségében. A VAGYOK e szakasza részben megtapasztalható a szellemi szinteken még ama halandók számára is, akik ugyan még húsvér testben vannak, de imádják Atyánkat.

^{105:2.6 (1154.5)} 2. Az Egyetemes Szabályozó. Az örök Paradicsom oka VAGYOK. Ez a tényleges dolgok elsődleges személytelen kapcsolata, az eredeti nem-szellemi társulás. Az Egyetemes Atya az Isten-mint-szeretet; az Egyetemes Szabályozó az Isten-mint-minta. E kapcsolat alakítja ki a forma megnyilvánulási lehetőségét — az elrendezést — és meghatározza a

személytelen és nem-szellemi kapcsolódás eredeti mintáját — azt az eredeti mintát, melyről minden másolat készül.

105:2.7 (1154.6) 3. Az Egyetemes Teremtő. Az Örökkévaló Fiúval egy VAGYOK. Az Atya és a Fiú ezen egyesülése (a Paradicsom jelenlétében) indítja be azt az alkotó körfolyamatot, mely az együttes személyiség és az örökkévaló világegyetem megjelenésében teljesedik ki. Véges halandói nézőpontból a valóság igazi kezdetekkel rendelkezik, mely nem más, mint a Havona teremtés örökkévalósági megjelenése. Az Istenség e teremtő tette a Cselekvő Isten révén és rajta keresztül valósul meg, aki lényegében a tényleges minden szintjén és minden szintjére kinyilatkoztatott Atya-Fiú egysége. Ezért az isteni alkotókészséget mindig egység jellemzi, és ez az egység az Atya-Fiú kettőssége és az Atya-Fiú-Szellem Háromsága abszolút egységének kifelé való tükröződése.

105:2.8 (1155.1) 4. A Végtelen Megtartó. Az önmagával társuló VAGYOK. Ez a valóság állandósultságának és magvában valóinak elsőfajú társulása. E kapcsolódásban minden feltételes és korlátlan kiegyenlítődik. A VAGYOK e szakasza mint az Egyetemes Abszolút érthető meg a legjobban — ez az Istenségi és a Korlátlan Abszolút egyesítője.

105:2.9 (1155.2) 5. A Végtelen Kibontakozási Lehetőség. Az önkorlátozó VAGYOK. Ez a végtelenségi tájékozódási pont örökké mutatja a VAGYOK-nak azt az akarati ön-korlátozását, mely révén a háromszoros önkifejeződés és ön-kinyilatkoztatás megtörténhetett. A VAGYOK e szakasza alatt rendszerint az Istenségi Abszolút értendő.

^{105:2.10 (1155.3)} 6. A Végtelen Képesség. A nyugvó-válaszó VAGYOK. Ez minden jövőbeli mindenségrendi kiterjedés végtelen tárháza, lehetősége. A VAGYOK e szakaszát a legjobban talán a Korlátlan Abszolút kiterjedt gravitációs jelenléteként lehet értelmezni.

^{105:2.11 1155.4)} 7. A Végtelenségi Egyetemes Egy. VAGYOK, mint VAGYOK. Ez a Végtelenség állandósulása vagy önmagába-kapcsolódása, a végtelenség-valóság örök ténye és a valóság-végtelenség egyetemes igazsága. Amennyire e kapcsolat személyiségként értelmezhető, annyiban a minden személyiség — s ide értendők még az abszolút személyiségek is — isteni Atyjában nyilatkoztatik ki a világegyetemekben. Amennyire e kapcsolat személytelenül kifejeződhet, annyiban e kapcsolódást a világegyetem hozza létre mint a tiszta energia és a tiszta szellem abszolút összefüggő egészét az Egyetemes Atya jelenlétében. Amennyire e kapcsolat abszolútként fogható fel, annyiban az Első Forrás és Közepont elsődlegességében nyilatkoztatik ki; őbenne élünk és mozgunk és vagyunk mi, a tér teremtményeitől a Paradicsom lakóiig mindannyian; és ez egyformán igaz mind a világmindenségre, a végtelenül kicsi ultimatonra, mind pedig arra ami lesz, ami most van és ami mindig is volt.

3. A végtelenség hét Abszolútja

^{105:3.1 (1155.5)} A VAGYOK-on belüli hét elsődleges kapcsolat a Végtelenség Hét Abszolútjaként válik örökkévalóvá. Bár a valóság-eredeteket és a végtelenség-elkülönülést e leírásban egymás után mutatjuk be, valójában mind a hét Abszolút korlátlanul és mellérendelten örök. A halandói elméknek szükségük lehet arra, hogy mindezeknek kezdetet

tulajdonítsanak, ám e felfogást mindig zavarni fogja az a felismerés, hogy a hét Abszolútnak nincs kezdete; örökkévalók és mint ilyenek, mindig is voltak. A hét Abszolút a valóság előfeltétele. Mindezeket a következők szerint jellemezzük ezen írásokban:

^{105:3.2 (1155.6)} 1. Az Első Forrás és Közepont. Az Istenség Első Személye és az elsődleges nem-istenségi minta, az Isten, az Egyetemes Atya, teremtő, szabályozó és megtartó; egyetemes szeretet, örökkévaló szellem és végtelen energia; minden magvában rejlő, eredendő lehetősége és minden tényleges forrása; minden nyugvás állandósága és minden változás mozgékony-sága; a minta forrása és a személyek Atyja. A hét Abszolút együttesen a végtelenséggel egyenértékű, az Egyetemes Atya viszont önmaga ténylegesen is végtelen.

^{105:3.3 (1155.7)} 2. A Második Forrás és Közepont. Az Istenség Második Személye, az Örökkévaló és Eredeti Fiú; a VAGYOK abszolút személyiségi valóságai és a „VAGYOK-személyiség” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja. Az Egyetemes Atyát a személyiség kizárólag az ő Örökkévaló Fián keresztül remélheti elérni; és a létezés szellemi szintjeit is csak úgy érheti el a személyiség, ha igénybe veszi a minden személyiség ezen abszolút mintájának tevékenységét és segítségét. A Második Forrásban és Közepontban a szellem korlátlan, míg a személyiség abszolút.

^{105:3.4 (1156.1)} 3. A Paradicsom Forrás és Közepont. A második nem-istenségi minta, az örök Paradicsom-Sziget; a „VAGYOK-erő” elérésének-kinyilatkoztatásának alapja és a gravitációs szabályozás létrehozásának megalapozása szerte a világegyetemekben. Minden ténylegessé vált, nem-szellemi,

személytelen és nem-akarati valóságot tekintve a Paradicsom a minták abszolútuma. Miként a szellemenergia az Anya-Fiú abszolút személyiségén keresztül az Egyetemes Atyához kapcsolódik, úgy minden mindenségrendi energia a Paradicsom Sziget abszolút mintáján keresztül az Első Forrás és Közepont gravitációs szabályozó hatalma alá tartozik. A Paradicsom nem a térben van; a tér a Paradicsomhoz viszonyítva létezik, és a mozgás állandósult állapota a paradicsomi kapcsolódáson keresztül határozódik meg. Az örök Sziget abszolút nyugalomban van; minden más szervezett vagy szerveződő energia örök mozgásban van; az egész térben csak a Korlátlan Abszolút jelenléte nyugvó, és a Korlátlan összhangban van a Paradicsommal. A Paradicsom a tér gócéban létezik, a Korlátlan átjárja azt, és minden viszonylagos létezésnek e területen belül van a kezdete.

105:3,5 (1156,2) 4. A Harmadik Forrás és Közepont. Az Istenség Harmadik Személye, az Együttes Cselekvő; a Paradicsom mindenségrendi energiáinak és az Örökkévaló Fiú szellemenergiáinak végtelen összehangolója; az akarati késztetések és az erő működésének tökéletes összehangolója; minden tényleges és ténylegessé váló valóság egyesítője. Számos gyermeke segédkezésén keresztül a Végtelen Szellem nyilatkoztatja ki az Örökkévaló Fiú könyörületét, ugyanakkor végtelen átalakítóként működve örökmód beleszővi a paradicsomi mintát a tér energiába. Ugyanez az Együttes Cselekvő, a Cselekvő Isten a tökéletes kifejeződése az Atya-Fiú határtalan terveinek és céljainak, míg önmaga a tágas mindenségrend teremtményei számára elme-forrásként és értelem-adományozóként működik.

^{105:3.6 (1156.3)} 5. Az Istenségi Abszolút. Az egyetemes valóság okforrási, magvában személyes lehetőségei, minden Istenség-kibontakozás lehetőségének teljessége. Az Istenségi Abszolút a korlátlan, abszolút és nem-istenségi valóságok céltudatos határolója. Az Istenségi Abszolút az abszolút korlátozója és az elhatárolt abszolúttá lényegítője — a beteljesülés megindítója.

^{105:3.7 (1156.4)} 6. A Korlátlan Abszolút. Nyugvó, válaszoló és határozatlan jellegű; a VAGYOK ki nem nyilatkoztatott mindenségrendi végtelensége; az istenivé nem alakított valóság teljessége és minden nem-személyes kibontakozási lehetőség véglegessége. A tér korlátozza a Korlátlan működését, de a Korlátlan jelenléte maga korlátlan, végtelen. A világmindenségnek van fogalmi határa, de a Korlátlan jelenléte határtalan; még az örökkévalóság sem merítheti ki e nem-istenségi Abszolút korlátlan nyugalmát.

^{105:3.8 (1156.5)} 7. Az Egyetemes Abszolút. Az istenivé alakított és az istenivé nem alakított egyesítője; az abszolút és a viszonylagos közötti összefüggés kialakítója. Az Egyetemes Abszolút (lévén nyugvó, magvában való és társuló) egyenlíti ki az örökké létező és a befejezetlen közötti feszültséget.

^{105:3.9 (1156.6)} A Végtelenség Hét Abszolútja alkotja a valóság kezdeteit. A halandói elme szempontjából az Első Forrás és Közepont látszólag megelőz minden abszolútot. Ám ezt az alapfeltevést, bármennyire is hasznos, érvénytelenné teszi a Fiú, a Szellem, a három Abszolút és a Paradicsom Sziget örökkévalósági együttes létezése.

^{105:3.10 (1157.1)} Valódi igazság az, hogy az Abszolútok a VAGYOK-Első-Forrás-és-Közepont megnyilatkozásai; az pedig tény,

hogy mindezen Abszolútoknak sohasem volt kezdetük, viszont mindegyikük összehangoltan örökkévaló az Első Forrással és Közeponttal. Az abszolútok örökkévalóságbeli viszonyait nem lehet mindig úgy bemutatni, hogy elkerüljük a látszólagos ellentmondásokat az idő nyelvében és a tér fogalom-mintáiban. De a Végtelenség Hét Abszolútjának eredetét illető bármiféle félreértéstől függetlenül egyaránt tény és igazság az, hogy a teljes valóság az ő örökkévalósági létezésükre és végtelenségi kapcsolataikra alapozható.

4. Egység, kettősség és hármasegység

105:4.1 (1157.2) A világegyetem bölcselői a VAGYOK örökkévalósági létezését a minden valóság elsődleges forrásaként határozzák meg. Ezzel együtt megfogalmazzák a VAGYOK elsődleges belső kapcsolódásokká alakuló ön-szelvényesülését is — a végtelenség hét szakaszát. E feltételezéssel együtt mondják ki a harmadik tételt — a Végtelenség Hét Abszolútjának örökkévalósági megjelenését, és a VAGYOK hét szakasza és e hét Abszolút kettősségi társulásának örökkévalóvá válását.

105:4.2 (1157.3) A VAGYOK ön-kinyilatkoztatása tehát a nyugvó önmegfogalmazástól az ön-szelvényesülésen és a belső kapcsolódáson keresztül jut el az abszolút kapcsolódásokig, az önmagukból eredő Abszolútokkal való kapcsolatokig. Így jön létre a kettősség a Végtelenség Hét Abszolútjának és az önmagát kinyilatkoztató VAGYOK magát-szelvényesítő szakaszai hétszeres végtelenségének örök társulásában. E kettős kapcsolódások, melyek a világegyetemek felé mint a hét Abszolút válnak örökkévalóvá, örökkévalóvá teszik az alapokat minden világegyetemi valóság számára.

^{105:4.3 (1157.4)} Valamikor közreadatott már, hogy az egység kettősséget, a kettősség pedig hármasegységet kelt, és hogy a hármasegység minden dolgok örök őse. Valóban, az elsőfajú kapcsolódások három nagy csoportra oszthatók, azaz:

^{105:4.4 (1157.5)} 1. Egységi kapcsolatok. A VAGYOK-on belül létező kapcsolatok, ha annak egységét előbb mint önmaga háromszoros, majd mint hétszeres különválását fogjuk fel.

^{105:4.5 (1157.6)} 2. Kettősségi kapcsolatok. A VAGYOK mint hétszeres és a Végtelenség Hét Abszolútja között létező kapcsolatok.

^{105:4.6 (1157.7)} 3. Hármasegységi kapcsolatok. Ezek a Végtelenség Hét Abszolútjának működési társulásai.

^{105:4.7 (1157.8)} A hármasegységi kapcsolatok kettősségi alapokon jönnek létre, mégpedig az Abszolútok kölcsönös társulásának elkerülhetetlensége miatt. Az ilyen hármasegységi társulások teszik örökkévalóvá minden valóság kibontakozási lehetőségét; magukba foglalják mind az istenivé alakított, mind az istenivé nem alakított valóságot.

^{105:4.8 (1157.9)} A VAGYOK korlátlan végtelenség, mint egység. A kettősségek örökkévalóvá teszik a valóság alapjait. A hármasegységek lehetővé teszik a végtelenség mint egyetemes rendeltetés megvalósulását.

^{105:4.9 (1157.10)} Az öröktől való létezésen alapuló előttiék a hét Abszolútban válnak öröktől való létezésen alapulóvá, és az öröktől való létezésen alapulók a hármasegységekben, vagyis az Abszolútok legalapvetőbb társulásában kezdenek működni.

A hármasegységek örökkévalóvá válásának kísérőjeként a világegyetemi szintér így elkészült — a lehetségesek léteznek és a ténylegesek jelen vannak — és az örökkévalóság teljessége megtapasztalja a mindenségrendi energia szétválását, a paradicsomi szellem kiáradását és az elmével való felruházást a személyiség adományozásával együtt, s ezáltal mindezek az Istenség és Paradicsom eredetű okozatok egyesülnek a tapasztalásban a teremtetett lények szintjén, valamint más eljárások révén a teremtmény-feletti szinten.

5. A véges valóság kiteljesedése

^{105:5.1 (1158.1)} Miként a VAGYOK eredeti szétválását a belső, önálló akaratnak kell tulajdonítanunk, úgy a véges valóság kiteljesedése a paradicsomi Istenség szabad elhatározásainak és a működési hármasegységek válasz-megnyilvánulásainak köszönhető.

^{105:5.2 (1158.2)} A véges dolgok istenivé alakítását megelőzően úgy látszik, mintha minden valóság-szétválás az abszolút szinteken történt volna meg; a véges valóságot érvényre juttató szabad elhatározás azonban magába foglalja az abszolútság egyfajta korlátozását és maga után vonja a viszonylagosságok megjelenését.

^{105:5.3 (1158.3)} Noha ezt az elbeszélést egyfajta sorozatként adjuk közre és a véges történeti megjelenését az abszolút közvetlen okozataként mutatjuk be, nem szabad elfelejteni, hogy a tapasztalás-meghaladó dolgok megelőztek és meghaladtak mindent, ami véges. A tapasztalás-meghaladó véglegesek, a végesre vonatkoztatva, egyszerre ok és beteljesülés jellegűek.

105:5.4 (1158.4) A véges lehetőség a Végtelen sajátossága, ellenben a lehetőség valószínűséggé és elkerülhetetlenséggé alakulását úgy kell tekinteni, mint az összes hármasegységi társulást éltető Első Forrás és Közepont önmagától létező, szabad akaratának jellemző vonását. Csak az Atya akaratának végtelensége korlátozhatja az abszolút létezési szintet úgy, hogy véglegest hozzon létre és végest teremtsen.

105:5.5 (1158.5) A viszonylagos és korlátozott valóság megjelenésével új valóságkör — a növekedés köre — jön létre, a végtelenség magasából a véges területére lefutó fenséges áradat, mely folyvást befelé, a Paradicsom és az Istenség irányába törekszik, mindig a végtelenség-forrással összemérhető legfelsőbb beteljesüléseket keresi.

105:5.6 (1158.6) E felfoghatatlan folyamatok jelzik a világegyetem történetének kezdetét, azt, hogy létrejön az idő maga. Egy teremtmény számára a véges kezdete maga a valóság keletkezése; a teremtményi elme számára a véges előtt nem léteznek felfogható tényleges dolgok. Ez az újonnan megjelenő véges valóság két eredeti szakaszban létezik:

105:5.7 (1158.7) 1. Elsődleges felső határok, a legfelsőbb szintű tökéletes valóság, a Havona-fajtájú világegyetem és teremtmény.

105:5.8 (1158.8) 2. Másodlagos felső határok, a legfelsőbb szinten tökéletessé vált valóság, a felsőbb-világegyetemi fajtájú teremtmény és teremtés.

105:5.9 (1158.9) Tehát e kettő az eredeti megnyilatkozás: az eredetében tökéletes és a fejlődés során tökéletessé vált

megnyilvánulás. Kapcsolatukat az örökkévalóságban összhang jellemzi, ám az idő korlátai között e két megnyilvánulás különbözőnek tűnik. Az időtényező növekedést jelent mindannak, ami növekszik; a másodlagos véges dolgok növekednek; ennél fogva azok, amelyek növekednek, szükségképpen tökéletlenként jelennek meg az időben. De mindezek a különbségek, melyek a Paradicsom innenső oldalán oly fontosak, nem léteznek az örökkévalóságban.

105:5.10 (1158.10) A tökéletesről és a tökéletessé váltról mint elsődleges és másodlagos felső határról beszélünk, van azonban még egy válfaj: az elsődlegesek és a másodlagosak közötti háromságivá válási és egyéb kapcsolódások eredményeképpen megjelennek a harmadlagos felső határok — olyan dolgok, jelentéstartalmak és értékek, melyek nem tökéletesek és nem is tökéletessé váltak, mégis összhangban vannak mindkét felsőbb határral.

6. A véges valóság tükröződései

105:6.1 (1159.1) A véges létformák általános kiteljesedése átmenetet képez a lehetségesekből a ténylegesekbe a működési végtelenség abszolút társulásain belül. A véges alkotó megjelenésének számos tükröződése közül kiemelendő:

105:6.2 (1159.2) 1. Az istenségi válasz, a tapasztalásban kibontakozó felsőség három szintjének megjelenése: a személyes-szellemi felsőség ténylegessége a Havonában, a személyes-erő felsőség kibontakozási lehetősége a létrejövő nagy világegyetemben, és a még ismeretlen azon működési képesség, mely az eljövendő világmindenségben valamely felsőségi szinten működő tapasztalás által fejlődő elmék sajátja.

105:6.3 (1159.3) 2. A világegyetemi válasz jelenti a felsőbb-világegyetemi térszint szerkezetére vonatkozó tervek megvalósulásának kezdetét, és ez a fejlődés továbbra is folyamatban van szerte a hét felsőbb-világegyetem fizikai szerveződéseiben.

105:6.4 (1159.4) 3. A teremtményi tükröződés a véges-valósági kiteljesedés következményeként azt eredményezte, hogy megjelent a Havona örökös lakóiként létező tökéletes lények rendje, továbbá megjelentek a hét felsőbb-világegyetemből érkező, tökéletessé lett evolúciós felemelkedők is. De a tökéletesség eléréséhez az evolúciós (idő-alkotó) tapasztaláson túl kiindulási pontként a tökéletestől eltérő dologra is szükség van. Így jelenik meg az evolúciós teremtsrészekben a tökéletlenség. Ez a lappangó rossz eredete. A helytelen alkalmazkodás, az összhang hiánya és az összeütközés mind-mind része az evolúciós növekedésnek, s ez a fizikai világegyetemekre éppúgy igaz, mint a személyes teremtményekre.

105:6.5 (1159.5) 4. Az isteniségi válasz, mely az evolúciós időbeli késedelemben alapvetően jelen lévő tökéletlenségre adatik, megjelenik a Hétszeres Isten ellensúlyozó jelenlétében, akinek tevékenységei révén minden, ami tökéletesítendő, szervesen összekapcsolódik mind az eredetükben tökéletes, mind pedig a tökéletessé vált dolgokkal. Ez az időkülönbség elválaszthatatlan az evolúciótól, ami tulajdonképpen teremtsképesség az időben. Ezen és más okból a Legfelsőbb mindenható erőterét előrevetítik a Hétszeres Isten isteniség-eredményei. Ez az időbeli késedelem teszi lehetővé a teremtményi részvételt az isteni teremts folyamatában azzal,

hogyan megengedi a teremtetett személyiségek számára, hogy a legteljesebb fejlődés elérésében az Istenség társaivá váljanak. Így válik még a halandó teremtmény anyagi elméje is az isteni Igazító társává a halhatatlan lélek kettős jellegének kialakításában. A Hétszeres Isten is ad eszközöket az eredendő tökéletesség tapasztalati korlátainak és a felemelkedés előtti tökéletlenségből eredő korlátoknak a leküzdésére.

7. A tapasztalás-meghaladók meglényegülése

^{105:7.1 (1159.6)} A tapasztalás-meghaladók fogalma a végtelent és az abszolútumot el nem érő, de a végest és a teremtményt meghaladó szintekre utal. A tapasztalás-meghaladó dolgok az abszolútumok felsőbb értékei és a végesek legteljesebb értékei között teremtenek szerves kapcsolatot. A teremtmény nézőpontjából vizsgálva a tapasztalás-meghaladó az, ami a véges következményeként meglényegültnek tűnik; az örökkévalóság felől tekintve pedig az, ami a véges előtt létezik; egyesek pedig ezt a véges „elő-rezgésének” tartják.

^{105:7.2 (1159.7)} Ami tapasztalás-meghaladó, az nem szükségképpen nélkülözi a fejlődést, viszont véges értelemben meghaladja az evolúciós szintet; nem állítható róla, hogy nem tapasztalási jellegű, viszont felsőbb-tapasztalás, ha a teremtetett lények értelmezni tudják ezt. Az ilyen látszólagos ellentmondás szemléltetésére talán a tökéletes központi világegyetemet lehet felhozni példaként: A központi világegyetem aligha abszolút — „anyagivá lényegültségi” értelemben csak a Paradicsom Sziget igazán abszolút. Ugyanakkor nem is véges evolúciós teremtményszegmens, mint a hét felsőbb-világegyetem. A Havona örökkévaló, de nem állítható róla, hogy képtelen a változásra abban az értelemben, hogy világegyetemi jellege nem-

növekedési volna. Olyan teremtmények lakják (a Havona honosai), akiket ténylegesem sohasem teremtett senki, mivel ők örökkön léteznek. Így a Havona példa olyasmire, ami nem tökéletesen véges és nem is abszolút. A Havona ütközési körzetként is szolgál az abszolút Paradicsom és a véges teremtrészek között, ami egy újabb példa a tapasztalás-meghaladók működésére. De a Havona önmagában nem tapasztalás-meghaladó — az Havona.

^{105:7.3 (1160.1)} Ahogyan a Legfelsőbb kapcsolatban áll a végesekkel, úgy a Végleges is azonosul a tapasztalás-meghaladókkal. Noha így összevethetjük a Legfelsőbbet a Véglegessel, mégis, a fokozatbeli eltérésnél azért valamivel többen különböznek; a különbség a minőségben is megnyilvánul. A Végleges valamivel több, mint a tapasztalás-meghaladó szintre vetülő Legfelsőbb-meghaladó. A Végleges mindezt magába foglalja, de még ennél többet is: a Végleges az új Istenség-valóságok meglényegülése, az annak előtte korlátlan az új formájú korlátozódása.

^{105:7.4 (1160.2)} A tapasztalás-meghaladó szinthez kapcsolódó valóságok között megemlítendőek a következők:

^{105:7.5 (1160.3)} 1. A Végleges Istenség-jelenléte.

^{105:7.6 (1160.4)} 2. A világmindenség fogalma.

^{105:7.7 (1160.5)} 3. A Világmindenség Építészei.

^{105:7.8 (1160.6)} 4. A Paradicsom erőszervezőinek két rendje.

^{105:7.9 (1160.7)} 5. Bizonyos változtatások a térpotenciálban.

105:7.10 (1160.8) 6. Bizonyos szellem-értékek.

105:7.11 (1160.9) 7. Bizonyos elme-jelentéstartalmak.

105:7.12 (1160.10) 8. Abszonit minőségek és valóságok.

105:7.13 (1160.11) 9. Mindenhatóság, mindentudás és mindenütt-jelenvalóság.

105:7.14 (1160.12) 10. Tér.

105:7.15 (1160.13) A világegyetem, amelyben ma élünk úgy is felfogható, mint létezés a véges, a tapasztalás-meghaladó és az abszolút szinten. Ez nem más, mint a személyiség-előadás és az energia-átalakulás végtelen színművének helyet adó mindenségrendi színpad.

105:7.16 (1160.14) Mindeme számos valóság a különböző hármasegységek révén abszolút értelemben, a Világmindenség Építésszei révén működését tekintve, és a Hét Tökéletes Szellem által, a Hétszeres Isten isteniségének a legfelsőbb szintet el nem érő összehangolói által pedig viszonylagosan egyesül.

105:7.17 (1160.15) A Hétszeres Isten jelenti mind a legfelsőbb, mind a legfelsőbbet el nem érő besorolású teremtmények számára az Egyetemes Atya személyiségi és isteniségi kinyilatkoztatását, azonban vannak az Első Forrásnak és Közeppontnak olyan egyéb hétszeres kapcsolódásai is, melyek nem képezik részét az Isten, aki szellem, isteni szellemi segédkezése megnyilvánulásának.

105:7.18 (1160.16) A múlt örökkévalóságában az Abszolútok erői, az Istenségek szellemei és az Istenek személyiségei mozgásba

lendültek, válaszul az önmagától létező szabad akarat elsőfajú szabad akaratára. Ebben a világegyetemi korszakban mindannyian tanúi vagyunk azoknak a rendkívüli tükröződéseknek, melyek abból a tágas mindenségrendi látképből tárulnak elénk, amely mindeme valóságok határtalan kibontakozási lehetőségeinek az abszolútát el nem érő megnyilvánulását alkotja. Mindent figyelembe véve lehetséges, hogy az Első Forrás és Közepont eredeti valóságának folyamatban lévő különválása tovább folytatódik, egyre kijebbb, korszakok sorozatán át, mindegyre csak előre, az abszolút végtelenség távoli és felfoghatatlan messzeségébe.

105:7.19 (1161.1) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

106. írás

Világegyetemi valóságszintek

106:0.1 (1162.1) NEM elég, ha a felemelkedő halandó megismer valamennyit az Istenségnek a mindenségrendi valóság eredetéhez és megnyilatkozásaihoz fűződő viszonyáról; valamennyire meg kell ismernie a saját maga és a számos öröktől való létezésen alapuló és tapasztalásban kibontakozó valóságszint közötti, a lehetséges és a tényleges valóságok közötti kapcsolatokat is. Az ember földi tájékozódását, mindenségrendi látókörét és szellemi irányultságát pallérozza a világegyetemi valóságoknak, valamint ezek kölcsönhatásai, összhangja és egyesülése módjainak jobb megértése.

106:0.2 (1162.2) A jelenlegi nagy világegyetem és a kialakuló világmindenség sokféle formájú és szakaszú valóságból áll, melyek viszont különböző működési tevékenységszinteken léteznek. E számos létező és rejtett dologról már volt szó

ezekben az írásokban, most pedig a fogalmi kezelhetőség érdekében a következő csoportosítást mutatjuk be:

106:0.3 (1162.3) 1. Tökéletlen végesek. A nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek jelenlegi helyzete ez, így az Urantia halandóié is. Ehhez a szinthez tartozik a teremtményi lét a bolygókon élő embertől kezdve a beteljesülést elértéig, bár maguk ez utóbbiak már nem tartoznak bele. A világegyetemek fejlődési szakaszai esetében ez a korai fizikai életkezdeményektől a fény és élet korszakába való belépésig tart, maga ez utóbbi viszont már nem tartozik bele. Ez a szint képezi az időbeli és térbeli alkotótevékenység jelenlegi határát. Úgy tűnik, hogy e szint a Paradicsomtól kifelé halad, a jelenlegi világegyetemi korszak lezárásaként, ami a nagy világegyetemnek a fény és élet korszakába való belépéséhez vezet, és tanúi lehetünk és bizonyosan azok is leszünk majd néhány új fejlődési-növekedési rend megjelenésének az első külső térszintben.

106:0.4 (1162.4) 2. Legfelsőbb végesek. Ez a beteljesülést elért, tapasztalás által fejlődő teremtmények jelenlegi helyzete — a beteljesülés alatt a mostani világegyetemi korszakban elérhető beteljesülés értendő. Még az egyes világegyetemek is eljuthatnak a legfelsőbb szintre, mind szellemi, mind fizikai értelemben. De a „legfelsőbb” jelző önmagában viszonyítást fejez ki — mihez képest a legfelsőbb? Ami a jelenlegi világegyetemi korszakban legfelsőbb, vagyis látszólag végleges, az az eljövendő korszak szempontjából nem más, mint valamely valódi kezdet. A Havona néhány szakasza a legfelsőbb rendbe tartozónak tűnik.

106:0.5 (1162.5) 3. Tapasztalás-meghaladók. E véges-feletti szint (megelőző jelleggel) követi a véges fejlődési szakaszt. Magába foglalja a véges kezdetek elő-véges eredetét és minden nyilvánvaló véges végzet vagy beteljesülés utó-véges lényegét. A Paradicsom-Havona nagy része észleléseink szerint a tapasztalás-meghaladó rendbe tartozik.

106:0.6 (1162.6) 4. Véglegesek. E szinthez tartozik az, amelynek jelentősége van a világmindenség szempontjából és amelynek hatása van a teljessé vált világmindenség beteljesülési szintjére. A Paradicsom-Havona (különösen az Atya világainak köre) sok tekintetben végleges lényegű.

106:0.7 (1163.1) 5. Mellérendelt-abszolútok. E szinthez tartozik a megtapasztalható valóságok kivetülése az alkotó megnyilvánulás teljes-feletti világegyetemi mezőjére.

106:0.8 (1163.2) 6. Abszolútok. E szint foglalja magába a hét öröktől való létezésen alapuló Abszolút örökkévalóság-jelenlétét. Talán magába foglalhat még bizonyos mértékű társulásbeli tapasztalást is, de ha így is van, nem értjük miként, talán a személyiség kapcsolatteremtési lehetőségén keresztül.

106:0.9 (1163.3) 7. Végtelenség. Ez a szint öröktől való létezésen alapuló előtti és tapasztaláson alapuló utáni. A végtelenség korlátlan egysége nem más, mint a minden kezdet előtt és a minden beteljesülés után feltételezett valóság.

106:0.10 (1163.4) Ezek a valóságszintek halandói szempontból megengedhető mértékű torzítással jelképezik a jelen világegyetemi korszakot. A halandói nézőponttól különbözően és más világegyetemi korszakok felől közelítve sokféle módon

bemutatható a valóság. Fontos tehát felismerni azt, hogy az itt bemutatott fogalmak teljesen viszonylagosak, mégpedig abban az értelemben, hogy a jelentésüket a következők határolják be és korlátozzák:

106:0.11 (1163.5) 1. A halandók beszélte nyelv korlátai.

106:0.12 (1163.6) 2. A halandói elme képességének korlátai.

106:0.13 (1163.7) 3. A hét felsőbb-világegyetem korlátozott mértékű fejlődése.

106:0.14 (1163.8) 4. A felsőbb-világegyetemi fejlődés hat elsődleges céljának előttek ismeretlen volta, melyek nincsenek kapcsolatban a halandók Paradicsomra való eljutásával.

106:0.15 (1163.9) 5. Az a sajátosságok, hogy még részleges örökkévalósági nézőpontot sem tudtok kialakítani.

106:0.16 (1163.10) 6. A mindenségrendi evolúció és beteljesedés bemutatásának lehetetlensége az összes világegyetemi korszakkal kapcsolatban, s nem csak a hét felsőbb-világegyetem evolúciós folyamatának jelenkori szakaszával összefüggésben.

106:0.17 (1163.11) 7. A teremtmények ama képességének hiánya, hogy felfogják, mit is jelentenek valójában az öröktől való létezésen alapuló előttek vagy a tapasztaláson alapuló utániak — vagyis ami a kezdetek előtt és a beteljesülések után van.

106:0.18 (1163.12) A valóság növekedését az egymást követő világegyetemi korszakok sajátos körülményei határozzák meg. A központi világegyetemben nem következett be fejlődési

jellegű változás a Havona korszakban, ám a felsőbb-világegyetemi korszak mostani szakaszaiban bizonyos fokozatos változáson megy át, melyet az evolúciós felsőbb-világegyetemek fejlődésével való összhang vált ki. A kifejlődőben lévő hét felsőbb-világegyetem egykor majd eljut a fény és élet végső korszakába, el fogja érni a jelenlegi világegyetemi korszak növekedési határát. Ahhoz azonban kétség sem férhet, hogy a következő világegyetemi korszak, az első külső térszint korszaka, megszabadítja majd a felsőbb-világegyetemeket a mostani korszak beteljesülési korlátaitól. A kiteljesedés folyamatosan épül rá a beteljesülésre.

106:0.19 (1163.13) Ezekkel a korlátokkal is szembesülünk akkor, amikor megkíséreljük bemutatni az egyre magasabb valóság szinteken létező dolgok, jelentéstartalmak és értékek, valamint ezek egységbe foglalásának rendszerét.

1. A véges működésiek elsőrendű társulásai

106:1.1 (1163.14) A véges valóság elsőrendű vagy szellem-eredetű szakaszai a teremtményi szinteken tökéletes személyiségekként, a világegyetemi szinteken mint a tökéletes Havona-teremtésösszesség közvetlenül nyilatkoznak meg. Még a tapasztalás által fejlődő Istenség is így nyilvánul meg a Legfelsőbb Isten szellemszemélyében a Havonában. Viszont a véges dolgok másodrendű, evolúciós, idő-és-tér-szabta szakaszai csak a növekedés és a kiteljesedés eredményeképpen válnak a mindenségrendi egységesülés részévé. Végső soron minden másodrendű vagy tökéletesedő véges dolognak el kell érnie valamilyen, az elsőrendű tökéletességgel egyenértékű szintet, de ez a végzet időbeli késedelmet szenved, olyan fokozatos felsőbb-világegyetemi felminősülésen esik át, amely

fejlődéstörténetileg nem lelhető fel a központi teremtésben. (Tudomásunk van harmadrendű véges dolgok létezéséről is, de a szerves egységbe rendeződésük módja eddig még nem nyilatkoztatott ki.)

106:1.2 (1164.1) Ez a felsőbb-világegyetemi időbeli késedelem, a tökéletesség elérésének gátja szabja meg a teremtmények részvételét az evolúciós növekedésben. Ez teszi lehetővé a teremtmény számára azt, hogy a Teremtő társa legyen ugyanezen teremtmény fejlődésében. A folytonos növekedés ezen időszakai alatt a befejezetlen a Hétszeres Isten segédkezésén keresztül kerül kapcsolatba a tökéletessel.

106:1.3 (1164.2) A Hétszeres Isten jelzi azt, hogy a paradicsomi Istenség felismeri a tér evolúciós világegyetemeinek idő-akadályait. Függetlenül attól, hogy a Paradicsomtól milyen távoli helyről, a tér mely távoli sarkából származik az anyagi továbbélő személyiség, a Hétszeres Isten mindig jelen lesz és az igazság, a szépség és a jóság útján mindig szeretettel és könnyűléttel segédkezni fog az ilyen befejezetlen, küzdő, evolúciós teremtmény számára. A Hétszeres isteniségi segédkezése az Örökkévaló Fiún keresztül befelé, a paradicsomi Atya felé, és a Nappalok Elődein keresztül kifelé, a világegyetemi Atyák — a Teremtő Fiak — felé irányul.

106:1.4 (1164.3) A személyiséggel felruházott és a szellemi fejlődés révén felemelkedésben lévő ember megtalálja a Hétszeres Istenség személyes és szellemi isteniséget; ám vannak a Hétszeresnek a személyiségfejlődéshez nem köthető szakaszai is. Ezen Istenség-csoportosulás isteniségi jellemzői jelenleg a Hét Tökéletes Szellem és az Együttes Cselekvő közötti kapcsolatban összegződnek, de rendeltetésük az, hogy

örökmód egyesüljenek a Legfelsőbb Lény megjelenő személyiségében. A Hétszeres Istenség további szakaszai különbözőképpen rendeződnek egységbe a jelenlegi világegyetemi korszakban, de mindegyiknek egyformán rendeltetése a Legfelsőbbben való egyesülés. A Hétszeres, minden szakaszban, nem más, mint a jelenlegi nagy világegyetem működési valósága viszonylagos egységének forrása.

2. A véges valóságok másodrendű legfelsőbb egységesülése

106:2.1 (1164.4) Amint a Hétszeres Isten működésileg összehangolja a véges evolúciót, úgy a Legfelsőbb Lény végül eléri a beteljesülés kibontakozását. A Legfelsőbb Lény a nagy világegyetemi evolúció istenségi kiteljesedése — vagyis a szellem-mag körüli fizikai evolúciónak a kiteljesedése és a szellem-mag tényleges egyeduralmának megjelenése a magot körülvevő és körülette keringő fizikai evolúciós területek felett. Mindez a személyiségi felhatalmazásoknak megfelelően zajlik: paradicsomi személyiség a legmagasabb fokon, teremtoi személyiség a világegyetemi értelemben, halandói személyiség az emberi viszonylatban, Legfelsőbb személyiség a betetőződő vagy tapasztalatilag kiteljesedő viszonylatban.

106:2.2 (1164.5) A Legfelsőbb fogalmának kell gondoskodnia a szellem-személy, az evolúciós erő és az erő-személyiség egységbe rendeződésének elkülönült lényegi felismeréséről — azaz az evolúciós erő egyesítéséről és annak egyeduralmáról a szellemszemélyiséggel, és általa.

^{106:2,3} (1164,6) A szellem végső soron a Havonán keresztül a Paradicsomról származik. Az energia-anyag megfigyelés szerint a tér mélyén alakul ki és szerveződik erőtérré a Végtelen Szellem gyermekei és az Isten Teremtő Fiainak közös tevékenysége folytán. Mindez pedig tapasztaláson alapuló; egyfajta mindent átható cselekvés a térben és időben, melyben számtalan különféle élőlény vesz részt, még Teremtő isteniségek és evolúciós teremtmények is. A Teremtő isteniségek erők felett megszerzett tökéletes uralma a nagy világegyetemben lassan kiterjed a tér-idő teremtsrészek evolúciós nyugvópontra juttatására és biztos egyensúlyba hozatalára, és ez a Hétszeres Isten tapasztalásban kibontakozó hatalmának virágzása. Magába foglalja az istenség-elérés teljes sorát a térben és időben, az Egyetemes Atya küldötte Igazítótól a paradicsomi Fiak élet-adományaiig. Ez kiérdemelt hatalom, bizonyított hatalom, tapasztalati alpra épülő hatalom; ellenpontot képez a paradicsomi Istenségek örökkévalósági hatalmával, kifürkészhetetlen hatalmával, öröktől való létezésen alapuló hatalmával.

^{106:2,4} (1165,1) A Hétszeres Isten isteniségi kiteljesedésének eredményeképpen létrejövő, tapasztalati alpra épülő hatalom maga nyilatkoztatja ki az istenség összetartó tulajdonságait azáltal, hogy megalkotja — teljessé teszi — magát, mint a kifejlődő teremtsrészek felett megszerzett tapasztalati uralom mindenható erőterét. Ez a mindenható erőter pedig ennek következtében a Havona világok külső övének kísérleti szféráján szellemszemélyiségi egyesülést nyer a Legfelsőbb Isten Havona-jelenlétének szellemszemélyiségével. Így teljesíti be a tapasztalás által fejlődő Istenség a hosszú evolúciós küzdelmet azzal, hogy felruhazza a tér és idő erőter-

termékét a központi teremtrészben lakozó szellem-jelenléttel és isteni személyiséggel.

106:2.5 (1165.2) Végső soron így jut el a Legfelsőbb Lény mindazok összességének magába fogadásához, ami a térben és időben fejlődik, miközben szellemszemélyiséggel ruházza fel ezeket a jegyeket. Mivel a teremtmények, még a halandók is, személyiségi résztvevői ennek a fenséges folyamatnak, ezért természetesen megszerzik a képességet arra, hogy megismerjék a Legfelsőbbet és úgy érzékeljék a Legfelsőbbet, mint az ilyen evolúciós Istenség igaz gyermekei.

106:2.6 (1165.3) A nebadoni Mihály olyan, mint a paradicsomi Atya, mert osztozik az ő paradicsomi tökéletességében; az evolúciós halandók hasonlóképp fogják elérni egykor a tapasztalás által fejlődő Legfelsőbbel való rokonságot, mivel ténylegesen osztozni fognak vele az evolúciós tökéletességben.

106:2.7 (1165.4) A Legfelsőbb Isten tapasztalás által fejlődő; éppen ezért ő teljes mértékben megtapasztalható. A hét Abszolút öröktől való létezésen alapuló valóságait nem lehet érzékelni tapasztalati úton; a véges teremtmény személyisége kizárólag az Atya, a Fiú és a Szellem személyiségi valóságait ragadhatja meg az imádságos-istenimádati hozzáállásban.

106:2.8 (1165.5) A Legfelsőbb Lény erő-személyiségének kiteljesedett és rendezett egészen belül fog csoportosulni a különböző trioditák e rendezési elv szerint társítható összes abszolútsága, és ezt a fenséges evolúciós személyiséget minden véges személyiség tapasztalati úton fogja elérni és megérteni. A szellemlétezés lehetséges hetedik szakaszát elérve a felemelkedők megtapasztalják a trioditák új többlettartalmú

abszolútságának és végtelenségének megjelenését, miként az kinyilatkoztatik az abszolútát el nem érő szinteken a Legfelsőbb Lényben, aki megtapasztalható. Ám e legmagasabb fejlettségű szintek elérésére valószínűleg azután fog sor kerülni, hogy a teljes nagy világegyetem rendben eljutott a fény és élet korszakába.

3. Tapasztalás-meghaladó harmadrendű valóság-csoportok

106:3.1 (1165.6) Az abszonit építésszek kidolgozzák a tervet; a Legfelsőbb Teremtők létre hívják azt; a Legfelsőbb Lény megjeleníti a maga teljességében úgy, ahogy azt a Legfelsőbb Teremtők megteremtették az időben, és ahogy a Főépítésszek elképzelték a térben.

106:3.2 (1165.7) A jelen világegyetemi korszakban a világmindenség ügyeinek összehangolt igazgatása a Világmindenség Építészeinek tevékenységét jelenti. De a Mindenható Legfelsőbb megjelenése a mai világegyetemi korszak végén azt fogja jelezni, hogy az evolúciós véges elérte a tapasztalásban kibontakozó beteljesülés első szakaszát. Ez a jelenség bizton elvezet majd az első tapasztalás által fejlődő Háromság — a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Lény és a Világmindenség Építészeinek egysége — teljessé vált működéséhez. E Háromság rendeltetése a teljes teremtesösszesség további evolúciós egységbe rendezése.

106:3.3 (1166.1) A paradicsomi Háromság maga ténylegesen egy végtelenség, és egyetlen, ezen eredeti Háromságot nem tartalmazó Háromság sem lehet végtelen. De az eredeti Háromság az abszolút Istenségek kizárólagos társulásának

megnyilvánulása; az abszolút szintet el nem érő lényeknek semmi közük sincs ehhez az elsődleges társuláshoz. A később megjelenő, tapasztalás által fejlődő Háromságok még akár a teremtményi személyiségek tevékenységét is magukba foglalják. Nyilvánvalóan igaz ez a Háromsági Végleges esetében, ahol is éppen a Tökéletes Teremtő Fiak jelenléte a Legfelsőbb Teremtő tagok között utal a tényleges és igaz teremtményi tapasztalás egyidejű jelenlétére ezen a Háromság-társuláson belül.

106:3.4 (1166.2) Az első tapasztalás által fejlődő Háromság gondoskodik a végleges lehetőségek csoportos eléréséről. A csoportos társulások révén lehetővé válik az egyéni képességek előrevetítése, sőt meghaladása; és így van ez még a véges szinten túl is. Az eljövendő korszakokban, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet szakaszába, a Végleges Testületei kétségkívül közzéteszik majd a paradicsomi Istenségek célkitűzéseit, ahogy azokat a Háromsági Végleges meghatározta, és ahogy azok a Legfelsőbb Lényben erő-személyiségként egyesültek.

106:3.5 (1166.3) A múlt és a jövő örökkévalóságának minden mérhetetlen világegyetemi fejlődésében észleljük az Egyetemes Atya felfogható elemeinek kiterjedését. Figyelembe véve a VAGYOK lényegét, bölcséleti kitételként fogadjuk el azt, hogy ő átjárja a teljes végtelenséget, de egyetlen teremtmény sem képes tapasztalati úton értelmezni egy ilyen kitétel. A világegyetekek tágulásával, és amint a gravitáció és a szeretet eljut az idő-szerveződésű térbe, egyre többet és többet érthetünk meg az Első Forrás és Középpont lényegéről. Megfigyeljük a gravitációs hatásokat, amint

behatolnak a Korlátlan Abszolút tér-jelenlétébe, és észleljük a szellem-teremtmények kifejlődését és kiterjedését az Istenségi Abszolút isteniségi jelenlétén belül, miközben mind a mindenségrendi, mind a szellem-evolúció az elme és a tapasztalás révén a Legfelsőbb Lényként egyesül a véges istenségi szinteken és a Háromsági Véglegesként hangolódik össze a tapasztalás-meghaladó szinteken.

4. Végleges negyedrendű egységesülés

^{106:4.1 (1166.4)} A paradicsomi Háromság természetesen végez összehangolást végleges értelemben, de működése e tekintetben ön-korlátozó abszolútnak minősül; a tapasztalás által fejlődő Háromsági Végleges tapasztalás-meghaladóként hangolja össze a tapasztalás-meghaladót. Az örök jövőben ez a tapasztalás által fejlődő Háromság az egység növelésén keresztül egyre teljesebb működésre fogja bírni a Végleges Istenség meglényegülő jelenlétét.

^{106:4.2 (1166.5)} Míg a Háromsági Végleges rendeltetése a teljes teremtésösszesség összehangolása, addig a Végleges Isten a világmindenségnek irányt mutató tapasztalás-meghaladó erő-megszemélyesülés. A Végleges egyre teljesebb meglényegülése maga után vonja a teljes teremtésösszesség kiteljesedését és e tapasztalás-meghaladó Istenség megjelenését a maga teljességében.

^{106:4.3 (1166.6)} Hogy milyen változások fognak bekövetkezni a Végleges teljes megjelenésével, azt nem tudjuk. De miként a Legfelsőbb ma jelen van szellemileg és személyesen a Havonában, úgy ott van a Végleges is, bár jelenléte abszonit és személyes-feletti jellegű. Már tájékoztatást kaptatok a

Végleges Korlátozott Helyetteseinek létezéséről, bár nem közöltünk adatokat az ő jelenlegi hollétükről vagy rendeltetésükről.

106:4.4 (1167.1) Viszont, függetlenül a Végleges Istenség megjelenésének igazgatási jellegű következményeitől, az ő tapasztalás-meghaladó isteniségének személyes értékeit megtapasztalhatják majd mindazok a személyiségek, akik részt vesznek ezen Istenség-szint megjelenítésében. A véges érzékfeletti meghaladása csak a végleges eléréséhez vezethet. A Végleges Isten a teret és időt meghaladva létezik, mindazonáltal abszolútát el nem érő is, függetlenül attól, hogy megvannak a képességei az abszolútokkal való működési társulásra.

5. Mellérendelt-abszolút vagy ötödrendű társulás

106:5.1 (1167.2) A Végleges a tapasztalás-meghaladó valóság csúcspontja, éppen úgy, ahogy a Legfelsőbb az evolúciós-tapasztalati valóság pillérfője. E két tapasztalás által fejlődő tényleges megjelenése alkotja annak alapját, hogy létrejöjjön a második tapasztalás által fejlődő Háromság. Ez a Háromsági Abszolút, vagyis a Legfelsőbb Istennek, a Végleges Istennek és a ki nem nyilatkoztatott Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtójának egyesülése. Ez a Háromság elvben képes a magvában való lényegű Abszolútok — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — megelevenítésére. De a Háromsági Abszolút végleges megformálódására csak azután kerülhet sor, miután végbement a világmindenség kiteljesedett evolúciója, a Havonától a negyedik, legkülső térszintig.

^{106:5.2 (1167.3)} Világosan kell látni, hogy ezek a tapasztalás által fejlődő Háromságok egymással páronként összefüggenek, nem csak a tapasztalásban kibontakozó Istenség személyiségjegyei szempontjából, hanem minden egyéb, az általuk elért Istenség-egységre érvényes nem-személyiségi jellemző szempontjából is. Bár ez a beszámoló elsősorban a mindenségrend egyesítésének személyes szakaszaival foglalkozik, azonban az is igaz, hogy a világegyetemek mindenségének személytelen vonatkozásai rendeltetésük szerint hasonlóképpen egységesülni fognak, miként azt jól példázza a Legfelsőbb Lény evolúciójával összefüggésben jelenleg folyó erő-személyiség egységbe rendeződés. A Legfelsőbb szellem-személyi tulajdonságai elválaszthatatlanok a Mindenható erő-előjogaitól, és mindkettőt kiegészíti a Legfelsőbb elme ismeretlen kibontakozási lehetősége. A Végleges Isten sem képzelhető el a Végleges Istenség nem-személyes tulajdonságaival nem bíró személynek. Az abszolút szinten az Istenségi és a Korlátlan Abszolút elválaszthatatlan és megkülönböztethetetlen egymástól az Egyetemes Abszolút jelenlétében.

^{106:5.3 (1167.4)} A háromságok magukban és maguktól fogva nem személyesek, de nem is összeférhetetlenek a személyiséggel. Társas értelemben inkább magukba foglalják a személyiséget, és a személytelen feladatköreikkel kapcsolódnak hozzá. Vagyis a háromságok mindig istenség valóságok, de sohasem személyiség valóságok. Valamely háromság személyiségjegyeit az egyes tagok hordozzák, és különálló személyekként nem minősülnek e háromságnak. Csak együttes egészként lehetnek háromság; ez a háromság lényege. De a

háromság mindig tartalmazza az egész magába foglalt istenséget; a háromság istenség-egység.

106:5.4 (1167.5) A három Abszolút — az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan — nem háromság, mivel egy sem istenség. Kizárólag az istenivé tett válhat háromsággá; minden egyéb társulás hármasegységnek vagy trioditának minősül.

6. Abszolút vagy hatodrendű egységesülés

106:6.1 (1167.6) A világmindenség jelenlegi kibontakozási lehetősége aligha abszolút, jóllehet a véglegeshez igen közelinek minősíthető, és megítélésünk szerint lehetetlenség elérni az abszolút többlettartalmak teljes kinyilatkoztatását az abszolútát el nem érő mindenségrend keretein belül. Ezért aztán igencsak nagy nehézséget okoz a maga teljességében megfogalmazni a három Abszolút határtalan lehetőségeit, vagy akár csak megkísérelni az Abszolút Isten tapasztalás útján kibontakozó megszemélyesülésének bemutatását az Istenségi Abszolút jelenleg személytelen szintjén.

106:6.2 (1168.1) A világmindenségi tér-színpad megfelelőnek tűnik a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésére, a Háromsági Végleges kialakulására és teljes működésére, a Végleges Isten meglényegülésére, és még akár a Háromsági Abszolút létének kezdetére is. De ez a második tapasztalás által fejlődő Háromság teljes működésére vonatkozó fogalmaink olyasmit feltételeznek, amely meghaladja még az oly tágas világmindenséget is.

106:6.3 (1168.2) Ha feltételezünk egy mindenségrend-végtelent — valamiféle korlátozhatatlan mindenségrendet a

világmindenségen is túl — és ha elfogadjuk azt a feltételezést, hogy az Abszolút Háromság végső kifejlődése kint, egy ilyen, a véglegesen túli eseménytérben fog végbemenni, akkor vélelmezhető, hogy a Háromsági Abszolút kiteljesített szerepköre a végtelenség teremtéseiben fog végső megnyilvánulást nyerni és abszolút értelemben ténylegesül az összes lehetséges. A valóság örökké növekvő részterületeinek összehangolódása és társulása megközelíti majd az abszolút besorolású jelleget, mégpedig annak megfelelően, hogy az így csoportot alkotó részterületek milyen mértékben hordozzák magukban a teljes valóságot.

^{106:6.4 (1168.3)} Más megfogalmazásban: A Háromsági Abszolút, miként a neve is mutatja, ténylegesen is abszolút a teljes működést tekintve. Nem tudjuk miként képes egy abszolút rendeltetési cél teljes kifejeződést elérni korlátozott, lehatárolt vagy más módon keretek közé szorított alapon. Ennélfogva fel kell tételeznünk, hogy bármely ilyen teljességi rendeltetési cél (magvában) korlátozatlanává válik. Az is nyilvánvalóvá válik, hogy a korlátozatlan egyúttal korlátlan is lesz, legalábbis minőségi értelemben, noha a mennyiségi viszonyokat tekintve nem állíthatunk bizonyosat.

^{106:6.5 (1168.4)} Egy valamiben azonban biztosak vagyunk: Míg az öröktől való létezésen alapuló paradicsomi Háromság végtelen, és míg a tapasztalás által fejlődő Háromsági Végleges nem éri el a végtelent, addig a Háromsági Abszolút már nem minősíthető ilyen könnyen. Ugyan keletkezésében és felépítésében tapasztalás által fejlődő, egyértelműen hatást gyakorol a lehetőségesség öröktől való létezésen alapuló Abszolútjaira.

^{106:6.6 (1168.5)} Bár igen kevésbé hasznos dolog az emberi elmének az ilyen elvont és emberfeletti fogalmak megragadására törekednie, mégis azt javasoljuk, hogy a Háromsági Abszolút örökkévalóság-cselekedetét tekintsétek úgy, mint a lehetségesség Abszolútjai egyfajta megtapasztalhatóvá válásának tetőpontját. Ez ésszerű következtetésnek tekinthető az Egyetemes Abszolút szempontjából, sőt talán még a Korlátlan Abszolút szempontjából is; azt mindenesetre tudjuk, hogy az Egyetemes Abszolút nem csak nyugvó és magvában való, hanem társulást alkotó is a szó teljes istenségi értelmében. Azonban figyelembe véve az isteniség és a személyiség felfogható értékeit, e feltételezett történések maguk után vonják az Istenségi Abszolút megszemélyesülését és ama személyes-feletti értékek és személyesen túli jelentéstartalmak megjelenését, melyek az Abszolút Isten — a tapasztalás által fejlődő Istenségek közül a harmadik és egyben utolsó — személyiségi kiteljesülésében foglaltatnak.

7. A beteljesülés véglegessége

^{106:7.1 (1168.6)} A végtelen valóság összehangolódásának megfogalmazásával kapcsolatos nehézségek részben abból a tényből adódnak, hogy minden ilyen eszme magába foglal valamennyit a világegyetemi fejlődés véglegességéből, valamiféle tapasztalati alapra épülő megvalósulását mindannak, ami valaha is lehetséges. Elképzelhetetlen, hogy a mennyiségi végtelenség valaha is teljesen megjelenhetne a véglegességben. Mindig lesznek olyan feltáratlan lehetőségek a három lehetséges Abszolútban, melyeket semmiféle tapasztalati fejlődésmennyiség sem képes kimeríteni. Az örökkévalóság önmaga, jóllehet abszolút, nem több, mint abszolút.

^{106:7.2 (1169.1)} A végső egységbe rendeződésnek még valamiféle kísérleti megfogalmazása sem választható el a korlátlan örökkévalóság gyümölcseitől, és ezért az gyakorlatilag sohasem lesz értelmezhető a belátható jövőben.

^{106:7.3 (1169.2)} A beteljesülést a paradicsomi Háromságot alkotó Istenségek akarata váltja ki; a beteljesülést ama három nagy magvában való felmérhetetlensége váltja ki, melyek abszolútsága magába foglalja az összes jövőbeli fejlődési lehetőséget; a beteljesülést valószínűleg a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtója hajtja végre, és ebben vélhetően közreműködik a háromsági abszolútbeli Legfelsőbb és a Végleges. Bármely tapasztalásban kibontakozó beteljesülést legalább részben megérthetnek a tapasztaló teremtmények; de a végtelen, öröktől való létezésen alapulóakra hatást gyakorló beteljesülés aligha fogható fel. A véglegességi beteljesülés öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által kibontakozó eredmény, mely láthatólag magába foglalja az Istenségi Abszolútát. Viszont az Istenségi Abszolút örökkévalósági viszonyban áll a Korlátlan Abszolúttal az Egyetemes Abszolút révén. E három Abszolút, melyek tapasztalás által fejlődők a lehetőségek vonatkozásában és ténylegesen öröktől való létezésen alapulók, sőt lévén korlátlanok, időtlenek, tér nélküliek, határtalanok és mérhetetlenek — valóban végtelenek.

^{106:7.4 (1169.3)} A cél elérhetetlensége azonban nem teszi lehetetlenné bölcséleti elméletek alkotását ezekről a feltételezett beteljesülésekről. Az Istenségi Abszolút megjelenítése elérhető abszolút Istenként gyakorlatilag elképzelhetetlen; azonban az ilyen véglegesség-megvalósulás elméleti lehetőségként

megmarad. A Korlátlan Abszolút bevonása valamiféle felfoghatatlan mindenségrend-végtelenbe mérhetetlenül messzire vezet a végtelen örökkévalóság-jövőben, ám maga a feltételezés mindenképpen érvényes marad. A halandók, a morontia lények, a szellemek, a véglegesrendűek, a Tapasztalattól Függetlenül Létezők és mások, valamint maguk a világegyetemek és a valóság minden más szakasza bizonynyal rendelkezik magvában végleges beteljesüléssel, amely a lényegét tekintve abszolút; abban viszont kételkedünk, hogy bármely lény vagy világegyetem minden vonatkozásban valaha is tökéletesen elérheti ezt a beteljesülést.

^{106:7.5 (1169.4)} Függetlenül attól, hogy meddig juttok el az Atya megértésében, mindig bele fogtok szédülni az Atya-VAGYOK ki nem nyilatkoztatott végtelenségébe, melynek megismerhetetlen mértéke mindig kifürkészhetetlen és felfoghatatlan marad az örökkévalóság minden körfolyamatában. Függetlenül attól, hogy mennyit értek el Istenből, mindig rengeteg olyan dolog marad őbelőle, melynek létezéséről még csak sejtelmek sem lehet. Úgy hisszük, hogy ez éppúgy igaz a tapasztalás-meghaladó szintekre, mint a véges létezési területekre. Az Isten utáni kutatás sohasem ér véget.

^{106:7.6 (1169.5)} Az a tény, hogy Isten teljes elérése képtelenség, nem szabad, hogy elbátortalanítsa a világegyetemi teremtményeket; épp ellenkezőleg, elérhetitek és el is fogjátok érni a Hétszeres, a Legfelsőbb és a Végleges Istenség-szintjeit, melyek ugyanazt jelentik számotokra, mint amit az Atya Isten végtelen megismerése jelent az Örökkévaló Fiúnak és az Együttes Cselekvőnek az örökkévalósági létezésük abszolút szintjén. Nem a teremtmények bosszantása érdekében állítjuk, de az

Isten végtelensége a legfőbb biztosíték arra, hogy a személyiség a jövőbeli végtelen felemelkedése során mindig megtalálhatja azokat a személyiségfejlődési lehetőségeket és Istenség-társulásokat, melyeket még az örökkévalóság sem meríthet ki és vehet el.

^{106:7.7 (1169.6)} A nagy világegyetem véges teremtményei számára a világmindenség fogalma jó közelítéssel végtelennek tűnik, de kétségtelen, hogy annak abszonit építészei érzékelik a kapcsolódását a jövőbeli és elképzelhetetlen fejleményekhez a vég nélküli VAGYOK-on belül. Még maga a tér is csak végleges jellegű, a nyugalmi középtéri körzetek viszonylagos abszolútságán belüli sajátosságú.

^{106:7.8 (1170.1)} Az egész világmindenség végső kiteljesülésének a végtelen jövőbeli, felfoghatatlanul távoli pillanatában kétségkívül visszatekinthetünk majd mi mindannyian annak egész történetére, mintha csak a kezdete, egyszerűen a megteremtése lenne egyfajta véges és tapasztalás-meghaladó alapozásnak egy még nagyobb és még inkább lélegzetállító átalakuláshoz az ismeretlen végtelenségben. Ebben a jövőbeli örök pillanatban a világmindenség még mindig fiatalosnak fog tűnni; valójában mindig fiatal marad a soha véget nem érő örökkévalóság korlátlan lehetőségeinek tükrében.

^{106:7.9 (1170.2)} A végtelen beteljesülés elérésének valószínűtlensége egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem is érdemes foglalkozni e beteljesülés gondolatával, és mi habozás nélkül kijelentjük, hogy ha a három abszolút lehetséges valaha is teljes mértékben ténylegessé válik, akkor lehetővé fog válni a teljes valóság végső egységesülésének megértése. E fejlődés által előidézett beteljesülés alapja a Korlátlan, az Egyetemes és az Istenségi

Abszolút, vagyis a három lehetséges teljes mértékben ténylegessé válása, akiknek egyesülése alkotja a VAGYOK rejtelmét, az örökkévalóság függőben lévő valóságait, az összes jövőendő el nem határozott lehetőségeit és még sok egyebet.

^{106:7.10 (1170.3)} Ezek az eshetőségek elég távoliak ahhoz, hogy csak a legrövidebben foglalkozzunk velük; azonban a három Háromság működési rendjeiben, személyiségeiben és társulásaiban úgy hisszük kimutathatjuk az Atya-VAGYOK hét abszolút szakasza újraegyesülésének elméleti lehetőségét. Ez vezet el minket magához a háromszoros Háromság fogalmához, mely magába foglalja az öröktől való létezésen alapuló besorolású paradicsomi Háromságot és a két később megjelenő tapasztalati jellegű és eredetű Háromságot.

8. A Háromságok Háromsága

^{106:8.1 (1170.4)} A Háromságok Háromságának természetét nehéz bemutatni az emberi elme számára; a Háromságok Háromsága a tapasztalásban kibontakozó végtelenség teljességének tényleges összegződése, miként az megnyilatkozik az örökkévalóság értelmezésének elméleti végtelenségében. A tapasztalásban kibontakozó végtelen azonosul az öröktől való létezésen alapuló végtelennel a Háromságok Háromságában, és e kettő egy a tapasztaláson alapuló előtti és öröktől való létezésen alapuló előtti VAGYOK-ban. A Háromságok Háromsága mindannak végső kifejeződése, ami a tizenöt hármasegységben és a társult trioditákban foglaltatik. A véglegességeket nehezen érthetik meg a viszonylagosan létező lények, legyenek bár öröktől való létezésen alapulók vagy

tapasztalás által fejlődők; ezért mindezeket viszonylagos fogalmakként kell bemutatnunk.

106:8.2 (1170.5) A Háromságok Háromsága különböző szakaszokban létezik. Tartalmaz lehetőségeket, valószínűségeket és még a jóval az emberi szint felett állók képzeletét is meglepő, elkerülhetetlen dolgokat is. A mennyei bölcselők által valószínűleg nem is sejtett vonatkozásai is vannak, mivel ezek a sajátosságok már a hármasegységekben találhatók, és a hármasegységek végső soron feltárhatatlanok.

106:8.3 (1170.6) Sokféleképpen bemutatható a Háromságok Háromsága. Mi a háromszintű megközelítést választjuk, melynek lényege a következő:

106:8.4 (1170.7) 1. A három Háromság szintje.

106:8.5 (1170.8) 2. A tapasztalás által fejlődő Istenség szintje.

106:8.6 (1170.9) 3. A VAGYOK szintje.

106:8.7 (1170.10) Ezek rendre egyre nagyobb mértékű egyesülést mutatnak. Gyakorlatilag a Háromságok Háromsága az első szint, míg a második és a harmadik szint az elsőnek az egyesülési leszármaztatása.

106:8.8 (1171.1) AZ ELSŐ SZINT: Úgy gondoljuk, hogy ezen a társulási alapszinten a három Háromság tökéletes összhangban, bár Istenség-személyiségi csoportokat különállóan alkotva működik.

106:8.9 (1171.2) 1. A paradicsomi Háromság, vagyis a három paradicsomi Istenség — az Atya, a Fiú és a Szellem —

társulása. Emlékeztetünk arra, hogy a paradicsomi Háromság hármasszerű működést jelent — azaz abszolút, tapasztalás-meghaladó (a Véglegesség Háromsága) és véges (a Felsőség Háromsága) működést. A paradicsomi Háromság ezek mindegyike az idő bármely pillanatában kivétel nélkül.

106:8.10 (1171.3) 2. A Végleges Háromság. Ez a Legfelsőbb Teremtők, a Legfelsőbb Isten és a Világmindenség Építészeinek istenség-társulása. Noha a fentiek megfelelően mutatják be eme Háromság isteniségi jellemzőit, meg kell jegyeznünk, hogy e Háromságnak vannak egyéb szakaszai is, melyek azonban tökéletesen összhangban lévőnek tűnnek az isteniségi jellemzőkkel.

106:8.11 (1171.4) 3. Az Abszolút Háromság. E csoportosítás foglalja magába a Legfelsőbb Istent, a Végleges Istent és a Világegyetemi Beteljesülés Végrehajtóját minden isteniségi érték szempontjából. E hármasszerű csoport bizonyos szakaszai összefüggésbe hozhatók a nem-isteniségi értékekkel a táguló mindenségrendszerben. De ezek éppen úgy egyesülnek az isteniségi szakaszokkal, miként a tapasztalás által fejlődő Istenségek erő- és személyiségjegyei is részt vesznek jelenleg a tapasztaláson alapuló egységbe rendeződésben.

106:8.12 (1171.5) E három Háromságnak a Háromságok Háromságában való társulása teremti meg a valóság korlátlan, szerves összekapcsolódásának lehetőségét. E csoport magába foglal okokat, átmeneti besorolású és végleges dolgokat; kezdeményezőket, tervezőket és végrehajtókat; kezdeteket, létezéseket és beteljesüléseket. Az Atya-Fiú közösség Fiú-Szellem, ezután pedig Szellem-Legfelsőbb közösséggé alakult, majd pedig Legfelsőbb-Végleges és Végleges-Abszolút, s

ezután Abszolút és Atya-Végtelen közösség jött létre — ezzel teljesedett ki a valóságkör. Egyéb szakaszokban ehhez hasonlóan, bár nem ilyen közvetlen összefüggésben az isteniséggel és a személyiséggel, teljesíti ki önmagában az Első Nagy Forrás és Közepont a valóság korlátatlanságát az örökkévalósági körben, az önmagától való létezés abszolútságától kiindulva az önkinyilatkoztatás végtelenségén keresztül az önmegvalósítás véglegességéig — az öröktől való létezésen alapuló abszolútjától a tapasztalásban kibontakozók véglegességéig.

106:8.13 (1171.6) A MÁSODIK SZINT: A három Háromság összehangolódása szükségszerűen maga után vonja a tapasztalás által fejlődő Istenségek társulási jellegű egyesülését, akik e Háromságokkal eredetükben társultaknak minősülnek. E második szint jellegét nemegyszer a következőképpen jellemeztük:

106:8.14 (1171.7) 1. A Legfelsőbb. Ez a paradicsomi Háromság és a paradicsomi Istenségek Teremtő-Alkotó gyermekei tapasztalási viszonylatban értelmezett egységének istenségi következménye. A Legfelsőbb a véges fejlődés első szakasza lezárulásának istenségi megtestesülése.

106:8.15 (1171.8) 2. A Végleges. Ez a második Háromság meglényegült egységének istenségi következménye, az istenség tapasztalás-meghaladó és abszonit megszemélyesülése. A Végleges számos minőség változatosnak tekintett egységében áll fenn, és az erről alkotott emberi fogalomba célszerű beleérteni legalább azokat a véglegességi szakaszokat, melyek szabályozó-irányító, személyesen megtapasztalható és egyesülésre törő jellegűek,

de számos további jellemzője is van a meglényegült Istenségnek. A Végleges és a Legfelsőbb összevethető ugyan, azonban nem azonosak, és a Végleges nem is pusztán a Legfelsőbb kiterjesztése.

106:8.16 (1172.1) 3. Az Abszolút. A Háromságok Háromságának második szintje harmadik tagjának mibenlétére számos elmélet létezik. A Háromsági Abszolút végső rendeltetésének személyiségi következményeként az Abszolút Istennek kétségkívül része van ebben a társulásban, sőt az Istenségi Abszolút örökkévalósági besorolású öröktől való létezésen alapuló valóság.

106:8.17 (1172.2) Fogalmilag az okozza a fő nehézséget e harmadik tag jellemzésében, hogy egy ilyen tagság feltételezése csak egy Abszolútat enged meg. Elméletileg, ha ilyen esemény bekövetkezne, akkor tanúi lehetnénk a három Abszolút egyként való tapasztalásbeli egyesülésének. Nekünk pedig azt tanították, hogy a végtelenségben és öröktől való létezésen alapuló értelemben csupán egyetlen Abszolút van. Noha a legkevésbé sem világos, hogy ki lehet ez a harmadik tag, azért gyakran feltételezik, hogy e tag az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolútból kerülhet ki, mégpedig valamiféle elképzelhetetlen viszonylatú és mindenségrendi megnyilvánulási formában. Természetesen a Háromságok Háromsága aligha teljesítheti ki működését a három Abszolút teljes egyesülése hiányában, és a három Abszolút aligha egyesülhet az összes végtelen lehetséges dolog teljes meglényegülése hiányában.

106:8.18 (1172.3) Valószínűleg akkor torzítunk az igazságon a legkevésébbet, ha a Háromságok Háromságának harmadik

tagját úgy tekintjük, mint az Egyetemes Abszolútot, feltéve, hogy ebben az értelemben az Egyetemest nem csak nyugvónak és lehetségesnek, hanem társulást alkotónak is értelmezzük. Azonban még mindig nem vagyunk képesek érzékelni mindennek a teljes-istenségi működés alkotó és fejlődési megjelenéséhez fűződő viszonyát.

106:8.19 (1172.4) Bár a Háromságok Háromságáról nehéz teljes képet alkotni, azonban részlegesen elképzelni már nem ilyen nehéz. Ha a Háromságok Háromságának második szintjét alapvetően személyesnek fogjuk fel, akkor könnyen elfogadható a Legfelsőbb Isten, a Végleges Isten és az Abszolút Isten egysége úgy, mint a szóban forgó tapasztalás által fejlődő Istenségek elődjét alkotó személyes Háromságok egységének személyes tükröződése. Megkockáztatjuk azt a véleményt, hogy e három tapasztalás által fejlődő Istenség nyilván egyesülni fog a második szinten, mint az első szintet alkotó, őket megelőző és ok-keltő Háromságok növekvő egységének közvetlen következménye.

106:8.20 (1172.5) Az első szint három Háromságból áll; a második szint a tapasztalati úton kifejlődött, tapasztalásban meglényegült, valamint tapasztalás által fejlődő és öröktől való létezésen alapuló Istenség-személyiségek személyiség-társulásaként létezik. A Háromságok Háromságának teljes fogalmi megértésével kapcsolatban felmerülő minden nehézség ellenére e három Istenség személyes társulása a második szinten Madzseszton isteni lényegűvé válásának jelenségében nyilatkoztatott ki a mi világegyetemi korszakunkban, akinek a második szinten való ténylegessé válását az Istenségi Abszolút tette lehetővé a Véglegesen

keresztül hatva és a Legfelsőbb Lény eredendő alkotó parancsa következtében.

106:8.21 (1172.6) A HARMADIK SZINT: A Háromságok Háromságának második szintjéről alkotott általános elméletekben benne foglaltatik az összes olyan valóság minden szakaszának kölcsönös viszonya, amely a teljes végtelenségben van, volt vagy éppen valaha is lehet. A Legfelsőbb Lény nem csak szellem, hanem elme, erő és tapasztalás is. A Végleges mindez és még sokkal több is, míg az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút egylényegének egységes értelmezésében magába foglalja a teljes valóság értelmezésének abszolút véglegességét is.

106:8.22 (1172.7) A Legfelsőbb, a Végleges és a teljes Abszolút egyesülésében megtörténhet ama végtelenségi jellemzőknek az újraegyesülése, melyeket eredetileg a VAGYOK osztott meg, és amelyek eredménye a Végtelenség Hét Abszolútjának megjelenése. Ugyan a világegyetemi bölcselek ezt a lehető legvalószínűtlenebb dolognak tartják, mégis gyakran feltesszük magunknak a kérdést: ha a Háromságok Háromságának második szintje valaha is eléri a háromság-egységet, akkor vajon mi fog történni egy ilyen istenség-egység létrejöttének következtében? Nem tudjuk, de bízunk abban, hogy ez közvetlenül el fog vezetni a VAGYOK-nak mint a tapasztalásilag elérhetőnek a megjelenéséhez. A személyiséggel bíró lények szemszögéből ez azt is jelentheti, hogy ekkor a megismerhetetlen VAGYOK megtapasztalhatóvá vált úgy, mint az Atya-Végtelen. Az már más kérdés, hogy vajon mit jelenthetnek mindezek az abszolút beteljesülések nem-személyiségi nézőpontból, és ez természetesen csak az

örökkévalóságban derülhet ki. De abból kiindulva, ahogyan mi, mint személyes teremtmények ezeket a távoli eshetőségeket szemléljük, arra következtetünk, hogy minden személyiség végső beteljesülése nem más, mint ugyanezen személyiségek Egyetemes Atyjának végleges megismerése.

^{106:8,23 (1173.1)} Ahogy mi bölcseletileg értelmezzük a VAGYOK lényegét a múlt-örökkévalóságban, az alapján állítható, hogy ő egyedül létezik, nincs senki és semmi őmellette. Ha viszont a jövő örökkévalóságába tekintünk, akkor nem látunk lehetőséget arra, hogy a VAGYOK mint öröktől való létezésen alapuló valamennyit is változhatna, de hajlunk annak megelőlegezésére, hogy hatalmas mértékű tapasztalásban kibontakozó szétválás fog végbemenni. A VAGYOK ilyen értelmezése teljes önmegvalósítást tételez fel — vagyis magába foglalja a VAGYOK ön-kinyilatkoztatásában az akaratuk útján résztvevő személyiségek korlátlan számosságú galaxisait, akik mindörökre abszolút akaratí részei maradnak a teljes végtelenségnek, az abszolút Atya végleges rendű fiai maradnak.

9. Öröktől való létezésen alapuló végtelen egyesülés

^{106:9,1 (1173.2)} A Háromságok Háromságának felfogásában feltételezzük a korlátlan valóság lehetséges tapasztalásban kibontakozó egyesülését, és néha még azt is feltesszük, hogy mindez a roppant távoli örökkévalóság végső messzeségében fog megjelenni. Ugyanakkor épp a mostani világegyetemi korszakban van egyfajta tényleges és jelenvaló végtelenség-egyesülés, miként minden más múltbeli és jövőbeli világegyetemi korszakokban is van; ez az egyesülés öröktől való létezésen alapuló a paradicsomi Háromságban. A

végtelenség-egyesülés mint tapasztalásban kibontakozó valóság elképzelhetetlenül távoli, de a jelenlegi világegyetemi létezését korlátlan végtelenség-egység uralja s ez a minden valóság széttartó elemeit öröktől való létezésen alapuló fenségességgel egyesíti, ami abszolút.

^{106:9.2 (1173.3)} A végtelen egyesülésnek a beteljesült örökkévalóság véglegességi szintjein való értelmezésére irányuló próbálkozásuk során a véges teremtmények az önnön véges létezésük értelmi korlátaival szembesülnek. Az idő, a tér és a tapasztalás mind korlátozza a teremtményi fogalomalkotást; és mégis, az idő nélkül, a tértől elvonatkoztatva és a tapasztalás hiányában egyetlen teremtmény sem értheti meg még részben sem a világegyetemi valóságot. Az idő érzékelésére való képesség hiányában egyetlen evolúciós teremtmény sem képes felfogni az egymásra következés összefüggéseit. A tér érzékelésére való képesség nélkül a teremtmények nem értelmezhetik az egyidejűség viszonyait. Tapasztalás nélkül pedig az evolúciós teremtmények nem is létezhetnek; igazán csak a Végtelenség Hét Abszolútja haladja meg a tapasztalást, de még ezek is tapasztalati alapra épülő jelleget mutatnak bizonyos szakaszokban.

^{106:9.3 (1173.4)} Az idő, a tér és a tapasztalás jelenti az ember számára a legnagyobb segítséget a viszonylagos valóságérzékelésben és egyúttal ezek gátolják a leginkább a teljes valóságérzékelést. A halandók és sok más világegyetemi teremtmény-társaik szükségképpen úgy gondolnak a lehetséges dolgokra, mint amelyek a térben ténylegesülnek és a kiteljesülésig fejlődnek az időben, de ez a teljes folyamat valójában olyan tér-idő jelenség, mely nem ténylegesen zajlik a Paradicsomon és az

örökkévalóságban. Az abszolút szinten nincs idő, sem tér; ott minden lehetséges ténylegesként érzékelhető.

^{106:9.4 (1173.5)} Az összes valóság egyesülése, történjen meg ebben a világegyetemi korszakban vagy akár egy másikban, fogalmilag alapvetően kettős jellegű: öröktől való létezésen alapuló és tapasztalásban kibontakozó. Ez az egység a Háromságok Háromságában végbemenő tapasztalási meglényegülés eredménye, azonban e hármasság Háromság nyilvánvaló megjelenésének foka egyenes arányban áll a valóság határainak és tökéletlenségének eltűnésével a mindenségrendben. Ugyanakkor a valóság teljes egységesülése korlátlanul, örökmód és öröktől való létezésen alapuló értelemben jelen van a paradicsomi Háromságban, amelyen belül a végtelen valóság a jelenlegi világegyetemi pillanatban abszolút mértékben egyesült.

^{106:9.5 (1174.1)} A tapasztaláson és az öröktől való létezésen alapuló nézőpontokból nézőpontokból eredő látszólagos ellentmondás megléte elkerülhetetlen és részben abból a tényből következik, hogy a paradicsomi Háromság is és a Háromságok Háromsága is örökkévalósági viszonyt jelent, melyet a halandók csak tér-idő viszonylatként képesek érzékelni. A Háromságok Háromságának fokozatos tapasztalási megjelenését jelölő emberi fogalom — az időbeli nézőpont — kiegészítendő azzal az alapfeltevéssel, hogy már ez maga a ténylegessé válás — az örökkévalósági nézőpont. De vajon hogyan egyeztethető össze e két nézőpont? A véges halandóknak azt javasoljuk, hogy fogadják el azt az igazságot, miszerint a paradicsomi Háromság a végtelenség öröktől való létezésen alapuló egyesülése, és hogy a tapasztalás által fejlődő Háromságok Háromsága

tényleges jelenlétét és kiteljesedett megnyilvánulását részben a következőkből eredő kölcsönös torzulás miatt nem képesek érzékelni:

106:9.6 (1174.2) 1. A korlátolt emberi nézőpont, az embernek az a fogyatékosága, hogy nem képes megragadni a korlátlan örökkévalóság fogalmát.

106:9.7 (1174.3) 2. A tökéletlen emberi helyzet, annak távolsága a tapasztalásbeli valóságok abszolút szintjétől.

106:9.8 (1174.4) 3. Az emberi létezés célja, vagyis az a tény, hogy az emberiségnek a rendeltetése szerint tapasztalva kell fejlődnie, és ezért alapvetően és szervesen függnie kell a tapasztalástól. Kizárólag egy Abszolút lehet egyszerre öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által fejlődő.

106:9.9 (1174.5) Az Egyetemes Atya a paradicsomi Háromságban nem más, mint a Háromságok Háromságának VAGYOK-ja, és a véges korlátokból ered az, hogy az Atya végtelenként nem tapasztalható meg. Az öröktől való létezésen alapuló, egyedülálló, elő-háromsági el nem érhető VAGYOK fogalma és a tapasztalás által fejlődő háromságok-háromsága-utáni és elérhető VAGYOK alaptétele egy és ugyanaz a feltevés; ténylegesen semmi sem változott a Végtelenben; minden feltárt változásnak oka a valóságérzékelésre és a mindenségrendi meglátásra megnövekedett képesség.

106:9.10 (1174.6) A VAGYOK-nak végső soron minden öröktől való létezésen alapuló előtt és minden tapasztalás által fejlődő után kell léteznie. Ezek a fogalmak talán nem világítják meg az örökkévalóság és a végtelenség látszólagos ellentmondásait az

emberi elme számára, de legalább arra készítetik az ilyen véges értelmi képességű lényeket, hogy újra megpróbáljanak megbirkózni ezekkel a soha meg nem szűnő nehézségekkel, azokkal a kérdésekkel, melyek még a Szalvingtonon is foglalkoztatni fognak benneteket és még később is, amikor eljuttok a végleges rendre és még azután is, vagyis végig a véget nem érő jövőbeli örök létpályáton a kiterjedő világegyetemekben.

^{106:9,11 (1174,7)} Előbb vagy utóbb minden világegyetemi személyiség lassan ráébred arra, hogy az örökkévalóság utáni végső kutatás nem más, mint a végtelenség véget nem érő felfedezése, soha véget nem érő felfedező utazás az Első Forrás és Központ abszolútságába. Előbb vagy utóbb mindannyiunkban tudatosul az, hogy minden teremtményi növekedés az Atyával való azonosulás mértékével arányos. Megértjük végül, hogy az Isten akaratának megélése adja az örök útlevelet magának a végtelenségnek a végtelen lehetőségéhez. A halandók egyszer majd megértik, hogy a Végtelen keresése egyenes arányban áll az Atyához hasonlatossá válás mértékével, és hogy az Atya valóságai ebben a világegyetemi korszakban az isteniségi vonásokban nyilatkoznak meg. Ezeket az isteniségi jellemvonásokat személyesen a világegyetemi teremtmények veszik fel az istenmódon való élet tapasztalásában, és istenmód élni annyit jelent, mint az Isten akaratát ténylegesen megélni.

^{106:9,12 (1175,1)} Az anyagi, evolúciós, véges teremtmények számára az Atya akaratának megélésére épített élet közvetlenül elvezet a szellemi felsőséghez a személyiségi szintéren, és az ilyen teremtményeket egy lépéssel közelebb viszi az Atya-Végtelen

megértéséhez. Az ilyen Atya-élet az igazságon alapul, a szépségre fogékony és jószág-uralta. Az ilyen, Istent ismerő személy a bensőjében az istenimádat révén világosodik meg, kifelé pedig az összes személyiség egyetemes testvérisége teljes odaadással végzett szolgálatának, irgalom kitöltötte és szeretet hajtotta szolgáló segédkezésnek szenteli magát, s eközben mindezek az életelemek az örökké fejlődő személyiségben egyesülnek a mindenségrendi bölcsesség, az önmegvalósítás, az Isten-keresés és az Atya-imádat egyre magasabb szintjein.

106:9.13 (1175.2) [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]

107. írás

A Gondolatigazítók eredete és természete

107:0.1 (1176.1) BÁR az Egyetemes Atya személyesen a Paradicsomon, a világegyetemek kellős közepében lakozik, egyúttal ténylegesen is jelen van a tér világain az ő számtalan időgyermekének elméjében, mivel ő mint a Titkos Nevelő lakozik bennük. Az örökkévaló Atya egyszerre a legtávolabb van a bolygókon élő halandó fiaitól, ugyanakkor a legközvetlenebb viszonyban is van velük.

107:0.2 (1176.2) Az Igazítók jelentik az Atya szeretetének tényleges megtestesülését az emberek lelkében; ők képezik az ember örök létpályájának a halandói elmébe zárt valóságos ígéretét; ők alkotják az ember tökéletessé vált végleges rendű személyiségének lényegét, melyet a halandó előzetesen megtapasztalhat az időben, amint fokozatosan elsajátítja az Atya akaratának megéléséhez vezető isteni módszert, ahogy lépésről lépésre haladva a világegyetemek során át tartó

felemelkedésben végül eléri a paradicsomi Atyjának isteni jelenlétét.

^{107:0.3 (1176.3)} Az Isten, miután felszólította az embert, hogy legyen éppoly tökéletes, mint ő, az Igazítóként alászállt a teremtményéhez azért, hogy társa legyen abban a tapasztalásban, amikor az ember a számára így megszabott nagyszerű rendeltetést beteljesíti. Az emberi elmében lakozó Isten-rész teljes és korlátlan biztosítéka annak, hogy az ember képes megtalálni az Egyetemes Atyát ezzel az isteni Igazítóval társulva, mely Istentől jött el az ember megtalálására és az ember Isten fiává fogadására már a húsvér testben töltött időkben.

^{107:0.4 (1176.4)} Bármely halandó, aki látta a Teremtő Fiút, az látta az Egyetemes Atyát, és akiben isteni Igazító lakozik, abban a paradicsomi Atya lakozik. Minden halandó, aki tudatosan vagy nem tudatosan, de követi a benne lakozó Igazítót, összhangban él az Isten akaratával. Az Igazító jelenlétének tudata az Isten jelenlétének tudata. Az Igazító örök eggyé kapcsolódása az ember evolúciós lelkével nem más, mint az Istennel mint világegyetemi Istenség-társsal való örök egyesülésnek a tényleges megtapasztalása.

^{107:0.5 (1176.5)} Az Igazító teremti meg az emberben azt az olthatatlan vágyakozást és szüntelen sóvárgást, hogy olyan akarjon lenni, mint az Isten, elérje a Paradicsomot, és ott, az Istenség tényleges személye előtt az isteni ajándék végtelen forrását imádja. Az Igazító az élő jelenlét, mely ténylegesen összeköti a halandó fiút az ő paradicsomi Atyjával és egyre közelebb és közelebb vonja őt az Atyához. Az Igazító a mi egyensúlyteremtőnk, mely kiegyenlíti azt a hatalmas

világegyetemi feszültséget, amely egyrészt az embernek az Istentől való távolságából, másrészt az örökkévaló Atya egyetemességével szemben az ember részlegességéből ered.

^{107:0.6 (1176.6)} Az Igazító egy végtelen lény abszolút lényege, mely egy véges teremtmény elméjének börtönébe záratik, és aki az adott halandó választásától függően beteljesítheti Isten és ember ezen ideigvaló egyesülését, és ténylegesen létrehozhat egy új lényrendet a véget nem érő világegyetemi szolgálatra. Az Igazító az isteni világegyetemi valóságként a maga valójában jeleníti meg azt az igazságot, hogy az Isten az ember Atyja. Az Igazító az ember tévedhetetlen mindenségrendi iránytűje, mely mindig és hibátlanul Isten irányába kormányozza a lelket.

^{107:0.7 (1177.1)} Az evolúciós világokon a saját akarattal bíró teremtmények három főbb létfejlődési szakaszon mennek át: Az Igazító megérkezésétől a viszonylag teljes kifejlődésig, vagyis az Urantián eltöltött mintegy húsz évig a Nevelőket néha Gondolat-átalakítók elnevezéssel illetik. Innentől a megfontoltság életszakaszába való lépésig, vagyis nagyjából a negyvenedik évig a Titkos Nevelőket Gondolatigazítóknak hívják. Ezt követően egészen a húsvér test kötelékétől való megszabadulásig gyakran a Gondolatszabályozók elnevezést alkalmazzák rájuk. A halandólét e három szakaszának semmilyen kapcsolata sincs az Igazító három fejlődési szakaszával, mely az elme-kettőződési és lélekfejlődési folyamatot jellemzi.

1. A Gondolatigazítók eredete

^{107:1.1 (1177.2)} Mivel a Gondolatigazítók az eredeti Istenség lényegét alkotják, ezért nem vállalkozhat senki sem a természetük és eredetük mértékadó jellemzésére; én is csak a szalvingtoni hagyományokról és az uverszai elméletekről tehetek említést; csak azt magyarázhatom el, hogy mi hogyan tekintjük ezeket a Titkos Nevelőket és társ-entitásaikat a nagy világegyetemben.

^{107:1.2 (1177.3)} A Gondolatigazítók adományozásának módjával kapcsolatban ugyan vannak véleménykülönbségek, az eredetüket illetően azonban nincsenek; mindenki egyetért abban, hogy közvetlenül az Egyetemes Atyától, az Első Forrástól és Közeponttól érkeznek. Ők nem teremtetett lények; ők részekre bontásból származó entitások, melyek a végtelen Isten tényleges jelenlétét alkotják. Számos nem ismertetett társukkal együtt az Igazítók valójában osztatlan és összevegyületlen isteniséget alkotnak, az Istenség korlátlan és gyöngítetlen részét képezik; Isten részei ők, és amennyire ezt meg tudjuk ítélni, ők az Isten.

^{107:1.3 (1177.4)} Azt nem tudjuk, hogy mikor kezdik meg az Első Forrás és Közepont abszolútságától különvált létüket; a számukat sem ismerjük. Vajmi keveset tudunk a létpályájukról addig a pontig, amíg meg nem érkeznek az idő bolygóira azért, hogy emberi elmébe költözzenek, viszont innentől kezdve többé-kevésbé ismerjük a mindenségrendi fejlődésüket végig, amíg hármas rendeltetési céljuk közül az egyiket el nem érik: halandói felemelkedővel való eggyé kapcsolódás révén személyiség szerzése, az Egyetemes Atya parancsának eredményeképpen személyiség szerzése, vagy a ma ismert gondolatigazítói kötelezettségek alóli felszabadulás.

107:1.4 (1177.5) Tudni nem tudjuk, de azért feltételezzük, hogy az Igazítók egyéniségivé válása a világegyetem kiteljesedésével és az Igazítóval való eggyé kapcsolódást igénylők számának folyamatos növekedésével arányosan folyik. Ám az is teljesen elképzelhető, hogy helytelenül tesszük, amikor számszerű nagyságrendet akarunk az Igazítókhöz rendelni; miként Isten maga, úgy az ő felfoghatatlan természetű szilánkjai öröktől való létezésen alapuló értelemben szintén végtelenek lehetnek.

107:1.5 (1177.6) A Gondolatigazítók eredeztetésének módja az Egyetemes Atya egyik ismeretlen működéséhez köthető. Minden okunk meg van azt gondolni, hogy az Első Forrás és Közepont egyik abszolút társának sincs köze az Atya szilánkok létrehozásához. Az Igazítók egyszerűen és örökmód az isteni ajándékok; részei Istennek és Istenből származnak, és olyanok, mint az Isten.

107:1.6 (1177.7) Az eggyé válásban társukként szereplő teremtményekhez fűződő viszonyukban nagyszerű szeretetet és szellemi segédkezést mutatnak, amely alapvetően megerősíti azt az állítást, hogy az Isten szellem. Ám ezen az érzékfeletti segédkezésen kívül sok egyéb dolog is történik, amiről az Urantián élő halandók sohasem szerezhettek tudomást. Nem teljesen értjük azt sem, hogy igazából mi is zajlik akkor, amikor az Egyetemes Atya önmagából ad, hogy az az idő teremtménye személyiségének részévé váljon. A paradicsomi véglegesrendűek felfelé tartó fejlődése sem bontakoztatta még ki az ember és az Isten nagyszerű társulásában rejlő összes lehetőséget. Végző soron az Atya szilánkok szükségképp az abszolút Isten ajándékai ama teremtményeknek, akik

rendeltetésének beteljesülése az Isten mint abszolút elérésének lehetőségét magába foglalja.

^{107:1.7 (1178.1)} Miként az Egyetemes Atya részekre bontja előszemélyes Istenségét, úgy alkot egyedi jellegű részeket a Végtelen szellem az ő előelme-szelleméből annak érdekében, hogy azok a szellem-egyesülési fajtájú továbbélő halandók kifejlődött lelkébe költözzenek és velük ténylegesen is eggyé kapcsolódjanak. Az Örökkévaló Fiú természete azonban nem osztható meg így; az Eredeti Fiú szelleme kiáradt vagy elkülönülten személyes jellegű. A fiúi eggyé kapcsolódást megtapasztalt teremtményeket az Örökkévaló Fiú Teremtő Fiai szellemének egyedivé tett adományai egyesítik.

2. Az Igazítók csoportosítása

^{107:2.1 (1178.2)} Az Igazítókat tiszta entitásként alakították egyedivé, és egytől egyig arra szánták őket, hogy vagy felszabaduljanak, vagy eggyé kapcsolódást éljenek meg, vagy Megszemélyesült Nevelővé váljanak. Úgy tudjuk, hogy a Gondolatigazítóknak hét rendjük van, jóllehet nem teljesen értjük ezeket az osztályokat. Rendszerint a következő osztályokat adjuk meg:

^{107:2.2 (1178.3)} 1. Tiszta Igazítók azok, amelyek az első rendeltetésüket teljesítik az örök továbbélést kereső evolúciós teremtmények elméiben. A Titkos Nevelők isteni természetükben örökmód hasonló jellegűek. Tapasztalati természetükben szintén nagyon hasonlóak, amint először jönnek el Diviningtonról; az ezt követő tapasztalásbeli elkülönülésük a világegyetemi szolgálatban ténylegesen megszerzett tapasztalások eredménye.

^{107:2.3 (1178.4)} 2. Haladó Igazítók azok, amelyek egy vagy több időszakot szolgáltak saját akarattal bíró teremtményekkel olyan világokon, ahol a végső eggyé válásra az idő teremtményének személyazonossága és a Harmadik Forrás és Közepont helyi világegyetemi megnyilatkozása szellemének egyéniségivé alakított része között kerül sor.

^{107:2.4 (1178.5)} 3. Felsőbb Igazítók azok a Nevelők, amelyek az idő kalandját átélve szolgáltak az evolúciós világokon, de emberi társuk valamilyen oknál fogva elutasította az örök továbbélést, valamint azok, amelyek ezt követően újabb küldetésre jelöltettek ki más halandóban egy másik fejlődő világon. A felsőbb Igazító, mely ugyan semmivel sem istenibb, mint a tiszta Nevelő, több tapasztalatot gyűjtött, olyan dolgokat is megtud tenni az emberi elmében, amire egy kevésbé tapasztalt Igazító nem képes.

^{107:2.5 (1178.6)} 4. Eltűnt Igazítók. Ezen a ponton a legnagyobb erőfeszítéseink ellenére sem tudjuk követni a Titkos Nevelők pályafutását. A negyedik szakaszú szolgálattal kapcsolatban semmi bizonyosat nem tudunk. A melkizedek az tanítják, hogy a negyedszakaszú Igazítók önálló küldetésben vannak és a világegyetemek mindenségét járják. A Független Hírvivők hajlanak arra a feltételezésre, hogy az eltűnt Igazítók az Első Forrással és Közeponttal együtt vannak, magával az Atyával való, felüdülést adó együttlét időszakát élik meg. Az pedig teljességgel lehetséges, hogy az Igazító a világmindenséget szeli s ezzel egyidejűleg a mindenütt-jelenvaló Atyával is együtt van.

^{107:2.6 (1178.7)} 5. Felszabadult Igazítók azok a Titkos Nevelők, amelyeket örökre mentesítettek a fejlődő szférák halandói

számára végzendő időbeli szolgálat alól. Hogy nekik mi lehet a rendeltetésük, azt nem tudjuk.

107:2.7 (1179.1) 6. Eggyé kapcsolódást elért Igazítók — véglegesrendűek — azok, amelyek eggyé váltak a felsőbb-világegyetemi felemelkedő teremtménnyel, a Végleges Paradicsomi Testületébe bekerült, időbeli felemelkedők örök társai ők. A Gondolatigazító rendszerint eggyé kapcsolódik az időből jött felemelkedő halandóval, és ezzel a továbbélő halandóval együtt veszik nyilvántartásba az Aszcendingtonon és léptetik ki onnan; innentől a felemelkedő lény életpályáját járja. Úgy tűnik, hogy a felemelkedő, kifejlődő lélekkel való eggyé kapcsolódást követően az Igazító az abszolút, öröktől való létezésen alapuló világegyetemszintről a felemelkedő személyiséggel való működési társulás véges tapasztalati szintje felé mozdul el. Miközben megtartja az összes, öröktől való létezésen alapuló isteni sajátságát, az eggyé kapcsolódást elért Igazító elszakíthatatlanul hozzákötődik a továbbélő halandó felemelkedői létpályájához.

107:2.8 (1179.2) 7. Megszemélyesült Igazítók azok, amelyek a megtestesült paradicsomi Fiakkal szolgáltak, azzal a számtalan Igazítóval együtt, amelyek rendkívüli tiszteletet vívtak ki a halandó lényekben végzett tevékenységük során, ám az adott halandók elutasították a továbbélést. Több okunk van azt hinni, hogy az ilyen Igazítók a szolgálat helye szerinti felsőbb-világegyetembeli Nappalok Elődeinek javaslatára személyesültek meg.

107:2.9 (1179.3) Sokféleképpen lehet e rejtélyes Isten-szilánkokat csoportosítani: a világegyetemi küldetésük alapján, a halandó személyben eltöltött szolgálat sikerének mértéke szerint vagy

talán még az eggyé kapcsolódást elérni kívánó halandó faji eredete szerint is.

3. Az Igazítók diviningtoni otthona

^{107:3.1 (1179.4)} Úgy látszik, hogy minden olyan világegyetemi tevékenységnek a Divinington szent szféráján van a központja, amely kapcsolatban van a Titkos Nevelők szolgálatba küldésével, irányításával, vezetésével vagy a szolgálatból való visszahívásával a hét felsőbb-világegyetem bármelyike esetében. Tudomásom szerint eddig kizárólag az Igazítók és az Atya egyéb entitásai tartózkodtak ezen a szférán. Úgy tűnik, hogy számos eddig még ki nem nyilatkoztatott elő-személyes entitás osztja meg diviningtoni lakhelyét az Igazítókkal. Sejtésünk szerint ezek a társentitások valamiképpen összefüggésbe hozhatók a Titkos Nevelők jelenlegi és a jövőbeni szolgálatával. De efelől bizonyosat nem tudunk.

^{107:3.2 (1179.5)} Az Atyához megtérő Gondolatigazítók visszatérnek feltételezett eredetük területére, a Diviningtonra; és feltételezhetően e tapasztalás részeként ténylegesen is kapcsolatba lépnek az Atya paradicsomi személyiségével éppúgy, mint az Atya isteniségének különleges megnyilatkozásával, amely értesüléseink szerint e titkos szférán található.

^{107:3.3 (1179.6)} Bár mind a hét titkos paradicsomi szféráról vannak ismereteink, kevesebbet tudunk a Diviningtonról, mint a többi szféráról. A magasabb szellemi rendbe tartozó lények mindössze három isteni parancsot kapnak, s ezek a következők:

107:3.4 (1179.7) 1. Mindig tanúsítsanak megfelelő tiszteletet a rangidősök és az előjáróik tapasztalatai és képességei iránt.

107:3.5 (1179.8) 2. Mindig vegyék figyelembe a rangban alattuk állók és a beosztottaik korlátait és tapasztalatlanságát.

107:3.6 (1179.9) 3. Soha ne próbálkozzanak leszállni a Divinington területén.

107:3.7 (1179.10) Sokszor töprengtem azon, hogy teljesen felesleges lenne a Diviningtonra mennem; valószínűleg úgysem láthatnék meg egyetlen honos lényt sem a Megszemélyesült Igazítóktól eltekintve, őket pedig láttam már máshol is. Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy számomra semmi igazán értékes vagy hasznos dolog nincs a Diviningtonon, semmi olyasmi, ami a gyarapodásom és a fejlődésem szempontjából lényeges lenne, különben nem lenne tilos odamennem.

107:3.8 (1180.1) Mivel igen keveset vagy egyáltalán semmit nem tudhatunk meg az Igazítók diviningtoni eredetéről, ezért ezer és egy más forrásból vagyunk kénytelenek ismeretanyagot gyűjteni, és annak érdekében, hogy e tudás hasznos ismerettartalmát növeljük, szükség van a felhalmozott adatok rendezésére, összekapcsolására és az összefüggések meghatározására.

107:3.9 (1180.2) A Gondolatigazítók helytállása és bölcsessége azt sugallja, hogy hihetetlenül mélyreható és alapos kiképzésen estek át. Mivel ők nem személyiségek, ezért a felkészítést a Divinington oktatási intézményeiben kell megkapniuk. Nyilván a különleges Megszemélyesült Igazítók alkotják a diviningtoni Igazító-képző tanhelyek oktató személyzetét. Azt

pedig tudjuk, hogy ennek a központi, felügyelő testületnek az elnöke az a ma már Megszemélyesült Igazító, aki a mihályok rendjéből való első paradicsomi Fiú Nevelője volt, amikor az teljesítette hétszeres alászállási küldetését a világegyeteme világainak fajai és népei érdekében.

^{107:3.10 (1180.3)} A meg nem személyesült Igazítókról valójában igen keveset tudunk; mi kizárólag a megszemélyesült rendekbe tartozókkal létesítünk kapcsolatot és érintkezünk. Ezeket mind a Diviningtonon szentelik fel, és azonosításuk a nevük és nem a számuk alapján történik. A Megszemélyesült Igazítók állandó lakhelye a Divinington; az a szent szféra az ő otthonuk. Csak az Egyetemes Atya parancsára hagyják el azt. Igen kevés található belőlük a helyi világegyetemek különböző részeiben, viszont annál többen vannak jelen a központi világegyetemben.

4. Az Igazítók természete és jelenléte

^{107:4.1 (1180.4)} A Gondolatigazító isteni voltának kijelenthetőségéhez elegendő pusztán felismerni az eredeti természetüket. Igen valószínű, hogy az ilyen tiszta isteniség magába foglalja minden Istenség-jegy megnyilvánulási lehetőségének lényegét, amit csak az örökkévaló és végtelen paradicsomi Atya egyetemes jelenléte abszolút lényegének ilyen szilánkjá magába foglalhat.

^{107:4.2 (1180.5)} Az Igazító tényleges forrása szükségképpen végtelen, és a fejlődő halandó halhatatlan lelkével való egygyé kapcsolódást megelőzően az Igazító valósága szükségképpen az abszolútsággal határos. Az Igazítók általános értelemben, istenségi értelemben, nem abszolútok, azonban valószínűleg valódi abszolútnak minősülnek a szilánkosult természetük

lehetőségein belül. Korlátozottak egyetemességi szempontból, de természetük szerint nem; átfogó voltukban vannak korlátaik, a jelentéstartalmak, értékek és tények teljességét tekintve azonban abszolútak ők. Ez okból néha úgy emlegetjük az isteni ajándékokat, mint az Atya korlátozottan abszolút szilánkjait.

^{107:4.3 (1180.6)} Eddig még egyetlen Igazító sem lett soha hűtlen a paradicsomi Atyához; az alacsonyabb rendű személyes teremtmények néha szembekerülnek lázadó társakkal, de az Igazítók sohasem; ők páratlan szakértők és tévedhetetlenek a teremtményeknek való segédkezésük és a világegyetemi működésük fenséges szférájában.

^{107:4.4 (1180.7)} A meg nem személyesült Igazítók csak a Megszemélyesült Igazítók számára láthatók. Az én rendem, a Független Hírvivők, valamint az Ihletett Háromsági Szellemek szellemi válaszeljárások révén képesek érzékelni az Igazítók jelenlétét; és néha még a szeráfok is képesek érzékelni az anyagi ember elméjében a Nevelő társ-jelenlétéből áradó szellem-fényességet; ám semelyikünk sem képes az Igazítók tényleges jelenlétét érzékelni egészen addig, amíg meg nem személyesülnek, jóllehet természetük az evolúciós világokból származó felemelkedő halandók velük egygyé kapcsolódott személyiségével együtt észlelhető. Az Igazítók általános láthatatlansága eléggé közvetlenül utal az ő felsőrendű és kivételes isteni eredetükre és természetükre.

^{107:4.5 (1181.1)} Van egyfajta jellegzetes fény, egy szellem-fényesség, mely ezt az isteni jelenlétet kíséri, és amely a Gondolatigazítók általános jellemzőjévé vált. Szerte a Nebadonban ezt a paradicsomi fényességet „irányfény” néven ismerik; az Uverszán „az élet fényének” nevezik. Az Urantián e jelenségre

néha úgy utaltak, hogy „az igazi világosság, mely megvilágosít minden embert, aki a világra jön”.

107:4.6 (1181.2) A Megszemélyesült Gondolatigazítókat minden olyan lény láthatja, aki elérte az Egyetemes Atyát. Az Igazítókat minden létszakaszukban minden más lénnel, entitással, szellemmel, személyiséggel és szellem-megnyilatkozással együtt mindig érzékelik a paradicsomi Istenségektől származó és a nagy világegyetem felsőbb kormányzataiban elnöklő Legfelsőbb Teremtő Személyiségek.

107:4.7 (1181.3) Felfogjátok-e az Igazítók eljövételének valódi jelentőségét? Valóban el tudjátok képzelni, hogy mit jelent az, hogy az abszolút és végtelen Istenségnek, az Egyetemes Atyának egy abszolút szilánkja belétek költözik és eggyé kapcsolódik a ti véges halandói természetetekkel? Amint egy halandó ember eggyé kapcsolódik a teljes mindenségrend öröktől való létezésen alapuló Okának egy szilánkjával, akkor többé már semmi sem korlátozhatja ennek a példa nélküli és elképzelhetetlen társulásnak a végleges beteljesülését. Az ember az örökkévalóságban nem csak a pártatlan Istenség végtelenségét fogja felfedezni, hanem ugyanennek az Istennek az alanyi részét alkotó végtelen lehetőségeket is. Az Igazító mindig Isten csodáját fogja a halandói személyiségnek kinyilatkoztatni, és ez a mennyei kinyilatkoztatás sosem érhet véget, mert az Igazító Isten része és olyan is mint az Isten a halandó ember számára.

5. Az igazítói elme jellege

107:5.1 (1181.4) Az evolúciós halandók hajlamosak úgy tekinteni az elmét, mint a szellem és anyag közötti közvetítőt, és

érzékelések szerint valóban ez az elme legalapvetőbb rendeltetése. Emiatt elég nehezen képesek megérteni az emberek azt, hogy a Gondolatigazítóknak van elméjük, mivel az Igazítók abszolút valóságszinten lévő Isten-szilánkok, mely valóság nemcsak hogy elő-személyes, hanem megelőz minden energia- és szellem-elkülönülést is. Az energia- és szellem-különválást megelőző egy-létmódbeli szinten nem létezhet közvetítő elmeszerep, ugyanis ott még nincs mi között közvetíteni.

^{107:5.2 (1181.5)} Mivel az Igazítók képesek tervezni, munkálkodni és szeretni, ezért szükségszerű, hogy rendelkezzenek elmeműködéssel arányban álló, sajátlényegi erőkkal. A Nevelők minden formája korlátlan képességekkel rendelkezik az egymással való közléscserére, pontosabban az első vagy tiszta csoporttól fejlettebb formákra igaz ez. A közöttük lehetséges érintkezés természetéről és tartalmáról nagyon keveset hozhatunk nyilvánosságra, mivel mi is igen keveset tudunk. Azt viszont tudjuk, hogy valamiképpen szert kell tenniük elmére, különben sohasem személyesülhetnek meg.

^{107:5.3 (1181.6)} A Gondolatigazító elmejellege hasonló az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú elmejellegéhez — ahhoz, amely az Együttes Cselekvő elméi előtt való.

^{107:5.4 (1181.7)} Az Igazítóknak feltételezett elme fajtája hasonló kell hogy legyen azoknak a számos egyéb elő-személyes entitás-rendeknek az elme-felruházottságához, amelyek vélhetően szintén az Első Forrásból és Közeppontról származnak. Bár e rendek közül sokról eddig még nem szólt kinyilatkoztatás az Urantián, mégis mind elmejegyeket mutat. Az is lehetséges, hogy az eredeti Istenségnek ezek az egyéniesült részei számos,

fejlődő nem-halandó lényfajtaival egyesülnek, sőt korlátozott számban még olyan nem-evolúciós lényekkel is, amelyek képességeket fejlesztettek ki ezen Istenség-szilánkokkal való eggyé kapcsolódásra.

107:5.5 (1182.1) Amint egy Gondolatigazító eggyé kapcsolódott a továbbélő ember kifejlődő, halhatatlan morontia lelkével, az Igazító elméjét csak úgy lehet azonosítani, mint amely a teremtmény elméjétől külön létezik egészen addig, amíg a felemelkedő halandó el nem éri a világegyetemi fejlődés szellemszintjeit.

107:5.6 (1182.2) A felemelkedési tapasztalás végleges rendűi szintjeinek elérésekor ezek a hatodik fejlődési szakaszt elért szellemek gyakorlatilag kialakítanak néhány olyan elmejegyet, amelyek a halandói elme és az előzőleg e felemelkedő személyiség isteni és emberi szakaszai közötti összekötőként működött Igazító-elme bizonyos szintű egyesülését alkotják. Ez a tapasztaláson alapuló elme-minőség valószínűleg „fölébe kerül”, majd pedig magasabb szintre emeli az evolúciós Istenség — a Legfelsőbb Lény — tapasztalásban kibontakozó felruházottságát.

6. Az Igazítók mint tiszta szellemek

107:6.1 (1182.3) A teremtmények tapasztalásaiban a Gondolatigazítók szellemhatás jelenlétét és vezetését mutatják. Az Igazító valóban szellem, tiszta szellem, de még a szellemnél is több. Eddig még sohasem tudtuk kielégítően osztályozni a Titkos Nevelőket; nem mondható el róluk biztosan több, mint hogy valóban istenszerűek.

107:6.2 (1182.4) Az Igazító az ember örökkévalóság-lehetősége; az ember az Igazító személyiség-lehetősége. A ti egyéni Igazítóitok annak reményében munkálkodnak a szellemivé alakításotokon, hogy örökkévalóvá tehetik ideigvaló személyazonosságotokat. Az Igazítókat a szellemek Atyjának csodálatos és önmagát adományozó szeretete járja át. Ők igazán és istenmód szeretnek benneteket; ők a szellemi reménynek az emberek elméjébe zárt rabjai. Arra vágnak, hogy halandói elmétek elérje az isteniséget és így magányuk véget érhet, hogy veletek együtt megszabadulhassanak az anyagi öltözék szabta korlátoktól és az idő ruházatától.

107:6.3 (1182.5) Utatok a Paradicsomra nem más, mint a szellemi magasságok elérésének útja, és az Igazító természete hűségesen kinyilatkoztatja az Egyetemes Atya szellemi természetét. A Paradicsomra való emelkedésen túl és az örökkévaló létpálya végleges rendűi besorolás utáni szakaszaiban az Igazító alkalmasint a szellem-segédkezéstől különböző formában tart kapcsolatot az egykori emberi társával; de a Paradicsomra való emelkedés és a végleges rendűi létpálya már tulajdonképpen az Istent ismerő, szellemiesülő halandónak és az Istent kinyilatkoztató Igazító szellemi segédkezésének társulása.

107:6.4 (1182.6) Tudjuk, hogy a Gondolatigazítók szellemek, tiszta szellemek, feltehetően abszolút szellemek. Azonban az Igazítónak a kizárólagos szellemvalóságnál valamivel többnek kell lennie. A feltételezett elmebéli sajátosságok mellett a tiszta energia valamilyen tényezőinek is jelen kell lenniük. Ha emlékeztek arra, hogy az Isten a tiszta energia és a tiszta szellem forrása, akkor nem olyan nehéz belátnotok, hogy az ő

szilánkjá mind a két előbbi dolog is. Az tény, hogy az Igazítók a Paradicsom Sziget pillanatszerű közlekedést lehetővé tevő, egyetemes gravitációs körein keresztül utazzák át a teret.

^{107:6.5 (1182.7)} Valóban elgondolkodtató, hogy a Titkos Nevelők így kapcsolódnak a világegyetemek mindenségének anyagi köreihez. Ettől viszont még tény marad, hogy ők a teljes nagy világegyetemet az anyagi-gravitációs körökön szelik át. Teljességgel lehetséges, hogy még a külső térszintekbe is behatolnak; bizonyosan képesek követni a Paradicsom gravitációs jelenlétét ezekre a vidékekre, és bár a rendemből valók az Együttes Cselekvőnek a nagy világegyetem határain kívülre eső elmekörein is képesek áthaladni, eddig még sohasem tudtuk egészen biztosan érzékelni az Igazítók jelenlétét a külső tér feltérképezetlen vidékein.

^{107:6.6 (1183.1)} Noha az Igazítók használják az anyagi-gravitációs köröket, az mégsem hat rájuk úgy, mint az anyagi teremtésre. Az Igazítók a gravitáció ősenek részei és nem a gravitáció következményei; olyan világegyetemi létezési szinten szelvényesültek, amely feltételezés szerint megelőzi a gravitáció megjelenését.

^{107:6.7 (1183.2)} A Gondolatigazítók nem pihennek meg alászállásuk időpontjától kezdve a halandó társuk természetes halálát követően addig a napig sohasem, amikor a szolgálatból elbocsátatnak és a Diviningtonra indulnak. Azok pedig, amelyeknek halandó társa nem megy át a természetes halál kapuin, még ezt az átmeneti pihenést sem tapasztalják meg. A Gondolatigazítóknak nincs szükségük energia-bevitelre; ők maguk az energia, a legmagasabb és legistenibb rendű energia.

7. Az Igazítók és a személyiség

107:7.1 (1183.3) A Gondolatigazítók nem személyiségek, de azért valóságos entitások; igazul és tökéletesen egyéniesítettek, bár amíg halandókban tartózkodnak, sohasem személyesülnek meg ténylegesen. A Gondolatigazítók nem igazi személyiségek; ők igazi valóságok, a világegyetemek mindenségében ismert legtisztább rendű valóságok — ők az isteni jelenlét. Ugyan nem személyesek, mégis az Atyának eme csodás részeit általában úgy emlegetik, mint lényeket és néha, a halandókat segítő jelenlegi szolgálatuk szellemi szakaszaiból eredően, úgy, mint szellem-entitásokat.

107:7.2 (1183.4) Ha a Gondolatigazítók nem akarati előjogokkal és választási képességekkel rendelkező személyiségek, akkor hogyan képesek halandó társat választani és arra vállalkozni, hogy az evolúciós világok e teremtményeibe költözzenek? Ezt a kérdést könnyű feltenni, de a világegyetemek mindenségében valószínűleg még egyetlen lény sem találta meg rá a pontos választ. Még az én személyiségrendembe tartozók, a Független Hírvivők sem értik teljesen, hogy a saját akarat, a szabad választás lehetősége és a szeretet nem-személyes entitásokban jelenjen meg.

107:7.3 (1183.5) Gyakran elmélkedünk azon, hogy a Gondolatigazítóknak minden elő-személyes választási szinten rendelkezniük kell saját akaráttal. Ők emberi lényekbe való költözésre vállalkoznak, az ember örökkévalósági pályafutása érdekében terveket dolgoznak ki, a körülményekhez alkalmazkodnak, azoknak megfelelően átalakulnak és hiányosságokat pótolnak, és ezek a tevékenységek valódi akaratot feltételeznek. Ragaszkodnak a halandókhoz,

működnek a világegyetemi válsághelyzetekben, mindig készen állnak arra, hogy az emberi akarattal összhangban határozottan cselekedjenek, és mindezek igen magas szintű akaratú válaszok. Az emberi akaraton kívül eső minden helyzetben olyan egyértelmű viselkedést mutatnak, amely határozott képességek meglétére utal, ami pedig a saját akarattal, a legmagasabb fokú döntéshozatali folyamattal minden tekintetben egyenértékű.

107:7.4 (1183.6) De akkor az önálló akarattal rendelkező Gondolatigazítók vajon miért alárendeltjei a halandói akaratnak? Úgy gondoljuk azért, mert az Igazító akarata jellegében ugyan abszolút, megnyilvánulásában azonban elő-személyes. Az emberi akarat a világegyetemi valóság személyiségszintjén működik, és szerte a mindenségrendben a személytelen — a nem-személyes, a személyest el nem érő és az elő-személyes — mindig a létező személyiség akaratára és tetteire válaszol.

107:7.5 (1183.7) A teremtetett lények és a nem-személyes energiák világegyetemében a személyiségtől függetlenül megnyilvánuló saját akaratot, önálló akaratot, szabad választást és szeretetet sehol sem figyeltünk meg. Az Igazítókat és más hasonló entitásokat leszámítva a személytelen valóságokkal társulásban működő ilyen személyiségjegyeket sehol sem tapasztalunk. Nem volna helyes úgy meghatározni az Igazítót, mint a személyest el nem érőt, és az sem volna helyénvaló, ha úgy utalnánk az ilyen entitásokra, mint személyes-felettiekre, viszont teljesen megengedhető úgy jellemezni őket, mint elő-személyeseket.

107:7.6 (1184.1) A mi rendünk úgy ismeri ezeket az Istenség-szilánkokat mint isteni ajándékokat. Felismertük, hogy az

Igazítók isteni eredetűek, és hogy valószínű bizonyosságát és igazolását alkotják annak, hogy az Egyetemes Atya a vele való közvetlen és korlátlan érintkezés megteremtésének lehetőségét tartja fenn az ő jóformán végtelen birodalmainak minden egyes anyagi teremtménye számára, és teszi mindezt teljesen függetlenül attól, hogy megjelenik a paradicsomi Fiainak személyiségeiben vagy közvetetten segédkezik a Végtelen Szellem személyiségeiben.

^{107:7.7 (1184.2)} Nincs olyan teremtett lény, aki ne lenne elragadtatva a Titkos Nevelő befogadásától, azonban a véglegesrendű, saját akarattal rendelkező, evolúciós teremtményeken kívül egyetlen lényrendbe sem költözik Igazító.

^{107:7.8 (1184.3)} [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

108. írás

A Gondolatigazítók küldetése és segédkezése

^{108:0.1 (1185.1)} A GONDOLATIGAZÍTÓKNAK az emberi fajokkal kapcsolatos küldetése az, hogy az idő és tér halandó teremtményei számára képviseljék, megjelenítsék az Egyetemes Atyát; ez az isteni ajándékok alapvető dolga. Küldetésük továbbá az is, hogy a paradicsomi-tökéletesség isteni magasságaiba és szellemi szintjeire emeljék a halandói elmét és átvigyék oda az emberek halhatatlan lelkét. Amikor megtapasztalják az ideigvaló teremtmény emberi természetének átalakulását az örök-végleges rendű lény isteni természetévé, az Igazítók egy különleges lénynek adnak életet, olyanak, amely örökkévaló egyesülésben él a tökéletes Igazítóval és a tökéletessé vált teremtménnyel, melyet semmilyen más világegyetemi eljárással sem lehet szaporítani.

108:0.2 (1185.2) A teljes világegyetemben semmi sem helyettesítheti a nem öröktől való létezésen alapuló szinteken szerezhető tapasztalás tényét. A végtelen Isten, mint mindig, teljes és egész, végtelenmód magába foglal minden dolgot, kivéve a rosszat és a teremtményi tapasztalást. Az Isten nem képes rosszat tenni; ő tévedhetetlen. Az Isten tapasztalati úton nem ismerheti meg azt, amit személyesen sohasem tapasztalt meg; Isten előzetes ismeretei öröktől való létezésen alapulók. Ezért az Atya szelleme alászáll a Paradicsomról annak érdekében, hogy a véges halandókkal részt vegyen a felemelkedői létpálya minden igaz tapasztalásában; kizárólag így válhatott az öröktől való létezésben fennálló Isten az ember igaz és ténylegesen megtapasztalható Atyjává. Az örökkévaló Isten végtelensége magába foglalja a véges tapasztalás lehetőségét, amely az Igazító-szilánkok segédkezésében jelenik meg ténylegesen, melyek az élet viszontagságainak megtapasztalásában osztoznak az emberi lényekkel.

1. A kiválasztás és a feladat

108:1.1 (1185.3) A Diviningtonról halandói szolgálatra induló Igazítók az öröktől való létezésen alapuló isteniség-felruházottságukban azonosak, viszont különböznek a tapasztalásaikban, amelyek pedig az evolúciós teremtményekben és velük kapcsolatban szerzett korábbi kapcsolataikkal arányosak. Az igazítói feladatok meghatározásának elveit nem tudjuk elmagyarázni, de gyanítjuk, hogy ezeket az isteni ajándékokat valamiféle bölcs és hatékony elv alapján jelölik ki úgy, hogy a várományos személyiséghez való örök alkalmazkodást biztosítsák. Megfigyeltük, hogy a tapasztaltabb Igazítók gyakran magasabb rendű emberi elmékbe költöznek; ebből következik, hogy az

öröklött emberi adottságok fontos szerepet játszanak a kiválasztásban és a feladatok meghatározásában.

108:1.2 (1185.4) Nem tudjuk biztosan, mégis erősen hiszünk abban, hogy minden Gondolatigazító valójában önkéntes. Ám mielőtt önkéntesnek jelentkeznek, minden lehetséges adatot megismernek az adott jelöltről. Az elődökre vonatkozó szeráfi beszámolók és a felvázolt életvitel-minták a Paradicsomon keresztül jutnak el a diviningtoni tartalékos Igazítók testületéhez a helyi világegyetemek központjaiból befelé, a felsőbb-világegyetek központjai felé irányuló tükrözőműködési eljárás révén. Ez az előrejelzés nem csak azt tartalmazza, hogy a halandó jelölt milyen adottság-örökítőktől származik, hanem annak becslését is, hogy a jelölt valószínűsíthetően milyen értelmi adottsággal és szellemi képességgel rendelkezik. Így vállalkoznak önként az Igazítók arra, hogy beköltözzenek annak a lénynek az elméjébe, akinek legbenső természetét teljes mértékben felmérték.

108:1.3 (1186.1) Az önkéntes Igazító a jelöltnek különösen a következő három adottságát veszi figyelembe:

108:1.4 (1186.2) 1. Értelmi képesség. Egészséges működésű-e az elme? Milyen az értelmes megnyilvánulási lehetősége, az értelmi teljesítőképessége? Képes-e az egyén őszinte saját akarattal rendelkező teremtménnyé fejlődni? Lesz-e lehetőség a bölcsesség tényleges működésére?

108:1.5 (1186.3) 2. Szellemi érzékelőképesség. Az áhítatban való fejlődésnek, a vallásos természet megszületésének és növekedésének kilátásai. Mekkora a lélek kifejlődésének rejtett lehetősége, milyen a valószínű szellemi felfogóképessége?

108:1.6 (1186.4) 3. Társított értelmi és szellemi erők. Annak mértéke, ahogy e két felruházottságot társítani, vegyíteni lehet annak érdekében, hogy kialakuljon az emberi jellem ereje és ez a társulás segíthesse a továbbélési értékű halhatatlan lélek biztos fejlődését.

108:1.7 (1186.5) Úgy hisszük, hogy a Nevelő, miután megismerte ezeket a tényeket, önként vállalkozik a feladatra. Valószínűleg egynél több Igazító jelentkezik ugyanarra a küldetésre; talán a felügyeletet ellátó, megszemélyesült rendből valók választják ki az önkéntes Igazítók csoportjából a halandó jelentkező személyiségének szellemivé és örökkévalóvá alakítási feladatára legalkalmasabbat. (Az Igazítók feladatának és szolgálatának kijelölésében a teremtmény nemének nincs jelentősége.)

108:1.8 (1186.6) Az önkéntes küldetésre való jelentkezés és a tényleges elküldés közötti rövid időt az Igazító feltételezhetően a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni tanintézeteiben tölti, ahol a várományos halandói elméjének működését mutató leképezést alkalmazzák a kijelölt Igazító felkészítésekor, ami a leghatékonyabb személyiség-elérési és elme-szellemiesítő felkészítési tervnek minősíthető. Ezt az elme-mást a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés-szolgálat által rendelkezésre bocsátott adatok felhasználásával dolgozzák ki. Legalábbis mi így látjuk ezt, s elméletünket a Független Hírvivők hosszú világegyetemi működése során a nagyszámú Megszemélyesült Igazítóval való találkozásból származó ismeretek összerendezése révén alkottuk meg.

108:1.9 (1186.7) Amint az Igazítók ténylegesen is elhagyják a Diviningtont, gyakorlatilag nem telik el idő e pillanat és a

választott halandó elméjében való megjelenés órája között. Az Igazítók számára a Diviningtonról az Urantiára való átkelés átlagos időtartama 117 óra, 42 perc és 7 másodperc. Ezt gyakorlatilag teljesen kitölti az Uverszán való bejegyzés időtartama.

2. Az Igazító adományozásának előfeltételei

108:2.1 (1186.8) Bár az Igazítók azonnal jelentkeznek önkéntesként, mielőtt a személyiség-jelentés megérkezik a Diviningtonra, addig nem jelölik ki őket az adott feladatra, amíg az emberi lény meg nem hozza az első személyes erkölcsi döntését. Az embergyermek első erkölcsi döntése magától megmutatkozik a hetedik elme-segédben, és a helyi világegyetemi Alkotó Szellem révén az Együttes Cselekvő világegyetemi elme-gravitációs körén keresztül azon nyomban nyilvántartásba veszik a felsőbb-világegyetemi hatáskörű Tökéletes Szellem jelenlétében, aki rögtön továbbítja az adatot a Diviningtonra. Az Igazítók általában valamivel a hatodik születésnapja előtt érkeznek meg emberi társukhoz az Urantiára. A jelenlegi nemzedék esetében ez az időtartam öt év, tíz hónap és négy nap; vagyis a földi lét 2134. napjáról van szó.

108:2.2 (1187.1) Az Igazítók addig nem képesek belépni a halandó elméjébe, amíg azt az elmeszellem-segédek az elmebeli segédkezésük révén teljesen elő nem készítették és az elmét rá nem hangolták a Szent Szellemre. Így mind a hét segéd összehangolt működésére van szükség ahhoz, hogy előkészítsék az emberi elmét az Igazító fogadására. A teremtményelmének a magasabb rendű istenimádat- és bölcsesség-működés meglétéről kell bizonyosságot tennie úgy,

hogy bizonyítja képességét a megjelenő jó és rossz értékek közötti választásra — erkölcsi döntés meghozatalára.

108:2.3 (1187.2) Ilyen állapotban várakozik tehát az emberi elme az Igazító fogadására, de általános szabályként az Igazítók nem költöznek be azonnal az emberi elmébe, kivéve azokat a világokat, ahol az Igazság Szelleme az előbb említett különböző szellemi segítségek szellemi összehangolójaként működik. Ha az alászállt Fiak e szelleme jelen van, akkor az Igazítók minden esetben azon nyomban megjelennek, amint a hetedik elmeszellem-segéd működésbe lép és jelzi a Világegyetemi Anyaszellemnek, hogy magvában összehangolta a hat társult segédnek az adott halandói értelem számára addig végzett tevékenységét. Ezért pünkösdi napja óta az Urantián az isteni Igazítók minden erkölcsi besorolású, egészségesen működő elmébe beköltöznek.

108:2.4 (1187.3) Még az Igazság Szellemével felruházott elme esetében sem képesek az Igazítók önkényesen birtokba venni a halandói értelmet az első erkölcsi döntés meghozatala előtt. De amint az erkölcsi döntés megszületett, e szellemsegítő közvetlenül a Diviningtonról megkapja a felhatalmazást. Nincs semmilyen közvetítő vagy közbeavatkozó hatóság vagy erő, mely az isteni Igazító és a halandó társa között működne; Isten és ember közvetlen kapcsolatban áll.

108:2.5 (1187.4) Az Igazság Szellemének valamely evolúciós világ lakóiba való kiáradásának korát megelőzően az Igazítók adományozását láthatólag számos szellemhatás és személyes beállítottság határozza meg. Nem értjük teljesen az ilyen adományozásokat irányító törvényeket; nem értjük, hogy mi határozza meg azoknak az Igazítóknak az elküldését, akik ilyen

fejlődő elmékbe való költözésre önként vállalkoztak. Viszont számos olyan hatást és feltételt érzékelünk, amelyek láthatólag összefüggésben vannak az Igazítóknak az ilyen elmékbe való megérkezésével az Igazság Szellemének adományozását megelőzően, s ezek a következők:

108:2.6 (1187.5) 1. A személyes szeráf őrangyalok jelzése. Ha egy halandóba még nem költözött Igazító, akkor személyes oltalmazói hívásra haladéktalanul megtörténik az Igazító eljövetele. Valamiféle pontosan meghatározott, de még feltáratlan kapcsolat van az Igazítók segédkezése és a személyes szeráf őrangyalok segédkezése között.

108:2.7 (1187.6) 2. Az értelmi előrehaladás és a szellemi fejlődés harmadik körének elérése. Megfigyeltem Igazítókat, amint halandói elmékbe érkeztek, miután azok elérték e harmadik kört, és még mielőtt erről a helyi világegyetemi illetékes személyiségek egyáltalán értesültek volna.

108:2.8 (1187.7) 3. Valamilyen szokatlanul nagy szellemi jelentőségű magasabb rendű döntés meghozatala. Az ilyen emberi viselkedés egy személyes kihatású bolygói válsághelyzetben rendszerint maga után vonja a várakozó Igazító azonnali eljövetelét.

108:2.9 (1187.8) 4. A testvériség szelleme. Tekintet nélkül az elért lelki körökre és a személyes oltalmazók kijelölésére — a válsághelyzeti döntéshez bármiben is hasonló szempontok hiányában is — amikor egy fejlődő halandót eltölt a társai iránt érzett szeretet és magát a húsvér testben élő testvérei önzetlen szolgálatának szenteli, a várakozó Igazító minden esetben alászáll e halandó segédkezőhöz és az elméjébe költözik.

108:2.10 (1188.1) 5. Az Isten akaratának megcselekedésére irányuló szándék kinyilvánítása. Megfigyeltük, hogy a tér világain számos halandó ugyan láthatólag készen áll az Igazítók fogadására, ám a Nevelők mégsem jelentek meg. Ezután tovább figyeltük ezeket a teremtményeket, ahogyan nap nap után élik életüket, és szép csendben, szinte észrevétlenül egyszer csak döntésre jutottak abban, hogy kezdik megcselekedni a mennyei Atya akaratát. Ekkor figyelhettük meg a Gondolatigazítók azonnali elindulását.

108:2.11 (1188.2) 6. A Legfelsőbb Lény befolyása. Azokon a világokon, ahol az Igazítók nem kapcsolódnak egygyé a halandó lakosok kifejlődő lelkével, azt figyeltük meg, hogy az Igazítókat néha a számunkra teljesen érthetetlen hatások eredményeképpen adományozzák. Gyanítjuk, hogy ezeket az adományozásokat a Legfelsőbb Lényben eredő, valamilyen mindenségrendi válasz-megnyilvánulás határozza meg. Hogy ezek az Igazítók miért nem tudnak vagy nem akarnak egygyé kapcsolódni az ilyenfajta fejlődő halandói elmékkel, nem tudjuk. Ezekről a folyamatokról sohasem kaptunk kinyilatkoztatást.

3. Szervezés és igazgatás

108:3.1 (1188.3) Amennyire mi tudjuk, az Igazítókat önállóan működő egységként szervezik a világegyetemek mindenségében és nyilvánvalóan közvetlenül a Diviningtonról igazgatják. Az Igazítók mind a hét felsőbb-világegyetemben egyformák, és minden helyi világegyetemben azonos fajtájú Titkos Nevelő szolgál. Megfigyeléseinkből tudjuk, hogy számos különböző Igazító-sorozat létezik, s ez magába foglalja a fajok, a megítéltetések és a világok, csillagrendszerek és

világegyetemek szerinti meghatározásokat is. Azonban túlságosan bonyolult nyomon követni ezeket az isteni ajándékokat, mivel cserélődve működnek a nagy világegyetemben.

108:3.2 (1188.4) Az Igazítókról (a Diviningtonon kívül) csak a hét felsőbb-világegyetem központjaiban vannak teljes nyilvántartások. Az egyes felemelkedő teremtményekbe költözött egyes Igazítók számát és rendjét a paradicsomi hatóságok jelentik a felsőbb-világegyetemi központoknak, és onnan az adatokat továbbküldik az illetékes helyi világegyetemi központoknak, majd továbbítják az érintett bolygónak. De a helyi világegyetemi nyilvántartások nem tartalmazzák a Gondolatigazítók teljes számát; a nebadoni jegyzékben kizárólag a Nappalok Elődeinek képviselői által bejegyzett helyi világegyetemi megbízások száma található meg. Az Igazítók tényleges és teljes számát csak a Diviningtonon ismerik.

108:3.3 (1188.5) Az Igazítók emberi társait gyakran az adott Igazító száma alapján azonosítják; a halandók addig nem kapnak igazi világegyetemi nevet, amíg eggyé nem kapcsolódtak az Igazítójukkal, és ezt az egyesülést az jelzi, hogy a beteljesülés-őrangyal új nevet adományoz az új teremtménynek.

108:3.4 (1188.6) Ugyan rendelkezésünkre állnak Gondolatigazítókra vonatkozó nyilvántartások az Orvontonban, és bár nekünk nincs hatalmunk felettük és nem is állunk igazgatási jellegű kapcsolatban velük, mégis határozott meggyőződésünk, hogy igen szoros igazgatási kapcsolat van a helyi világegyetemek egyes világi és az isteni ajándékok Diviningtonon lévő központi lakóhelye között. Azt pedig tudjuk, hogy a

paradicsomi alászálló Fiú megjelenését követően az adott evolúciós világhoz az Igazítók bolygófelügyelőjéül egy Megszemélyesült Igazítót jelölnek.

108:3.5 (1189.1) Érdemes megemlíteni, hogy amikor a helyi világegyetemi felügyelők vizsgálatot folytatnak a bolygón, akkor mindig szólnak a Gondolatigazítók bolygói főnökéhez is, éppen úgy, ahogy javaslatokat tesznek a szeráfvezetőknek és az adott fejlődő világ igazgatásában érintett egyéb rendek vezetőinek. Az Urantián nem is olyan régen ilyen időszakos ellenőrzést hajtott végre Tabamantia, a Nebadon világegyetem összes életkísérleti bolygójának főfelügyelője. A jegyzőkönyvekből kiderül, hogy a különböző emberfeletti személyiségek különböző vezetőinek szóló figyelmeztetéseinek és intelmeinek felül a következő méltatást intézte a bolygón, a Szalvingtonon, az Uverszán vagy a Diviningtonon (ezt nem tudjuk pontosan) tartózkodó Igazítók vezetőjéhez, tehát:

108:3.6 (1189.2) „És most úgy fordulok hozzátok, kik nálam sokkal magasabb rendűek vagytok, mint a bolygókon végzett kísérletben résztvevők átmenetileg megbízott felügyelője; és azért jöttem, hogy kifejezzem a mennyei segédkezők e nagyszerű csoportja, a Titkos Nevelők iránt érzett nagyrabecsülésemet és mély tiszteletemet, akik önként vállalkoztak arra, hogy ezen a rendkívüli bolygón szolgáljanak. Nem számít, hogy milyen mély a válság, ti sohasem buktok el. Sem a nebadoni jelentésekben, sem az Orvonton bizottságai előtt eddig még sohasem emeltek vádat egyetlen isteni Igazító ellen sem. Eddig mindig tartottátok magatokat a megbízatásokhoz; mindig istenien hűségesek voltatok. Segítséget nyújtottatok azoknak a hibáknak a kijavításában és

azoknak a hiányosságoknak a pótlásában, amelyek ezen az összezavarodott bolygón munkálkodókkal hozhatók kapcsolatba. Bámulatos lények vagytok, ti vagytok a jó őrzői a lelkekben ebben a visszamaradott világban. Tisztelettel adózok előttetek még akkor is, ha önkéntes segédkezőkként nyilvánvalóan az én fennhatóságom alá tartoztok. Meghajolok előttetek páratlan önzetlenségetek, megértő segédkezésetek és pártatlan odaadásotok szerény elismeréséül. Megérdemlitek e viszályal sújtott, szerencsétlenségbe taszított és betegséggyötörte világ halandó lakosainak Istenszerű szolgálói nevet. Tisztellek benneteket! Már majdnem istenként imádlak benneteket!”

108:3.7 (1189.3) A számos és sokféle bizonyíték alapján úgy gondoljuk, hogy az Igazítókat gondosan szervezik, hogy létezik egy igen kifinomult és hatékony irányító-igazgatási rend, amely ezeknek az isteni ajándékoknak a tevékenységét szervezi valahonnan, egy igen messzi, központi forrásból, valószínűleg a Diviningtonról. Tudjuk, hogy a Diviningtonról jönnek a világokra és a halandó társuk halála után kétségtelenül oda is térnek vissza.

108:3.8 (1189.4) Rendkívül nehéz felfedni a magasabb szellemrendek között működő igazgatási rendszereket. Az én személyiségrendembe tartozók egyrészt elvégzik a sajátos feladataikat, és emellett kétségtelenül és tudtukon kívül számos egyéb személyes és nem-személyes Istenség-alatti szintű csoportban is tevékenykednek, melyek így egyesülten a tágas világegyetemet átható tényezőkként működnek. Sejtésünk szerint azért így szolgálunk, mert mi vagyunk az egyetlen olyan személyiséggel rendelkező teremtmény-csoport (a

Megszemélyesült Igazítók mellett), akik egyformán tudatosan érzékeljük az elő-személyes entitások különböző rendjeinek jelenlétét.

^{108:3.9 (1189.5)} Tudatában vagyunk az Igazítók jelenlétének, akik az Első Forrás és Központ elő-személyes Istenségének különvált részei. Érzékeljük az Ihletett Háromsági Szellemek jelenlétét, akik a paradicsomi Háromság személyes-feletti kifejeződésai. Hasonlóképpen tévedhetetlenül érzékeljük az Örökkévaló Fiútól és a Végtelen Szellemtől származó, bizonyos ki nem nyilatkoztatott rendek szellemjelenlétét is. Emellett nem vagyunk teljesen érzéketlenek még további, a számotokra ismeretlen entitásokra sem.

^{108:3.10 (1190.1)} A nebadoni melkizedek úgy tanítják, hogy a Független Hírvivők olyan mértékben személyiség-összehangolói ezeknek a különféle hatásoknak, amilyen mértékben azok az evolúciós Legfelsőbb Lény kiterjedő Istenségében megjelennek. Igencsak lehetséges, hogy számos eddig még megmagyarázatlan időbeli jelenség tapasztaláson alapuló egyesítésében fogunk részt venni, de e működés bizonyosságának nem vagyunk tudatában.

4. Az egyéb szellemi hatásokhoz való viszony

^{108:4.1 (1190.2)} A más Istenség-szilánkokkal való lehetséges összehangolódástól eltekintve az Igazítók meglehetősen egyedül tevékenykednek a halandói elmében. A Titkos Nevelő léte ékes bizonyága annak a ténynek, hogy ha az Atya láthatólag le is mondott a személyes hatalom és fennhatóság közvetlen gyakorlásáról a nagy világegyetemben, kivéve a paradicsomi Istenségek Legfelsőbb Teremtő gyermekei révén

fenntartott hatalmat, azért természetesen fenntartja magának azt az elvitathatatlan jogot, hogy jelen legyen az ő fejlődő teremtményeinek elméjében és lelkében abból a célból, hogy úgy cselekedjen, hogy a paradicsomi Fiak szellem-gravitációjával összehangoltan magához vonzzon minden teremtmény-teremtést. Ahogy a ti alászállt paradicsomi Fiútok mondta még az Urantián: „És én, ha felemeltetek, mindeneket magamhoz vonzok.” A paradicsomi Fiak és teremttársaik szellemi vonzerejét felismerjük és megértjük, viszont nem teljesen értjük az emberi elmében oly derekasan munkálkodó és élő Titkos Nevelőkben és rajtuk keresztül ható végtelenül bölcs atyai működés rendjét.

108:4.2 (1190.3) Noha a világegyetemek mindensége munkájának nem alárendeltjei vagy mellérendeltjei, és nyilvánvalóan nem is állnak ezzel semmiféle kapcsolatban, és bár az emberek gyermekeinek elméiben ettől függetlenül tevékenykednek, ezek a rejtélyes jelenlétek mégis szüntelenül az isteni eszményképek felé való haladásra készítetik a teremtményi társukat, mindig egyre feljebb csalják őket a jövőbeli, jobb élet céljai és törekvései irányába. Ezek a Titkos Nevelők folyamatosan segédkeznek Mihály szellemi birodalmának létrehozásában szerte a Nebadon világegyetemben, miközben megmagyarázhatatlanul hozzájárulnak a Nappalok Elődei fennhatóságának megszilárdításához az Orvontonban. Az Igazítók ténylegesen az Isten akaratát alkotják, és mivel az Isten Legfelsőbb Teremtő gyermekei szintén ugyanezt az akaratot testesítik meg, ezért elkerülhetetlen, hogy az Igazítók tevékenysége és a világegyetemi uralkodók főhatalma egymásra utalt viszonyban legyen. Bár az Igazítók Atya-jelenléte és a nebadoni Mihály Atya-főhatalma között láthatóan

nincs közvetlen kapcsolat, mind a két dolog szükségképp ugyanannak az isteniségnek a két különböző megnyilatkozása.

108:4.3 (1190.4) Úgy tűnik, hogy a Gondolatigazítók minden más szellemi jelenléttől függetlenül tevékenykednek; úgy tűnik, hogy olyan világegyetemi törvények szerint működnek, amelyek meglehetősen eltérnek az összes többi szellemhatás működését irányító és szabályozó törvénytől. De függetlenül az ilyen nyilvánvaló függetlenségtől, a hosszú távú megfigyelések vitathatatlanul kimutatták, hogy az Igazítók az emberi elmében tökéletesen egy ütemben és összhangban működnek együtt az összes többi szellem-segédkezéssel, beleértve az elmeszellem-segégeket, a Szent Szellemet, az Igazság Szellemét és a többi hatást.

108:4.4 (1190.5) Amikor egy világot felkelés szigetel el, amikor egy bolygó minden kifelé irányuló összeköttetés lehetőségétől megfosztatik, mint az Urantia a Kaligasztia-féle felfordulás ideje alatt, a személyes hírvivőktől eltekintve csupán egy lehetőség marad a közvetlen bolygóközi vagy világegyetemi kapcsolattartásra, s ez pedig a szférák Igazítóin keresztüli érintkezés. Történhet bármi valamely világon vagy egy világegyetemben, az Igazítók közvetlenül sosem érintettek. Egy bolygó elszigeteltsége semmiben sem befolyásolja az Igazítókat vagy az ő kapcsolattartási képességeiket abban, hogy kapcsolatot teremtsenek a helyi világegyetem, a felsőbb-világegyetem vagy a központi világegyetem bármelyik részével. Ez az oka annak, hogy olyan gyakran jön létre kapcsolat a beteljesülés tartalékos alakulatának felsőbb és öntevékeny Igazítóival az elkülönítés alá vont világokon. Az ilyen eljárást a bolygó elszigeteltségéből adódó hátrányok

kiküszöbölésére alkalmazzák. Néhány éve főangyali kör működik az Urantián, de ez az érintkezési forma nagymértékben magának a főangyali testületnek a kapcsolattartására korlátozódik.

108:4.5 (1191.1) Sok olyan szellemjelenséget észlelünk szerte a tágas világegyetemben, amelyet képtelenek vagyunk teljesen megérteni. Még a velünk kapcsolatos dolgok nyilvánosságra kerülését sem teljesen mi irányítjuk; és azt hiszem, hogy ennek a felderíthetetlen tevékenységnek a nagy részét a Gravitációs Hírvivők és bizonyosfajta Titkos Nevelők végzik. Nem hiszem, hogy az Igazítók kizárólag a halandói elmék átformálásában vesznek részt. Meggyőződéseim, hogy a Megszemélyesült Nevelők és a többi, ki nem nyilatkoztatott elő-személyes szellemrend az Egyetemes Atyának a teremtsérszerek teremtményeivel fenntartott közvetlen és megmagyarázhatatlan kapcsolatát képviselik.

5. Az Igazítók küldetése

108:5.1 (1191.2) Az Igazítók meglehetősen bonyolult feladatot vállalnak, amikor önként jelentkeznek arra, hogy olyan összetett lényekbe költözzenek, mint amilyenek az Urantián élnek. De elvállalták, hogy a ti elmétekben létezzenek, ott megkapják a teremtsérszerek szellemi értelmeinek utasításait, majd e szellemi üzeneteket újfogalmazzák vagy átalakítják az anyagi elme számára; az Igazítók nélkülözhetetlenek a Paradicsomra való felemelkedéshez.

108:5.2 (1191.3) Amit a Gondolatigazító nem tud felhasználni a jelenlegi életetekben, azokat az igazságokat, amelyeket nem tud sikeresen átadni eljegyzett embertársának, azokat

hűségesen megőrzi a következő létszakasz idejére, éppen úgy, ahogy most is magával hordozza körről körre azokat az igazságokat, melyeket nem tud embertársa tapasztalásai közé iktatni, mivel a teremtmény képtelen a megfelelő mélységű együttműködésre vagy sikertelenül próbálkozik azzal.

^{108:5.3 (1191.4)} Egy dologra azonban bizton számíthattok: Az Igazítók semmit sem veszítenek el, amit a gondjaikra bízta; sohasem hallottunk még olyat, hogy ezek a szellemsegítők mulasztást követtek volna el. Az angyalok és más felsőbb szellemlények, még a helyi világegyetemi fajtájú Fiak is, néha engednek a rossznak, néha letérnek az isteni útról, de az Igazítók sohasem inognak meg. Ők tökéletesen megbízhatók, és ez igaz mind a hét csoportjuk esetében.

^{108:5.4 (1191.5)} Az Igazítók jelenti a ti új, következő létformátok lehetőségét, az Isten fiaként való örök létezés magasabb rendű adományát. Akaratotok alapján és azzal összhangban az Igazítónak hatalmában áll az anyagi elmétek teremtményi folyamatait a születőben lévő morontiai lélek készítéseinek és célkitűzéseinek átalakító hatása alá vonni.

^{108:5.5 (1191.6)} A Titkos Nevelők nem gondolatsegítők; ők gondolatigazítók. Azzal a céllal működnek együtt az anyagi elmével, hogy igazgatási és szellemi-átalakítási tevékenységük révén a jövőbeli létpályátok új világaihoz és új nevéhez egy új elmét hozzanak létre. Küldetésük döntően a jövőbeli életre irányul, nem a mostanira. Mennyei segítőknek nevezik őket, nem földi segítőknek. Nem érdekeltek abban, hogy könnyűvé tegyék a halandó létpályáját; sokkal inkább abban érdekeltek, hogy életutakat meglehetősen nehézé és göröngyössé tegyék azért, hogy egyre több döntési helyzetbe hozzanak és

döntésre bírjanak titeket. A nagyszerű Gondolatigazító jelenléte nem teszi könnyűvé az életet és nem mentesít a fárasztó gondolkodástól, de az ilyen isteni ajándék fenséges értelmi békét és felséges szellemi megnyugvást hoz.

108:5.6 (1192.1) Pillanatnyi, folyton változó öröm- és szomorúság-érzeteitek alapján véve tisztán emberi és anyagi válaszok a belső lelkiállapototokra és a benneteket körülvevő külső, anyagi környezetre. Ezért ne úgy tekintsetek az Igazítókra, mint önző vigaszt és a halandóknak szánt megnyugvást nyújtókra. Az Igazítónak az a dolga, hogy felkészítsen az örök kalandra, biztosítsa a továbbélésedet. Nem része a Titkos Nevelő küldetésének az, hogy pátyolgassa a sértett érzelmeiteket vagy babusgassa a megtépázott büszkeségeket; a lelkek felkészítése a hosszú, felemelkedői létpályára az, ami az Igazító figyelmét leköti és idejét kitölti.

108:5.7 (1192.2) Kétlem, hogy képes lennék elmagyarázni, hogy mit is csinál az Igazító az elmétekben és a lelkek érdekében. Nem tudom, hogy teljesen tisztában vagyok-e azzal, hogy valójában mi megy végbe az isteni Nevelő és az emberi elme mindenségrendi társulásában. Mindez egyfajta rejtély számunkra, nem is annyira a tervet és a célt, hanem a tényleges végrehajtás módját tekintve. Éppen ez az, ami olyan nagy nehézséget okoz abban, hogy megfelelő nevet találjunk a halandó embereknek adott nagyszerű ajándékoknak.

108:5.8 (1192.3) A Gondolatigazítók át szeretnék alakítani a félelemérzeteiteket a szeretet és a bizalom meggyőződésévé; ilyet azonban nem tehetnek gépiesen és önkényesen; ez a ti feladatotok. Azoknak a döntéseknek a végrehajtása során, amelyek megszabadítanak benneteket a félelem láncaitól, szó

szerint ti alkotjátok azt a lelki alapot, amelynek az egyre magasabb szintű és egyre teljesebb megvilágosodás szellemi emelőrúdját az Igazító nekifeszíti.

^{108:5.9 (1192.4)} Amikor a fajok magasabb rendű és alacsonyabb rendű hajlamai közötti éles és jól meghatározott feszültség alakul ki, vagyis a valóban helyes és a valóban rossz között választani kell (és itt nem pusztán arról van szó, hogy mit tartotok helyesnek vagy helytelennek), akkor bízhattok abban, hogy az Igazító valamilyen meghatározott és tevékeny módon mindig részt fog venni az ilyen tapasztalásokban. Az a tény, hogy az effajta Igazító-tevékenység nem tudatosul az Igazító emberi társában, egyáltalán nem von le semmit annak értékéből és valóságából.

^{108:5.10 (1192.5)} Ha személyes beteljesülés-őrangyalotok van és esetleg nem válnátok továbbélővé, akkor az őrangyal ellen eljárást kell indítani annak tisztázása érdekében, hogy a feladatát hűségesen elvégezte-e. De a Gondolatigazítókat nem vetik alá ilyen eljárásoknak, ha embertársuk nem volt képes a továbbélésre. Mi mindannyian tudjuk, hogy míg egy angyal esetleg nem végzi tökéletesen a szolgálatát, addig a Gondolatigazítók paradicsomi tökéletességgel dolgoznak; az ő segédkezésüket a Diviningtonon kívül élő egyetlen lény által sem kifogásolható eljárási tökéletesség jellemzi. A kísérőitek tökéletesek; ennél fogva a tökéletességi cél bizonyosan elérhető.

6. Isten az emberben

^{108:6.1 (1192.6)} Valóban csodálatosak a nemes és tökéletes Igazítók, amiért istenimód leereszkednek, hogy felajánlkozzanak az

olyan anyagi teremtmények elméjébe való tényleges beköltözésre, mint amilyenek az urantiai halandók is, és ténylegesen megpróbálkozzanak a földi, állati eredetű lényekkel való egyesüléssel.

^{108:6.2 (1193.1)} Függetlenül attól, hogy milyen besorolásúak voltak valamely világ lakosai, egy isteni Fiú alászállását, majd pedig az Igazság Szellemének a minden emberbe való alászállását követően az Igazítók seregestül özönlenek az adott világba, hogy minden egészséges, saját akarattal bíró teremtmény elméjébe beköltözzenek. Miután a paradicsomi megtestesült Fiú teljesítette küldetését, ezek a Nevelők valóban a „tibennetek lévő mennyországga” válnak. Ezen isteni ajándékok átadásával az Atya a lehető legközelebb kerül a bűnhöz és a rosszhoz, mivel szó szerint igaz, hogy az Igazítónak együtt kell léteznie a halandói elmében még a legnagyobb emberi igazságtalanságokkal is. A bennetek lakozó Igazítónak rettenetes szenvedést okoznak azok a gondolatok, amelyek tisztán aljasak és önzők; elszomorítja őket a széppel és az istenivel szemben tanúsított tiszteletlenség, és az emberek ostoba állati félelmei és gyerekes aggodalmai ténylegesen akadályozzák őket a munkájukban.

^{108:6.3 (1193.2)} A Titkos Nevelők kétségtelenül az Egyetemes Atya adományai, az Isten képének tükröződései kint a világegyetemben. Az egyik nagy tanító egykor arra intette az embereket, hogy újjá kell születniük az elméjük szellemében; hogy új emberré kell válniuk, aki, mint Isten, igazságosságban és az igazság kiteljesítésében teremtetett. Az Igazító az isteniség jegye, az Isten jelenléte. „Isten képe” nem fizikai hasonlatosságra vagy az anyagi teremtményi felruházottság

véges korlátaira utal, hanem inkább az Egyetemes Atya szellemi jelenlétének ajándékára a Gondolatigazítóknak a világegyetemek alacsonyrendű teremtményeihez való mennyei elküldésében.

108:6.4 (1193.3) Az Igazító a szellemi felemelkedés kútforrása és az isteni jellem reménye bennetek. Ő a továbbélés hatalma, előjoga és lehetősége, ami oly nagy mértékben és mindörökre megkülönböztet benneteket a pusztán állati teremtményektől. Ő a magasabb rendű és igaz belső szellemi gondolat-ösztönzés, ellentétben azzal a külső, fizikai ingerrel, mely az anyagi test idegi-energia rendszerén keresztül éri el az elmét.

108:6.5 (1193.4) A jövőbeli létpálya hűséges őrzői tökéletesen megkettőznek minden elmébéli alkotást, azokhoz szellemi ellendarabot alkotnak; így lassan, de biztosan újjáteremtenek benneteket olyanná, amilyenek valójában vagytok (csak szellemi értelemben) a továbbélők világaiban való feltámadáshoz. Mindezek a fényes szellemi átalakulások megőrződnek a kifejlődő és halhatatlan lelkek megjelenő valóságában, a morontia sajátlényegetekben. Ezek a valóságok ténylegesen is léteznek, függetlenül attól, hogy az Igazító ritkán képes olyan tisztán megjeleníteni ezeket az alkotás-párokat, hogy a tudat szintjére kerülhessenek.

108:6.6 (1193.5) Miként te az emberi szülője vagy, úgy az Igazító az isteni szülője az igazi valódnak, az önmagad magasabb rendű és fejlődő sajátlényegének, a jobb morontiai és jövőbeli szellemi valódnak. Éppen ez a kifejlődő morontiai lélek az, amelyet a bírák és az ítélők értékelnek akkor, amikor döntenek a továbbélésekről és továbbengednek benneteket felfelé az új

világokra és a soha véget nem érő létezésbe örökre eggyé kapcsolódva a hűséges társatokkal — Istennel, az Igazítóval.

108:6.7 (1193.6) Az Igazító a ti kifejlődő halhatatlan lelketek örökkévaló elődje, isteni eredete; ők az a szüntelen készítés, mely az embert rábírja arra, hogy megpróbálja megszerezni az uralmat az anyagi, jelenlegi léte fölött a szellemi és jövőbeli létpályája tükrében. A Nevelők a halhatatlan remény foglyai, az örökké tartó fejlődés forrásai. És mennyire élvezik, amikor halandó társukkal többé-kevésbé közvetlen csatornákon érintkezhetnek! Mennyire örvendeznek, amikor nélkülözhetik a jelképeket és az egyéb közvetett utakat, és üzeneteiket az emberi társaik értelmének közvetlenül villanthatják fel!

108:6.8 (1194.1) Ti emberek, egy majdnem végtelenül tágas körkép véget nem érő kibontakoztatását kezdtétek el, soha véget nem érő, örökké szélesedő lehetőség-szférák határok nélkülivé tágításába fogtatok, amelyek felüdítő szolgálatot, páratlan kalandot, fenséges bizonytalanságot és korlátlan fejlődést foglalnak magukba. Amikor a fejetek felett sötét felhők gyülekeznek, akkor hitetekben kell elfogadnotok a bennetek lakozó Igazító jelenlétének tényét, és így képesnek kell lennetek a halandói bizonytalanságok ködén túllátni és észrevenni az örökkévaló igazságosság napjának tiszta ragyogását a Satania lakóvilágainak hívogató magasságain.

108:6.9 (1194.2) [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

109. írás

Az Igazítók viszonya a világegyetemi teremtményekhez

109:0.1 (1195.1) **A GONDOLATIGAZÍTÓK** a világegyetemi létpálya gyermekei, és valóban, a tiszta Igazítóknak tapasztalatokat kell gyűjteniük, miközben a halandó teremtmények növekednek és fejlődnek. Ahogy az embergyermek személyisége gazdagodik az evolúciós lét küzdelmeire való felkészülés során, úgy gyarapodik az Igazító a felemelkedői lét következő szakaszának próbái közepette. Ahogyan a gyermek szert tesz a felnőttkori tevékenységeihez szükséges alkalmazkodó sokoldalúságra a kisgyermekkorai közösségi és játékos életének megélésén keresztül, úgy szerez gyakorlatot az emberben lakozó Igazító a mindenségrendi élet következő szakaszához a morontia létpályával kapcsolatos tevékenységeknek az előzetes, halandói megtervezése és kipróbálása révén. Az emberi létezés olyan gyakorlati időt jelent, melyet az Igazító hatékonyan használ ki felkészülésül a jövő élet nagyobb mértékű felelősségvállalására és nagyobb lehetőségeire. De az Igazító erőfeszítései a bennetek eltöltött idő alatt nem igazán az ideigvaló életviszonyok és a bolygón való létezés ügyeire korlátozódnak. Mondhatni a Gondolatigazítók ma a világegyetemi létpálya valóságainak próbáját tartják az emberi lények fejlődő elméiben.

1. Az Igazítók fejlődése

109:1.1 (1195.2) Lennie kell egy átfogó és részletesen kidolgozott tervnek a tiszta Igazítók kiképzésére és felkészítésére a Diviningtonról való kiküldésük előtt, de erről nem tudunk valami sokat. Nyilvánvalóan létezik egy olyan általános képzési rendszer is, mely az alászállási tapasztalásokat szerzett Igazítók továbbképzését biztosítja, mielőtt újabb, halandóval való társulási küldetésre indulnának, de erről tényszerű tudomásunk nincs.

^{109:1.2 (1195.3)} Megszemélyesült Igazítóktól tudom, hogy amikor egy Nevelő-segítette halandónak nem sikerül a túlélés, akkor az Igazítónak a Diviningtonra való visszatérését követően egy hosszabb továbbképző tanfolyamon kell részt vennie. Erre a továbbképzésre az emberi lénybe való alászállásból fakadó tapasztalás teremt lehetőséget, és az Igazítók ezt mindig még azelőtt megkapják, hogy az idő evolúciós világaiba visszarendelnék őket.

^{109:1.3 (1195.4)} A tényleges élettapasztalásnak nincs mindenségrendi helyettesítője. Egy újonnan megformált Gondolatigazító isteniségi tökéletessége semmilyen mértékben nem ruházza fel a Titkos Nevelőt a tapasztalaton alapuló segédkezés képességével. A tapasztalás elválaszthatatlan az élő létezésből; ez az egyetlen dolog, amelynek tényleges megélésén keresztül végrehajtásának szükségessége alól semmilyen isteni felruházottság sem mentesíthet senkit. Ennélfogva a Legfelsőbb jelenlegi szféráján belül létező és működő minden lényhez hasonlóan a Gondolatigazítóknak is tapasztalatot kell szerezniük; az alacsonyabb rendű, tapasztalatlan csoportoktól a magasabb rendű, tapasztaltabb csoportok irányába kell fejlődniük.

^{109:1.4 (1196.1)} Az Igazítók egy meghatározott fejlődési létpályát futnak be a halandói elmében; mindörökké az övék maradó valóságszintre jutnak el. Egyre nagyobb mértékben tesznek szert az igazítói szaktudásra és képességekre az anyagi fajokkal létesített mindenféle kapcsolat eredményeként, függetlenül attól, hogy az adott halandó lény továbbélő-e vagy sem. Emellett ők az emberi elme egyenrangú társai is a továbbélési

készséggel rendelkező halhatatlan lélek kifejlődésének elősegítésében.

^{109:1.5 (1196.2)} Az Igazító fejlődésének első szakasza a halandó lény továbbélő lelkével való eggyé kapcsolódásban teljeseedik ki. Tehát miközben ti természetetekben az ember felől befelé és felfelé, az Isten felé fejlődtek, addig az Igazítók természetükben kifelé és lefelé, Istentől az ember felé fejlődnek; és így lesz az isteniség és az emberiség egyesülésének végső terméke örökre az ember fia és az Isten fia.

2. Az öntevékeny Igazítók

^{109:2.1 (1196.3)} Beszámoltunk már nektek az Igazítók igazítói tapasztalás alapján való csoportosításáról — vannak tehát tiszta, haladó és felsőbb Igazítók. Meg kell ismernetek egy működési jellegen alapuló osztályozást is — az öntevékeny Igazítókat. Öntevékeny Igazító az, aki:

^{109:2.2 (1196.4)} 1. Már szerzett némi meghatározott és szükséges tapasztalatot a saját akarattal bíró teremtmények kifejlő életében, akár átmenetileg tevékenykedő Igazítóként olyanfajta világon, ahol az Igazítókat csak kölcsönkapják a halandók, akár valamely tényleges egyesülési bolygón, ahol is az adott emberi lénynek nem sikerült a továbbélés. Az ilyen Nevelő haladó vagy felsőbb Igazító lehet.

^{109:2.3 (1196.5)} 2. Kialakította a szellemi erő-egyensúlyt egy olyan emberi lényben, aki már teljesítette a harmadik lelki kört és akihez személyes szeráf őrangyalt rendelték.

^{109:2.4 (1196.6)} 3. Olyan halandó társa van, aki meghozta a legmagasabb rendű döntést, az Igazítóval ünnepélyes és igaz jegyességet kötött. Az Igazító már előre úgy tekint a tényleges egygyé kapcsolódás időpontjára és olybá veszi az egyesülést, mint kész ténnyt.

^{109:2.5 (1196.7)} 4. Olyan halandó társa van, akit már besoroltak a beteljesülés egyik tartalékos alakulatába a halandói felemelkedés valamelyik evolúciós világán.

^{109:2.6 (1196.8)} 5. Valamikor, amikor embertársa aludt, átmenetileg levált a halandó-fogságbeli elméről azért, hogy valamilyen nehéz feladatot teljesítsen, mint amilyen az összeköttetés, a kapcsolat kialakítása vagy valamilyen bejegyzés megújítása, vagy egyéb emberfeletti szolgálatot végezzen a rendeltetési helyét jelentő világ szellemi igazgatásában.

^{109:2.7 (1196.9)} 6. Válsághelyzetben valamely emberi lény tapasztalásában szolgált, aki az adott bolygó szellemi működéséhez alapvetően szükséges mindenségrendi küldetés végrehajtására megbízást kapott szellemszemélyiség anyagi kiegészítője volt.

^{109:2.8 (1196.10)} Úgy tűnik, hogy az öntevékeny Igazítók jellegzetes mértékű akarattal rendelkeznek minden tekintetben, kivéve a mindenkori embertársuk személyiségjegyeit, amint az meg is nyilvánul abban a számtalan hőstettben, melyet az adott halandóval való kapcsolódáson belül és attól függetlenül visznek véghez. Az ilyen Igazítók számos különböző tevékenységet folytatnak az adott teremtrészben, de leginkább azért észlelhetetlen bent-lakozóként a maguk választotta földi szálláshelyükön működnek.

^{109:2.9 (1196.11)} Ezek a magasabb rendű és tapasztaltabb Igazítók nyilvánvalóan képesek kapcsolatba lépni a más teremtsrészekben tartózkodó Igazítókkal. De miközben egymással érintkeznek, kizárólag kölcsönös munkájuk szintjén és csakis abból a célból tesznek így, hogy megőrizték azokat a rájuk bízott adatokat, melyek lényegesek a tartózkodási helyük szerinti teremtsrészen végzett igazítói szolgálathoz, bár tudjuk, hogy válsághelyzet idején alkalmanként bolygóközi ügyekkel is foglalkoztak.

^{109:2.10 (1197.1)} A felsőbb, öntevékeny Igazítók akaratuk szerint képesek elhagyni az emberi testet. Az elmébe beköltözött Igazítók nem szerves vagy élőlénytani részei a halandó életnek; ők az életen felüli isteni többletek. Szerepüket az eredeti élettervekben határozták meg, de nem nélkülözhetetlenek az anyagi létezéshez. Megemlítendő ugyanakkor az is, hogy miután a halandóban teljesítendő alászállási szolgálatukat megkezdték, nagyon ritkán és csak átmenetileg hagyják el halandó lakhelyüket.

^{109:2.11 (1197.2)} A kötelezettségeik alól felmentett Igazítók azok, akik teljesítették a rájuk bízott feladatot és csak az anyagi élethordozó felbomlására vagy a halhatatlan lélekké való átmenetre várnak.

3. Az Igazítók viszonya a halandólény-fajtákhoz

^{109:3.1 (1197.3)} A Titkos Nevelők tényleges munkájának jellege attól függően változik, hogy milyen a feladatuk természete, vagyis hogy kapcsolati vagy eggyé-kapcsolódási Igazítók. Néhány Igazítót pusztán kölcsönbe adnak az adott halandónak az átmeneti élettartamra; mások személyiségre pályázóként

küldetnek el az örökké tartó eggyé kapcsolódás engedélyezésével, feltéve, hogy az adott halandó továbbélő lesz. Van némi különbség a különböző bolygókon végzendő tevékenységükben az életfajták szerint is, csakúgy, mint a különböző csillagrendszerbeli és világegyetembeli munkájukban is. De egészében véve munkájuk módfelett azonos, és egységesebb jellegű, mint a mennyei lények bármelyik teremtetett rendjének feladatai.

109:3.2 (1197.4) Bizonyos kezdetleges világokon (az egyes sorozatba tartozó világokon) az Igazító a gyakorlati tapasztalatszerzés érdekében költözik a teremtmény elméjébe, főként önmaga képzése és saját fejlődése érdekében. Az ilyen világokra rendszerint tiszta Igazítókat küldenek azokban a kezdeti időkben, amikor az őseemberek eljutnak a döntések mezejére, de amikor még viszonylag kevesen választják azoknak az erkölcsi magasságoknak az elérését, amelyek az önuralom hegyein túl vannak és annak a jellemnek a kialakítását jelentik, amely a megjelenő szellemiség magasabb szintjeinek elérésére irányul. (Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra nem képesek közül azonban sokan Szellem-egyesülési felemelkedő lényként nyerik el az öröklétet.) Az Igazítók értékes kiképzést kapnak és nagyszerű tapasztalatokat szereznek a fejletlen elmékkel való átmeneti jellegű társulások során, és később képesek hasznosítani ezt a tapasztalást fejlettebb lények érdekében más világokon. A széles világegyetemben semmi sem vész kárba, ami túlélési értékkel rendelkezik.

109:3.3 (1197.5) Egy másik fajta világon (kettes csoport) az Igazítókat csak kölcsön kapják a halandó lények. Itt a Nevelők sohasem érhetnek el személyiség-egyesülést az alászállásuk során, de

igen nagy segítséget jelentenek emberi társuknak a halandói lét tartama alatt, sokkal többet, mint amennyit az Urantia halandóinak képesek nyújtani. Az Igazítókat itt azért kölcsönzik a halandó teremtményeknek, hogy egyetlen élettartamnyi idő alatt mintaként szolgáljanak a magasabb rendű szellemi fejlődéshez, átmeneti segítőként tevékenykedjenek a továbbélő jelleme tökéletesítésének izgalmas feladatában. Az Igazító nem tér vissza a természetes halált követően; ezek a továbbélő halandók Szellem-egyesülésen keresztül érik el az örökkévaló életet.

109:3.4 (1197.6) Az olyan világokon, mint az Urantia (hármasszámú csoport) valódi jegyesség jön létre az isteni ajándékkal, egy életre-halálra szóló elkötelezettség. Ha továbbélő leszel, akkor örök egyesülés következhet, örökké tartó eggyé kapcsolódás, az ember és az Igazító egy lényé alakulása.

109:3.5 (1197.7) Az e sorozatba tartozó világok három-agyszelvényű halandóiban az Igazítók sokkal inkább képesek tényleges kapcsolatteremtésre halandó társukkal az ideigvaló élet tartama alatt, mint az egy- és a két-agyszelvényű fajtákban. De a halált követő létpályán a három-agyszelvényű fajták ugyanúgy haladnak végig, mint az egy-agyszelvényűek és a két-agyszelvényűek — az urantiai emberfajták.

109:3.6 (1198.1) A két-agyszelvényű lények világain a paradicsomi alászálló Fiú ottlétét követően tiszta Igazítókat ritkán küldenek megkérdőjelezhetetlen továbbélési képességű személyekhez. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen világokon a túlélésképességgel rendelkező, értelmes férfiak és nők elméibe beköltöző Igazítók gyakorlatilag mindegyike a haladó vagy a felsőbb Igazító-fajtába tartozik.

109:3.7 (1198.2) Az Urantia evolúciós őseim-fajtái között számosban háromféle lény élt. Egyesek olyan állatiasak voltak, hogy náluk teljesen hiányzott az Igazító befogadásához szükséges képesség. Mások egyértelműen mutattak ilyen képességeket, és azon nyomban meg is kapták az Igazítót, mihelyt az erkölcsi felelősségvállalás életkorát elérték. Ott voltak azután azok, akik a köztes helyzetet jelentették; rendelkeztek Igazító-befogadási képességgel, azonban a Nevelő csak akkor költözhetett az adott lény elméjébe, ha azt az egyén személyesen kérte.

109:3.8 (1198.3) De ama lények közül soknál, amelyek gyakorlatilag képtelennek minősülnek a továbbélésre az alkalmatlan és alacsonyrendű őseiktől örökölt jegyeik miatt, tiszta Igazító szolgált, és az evolúciós elmével való kapcsolata során értékes előzetes tapasztalatokat szerzett s így jobban felkészült a következő feladatára, melyet egy másik világon egy magasabb rendű elmében jelöltek ki számára.

4. Az Igazítók és az emberi személyiség

109:4.1 (1198.4) Az emberi lények közötti magasabb rendű, értelmes érintkezést nagyban segítik az elmében lakozó Igazítók. Az állatok rokonszenvvel viseltetnek a társaik iránt, de nem közölnek egymásnak fogalmakat; képesek érzelmek kifejezésére, viszont eszmék és eszményképek közlésére nem. Az állati eredetű emberek sem élnek meg magasröptű értelmi érintkezéseket vagy szellemi közösséget addig, amíg a Gondolatigazító be nem költözik az emberi elmébe, jóllehet a nyelv kifejlesztésének idejére ezek az evolúciós teremtmények már a legjobb úton vannak ahhoz, hogy Igazítót fogadjanak be.

109:4.2 (1198.5) Az állatok kezdetleges módon ugyan, de közléscserét folytatnak egymással, azonban az ilyen kezdetleges kapcsolatteremtésben kevés vagy egyáltalán semmi személyiségi lényeg sem jelenik meg. Az Igazító nem személyiség; ők elő-személyes lények. Viszont a személyiség forrásából származnak, és a jelenlétük javítja az emberi személyiség minőségi megnyilvánulását; különösen igaz ez akkor, ha az Igazító előzetes tapasztalattal rendelkezik.

109:4.3 (1198.6) Az Igazító fajtájának nagyon is sok köze van az emberi személyiség kifejeződési képességéhez. Az egyes korszakokban az Urantia nagy értelmi és szellemi vezetői döntően azért voltak képesek jelentős hatást kifejteni, mert a bennük lakozó Igazító kivételes és előzetes tapasztalattal rendelkezett.

109:4.4 (1198.7) Az alászállt Igazítók nem kis mértékben működtek együtt más szellemhatásokkal a régmúlt korokban élt ősemberek leszármazottainak átformálásában és emberré alakításában. Ha az Urantia lakóinak elméjében tartózkodó Igazítókat kivonnák, akkor ez a világ lassan visszajutna az ősember korának számos élethelyzetéhez és szokásához; az isteni Nevelők a polgárosodott viszonyok kibontakozásának egyik igazi lehetőségét jelentik.

109:4.5 (1198.8) Megfigyeltem egyszer egy elmébe költöző Gondolatigazítót az Urantián, aki az uverszai feljegyzések szerint előzőleg már tizenöt elmében is lakozott az Orvontonban. Nem tudjuk, hogy ez a Nevelő szerzett-e már korábban is hasonló tapasztalatokat más felsőbb-világegyetemekben, de az a gyanúm, hogy igen. Ez egy nagyszerű Igazító és az egyik leghasznosabb és leginkább

tevékeny erők egyike az Urantián a jelenlegi korszakban. Amit a többiek elveszítettek, amikor elutasították a továbbélést, azt ez az emberi lény (és a ti egész világotok) most elnyeri. Aki nem rendelkezik szellemi-továbbélési képességekkel, attól még azt a tapasztalt Igazítót is elveszik, amelyik éppen most önála van, míg akinek tényleges lehetősége van a továbbélésre, az megkaphatja akár a tunya, mindent feladó személy előzetes tapasztalatokkal már rendelkező Igazítóját is.

109:4.6 (1199.1) Bizonyos értelemben az Igazítók bizonyos fokig elősegíthetik az igazság, a szépség és a jóság területeinek kereszt-megtermékenyítését a bolygón. Két alászállási tapasztalásban ugyanazon a bolygón azonban ritkán részesülnek; az Urantián jelenleg szolgáló Igazítók között nincs egy sem, aki már egyszer korábban is e világon tartózkodott volna. Tudom mit beszélek, mivel a számuk és az adataik rendelkezésünkre állnak az uverszai irattárakban.

5. Az Igazító beköltözésének anyagi akadályai

109:5.1 (1199.2) A felsőrendű, öntevékeny Igazítók gyakran képesek szellemi jelentéstartalmakat vinni az emberi elmébe, amikor az akadálytalanul működik a felszabadult, de szabályozott alkotó képzelőerő csatornáiban. Ilyenkor, és néha az ember alvása közben, az Igazító képes feltartóztatni az elmebéli folyamatokat, megállítani az áramlást, majd elterelni az eszmefolyamot; mindezt annak érdekében teszi, hogy mély szellemi átalakulásokat okozzon a felsőtudat magasabb, rejtett zugaiban. Így az elme erőit és energiáit tökéletesebben hangolja a jelen és a jövő szellemi szintje kapcsolat-hangjainak hangneméhez.

109:5.2 (1199.3) Néha lehetővé válik, hogy az elme megvilágosodjon, hogy meghalljátok a bennetek folyamatosan beszélő isteni hangot, s így részlegesen tudatosíthassátok az állandóan bennetek lakozó magvában való személyiség bölcsességét, igazát, jóságát és szépségét.

109:5.3 (1199.4) De az ingatag és gyorsan változó elmebéli hozzáállásaitok gyakran megghiúsítják az Igazítók terveit és tönkreteszik munkájukat. Munkájukra nemcsak a halandó fajok benső természete van hatással, hanem az igazítói szolgálatot nagymértékben nehezítik a ti saját előfeltevéseitek, meggyökeresedett felfogásaitok és tartósan meglévő előítéleteitek is. E nehézségek miatt sokszor csak befejezetlen alkotásaik képesek a tudatosság szintjére emelkedni, és emiatt a fogalomzavar elkerülhetetlen. Ezért az elmebéli helyzetek részletes elemzésekor csak az jelenthet biztonságot, hogy minden egyes gondolat és tapasztalás azonnali felismerése arra irányuljon, hogy annak mi a tényleges és alapvető jelentősége, teljesen függetlenül attól, hogy mi lehetett volna a jelentőségük.

109:5.4 (1199.5) Az élet nagy kihívása az örökölt élethajlamok hozzáigazítása a Titkos Nevelő isteni jelenléte által keltett szellemi késztetések igényeihez. Míg a világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi léptékvonalán senki sem szolgálhat két urat, az Urantián élt jelenlegi életetekben minden embernek két úrnak kell szolgálnia. Az embernek el kell sajátítania a folyamatos kiegyezések ideigvaló emberi életmódját, miközben szellemi hűséget kell fogadnia egyetlen úrnak; és éppen ez az, amiért annyian eltévelyednek és elbuknak,

elfásulnak és összeroskadnak az evolúciós küzdelmek feszültsége alatt.

109:5.5 (1199.6) Noha az agyi felruházottság örökölt hagyatéka és annak villamos-vegytani felügyelete mind igyekszik csökkenteni az Igazító tevékenységének hatékonyságát, azonban (az egészségesen működő elmékben) semmilyen örökölt fogyatékoság sohasem képes megakadályozni a szellemi továbblépést. Az örökölt jegyek befolyásolhatják a személyiségfejlődés ütemét, de meg nem akadályozhatják a felemelkedési kaland tényleges betetőzését. Ha együtt akartok működni az Igazítókkal, akkor az isteni ajándék előbb-utóbb kifejleszti a halhatatlan morontia lelket, és az ezzel való eggyé kapcsolódást követően elvezeti az új teremtményt a helyi világegyetem főhatalmú Tökéletes Fia elé, végül pedig a Paradicsomon tartózkodó Igazítók Atyja elé.

6. Az igazi értékek állandósága

109:6.1 (1200.1) Az Igazítók sohasem buknak el; semmi sem vész el, ami továbbélésre érdemes; a saját akarattal bíró lényekben minden igaz érték bizonyosan túlélésképes, függetlenül attól, hogy az adott értékeket felfedező vagy értékelő személyiség továbbélő lesz-e vagy sem. Így van ez, a halandó teremtmény elutasíthatja a továbbélést; az élettapasztalatok azonban nem vesznek kárba; az örökkévaló Igazító magával viszi az ilyen, láthatóan elbukott élet hasznosítható jellemzőit egy másik világba és mindezeket a továbbélő jelentéstartalmakat és értékeket a továbbélés-képességgel rendelkező, magasabb rendű halandói elmének adományozza. Egyetlen valamirevaló tapasztalásra sem kerül sor hiába; egyetlen igaz jelentéstartalom vagy igaz érték sem vész el sohasem.

109:6.2 (1200.2) Az eggyé kapcsolódásra jelölt teremtményekkel kapcsolatban, ha egy Titkos Nevelőt cserbenhagyja a halandói társa, ha emberi társa elutasítja a felemelkedői létpályán való elindulást, akkor az Igazító a természetes halált követően (vagy megelőzőleg) minden túlélőnek bizonyuló értéket magával visz, amely az adott, a továbbélést el nem ért teremtmény elméjében kifejlődött. Amennyiben egy Igazító következő alkalmakkor sem képes eggyé kapcsolódni a személyiséggel azért, mert emberi társai nem lettek továbbélők és ha ez a Nevelő ezután személyiséget nyer, akkor mindazok a tapasztalatok, amelyeket e halandói elmék megkaptak vagy megszereztek, ténylegesen az ilyen újonnan Megszemélyesült Igazító birtokába jutnak, az ő olyan felruházottságává válnak, melyeket az összes jövőbeli korszakban élvezhet és alkalmazhat. Az ebbe a rendbe tartozó Megszemélyesült Igazító olyan vegyes entitásnak minősül, amely az összes korábbi teremtmény-társának túlélésképes jellemvonásaiból áll össze.

109:6.3 (1200.3) Amikor a hosszas világegyetemi tapasztalatszerzést követően az Igazítók az alászállási küldetésben lévő isteni Fiakba való költözésre vállalkoznak, teljesen tisztában vannak azzal, hogy e szolgálaton keresztül sohasem tehetnek szert személyiségre. De a szellemek Atyja gyakran személyiséget adományoz ezeknek az önkénteseknek és a rendjük igazgatójává teszi meg őket. Ezek a Diviningtonon élő, tiszteletből hatáskört kapott személyiségek. Az ő különleges természetük egyaránt magába foglalja a halandó lényekben megszerzett többszörös tapasztalásokból kirakott emberiségképet és a paradicsomi alászálló Fiú emberi-

isteniségének szellemátiratát is, melyet utoljára őbenne megtapasztaltak.

109:6.4 (1200.4) A ti helyi világegyetemetek Igazítóinak tevékenységét a nebadoni Mihály Megszemélyesült Igazítója irányítja, az a Nevelő, aki lépésről lépésre vezette őt, amikor életét emberi testben József-fia-Jósuaként élte. Ez a rendkívüli Igazító hűségesen elvégezte feladatát, és e derék Nevelő bölcsen irányította az emberi természetet, mindig az Atya tökéletes akarata ösvényének választása felé vezetve a paradicsomi Fiú halandói elméjét. Ez az Igazító korábban Makiventa Melkizedekkel szolgált Ábrahám idejében és ezt az alászállást megelőzően, továbbá e két alászállási tapasztalás között is óriási vállalkozásokat vitt véghez.

109:6.5 (1200.5) Ez az Igazító valóban győzedelmeskedett Jézus emberi elméjében — abban az elmében, mely minden egyes ismétlődő élethelyzetben megtartotta az Atya akaratának való megfelelés szent fogadalmát, mondván „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” Az ilyen töretlen elhivatottság igazi útlevelet ad az emberi természet korlátaitól való elszabaduláshoz és az isteni tökéletesedés véglegességének eléréséhez.

109:6.6 (1200.6) Ugyanez az Igazító jelenleg e fenséges személyiség kifürkészhetetlen természetében József-fia-Jósua keresztség-előtti emberi lényegét mutatja meg, azoknak az örök és élő értékeknek az örökkévaló és élő átiratát, melyeket az urantiaiak legnagyobbika a hétköznapi élet szerény körülményeiből kimunkált, amikor úgy élte meg a létet, hogy a halandói tapasztalásban elérhető szellemi értékeket teljes mértékben kimerítette.

^{109:6.7 (1201.1)} Az Igazítóra bízott minden állandó érték bizton örök továbbélő. Bizonyos esetekben a Nevelő megtartja ezeket az összegyűjtött értékeket egy későbbi alászállás tárgyát képező halandói elme számára; más esetekben, és a megszemélyesülést követően, ezeket a továbbélő, megőrzött valóságokat az Igazító a Világmindenség Építészeinek szolgálatában való jövőbeli felhasználás céljából tartja meg.

7. A megszemélyesült igazítói beteljesülés

^{109:7.1 (1201.2)} Nem állíthatunk semmit arról, hogy a nem-igazítói Atya-részek megszemélyesíthetők-e vagy sem, de azt már megtudhattátok, hogy a személyiség az Egyetemes Atya saját, szabad akaratú adománya. Amennyire mi tudjuk, az Atya Igazító fajtájú szilánkja kizárólag úgy nyer személyiséget, hogy személyes sajátosságokra tesz szert valamely személyes lény szeretetteljes szolgálatán keresztül. E Megszemélyesült Igazítók otthona a Divinington, ahol elő-személyes társaikat oktatják és irányítják.

^{109:7.2 (1201.3)} A Megszemélyesült Gondolatigazítók tevékenységükben nem korlátozottak, nincs kijelölt szolgálatuk, és a tágas világegyetemek mindenségének felséges állandósítóiként és egyensúlyba hozóiként működnek. Vegyítik a Teremtő és a teremtmény — öröktől való létezésen alapuló és megélt — tapasztalását. Ők az idő és az örökkévalóság közös lényei. A világegyetemi közigazgatásban az elő-személyest társítják a személyessel.

^{109:7.3 (1201.4)} A Megszemélyesült Igazítók a Világmindenség Építészeinek végtelenül bölcs és hatékony ügyvivői. Ők az Egyetemes Atya teljes segédkezésének személyes képviselői

— személyükben, elő-személyes voltuk szerint és személyes-feletti lényük alapján. Ők a rendkívüli, a szokatlan és a váratlan személyes segédkezői szerte a Végleges Isten területét képező tapasztalás-meghaladó abszonit szférák összes teremtrésztében, sőt még az Abszolút Isten szintjein is.

^{109:7.4 (1201.5)} Ők az egyetlen lények a világegyetemekben, melyek önnön lényegükben hordozzák az összes ismert személyiségi kapcsolatot; ők minden-személyiségűek — ők személyiség-előttinek, személyiségnek és személyiség-utáninak minősülnek. Az Egyetemes Atya személyiségét szolgálják, mint mindig az örök múltban, az örök jelenben és az örök jövőben.

^{109:7.5 (1201.6)} Végtelen és abszolút rendű, öröktől való létezésben fennálló személyiséget az Atya az Örökkévaló Fiúnak adományozott, de úgy döntött, hogy fenntartja saját maga segédkezésének az öröktől való létezésben fennálló, elő-személyes Igazítónak adományozott Megszemélyesült-Igazító fajtájú tapasztaló személyiséget; és így mindegyiküknek az a rendeltetése, hogy a Végleges, a Legfelsőbb-Végleges abszonit teremtrészei, ideértve még a Végleges-Abszolút szintjeit is, tapasztalás-meghaladó segédkezésének jövőbeli személyes-feletti részévé váljanak.

^{109:7.6 (1201.7)} Ritkán láthatók Megszemélyesült Igazítók nagy számban a világegyetemekben. Alkalmanként tanácskoznak a Nappalok Elődeivel, és a hétszeres Teremtő Fiak Megszemélyesült Igazítói néha összegyűlnek a csillagvilági központi világokon, hogy tanácsülést tartsanak a Vorondadek vezetőkkel.

109:7.7 (1201.8) Miután az Urantia bolygóügyi Vorondadek-megfigyelőjét — a Fenséges felügyelőt, aki nem olyan régen a világotok veszélyhelyzeti kormányzója lett — a helyben székelő főkormányzó jelenlétében hivatalba iktatták, az a saját maga által kiválasztottakból álló, teljes létszámú csapatával látott neki az Urantia válsághelyzeti igazgatása megszervezésének. Minden munkatársa és segédje számára azonnal kijelölte a bolygón elvégzendő feladatot. De nem választotta ki azt a három Megszemélyesült Igazítót, akik nyomban a hivatalba lépésekor megjelentek előtte. Nem is tudta, hogy meg fognak jelenni előtte, mivel korábbi kormányzósága során isteni jelenlétükben előtte nem mutatkoztak. A Fenséges kormányzó a három önkéntes Megszemélyesült Igazító számára nem jelölt ki szolgálatot és nem szabott meg feladatot. Ezt követően ugyanakkor e három minden-személyiségű lény az Urantián szolgáló mennyei lények számos rendje között az egyik legtevékenyebbé vált.

109:7.8 (1202.1) A Megszemélyesült Igazítók sokféle szolgálatot végeznek a világegyetemi személyiségek számos rendje számára, de a szolgálataikról nem szabad beszámolnunk az Igazító-segítette evolúciós teremtményeknek. Ezek a rendkívüli emberi isteniségek a teljes nagy világegyetem leginkább figyelemre méltó személyiségei közé tartoznak, és senki sem mer jóslatokba bocsátkozni arról, hogy mi lehet az ő jövőbeli küldetésük.

109:7.9 (1202.2) [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

110. írás

Az Igazítók viszonya a halandó egyénekhez

110:0.1 (1203.1) A TÖKÉLETLEN lények szabadsággal való felruházása elkerülhetetlenül hordoz magában szomorú végkifejletet, és a tökéletes ős-Istenségnek természete, hogy szeretetteljes társaságot alkotva általánosan és együtt érzően osztozzon ezekben a hányattatásokban.

110:0.2 (1203.2) Amennyire világegyetemi ügyekben járatos vagyok, úgy tekintem a Gondolatigazítók szeretetét és odaadását, mint az egész teremtsésszességben létező legigazabb isteni ragaszkodást. A Fiaknak a fajok szolgálatában megnyilvánuló szeretete nemes, azonban az Igazítónak az egyén iránti odaadása megindítóan fenséges, istenien Atyaszerű. A paradicsomi Atya az ő egyén-teremtményeivel való személyes kapcsolati formát nyilvánvalóan mint kizárólagos Teremtő-előjogot tartotta fenn magának. Az egész világegyetemek mindenségében semmi sem mérhető pontosan ahhoz a csodálatos szolgálathoz, melyet ezek a személytelen entitások végeznek, akik oly lenyűgözően lakoznak az evolúciós bolygók gyermekeiben.

1. A halandóelmébe való beköltözés

110:1.1 (1203.3) Az Igazítót nem úgy kell elképzelni, mint amely az emberi lények anyagi agyában él. Ők nem szerves részei a teremtsésrészek fizikai teremtményeinek. A Gondolatigazítót helyesebb úgy elképzelni, mint az ember halandói elméjében lakozót, semmint egy adott testi szerv határain belül létezőt. Közvetve, észrevétlenül az Igazító folyamatosan érintkezik emberi társával, különösen azokban a magasztos tapasztalásokban, amikor az elme istenimádó kapcsolatot létesít a szellemmel a felsőtudatban.

110:1.2 (1203.4) Bárcsak lehetőségem lenne segíteni a fejlődő halandóknak abban, hogy a bennük élő Igazítók önzetlen, nagyszerű munkáját jobban megértsék és jobban megbecsülhessék, azokét, akik oly elhivatottsággal és hűségesen munkálkodnak az ember szellemi jólétének megteremtésén. Ezek a Nevelők az emberi elme felsőbb fokozatainak hatékony szolgálói; ők az emberi értelem szellemi kibontakozási lehetőségének bölcs és tapasztalt alakítói. Ezek a mennyei segítők annak az elképesztően nagy feladatnak szentelték magukat, hogy biztonságosan elvezessenek benneteket egyre beljebb és feljebb, a boldogság mennyei révébe. Ezek a fáradhatatlan munkálkodók az isteni igazság győzelme jövőbeli és a ti életetekben való megismerésének rendelték magukat mindörökre. Ők azok a gondos munkások, akik az Isten-tudatos emberi elmét a rossz zátonyaitól elkormányozzák, és a kifejlődő emberi lelket hozzáértéssel a messzi, örök partok tökéletesség-elérést jelentő isteni kikötőibe vezetik. Az Igazítók szeretetteljes vezetők, ők a ti biztonságot jelentő és megbízható vezetőitek rövid földi pályafutásotok sötét és bizonytalan útvesztőiben; ők azok a türelmes tanítók, akik állandóan arra készítetik a védencüket, hogy haladjon tovább a folyamatos tökéletesedés útján. Ők a teremtményjellem fenséges értékeinek gondos őrzői. Bárcsak képesek lennétek jobban szeretni őket, nagyobb mértékben együttműködni velük, és bárcsak teljesebb odaadással viseltetnétek irántuk.

110:1.3 (1204.1) Noha a bennetek lakozó isteni Nevelők főleg a soha véget nem érő létezés következő szakaszára való szellemi felkészítésekkel foglalkoznak, emellett komolyan érdekeltek az ideigvaló jólétekben és a tényleges földi előrejutásokban

is. Örömet szerez nekik, ha hozzájárulhatnak az egészségetekhez, a boldogságotokhoz és az igaz jóléteketekhez. Nem közömbösek a bolygón elért bármilyen sikerek iránt, amelyek nem hátráltatják az örök-fejlődésű jövőbeli életeteket.

110:1.4 (1204.2) Az Igazítók a mindennapi teendőitek és életetek számos részlete iránt olyan mértékben érdeklődnek, és foglalkoznak azokkal, amennyire ezek a lényeges ideigvaló választásaitokat és alapvető szellemi döntéseitek meghozatalát befolyásolják, s ennél fogva befolyásoló tényezők lehetnek a lélek továbbélésével és az örök fejlődéssel összefüggő nehézségeitek leküzdésében. Az Igazító egyrészt tétlen a tisztán ideigvaló jólétet illetően, másrészt istenien tevékeny az örök jövőtök mindenféle dolgával kapcsolatban.

110:1.5 (1204.3) Az Igazító veletek marad minden válságos állapotban és minden betegségeken keresztül, mely az elmebeli képességeiteket nem teszi tönkre teljesen. De milyen kegyetlen dolog tudatosan megszenségteleníteni vagy más módon szándékosan szennyezni a fizikai testet, amelynek az Istentől származó csodálatos ajándék földi menedékekül kell szolgálnia. Minden fizikai méreg nagymértékben akadályozza az Igazítónak az anyagi elme fejlesztése érdekében tett erőfeszítéseit, míg a félelem, a harag, az irigység, a féltékenységi, a gyanakvás és a türelmetlenség elmémérgei hasonlóképpen nagyon komolyan hátráltatják a kifejlődő lélek szellemi előrelépését.

110:1.6 (1204.4) Ma az Igazító udvarlási időszakát élitek át; ha megháláljátok annak az isteni szellemnek a belétek vetett bizalmát, aki az elmétekkel és lelketekkel való örök egyesülést keresi, akkor ténylegesen is el fog következni a morontia eggyé

válás, az a felséges összhang, az a mindenségrendi mellérendeltség, az az isteni összehangolódás, az a mennyei eggyé kapcsolódás, az a soha véget nem érő azonosság-összevegyülés, a lényeknek az az egysége, mely oly tökéletes és végleges, hogy még a legtapasztaltabb személyiségek sem képesek soha részeire bontani vagy külön lényegi valókként megkülönböztetni az eggyé kapcsolódott társakat — a halandó embert és az isteni Igazítót.

2. Az Igazítók és az emberi akarat

110:2.1 (1204.5) A Gondolatigazítók az emberi elmékbe költözéskor magukkal hozzák azokat az életpálya-mintákat, azokat az eszményi életeket, melyeket ők maguk és a diviningtoni Megszemélyesült Igazítók határoztak meg és rendelték el előre, és amelyeket az Urantia Megszemélyesült Igazítója jóváhagyott. Így kezdik meg a munkát egy pontos és előre kidolgozott terv alapján emberi társuk értelmi és szellemi fejlődése érdekében, azonban egyetlen emberi lény sem köteles elfogadni ezt a tervet. Mindannyian eleve elrendelés tárgyai vagytok, az viszont nincs előre elrendelve, hogy ezt az isteni eleve elrendelést el kell fogadnotok; teljesen szabadon döntötök abban, hogy a Gondolatigazítók programjának bármely részét vagy akár az egészet elvetitek-e. Az ő küldetésük az, hogy tényleges és saját belátáson alapuló felhatalmazások alapján változtatásokat hajtsanak végre az elmében és szellemi kiigazításokat tegyenek abból a célból, hogy nagyobb befolyást szerezzenek a személyiség irányításában; de ezek az isteni Nevelők soha semmilyen körülmények között sem használnak ki benneteket és önkényesen nem befolyásolják a választásaitokat és a döntéseiteket. Az Igazítók tiszteletben tartják a

személyiségetek függetlenségét; ők mindig alá vannak rendelve az akaratotoknak.

110:2.2 (1204.6) Munkamódszereiket tekintve állhatatosak, leleményesek és tökéletesek, de befogadó társuk saját akaratán sohasem tesznek erőszakot. Egyetlen emberi lényt sem fog soha isteni Nevelő akarata ellenére szellemivé alakítani; a továbbélés az Istenek ajándéka, amelyet az idő teremtményeinek maguknak kell kívánniuk. Végző soron akármit is vitt véghez az Igazító, a feljegyzésekből mindig ki fog derülni, hogy azt a ti együttműködő jóváhagyásokkal tette-e; ti az Igazító akaratallal rendelkező társai lesztek a felemelkedési létpálya mérhetetlen átalakítási folyamatában, minden egyes lépés megtétele során.

110:2.3 (1205.1) Az Igazító nem próbálja meg szabályozni a gondolkodásokat mint olyat, hanem inkább annak szellemivé, örökkévalóvá alakításán dolgozik. Sem az angyalok, sem az Igazítók nem arra hivatottak, hogy közvetlenül befolyásolják az emberi gondolatokat; ez a ti kizárólagos személyiségi előjogotok. Az Igazítók a ti gondolkodási folyamataitok fejlesztésének, módosításának, kiigazításának és összehangolásának szentelték magukat; még ennél is pontosabban és részletesebben fogalmazva, annak a munkának szentelték magukat, hogy továbbélési célokra kialakítsák a létpályáitok szellemi ellendarabjait, a ti igazi fejlődő valótok morontia átiratait.

110:2.4 (1205.2) Az Igazítók az emberi elme felsőbb szintjein működnek, szünet nélkül arra törekedve, hogy a halandói értelem minden fogalmáról morontia másolatot készítsenek. Ezért két valóság gyakorol hatást az emberi elmekörökre és

összpontosul azokban: az egyik az élethordozók eredeti tervéből kifejlődött halandói sajátlényeg, a másik a Divinington felsőbb szféráiból eredő halhatatlan entitás, az Istentől származó ajándék, mely az emberben lakozik. De a halandói sajátlényeg egyúttal személyes sajátlényeg is; személyiséggel rendelkezik.

110:2.5 (1205.3) Ti, mint személyes teremtmények, elmével és akarattal rendelkeztek. Az Igazító, mint elő-személyes teremtmény, elő-elmével és elő-akarattal rendelkezik. Ha olyannyira az Igazító elméjéhez hasonultok, hogy szemtől szembe kerültök vele, akkor elméitek eggyé válnak, és ti az Igazító-elmével erősödtök. Ezt követően pedig, ha akaratotok elrendeli és kikényszeríti ezen új, társított elme döntéseinek végrehajtását, akkor az Igazító elő-személyes akarata személyiségként nyilvánul meg a döntéseiteken keresztül, és amikor erről az eggyé kapcsolódásról beszélünk, akkor elmondhatjuk, hogy ti és az Igazító egy vagytok. Elmétek megvalósította az isteniségi összehangolódást, és az Igazító akarata személyiség-kifejeződést nyert.

110:2.6 (1205.4) A személyazonosság ilyen mértékű megteremtésével elmei értelemben már a morontia létformához közelítetek. A morontia elme olyan fogalom, amely az egymástól alapvetően különböző anyagi és szellemi természetű, együttműködő elmék lényegét és összességét jelöli. A morontia értelem pedig ezek alapján a helyi világegyetemben egy akarat uralta kettős elmét jelent. A halandók esetében az emberi eredetű akarat az, amely istenivé válik azon keresztül, hogy az ember elméjét Isten elmeképességével azonossá alakítja.

3. Az Igazítóval való együttműködés

^{110:3.1 (1205.5)} Az Igazítók az idő szent és fenséges játékát játsszák; az idő egyik felsőbb kalandját hajtják végre a térben. És milyen boldogok, amikor együttműködések révén lehetővé válik, hogy az időbeli rövid küzdelmeitekben is segítségetekre legyenek, miközben örökkévalósági, nagyobb feladataikat hajtják végre. De amikor az Igazítók megpróbál érintkezésbe lépni veletek, akkor az üzenete rendszerint elvesz az emberi elme energiaáramainak anyagi sodrában; csak egy-egy alkalommal fogtok fel némi visszhangot, az isteni hang gyenge, távoli visszaverődését.

^{110:3.2 (1205.6)} Az Igazító sikere abban a vállalkozásban, hogy végigvezessen benneteket a halandó léten és továbbélővé váljatok, nem annyira az általatok gyártott elméletektől, mint inkább a döntéseitektől, az elhatározásaitoktól és az állhatatos hitetektől függ. A személyiséggyarapodás mindeme lépcsői hathatós segítséget jelentenek a fejlődéseitekben, mert segítenek benneteket az Igazítóval való együttműködésben; segítenek abban, hogy legyőzzétek a saját ellenállásotokat. A Gondolatigazítók a földi vállalkozásukat éppen annyiban viszik sikerre vagy vallanak vele nyilvánvalóan kudarcot, amennyiben a halandók sikeresen vagy sikertelenül működnek együtt azzal a tervvel, amelynek rendeltetése az ő felemelésük a tökéletesség elérésének felfelé ívelő útján. A továbbélés titkát az a nemes emberi vágy rejti, hogy az ember Istenszerű legyen, valamint az a társult akarat, hogy az ember mindazokat a dolgokat tegye és azzá legyen, amelyek alapvető fontosságúak az említett mindent elsöprő vágy végleges eléréséhez.

^{110:3.3 (1206.1)} Valamely Igazító sikeréről vagy kudarcáról beszélve azt emberi-továbbélési szempontból értelmezzük. Az Igazítók

sohasem buknak el; ők az isteni lényeg részei, és minden vállalkozásukat mindig győztesen fejezik be.

110:3.4 (1206.2) Kénytelen vagyok rámutatni arra, hogy sokan közületek túl sok időt és gondolatot pazarolnak az élet jelentéktelen dolgaira, miközben majdnem teljesen figyelmen kívül hagyják az örök fontosságú, lényeges valóságokat, éppen azokat az eredményeket, amelyek a közöttetek és az Igazítótok közötti egyezőbb munkakapcsolat kialakításával kapcsolatosak. Az emberi létezés nagy célja az emberben lakozó Igazító isteniségére való ráhangolódás; a halandói lét nagy eredménye az elmétekben várakozó és munkáló isteni szellem örök céljai iránti igaz, saját belátáson alapuló elhivatottság megjelenése. De az örök beteljesülés felismerésére irányuló elhivatott és határozott erőfeszítés teljes mértékben összeegyeztethető a derűs, örömteli élettel, valamint a sikeres, tiszteletreméltó életpályával a földön. A Gondolatigazítóval való együttműködés nem önkínzás, nem a jámborság megcsúfolása vagy álszent és kérkedő ön-lealacsonyítás; az eszményi élet szeretetteljes szolgálat, s nem félelmekkel teli nyugtalanság.

110:3.5 (1206.3) Az összezavarodottság, a tanácstalanság, az esetleges elbátortalanodás és zaklatottság nem szükségszerűen azt jelzi, hogy az ember a benne lakozó Igazító vezetésének ellenáll. Az ilyen magatartások néha az isteni Nevelővel való tevékeny együttműködés hiányát jelzik, és ennélfogva bizonyos mértékben esetleg késleltethetik a szellemi fejlődést, ám az efféle értelmi-érzelmi nehézségek egyáltalán nem befolyásolják az Istent ismerő lélek biztos továbbélését. A tudatlanság egyedül sohasem akadályozhatja meg a

továbbélést; ugyanígy az összezavarodott gondolatok és a félelemteli bizonytalanság sem. Csak az Igazító vezetésének való tudatos ellenállás akadályozhatja meg a kifejlődő halhatatlan lélek továbbélését.

110:3.6 (1206.4) Nem szabad úgy tekinteni az Igazítókkal való együttműködést, mint valami különösen tudatos folyamatot, mivel nem az; de a késztetéseitek és a döntéseitek, a hűséges elhatározásaitok és a nemes vágyaitok valódi és eredményes együttműködéshez vezetnek. Az Igazítóval való összhangot tudatosan javíthatjátok a következők révén:

110:3.7 (1206.5) 1. Az isteni vezetés követése mellett való döntés; az emberi életnek az igazság, a szépség és a jószág legmagasabb rendű tudatosságára való őszinte alapozása, majd ezeknek az isteniségi jegyeknek az összehangolása bölcsességen, istenimádaton, hiten és szereteten keresztül.

110:3.8 (1206.6) 2. Isten szeretete és a vágyakozás aziránt, hogy olyanok legyetek, mint ő — az isteni atyaság tiszta felismerése és a mennyei Szülő szeretetteljes imádata.

110:3.9 (1206.7) 3. Az ember szeretete és az ember szolgálata iránti őszinte vágy — az emberek közötti testvériség szívből fakadó felismerése, mely a minden egyes halandótársatokhoz való értelmes, bölcs szeretettel párosul.

110:3.10 (1206.8) 4. A mindenségrendi létpolgárság örömmel fogadása — a Legfelsőbb Lény iránti fejlődési kötelezettségeitek őszinte felismerése, annak tudatosítása, hogy az evolúciós ember és a kifejlődő Istenség egymásra van utalva. Ez a mindenségrendi

erkölcsiség megszületése és az egyetemes kötelezettség felismerésének kezdete.

4. Az Igazító munkája az elmében

^{110:4.1 (1207.1)} Az Igazítók képesek az idő és a tér főkörein keresztül beérkező mindenségrendi értelem folyamatos áramát felfogni; tökéletes kapcsolatban vannak a világegyetemek szellem-értelmével és szellem-energiájával. De az emberben lakozó fenséges entitások képtelenek ezeket a bölcsességeket és igazságokat halandó társuk elméjének komolyabb mértékben átadni, mert különbözik a természetük és az emberből hiányzik a kellően érzékeny felfogóképesség.

^{110:4.2 (1207.2)} A Gondolatigazító folyamatosan munkálkodik elméd szellemivé alakításán annak érdekében, hogy kifejlődjön a morontia lelked; te magad azonban többnyire nem vagy tudatában ennek a belső segédkezésnek. Meglehetősen képtelen vagy megkülönböztetni a saját anyagi értelmed termékét a lelked és az Igazító közös tevékenységének eredményétől.

^{110:4.3 (1207.3)} A gondolatok, a következtetések vagy más elmeképek bizonyos váratlan kivetülései néha az Igazító közvetlen vagy közvetett munkájának eredményei; azonban sokkal gyakoribb az, hogy mindezek olyan képzeteknek a tudatosság szintjén való hirtelen megjelenései, amelyek a mélyebb elmeszinteken összekapcsolódtak, a fejlődő állati elme köreiben jelenlévő szokványos és közönséges lelki működés természetes, mindennapos megnyilvánulásai. (Ezekkel a tudatalatti kiáradásokkal szemben az Igazító megnyilatkozásai a felsőtudatos területeken keresztül jelennek meg.)

110:4.4 (1207.4) A tudatosság halott szintjén túli minden elme-
lényeket bízzatok az Igazítóra. A kellő időben, ha nem ezen a
világon, akkor a lakóvilágokon, jól el fognak számolni a rájuk
bízott dolgokkal, és előteremtik azokat a jelentéstartalmakat és
értékeket, melyeket az ő gondjaikra és őrizetükre bízzatok. A
halandói elme minden értékes kincsét fel fogják támasztani, ha
továbbélővé lesztek.

110:4.5 (1207.5) Hatalmas szakadék tátong az emberi és az isteni
között, az ember és az Isten között. Az urantiai emberfajtákat
olyan nagy mértékben szabályozzák villamos és vegyi
folyamatok, általános viselkedésüket tekintve olyannyira
állatiasak, hétköznapi megnyilvánulásaikban olyannyira
érzelem-uraltak, hogy a Nevelőknek hihetetlenül nehezükre
esik az egyedek vezetése és irányítása. Annyira híján vagytok
a bátor döntéseknek és a felelős együttműködésnek, hogy a
bennetek lakozó Igazítók majdnem lehetetlennek érzik az
emberi elmével való közvetlen érintkezést. Még ha
lehetségesnek ítélik is valamely új igazság fénysugarát a
fejlődő halandó lélekhez eljuttatni, ez a szellemi
kinyilatkoztatás gyakran úgy elvakítja a teremtményt, hogy
zavart megszállottságot vált ki, vagy egyéb értelmi zavart okoz,
amelynek megrendítőek a következményei. Számos új vallás
és „izmus” keletkezett a Gondolatigazítókkal való kezdetleges,
tökéletlen, félreértelmezett és csonka érintkezésből.

110:4.6 (1207.6) Már sok ezer éve, ez kiderül a jerusemi
feljegyzésekből, mind kevesebb és kevesebb olyan lény élt az
egyes nemzedékekben, akik biztonsággal voltak képesek
működni öntevékeny Igazítóval. Ez figyelmeztető adat, és a
Satania felügyelő személyiségei javaslatokat várnak a ti

közvetlen bolygófelügyelőitektől, akik az urantiai emberfajták szellemileg nemesebb fajtaváltozatainak felemelését és megőrzését szolgáló intézkedések bevezetését támogatják.

5. Az igazítói vezetéssel kapcsolatos tévképzetek

^{110:5.1 (1207.7)} Ne tévesszétek és keverjétek össze az Igazító küldetését és befolyását azzal, amit általában lelkiismeretnek neveznek; e két dolog nincs egymással közvetlen kapcsolatban. A lelkiismeret emberi és tisztán lelki válasz. Nem szabad lebecsülni, de az aligha a léleknek szóló Isten hangja, ami valójában az Igazítóé volna, ha e hang egyáltalán hallható lenne. A lelkiismeret, nagyon helyesen, jócselekedetre int benneteket; az Igazító viszont ezen felül még arra is vállalkozik, hogy elmondja, valójában mi a jó; s teszi ezt akkor és úgy, amint és amilyen módon képesek vagytok érzékelni e Nevelő vezetését.

^{110:5.2 (1208.1)} Az ember álom-tapasztalásai, az összehangolatlan alvó elme rendezetlen és összefüggéstelen díszelgése megfelelő bizonyítéku szolgál arra, hogy az Igazítók képtelenek összehangolni és társítani az emberi elme szétágazó tényezőit. Az Igazítók egész egyszerűen képtelenek egyetlen élet tartama alatt önhatalmúlag megszervezni és összehangolni két olyan eltérő, nem is hasonló gondolkodásfajtát, mint az emberi és az isteni. Amikor mégis megteszik, minthogy erre vannak példák, akkor az ilyen lelkek úgy jutnak át közvetlenül a lakóvilágokra, hogy nincs szükség a halál megtapasztalására.

^{110:5.3 (1208.2)} Az alvás időtartama alatt az Igazító csak annyit próbál meg véghez vinni, amennyit az adott személyiség előzetesen ama döntéseivel és választásaival teljes mértékben

jóváhagyott, amelyeket a teljesen éber tudatosság állapotában hozott meg, és amelyek így a felsőbb-elme területeire, az emberi és az isteni viszony kölcsönös kapcsolati területére eljutottak.

110:5.4 (1208.3) Miközben halandói társaik alszanak, az Igazítók megpróbálják alkotásaikat az anyagi elme felsőbb szintjeire bejegyezni, és egyes furcsa álmaitok azt jelzik, hogy az Igazító nem volt képes eredményes kapcsolat teremtésére. Az álomélet képtelenségei nemcsak a ki nem fejezett érzelmekből eredő feszültség meglétét bizonyítják, hanem azt is jelzik, hogy az Igazító által bemutatott szellemi fogalmak borzalmas torzulást szenvedtek. A ti saját szenvedélyeitek, késztetéseitek és egyéb belső hajlamaitok alakulnak képpé és foglalják el az isteni üzenetek iránt érzett kifejezetlen vágyaknak a helyét, melyeket a bennetek lakozó próbál lelki formában rögzíteni az elmétekben az öntudatlan alvás időtartama alatt.

110:5.5 (1208.4) Különösen veszélyes dolog meghatározni az álomélet Igazító-tartalmát. Az Igazítók munkálkodnak az ember alvása közben, de a közönséges álomélményeitek tisztán élettani és lelki jelenségek. Hasonlóképpen veszélyes dolog megpróbálkozni a bejegyzett igazítói fogalmak különválasztásával a halandói tudat sugallta többé-kevésbé folyamatos, tudatos érzéketektől. Ezek az egyéni sajátosságok figyelembevételével, személyes döntésen keresztül megoldandó feladatok. Az emberi lény azonban akkor is jobban teszi, ha úgy téved, hogy elutasítja az Igazító valamely megnyilvánulását azáltal, hogy azt tisztán emberi tapasztalásnak fogja fel, mintsem hogy a halandói elme valamely válaszát az isteni rangú szférába tartozónak

minősítse. Emlékezzetek arra, hogy a Gondolatigazító befolyása legnagyobb részt, bár nem teljes egészében, felsőtudatos tapasztalás.

^{110:5.6 (1208.5)} Változó mértékben és az egyre magasabb rendű lelki körök elérésével egyre teljesebben, néha közvetlenül, de többnyire közvetetten érintkeztek az Igazítókval. Viszont veszélyes lenne azt hinni, hogy az emberi elmében eredő minden egyes új fogalmat az Igazító sugall. A rendetekbe tartozó lények esetében az Igazítónak tulajdonított hang a leggyakrabban nem más, mint a ti saját értelmek megnyilvánulása. Ez már veszélyes terület, és minden emberi lénynek saját magának kell ezt a kérdést kezelnie természet adta bölcsessége és emberfeletti belső látása szerint.

^{110:5.7 (1208.6)} Annak az emberi lénynek az Igazítója, akin keresztül ez a közléscsere végbemegy, meglehetősen széles tevékenységi körrel rendelkezik, leginkább azért, mert az ember majdnem teljesen közömbös az Igazító belső jelenlétének kifelé irányuló megnyilvánulásaival szemben; igencsak hasznos, hogy az illető tudatilag meglehetősen közömbösen éli meg az egész folyamatot. Ő a kora és a nemzedéke egyik legtapasztaltabb Igazítójával rendelkezik, és mégis, ennek az ügyes Igazítónak az ő elméjében való jelenlétével kapcsolatos jelenségekkel szembeni közömbös hozzáállását és tétlen érdeklődését is a beteljesülés-őrangyala ritka, eseti válasznak tartja. Mindez a különböző hatások kedvező összehangolását jelenti, melyek hasznosak mind az Igazítónak a felsőbb-szférákbeli tevékenységéhez, mind pedig az emberi társnak az egészség, az eredményesség és a nyugalom szempontjából.

6. A hét lelki kör

110:6.1 (1209.1) A személyiség-megvalósítás teljességét valamely anyagi világon a halandói kiteljesedés lehetősége hét lelki körének teljesítése jelenti. A hetedik kör elérése az igazi emberi személyiség működésének kezdetét jelzi. Az első kör teljesítése a halandó lény viszonylagos érettségére utal. A mindenségrendi növekedés hét körének átlépése ugyan nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódással, e körök elérése mégis az Igazítóval való eggyé kapcsolódást megelőző lépések sikeres megtételét jelzi.

110:6.2 (1209.2) Az Igazító egyenrangú társatok a hét kör elérésében — a viszonylagos halandói érettség teljesítésében. Az Igazító veletek együtt emelkedik a hetedik körtől az elsőig, de a felsőségi és önállósági elismertséget a halandói elmével való tevékeny együttműködéstől meglehetősen független fejlődéssel nyeri el.

110:6.3 (1209.3) A lelki körök nem kizárólagosan értelmiek, és nem is teljesen morontia jellegűek; a személyiség-szinttel, az elme-kiteljesedéssel, a lélek-gyarapodással és az Igazítóhoz való hangolódással hozhatók összefüggésbe. E szintek sikeres elérése a teljes személyiség összarányos működését igényli, nemcsak annak egyes szakaszaiét. A részek növekedése nem egyenlő az egész igazi megérésével; a részek valójában a teljes sajátlényeg — az egész önnön való — anyagi, értelmi és szellemi kiteljesedésével arányosan gyarapodnak.

110:6.4 (1209.4) Amikor az értelmi természet fejlődése megelőzi a szellemiét, akkor az megnehezíti és veszélyessé is teszi a Gondolatigazítóval való összeköttetést. Hasonlóképpen, a szellemi túlfejlettség az emberben lakozó isteni entitás szellem-vezetésének megszállott, torz értelmezéséhez vezet. A szellemi

felfogóképesség hiánya nagyon megnehezíti a magasabb rendű felsőtudatban lakozó szellemi igazságoknak az ilyen anyagi értelem számára való közvetítését. Az egészséges szokásokkal, kiegyensúlyozott idegi energiákkal és egyensúlyban lévő vegyi működéssel rendelkező testben tevékenykedő, tökéletesen kiegyensúlyozott elme — amikor is a fizikai, az elmebéli és a szellemi erők hármas fejlődési összhangot alkotnak — az, amely a legtöbb mennyiségű világosságot és igazságot képes befogadni az ilyen lény valódi jólétének legkisebb mértékű veszélyeztetése vagy kockázatnak való kitettsége mellett. Ilyen kiegyensúlyozott növekedéssel éri el az ember a bolygólétféle fejlődés egyre magasabb köreit egymás után, a hetedikről az elsőig.

^{110:6.5 (1209.5)} Az Igazítók mindig a közeletekben, nálatok vannak, de ritkán képesek hozzátok közvetlenül szólni úgy, mint egy másik lény. Értelmi döntéseitek, erkölcsi választásaitok és szellemi fejlődésetek körről körre javítja az Igazító elmétekben való működésének képességét; körről körre így emelkedtek az alacsonyabb rendű Igazító-társulási és elme-ráhangolódási szakaszoktól egyre feljebb, és így az Igazító egyre hatékonyabban lesz képes arra, hogy az ezen Isten-kereső elme-lélek fejlődő tudatába egyre élénkebben és egyre meggyőzőbben ültesse be a beteljesülésről általa alkotott képi megjelenítéseket.

^{110:6.6 (1210.1)} Minden döntésetek vagy akadályozza, vagy könnyíti az Igazító működését; hasonlóképpen ugyanezek a döntések határozzák meg előrehaladásotokat az emberi fejlődés köreiben. Való igaz, hogy a döntés kivételes, válsághelyzeti jellege alapvető kapcsolatban van annak kör-teljesítő

hatásával; ugyanakkor a nagyszámú döntés, a gyakori ismétlések, az állhatatos ismétlések, úgyszintén alapvető fontosságúak az ilyen válaszok szokásformáló bizonyossággá válásához.

^{110:6.7 (1210.2)} Nehéz pontosan meghatározni az emberi fejlődés hét szintjét, ugyanis ezek a szintek személyesek; egyénenként különbözőek, és nyilvánvalóan az egyes emberi lények növekedési képessége határozza meg azokat. E mindenségrendi evolúciós szintek teljesítése háromféleképpen jellemezhető:

^{110:6.8 (1210.3)} 1. Az Igazítóhoz hangolódás. A szellemiesülő elme a kör elérésével arányosan közelít az Igazító-jelenlétéhez.

^{110:6.9 (1210.4)} 2. A lélek kifejlődése. A morontia lélek megjelenése jelzi a kör teljesítésének mértékét és mélységét.

^{110:6.10 (1210.5)} 3. A személyiség valósága. A sajátlényeg-valóság mértékét közvetlenül meghatározza a kör teljesítése. A személyek valóságosabbá válnak, amint a halandói lét hetedik köréből az elsőbe emelkednek.

^{110:6.11 (1210.6)} A körök teljesítésével az anyagi evolúció gyermeke a halhatatlanság lehetőségével rendelkező, érett emberi lényé növekszik. A hetedik kör kialakulatlan természetének árnyas valóságát felváltja a helyi világegyetemi létpolgár születőben lévő morontia természetének tisztább képe.

^{110:6.12 (1210.7)} Noha lehetetlen pontosan meghatározni az emberi növekedés hét szintjét vagy lelki körét, azonban megengedhető

az ezen érettség-elérési szakaszok alsó és felső határának érzékeltetése:

110:6.13 (1210.8) A hetedik kör. Az emberi lény akkor lép ebbe a körbe, amikor kifejleszti a személyes választásának, az egyéni döntésének, az erkölcsi felelősségének erőit és a szellemi egyéniség kialakításának képességét. Ez jelzi a hét elmeszellem-segédnek a bölcsesség szelleme irányítása alatti egyesített működését, a halandó teremtménynek a Szent Szellem befolyása alá kerülését, és az Urantián az Igazság Szellemének első működését, a Gondolatigazítónak a halandói elmébe való befogadásával együtt. A hetedik körbe lépéssel a halandó teremtmény a helyi világegyetem valóban lehetséges létpolgárává lesz.

110:6.14 (1210.9) A harmadik kör. Az Igazító munkája sokkal hatékonyabbá válik, miután a felemelkedő emberi lény eléri a harmadik kört és személyes szeráfi beteljesülés-örangyalt kap. Bár az Igazító és a szeráfi oltalmazó erőfeszítéseiben láthatóan nincs közvetlen összhang, mégis észlelhető egyfajta félreérthetetlen előrelépés a mindenségrendi gyarapodás és a szellemi fejlődés minden szakaszában a személyes szeráfi kísérő kijelölését követően. Amint a halandó elérte a harmadik kört, az Igazító hozzáfog az emberi elme morontia lényegűvé alakításához a halandói élet hátralévő részében annak érdekében, hogy a teremtmény teljesítse a még hátralévő köröket, és elérje az isteni-emberi társulás végső szakaszát még mielőtt a halál ezt a különleges társulást szétbontja.

110:6.15 (1210.10) Az első kör. Az Igazító rendszerint nem képes közvetlenül, egyből szóba elegyedni veletek addig, amíg el nem éritek a fokozatos halandói fejlődés első és végső körét.

Ez a szint jelképezi az elme-Igazító viszonyának a lehetséges legmagasabb rendű megvalósítását az emberi tapasztalásban a kifejlődő morontia léleknek az anyagi test öltözködésétől való megszabadulását megelőzően. Az elmét, az érzelmeket és a mindenségrendi látásmódot illetően az első lelki kör elérésével kerül az anyagi elme és a szellem Igazító a lehető legközelebb egymáshoz az emberi tapasztalásban.

^{110:6.16 (1211.1)} A halandói fejlődés lelki köreit talán helyesebb volna mindenségrendi szinteknek nevezni — ez tehát azoknak a tényleges jelentéstartalmaknak a megragadása és azoknak az értékeknek a felismerése, amelyek az evolúciós lélek és a megjelenő Legfelsőbb Lény első kapcsolatának morontia tudatosulásához való közeledést jelentik. Éppen ez a viszony az, amely mindörökké lehetetlenné teszi a mindenségrendi körök jelentésének teljes elmagyarázását az anyagi elme számára. E körök elérési lépései csak viszonylagosan hozhatók kapcsolatba az Isten-tudattal. Egy hetedik vagy hatodik kört elért lény éppen olyan igazán Istent ismerő — a fiúi elismertségnek tudatában lévő — lehet, mint egy második vagy első körbe lépett, de az ilyen alacsonyabb rendű körben lévő lények sokkal kevésbé vannak tudatában a Legfelsőbb Lényhez fűződő tapasztalásbeli viszonyának, a világegyetemi létpolgárságnak. E mindenségrendi körök elérése a lakóvilágokon válik a felemelkedő lények tapasztalásainak részévé, ha a természetes halál előtt nem tudták azokat teljesíteni.

^{110:6.17 (1211.2)} A hitből eredő késztetés a maga teljességében teszi megtapasztalhatóvá az embernek az Istenhez fűződő fiúi viszonyát, de a tett, a döntések kivitelezése alapvető

fontossággal bír a Legfelsőbb Lény mindenségrendi ténylegességével kialakuló rokonság megerősödő tudatosulásában. A hit ténylegesekké alakítja a lehetségeseket a szellemi világban, azonban a Legfelsőbb véges birodalmaiban a lehetségesek kizárólag a választás megtapasztalása révén, illetőleg azon keresztül válnak ténylegesekké. Viszont az Isten akarata megcselekedésének választása a szellemi hitet az anyagi döntésekkel kapcsolja össze a személyiség-cselekedetben, és így ez isteni és szellemi támasztékul szolgál az Isten iránti vágy emberi és anyagi emelőjének hatékonyabb működtetéséhez. Az anyagi és a szellemi erők ilyen bölcs összehangolása nagyban elősegíti mind a Legfelsőbre való mindenségrendi ráébredést, mind a paradicsomi Istenségek morontia szintű megértését.

110:6.18 (1211.3) A mindenségrendi körök teljesítése a morontia lélek mennyiségi gyarapodásával, a felsőbb jelentéstartalmak megértésével függ össze. E halhatatlan lélek minőségi helyzete viszont teljes mértékben annak az élő hitnek a megragadásától függ, mely azon a Paradicsom-elérés lehetőségét magában rejtő tény-értéken alapul, hogy az ember az örökkévaló Isten fia. Ezért a hetedik kört teljesített halandó éppen úgy a mindenségrendi növekedés mennyiségi fokozása érdekében jut el a lakóvilágokra, mint a második vagy akár az első kört teljesítettek.

110:6.19 (1211.4) Csak közvetett kapcsolat van a mindenségrendi kör elérése és a tényleges szellemi vallásos tapasztalás között; az ilyen teljesítések egymás fordítottjai és ezért jótékony hatással vannak egymásra. A tisztán szellemi fejlődésnek adott esetben kevés köze lehet a bolygón megteremtett anyagi jóléthez, de az

egyes körök elérése mindig növeli az emberi sikerek és a halandói érvényesülés lehetőségét.

110:6.20 (1211.5) A hetedikről a harmadik körig egyre jobban és egységesebben érvényesül a hét elmeszellem-segéd hatása annak a feladatnak a végrehajtásában, hogy megszabadítsák a halandói elmét az anyagi-létfeltételek rendszereinek valóságaitól való függéstől, mely feladat előkészítő jellegű a morontia szintek megtapasztalásába való egyre teljesebb bevezetéshez. A harmadik körtől kezdve a segédek hatása fokozatosan mérséklődik.

110:6.21 (1211.6) A hét kör azt a halandói tapasztalást öleli fel, mely személyiségi tapasztalásként értelmezve a legmagasabb, még tisztán állati szinttől felfelé, a legalacsonyabb, már tényleges kapcsolati morontia öntudat szintjéig terjed. Az első mindenségrendi kör sikeres teljesítése az elő-morontia halandói érettség elérését jelzi, továbbá mutatja az elmeszellem-segédek közös segédkezésének mint az emberi személyiségbeli elméműködés kizárólagos befolyásolásának a végét is. Az első körön túl az elme egyre nagyobb mértékben hasonul a morontia létszakaszú evolúciós értelemhez, a mindenségrendi elmének és a helyi világegyetembeli Alkotó Szellem felsőbb-segéd jellegű felruházottságának együttes működéséhez.

110:6.22 (1212.1) Az egyéni Igazítók létpályájának nagy napjai: először azok, amikor emberi társuk áttöri a harmadik lelki kört és így biztosítja a Nevelő önálló tevékenységét és szélesebb körű működését (feltéve, hogy az Igazító addig még nem volt öntevékeny); majd pedig azok, amikor emberi társuk eléri az első lelki kört, s ezáltal képessé válnak az egymás közötti

érintkezésre, legalábbis bizonyos mértékig; végül pedig azok, amikor véglegesen, örökké tartóan eggyé kapcsolódnak.

7. A halhatatlanság elérése

^{110:7.1} ^(1212.2) A hét mindenségrendi kör teljesítése nem egyenértékű az Igazítóval való eggyé kapcsolódással. Sok olyan halandó él az Urantián, aki már elérte a maga köreit; de az eggyé kapcsolódás még nagyobb és fenségesebb szellemi eredményektől függ, mégpedig a halandói akaratnak a Gondolatigazítóban lakozó Isten-akarathoz való végleges és tökéletes ráhangolásától.

^{110:7.2} ^(1212.3) Amikor az emberi lény már teljesítette a mindenségrendi fejlődés köreit, és amikor már a halandói akarat végleges választása azt is lehetővé teszi az Igazítónak, hogy befejezze az emberi azonosságnak a morontiai lélekkel való társítását az evolúciós, fizikai életben, akkor a léleknek és az Igazítónak ez a kiteljesedett kapcsolatrendszere mindentől függetlenül eljut a lakóvilágokra, és az Uverszán kiadják az utasítást, mely biztosítja az Igazító és a morontiai lélek azonnali eggyé kapcsolódását. A húsvér testbeli élet során bekövetkező eggyé kapcsolódás az anyagi testet nyomban elemészt; azok az emberi lények, akik esetleg ilyen látványban részesülnek, az átvitt halandó „tüzes szekéren” való eltűnését figyelhetik meg.

^{110:7.3} ^(1212.4) Azok az Igazítók, akik átvitték emberi társukat az Urantiáról, többnyire igen tapasztaltak voltak és a feljegyzések szerint más szférákon megelőzőleg már számos halandónál szolgáltak. Emlékezzetek, hogy az Igazítók értékes tapasztalatokat szereznek a kölcsön-szolgálati bolygókon való

ottlétük során; ebből nem következik, hogy az Igazítók a komolyabb munkához csak azokban a halandókban szerezhettek tapasztalatokat, amelyeknek nem sikerül a továbbélés.

^{110:7.4 (1212.5)} A halandóval való eggyé kapcsolódást követően az Igazítók osztoznak sorsotokban és tapasztalásokban; ők már ti vagytok. Miután a halhatatlan morontia lélek és a vele társult Igazító eggyé kapcsolódott, az egyikük minden tapasztalata és minden értéke ténylegesen a másiké is lesz, és így a kettő már valóságosan is egyetlen entitás. Bizonyos értelemben ez az új lény az örökkévaló múltból való csakúgy, ahogy az örök jövőre rendeltetett. Minden, ami egykor emberi volt a továbbélő lélekben, és minden, ami tapasztalatilag isteni az Igazítóban, az most már az új, örökké egyre feljebb emelkedő világegyetemi személyiségnek a birtokába kerül ténylegesen. De az Igazító minden egyes világegyetemi szinten csakis az adott szinten valódi jelentéssel bíró és értéket hordozó sajátosságokkal ruházhatja fel az új teremtményt. Az isteni Nevelővel való abszolút egység, az Igazító felruházottságának teljes kimerítése kizárólag az örökkévalóságban érhető el, az Egyetemes Atyának, a szellemek Atyjának, ezen isteni ajándékok örök forrásának végső elérését követően.

^{110:7.5 (1212.6)} Amikor a kifejlődő lélek és az isteni Igazító végül, örökre eggyé kapcsolódott, mindketten elnyerik a másik minden megtapasztalható jegyét. Ez az összehangolódott személyiség mindazokat a továbbélési tapasztalásból származó emlékeket birtokolja, amelyekkel egykor a halandói elme-előd rendelkezett, majd pedig a morontia lélekben megvoltak, és ezen felül ez a várhatóan végleges rendű lény mindazokkal a

tapasztalásban gyökerező emlékekkel is rendelkezik, melyeket az Igazító a halandókban eltöltött összes idő alatt összegyűjtött. Az Igazítónak azonban a jövő örökkévalóságára van szüksége ahhoz, hogy az adott személyiség-társulást mindazokkal a jelentéstartalmakkal és értékekkel felruházza, melyeket az isteni Nevelő a múlt örökkévalósága óta hordoz magában.

^{110:7.6 (1213.1)} De az urantiaiak nagytöbbségénél az Igazítónak türelmesen ki kell várnia a megszabadító halál eljövetelét; meg kell várnia, míg a születőben lévő lélek felszabadul a ti anyagi létformátokra jellemző energia-minták és vegyi-hatóerők majdnem teljes uralma alól. Az Igazítókkal való kapcsolat kiépítésében a legnagyobb nehézséget éppen ez az anyagi természet jelenti. Igen kevés halandó minősül valódi gondolkodónak; elméteket szellemileg nem fejlesztitek és nem fegyelmeztitek úgy, hogy eljuthassatok az isteni Igazítóval való hasznos kapcsolat kialakításáig. Az emberi fül szinte egyáltalán nem nyitott azokra a szellemi kérelmekre, melyeket az Igazító továbbít nektek az irgalmasságok Atyjától jövő világegyetemi szeretet-adások különféle üzeneteiből. Az Igazító majdnem lehetetlennek találja, hogy ezeket a lendületet adó szellem-iránymutatásokat egy olyan állati elmébe továbbítsa, amelyet olyannyira a befolyásuk alatt tartanak a fizikai természetekben gyökerező vegyi és villamos erők.

^{110:7.7 (1213.2)} Az Igazítók örömmel létesítenek kapcsolatot a halandói elmével; de türelmesnek kell lenniük a csöndes otlétük hosszú évei alatt, amikor is még képtelenek áttörni az állati ellenállás falát és még nem képesek veletek közvetlen összeköttetést fenntartani. Minél magasabb fokra jutnak a szolgálatban, a Gondolatigazítók annál eredményesebben

képesek szolgálni. De sohasem tudnak üdvözölni benneteket a húsvér testben ugyanazzal a teljes, rokonszenvező és kifejező szeretettel, mint ahogy majd a lakóvilágokon teszik akkor, ha elmétől elmébe kerültek velük.

110:7.8 (1213.3) A halandólét alatt az anyagi test és elme elválaszt benneteket az Igazítótól és megakadályozza a vele való szabad érintkezést; a halál után, az örök eggyé kapcsolódást követően ti és az Igazító egy lesztek — többé már nem lesztek megkülönböztethető lények — így a mai értelemben vett érintkezésre többé nem lesz szükség.

110:7.9 (1213.4) Bár az Igazító hangja mindig szól bennetek, a legtöbben mégis csak ritkán hallhatjátok meg a földi élet során. A harmadik és a második kört el nem ért emberi lények ritkán hallják közvetlenül az Igazító hangját, kivéve a nemes vágy jellemezte pillanatokban, valamely ígéretes helyzetben és valamely előremutató döntés meghozatalát követően.

110:7.10 (1213.5) A beteljesülés tartalékosaként besorolt halandói elme és a bolygófelügyelők közötti kapcsolat kialakítása és megszakítása alatt az emberben lakozó Igazító néha olyan helyzetbe kerül, hogy képes üzenetet továbbítani halandó társának. Nem is olyan régen az Urantián az egyik öntevékeny Igazító ilyen üzenetet küldött emberi társának, aki a beteljesülés tartalékos alakulatának tagja volt. Az üzenetet a következő szavak vezették be: „És most, anélkül, hogy féltőn óvott társamnak, odaadásom tárgyának sérülést okoznék vagy veszélyeztetném őt, továbbá a túlzott mértékű fegyelmezésének és elbátortalanításának szándéka nélkül, jegyezzétek fel számomra a következő kérelmet, melyet őhöz intézek.” Ezután egy csodálatosan megható és

megindító intelem hangzott el. Az Igazító egyebek mellett azt kérte, „hogyan emberi társam hűségesebben és őszintén működjön együtt velem, vidámabban viselje ittlétemet, hűségesebben hajtsa végre az általam kidolgozott programot, türelmesebben élje át az általam kiválasztott próbatételeket, állhatatosabban és vidámabban járja az általam kiválasztott utat, legyen szerényebb, amikor azoknak a fejleményeknek ad hitelt, amelyek valójában az én szüntelen tevékenységeimből erednek — e figyelmeztetést adjátok át az alászállásom tárgyát képező embernek. Egy isteni szellem felsőbb odaadását és ragaszkodását adományozom neki. Mondjátok meg továbbá szeretett társamnak, hogy bölcsességgel és erővel fogok működni a legvégsőkig, amikor is az utolsó földi küzdelem véget ér; hű leszek a rám bízott személyiséghez. A továbbélésre buzdítom őt, hogy ne okozzon nekem csalódást, hogy ne fosszon meg attól a jutalomtól, amelyet türelmes és megfeszített küzdelmeim miatt megérdemlek. Személyiségi előrehaladásunk az emberi akarattól függ. Körről körre türelmesen emeltem egyre feljebb ezt az emberi elmét, és bizonyosságom van, hogy megszerzem a rendem főnökének jóváhagyását. Körről körre haladok előre a megítéltetésig. Örömmel és nyugtalanság nélkül várom a beteljesülés idejének lélekszámlálását; felkészültem, hogy mindent a Nappalok Elődeinek bíróságai elé tárjak.”

^{110:7,11 (1214.1)} [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

111. írás

Az Igazító és a lélek

^{111:0.1 (1215.1)} AZ ISTENI Igazítónak az emberi elmében való jelenléte örökre lehetetlenné teszi, hogy akár a tudomány, akár

a bölcsélet kielégítő magyarázatot adjon az emberi személyiség kifejlődő lelkére. A morontia lélek a világegyetem gyermeke és csak mindenségrendi látásmódon és szellemi felfedezésen keresztül ismerhető meg.

111:0.2 (1215.2) A lélek és az emberben lakozó szellem nem új fogalom az Urantián; ez gyakran megjelent a bolygón a különböző hiedelemrendszerekben. A keleti hiedelmek nagy részében és egyes nyugatiakban úgy tartották, hogy az ember isteni örökséget hordozó is és emberi származású is. A belső jelenlétnek az érzése, az Istenségnek a külső mindenütt-jelenvalósága mellett, már régóta részét képezi számos urantiai vallásnak. Az emberek már régóta hiszik, hogy valami növekszik az emberi természetben, valami élő, amelynek rendeltetése a rövid, ideigvaló élet utáni megmaradás.

111:0.3 (1215.3) Mielőtt az ember ráészmélta volna arra, hogy kifejlődő lelkének nemzője egy isteni szellem, úgy gondolta, hogy az különböző fizikai szervekben lakozik — a szemben, a májban, a vesében, a szívben, és később, az agyban. A vadak a lelket a vérrel, a lélegzettel, az árnyékokkal és az egyén vízben meglátható tükörképével társították.

111:0.4 (1215.4) Az átman fogalomrendszerben a hindu tanítók valóban közel jártak az Igazító természetének és jelenlétének megragadásához, de nem tudták elkülöníteni a kifejlődő és a lehetőséget tekintve halhatatlan lélek társ-jelenlétét. A kínaiak ugyanakkor az emberi lény két oldalát ismerték, a jangot és a jint, a lelket és a szellemet. Az egyiptomiak és számos afrikai törzs szintén két tényezőben hitt, a kában és a bában; a lelket rendszerint nem tartották előbb-létezettnek, csak a szellemet.

111:0.5 (1215.5) A Nílus-völgy lakói azt hitték, hogy a szellemek által kedvelt egyénekbe születésükkor vagy nem sokkal azt követően egy védőszellem költözik, melyet kának neveztek. Azt tanították, hogy ez a védőszellem a halandó társával marad végig az élet tartama alatt és őelőtte megy át a jövőbeli állapotba. Luxorban az egyik templom falain, amelyek III. Amenhotep születését ábrázolják, a kis herceg a Nílus istenének karján látható, és a közelében egy másik gyermek van, aki megjelenésében teljesen azonos a herceggel, s amely az egyiptomiak által kának hívott entitás jelképe. Ezt a szoborművet a Krisztus előtti tizenötödik században fejezték be.

111:0.6 (1215.6) A kát egy felsőbbrendű védőszellemnek tartották, amely arra vágyott, hogy emberi társának halandó lelkét az ideigvaló élet jobb ösvényeire vezesse, különösen pedig emberi társának jó sorsáról gondoskodjon a túlvilágon. Ekkoriban, ha egy egyiptomi meghalt, úgy tartották, hogy kája a Nagy Folyó túlsó partján várja őt. Eleinte csak a királyokról gondolták, hogy rendelkeznek kával, de később már minden jó emberről feltételezték. Az egyik egyiptomi uralkodó a következőket mondta, amikor a szívében lakozó káról beszélt: „Nem hagytam figyelmen kívül beszédét; félttem elutasítani a vezetését. Boldogulásomat nagymértékben segítette; az oknál fogva lettem sikeres, ami cselekvésre készítetett; útmutatásaival kiemelt engem.” Sokan úgy hitték, hogy a ká „Istentől származó, mindent tudó bölcs az emberekben.” Sokan hitték azt is, hogy az ember arra rendeltetett, hogy „szívből jövő örömben töltse el az örökkévalóságot annak az Istennek az érdekében, aki bennetek van.”

^{111:0.7 (1216.1)} A fejlődő urantiai halandók minden fajtájának van a lélek fogalmával egyenértékű kifejezése. Sok fejletlen nép tartotta azt, hogy a lélek az ember szemén keresztül néz ki a világra; ezért éreztek olyan páni félelmet a gonosz szem rosszakaratótól. Sokáig azt hitték, hogy „az ember szelleme az Úr lámpása.” A Rig-Véda azt mondja: „Az elmém szól a szívemhez.”

1. A választás elme-színtere

^{111:1.1 (1216.2)} Bár az Igazítók munkája szellemi természetű, mégis minden tevékenységüket értelmi alapon kell végezniük. A szellemi Nevelőnek az elmén, mint emberi talajon kell kinevelnie a morontia lelket az adott személyiség együttműködésével.

^{111:1.2 (1216.3)} A világegyetemek mindenségének elmeszintjei mindenségrendi egységet alkotnak. Az értelmi sajátlényegek a mindenségrendi elméből származnak sok tekintetben úgy, ahogy a csillagködök a világegyetemi tér mindenségrendi energiáiból erednek. Az értelmi sajátlényegek emberi (és ennél fogva személyes) szintjén a halandói elme jóváhagyásával a szellemi-evolúciós fejlődés rejtett lehetősége válik meghatározóvá, melynek oka az emberi személyiség szellemi felruházottságainak összessége, valamint az ilyen emberi önnön valóokban meglévő abszolút érték entitásmagjának teremtő jelenléte. De az anyagi elme ily módon való szellemirányítását két tapasztalás is befolyásolja: a hét elmeszellem-segéd segédkezésén keresztül kellett kifejlődni az adott elmének, és az anyagi (személyes) sajátlényegnek az emberben lakozó Igazítóval való együttműködést kell választania a morontia sajátlényeg, az

evolúciós és magvában halhatatlan lélek megalkotásában és fejlődésének elősegítésében.

111:1.3 (1216.4) Az emberi személyiségek az anyagi elme színkörében élnek, öntudattal rendelkeznek, döntéseket hoznak, Istent választják vagy elfordulnak tőle, örökkévalóvá teszik vagy elpusztítják önmagukat.

111:1.4 (1216.5) Az anyagi evolúció egy életgépet adott nektek, a testeteket; maga az Atya ruházott fel benneteket a világegyetemben ismert legtisztább szellem-valósággal, a Gondolatigazítókka. Ám a kezetekbe, a saját döntéseitekre bízva, elme adatott, és elme által éltek vagy haltok. Ezen az elmén belül és ezzel az elmével hozzátok meg azokat az erkölcsi döntéseket, amelyek képessé tesznek benneteket arra, hogy olyanok legyetek, mint az Igazító, tehát mint az Isten.

111:1.5 (1216.6) A halandói elme ideigvaló értelmi rendszer, melyet az anyagi élettartam idejére kapnak kölcsön az emberi lények, és ennek az elmének az alkalmazási módjától függ, hogy elfogadják vagy elutasítják az öröklét lehetőségét. Az elme lényegében az akaratotoknak alávetett egyetlen világegyetemi valóság, és a lélek — a morontia önnön valótok — hűséges képet fog mutatni azoknak az ideigvaló döntéseknek az eredményéről, melyeket a halandói önnön valótok meghoz. Az emberi tudat alul lágy kapcsolódással a villamos-vegytani rendszereken nyugszik, felül pedig finoman rácsatlakozik a szellem-morontia energiarendszerre. Az emberi lény halandói léte során egyik rendszert sem tudatosíthatja soha tökéletesen; ezért kell elméjét munkára bírnia azzal kapcsolatban, aminek tudatában van. Ezért a továbbélés biztosításához nem annyira az a fontos, hogy az elme mit ért meg, hanem inkább az, hogy

mit kíván megérteni; a szellemmel való azonosulás létrehozásához nem annyira az a fontos, hogy az elme milyen, hanem inkább az, hogy milyenné válásra törekszik. A világegyetemi felemelkedéshez nem annyira az a fontos, hogy az ember tudatosítja Istent, hanem inkább az, hogy az ember epekedik Isten után. Nem olyan fontos az, hogy milyenek vagytok ma ahhoz képest, hogy milyenekké váltok napról napra, az örökkévalóságban.

111:1.6 (1217.1) Az elme mindenségrendi hangszerén az emberi akarat a pusztítás fülsértő hangsorait játszhatja, vagy belőle ugyanez az emberi akarat az Isten-azonosulás és az azt követő örök továbbélés összehangzó dallamait csalhatja elő. Az embernek adományozott Igazító végső soron érzéketlen a rosszra és képtelen a bűnre, de a halandói elme az elferdült és önző emberi akarat bűnös fondorlatai folytán ténylegesen is eltorzulhat, elferdülhet, rosszra és visszataszítóvá válhat. Ugyanakkor ez az elme nemessé, széppé, igazzá és jóvá — ténylegesen is nagygyá — tehető az Istent ismerő emberi lény szellem-megvilágosította akarata szerint.

111:1.7 (1217.2) Az evolúciós elme csak akkor teljesen kiegyensúlyozott és megbízható, ha magát a mindenségrendi észbeliség két végletén nyilvánítja ki — a teljesen gépiessé tette és a teljesen szellemivé lényegítette. A tiszta gépies irányítás és az igaz szellemtermészet értelmi végletei között működik a fejlődő és felemelkedő elméknek az a hatalmas csoportja, amely elmék kiegyensúlyozottsága és nyugalma a személyiség választásán és a szellemmel való azonosuláson alapul.

111:1.8 (1217.3) Az ember azonban nem veti alá akaratát tétlenül, szolgálja az Igazítónak. Inkább tevékenyen, igenlően és együttműködve választja az Igazító követését, amikor és amint ez a vezetés tudatosan különvlik a természetes halandói elme vágyaitól és ösztönzéseitől. Az Igazítók befolyásolják az emberi elmét, azonban az ember akarata ellenére sohasem uralják; az Igazítók számára az emberi akarat felsőbbrendű. Ők ilyennek is tekintik és tiszteletben is tartják azt, miközben a gondolatok kiigazításával és a jellem átalakításával összefüggő szellemi célok elérésére törekednek a fejlődő emberi értelem majdnem határtalan színterén.

111:1.9 (1217.4) Az elme a hajótok, az Igazító a révkapitányotok és az emberi akarat a kapitány. A halandói hajó urának rendelkeznie kell azzal a bölcsességgel, hogy az isteni révkapitányra bízza a felemelkedő lélek elkormányzását az örök továbbélés morontia kikötőibe. Az ember akarata kizárólag önzés, tunyaság és bűn révén utasíthatja vissza a szeretetteljes révkapitány irányító segítségét és futtathatja a halandói létpályát az elutasított kegyelem rossz zátonyaira és vezetheti a befogadott bűn szikláinak. Ez a hűséges révkapitány az egyetértésekkel biztonságosan átvisz benneteket az idő akadályain és a tér korlátain, és elvezet egészen az isteni elme forrásáig és még tovább, az Igazítók paradicsomi Atyjához.

2. A lélek természete

111:2.1 (1217.5) A mindenségrendi értelem összes elme-szerepkörében az elme teljessége meghatározó az értelmi működés részeivel szemben. Az elme, lényegét tekintve, működési egység; ezért az elme mindig ezt az eredendő egységet mutatja, még akkor is, amikor a félrevezetett önnön

valótok meggondolatlan tettei és választásai a működését akadályozzák vagy hátráltatják. Ez az egyesített elme változatlanul szellemi összehangolódás után kutat az akarati méltósággal és felemelkedési előjoggal bíró sajátlényekkel alkotott társulás minden szintjén.

111:2.2 (1217.6) A halandó ember anyagi elméje tulajdonképpen az a mindenségrendi szövőszék, amelyen morontia szövődék fut, s ebbe az emberben lakozó Gondolatigazító maradandó értékek és isteni jelentéstartalmak világegyetem-jellegű szellemmintáját szövi — egy végleges-beteljesülésű és végtelen létpályájú továbbélő lelket, egy magvában végleges rendű lényt.

111:2.3 (1218.1) Az emberi személyiség azzal az elmével és szellemmel azonosítható, melyet az élet tart egymással működési kapcsolatban az anyagi testben. Az ilyen elmének és a szellemnek ez a fajta rendeltetésbeli viszonya nem az elme és a szellem sajátosságainak vagy ismertető jegyeinek a keverékét jelenti, hanem inkább egy magvában örök és maradandó jellegű, teljesen új, eredeti és egyedi világegyetemi értéket, a lelket.

111:2.4 (1218.2) Az ilyen halhatatlan lélek evolúciós megalkotásában három és nem két tényező bír jelentőséggel. A morontia emberi lélek e három előhírnöke:

111:2.5 (1218.3) 1. Az emberi elme és minden, előtte létező és rá hatással bíró mindenségrendi befolyás.

111:2.6 (1218.4) 2. Az ilyen emberi elmében lakozó isteni szellem és az ilyen abszolút szellemlényegű szilánkban meglévő minden

lehetséges dolog mindazokkal a szellemi hatásokkal és tényezőkkel együtt, amelyek az emberi életben megjelennek.

^{111:2.7 (1218.5)} 3. Az anyagi elme és az isteni szellem közötti kapcsolat, amely olyan értéket és olyan jelentést hordoz, amelyek nem találhatók meg a társulás kialakulásában szerepet játszó egyetlen tényezőben sem. E különleges kapcsolat valósága nem anyagi és nem is szellemi, hanem morontia lényegű. Ez a lélek.

^{111:2.8 (1218.6)} A köztes teremtmények már régóta úgy nevezik ezt a kifejlődő emberi lelket, hogy közép-elme, megkülönböztetésül az alacsonyabb rendű vagy anyagi elmétől és a magasabb rendű vagy mindenségrendi elmétől. Ez a közép-elme valóban morontia jelenség, ugyanis az anyagi és a szellemi közötti területen létezik. Az effajta morontia fejlődés lehetőségét lényegében két általános elme-készítés hordozza magában: a teremtmény véges elméjében az Isten megismerésére és a Teremtő isteniségének elérésére irányuló ösztönzés, valamint a Teremtő végtelen elméjének az ember megismerésére és a teremtményi tapasztalás átélésére irányuló készítése.

^{111:2.9 (1218.7)} A halhatatlan lélek mennyei kifejlődése azért válik lehetővé, mert a halandói elme először is személyes, másodszor pedig állati-feletti valóságokkal van kapcsolatban; olyan, a mindenségrendi szolgálatra alkalmas anyagfeletti képességgel rendelkezik, mely biztosítja az erkölcsi döntések meghozatalára képes erkölcsi természet kifejlődését, s ezáltal igaz teremtoi kapcsolatot alakít ki a különböző társult szellemi segítő hatásokkal és az emberben lakozó Gondolatigazítóval.

^{111:2,10 (1218,8)} Az emberi elmének az ilyen jellegű, kapcsolaton alapuló átszellemiesülése elkerülhetetlenül a lélek fokozatos megszületéséhez vezet, mely közös sarja az Isten megismerésére törekedő emberi akarat által uralt segédelmének és annak az entitásnak, amely az elmével munkakapcsolatban álló világegyetemi szellemi erőket az ellenőrzése alatt tartja, vagyis a teremtesösszesség Istene egy tényleges szilánkjának — a Titkos Nevelőnek. Így lépi át az önnön való anyagi és halandói valósága a fizikai-élet gép ideigvaló korlátait és nyer új kifejeződést és új azonosságot a sajátlényeg folytonosságát jelentő kifejlődő hordozóban, a morontia és halhatatlan lélekben.

3. A kifejlődő lélek

^{111:3,1 (1218,9)} A halandóelme hibái és az emberi viselkedéssel járó tévedések észrevehetően késleltethetik a lélek fejlődését, azonban nem akadályozhatják meg az ilyen morontia jelenség lezajlását, ha azt az emberben lakozó Igazító a teremtményi akarat szerint már elindította. De a halandói halált megelőzően ennek az anyagi, emberi akaratnak mindig meg lesz a lehetősége arra, hogy érvénytelenítse e választását és elutasítsa a továbbélést. A felemelkedő halandó még a továbbélést követően is megtartja azon előjogát, hogy az örök élet elutasítását választhassa; az Igazítóval való eggyé kapcsolódás előtt a fejlődő és felemelkedő teremtmény bármikor választhatja a paradicsomi Atya akaratától való elszakadást. Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás jelzi azt a tényt, hogy a felemelkedő halandó mindörökké és visszavonhatatlanul az Atya akaratának megcselekedését választotta.

^{111:3,2 (1219,1)} A húsvér testben való lét tartama alatt a kifejlődő lélek rendelkezik azzal a képességgel, hogy a halandói elme anyagfeletti döntéseit megerősítse. A lélek, lévén anyagfeletti lényegű, nem önmagában működik az emberi tapasztalás anyagi szintjén. E szellemiszint-alatti lélek nem képes működni a morontia szint felett olyan Istenség-szellemi közreműködés nélkül, mint például az Igazító. A lélek nem hoz végleges döntéseket addig, amíg a halál vagy az átvitel el nem választja a halandói elmétől, kivéve, ha és amint ez az anyagi elme a vele együttműködő morontia lelket szabadon és önként fel nem hatalmazza ilyen döntések meghozatalára. Az élet tartama alatt a halandói saját akarat, a döntési-választási személyiség-erő az anyagi elmekörökben van jelen; ahogyan a földi halandói növekedés előrehalad, az embernek e lényege, annak felbecsülhetetlen értékű döntési képességeivel együtt, egyre jobban azonosul a megjelenő morontia-lélek entitással; a halál után, a lakóvilágon való feltámadást követően az emberi személyiség már teljesen azonos az ember morontia sajátlényegével. A lélek így a személyazonosság jövőbeli morontia hordozójának csírája.

^{111:3,3 (1219,2)} E halhatatlan lélek először is jellegét tekintve teljesen morontia, de olyan fejlődési képességgel rendelkezik, hogy változatlanul tovább emelkedik azokra az igazi szellemszintekre, amelyek az Istenség szellemeivel való eggyé kapcsolódási értékkel bírnak, az eggyé kapcsolódásra pedig rendszerint az Egyetemes Atyának ugyanazzal a szellemével kerül sor, amely a teremtmény-elmében ilyen teremtő jelenséget indított.

111:3.4 (1219.3) Mind az emberi elme, mind az isteni Igazító tudatában van a kifejlődő lélek jelenlétének és tőlük eltérő természetének — az Igazító teljesen, az elme részlegesen. A lélek egyre jobban tudatára ébred mind az elmének, mind az Igazítónak mint társ-azonosságoknak, mégpedig saját fejlődése mértékével arányosan. A lélek mind az emberi elme, mind az isteni szellem jegyeiből magába foglal elemeket, azonban folyamatosan úgy fejlődik, hogy erősödjön a szellemszabályozás és az isteni befolyás azon keresztül, hogy segíti az igaz szellemértékkel való összhang megtalálását célzó elme-működést.

111:3.5 (1219.4) A halandói létpálya, a lélek kifejlődése nem annyira próbatétel, mint inkább képzés. A legfelsőbb értékek továbbélésébe vetett hit alkotja a vallás magját; a tiszta vallásos tapasztalás pedig lényegében a legfelsőbb értékek és a mindenségrendi jelentéstartalmak egyesülésének egyetemes valóságként való felismerése.

111:3.6 (1219.5) Az elme a mennyiségeket, a valóságot és a jelentéstartalmakat ismeri. De a minőség — minden, ami érték — érződik. Érezni a megismerő elme és a vele társult, a valóságot meglényegítő szellem közös alkotása képes.

111:3.7 (1219.6) Amennyire az ember kifejlődő morontia lelkét az Isten-tudat értékteremtését alkotó igazság, szépség és jószág átjárja, olyan mértékben válik e lény elpusztíthatatlanná. Ha az ember kifejlődő lelkében nem túlélésképesek az örök értékek, akkor a halandói létezés értelmetlen, és az élet maga megrendítően szomorú káprázat. Mindig igaz azonban: amit az időben elkezdetek, azt bizonyosan be is fejezitek az örökkévalóságban — amennyiben érdemes befejezni.

4. A bensőben zajló élet

^{111:4.1 (1219.7)} A felismerés a külvilágból felfogott érzetkeltő hatásoknak az egyén emlékmintáiba való illesztésének értelmi folyamata. A megértés arra utal, hogy ezek a felismert érzetkeltő hatások és a hozzájuk társított emlékminták az alapelvek élénk működésű hálózatába szervesen beágyazódtak vagy annak részévé szerveződtek.

^{111:4.2 (1220.1)} A jelentéstartalmak a felismerés és a megértés társulásából származnak. A jelentéstartalmak nem léteznek egy teljesen érzékalapú vagy anyagelvű világban. A jelentéstartalmak és az értékek csak az emberi tapasztalás belső vagy anyagfeletti szféráiban érzékelhetők.

^{111:4.3 (1220.2)} Az igaz polgárosodott társadalom minden fejlődési alapja az emberiség e belső világában születik meg. Kizárólag a benső élet igazán teremtő. Egy polgárosodott társadalom aligha fejlődhet, ha bármelyik nemzedék fiatalsága érdeklődését és energiáit az érzék- vagy külső világ anyagi hajszolásának szenteli.

^{111:4.4 (1220.3)} A belső és a külső világ különböző értékhalmozokkal rendelkezik. Bármely polgárosodott társadalom veszélyeztetett, ha a fiatalok háromnegyede anyagi jellegű foglalkozást űz és a külső világ érzékélményei hajszolásának szenteli magát. A polgárosodott társadalom veszélybe kerül, amint az ifjúság elhanyagolja az etika, a társadalomtan, a szaporodás egészségtana, a bölcsélet, a képzőművészetek, a vallás és a mindenségtan iránti érdeklődését.

^{111:4.5 (1220.4)} Csak a felsőtudatos elme magasabb szintjein, amint az az emberi tapasztalás szellemi határterületén megjelenik, lelhetitek fel a tökéletes mintákkal együtt azokat a magasabb rendű fogalmakat, melyek egy jobb és maradandóbb polgárosodott társadalom felépítéséhez hozzájárulnak. A személyiség a természetéből eredően teremtő jellegű, viszont tényleges teremtőként csak az egyén benső létében működik.

^{111:4.6 (1220.5)} A hókristályok mindig hatszögűek, de soha sincs közöttük két egyforma. A gyermekek is besorolhatók bizonyos fajtákba, de nincs közöttük két tökéletesen egyforma, még az ikrek között sem. Vannak személyiségfajták, de a személyiség mindig egyedi.

^{111:4.7 (1220.6)} A boldogság és az öröm a benső létben gyökerezik. Igazi örömet nem érezhettek teljesen egyedül. A magányos élet a boldogság számára végzetes. Még a családok és a nemzetek is jobban élvezhetik az életet, ha megosztják másokkal.

^{111:4.8 (1220.7)} A külvilágot — a környezetet — nem szabályozhatjátok tökéletesen. A belső világ alkotókészségét már jobban irányíthatjátok, ugyanis a személyiségek ott jelentős mértékben felszabadul az ok-okozati törvények jelentette korlátok alól. A személyiséghez korlátozottan szabad akarat társul.

^{111:4.9 (1220.8)} Mivel az ember benső élete valóban teremtő jellegű, ezért minden egyes személy felelős választásán múlik, hogy ez az alkotókészség önkéntelenül és teljesen véletlenszerűen vagy pedig szabályozottan, irányítottan és építőjellegűen munkál. Hogyan is teremhetne az alkotó képzelőerő hasznavehető

sarjakat, ha működésének színterét már elfoglalta az előítélet, a gyűlölet, a félelem, a harag, a bosszúvágy és a vakbuzgóság?

111:4.10 (1220.9) Esmék foghatnak a külső világból származó hatásoktól, de az eszményképek csak a benső világ alkotóterében születnek. Ma a világ nemzeteit olyan emberek vezetik, akikben túltengenek az eszmék, de eszményképekből ínséges hiányt szenvednek. Ez a magyarázata a szegénységnek, a válásnak, a háborúnak és a fajgyűlöletnek.

111:4.11 (1220.10) A nehézség lényege: Ha a szabad akaratú rendelkező ember a bensőjében alkotóképességekkel rendelkezik, akkor el kell fogadnunk azt, hogy a szabad akaratú alkotókészség a szabad akaratú pusztítás lehetőségét is magába foglalja. És amikor az alkotókészség pusztításba fordul, akkor szembesülünk a rossz és a bűn jelentette rombolással — a zsarnoksággal, a háborúval és a pusztítással. A rossz nem más, mint a szétesés és az azt követő megsemmisülés felé vivő részleges alkotókészség. Mindenfajta összeütközés rossz annyiban, hogy akadályozza a benső élet alkotó működését — a rossz egyfajta polgárháború a személyiségben.

111:4.12 (1221.1) A benső alkotókészség a személyiség szerves egésszé rendezésén és a sajátlényeg egyesítésén keresztül járul hozzá a jellem megnemesítéséhez. Mindörökre igaz: a múlt megváltoztathatatlan; csak a jövő alakítható a benső sajátlényeg mai alkotókészségének segédkezése révén.

5. A szabad döntés szentesítése

111:5.1 (1221.2) Az Isten akaratának megcselekedése nem több és nem kevesebb, mint azon teremtményi hajlandóság

kinyilvánítása, hogy benső életét Istennel megosztja — éppen azzal az Istennel, aki ezt a benső többlettartalommal bíró teremtményi életet lehetővé tette. A megosztozás Istenszerű — isteni. Isten mindent megoszt az Örökkévaló Fiúval és a Végtelen Szellemmel, és ők viszonzásul minden dolgot megosztanak a világegyetemek isteni Fiaival és szellem Leányaival.

^{111:5.2 (1221.3)} Isten példájának követése a kulcs a tökéletességhez; az ő akaratának megcselekedése jelenti a továbbélés titkát és a továbbélésben a tökéletességet.

^{111:5.3 (1221.4)} A halandók Istenben élnek, és így Isten azt akarta, hogy a halandókban éljen. Miként az emberek rábízák magukat, úgy bízta ő — elsőként — önmaga egy részét az emberekre, hogy bennük éljen; hozzájárult ahhoz, hogy az emberekben éljen és beléjük költözzön az emberi akarat alárendeltjeként.

^{111:5.4 (1221.5)} Béke ebben az életben, továbbélés a halálban, tökéletesség a következő létben, szolgálat az örökkévalóságban — mindezek teljesülnek (szellemben) most, hogy a teremtményszemélyiség egyetértését adja ahhoz — úgy választ — hogy teremtményakarata az Atya akaratának rendeltessen alá. És az Atya már eldöntötte, hogy önmagának egy részét a teremtményszemélyiség akaratának rendeli alá.

^{111:5.5 (1221.6)} A teremtménynek ez a választása nem jelenti a saját akarat feladását. Ez valójában a saját akarat végső szentesítése, a saját akarat kiterjesztése, a saját akarat megdicsőülése, a saját akarat tökéletesítése; és az ilyen választás felemeli a teremtményakaratot az ideigvaló jelentőségének szintjéről

abba a magasabb állapotba, amelyben a teremtmény-fiú személyisége bensőséges közösséget alkot a szellem-Atya személyiségével.

^{111:5.6 (1221.7)} Az Atya akaratának ily módon való választásával a halandó ember szellemi úton találja meg a szellem-Atyát, még ha egy egész korszaknak kell is eltelnie, mire a teremtmény-fiú valóságosan is megjelenhet az Isten tényleges jelenlétében a Paradicsomon. Ez a választás nem annyira a teremtményakarát tagadását jelenti — „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg” — mint inkább a határozott megerősítést a teremtmény részéről: „Az én akaratom az, hogy a te akaratod legyen meg.” E döntést követően az Istent-választó fiú előbb-utóbb belső egyesülést (eggyé kapcsolódást) él meg a benne lakozó Isten-résszel, miközben ugyanez a tökéletesedő fiú felsőrendű személyiség-megelégedést nyer abban az imádat-közösségben, amely az ember személyiségét és az ő Teremtőjének személyiségét köti össze, két olyan személyiségről van tehát szó, amelyek teremtoi sajátosságai a saját akarat kölcsönös kifejezésében mindörökre társultak — vagyis az emberi akaratnak és Isten akaratának egy újabb örökkévaló társulása jött létre.

6. Az emberrel kapcsolatos látszólagos ellentmondás

^{111:6.1 (1221.8)} A halandó ember legtöbb átmeneti nehézsége a mindenségrendhez való kettős viszonyából ered. Az ember a természet része — a természetben létezik — ugyanakkor képes a természetet meghaladni. Az ember véges, azonban a végtelenség egy szikrája lakozik benne. Ez a kettős helyzet nem csak hogy megteremti a rossz lehetőségét, hanem számos

olyan társadalmi és erkölcsi helyzetet is teremt, melyet nagy bizonytalanság és nem kevés félelem terhel.

111:6.2 (1222.1) A természet legyőzéséhez és az ember önnön valójának meghaladásához szükséges bátorság engedhet az önhittség kísértéseinek. A sajátlényegét meghaladni képes halandó kísértést érezhet saját öntudatának istenítésére. A halandói kényszerhelyzetet az a kettős tény alkotja, hogy az embert korlátozza a természet, ugyanakkor különleges szabadságot is élvez — a szellemi választás lehetőségének és a cselekvésnek a szabadságát. Az anyagi szinteken az ember a természet szolgája, míg a szellemi szinteken ő a győző a természet és minden ideigvaló, véges dolog felett. Az ilyen látszólagos ellentmondás elválaszthatatlanul összekapcsolódik a kísértéssel, a lappangó rosszal, a döntési hibákkal, és amint a sajátlényeg büszkévé és önhitté válik, megjelenhet a bűn.

111:6.3 (1222.2) A bűn jelentette kihívás nem önmagától létezik a véges világban. A végesség ténye önmagában sem nem rossz, sem nem bűnös. A véges világot végtelen Teremtő alkotta — a világ az ő isteni Fiainak keze munkája — és ezért jónak kell lennie. A végesnek a helytelen felhasználása, kifordítása és eltorzítása az, ami létrehozza a rosszat és a bűnt.

111:6.4 (1222.3) A szellem képes uralni az elmét; az elme pedig képes szabályozni az energiát. De az elme csak azon átalakulni képes megnyilvánulási lehetőségekre általa kifejtett értelmes beavatkozáson keresztül képes az energia szabályozására, melyek a fizikai területek okainak és hatásainak matematikai szintjén a természetben megvannak. A teremtményelme eredendően nem képes az energia szabályozására; ez Istenség-előjog. A teremtményelme ugyanakkor képes az energia

befolyásolására, és így is tesz, amint a fizikai világegyetem energia-titkait kifürkészte.

111:6.5 (1222.4) Amikor az ember a fizikai valóságon változtatni akar, legyen a változtatás tárgya saját maga vagy a környezete, akkor ez annyiban lehet sikeres, amennyiben felfedezte az anyag szabályozásának és az energia irányításának módjait és lehetőségeit. Segítség nélkül az elme képtelen bármiféle olyan anyagi lényegű dolgot is befolyásolni, eltekintve a saját fizikai működési rendjétől, amelyhez elszakíthatatlanul hozzákapcsolódott. Viszont a test rendszereinek avatott felhasználásával az elme egyéb működési rendeket teremthet, még energia-kapcsolódásokat és élő-kapcsolatokat is, amelyeket kihasználva egyre inkább képessé válhat a fizikai szintjének szabályozására, sőt uralására a világegyetemben.

111:6.6 (1222.5) A tudomány a tények forrása, és az elme nem képes tények nélkül működni. A tények a bölcsesség építményében az építőelemek, melyeket az élettapasztalat habarcsa köt meg. Az ember megtalálhatja Isten szeretetét tények nélkül is és felfedezheti Isten törvényeit szeretet nélkül is, de sohasem lesz képes az Első Forrás és Közepont mindent magába foglaló természete végtelen arányosságának, mennyei összhangjának és tökéletes teljességének értékelésére addig, amíg rá nem lelt az isteni törvényre és az isteni szeretetre, valamint tapasztalati úton nem egyesítette ezeket saját kialakuló mindenségrendi bölcséletében.

111:6.7 (1222.6) Az anyagi tudás gyarapodása lehetővé teszi az eszmék jelentéstartalmainak és az eszményképek értékeinek jobb értelmi megbecsülését. Az emberi lény a benső tapasztalásaiban igazra lelhet, de pontosan kell ismernie a

tényeket ahhoz, hogy ezeket a személyes igazság-felfedezéseket a mindennapi élet támasztotta könnyörtelenül gyakorlatias igényekre alkalmazni tudja.

^{111:6.8 (1222.7)} Teljesen természetes dolog, hogy a halandó embert a biztonság hiányának érzései gyötrik, amint úgy tekint önmagára, mint akit leküzdhetetlen mértékben korlátoz a természet, és ugyanakkor minden ideigvaló, véges dolgot teljes mértékben meghaladó szellemi erőket birtokol. Kizárólag a vallásos bizodalom — az élő hit — képes az embert éltetni ilyen bonyolult és nyugtalanító kihívások közepette.

^{111:6.9 (1223.1)} Az ember halandó természetére leselkedő és a szellemi épsége megőrzésének kihívást jelentő összes veszély közül a gőg a legnagyobb. A bátorság értékes, az önmagunkkal való túlságos foglalkozás viszont öntelt és öngyilkos. Az ésszerű mértékű önbizalom nem helyteleníthető. Az embert az állatvilágból kiemelő egyetlen dolog az önmaga meghaladására való képessége.

^{111:6.10 (1223.2)} Az önhittség megtévesztő, mérgező és bűn-tápláló, akár egyénben, akár csoportban, emberfajtában vagy nemzetben jelenik meg. Szó szerint igaz, hogy „Kevélységre gyalázat jön.”

7. Az Igazító előtt álló kihívás

^{111:7.1 (1223.3)} A bizonytalanság a bizonyossággal együtt a paradicsomi kaland lényegét alkotja — bizonytalanság az időben és az elmében, bizonytalanság a Paradicsomra való felemelkedés folyamatának eseményeit illetően; bizonyosság a szellemben és az örökkévalóságban, bizonyosság a

teremtő-fió töretlen bizodalában, melyet az Egyetemes Atya isteni könyörületébe és végtelen szeretetébe vetett; bizonytalanság tapasztalatlan világegyetemi létpolgárként; bizonyosság egy mindenható, mindent-tudó és végtelenül szeretetteljes Atya világegyetemi házaiban felemelkedő fiúként.

111:7.2 (1223.4) Hadd emlékeztessélek benneteket arra, hogy figyeljétek az Igazító hűséges hívásának távoli visszhangjára, melyet a lelkeknek címzett! A bennetek lakozó Igazító nem állíthatja meg és lényegesen nem is változtathatja meg az időben vívott létküzdemeiteket; az Igazító nem csökkentheti az élet nehézségeit a küzdelem világában bejárt utatok során. A bennetek lakozó isteni lény csak türelmet tanúsíthat, miközben ti az élet csatáját vívjátok, ahogyan az életet a bolygótokon megélik; de megengedhetitek, bárcsak meg is engednétek — ahogyan dolgoztok és aggódtok, ahogyan harcoltok és küzdötök — a derék Igazítónak, hogy mellettetek és értetek harcoljon. Annyira megnyugtatna és ösztökélne, annyira lenyűgözne és magával ragadna benneteket, ha végre megengednétek az Igazítónak, hogy folyamatosan kivetítse azt az igazi vezérlő eszmét, azt a végső célt és azt az örök rendeltetést, amely a jelenlegi anyagi világatok hétköznapi nehézségeivel való bonyolult, fáradságos küzdelemhez kapcsolódik.

111:7.3 (1223.5) Miért nem segítetek az Igazítónak abban, hogy bemutathassa nektek mindeme fárasztó, anyagi erőfeszítések szellemi ellendarabját? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy mindenségrendi-erő lényegű szellemi igazságokkal gyarapítsa erőnléteteket a teremtménylét időbeli

nehézségeivel való küzdelemhez? Miért nem bátorítjátok mennyei segítőtöket, hogy felvidítson benneteket azáltal, hogy tiszta képet tár elétek az egyetemes lét örök látóhatáráról, miközben ti a múltó időben jelenlévő nehézségek kusza halmazán merengtek? Miért utasítjátok el, hogy világegyetemi nézőpontból felvilágosítson és ösztönözzön benneteket, miközben az idő hátrányai közepette küszködtök és a halandólétféle utazásokat nehezítő bizonytalanságok útvésztojéében bolyongtok? Miért nem engeditek meg az Igazítónak, hogy szellemivé alakítsa a gondolkodásokat, még ha közben a földi erőfeszítések anyagi útjait is kell járnotok?

111:7.4 (1223.6) Az Urantia fejlettebb emberfajtáinak létrejötté bonyolult keveredés eredménye; számos különböző eredetű emberfajta és törzs keveredései. Ez a vegyes jelleg rettenetesen megnehezíti a Nevelők dolgát abban, hogy az élet tartama alatt hatékonyan működjenek és további nehézségeket okoz mind az Igazítónak, mind az őrangyal-szeráfnak a halált követően. Nem is olyan régen a Szalvingtonon voltam és meghallgattam az egyik beteljesülés-őrangyal hivatalos beszámolóját arról, hogy milyen nehézségeket okozott neki a halandó társ szolgálata. A szeráf elmondta, hogy:

111:7.5 (1223.7) „A nehézségeket nagyrészt az okozta, hogy állandó feszültség volt a rám bízott teremtmény két természete között: az igyekezet kibontakozásával az állati tunyaság állt szemben; egy fejlettebb nép eszményképei egy fejletlenebb emberfajta ösztöneivel kereszteződtek; egy nagy elme fennkölt céljainak az ősi örökségből származó késztetés szegült ellen; a távlatot szemlélő Nevelő előrelátását az időbeli teremtmény rövidlátása semlegesítette; a felemelkedő lény fejlődési terveit az anyagi

természet vágyai és sóvárgásai módosították; a világegyetemi értelem pislákolását a fejlődő faj vegyi-energia parancsai nyomták el; az angyalok készítésével egy állat érzelmei álltak szemben; az értelmi képességek pallérozását az ösztön-hajlamok hiúsították meg; az egyéni tapasztalásokkal a faji szinten felgyülemlett hajlamok kerültek szembe; a legjobb célokra a legrosszabb szándék vetült; a lángelme szárnyalását a középszer nehézkessége semlegesítette; a jó kifejlődését a rossz tehetetlensége hátráltatta; a szépség művészetét a rossz jelenléte szennyezte be; az egészség pezsgését a betegség erőtlensége semlegesítette; a hit kútját a félelem mérgei szennyezték; az öröm forrását a szomorúság vizei keserítették meg; az örömteli várakozást a valóság keserűsége tette vágyálommá; az élet örömeiben állandóan jelen volt a halál szomorúságának fenyegetése. Micsoda élet, micsoda bolygón! És mégis, a Gondolatigazító állandóan jelenlévő segítségének és készítésének köszönhetően e lélek komoly eredményeket ért el a boldogság és a sikeresség terén és mostanra eljutott a lakóvilág ítélő-termeibe.”

111:7.6 (1224.1) [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

112. írás

A személyiség továbbélése

112:0.1 (1225.1) AZ EVOLÚCIÓS bolygók alkotják az ember eredetének szféráit, ezek a felemelkedő halandói létpálya kezdetének világai. A ti kiindulási pontotok az Urantia; itt egyesültök időlegesen az isteni Gondolatigazítókkal. Tökéletes vezetőt kaptatok az útra; ezért, ha őszintén teljesítitek az idő versenyfutását és eléritek a hit végső célját, akkor bizton elnyeritek az idők jutalmát; örökre egyesültök a

bennetek lakozó Igazítóval. Ekkor kezdődik majd el az igazi életetek, a felemelkedői létetek, melynek jelenlegi halandói szakasza csak előcsarnok. Ekkor kezdődik el a végleges rendű lényként megélendő magasztos, fejlődési küldetések az előttetek megnyíló örökkévalóságban. Az evolúciós növekedés mindezen egymást követő korszakain és szakaszain keresztül egy részetek teljesen változatlan marad, mégpedig a személyiségetek — az állandóság a változások közepette.

112:0.2 (1225.2) Önteltség lenne a személyiség meghatározásával próbálkozni, azonban hasznos lehet összefoglalni néhány ismert dolgot a személyiségről:

112:0.3 (1225.3) 1. A személyiség a valóság azon minősége, amelyet maga az Egyetemes Atya vagy az Atyát képviselő Együttes Cselekvő adományoz.

112:0.4 (1225.4) 2. Személyiség bármely, elmét vagy szellemet magába foglaló élő energiarendszernek adományozható.

112:0.5 (1225.5) 3. A személyiséget nem határozzák meg teljes mértékben az ok-okozati viszonyok. A személyiség viszonyító értelemben alkotó vagy társalkotó.

112:0.6 (1225.6) 4. Ha a személyiség evolúciós anyagi teremtménynek adományoztatik, akkor az a szellemet az elme közreműködésével az energia-anyag feletti ellenőrzés megszerzésére készíti.

112:0.7 (1225.7) 5. Bár azonosság nélkül való, a személyiség képes bármely élő rendszer azonosságának egyesítésére.

^{112:0.8 (1225.8)} 6. A személyiség kizárólag minőségi választ ad a személyiségkörre, szemben azzal a három energiával, amely minőségileg és mennyiségileg is válaszol a gravitációra.

^{112:0.9 (1225.9)} 7. A személyiség sosem változik a változások közepette.

^{112:0.10 (1225.10)} 8. A személyiség megajándékozhatja Istent — szabad akaratát szentelheti az Isten akarata megcselekedésének.

^{112:0.11 (1225.11)} 9. A személyiséget erkölcsiség jellemzi — ez a más személyekkel alkotott kapcsolat viszonylagosságának tudatosulása. A személyiség viselkedési szinteket azonosít és közöttük választás útján különbséget tesz.

^{112:0.12 (1225.12)} 10. A személyiség egyedi, teljesen egyedi: egyedi az időben és a térben; egyedi az örökkévalóságban és a Paradicsomon; egyediként adományoztatik — nincsenek másodpéldányok belőle; egyedi a létezés minden pillanatában; egyedi az Istenhez való viszonyában — Isten nem tesz különbséget a személyek között, de nem is adja őket össze, mivel a személyiségek nem összeadhatók — bár társíthatók, de nem összegeezhetők.

^{112:0.13 (1226.1)} 11. A személyiség közvetlenül válaszol a más-személyiség jelenlétére.

^{112:0.14 (1226.2)} 12. Ez valami olyasmi, mely szellemhez adódhat, és így a Fiúnak az Atyával való kapcsolatában jellemzi az Atya elsődlegességét. (Az elmének nem kell szellemhez adatnia.)

^{112:0.15 (1226.3)} 13. A személyiség túlélheti a halandói halált, s ebben van a továbbélő lélek azonossága. Az Igazító és a személyiség egyaránt változatlan; a közöttük lévő kapcsolat (a lélekben) nem más, mint változás, folyamatos fejlődés; és amint ez a változás (növekedés) megszakad, a lélek megszűnik létezni.

^{112:0.16 (1226.4)} 14. A személyiség egyedien időtudatos, és ez valami egészen más, mint az elme vagy a szellem időérzékelése.

1. Személyiség és valóság

^{112:1.1 (1226.5)} A személyiséget mint magvában örök adományt adja az Egyetemes Atya az ő teremtményeinek. Ez az isteni ajándék arra szolgál, hogy a legsalsóbb végestől a legmagasabb abszonitig, sőt az abszolút határaiig számos szinten és egymást követő világegyetemi helyzetben működjön. Így a személyiség három mindenségrendi síkon vagy három világegyetemi szakaszban tevékenykedik:

^{112:1.2 (1226.6)} 1. Helyi-állapot. A személyiség éppoly eredményesen működik a helyi világegyetemben, mint a felsőbb-világegyetemben vagy a központi világegyetemben.

^{112:1.3 (1226.7)} 2. Jelentéstartalom-állapot. A személyiség hatékonyan működik a véges és az abszonit szinten éppen úgy, ahogy az abszolút szinttel való érintkezésben is.

^{112:1.4 (1226.8)} 3. Érték-állapot. A személyiség tapasztalati úton értelmezhető az anyagi, a morontiai és a szellemi fokozatosan fejlődő területein.

^{112:1.5 (1226.9)} A személyiség a mindenségrendi-kiterjedésbeli tevékenységek tökéletesített körében mozoghat. A véges

személyiségnek három kiterjedése van, s ezeket nagyjából a következők jellemzik:

^{112:1.6 (1226.10)} 1. A hossz kiterjedés a fejlődés irányára és jellegére utal — ez a téren keresztüli és az idő szerinti mozgás — az evolúció.

^{112:1.7 (1226.11)} 2. A függőleges mélység kiterjedés az élőlény-szintű hajtóerőket és viszonyulásokat, az önmegvalósítás különböző szintjeit, valamint a környezetre való általános válaszadás jelenségét foglalja magába.

^{112:1.8 (1226.12)} 3. A szélesség kiterjedés az összehangolódás, a társulás és a sajátlényeg megszervezésének területét öleli fel.

^{112:1.9 (1226.13)} Az Urantia halandóinak adományozott személyiségfajta az önkifejezésnek vagy személy-kifejezésnek hétkiterjedésű lehetőségével rendelkezik. E kiterjedésbeli jelenségek közül három a véges szinten, három az abszonit szinten, egy pedig az abszolút szinten értelmezhető. Az abszolútat el nem érő szinteken e hetedik vagy teljesség-kiterjedés mint a személyiség ténye tapasztalható meg. E legfelsőbb kiterjedés társulás-abszolút, és bár nem végtelen, kiterjedését tekintve mégis rendelkezik az abszolútba való végtelent-el-nem-érő jellegű benyomulás rejtett lehetőségével.

^{112:1.10 (1226.14)} A személyiség véges kiterjedései a mindenségrendi hosszal, mélységgel és szélességgel kapcsolatosak. A hossz a jelentéstartalmat jelöli; a mélység az értéket jelenti; a szélesség a mindenségrendi látásmódot foglalja magába — vagyis a mindenségrendi valóság szilárd tudatosításának megtapasztalására való képességet.

112:1.11 (1227.1) A morontia síkon mindezen anyagi szintű véges kiterjedések nagymértékben kitárulnak és bizonyos új kiterjedésbeli értékek válnak felismerhetővé. A morontia szintnek mindeme teljesebb kiterjedésbeli tapasztalásai csodálatosan kifejeződnek a legfelsőbb vagy személyiség-kiterjedésben a mota hatásán és a morontia matematika hozzájárulásán keresztül.

112:1.12 (1227.2) Az emberi személyiség tanulmányozásakor a halandók sok nehézséget megtakaríthatnának, ha véges teremtményként emlékeznének arra, hogy a kiterjedésbeli szintek és a szellemi szintek a tapasztalati úton elért személyiség-megvalósítás során nincsenek összehangolva.

112:1.13 (1227.3) Az élet ténylegesen az élőlény (a sajátlényeg) és annak környezete között végbemenő folyamat. A személyiség azonosság-értéket és folytonosság-jelentéstartalmat kölcsönöz ennek az élőlény-környezet társulásnak. Így már nyilvánvaló, hogy a hatás-válasz jelensége nem pusztán gépies folyamat, hiszen a személyiség hatótényezőként van jelen a teljes helyzetben. Mindig igaz az, hogy a működési rendek lényegüknél fogva tétlenek; az élő szervezetek pedig eredendően tevékenyek.

112:1.14 (1227.4) A fizikai élet mint folyamat nem annyira az élőlényen belül zajlik, hanem inkább az élő szervezet és a környezet között. Minden ilyen folyamat az élő szervezetre jellemző és az adott környezet által meghatározott válasz-mintákat igyekszik alkotni és létrehozni. És minden ilyen irányító minta nagymértékben befolyásolja a célok kiválasztását.

112:1.15 (1227.5) A sajátlényeg és a környezet az elme közvetítésével hoz létre tartalmas kapcsolatot. A teljes személyiség beállítottságát az élőlénynek az a képessége és hajlandósága alkotja, hogy ilyen meghatározó kapcsolatokat építsen ki a környezetével (választ adjon a belső hajtóerőre).

112:1.16 (1227.6) Elszigeteltségben a személyiség nem képes igazán jó működésre. Az ember eredendően társas teremtmény; a valahová tartozásra való törekvés jellemzi. Szó szerint igaz, hogy „Egyetlen ember sem magának él.”

112:1.17 (1227.7) De a személyiség fogalma mint az élő és működő teremtmény egésze sokkal több, mint a kapcsolatok szerves egymásra épülése; a fogalomba beleértendő az összes valóságtényező egyesítése mellett a kapcsolatok összehangolása is. Léteznek kapcsolatok két dolog között is, de három vagy több dolog már rendszert alkot, és az ilyen rendszer már sokkal több, mint egy kiterjedt vagy összetett kapcsolat. Ez éles elhatárolást jelent, mivel a mindenségrendi rendszerekben az egyes tagok nem állnak közvetlen kapcsolatban egymással, eltekintve az egészhez való viszonyuktól és az egész egyediségén keresztül megnyilvánuló kapcsolattól.

112:1.18 (1227.8) Az emberi élő szervezetben a részek összegződése alkotja az ember sajátlényegét — egyedi lényegét, ennek a folyamatnak azonban egyáltalán semmi köze sincs a személyiséghez, amely ugyanis a mindenségrendi valóságokhoz fűződő kapcsolat összes tényezőjének egyesítője.

^{112:1.19} ^(1227.9) Az összegzéskor a részek összeadódnak; a rendszerek esetében a részek összerendeződnek. A rendszerek jelentőségét a szervezés — a helyzeti értékek kialakítása — adja. Egy jó rendszerben minden tényező mindenségrendi helyzetű. Egy rossz rendszerben valami vagy hiányzik vagy rossz helyen van — rossz az elrendezés. Az emberi rendszerben a személyiség az, amely minden tevékenységet egyesít és ennek eredményeként a rendszernek azonosság- és alkotásképeség-jegyeket kölcsönöz.

2. Az ember önnön valója

^{112:2.1} ^(1227.10) Az ember sajátlényegének tanulmányozásához hasznos lehet felidézni:

^{112:2.2} ^(1227.11) 1. Hogy a fizikai rendszerek alárendeltek.

^{112:2.3} ^(1227.12) 2. Hogy az értelmi rendszerek mellérendeltek.

^{112:2.4} ^(1227.13) 3. Hogy a személyiség fölérendelt.

^{112:2.5} ^(1227.14) 4. Hogy a bent lakozó szellemi erő a benne rejlő lehetőséget tekintve irányító jellegű.

^{112:2.6} ^(1228.1) A sajátlényeg bármilyen megfogalmazásakor fel kell ismerni azt a tényt, hogy az élet van először, és annak értékelése vagy értelmezése csak utána következik. Az embergyermek először él és utána gondolkodik az életéről. A mindenségrendi működésben az éleslátás megelőzi az előrelátást.

^{112:2.7} ^(1228.2) Az Isten emberré válásának ténye mindörökké megváltoztatta az emberi személyiség minden jelentéstartalmát

és minden értékét. A szeretet, a szó szoros értelmében, teljes személyiségek kölcsönös szemléletére utal, legyenek a személyiségek emberiek, isteniek vagy emberiek és isteniek. Az önnön való egyes részei különbözőképpen működhetnek — gondolkodás, érzés, vágyakozás — azonban értelmes cselekvésre kizárólag a teljes személyiség összehangolt sajátosságai összpontosíthatók; és mindezek az erők a halandói elme szellemi felruházottságával társulnak, amikor az emberi lény őszintén és önzetlenül szeret egy másik lényt, legyen az emberi vagy isteni.

^{112:2.8 (1228.3)} Minden halandói valóságfogalom alapja az emberi személyiség ténylegességének feltételezése; minden emberfeletti valóság fogalma az emberi személyiségnek olyan tapasztalásán alapul, amely bizonyos társult szellemi entitásokkal és isteni személyiségekkel kapcsolatos mindenségrendi valóságokkal összefüggésben vagy ilyen valóságokban jelent meg. Az emberi tapasztalásban minden nem-szellemi dolog, a személyiséget kivéve, egy-egy eszköz valamilyen célra. A halandó embernek más — akár emberi, akár isteni — személyhez fűződő igaz viszonya önmagában is egy cél. Az Istenség személyiségével fenntartott ilyen társas viszony a világegyetemi felemelkedés örök célja.

^{112:2.9 (1228.4)} A személyiség birtoklása az embert szellemi lényvé teszi, hiszen a sajátlényeg egysége és a személyiség öntudata az anyagfeletti világ adománya. Maga az a tény, hogy a halandó anyagelvű ember tagadni képes az anyagfeletti valóságok létezését, már önmagában és önmagától is bizonyítja a szellemi egységbe rendezés létét és a mindenségtudat jelenlétét a saját elméjében és jelzi ezek működését.

^{112:2.10 (1228.5)} Nagy mindenségrendi szakadék tátong az anyag és a gondolat között, és ez a szakadék mérhetetlenül nagyobb az anyagi elme és a szellemi szeretet között. A tudat, és még kevésbé az öntudat, nem magyarázható semmiféle működésközpontú, elektron-társulási elmélettel vagy anyagelvű energia-jelenséggel.

^{112:2.11 (1228.6)} Amint az elme egyre jobban közelít a valóság végső megértéséhez, úgy az anyag egyre kevésbé észlelhető anyagi érzékelés útján, miközben esetleg az elme számára továbbra is valóságos marad. Amint a szellemi alapú éleslátás ahhoz a valósághoz közelít, amely az anyag eltűnése után is megmarad, és így egyre közelebb kerül annak végső feltárásához, akkor az anyag valósága is eltűnik az elme vizsgálati köréből, viszont a szellemi látásmód még mindig képes szellemi természetű mindenségrendi valóságokat és felsőbb értékeket érzékelni. Ugyanígy enged teret a tudomány a bölcseletnek, miközben a bölcselet kénytelen elfogadni a tiszta szellemi tapasztalásban rejlő következtetéseket. A gondolkodás megadja magát a bölcsességnek, a bölcsesség pedig legyőzetik a megvilágosodott és gondolkodó istenimádattól.

^{112:2.12 (1228.7)} A tudományban az ember önnön valója az anyagi világot figyeli; a bölcselet az anyagi világ illetén megfigyelésének szemlélése; a vallás, az igaz szellemi tapasztalás pedig az idő és tér energia-anyagai viszonylagos egységbe rendeződésének megfigyelésére irányuló szemlélődés mindenségrendi valóságának tapasztalásbeli felismerése. Olyan szemléletet kialakítani a világegyetemről, amelynek alapját kizárólag anyagelvűség alkotja, arra utal, hogy figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy az emberi tudat

minden anyagi dolgot tapasztalati úton eredendően valóságosként értelmez. A megfigyelő nem lehet azonos a megfigyelt dologgal; a kiértékeléshez szükség van az értékelt dolgok bizonyos fokú meghaladására.

^{112:2.13 (1228.8)} Az időben a gondolkodás bölcsességhez vezet, a bölcsesség pedig istenimádathoz; az örökkévalóságban az istenimádat bölcsességhez visz, a bölcsesség pedig a gondolat véglegességét bontja ki.

^{112:2.14 (1229.1)} A fejlődő sajátlényeg egyesítésének lehetősége az egyes alkotó tényezők sajátosságaiban rejlik: az alapenergiákban, az alapszövetekben, az alapvető vegyi szabályozásban, a legfelsőbb eszmékben, a legfelsőbb készletekben, a legfelsőbb célokban és a Paradicsomról adományozott isteni szellemben — az ember szellemi természete öntudatának titkában.

^{112:2.15 (1229.2)} A mindenségrendi evolúció célja személyiség-egység elérése az egyre teljesebb szellemirányításon, a Gondolatigazító tanítására és vezetésére adott akarati válaszon keresztül. Mind az emberi, mind az isteni személyiséget olyan belső mindenségrendi minőség jellemzi, amelyet „a fölérendeltség evolúciójának”, a sajátlényeg és a környezet szabályozása kiteljesedésének lehetne nevezni.

^{112:2.16 (1229.3)} A felemelkedő, egykor emberi személyiség az önnön való feletti és a világegyetemben megjelenő egyre teljesebb akarati fölérendeltség kialakulásának két nagy szakaszán megy keresztül:

^{112:2.17 (1229.4)} 1. Az önmegvalósítás kiteljesítésének véglegesrendelőtti vagy Isten-kereső megtapasztalása olyan azonosság-kiterjesztési és azonosság-megjelenítési eljáráson keresztül, amely a mindenségrendi kihívásokkal való szembenézéssel és ennek következtében magas szintű világegyetemi ismeretek elsajátításával jár együtt.

^{112:2.18 (1229.5)} 2. Az önmegvalósítás alkotó kiteljesedésének véglegesrend-utáni vagy Isten-kinyilatkoztató megtapasztalása, amely a tapasztalás Legfelsőbb Lényének azon Isten-kereső értelmek számára való kinyilatkoztatásán keresztül következik be, akik még nem érték el az Istenhez való hasonlatosság isteni szintjeit.

^{112:2.19 (1229.6)} Az alászálló személyiségek a fentiekhez hasonló tapasztalatokat szereznek a különböző világegyetemi kalandjaik során, amikor is a Legfelsőbb, a Végleges és az Abszolút Istenség isteni akaratának megértéséhez és végrehajtásához szükséges egyre hathatósabb képességek után kutatnak.

^{112:2.20 (1229.7)} Az ember anyagi valója, az emberi azonosság éntentitása a fizikai élet alatt az anyagi élethordozó folyamatos működésétől, az energiák és az értelem közötti folyamatos egyensúlyhiánytól függ, mely az Urantián az élet nevet kapta. Azonban a továbbélési értékkel rendelkező sajátlényeg, a halál élményén túllépni képes sajátlényeg csak úgy tud fejlődni, ha megteremti annak lehetőségét, hogy a kifejlődő személyiség azonosságának székhelyét az időleges élethordozóról — az anyagi testből — a tartósabb és halhatatlan jellegű morontia lélekbe helyezhesse át, és még magasabbra, azokra a szintekre, ahol a lélek eggyé válik a szellemvalósági renddel és

ténylegesen eléri azt. Magát az anyagi társulásból a morontia azonosulásba való tényleges átmenetet az emberi teremtmény Isten-kereső döntéseinek őszintesége, állhatatossága és elkötelezettsége teremti meg.

3. A halál jelensége

^{112:3.1 (1229.8)} Az urantiaiak általában csak egyfajta halált ismernek, mégpedig az életenergiák fizikai elapadását; a személyiség továbbélését tekintve azonban valójában háromféle halál van:

^{112:3.2 (1229.9)} 1. Szellemi (lélek-) halál. Ha és amint a halandó ember végérvényesen elutasította a továbbélést, amikor az ember az Igazító és a továbbélő szeráf egybehangzó véleménye szerint szellemi értelemben csődbe jutottnak, morontiai értelemben tönkrementnek minősül, amikor e közös javaslatot iktatásba vették az Uverszán, és miután az Ítézők és tükröző-társaik e megállapításokat ellenőrizték, akkor adnak parancsot az Orvonton urai az emberben lakozó Nevelő azonnali elküldésére. Azonban az Igazító elengedése semmiképpen nem befolyásolja a személyes vagy csoport-szeráfnak az Igazító nélkül maradt egyénnel szemben továbbra is fennálló kötelezettségeit. Ez a halál jelentőségét tekintve végleges, függetlenül attól, hogy a fizikai és elme-rendszerek élő energiái még egy darabig megmaradnak. Mindenségrendi nézőpontból a halandó ekkor már halott; a még folytatódó élet pusztán a mindenségrendi energiák anyagi tehetetlenségét jelzi.

^{112:3.3 (1230.1)} 2. Értelmi (elme-) halál. Amikor a felsőbb segédi tevékenységek alapkörei az értelem rendellenességei folytán megszakadnak vagy mert az agy működési rendje részlegesen felborul, és ha e károsodások egy bizonyos mértéket túlhaladva

már helyrehozhatatlanná válnak, akkor az emberben lakozó Igazítót azonnal elbocsátják és a Diviningtonra irányítják. A világegyetemi előírások szerint egy halandói személyiség halottnak tekinthető, ha az emberi akarat-tevékenység alapvető elmekörei megsemmisültek. Még egyszer hangsúlyozom, ez már a halál, függetlenül a fizikai test élő rendszerének további működésétől. A test akarattal rendelkező elme nélkül nem ember többé, de az emberi akarat előzetes választásának megfelelően az ilyen egyén lelke még továbbélővé válhat.

^{112:3,4 (1230,2)} 3. Fizikai (testi és elme-) halál. Amikor a halál legyőzi az emberi lényt, az Igazító az elme-fellegvárban marad, amíg az meg nem szűnik értelmes rendszerként működni, körülbelül addig, amíg a mérhető agyi energiák abba nem hagyják ütemes életlúktetésüket. E bomlást követően az Igazító elbúcsúzik a megszűnő elmétől éppen úgy, mindenféle körülményeskedés nélkül, ahogyan a halandóhoz évekkal korábban megérkezett, és az Uverszán keresztül a Divinington felé veszi az útját.

^{112:3,5 (1230,3)} A halál után az anyagi test visszatér az anyagvilághoz, melyből vétetett, de a túlélő személyiség két nem-anyagi tényezője megmarad: az egyik az előbb-létezett Gondolatigazító, amely a halandói létpálya emlékéltiratóval a Diviningtonra távozik; megmarad továbbá a beteljesülés-örangyal őrizetében az elhalt ember halhatatlan morontia lelke. Ezek a lélekszakaszok és lélekformák, ezek az egykor mozgásban lévő, most már nyugvó önazonosság-képletek alapvetők a személyiség újratereztéséhez a morontia világokon; és az Igazító és a lélek újraegyesülése az, amely a

továbbélő személyiségeket helyreállítja, amely a morontia ébredés idején a tudatokat visszaadja.

112:3,6 (1230,4) Azok esetében, akik nem rendelkeznek személyes szeráf őrangyallal, a csoport-őrzők végzik el hűségesen és hatékonyan ugyanezt az azonosság-megőrzési és személyiség-feltámasztási szolgálatot. A szeráfok nélkülözhetetlenek a személyiség helyreállításához.

112:3,7 (1230,5) A halált követően a Gondolatigazító átmenetileg személyiség nélkül marad, de nem veszíti el azonosságát; emberi társa átmenetileg elveszíti azonosságát, de személyiségét nem; a lakóvilágokon mindkettő örök megnyilvánulásban egyesül újra. Az eltávozott Gondolatigazító sohasem tér vissza a földre mint az előző alászállás tárgyát alkotó lény; a személyiség sohasem nyilatkozik meg emberi akarat nélkül; és az Igazítótól elválasztott emberi lény a halált követően sohasem mutat tevékeny azonosságot és semmilyen formában nem tart kapcsolatot a földi élőlényekkel. Ezek az Igazítótól különválasztott lelkek egészen és teljes mértékben öntudatlan állapotban maradnak a hosszú vagy rövid halálbeli alvás alatt. A továbbélés folyamatának lezárultáig semmiféle személyiség vagy képesség nem áll a rendelkezésükre a más személyiségekkel való kapcsolattartáshoz. A lakóvilágra kerülőknek nem engedtetik meg, hogy a szeretteiknek üzenetet küldjenek vissza. Szerte a világegyetemben tiltják, hogy a folyamatban lévő megítéltetés alatt ilyen közléscsere folyjon.

4. Az Igazítók sora a halál után

112:4.1 (1231.1) Az anyagi, az értelmi vagy a szellemi természetű halál beálltával az Igazító búcsút vesz a halandó befogadójától és elindul a Diviningtonra. A helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi központból tükröző-kapcsolatba lép az illetékes kormányzatok felügyelőivel, és a Nevelő ugyanazon a számon jelentkezik ki, mint amelyen az idő területeire belépett.

112:4.2 (1231.2) Általunk nem teljesen ismert módon a Világegyetemi Ítélok képesek az emberi élet kivonatára szert tenni, mégpedig olyan formában, amely az Igazító által az adott elme szellemi értékeiről és morontia jelentéstartalmairól készített másolat-átíratot tartalmazza. Az Ítélok képesek megítélni az elhunyt halandó továbbélő jellemét és szellemi képességeit az Igazító által közreadottak szerint, és mindezek az adatok, továbbá a szeráfi feljegyzések mind rendelkezésre állnak az adott egyén megítélésekor. Ezeket az ismereteket használják fel akkor is, amikor megerősítik azokat a felsőbb-világegyetemi felhatalmazásokat, amelyek egyes felemelkedők számára lehetővé teszik a morontia létpályájukon való azonnali elindulást, vagyis hogy az életenergiák felbomlását követően a lakóvilágokra kerüljenek a bolygói megítéltetés hivatalos lezárása előtt.

112:4.3 (1231.3) A húsvér test halálát követően, azoktól az esetektől eltekintve, amikor az egyént az élők közül viszik át, az elengedett Igazító azonnal visszatér a diviningtoni honszférájára. Hogy pontosan mi történik azon a világon azalatt, amíg az Igazító a továbbélő halandó újbóli tényleges megjelenésére vár, az főként attól függ, hogy az adott emberi lény saját egyéni jogán emelkedik-e a lakóvilágba vagy pedig

meg kell várnia az adott bolygói korszak alvó továbbélőinek megítéltetésre szólítását.

112:4.4 (1231.4) Ha a halandó társ ahhoz a csoporthoz tartozik, amely a megítéltetési időszak végén nyer újra személyiséget, az Igazító nem tér vissza egyből a korábbi csillagrendszerbeli szolgálati hely lakóvilágára, hanem választásától függően a következő átmeneti feladatok valamelyikét kezdi meg:

112:4.5 (1231.5) 1. Az eltűnt Nevelők közé ma még ismeretlen szolgálatra osztják be.

112:4.6 (1231.6) 2. Egy időre a paradicsomi rendszer tanulmányozására jelölik ki.

112:4.7 (1231.7) 3. A Divinington számos továbbképző tanintézetének valamelyikébe kerül.

112:4.8 (1231.8) 4. A Paradicsom-világok Atya-körét alkotó többi hat szent szféra valamelyikén megfigyelő-hallgatói beosztásba helyezik.

112:4.9 (1231.9) 5. A Megszemélyesült Igazítókhoz hírvivői szolgálatra osztják be.

112:4.10 (1231.10) 6. A tiszta csoportba tartozó Nevelők felkészítését végző diviningtoni tanodákban társoktató lesz.

112:4.11 (1231.11) 7. Arra jelölik ki, hogy kiválassza azokat a lehetséges világokat, ahol szolgálatot teljesíthet abban az esetben, ha emberi társáról okkal feltételezhető, hogy elutasította a továbbélést.

^{112:4,12 (1231,12)} Ha, miután a halál utolért benneteket, már elértétek a harmadik vagy magasabb kört és ezért személyes beteljesülés-őrangyalt jelöltek ki mellétek, továbbá ha az Igazító által benyújtott, a továbbélő jellemetekről készített összefoglaló végleges átiratát feltétel nélkül jóváhagyta a beteljesülés-őrangyal — ha mind a szeráf, mind az Igazító alapvetően egyetért az életfeljegyzéseik és javaslataik minden pontjában — ha az uverszai Világegyetemi Ítézők és tükröző-társaik jóváhagyják ezeket az adatokat, mégpedig egyhangúlag és tartózkodás nélkül, akkor a Nappalok Elődei a tájékoztatási körökön a Szalvingtonra továbbítják az illető kiválóságát kihirdető határozatot és ezt követően a Nebadon Urának bíróságai elrendelik a továbbélő lélek azonnali átküldését a lakóvilágok feltámadási csarnokainak valamelyikébe.

^{112:4,13 (1232,1)} Amennyiben az emberi egyed azonnali továbbélőnek bizonyul, értesüléseim szerint az Igazító bejelentkezik a Diviningtonon, az Egyetemes Atya paradicsomi jelenlétéhez járul, majd rögtön visszatér és felvétetik a felsőbb-világegyetemi és helyi világegyetemi illetékességű Megszemélyesült Igazítók közé, elismeri őt a Megszemélyesült Nevelők diviningtoni főnöke is és ezt követően egyből az „azonosság-átvitel végrehajtásához” fog, melyre a harmadik időszakban és a lakóvilágon elvégzendően kapott utasítást, és amelyre abban az adott személyiségformában kerül sor, melyet a földi halandó továbbélő lelkének befogadására készítettek elő és amelyet előzőleg a beteljesülés-őrangyal tervezett meg.

5. Az emberi sajátlénység továbbélése

^{112:5,1 (1232,2)} A sajátlénység mindig mindenségrendi valóság, legyen anyagi, morontiai vagy szellemi. A személyes lényeg

ténylegessége az Egyetemes Atya önmagában és önmagaként, vagy számos világegyetemi közvetítőjén keresztül folytatott tevékenységéből származó adomány. Azt állítani egy lényről, hogy személyes, annak elismerését jelenti, hogy az ilyen lény a mindenségrendi élő szervezeten belül létező viszonylagos egyediesülés. Az élő mindenségrend a valós egységek csaknem végtelenül egységesült csoportosulása, amelyben az egyes elemeket többé-kevésbé meghatározza az egész végső rendeltetése. De azoknak, amelyek személyesek, megadatott a beteljesülés elfogadása és a beteljesülés elutasítása közötti tényleges választás lehetősége.

^{112:5.2 (1232.3)} Ami az Atyától jön, az, miként az Atya, örök, és ez személyiségi értelemben is igaz, mégpedig arra, amelyet az Isten a maga szabad akaratú választása szerint ad, vagyis az isteni Gondolatigazítóra, Isten tényleges szilánkjára. Az ember személyisége örök, azonossági szempontból viszont a személyiség feltételes örök valóság. Mivel az Atya akarata következtében jelent meg, ezért a személyiség eléri az Istenség-beteljesülést, de az embernek el kell döntenie, hogy jelen akar-e lenni vagy sem e beteljesülés elérésekor. Ilyen választás hiányában a személyiség közvetlenül eléri a tapasztalás által fejlődő Istenséget, a Legfelsőbb Lény részévé válik. A kör előre elrendelt, de a benne való emberi részvétel választható, személyes és tapasztalás által valósuló.

^{112:5.3 (1232.4)} A halandói azonosság átmeneti jellegű, az élettartam által korlátozott állapot a világegyetemben; csak annyiban valóságos, amennyiben a személyiség amellet dönt, hogy folytonos világegyetemi jelenséggé válik. Ez az alapvető különbség ember és energiarendszer között: Az

energiarendszernek működnie kell tovább, nincs választási lehetősége; az ember viszont maga határozza meg saját beteljesülését. Az Igazító valóban a Paradicsomra vezető út, de az embernek a saját döntése, a szabad akaratú választása szerint kell végigmennie ezen az úton.

^{112:5.4 (1232.5)} Az emberi lények csak anyagi értelemben rendelkeznek azonossággal. Az emberi valónak ez a sajátja az anyagi elmének az értelem energiarendszerében való működése által fejeződik ki. Amikor azt mondjuk, hogy az embernek van azonossága, akkor azt állítjuk, hogy az ember az emberi személyiség akaratának cselekedetei és választásai alá rendelt elmekörrel rendelkezik. Ez azonban anyagi és tisztán ideigvaló megnyilatkozás, miként az emberi magzat is átmeneti, élősdijellegű szakasza az emberi létnek. Az emberi lények, mindenségrendi szemszögből nézve, viszonylag pillanatszerűen születnek, élnek és halnak; létezésük nem tartós. A halandói személyiség azonban saját választásain keresztül rendelkezik azzal a hatalommal, hogy azonosságának székhelyét a múlt anyagi-értelmi rendszerből a magasabb rendű morontia-lélek rendszerbe tegye át, amely a Gondolatigazítóval együttműködve a személyiség-menyilatkozás új hordozójául teremtetik meg.

^{112:5.5 (1233.1)} Éppen ez a választási képesség, a szabad-akaratú teremtményrend világegyetemi rangjelzése az, amely az ember legnagyobb lehetőségét és legkomolyabb mindenségrendi felelősségét alkotja. A jövőbeli végleges rendű lény örök beteljesülése az emberi akarat összeszedettségétől függ; az, hogy az isteni Igazító örökkévaló személyiséget nyer-e, a halandói szabad akarat őszinteségétől függ; az, hogy az

Egyetemes Atya megalkothat-e egy új felemelkedő fiút, a halandói választás állhatatosságától függ; az pedig, hogy a Legfelsőbb Lény átélhet-e tapasztalásban kibontakozó evolúciót, a döntéssel járó cselekedetek állhatatosságától és bölcsességétől függ.

^{112:5.6 (1233.2)} Noha a személyiség-gyarapodás mindenségrendi köreit ténylegesen is el kell érni, ha önhibádon kívül az idő véletlenjei és az anyagi létezés buktatói megakadályoznak téged e szintek szülőbolygódon való elsajátításában, ha szándékaid és vágyaid továbbélési értékkel bírnak, akkor próbaidő-meghosszabbítás szabatik ki. További időt kapsz arra, hogy kipróbáld magad.

^{112:5.7 (1233.3)} Ha valaha is kétely merül fel azzal kapcsolatban, hogy valóban tanácsos-e valamely emberi azonosságot a lakóvilágokba emelni, akkor a világegyetemi kormányzatok mindig az adott egyén személyiségének javára döntenek; habozás nélkül minősítik fel az ilyen lelket átmeneti besorolású lényé és továbbra is figyelemmel kísérik a megjelenő morontia szándékot és szellemi célt. Az isteni igazságosság tehát bizonyosan érvényesül és az isteni kegyelem újabb lehetőséget kap szolgálata kiteljesítésére.

^{112:5.8 (1233.4)} Az Orvonton és a Nebadon kormányzatai nem követelnek meg abszolút tökéletességet a halandói újraszemélyesülés világegyetemi tervének minden egyes részletében, de megkövetelik a türelmet, az elfogulatlanságot, a megértést és az irgalmas rokonszenvet, és ténylegesen gyakorolják is mindezeket. Inkább vállaljuk egy csillagrendszer-felkelés kockázatát, mintsem hogy felvállaljuk annak veszélyét, hogy megfosszunk az evolúciós világból

származó, küzdő halandók közül akár csak egyet is a felemelkedői létpálya befutásának örök örömétől.

112:5.9 (1233.5) Ez távolról sem jelenti azt, hogy az emberi lények egy második lehetőséget kapnak azt követően, hogy elutasították az elsőt. De azt jelenti, hogy minden saját akarattal bíró lénynek igazi lehetőség adatik arra, hogy egyértelmű, tudatos és végleges döntést hozzon. A világegyetemek független Bírái egyetlen olyan lényt sem fosztanak meg személyiségi rendjétől, aki végérvényesen és teljesen meg nem hozta az örök döntést; az emberi léleknek teljes és bőséges lehetőséget kell kapnia, és meg is kapja, igaz szándékának és valódi céljának kimutatására.

112:5.10 (1233.6) Amikor a szellemileg és mindenségrendileg fejlettebb halandók meghalnak, akkor közvetlenül valamelyik lakóvilágra jutnak; ez általában azokra vonatkozik, akikhez személyes őrzőangyal jelöltetett ki. A többi halandót vagy elkülönítik az ügyük teljes kivizsgálásáig és ezt követően kerülhetnek a lakóvilágokra, vagy felveszik őket az alvó továbbélők közé, akik együtt nyerik majd vissza személyiségüket a mindenkori bolygói megítéltetés végén.

112:5.11 (1233.7) Két nehézség akadályoz abban, hogy beszámoljak arról, hogy valójában mi is történik a halálban veletek, a túlélő valótokkal, amely nem azonos az eltávozó Igazítóval. Az egyik nehézség abból adódik, hogy lehetetlenség a ti felfogóképességek szintjén pontosan jellemezni a fizikai és a morontia területek közötti határvidéken zajló folyamatot. A másik pedig abból a kötelezettségből adódik, amelyet az urantiai mennyei hatóságok nekem, mint igazság-kinyilatkoztatónak megszabtak. Rengeteg érdekes részletről

számolhatnék be, de a közvetlen bolygófelügyelőkitek tanácsára nem teszem. Felhatalmazásom keretei között azonban közreadhatom ezeket:

112:5.12 (1234.1) Van valami valóságos, valami emberi evolúciós jellegű dolog, a Titkos Nevelőn kívül valami, amely túléli a halált. Ez az újonnan megjelenő entitás a lélek, és ez mind a fizikai testetek, mind az elmétek halálát túléli. Ez az entitás a ti emberi lényeteknek és a veletek együttműködő isteni lényeteknek, az Igazítónak a közös életéből és erőfeszítéseiből származó közös gyermek. Az emberi és isteni szülőktől származó gyermek képezi a földi eredet továbbélő részét; ez a morontia valótok, a halhatatlan lelketek.

112:5.13 (1234.2) A fennmaradó jelentéstartalommal és továbbélő értékkel bíró ezen gyermek teljesen öntudatlan állapotban tölti a halál és az újbóli megszemélyesülés közötti időtartamot és e várakozási idő alatt a szeráfi beteljesülés-örangyal vigyáz rá. A halált követően addig nem működtek tudatos lényként, amíg az új morontia-tudatot meg nem kapjátok a Satania valamelyik lakóvilágán.

112:5.14 (1234.3) A halálban az emberi személyiséggel társult működési önazonosság az élő mozgás megszakadása következtében megszűnik. Az emberi személyiség, noha túllép az alkotórészein, mégis függ mindezekről a működési önazonosság kialakításának szükségessége miatt. Az élet megállása megsemmisíti az elmével való felruházottsághoz szükséges fizikai agyi mintákat, az elme összeomlása pedig véget vet a halandói tudatnak. Az adott teremtmény tudata ezt követően addig nem térhet vissza, amíg olyan mindenségrendi

helyzet ki nem alakul, amely lehetővé teszi ugyanazon emberi személyiségnek az élő energián alapuló újbóli működését.

112:5.15 (1234.4) A származási világból a lakóvilágok valamelyikére való átmenet során, akár átélnek harmadik időszaki személyiség-helyreállítást, akár csoportos feltámadáskor emelkednek fel, a továbbélő halandók személyiség-szerkezetét a világaikon különleges feladatot ellátó főangyalok őrzik meg gondosan. Ezek a lények nem személyiség-őrzők (miként a lélek esetében az őrangyal-szeráf), de mindenképpen igaz, hogy a személyiségnek minden azonosítható tényezőjét ténylegesen is ezek a megbízható, halandói továbbélési gondnokok vigyázzák. A halandói személyiségnek a halál és a továbbélés bekövetkezése közötti pontos tartózkodási helyét nem ismerjük.

112:5.16 (1234.5) A személyiség újra megjelenését lehetővé tevő helyzet a helyi világegyetem valamelyik morontia fogadó-bolygójának feltámadási csarnokában alakul ki. Ezekben az élet-összeállítási termekben bocsátják rendelkezésre a felügyelő hatóságok azt a világegyetemi — morontiai, elmei és szellemi természetű — energia-kapcsolatot, amely az alvó-továbbélői tudat újbóli megjelenését lehetővé teszi. Az egykori anyagi személyiséget alkotó részek újbóli összeállítása a következőket jelenti:

112:5.17 (1234.6) 1. Olyan alkalmas forma, morontia energia minta megalkotása, amelyben az új továbbélő kapcsolatot teremthet a nem-szellemi valósággal, és amelyen belül a mindenségrendi elme morontia-válfaja képes működni.

112:5.18 (1234.7) 2. Az Igazító visszatérése a várakozó morontia teremtményhez. Az Igazító a felemelkedő azonosságod örök őrzője; a Nevelőd a teljes biztosítéka annak, hogy te magad és ne más foglalja el a személyiséged feltámadásához létrehozott morontia formát. Az Igazító jelen lesz a személyiséged újbóli összeállításánál, hogy még egyszer hozzáfogjon a továbbélő valód Paradicsomra vezetéséhez.

112:5.19 (1235.1) 3. Amikor az újraszemélyesülés mindezen előfeltételei teljesültek, az alvó halhatatlan lélek kiteljesedési lehetőségeinek szeráfi őrzője, számos mindenségrendi személyiség segítségével, ezt a morontia entitást felruhazza a várakozó morontia elme-test formával, illetőleg belehelyezi abba, s egyúttal a Legfelsőbbnek ezt az evolúciós gyermekét a várakozó Igazító örök társaságára bízva. Ezzel válik teljessé az újraszemélyesülés, vagyis az emlék, a világegyetemi látásmód és a tudat újbóli összeállítása — az azonosság helyreállítása.

112:5.20 (1235.2) Az újraszemélyesülés lényege az, hogy a felébredő emberi sajátlénység rákapcsolódik az újonnan elválasztott mindenségrendi elme morontia szakaszú körére. A személyiség jelensége a világegyetemi környezetre adott sajátlénység-válaszú azonosság folyamatosságától függ; ez pedig kizárólag az elmén keresztül érhető el. A sajátlénység mindig változatlan marad az önnön való összes tényezőjének folyamatos változása közepette; a fizikai létben a változás fokozatos; a halálban és az újraszemélyesüléskor a változás hirtelen jellegű. A minden sajátlénység igaz valósága (a személyiség) saját alkotórészeit szüntelen változtatva képes a világegyetemi viszonyokra válaszolva működni; a megrekedés elkerülhetetlenül halálhoz

vezet. Az emberi életet az élettényezők vég nélküli változásai alkotják, mely tényezőket a változatlan személyiség egyesíti.

112:5.21 (1235.3) Amint a Jerusem valamelyik lakóvilágán felébredtek, olyannyira kicserélődtek, a szellemi átalakulás olyan nagy mértékű lesz, hogy ha nem lenne veletek a Gondolatigazítók és a beteljesülés-őrangyal, akik oly ügyesen áthidalják az új világbeli új életetek és az első-világbeli régebbi életetek közötti különbséget, akkor kezdetben nehézséget okozna nektek az új morontia tudat összekapcsolása az előző azonosságok feltámadó emlékével. A személyes sajátlényeg folytonosságától eltekintve a halandói élet nagy része először csak egy ködös és zavaros álomnak tűnne. Idővel azonban sok halandói képzettársítás kitisztul.

112:5.22 (1235.4) A Gondolatigazító kizárólag azokat az emlékeket és tapasztalatokat fogja bennetek felidézni és számotokra rendelkezésre bocsátani, amelyek a világegyetemi létpályátok részét képezik és amelyek alapvető fontosságúak ahhoz. Ha az Igazító egyáltalán társatok volt az evolúcióban az elmében, akkor ezek a továbbélésre érdemes tapasztalások az Igazító örök tudatában maradnak fenn. Azonban az elmúlt életetek és az ahhoz kapcsolódó emlékek nagy része, mivel sem szellemi, sem morontia értékkel nem bírnak, megsemmisül az anyagi elmével; az állványzat szerepét betöltött anyagi tapasztalások nagy része elvész, melyek, miután lehetővé tették, hogy a morontia szintre átjussatok, többé már nem játszanak szerepet a világegyetemben. A személyiség és a személyiségek közötti kapcsolatok viszont sohasem ilyen jellegűek; a személyiségviszonyok halandói emlékei mindenségrendi értékkel bírnak és megmaradnak. A lakóvilágokon rá fogtok

ismerni azokra, akik a rövid, de szövevényes urantiai életben egykor a társaitok voltak, és ők is meg fognak ismerni titeket, sőt emlékezni is fogtok és rátok is emlékezni fognak.

6. Az ember morontia valója

^{112:6.1 (1235.5)} Ahogyan a pillangó a bábállapotból, úgy emelkednek ki az emberi lények igaz személyiségei a lakóvilágokon, amikor először jelennek meg az egykori anyagitest-buroktól elkülönülten. A helyi világegyetembeli morontia létpályának közvetlen köze van a kezdeti léleklétezési morontia szinttől egészen a legfelsőbb szellem-fejlődési morontia szintig tartó folyamatos felemelkedést jelentő személyiség-rendszerhez.

^{112:6.2 (1235.6)} Nehéz beszámolnom nektek arról, hogy milyenek is lesznek a helyi világegyetemi létpályátok során használt morontia személyiségformáitok. Személyiség-megnyilatkozási morontia mintákat fogtok kapni, és ezek végső soron általatok fel nem fogható adományok. E formák, noha teljesen valóságosak, nem tartoznak az általatok ismert anyagi rendű energiaminták közé. Azonban éppen azt a szerepet töltik be a helyi világegyetemi világokon, mint amit az anyagi testetek a szülőbolygótokon.

^{112:6.3 (1236.1)} Bizonyos mértékig az anyagi testalak külső megjelenése a személyazonosság jellegét tükrözi; a húsvér test, korlátozott mértékben, visszaad valamennyit a személyiség eredendő természetéből. A morontia formára ez még inkább igaz. A fizikai létben a halandók lehetnek külsőre szépek és ugyanakkor belsőleg csúfak; a morontia létben viszont, főleg a felsőbb szinteken, a személyiségforma közvetlenül a személy belső természete szerint alakul. A szellemi szinten a

külsődleges forma és a benső természet egyre jobban megközelíti a teljes azonosulást és ez egyre tökéletesebbé válik, amint a teremtmény egyre magasabb szellemi szintekre jut el.

112:6.4 (1236.2) A felemelkedő halandó a morontia állapotban az orvontoni Tökéletes Szellem mindenségrendi-elme képességének nebadoni módosított változatával ruháztatik fel. A halandói értelem, mint olyan, megsemmisült, megszűnt létezni úgy, mint az Alkotó Szellem külön nem vált elmeköreitől független, összpontosult világegyetemi entitás. A halandói elme jelentéstartalmai és értékei azonban nem semmisültek meg. Bizonyos elmeszakaszok továbbra is megmaradnak a továbbélő lélekben; a korábbi emberi elme bizonyos tapasztalás-értékeivel pedig az Igazító rendelkezik; és mindezek mellett a helyi világegyetemben megvannak a húsvér testben eltöltött emberi életről készített feljegyzések, valamint a felemelkedő halandó végső fejlődésében érdekelt, számos lényben — akik között a szeráftól a Világegyetemi Ítéltőig és valószínűleg még rajtuk túl, a Legfelsőbbig is terjedő körben sokféle entitás megtalálható — élő nyilvántartások is rendelkezésre állnak.

112:6.5 (1236.3) A teremtményi akarat nem létezhet elme nélkül, viszont az anyagi értelem megszűnése ellenére is fennmarad. A közvetlenül a továbbélést követő időkben a felemelkedő személyiséget nagymértékben az emberi életből származó jellem-minták és a morontia mota újonnan megjelenő működése irányítja. Ezek a lakóvilági-viselkedés vezetői elfogadhatóan működnek a morontia élet kezdeti szakaszaiban,

valamint a morontia saját akaratot, mint a felemelkedő személyiség teljes értékű akaratkifejeződését megelőzően.

^{112:6.6 (1236.4)} A helyi világegyetemi létben nincsenek ahhoz hasonló hatások, mint amelyet az emberi létezésben a hét elmeszellem-segéd gyakorolt. A morontia elmének a mindenségrendi elmével közvetlen kapcsolatban kell fejlődnie, miután ezt a mindenségrendi elmét a helyi világegyetemi értelem alkotó forrása, az Isteni Segédkező módosította és átalakította.

^{112:6.7 (1236.5)} A halandói elme a halált megelőzően öntudatában független az Igazító jelenlététől; a segédelmének csak a társult anyagi-energia mintára van szüksége a működés beindításához. Viszont a morontia lélek, lévén segéd-feletti, nem tarthat fenn Igazító nélküli öntudatot az anyagi-elme rendszer elvesztését követően. E kifejlődő lélek ugyanakkor a korábbi segédelme döntéseiből származó jellemfolytonossággal bír, és ez a jellem eleven emlékké alakul, amint annak mintáit a visszatérő Igazító energiával feltölti.

^{112:6.8 (1236.6)} Az emlék továbbélése bizonyosság arra, hogy az eredeti sajátlényeg azonossága megmarad; ez alapvető fontosságú a személyiség folytonosságának és kiteljesedésének teljes mértékű tudatosításához az egyénben. Az Igazító nélkül felemelkedő halandók a szeráfársuktól kapnak utasításokat az emberi emlékezet helyreállításához; egyébként pedig a Szellemmel való eggyé kapcsolódást megélt halandók morontia lelkét kötöttségek nem terhelik. Az emlékezetminta a lélekben marad fenn, de a halandó számára azonnal értelmezhető, folytonos emlékezetté alakulásához szükség van a korábbi Igazító jelenlétére. Az Igazító nélkül a halandó

továbbélőnek hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy korábbi létezésének jelentéstartalmaival és értékeivel kapcsolatos emléktudatát újból feltárja és újra elsajátítsa, visszanyerje.

112:6.9 (1237.1) A továbbélési értékkel rendelkező lélek hű képét mutatja az anyagi értelemhez, a sajátlényeg azonossága korábbi hordozójához tartozó minőségi és mennyiségi tevékenységeknek és késztetéseknek. Az igazság, a szépség és a jóság választásával a halandói elme megkezdzi elő-morontia világegyetemi létpályáját a hét elmeszellem-segéd gyámsága alatt, melyek a bölcsesség szellemének irányításával egyesültek. A hét elő-morontia kör teljesítését követően a segédelmére ruházott morontiaelme-képesség hatására elkezdődik a helyi világegyetemi fejlődés elő-szellemi vagy morontia létpályájának kibontakozása.

112:6.10 (1237.2) Amint valamely teremtmény elhagyja a szülőbolygóját, maga mögött hagyja a segédek szolgálatát is és kizárólag a morontia értelemtől válik függővé. Amikor egy felemelkedő lény elhagyja a helyi világegyetemet, akkorra már elérte a szellemi létszintet és elhagyta a morontia szintet. Az újonnan megjelenő szellementitás ezután az orvontoni mindenségrendi elme közvetlen segédkezésének igénybevételére hangolódik.

7. Az Igazítóval való egygyé kapcsolódás

112:7.1 (1237.3) A Gondolatigazítóval való egygyé kapcsolódás olyan örökkévaló, tényleges jegyekkel ruházza fel a személyiséget, amelyek előzőleg csak a lehetőség megjelenése előtti szinten léteztek. Ezen új képességek között megemlíthetők: az isteniség-minőség rögzülése, a múltbeli-örökkévalósági

tapasztalás és emlékezet, a halhatatlanság, és a korlátozott kibontakozási lehetőségű abszolútság egyik szakasza.

^{112:7.2 (1237.4)} Az ideigvaló alakban átélt földi pályátok befutását követően egy jobb világ területén fogtok felébredni, és végre örökre egyesültök a hűséges Igazítókval. Ez az egygyé kapcsolódás az Isten és ember egygyé válásának rejtelmét, a véges-teremtmenyi fejlődés rejtélyét alkotja, de mindörökre igaz érvénnyel. Az egygyé kapcsolódás az Aszcendington szent szférájának titkát képezi, és az Istenség szellemével való egygyé kapcsolódást átélt teremtmények kivételével egyetlen teremtmény sem foghatja fel ama tényleges értékek igazi jelentését, amelyek akkor egyesülnek, amikor az idő teremtményének azonossága mindörökre egygyé válik a paradicsomi Istenség szellemével.

^{112:7.3 (1237.5)} Az Igazítóval való egygyé kapcsolódás rendszerint akkor következik be, amikor a felemelkedő még a helyi csillagrendszeren belül tartózkodik. Sor kerülhet erre a szülőbolygón is, mégpedig a természetes halál fölé kerekedés révén; bekövetkezhethet az adott csillagrendszer akármelyik lakóvilágán vagy magán a csillagrendszer-központon is; esetleg eltolódhat a csillagvilágban való tartózkodás idejére is; vagy, különleges esetben, egészen addig húzódhat, amíg a felemelkedő lény el nem jut a helyi világegyetem központjára.

^{112:7.4 (1237.6)} Mihelyt az Igazítóval való egygyé kapcsolódásra sor került, többé már semmilyen veszély sem fenyegeti az adott személyiség örök létpályáját. A mennyei lények hosszas tapasztalatszerzésen keresztül próbáltatnak ki, a halandók viszont egy viszonylag rövid és kemény próbán mennek keresztül az evolúciós és a morontia világokon.

112:7.5 (1237.7) Az Igazítóval való eggyé kapcsolódásra addig sohasem kerül sor, amíg a felsőbb-világegyetemi rendelkezésekben ki nem nyilvánították, hogy az emberi természet véglegesen és visszavonhatatlanul az örök létpálya mellett döntött. Ez az egyesülési felhatalmazás, amely kiadását követően feljogosítja az Igazítóval eggyé kapcsolódott halandót arra, hogy végre elhagyhassa a helyi világegyetem határait és elindulhasson a felsőbb-világegyetemi központ felé, ahonnan az idő zarándoka a távoli jövőben szekonáf-társítva rátérhet arra az útra, mely a Havona központi világegyeteme felé és az Istenség-kaland megéléséhez vezet.

112:7.6 (1238.1) Az evolúciós világokon a sajátlényeg anyagi; a sajátlényeg a világegyetemben létező dolog, és mint ilyenre az anyagi létezés törvényei vonatkoznak. A sajátlényeg tényként van jelen az időben és válaszol annak változásaira. A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt kell kialakítania. A morontia állapotban a sajátlényeg már új és tartósabb világegyetemi valósággá vált, és folyamatos növekedése a világegyetemek elme- és szellemi köreire való mind teljesebb ráhangolódásban mutatkozik meg. A továbbélésre vonatkozó döntéseket itt erősíti meg. Amint a sajátlényeg eléri a szellemi szintet, akkorra már biztos értékke vált a világegyetemben, és ez az új érték abban a tényben mutatkozik meg, hogy a továbbélésre vonatkozó döntést véglegesen meghozta, és ezt a tényt a Gondolatigazítóval való örök eggyé kapcsolódás igazolja. És miután az igazi világegyetemi érték rendjét a teremtmény így elérte, a lehetőségei határtalanná válnak a legmagasabb rendű világegyetemi érték — Isten — megtalálásához.

112:7.7 (1238.2) Az ilyen, Igazítóval eggyé kapcsolódott lények a világegyetemi megnyilvánulásait tekintve alapvetően kettős jellegűek: egyrészt önálló morontia egyedek, a szeráfi rendtől nem minden tekintetben eltérően, ugyanakkor a fejlődési lehetőségeiket tekintve a paradicsomi végleges rendű lények rendjébe tartoznak.

112:7.8 (1238.3) De az eggyé kapcsolódást megélt egyén valójában egy személyiség, egy lény, melynek egysége dacol mindenféle elemzéssel, amelyre a világegyetemi értelmek kísérletet tehetnek. Miután így megjártatok a helyi világegyetemi ítélőszékeket a legalsóbb szinttől a legfelsőbig, és ezek egyike sem volt képes az embert vagy az Igazítót a másiktól elkülöníteni, akkor végül a Nebadon Ura, a helyi világegyetemi Atyátok elé kerültek. Ott pedig, ama lény színe előtt, akinek teremtető atyasága az idő világegyetemében lehetővé tette életetek tényét, megkapjátok azokat a felhatalmazásokat, amelyekkel az Egyetemes Atya megtalálására a felsőbb-világegyetemi létpályákon végre elindulhattok.

112:7.9 (1238.4) Vajon a győzedelmes Igazító nyert-e személyiséget az emberiségnek tett rendkívüli szolgálataért, vagy pedig a derék emberi lény tett szert halhatatlanságra az Igazító-szerűvé válásra irányuló őszinte erőfeszítései révén? Így önmagában egyik sem igaz; de ketten együtt a Legfelsőbb felemelkedő személyiségeinek egyik különleges rendjébe tartozó lény evolúcióját vitték véghez, egy olyan lényét, aki mindig is szolgálatkész, hűséges és hatékonyan tevékenykedő lesz, aki további növekedés és fejlődés várományosa, aki rangban mindig egyre feljebb lép és addig nem fejezi be a mennyei felemelkedését, amíg el nem éri a Havona hét körét és az

egykoron földi eredetű lélek imádatlalt ténylegesen az Atya színe elé járulhat a Paradicsomon.

^{112:7.10 (1238.5)} Végig e csodálatos felemelkedés során a Gondolatigazító a felemelkedő halandó jövőbeli, teljes szellemi kiegyensúlyozottságának isteni biztosítóka. Ugyanakkor a halandói szabad akarat jelenléte az Igazító számára örök csatornát biztosít az isteni, végtelen természetének szabad kibontakoztatásához. Ekkorra e két azonosság már eggyé vált; sem az időben, sem az örökkévalóságban semmilyen esemény nem lesz képes többé elválasztani egymástól embert és Igazítót; immár elválaszthatatlanok, örökre eggyé kapcsolódtak.

^{112:7.11 (1238.6)} Az Igazítóval való eggyé kapcsolódás fajtájába sorolt világokon a Titkos Nevelő sorsa azonos a felemelkedő halandóéval — a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétellel. Sem az Igazító, sem a halandó nem képes ezt a célt a másik teljes együttműködése és hű segítsége nélkül elérni. Ez a rendkívüli társulás az egyik legfigyelemreméltóbb és legbámulatosabb mindenségrendi jelenség a jelenlegi világegyetemi korszakban.

^{112:7.12 (1239.1)} Az Igazítóval való eggyé kapcsolódást követően a felemelkedő lény rendje az evolúciós teremtmény rendje. A társulás emberi tagja rendelkezett először személyiséggel, ezért a személyiség elismerésével kapcsolatos mindenféle szempontból elsőbbséget élvez az Igazítóval szemben. Az eggyé kapcsolódott lény paradicsomi állomáshelye az Aszcendington és nem a Divinington, és Isten és ember eme különleges társulása felemelkedő halandói rangban járja útját egészen addig, amíg fel nem vétetik a Végleges Testületébe.

^{112:7.13 (1239.2)} Amint egyszer egy Igazító eggyé kapcsolódik egy felemelkedő halandóval, akkor annak az Igazítónak a száma töröltetik a felsőbb-világegyetemi nyilvántartásokból. Hogy mi történik a Diviningtonon tárolt feljegyzésekkel, azt nem tudom, de gyanítom, hogy az Igazítóra vonatkozó bejegyzést átvezetik Grandfanda, a Végleges Testületének végrehajtója belső bíróságának titkos köreibe.

^{112:7.14 (1239.3)} Az Igazítóval való eggyé kapcsolódással az Egyetemes Atya teljesítette ígéretét, melyben önmagából egy részt adományozott az ő anyagi teremtményeinek; megtartotta ígéretét, és teljesítette a tervet, mely szerint örökre isteniséget adományozott az emberiségnek. Ekkor kezdheti el az emberi lény felmérni és kihasználni azokat a végtelen lehetőségeket, melyeket az így létrejött társas viszony, az Istennel való mennyei társulás rejt magában.

^{112:7.15 (1239.4)} A továbbélő halandók ma ismert rendeltetési céljának elérését a Végleges Paradicsomi Testületébe való felvétel jelenti; ez egyúttal mindazoknak a Gondolatigazítóknak is beteljesülési célja, akik örök egyesülésre csatlakoztak halandói társukhoz. A paradicsomi végleges rendű lények jelenleg számos különböző feladatot teljesítenek szerte a nagy világegyetemben, de mindnyájan gyanítjuk, hogy további és még fenségesebb feladatokat fognak teljesíteni a távoli jövőben, miután a hét felsőbb-világegyetem eljutott a fény és élet korszakába, és miután a véges Isten végre kilépett abból a rejtelemből, amely ma a Legfelsőbb Istenséget övezi.

^{112:7.16 (1239.5)} Tanítottunk benneteket a központi világegyetem, a felsőbb-világegyetek és a helyi világegyetek

felépítésével és személyeivel kapcsolatos egyes igazságokra; beszámoltunk a kiterjedt teremtszősszességet jelenleg irányító némely személyiség jelleméről és származásáról. Tájékoztatótadtunk arról is, hogy hatalmas világegyetem-galaxisok szerveződnek a nagy világegyetem határain túl, az első külső térszintben. Arra is kitértünk e beszámolókbán, hogy a Legfelsőbb Lény a külső térnek e feltérképezetlen vidékein fogja kifejteni eddig még ismeretlen, harmadlagos működését; és közreadtuk azt is, hogy a paradicsomi testület végleges rendű lényei a Legfelsőbb tapasztalás által fejlődő gyermekei.

^{112:7.17 (1239.6)} Úgy hisszük, hogy az Igazítóval egygké kapcsolódott halandók a végleges rendű társaikkal egyggt arra rendeltettek, hogy valamilyen formában közreműködjenek az első külső térszint világegyetemeinek igazgatásában. Szemernyi kétségünk sincs afelől, hogy e hatalmas galaxisokból egykor majd lakott világegyetek lesznek. Arról is teljesen meg vagyunk győződve, hogy a majdani világegyetek irányítói között ott lesznek a paradicsomi végleges rendű lények is, akiknek természete a teremtmény és a Teremtő társulásának mindenségrendi következménye.

^{112:7.18 (1239.7)} Micsoda kaland! Mily regényes út! Egy hatalmas teremtszész, melyet a Legfelsőbb gyermekei fognak igazgatni, ezek a megszemélyesült, emberivé lett Igazítók, ezek az Igazító-szerűvé vált és örökkévalóvá lett halandók, ezek a rejtélyes egyesülések és örök társulások, melyek az Első Forrás és Középpont lényegéből eredő legmagasabb rendű ismert megnyilatkozásnak és az Egyetemes Atya megértésére és elérésére képes legalacsonyabb rendű értelmes létformának az egyesülését és társulását alkotják. Úgy gondoljuk, hogy az

ilyen egyesült lények, a Teremtőnek és a teremtménynek az ilyen társulásai kiváló urai, páratlan irányítói, valamint megértő és rokonszenves igazgatói lesznek az összes olyan értelmes életnek, mely az első külső térszint jövőbeli világegyetemeiben csak létrejöhet.

^{112:7.19 (1240.1)} Való igaz, hogy ti halandók földi, állati eredetűek vagytok; testetek valóban porból vétetett. De ha tényleg akarjátok, ha valóban vágytok rá, akkor az idők öröksége biztosan a tiétek lesz, és egykor majd igaz jellemetek szerint fogtok szolgálni a világegyetemekben — úgy, mint a tapasztalás Legfelsőbb Istenének gyermekei, mint az összes személyiség paradicsomi Atyjának isteni fiai.

^{112:7.20 (1240.2)} [Közreadta egy orvontoni Független Hírvivő.]

113. írás

A szeráfi beteljesülés-őrangyalok

^{113:0.1 (1241.1)} MIUTÁN közreadtuk az idő segédkező szellemeiről és a tér hírvivő seregeiről szóló beszámolókat, most a halandó egyedeknek segédkező őrangyalokat, szeráfokat vesszük sorra, mely halandók felemelkedése és tökéletessé válása érdekében a nagyszabású szellemi fejlődési terv egésze kidolgoztatott. Az elmúlt korokban lényegében a beteljesülés-őrangyalok csoportja volt az egyetlen, melyet az Urantián ismertek. A bolygón szolgáló szeráfok valóban a továbbélőkké válók szolgálatára küldött segédkező szellemek. A bolygóra érkező ezen szeráfok mindig is a halandó ember szellemi segítői voltak a múlt minden nagy eseményekor, miként ma is. Számos kinyilatkoztatásban „a szó angyaloktól szólt”; számos mennyei parancs „angyalok segédkezése révén érkezett”.

^{113:0.2 (1241.2)} A szeráfok a mennyország hagyományos értelemben vett angyalai; ők azok a segédkező szellemek, akik oly közel élnek hozzátok és oly sokat tesznek értetek. Már az emberi értelem megjelenésének kezdete óta szolgálnak az Urantián.

1. Az őrangyalok

^{113:1.1 (1241.3)} Az őrangyalokról szóló tanítás nem hitrege; az emberi lények meghatározott csoportjai ténylegesen is rendelkeznek személyes angyalokkal. Ez a felismerés közöltetett, amikor Jézus a mennyország gyermekeiről szólva a következőket mondta: „Ügyeljetek, hogy eme kicsinyek közül egyre se tekintetek megvetéssel, mert mondom nektek, az ő angyalaik mindenkor látják az Atyám szellemének jelenlétét.”

^{113:1.2 (1241.4)} A szeráfokat eredetileg kifejezetten a különböző urantiai emberfajtákhoz rendelték. De Mihály alászállása óta az emberi értelem, a szellemiség és az egyéni rendeltetés szerint jelölik ki őket. Értelmi szempontból az emberiség három osztályba sorolható:

^{113:1.3 (1241.5)} 1. Az átlagos szintet el nem érő elméjűek — ők azok, akik egészséges akaraterőt nem gyakorolnak; akik nem hoznak hétköznapi döntéseket. Ebbe az osztályba sorolhatók azok, akik nem képesek felfogni Istent; nem rendelkeznek az értelmes istenségimádás képességével. Az átlagos szintet el nem érő urantiai lényekhez szeráf-alakulat van rendelve, egy század, valamint egy kerub zászlóalj, s a feladatuk e lények számára segédkezni, valamint tanúsítani, hogy a szférabeli életküzdélmeik során e lények is igazságosságban és irgalomban részesülnek.

^{113:1.4 (1241.6)} 2. Az átlagos, egészséges emberi elme. A szeráfi segédkezés rendjében a férfiak és nők többsége hetes csoportokba van sorolva, összhangban azzal, hogy az emberi előrehaladás és a szellemi fejlődés köreinek teljesítésében hol tartanak.

^{113:1.5 (1241.7)} 3. Az átlagos szintet meghaladó elméjük — azok, akik nagy döntések meghozatalára képesek és kétségbevonhatatlan szellemi fejlődési lehetőségekkel rendelkeznek; olyan férfiak és nők, akik többé-kevésbé már kapcsolatban vannak a bennük lakozó Igazítóval; ők a beteljesülés különböző tartalékos alakulatainak tagjai. Függetlenül attól, hogy valamely emberi lény éppen melyik körnél tart, ha a beteljesülés tartalékos alakulatainak valamelyikébe felvétetik, akkor és ott számára személyes szeráfot jelölnek ki, és az a halandó attól kezdve a földi létpályájának végéig az őrangyal folyamatos segédkezését és szüntelen felügyeletét élvezzi. Ha bármely emberi lény meghozza a legmagasabb rendű döntést, amikor valóban eljegyzí az Igazítót, akkor úgyszintén azonnal személyes őrző jelöltetik ki a lélekhez.

^{113:1.6 (1242.1)} Az úgynevezett átlagos lények számára végzett segédkezésben a szeráfi feladatok összhangban vannak az értelem és a szellemiesültség köreinek emberi teljesítésével. Halandói elme-adottságaitok alapján a hetedik körből indultok és az önmagatok megértésében, legyőzésében és egyre teljesebb szabályozásában juttok egyre előbbre; és így haladtok körről körre, amíg (feltéve, hogy a természetes halál nem zárja le a létpályátokat, amely a küzdelmeiteket így a lakóvilágokba

vinné tovább) elértek a bennetek lakozó Igazítóval való viszonylagos kapcsolat és közösség első vagy belső körét.

113:1.7 (1242.2) A kiindulási vagy hetedik körben az emberi lényeknek egy őrangyaluk van, akit ezer halandó felügyeletére és vigyázására kijelölt, egy századnyi kerub segít. A hatodik körben a szeráf párral egy kerub század szolgál, és feladatuk a felemelkedő halandók ötszázas csoportjainak vezetése. Amint az emberi lények elérték az ötödik kört, mintegy száz főből álló századokba osztják őket és hozzájuk egy őrangyal-szeráf párt és egy kerub rajt jelölnek ki. A negyedik kör elérésével a halandó lényeket tízes rajokba rendezik, és felügyeletüket ez esetben is egy szeráf pár látja el, akiket egy kerub raj segít.

113:1.8 (1242.3) Amint a halandói elme legyőzi az állati örökségből származó tehetetlenséget és eléri az emberi értelem és megszerzett szellemiség harmadik körét, egy (a valóságban kettő) személyes angyal azon nyomban teljesen és kizárólagosan az adott felemelkedő halandóhoz szegődik. Az emberi lelkek tehát a bennük lakozó, állandóan és egyre hatékonyabban tevékenykedő Gondolatigazítón felül így kapnak személyes beteljesülés-őrangyali osztatlan segítséget erőfeszítéseikhez, hogy teljesítsék a harmadik kört, átjussanak a másodikon és elérjék az elsőt.

2. A beteljesülés-őrangyalok

113:2.1 (1242.4) A szeráfokat addig nem nevezik beteljesülés-őrangyaloknak, amíg olyan emberi lélek társául ki nem jelölték őket, aki a következő három eredmény közül egyet vagy többet fel tudott mutatni: meghozta azt a legfelsőbb rendű döntést, hogy Isten-szerűvé akar válni, vagy elérte a harmadik kört,

vagy felvételre a beteljesülés tartalékos alakulatainak egyikébe.

113:2.2 (1242.5) A fajok evolúciójában az adott fejlődési kört legelőször elérő lény beteljesülés-őrangyalt kap. Az Urantián Rantowok, a vörös emberfajtából származó, nagyon régen élt bölcs volt az első halandó, aki személyes őrangyalt kapott.

113:2.3 (1242.6) Minden angyali feladatra az önként vállalkozó szeráfok közül választanak, és a kijelölések mindig az emberi igényekkel összhangban és az angyali pár elismertségének megfelelően történnek meg — mégpedig a szeráfi tapasztalatok, ismeretek és bölcsesség tükrében. Kizárólag a hosszú szolgálati idővel rendelkező, tapasztalt és kipróbált szeráfok közül kerülhetnek ki beteljesülés-őrangyalok. Sok őrangyal szerzett igen értékes tapasztalatokat azokon a világokon, amelyek a nem-igazítói egyé kapcsolódási fajtába tartoznak. Csakúgy, mint az Igazítók, a szeráfok is egyetlen élettartamnyi időt töltenek el kijelölt társukkal, majd új feladatot kapnak. Számos urantiai őrangyal szerzett ilyen gyakorlati tapasztalatokat más világokon.

113:2.4 (1243.1) Ha az emberi lények nem válnak továbbélővé, akkor az ő személyes vagy csoportos őrangyaluk hasonló minőségében még tovább szolgálhat ugyanazon a bolygón. A szeráfok érzelmileg kötődnek az egyes világokhoz és különösképpen ragaszkodnak bizonyos emberfajtákhoz és a halandó teremtmények bizonyos fajtáihoz, akikkel oly közeli és közvetlen kapcsolatba kerültek.

113:2.5 (1243.2) Az angyalok tartós kapcsolatot alakítanak ki emberi társaikkal; és ti is, ha megláthatnátok a szeráfokat,

ragaszkodással viseltetnétek irántuk. Anyagi testetek nélkül, szellemalakban, sok személyiségjegyben nagyon hasonlítanak az angyalokra. Az angyalok a legtöbb érzelmeket képesek átélni, sőt még továbbiakat is. A benneteket megindító érzelmek közül egyedül az állati félelem örökséget, az átlagos urantiai lakos elmébéli életét oly nagy mértékben befolyásoló érzelmet esik némiképp nehezükre értelmezni. Az angyalok tényleg nehezen tudják megérteni, hogy miért engeditek meg állandóan a félelemnek, hogy felsőbb értelmi erőitek, sőt vallásos hitetek fölébe kerekedjen, hogy a rettegésből és a szorongásból eredő esztelen riadalom olyannyira elcsüggyessen benneteket.

^{113:2.6 (1243.3)} Minden szeráfnak van saját neve, de a világokon eltöltött szolgálatokról vezetett feljegyzésekben gyakran a bolygói számukkal jelölik őket. A világegyetemi központokban nevük és számuk szerint tartják nyilván őket. E kapcsolatfelvétel során igénybe vett egyén beteljesülés-őrangyala a 3. számú a 182.314. nebadoni szeráfsereg 37. hadteste 6. hadosztálya 384. dandárja 4. zászlóalja 126. századának 17. rajában. E szeráf jelenlegi bolygói száma az Urantián és az említett egyénnel kapcsolatos feladatában 3.641.852.

^{113:2.7 (1243.4)} A személyes őrzői segédkezések keretében végzendő beteljesülés-őrangyali feladatra a szeráfok mindig önként ajánlják fel szolgálataikat. E látogatásunk helyszínéül szolgáló városban a közelmúltban egy halandót felvettek a beteljesülés tartalékos alakulatába, és mivel minden ilyen embert őrangyalnak kell személyesen vigyáznia, ezért több mint száz képzett szeráf jelentkezett a feladatra. A bolygóigazgató

kiválasztott tizenkettőt a legtapasztaltabbak közül, majd kijelölte azokat a szeráfokat, akiket legalkalmasabbként megválasztottak, hogy az adott emberi lényt a földi útján végigvezessék. Azaz egy bizonyos, egyforma felkészültségű két szeráfból álló párt választottak ki; kettejük közül az egyik mindig szolgálatban lesz.

^{113:2.8 (1243.5)} A szeráfi feladatok ugyan nem átruházhatók, viszont az angyal-pár bármelyik tagja maga is vállalhatja az összes szolgálati felelősséget. A kerubokhoz hasonlóan a szeráfok is párban szolgálnak, de a rangban hátrébb álló társaiktól eltérően a szeráfok néha egyedül dolgoznak. Gyakorlatilag az emberi lényekkel való minden kapcsolatukban képesek egyénekként működni. Két angyalra kizárólag a közléscseréhez és a világegyetemek felsőbb körein való szolgálathoz van szükség.

^{113:2.9 (1243.6)} Amikor valamely szeráfi pár őrangyali feladatot vállal, akkor az adott emberi lény életének hátralévő részében vele maradnak. A szeráf kiegészítő tagja (a két angyal egyike) a feladat végrehajtásának feljegyzőjeként tevékenykedik. Ezek a kiegészítő szeráfok az evolúciós világok halandóinak feljegyzéskészítő angyalai. A feljegyzésekről egy kerub-pár (egy kerub és egy szanób) gondoskodik, akik mindig a szeráfi őrangyalokkal vannak, de a feljegyzéseket mindig az egyik szeráf hitelesíti.

^{113:2.10 (1244.1)} Pihenés és a világegyetemi körök életenergiájával való feltöltődés érdekében az őrangyalt társa rendszeres időközönként leváltja, távollétében a velük szolgáló kerub végzi a feljegyzés feladatát éppen úgy, mint abban az esetben, amikor a kiegészítő szeráf van távol.

3. Az egyéb szellemhatásokhoz fűződő viszony

^{113:3.1 (1244.2)} Az egyik legfontosabb dolog, melyet a beteljesülés-
őrangyal a halandó társáért tesz az, hogy személyesen
összehangolja azt a sokféle személytelen szellemhatást, amely
a fejlődő anyagi teremtmény elméjében és lelkében lakozik,
ezeket körülveszi és velük kölcsönhatásba kerül. Az emberi
lények személyiségek, ezért a nem-személyes szellemeknek és
az elő-személyes entitásoknak rettentő nagy nehézséget okoz
az ilyen erősen anyagi és kifejezetten személyes elmékkel való
közvetlen kapcsolatteremtés. Mindezek a hatások az őrangyal
segédkezésében többé-kevésbé egyesülnek és a fejlődő emberi
személyiség kiteljesedő erkölcsi természete számára
közvetlenebbül érzékelhetővé válnak.

^{113:3.2 (1244.3)} Közelebbről, a szeráfi őrangyal képes összehangolni
a Végtelen Szellem különböző közvetítőit és hatásait, és így is
tesz, melyek a fizikai szabályozók és az elmeszellem-segédék
területétől az Isteni Segédkező Szent Szelleméig és a
paradicsomi Harmadik Forrás és Közeppon Mindenütt-
jelenvaló Szellemének jelenlétéig terjednek. Miután a Végtelen
Szellem kiterjedt segédkezéseit egyesítette és személyesebbé
tette, a szeráf hozzáfog, hogy az Együttes Cselekvőnek e
szerves egységbe rendezett hatását kölcsönös viszonyba hozza
az Atya és a Fiú szellem-jelenlétével.

^{113:3.3 (1244.4)} Az Igazító az Atya jelenléte; az Igazság Szelleme a
Fiak jelenléte. Ezeket az isteni felruházottságokat az emberi
szellemi tapasztalás alacsonyabb szintjein az őrangyal szeráfok
segédkezése egyesíti és hangolja össze. Az angyali szolgálók
rendelkeznek azzal a képességgel, hogy az Atya szeretetét és a

Fiú irgalmát a halandó teremtmények számára végzett segédkezésben elegyítsék.

^{113:3,4 (1244.5)} Éppen ebben rejlik annak a magyarázata, hogy miért válik a szeráfi őrangyal a halandó továbbélő elme- és emlék-mintáinak, valamint lélek-valóságainak személyes őrzőjévé azalatt, amíg a halandó a húsvér test halála és a morontia feltámadás között tartózkodik. Csak a Végtelen Szellem segédkező gyermekei működhetnek így az emberi teremtmény érdekében az egyik világegyetemi szintről egy másik, magasabb világegyetemi szintre való átmenet szakaszában. A teremtményazonosságokat őrzőjeként és a személyi épségetek biztosítékaként egy magas rangú szupernáf lesz mellettetek még akkor is, amikor az utolsó átmenet alvási szakaszában lesztek, amikor is az időből az örökkévalóságba átkerültök.

^{113:3,5 (1244.6)} A szellemi szinten a szeráfok személyessé alakítanak számos, különben személytelen vagy elő-személyes világegyetemi segédkezést; a szeráfok összehangolók. Értelmi szinten az elme és a morontia összekötői ők; tulajdonképpen tolmácsok. A fizikai szinten pedig a Fizikai Főszabályozókkal fenntartott kapcsolatukon és a köztes teremtmények együttműködő segédkezésén keresztül avatkoznak be a földi környezetbe.

^{113:3,6 (1244.7)} Ez az ismertetés a halandókat segítő szeráf sokféle és szinte átláthatatlan tevékenységéről szól; de vajon hogyan képes egy ilyen alárendelt angyali személyiség, aki teremtését tekintve épp csak kevéssel van az emberiség világegyetemi szintje felett, ilyen bonyolult és összetett dolgokat művelni? Ezt pontosan nem tudjuk, de gyanítjuk, hogy e segédkező-jelenséget valamilyen fel nem tárt módon a Legfelsőbb Lény,

az idő és tér fejlődő világegyetemeinek ténylegessé váló Istensége ma még ismeretlen és ki nem nyilatkoztatott tevékenysége teszi lehetővé. A Legfelsőbb Lényben és rajta keresztül végbemenő folyamatos továbbélés teljes területét tekintve a szeráfok alapvető fontosságú szerepet töltenek be a folyamatos halandói fejlődésben.

4. A szeráfok tevékenységi köre

^{113:4,1 (1245,1)} Az őrangyal szeráfok nem elmék, bár ugyanabból a forrásból származnak, amelyből a halandói elme is ered, vagyis az Alkotó Szellemből. A szeráfok elme-ösztökélők; folytonosan arra törekednek, hogy az emberi elmét kör-teljesítő döntések meghozatalára bírják. Az Igazítóval ellentétben, amely a lelken belülről és a lelken keresztül hat, a szeráfok kívülről befelé irányban fejtik ki tevékenységüket az emberi lények társadalmi, etikai és erkölcsi környezetén keresztül munkálkodva. A szeráfok nem az Egyetemes Atya isteni vonzóerői, mint az Igazítók, viszont úgy működnek, mint a Végtelen Szellem segédkezésének személyes közvetítői.

^{113:4,2 (1245,2)} Az Igazító vezette halandó embert a szeráf is vezetheti. Az Igazító az ember örökkévaló természetének lényegét alkotja; a szeráf pedig az ember fejlődő természetének — ebben az életben a halandói elmének, a következőben a morontia léleknek — a tanítója. A lakóvilágokon már tudatosulni fog bennetek a szeráfi tanítók jelenléte és érzékelni is fogjátok őket, viszont az első életben az emberek rendszerint nem érzékelik őket.

^{113:4,3 (1245,3)} A szeráfok az emberek olyan tanítóiként működnek, akik az emberi személyiség lépteit az új tapasztalások fejlődést

segítő ösvényeire irányítják. A szeráf útmutatásainak megfogadása aligha a könnyű életet jelenti. Amennyiben követitek e vezetést, biztosan elérkezték az erkölcsi választás és a szellemi fejlődés zord hegygerinceihez, melyeken kellő bátorsággal át is kelhettek.

^{113:4.4 (1245.4)} Az istenimádatra való késztetés nagyban a felsőbb rendű elmesegédek szellemi közbeavatkozásából származik, melyet az Igazító vezető tevékenysége erősít meg. Ellenben az Isten-tudatos halandókat imára készítő, visszatérően megtapasztalt hatás nagyon gyakran a szeráfi működés eredménye. Az őrangyal szeráf állandóan úgy befolyásolja a halandói környezetet, hogy teljesebbé tegye a felemelkedő emberi lény mindenségrendi látásmódját abból a célból, hogy a továbbélő-jelölt tökéletesebben felismerhesse a benne lakozó Igazító jelenlétét és így képessé váljon az isteni jelenlét szellemi küldetésével való teljesebb együttműködésre.

^{113:4.5 (1245.5)} Ugyan az emberben lakozó Igazító és az ember körül tevékenykedő szeráfok látszólag nem érintkeznek egymással, mégis úgy tűnik, hogy mindig tökéletes összhangban és teljes egyetértésben dolgoznak. Az őrangyalok akkor a legtevékenyebbek, amikor az Igazítók a legkevésbé azok, a segédkezésük mégis valamiképpen összefügg az Igazítókéval. Ez a kiváló együttműködés aligha lehet véletlenszerű vagy esetleges.

^{113:4.6 (1245.6)} Az őrangyal szeráf segédkező személyisége, az emberben lakozó Igazító Isten-jelenléte, a Szent Szellem körön belüli tevékenysége és az Igazság Szellemének Fiú-tudata mind istenien kapcsolódik szellemi-segédkezési tartalmas egységbe a halandói személyiségben, annak érdekében. Bár ezek a

mennyei hatások különböző forrásból származnak és különböző szinteken működnek, mégis a Legfelsőbb Lény homályba burkolózó és kifejlődő jelenlétébe, mint szerves egységbe rendeződnek.

5. A halandó számára végzett szeráfi segédkezés

113:5.1 (1245.7) Az angyalok nem sértik meg az emberi elme szentségét; nem befolyásolják a halandók saját akaratát; és nem is lépnek közvetlen kapcsolatba az emberben lakozó Igazítóval. A beteljesülés-örangyal a személyiséged tiszteletben tartásával összeegyeztethető minden lehetséges módon hatást gyakorol rád; ezek az angyalok semmilyen körülmények között sem avatkoznak bele az emberi akarat szabad működésébe. Sem az angyaloknak, sem semmilyen más világegyetemi személyiségrendnek nem áll hatalmában vagy jogában az emberi döntéshozatali előjogok csorbítása vagy korlátozása.

113:5.2 (1246.1) Az angyalok oly közel állnak hozzátok és oly érzéssel ügyelnek rátok, hogy képletesen szólva „sírva fakadnak, látva szándékos türelmetlenségeket és makacsságokat”. A szeráfok nem ejtenek fizikai könnyeket; nekik nincs fizikai testük; nincsenek szárnyaik sem. Vannak azonban szellemi érzelmeik, és olyan szellemi természetű érzéseket és érzelmeket élnek meg, amelyek bizonyos tekintetben az emberi érzelmekhez hasonlíthatók.

113:5.3 (1246.2) A szeráfok a ti érdeketekben cselekszenek, meglehetősen függetlenül attól, hogy mi is volt a ti közvetlen kívánságotok; a feletteseik parancsait hajtják végre, tehát működésük során nincsenek tekintettel a múltó szeszélyeitekre és változó hangulataitokra. Ez azonban nem azt jelenti, hogy ti

magatok nem könnyíthetitek vagy nehezíthetitek meg a dolgukat, hanem inkább azt, hogy az angyalok közvetlenül nem veszik figyelembe a kéréseiteket vagy az imáitokat.

^{113:5,4 (1246,3)} Az angyali értelem nem áll közvetlenül a halandók rendelkezésére a húsvér testben. Az angyalok nem hadurak vagy igazgatók; ők egyszerűen csak oltalmazók. A szeráfok őriznek benneteket; nem törekednek a ti közvetlen befolyásolásotokra; a saját utatokat magatoknak kell kijelölnötök, de ezek az angyalok úgy cselekszenek, hogy e választott útból a lehető legtöbbet hozhassátok ki. Az emberlét mindennapi ügyeibe (rendszerint) nem avatkoznak be önkényesen. Amennyiben azonban feletteseiktől utasítást kapnak arra, hogy valami nem szokványos dolgot vigyenek véghez, akkor ezek az őrangyalok meg is találják a parancs végrehajtásának módját, és efelől ne legyen kétségetek. Az őrangyalok a veszélyhelyzeteket kivéve nem jelennek meg az emberi színműben és ekkor is csak a feletteseik közvetlen utasításait követik. Ők azok a lények, akik korszakokon át követnek benneteket és így ízelítőt kapnak a jövőbeli munkájukból és a személyiség-társulásból.

^{113:5,5 (1246,4)} A szeráfok bizonyos körülmények között képesek az emberi lényeket anyagi értelemben is szolgálni, de az ilyen minőségben folytatott tevékenységükre igen kevés példa akad. A köztes teremtmények és a fizikai szabályozók segítségével képesek nagyon sokféleképpen tevékenykedni az emberi lények javára, sőt még tényleges kapcsolatba is léphetnek az emberiséggel, de ezek felettébb szokatlan jelenségek. Az esetek többségében az anyagi terület változatlan marad a szeráfi beavatkozás eredményeképpen, bár már eddig is

lezajlottak olyan események, amelyek között az emberi evolúció élő láncszemeit veszélyeztető hatású is volt, amikor a szeráf őrangyalok saját indíttatásból és helyesen cselekedtek.

6. Az őrangyalok szerepe a halált követően

^{113:6.1 (1246.5)} Miután röviden beszámoltam nektek a természetes lét alatt végzett szeráfi segédkezésről, most a beteljesülés-őrangyaloknak a halandó társuk halálát követő felbomláskor folytatott viselkedését kívánom bemutatni. Halálotokat követően a rólatok készült feljegyzéseket, azonosság-jegyeket és az emberi lélek morontia entitását — mely a halandói elme és az isteni Igazító közös működésének eredménye — a beteljesülés-őrangyal hűségesen megőrizte minden egyéb, a jövőbeli létezésetekkel kapcsolatos értékkel egyetemben, mindennel, ami benneteket alkot, ami a ti valótok, leszámítva annak a folyamatos létezésnek az azonosságát, melyet az eltávozó Igazító és a személyiség ténylegessége képvisel.

^{113:6.2 (1246.6)} Mihelyt az emberi elmében jelenlévő irányfény, az a szellem-fényesség, melyet a szeráf-társak az Igazító jelenlétével társítanak, eltűnik, az őrangyal személyesen jelentést tesz parancsnokainak, azaz sorban a szakasz-, század-, zászlóalj-, dandár-, hadosztály- és hadtestparancsnokának; és miután az őrangyal így előírás szerint megtette a bejelentést az idő és a tér végső kalandjára, megkapja az adott bolygón szolgáló szeráfok vezetőjének jóváhagyását ahhoz, hogy jelentést tegyen az Estcsillagnak (vagy Gábiel valamely más hadnagyának), aki a világegyetemi felemelkedésre jelölt halandót segítő szeráf seregének parancsnoka. Miután a beteljesülés-őrangyal a legmagasabb egység parancsnokától engedélyt kapott, elindul az első lakóvilágra és ott megvárja,

amíg a korábban hűsvér testben élő védenca visszanyeri tudatát.

113:6.3 (1247.1) Abban az esetben, ha az emberi léleknek nem sikerülne a továbbélés, holott számára már személyes angyalt jelöltek ki, akkor a kijelölt szeráfnak a helyi világegyetemi központba kell utaznia, hogy ott tanúságot tegyen a társa által addig készített feljegyzések teljességéről. Ezt követően a főangyalok ítélőszéke elé járul abból a célból, hogy felmentést kaphasson a védenca továbbélésének sikertelenségével összefüggő vádak alól; majd visszatér a világokra és új feladatot kap, egy másik lehetséges felemelkedő halandó segítésére vagy valamilyen más szeráfi segédkezésre osztják be.

113:6.4 (1247.2) Az angyalok azonban más szolgálatokat is végeznek az evolúciós teremtmények számára a személyes és csoportos őrzés mellett. Azok a személyes őrangyalok, akiknek védenca nem azonnal megy a lakóvilágokra, nem várják tétlenül a megítéltetési lélekszámlálást; őket újból különféle segédkezési küldetésekre vezénylik szerte a világegyetemben.

113:6.5 (1247.3) Az őrangyal-szeráf a halandó-emberi alvó lélek továbbélő értékeinek őrizője, miközben a távollévő Igazító maga az ilyen halhatatlan világegyetemi lény azonossága. Amikor ők ketten az újonnan összeállított morontia alakot felhasználva együtt tevékenykednek a lakóvilág feltámadási csarnokaiban, akkor következik be a halandó felemelkedő lény személyiségét alkotó tényezők újraegyesülése.

^{113:6.6 (1247.4)} Az Igazító fog benneteket azonosítani; az őrangyal-szeráf fog benneteket újra-személyesíteni, majd pedig a földi létben hűséges társatokul szolgáló Nevelő elébe visszavinni.

^{113:6.7 (1247.5)} És éppen így, amikor az adott bolygón letelik a megszabott idő, amikor a halandói fejlődés alsóbb köreinél tartókat összegyűjtötték, az ő csoportos őrangyaluk tereli össze őket újra a lakószférák feltámadási csarnokaiban, éppen úgy, ahogy az írásotok mondja: „És elküldi az ő angyalait nagy hanggal és egybegyűjtik az ő választottait a teremtrész egyik végétől a másik végéig.”

^{113:6.8 (1247.6)} Az igazságos eljárás megköveteli, hogy a személyes vagy a csoportos őrangyalok válaszoljanak a megítéltetési szólításra minden nem-továbbélő személyiség nevében. A nem-továbbélők Igazítói nem térnek vissza, és amikor a szólítás elhangzik, a szeráfok válaszolnak, de az Igazítók nem adnak választ. Ez jelenti „az igaztalanok feltámadását”, vagyis a teremtményi lét végének hivatalos elismerését. Az igazságszólítást mindig rögtön követi a kegyelem-szólítás, vagyis az alvó továbbélők feltámadása. Ezek viszont már olyan dolgok, melyek senki másra nem tartoznak, mint a továbbélési értékek legfelsőbb és mindentudó Bíráira. A megítéltetésnek e kérdésköréhez nem sok közünk van.

^{113:6.9 (1247.7)} A csoportos őrangyalok korszakról korszakra szolgálhatnak ugyanazon a bolygón és sok ezernyi alvó továbbélő nyugvó lelkének őrzőivé válhatnak. Ilyen minőségükben több különböző bolygón is szolgálhatnak egy adott csillagrendszerben, ugyanis a feltámadási válasz a lakóvilágokon adatik.

113:6.10 (1247.8) Mindazok a Satania csillagrendszerbeli személyes vagy csoportos őrangyalok, akik a luciferi lázadásban rossz útra tévedtek, függetlenül attól, hogy közülük sokan megbánták eltévelyedésüket, a felkelés végleges kivizsgálásáig őrizet alá kerülnek a Jerusemen. A Világegyetemi Ítélok már önhatalmúlag megfosztották ezeket az engedetlen és hűtlen őrangyalokat a rájuk bízott lelkekkel kapcsolatos mindenféle jogosítványuktól és a morontia valóságokat önkéntes szekonáfok őrizetére bízta.

7. A szeráfok és a felemelkedési létpálya

113:7.1 (1248.1) A lakóvilág területén való első eszmélés valóban egy teljes korszakot tesz ki a felemelkedő halandói létpályáján; ott nyílik először alkalom arra, hogy ténylegesen meglássátok az oly régóta szeretett és a földi lét napjait végig veletek töltő angyali társaitokat; és szintén ott fog tudatosulni bennetek végre annak az isteni Nevelőnek az azonossága és jelenléte, aki oly sokáig tartózkodott elmétekben a földön. Ez az élmény dicsőséges ébredés, valódi feltámadás.

113:7.2 (1248.2) A morontia szférákon a benneteket kísérő szeráfok (ketten vannak) önálló társaitok lesznek. Ezek az angyalok nem csak egyszerűen veletek lesznek, miközben az átmeneti világok jelentette létpályán áthaladtok és eközben minden lehetséges módon segítenek benneteket a morontia- és szellembesorolás elnyerésében, hanem még hasznosabbá teszik magukat azáltal, hogy megragadják a fejlődés ama lehetőségeit, melyeket a lakóvilágokon az evolúciós szeráfok továbbképzése érdekében fenntartott tanodák nyújthatnak számukra.

113:7.3 (1248.3) Az emberi faj épp csak kevésbé az egyszerűbb angyali rendek alatti szintűnek teremtett. Ezért amint a húsvér test kötelékeitől való megszabadulásokat követően személyiség-tudatot nyertek, a morontia létbeli első feladatokat a szeráfok tevékenységének segítése lesz a közvetlenül előttetek álló munkában.

113:7.4 (1248.4) A lakóvilágok elhagyása előtt minden halandó állandó szeráfi társat vagy őrangyalt kap. Ahogy a morontia szférákban egyre feljebb juttok, a szeráf-őrangyalok fogják tanúsítani és igazolni a Gondolatigazítókval való örök egyesülés szakaszait. Ekkorra együttesen már kialakították személyazonosságokat, mint az idő világaiból jövő húsvér gyermek azonosságát. Ezután, mihelyt elértétek a kifejlett morontia állapotot, végigkísérnek benneteket a Jerusemen és a hozzá kapcsolódó csillagrendszeri fejlesztési és kulturális világokon. Ezt követően elkísérnek benneteket a fejlett társadalmi berendezkedésű Edentiára és annak hetven szférájára, majd útbaigazítanak a melkizedekhez és végig követnek benneteket a világegyetemi központi világokon bejárando létpályátok során. Miután magatokévá tettétek a melkizedek bölcsességét és műveltségét, továbbvisznek benneteket a Szalvingtonra, ahol szemtől szemben állhattok az egész Nebadon Urával. A szeráfi kísérőitek ezután is veletek tartanak végig a felsőbb-világegyetem kis- és nagyövezetein egészen az Uversa fogadóvilágaiig és veletek maradnak addig, amíg végül szekonáf-társítva felkészültök a hosszú havonabeli utazásra.

113:7.5 (1248.5) A halandói létpályát végig kísérő beteljesülés-őrangyalok közül némelyik tovább követi a felemelkedő

zarándokok útját a Havonán keresztül. A többiek átmenetileg búcsút vesznek a hosszú idő óta kísért halandó társuktól és ezután, miközben e halandók a központi világegyetem köreit járják be, a beteljesülés-őrangyalok teljesítik a szeráfingtoni köröket. Majd a Paradicsom területén fognak várakozni arra, hogy halandói társuk az utolsó időbeli átmenet átalvása után az örökkévalóság új tapasztalására ébredjen. Ezek a felemelkedő szeráfok ezt követően a végleges rendű testületek és a Teljes Szeráfi Testület állományában különböző szolgálatokba lépnek.

113:7.6 (1248.6) Ember és angyal esetleg újra is egyesülhet az örökkévaló szolgálatban, de bárhová is viszi őket küldetésük, a szeráfok mindig kapcsolatban maradnak az evolúciós világokból származó védencükkel, az idő felemelkedő halandóival. Az emberi eredetű területekhez fűződő bensőséges kapcsolat és ragaszkodás sohasem merül feledésbe és sohasem szakad meg teljesen. Az örökkévalóság korszakaiban az emberek és az angyalok éppúgy együtt fognak működni az isteni szolgálatban, mint ahogy azt az időbeli létpálya során tették.

113:7.7 (1249.1) A szeráfok számára a paradicsomi Istenségek eléréséhez vezető legbiztosabb út az, ha sikeresen vezetnek el egy evolúciós származású lelket a Paradicsom előcsarnokaiig. Ezért a beteljesülés-őrangyaloként való kijelölés a legtöbbre értékelt szeráfi feladat.

113:7.8 (1249.2) Csak beteljesülés-őrangyalokat vesznek fel az elsődleges vagy másként halandói Végleges Testületbe, és az ilyen párok az egyként való azonosulás legfelsőbb rendű kalandját élik meg; a két lény szellemi kettős-egyesülést ért el

a Szerafingtonon még a végleges rendű testületbe való felvételük előtt. E tapasztalás során a két angyali természet, mely minden világegyetemi szerepkörét tekintve egymás kiegészítője, végleges szellemi kettős-egységet alakít ki, mely abban nyilvánul meg, hogy kialakul a paradicsomi Atya nem-Igazító lényegű szilánkjának befogadására és az azzal egygyé kapcsolódásra való képessége. Az időben benneteket egykor oly szeretőn kísérő szeráf társaitok némelyike így válik az örökkévalóságban végleges rendű társatokká, a Legfelsőbb gyermekévé és a paradicsomi Atya tökéletessé lett fiává.

113:7.9 (1249.3) [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

114. írás

A bolygó szeráfi kormánya

114:0.1 (1250.1) A FENSÉGESEK számos mennyei erő és közvetítő útján uralkodnak az emberi világokon, de leginkább a szeráfok segítségére támaszkodnak.

114:0.2 (1250.2) A ma délben megtartott összeíráskor az Urantián angyali, őrző és egyéb feladatokat ellátó szeráf-párok száma 501.234.619 volt. A nyilvántartás szerint az irányításom alá kétszáz szeráfhadtest tartozik — ez 597.196.800 szeráf-párt vagy 1.194.393.600 angyali egyedet jelent. A jegyzékben ugyanakkor 1.002.469.238 egyed volt; ebből következik, hogy 191.924.362 angyal utazás, hírvivői feladatok okán és az emberi lények halálával kapcsolatos feladatok miatt nem volt jelen a bolygón. (Az Urantián a kerubok száma nagyjából megegyezik a szeráfokéval, és a szerveződésük is hasonló az utóbbiakéhoz.)

114:0.3 (1250.3) A szeráfoknak és a társaságukban lévő keruboknak sok közülük van a bolygók emberfeletti kormányzásából eredő feladatokhoz, különösen a lázadás elszigetelte világok esetében. Az angyalok, akiket munkájukban ügyesen támogatnak a közteslények, az Urantia olyan tényleges anyagfeletti segítőként működnek, akik a helyben székelő főkormányzónak, valamint összes társának és alárendeltjének utasításait hajtják végre. A szeráfok osztályként számos olyan megbízatást teljesítenek, melyek nincsenek összefüggésben személyek vagy csoportok őrzésével.

114:0.4 (1250.4) Az Urantia nem marad megfelelő és hatékony felügyelet nélkül a csillagrendszer, a csillagvilág és a világegyetem urai részéről. A bolygó kormányzása azonban eltér a Satania csillagrendszer, sőt az egész Nebadon minden más világától is. A világok felügyeleti terve különlegességének oka több nem szokványos körülmény:

114:0.5 (1250.5) 1. Az Urantia élet-módosítási besorolása.

114:0.6 (1250.6) 2. A Lucifer-féle lázadás szükségszerű következményei.

114:0.7 (1250.7) 3. Az ádami véttség bomlasztó hatásai.

114:0.8 (1250.8) 4. Azok a szokatlan dolgok, melyek abból erednek, hogy az Urantia egyike ama világoknak, ahová a Világegyetem Ura alászállt. A nebadoni Mihály az Urantia Bolygóhercege.

114:0.9 (1250.9) 5. A huszonnégy bolygóigazgató különleges feladatköre.

114:0.10 (1250.10) 6. A bolygón létesített főangyali kör.

114:0.11 (1250.11) 7. A bolygón korábban megtestesült alakban élt Makiventa Melkizedek helyettes Bolygóherceggént való kinevezése a közelmúltban.

1. Az Urantia felségjoga

114:1.1 (1250.12) Az Urantia eredeti felségjogának letéteményese a Satania csillagrendszer fejedelme volt. Ő e jogot először a melkizedekből és élethordozókból álló közös bizottságra ruházta át, és e csoport a hivatalosan is kijelölt Bolygóherceg megérkezéséig működött az Urantían. Kaligasztia herceg bukását követően, a Lucifer-féle lázadás idején, az Urantia nem tartott fenn szilárd és rendezett kapcsolatokat a helyi világegyetemmel és annak igazgatási szerveivel egészen addig, amíg Mihály húsvér testbeli alászállását véghez nem vitte, amikor is a Nappalok Szövetsége őt az Urantia Bolygóhercegének kinevezte. E döntés végérvényesen és elméletileg mindörökre rendezte a világotok helyzetét, gyakorlatban azonban a Felséges Teremtő Fiú a bolygó ügyeinek igazgatásában személyesen eddig nem vett részt, azt kivéve, hogy létrehozta a huszonnégy egykori urantiai személyből álló jerusemi bizottságot, melyet felruházott azzal a joggal, hogy képviselje őt az Urantia kormányában és a csillagrendszerhez tartozó minden más zárlat alá helyezett bolygó kormányában is. E tanács egyik tagja mint helyben székelő főkormányzó folyamatosan jelen van az Urantían.

114:1.2 (1251.1) A bolygóhercegi címet viselő Mihály nevében való hatalomgyakorlás helyettesi hatáskörét nemrégiben Makiventa Melkizedek kapta meg, de ez a helyi világegyetemi Fiú a legkisebb tanújelét sem adta annak, hogy a váltott vezetés elvén

működtetett, helyben székelő főkormányzóság jelenlegi bolygói rendjén változtatni akarna.

114:1.3 (1251.2) Az Urantia kormányzásában beálló komolyabb változásnak kicsi a valószínűsége a jelenlegi megítéltetési időszakban, hacsak a helyettes Bolygóherceg meg nem érkezik a hatáskörének tényleges gyakorlása érdekében. Némely társunk szerint valamikor a közeli jövőben bizonyosan túlhaladottá fog válni az a terv, hogy az urantiai ügyekkel megbízott huszonnégy tanácsos egyikét a bolygóra küldik a főkormányzói feladatkör ellátására, ugyanis Makiventa Melkizedek mint az Urantia felségjogát helyettesként megtestesítő személy majd hivatalosan is megjelenik a bolygón. Mint ügyvezető Bolygóherceg nyilván egészen a Lucifer-féle lázadás kivizsgálásának lezárásáig fog tevékenykedni, sőt valószínűleg tovább is, amíg a távoli jövőben a bolygón beköszönt a fény és élet korszaka.

114:1.4 (1251.3) Némelyek úgy hiszik, hogy Makiventa egészen addig nem jön el az urantiai ügyeket személyesen irányítani, amíg a mostani megítéltetési időszak véget nem ér. Mások úgy vélik, hogy a helyettes Herceg ilyen minőségben addig nem jelenik meg, amíg Mihály, még a húsvér testben tett ígérete szerint, vissza nem tér az Urantiára. Megint mások szerint, köztük e beszámoló szerzője szerint is, a Melkizedek megjelenése bármelyik órában várható.

2. A bolygófelügyelők tanácsa

114:2.1 (1251.4) Azóta, hogy Mihály megtestesült a világotokon, az Urantia legfelsőbb szintű vezetését egy különleges jerusemi csoport látja el, melynek tagjait huszonnégy egykori urantiai

alkotja. A bizottsági tagság feltételeit nem ismerjük, de megfigyeléseinkből tudjuk, hogy a beválasztottak mindannyian hozzájárultak a Legfelsőbb főhatalmának kiteljesítéséhez a Satania csillagrendszerben. Természetüknél fogva mindannyian valódi vezetők voltak már akkor, amikor még az Urantián tevékenykedtek, és e vezetői képességeiket (Makiventa Melkizedek kivételével) továbbfejlesztették a lakóvilági tapasztalásaik során, valamint kiteljesítették a jerusemi létpolgársággal együtt járó felkészülés keretében. A huszonnégyek közé választáshoz a jelölést Lanaforge irányító tanácsa teszi meg, melyet az edentiai Fenségesek megerősítenek, a Jerusem Kinevezett Őre jóváhagy, és a kinevezést Mihály felhatalmazása alapján a szalvingtoni Gábiel véglegesíti. A még nem véglegesen kinevezettek éppoly teljes hatáskört gyakorolnak, mint a különleges felügyelőkől álló bizottság állandó tagjai.

114:2.2 (1251.5) A bolygó ezen igazgatótanácsa azoknak a tevékenységeknek a felügyeletét látja el e világon, amelyek abból a tényből fakadnak, hogy Mihály itt élte át utolsó alászállását. A felügyelők szoros és közvetlen kapcsolata Mihállyal ama bizonyos Ragyogó Estcsillag összekötői tevékenységén keresztül valósul meg, aki Jézust a halandói megtestesülése során végigkísérte.

114:2.3 (1252.1) Jelenleg egy bizonyos János, akit ti „Keresztelő” néven ismertek, elnököl a bizottságban, amikor az a Jerusemen ülésezik. De a tanács hivatalból kinevezett vezetője a Satania Kinevezett Őre, aki egyben a szalvingtoni Társfelügyelő és az orvontoni Legfőbb Végrehajtó közvetlen és személyes képviselője.

114:2.4 (1252.2) A néhai urantiaiakból álló bizottság tagjai egyúttal tanácsadó felügyelőkként is tevékenykednek a csillagrendszer harminchat másik, felkelés miatt elszigetelt világán; nagyon hasznos segítséget nyújtanak Lanaforge-nak, a Csillagrendszer Fejedelemnek abban, hogy közvetlenül és megértően intézhesse e bolygók ügyeit, melyek egyébként továbbra is többé-kevésbé a Norlatiadek Csillagvilági Atyáinak felügyelete alatt állnak. A huszonnégy tanácsos külön-külön is gyakran látogat el az egyes zárlat alá helyezett bolygókra, különösen az Urantiára.

114:2.5 (1252.3) Az összes többi vesztegzár alá helyezett bolygót is hasonló összetételű, bár eltérő taglétszámú bizottságok igazgatják, melyeket az adott bolygó néhai lakosaiból választanak, azonban e bizottságok az urantiai huszonnégyek bizottságának alárendeltjei. Ez utóbbi tagjai ugyan érdekeltek a Satania minden egyes lezárt világán zajló emberi fejlődési szakaszokban, mégis főként és különösen az urantiai halandó emberfajta jó sorának és fejlődésének biztosításával foglalkoznak, mivel a bolygók közül csak az Urantia ügyeit felügyelik közvetlenül, és a hatáskörük itt sem teljes, kivéve a halandói továbbélés bizonyos területeit.

114:2.6 (1252.4) Senki sem tudja, hogy e huszonnégy urantiai tanácsos meddig tölti még be a jelenlegi beosztását és marad távol a világegyetemi rendes tevékenységektől. Kétségtávol addig szolgálnak majd a jelenlegi tisztségükben, amíg olyan változás nem áll be a bolygó helyzetében, mint a jelenlegi megítéltetési időszak végének eljövetele, Makiventa Melkizedek tényleges hivatalba lépése, a Lucifer-féle lázadás kivizsgálásának befejezése vagy Mihály újbóli megjelenése az utolsó

megtestesülésének világán. Úgy tűnik, hogy az Urantia jelenlegi, helyben székelő főkormányzója osztja azt a vélekedést, hogy Makiventa kivételével mindenki útjára indulhat a Paradicsom felé, mihelyt a Satania csillagrendszerben helyreállítják a csillagvilági köröket. De emellett léteznek más vélemények is.

3. A helyben székelő főkormányzó

^{114:3.1 (1252.5)} Urantiai időben mérve százévenként a huszonnégyszáz bolygófelügyelőből álló jerusemi testület a tagjai közül egyet kijelöl arra a feladatra, hogy a világotokon megjelenve a testület végrehajtó képviselőjeként tevékenykedjen mint helyben székelő főkormányzó. E beszámoló készítésekor ebben a végrehajtói tisztségben változás állt be, vagyis a sorrendben a tizenkilencedik felügyelőt felváltotta a huszadik. A jelenlegi bolygófelügyelő nevét nem közöljük, mert a halandó ember túlságosan is hajlamos a különleges társai és az emberfeletti feljebbvalói előtti hódolásra, sőt az ő istenítésükre.

^{114:3.2 (1252.6)} A helyben székelő főkormányzónak nincs tényleges személyes hatásköre a világ ügyeinek irányításában, kivéve a huszonnégyszáz jerusemi tanácsos képviselőjeként gyakorolt hatásköröket. Az emberfeletti igazgatási feladatok összehangolójaként tevékenykedik, továbbá ő az Urantián működő mennyei lények elfogadott főnöke és általánosan elismert vezetője. Az angyali seregek minden rendje az összehangolásért felelős igazgatónak tekinti őt, az Egyesült Közteslények pedig, amióta az első 1-2-3 egyedet a huszonnégyszáz tanácsos közé választották, az egymást követő főkormányzókat ténylegesen is bolygói atyjuknak tekintik.

114:3.3 (1253.1) Noha a főkormányzónak nincs tényleges és személyes hatalma a bolygón, mégis nap mint nap hoz rengeteg olyan ítéletet és döntést, melyet minden érintett személyiség végérvényűnek fogad el. Ő sokkal inkább atyai tanácsadó, mint a szó szoros értelmében vett uralkodó. Bizonyos tekintetben úgy tevékenykedik, ahogyan azt a Bolygóherceg tenné, azonban a hivatali működése sokkal hasonlatosabb az Anyagi Fiúkéhoz.

114:3.4 (1253.2) Az Urantia kormányának képviselte a jerusemi tanácsokban annak a megállapodásnak megfelelően valósul meg, amely értelmében a visszatérő főkormányzó ideiglenes tagként van jelen a Csillagrendszer Fejedelem kormányában, melynek tagjai egyébként a bolygóhercegek. Azt vártuk, hogy amint Makiventát kinevezik helyettes Hercegnek, azonnal elfoglalja helyét a Satania bolygóhercegeinek tanácsában, ám ő mindeddig nem mutatott ilyen szándékot.

114:3.5 (1253.3) Az Urantia anyagfeletti kormánya nem tart fenn szoros szervezeti-működési kapcsolatokat a helyi világegyetem magasabb egységeivel. Bizonyos értelemben a helyben székelő főkormányzó éppúgy képviseli a Szalvingtont, mint a Jerusemet, hiszen ő intézkedik a huszonnégy tanácsos nevében, akik pedig Mihály és Gábiel közvetlen képviselői. Jerusemi létpolgár lévén a bolygó kormányzója betöltheti a Csillagrendszer Fejedelem szóvivőjének tisztségét. A csillagvilági hatóságokat pedig közvetlenül egy Vorondadek Fiú, az edentiai megfigyelő képviseli.

4. A Fenséges Megfigyelő

114:4.1 (1253.4) Az Urantia főhatalmának kérdéskörét tovább bonyolítja, hogy a Norlatiadek kormány röviddel a bolygói lázadás kitörése után a bolygó feletti fennhatóságot egykor saját indíttatásból átvette. Még ma is jelen van az Urantián egy Vorondadek Fiú, aki az edentiai Fenségesek kiküldött megfigyelője és Mihály közvetlen intézkedésének hiányában a bolygó felségjogának őre. A jelenlegi Fenséges megfigyelő (és egykor kormányzó) már a huszonharmadik az Urantián szolgált megfigyelők sorában.

114:4.2 (1253.5) Bizonyos bolygói nehézségek kezelése még mindig az edentiai Fenségesek hatáskörébe tartozik, mely jogköröket még a Lucifer-féle lázadás idején vontak magukhoz. Ezekben az ügyekben hatáskörrel egy Vorondadek Fiú, a Norlatiadek megfigyelő rendelkezik, aki nagyon szoros tanácsadói kapcsolatot tart fenn a bolygófelügyelőkkel. A faji biztosok igen tevékenyek az Urantián, és a különböző csoportvezetőik nem hivatalos jelleggel az állandó Vorondadek megfigyelő alá tartoznak, aki tanácsadó igazgatóként felügyeli őket.

114:4.3 (1253.6) Válsághelyzetben a mostani, megfigyelői feladatokat ellátó, edentiai Vorondadek Fiú lenne a kormány tényleges és önálló jogkörű vezetője, bizonyos tisztán szellemi természetű ügyekre ki nem terjedő hatáskörrel. (Úgy tűnik, hogy az ilyen kizárólag szellemi természetű ügyekben és bizonyos tisztán személyi kérdésekben a legfőbb hatáskör a parancsnoki jogkörrel rendelkező főangyalé, akit annak a rendnek a hadosztályi főhadiszállásához osztottak be, amely nemrég létesült az Urantián.)

114:4.4 (1253.7) Egy Fenséges megfigyelő fel van hatalmazva arra, hogy súlyos bolygószintű válsághelyzetben szabad belátása

szerint magához vonja a bolygó kormányzati hatásköreit, és a feljegyzések szerint ez az Urantia történetében eddig harmincháromszor esett meg. Ilyenkor a Fenséges megfigyelő a Fenséges kormányzóként tevékenykedik, megkérdőjelezhetetlen utasítási jogkört gyakorol a bolygón tartózkodó minden segítő és az igazgatásban szolgálók felett, kivéve a főangyalok hadosztályszintű szervezetébe tartozókat.

114:4.5 (1253.8) A vorondadekek kormányzói tevékenysége nem különleges esemény a lázadás miatt elszigetelt bolygókon, mivel a Fenségesek bármikor beavatkozhatnak a lakott világok ügyeibe, s ezzel a csillagvilági uralkodók felsőbb rendű bölcsességét viszik az emberi birodalmak ügyeinek intézésébe.

5. A bolygó kormánya

114:5.1 (1254.1) Az Urantia tényleges igazgatását valóban nehéz bemutatni. Nincsen a világegyetemi hatalmi ágak rendszerében elhelyezhető hivatalos kormányzat, vagyis nincsenek elkülönült törvényhozó, végrehajtó és igazságszolgáltató egységek. A huszonnégy tanácsos tekinthető a leginkább a bolygó kormányzatának törvényhozó hatalmi ágaként. A főkormányzó átmeneti jelleggel, tanácsadói minőségben gyakorolja a legfőbb végrehajtó hatalmat a Fenséges megfigyelő vétőjoga mellett. Abszolút értelemben vett igazságszolgáltatói hatalmat senki sem gyakorol a bolygón — kizárólag a békéltető bizottságok.

114:5.2 (1254.2) A szeráfokkal és a közteslényekkel kapcsolatos vitás ügyek többségében, kölcsönös egyetértés mellett, a főkormányzó dönt. De azokat az ügyeket kivéve, amikor a főkormányzó a huszonnégy tanácsos által ráruházott

hatáskörben dönt, minden ítélete megfellebbezhető a békéltető bizottságoknál, a bolygó igazgatására létesített helyi hatóságoknál vagy éppen a Satania csillagrendszer Fejedelménél.

114:5.3 (1254.3) A Bolygóherceg testtel bíró törzskarának és az ádami Fiú és Leány anyagi rendszerének hiányát részben pótolja a különleges szeráfi segédkezés és a köztes teremtmények nem mindennapi szolgálata. A Bolygóherceg hiányát hatékonyan pótolja a főangyalok, a Fenséges megfigyelő és a főkormányzó hármass jelenléte.

114:5.4 (1254.4) Ez a meglehetősen lazán szervezett és némiképp személyes irányítás alatt álló bolygósintű kormányzás a vártnál sokkal hatékonyabb, mert kiegészül a főangyalok időt megtakarító segítségével és az ő mindig készen álló körökkel, melyet nagyon gyakran igénybe vesznek a bolygón kialakuló veszélyhelyzetek és igazgatási nehézségek során. A szó szoros értelmében a bolygó még mindig elszigetelten helyezkedik el a Norlatiadek körökön belül, de veszélyhelyzetben ez a hátrány a főangyali kör révén ma már kiegyenlíthető. Az egyes halandók számára a bolygó elszigeteltsége természetesen igen kis jelentőséggel bír azóta, hogy ezerkilencszáz évvel ezelőtt az Igazság Szelleme minden húsvér testre kiáradt.

114:5.5 (1254.5) Az Urantián minden igazgatási nap véleményező tanácskozással kezdődik, amelyen részt vesz a főkormányzó, a bolygón szolgáló főangyalok vezetője, a Fenséges megfigyelő, a felügyelő szupernáf, az állandó élethordozók főnöke, valamint azok a meghívottak, akik a világegyetemi felsőbb rendű Fiak közül vagy azon hallgató-látogatók közül kerülnek ki, akik éppen a bolygón tartózkodnak.

114:5.6 (1254.6) A főkormányzó közvetlen igazgatási testületét tizenkét szeráf alkotja, vagyis azok a végrehajtók, akik a bolygó fejlődéséért és egyensúlyi állapotának biztonságáért felelős, közvetlen hatáskörű emberfeletti igazgatókként működő különleges angyalokból álló tizenkét csoportot irányítják.

6. A bolygó felügyeletét ellátó főszeráfok

114:6.1 (1254.7) Amikor az első főkormányzó az Urantiára érkezett, egy időben az Igazság Szellemének kiáradásával, a kíséretében a Szerafingtonon végzett különleges szeráfokból álló tizenkét testület is jelen volt, akiket a főkormányzó azon nyomban különleges szolgálatra rendelt a bolygón. E dicső angyalok a bolygó felügyeletét ellátó főszeráfokként ismertek, és eltekintve a bolygó Fenséges megfigyelőjének felügyeleti jogkörétől, a helyben székelő főkormányzó közvetlen irányítása alá tartoznak.

114:6.2 (1255.1) E tizenkét angyali csoportot, melyek amellet, hogy a helyben székelő főkormányzó általános felügyelete alatt tevékenykednek, a tizenkét fős szeráf tanács közvetlenül irányítja, mely az egyes csoportok vezetőiből áll. E tanács a helyben székelő főkormányzó önkéntes irányító testületként is működik.

114:6.3 (1255.2) Mint a bolygó szeráfjainak vezetője, én elnökölök a szeráfvezetői tanácsban, és jómagam az Urantián szolgáló első rendből való önkéntes szupernáf vagyok, mint utóda a bolygón szolgált angyali seregek néhai vezetőjének, aki a Kaligasztia-féle elszakadás idején bukott el.

114:6.4 (1255.3) A bolygói felügyeletet ellátó főszéráfok tizenkét testületének működési rendje az Urantián a következő:

114:6.5 (1255.4) 1. A korszakos angyalok. Ezek a jelenlegi korszak angyalai, a megítéltetési korszakbeli csoport. E mennyei segédkezők feladata az egyes nemzedékek ügyeinek vitele és irányítása annak érdekében, hogy azok terv szerint szervesen illeszkedjenek az adott korszak menetébe. Az Urantián jelenleg szolgáló korszakos angyalok testülete a bolygóra kirendelt harmadik ilyen csoport a mostani megítéltetési időszakban.

114:6.6 (1255.5) 2. A haladás angyalai. Ezeket a szeráfokat azzal a feladattal bízták meg, hogy ösztönözzék az egymást követő társadalmi korszakok evolúciós fejlődését. Elősegítik az evolúciós teremtményekben rejlő fejlődési irányok kibontakozását; szüntelenül azon munkálkodnak, hogy olyanná tegyék a dolgokat, amilyennek lenniük kellene. A jelenleg szolgálatban lévők a bolygóhoz kijelölt második csoportba tartoznak.

114:6.7 (1255.6) 3. A vallási őrangyalok. Ezek az „egyházak angyalai”, a legkomolyabb védelmezői annak, ami jelenleg van és ami eddig volt. Arra vállalkoznak, hogy megtartsák az eszményképeit mindannak, amely az idő múlását túlélte, annak érdekében, hogy az erkölcsi értékek biztonságosan átadódhassanak az egyik korszakból a másikba. Ők azok, akik rendre keresztülhúzzák a haladás angyalainak számításait, mert mindegyre azon munkálkodnak, hogy a múlt elpusztíthatatlan értékeit az egyik nemzedékről a másira átmentsék, és a meglévő formákat új és éppen ezért kevésbé szilárd gondolkodás- és viselkedésmintákká alakítsák. Ezek az angyalok a szellemi formákat védelmezik, de a szélsőséges

szakadár felekezeti jelenségeknek és a magukat hívőnek tartók közötti hasztalan és értelmetlen megosztottság kialakulásának nem ők a kiváltó okai. Az Urantián jelenleg szolgálatot teljesítők az ötödikek a sorban.

114:6.8 (1255.7) 4. A nemzetlét angyalai. Ezek a „harsonák angyalai”, az urantiai nemzetek életének politikai folyamatait igazgató angyalok. A bolygón a nemzetközi kapcsolatok felügyeletét ellátó testületek sorában a jelenlegi a negyedik. Különösen e szeráfrend szolgálatán keresztül valósul meg az, hogy „a Fenségesek uralkodnak az emberek országain”.

114:6.9 (1255.8) 5. A fajok angyalai. Ők azok, akik az idő evolúciós emberfajtáinak megtartásáért dolgoznak, függetlenül attól, hogy az adott fajtának milyen a politikai beállítottsága és vallási tagozódása. Az Urantián kilenc emberfajta maradványai vannak jelen, melyek keveredtek és együtt alkotják a legújabb idők emberét. E szeráfok tevékenysége szorosan kötődik a fajok biztosainak szolgálatához, és az Urantián tartózkodó csoport nem más, mint a nem sokkal a pünkösdi napját követően a bolygóra kirendelt eredeti testület.

114:6.10 (1255.9) 6. A jövő angyalai. Ők a jövőt előrevetítő angyalok, akik előre jeleznek eljövendő korszakokat és tervet készítenek az új, fejlettebb megítéltetési időszakokkal összefüggő jobb dolgok megvalósítása érdekében; ők az egymást követő korszakok építői. A bolygón jelenleg szolgálatot teljesítő csoport a most zajló megítéltetés kezdete óta folyamatosan tevékenykedik.

114:6.11 (1256.1) 7. A megvilágosodás angyalai. Az Urantia ma annak a harmadik szeráftestületnek a segédkezésében részesül, mely

a bolygón folyó oktatás elősegítésének szentelte magát. Ezek az angyalok részt vesznek mind az elmebéli, mind az erkölcsi képzésben az egyének, a családok, a csoportok, a tanhelyek, a közösségek, a nemzetek és az emberfajták egésze szintjén.

114:6.12 (1256.2) 8. Az egészség angyalai. Ezeket a szeráfi segédkezőket azokhoz a szervezetekhez rendelték ki, amelyeket a halandók az egészség megőrzése és a betegségek megelőzése érdekében hoztak létre. E megítéltetési időszakban a jelenlegi csoport a hatodik a sorban.

114:6.13 (1256.3) 9. Az otthon szeráfjai. Az Urantián ma már az ötödik olyan angyali csoport szolgál, amely az otthon, az emberi polgárosodott társadalom alapépítménye megőrzésének és fejlesztésének szentelte magát.

114:6.14 (1256.4) 10. Az ipar angyalai. Ez a szeráfcsoporthoz az ipari fejlődés elősegítésével és az urantiai népek gazdasági helyzetének fejlesztésével foglalkozik. Mihály alászállása óta a testület hétszer cserélődött ki.

114:6.15 (1256.5) 11. A kikapcsolódás angyalai. Ezek a szeráfok azok, akik gyarapítják a játék, a jókedv és a pihenés értékeit. Állandóan az ember felüdülési tevékenységeinek magasabb szintre való emelésére törekednek és ennél fogva elősegítik az emberi szórakozási formák hatékonyabb kihasználását. A jelenlegi testület az Urantián ilyen minőségben szolgálók között a harmadik a sorban.

114:6.16 (1256.6) 12. Az emberfeletti szolgálat angyalai. Ezek az angyalok angyalai, azok a szeráfok, akiket a bolygón létező minden más emberfeletti élet segítésére jelöltek ki, legyen az

átmeneti vagy állandó jellegű. E csoport a jelenlegi megítéltetési időszak kezdete óta szolgál.

114:6.17 (1256.7) E főszeráfi csoportok valamely bolygósintű politikai vagy eljárási kérdésben kialakult véleményeltérése esetén az álláspontokat rendszerint a főkormányzó egyezteti, ám az egyeztetés eredménye megtámadható attól függően, hogy a nézeteltérés milyen természetű és súlyú.

114:6.18 (1256.8) Semelyik angyali csoport sem gyakorol közvetlen vagy önkényes irányítást a feladatkörébe tartozó területeken. Tevékenységi körükben eljárva nem irányíthatják közvetlenül az ügyeket, viszont megtehetik és meg is teszik azt, hogy úgy befolyásolják a bolygón fennálló viszonyokat és úgy rendezik a körülményeket, hogy azok kedvező hatással legyenek az emberi tevékenységek ama szféráira, melyek felügyeletével őket megbízták.

114:6.19 (1256.9) A bolygó felügyeletét ellátó főszeráfok számos közvetítőt vesznek igénybe a küldetésük teljesítéséhez. Eszmék elosztóközpontjaiként, elme-összpontosítókként és terv-támogatókként működnek. Ugyan nem képesek új és magasabb rendű fogalmakat az emberi elmébe bevinni, gyakran mégis közreműködnek annak a magasabb rendű eszményképnek a felerősítésében, amely az emberi értelemben már megjelent.

114:6.20 (1256.10) De eltekintve ettől a sokféle támogató tevékenységtől, a főszeráfok az elemi veszélyekkel szembeni bolygósintű fejlődést is biztosítják a beteljesülés tartalékos alakulatának mozgósításán, kiképzésén és gyakorlatoztatásán keresztül. E tartalékosok fő rendeltetése annak biztosítása, hogy az evolúciós fejlődés ne omoljon össze; ők azok a

védőintézkedések, melyeket a mennyei erők a meglepetések elkerülése érdekében tettek; ők a végromlás elleni biztosíték.

7. A beteljesülés tartalékos alakulata

^{114:7.1 (1257.1)} A beteljesülés tartalékos alakulata a világ ügyeinek emberfeletti igazgatásához különleges szolgálatra felvett, élő férfiakból és nőkből áll. E testület az egyes nemzedékekből származó olyan férfiakból és nőkből alakul, akiket a teremtszész szellemigazgatói választottak ki annak érdekében, hogy segítsék az evolúciós világokon élő idő-gyermekek irgalmas és bölcs szolgálatának vitelét. A felemelkedési tervekben rögzített feladatok végrehajtásában általános gyakorlat az, hogy azon nyomban felveszik a saját akarattal rendelkező, halandó teremtményekkel a kapcsolatot, mihamarabb a halandók e felelősség vállalására képessé és a bizalomra méltóvá válnak. Ennek megfelelően, amint e férfiak és nők elegendő elméleti felfogóképességgel, megfelelő erkölcsi szinttel és kellő szellemi beállítottsággal rendelkezve az ideigvaló cselekvés mezejére lépnek, rövidesen beosztják őket mint emberi kapcsolattartókat, halandó segítőtársakat a bolygón szolgáló személyiségek megfelelő mennyei csoportjába.

^{114:7.2 (1257.2)} Amint emberi lényeket a bolygó beteljesülésének védelmezői közé választanak, amint ezek az emberi lények kulcsfontosságú egyénekké válnak azokban a tervekben, melyeket a világ irányítói végrehajtanak, akkor a bolygó szeráfjainak vezetője jóváhagyja átmeneti felvételüket a szeráfi testületbe és személyes beteljesülés-örangyalt rendel e halandó tartalékosok mellé. Minden tartalékosnak öntevékeny Igazítója

van, és a többségük már az értelmi fejlődés és a szellemi előrelépés felsőbb mindenségrendi köreiben működik.

114:7.3 (1257.3) A teremtesrész halandói közül azért választanak tagokat a beteljesülés tartalékos alakulatában való szolgálatra a lakott világokon, mert:

114:7.4 (1257.4) 1. Azzal a különleges adottsággal rendelkeznek, hogy titkon felkészíthetők számos lehetséges veszélyhelyzeti küldetésre a világ ügyeivel kapcsolatos különféle tevékenységek végrehajtásában.

114:7.5 (1257.5) 2. Odaadással valamely különleges társadalmi, gazdasági, politikai, szellemi vagy más ügynek szentelték magukat, és elfogadták, hogy a szolgálatukért semmilyen emberi elismerésben vagy jutalomban nem részesülnek.

114:7.6 (1257.6) 3. Olyan Gondolatigazítóval rendelkeznek, mely rendkívülien sokoldalú és valószínűleg az urantiai tartózkodását megelőzően máshol szerzett tapasztalatokkal bír a bolygón fellépő nehézségek leküzdésében és a világot fenyegető válsághelyzetek kezelésében.

114:7.7 (1257.7) A bolygókon mennyei szolgálatban állók minden egyes osztálya jogosult testületi kapcsolattartásra e beteljesülési besorolású halandókkal. Az átlagos bolygókon hetven különböző beteljesülési testület áll alkalmazásban, melyek közvetlenül érdekeltek a világ ügyeinek emberfeletti, napi vitelében. Az Urantián a beteljesülés tartalékos alakulatából tizenkettőt létesítettek, mégpedig a szeráfi felügyeletet ellátó bolygói csoportok mindegyikéhez rendelték egyet.

114:7.8 (1257.8) A beteljesülés tartalékosainak az Urantián működő tizenkét csoportja a szféra olyan halandó lakosaiból áll, akiket felkészítettek különféle kulcsfontosságú földi tisztségek betöltésére és akik a lehetséges világméretű veszélyhelyzetek esetén készen állnak a cselekvésre. E vegyes testület jelenleg 962 személyből áll. A legkisebb testület 41, a legnagyobb 172 fős. A kevesebb mint húsz kapcsolattartó személyt leszámítva e különleges csoport tagjai egyáltalán nincsenek tudatában annak, hogy kiképezték őket bizonyos világméretű válságok idején való esetleges fellépésre. E halandó tartalékosokat azok a testületek választották ki, amelyhez tartoznak, és szintén ők képezték ki és készítették fel őket elméjük mélyén a gondolatigazítói és a szeráfi őrzőszellemi segédkezés vegyes módszerének alkalmazásával. Sokszor számos más mennyei személyiség vesz részt a tudattalan szintjén folyó felkészítésben, és mindezekben a különleges kiképzésekben a közteslények értékes és nélkülözhetetlen szolgálatokat tesznek.

114:7.9 (1258.1) Számos világon a jobb alkalmazkodásra képes másodfajú köztes teremtmények képesek különböző szintű kapcsolatot létesíteni bizonyos, arra alkalmas halandók Gondolatigazítójával azáltal, hogy ügyesen behatolnak az utóbbi tartózkodási helyét képező elmébe. (A mindenségrendi képességek épp ilyen váratlan társulása révén vált lehetővé az, hogy e kinyilatkoztatások angol nyelven megjelenhettek az Urantián.) Ezeket az evolúciós világokon élő, jövődöbéli kapcsolattartó halandókat különféle tartalékos alakulatokhoz mozgósítják, és bizonyos mértékben éppen ezeken az előrettekintő személyekből álló kis csoportokon keresztül fejlődik a szellemi polgárosodott társadalom és képesek uralkodni a Fenségesek az emberek országain. A beteljesülés

tartalékos alakulataiba tartozó férfiak és nők tehát a legkülönbözőbb mértékű kapcsolatot tartják fenn az Igazítójukkal a köztes teremtmények közvetítő segédkezésén keresztül; de e halandókat az embertársaik kevésbé ismerik fel, kivéve azokban a ritka társadalmi veszélyhelyzetekben és szellemi szükséghelyzetekben, amikor e tartalékos személyiségek az evolúciós műveltség összeomlásának vagy az élő igazság fénye kihunyásának megakadályozása érdekében fellépnek. E tartalékosokat az Urantián ritkán méltatják a történelemkönyvek.

114:7.10 (1258.2) A tartalékosok öntudatlanul is a bolygóval kapcsolatos lényegi ismeretek őrzőiként működnek. Sok esetben előfordul, hogy egy tartalékos halálakor bizonyos lényeges adatok a haldokló elméjéből az ő fiatalabb követőjébe kerülnek át a két Gondolatigazító között létesült kapcsolat révén. Az Igazítók kétségtávol sok más, számunkra ismeretlen módon is tevékenykednek e tartalékos testületekkel összefüggésben.

114:7.11 (1258.3) Az Urantián a beteljesülés tartalékos alakulata, noha állandó vezetője nincs, mégis rendelkezik saját állandó tanácsokkal, melyek a testület irányító szervét képezik. Ilyen a bírói tanács, a történetírási tanács, a politikai függetlenséggel foglalkozó tanács és a számos egyéb testület. Ezek az állandó tanácsok időről időre, a testületi szerveződésnek megfelelően, a teljes tartalékos testületből címzetes (halandó) vezetőket bízhatnak meg különleges küldetéssel. E tartalékos vezetők címhasználatának időtartama rendszerint néhány órányi, melyet az adott feladat teljesítéséhez szükséges mértékben szabnak meg számukra.

114:7.12 (1258.4) Az urantiai tartalékos testület a legnagyobb taglétszámmal az ádámfiak és az anditák korában rendelkezett, majd számuk az ibolyaszín emberfajta felhígulásával együtt folyamatosan csökkent nagyjából a pünkösdi időpontjáig, amikortól is a tartalékos testület állománya folyamatosan bővül.

114:7.13 (1258.5) (A világegyetem-tudatos létpolgárokból álló mindenségrendi tartalékos testület állománya az Urantián ma több mint ezer olyan halandóból áll, akiknek mindenségrendi létpolgárságával összefüggő szellemi alapú éleslátása messze meghaladja a földi lakhelyük határait, nekem azonban tilos nyilvánosságra hoznom az élő emberi lények alkotta különleges csoport működésének valódi természetét.)

114:7.14 (1258.6) Az Urantián élő halandóknak nem szabad megengedniük, hogy bolygójuknak a bizonyos, helyi világegyetemi köröktől való kisebb-nagyobb mértékű szellemi elszigeteltsége azt az érzetet keltse, hogy mindenségrendi magányban vagy elárvult bolygón élnek. Jól szervezett és hatékony emberfeletti felügyelet működik a bolygón a világ ügyeinek vitele és az emberi beteljesülés elérése céljából.

114:7.15 (1258.7) Igaz viszont, hogy a legjobb esetben is csak halvány fogalmaitok lehetnek a bolygó eszményi kormányzásáról. A Bolygóherceg működésének legkorábbi időszakától kezdve az Urantia folyamatosan szenved a világfejlődés és fajfelemelkedés isteni tervétől való eltérés következményeit. A Satania elkötelezett lakott világait nem úgy kormányozzák, mint az Urantiát. Mindazonáltal, más elszigetelt világokhoz viszonyítva, bolygótok kormányai eddig sem voltak alacsonyabb rendűek; csupán egy vagy két világról mondható,

hogyan ott rosszabb a helyzet, és bár néhány világon egy kevéssel jobban mennek a dolgok, a többség nagyjából veletek azonos szinten van.

^{114:7.16 (1259.1)} Úgy tűnik, hogy a helyi világegyetemben senki sem képes megmondani, hogy a bolygó igazgatásának ez az átmeneti állapota mikor fog véget érni. A nebadoni melkizedek leginkább úgy vélekednek, hogy a bolygó kormányzásában és igazgatásában kevés változás fog beállni mindaddig, amíg Mihály második személyes megjelenésére sor nem kerül az Urantián. Ekkor, ha nem előbb, kétségkívül gyökeres változások fognak bekövetkezni a bolygó irányításában. De a világ igazgatásában beálló változások természetét senki sem képes még csak sejteni sem. A Nebadon világegyetem lakott világainak történelmében ilyen mellékeseményre még nem volt példa. Az Urantia jövőbeni kormányzásával kapcsolatos sok, nehezen megérthető dolog közül az egyik legkülönösebb az, hogy a bolygón főangyali kör és hadosztályszintű főhadiszállás létesült.

^{114:7.17 (1259.2)} Elszigetelt világokról nem feledkeztek meg a világegyetemi tanácsokban. Az Urantia nem valamiféle mindenségrendi árva, melyet bűn bélyegzett meg és amelyet lázadás vágott el az isteni gondviseléstől. Az Uverszától a Szalvingtonig és egészen a Jerusemig, sőt még a Havonában és a Paradicsomon is mindenki tudja, hogy itt vagyunk; és titeket halandókat, az Urantia mai lakóit éppoly szeretőn óvnak és éppoly hűségesen gondoskodnak rólatok, mintha a szférát sohasem árulta volna el hűtlen Bolygóherceg, sőt így még inkább. Örökkön igaz, hogy „maga az Atya szeret titeket”.

^{114:7.18 (1259.3)} [Közreadta az Urantián állomásozó Szeráf Vezető.]

115. írás

A Legfelsőbb Lény

^{115:0.1 (1260.1)} AZ ATYA Isten esetében a hozzá fűződő fiúi viszony a legmagasabb rendű kapcsolat. A Legfelsőbb Istennel kapcsolatban bármely besorolás elnyerésének előfeltétele a fejlődés — tenni kell valamit és lenni kell valamivé.

1. A fogalomrendszer határainak viszonylagossága

^{115:1.1 (1260.2)} A részleges, tökéletlen és fejlődő értelmes elmék elveszettek lennének a világmindenségben, képtelenek lennének az első okszerű gondolati váz kialakítására, ha sem a magasabb rendű, sem az alacsonyabb rendű elmék nem rendelkeznének azzal a saját képességgel, hogy létrehozzanak egy egyetemes keretrendszert, amelyben gondolkodhatnak. Ha az elme nem képes következtetéseket levonni, ha nem képes az igazi eredetek mélyére hatolni, akkor szükségképpen olyan következtetésekre jut és olyan eredeteket tár fel, amelyek az általa meghatározott kitételek keretein belül hordozhatják a következetes gondolkodás jegyeit. Miközben a teremtményi gondolatok megfogalmazásához szükséges egyetemes keretek nélkülözhetetlenek az értelem józan működéséhez, azok egyúttal, kivétel nélkül, kisebb-nagyobb mértékben tévesek.

^{115:1.2 (1260.3)} A világegyetemről alkotott fogalmi keretek csak függő értelemben igazak; olyan használható segédeszközök ezek, amelyeknek végül teret kell engedniük az egyre növekvő mindenségrendi ismeretszerzés kiteljesedésének. Az igazság, a szépség és a jóság, az erkölcsiség, az etika, a kötelesség, a szeretet, az isteniség, az eredet, a létezés, a cél, a beteljesülés, az idő, a tér, sőt még az Istenség értelmezései is csak

viszonylagosan tekinthetők igaznak. Isten sokkal de sokkal több, mint egy Atya, viszont az Atya az ember legmagasabb rendű fogalma Istenről; a Teremtő-teremtmény viszony Atya-Fiú jellegű leírását pedig az Orvontonban, a Havonában és a Paradicsomon megismerendő, a halandóit meghaladó Istenség-fogalmaitok fogják pontosítani. Az embernek halandói világegyetemi keretek között kell gondolkodnia, de ez nem jelenti azt, hogy nem alkothat meg más, magasabb rendű keretrendszert, amelyen belül gondolatok születhetnek.

115:1.3 (1260.4) A világegyetemek mindenségének megértését a halandók számára megkönnyítendő úgy jelöltük meg a különböző mindenségrendi valóságszinteket, mint véges, abszonit és abszolút szinteket. Ezek közül csak az abszolút minősül korlátlanul örökkévalónak, valóban öröktől való létezésben fennálló jellegűnek. Az abszonitok és a végesek a végtelenség eredeti és elsődleges abszolút valóságának származékai, módosulásai, korlátozódásai és felhígulásai.

115:1.4 (1260.5) A véges területei Isten örökkévaló célja folytán léteznek. A felsőbb és alsóbb rendű véges teremtmények elméleteket gyárthatnak, és így tettek eddig is, a véges dolgok szükségességéről a mindenségrendi gazdaságban, de azok végső soron csakis azért léteznek, mert Isten így akarta. A világegyetem nem magyarázható meg, és egy véges teremtmény sem képes ésszerű magyarázattal előállni saját egyéni létéről, anélkül, hogy ne hivatkozna az ősi lények, a Teremtők vagy alkotók korábbi cselekedeteire és előbb-létezett akaratára.

2. A Felsőség abszolút alapja

^{115:2.1 (1261.1)} Öröktől való létezésen alapuló nézőpontból semmi új sem történhet a galaxisokban, mivel a VAGYOK-ban eredendően meglévő teljes végtelenség örökmód jelen van a hét Abszolútban, működési társulást alkot a hármasegységekben és átviteli társulást képez a trioditákban. Az a tény azonban, hogy a végtelenség öröktől való létezésen alapuló értelemben jelen van ezekben az abszolút társulásokban, semmiképpen sem teszi lehetetlenné új, mindenségrendi tapasztalások kibontakozását. A véges teremtményi nézőpontból a végtelenség sok olyasmit foglal magába, amely magvában való, és sok olyasmit, amely inkább a jövőbeli lehetőségek rendjébe, semmint a jelenlegi ténylegességek közé tartozik.

^{115:2.2 (1261.2)} Az érték különleges elem a világegyetemi valóságban. Nem értjük, hogy bármely végtelen és isteni dolog értéke hogyan növelhető tovább. Azt viszont értjük, hogy a jelentéstartalmak módosíthatók, sőt talán még magasabb szintre is emelhetők a végtelen Istenség kapcsolataiban. A tapasztalás útján fejlődő világegyetemek számára még az isteni értékek is a ténylegességek szintjére emelkedhetnek a valóság-jelentéstartalmak mélyebb megértésével.

^{115:2.3 (1261.3)} Az egyetemes teremtés és evolúció teljes terve az összes tapasztalási szinten nyilvánvalóan a lehetségességeknek a ténylegességekkel való alakulásán alapul; és ez az átváltozás éppúgy a tér-, elme- és szellempotenciál területeivel függ össze.

^{115:2.4 (1261.4)} A mindenségrendbeli lehetőségek ténylegesen is létezővé alakítását szolgáló ismert módszerek szintről szintre változnak, így azok a végesben tapasztalásban kibontakozó

evolúciós jelleget, az abszonitban pedig tapasztalati alapra épülő meglényegülést mutatnak. Az öröktől való létezésen alapuló végtelenség a mindent magába foglaló sajátságát tekintve valóban korlátlan, és éppen ennek a mindent magába foglaló jellegének kell szükségszerűen tartalmaznia még az evolúciós véges tapasztalás lehetőségét is. Az ilyen tapasztalásbeli gyarapodás lehetősége világegyetemi ténylegességgé válik a Legfelsőbbel és a Legfelsőbbben létesített triodita kapcsolatokon keresztül.

3. Az eredeti, a tényleges és a lehetséges

^{115:3.1 (1261.5)} Az abszolút mindenségrend fogalmi értelemben határtalan; az, hogy ennek az elsődleges valóságnak a kiterjedését és a természetét meghatározzuk, tulajdonképpen egyet jelent azzal, hogy korlátok közé szorítjuk a végtelenséget és lecsupaszítjuk az örökkévalóság tiszta fogalmát. A végtelen-örök, az örök-végtelen eszméje kiterjedését tekintve korlátlan, tényét tekintve pedig abszolút. Az Urantián nem volt, ma sincs és nem is lesz soha a végtelenség valóságát vagy a valóság végtelenségét pontosan kifejezni képes nyelv. Az embernek, a végtelen mindenségrendben élő véges teremtménynek be kell érnie a határtalan, korlátlan, kezdet és vég nélküli létezés torz értelmezésével és durva közelítésű fogalmaival, mely létezés megértése valóban meghaladja a képességeit.

^{115:3.2 (1261.6)} Az elme sohasem remélheti, hogy megragadhatja egy Abszolút fogalmát anélkül, hogy előbb meg ne próbálkozna az ilyen valóság egységének megbontásával. Az elme minden széttartó dolog egyesítője, de e széttartás hiányában már nem talál olyan alapot, amelyből kiindulva értelmes fogalmak kialakításával próbálkozhatna.

115:3.3 (1261.7) A végtelenség ős-pangását előbb részekre kell bontani és csak ezután próbálkozhat az ember a végtelenség megértésével. A végtelenségben létezik egység és ezt ezekben az írásokban mint a VAGYOK-ot — a teremtményelme első sarktételeit — mutattuk be. Azonban egy teremtmény sohasem lesz képes megérteni, miként van az, hogy ez az egység kettősséggé, hármasegységgé és sokféleséggé alakul, miközben korlátlan egység marad. Hasonló nehézséggel szembesül az ember, amikor a Háromság osztatlan Istenségét Isten többes megszemélyesülésével összevetve szemléli.

115:3.4 (1262.1) Pusztán az embernek a végtelenségtől való távolsága okozza, hogy a végtelen fogalmát a nyelvben egyetlen szó fejezi ki. A végtelenség egyrészt EGYSEG, másrészt vég és korlátok nélküli SOKFÉLESEG. A végtelenség a véges értelmek érzékelésében a teremtményi bölcsélet és a metafizika legnagyobb látszólagos ellentétét alkotja. Noha az ember szellemi természete az istenimádat tapasztalásában felér az Atyához, aki végtelen, az ember értelmi felfogóképességét a Legfelsőbb Lény fogalma azonban már teljes mértékben kimeríti. A Legfelsőbbön túl a fogalmak már egyre inkább nevek; egyre kevésbé a valóság igazi megjelölései; egyre inkább a véges megértésnek a végest meghaladóra irányuló teremtményi kivetítései.

115:3.5 (1262.2) Az abszolút szint egyik alapfelfogásában három szakasz kikötésére van szükség:

115:3.6 (1262.3) 1. Az Eredeti. Az Első Forrás és Központ korlátlan fogalma, a VAGYOK ama forrás-megnyilatkozása, amelyből minden valóság ered.

^{115:3,7} (1262,4) 2. A Tényleges. A ténylegesség három Abszolútjának, vagyis a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrásnak és Közeppontnak az egyesülése. Az Örökkévaló Fiú, a Végtelen Szellem és a Paradicsom Sziget trioditája alkotja az Első Forrás és Közepponnt eredetiségének tényleges kinyilatkoztatását.

^{115:3,8} (1262,5) 3. A Lehetséges. A lehetőségesség három Abszolútjának, vagyis az Istenségi, a Korlátlan és az Egyetemes Abszolútnak az egyesülése. Az öröktől való létezésen alapuló lehetőségesség trioditája képezi az Első Forrás és Közepponnt eredetiségének lehetséges kinyilatkoztatását.

^{115:3,9} (1262,6) Az Eredeti, a Tényleges és a Lehetséges kölcsönös egymásra hatása hozza létre a végtelenségen belül azokat a feszültségeket, melyek eredménye a minden világegyetemi növekedés lehetősége; a növekedés pedig a Hétszeres, a Legfelsőbb és a Végleges természete.

^{115:3,10} (1262,7) Az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolút társulásában a lehetőségesség abszolút, míg a ténylegesség kibontakozó jellegű; a Második, a Harmadik és a paradicsomi Forrás és Közepponnt társulásában a ténylegesség abszolút, a lehetőségesség pedig kibontakozó jellegű; azt viszont nem állíthatjuk, hogy az Első Forrás és Közepponnt eredetiségében a ténylegesség vagy a lehetőségesség akár létező, akár kibontakozó lenne — az Atya van.

^{115:3,11} (1262,8) Időbeli nézőpontból a Tényleges az, ami volt és ami van; a Lehetséges az, ami kialakulóban van és ami lesz; az Eredeti pedig az, ami van. Örökkévalósági nézőpontból az Eredeti, a Tényleges és a Lehetséges közötti különbségek már

nem ennyire nyilvánvalók. E hármas tulajdonságok a Paradicsom-örökkévalósági szinteken így nem különíthetők el. Az örökkévalóságban minden van — csak még nem minden nyilvánult meg az időben és a térben.

115:3.12 (1262.9) Teremtmenyi nézőpontból a ténylegesség lényegi valót jelent, a lehetőségesség pedig képességet. A ténylegesség központi létezésű és kifelé, a végtelenség pereme felé terjeszkedik; a lehetőségesség a végtelenség peremétől befelé halad és a minden dolog középpontjába tart. Az eredetiség először kiváltja, majd pedig egyensúlyozza a valóság-átalakulás körének kettős mozgását, azaz a lehetségesekből a ténylegesekbe való átmeneteket és a létező ténylegesek lehetőségessé alakulását.

115:3.13 (1262.10) A lehetőségesség három Abszolútja a mindenségrend tisztán örökkévaló szintjén működik, tehát abszolútként sohasem működnek az abszolútat el nem érő szinteken. Az alászálló valóságszinteken a lehetőségesség trioditája a Véglegessel és a Legfelsőbbön megnyilvánult. A lehetséges esetleg nem válik ténylegessé egyes abszolútat el nem érő szintek egyes részein az időben, de ez a részek halmazai esetében már nem igaz. Isten akarata általánosan érvényesül, az egyénnel kapcsolatban esetleg nem mindig, az egészet tekintve viszont minden esetben.

115:3.14 (1263.1) A mindenségrend létezőinek középpontja a ténylegesség trioditájában van; legyen szó szellemről, elméről vagy energiáról, mindnek ebben a Fiú, Szellem és Paradicsom alkotta társulásban van a központja. A szellem-Fiú személyisége jelenti az alapmintát minden személyiség számára az összes világegyetemben. A Paradicsom Sziget

lényegi valója olyan alapminta, amelynek a Havona a tökéletes, a felsőbb-világegyetemek pedig a tökéletessé váló kinyilatkoztatását testesítik meg. Az Együttes Cselekvő egyszerre alkotja a mindenségrendi energia elme-megelevenítését, a szellemcél megfogalmazódását és az anyagi szintek matematikai okainak és hatásainak, valamint a szellemi szint akarati okainak és mozgató tényezőinek egységesülését. Egy véges világegyetemben és egy véges világegyetem számára a Fiú, a Szellem és a Paradicsom a Véglegesben és a Véglegesen működik, mivel a Véglegest a Legfelsőbb határolja és korlátozza.

115:3.15 (1263.2) Az ember a paradicsomi felemelkedésben a Ténylegességet (az Istenség Ténylegességét) keresi. E keresés során az ember a Lehetésséget (az emberi isteniség kiteljesedésének lehetőségét) fejleszti ki. A tényleges ember, a lehetséges ember és az örökkévaló ember egymás melletti létezését és szerves egységesülését pedig az Eredeti teszi lehetővé.

115:3.16 (1263.3) A mindenségrend végleges lendületes sajátága a valóságnak a lehetésségből a ténylegességbe való folyamatos áramlásával magyarázható. Elvileg egyszer véget érhet ez az átalakulás, de ez gyakorlatilag lehetetlen, hiszen mind a Lehetésséges, mind a Tényleges az Eredeti (a VAGYOK) körébe van kötve, és ez az azonosulás mindörökké lehetetlenné teszi a világegyetem folyamatos fejlődésének korlátozását. Bármilyen, ami a VAGYOK-kal azonosul, sohasem hagyhatja abba a fejlődést, mivel a VAGYOK benne rejlő lehetőségeinek ténylegessége abszolút, és a VAGYOK ténylegesének lehetésségsége szintén abszolút. A ténylegesek mindig új utat

nyitnak az addig lehetetlen lehetségesek létrejöttéhez — minden emberi döntés nem csak hogy új valóságot tesz ténylegessé az emberi tapasztalásban, hanem új képességet is teremt az emberi növekedésre. Az ember ott él minden gyermekben, és a morontia fejlődő lény ott lakozik az érett, Istent ismerő emberben.

115:3.17 (1263.4) Növekedésbeli pangás sohasem alakulhat ki a mindenségrendben sehol, hiszen a növekedés alapjai — az abszolút ténylegesek — korlátlanok, továbbá a növekedési lehetőségek — az abszolút lehetségesek — határtalanok. Gyakorlati szempontból nézve a világegyetem bölcselői arra a következtetésre jutottak, hogy olyan dolog, hogy vég, nem létezik.

115:3.18 (1263.5) Korlátolt nézőpontból természetesen sokféle vég létezik, sok tevékenység befejeződik, de tágabb nézőpontból, magasabb világegyetemi szintről nézve a dolgoknak nincs végük, csak az egyik fejlődési szakaszból a másikba való átmenet van. A világmindenség legalapvetőbb állandó jegyét az egyes világegyetemi, a Havona, a felsőbb-világegyetemi és a külső világegyetemi korszakok alkotják. Viszont még ezek az egymással egymásra következési viszonyban lévő alapegységek sem lehetnek többek, mint viszonylagos tájékozódási pontok az örökkévalóság végtelen országútján.

115:3.19 (1263.6) A Legfelsőbb Lény igazságának, szépségének és jóságának végső térnyerése legfeljebb csak azokat a végleges isteniségi abszonit sajátosságokat tárhatja fel a fejlődő teremtmény előtt, melyek az igazság, a szépség és a jóság fogalmi szintjén túl vannak.

4. A Legfelsőbb valóság forrásai

^{115:4.1 (1263.7)} A Legfelsőbb Isten eredeteinek bármely értelmezését a paradicsomi Háromsággal kell kezdeni, ugyanis a Háromság eredeti Istenség, a Legfelsőbb pedig származtatott Istenség. A Legfelsőbb növekedésének bármely értelmezésekor figyelembe kell venni az öröktől való létezésen alapuló trioditákat, mivel magukba foglalnak minden abszolút ténylegességet és minden végtelen lehetségességet (az Első Forrással és Közeponttal közösen). Az evolúciós Legfelsőbb pedig a lehetséges-tényleges átváltozásnak — a lehetségesek ténylegesekké való átalakulásának — a csúcspontját és személyes akarati góciát alkotja a létezés véges szintjében és szintjén. A két triodita, a tényleges és a lehetséges, magába foglalja a világegyetemi növekedési viszonyok teljes egészét.

^{115:4.2 (1264.1)} A Legfelsőbb forrása a paradicsomi Háromságban van — az örökkévaló, tényleges és osztatlan Istenségben. A Legfelsőbb elsősorban szellem-személy, és e szellem-személy a Háromságból származik. A Legfelsőbb másodszorban viszont növekedési — evolúciós növekedési — Istenség és e növekedés a két trioditából, a ténylegesből és a lehetségesből ered.

^{115:4.3 (1264.2)} Ha nehéz elképzelnetek, hogy a végtelen trioditák képesek a véges szinten működni, szakítsatok időt annak átgondolására, hogy az ő végtelenségüknek magában kell hordoznia a véges lehetségességét; a végtelenség magába foglal minden dolgot a legalacsonyabb rendű, legkorlátozottabb véges létezésről kezdve a legmagasabb rendű, korlátlanul abszolút valóságokig.

115:4.4 (1264.3) Valójában nem azt nehéz felfogni, hogy a végtelenben benne foglaltatik a véges, hanem azt, hogy e végtelen ténylegesen miként is nyilvánul meg a véges számára. De a halandó emberben lakozó Gondolatigazító az egyik örök bizonyíték arra, hogy még az abszolút Isten (abszolútként) is közvetlen kapcsolatot teremthet és ténylegesen teremt még a legalacsonyabb rendű és legutolsó, saját akarattal rendelkező világegyetembeli teremtményekkel is.

115:4.5 (1264.4) A ténylegest és a lehetségest együtt magukba foglaló trioditák a véges szinten a Legfelsőbb Lénnel együtt nyilvánulnak meg. E megnyilatkozási eljárás egyszerre közvetlen és közvetett: közvetlen annyiban, hogy a trioditakapcsolatok közvetlenül a Legfelsőbbben tükröződnek és közvetett annyiban, hogy azok a meglényegült abszonit szint közvetítésén keresztül erednek.

115:4.6 (1264.5) A legfelsőbb valóság, amely a teljes véges valóságot mutatja, a külső tér korlátlan kibontakozási lehetőségei és a minden dolog középpontjában lévő korlátlan ténylegesek közötti lendületes növekedés állapotában van. A véges területe ténylegesen így jelenik meg a Paradicsom abszonit képviselőinek és az idő Legfelsőbb Teremtő Személyiségeinek együttműködésén keresztül. A három nagy lehetséges Abszolút korlátozott lehetőségeinek megérését a Világmindenség Építészeinek és az ő tapasztalás-meghaladó munkatársaiknak abszonit működése biztosítja. Amint e lehetségességek egy bizonyos érettségi szintet elérnek, a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek kiemelkednek a Paradicsomról, hogy hozzáfogjanak a kifejlődő világegyetemeknek a tényleges

létezés állapotába hozásával kapcsolatos korszakos munkájukhoz.

115:4.7 (1264.6) A Felsőség növekedése a trioditákból származtatható; a Legfelsőbb szellem-személye pedig a Háromságból; a Mindenható erő-előjogai azonban a Hétszeres Isten isteniség-eredményein alapulnak, míg a Mindenható Legfelsőbb erő-előjogainak a Legfelsőbb Isten szellem-személyével való társulására az Együttes Cselekvő segédkezése révén kerül sor, aki a Legfelsőbb elméjét mint társulási tényezőt biztosítja ebben az evolúciós Istenségben.

5. A Legfelsőbb viszonya a paradicsomi Háromsághoz

115:5.1 (1264.7) A Legfelsőbb Lény a személyes és szellemtermészetének valóságát tekintve abszolút értelemben függ a paradicsomi Háromság lététől és tevékenységétől. Míg a Legfelsőbb növekedését a triodita-kapcsolat határozza meg, addig a Legfelsőbb Isten szellemszemélyisége a paradicsomi Háromságtól függ és abból származik, amely mindig is az a tökéletes és végtelen állandóságot mutató abszolút középpont-forrás marad, mely körül a Legfelsőbb evolúciós növekedése fokozatosan kibontakozik.

115:5.2 (1265.1) A Háromság működése a Legfelsőbb működésével van kapcsolatban, mert a Háromság minden (teljes) szinten működik, beleértve még a Felsőség működési szintjét is. Amint azonban a Havona korszakot lassan felváltja a felsőbb-világegyetemek korszaka, úgy a paradicsomi Istenségek gyermekeinek teremtő cselekedetei háttérbe szorítják a közvetlen teremtőként működő Háromság észlelhető tevékenységét.

6. A Legfelsőbb viszonya a trioditákhoz

^{115:6.1} (1265.2) A ténylegesség trioditája a Havona utáni korszakokban továbbra is közvetlenül fog működni; a paradicsomi gravitáció az anyagi lét alapelemeire gyakorol vonzást, az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációja közvetlen hatással van a szellemlétezés alapértékeire, az Együttes Cselekvő elme-gravitációja pedig csalhatatlanul ragadja meg az értelmi lét minden alapvető jelentéstartalmát.

^{115:6.2} (1265.3) De amint a teremtő tevékenységek minden egyes színtere egyre kijebb terjeszkedik a feltérképezetlen térben, tevékenységük és létük egyre távolabbra kerül a központi elhelyezkedésű teremtő erők és isteni személyiségek közvetlen hatásától — az abszolút Paradicsom Szigetétől és az ott lakozó végtelen Istenségektől. Ezért a mindenségrendi létezés ezen egymást követő szintjei egyre nagyobb mértékben válnak függővé a végtelenség három Abszolút lehetségességén belül végbemenő fejlődés eredményeitől.

^{115:6.3} (1265.4) A Legfelsőbb Lény olyan mindenségrendi segédkezési lehetőségeket foglal magába, melyek nem nyilvánulnak meg egyértelműen az Örökkévaló Fiúban, a Végtelen Szellemben vagy a Paradicsom Szigetének nem-személyes valóságaiban. Mindezt az alapján jelenthetjük ki, hogy szem előtt tartjuk e három alap-ténylegesség abszolútságát, ugyanakkor a Legfelsőbb növekedése nemcsak az Istenség és a Paradicsom eme ténylegességeiben nyilvánul meg, hanem az Istenségi, az Egyetemes és a Korlátlan Abszolúton belül végbemenő fejlődésben is megjelenik.

115:6.4 (1265.5) A Legfelsőbb nem csak annyiban növekszik, amennyiben a fejlődő világegyetemek Teremtői és teremtményei elérik az Istenszerűséget, hanem azáltal is gyarapodik e véges Istenség, hogy a teremtmény és a Teremtő ellenőrzése alá vonja a nagy világegyetem véges lehetőségeit. A Legfelsőbb mozgása kettős: kitartóan halad a Paradicsom és az Istenség felé és átfogóan közelít a lehetséges Abszolútok határtalanságához.

115:6.5 (1265.6) A jelenlegi világegyetemi korszakban ez a kettős mozgás a nagy világegyetem alászálló és felemelkedő személyiségeiben nyilvánul meg. A Legfelsőbb Teremtő Személyiségek és minden isteni társuk a Legfelsőbb kifelé irányuló, széttartó mozgását tükrözi, míg a hét felsőbb-világegyetemből érkező felemelkedő zarándokok a Felsőség befelé irányuló, egy pontba tartó haladását jelzik.

115:6.6 (1265.7) A véges Istenség mindig kettős viszonyt keres, egyrészt befelé irányulót, a Paradicsom és annak Istenségei felé tartót, másrészt kifelé irányulót, a végtelenség és a benne lévő Abszolútok felé tartót. A Teremtő Fiakban megszemélyesülő és az erőter-szabályozókban erőként megnyilvánuló paradicsomi-teremtő isteniség hatalmas kitörése jelzi a Felsőségnek a lehetőségesség területeire való óriási mértékű kiáradását, míg a nagy világegyetem felemelkedő teremtményeinek vég nélküli folyama a Felsőségnek a paradicsomi Istenséggel alkotandó egységbe tömörülését mutatja.

115:6.7 (1265.8) Az emberi lények már tudják, hogy a láthatatlan mozgása néha a láthatatlannak a láthatóra gyakorolt hatásait megfigyelve érzékelhető; mi pedig a világegyetemben már

régóta tudjuk, hogy a Felsőség mozgásait és főirányait azáltal érzékelhetjük, hogy e változások visszatükröződéseit a nagy világegyetem személyiségeiben és mintáiban megfigyeljük.

^{115:6.8 (1266.1)} Bár nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy a Legfelsőbb, mint a paradicsomi Istenség véges tükröződése örök fejlődésben halad a külső tér felé; viszont ez a Legfelsőbb Lény a külső tér három lehetséges Abszolútjának feltételes megnyilvánulásaként örökmód paradicsomi összetartóként igyekszik működni. Úgy tűnik, hogy e kettős mozgások felelősek a jelenlegi szervezett világegyetekben folyó alaptevékenységek többségéért.

7. A Legfelsőbb természete

^{115:7.1 (1266.2)} A Legfelsőbb Istenségében az Atya-VAGYOK viszonylag teljesen megszabadult a végtelenség-állapot, az örökkévalóság-lét és az abszolútság-természet jelentette korlátoktól. A Legfelsőbb Isten viszont csak azáltal szabadult meg az összes öröktől való létezésen alapuló korláttól, hogy egyetemes működésbeli kötöttségeket vett magára a tapasztalásban. A tapasztalásra való képesség megszerzésével a véges Isten annak tényleges használatára is szükségét érez; az örökkévalóságtól való mentesüléssel a Mindenható szembetalálja magát az idő korlátaival; a Legfelsőbb pedig csak úgy ismerhette meg a növekedést és a fejlődést mint a létezés részlegességének, a természet kiteljesíttetlenségének és a lét nem-abszolútságának eredményét.

^{115:7.2 (1266.3)} Mindezek szükségképp az Atya terve szerint valók, amely erőfeszítésre épülő véges fejlődést, kitartásra építő teremtményi előrelépést és hiten alapuló személyiségfejlődést

határozott meg. Az Atya, miután így elrendelte a Legfelsőbb tapasztalás-evolúcióját, lehetővé tette a véges teremtmények számára, hogy létezzenek a világegyetemben és a tapasztalások útján fejlődve egykor majd elérjék a Felsőség isteniségét.

^{115:7.3 (1266.4)} Minden valóság, beleértve a Legfelsőbbet és még a Véglegest is, kivéve a hét Abszolút korlátlan értékeit, viszonylagos. A Felsőség ténye a paradicsomi erőn, a Fiú-személyiségen és az Együttes cselekedeten alapul, viszont a Legfelsőbb növekedése az Istenségi Abszolútban, a Korlátlan Abszolútban és az Egyetemes Abszolútban testesül meg. A magasabb egységbe foglalódó és egyesülő Istenség — a Legfelsőbb Isten — annak a véges árnyéknak a megszemélyesülése, melyet a paradicsomi Atya, az Első Forrás és Közepont kifürkészhetetlen természetének végtelen egysége vet a nagy világegyetemre.

^{115:7.4 (1266.5)} Amilyen mértékben a trioditák közvetlenül működnek a véges szinten, olyannyira gyakorolnak hatást a Legfelsőbbre, aki nem más, mint az Abszolút Tényleges és az Abszolút Lehetséges természet véges sajátságainak Istenség-összpontosulása és mindenségrendi összegződése.

^{115:7.5 (1266.6)} A paradicsomi Háromságot abszolút elkerülhetetlen dolognak tekintjük; a Hét Tökéletes Szellem nyilvánvalóan háromsági-elkerülhetetlen; a Legfelsőbb erő-elme-szellem-személyiség ténylegessé válása pedig bizonyosan maga az evolúciós elkerülhetetlenség.

^{115:7.6 (1266.7)} Nem úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten elkerülhetetlen volt a korlátlan végtelenségben, ugyanakkor jelenlévőnek látszik minden valóságszinten. Ő az evolúciós

tapasztalás összpontosítója, összegzője és összefogója, aki Istenség-természetében eredményesen egyesíti e valóságérzékelési mód eredményeit. Mindezeket láthatóan azzal a céllal teszi, hogy hozzájáruljon a Végleges Isten elkerülhetetlen meglényegüléséhez, az ő tapasztalást meghaladó és végesen túllépő megnyilvánulásához.

^{115:7.7 (1267.1)} A Legfelsőbb Lény értékelése nem lehet teljes a forrásának, a működésének és a beteljesülésének figyelembevétele nélkül: itt a keletkeztető Háromsághoz, a tevékenység világegyeteméhez és a közvetlen beteljesülést jelentő Háromsági Véglegeshez fűződő viszonyáról van szó.

^{115:7.8 (1267.2)} Az evolúciós tapasztalás összegzésének folyamatával a Legfelsőbb összekapcsolja a végest az abszonittal, pontosan úgy, ahogy az Együttes Cselekvő elméje szerves egységbe rendezi a személyes Fiú isteni szellemiségét a paradicsomi minta megváltozhatatlan energiáival, és miként az Egyetemes Abszolút jelenléte egyesíti az Istenségi tevékeny működést a Korlátlan válaszadási képességgel. Ez az egység pedig szükségképpen a minden dolog és minden lény Első Atya-Oka és Forrás-Mintája eredeti egységéből fakadó észrevétlen munkálás kinyilatkoztatása.

^{115:7.9 (1267.3)} [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

116. írás

A Mindenható Legfelsőbb

^{116:0.1 (1268.1)} HA AZ ember felismerné, hogy a Teremtői — közvetlen feljebbvalói — amellet, hogy isteniek, végesek is,

és hogy az idő és tér Istene fejlődő és nem-abszolút Istenség, akkor az időleges egyenlőtlenségekből eredő következtetések többé már nem lennének vallási szempontból alapvető és látszólagos ellentmondások. A vallásos hit többé nem alacsonyodna le a szerencsések önelégültségének támogatására, mely eközben csak arra szolgál, hogy a sztoikus beletörődésben megerősítse a társadalmi nélkülözés szerencsétlen áldozatait.

116:0.2 (1268.2) A Havona páratlanul tökéletes szféráit vizsgálva egyszerre tűnik ésszerűnek és okszerűnek, hogy mindez egy tökéletes, végtelen és abszolút Teremtő munkája. Azonban ugyanez az érv és következetesség arra kényszerít minden őszinte lényt, hogy az urantiai zavarokat, tökéletlenségeket és igazságtalanságokat szemlélve arra a következtetésre jusson, hogy a ti világotokat olyan Teremtők alkották meg és irányítják, akik nem érik el az abszolút szintjét, akik végtelenelőttiek és a tökéletestől különbözők.

116:0.3 (1268.3) A tapasztalás útján kibontakozó növekedés teremtmény-Teremtő társulási viszonyt foglal magába — az Isten és az ember társulása ez. A növekedés a tapasztalás által fejlődő Istenség ismertetőjegye: a Havona nem növekedett; a Havona van és mindig is volt; öröktől való létezésben fennálló, miként a forrását képező örökkévaló Istenek. Mindazonáltal növekedés jellemzi a nagy világegyetemet.

116:0.4 (1268.4) A Mindenható Legfelsőbb élő, és erejében és személyiségében fejlődő Istenség. Az ő jelenlegi tere, a nagy világegyetem szintén erőben és személyiségben növekvő környezet. Beteljesülése a tökéletesség, de jelenlegi

tapasztalása a növekedés és a tökéletlen állapot elemeit foglalja magába.

116:0.5 (1268.5) A Legfelsőbb Lény elsősorban a központi világegyetemben mint szellemszemélyiség működik; másodsorban a nagy világegyetemben mint Mindenható Isten, a hatalom személyisége. A Legfelsőbb harmadlagos működése a világmindenségben ma még lappangó, kizárólag egyfajta ismeretlen elmepotenciálként van meg. Senki sem tudja, hogy a Legfelsőbb Lénynek ez a harmadik fejlődése mit fog hozni. Néhányan úgy gondolják, hogy amikor a felsőbb-világegyetemek eljutnak a fény és élet korszakába, akkor a Legfelsőbb az Uverszáról mint a nagy világegyetem mindenható és tapasztalás által fejlődő ura lép működésbe, és egyúttal kiteljesedik hatalmában mint a külső világegyetemek mindenható-felettije. Mások úgy vélik, hogy a Felsőségnek ez a harmadik szakasza magával hozza a harmadik szintű Istenség-megnyilatkozást. Bizonyosat azonban egyikünk sem tud.

1. A Legfelsőbb Elme

116:1.1 (1268.6) Minden fejlődő teremtményi személyiség tapasztalása a Mindenható Legfelsőbb tapasztalásának egy szakasza. A felsőbb-világegyetemek minden egyes fizikai szelvényének értelmes alárendelése a Mindenható Legfelsőbb növekvő felügyeletének része. Az erő és a személyiség teremtő egységbe rendeződése a Legfelsőbb Elme alkotó készítésének része és ez a valódi lényege a Legfelsőbb Lényben megjelenő egység evolúciós növekedésének.

116:1.2 (1269.1) A Felsőség erő- és személyiség-sajátosságainak egyesülése a Legfelsőbb Elme működése; és a Mindenható Legfelsőbb kifejlődésének eredménye az egyesült, személyes Istenség lesz — és nem az isteni sajátosságok valamiféle lazán szervezett társulása. Általános értelemben véve elmondható, hogy nem lesz Mindenható a Legfelsőbb nélkül, és nem lesz Legfelsőbb a Mindenható nélkül.

116:1.3 (1269.2) Az evolúciós korszakok során a Legfelsőbb fizikai erőterének potenciálját a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító birtokolja, az elmepotenciál pedig a Hét Tökéletes Szellemnél van. A Végtelen Elme a Végtelen Szellem működése; a mindenségrendi elme a Hét Tökéletes Szellem segédkezése; a Legfelsőbb Elme jelenleg a nagy világegyetemi összhangteremtődésben és a Hétszeres Isten kinyilatkoztatásának és elérésének működési társulásában formálódik.

116:1.4 (1269.3) A tér-idő elme, a mindenségrendi elme különbözőképpen működik a hét felsőbb-világegyetemben, de valamilyen ismeretlen módon összehangolódik a Legfelsőbb Lényben. A nagy világegyetem Mindenható felügyelete nem kizárólag fizikai és szellemi jellegű. A hét felsőbb-világegyetemben elsősorban anyagi és szellemi, de vannak a Legfelsőbbnek egyaránt értelmi és szellemi jelenségei is.

116:1.5 (1269.4) Valójában kevesebbet tudunk a Felsőség elméjéről, mint e kifejlődő Istenség bármelyik más jellemzőjéről. A Felsőség elméje megkérdőjelezhetetlenül tevékeny szerte a nagy világegyetemben és úgy gondoljuk, hogy rendelkezik a világmindenségi működés kiteljesedésének lehetőségével, melynek mértéke óriási. Egyet viszont tudunk: Noha a fizikai

lényeg elérheti a kiteljesedett növekedést, és míg a szellem eljuthat a tökéletes fejlődés szintjére, az elme sohasem áll meg a fejlődésben — ez a végtelen fejlődés tapasztaláson alapuló módja. A Legfelsőbb tapasztalás által fejlődő Istenség, és ezért sohasem éri el az elme-kiteljesedés végét.

2. A Mindenható és a Hétszeres Isten

^{116:2.1 (1269.5)} A Mindenható világegyetemi erőter-jelenlétének megjelenése együtt jár az evolúciós felsőbb-világegyetemi magas teremthők és szabályozók mindenségrendi eseménytérben való megjelenésével.

^{116:2.2 (1269.6)} A Legfelsőbb Isten szellem- és személyiség-sajátosságai a paradicsomi Háromságtól erednek, de hatalmának megtestesülését a Teremtő Fiak, a Nappalok Elődei és a Tökéletes Szellemek tevékenységei jelentik, akiknek együttes cselekedetei alkotják az ő, mint a hét felsőbb-világegyetem feletti és a hét felsőbb-világegyetembeli mindenható ura növekvő hatalmának forrását.

^{116:2.3 (1269.7)} A korlátlan paradicsomi Istenséget nem érthetik meg a tér és az idő fejlődő teremtményei. Az örökkévalóság és a végtelenség a tér-idő teremtmények által fel nem fogható istenség-valósági szintet jelent. Az istenség végtelensége és a főhatalom abszolútsága a paradicsomi Háromság sajátossága, és a Háromság a halandó ember felfogóképességét némiképp meghaladó valóság. A tér-idő teremtményeknek rendelkezniük kell eredettel, viszonyulásokkal és beteljesüléssel annak érdekében, hogy felfoghassák a világegyetemi összefüggéseket és megérthessék az isteniség tartalmas értékeit. Ezért mérsékli vagy egyéb módon korlátozza a paradicsomi Istenség az

isteniség Paradicsomon kívüli megszemélyesülését, így hozva létre a Legfelsőbb Teremtőket és társaikat, akik mind egyre messzebb viszik az élet fényét annak paradicsomi forrásától egészen addig, amíg az a legtávolabbi és legcsodálatosabb formában az alászállt Fiak földi életében meg nem jelenik az evolúciós világokon.

116:2.4 (1270.1) Ez a Hétszeres Isten eredete, akinek egymást követő szintjeivel a halandó ember a következő sorrendben találkozik:

116:2.5 (1270.2) 1. A Teremtő Fiak (és Alkotó Szellemek).

116:2.6 (1270.3) 2. A Nappalok Elődei.

116:2.7 (1270.4) 3. A Hét Tökéletes Szellem.

116:2.8 (1270.5) 4. A Legfelsőbb Lény.

116:2.9 (1270.6) 5. Az Együttes Cselekvő.

116:2.10 (1270.7) 6. Az Örökkévaló Fiú.

116:2.11 (1270.8) 7. Az Egyetemes Atya.

116:2.12 (1270.9) Az első három szintet a Legfelsőbb Teremtők alkotják; az utolsó három szintet a paradicsomi Istenségek jelentik. Közöttük a Legfelsőbb mindig mint a paradicsomi Háromság tapasztalás útján kibontakozó szellem-megszemélyesülése és mint a paradicsomi Istenségek teremtő gyermekei evolúciós teljhatalmának tapasztalati alapra épülő góca jelenik meg. A Legfelsőbb Lény az Istenség legteljesebb megnyilatkozása a hét felsőbb-világegyetem és a jelenlegi világegyetemi korszak számára.

^{116:2.13 (1270.10)} A halandói okszerű gondolkodás alapján talán levezethető, hogy a Hétszeres Isten első három szintje együttes cselekedeteinek tapasztalásbeli újraegyesítése megfelel a paradicsomi Istenség szintjének, de ez mégsem így van. A paradicsomi Istenség öröktől való létezésben fennálló Istenség. A Legfelsőbb Teremtők a hatalmuk és személyiségük isteni egységében a tapasztalás által fejlődő Istenség új hatalomgyakorlási képességét alkotják és fejezik ki. Ez a tapasztalati alapra épülő hatalomgyakorlási képesség feltétlenül és elkerülhetetlenül egyesül a Háromsági eredetű, tapasztalás által fejlődő Istenséggel — a Legfelsőbb Lénnel.

^{116:2.14 (1270.11)} A Legfelsőbb Isten nem a paradicsomi Háromság, és ő nem is azonos semelyik felsőbb-világegyetemi Teremtővel, sem az ő összességükkel, akiknek működési tevékenységei ténylegesen létrehozzák az ő kialakuló mindenható hatalmát. A Legfelsőbb Isten, lévén Háromsági eredetű, az evolúciós teremtmények számára erőszemélyiségként kizárólag a Hétszeres Isten első három szintjének összehangolt működésében nyilatkozik meg. A Mindenható Legfelsőbb éppen most jelenik meg a térben és időben a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek tevékenységein keresztül, éppen úgy, ahogy az Együttes Cselekvő életre lobbant az örökkévalóságban az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú akarata szerint. A Hétszeres Isten első három szintjének lényei a Mindenható Legfelsőbb hatalmának igazi természetét és forrását alkotják; ezért kell mindig csatlakozniuk az ő igazgatási intézkedéseihöz és támogatniuk azokat.

3. A Mindenható és a Paradicsomi Istenség

116:3.1 (1270.12) A paradicsomi Istenségek nemcsak közvetlenül tevékenykednek gravitációs köreikben a nagy világegyetemben, hanem különböző közvetítőkön és egyéb megnyilatkozásokon keresztül is működnek, úgymint:

116:3.2 (1270.13) 1. A Harmadik Forrás és Közepont elme-összpontosulásai. Az energia és a szellem véges területeit szó szerint az Együttes Cselekvő elme-jelenlétei tartják össze. Ez így igaz a helyi világegyetemi Alkotó Szellemtől kezdve a felsőbb-világegyetemi Tükröző Szellemeken keresztül a nagy világegyetem Tökéletes Szellemeiig. Ezen értelmi gócból kiinduló elmekörök alkotják a teremtmények választási lehetőségeinek mindenségrendi színterét. Az elme nem más, mint a teremtmények és a Teremtők által oly könnyen alakítható rugalmas valóság; ez az anyagot és a szellemet összekötő élő kapocs. A Harmadik Forrás és Közepont elmeadománya egyesíti a Legfelsőbb Isten szellemszemélyét az evolúciós Mindenható tapasztalati alapra épülő hatalmával.

116:3.3 (1271.1) 2. A Második Forrás és Közepont személyiségi kinyilatkoztatásai. Az Együttes Cselekvő elme-jelenlétei egyesítik az isteniség szellemét az energia-mintával. Az Örökkévaló Fiúnak és az ő paradicsomi Fiainak az alászállási megtestesülései egyesítik, ténylegesen eggyé kapcsolják a Teremtő isteni természetét a teremtmény fejlődő természetével. A Legfelsőbb egyaránt teremtmény és teremtő; ennek lehetőségéről az Örökkévaló Fiú és a mellé-, valamint alárendelt Fiainak alászállási cselekedetei tesznek kinyilatkoztatást. Az alászálló-fiak rendjei, a mihályok és az avonatok ténylegesen is fejlesztik isteni természetüket azokkal az eredeti teremtményi jegyekkel, melyeket az evolúciós

világokon az adott teremtményi lét megélésekor tettek a magukévá. Amikor az isteniség hasonlatossá válik az emberiséghez, akkor e kapcsolatban benne rejlik annak lehetősége is, hogy az emberiség istenivé válik.

116:3,4 (1271,2) 3. Az Első Forrás és Közepont bennlakozó jelenlétei. Az elme energia-válaszjelenségekkel egyesíti a szellem-okozatokat; az alászállási segédkezés egyesíti az isteniségi leszállást a teremtményi felemelkedéssel; és az Egyetemes Atya bennlakozó szilánkjai ténylegesen egyesítik a fejlődő teremtményeket Istennel a Paradicsomon. Az Atyának sok olyan jelenléte van, amely számos személyiség-rendbe költözik, és a halandó emberben az Isten ezen isteni szilánkjai a Gondolatigazítók. A Titkos Nevelők olyanok az emberi lények számára, mint a paradicsomi Háromság a Legfelsőbb Lény számára. Az Igazítók abszolút alapok, és az abszolút alapokra építkező szabad akarat a választása szerint képes kialakítani örökkévaló jellegű isteni valóságot, végleges rendű természetet az ember esetében és Istenség-természetet a Legfelsőbb Isten esetében.

116:3,5 (1271,3) A paradicsomi rendbe tartozó fiak teremtményi alászállásai képessé teszik ezeket az isteni Fiakat a személyiségük gazdagítására a világegyetemi teremtmények tényleges természetének megszerzése útján, míg az ilyen alászállások bizton kinyilatkoztatják ugyanezen teremtmények számára az isteniség elérésének paradicsomi útját. Az Egyetemes Atya Igazító-adományai képessé teszik őt arra, hogy a saját akarattal bíró teremtmények személyiségét a magáévá tegye. Mindezek a kapcsolatokon keresztül az Együttes Cselekvő a véges világegyetemekben nem más, mint

az elme-segédkezés mindig-jelenlévő forrása, melynek révén e tevékenységek lezajlanak.

^{116:3.6 (1271.4)} Így és számos egyéb módon vesznek részt a paradicsomi Istenségek az idő evolúciós folyamataiban, amint azok megnyilvánulnak a tér keringő bolygóin, és amint a teljes evolúció Legfelsőbb személyiségi eredményének megjelenésében eléri a tetőpontjukat.

4. A Mindenható és a Legfelsőbb Teremtők

^{116:4.1 (1271.5)} A Legfelsőbb Egész egysége a véges részek fokozatos egyesülésének függvénye; a Legfelsőbb tényleges megjelenése éppen a felsőségi tényezőknek ebből az egyesüléséből származik, jön létre — a teremtőkből, a teremtményekből, az értelmekből és a világegyetemi energiákból.

^{116:4.2 (1272.1)} Azokban az időkben, amikor a Felsőség főhatalmának kifejlődése zajlik, a Legfelsőbb mindenható hatalma a Hétszeres Isten isteniségi cselekedeteitől függ, ugyanakkor érzékelhetően szoros kapcsolat van a Legfelsőbb Lény és az Együttes Cselekvő, valamint az ő elsődleges személyiségei, a Hét Tökéletes Szellem között. A Végtelen Szellem, mint az Együttes Cselekvő számos különböző módon működik, kiegészítendő az evolúciós Istenség befejezetlenségét, és nagyon szoros kapcsolatot tart fenn a Legfelsőbbel. E szoros kapcsolatban bizonyos mértékig mind a Hét Tökéletes Szellem osztozik, de különösen igaz ez a Hetedik Tökéletes Szellemre, aki a Legfelsőbb nevében szól. Ez a Tökéletes Szellem valóban ismeri a Legfelsőbbet — személyes kapcsolatban áll vele.

A teremtés felsőbb-világegyetemi rendje felvázolásának korai szakaszában a Tökéletes Szellemek csatlakoztak az ősi Háromsághoz a negyvenkilenc Tükröző Szellem közös megteremtésére, és ezzel párhuzamosan a Legfelsőbb Lény a paradicsomi Háromságnak és a paradicsomi Istenség alkotó gyermekeinek együttes cselekedeteit végigvivőként teremten működött. Ekkor jelent meg Madzseszton, és a Legfelsőbb Elme mindenségrendi jelenlétét azóta gyűjti egy pontba, a Tökéletes Szellemek pedig a mindenségrendi elme messzire elérő segédkezésének forrás-központjaiként folytatják tevékenységüket.

A Tökéletes Szellemek azonban továbbra is felügyelik a Tükröző Szellemeket. A Hetedik Tökéletes Szellem (a központi világegyetemből folytatott orvontoni felügyeleti tevékenysége keretében) személyes kapcsolatban áll az Uverszán tartózkodó hét Tükröző Szellemmel (és felettük felügyeletet gyakorol). Ezekben a felsőbb-világegyetemközi és felsőbb-világegyetemen belüli szabályozási és irányítási tevékenységekben tükrözőműködési kapcsolatban van az ő fajtájának megfelelő Tükröző Szellemekkel, akik az egyes felsőbb-világegyetemi központi székhelyeken találhatók.

Ezek a Tökéletes Szellemek nemcsak a Felsőség főhatalmának támogatói és kiegészítői, hanem ennek folytán közvetlenül érdekeltek a Legfelsőbb alkotó céljaiban is. Általában igaz, hogy a Tökéletes Szellemek együttes teremtsései anyagi látszatú rendbéliék (erőtér-irányítók, stb.), míg az ő egyedi teremtséik a szellemi rendhez tartoznak (szupernáfok, stb.). Amikor azonban a Tökéletes Szellemek a Legfelsőbb Lény akaratából és rendeltetése miatt együttesen

létrehozták a Hét Kör Szellemet, megemlítendő, hogy ennek az alkotó cselekedetnek az eredménye szellemi természetű, és nem anyagi vagy anyagi látszatú.

^{116:4.6 (1272.5)} És miként a Tökéletes Szellemek esetében a felsőbb-világegyetemekben, úgy van az óriási teremtesösszességek hármas uraival — a Nappalok Elődeivel. A Háromság igazságos ítélkezésének megszemélyesülései az időben és a térben azok a szilárd területek, amelyek a Legfelsőbb mindenható hatalmának életre keltéséhez szükségesek, s amelyek hétszeres gócpontként szolgálnak a háromsági fennhatóság evolúciójához az idő és a tér mezőiben. A Paradicsom és a fejlődő világok között félúton lévő előnyös helyzetükből e Háromsági eredetű urak mindkét módon látnak, mindkét módon tudnak és mindkét módon összehangolnak.

^{116:4.7 (1272.6)} De a helyi világegyetek az igazi kutatóállomások, ahol kidolgozzák az elme-kísérleteket, a csillagrendszertani küldetéseket, az isteniségi kibontakozásokat és azokat a személyiségfejlődéseket, amelyek, miután mindenségrendi értelemben teljessé váltak, azokat a tényleges alapokat alkotják, melyeken a Legfelsőbb végrehajtja az istenségi evolúciót tapasztalásban és tapasztalás révén.

^{116:4.8 (1272.7)} A helyi világegyetekben még a Teremtők is fejlődnek: az Együttes Cselekvő jelenléte az élő erőter-gócból egy Világegyetemi Anyaszellem isteni személyiségének rendjévé fejlődik; a Teremtő Fiú az öröktől való létezésen alapuló paradicsomi isteniség természetéből a legfelsőbb főhatalom tapasztalati alapra épülő természetéig jut el a fejlődésben. A helyi világegyetek az igazi evolúció kiindulási pontjai, azoknak a jóhiszemű, tökéletlen

személyiségeknek a megszületési helyei, akik fel vannak ruházva a szabad akaratú választás lehetőségével ahhoz, hogy annak a személyiségnek a társteremtőivé váljanak, akivé lenniük kell.

116:4.9 (1273.1) Az Ítélező Fiak az evolúciós világokba való alászállásaik során olyan jellemvonásokat szereznek meg, amelyek a paradicsomi isteniséget fejezik ki az anyagi emberi természet legmagasabb szellemi értékeivel való tapasztalati egyesülésben. Az ilyen és más jellegű alászállásokon keresztül a Mihály Teremtők hasonlóképpen szert tesznek azokra a jellemvonásokra és mindenségrendi világlátásra, amellyel az ő tényleges helyi világegyetemi gyermekeik rendelkeznek. Az ilyen Tökéletes Teremtő Fiak megközelítik a legfelsőbbet el nem érő tapasztalás kiteljesítését; és amikor az ő helyi világegyetemi főhatalmuk olyan mértékben kiterjed, hogy társsukká fogadják az Alkotó Szellemeket, akkor elmondható, hogy megközelítik a felsőség határait az evolúciós nagy világegyetem jelenlegi kibontakozási lehetőségein belül.

116:4.10 (1273.2) Az embernek az Isten megtalálásához új utakat mutató alászállott Fiak valójában nem teremtik meg ezeket az istenség-elérési ösvényeket; sokkal inkább megvilágítják azokat az örök fejlődési útvonalakat, amelyek a Legfelsőbb jelenlétén keresztül elvezetnek a paradicsomi Atya személyéhez.

116:4.11 (1273.3) A helyi világegyetem azoknak a személyiségeknek a kiindulási helye, akik a legtávolabb állnak Istentől, és akik ennél fogva a legnagyobb mértékű szellemi felemelkedést tapasztalhatják meg a világegyetemben, akik saját maguk teremtését társteremtőként a legnagyobb mértékben

tapasztalhatják meg. Ugyanezek a helyi világegyetemek egyúttal a lehető legalaposabb tapasztalás lehetőségét nyújtják az alászálló személyiségeknek, akik így valami olyat érnek el, amely a számukra éppolyan fontos, mint a fejlődő teremtmény számára a paradicsomi felemelkedés.

^{116:4.12 (1273.4)} Úgy tűnik, hogy a halandó emberre szükség van a Hétszeres Isten teljes működéséhez, mivel ez az isteniségi csoport a Legfelsőbb tényleges megjelenésében éri el a csúcspontját. Számos olyan egyéb világegyetemi személyiségrend létezik, akik éppily szükségesek a Legfelsőbb mindenható hatalmának kifejlődéséhez, de mivel ez a beszámoló az emberi lények tanítására szolgál, ezért a Hétszeres Isten kifejlődésében közrejátszó tényezők közül leginkább a halandó emberrel kapcsolatos bemutatását tartalmazza.

5. A Mindenható és a Hétszeres Szabályozók

^{116:5.1 (1273.5)} Eddig beszámoltunk a Hétszeres Istennek a Legfelsőbb Lényhez fűződő kapcsolatáról, és mindebből már megérthető, hogy a Hétszeres magába foglalja a nagy világegyetem szabályozóit éppúgy, mint a teremítőit. A nagy világegyetem e hétszeres szabályozói közé tartoznak a következők:

^{116:5.2 (1273.6)} 1. A Fizikai Főszabályozók.

^{116:5.3 (1273.7)} 2. A Legfőbb Erőtér-központok.

^{116:5.4 (1273.8)} 3. A Legfelsőbb Erőtér-irányítók.

^{116:5.5 (1273.9)} 4. A Mindenható Legfelsőbb.

116:5.6 (1273.10) 5. A Cselekvő Isten — a Végtelen Szellem.

116:5.7 (1273.11) 6. A Paradicsom Szigete.

116:5.8 (1273.12) 7. A Paradicsom Forrása — az Egyetemes Atya.

116:5.9 (1273.13) E hét csoport működésileg nem választható el a Hétszeres Istentől és ennek az Istenség-társulásnak a fizikai-szabályozói szintjét alkotja.

116:5.10 (1273.14) Az energiának és a szellemnek a szétválását (melynek eredete az Örökkévaló Fiú és a Paradicsom Sziget közös jelenléte) felsőbb-világegyetemi értelemben az jelképezte, amikor a Hét Tökéletes Szellem egységben hozzáfogott első közös teremtő cselekedetéhez. Ezzel a történéssel együtt jelent meg a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányító. Ezzel egyidejűleg a Tökéletes Szellemek szellemi körei ellenpontot képezve különváltak az erőter-irányítói felügyelethez tartozó fizikai tevékenységektől, és azon nyomban megjelent a mindenségrendi elme, mint az anyag és a szellem összehangolásáért felelős új tényező.

116:5.11 (1274.1) A Mindenható Legfelsőbb a nagy világegyetem fizikai erőterének felügyelőjévé fejlődik. Úgy tűnik, hogy a jelen világegyetemi korszakban ez a fizikai erőter-potenciál a Hét Legfelsőbb Erőtér-irányítóban összpontosul, akik a rögzített elhelyezkedésű erőter-központokon keresztül és a fizikai szabályozók mozgásban lévő jelenlétein keresztül működnek.

116:5.12 (1274.2) Az idő-világegyetek nem tökéletesek; a tökéletesség az ő beteljesülésük. A tökéletesség elérése iránti

küzdelem nem csak az értelmi és a szellemi szinten folyik, hanem az energia és az anyagtömeg fizikai szintjén is. A hét felsőbb-világegyetemnek a fény és élet korszakába való eljutása feltételezi, hogy előzőleg elérik a biztonságos fizikai egyensúlyi állapotot is. Az is gyanítható, hogy az anyagi egyensúly végső elérése a Mindenható fizikai szabályozásának befejeződött fejlődését fogja jelezni.

^{116:5.13 (1274.3)} A világegyetem-építés kezdetén még a paradicsomi Teremtők is elsősorban az anyagi egyensúllyal foglalkoznak. A helyi világegyetemi minta formájának kialakulása nem kizárólag az erőter-központok tevékenységének eredménye, hanem az Alkotó Szellem tér-jelenlétének is. A helyi világegyetem építésének e korai időszakában a Teremtő Fiú kevésbé érthető anyagi-szabályozási sajátosságokat mutat, és székhelybolygóját addig nem hagyja el, amíg a helyi világegyetem nagybani egyensúlya ki nem alakult.

^{116:5.14 (1274.4)} Végeredményben minden energia érzékeny az elmére, és a fizikai szabályozók az elme-Isten gyermekei, aki pedig a paradicsomi minta megelevenítője. Az erőter-irányítók értelmi képességüket szüntelenül az anyagi szabályozás feladatának végzésére fordítják. Az energiaviszonyok és az anyagtömeg-mozgások fölötti fizikai uralom megszerzése érdekében folytatott küzdelmük addig nem ér véget, amíg végső győzelmet nem aratnak az ő örök tevékenységi területeiket alkotó energiák és anyagtömegek felett.

^{116:5.15 (1274.5)} Az idő és tér szellemküzdelsei összefüggésbe hozhatók a szellem anyag feletti uralmának kialakulásával a (személyes) elme közvetítése révén; a világegyetemek fizikai (nem-személyes) evolúciója kapcsolatban van a

mindenségrendi energia és a szellemi felügyelet alá tartozó elme egyensúlyi elvei közötti összhang megteremtésével. Az egész nagy világegyetem teljes evolúciójának lényege az energia-szabályozó elmének és a szellem összehangolta értelemnek a személyiség-egyesítése, és ez a Legfelsőbb mindenható hatalmának teljes megjelenésében nyilvánul meg.

116:5.16 (1274.6) A lendületes egyensúlyi állapotba való eljutás nehézsége a növekedő mindenségrend tényében rejlik. A fizikai teremtsérszerek létrehozott köreit folyamatosan veszélyezteti az új energiának és az új anyagtömegnek a megjelenése. Egy növekvő világegyetem még kialakulatlan világegyetem; ennél fogva a mindenségrendi egésznek egyetlen része sem juthat valódi egyensúlyba addig, amíg az idő teljessége tanúja nem lesz a hét felsőbb-világegyetem anyagi kiteljesedésének.

116:5.17 (1274.7) A fény és élet korszakába eljutott világegyetekben már nem történnek nagyobb jelentőségű fizikai események. Már megvalósult az anyagi teremtsésszösszesség feletti viszonylag tökéletes uralom; már csak a véglegesen kialakult világegyetek és a kifejlődő világegyetek közötti viszonyból eredő nehézségek kezelése jelent kihívást a világegyetemi erőter-irányítók számára. De ezek a nehézségek fokozatosan megszűnnek az új teremtő tevékenység mértékének csökkenésével, amint a nagy világegyetem egyre inkább megközelíti az evolúciós kifejeződés tetőpontját.

6. A szellem irányító jellege

^{116:6.1 (1275.1)} Az evolúciós felsőbb-világegyetemekben az energia-anyag a meghatározó, kivéve a személyiség területeit, ahol is az elme közvetítésével a szellem küzd az uralomért. Az evolúciós világegyetek célja az energia-anyag legyőzése az elme révén, az elme és a szellem összehangolása, és mindezek a személyiség alkotó és egyesítő jelenlétében történnek. A személyiség vonatkozásában így rendelődnek alá a fizikai rendszerek; így rendelődnek mellé az elmerendszerek; és így válnak irányítóvá a szellemrendszerek.

^{116:6.2 (1275.2)} A hatalom és a személyiség ilyen egyesülése a Legfelsőbben és mint a Legfelsőbb nyilvánul meg az istenségszinteken. Ám a szellemi egyeduralom tényleges kifejlődése olyan növekedés, amelyről a nagy világegyetem Teremtőinek és teremtményeinek szabad akaratú cselekedetei tesznek bizonyosságot.

^{116:6.3 (1275.3)} Az abszolút szinteken az energia és a szellem egy. De azon nyomban, ahogy ezektől az abszolút szintektől eltávolodunk, különbségek jelennek meg, és amint az energia és a szellem a tér irányába távolodik a Paradicsomtól, egyre növekszik a közöttük lévő űr, és a helyi világegyetekben már teljesen elkülönülnek. Többé már nem azonosak, még csak nem is hasonlóak, és az elmének kell közbeavatkoznia a különbség áthidalása érdekében.

^{116:6.4 (1275.4)} Az, hogy az energia a szabályozó személyiségek tevékenysége folytán irányítható, nyilvánvalóvá teszi, hogy az energia érzékeny az elmetevékenységre. Az, hogy az anyagtömeg ugyanezen szabályozó entitások tevékenysége révén biztos egyensúlyba hozható, azt mutatja, hogy az anyagtömeg érzékeny a rendteremtő elmejelenlétre. Az pedig,

hogy maga a szellem az akarattal rendelkező személyiségben az elmén keresztül arra törekedhet, hogy uralmat szerezzen az energia-anyag felett, világossá teszi a véges teremtségösszességben eredendően ott rejlő egységet.

^{116:6.5 (1275.5)} Egymásrautaltság jellemzi a világegyetemek mindenségében lévő összes erőt és személyiséget. A Teremtő Fiak és az Alkotó Szellemek a világegyetemek szervezésében függenek az erőter-központoktól és a fizikai szabályozóktól; a Legfelsőbb Erőtér-irányítók nem teljesek a Tökéletes Szellemek felügyelete nélkül. Egy emberi lényben a fizikai élet rendszere, részlegesen, válaszol a (személyes) elme parancsaira. Maga ez az elme pedig a céltudatos szellemi vezetés hatása alá kerülhet, és ennek az evolúciós fejlődésnek az eredménye a Legfelsőbb egy újabb gyermekének létrejötte, a sokféle mindenségrendi valóság egy új, személyi egyesülése.

^{116:6.6 (1275.6)} És miként a részekkel, úgy van ez az egésszel is; a Felsőség szellem-személyének szüksége van a Mindenható evolúciós hatalmára az Istenség kiteljesítéséhez és a Háromsági társulási beteljesülés eléréséhez. Az erőfeszítést az idő és a tér személyiségei fejtik ki, de ennek az erőfeszítésnek a betetőzése és beteljesedése a Mindenható Legfelsőbb cselekedete. Az egész növekedése így a részek együttes növekedésének teljessé válása, ezért ebből hasonlóképpen következik, hogy a részek evolúciója nem más, mint az egész célirányos növekedésének tükröződése a részekben.

^{116:6.7 (1275.7)} A Paradicsomon a monota és a szellem olyan, mintha egy lenne — kizárólag a megnevezésükben különböztethetők meg. A Havonában az anyag és a szellem ugyan megkülönböztethetően eltér egymástól, ugyanakkor

eredendően összhangban vannak. A hét felsőbb-világegyetemben azonban már nagy a különbség; nagy eltérés van a mindenségrendi energia és az isteni szellem között; ennél fogva az elmeműködésnek több tapasztalásbeli lehetősége van a fizikai minta és a szellemi célok összehangolására és tényleges egyesítésére. A tér időben fejlődő világegyetemeiben az isteniség nagyobb mértékben csökken, bonyolultabb nehézségeket kell leküzdeni, és több lehetőség adódik a tapasztalatszerzésre a helyzet rendezése során. Ez az egész felsőbb-világegyetemi helyzet egy nagy evolúciós életteret hoz létre, amelyben a mindenségrendi tapasztalásnak a lehetősége éppúgy megadatik a teremtménynek, mint a Teremtőnek — még a Legfelsőbb Istenségnek is.

^{116:6.8 (1276.1)} Az abszolút szintek öröktől való létezésen alapuló szellemi uralma evolúciós tapasztalássá válik a véges szinteken és a hét felsőbb-világegyetemben. Ebben a tapasztalásban egyformán osztozik minden létező, a halandó embertől a Legfelsőbb Lényig. Mindenki törekszik, személyesen törekszik az előrehaladásra; mindenki részt vesz, személyesen részt vesz a beteljesülésben.

7. A nagy világegyetem élő szervezete

^{116:7.1 (1276.2)} A nagy világegyetem nem pusztán pazar fizikai, fenséges szellemi és értelmi jelentőségű anyagi teremtésösszesség, hanem nagyszerű és érzékenyen viselkedő élő szervezet is. Tényleges élet lüktetése szövi át az együttrezgő mindenségrend hatalmas teremtésösszességének rendszerét. A világegyetek fizikai valósága a Mindenható Legfelsőbb felfogható valóságát jelképezi; és ezt az anyagi és

elő szervezetet értelemkörök hatják át, éppen úgy, ahogy az emberi testet érzőideg-hálózat járja át. Ezt a fizikai világegyetemet olyan energiapályák hálózzák be, melyek eredményesen hozzák mozgásba az anyagi teremtésösszességet, éppen úgy, ahogy a hasznosítható tápenergia-részek az emberi testet táplálják és ellátják energiával a keringési rendszerben. A hatalmas világegyetem sincs híján olyan nagyszerű felügyeleti összhangteremtő központoknak, melyek az emberi szervezet kifinomult vegyi szabályozórendszeréhez hasonlíthatók. Bárcsak ismernétek valamennyire az erőter-központok természettanát, akkor a lényegi hasonlatosságot felhasználva sokkal többet mondhatnánk el a fizikai világegyetemről.

^{116:7.2 (1276.3)} Nagymértékben hasonlóan ahhoz, ahogyan a napenergiának az élet fenntartásában betöltött szerepét értelmezik a halandók, úgy van ráutalva a nagy világegyetem az anyagi működés és a mindenségrendi térmozgások fenntartásához szükséges, az alsó-Paradicsomból kiáradó kifogyhatatlan energiákra.

^{116:7.3 (1276.4)} A halandók elmét kaptak, amellyel tudatosíthatják ön-azonosságukat és személyiségüket; és az elme — még a Legfelsőbb Elme is — a véges teljességének adományoztatott, s ezáltal a mindenségrend e megjelenő személyiségének szelleme örökkön az energia-anyag fölötti uralom megszerzésére tör.

^{116:7.4 (1276.5)} A halandó ember érzékeny a szellemi útmutatásra, éppen úgy, ahogy a nagy világegyetem érzékenyen válaszol az Örökkévaló Fiú kiterjedt szellem-gravitációs vonzására, a véges tér-idő mindenségrend teljes teremtésösszessége

örökkévaló szellemi értékeinek egyetemes anyagfeletti összetartó erejére.

116:7.5 (1276.6) Az emberi lények képesek örökké tartó önazonosulásra a teljes és elpusztíthatatlan világegyetemi valósággal — képesek az emberben lakozó Gondolatigazítóval való eggyé kapcsolódásra. A Legfelsőbb hasonlóképpen örökmód függ az Eredeti Istenség, a paradicsomi Háromság abszolút állandóságától.

116:7.6 (1276.7) Az embernek a paradicsomi tökéletesség elérésére való készítése, az Isten elérése utáni törekedése igaz isteniség-feszültséget kelt az élő mindenségrendben, amely csak egy halhatatlan lélek kifejlődésével oldódhat fel; ez zajlik az egyes halandó teremtmény tapasztalásában. De amint a nagy világegyetemben minden teremtmény és minden Teremtő hasonlóképpen az Isten és az isteni tökéletesség elérésére törekszik, akkor olyan mértékű mindenségrendi feszültség keletkezik, amely csak úgy oldódhat fel, hogy létrejön a mindenható erő és az összes teremtmény megjelenő Istene szellem-személyének fenséges rendezett egésze, a Legfelsőbb Lény.

116:7.7 (1277.1) [Ennek az írásnak az összeállítását az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivők egyike hitelesítette.]

117. írás

A Legfelsőbb Isten

117:0.1 (1278.1) AMILYEN mértékben megcselekedjük az Isten akaratát, legyünk bármilyen világegyetemi besorolási szinten

is, éppen olyan mértékben válik egy fokkal ténylegesebbé a Legfelsőbb mindenható kibontakozási lehetősége. Az Isten akarata nem más, mint az Első Forrás és Központ célja, amint az a három Abszolútban lehetőségként, az Örökkévaló Fiúban személyesen, a Végtelen Szellemben világegyetemi cselekvésre egyesülten és a Paradicsom állandó mintáiban örökké váltan benne foglaltatik. És a Legfelsőbb Isten válik az Isten teljes akaratának legmagasabb rendű véges megnyilvánulásává.

117:0.2 (1278.2) Ha az összes nagy világegyetembeli lény a lehetőségeihez mérten a maga teljességében megélné az Isten akaratát, akkor a tér-idő teremtszösszességben beköszöntene a fény és élet korszaka, és ekkor a Mindenható, a Felsőség istenség-kibontakozási lehetősége a Legfelsőbb Isten isteni személyiségének megjelenésében ténylegessé válna.

117:0.3 (1278.3) Amint valamely kifejlődő elme a mindenségrendi elmekörökre ráhangolódik, mihelyt valamely kifejlődő világegyetem a központi világegyetemi mintának megfelelő nyugalmi állapotot eléri, amint valamely felfelé haladó szellem a Tökéletes Szellemek egyesült segédkezésével kapcsolatba kerül, amint valamely felemelkedő halandói személyiség a bent lakozó Igazító isteni vezetéséhez hozzáigazodik, akkor a Legfelsőbb ténylegessége egy fokkal valóságosabbá válik a világegyetemekben; akkor a Felsőség istenisége továbblép a mindenségrendi megjelenés útján.

117:0.4 (1278.4) A nagy világegyetem részei és egyedei a Legfelsőbb teljes körű evolúciójának tükröződéseként fejlődnek, másfelől viszont a Legfelsőbb a teljes nagy világegyetemi evolúció

egységbe foglalt összességét alkotja. Halandói szemszögből ezek egymás evolúciós, tapasztalásbeli ellentettjei.

1. A Legfelsőbb Lény természete

^{117:1.1 (1278.5)} A Legfelsőbb a fizikai összhang szépsége, az értelmi jelentéstartalom igazsága és a szellemi érték jósága. Ő az igazi siker édessége és a soha véget nem érő fejlődés öröme. Ő a nagy világegyetem mindent átható lelke, a véges mindenségrend tudatossága, a véges valóság beteljesülése és a teremtői-teremtményi tapasztalás megszemélyesülése. Az egész jövőbeli örökkévalóságban a Legfelsőbb Isten fejezi ki a saját akarat alapú tapasztalás valóságát az Istenség háromsági kapcsolataiban.

^{117:1.2 (1278.6)} A Legfelsőbb Teremtők személyeiben az Istenek a Paradicsomról a tér és idő területeire szálltak alá azért, hogy ott a Paradicsomra való eljutás képességével rendelkező teremtményeket hozzanak létre és formáljanak, akik aztán az Atyát keresve el is juthatnak oda. Az alászálló Isten-kinyilatkoztató Teremtők és a felemelkedő Isten-kereső teremtmények e világegyetemi vonulata a Legfelsőbb Istenség-evolúciós kinyilatkoztatása, melyben az alászállók és a felemelkedők egyaránt kölcsönösen megértik a másikat, felfedezik az örök, egyetemes testvériséget. A Legfelsőbb Lény így válik a tökéletes-teremtői ok és a tökéletesedő-teremtményi válasz megtapasztalásának véges rendezett egészévé.

^{117:1.3 (1279.1)} A nagy világegyetem a teljes egyesülés lehetőségét magába foglalja és folytonosan azt keresi, és ez abból a tényből következik, hogy e mindenségrendi létezés a paradicsomi Háromság, mely korlátlan egység, alkotó tetteinek és hatalmi

előjogainak következménye. Éppen ez a háromsági egység fejeződik ki a véges mindenségrendben a Legfelsőbbben, akinek valósága egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetemek egyre jobban megközelítik a Háromság-azonosság legfelső szintjét.

117:1.4 (1279.2) A Teremtő akarata és a teremtmény akarata minőségileg különböző, azonban tapasztalási értelemben a kettő rokon, ugyanis a teremtmény és a Teremtő képes együttműködni a világegyetem tökéletessé tételében. Az ember képes Istennel együtt munkálkodni és ezáltal egy örök-végleges rendű lény megteremtésében társulni. Az Isten az ő Fiainak megtestesülésében még emberiként is képes munkálkodni, aki így eléri a teremtményi tapasztalás csúcsát.

117:1.5 (1279.3) A Teremtő és a teremtmény a Legfelsőbb Lényben egyetlen Istenségként egyesül, akinek akarata egyetlen isteni személyiségként nyilvánul meg. Ez a Legfelsőbb akarat több, mint a teremtmény vagy a Teremtő saját önálló akarata, éppen úgy, ahogy a nebadoni Tökéletes Fiú önálló akarata is több ma már mint az isteniségi és emberi akarat társulása. A paradicsomi tökéletesség és a tér-idő tapasztalás egyesülése a valóság isteniségi szintjein új jelentéstartalmakkal telítődik.

117:1.6 (1279.4) A Legfelsőbb kifejlődő isteni természete hű képet fest az összes teremtmény és az összes Teremtő által a nagy világegyetemben megélt páratlan tapasztalásról. A Legfelsőbbben a teremtői és a teremtményi jelleg már egy; mindörökké egyesítette ezeket azon hányattatásnak a megtapasztalása, amely annak a számos nehézségnek a kezelése során jelentkezik, melyek minden véges teremtsérrész állandóan jellemeznek, amint a teremtsérrész a tökéletesség és

a teljesség hiánya miatti béklyóktól való megszabadulást keresve az örök ösvényen halad.

117:1.7 (1279.5) Az igazság, a szépség és a jóság kölcsönösen összefügg a Szellem segédkezésében, a Paradicsom nagyságában, a Fiú irgalmasságában és a Legfelsőbb tapasztalásában. A Legfelsőbb Isten maga igazság, szépség és jóság, ugyanis ezen isteniségi fogalmak az eszmei tapasztalás véges felső határát jelentik. Az isteniség e háromsági ismérveinek örök forrásai a végest meghaladó szinteken helyezkednek el, ám a teremtmény e forrásokat csak mint igazság-felettit, szépség-felettit és jóság-felettit képzelheti el.

117:1.8 (1279.6) Mihály, aki teremtő, a Teremtő Atya isteni szeretetét nyilvánította ki földi gyermekeinek. Az emberek, miután felfedezték és befogadták ezen isteni ragaszkodást, már törekedhetnek arra, hogy e szeretetet a húsvér testvéreiknek megmutassák. E teremtményi ragaszkodás a Legfelsőbb szeretetének igaz tükröződése.

117:1.9 (1279.7) A Legfelsőbb tükörképszerűen foglalja magában a dolgokat. Az Első Forrás és Közepont a három nagy Abszolútban lehetséges, a Paradicsomban, a Fiúban és a Szellemben pedig tényleges; a Legfelsőbb viszont tényleges és lehetséges is, személyes felsőséggel és mindenható hatalommal rendelkező lény, a teremtményi erőfeszítésekre éppúgy érzékeny, mint a teremtoi célokra; öntevékeny a világegyetemet illetően és önállóan válaszol a világegyetemi teljességre; és egyszerre a legfelsőbb teremtő és a legfelsőbb teremtmény. A Felsőség Istensége tehát a teljes véges összességét fejezi ki.

2. Az evolúciós növekedés forrása

^{117:2.1 (1280.1)} A Legfelsőbb nem más, mint Isten-az-időben; ő a titka a teremtmények időbeli fejlődésének; ő a nem teljes jelen meghódítása és a tökéletesedő jövő beteljesítése is. Minden véges növekedés végső gyümölcsei pedig: az elmén keresztül és a személyiség egyesülő és alkotó jelenléte erejénél fogva a szellem révén szabályozott hatalom. Mindeme növekedés kiteljesedő következménye pedig a Legfelsőbb Lény.

^{117:2.2 (1280.2)} A halandó ember számára a létezés egyenlő a növekedéssel. Látszólag tényleg ez a helyzet még általánosabb, világegyetemi szempontból is, ugyanis a szellem vezette létezés láthatólag tapasztalás útján kibontakozó növekedést — nagyobb elismertséget — eredményez. Mi azonban már régóta úgy tartjuk, hogy a mostani világegyetemi korszakban a teremtményi létezésre jellemző jelenlegi növekedés valójában a Legfelsőbb egyik működése. Úgy tartjuk továbbá, hogy ez a fajta növekedés a Legfelsőbb növekedési korszakának sajátja, és a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedésével ez be fog fejeződni.

^{117:2.3 (1280.3)} Nézzük a teremtményi-háromságot elért fiak helyzetét: Ők a jelen világegyetemi korszakban születtek és élnek; van személyiségük és rendelkeznek elme- és szellem-adománnyal. Vannak tapasztalataik és azokról emlékeik is, de nem növekednek úgy, mint a felemelkedők. Úgy hisszük és úgy gondoljuk, hogy ezek a teremtményi-háromságot elért fiak, jóllehet benne élnek a jelenlegi világegyetemi korszakban, valójában a következő világegyetemi korszakhoz tartoznak — ahhoz a korszakhoz, amely a Legfelsőbb növekedésének kiteljesedését követi. Ennélfogva ők nem foglaltatnak benne

abban a Legfelsőbben, mely jelenleg nem teljes és ebből eredően növekedési besorolású. Tehát nem résztvevői a jelen világegyetemi korszak tapasztalás útján kibontakozó növekedésének, ők ugyanis a következő világegyetemi korszakra tartalékolt teremtmények.

117:2.4 (1280.4) Az én saját rendem, a Fenséges Hírvivők rendje, lévén a Háromság által befogadott, nem vesz részt a jelen világegyetemi korszak növekedésében. Bizonyos értelemben helyzetünk a megelőző világegyetemi korszakénak felel meg, miként ténylegesen is így van ez a Háromság Állandó Fiai esetében. Egy dolog azonban biztos: a Háromság általi elismertségünk szintje nem fog változni, és a tapasztalás többé már nem eredményez növekedést.

117:2.5 (1280.5) Ez természetesen nem igaz a véglegesrendűek esetében, továbbá egyetlen evolúciós, tapasztalás útján fejlődő rend esetében sem, amely a Legfelsőbb növekedési folyamatának résztvevője. Nektek, az Urantián ma élő halandóknak, akik a Paradicsomra és a végleges rendre való eljutásra törekedtek, meg kell értenetek, hogy e beteljesülés csak azért érhető el, mert benne vagytok a Legfelsőbben és az ő részét képezitek, ennél fogva pedig a Legfelsőbb növekedési körének résztvevői vagytok.

117:2.6 (1280.6) A Legfelsőbb növekedése egyszer majd véget ér; rendje kiteljesedik (energia-szellemi értelemben). A Legfelsőbb evolúciójának befejeződése egyúttal a Felsőség részeként való teremtményi evolúció végét is magával hozza. Azt viszont nem tudjuk, hogy a külső tér világegyetemeit miféle fejlődés fogja jellemezni. Ám meglehetősen biztosak vagyunk abban, hogy valami olyasmi fog játszódni, amely a

hét felsőbb-világegyetem fejlődésének jelen korszakában tapasztaltaktól különbözik. Ez kétségtől a nagy világegyetem evolúciós létpolgárainak azon működése lesz, melynek célja, hogy a külső-térbelieknek a Felsőség növekedésétől való megfosztottság miatt ellentételezést nyújtson.

117:2.7 (1280.7) A Legfelsőbb Lény a jelen világegyetemi korszak kiteljesülésével létezőként a nagy világegyetemben tapasztalati alapra épülő főhatósági szerepkörben fog működni. A külső-térbeliek — a következő világegyetemi korszak létpolgárai — a felsőbb-világegyetemi szintet meghaladó növekedési képességgel rendelkeznek majd, mely evolúciós fejlődésképesség feltételezi a Mindenható Legfelsőbb fennhatóságát, és így kizárja azt, hogy a teremtmények a jelen világegyetemi korszak erő-személyiség egységbe rendeződésében részt vehessenek.

117:2.8 (1281.1) Emiatt a Legfelsőbb teljességének hiánya előnynek is tekinthető, hiszen ez teszi lehetővé a jelen világegyetemek teremtmény-teremtésrészeinek evolúciós növekedését. Az ürességnek is meg van a maga előnye, mert tapasztalati úton telítődhet.

117:2.9 (1281.2) A véges bölcselet egyik legérdekesebb kérdése a következő: a Legfelsőbb Lény vajon a nagy világegyetem fejlődésére adott válaszként ténylegesül vagy éppen hogy a Legfelsőbb fokozatos megjelenésének eredménye a véges mindenségrend fokozatos fejlődése? Vagy lehetséges-e, hogy fejlődésüket tekintve e kettő egymásra van utalva? Lehetséges-e, hogy az egyik a másiknak fejlődési ellentettje, s az egyik kiváltja a másik növekedését és viszont? Egy dologban

biztosak vagyunk: A teremtmények és a világegyetemek, legyenek azok magasabb vagy alacsonyabb rendűek, a Legfelsőbben fejlődnek, és fejlődésük során a jelen világegyetemi kor teljes véges tevékenységének egyesített összessége megjelenik. Ez pedig a Legfelsőbb Lény megjelenése, minden személyiség számára a Legfelsőbb Isten mindenható hatalmának kifejlődése.

3. A Legfelsőbb jelentése a világegyetemi teremtmények számára

^{117:3.1 (1281.3)} A különféleképpen jelölt mindenségrendi valóság, mint a Legfelsőbb Lény, a Legfelsőbb Isten, a Mindenható Legfelsőbb nem más, mint a minden véges valóság születőben lévő szakaszainak összetett, egyetemes egységbe rendeződése. Az örök energia, az isteni szellem és a világegyetemi elme a kiterjedt változatossága véges csúcspontját a Legfelsőbb kifejlődésében éri el, aki a minden véges növekedés összessége, mely önmagát a véges értelemben elérhető legnagyobb kiteljesedés istenségi szintjein jeleníti meg.

^{117:3.2 (1281.4)} A Legfelsőbbön, mint isteni csatornán áramlik a trioditák alkotó végtelensége, amely a tér csillagrendszertani körképévé szilárdul, s amely előtt az idő tündöklő személyiség-színműve lezajlik: a szellem az elme közreműködésével meghódítja az energia-anyagot.

^{117:3.3 (1281.5)} Jézus azt mondta: „Én vagyok az élő út,” és valóban ő az öntudat anyagi szintjéről az Isten-tudat szellemi szintjére vezető élő út. Pontosan úgy, ahogy ő az egyéntől az Istenhez felfelé vezető élő út, úgy a Legfelsőbb a véges tudattól a tudat

érzékfeletti lényegéhez, sőt az abszonit látásmódhoz vezető élő út.

117:3.4 (1281.6) A ti Teremtő Fiútok ténylegesen az emberitől az isteniségig vezető ilyen élő csatorna lehet, hiszen személyesen megtapasztalta e világegyetemi fejlődési utat a maga teljességében, József-fia-Jósua, az Ember Fia igaz emberi mivoltától a nebadoni Mihály, a végtelen Isten Fia paradicsomi isteniségig. A Legfelsőbb Lény hasonlóképpen lehet a véges korlátok meghaladásának világegyetemi módja, mivel ő a tényleges megtestesülése és személyes kivonata minden teremtményi evolúciónak, továbbfejlődésnek és átszellemülésnek. Még a Paradicsomról alászálló személyiségeknek a nagy világegyetemben szerzett tapasztalatai is az ő tapasztalásának képezik részét, mely azoknak a tapasztalatoknak az összességét teljesíti ki, melyeket az idő zarándokai a felemelkedés során szereznek.

117:3.5 (1281.7) A halandó ember több annál, mint amit az a jelkép sugall, hogy az Isten képére teremtetett. Fizikai szempontból ez az állítás aligha igaz, de bizonyos világegyetemi lehetőségek tükrében annál kézzelfoghatóbb tény. Az emberi fajban valamiféle olyan evolúciós fejlődés zajlik, amely sokkal nagyobb méretekben a világegyetemek mindenségében is végbemegy. Az ember mint akarattal bíró személyiség az Igazítóval, egy személytelen entitással létesített kapcsolatában válik alkotóvá a Legfelsőbb véges lehetőségeinek jelenlétében, s ennek eredményeként bontakozik ki a halhatatlan lélek. A világegyetemekben az idő és tér Teremtő személyiségei a paradicsomi Háromság személytelen szellemével létesített

kapcsolatban tevékenykednek és válnak ezáltal az Istenség-valóság új hatalomgyakorlási képességének alkotójává.

117:3.6 (1282.1) A halandó ember, teremtmény lévén, nem pontosan olyan, mint a Legfelsőbb Lény, aki ugyanis istenség, viszont az ember fejlődése bizonyos szempontból hasonlít a Legfelsőbb növekedésére. Az ember erejére és a képességeire támaszkodva, valamint a saját döntéseit kitartóan vállalva tudatosan növekszik az anyagi felől a szellemi felé; az ember azáltal is gyarapodik, hogy a Gondolatigazítója a szellemitől lefelé, a morontiai lélekszintekig való eljutáshoz új módszereket fejleszt ki; és amint a lélek megszületik, attól kezdve magában és magától növekedni kezd.

117:3.7 (1282.2) Ez némiképp olyan, mint ahogyan a Legfelsőbb Lény növekedik. Fennhatósága a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek cselekedeteiben és fejlődésükben, valamint azok eredményeként növekszik; ez pedig a nagy világegyetem uraként való hatalmának felséges kifejlődése. Istenségi természete hasonlóképpen függ a paradicsomi Háromság előbb-létezett egységétől. Ezen kívül van egy további szempontja is a Legfelsőbb Isten kifejlődésének: ő nem csak Teremtő-alakította és Háromság-eredetű; ő önmagától kifejlődő és önmagától is származó. A Legfelsőbb Isten maga is a saját szándékai szerint cselekvő, alkotó résztvevője a saját istensége megjelenítésének. Az emberi morontiai lélek hasonlóképpen a saját szándékai szerint cselekvő társalkotója a saját halhatatlanná válásának.

117:3.8 (1282.3) Az Atya az Együttes Cselekvővel együttműködik a Paradicsom energiáinak átalakításában és abban, hogy ezen energiákat a Legfelsőbbre érzékennyé tegye. Az Atya

együttműködik az Örökkévaló Fiúval a Teremtő személyiségek létrehozásában, s ez utóbbiak cselekedetei a Legfelsőbb fennhatóságában fognak kiteljesedni. Az Atya együttműködik a Fiúval és a Szellemmel a Háromság-személyiségek megalkotásában, melyek a nagy világegyetem uraiként működnek egészen addig, amíg a Legfelsőbb kiteljesedett evolúciója képessé nem teszi őt e fennhatóság gyakorlására. Az Atya ezekben és egyéb más módon is együttműködik az ő istenségi és nem-istenségi mellérendeltjeivel a Felsőség fejlődésének előmozdításában, de ezekben a dolgokban egyedül is tevékenykedik. Az ő egyedüli működését talán a legjobban a Gondolatigazítók és társentitásaik segédkezésében fedezhetjük fel.

117:3.9 (1282.4) Az Istenség egység, öröktől való létezésen alapuló egység a Háromságban, tapasztalás által fejlődő a Legfelsőbben, a halandókban pedig teremtmény-alkotó egység az Igazítóval való egyesülésben. A Gondolatigazítónak a halandó emberben való jelenléte a világegyetem alapvető egységét mutatja, mert az ember, a világegyetemi személyiségek között a lehető legalacsonyabb rendű lévén, magába fogadja a legfelsőbb, örök valóság egy tényleges darabját, sőt a minden személyiség eredeti Atyját.

117:3.10 (1282.5) A Legfelsőbb Lény egyrészt a paradicsomi Háromsággal létesített kapcsolat erejénél fogva, másrészt e Háromság teremtő és irányító gyermekeinek isteniség-eredményei következtében fejlődik. Az ember halhatatlan lelke a saját örök sorsát a paradicsomi Atya isteni jelenlétével együtt az emberi elme személyiségi döntéseinek megfelelően alakítja.

A Háromság a Legfelsőbb Istennek ugyanaz, mint az Igazító a fejlődő embernek.

^{117:3.11 (1282.6)} A jelen világegyetemi korszakban úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Lény nem képes teremtőként közvetlenül működni, kivéve azokat az eseteket, ahol a cselekvés véges lehetőségeit a tér és idő alkotó közvetítői már kimerítették. A világegyetemi történelemben ez eddig mindössze egyszer történt meg; amikor a világegyetemi tükrözőműködés véges cselekvési lehetőségei már kimerültek, akkor a Legfelsőbb az összes előző teremtő cselekedet alkotó kiteljesítőjeként lépett fel. Úgy hisszük, hogy ilyen kiteljesítőként a jövőben még meg fog nyilvánulni mindenkor, amint az előző teremtség teljesítette az alkotótevékenység megfelelő körét.

^{117:3.12 (1283.1)} A Legfelsőbb Lény nem teremtett embert, de az ember szó szerint éppen az ő létéből teremtetett, a Legfelsőbb kibontakozási lehetőségéből származtatott. Ő nem munkálkodik az ember fejlődésén sem; mégis éppen maga a Legfelsőbb képezi a fejlődés lényegét. Véges nézőpontból mi ténylegesen a Legfelsőbb bensőjének határain belül élünk, mozgunk és vagyunk.

^{117:3.13 (1283.2)} A Legfelsőbb láthatóan nem képes eredeti okozatot kelteni, viszont úgy tűnik, hogy ő minden világegyetemi növekedés folyamatszabályozója, és láthatóan az a rendeltetése, hogy az összes tapasztaló-evolúciós lény végső rendeltetésének teljes elérését biztosítsa. Az Atyától ered a véges mindenségrend gondolata; a Teremtő Fiú az Alkotó Szellem egyetértésével és közreműködésével ezt az eszmét a térben és időben ténylegessé teszi; a Legfelsőbb betetőzi a teljes végest és kapcsolatot alakít ki az abszonit rendeltetésével.

4. A véges Isten

117:4.1 (1283.3) Ahogy mi a teremtmény-teremtésnek az elismertségbeni tökéletesedés és az isteniségi létezés elérése érdekében folytatott végeláthatatlan küzdelmét látjuk, kénytelenek vagyunk azt hinni, hogy e véget nem érő erőfeszítések a Legfelsőbbnek az isteni önmegvalósítás iránti szüntelen küzdelmét mutatják. A Legfelsőbb Isten maga a véges Istenség, és ezért a szó szoros értelmében neki kell megoldania a véges lényegű nehézségeket. A mi küzdelmeink az időbeli hanyattatásaink során a tér evolúciójában nem mások, mint az ő azon erőfeszítései, hogy önmaga valóságát megjelenítse és fennhatóságát kiteljesítse abban a tevékenységi körben, amelyet kifejlődő természete a lehetőségek legkülső határáig tágít.

117:4.2 (1283.4) A Legfelsőbb szerte a nagy világegyetemben a kifejeződésért küzd. Isteni fejlődése arányban áll a minden létező személyiség bölcsesség-megnyilvánulásával. Amint egy emberi lény az örök továbbélést választja, ő is a beteljesülés társteremtőjévé lesz; és e felemelkedő halandó életében a véges Isten már több lehetőséget talál az önmegvalósításra és a tapasztalati alapokra épülő fennhatósága kiteljesítésére. De ha a teremtmény elutasítja az örök létpályát, akkor a Legfelsőbbnek a teremtmény döntései által meghatározott része elkerülhetetlen késedelmet szenved, olyan veszteséget, melyet helyettesítő vagy párhuzamos tapasztalásnak kell ellensúlyoznia; ami pedig a nem túlélő személyiségét illeti, az széteszlik a teremtés mindent átható lelkében, a Legfelsőbb Istenségének részévé válik.

^{117:4.3 (1283.5)} Az Isten oly jóhiszemű, oly szeretetteljes, hogy saját isteni természetéből egy részt az emberi lények kezébe ad abból a célból, hogy azt az ember megőrizze és önmagát kiteljesítse. Az Atya természete, az Igazító jelenlét a halandó lény döntéseitől függetlenül elpusztíthatatlan. A Legfelsőbb gyermeke, a halandó lény kifejlődő önnön valója viszont elpusztítható, függetlenül attól, hogy egy ilyen rossz útra tért halandói önnön való egyesülésre eredendően képes személyisége a Felsőség Istenségének egy tényezőjeként tovább létezik.

^{117:4.4 (1283.6)} Az emberi személyiség valóban képes a teremtményi rendből eredő egyediséget elpusztítani, és bár minden fennmarad, ami egy ilyen mindenségrendi öngyilkos életében arra érdemes volt, e képességek nem mint egyedi teremtmény maradnak meg. A Legfelsőbb újból kifejeződik a világegyetemek teremtményeiben, ám soha többé nem úgy, mint az az adott személy; a fel nem emelkedő lény egyedi személyisége úgy tér vissza a Legfelsőbbhöz, miként a vízcsepp a tengerbe.

^{117:4.5 (1284.1)} A véges személyes részeinek elszigetelt cselekedete a Legfelsőbb Egész azt követő megjelenéséhez viszonyítva jelentéktelennek tekinthető, viszont az egész ugyancsak függ a számtalan rész cselekedeteinek összességétől. Az egyéni halandó személyisége jelentéktelen a Felsőség teljessége mellett, de minden egyes emberi lény személyisége pótolhatatlan többlettartalommal bír a végesben; ha a személyiség egyszer már kifejeződött, akkor sohasem fog még egyszer ugyanolyan kifejeződési formát találni, kivéve annak az adott élő személyiségnek a folytatódó létezésében.

^{117:4.6 (1284.2)} És amint mi is ki akarjuk fejezni önmagunkat, ugyanúgy a Legfelsőbb is az istenség-kifejeződéséért küzd bennünk és velünk. Amint megtaláljuk az Atyát, úgy a Legfelsőbb ismét rátalál a minden dolog paradicsomi Teremtőjére. Amint az önmegvalósítással járó nehézségeinket mind elhárítjuk, úgy a tapasztalás által fejlődő Isten a tér és idő világegyetemeiben eléri a mindenható felsőséget.

^{117:4.7 (1284.3)} Az emberiség nem erőfeszítés-mentesen emelkedik felfelé a világegyetemben, és a Legfelsőbb sem célirányos és értelmes cselekvés nélkül fejlődik. A teremtmények üres tétlenséggel nem érhetik el a tökéletességet, és a Felsőség szelleme sem alakíthatja ténylegessé a Mindenható hatalmát a véges teremtsrészeknek nyújtott szüntelen szolgáló-segédkezés nélkül.

^{117:4.8 (1284.4)} Az embernek a Legfelsőbbhöz fűződő időleges viszonya képezi az alapját a mindenségrendi erkölcsiségnek, a kötelesség iránti egyetemes érzékenységnek, valamint a kötelesség elfogadásának. Ez a viszonylagos jó és rossz átmeneti felfogásán túlmutató erkölcsiséget jelent; olyan erkölcsiség ez, amely közvetlenül arra a tiszteletre épül, melyet az öntudatos teremtmény a tapasztalás által fejlődő Istenség iránti tapasztalásbeli elkötelezettségben táplál. A halandó ember és minden véges teremtmény a Legfelsőbbben létező, élő energia-, elme- és szellem-potenciálból vétetik. Az Igazító-halandó felemelkedő lény a Legfelsőbbet veszi igénybe a véglegességet elért lény halhatatlan, isteni jellemének megalkotásához. Az Igazító, az emberi akarattal egyetértésben, az Isten felemelkedő fiának örök természetét meghatározó mintákat éppen a Legfelsőbb valóságából szövi meg.

Az Igazítónak az emberi személyiség szelleményegűvé és örökkévalóvá alakítására irányuló fejlődésmenete közvetlenül is a Legfelsőbb fennhatóságának növekedését eredményezi. Ez az előrelépés az emberi evolúcióban egyúttal a Legfelsőbb evolúciós megjelenésében is továbblépést jelent. Igaz lévén, hogy a teremtmények nem fejlődhetnének a Legfelsőbb nélkül, ezért valószínűleg igaz az is, hogy a Legfelsőbb kifejlődése sohasem tetőzhet az összes teremtmény kiteljesedett evolúciójától függetlenül. És itt van az öntudatos személyiségek nagy mindenségrendi felelőssége: A Legfelsőbb Istenség bizonyos értelemben a halandói akarat választásától függ. A Nappalok Elődei a teremtményi fejlődésnek és a Legfelsőbb evolúciójának kölcsönös menetéről hű és tökéletes képet alkothatnak a világegyetemi tükrözőműködés kifürkészhetetlen rendszerein keresztül.

A halandó embert a következő nagy kihívás elé állították: Úgy döntesz-e, hogy a mindenségrend megtapasztalható jelentéstartalmait megszemélyesítéd a kifejlődő sajátlényeged részeként? Vagy a túlélés elutasításával engeded-e, hogy a Felsőség titkai tovább szunnyadjanak mindaddig, amíg egy másik teremtmény valamikor majd a maga módján megpróbálkozik azzal, hogy a véges Isten kifejlődéséhez teremtményként hozzájáruljon? De ez az ő hozzájárulása lesz, nem pedig a tiéd.

A jelen világegyetemi korszak nagy küzdelme a lehetséges és a tényleges között folyik — a ténylegessé válásra törekszik minden, ami még nem fejeződött ki. Ha a halandó ember a paradicsomi kalandot választja, akkor az idő mozgását követi, mely az örökkévalóság nagy sodrában áramlatokat

alkotva halad; ha a halandó ember elutasítja az örök létpályát, akkor az események sodrával szemben mozog a véges világegyetemekben. A gépies teremtsz rész feltartóztathatatlanul halad előre a paradicsomi Atya felismerhetővé váló célja szerint, de a saját szándékai szerint cselekvő teremtsz résznek megadatik, hogy elfogadja vagy elutasítsa az örökkévalósági kalandban való személyes részvételt. A halandó ember nem pusztíthatja el az emberi létezés legfelsőbb értékeit, azonban igencsak képes megakadályozni ezen értékeknek a saját személyes tapasztalásán keresztül való kifejlődését. Amennyire az ember önnön valója elutasítja a paradicsomi felemelkedésben való részvételt, éppen olyan mértékben szenved késedelmet a Legfelsőbb abban, hogy az isteniségit a nagy világegyetemben kifejezésre juttassa.

117:4.12 (1285.1) A halandó emberre nem csak a paradicsomi Atya Igazító jelenléte bízott, hanem a Legfelsőbb jövője végtelenül kicsiny részének sorsa feletti irányítás is. Mert amennyiben az ember beteljesíti emberi sorsát, annyiban tölti be rendeltetését a Legfelsőbb az istenségi szinteken.

117:4.13 (1285.2) A döntés ugyanúgy vár mindegyikőnkre, miként egyszer mi mindannyiunkra várt: Elhagyod-e az idő Istenét, aki oly nagy mértékben függ a véges elme döntéseitől? Elhagyod-e a világegyetek Legfelsőbb személyiségét az állati visszamaradottságot mutató nemtörődömség miatt? Elhagyod-e az összes teremtmény nagytestvérét, aki oly nagy mértékben függ minden egyes teremtménytől? Megengedheted-e magadnak, hogy a meg-nem-valósult területére lépj, mikor előttd a világegyetemi létpálya magával ragadó látóhatára —

a paradicsomi Atya isteni felfedezése és a Felsőség Istenének keresésében és alakításában való isteni részvétel?

117:4.14 (1285.3) Isten ajándékai — az ő valóságadománya — nem válnak ki öbelőle; nem idegeníti el magától a teremtest, hanem feszültséget kelt a Paradicsom körül keringő teremtsrészekben. Isten elsősorban szereti az embert, és felruhazza a halhatatlanság — az örök valóság — lehetőségével. Amennyire szereti az ember az Istent, úgy válik az ember ténylegesen is örökkévalóvá. És ebben van a dolog rejtelmessége: Minél közelebb jut az ember a szereteten keresztül Istenhez, annál nagyobb lesz annak az embernek a valósága — ténylegessége. Minél inkább pedig elfordul Istentől, annál közelebb kerül a nem-valósághoz — a létezés megszűnéséhez. Amint az ember akarátát az Atya akarata szerinti cselekvésnek szenteli, amint az ember Istennek adja mindenét, amije csak van, akkor Isten azt az embert többé teszi annál, mint ami valójában.

5. A teremtés mindent átható lelke

117:5.1 (1285.4) A nagy Legfelsőbb nem más, mint a nagy világegyetem mindent átható mindenségrendi lelke. Őbenne istenséghez méltó módon tükröződnek a mindenségrend minőségjegyei és mennyiségei; az ő istenségi természete alkotja az összes teremtmény-Teremtő természete teljes hatalmasságának részekből kirakott képét szerte a fejlődő világegyetemekben. A Legfelsőbb egyúttal ténylegessé váló Istenség is, aki egy kiteljesedő világegyetemi célt hordozó, alkotó akarattal bír.

^{117:5.2 (1285.5)} Az értelmes, személyes létlehetőségű, véges önvalók a Harmadik Forrásból és Közeppontról emelkednek ki és a Legfelsőben érnek el véges tér-idő istenségi egységbe rendeződést. Ha a teremtmény aláveti magát a Teremtő akaratának, attól a személyisége még nem tűnik el, nem adja fel a személyiségét; a véges Isten megjelenítése során így cselekvő egyéni személyiségek nem veszítik el a saját akarattal bíró önnön valójukat. Sokkal inkább az a helyzet, hogy e személyiségek fokozatosan gyarapodnak azáltal, hogy ebben a nagyszerű Istenség-kalandban részt vesznek; az isteniséggel való egyesülés révén az ember felemeli, gazdagítja, szellemivé alakítja és egyesíti fejlődő sajátlényegét egészen a felsőség határáig.

^{117:5.3 (1286.1)} Az ember kifejlődő, halhatatlan lelke, mely az anyagi elme és az Igazító együttes alkotása, mint olyan feljut a Paradicsomra, és azt követően, amint meghívást kap a Végleges Testületbe, valami új módon ráhangolódik az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs körére egy olyan tapasztalási eljárás segítségével, melyet a véglegesrendűek érzékfeletti lényegűvé alakításának neveznek. Az ilyen véglegesrendűek így elfogadható jelöltekké válnak arra, hogy tapasztalati úton elismerjék őket a Legfelső Isten személyiségeiként. És amint e halandó értelmes elmék a Végleges Testületben teljesítendő ismeretlen, jövőbeli megbízatásaik során eljutnak a szellemi létezés hetedik szintjére, akkor e kettős elmék háromságivá lesznek. E két összehangolódott elmét, az emberit és az istenit, megdicsőíti a később ténylegesen is megjelenő Legfelső Lény tapasztalás által fejlődő elméjével végbemenő egyesülés.

^{117:5.4 (1286.2)} Az örök jövőben a Legfelsőbb Isten a felemelkedő ember szellemivé lényegült elméjében, a halhatatlan lélekben fog ténylegessé válni — alkotóan kifejeződni és szellemi értelemben megmutatkozni — éppen úgy, ahogy az Egyetemes Atya megnyilvánult Jézus földi életében.

^{117:5.5 (1286.3)} Az ember nem egyesül a Legfelsőbbel és nem adja fel személyazonosságát, azonban az összes ember tapasztalásainak világegyetemi tükröződése részét képezi a Legfelsőbb isteni tapasztalásának. „A tett a miénk, a következmény pedig Istené.”

^{117:5.6 (1286.4)} A fejlődésképes személyiség tényleges-valóság nyomot hagy maga után, amint a világegyetemek egyre magasabb szintjein áthalad. Legyen az elme, szellem vagy energia, a tér és idő növekvő teremtsrészei saját területükön mind módosulnak a személyiségfejlődés révén. Amikor az ember cselekszik, akkor a Legfelsőbb válaszol, és ez a kölcsönösség jelenti a fejlődés tényét.

^{117:5.7 (1286.5)} A nagy energia-, elme- és szellem-körök sohasem állandó tulajdonai a felemelkedő személyiségnek; e segédkezések mindig a Felsőség részei maradnak. A halandói tapasztalásban az emberi értelem az elmeszellem-segédék ütemes lüktetésében lakozik, és döntéseit abban a színkörben éli meg, mely e segédkezésen belüli kapcsolódásokból alakul ki. A halandói halálban az ember önnön valója végleg elválík a segédkörtől. Bár úgy tűnik, hogy e segítők sohasem visznek át tapasztalatot az egyik személyiségről a másikra, ugyanakkor képesek a döntési cselekedetek személytelen következményeit a Hétszeres Istenen keresztül a Legfelsőbb Istennek átadni, és

ténylegesen így is tesznek. (Legalábbis így igaz ez az istenimádat és a bölcsesség segéd esetében.)

^{117:5.8 (1286.6)} És így van ez a szellem-körökkel: Az ember a világegyetemeken keresztüli felemelkedése során használja azokat, de sohasem birtokolja őket saját örökkévaló személyiségének részeként. Ugyanakkor e szellem-segédkezési körök, legyen szó az Igazság Szelleméről, a Szent Szellemről vagy felsőbb-világegyetemi szellem-jelenlétekről, fogékonyak és válaszolnak is a felemelkedő személyiség megmutatkozó értékeire, s ezen értékek hitelesen közvetítődnek a Hétszeresen keresztül a Legfelsőbbnek.

^{117:5.9 (1286.7)} Jóllehet az olyan szellemhatások, mint a Szent Szellem és az Igazság Szelleme valójában helyi világegyetemi segítők, útmutatásuk mégsem szorítkozik az adott helyi teremtrész földrajzi hatáira. Amint a felemelkedő halandó maga mögött hagyja saját helyi világegyetemének határait, nem fosztatik meg egészen az Igazság Szellemétől jövő segítségtől, attól a segítőtől, mely az anyagi és a morontiai világok bölcséleti útvesztőin való áthaladás során mindig tanítgatta és útbaigazította, mely a felemelkedési léttel járó minden válsághelyzetben kitartóan irányította a Paradicsomra tartó zarándokot, folyton ismételve: „Erre gyere!” Amint a megjelenő Legfelsőbb Lény szellemi segédkezésétől és a felsőbb-világegyetemi tükrözőműködés szolgáltatásaitól támogatva elhagyjátok a helyi világegyetem területét, a Paradicsomra vezető utatok során továbbra is vezérel benneteket az Isten paradicsomi alászálló Fiainak megnyugtató és irányító szelleme.

117:5.10 (1287.1) Vajon a mindenségrendi segédkezés számos köre miként jeleníti meg az evolúciós tapasztalások jelentéstartalmát, értékeit és tényeit a Legfelsőbbben? Nem tudjuk biztosan, de úgy hisszük, hogy mindezek megjelenítése a paradicsomi eredetű Legfelsőbb Teremtők személyein keresztül megy végbe, akik a tér és idő eme köreinek közvetlen adományozói. A hét elmeszellem-segéd elme-tapasztalásainak a segédek által az értelem fizikai szintjének nyújtott segédkezésben felhalmozódott összessége az Isteni Segédkező helyi világegyetemi tapasztalásának része, és a segédek feltehetőleg ezen az Alkotó Szellemen keresztül hagynak maradandó nyomot a Felsőség elméjében. Az Igazság Szellemével és a Szent Szellemmel kapcsolatban szerzett halandói tapasztalatok is valószínűleg hasonlóképpen jelenítődnek meg a Felsőség személyében.

117:5.11 (1287.2) Még az ember és az Igazító tapasztalása is visszhangot kelt a Legfelsőbb Isten isteniségében, ugyanis e visszhang, mint az Igazító tapasztalása, a Legfelsőbbhöz hasonlatos, és a halandó ember kifejlődő lelke a Legfelsőbbön belül szerzett ilyen tapasztalás előbb-létezett lehetőségéből jön létre.

117:5.12 (1287.3) A teremtés-összeség sokszoros tapasztalatai tehát így válnak a Felsőség fejlődésének részévé. A teremtmények az Atyához való felemelkedésük során pusztán felhasználják a véges minőség- és mennyiségi jegyeit; e használat személytelen következményei mindörökre részévé válnak az élő mindenségrendnek, a Legfelsőbb személynek.

117:5.13 (1287.4) Amit az ember mint személyiség-tulajdont magával visz, nem más, mint abból a tapasztalásból származó jellembeli

következmény, melyet a Paradicsomra való felemelkedése során a nagy világegyetem elme- és szellemköreinek igénybevételekor megszerzett. Amint az ember döntést hoz, és amint döntésének megfelelően cselekszik is, akkor az ember tapasztal, és e tapasztalás jelentéstartalmai és értékei minden szinten, a végestől a végtelenig, mindörökre az ő örök jellemének részévé válnak. A mindenségrendi értelemben vett erkölcsi és az isteni értelemben vett szellemi jellem jeleníti meg a teremtmény személyes döntéseinek felhalmozott tőkéjét, mely döntéseket az őszinte istenimádat megvilágosított, az értelmes szeretet megdicsőített és a testvéri szolgálat kiteljesített.

117:5.14 (1287.5) A kifejlődő Legfelsőbb fogja majd kárpótolni a véges teremtményeket azért, mert ők legfeljebb csak korlátozott mértékben képesek megtapasztalni a világegyetemek mindenségét. A teremtmények elérhetik a paradicsomi Atyát, de evolúciós elméjük, véges lévén, valójában képtelen felfogni a végtelent és az abszolút Atyát. De mivel minden teremtményi tapasztalás nyoma megmarad a Legfelsőbbben és annak részét képezi, ezért amikor az összes teremtmény eléri a véges létezés végleges szintjét és miután a teljes világegyetemi fejlődés lehetővé teszi, hogy a teremtmények elérjék a Legfelsőbb Istent mint tényleges isteniségi jelenlétet, akkor tehát e tényleges isteniségi jelenlét magából az ilyen kapcsolat tényéből eredően már nem más, mint a teljes tapasztalással való kapcsolatteremtés. Az idő végelessége magában hordozza az örökkévalóság csíráit; és nekünk azt tanították, hogy amint az evolúció kiteljesedése eljut arra a fokra, hogy a mindenségrendi növekedési képesség kimerül, akkor a teljes véges mindenség átlép az örök létpálya

abszonit szakaszaiba az Atyának mint a Véglegesnek a megtalálása céljából.

6. A Legfelsőbb keresése

^{117:6.1 (1287.6)} Keressük a Legfelsőbbet a világegyetemekben, de nem találjuk. „Ő az, aki minden dologban és minden lényben ott van és ő az, aki mindegyikükön kívül létezik, ő az, aki mozog és aki mozdulatlan. Rejtélyes valóságában felismerhetetlen, távoli és mégis közel lévő.” A Mindenható Legfelsőbb „a még kialakulatlanak a formája, a még meg nem teremtettnak a mintája”. A Legfelsőbb a ti világegyetemi otthonotok, és amikor megtaláljátok, az olyan lesz, mint a hazatérés. Ő a ti tapasztalás által fejlődő szülők, és éppen úgy, ahogy végbemegy ez az emberi lények tapasztalásában, úgy teljesedett ő is ki az isteni szülői szerep megélésében. Ő azért ismerhet benneteket, mert egyszerre teremtményszerű és teremtettszerű.

^{117:6.2 (1288.1)} Ha igazán vágytok arra, hogy megtaláljátok Istent, akkor az elmétekben tudatosulnia kell a Legfelsőbbnek. Miként Isten a ti isteni Atyátok, úgy a Legfelsőbb a ti isteni Anyátok, akiben világegyetemi teremtményként való életetek során tápláltattok. „Mennyire egyetemes a Legfelsőbb — ő mindenhol jelen van! A teremtés végtelen dolgai az ő életjelenlététől függenek, és egy sem utasítatik el.”

^{117:6.3 (1288.2)} Mihály a Nebadon számára nem más, mint a Legfelsőbb a véges mindenségrend számára; az ő Istenségének széles útján az Atya szeretete a teremtésösszességbe kiáramlik, és az ő széles útján a véges teremtmények az Atya, aki maga a szeretet, keresése során egyre beljebb haladnak. Még a

Gondolatigazítók is kapcsolatot alakítanak ki vele; eredeti természetüket és isteniségüket tekintve hasonlítanak az Atyára, de amint megélik az időbeli eseményeket a tér világegyetemeiben, olyanná válnak, mint a Legfelsőbb.

117:6.4 (1288.3) A tett, amikor is a teremtmény a Teremtő akaratának teljesítése mellett dönt, mindenségrendi értéket képvisel és világegyetemi jelentéstartalommal bír, melyre azonnal válaszol valamiféle rejtett, ám mindenütt ható, együttműködési jellegű térerő, mely valószínűleg a Legfelsőbb Lény örökmód növekvő hatásának működéséből ered.

117:6.5 (1288.4) A fejlődő halandó morontia lelke ténylegesen az Egyetemes Atya Igazító-tevékenységének fia és a Legfelsőbb Lény, az Egyetemes Anya mindenségrendi válaszána gyermeke. A felnövekvő lélek helyi világegyetemi gyermekkorában az emberi személyiséget leginkább az anyai hatás befolyásolja. Az Istenség-szülők hatása kiegyenlítettebbé válik az Igazítóval való egyé kapcsolódást követően és a felsőbb-világegyetemi létpálya-szakaszban, viszont amint az időből jövő teremtmények megkezdik az örökkévalóság központi világegyetemébe való átlépést, akkor az Atya természete egyre nagyobb mértékben nyilatkozik meg, s e véges megnyilatkozás csúcsa nem más, mint az Egyetemes Atya megismerése és a Végleges Testületbe való felvétel.

117:6.6 (1288.5) A teremtmények felemelkedő sajátlényegének tapasztalásban kibontakozó anyai jegyeire a végleges rendre való eljutás megtapasztalásában és azon keresztül óriási mértékben kihat az Örökkévaló Fiú szellem-jelenlétével és a Végtelen Szellem elme-jelenlétével való kapcsolatfelvétel, valamint az, hogy a teremtményt átjárják ők. Ezt követően, a

véglegesrendűeknek a nagy világegyetembeli különböző tevékenységi köreikben mindenütt, meg végbe a Legfelsőbb rejtett anyai kibontakozási lehetőségének újraéledése, a tapasztaláson alapuló jelentéstartalmak újabb megértése és a teljes felemelkedési létpálya tapasztalati alagra épülő értékeinek új egységbe rendeződése. Úgy tűnik, hogy az önálló akarat megnyilvánulása a hatodik szakaszú véglegesrendűek világegyetemi létpályáján is folytatódik egészen addig, amíg a Legfelsőbb anyai öröksége véges összhangba nem kerül az Atyától származó Igazító-örökséggel. A nagy világegyetemi működés e roppant érdekes időszaka a felemelkedő és tökéletessé vált halandó folytatódó felnőtt létpályáját jelképezi.

117:6.7 (1288.6) A létezés hatodik szakaszának teljesítését és a hetedik, egyben utolsó szellemállapot elérését követően valószínűleg a gazdagodó tapasztalás, az érlelődő bölcsesség és az isteniség-megnyilvánulás haladó korszakai következnek el. A véglegesrendűek természetében ez feltehetőleg egyet jelent a szellemi önmegvalósítás iránt folytatott elme-küzdelem eredményes befejeződésével, a felemelkedő ember-természetnek az isteni Igazító-természettel való összehangolódásának a véges lehetőségek határain belül való kiteljesedésével. E csodálatos világegyetemi önvaló így a paradicsomi Atya örök-végleges rendű fiává és az Anya-Legfelsőbb örök világegyetemi gyermekévé válik, olyan világegyetemi sajátlénnyé, amely méltón képviselheti a világegyetemek és személyiségek Atyját és Anyját egyaránt, bármely olyan tevékenységben vagy megbízatásban, mely a megteremtett, a megteremtés alatt álló vagy a kifejlődő dolgok és lények véges igazgatásával kapcsolatba hozható.

^{117:6.8 (1289.1)} Minden ember, akiben lélek fejlődik, a szó szoros értelmében evolúciós fia az Atya Istennek és az Anya Istennek, a Legfelsőbb Lénynek. De mindaddig, amíg a halandó ember lelkében nem tudatosul az isteni öröksége, addig az Istenséggel való rokonság bizonyosságáról hitet kell tennie. Az emberi élet-tapasztalás nem más, mint egy mindenségrendi védőburok, amelyben a Legfelsőbb Lény világegyetemi adományai és az Egyetemes Atya világegyetemi jelenléte (melyek egyike sem személyiség) együtt kifejlesztik az idő-morontia lelket és a világegyetemi rendeltetésű és örök segédkezésre vállalkozó emberi-isteni végleges rendűek jellemét.

^{117:6.9 (1289.2)} Az emberek túl gyakran feledkeznek meg arról, hogy az Isten a legnagyobb tapasztalás az emberi létezésben. Az egyéb tapasztalások jellegükben és tartalmukban korlátozottak, viszont Isten megtapasztalásának a teremtményi felfogóképesség korlátaiból eredőket kivéve nincsenek határai, és ez a tapasztalás önmagában is képesség-fejlesztő hatású. Istent keresve az emberek mindent keresnek. Istent megtalálva pedig már meg is találtak mindent. Isten keresése nem más, mint a szeretet bőkezű adományozása, melyet a szeretet újabb és nagyobb mértékű adományozására való képesség meglepő felfedezése kísér.

^{117:6.10 (1289.3)} Minden igaz szeretet Istentől származik, és az ember ezt az isteni ragaszkodást úgy kapja meg, hogy e szeretetet ő maga az embertársainak adományozza. A szeretet a jellegét tekintve lendületes. Nem lehet bezárni; a szeretet élő, szabad, felkavaró és mindig mozgásban lévő. Az ember sohasem szerezheti meg az Atya szeretetét és zárhatja el egyúttal a szívébe. Az Atya szeretete a halandó ember számára csak

azáltal válhat valósággá, hogy az adott ember személyiségén átszüremlik, amint e szeretetet a társainak átadja. A szeretet nagy köre az Atyától indul ki, a fiakon át a testvérek felé tart, s így jut el a Legfelsőbbhöz. Az Atya szeretete a halandó személyiségében a bent lakozó Igazító segédkezése révén jelenik meg. Az ilyen, Istent ismerő fiú kinyilatkoztatja szeretetét világegyetemi testvérei számára, és ez a testvéri ragaszkodás képezi a Legfelsőbb szeretetének lényegét.

117:6.11 (1289.4) A Legfelsőbbhöz csak a tapasztaláson keresztül lehet eljutni, és a jelen teremtés-korszakokban csupán három módja van annak, hogy a teremtmény a Felsőséghez közeledjen:

117:6.12 (1289.5) 1. A Paradicsom Létpolgárai az örökkévaló Szigetről alászállnak a Havonán keresztül, ahol szert tesznek a Legfelsőbb megértésének képességére a Paradicsom-Havona valóság-különbözetének szemlélésén keresztül és a Legfelsőbb Teremtő Személyiségek, akiknek köre a Tökéletes Szellemektől a Teremtő Fiakig terjed, sokféle tevékenységének feltárása-felfedezése által.

117:6.13 (1289.6) 2. A Legfelsőbb Teremtők evolúciós világegyetemeiből felemelkedő tér-idő lények egészen közel kerülnek a Legfelsőbbhöz a Havonán való áthaladásuk során, melyre azelőtt kerül sor, hogy megtanulják magasabb szinten értékelni a paradicsomi Háromság egységét.

117:6.14 (1289.7) 3. A Havona honos lakosai a Legfelsőbb megértésére tesznek szert a Paradicsomról alászálló zárandokokkal és a hét felsőbb-világegyetemből jövő, felemelkedő zárandokokkal való kapcsolat útján. A Havona honos lakosai eredendően képesek arra, hogy összehangolják az örök Sziget polgárainak

és az evolúciós világegyetemek polgárainak lényegesen eltérő nézőpontjait.

117:6.15 (1290.1) Az evolúciós teremtmények számára az Egyetemes Atya megközelítésének hét nagyobb módja létezik, és mindegyik ilyen paradicsomi felemelkedés a Hét Tökéletes Szellem valamelyikének isteniségén át vezet; és minden egyes ilyen megközelítést az tesz lehetővé, hogy a teremtmény az adott Tökéletes Szellem természetének felsőbb-világegyetemi tükröződésében végzett szolgálat eredményeképpen a tapasztaló-képességét kiteljesítette. E hétféle tapasztalás összessége képezi a Legfelsőbb Isten valósága és tényleges volta teremtményi tudatosításának mai tudásunk szerinti határait.

117:6.16 (1290.2) Az embert nemcsak a saját korlátai akadályozzák a véges Isten megtalálásában; ebben része van a világegyetem tökéletlenségének is; még az összes — egykori, mai vagy jövőbeli — teremtmény tökéletlensége önmagában is elérhetetlenné teszi a Legfelsőbbet. Az Atya Istent bármely egyén megtalálhatja, aki az Istenhez való hasonlatosság isteni szintjét eléri, ám a Legfelsőbb Istent személyesen egyetlen teremtmény sem fedezheti fel mindaddig a távoli időpontig, amikor is a tökéletesség egyetemes elérésével minden teremtmény egyidejűleg éri el őt.

117:6.17 (1290.3) Annak ellenére, hogy a jelen világegyetemi korszakban nem lesztek képesek személyesen megtalálni őt úgy, mint ahogy az Atyát, a Fiút és a Szellemet megtalálhatjátok, illetőleg megtaláljátok, azonban a Paradicsomra való felemelkedés és az azt követő világegyetemi létpálya fokozatosan kialakítja bennetek a minden tapasztalás

Istene világegyetemi jelenlétének és mindenségrendi cselekvésének tudatos felismerését lehetővé tevő képességet. A szellem gyümölcsei a Legfelsőbb lényegét alkotják, amennyire az az emberi tapasztalásban felfedezhető.

117:6.18 (1290.4) A Legfelsőbb valamikori elérésére a paradicsomi Istenség szellemével való egygyé kapcsolódást követően kerül sor. Az urantiaiak esetében e szellem nem más, mint az Egyetemes Atya Igazító-jelenléte; és bár a Titkos Nevelő az Atyától származik és az Atyához hasonlít, mi mégis kételkedünk abban, hogy akár egy ilyen isteni ajándék képes lenne arra a lehetetlen feladatra, hogy a végtelen Isten természetét egy véges teremtménynek felfedje. Gyanítjuk, hogy amit az Igazítók a hetedik-szakaszú véglegesrendűeknek megmutatnak, az a Legfelsőbb Isten istenisége és természete lesz. E kinyilatkoztatás a véges teremtmény számára éppen olyan lesz, mint amilyen a Végtelen kinyilatkoztatása lenne az abszolút lény számára.

117:6.19 (1290.5) A Legfelsőbb nem végleges, viszont vélhetően magába foglalja a végtelenségnek azt a fajta teljességét, amelyet egy véges teremtmény valaha is ténylegesen megérthet. A Legfelsőbbnél többet megérteni annyi, mint a végesnél többnek lenni!

117:6.20 (1290.6) Minden tapasztalás által fejlődő teremtményszemélyekre van utalva a saját beteljesülésük megjelenésében. Csak az öröktől való létezésen alapuló valóság tekinthető önállóan és önmagában létezőnek. A Havona és a hét felsőbb-világegyetem mindegyikének szüksége van a többire ahhoz, hogy a végest kiteljesítse; mindezeknek a véges

meghaladásához valamikor majd hasonlóképpen szükségük lesz a külső tér jövőbeni világegyetemeire.

117:6.21 (1290.7) A felemelkedő ember megtalálhatja az Atyát; az Isten öröktől való létezésben fennálló és ezért valóságos, függetlenül a teljes világegyetembeli tapasztalás állapotától. De egyetlen felemelkedő lény sem fogja megtalálni a Legfelsőbbet mindaddig, amíg az összes felemelkedő lény el nem érte azt a legmagasabb fokú világegyetemi érettséget, amely képessé teszi őket arra, hogy e felfedezésben mindannyian egyidejűleg részt vegyenek.

117:6.22 (1290.8) Az Atya nem tesz különbséget a személyek között; minden egyes felemelkedő fiát mindenségrendi egyedként kezeli. A Legfelsőbb hasonlóképpen nem tesz különbséget a személyek között; minden egyes tapasztalás által fejlődő gyermekét egyedülálló mindenségrendi teljességgként kezeli.

117:6.23 (1290.9) Az ember felfedezheti az Atyát a szívében, de a Legfelsőbbet az összes többi ember szívében kell keresnie; és amint az összes teremtmény tökéletesen kinyilvánítja a Legfelsőbb szeretetét, akkor válik a Legfelsőbb minden teremtmény számára világegyetemi ténylegességgé. Ez nem más, mint egy másik megfogalmazása annak, hogy a világegyetemek belépnek a fény és élet korszakába.

117:6.24 (1291.1) Az, hogy az összes személyiség tökéletesen kiteljesíti önmagát és hogy világegyetemszerte tökéletes egyensúly alakul ki, az egyenértékű a Legfelsőbb elérésével, és ez egyúttal magával hozza azt is, hogy minden véges valóság megszabadul a tökéletlen létezés korlátaitól. Az összes véges kibontakozási lehetőség ilyenforma kimerülése a Legfelsőbb

teljes elérését eredményezi, és ez úgy is meghatározható, mint magának a Legfelsőbb Lénynek a teljes evolúciós tényleges megjelenése.

^{117:6.25 (1291.2)} Az emberek nem úgy hirtelenül és látványosan találják meg a Legfelsőbbet, mint ahogy a földrengés rést üt a sziklán, hanem lassan és türelmesen, mint ahogy a nyugodt folyó elhordja a meder talaját.

^{117:6.26 (1291.3)} Amint megtaláljátok az Atyát, egyúttal megtaláljátok a saját világegyetembeli szellemi felemelkedésetek nagy okát is; amint megtaláljátok a Legfelsőbbet, egyben felfedezitek a paradicsomi fejlődési létpályátok nagy eredményét is.

^{117:6.27 (1291.4)} De egyetlen, Istent ismerő halandó sem lesz magányos a mindenségrendbeli útján, mert tudja, hogy az úton minden egyes lépés megtételekor az Atya ott halad mellette, míg maga az út, melyen jár valójában a Legfelsőbb jelenléte.

7. A Legfelsőbb jövője

^{117:7.1 (1291.5)} Az összes véges kibontakozási lehetőség kiteljesedő megjelenése egyenlő az összes evolúciós tapasztalás megnyilvánulásának kiteljesedésével. Ez a Véglegesnek mint világegyetembeli mindenható Istenség-jelenlétnek a végső megszületését sugallja. Úgy tartjuk, hogy a Legfelsőbb e fejlődési szakaszban külön személyiség lesz, miként az Örökkévaló Fiú, valóságos hatalommal rendelkező lesz, miként a Paradicsom Szigete, tökéletesen egyesített lesz, mint az Együttes Cselekvő, és mindez együtt is lesz, mégpedig a Felsőség véges lehetőségeinek határain belül a jelen világegyetemi korszak kiteljesedésekor.

^{117:7.2 (1291.6)} Jóllehet a Legfelsőbb jövőjét leíró kép tökéletesen helytálló, néhány szempontra azért felhívjuk a figyelmet mindezzel kapcsolatban:

^{117:7.3 (1291.7)} 1. A Legfelsőbb Korlátlan Ellenőrei a Legfelsőbb fejlődésének kiteljesedését megelőző szakaszokban aligha válhatnak istenivé, és mégis éppen ezek az ellenőrök azok, akik jelenleg is korlátozott mértékű felsőségi fennhatóságot gyakorolnak a fény és élet korszakába lépett világegyetemek esetében.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. A Legfelsőbb aligha képes a Háromsági Véglegesben működni mindaddig, amíg a világegyetemi elismertség teljes ténylegességét el nem érte, a Háromsági Végleges jelenleg mégis korlátozott valóságot alkot, és már beszámoltunk nektek a Végleges Korlátozott Helyetteseiről is.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. A Legfelsőbb nem teljesen valóságosként jelenik meg a világegyetemi teremtmények számára, de számos érv támasztja alá annak az oktani levezetésnek a helyességét, hogy ő igencsak valóságos a paradicsomi Egyetemes Atyától a helyi világegyetemi Teremtő Fiakig és Alkotó Szellemekig terjedő Hétszeres Istenség számára.

^{117:7.6 (1291.10)} Meglehet, hogy a véges felsőbb szintjein, ahol az idő egyesül a meghaladott idővel, ott az egymásra következésnek valamiféle felkavarodása és összekeveredése megy végbe. Meglehet, hogy a Legfelsőbb képes előrevetíteni saját világegyetemi jelenlétét ezekre az időfeletti szintekre, és azután korlátozott mértékben előrevetíteni a jövőbeli fejlődést azáltal, hogy e jövőbeli látomást a teremtett szintekre visszatükrözi úgy, mint a Kivetült Befejezetlen

Bennfoglaltságát. E jelenség megfigyelhető mindenütt, ahol a véges kapcsolatba lép a végest meghaladóval, mint azon emberi lények tapasztalásában, akikben Gondolatigazító lakozik, melyek igazán hitelesen vetítik előre az ember fokozatos világegyetemi előrelépését végig az örökkévalóságban.

117:7.7 (1292.1) Amikor a halandó felemelkedők felvétetnek a paradicsomi végleges rendű testületbe, esküt tesznek a paradicsomi Háromságra, és e hűségesküvel örök fogadalmat tesznek a Legfelsőbb Istennek, aki maga a Háromság, ahogyan azt minden véges teremtmény-személyiség felfoghatja. Ezt követően, amint a végleges rendű társaságok szerte a fejlődő világegyetemekben tevékenykednek, kizárólag a paradicsomi eredetű rendelkezésekhez tartják magukat egészen addig, amíg a helyi világegyetemekben be nem köszönt a fény és élet nevezetes korszaka. Mihelyt e tökéletessé vált teremtrészek új kormányzati irányítása már tükrözi a Legfelsőbb megjelenő fennhatóságát, a megfigyeléseink szerint az addig meglehetősen önálló, végleges rendű társaságok elismerik ezen új kormányzatok fennhatóságát. Úgy tűnik, hogy a Legfelsőbb Isten az evolúciós Végleges Testület egyesítőjeként fejlődik ki, ám igencsak valószínű, hogy e hét testület örök beteljesülését a Legfelsőbb mint a Végleges Háromságának egyik tagja irányítja.

117:7.8 (1292.2) A Legfelsőbb Lényben a világegyetemi megnyilvánulásra három véges-feletti lehetőség foglaltatik:

117:7.9 (1292.3) 1. Abszonit együttműködés az első tapasztalás által fejlődő Háromságban.

117:7.10 (1292.4) 2. Mellérendelt-abszolút viszony a második tapasztalás által fejlődő Háromságban.

117:7.11 (1292.5) 3. Társ-végtelen részvétel a Háromságok Háromságában, bár nem tudjuk kielégítően megmagyarázni, hogy ez mit is jelent.

117:7.12 (1292.6) A Legfelsőbb jövőjére vonatkozóan ez az egyik általánosan elfogadott feltevés, de számos elmélet is létezik a Legfelsőbbnek a jelenlegi nagy világegyetemhez fűződő viszonyáról azt követően, hogy a jelenlegi nagy világegyetem megállapodott a fényben és életben.

117:7.13 (1292.7) A felsőbb-világegyetek mai célja az, hogy olyan tökéletessé váljanak, mint a Havona, mely tökéletesség lehetőségét magukban hordozzák. E tökéletesedés fizikai és szellemi előrelépést, továbbá igazgatási, irányítási és testvéri fejlődést jelent. Úgy hisszük, hogy az eljövendő korszakokban az összhanghiány, a téves igazodás és a helytelen alkalmazkodás lehetőségei fokozatosan megszűnnek a felsőbb-világegyetekben. Az energiakörök az elmével tökéletes egyensúlyban lesznek és az elmének való alárendeltségük teljessé válik, míg a szellem a személyiség jelenlétében megszerzi az uralmat az elme felett.

117:7.14 (1292.8) Gyanítjuk, hogy e távoli korban a Legfelsőbb szellem-személyének és a Mindenható kiteljesedett hatalmának fejlődése már összhangban lesz, és e kettő a Legfelsőbb Elmében és általa egyesülve ténylegessé teszi a Legfelsőbb Lényt, a kiteljesített ténylegességet a világegyetekben — olyan ténylegességről van szó, melyet minden teremtmény-értelem megfigyelhet, melyre minden

teremtett energia válaszolhat, mely minden szellemi entitásban összehangolódik és amelyet minden világegyetemi személyiség megtapasztal.

^{117:7.15 (1292.9)} Ezen értelmezés magába foglalja a Legfelsőbb tényleges fennhatóságát a nagy világegyetemben. Az is valószínű, hogy a jelenlegi Háromsági irányítók az ő helyetteseiként folytatják majd tevékenységüket, de véleményünk szerint a hét felsőbb-világegyetem között meghúzódó jelenlegi éles határvonalak fokozatosan el fognak tűnni, és a teljes nagy világegyetem mint tökéletessé tett egész fog majd működni.

^{117:7.16 (1292.10)} Lehetséges, hogy a Legfelsőbb ekkor majd személyesen is az Uverszán, az Orvonton központján fog lakozni, ahonnan az idő-teremtésrészek igazgatását irányítja, de ez tényleg csak sejtés. Ugyanakkor bizonyos, hogy a Legfelsőbb Lény személyisége közvetlenül érzékelhető lesz bizonyos helyeken, jóllehet az ő Istenség-jelenlétének mindenütt-hatósága valószínűleg továbbra is át fogja járni a világegyetemek mindenségét. Azt, hogy az akkori felsőbb-világegyetemi létpolgárok milyen viszonyban lesznek a Legfelsőbbel, nem tudjuk, de meglehet, hogy az olyasféle lesz, mint a Havona honosai és a paradicsomi Háromság közötti jelenlegi viszony.

^{117:7.17 (1293.1)} E jövőbeli, tökéletessé tett nagy világegyetem igencsak különbözni fog a maitól. Nyoma sem lesz már a térgalaxisok szervezéséhez kapcsolódó izgalmas kalandoknak, az idő bizonytalan világain való élet-megtelepítési folyamatoknak, és az összhang kifejlődésének az őskuszaságból, a szépség kifejlődésének a bennfoglalt

lehetőségekből, az igazság kifejlődésének a jelentéstartalmakból és a jóság kifejlődésének az értékekből. Az idő-világegyetemek ekkorra már elérték véges beteljesülésüket. Talán egy darabig nyugalom lesz, nyugalom az evolúciós tökéletesedés érdekében folytatott korszakos küzdelemtől. De nem sokáig! A Végleges Isten megjelenő Istenségének talánya minden bizonnyal és elkerülhetetlenül olyan kihívást fog jelenteni a végleges rendű világegyetemek tökéletessé vált létpolgárainak, mint amilyet küzdelmes evolúciós elődeiknek egykor a Legfelsőbb Isten keresése jelentett. A mindenségrendi beteljesülés függőnye újra felgördül és láttatni engedi az Egyetemes Atya megtalálása érdekében a teremtményi tapasztalás véglegességét jelentő új és magasabb szinteken folytatandó, hívogató abszonit kutatás érzékfeletti fényét.

117:7.18 (1293.2) [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

118. írás

Legfelsőbb és Végleges — idő és tér

118:0.1 (1294.1) AZ ISTENSÉG különféle természetéről elmondhatók a következők:

118:0.2 (1294.2) 1. Az Atya önmagától létező sajátlényeg.

118:0.3 (1294.3) 2. A Fiú társ-létező sajátlényeg.

118:0.4 (1294.4) 3. A Szellem együttesben-létező sajátlényeg.

118:0.5 (1294.5) 4. A Legfelsőbb evolúciós-tapasztaló sajátlényeg.

118:0.6 (1294.6) 5. A Hétszeres önmagát szétosztó isteniség.

118:0.7 (1294.7) 6. A Végleges tapasztalásmeghaladó-tapasztaló sajátlényeg.

118:0.8 (1294.8) 7. Az Abszolút öröktől való létezésen alapuló és tapasztalás által kibontakozó sajátlényeg.

118:0.9 (1294.9) Míg a Hétszeres Isten nélkülözhetetlen a Legfelsőbbnek a fejlődés útján való eléréséhez, addig a Legfelsőbb szintűgy nélkülözhetetlen a Végleges későbbi megjelenéséhez. A Legfelsőbb és a Végleges kettős jelenléte alkotja az abszolútat el nem érő és származtatott Istenség alapvető társulását, ugyanis a beteljesülés elérésében ők egymásra utaltak a másik kiegészítése tekintetében. Együtt alkotják a minden alkotó növekedés kezdetét és kiteljesedését összekötő tapasztalásbeli hidat a világmindenségben.

118:0.10 (1294.10) Az alkotó növekedés sohasem ér véget, de mindig kielégítő, s terjedelmében végtelen, azonban folyvást megszakítják az átmeneti célok elérésekor a személyiséget megörvendezettető pillanatok, melyek oly hatékonyan szolgálnak úgy, mint a mindenségrendi növekedés, világegyetem-felfedezés és Istenség-elérés mozgósító előjátékai.

118:0.11 (1294.11) A matematika — annak ellenére, hogy minőségi korlátokkal bír — fogalmi alapokat ad a véges elmének a végtelenség tanulmányozásához. A számoknak nincsenek mennyiségi korlátaik még a véges elme felfogóképessége számára sem. Mindegy, hogy milyen nagy számra gondol az ember, mindig el tud képzelni annál egy adott számmal

nagyobbat. Azt is el tudja képzelni az ember, hogy ez az eredmény is még messze van a végtelentől, mert mindegy, hányszor ismétli meg ezt az összeadást, az eredményhez mindig hozzá tudja adni még egyszer az adott számot.

118:0.12 (1294.12) Ugyanakkor a végtelen sorok bármely tagjukig összegeezhetők, és ez az összeg (pontosabban a részösszeg) jelenti a cél elérése örömének teljességét egy adott személynek egy adott időpontban és helyzetben. De ez a személy előbb-utóbb új és nagyobb célok elérése után fog áhítózni és sóvárogni, és a növekedési kalandok az idő teljességében és az örökkévalóság körfolyamataiban mindig a küszöbön fognak állni.

118:0.13 (1294.13) Minden egyes világegyetemi kor a következő mindenségrendi növekedési korszak előszobája, és minden világegyetemi korszak minden előző szakasz azonnali beteljesülését hozza magával. A Havona önmagában és önmagától tökéletes, ugyanakkor tökéletességében korlátozott teremtrész; az evolúciós felsőbb-világegyetemekbe kiterjedő Havona-tökéletesség nemcsak mindenségrendi beteljesülést valósít meg, hanem evolúciós-előtti létezési korlátaitól is megszabadul.

1. Idő és örökkévalóság

118:1.1 (1295.1) Az ember mindenségrendi tájékozódását segíti, ha a lehető legnagyobb mértékben megérti az Istenségnek a mindenségrendhez fűződő viszonyát. Míg az abszolút Istenség természetét tekintve örökkévaló, addig az Istenek úgy viszonyulnak az időhöz, mint örökkévalósági tapasztaláshoz.

Az evolúciós világegyetemekben az örökkévalóság időleges állandóság — az állandó most.

118:1.2 (1295.2) A halandó teremtmény személyisége a bent lakozó szellemmel való önazonosulás révén azonmód válhat örökkévalóvá, hogy az Atya akaratának megfelelő cselekvést választja. Ez a saját akarat felajánlás jelenti a cél örök-valósági teljesülésének csúcsát. Ez azt jelenti, hogy a teremtmény célja a pillanatok egymásra következése tekintetében rögzült; másként fogalmazva, az egymást követő pillanatokban a teremtmény célja változatlan marad. Egymillió vagy egymilliárd pillanat is követheti egymást, egyformán nincs változás a célban. A számoknak a teremtmény célja tekintetben már nincs jelentőségük. Így alkotja meg a teremtményi választás és az isteni választás az Isten szelleme és az ember természete soha-véget-nem-érő egyesülésének örök valóságait az Isten gyermekeinek és az ő paradicsomi Atyjuknak az örök szolgálatában.

118:1.3 (1295.3) Bármely adott értelmes elmében közvetlen kapcsolat van az érettség és az időtudat egysége között. Az időegység lehet egy nap, egy év vagy még hosszabb időszak, de vitathatatlanul e vezető szempont révén ítéli meg a tudatos sajátlényeg az életkörülményeit és ennek révén méri és értékeli ki a gondolkodó értelem az időbeli létezés tényeit.

118:1.4 (1295.4) A tapasztalat, a bölcsesség és az ítéletalkotás az időegység meghosszabbításának velejárója a halandói megélésben. A múltba visszatekintő emberi elme a múltbeli tapasztalatot értékeli ki abból a célból, hogy a pillanatnyi helyzetben legyen mire támaszkodnia. A jövőt kutató elme valamely lehetséges cselekedet jövőbeli jelentőségét próbálja

kiértékelni. Miután a tapasztalás és bölcsesség révén e felméréssel végzett, az emberi akarat ítéletet alkot és döntést hoz a jelenben, és a múltból és a jövőből született cselekvési terv így valósul meg.

118:1.5 (1295.5) Az ember fejlődő önnön valójának kiteljesedésében a múlt és a jövő összekapcsolása világítja meg a jelen igaz jelentéstartalmát. A sajátlényeg éretté válása során egyre visszább és visszább nyúl a múltba tapasztalatokért, míg bölcsesség-látomásai egyre mélyebbre és mélyebbre hatolnak be az ismeretlen jövőbe. Amint a gondolkodó sajátlényeg állandóan egyre tovább jut a múltban és a jövőben, úgy válik értékítélete egyre kevésbé függővé a pillanatnyi jelentől. A döntés-cselekvés így kezd el megszabadulni a mozgó jelen béklyóitól, miközben elkezd magáévá tenni a múlt-jövő jelentőségének szempontjait.

118:1.6 (1295.6) Türelmet azok a halandók mutatnak, akiknek időegysége rövid; az igazi érettség a valódi tudás szülte türelem révén lép túl az ideigvaló türelmen.

118:1.7 (1295.7) Éretté válni annyit jelent, mint hatékonyabban élni a jelenben s egyúttal megszabadulni a jelen korlátaitól. A múltbeli tapasztalatokon alapuló érettségi tervek a jelenben jönnek létre úgy, hogy növeljék a jövőbeli értékeket.

118:1.8 (1295.8) Az éretlenség időegysége többlettartalmat összpontosít a jelen pillanatba úgy, hogy a valódi kapcsolatának jelenét a nem-jelentől — a múlt-jövőtől — elválassza. Az érettség időegysége olyan arányokat vesz fel, hogy a múlt-jelen-jövő összehangolt jellegét felfedje azért, hogy a sajátlényeg egyre jobb betekintést nyerjen az

események teljességébe, látni kezdje az idősíkot a kinyíló látókörök körképszerű távlatából, talán elkezdje megsejteni azt a sohasem kezdődő, sohasem befejeződő végtelen folytonosságot, amelynek részeit időnek nevezik.

^{118:1.9 (1296.1)} A végtelen és az abszolút szintjein a jelen pillanat tartalmazza mind az összes múltat és mind az összes jövőt. A VAGYOK azt is jelenti, hogy VOLTAM és hogy LESZEK. Ez az örökkévalóságról és az örökkévalóról alkotott legjobb fogalmunk.

^{118:1.10 (1296.2)} Az abszolút és az örökkévaló szinten a lehetséges valóságnak éppúgy van értelme, mint a tényleges valóságnak. Csak a véges szinten és az időhöz kötött teremtmények számára tűnik oly nagyak az eltérés közöttük. Isten mint abszolút számára egy felemelkedő halandó, aki az örökkévaló döntést meghozta, már paradicsomi végleges rendű lénynek minősül. De az Egyetemes Atya — az emberben lakozó Gondolatigazítón keresztül — tudatosságában ez egyáltalán nem jelent korlátot, sőt ő is megismerhet minden, az állati létszintről az Isten-szerű létszintre történő teremtményi felemelkedéssel járó nehézségekkel való időbeli küzdelmet, és részt is vehet azokban.

2. Mindenütt-jelenvalóság és mindenütt-hatóság

^{118:2.1 (1296.3)} Az Istenség mindenütt-hatóságát nem szabad összekeverni az isteni mindenütt-jelenvalóság véglegességével. Az Egyetemes Atya saját akarata szerint van az, hogy a Legfelsőbbnek, a Véglegesnek és az Abszolútnak ellensúlyoznia kell, össze kell hangolnia és egyesítenie kell az ő tér-időbeli mindenütt-hatóságát és az ő tér-időt-meghaladó

mindenütt-jelenvalóságát az ő időtlen és téren kívüli egyetemes és abszolút jelenlétével. Emlékezzetek arra, hogy az Istenség mindenütt-hatósága igen gyakran a térhez köthető, de nem feltétlenül időhöz kötött.

118:2.2 (1296.4) Halandó és morontia felemelkedőkként egyre nagyobb mértékben ismeritek meg Istent a Hétszeres Isten segédkezésén keresztül. A Havonán keresztül felfedezitek a Legfelsőbb Istent. A Paradicsomon személyként találkoztok vele, a végleges rendre eljutva pedig rögvést kísérletet fogtok tenni arra, hogy őt mint a Véglegest megismerjétek. Véglegesrendüként a Végleges elérését követően úgy látszik, mintha csupán egyetlen továbbvezető út maradna számotokra, ami pedig nem más, mint az Abszolút keresése. Egyetlen véglegesrendűt sem fognak az Istenségi Abszolút elérésével együtt járó bizonytalanságok összezavarni, hiszen a legfelsőbb és végleges felemelkedési szakaszok végén e teremtmény már megtalálta az Atya Istent. E véglegesrendűek kétségkívül hinni fogják, hogy még ha sikerülne is megtalálniuk az Abszolút Istent, akkor is csak ugyanazon Istent, az önmagát a végtelenhez és az egyetemeshez közelebb eső szinteken megnyilvánító paradicsomi Atyát fedeznék fel. Kétségkívül igaz, hogy az Isten abszolút értelemben való elérése a világegyetemek Elsődleges Ősét éppúgy felfedné, mint a személyiségek Végleges Atyját.

118:2.3 (1296.5) Lehet, hogy a Legfelsőbb Isten nem mutatja meg az Istenség tér-időbeli mindenütt-jelenvalóságát, ám ő a szoros értelmében az isteni mindenütt-hatóság megnyilvánulása. A Teremtő szellem-jelenléte és a teremtrész anyagi megnyilvánulásai között található a

mindenütt ható keletkezésnek — az evolúciós Istenség világegyetemi megszületésének — egy óriási területe.

^{118:2.4 (1296.6)} Ha a Legfelsőbb Isten valaha közvetlen irányítást szerez a tér és idő világegyetemei fölött, akkor — meggyőződésünk szerint — ez az Istenség-igazgatás a Végleges felügyelete alatt fog folyni. Egy ilyen esemény során a Végleges Isten az idő világegyetemei számára úgy kezdene megnyilatkozni, mint a Mindenható Legfelsőbb irányító szerepkörei tekintetében a felsőbb-idő és a meghaladott tér felett felügyeletet gyakorló tapasztalás-meghaladó Mindenható.

^{118:2.5 (1297.1)} A halandói elmében felmerülhet a kérdés (miként mibennünk is): ha a nagy világegyetemi igazgatási hatáskör megszerzése során a Legfelsőbb Isten fejlődése együtt jár a Végleges Isten magasabb szintű megnyilvánulásaival, akkor a Végleges Istennek az eleve feltételezett külső térbeli világegyetemekben való megjelenését az Abszolút Istennek hasonló és magasabb szintű kinyilatkoztatásai fogják kísérni? Erre tényleg nem tudjuk a választ.

3. Tér-idő viszonyok

^{118:3.1 (1297.2)} A véges fogalmak szintjén az Istenség kizárólag a mindenütt-hatóság révén lenne képes egyesíteni a tér-idő megnyilvánulásokat, ugyanis az idő nem más, mint pillanatok sorozata, a tér pedig összetartozó pontok rendszere. Ti végeredményben az időt elemzéssel, a teret pedig egységbe foglalás útján fogjátok fel. A személyiség egységbe rendező látásmódja révén hangoljátok össze és társítjátok e két, nem is hasonló fogalmat. A teljes állatvilágban egyedül az ember

rendelkezik a tér-idő érzékeléshez szükséges képességekkel. Egy állat számára a mozgás jelentéssel bír, de értéket csak a személyiségként besorolt teremtmény számára jelent.

118:3.2 (1297.3) A dolgok az időhöz kötöttek, az igazság viszont időtlen. Minél több igazságot ismertek meg, annál inkább magatok is igazzá váltok, annál többet megérthettek a múltból és annál többet felfoghattok a jövőből.

118:3.3 (1297.4) Az igazság megingathatatlan — mindörökre mentes minden átmeneti hányattatástól, jóllehet sohasem halott és merev, mindig rezgő és megfelelő — sugárzóan eleven. Ám amint az igazság tényhez kötődik, akkor mind az idő, mind a tér befolyásolja a jelentéstartalmát és kölcsönös összefüggésbe hozza annak értékeit. A tényhez kapcsolt igazság valóságai fogalmakká válnak és ennek megfelelően a viszonylagos mindenségrendi valóságok szintjére süllyednek.

118:3.4 (1297.5) A Teremtő abszolút, örök igazságának és a véges, időleges teremtmény tényszerű tapasztalásának összekapcsolódása a Legfelsőbb új, megjelenő értékét hozza létre. A Legfelsőbb fogalma alapvető fontosságú az isteni, nem változó túlvilágnak a véges, folyton változó innenvilággal való összehangolásában.

118:3.5 (1297.6) Az összes nem abszolút dolog közül a tér kerül a legközelebb ahhoz, hogy abszolúttá váljon. A tér láthatólag abszolút értelemben végleges. A térnek az anyagi szinten való értelmezése a számunkra valódi nehézséget amiatt jelent, hogy míg anyagi testek léteznek a térben, addig maga a tér is létezik ugyanezen anyagi testekben. Az, hogy a tér sok tekintetben

abszolút jelleget mutat, még nem jelenti, hogy maga is abszolút lenne.

^{118:3.6 (1297.7)} Talán segít a térvizonyok megértésében, ha elképzelitek, hogy a tér — függő értelemben — végeredményben minden anyagi test sajátja. Ennélfogva amikor valamely test a téren keresztül halad, akkor magával viszi minden sajátosságát is, még azt a teret is, mely e mozgó testben benne van és amely e mozgó test sajátja.

^{118:3.7 (1297.8)} A valóság összes mintája teret foglal az anyagi szinteken, de szellem-minták kizárólag a térrel összefüggésben léteznek; ezek nem foglalnak el és nem szorítanak ki teret, és nem is foglalnak teret magukba. De számunkra a tér legnagyobb rejtélye az eszme mintájával kapcsolatos. Az elme területére lépve egy kirakójáték számos elemével találkozunk. Vajon az eszme mintája — a valósága — foglal-e teret? Ténylegesen nem tudjuk, jóllehet bizonyosak vagyunk abban, hogy az eszme mintája nem tartalmaz teret. Ugyanakkor kockázatos dolog lenne leszögezni, hogy az anyagtalan sohasem térszerű.

4. Elsődleges és másodlagos okozati viszony

^{118:4.1 (1298.1)} A halandó ember istentani nehézségei és metafizikai kényszerhelyzetei közül sok abból ered, hogy az ember rosszul helyezi el az Istenség-személyiséget és ebből eredően végtelen és abszolút sajátosságokat tulajdonít az alárendelt Isteniségnek és az evolúciós Istenségnek. Nem szabad elfelejtenetek, hogy míg valóban van egy igazi Első Ok, addig számtalan mellérendelt és alárendelt ok is létezik, melyek mindegyike társ- és másodlagos ok.

^{118:4.2 (1298.2)} Az első és második okok között az a lényegi különbség, hogy az első okok eredeti hatásokat keltenek, melyek bármely előző okozati viszonyból eredő tényező örökségétől mentesek. A másodlagos okok olyan hatásokat eredményeznek, amelyek mindig más, előző okozati viszonyból származó örökséggel rendelkeznek.

^{118:4.3 (1298.3)} A Korlátlan Abszolútban eredendően meglévő tisztán nyugalmi lehetségesek képesek az Istenségi Abszolútnak azon okozati viszonyaira válaszolni, melyeket a paradicsomi Háromság cselekedetei hoznak létre. Az Egyetemes Abszolút jelenlétében ezen okozatkeltés-átjárta nyugalmi lehetségesek nyomban működésbe lépnek és képessé válnak bizonyos tapasztalás-meghaladó segítő hatását viszonzni, akiknek cselekedetei eredményeként ezen megelevenedett magvában valók igazi világegyetemi fejlődési lehetőségekké, tényleges növekedési képességgé alakulnak át. A nagy világegyetem teremtetői és szabályozói az így megérett magvában valókon adják elő a mindenségrendi evolúció soha véget nem érő színművét.

^{118:4.4 (1298.4)} Az okozati viszony — eltekintve az öröktől való létezésen alapuló dolgoktól — hármas alapfelépítésű. A jelen világegyetemi korban való működését figyelembe véve és a hét felsőbb-világegyetem véges szintjét tekintve a következőképpen értelmezhető:

^{118:4.5 (1298.5)} 1. Nyugalmi potenciálok megelevenedése. A beteljesülés létrejötte az Egyetemes Abszolútban az Istenségi Abszolút cselekedetei révén, mely a Korlátlan Abszolútban és rá alapulóan, valamint a paradicsomi Háromság önálló akarati rendelkezéseinek eredményeként működik.

2. Világegyetemi kibontakozási lehetőségek meglényegülése. Ez a szét nem vált magvában valóknak különálló, jól meghatározott tervekre való átalakítását jelenti. Ez az Istenség Véglegességének és a tapasztalás-meghaladó szint számos segédjének cselekedete. E cselekedetek tökéletes előzményei az egész világmindenség jövőbeli igényeinek. A lehetségesek elkülönülésével hozható kapcsolatba az, hogy a Világmindenség Építészei a világegyetemek istenségképe igazi megtestesítőiként léteznek. Terveik terjedelme végleges értelemben a világmindenség fogalomkorlátja által térhatároltnak tűnik, de ezeket mint terveket egyéb módon nem korlátozza idő és tér.

3. Világegyetemi ténylegességek teremtése és fejlődése. Az Istenség Véglegességének lehetőség-teremtő jelenlétével átjárt mindenségrend az alapja a Legfelsőbb Teremtők azon működésének, hogy a megérett lehetségesek tapasztalásbeli ténylegesekké alakulását az időben elősegítsék. A világmindenségben belül a lehetséges valóság mindennemű ténylegessé alakulását a végleges fejlődési képesség korlátozza, és e ténylegessé válást a megjelenés végleges szakaszaiban tér-idő korlátok is szabályozzák. A Paradicsomról jövő Teremtő Fiak — ténylegességüket tekintve — mindenségrendi értelemben átalakító teremtők. Ám ez semmiképpen sem érvényteleníti az embernek a róluk mint teremtőkről alkotott képét; véges nézőpontból ők valóban képesek teremteni és ténylegesen így is tesznek.

5. Mindenhatóság és összeférhetőség

Az Istenség mindenhatósága nem jelent egyúttal hatalmat a meg-nem-tehető megtételére. A tér-idő keretei

között és a halandói megértés értelmi vonatkoztatási pontjából nézve még a végtelen Isten sem képes a kört négyszögesíteni vagy eredendően jó rosszat alkotni. Isten nem képes nem-istenszerű dolgot tenni. A bölcséleti fogalmak efféle ellentmondása a nemléttel egyenértékű, és egyúttal azt is jelenti, hogy így semmi sem teremődik. Egy személyiségjegyet nem lehet egyszerre Istenszerű és nem-istenszerű. Az összeférhetőség az isteni hatalom eredendő sajátja. Mindez abból a tényből ered, hogy a mindenhatóság nem csak saját természettel rendelkező dolgokat teremt, hanem minden dolog és lény természetének is ez a forrása.

118:5.2 (1299.2) Kezdetben mindent az Atya egymaga tesz, de amint az örökkévalóság látképe a Végtelen akaratára és parancsaira válaszul végre feltárul, akkor egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a teremtmények, sőt az emberek feladata Isten társává lenni a végső beteljesülés elérésében. Ez igaz még a húsvér testben eltöltött életben is; amikor ember és Isten társul, akkor a társulás jövőbeli lehetőségei korlátlanok lesznek. Amint az ember felismeri, hogy az Egyetemes Atya az ő társa a végtelen fejlődésben, mihelyt eggyé válik a benne lakozó Atya-jelenléttel, akkor — szellemben — eltépte az idő kötelékeit és már meg is kezdte az örökkévalóságig tartó fejlődést az Egyetemes Atya keresésében.

118:5.3 (1299.3) A halandó tudatossága a tényről a jelentéstartalom felé, majd annak elérését követően az érték felé haladva teljeseedik ki. A Teremtő tudatossága a gondolat-értéktől a szó-jelentéstartalmon keresztül a cselekvés ténye felé halad. Mindig Isten-cselekvésnek kell oldania az öröktől való létezésen alapuló végtelenségben eredendően benne rejlő

korlátlan egység reteszét. Mindig az Istenségnek kell biztosítania a világegyetemi mintát, a tökéletes személyiségeket, az eredeti igazságot, szépséget és jóságot, amelyet minden, istenségit el nem érő teremtszész rész magáévá tenni igyekszik. Mindig Istennek kell először megtalálnia az embert annak érdekében, hogy az ember később megtalálhassa Istent. Mindig lennie kell egy Egyetemes Atyának, mielőtt még egyetemes fiúi állapot és azt követően egyetemes testvériség lehetne.

6. Mindenhatóság és mindentevőség

^{118:6.1 (1299.4)} Isten ténylegesen mindenható, de nem mindenben tevékeny — nem személyesen ő cselekszik meg mindent, amit megcselekszenek. A mindenhatóság magában foglalja a Mindenható Legfelsőbb és a Legfelsőbb Lény hatalomgyakorlási képességét, de a Legfelsőbb Isten saját akaratából véghez vitt cselekedetei nem a Végtelen Isten személyes tettei.

^{118:6.2 (1299.5)} Az elsődleges Istenség mindentevőségét hirdetni egyet jelentene a közel egymillió paradicsomi Teremtő Fiú előjogaitól való megfosztásával, nem is szólva a velük együtt alkotó munkát végző segédek különféle rendjeinek megszámlálhatatlan sokaságáról. A teljes világegyetemben mindössze egyetlen okozatlan Ok van. Minden más ok ennek az egyetlen Első Nagy Oknak és Közeppontnak a származéka. E bölcselet egyetlen elemében sem sérti a hatalmas világegyetem szerte létező Istenség-gyermekek miriádjainak szabad-akaratát.

118:6.3 (1299.6) Helyi viszonylatban a szabad akarat látszólag okozatlan okként működik, azonban vitathatatlanul olyan örökítő tényezőket mutat, melyek kapcsolatba hozzák az egyetlen, eredeti és abszolút Első Okkal.

118:6.4 (1299.7) Minden akarat viszonylagos. Az eredetiség szempontjából csak az Atya-VAGYOK az, aki az akaratban véglegességet birtokol; abszolút értelemben kizárólag az Atya, a Fiú és a Szellem rendelkezik olyan akarat-előjogokkal, melyeket nem korlátoz idő és nem határol tér. A halandó embert szabad akarral, a választás hatalmával ruházták fel, és bár az ő választása nem abszolút, mégis többé-kevésbé véglegesnek tekinthető a véges szintjén és a választó személyiség sorsát illetően.

118:6.5 (1300.1) Az abszolútot el nem érő szinteken az akarat a döntési jogkört gyakorló személyiség saját korlátaiba ütközik. Az ember nem választhat azon a körön kívül, amely a választási lehetőségeit alkotja. Az ember nem választhatja, hogy például más legyen mint emberi lény, attól eltekintve, hogy választhatja azt, hogy többé váljon mint egy ember; vállalkozhat a világegyetemi felemelkedéssel járó utazásra, de ez azért van így, mert az emberi választás és az isteni választás e ponton éppen egybeesik. És amit egy fiú kíván és amit az Atya akar, az kétségtelenül megtörténik.

118:6.6 (1300.2) A halandói létben folyamatosan különböző viselkedési lehetőségek adódnak és szűnnek meg, és amikor választani lehet, akkor az emberi személyiség állandóan a sokféle cselekvési mód valamelyike mellett dönt. Az időbeni akarat az időhöz kötődik, és ki kell várnia annak az idejét, amíg kifejeződésére lehetőség nyílik. A szellemi akarat már

megízlelte azt, hogy milyen megszabadulni az idő kötelékeitől, részlegesen már megszabadult az időbeli egymásra következéstől, és ez azért van így, mert a szellemi akarat azonosítja önmagát az Isten akaratával.

118:6.7 (1300.3) Az akaratnak — a választásnak — abban a világegyetemi keretben kell működnie, amely a felsőbb, korábbi választásra válaszul jelent meg ténylegesen. Az emberi akarat teljes hatóköre szigorúan véve is véges-korlátolt, kivéve egyetlen egyet: amikor az Isten megtalálását választja, és azt, hogy olyanná váljon mint ő, akkor e döntése a végest meghaladja; csak az örökkévalóságban derülhet ki, hogy vajon e döntés egyúttal meghaladja-e az abszonitot is.

118:6.8 (1300.4) Az Istenség mindenhatóságának felismerése egyet jelent a biztonságtudatokkal a mindenségrendi létpolgárság megtapasztalásában, a megnyugtató biztonság érzékelésével a Paradicsomra vezető hosszú utatokon. Viszont a mindentevőség téveszméjének elfogadása a minden-isten tan hatalmas tévedésének felkarolásával azonos.

7. Mindentudás és eleve elrendelés

118:7.1 (1300.5) A Teremtő akarata és a teremtmény akarata működésének a nagy világegyetemben korlátai vannak, és ezen akaratok a Főépítések által megteremtett lehetőségeknek megfelelően működhetnek. E felső határok előre meghatározott volta azonban egyáltalán nem csorbítja a teremtményi akarat függetlenségét e határokon belül. A végleges előzetes tudás — a minden véges választás teljes szabadsága — sem érvényteleníti a véges akaratot. Az érett és előrelátó emberi lény képes lehet valamely fiatalabb társa döntésének

következményeit igen pontosan megmondani előre, de ez az előzetes ismeret semmit sem von le magának a döntésnek a szabadságából és eredetiségéből. Az Istenek bölcsen korlátozták az éretlen akarat hatókörét, de ez az akarat — e megszabott határok között — mégiscsak igazi akarat.

^{118:7.2 (1300.6)} Még az összes múltbeli, jelenbeli és jövőbeli döntés legfelsőbb kölcsönös összefüggése sem rontja e választások hitelességét. Sokkal inkább a mindenségrend fejlődésének előre elrendelt irányvonalát jelzi, és azon saját akarattal bíró lények előzetes tudását sugallja, akik választásuk szerint az összes valóság tapasztalásbeli alapra épülő megjelenítésének alkotó részeivé válhatnak.

^{118:7.3 (1300.7)} A véges választásban elkövetett hiba idő-korlátolt és tér-határolt. Csak az időben és a Legfelsőbb Lény fejlődő jelenlétén belül létezhet. Az ilyen téves választás időbeni lehetőség jellegű, és (a Legfelsőbb teljességének hiánya mellett) azon választási lehetőségek körét jelzi, amelyekkel az éretlen teremtménynek fel kell ruházódnia annak érdekében, hogy a valósággal való, a szabad akarata szerinti kapcsolatteremtés révén élvezze saját világegyetemi fejlődését.

^{118:7.4 (1301.1)} Az idő-korlátozta térben jelen lévő bűn egyértelmű bizonyítéka a véges akarat időleges szabadságának (és szabadosságának). A bűn egyrészt a személyiségnek a viszonylag független akarat szabadságától elvakított éretlenségét, másrészt a mindenségrendi létpolgársággal járó legfelsőbb rendű kötelezettségek és feladatok megértésére való képtelenségét mutatja.

118:7.5 (1301.2) A véges területein jelen lévő gonoszság az Istennel-nem-azonosult összes sajátlényeg átmeneti valóságát láttatja. A teremtmény csak akkor lesz igazán valóssá a világegyetemekben, ha már Isten-azonosulttá vált. A véges személyiség nem ön-teremtő, viszont a választási lehetőségek felsőbb-világegyetemi porondján saját maga határozza meg a sorsát.

118:7.6 (1301.3) Az életadomány felruházza az anyagi-energia rendszereket azzal, hogy képesek legyenek önmagukat fenntartani, terjeszteni és a mindenkori feltételekhez igazítani. A személyiség-adomány pedig felruházza az élő szervezeteket az önmeghatározás, az önfejlesztés és az Istenség eggyé kapcsolódó szellemével való önazonosulás további előjogaival.

118:7.7 (1301.4) A személyest el nem érő élő dolgok elme-megelevenítő energia-anyag létét jelzik, először fizikai szabályozók, majd pedig elmeszellem-segédek formájában. A személyiség-sajátság az Atyától származik és egyedi választási előjogokat biztosít az élő rendszer számára. De ha a személyiség rendelkezik a valóság-azonosításra irányuló személyes választási előjoggal, és ha ez igaz és szabad döntést jelent, akkor a fejlődő személyiségnek rendelkeznie kell azzal a választási lehetőséggel is, hogy önmagát összezavarja, önmaga egységét megbontsa és önpusztítónak váljon. A mindenségrendi önpusztítás lehetősége nem küszöbölhető ki, ha a fejlődő személyiségnek a véges akarat gyakorlásában igazi szabadság adatik.

118:7.8 (1301.5) Ezért jelent tehát egyre nagyobb biztonságot a személyiségi választás határainak beszűkítése szerte az alacsonyabb létszinteken. Az egyre magasabb világegyetemi

szintek elérésével egyre nagyobb szabadság adatik a választásnak; a választás fokozatosan közelít az isteni szabadsághoz, amint a felemelkedő személyiség eljut az isteniségi állapotig, a világegyetem céljainak legteljesebb elfogadásáig, a mindenségrendi-bölcsesség kiteljesítéséig és az Isten akaratával és útjával való teremtményi azonosulás véglegességéig.

8. Szabályozás és felügyelet

118:8.1 (1301.6) A tér-idő teremtsrészekben a szabad akaratot megszorítások, korlátozások övezik. Az anyagi-élet evolúciója először gépies, majd elme által megelevenített, és végül (a személyiség-adomány befogadását követően) szellemvezérelté válhat. A szerves evolúciót a lakott világokon fizikailag az élethordozók eredeti fizikai-élet mintáinak meghatározottságai korlátozzák.

118:8.2 (1301.7) A halandó ember egy gép, egy élő működési rend; gyökerei ténylegesen az energia fizikai világában erednek. Sok emberi válasz jellegét tekintve önmagától végbemenő; az élet nagy része gépies. De az ember, a működési rendszer, sokkal több, mint egy gép; az ember rendelkezik elmével, és szellem lakozik benne; és bár anyagi léte során sohasem lesz képes a létezés vegyi és villamos működésmódjától megszabadulni, mégis egyre jobban képes megtanulni azt, hogy e fizikai-élet gépet miként rendelje alá irányító bölcsességének, melynek tapasztalásbeli alapját az a folyamat képezi, hogy az ember elméjét a bent lakozó Gondolatigazító szellemi késztetéseinek megfelelő cselekvésnek szenteli.

118:8.3 (1301.8) A szellem felszabadítja, a működési rend pedig korlátozza az akarat működését. A működési rend által nem szabályozott, a szellemmel nem azonosult tökéletlen választás veszélyes és bizonytalan. A gépies fölérendeltség a fejlődés kárára nyújt állandóságot; a szellem-szövetség elszakítja a választást a fizikai szinttől, és egyúttal az egyensúlyi állapotnak olyan isteni biztonságot ad, mely a tökéletesebb világegyetemi szellemi látásmód és a megnövekedett mindenségrendi értelem eredménye.

118:8.4 (1302.1) A teremtményt fenyegető igazán nagy veszély az, hogy az életrendszer kötelékeiből való kiszabadulás eredményeként a teremtmény nem lesz képes ezen állandósághiányt ellensúlyozni a szellemmel kialakítandó egyetértő munkakapcsolatban. A gépies állandóságból részben megszabadult teremtményi választás esetleg kísérletet tehet további ön-felszabadításra a nagyobb mértékű szellemmel való azonosulástól függetlenül.

118:8.5 (1302.2) Az élőlénytani evolúció egységes alapelve a kezdetleges ember számára lehetetlenné teszi, hogy a lakott világokon jelentős mértékű önkorlátozó képesség birtokában jelenjen meg. Ennélfogva ugyanazon alkotó formaterv, amelynek rendeltetése a továbbfejlődés, létrehozza azokat a külső — tér és idő, éhség és félelem — korlátokat, amelyek oly hatékonyan szűkítik az ilyen fejletlen teremtmények szellemi-tel-nem-érő választási lehetőségeinek körét. Annak során, hogy az emberi elme egyre nehezebben teljesíthető akadályokon jut túl sikerrel, ugyanezen alkotó formaterv biztosította a fáradságosan begyűjtött tapasztalásbeli alapra épülő bölcsesség faji örökségének lassú felhalmozódását is — másként

fogalmazva, biztosította a gyengülő külső megszorítások és az erősödő belső megkötések közötti egyensúly fennmaradását.

118:8.6 (1302.3) Az evolúciónak, az ember kulturális fejlődésének lassúsága azon fék — anyagi tehetetlenség — hatékonyságának bizonyítéka, amely oly hatékonyan működik a fejlődés veszélyes mértékű sebességének visszafogásában. Így maga az idő tompítja és vezeti el azokat az egyébként halálos következményeket, amelyek az emberi cselekvés elől az eljövendőt elzáró korlátok alól való túl korai szabadulással együtt járnának. Mert ha a műveltség túl gyorsan fejlődik, ha az anyagi előrehaladás üteme meghaladja az istenimádat-bölcsesség fejlődési ütemét, akkor a polgárosultság magában hordozza a visszafejlődés magvait; és hacsak a tapasztalásbeli alapra épülő bölcsesség gyors növekedése nem tart ennek ellensúlyt, az ilyen emberi társadalmak e magas, ám éretlen fejlődési szintekről visszaesnek, és a bölcsességbeli folytonossághiány „sötét korszakaiban” megtapasztalható lesz az ön-felszabadítás és az önmérséklés közötti egyensúly elkerülhetetlen helyreállítódása.

118:8.7 (1302.4) Kaligasztia gonoszsága a fokozatos emberi felszabadulás idő-szabályozójának kiiktatásában állt — ama visszatartó korlátozások indokolatlan lerombolásáról van szó, melyeket az akkori halandói elmék maguk tapasztalásilag még nem döntöttek le.

118:8.8 (1302.5) A tér és idő részleges korlátozására képes elme éppen e tétivel adja bizonyosságát annak, hogy már rendelkezik azokkal a bölcsesség-csírákkal, amelyek a már meghaladott visszatartó korlátok helyébe lépve hatékonyan tudnak szolgálni.

Lucifer hasonlóképpen bizonyos, a helyi csillagrendszerben érvényesítendő szabadságok túl korai elérését megakadályozó idő-szabályozó kiiktatására törekedett. A fény és élet korszakába eljutott valamely helyi csillagrendszer tapasztalati úton már a magáévá tette azokat a nézőpontokat és teljesebb látásmódokat, amelyek számos olyan módszer alkalmazását lehetővé teszik, amelyek az adott világegyetem-résznek az említett megelőző korszakaiban bomlasztó hatásúak és pusztítóak lennének.

Amint az ember a félelem béklyóit lerázza, amint gépeivel földrészeket és világtengereket köt össze, amint rögzített adataival nemzedékeket és évszázadokat hidal át, akkor minden egyes ledöntött korlátot valamilyen új, önként vállalt korláttal kell helyettesítenie a gyarapodó emberi bölcsesség erkölcsi parancsával összhangban. Ezek az önként vállalt korlátozások az emberi polgárosodott társadalom összes tényezője közül egyből a legerősebb és a legkifinomultabb korlátozásokká válnak — s ezek az igazság fogalmai és a testvériség eszményképei. Az ember még a könnyörülettel együtt járó visszatartó erővel is felruházhatja magát, ha szeretni meri embertársait, míg a szellemi testvériség kezdeteihez jut el, ha úgy dönt, hogy úgy fog bánni velük, mint amilyen bánásmódot saját maga is megérdemelne, sőt amilyen bánásmódban szerinte Isten részesítené őket.

Az eredendően magukból fakadó világegyetemi válaszok a mindenségrendben állandók és bizonyos formában fenn is maradnak. Az Istent ismerő és az ő akaratát végrehajtani kívánó, szellemi látásmóddal rendelkező személyiség istenien állandó és örökkön létező. Az ember nagy világegyetemi

kalandja abban áll, hogy a halandói elme a gépies nyugvás állandóságából a szellemi lendület isteniségébe átlépjen, és az ember ezen átalakulást a saját személyes döntéseinek ereje és következetessége révén hajtja végre, minden egyes élethelyzetben kijelentve, hogy „azt akarom, hogy legyen meg az akaratod”.

9. Világegyetemi működési rendek

^{118:9.1 (1303.2)} Az idő és a tér a világmindenség együttes működési rendje. Ezen eszközök révén válnak a véges teremtmények képessé arra, hogy a Végtelennel együtt létezzenek a mindenségrendben. A véges teremtményeket az idő és a tér hatékonyan elválasztja az abszolút szintektől. De ezek a szigetelő közegek (amelyek nélkül halandó nem lenne képes létezni) közvetlen hatást fejtenek ki a véges cselekvési kör korlátozásában. Ezek nélkül a teremtmények nem tudnának cselekedni, de ezek révén minden teremtmény cselekedetei egyértelműen korlátozottak.

^{118:9.2 (1303.3)} A felsőbb elmék által létrehozott működési rendek az ő alkotóerőik felszabadítása érdekében működnek, ám bizonyos mértékben folyton korlátozzák minden alárendelt értelem cselekedeteit. A világegyetemek teremtményei számára e korlátozás a világegyetemek működési rendjeként nyilvánul meg. Az ember nem rendelkezik korlátlanul szabad akaráttal; a választási lehetőségek köre korlátozott, de e korlátok között az emberi akarat viszonylag független.

^{118:9.3 (1303.4)} A halandói személyiség életrendszerei — az emberi test — a halandó-feletti alkotó formaterv terméke; ennél fogva az ember egymaga sohasem szerezhethet felette tökéletes

ellenőrzést. Csak amikor a felemelkedő ember — a vele eggyé kapcsolódott Igazítóval közösen — önmaga számára megalkotja a személyiség-kifejező rendszert, akkor tesz majd szert a tökéletes irányításra.

^{118:9.4 (1303.5)} A nagy világegyetem működési rend és élő szervezet is egyben, gépies és élő is — olyan élő rendszer, melyet a Legfelsőbb Elme elevenít meg, a Legfelsőbb Szellem hangol össze és amely a hatalmi és a személyiség-egyesítő legfelsőbb szinteken mint a Legfelsőbb Lény nyer kifejeződést. Viszont a véges teremtés működési rendjének tagadása egyet jelent a tények tagadásával és a valóság figyelmen kívül hagyásával.

^{118:9.5 (1303.6)} A működési rendek az elme, a mindenségrendi kibontakozási lehetőségeken és azokban alkotó elme termékei. A működési rend a Teremtő-gondolat végleges kikristályosodása, és mindig az azt létrehozó akarat-szándéknak megfelelően munkál. Ugyanakkor bármely rendszer rendeltetése az eredetében keresendő, nem pedig a működésében.

^{118:9.6 (1303.7)} E rendszereket nem úgy kell tekinteni, mint amelyek korlátozzák az Istenség cselekedeteit; az igazság inkább az, hogy az Istenség éppen ezekben a rendszerekben érte el az egyik örök kifejeződési formáját. Az alapvető világegyetemi működési rendek az Első Forrás és Közeppon abszolút akaratára válaszul jöttek létre, és ezért örökmód tökéletes összhangban fognak működni a Végtelen tervével; ezek ténylegesen is e terv nem-akarati mintái.

^{118:9.7 (1303.8)} Van némi fogalmunk arról, hogy a Paradicsom működési rendje miként hozható kapcsolatba az Örökkévaló

Fiú személyiségével; e kapcsolat pedig az Együttes Cselekvő működése. Vannak elméleteink arra nézve is, hogy az Egyetemes Abszolút miként működik a Korlátlan feltételezett rendszereivel és az Istenségi Abszolút magvában való személyével összefüggésben. Viszont a kifejlődő Legfelsőbb és Végleges Istenségekben megfigyeléseink szerint bizonyos személytelen szakaszok és akarati ellendarabjuk tényleges egyesülése zajlik jelenleg, és emiatt a minta és a személy között új viszony van kialakulóban.

^{118:9.8 (1304.1)} A múlt örökkévalóságában az Atya és a Fiú a Végtelen Szellem kifejeződésében alkotott egységet. Ha a jövő örökkévalóságában a tér és idő helyi világegyetemeinek Teremtő Fiai és Alkotó Szellemei alkotó egységet hoznak létre a külső tér területein, akkor egységük, mint az ő isteni természetük együttes kifejeződése, vajon mit fog létrehozni? Nagyon is lehetséges, hogy egy mind ez idáig ismeretlen Végleges-Istenség megnyilatkozásnak, egy újfajta főkormányzói rend megnyilvánulásának leszünk tanúi. E lények különleges személyiség-előjogokkal rendelkeznek majd, lévén ők a személyes Teremtő, a személytelen Alkotó Szellem, a halandó-teremtményi tapasztalás és az Isteni Segédkező fokozatos megszemélyesülésének egyesülése lesznek. E lények véglegesek lehetnek annyiban, hogy személyes és személytelen valóságot egyaránt magukba foglalnak, míg vegyítik a Teremtő és a teremtmény tapasztalatait. Akármilyen sajátságokkal rendelkezzenek is a külső tér teremtményrészeinek ezen eleve feltételezett feladatkörű háromságainak harmadik személyei, meg fognak tartani valamit abból az ő Teremtő Atyjukhoz és Alkotó Anyjukhoz fűződő ugyanazon viszonyból, amely a Végtelen Szellem,

valamint az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú között is megvan.

118:9.9 (1304.2) A Legfelsőbb Isten nem más, mint az összes világegyetemi tapasztalás megszemélyesülése, az összes véges fejlődés összpontosulása, az összes teremtményi valóság kiteljesedése, a mindenségrendi bölcsesség betetőzése, az idő-galaxisok összarányos szépségének megtestesülése, a mindenségrendi elme-jelentéstartalmak igazsága és a legfelsőbb szellemértékek jósága. A Legfelsőbb Isten az örök jövőben e számos véges sokféleséget egyetlen, tapasztalásbeli alapra épülő jelentéstartalommal bíró egésszé fogja majd össze, éppen úgy, ahogy most öröktől való létezésen alapuló egységet alkotnak ezek az abszolút szinteken a paradicsomi Háromságban.

10. A Gondviselés rendeltetési céljai

118:10.1 (1304.3) A gondviselés nem azt jelenti, hogy Isten minden dolgot az érdekünkben és előre eldöntött. Isten túlságosan is szeret bennünket ahhoz, hogy ilyet tegyen, mert ez nem lenne más, mint mindenségrendi zsarnokság. Az ember viszonylagos döntési szabadsággal rendelkezik. Az isteni szeretet olyan vaksi ragaszkodásnak sem tekinthető, mellyel Isten az embergyermekait babusgatná és kényeztetné.

118:10.2 (1304.4) Az Atya, a Fiú és a Szellem — mint a Háromság — nem azonos a Mindenható Legfelsővel, viszont a Mindenható felsősége sohasem nyilvánulhat meg nélkülük. A Mindenható növekedésének középpontja a ténylegesség Abszolútjaiban van, míg alapjai a lehetséges Abszolútjaiban találhatók. A Mindenható Legfelsőbb rendeltetési céljai viszont a

paradicsomi Háromság rendeltetési céljaival hozhatók összefüggésbe.

^{118:10.3 (1304.5)} Úgy látszik, mintha a Legfelsőbb Lényben minden világegyetemi működési szakasz részlegesen újraegyesülne ezen tapasztalás által fejlődő Istenség személyisége révén. Ezért amikor a Háromságot mint egyetlen Istent akarjuk látni, és ha e fogalmat a jelenleg ismert és szervezett nagy világegyetemre korlátozzuk, akkor észrevehetjük, hogy a kifejlődő Legfelsőbb Lény a paradicsomi Háromság részleges képmása. Észrevehetjük azt is, hogy e Legfelsőbb Istenség a véges anyag, az elme és a szellem személyiségi egységbe rendeződéseként fejlődik a nagy világegyetemben.

^{118:10.4 (1304.6)} Az Isteneknek sajátosságaik vannak, a Háromságnak azonban rendeltetési céljai, és miként a Háromság, a gondviselés maga is egy rendeltetés, a világegyetemek mindensége személyestől-különböző felügyeletének összetett működése, mely a Mindenható hatalmában összegződő Hétszeresnek az evolúciós szintjeitől az Istenség Véglegességének tapasztalás-meghaladó területein is túl terjed.

^{118:10.5 (1304.7)} Isten minden egyes teremtményt mint gyermeket szeret, és e szeretet minden egyes teremtményt körülvesz minden időben és térben. A gondviselés a teljesség viszonylatában működik, és bármely teremtmény rendeltetésével olyan kapcsolatban áll, amilyen viszonyban e rendeltetési cél a teljessel van. Bármely lény vonatkozásában a gondviselési beavatkozás az adott lény adott rendeltetésének az adott teljes dolog evolúciós növekedéséhez mért jelentőségét mutatja; e teljes dolog lehet az egész emberfajta, az egész nemzet, az egész bolygó vagy még nagyobb teljesség. A

teremtény rendeltetésének fontossága váltja ki a gondviselési beavatkozást, nem pedig a teremtménynek mint személynek a fontossága.

118:10.6 (1305.1) Mindazonáltal az Atya mint személy bármikor megváltoztathatja a mindenségrendi események sodrát az Isten akaratának megfelelően, az Isten bölcsességével összhangban és az Isten szeretetétől hajtva.

118:10.7 (1305.2) De amit az ember gondviselésnek hív, az túl gyakran az ő saját képzeletének terméke, a valóban véletlenszerű körülmények összekapcsolása. Ugyanakkor van valódi és megjelenő gondoskodás a világegyetem-lét véges területén, létezik a tér energiáinak, az idő mozgásának, az értelmes elme gondolatainak, a jellem eszményképeinek, a szellemi természet vágyainak és a fejlődő személyiségek céltudatos, saját akaratán alapuló cselekedeteinek igaz és ténylegessé váló összefüggésrendszere. Az anyagi területek körülményei véglegesen és véges értelemben szervesen beépülnek a Legfelsőbb és a Végleges összefonódó jelenlétébe.

118:10.8 (1305.3) Amint a nagy világegyetem rendszerei az elme felügyeletén keresztül egy bizonyos végleges mértékig tökéletessé válnak, és amint a teremtményi elme isteniségi mértékű tökéletességig jut a szellemmel való tökéletesített egységesülésen keresztül, és amint a Legfelsőbb ezt követően megjelenik mint mindeme világegyetemi jelenségek tényleges egyesítője, annak megfelelően válik a gondviselés egyre jobban érzékelhetővé.

118:10.9 (1305.4) Az evolúciós világokon alkalmanként eluralkodó, meglepően váratlan körülmények egy része a Legfelsőbb

fokozatosan megszülető jelenlétének, az ő jövőbeli világegyetemi tevékenységei ízelítőjének köszönhető. A halandó teremtmény által gondviselésnek minősített dolgok többsége valójában nem az; a halandói megítélés helyességét nagymértékben korlátozza az életkörülmények igazi jelentéstartalmaiba kellő mélységben való betekintés képességének hiánya. A halandó teremtmény által jó szerencsének tekintett dolgok nagy része valójában inkább balszerencsének minősíthető; az emberre rámosolygó szerencse a legnagyobb emberi sorscsapás lehet, ha az illetőt meg nem érdemelt pihenéshez és anyagi javakhoz juttatja; a szenvedő halandóra megpróbáltatásokat halmozó torz végzet látszólagos kegyetlensége a valóságban az éretlen személyiség lágy vasát az igazi jellem edzett acéljává nemesítő tűzként viselkedhet.

118:10.10 (1305.5) Van gondviselés a fejlődő világegyetemekben, és ezt a teremtmények olyan mértékben képesek felfedezni, amilyen mértékben a fejlődő világegyetek rendeltetésének megértéséhez szükséges képességeket megszerezték. A világegyetemi rendeltetési célok teljes megértésének képessége egyet jelent a teremtmény evolúciós kiteljesedésével, és úgy is megfogalmazható, hogy az nem más, mint a Legfelsőbb elérése a tökéletlen világegyetek jelenlegi besorolásának keretein belül.

118:10.11 (1305.6) Az Atya szeretete közvetlenül az egyén szívében munkál az összes többi egyén cselekedeteitől vagy megnyilvánulásaitól függetlenül; a viszony személyes — ember és Isten áll kapcsolatban egymással. Az Istenség (a Mindenható Legfelsőbb és a paradicsomi Háromság)

személytelen jelenléte az egész iránt tanúsít tiszteletet, nem a rész iránt. A Felsőség felügyeleti gondviselése egyre nyilvánvalóbbá válik, amint a világegyetem egyre nagyobb rendszertani egységei a fejlődés során a véges beteljesüléseket egyre jobban megközelítik. Amint a csillagrendszerek, csillagvilágok, világegyetemek és felsőbb-világegyetemek eljutnak a fény és élet korszakába, a Legfelsőbb fokozatosan megszületik mint a mindazon dolgok jelentőségteljes összekapcsolója, amelyek megjelenése folyamatban van, míg a Végleges fokozatosan megszületik, mint a minden dolgok tapasztalás-meghaladó egyesítője.

118:10.12 (1306.1) Kezdetben egy evolúciós világon az anyagi rend természetes megjelenési formái és az emberi lények személyes vágyai gyakran szembenállónak tűnnek. A fejlődő világon végbemenő dolgok közül sok a halandó ember számára meglehetősen nehezen felfogható — a természet törvényei gyakorta kegyetlennek, könyörtelennek és közömbösnek tűnnek mindazzal szemben, ami az emberi felfogás szerint igaz, szép és jó. De a mi megfigyeléseink szerint e nézőpontot az emberiség bolygói fejlődési útja során a következő tényezők módosítják:

118:10.13 (1306.2) 1. Az ember javuló felfogóképessége — az embernek az a képessége, hogy egyre jobban képes megérteni azt a világot, amelyben él; azon egyre kiteljesedő képessége, hogy megértse az idő anyagi tényeit, a gondolkodás jelentőségteljes eszméit és a szellemi látásmód értékes eszményképeit. Mindaddig, amíg az emberek csak mérőruddal mérik a fizikai természetű dolgokat, addig nem remélhetik, hogy rátalálnak az idő és tér egységére.

118:10.14 (1306.3) 2. Az emberi ellenőrzés alá vont dolgok körének bővülése — az anyagi világ törvényeivel és a szellemi létezés céljaival kapcsolatos ismeretek fokozatos felhalmozódása, és e két valóság bölcséleti összehangolásának lehetőségei. Az ember, a vadember, védtelenül ki volt szolgáltatva a természeti erőknek, a saját benső félelmei által megteremtett szolgasorban élt. A félig polgárosodott ember elkezd felnyitni a természet titkainak tárházát és a tudománya lassan, de annál eredményesebben lerombolja a babonákat, miközben biztosítja a bölcsélet értelmének és az igazi szellemi tapasztalás értékeinek megtalálásához szükséges új és szélesebb tényszerű alapokat. Az ember — a polgárosodott ember — egyszer majd megszerzi a teljes ellenőrzést a bolygóján működő fizikai erők felett; az Isten szeretete a szívében hatékonyan fog kiáradni az embertársai iránti szeretet formájában, míg az emberi létezés értékei a halandói képességek végső határaihoz közelítenek.

118:10.15 (1306.4) 3. Az ember beilleszkedése a világegyetembe — a kiteljesedő emberi látásmód és az ember tapasztalati alapra épülő teljesítményének javulása együtt kiegyensúlyozottabbá teszi kapcsolatát a Felsőség — a paradicsomi Háromság és a Legfelsőbb Lény — egyesítő jelenléteivel. Éppen ez alakítja ki a Legfelsőbb fennhatóságát azokon a világokon, amelyek már régen eljutottak a fény és élet korszakába. E fejlett bolygók valóban összehangzó költemények, a mindenségrendi igazság keresésén keresztül elért jószág szépségének képei. Ha ilyen dolgok egy bolygóval megtörténhetnek, akkor még nagyobb dolgok történhetnek meg a csillagrendszerekkel és a nagy világegyetem még nagyobb egységeivel, amint azok is elérik a véges növekedési lehetőségek kimerülése által jelzett nyugalmi létszintet.

^{118:10.16 (1306.5)} Az ilyen fejlett fajtába tartozó bolygón a gondviselés ténylegessé vált, az életkörülmények kölcsönös összefüggése véglegesen kialakult, ám ez nem csak azért van így, mert az ember a világának anyagi nehézségei fölébe kerekedett; ennek oka az is, hogy az ember végre elkezdett a világegyetemi fejlődési irányvonalak szerint élni; a Felsőség útját követi az Egyetemes Atya elérése céljából.

^{118:10.17 (1306.6)} Az Isten országa az emberek szívében van, és mihelyt ez az ország valamely világ összes emberi egyedének szívében ténylegessé válik, akkor Isten törvényei is ténylegessé válnak az adott bolygón; és ez a Legfelsőbb Lény fennhatóságának kiteljesedése.

^{118:10.18 (1306.7)} Ahhoz, hogy az emberben tudatosuljon a gondviselés az időben, előbb teljesítenie kell a tökéletesség elérésének feladatát. De az ember már most is megtapasztalhatja e gondviselést annak örökkévalósági jelentéstartalmaiban, ha eltűnődik azon a világegyetemi tényen, hogy minden dolog — legyen az jó vagy rossz — együtt munkálkodik az Istent ismerő halandók fejlődésének előmozdításában azon az úton, amelyen e halandók a mindenek Atyját keresik.

^{118:10.19 (1306.8)} A gondviselés egyre jobban érzékelhetővé válik, amint az emberek az anyagitól a szellemi irányában egyre feljebb jutnak. A teljes szellemi látásmód elérése képessé teszi a felemelkedő személyiséget arra, hogy összhangot érzékeljen ott, ahol addig csak összevisszaság volt. Maga a morontia mota is valódi előrehaladást jelent ebbe az irányba.

118:10.20 (1307.1) A gondviselés részben annak a tökéletlen Legfelsőbbnek a felügyelete, mely a tökéletlen világegyetemekben megnyilvánul, és amely ennél fogva mindig is:

118:10.21 (1307.2) 1. Részleges — a Legfelsőbb Lény tényleges megjelenésének tökéletlenségéből eredően, és

118:10.22 (1307.3) 2. Kiszámíthatatlan — a teremtményi magatartás ingadozásai következtében, mely magatartás szintenként mindig más és más, és így érzékelhetően különféle ellentétes válaszokat kelt a Legfelsőbbben.

118:10.23 (1307.4) Amikor az ember az életkörülményeibe való gondviselői beavatkozásért imádkozik, akkor az imájára érkező válasz sok esetben az ő saját megváltozott viszonyulása az élethez. A gondviselés azonban nem szeszélyes, és nem is valószínűtlen vagy varázslatos dolog. A gondviselés a véges világegyetemek nemes fenségének lassú, de biztos megjelenése, amelyeknek fenséges jelenlétét a fejlődő teremtmények alkalmanként érzékelhetik a saját világegyetemi fejlődésükben is. A gondviselés a tér galaxisainak és az idő személyiségeinek határozott és magabiztos menetelése az örökkévalósági célok felé, először a Legfelsőbbben, majd a Véglegesben és végül talán az Abszolútban. A végtelenségben — úgy hisszük — ugyanez a gondviselés van jelen, és ez nem más, mint a paradicsomi Háromság azon akarata, cselekedet-összessége és célja, mely az egymásra következő világegyetemek mindenségrendi látképét folytonos változásra készíti.

^{118:10.24 (1307.5)} [Ennek az írásnak az összeállítását egy, az Urantián ideiglenesen állomásozó Fenséges Hírvivő hitelesítette.]

119. írás

Krisztus Mihály alászállásai

^{119:0.1 (1308.1)} ENGEM, a Nebadon Estcsillagainak vezetőjét jelölt ki Gábel arrra a feladatra, hogy az Urantián beszámoljak a Világegyetem Urának, a nebadoni Mihálynak hét alászállásáról; a nevem Gavalia. E beszámoló során szigorúan tartom magam a megbízatásommal járó kötelekhez.

^{119:0.2 (1308.2)} Az alászállási sajátosság az Egyetemes Atya paradicsomi Fiainak természetéhez hozzátartozik. A paradicsomi Fiak különböző rendjeinek az alárendelt élő teremtmények élettapasztalataihoz való közeledés iránt érzett vágyaiban a paradicsomi szüleik isteni természete tükröződik. A paradicsomi Háromság Örökkévaló Fia vezette be ezt a szokást, hétszer szállt alá a Havona hét körébe Grandfanda és a térből és időből jövő első zarándokok felemelkedése idején. Az Örökkévaló Fiú a képviselőinek, a Mihály és Avonal Fiaknak a személyében folytatja önmaga adományozását a tér helyi világegyetemei számára.

^{119:0.3 (1308.3)} Amikor az Örökkévaló Fiú Teremtő Fiút adományoz valamely megtervezett helyi világegyetemnek, akkor az a Teremtő Fiú teljes felelősséget vállal azon új világegyetem befejezéséért, irányításáért és rendezett működtetéséért, beleértve az örökkévaló Háromságnak teendő ünnepélyes esküt is, hogy addig nem gyakorolja az új teremtrész feletti teljes főhatalmat, amíg hét teremtményi alászállását sikeresen nem teljesíti és amíg azt az illetékes felsőbb-világegyetemi

Nappalok Elődei nem szentesítik. E kötelezettséget minden olyan Mihály Fiú magára veszi, aki vállalja, hogy a Paradicsomot elhagyva világegyetem-szervezéshez és világegyetem-teremtéshez fog.

119:0.4 (1308.4) E teremtményi megtestesülések célja, hogy az ilyen Teremtők bölcs, rokonszenves, igazságos és megértő uralkodókká váljanak. Ezek az isteni Fiak természetüknél fogva igazságosak, de az egymást követő alászállási tapasztalások eredményeként megértően könyörületessé válnak; a természetüknél fogva irgalmasok, de e tapasztalások új és más módokon is könyörületesebbé teszik őket. A helyi világegyetek kormányzására való felkészülésben és kiképzésben ezek az alászállások jelentik az utolsó lépést ahhoz, hogy e magasztos feladatot isteni pártatlansággal és igaz ítézőképességgel teljesíthessék.

119:0.5 (1308.5) Bár az ezen alászállásokban érintett és azoknak hasznát látó különböző világok, csillagrendszerek és csillagvilágok, valamint a világegyetemi értelmek különféle rendjei számára számos nem várt előny is jelentkezik, az alászállások elsődleges célja mégis az, hogy magának a Teremtő Fiúnak a személyes képzését és világegyetemi felkészítését lezárják. Ezek az alászállások nem alapvetők a helyi világegyetem bölcs, igazságos és hatékony irányításában, viszont feltétlenül szükségesek a különböző életformákban és a miriádnyi értelmes, ámde tökéletlen teremtményben bővelkedő teremtményszám pártatlan, könyörületes és megértő igazgatásához.

119:0.6 (1308.6) A Mihály Fiak a maguk teremtmelte különböző rendű lények iránti teljes és igaz rokonszenvvel kezdik meg

világegyetem-szervező munkájukat. Mérföldetlen
könyörületességgel viseltetnek mindeme teremtmények iránt,
még sajnálatot is éreznek azok iránt, akik tévelyegnek és a saját
önzőségük ingoványában vergődnek. De az igazságossággal és
a pártatlansággal való felruházottság még nem elégséges a
Nappalok Elődei nagyrabecsülésének kivívásához. A felsőbb-
világegyetem hármasság uralkodói addig soha nem fogadják el a
Teremtő Fiút a Világegyetem Egyeduralkodójának, amíg el
nem éri a saját teremtményei nézőpontját annak révén, hogy
maga szerez tényleges tapasztalatot ilyen teremtményekként a
létük környezetében. Így válnak a Fiak avatott és megértő
urakká; megismerik azokat a csoportokat, amelyek felett
uralkodnak és a világegyetemi hatalmat gyakorolják. Az élő
tapasztalások révén gyakorlati könyörületességre, pártatlan
ítélőképességre és a tapasztalásra épülő teremtményi lét szülte
türelemre tesznek szert.

119:0.7 (1309.1) A Nebadon helyi világegyetemet most egy olyan
Teremtő Fiú uralja, aki teljesítette az alászállási szolgálatát;
igaz és kegyelmes felsőséggel uralkodik az ő fejlődő és
tökéletesedő világegyetemének minden nagy területe felett. A
nebadoni Mihály az Örökkévaló Fiúnak a 611.121. adománya
az idő és tér világegyetemei számára, és a ti helyi
világegyetemek szervezését mintegy négyszázmilliárd évvel
ezelőtt kezdte meg. Mihály az első alászállási küldetésére
nagyjából akkor készült, amikor az Urantia a mai formáját
kezdte felvenni, egymilliárd évvel ezelőtt. Az alászállásai úgy
százötvenmillió évenként követték egymást, az utolsóra
ezerkilencszáz évvel ezelőtt került sor az Urantián. És most
hozzáfogok ezen alászállások természetének és jellegének

olyan részletes bemutatásához, amennyire azt a felhatalmazásom engedi.

1. Az első alászállás

^{119:1.1 (1309.2)} Majdnem egymilliárd évvel ezelőtt a Nebadon világegyetem összehívott igazgatói és vezetői a Szalvingtonon ünnepélyes keretek között hallhatták Mihály bejelentését, miszerint mostantól testvérbátyja, Immanuel veszi át a Nebadon irányítását addig, amíg ő (Mihály) egy nem ismertetett küldetésen vesz részt. Semmilyen más bejelentés nem hangzott el e küldetésről, eltekintve attól, hogy a Csillagvilági Atyákhoz küldött búcsúüzenet egyéb utasítások mellett ezt tartalmazta: „Benneteket pedig Immanuel gondjaira és felügyeletére bízlak erre az időre, amíg én paradicsomi Atyám akaratának teszek eleget.”

^{119:1.2 (1309.3)} E búcsúüzenet elküldése után Mihály megjelent a Szalvington kilépőmezőjén, éppúgy, mint számos más alkalmakkor, ha az Uverszára vagy a Paradicsomra készült, attól eltekintve, hogy most egyedül jött. E szavakkal zárta búcsúbeszédét: „Csak rövid időre hagylak el benneteket. Sokan közületek, tudom, velem jönnének, de ahová megyek, oda ti nem jöhettek. Amit tenni fogok, azt ti nem tehetitek meg. A paradicsomi Istenségek akaratát megyek teljesíteni, és amint teljesítettem küldetésemet és e tapasztalatot megszereztem, visszatérek a helyemre, közétek.” Amint ezeket elmondta, a nebadoni Mihály eltűnt az egybegyűltek szeme elől és csak húsz szabványév múlva jelent meg újból. Az egész Szalvingtonon csak az Isteni Segédkező és Immanuel tudta, hogy mi történik, és a Nappalok Szövetsége csak Gábriellel, a

Fényes Hajnalcsillaggal, a világegyetem főigazgatójával osztotta meg a titkot.

119:1.3 (1309.4) A Szalvington minden lakója, valamint a csillagvilágok és a csillagrendszerek központi világain élők a világegyetemi híradó állomásokon gyűltek össze, remélve, hogy megtudnak valamit a Teremtő Fiú küldetéséről és hollétéről. Egészen a Mihály elindulását követő harmadik napig nem érkezett semmilyen érdemleges üzenet. E napon aztán a Melkizedek szférából, e rend nebadoni központjából híradás érkezett a Szalvingtonra, mely erről a rendkívüli és soha nem hallott eseményről számolt be: „Ma délben, e világ fogadómezőjén egy különös Melkizedek Fiú jelent meg, aki nem közülünk való, de teljesen olyan, mint a rendünkbeliek. Kíséretében egyetlen omniáf volt csupán, aki ajánlásokat hozott az Uverszáról, valamint a Nappalok Elődei által készített és a szalvingtoni Immanuel által jóváhagyott utasításokat adott át vezetőnknek, melyek megszabták, hogy ez az új Melkizedek Fiú a rendünkbe felvétessen és a nebadoni melkizedek közé veszélyhelyzeti szolgálatra beosztasson. Így volt elrendelve és így is lett.”

119:1.4 (1310.1) Nagyjából ez minden, ami Mihály első alászállásáról a szalvingtoni feljegyzésekben áll. Semmi egyébéről nincs adat egészen száz urantiai évig, amikor is Mihály visszatérésének és a világegyetemi irányítás váratlan folytatásának tényét rögzítik. De a melkizedek világában van egy különleges irat, mégpedig egy beszámoló e különös Melkizedek Fiúnak az akkori veszélyhelyzeti egységeknél eltöltött szolgálatáról. Az iratot most a Melkizedek Atya otthonának előterében álló kis templomban őrzik, és az irat az átmeneti besorolású

Melkizedek Fiú huszonnégy világegyetemi veszélyhelyzeti bevetéséről számol be. E feljegyzés, melyet nem is olyan régen tekintettem át, így fejeződik be:

^{119:1.5 (1310.2)} „És e napon délben, váratlanul és mindössze három testvérünk jelenlétében, a rendünkbeli látogató Fiú ugyanúgy távozott a világunkból, ahogyan jött, csak egy omniáf volt vele; és e beszámolót annak igazolásával zárom, hogy e látogató Melkizedekként élt, Melkizedek módjára dolgozott Melkizedekhez hasonló alakban, és rendünk veszélyhelyzeti Fiaként hűségesen teljesítette feladatait. Egyhangúlag elfogadtuk őt a melkizedek vezetőjének, mivel páratlan bölcsességével, legmagasabb rendű szeretetével és kiváló kötelességtudatával kiérdemelte szeretetünket és tiszteletünket. Szeretett minket, megértett bennünket és velünk szolgált, és mi mindig az ő hűséges és elhivatott Melkizedek társai leszünk, mivel ez az idegen a mi világunkon mindörökre Melkizedek-természetű egyetemes segítővé vált.”

^{119:1.6 (1310.3)} Ez minden, amit elmondhattam nektek Mihály első megtestesüléséről. Mi természetesen jól tudjuk, hogy ez a különös Melkizedek, aki egymilliárd évvel ezelőtt oly rejtélyes körülmények között szolgált együtt a melkizedekkel, nem volt más, mint az első alászállási küldetését teljesítő, megtestesült Mihály. A feljegyzések nem állítják egyértelműen, hogy e különleges és eredményes Melkizedek valóban Mihály volt, de általánosan elterjedt az a felfogás, hogy ő volt. Talán e tényről semmilyen érdemi beszámoló nem lelhető fel a Szonaringtonon kívül található írásokban, mi pedig nem férünk hozzá annak a titkos világnak a feljegyzéseéhez. A megtestesülés és az alászállás rejtélyei csak az isteni Fiak szent

világában ismertek teljes egészében. A Mihály-féle alászállások tényeit mindannyian ismerjük, viszont nem értjük a kivitelezés módjait. Nem tudjuk, hogy a világegyetem irányítója, a melkizedek teremtője hogyan tud oly hirtelenül és megmagyarázhatatlanul egyikükké válni és mint egy közülük, közöttük élni és Melkizedek Fiúként száz évig dolgozni. Márpedig így volt.

2. A második alászállás

^{119:2.1 (1310.4)} Mihály Melkizedek megtestesülése után majdnem százötvenmillió évig minden rendben ment a Nebadon világegyetemben, amikor is a 37-es csillagvilág 11-es csillagrendszerében veszélyes helyzet kezdett kialakulni. Ennek alapja a csillagrendszer-fejedelmi rangban lévő egyik Lanonandek Fiú által szított viszály volt, mely ügyet a Csillagvilági Atyák kivizsgálták és a döntést a Nappalok Hűségese Követője, a csillagvilág paradicsomi tanácsosa jóváhagyta, de a tiltakozó Csillagrendszer Fejedeleme nem tudott teljesen belenyugodni a döntésbe. Több mint száz év elégedetlenség után a Fejedeleme társaival kirobbantotta a Nebadon világegyetemben a Teremtő Fiú hatalma ellen irányuló, egyik legkiterjedtebb méretű és leginkább megrendítő hatású felkelést, mely lázadást a Nappalok Elődeinek beavatkozása révén már régen kivizsgáltak és lezártak az Uverszán.

^{119:2.2 (1311.1)} Ez a lázadó Csillagrendszer Fejedeleme, Lutentia zavartalanul uralkodott székhely-bolygóján több mint húsz nebadoni szabványévig; ekkor, a Fenségesek az Uverszáról kapott jóváhagyás után, elrendelték a fejedelemszéktől való megfosztását és felkérték a Szalvington irányítóit, hogy a lakott

világok viszály-sújtotta, összezavarodott csillagrendszerének irányítására új Csillagrendszer Fejedelmet jelöljenek ki.

119:2.3 (1311.2) E felkérés szalvingtoni vételével egyidejűleg tette meg Mihály ama különleges, immár második szándéknyilatkozatát, miszerint elhagyja világegyetemi székhelyét azzal a céllal, hogy „teljesítsem paradicsomi Atyám akaratát”, megígérve, hogy „kellő időben visszatérek” és minden hatalmat paradicsomi testvérének, Immanuelnek, a Nappalok Szövetségének adott át.

119:2.4 (1311.3) És akkor, ugyanazon eljárással, mint amelyet a Melkizedek alászállási küldetésre való induláskor alkalmazott, Mihály újból elhagyta a székhely-szféráját. Három nappal e megmagyarázhatatlan eltűnés után egy új, addig ismeretlen egyed jelent meg a nebadoni elsőrendű Lanonandek Fiak tartalékosai körében. Ez az új Fiú délben, bejelentés nélkül jelent meg és a kíséretében csak egy terciáf volt, aki az Uverszai Nappalok Elődei által készített és a szalvingtoni Immanuel által hitelesített ajánlásokat és utasításokat hozta, melyek elrendelték, hogy ezt az új Fiút a 37-es csillagvilág 11-es rendszerébe vegyék fel a helyéről elmozdított Lutentia utódként, és az új fejedelem kijelöléséig az ügyvezető Csillagrendszer Fejedelem tisztséget ő töltsse be.

119:2.5 (1311.4) Több mint tizenhét világegyetemi szabványévig e különös és ismeretlen megbízott vezető felelt az irányításért, és ennek az összezavart és elcsüggesztett helyi csillagrendszernek az ügyeit nagy bölcsességgel intézte. Soha egyetlen Csillagrendszer Fejedelmet sem szerettek olyan odaadóan, nem tiszteltek és ismertek el annyian, mint őt. Igazságosan és kegyelemmel tett rendet a felkavart csillagrendszerben, kínos

gonddal ügyelve minden alattvalójára, még fel is ajánlotta a lázadó elődének, hogy megosztaná vele a csillagrendszer fejedelemszékét, ha a tiszteletlen viselkedéséért bocsánatot kér Immanueltől. Lutentia azonban megvetően elutasította a kegyelmi ajánlatot, mert jól tudta, hogy az új és különös Csillagrendszer Fejedeleme nem más, mint Mihály, éppen az általa nemrégiben megtagadott vezető. A félrevezetett és becsapott követőinek milliói azonban elfogadták a megbocsátást az akkoriban a Palonia csillagrendszer Megmentő Fejedelmének nevezett új uralkodótól.

^{119:2,6 (1311,5)} És eljött az a nagy nap, amikor a világegyetemi hatóságok által a tisztségéből eltávolított Lutentia helyére a véglegesen kinevezett, új Csillagrendszer Fejedeleme megérkezett és egész Palonia szomorú volt a Nebadonban valaha ismert legnemesebb és legjóságosabb uralkodó távozása miatt. Az egész csillagrendszerben szerették őt és társai a Lanonandek Fiak csapataiban is mind rajongtak érte. Indulása nem mellőzte az ünnepélyes kereteket; a csillagrendszeri székhely elhagyásának emlékére nagy ünnepséget rendeztek. Még eltévelyedett elődje is ilyen üzenetet küldött: „Pártatlan és igazságos vagy minden cselekedetedben. Bár én továbbra is elutasítom a paradicsomi uralmat, mégis kénytelen vagyok elismerni, hogy igazságos és könyörületes intéző vagy.”

^{119:2,7 (1312,1)} Ezután a felkelő csillagrendszer megbízott vezetője elhagyta rövid intézői tevékenységének színhelyét, a harmadik napon megjelent a Szalvingtonon és visszavette a Nebadon világegyetem kormányzását. Hamarosan követte ezt a harmadik uverszai nyilatkozat Mihály felségjogának és hatalmának kiterjesztéséről. Az első nyilatkozatot Mihály

nebadoni megérkezésekor adták ki, a másodikat röviddel a Melkizedek megtestesülés után, a harmadik pedig a második vagy másként a Lanonandek küldetés teljesítése után érkezett.

3. A harmadik alászállás

^{119:3.1 (1312.2)} A harmadik alászállásra akkor került sor, amikor a Szalvington legfelső tanácsa éppen végzett a 61-es csillagvilág 87-es csillagrendszer 217-es bolygóján tevékenykedő élethordozók ama kérésének elbírálásával, hogy egy Anyagi Fiút küldjenek a segítségükre. A bolygó történetesen egy olyan lakott csillagrendszerben helyezkedett el, ahol egy újabb Csillagrendszer Fejedeleme tért rossz útra és a Nebadonban ez volt addig a második ilyen felkelés.

^{119:3.2 (1312.3)} A bolygó Élethordozói által benyújtott kérelem elbírálását Mihály kérésére felfüggesztették, amíg Immanuel az ügyet meg nem vizsgálja és ki nem alakítja álláspontját. Ez nem volt szokványos eljárás, és jól emlékszem, hogy mindannyian valami nagyon szokatlanra számítottunk, és nem is maradtunk sokáig bizonytalanságban. Mihály a kormányzást Immanuelre, az angyali seregek parancsnokságát pedig Gábrielre bízta, és miután minden igazgatási felelősséget így elrendezett, elbúcsúzott a világegyetemi Anyaszellemtől és eltűnt a Szalvington kilépőmezőjéről pontosan úgy, ahogy már az előző két alkalommal is tette.

^{119:3.3 (1312.4)} Amint az várható volt, a harmadik napon váratlanul megjelent a 61-es csillagvilág 87-es csillagrendszerének központi világán egy különös Anyagi Fiú, akit egy társ nélküli szekonáf kísért, az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazását és a szalvingtoni Immanuel jóváhagyását

hozva. A megbízott Csillagrendszer Fejedelem azonnal kinevezte ezt az új és rejtélyes Anyagi Fiút a 217-es világ megbízott Bolygóhercegévé, és a kinevezését a 61-es csillagvilág Fenségesei azonnal jóváhagyták.

^{119:3,4 (1312,5)} Így kezdte meg nehéz küldetését e különleges Anyagi Fiú a világegyetem többi részével való közvetlen összeköttetéstől megfosztott, körülzárt csillagrendszer zárlat alá helyezett, szakadár és felkelő bolygóján, ahol a bolygói időszámítás szerint egy egész nemzedéknyi időt egyedül dolgozva töltött el. E veszélyhelyzeti Anyagi Fiú bűnbánatra és megtérésre készítette a vétkes Bolygóherceget és annak egész törzskarát, és tanúja lehetett, amint a bolygót visszaállítják a paradicsomi rendszerhez hű szolgálatba a helyi világegyetemekben uralkodó rendnek megfelelően. A kellő időben megérkezett az Anyagi Fiú és Leány ebbe a megújult és megváltozott világba, és amint teljesen felkészültek, mint a bolygó látható urai, a megbízott vagy másként veszélyhelyzeti Bolygóherceg egy nap délben hivatalos keretek között elhagyta a bolygót. Harmadnap aztán Mihály megjelent szokott helyén a Szalvingtonon, és nem sokkal ezt követően a felsőbb-világegyetemi híradások beszámoltak a Nappalok Elődeinek negyedik nyilatkozatáról, azaz a nebadoni Mihály felségjogának további kiterjesztéséről.

^{119:3,5 (1312,6)} Sajnálom, hogy nincs felhatalmazásom beszámolni arról a türelemről, állhatatosságról és hozzáértésről, melyről ez az Anyagi Fiú tett tanúbizonyságot a nehéz helyzetekben ezen az összezavarodott világon. Ennek az elszigetelt világnak a megtérése a megszabadulásról szóló nebadoni beszámolók egyik legmeghatóbb fejezete. A küldetés befejeztével egész

Nebadon előtt nyilvánvalóvá vált, hogy miért vállalja szeretett uruk ezeket az ismétlődő alászállásokat az értelmes lények alsóbb rendjeihez hasonló alakban.

^{119:3.6 (1313.1)} Mihály megtestesülései, mint Melkizedek Fiú, azután mint Lanonandek Fiú, majd mint Anyagi Fiú, rejtélyesek és megmagyarázhatatlanok. Minden alkalommal hirtelenül és az alászállási csoport teljesen felkészült egyedeként jelent meg. Az ilyen megtestesülések rejtélye csak azok számára válik megismerhetővé, akik hozzáférnek a Szonarington szent szféráján lévő feljegyzések belső köréhez.

^{119:3.7 (1313.2)} Az elszigetelt és lázadó világon végrehajtott csodálatos, Bolygóhercegeként való megtestesülés óta egyetlen nebadoni Anyagi Fiú vagy Leány sem próbált panaszkodni a feladatainak nehézségei miatt vagy bírálta volna bolygói küldetését. Az Anyagi Fiak mindörökké tudják, hogy a világegyetem Teremtő Fiának személyében megértő uralkodót és rokonszenves barátot ismernek, olyat, aki „minden tekintetben kipróbált és ellenőrzött”, és hogy nekik maguknak is éppen úgy kell kipróbáltatniuk és ellenőriztetniük.

^{119:3.8 (1313.3)} Minden egyes küldetést minden világegyetemi eredetű mennyei értelem egyre növekvő szolgálatkészsége és hűsége jellemezte, míg az egymást követő alászállási korszakok a világegyetemi igazgatás minden módszerében és minden kormányzási eljárásában megvalósuló tökélesedést és fejlődést hoztak. E megtestesülés után egyetlen Anyagi Fiú vagy Leány sem csatlakozott szánt szándékkal a Mihály elleni lázadáshoz; túlságos odaadással szeretik és tisztelik őt, semhogy tudatosan elutasítsák. A legutóbbi időkben már csak

a magasabb rendű lázadó személyiségek megtévesztése és álokoskodása vezeti félre az Ádámokat.

4. A negyedik alászállás

^{119:4.1 (1313.4)} Az uverszai ezerévenkénti számbavétel lezártakor történt, hogy Mihály intézkedett a nebadoni kormányzói hatalom átruházásáról Immanuel és Gábiel javára; és mi, felidézve a múltban lejátszódott hasonló eseményeket, természetesen felkészültünk arra, hogy Mihály hamarosan eltűnik a negyedik alászállási küldetésével összefüggésben, és nem is kellett sokáig várnunk, mert Mihály rövidesen végighaladt a Szalvington kilépőmezőjén és aztán szem elől veszítettük.

^{119:4.2 (1313.5)} Az alászállási eltűnése utáni harmadik napon figyeltünk fel erre a nebadoni szeráfi székhelyről az Uverszára érkező, fontos világegyetemi híradásra: „Egy ismeretlen szeráf érkezéséről adunk hírt, aki egy társ nélküli szupernáf és a szalvingtoni Gábiel kíséretében jelent meg. Ez a be nem jegyzett szeráf a nebadoni rend tagjának minősül és az uverszai Nappalok Elődeitől kapott megbízatást, melyet a szalvingtoni Immanuel támogat. E szeráf a helyi világegyetem legfelsőbb angyali rendjébe tartozónak minősül és már ki is neveztetett a tanító tanácsosok közé.”

^{119:4.3 (1313.6)} Mihály a szeráfi megtestesülése alkalmával mintegy negyven világegyetemi szabványévig volt távol a Szalvingtontól. Ez idő alatt szeráfi tanító tanácsosként, a ti fogalmaitok szerint körülbelül személyi titkárként működött huszonhat különböző tanítómester mellett, huszonkét különböző világban. Az utolsó vagy végső megbízatása alatt az

egyik Háromsági Tanító Fiú alászállási küldetésének tanácsadója és segítője volt a Nebadon világegyetem 3-as csillagvilága 84-es csillagrendszer 462-es világán.

^{119:4.4 (1314.1)} E Háromsági Tanító Fiú a hétéves megbízatása alatt sohasem volt teljesen bizonyos a szeráf társának valódi kilétéről. Igaz, akkoriban minden szeráfot különös érdeklődéssel figyeltek és vizsgáltak. Mindannyian nagyon jól tudtuk, hogy szeretett Urunk szeráf alakban valahol kint van a világegyetemben, de soha nem lehettünk biztosak a személyazonosságában. Egészen addig nem tudtuk határozottan azonosítani őt, amíg nem csatlakozott e Háromsági Tanító Fiú alászállási küldetéséhez. Ám a legfelsőbb szeráfokat egész idő alatt különleges gondoskodás vette körül, attól féltve, hogy bármelyikünk úgy találná, nem vagyunk tudatában annak, hogy a vendég a világegyetem teremtményi alászállási küldetésben lévő Uralkodója. És így az angyalokkal kapcsolatban mindörökké igazolódott, hogy Teremtőjük és Uruk „szeráfi személyiséghez hasonló alakban minden tekintetben kipróbáltatott és ellenőriztetett”.

^{119:4.5 (1314.2)} Ahogy az egymást követő alászállások egyre inkább a világegyetem alacsonyabb létformáinak jellegével bírtak, Gábiel is egyre nagyobb szerepet vállalt ezekben a megtestesülési kalandokban, és az alászállt Mihály és a helyette uralkodó Immanuel közötti világegyetemi kapcsolattartóként lépett fel.

^{119:4.6 (1314.3)} Mihály tehát már átesett az általa teremtet világegyetemi Fiak három rendjénél, a melkizedekek, a lanonandekék és az Anyagi Fiak rendjénél végrehajtott alászállások tapasztalásán. Ezután az angyali élethez hasonló

alakban, legfelsőbb szeráfként megszemélyesülve száll alá, mielőtt a saját akaratú teremtmények legalacsonyabb rendű formájának, a tér és idő evolúciós halandóinak felemelkedési létpályái különböző szakaszaira irányítaná a figyelmét.

5. Az ötödik alászállás

119:5.1 (1314.4) Urantiai időszámítás szerint kevéssel több mint háromszázmillió évvel ezelőtt újból tanúi lehettünk a világegyetemi hatalom Immanuelre ruházásának és megfigyelhettük Mihály felkészülését az indulásra. Ez annyiban különbözött az előzőektől, hogy most bejelentette, hogy a célállomása az Uversza, az Orvonton felsőbb-világegyetem központja. A megadott időben Urunk útnak indult, de a felsőbb-világegyetemi híradások soha nem tettek említést Mihály megérkezéséről a Nappalok Elődeinek bíróságaihoz. Nem sokkal azután, hogy elhagyta a Szalvingtont, az uverszai híradásokból a következő fontos bejelentésről értesülhettünk: „Ma, váratlanul, egy be nem jegyzett, felemelkedői létformájú, halandó eredetű zarándok érkezett a Nebadon világegyetemből, aki a szalvingtoni Immanueltől hozott felhatalmazást és akit a nebadoni Gábiel kísért. Ez az azonosítatlan lény igaz szellemnek minősült és a rendünkbe felvétetett.”

119:5.2 (1314.5) Ha netalán ma ellátogatnátok az Uverszára, akkor meghallgathatnátok az Eventod néven ismert, az időből és térből érkezett, különös és ismeretlen zarándok Uverszán eltöltött napjainak felidézését. Ez a felemelkedő halandó, nagyszerű személyiségében legalábbis a szellemi létformába emelkedett halandókkal tökéletes hasonlatosságot mutatva, orvontoni szabványidőben mérve tizenegy évig élt és

tevékenykedett az Uverszán. E lény az Orvonton különböző helyi világegyetemeiből érkező társaival együtt teljesítette megbízatásait és látta el a szellemi szakaszba emelkedett halandói feladatokat. „Minden tekintetben kipróbáltatott és ellenőriztetett, éppen úgy, ahogy a társai,” és előjárói minden alkalommal hitelesnek és bizalomra érdemesnek találták, a szellemtársai körében pedig kifogyhatatlan tiszteletet és hűséges csodálatot keltett.

119:5.3 (1315.1) A legnagyobb érdeklődéssel követtük e szellemzarándok életpályáját a Szalvingtonról, hiszen Gábiel jelenlétéből jól tudtuk, hogy e szerény és be nem jegyzett zarándokszellem nem más, mint a helyi világegyetemünk alászállott ura. Mihály első ilyen megjelenése a halandói evolúció egyik szakaszának szerepében borzongató és lenyűgöző esemény volt az egész Nebadon számára. Hallottunk már azelőtt is ilyesmiről, de most már tanúi is lettünk. Az Uverszán teljesen felkészült és tökéletesen képzett szellemhalandóként tűnt fel és mint ilyen folytatta életútját addig az előléptetésig, amikor is a Havonába jutó felemelkedő halandók csoportjába felvételre került; ekkor kapcsolatba lépett a Nappalok Elődeivel, és Gábiel társaságában váratlanul és minden különösebb feltűnés nélkül elhagyta az Uverszát, majd röviddel ezután megjelent a megszokott helyén a Szalvingtonon.

119:5.4 (1315.2) Csak e megtestesülés befejezése után értettük meg, hogy Mihály feltehetőleg meg fog testesülni a világegyetemi személyiségek különféle rendjeihez hasonló alakban, a legmagasabb melkizedekektől haladva lefelé a tér és idő evolúciós világaiban élő húsvér halandókig. Körülbelül

ekkoriban kezdtek a Melkizedek-karok tanítani arról, hogy Mihály egyszer talán majd halandói húsvér testben is megjelenik, és megindultak a találgatások, hogy vajon milyen eljárást fog alkalmazni e megmagyarázhatatlan alászálláshoz. Mihály személyes fellépése egy felemelkedőben lévő halandó szerepében új, további szempontként jelentkezett a teremtmények egész felemelkedési rendjében, mind a helyi világegyetemen, mind pedig a felsőbb-világegyetemen áthúzódó teljes létpálya vonatkozásában.

^{119:5.5 (1315.3)} Az egymást követő megtestesülések eljárása azonban továbbra is rejtély maradt. Még Gábriel is bevallja, nem érti, hogy a paradicsomi Fiú és a világegyetem Teremtője hogyan képes szabad akarata révén a saját alárendeltjeinek személyiségét felvenni és közülük egyként az életüket élni.

6. A hatodik alászállás

^{119:6.1 (1315.4)} Azután, hogy a Szalvingtonon már mindenki tudomást szerzett a közelgő alászállás előkészületeiről, Mihály összehívta a központi bolygón tartózkodókat és most először felfedte a megtestesülési tervének maradék részleteit, bejelentette, hogy hamarosan elhagyja a Szalvingtont abból a célból, hogy az ötös csillagvilág központi bolygóján a Fenséges Atyák bíróságainál morontia halandói létpályát vállaljon. Ekkor hallottunk először arról, hogy a hetedik és egyben utolsó alászállásra valamely evolúciós világon a halandói húsvér testhez hasonló alakban kerül majd sor.

^{119:6.2 (1315.5)} Mielőtt elindult volna a Szalvingtonról a hatodik alászállásra, Mihály beszédet intézett a szféra összegyűlt lakóihoz, és egy társ nélküli szeráf, valamint a nebadoni Fényes

Hajnalcsillag kíséretében mindenki szeme láttára elhagyta a bolygót. Míg a világegyetem irányítását ismét Immanuelre bízta, addig az igazgatási jogköröket szélesebb körben osztotta meg.

^{119:6.3 (1315.6)} Mihály felemelkedő besorolású, teljesen felkészült morontia halandóként jelent meg az ötös csillagvilág székhelyén. Sajnálom, hogy nem számolhatok be e szerény morontia halandó életének részleteiről, hiszen Mihály alászállási tapasztalásai között, még a megindító és megrázóan szomorú urantiai létével összevetve is, ez volt az egyik legkülönlegesebb és legbámulatosabb időszak. De a megbízatásom elfogadásakor vállalt számos kötelem között az is szerepel, hogy Mihály endantumi morontia halandóként befutott csodálatos életpályájának részleteit ne tárjam fel.

^{119:6.4 (1316.1)} Amikor Mihály visszatért a morontia megtestesülésből, mindannyian megértettük, hogy Teremtőnk egyúttal teremtménytársunkká is vált, hogy a Világegyetem Egyeduralkodója még a birodalma legalacsonyabb rendű, teremtetten értelmének is barátja és rokonszenves segítője. Már ezelőtt is volt tudomásunk arról, hogy valaki a világegyetem kormányzásában fokozatosan a magáévá tette a teremtmények nézőpontját, ugyanis erről lassanként tudomást szereztünk, de a morontia halandói alászállás teljesítése után, majd még inkább az Urantián az ács fiaként eltöltött élet után vált ez nyilvánvalóbbá.

^{119:6.5 (1316.2)} Gábrriel előre értesített bennünket arról, hogy mikor lép ki Mihály a morontia alászállásból és így megfelelő fogadtatásban részesíthettük őt a Szalvingtonon. Milliók és milliók gyűltek össze a Nebadon különböző csillagvilági

központi világairól, és a Szalvingtonnal szomszédos bolygók lakosságának többsége is eljött a világegyetem irányítására visszatérő uralkodó köszöntésére. Üdvözlő beszédeinkre, a teremtményeire oly sok figyelmet fordító Egyeduralkodót méltató szavainkra ő csak ennyit válaszolt: „Én egyszerűen csak az Atyám ügyében jártam. Mindössze azt teszem, ami a paradicsomi Fiaknak jól esik, akik szeretik a teremtményeiket és az ő megértésükre törekednek.”

^{119:6.6 (1316.3)} De attól a naptól kezdve egészen addig az óráig, amíg Mihály az Ember Fiaként bele nem fogott az urantiai vállalkozásba, az egész Nebadon folyamatosan azokat a hőstetteket tárgyalta, melyeket a Teljhatalmú Uralkodó mint evolúciós felemelkedésben lévő morontia halandó az alászállási megtestesülése idején az Endantumon véghez vitt, amikor is minden szempontból kipróbáltatott, éppúgy, ahogy az alászállásának helyt adó egész csillagvilág anyagi világaiból összegyűlt társai esetében is történt.

7. A hetedik és utolsó alászállás

^{119:7.1 (1316.4)} Több tízezer évig vártunk Mihály hetedik és egyben utolsó alászállására. Gábiel közölte, hogy erre az utolsó megtestesülésre a halandói húsvér testhez hasonló alakban kerül sor, de semmit sem tudtunk arról, hogy mikor, hol és miként fog lezajlani ez a záróesemény.

^{119:7.2 (1316.5)} Nem sokkal azután, hogy értesültünk Ádám és Éva vétségéről, nyilvánosan is bejelentették, hogy Mihály az Urantiát választotta utolsó megtestesülése színteréül. És így, több mint harmincötezer éve bolygótok kiemelt helyre került a teljes világegyetem tanácsaiban. Az urantiai megtestesülés

egyetlen szakaszával kapcsolatban sem volt semmilyen titok (magától a megtestesülési rejtélytől eltekintve). Az elejétől a végéig, majd Mihály végső és győzelmes visszatéréséig a Szalvingtonra mint legfelsőbb Világegyetemi Egyeduralkodó, teljes világegyetemi nyilvánosságot kapott minden, ami a ti kicsiny, de nagyra becsült világotokon történt.

119:7.3 (1316.6) Bár gondoltuk, hogy Mihály a teremtsz rész gyámoltalan csecsemőjeként fog megjelenni, magának az eseménynek a bekövetkeztéig nem voltunk biztosak benne. Annak előtte ugyanis mindig az alászállásra kiválasztott személyiség-csoport teljesen kifejlett egyedeként jelent meg, és így borzongást keltett bennünk az a Szalvingtonról származó bejelentés, hogy az urantiai Betlehemben megszületett a gyermek.

119:7.4 (1316.7) Nemcsak arra döbbsentünk rá, hogy Teremtőnk és barátunk az egész létpályája legfontosabb lépését teszi most meg, láthatóan kockáztatva hatáskörét és hatalmát a kiszolgáltatott gyermeki testben való megtestesülésekor, hanem azt is megértettük, hogy ezen utolsó, halandói alászállás örökre királysékbe emeli őt, mint a Nebadon világegyetem elvitathatatlan jogú és legfőbb urát. Földi időben számolva mintegy harmadévszázadon át a helyi világegyetem minden részében minden szem az Urantiára szegeződött. Minden értelmes lény megértette, hogy az utolsó alászállás zajlik, és mivel már régóta tudomásunk volt a Satania csillagrendszerben lezajlott luciferi lázadásról és a Kaligasztia-féle hűtlenségről magán az Urantián, ezért teljesen tudatában voltunk ama küzdelem hevességének, mely urunknak az alacsonyrendű,

húsvér testhez hasonló alakban lévő halandóként az Urantián való megtestesülésekor fog bekövetkezni.

119:7.5 (1317.1) József-fia-Jósua, a zsidó gyermek ugyanúgy fogant meg és született a világra, mint minden más gyermek előtte és azóta is, azzal a különbséggel, hogy e különleges gyermek a nebadoni Mihálynak, a Paradicsom isteni Fiának, a dolgok és lények teljes helyi világegyeteme teremőjének megtestesülése volt. Az Istenségnek a jézusi emberalakban, vagyis a világon természetes eredetüként való megtestesülésének rejtélye mindörökre megoldatlan marad. Még az örökkévalóságban sem fogjátok megismerni a Teremő teremtményi alakban és hasonlatosságban való megtestesülésének eljárását és módszerét. Az a Szonarington titka, és az ilyen rejtélyeket kizárólag az alászállási tapasztalást megélt isteni Fiak ismerik.

119:7.6 (1317.2) Bizonyos földi bölcsek tudtak Mihály közelgő érkezéséről. A szellemi éleslátással bíró bölcsek a világok közötti kapcsolat révén szereztek tudomást Mihály küszöbön álló urantiai alászállásáról. A szeráf a köztes teremtményeken keresztül tájékoztatta a káld papok egy csoportját, akiknek vezetője Ardnon volt. Isten e szolgálai látogatták meg a jászolban fekvő újszülött gyermeket. Az Ardnonnak és a társainak szóló bejelentés volt az egyetlen, Jézus születéséhez kapcsolódó természetfeletti jelenség, és a bejelentést a korábban Ádám és Éva mellett az első kertben tevékenykedett szeráf tette.

119:7.7 (1317.3) Jézus emberi szülei az adott kor és nemzedék átlagos képviselői voltak, és az Isten megtestesült Fiát ugyanúgy asszony szülte és ugyanúgy táplálta, mint ahogyan az akkor élt nép akármelyik másik gyermekével történt.

^{119:7.8 (1317.4)} Mihály urantiai tartózkodása történetének, a Teremtő Fiú világotokon való halandói alászállásának ismertetése túlmutat ennek az írásnak a keretein és célján.

8. Mihály helyzete a megtestesülések után

^{119:8.1 (1317.5)} Mihály utolsó és sikeres, urantiai alászállása után nemcsak a Nappalok Elődei fogadták el őt, mint a Nebadon főhatalmú urát, hanem az Egyetemes Atya is elismerte, mint a saját maga alkotta helyi világegyetem elfogadott igazgatóját. A Szalvingtonra való visszatérése után e Mihályt, az Ember Fiát és az Isten Fiát a Nebadon végleges urának nyilvánították. Az Uverszáról megérkezett Mihály hatalmának nyolcadik megerősítése, a Paradicsomról pedig elküldték az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú közös nyilatkozatát, mely az Isten és ember ezen egyesülését a világegyetem egyszemélyes vezetőjévé tette és utasította a Szalvingtonon állomásozó Nappalok Szövetségét, hogy jelentse be a Paradicsomra való visszavonulási szándékát. A csillagvilági központokon tartózkodó Nappalok Hűségesei Követőit szintén utasították a Fenségesek tanácsaiból való visszavonulásra. De Mihály nem értett egyet a tanácsadó és együttműködő háromsági Fiak visszahívásával. A Szalvingtonon összehívta, majd személyesen felkérte őket, hogy mindörökre maradjanak nebadoni tisztségeikben. A Fiak jelezték paradicsomi vezetőiknek, hogy szeretnének eleget tenni a felkérésnek, és nem sokkal ezután meg is érkeztek a paradicsomi határozatok, melyek e központi világegyetemi Fiakat mindörökre a nebadoni Mihály udvarához rendelték.

^{119:8.2 (1318.1)} Csaknem egymilliárd urantiai évet vett igénybe Mihály alászállási küldetéseinek teljesítése és a maga alkotta

világegyetem feletti legfőbb hatalmának végleges kiépítése. Mihály teremtőnek született, intézőnek tanult, végrehajtónak készítették fel, de megkövetelték tőle, hogy a főhatalmát tapasztalás útján szerezze meg. A kicsiny világotok így vált ismertté az egész Nebadonban, ahol Mihály teljesítette tapasztalásszerző küldetését, mely tapasztalást minden paradicsomi Teremtő Fiútól megkövetelik, mielőtt a maga alkotta világegyetem korlátlan irányítását és vezetését megkapná. Ahogyan felfelé emelkedtek a helyi világegyetemben, egyre többet fogtok megtudni a Mihály előző alászállásaihoz kapcsolódó személyiségi eszményképekről.

^{119:8.3 (1318.2)} A teremtett lényekként való alászállásai teljesítésével Mihály nem csak megalapozta saját főhatalmát, hanem a Legfelsőbb Isten kibontakozó hatalmát is megnövelte. Ezen alászállások során a Teremtő Fiú nem csak a teremtményszemélyiség különféle természeteinek alászállásbeli felfedezéséhez fogott hozzá, hanem a paradicsomi Istenségek többértű akaratát is kinyilatkoztatta, akiknek rendezett egysége, amint azt a Legfelsőbb Teremtők kinyilatkoztatták, a Legfelsőbb Lény akaratának megmutatkozása.

^{119:8.4 (1318.3)} Az Istenségek ezen akarati jellege örökre személyiséget nyert a Hét Tökéletes Szellem különböző természeteiben, és Mihály minden egyes alászállása ezen isteniségi megnyilatkozások egy-egy különleges feltárása volt. A Melkizedek alászállás alkalmával az Atya, a Fiú és a Szellem egyesített akaratát nyilvánította ki, a Lanonandek alászállás alkalmával az Atya és a Fiú akaratát; az ádámi alászállás alkalmával az Atya és a Szellem akaratát nyilatkoztatta ki, a

szeráfi alászállás alkalmával a Fiú és a Szellem akaratát; az uverszai halandóként való alászállás alkalmával az Együttes Cselekvő akaratát mutatta meg, a morontia halandóként való alászállás alkalmával az Örökkévaló Fiú akaratát; és az urantiai anyagi alászállás alkalmával az Egyetemes Atya akaratát élte meg, éppen úgy, mint egy húsvér halandó.

119:8.5 (1318.4) E hét megtestesülés teljesítése Mihály legfelsőbb főhatalmának felszabadulását és a korlátlan hatalom lehetőségének megteremtését eredményezte a Nebadonban. Mihály egyik alászállása alkalmával sem nyilatkoztatta ki a Legfelsőbb Istent, de a hét alászállás összességében a Legfelsőbb Lény új, nebadoni kinyilatkoztatását jelenti.

119:8.6 (1318.5) Az Istentől az emberig tartó leereszkedés tapasztalása során Mihály egyúttal megtapasztalta a megnyilatkozhatóság részlegességétől a végtelen cselekvés felsőbbségéig tartó emelkedést és az abszonit szerepe felszabadulásának véglegességét is. Mihály, egy Teremtő Fiú, a téridő egyik teremtetője, de Mihály, egy hétszeresen Tökéletes Fiú, a Háromsági Véglegest alkotó isteni testületeknek is a tagja.

119:8.7 (1318.6) A Teremtő Fiú a Háromság Hét Tökéletes Szelleme akaratának kinyilatkoztatása során szerzett tapasztalásain keresztül átélte a Legfelsőbb akaratának kinyilatkoztatási tapasztalásait is. Mihály a Felsőség akaratának kinyilatkoztatójaként az összes többi Tökéletes Fiúval együtt örökre azonosította magát a Legfelsőbbel. A mostani világegyetemi korszakban kinyilatkoztatja a Legfelsőbbet és részt vesz a Felsőség főhatalmának tényleges megjelenítésében. Úgy gondoljuk, hogy a következő világegyetemi korban viszont az első tapasztalás által fejlődő

Háromságban fog együttműködni a Legfelsőbb Lénnel a külső tér világegyetemeiért és világegyetemeiben.

^{119:8.8 (1319.1)} Az Urantia az egész Nebadon érzelmi kegyhelye, a tízmillió lakott világ legfontosabbika, a halandói otthona Krisztus Mihálynak, az egész Nebadon urának, a birodalmak Melkizedek szolgálójának, a csillagrendszeri megmentőnek, az ádami megváltónak, a szeráfi társnak, a felemelkedő szellemek társának, a morontia fejlődés előmozdítójának, a halandói testhez hasonló alakban élt Ember Fiának és az Urantia Bolygóhercegének. A beszámolóitok igazat állítanak, amikor ugyanennek a Jézusnak azt az ígéretét hirdetik, hogy egykor visszatér még az utolsó alászállásának világára, a Kereszt Világára.

^{119:8.9 (1319.2)} A Krisztus Mihály hét alászállását bemutató írás a hatvanharmadik a sorban, melyek összeállítását különböző személyek hitelesítették, elmesélve az Urantia történetét egészen Mihály halandói húsvér testben való megjelenésének idejéig. Ezek az írások a Mantutia Melkizedek vezette tizenkét főből álló nebadoni bizottság engedélye alapján készültek. A beszámolókat a feletteseink által jóváhagyott eljárás alkalmazásával szerkesztettük és angol nyelven készítettük urantiai időszámítás szerint Kr.u. 1935-ben.

Az Urantia könyv

IV rész. Jézus élete és tanításai

120. írás

Mihály megtestesülése az Urantían

120:0.1 (1323.1) A GÁBRIEL által kijelölt Melkizedek igazgatóként én kaptam megbízást arra, hogy azon kinyilatkoztatási bizottság felelős vezetőjeként, mely bizottság Mihálynak az Urantián és a halandói húsvér testhez hasonló alakban eltöltött élete történetét újból kifejti, beszámoljak azokról az eseményekről, melyek megelőzték a Teremtő Fiú Urantiára való megérkezését, aki e világon kezdte meg a világegyetemi alászállásának utolsó szakaszát. Ugyanolyan életet élni, mint amilyet a maga teremtette értelmes lényeknek is elrendel, tehát hogy a teremtett lények különféle rendjeihez hasonló alakban adja át magát, mind részét képezi annak az árnak, melyet minden Teremtő Fiúnak meg kell fizetnie a dolgok és lények saját maga alkotta világegyeteme feletti teljes körű és legfelsőbb főhatalom elnyeréséhez.

120:0.2 (1323.2) Ám azon eseményeket megelőzően, melyeket vázolni igyekszem, a nebadoni Mihály már hat alkalommal szállott alá a maga különféle teremtésű értelmes lényeknek hat különböző rendjéhez hasonló alakban. Ezután döntötte el, hogy a halandói húsvér testhez hasonló alakban az Urantiára száll alá, mely halandói húsvér test az ő értelmes, saját akaratú teremtményeinek legalsóbb rendjét jelenti, és az anyagi teremtrész ilyen emberi lényeként játssza el az utolsó felvonást a világegyetemi főhatóság megszerzésének színművében a világegyetemek mindensége isteni paradicsomi Urainak rendelkezései szerint.

120:0.3 (1323.3) Az egyes eddigi alászállások során Mihály nemcsak a maga teremtette lények egy-egy csoportjának véges tapasztalásaira tett szert, hanem olyan alapvető tapasztalatot is szerzett a paradicsomi együttműködés területén, mely

önmagában és önmagától is hozzájárul ahhoz, hogy a maga teremtette világegyetem főhatalmát gyakorolhassa. Az egész elmúlt helyi világegyetemi idő bármely pillanatában Mihály igényt tarthatott volna a teremő-fiói személyes főhatalomra és ilyen Teremő Fiúként e jogon irányíthatta volna a világegyetemet. Ha így történt volna, akkor Immanuel és a paradicsomi Fiú társak elhagyták volna a világegyetemet. Mihály azonban nem akart csak a maga kizárólagos jogán, Teremő Fiúként uralkodni a Nebadonban. Arra vágyott, hogy tényleges tapasztaláson keresztül, a paradicsomi Háromsághoz fűződő, együttműködésen alapuló alárendeltségben emelkedjen fel arra a magas világegyetemi rendre, ahol képessé válik a világegyetemének irányítására és a világegyetemi ügyek igazgatására olyan tökéletes éleslátással és olyan bölcs kivitelezéssel, mely egykor majd jellemezni fogja a Legfelsőbb Lény fenséges uralmát is. Nem a Teremő Fiúként való tökéletes uralkodásra törekedett, hanem olyan legfelsőbb szintű igazgatásra, mint amely a Legfelsőbb Lény világegyetemi bölcsességét és isteni tapasztalását testesíti meg.

120:0.4 (1324.1) Mihálynak ezért kettős célja volt azzal, hogy a világegyetemi teremtményeinek különféle rendjeinél a hét alászállást végrehajtsa: Először is teljesítette a teremtmények megértéséhez szükséges tapasztalást, melyet minden Teremő Fiútól megkövetelnek, mielőtt felveszi a teljes főhatalmat. Egy Teremő Fiú bármikor uralkodhat a saját jogán a világegyetemben, azonban a paradicsomi Háromság legfelsőbb képviselőjeként csak azt követően uralkodhat, hogy átesett a hét világegyetem-teremtményi alászálláson. Másodszor azon előjog megszerzésére törekedett, hogy a paradicsomi Háromság ama legmagasabb szintű hatáskörét

képviselhesse, mely egy helyi világegyetem közvetlen és személyes igazgatásában egyáltalán lehetséges. Mihály az egyes világegyetemi alászállásai során szerzett tapasztalásokban ennek megfelelően sikeresen és elfogadható mértékben önként vetette alá magát a paradicsomi Háromság személyeiből álló különféle társulások különbözőképpen megnyilvánuló akaratának. Vagyis az első alászálláskor az Atya, a Fiú és a Szellem együttes akaratának volt alárendelve; a második alászállásban az Atya és a Fiú akaratának; a harmadik alászállásban az Atya és a Szellem akaratának; a negyedik alászállásban a Fiú és a Szellem akaratának; az ötödik alászállásban a Végtelen Szellem akaratának; a hatodik alászállásban az Örökkévaló Fiú akaratnak; és a hetedik és egyben utolsó alászállás során, az Urantián, az Egyetemes Atya akaratának.

^{120:0.5 (1324.2)} Mihály ezért a személyes főhatalmában egyesíti a világegyetemi Teremtők isteni akaratának hétszeres szakaszát a helyi világegyetemi teremtményeinek megértő tapasztalásával. Így az ő világegyetemi igazgatása immár a lehető legnagyobb hatalom és fennhatóság képét mutatja, jóllehet mentes mindenféle önkényes hatalombitorlástól. Az ő hatalma korlátlan, hisz a paradicsomi Istenségekkel megtapasztalt társulásokból származik; a fennhatósága olyan mértékben megkérdőjelezhetetlen, amilyen mértékben azt a világegyetemi teremtményekhez hasonló alakban való tényleges tapasztalásán keresztül szerezte meg; az ő főhatalma legfelsőbb, hiszen egyszerre egyesíti a paradicsomi Istenség hétszeres nézőpontját az idő és tér teremtményi nézőpontjával.

120:0.6 (1324.3) Miután meghatározta az utolsó alászállásának időpontját és miután kiválasztotta a bolygót, ahol e rendkívüli eseménynek meg kellett történnie, Mihály megtartotta a szokásos alászállás előtti megbeszélést Gábiellel és aztán megjelent idősebb testvére és a paradicsomi tanácsos, Immanuel előtt. Minden világegyetemi igazgatási hatalmat, melyet addig még nem adott át Gábielnek, Mihály most Immanuelre ruházott. Immanuel, mielőtt Mihály elindult volna az urantiai megtestesülésre, elfogadva a világegyetemi megbízást arra az időre, amíg Mihály az urantiai alászálláson van, ellátta őt alászállási tanácsokkal, melyek rendeltetése az volt, hogy a megtestesülés során útmutatóul szolgáljanak Mihály számára, amikor majd az Urantián úgy nő fel, mint a teremtsz rész egy halandója.

120:0.7 (1324.4) E vonatkozásban szem előtt kell tartanotok, hogy Mihály a paradicsomi Atya akaratának megfelelően döntött amellett, hogy teljesíti ezt a halandói húsvér testbeli alászállást. A Teremtő Fiúnak senkitől nem volt szüksége utasításokra ahhoz, hogy e megtestesülést a világegyetemi főhatalom megszerzésének egyedüli célja érdekében véghez vigye, azonban belefogott egy olyan, a Legfelsőbbel kapcsolatos kinyilatkoztatási programba, melynek részét képezte a paradicsomi Istenségek különféle akaratával való együttműködés. Így az ő főhatalma, amint azt véglegesen és személyesen megszerzi, ténylegesen is teljes körűen magába foglalja az Istenség hétszeres akaratát, amint az a Legfelsőbbben kiteljesedik. Ezért Mihályt előzőleg hat alkalommal készítették fel a különböző paradicsomi Istenségeknek és azok különféle társulásainak a személyes képviselői; és ez alkalommal az Egyetemes Atya nevében eljáró Nappalok Szövetsége, a

paradicsomi Háromságnak a Nebadon helyi világegyetembeli nagykövete tette meg ezt.

120:0.8 (1325.1) Közvetlen előnyei voltak annak és komoly mértékű ellentételezéssel is járt az, hogy e fenséges Teremtő Fiú még egyszer hajlandó volt önként alávetni magát a paradicsomi Istenségek akaratának, ezúttal az Egyetemes Atyáénak. Azzal, hogy az együttműködéssel járó alárendeltség végrehajtása mellett döntött, e megtestesülésben Mihály nem csak a halandó ember természetét tapasztalja meg, hanem a mindenek paradicsomi Atyjának akaratát is. Továbbá e különleges alászálláshoz annak teljes bizonyosságában foghatott hozzá, hogy nem csak hogy Immanuel fogja gyakorolni a paradicsomi Atya teljes hatáskörét az ő világegyeteme igazgatásában az urantiai alászállás miatti távolléte során, hanem annak megnyugtató tudatában is, hogy a felsőbb-világegyetemi Nappalok Elődei a teljes alászállási időszakra elrendelték az ő területének biztosítását.

120:0.9 (1325.2) Az ekkor elkövetkezett nagy jelentőségű alkalommal adta meg Immanuel a hetedik alászállási megbízást. Az Immanueltól származó, a világegyetem alászállásra készülő urának, a később az Urantián a názáreti Jézussá (Krisztus Mihállyá) lett vezetőnek szóló irányító beszédből a következő kivonat közlésére kaptam engedélyt:

1. A hetedik alászállási megbízás

120:1.1 (1325.3) „Teremtő testvérem, a te hetedik és egyben utolsó világegyetemi alászállásodnak leszek rövidesen a tanúja. Az előző hat megbízatásodat igen hűen és tökéletesen teljesítetted, és nem is gondolhatok másra, mint hogy ebben, az utolsó

főhatósági alászállásodban is ugyanúgy győzedelmeskedni fogsz. Az alászállásodnak helyet adó szférákon mindeddig úgy jelentél meg, mint a magad választása szerinti rendbe tartozó kifejlett lény. Most az Urantián, az általad kiválasztott szétzilált és összezavart bolygón nem teljesen kifejlett halandóként, hanem védtelen csecsemőként fogsz megjelenni. Ez, jó társam, új és soha nem tapasztalt élmény lesz számodra. Arra készülsz, hogy megfizess a teljes alászállási árat és megtapasztald a Teremtőnek a teremtményi hasonlatosságban való megtestesülésével járó teljes megvilágosodást.

120:1.2 (1325.4) A korábbi alászállásaid alkalmával te mindig önként döntöttél amellet, hogy aláveted magad a három paradicsomi Istenség és az ő isteni társulásaik akaratának. A Legfelsőbb akarata hét fokozatából az előző alászállásaid alkalmával már mindnek az alanya voltál, kivéve a paradicsomi Atya személyes akaratát. Most, hogy úgy döntöttél, hogy teljes mértékben aláveted magad az Atyád akaratának a hetedik alászállásod során, én, mint Atyánk személyes képviselője átveszem a világegyetemed feletti korlátlan felügyeletet a megtestesülésed időtartamára.

120:1.3 (1325.5) Azzal, hogy hozzáfogsz az urantiai alászálláshoz, önként lemondta minden, a magad teremtette teremtmények bármelyike által nyújtható bolygón kívüli támogatásról és különleges segítségéről. Ahogy a nebadoni teremtett fiaid teljes mértékben függenek tőled abban, hogy biztonságosan egyengeted az ő világegyetemi létpályájukat, úgy most neked kell teljesen és fenntartások nélkül függened a paradicsomi Atyától abban, ahogy biztonságosan vezet téged végig az elkövetkező halandói létpályád ismeretlen nehézségein át.

Amint befejezed majd ezen alászállási tapasztalást, már igazán ismerni fogod annak a hit-bizodalomnak a teljes jelentéstartalmát és komoly jelentőségét, melynek elsajátítását te magad is oly állhatatosan megköveteled minden teremtményedtől, mint a helyi világegyetemi Teremtőjükkal és Atyjukkal való bensőséges kapcsolat részét.

120:1.4 (1326.1) Az urantiai alászállásod során végig csak egyetlen dologgal kell törődnöd, mégpedig a te és a paradicsomi Atyád közötti töretlen bensőséges kapcsolattal; és e kapcsolat tökéletes voltán múlik az, hogy az alászállásod világa, sőt a magad teremtette egész világegyetem, az Atyádnak és az Atyámnak, a mindenek Egyetemes Atyjának egy új és jobban megérthető kinyilatkoztatását figyelheti meg. Ezért neked csakis az Urantián való személyes életeddel kell törődnöd. Én teljes és eredményes felelősséget vállalok a világegyetemed biztonságos és folyamatos igazgatásáért attól a pillanattól fogva, hogy önként lemondasz a fennhatóságról addig, amíg a Világegyetem Egyeduralkodójaként vissza nem térsz hozzánk, mint aki megerősítést kapott a Paradicsomról, és tőlem nem azt a helyettesi hatáskört kapod majd vissza, amit most átadsz, hanem a világegyetemed feletti legfelsőbb hatalmat és hatáskört.

120:1.5 (1326.2) És hogy bizonyosan tudd, hogy rendelkezem minden hatalommal ahhoz, hogy véghez vigyem mindazt, amit most neked ígérek (tudva jól, hogy én vagyok a teljes paradicsomi bizonyosság a szavam hű megtartását illetően), kijelentem neked, hogy éppen most közölték velem az uverszai Nappalok Elődeinek rendelkezését, mely meg fogja akadályozni mindenféle szellemi veszélyhelyzet kialakulását a Nebadonban

az önkéntes alászállásod folyamán. Attól a pillanattól kezdve, hogy az öntudatodat feladod a halandói megtestesülés kezdetén, addig, amíg vissza nem térsz hozzánk úgy, mint e te magad által teremtet és szervezett világegyetem legfőbb, korlátlan ura, semmilyen fontosabb dolog sem történhet az egész Nebadonban. A megtestesülésed ezen átmeneti időszakában én hajtom végre a Nappalok Elődeinek parancsait, melyek feltétel nélkül elrendelik bármely olyan lénynek azonnali és feltétel nélküli megsemmisítését, aki lázadásban bűnös vagy aki önteltségében felkelést szít a Nebadon világegyetemben azalatt, amíg te ezen alászállás miatt távol vagy. Testvérem, ama paradicsomi hatalom tükrében, mely a jelenlétemben testesül meg és amelyet az Uversza ítélkezési felhatalmazása is megerősít, a világegyetemed és annak minden hű teremtménye biztonságban lesz az alászállásod alatt. A küldetésedet úgy teljesítheted, hogy közben csak egyetlen gondolat foglalkoztathat — a mi Atyánk teljesebb kinyilatkoztatása a világegyetemed értelmes lényei számára.

120:1.6 (1326.3) Miként minden egyes korábbi alászállásod alkalmával, most is emlékeztetlek, hogy a világegyetemi hatáskörödet testvéri megbízottként veszem át. A te nevedben fogok minden hatalmat gyakorolni és kormányozni. Úgy működök majd, mint ahogy a paradicsomi Atyánk működné és a te azon kifejezett kérésednek megfelelően teszem ezt, hogy így helyetted cselekedjek. És mivel ez a helyzet, ezért mindezen átruházott hatáskör újból visszakerül majd hozzád bármikor, amikor csak úgy látod, hogy ideje visszavenned. Az alászállásod végig teljes mértékben önkéntes. A teremtményrészen halandói megtestesültként nélkülözöd majd a mennyei képességeket, azonban minden feladott hatalmad

bármikor újra visszatérhet hozzád, amikor úgy döntesz, hogy visszalépsz a világegyetemi hatáskörödbe. Ha netalán úgy döntenél, hogy visszahelyezed magad a hatalomba és hatáskörbe, emlékezz, hogy azt csakis teljesen személyes okokból tedd, hiszen élő és legfőbb zálogként az én jelenlétem és ígéretem szavatolja a világegyetemed biztonságos igazgatását az Atyád akaratának megfelelően. Olyan lázadás, mint amilyen eddig már háromszor is történt a Nebadonban, nem alakulhat ki azalatt, amíg ezen alászállás miatt a Szalvingtonról távol vagy. Az urantiai alászállás időtartamára a Nappalok Elődei elrendelték, hogy bármely nebadonbeli lázadás hordozza magában a saját elpusztításának csíráját.

120:1.7 (1326.4) Mindaddig, amíg a végső, rendkívüli alászállás miatt távol vagy, én adok biztosítékot (Gábiel együttműködésével) a világegyetemed hű igazgatására; és amint megbízlak az isteni kinyilatkoztatás feladatának teljesítésével és az ember tökéletes megértése élményének megszerzésével, az Atyám és az Atyád kedvéért cselekszem és a következő intelmeket adom, melyek vezéreljenek téged a földi életed megélése során, amint fokozatosan tudatosul majd benned az isteni küldetésed a húsvér testben élt életed folyamán:”

2. Az alászállással kapcsolatos megkötések

120:2.1 (1327.1) „1. A szonaringtoni eljárás szerint és az ottani szokásoknak megfelelően — a Paradicsom Örökkévaló Fia parancsai szerint — mindenről gondoskodtam ahhoz, hogy haladéktalanul megkezdhesd a halandói alászállást összhangban az általad kidolgozott tervekkel, melyeket Gábiel rám bízott. Az Urantián a teremtszész gyermekeként fogsz felnőni, befejezed az emberi felkészülésedet — végig a

paradicsomi Atyád akaratának alávetve magad — úgy fogod az életedet élni az Urantián, ahogy azt elhatároztad, befejezed a bolygói ottlétedet, és felkészülsz az Atyádhoz való felemelkedésre, hogy megkapd tőle a világegyetemed feletti legfelsőbb hatalmat.

120:2.2 (1327:2) 2. Függetlenül a földi küldetésedtől és a világegyetemi kinyilatkoztatásodtól, de ezekhez hozzátartozóan, azt tanácsolom, hogy amikor már eléggé tudatosult benned az isteni azonosságod, fogj hozzá ahhoz a kiegészítő feladathoz, hogy a szó szoros értelmében is véget vetsz a Lucifer-féle lázadásnak a Satania csillagrendszerben, és hogy mindezt az Ember Fiaként tedd; így a teremtszész halandó teremtményeként, melynek erőtlenségét megerősíti az, hogy az Atyád akaratának hittel aláveted magad, azt javasolom, hogy könnyörülettel érd el mindazt, amelynek hatalommal és erővel való elérését már több alkalommal is elutasítottad, amikor ezekkel rendelkeztl e bűnös és indokolatlan lázadás megjelenésének idején. Én a halandói alászállásod illő megkoronázásának tartanám, ha netalán úgy térnél vissza hozzánk, mint az Ember Fia, az Urantia Bolygóhercege, és úgy is, mint az Isten Fia, a világegyetemed legfelsőbb ura. Halandó emberként, a nebadoni értelmes élet legalsóbb rendű fajtájaként szembesülj Kaligasztia és Lucifer istenkáromló kérkedésével és ítéld meg azt és a felvett szerény állapotodban mindörökre vess véget a fény bukott gyermekei által hangoztatott szégyenletes hamisságoknak. Miután eddig kitartóan visszautasítottad, hogy e lázadókat hitelüktől megfoszd a teremtlői előjogaid gyakorlásán keresztül, most az lesz a helyénvaló dolog, hogy a magad teremttette legalsóbb rendű teremtményekhez való hasonlatosságban ragadd ki a

hatalmat e bukott Fiak kezéből; és így a te egész helyi világegyetemed teljesen tisztán és mindörökre látni fogja a halandói hűsvér testbeli szerepkörödben teljesített dolgaidd igazságát, ama dolgokét, melyeknek önkényes hatalmi erővel való megtételétől az irgalom visszatartott téged. Miután az alászállásod révén megteremtetted a Legfelsőbb főhatalmának lehetőségét a Nebadonban, azzal végeredményben lezárod az összes korábbi felkelés még kivizsgálatlan ügyeit is, függetlenül attól a hosszabb-rövidebb időbeli csúszástól, ami ezek ténylegessé válásáig még hátravan. E tettered révén a világegyetemedben fennálló, még elrendezetlen viszályok a lényeket illetően megszűnnek. Miután később felruháztatsz a világegyetemed feletti legfelsőbb főhatalommal, hasonló változások a hatáskörödben már soha többé nem következnek be a nagyszerű személyes teremtesösszességed semelyik részében sem.

120:2.3 (1327.3) 3. Amint sikeresen véget vetettél az urantiai elszakadásnak, amit kétségkívül el is fogsz érni, azt javasolom, hogy fogadd el Gábrieltől az általa adományozott, az »Urantia Bolygóhercege« címet, mint amit a világegyetemed ad neked a végső alászállási tapasztalásod örök elismeréseképpen; és hogy továbbra is tegyél meg minden olyasmit, amely összhangban van az alászállásod céljával, annak érdekében, hogy jóvá tedd a Kaligasztia-féle árulás és a későbbi ádami vétség által az Urantiára hozott szomorúságot és zavart.

120:2.4 (1328.1) 4. A kérésednek megfelelően Gábiel és minden érintett együtt fog működni veled ama kifejezett óhajod végrehajtásában, hogy az urantiai alászállásod vége a teremtesrész megítéltetésének bejelentése is legyen, melyet egy

korszak lezárása, az alvó halandói továbbélők feltámadása, valamint az adományozott Igazság Szelleme megítéltetési időszakának elrendelése fog kísérni.

^{120:2.5 (1328.2)} 5. Ami az alászállásod bolygóját és a halandói otléted korában azon és akkor élő embernemzedéket illeti, azt tanácsolom, hogy főként tanítói szerepben működj. Elsősorban az ember szellemi természetének felszabadítására és bátorítására fordíts gondot. Aztán világosítsd meg a homályba borult emberi értelmet, gyógyítsd meg az emberek lelkét és szabadítsd meg az elméjüket az ősrégi félelmektől. És végül, halandói bölcsességed szerint, segédkezz a húsvér testben élő testvéreid fizikai jólétének és anyagi kényelmének biztosításában. Az eszményi vallásos életet éld az egész világegyetemed ösztönzése és épülése céljából.

^{120:2.6 (1328.3)} 6. Az alászállásod bolygóján szellemileg szabadítsd fel a lázadás által elszigetelt embert. Az Urantián a továbbiakban is járulj hozzá a Legfelsőbb főhatalmához, kiterjesztve ezzel a fennhatóságot a te személyes teremtesösszességed tágabb területeire is. Ebben a húsvér testhez hasonló alakban való anyagi alászállásodban arra készülsz, hogy megtapasztald az idő-tér Teremtő végső megvilágosodását, azt a kettős élményt, hogy a paradicsomi Atyád akaratával munkálkods az emberi természetben. Az átmeneti életedben a véges teremtmény akarata és a végtelen Teremtő akarata eggyé lesz majd, pontosan úgy, ahogy ezek a Legfelsőbb Lény kifejlődő Istenségében is egyesülnek. Áraszd ki az alászállásod bolygójára az Igazság Szellemét és így azon az elszigetelt bolygón minden egészséges halandót azonnal és teljes mértékben tégy hozzáférhetővé a paradicsomi Atyánk

elkülönített jelenlétének segédkezése, vagyis a teremtsrészek Gondolatigazítói számára.

120:2.7 (1328.4) 7. Mindennel kapcsolatban, amit az alászállásod bolygóján elvégzel, állandóan tartsd szem előtt, hogy a te egész világegyetemed tanítása és épülése érdekében éled azt az életet. A halandói megtestesülés ezen életét az Urantiának adományozod, de ezt az életet azért fogod élni, hogy szellemi ösztönzést adj minden emberi és emberfeletti értelemnek, mely valaha is élt, ma létezik vagy élhet minden olyan lakott világon, mely a te igazgatási területedhez tartozó hatalmas galaxis részét képezte, jelenleg a részét képezi vagy a részét fogja képezni. A halandói húsvér testhez hasonló alakbeli földi életedet ne úgy éld, mint példát az ottlétedkori idők urantiai halandói számára, és ne is legyen az példa az emberi lények semelyik későbbi nemzedéke számára az Urantián, de semelyik másik világon sem. Az urantiai, húsvér testbeli életed inkább az összes nebadonbeli világon élők számára jelentsen ösztönzést az eljövendő korszakok minden nemzedékében.

120:2.8 (1328.5) 8. A halandói megtestesülésben megéleendő és megtapasztalandó nagy küldetésed ama döntésedben foglaltatik, hogy olyan életet élj, melyben teljesen a paradicsomi Atyád akaratának őszinte megcselekedése hajt, hogy így kinyilvánítsd Istent, az Atyádat a húsvér testben és különösen a húsvér testbeli teremtmények számára. Egyúttal tolmácsolod is, új hangsúllyal, a mi Atyánkat az egész Nebadon halandó-feletti lényei számára. A paradicsomi Atyáról szóló új kinyilatkoztatásra és magasabb szintű magyarázatára irányuló segédkezéssel egyenlő mértékben fogsz működni úgy is, hogy új kinyilatkoztatást tehess az emberről az Isten számára.

Az egyetlen rövid életedben a húsvér testben úgy mutasd meg az Istent ismerő ember által a halandói lét rövid pályája alatt megragadható páratlan lehetőségeket, mint az egész Nebadonban addig még soha, és új formán és megvilágosítóan mutasd be az embert és az ember bolygói létével járó viszontagságokat az egész Nebadon minden emberfeletti értelme számára, minden időkre. Arra készülsz, hogy az Urantiára méssz a halandói húsvér testhez hasonló alakban, és ott a korod és a nemzedéked férfi tagjaként fogsz élni, úgy fogsz ott működni, hogy megmutasd az egész világegyetemednek a hatalmas teremtesösszesség ügyei legfelsőbb szintű intézésére irányuló tökéletesített eljárás eszményét: ama cél teljesülését, hogy az Isten keresi az embert és meg is találja őt, és azt a jelenséget, hogy az ember keresi az Istent és meg is találja őt; és mindezt kölcsönös meglelégedésre teszed, egyetlen rövid életnyi időtartam alatt a húsvér testben.

120:2.9 (1329.1) 9. Arra intelek, hogy mindig tartsd szem előtt, hogy míg ténylegesen is a teremtesrész egy közönséges emberévé leszel, a lehetőséget tekintve a paradicsomi Atya egy Teremtő Fia maradsz. E megtestesülés során végig, noha az Ember Fiaként fogsz élni és cselekedni, a személyes isteniséged teremtoi sajátosságai követni fognak a Szalvingtontól az Urantiáig. Mindig is meglesz az akaraterőd, hogy véget vess a megtestesülésnek bármikor azt követően, hogy a Gondolatigazítód megérkezett hozzád. Az Igazító megérkezése és befogadása előtt én kezeskedem a személyiséged épségéért. De az Igazítód megérkezése után és azzal egyidejűleg, hogy fokozatosan felismered az alászállási küldetésed természetét és jelentőségét, tartózkodnod kell bármiféle emberfeletti akarat-szándék, teljesítmény vagy erő felmutatásától, mert gondolnod

kell arra a tényre, hogy a te teremtető előjogaid továbbra is kötődnek a halandói személyiségedhez, mert ezen sajátosságok nem elválaszthatók a személyes jelenlétedtől. Ám a földi létpályádat a paradicsomi Atya akaratán kívül semmiféle emberfeletti következmény nem fogja kísérni, hacsak tudatos és szándékos cselekedet révén nem jutsz végül a személyiség egésze által vállalt, egyöntetű döntésre.”

3. További tanácsok és intelmek

^{120:3.1 (1329.2)} „És most, testvérem, búcsúzván tőled, ki az Urantiára való indulásra készülödsz és miután az alászállás során követendő általános magatartásra vonatkozóan tanácsokat adtam neked, engedd meg, hogy néhány olyan tanáccsal is ellássalak, melyeket Gábriellel, a közös egyeztetés során fogalmaztunk meg, és amelyek a halandói életed kisebb jelentőségű szakaszaival hozhatók kapcsolatba. Javasoljuk tehát továbbá:

^{120:3.2 (1329.3)} 1. Azt, hogy a halandói földi életed eszményképének követésében szentelj némi figyelmet néhány, az embertársaid számára gyakorlati értékkel bíró és közvetlenül is hasznosítható dolog megtételének és szemléletes megmutatásának is.

^{120:3.3 (1329.4)} 2. A családi kapcsolatokat illetően részesítsd előnyben a családi élet elfogadott szabályait, ahogy azokkal az alászállásod korában és nemzedékében találkozol. A családi és közösségi életedet annak a népnek a szokásai szerint éld, akiknek körében a megjelenésedet tervezted.

120:3.4 (1329.5) 3. A társadalmi rendhez fűződő kapcsolataidban azt javasoljuk, hogy az erőfeszítéseidet főként a szellemi megújításra és az értelmi felszabadításra korlátozd. Kerülj minden érdemi kapcsolatot a korabeli gazdasági rendszerrel és politikai törekvésekkel. Közelebbről is szenteld magad az eszményi vallásos élet megélésének az Urantián.

120:3.5 (1329.6) 4. Semmilyen körülmények között és még a legkisebb mértékben se avatkozz bele az urantiai emberfajta megszokott és rendes fejlődésmenetű evolúciójába. Ám e tiltást nem szabad úgy értelmezned, hogy vissza kellene fognod magad, amikor arra törekszel, hogy az Urantián az igenlő jellegű vallási etikának egy tartós és fejlettebb rendszerét hagyd magad után. Megítéltetést végző Fiúként bizonyos kiváltságokat kaptál, melyekkel a világ népei szellemi és vallási helyzetének javulását segítheted.

120:3.6 (1330.1) 5. Amennyiben helyesnek látod, azonosulhatsz meglévő vallási és szellemi mozgalmakkal, melyek az Urantián léteznek, azonban minden lehetséges mértékben törekedj arra, hogy elkerüld bármiféle szervezett tiszteletfajta, bármiféle megszilárdított vallás vagy a halandó lények bármiféle elkülönült etikai csoportosulásának hivatalos megalapítását. Az életed és tanításaid minden vallás és minden nép közös örökségévé legyen.

120:3.7 (1330.2) 6. Abból a célból, hogy ne járulj hozzá szükségtelen mértékben későbbi urantiai vallásos hiedelmek lélektelen rendszereihez vagy másfajta, nem-fejlődésképes vallási elköteleződésekhez, javasoljuk azt is, hogy: Ne hagyd magad után írásokat a bolygón. Tartózkodj az időtálló anyagokra való mindenféle írástól; utasítsd a társaidat, hogy ne készítsenek a

húsvér testbeli valódról képeket vagy más képmásokat. Gondoskodj arról, hogy semmiféle bálványozásra lehetőséget adó dolgot ne hagyj a bolygón az elindulásod idején.

120:3.8 (1330.3) 7. Bár a bolygó szokványos és átlagos társas életét fogod élni, lévén a férfi nembe tartozó átlagos egyed leszel, valószínűleg nem fogsz házassági kapcsolatot létesíteni, mely kapcsolat teljes mértékben tiszteletre méltó volna és összhangban is lenne az alászállásoddal; de emlékeztetnem kell téged, hogy a Szonarington egyik megtestesülési rendelkezése tiltja, hogy a paradicsomi eredetű alászálló Fiú bármely bolygón is emberi utódot hagyjon maga után.

120:3.9 (1330.4) 8. Az előtted álló alászállás minden más részletét illetően a bent lakozó Igazító vezetésére, az emberi vezetőül működő, mindig jelenlévő isteni szellem tanítására, és az öröklött képességen alapuló, gyarapodó emberi elme értelem-ítéletére bízunk téged. A teremtmény és Teremtő sajátosságainak efféle társulása képessé tesz téged arra, hogy értünk éld az ember tökéletes életét a bolygói szférákon, nem szükségképpen tökéleteset bármely adott ember számára bármely adott nemzedékben bármely adott világon (még kevésbé az Urantián), de egészen és a legfelsőbb szinten teljeset, ahogy azt a kiterjedt világegyetemed jóval tökéletesebbé lett és tökéletesebbé váló világain értéklik.

120:3.10 (1330.5) És most, Atyád és Atyám, aki mindig megtartott bennünket minden múltbeli működésünkben, vezéreljen és tartson meg és legyen veled attól a pillanattól fogva, hogy elhagysz minket és feladod a személyiséged tudatát, végig azon az úton, amelyen fokozatosan felismered az emberi alakban megtestesült isteni azonosságodat, és azután végig az

alászállási tapasztalásodon az Urantián, amíg meg nem szabadulsz a húsvér testből és fel nem emelkedsz az Atyánk hatalmi jobbára. Amikor viszontlátlak a Szalvingtonon, visszatérésedkor úgy köszöntünk majd, mint a magad alkotta, magad szolgálta és általad teljesen megértett világegyetem legfőbb, korlátlan urát.

120:3.11 (1330.6) A helyedben most én uralkodom. Az egész Nebadon felett ügyvezető fejedelemként gyakorlom a hatalmat azon átmeneti időszakban, amíg te a hetedik és halandói alászálláson vagy az Urantián. Terád pedig, Gábiel, rád bízom a majdani Ember Fiát, amíg végül hatalmában és dicsőségben vissza nem tér hozzám úgy, mint az Ember Fia és az Isten Fia. Ezzel, Gábiel, én vagyok a fejedelem mindaddig, amíg Mihály ilyen formán vissza nem tér.”

120:3.12 (1330.7) És közvetlenül ekkor, az egész összesereglett Szalvington jelenlétében, Mihály eltűnt a köreinkből, és nem is láttuk őt a megszokott helyén addig, amíg vissza nem tért a világegyetem legfelsőbb, személyes uraként azt követően, hogy befejezte az alászállási létpályáját az Urantián.

4. A megtestesülés — A kettő eggyé tétele

120:4.1 (1331.1) Így Mihály bizonyos méltatlan gyermekeit, akik megvádolták a Teremtő-atyjukat azzal, hogy önzőn törekszik az uralkodásra és a magukévá tették a gyanút, hogy a Teremtő Fiú önkényesen és zsarnokian tartatik meg a hatalomban az engedelmes teremtmények megtévesztett világegyetemének esztelen hűsége folytán, őket tehát mindörökre elhallgattatja és zavarba hozza és kiábrándítja az az önzetlen szolgálatban eltöltendő élet, melyet az Isten Fia az Ember Fiaként most

megkezdett — mindvégig alávetve magát „a paradicsomi Atya akaratának”.

^{120:4.2 (1331.2)} De félreértés ne essék; Krisztus Mihály, noha valóban kettős eredetű lény volt, nem volt kettős személyiség. Ő nem az emberrel társult Isten, hanem inkább az emberben megtestesült Isten volt. Ő mindig is az az egyesített lény volt. Az egyetlen fejlődési tényező az ilyen felfoghatatlan viszonyban az volt, hogy (az emberi elme révén) öntudatos fejlődésen keresztül felismerte és megértette az Isten és ember voltának tényét.

^{120:4.3 (1331.3)} Krisztus Mihály nem fokozatosan vált Istenné. Isten nem Jézus földi életének valamely meghatározó pillanatában vált emberré. Jézus Isten és ember volt — mindig, sőt mindörökké. Ez az Isten és ez az ember egykor és ma is egy, pontosan úgy, ahogy a három lény paradicsomi Háromsága is a valóságban egy Istenség.

^{120:4.4 (1331.4)} Soha ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a Mihály-féle alászállás legfelsőbb szellemi célja az volt, hogy kiteljesítse az Istenről szóló kinyilatkoztatást.

^{120:4.5 (1331.5)} Az urantiai halandóknak különféle fogalmaik vannak a csodás dolgokról, de előttünk, akik a helyi világegyetem létpolgáraiként élünk, kevés csoda van, és ezek közül is messze a legrejtélyesebbek a paradicsomi Fiak megtestesülési alászállásai. Egy isteni Fiúnak a világotokban és a világotokon láthatólag természetes folyamatokon keresztül való megjelenését mi csodának tartjuk — a világegyetemi törvények felfogóképességünket meghaladó működésének. A názareti Jézus csodás személyiség volt.

120:4.6 (1331.6) Véges-végig e rendkívüli tapasztalásban az Atya Isten a maga döntése szerint úgy jelentette meg magát, ahogy mindig is teszi — a szokásos módon — az isteni cselekvés általános, természetes és biztos módján.

121. írás

Mihály alászállásának kora

121:0.1 (1332.1) AZ URANTIAI Közteslények Egyesült Testvériségének tizenkét tagjából álló s a rendünk elnöklő fejének és a feljegyzési Melkizedeknek az együttes támogatását élvező munkabizottság felügyelete alatt működő másodfajú közteslényként én, aki egykor András apostol mellé voltam kirendelve, én vagyok felhatalmazva a názáreti Jézus élettörténetéről szóló beszámoló rögzítésére, ahogyan azokat az eseményeket a rendembeli földi teremtmények észlelték, és ahogy azokat később részlegesen feljegyezte az átmeneti gondnokságom alatt állott emberi társam. Tudván, hogy a Mestere mennyire gondosan kerülte azt, hogy feljegyzéseket hagyjon hátra, András következetesen ellenezte, hogy az írott beszámolóit sokszorosítsák. A Jézus többi apostola részéről megnyilvánuló hasonló hozzáállás nagyban hátráltatta az evangéliumok megírását.

1. A Krisztus utáni első század nyugati világa

121:1.1 (1332.2) Jézus nem valamiféle szellemi hanyatlást mutató korszakban jött el erre a világra; megszületésekor az Urantia a szellemi gondolkodás és a vallási élet olyasfajta megújódását élte át, amelyet sem az egész korábbi, Ádám utáni történelme, sem bármely későbbi korszak óta nem látott. Mihálynak az Urantián való megtestesülése idején a világ a Teremtő Fiú

alászállásához olyan kedvező körülményeket kínált, amilyenek sem korábban, sem azóta soha nem álltak elő. Épp az ezen idők előtti századokban terjedt el a görög műveltség és a görög nyelv nyugaton és a Közel-Keleten, és a zsidók, lévén levantei emberfajta, természetükben részben nyugatiak, részben keletiek, kiválóan alkalmasak voltak e kulturális és nyelvi körülmények kihasználására ahhoz, hogy egy új vallás hatékonyan elterjedhessen keleten és nyugaton egyaránt. Ezen igen kedvező körülményeket tovább javította a rómaiaknak a földközi-tengeri világ feletti türelmes politikai uralma.

121:1.2 (1332.3) A világhatások nagyfokú keveredését jól példázza Pál tevékenysége, aki a vallásos műveltségben a héberek hébere volt, a zsidó Messiásról szóló evangéliumot hirdette görög nyelven, s közben ő maga római polgár volt.

121:1.3 (1332.4) A Jézus korabeli polgárosodott társadalomhoz fogható addig és azóta sem láttak a nyugati világban. Az európai polgárosodott társadalom egy rendkívüli hármas hatás alatt egyesült és hangolódott össze:

121:1.4 (1332.5) 1. A római politikai és társadalmi rendszer.

121:1.5 (1332.6) 2. A hellén nyelv és műveltség — és bizonyos mértékig a görög bölcsélet.

121:1.6 (1332.7) 3. A zsidó vallási és erkölcsi tanítások gyorsan terjedő befolyása.

121:1.7 (1332.8) Jézus megszületésekor az egész földközi-tengeri világ egy egyesített birodalmat alkotott. A világtörténelemben először kötötték össze jó utak a számos nagyobb központot. A

tengereket megtisztították a kalózoztól, és a kereskedelem és az utazások nagy korszakának gyors kibontakozása zajlott. Az utazások és a kereskedelem szempontjából Európa egészen a Krisztus utáni tizenkilencedik századig nem élvezhetett újra ilyen kedvező időszakot.

^{121:1.8 (1333.1)} A görög-római világ belső békéjétől és felszínes jólététől eltekintve a birodalom lakóinak többsége mocsokban és szegénységben tengődött. A kis létszámú felsőbb osztály gazdag volt; a nyomorult és elszegényedett alsóbb osztályba tartoztak a közemberek. Azokban az időkben nem volt boldog és jómódú középosztály; annak megjelenése csak a római társadalomban kezdődött el.

^{121:1.9 (1333.2)} A terjeszkedő római állam és a pártus állam közötti első küzdelmek az akkori időkhez viszonyított közelmúltban úgy alakultak, hogy Szíria a rómaiak kezére jutott. Jézus korában Palesztina és Szíria a jólét, a viszonylagos béke, valamint a kelettel és a nyugattal létesített, kiterjedt gazdasági kapcsolatok időszakának örvendett.

2. A zsidó nép

^{121:2.1 (1333.3)} A zsidók annak a régebbi szemita fajtának a részét képezték, mely magába foglalta a babiloniakat, a föníciaiakat, valamint a rómaiak újabb ellenségeit, a karthágóiakat is. A Krisztus utáni első század első részében a zsidók voltak a szemita népek legbefolyásosabb csoportja, és úgy alakult, hogy éppen ők foglaltak el egy hadászati szempontból különösen fontos földrajzi helyzetet a világban, onnan nézve, ahogyan azt akkoriban irányították és ahogyan annak kereskedelmét szervezték.

121:2.2 (1333.4) A híres ókori világ nemzeteit összekötő főbb útvonalak áthaladtak Palesztinán, mely így három földrész találkozhelye és útkereszteződése lett. Babilónia, Asszíria, Egyiptom, Szíria, Görögország, Pártusföld és Róma utazói, kereskedői és hadseregei egymás után vonultak át Palesztinán. Már időtlen idők óta számos keleti szállítási útvonal haladt át e vidék valamely részén a Földközi-tenger keleti végén lévő néhány jó tengeri kikötő felé, ahonnan hajók vitték tovább rakományukat a nyugat minden tengerparti vidékére. Ennek az áruforgalomnak több mint a fele szelte keresztül a galileai Názáret kis városát vagy haladt közvetlenül mellette.

121:2.3 (1333.5) Bár Palesztina volt a hazája a zsidó vallási műveltségnek és az volt a kereszténység szülőföldje is, a zsidók idegenként éltek a világban, sok nemzetnél laktak és a római és a pártus állam minden tartományával kereskedtek.

121:2.4 (1333.6) Görögország nyelvet és műveltséget adott, Róma építette az utakat és egyesített egy birodalmat, de a zsidók szétszóródása, valamint a római világban mindenfelé elszórtan fellelhető, több mint kétszáz zsinagógájuk és a jól szervezett vallási közösségeik jelentették azokat a kulturális központokat, amelyekben a mennyország új evangéliumát befogadták, és ahonnan később az a világ legtávolabbi részeibe is elterjedt.

121:2.5 (1333.7) Minden egyes zsidó zsinagóga megtúrta a nem-zsidó hívek csoportját, a „hívő” vagy „istenfélő” embereket, és Pál az áttértek csoportja köréből térítette a kereszténységre az első hívek zömét. Még a jeruzsálemi templomnak is megvolt a maga díszes udvara a nem-zsidók körében. Igen szoros kapcsolat volt Jeruzsálem és Antiókhia műveltsége,

kereskedelme és istenimádása között. Pál antiókhiai tanítványait hívták először „keresztényeknek”.

^{121:2.6 (1333.8)} A zsidó templomi istenimádás Jeruzsálembe való összpontosítása szintén hozzátartozott az ő egyistenhitük továbbélésének titkához, de idetartozott a minden nemzet Istenére és a minden halandó Atyjára vonatkozó új és teljesebb fogalom kialakításának és a nagyvilágban való elterjesztésének ígérete is. A jeruzsálemi templomi szolgálat egy vallási kulturális felfogás továbbélését jelentette, szemben a nem-zsidó nemzeti legfőbb urak és fajüldözők sorozatos elbukásával.

^{121:2.7 (1334.1)} A korabeli zsidó nép római fennhatóság alatt élt, mégis komoly mértékű önkormányzatiságot élvezhetett, és mivel az emlékezetükben éltek azok az akkoriban még csak közelmúltbeli megszabadulási hőstettek, melyeket Júdás Makkabeus és az ő legközelebbi követői vittek véghez, izgatottan várták egy még nagyobb megszabadító, a régóta várt Messiás bármelyik pillanatban való megjelenését.

^{121:2.8 (1334.2)} Palesztina, a zsidók királysága mint félig független állam túlélésének titka a római kormányzat külpolitikájában rejlett, mely külpolitika arra törekedett, hogy fenntartsa az ellenőrzést a Szíria és Egyiptom közötti palesztinai kereskedelmi főútvonal felett, valamint a kelet és a nyugat közötti szállítási útvonalak nyugati végállomásai felett. Róma nem akarta, hogy bármiféle hatalom emelkedjék a Levantében, mely útját állhatta volna a későbbi terjeszkedésének ezen a területen. A szeleukida Szíria és a ptolemaioszi Egyiptom egymással való szembeállítását célul tűző fondorlatos politika megkívánta Palesztina, mint különálló és független állam

megerősítését. A római politika, vagyis Egyiptom legyöngítése és a szeleukidák fokozatos meggyengítése a megerősödő Pártusföld előtt, a magyarázat arra, hogy miért történhetett meg, hogy a zsidók maroknyi és gyenge csoportja néhány nemzedéknyi időn keresztül képes volt megőrizni a függetlenségét mind a szeleukidákkal szemben északon, mind pedig a ptolemaioszokkal szemben délen. A környező és erősebb népek politikai uralmától való váratlan szabadságot és függetlenséget a zsidók az ő „választott nép” voltak tényének, Jahve közvetlen beavatkozásának tulajdonították. E faji felsőbbrendűségi beállítottság annál jobban megnehezítette számukra, hogy elviseljék a római fennhatóságot, amikor az végül elérte az ő földjüket is. De a zsidók még e szomorú órán sem voltak hajlandók megérteni, hogy az ő világküldetésük szellemi, nem pedig politikai.

121:2.9 (1334.3) A zsidók szokatlanul nyugtalanok és gyanakvók voltak Jézus korában, mert akkoriban egy kívülálló uralkodott felettük, Heródes, az edómi, aki azáltal kaparintotta meg a Júdea feletti fennhatóságot, hogy megkedveltette magát a római uralkodókkal. Bár Heródes hűségesnek mondta magát a héber szertartási előírásokhoz, mégis templomot emeltetett számos idegen istennek.

121:2.10 (1334.4) Heródes baráti kapcsolatai a római uralkodókkal tették a világot biztonságossá a zsidó utazók számára és ez teret engedett annak, hogy a zsidók egyre mélyebben behatoljanak a római birodalomnak és a szövetséges idegen nemzeteknek még a legtávolabbi területeire is és elvigyék oda a mennyország új evangéliumát. Heródes uralkodása nagyban hozzájárult a héber és a hellén népek további keveredéséhez is.

^{121:2.11 (1334.5)} Heródes építtette Cezárea kikötőjét, mely még inkább segítette Palesztinát abban, hogy a polgárosodott világ keresztútjává váljon. Heródes Kr.e. 4-ben halt meg, és fia, Heródes Antipász kormányozta Galileát és Pereát Jézus ifjúkorában és segédkezésének ideje alatt egészen Kr.u. 39-ig. Antipász az apjához hasonlóan nagy építő volt. Újjáépítette Galilea számos városát, beleértve Szeferisz fontos kereskedelmi központját is.

^{121:2.12 (1334.6)} A jeruzsálemi vallási vezetők és a rabbinikus tanítók nem valami nagy jóindulattal viseltettek a galileaiak iránt. Jézus születése idején Galilea inkább volt nem-zsidó, mint zsidó.

3. A nem-zsidók körei

^{121:3.1 (1334.7)} Bár a római állam által biztosított társadalmi és gazdasági feltétel nem a legmagasabb szintet képviselte, az általános béke és fellendülés kedvezett Mihály alászállásának. A Krisztus utáni első században a földközi-tengeri világ társadalma öt jól meghatározható rétegből állt:

^{121:3.2 (1335.1)} 1. A nemesség. A pénzzel és hivatali hatalommal rendelkező felsőbb osztályok, a kiváltságos és uralkodói csoportok.

^{121:3.3 (1335.2)} 2. Az üzleti csoportok. A nagykereskedők és pénzváltók, a kereskedők — a nagybani árubehozattal és kivittel foglalkozók — a nemzetközi nagykereskedők.

^{121:3.4 (1335.3)} 3. A kis létszámú középosztály. Bár e csoport valóban kis létszámú volt, azért nagy befolyással rendelkezett és ők alkották a korai keresztény egyház erkölcsi gerincét, mely arra

bátorította e csoportokat, hogy folytassák a különféle mesterségeiket és kereskedelmi ügyleteiket. A zsidók közül sok farizeus tartozott a kereskedők ezen osztályába.

^{121:3.5 (1335.4)} 4. A szabad bér munkások. E csoportnak kevés vagy semennyi társadalmi rangja sem volt. Bár a szabadságukra büszkék voltak, nagy hátrányt szenvedtek, mert a rabszolgamunkával való versenyre kényszerítették őket. A felsőbb osztályok megvetéssel tekintettek rájuk, úgy tartották, hogy a „szaporodási célokon” kívül semmihez sem használhatók.

^{121:3.6 (1335.5)} 5. A rabszolgák. A római állam népességének felét rabszolgák tették ki; sokuk nemesebb egyed volt és gyorsan megtalálta a boldogulás módját a szabad bér munkások, sőt a kereskedők köreiben. A többség azonban közepeszerű vagy rendkívül alacsonyrendű volt.

^{121:3.7 (1335.6)} A rabszolgasorba vetés, még a fejlettebb népeké is, a római katonai hódítások sajátja volt. Az úr hatalma a rabszolgája felett korlátlan volt. A korai keresztény egyház nagyjából az alsóbb néposztályokból és e rabszolgákból állt.

^{121:3.8 (1335.7)} A kiválóbb rabszolgák gyakran kaptak munkabért és a keresetük megtakarításával megválthatták a szabadságukat. Sok ilyen felszabadult rabszolga szerzett magas állami, egyházi és üzleti tisztséget. E lehetőségek miatt volt a korai keresztény egyház oly elnéző a rabszolgaság módosult formájával szemben.

^{121:3.9 (1335.8)} A Krisztus utáni első században nem voltak általános társadalmi gondok a római birodalomban. A népesség nagyobbik hányada úgy tekintett önmagára, mint akinek a helye abban a csoportban van, ahova történetesen megszületett. Az ajtó mindig nyitva állt, melyen át a tehetséges és ügyes egyének felemelkedhettek a római társadalom alsóbb rétegéből a felsőbbbe, de az emberek általában elégedettek voltak a társadalmi helyzetükkel. Nem voltak osztálytudatosak, és nem is tekintettek úgy ezekre az osztálykülönbségekre, mint igazságtalan és rossz dologra. A kereszténység semmilyen értelemben nem volt az elnyomott osztályok nyomorúságának enyhítését célul tűző gazdasági mozgalom.

^{121:3.10 (1335.9)} Bár a nők több szabadságot élveztek a római birodalom szerte, mint a korlátozott mozgásterű helyzetükben Palesztinában, a család iránti elkötelezettség és természetes ragaszkodás a zsidók körében messze meghaladta a nem-zsidó világét.

4. A nem-zsidó bölcsélet

^{121:4.1 (1335.10)} A nem-zsidók erkölcsi szempontból némiképp a zsidók szintje alatt álltak, azonban a nemesebb nem-zsidók szíve gazdag táptalaja volt annak a természetes jósnak és eredendően meglévő emberi odaadásnak, melyben a kereszténység magja kicsírázhatott és az erkölcsi jellem és a szellemi fejlődés bőséges termését hozhatta. A nem-zsidó világot akkoriban négy nagy bölcsélet uralta, melyek mindegyike többé-kevésbé a görögök korai platonizmusából eredt. E bölcséleti tanodák az alábbiak voltak:

^{121:4.2 (1335.11)} 1. Az epikureusi. E bölcséleti tanodát a boldogság keresésének szentelték. A jobb epikureusiak nem szerették az érzéki kicsapongásokat. Legalább e tantétel segített a rómaiaknak megszabadulni a végzethit egy halálosabb formájától; azt tanította, hogy az embereknek tenniük kell valamit a földi helyzetük javítása érdekében. Hatékonyan küzdött a tudatlan babonáság ellen.

^{121:4.3 (1336.1)} 2. A sztoikus. A sztoicizmus a tehetősebb osztályok nemesebb életfelfogása volt. A sztoikusok hittek abban, hogy az egész természetet egy szabályozó Értelem-Végzet uralja. Azt tanították, hogy az ember lelke isteni; hogy az a fizikai természetű rossz testbe van bezárva. Az emberi lélek azáltal nyerheti el a szabadságát, hogy összhangban él a természettel, Istennel; így az erény elnyeri a maga jutalmát. A sztoicizmus a magasztos erkölcsiség, az eszményképek olyan szintjére emelkedett, melyre egyetlen tisztán emberi bölcséleti rendszer sem jutott el azóta sem. Bár a sztoikusok azt állították, hogy ők az „Isten gyermekei”, nem tudták megismerni és ezért nem is találták meg őt. A sztoicizmus megmaradt bölcseletnek; sohasem lett belőle vallás. A követői törekedtek elméjüknek az Egyetemes Elmével való összehangolására, azonban nem tudtak úgy tekinteni magukra, mint egy szeretetteljes Atya gyermekeire. Pál erősen hajlott a sztoicizmusra, amikor azt írta, hogy „megtanultam, hogy megelégedjem azzal, amim van”.

^{121:4.4 (1336.2)} 3. A cinikus. Bár a cinikusok a világszemléletüket az athéni Diogenészig vezették vissza, a tantételük jelentős részét Makiventa Melkizedek tanításainak fennmaradt elemeiből nyerték. A cinizmus korábban inkább volt vallás, mint bölcsélet. Legalábbis a cinikusok demokratikussá tették a

vallásbölcseletüket. A földeken és a vásártereken folyamatosan hirdették azt a tantételt, hogy „az ember képes volna megmenteni önmagát, ha akarná”. Egyszerűséget és erényt hirdettek, és azt, hogy az embereknek félelem nélkül kell szembenézniük a halállal. E vándorló cinikus tanhirdetők sokat tettek a szellemileg kiéhezett népességnek a későbbi keresztény hitterjesztők számára való felkészítése érdekében. A nyilvános tanítási tervük nagyrészt Pál leveleinek mintájára és annak jellege szerint alakult.

^{121:4.5 (1336.3)} 4. A szkeptikus. A szkepticizmus kijelentette, hogy a tudás hamis dolog, és hogy a meggyőződés és a bizonyosság lehetetlen. Ez tisztán negatív hozzáállás volt és sohasem terjedt el széles körben.

^{121:4.6 (1336.4)} E bölcseletek félig vallási jellegűek voltak; gyakran voltak éltető, etikusak és nemesítő jellegűek, azonban rendszerint meghaladták a köznép szintjét. Talán a cinizmus kivételével az erősek és a bölcsek életfelfogásai voltak ezek, nem pedig az üdvözülés vallásai, melyek már a szegényeknek és az elesetteknek is szólhattak volna.

5. A nem-zsidó vallások

^{121:5.1 (1336.5)} A megelőző korszakokban a vallás mindig is főként a törzs vagy a nemzet ügye volt; nem gyakran vált az egyén érdeklődésére számot tartó üggyé. Az istenek törzsi vagy nemzeti voltak, nem személyesek. Az ilyen vallási rendszerek kevés teret hagytak az átlagember egyéni szellemi vágyainak kielégítéséhez.

121:5.2 (1336.6) Jézus idejében a nyugati vallások közé tartoztak a következők:

121:5.3 (1336.7) 1. A pogány tiszteletfajták. Ezek a hellén és a latin hitregetan, hazafiság és hagyomány keverékét alkották.

121:5.4 (1336.8) 2. Császárimádás. Az embernek az állam jelképeként való istenítését erősen helytelenítették a zsidók és a korai keresztények, és emiatt a római kormányzat kegyetlenül üldözte mindkét egyházat.

121:5.5 (1337.1) 3. Csillagjóslás. E babiloni áltudomány a görög-római birodalomban fejlődött vallássá. Még a huszadik századi ember sem szabadult meg teljesen e babonás hiedelemtől.

121:5.6 (1337.2) 4. A misztériumvallások. Egy ilyen szellemileg kiéhezett világra tört rá a rejtelemimádatok hulláma, az új és különös levantei vallások halmaza, melyek magukba bolondították a köznépet és egyéni üdvözülést ígértek nekik. E vallások gyorsan a görög-római világ alsóbb néposztályainak elfogadott hiedelmeivé váltak. Sokat tettek a jóval ígéretesebb keresztény tanítások gyors elterjedésének előkészítése érdekében, melyek egy fenséges Istenség-képet mutattak, melyhez az okosak számára egy érdekes istentant, mindenki számára pedig egy átfogó üdvözülésajánlatot társítottak, a mindenkibe beleértve a kor tudatlan, ám szellemileg kiéhezett átlagembereit is.

121:5.7 (1337.3) A misztériumvallások maguk után vonták a nemzeti hiedelmek megszűnését és számos személyimádás megszületéséhez vezettek. Sokféle misztériumvallás létezett, de mindegyiket jellemezte:

^{121:5.8 (1337.4)} 1. Valamiféle mesei elemekkel átszótt monda, rejtély — innen ered a nevük is. E rejtély rendszerint valamilyen isten életének és halálának, valamint az életbe való visszatérésének történetéhez kapcsolódott, amint jól példázzák azt a mitraizmus tanításai is, melyek egy időre együtt éltek és versengtek Pál erősödő kereszténységiszteletével.

^{121:5.9 (1337.5)} 2. A misztériumvallások nem-nemzetiek és fajköziek voltak. Személyesek és testvériesek voltak, vallási testvériségeket és számos szakadár felekezeti társaságot hívtak életre.

^{121:5.10 (1337.6)} 3. A szolgálataikat kifinomult beavatási szertartások és hatásos imádási szentségek jellemezték. A titkos szertartásos szokásaik és eljárásaik néha hátborzongatóak és visszataszítóak voltak.

^{121:5.11 (1337.7)} 4. De függetlenül a szertartásaik természetétől és a túlzásaik mértékétől, e misztériumvallások mind üdvözülést ígértek a híveiknek, „megszabadulást a rossztól, továbbélést a halál után és maradandó életet a szomorúság és a rabszolgaság világán túli áldott területeken”.

^{121:5.12 (1337.8)} De ne essetek abba a hibába, hogy összekeveritek Jézus tanításait a rejtelemhiedelmekkel. A rejtelmek népszerűsége az embernek a továbbélés utáni törekvését láttatja, megmutatva ezzel a személyes vallás és az egyéni pártatlanság utáni valós vágyat és szomjat. Bár a misztériumvallások e vágy megfelelő kielégítésével nem szolgáltak, azért előkészítették a terepet Jézus későbbi megjelenéséhez, aki viszont tényleg elhozta e világnak az élet kenyerét és annak vizét.

121:5.13 (1337.9) Pál, arra törekedvén, hogy kihasználja a misztériumvallások jobb fajtáihoz való általános ragaszkodást, Jézus tanításait bizonyos mértékben ezekhez igazította annak érdekében, hogy a várható megtértek nagyobb tömegei számára tegye azokat elfogadhatóbbá. De még Pálnak a jézusi tanításokkal (kereszténységgel) kapcsolatos engedménye is ígéretesebb volt a misztériumvallások legjobbjaihoz képest annyiban, hogy:

121:5.14 (1337.10) 1. Pál etikai megváltást, erkölcsi üdvözülést tanított. A kereszténység egy új életet vázolt fel és egy új eszményképet hirdetett. Pál elhagyta a varázslási szertartásos szokásokat és a szertartásos bűbájolást.

121:5.15 (1337.11) 2. A kereszténység az emberi létkérdés végső megoldásaival foglalkozó vallást kínált, mert nem csak megváltást ajánlott a szomorúságtól, sőt a haláltól, hanem megszabadulást ígért a bűntől, az örök továbbélési jegyekkel bíró igaz jellemmel való felruházottság eredményeképpen.

121:5.16 (1338.1) 3. A misztériumvallások hitregékre épültek. A kereszténység, ahogyan Pál hirdette azt, történelmi tényen alapult: azon, hogy Mihály, az Isten Fia az emberiségnek adta magát.

121:5.17 (1138.2) A nem-zsidók körében az erkölcsiség nem szükségképpen kapcsolódott bölcsülethez vagy valláshoz. Palesztinán kívül nem mindig gondolta úgy a nép, hogy a vallás papjának erkölcsös életet is kell élnie. A zsidó vallás és később Jézus tanításai, valamint a később kialakuló Pál-féle kereszténység nyitotta meg az első olyan európai vallások sorát, melyek egyik kézzel az erkölcsökbe, a másikkal pedig az

etikába kapaszkodtak, ragaszkodva ahhoz, hogy a vallási híveknek mindkettőre gondot kell fordítaniuk.

121:5.18 (1338.3) Jézus ilyen emberi nemzedékbe született Palesztinában, melyet ilyen tökéletlen bölcséleti rendszerek uraltak és amelyet ilyen összetett vallási imádásfajta zavart össze. Ugyanezen nemzedéknek adta át később a maga személyes vallási evangéliumát — az Istennél való fiúi elismerésről szóló evangéliumot.

6. A héber vallás

121:6.1 (1338.4) A Krisztus előtti első század végére a jeruzsálemi vallási gondolkodást erőteljesen befolyásolták és némiképp át is alakították a görög kulturális tanítások, sőt a görög bölcsélet is. A héber bölcsélet keleti és nyugati tanhelyei közötti hosszú küzdelemben Jeruzsálem és a nyugat többi része, valamint a Levante végül általában elfogadta a nyugati zsidó vagy átalakított hellén nézőpontot.

121:6.2 (1338.5) Jézus korában három uralkodó nyelv volt Palesztinában: a köznép az aráminak valamilyen nyelvjárását használta; a papok és a rabbik héberül beszéltek; a művelt osztályok és a tehetősebb zsidó néprétegek általában a görögöt használták. A héber írásoknak az Alexandriában elkészített korai görög fordítása nem kis mértékben okolható azért, hogy később a görög vonal túlsúlya érvényesült a zsidó műveltségben és istentanban. A keresztény tanítók írásai is rövidesen ugyanezen a nyelven jelentek meg. A judaizmus újjáéledése a héber írások görögre fordításának korától indul. Ez az alapvető fontosságú hatás döntötte el később, hogy a Pál-

féle kereszténységet inkább nyugat és nem kelet felé terjeszkedik.

121:6.3 (1338.6) Bár az epikureusok tanításai igen kevésbé befolyásolták az elgörögösödött zsidó hiedelmeket, azokat azért anyagi értelemben igencsak érintették a platóni bölcsélet elemei és a sztoikusok önmegtagadási tantételei. A sztoicizmus erőteljes benyomulását példázza a Makkabeus negyedik könyve; a platóni bölcsélet és a sztoikus tantételek behatolása Salamon bölcsességeiben mutatkozik meg. Az elgörögösödött zsidók olyan mértékben vittek be a héber írásokba efféle képtelítő értelmezéseket, amennyire még nem jelentett nehézséget a héber istentan megfeleltetése az általuk tisztelt arisztotelészi életfelfogásnak. Mindez azonban irtózatossá válva kialakulásához vezetett, mígnem e kérdésekkel az alexandriai Philón kezdett el komolyan foglalkozni, aki arra törekedett, hogy a görög bölcséletet és a héber istentant szilárd és meglehetősen következetes vallási hiedelem- és szokásrendszerre hangolja össze és rendszerezze. Az egyesített görög bölcsélet és héber hittudomány e későbbi tanítása uralkodott Palesztinában akkor, amikor Jézus élt és tanított, és amelyet Pál olyan alapként vett igénybe, melyre a kereszténység fejlettebb és felvilágosultabb vallásgyakorlatát építhette.

121:6.4 (1338.7) Philón nagyszerű tanító volt; a nyugati világ etikai és vallási gondolkodására ilyen mély hatást gyakorló ember Mózes óta nem élt. Az etikai és vallási tanítások mindenkor rendszereiből származó jobb elemek egyesítése terén eddig hét kiemelkedő emberi tanító tevékenykedett: Szetárd, Mózes, Zoroaszter, Lao-ce, Buddha, Philón és Pál.

^{121:6.5 (1339.1)} Philón ama következetlenségeit, melyek onnan eredtek, hogy megpróbálta egyesíteni a görög rejtelemközpontú bölcseletet és a római sztoikus tantételeket a héberek mereven előírásszerű istentanával, Pál nagyjából felismerte és bölcsen el is távolította a kereszténységet megelőző alaptanból. Philón mutatta az utat Pálnak ahhoz, hogy tökéletesebben helyreállíthassa a paradicsomi Háromság felfogását, mely régóta szunnyadt a zsidó istentanban. Pál csak egyetlen dologban nem tudott lépést tartani Philónnal, vagyis nem tudta meghaladni ennek a jómódú, művelt alexandriai zsidónak a tanításait, s ez pedig a vezeklés tantétele volt; Philón a kizárólag a vér kiontása révén elnyerhető megbocsátás tantételétől való megszabadulást tanította. Talán a Gondolatigazítók valóságáról és jelenlétéről is tisztább képet alkotott, mint Pál. De Pál elmélete az eredendő bűnről, az öröklött bűnösségről és a veleszületett rosszról, valamint az attól való megszabadulásról alkotott tantételei részben Mitrász-eredetűek voltak, kevés közös elemük volt a héber istentannal, Philón bölcseletével vagy Jézus tanításaival. Az eredendő bűnnel és a vezekléssel kapcsolatos páli tanítások némely része magától Páltól származik.

^{121:6.6 (1339.2)} János evangéliuma, a Jézus földi életéről szóló beszámoló utolsó darabja a nyugati népeknek szól és a történetet erősen a későbbi alexandriai keresztények nézőpontjából láttatja, akik szintén Philón tanításainak befogadói voltak.

^{121:6.7 (1339.3)} Nagyjából Krisztus idejében a zsidókkal szemben különös ellenérzések jelentek meg Alexandriában, és e korábbi zsidó fellegvárból erős üldöztetési hullámot vetettek, elérve

még Rómát is, ahonnan azután sok ezrűket elűzték. Ám e hamis beállításra alapozott hadjárat rövidéletű lett; nagyon rövid idő múlva a birodalmi kormányzat teljesen helyreállította a zsidók megnyirbált szabadságjogait a birodalom területén.

^{121:6.8 (1339.4)} Szerte a nagyvilágban, függetlenül attól, hogy a zsidók éppen hová vetődtek a kereskedelem vagy a rabság okán, érzelmileg mind egyöntetűen viszonyultak a jeruzsálemi szent templomhoz. A zsidó istentan úgy élt tovább, ahogy azt Jeruzsálemben értelmezték és gyakorolták, függetlenül attól, hogy a feledésbe merüléstől több alkalommal is csak bizonyos babiloni tanítók időbeni közbeavatkozása mentette meg.

^{121:6.9 (1339.5)} E szétszóródott zsidók közül mintegy két és fél millió járt vissza rendszeresen Jeruzsálembe a nemzeti vallási ünnepeik megünneplésére. Nem számított, hogy milyen istentani vagy bölcséleti különbségek voltak a keleti (babiloni) és a nyugati (hellén) zsidók között, mind egyetértettek abban, hogy az imádatuk középpontjában Jeruzsálem áll és abban, hogy mindegyre várták a Messiás eljövételét.

7. Zsidók és nem-zsidók

^{121:7.1 (1339.6)} Jézus korára a zsidók már szilárd felfogással rendelkeztek az eredetükről, a történelmükről és a végzetükről. Merev válaszfalat építettek önmaguk és a nem-zsidó világ közé; minden nem-zsidóra mélységes megvetéssel tekintettek. A törvény betűjét imádták és elmerültek a származásukkal kapcsolatos hamis büszkeségre alapozott önelégültség egy formájában. Előítéletes képzeteket alakítottak ki a megígért Messiásról, és e várakozásaik többsége egy olyan Messiásra irányult, aki az ő nemzeti és faji történelmük részeként fog

eljönni. A korabeli héberek számára a zsidó istentan megmásíthatatlanul végleges, örökre rögzült volt.

121:7.2 (1339.7) Jézusnak a türelemről és a kedvességről szóló tanításai és ez irányú szokásai éppen ellentétesek voltak a zsidók szokásos hozzáállásával, mellyel az általuk pogánynak tartott népekhez viszonyultak. A zsidók a külvilág iránt nemzedékeken át olyan hozzáállást tanúsítottak, mely megakadályozta, hogy elfogadják a Mesternek az emberek szellemi testvériségéről szóló tanításait. Nem szívesen osztottak Jahvén a nem-zsidókkal egyenlő feltételek mellett és hasonlóképpen nem szívesen fogadták el az Isten Fiának azt, aki ilyen új és különös tantételeket tanított.

121:7.3 (1340.1) Az írástudók, a farizeusok és a papság az egyházi formasághoz való ragaszkodás és a betű szerint értelmezett tanítások szörnyű kötelékével fogva tartotta a zsidókat, olyan béklyóban, mely még a római politikai uralomnál is valóságosabb volt. A Jézus korabeli zsidókat nemcsak hogy a törvénynek alárendelve tartották, hanem ugyanígy fogva tartották őket a hagyományokhoz való szolgai kötöttségek is, melyek a személyes és a társadalmi élet minden területére kiterjedtek és behatoltak. Minden hithű zsidót ezek a részletesen előírt viselkedési szabályok gyötörtek és uraltak, és nincs semmi különös abban, hogy azonnal elutasították azt a közülük valót, aki megpróbálta figyelmen kívül hagyni a szent hagyományaikat, és aki semmibe merte venni az ő régóta tiszteletben tartott társadalmi viselkedési szabályait. Aligha tudtak valami nagy jóindulattal viseltetni egy olyannak a tanításaival szemben, aki nem habozott szembeszállni azokkal a hitelvekkel, melyeket ők magától Ábrahám apjuktól

elrendeltnek tekintettek. Mózes adta a törvényt nekik és ebből nem voltak hajlandók engedni.

121:7.4 (1340.2) A Krisztus utáni első századra a törvénynek az elfogadott tanítók, az írástudók általi szóbeli értelmezése erősebb hatalmi erőt képviselt, mint maga az írott törvény. Mindez megkönnyítette a zsidók bizonyos vallási tanítóinak, hogy az embereket bármilyen új evangélium elfogadása ellen hangolják.

121:7.5 (1340.3) E körülmények tették lehetetlenné a zsidók számára azt, hogy beteljesítsék az isteni végzetüket úgy, mint a vallási felszabadulás és a szellemi szabadság új evangéliumának hírnökei. Nem tudták lerázni a hagyomány béklyóit. Jeremiás az „emberek szívébe írt törvényről” beszélt, Ezékiel az „emberi lélekben élő új szellemről”, a Zsoltáros pedig azért imádkozott, hogy az Isten „tisztá szívet teremtsen az emberben és igaz szellemet újítson meg”. De amikor a jótétemények zsidó vallása és a törvénynek való alávetettség a hagyományelvű tehetetlenség okozta megrekedés áldozatául esett, akkor a vallásfejlődés iránya áttevődött nyugatabbra, az európai népekhez.

121:7.6 (1340.4) Így egy tőlük különböző nép kapott felkérést arra, hogy egy fejlettebb istentant adjon a világnak, egy olyan tanítási rendszert, mely magába foglalja a görögök bölcséletét, a rómaiak törvényét, a héberek erkölcsiségét, valamint a személyiség szentségének és a szellemi szabadságnak az evangéliumát, melyet Pál alakított ki és amely Jézus tanításain alapult.

121:7.7 (1340.5) Pál kereszténységtisztelete az erkölcsiségét mint zsidó anyajegyet hordozta magán. A zsidók úgy tekintették a történelmet, mint az isteni gondviselést — Jahve munkálkodását. A görögök tisztább fogalmakat vittek az új tanításba az örökkévaló életről. Pál istentani és bölcséleti tantételeit nem csak Jézus tanításai befolyásolták, hanem Plátón és Philón is. Etikájában nem csak Krisztustól, hanem a sztoikusoktól is ösztönzést kapott.

121:7.8 (1340.6) A jézusi evangélium az antiókhiai kereszténység páli tiszteletfajtájában megtestesült formájában a következő tanításokkal keveredett:

121:7.9 (1340.7) 1. A judaizmusra áttért görögök gondolkodói bölcslete, beleértve az örökkévaló életről alkotott némely felfogásukat is.

121:7.10 (1340.8) 2. Az elterjedt rejtelemimádatok tetszetős tanításai, különösen a valamely isten által meghozott áldozat révén való megváltásról, vezeklésről és üdvözülésről szóló Mitrász-tantételek.

121:7.11 (1340.9) 3. A fennálló zsidó vallás szilárd erkölcsisége.

121:7.12 (1341.1) A földközi-tengeri római birodalom, a pártus királyság és a Jézus korabeli szomszédos népek mind csiszolatlan és kezdetleges eszmékkel rendelkeztek a világ földrajza, a csillagászat, az egészség és a betegség terén; és természetes, hogy meglepték őket a názareti ács új és elképesztő kijelentései. A jó vagy rossz szellemek által való megszállottsággal kapcsolatos eszméket nem pusztán az emberi lényekre értelmezték, hanem sokan minden sziklát és

fát is úgy tekintettek, mint amelyekben szellem lakozik. Elvárásolt korszak volt ez, és a csodákat mindenki mindennapos történéseknek hitte.

8. Korábbi írásos feljegyzések

^{121:8.1 (1341.2)} Amennyire csak lehetséges volt, összhangban a felhatalmazásunkkal, arra törekedtünk, hogy felhasználjuk és bizonyos mértékben össze is hangoljuk azon meglévő feljegyzéseket, melyek Jézusnak az Urantián eltöltött életével kapcsolatosak. Bár hozzáfértünk András apostol elveszett feljegyzéséhez és hasznos segítséget kaptunk azon mennyei lények nagy sokaságának közreműködése által is, akik Mihály alászállásának idején a földön tartózkodtak (különösen az ő ma már Megszemélyesült Igazítója), az volt a szándékunk, hogy felhasználjuk Máté, Márk, Lukács és János úgynevezett evangéliumait is.

^{121:8.2 (1341.3)} Ezek az újszövetségi feljegyzések a következő körülmények között keletkeztek:

^{121:8.3 (1341.4)} 1. A Márk által írt evangélium. János Márk írta a legkorábbi (leszámítva András jegyzeteit), a legrövidebb és a legegyszerűbb feljegyzést Jézus életéről. Úgy ábrázolta a Mestert mint segédkezőt, aki ember volt az emberek között. Bár Márk az általa bemutatott helyszíneken maga is megfordult, a feljegyzése valóságban a Simon Péter szerinti evangélium. Már korán Péter mellé szegődött; később pedig Pál mellé. Márk e feljegyzést Péter biztatására és a római egyház nyomatékos kérésére írta meg. Tudván, hogy a Mester mily következetesen tiltotta a tanításainak leírását a földön és a húsvér testben való ittléte során, Márk az apostolokhoz és a

többi vezető tanítványhoz hasonlóan nem tudta rászánni magát e dolgok leírására. Péter azonban úgy érezte, hogy a római egyháznak szüksége van az ilyen írott beszámoló jelentette segítségre, és Márk beleegyezett, hogy hozzáfog annak elkészítéséhez. Számos jegyzetet készített még Péternek a Kr.u. 67-ben bekövetkezett haláláig, és a Péter által jóváhagyott vázlat alapján és a római egyház számára röviddel Péter halálát követően elkezdett írni. Az evangéliumot röviddel a Kr.u. 68. év vége előtt fejezte be. Márk teljes mértékben a maga és Péter emlékeiből dolgozott. A feljegyzést azóta alaposan megváltoztatták, számos részt kivettek belőle és végül némely későbbi anyagot hozzáadtak annak érdekében, hogy pótolják az eredeti evangélium utolsó ötödét, mely az első kéziratból még a lemásolása előtt elveszett. A Márk által készített feljegyzés, András és Máté jegyzeteivel együtt alkotta az írott alapját minden későbbi evangéliumi beszámolónak, mely Jézus életének és tanításainak bemutatására irányult.

^{121:8.4 (1341.5)} 2. Máté evangéliuma. Az úgynevezett Máté szerinti evangélium a Mester életéről szóló, a zsidó keresztények tájékoztatása céljából írt feljegyzés. E feljegyzés szerzője mindegyre arra törekszik, hogy Jézus életében megmutassa mindazt, amit annak érdekében tett, hogy „beteljesedjék, amit a próféta mondott”. Máté evangéliuma Dávid fiaként ábrázolja Jézust, olyan képet fest róla, mint aki nagy tiszteletet mutat a törvény és a próféták iránt.

^{121:8.5 (1341.6)} Ezt az evangéliumot nem Máté apostol írta. Ezt Izador, az ő egyik tanítványa írta, aki az ezen események elbeszélésével kapcsolatos munkájában nem csak Máté személyes emlékeire támaszkodhatott, hanem egy bizonyos

feljegyzésre is, melyet ez utóbbi készített Jézus mondásairól közvetlenül a keresztre feszítés után. A Máté által készített feljegyzés arámiul íródott; Izador pedig görögül írt. Nem szándékos csalást akartak elkövetni azzal, hogy a művet Máténak tulajdonították. Akkoriban szokás volt, hogy a tanítványok így tisztelik meg a tanítóikat.

121:8.6 (1342.1) Máté eredeti feljegyzésének megszerkesztésére és beemelésére Kr.u. 40-ben került sor, épp azelőtt, hogy elhagyta Jeruzsálemet az evangéliumi hitszónoklati tevékenység megkezdése miatt. Ez magánjellegű feljegyzés volt, annak utolsó másolata pedig egy szíriai rendháztűzben semmisült meg Kr.u. 416-ban.

121:8.7 (1342.2) Izador Kr.u. 70-ben menekült el Jeruzsálemből, azt követően, hogy Titusz seregei körülfalták a várost, s magával vitte Pellába Máté jegyzeteinek egy másolati példányát. Izador a 71. évben, még a pella-i otlété alatt írta meg a Máté szerint való evangéliumot. Szintén nála volt a Márk-féle beszámoló első négyötöde.

121:8.8 (1342.3) 3. A Lukács által írt evangélium. Lukács, az antiókhiai pizidiabeli orvos, Pál egyik nem-zsidó áttért híve volt, és ő egy egészen más történetet írt meg a Mester életéről. Kr.u. 47-ben kezdte követni Pált és akkor kezdett ismerkedni Jézus életével és tanításaival is. Lukács a feljegyzésében sokat megőriz az „Úr Jézus Krisztus kegyelméből”, ahogy e tényeket Páltól és másoktól összegyűjtötte. Lukács úgy mutatja be a Mestert, mint „a vámszedők és a bűnösök barátját”. Egészen a Pál halála utáni időkig nem szötte bele a maga számos jegyzetét az evangéliumba. Lukács a 82. évben készítette el az írását Akhájában. A tervei szerint három könyv foglalkozott volna

Krisztus és a kereszténység történetével, azonban Kr.u. 90-ben meghalt, épp mielőtt befejezte volna e munkáinak a második részét, az „Apostolok cselekedeteit”.

^{121:8.9} ^(1342.4) Evangéliumának összeállítása során Lukács elsősorban a jézusi életet Pál elbeszélése szerint láttató anyagokra támaszkodott. Ennélfogva Lukács evangéliuma bizonyos tekintetben a páli evangélium. De Lukács egyéb forrásanyagokat is igénybe vett. A jézusi élet számos eseményének nem csak nagyszámú szemtanúját kérdezte ki ama részletek felől, melyeket lejegyzett, hanem megvolt neki a Márk-féle evangélium egy példánya is, vagyis az első négyötöd rész, az Izador-féle beszámoló és egy rövid feljegyzés is, melyet egy Cedesz nevű hívő készített Kr.u. 78-ban Antióchiában. Lukács rendelkezésre állt egy csonka és átjavított jegyzetmásolat is, melynek szövegéről azt állították, hogy András apostol készítette.

^{121:8.10} ^(1342.5) 4. János evangéliuma. A János szerint való evangélium nagyjából Jézusnak a Júdeában és Jeruzsálem környékén végzett azon munkájához kapcsolódik, mely a többi feljegyzésben nem szerepel. Ez az úgynevezett János, a Zebedeus fia szerint való evangélium, és bár nem János írta, ő ösztönözte annak megírását. Az első megírása óta többször is átszerkesztésnek vetették alá annak érdekében, hogy úgy tűnjön, mintha maga János írta volna. E feljegyzés készítésekor János birtokában volt a többi evangélium, és úgy látta, hogy nagyon sok dolog kimaradt belőlük; ennek megfelelően Kr.u. 101-ben arra bátorította társát, Nátánt, egy cezárei görög zsidót, hogy fogjon hozzá az íráshoz. A tartalom kialakításakor János a maga emlékanyagára és az akkor már létező három

feljegyzésre hagyatkozott. Ő maga nem készített feljegyzéseket. Az „első jánosi” nevet viselő levelet maga János írta kísérvévként ahhoz a munkához, melyet Nátán az ő irányításával végzett.

^{121:8,11 (1342,6)} Mindezen írók őszinte képet festettek Jézusról, ahogy ők látták, emlékeikben felidéztek vagy hallották másoktól, és ahogy e távoli eseményekről alkotott fogalmaikat befolyásolta az, hogy később a magukévá tették a kereszténység Pál-féle istentanát. E feljegyzések bár nem voltak tökéletesek, mégis elégségesnek bizonyultak ahhoz, hogy megváltoztassák az urantiai történelem menetét csaknem kétezer éven át.

^{121:8,12 (1343,1)} [Az írások hitelül: Azon megbízatásom teljesítése során, hogy a názáreti Jézus tanításait újra megfogalmazzam és a tetteit újra elmondjam, szabadon merítettem minden feljegyzés- és bolygói ismeretanyagból. Vezérlőelvemnek megfelelően olyan feljegyzést igyekeztem készíteni, mely nem csak a ma élő emberi nemzedék számára lesz megvilágosító hatással, hanem amely hasznos lesz minden jövőbeli nemzedéknek is. A rendelkezésemre álló hatalmas ismerethalmazból azokat választottam, melyek e cél eléréséhez a legmegfelelőbbek. A lehető legnagyobb mértékben tisztán emberi forrásokból vettem az adatokat. Csak az ilyen források hiánya esetén folyamodtam emberfeletti feljegyzésekhez. Amikor a jézusi élet és tanítások eszméi és fogalmai megfelelően kifejezhetők voltak az emberi elme által, akkor mindig előnyben részesítettem az ilyen, kétségtelenül emberi gondolatmintákat. Amennyire csak lehetséges volt, igyekeztem a szavakra épülő kifejezésmódot jobban hozzáigazítani a

Mester életének és tanításainak valós jelentéstartalmához és igaz jelentőségéhez, de azért minden beszámolómban tartottam magam a tényleges emberi fogalomhoz és gondolatmintához. Tudom jól, hogy az emberi elméből eredő fogalmak elfogadhatóbbak és hasznosabbak lesznek minden más emberi elme számára is. Amikor nem tudtam megtalálni a szükséges fogalmakat az emberi feljegyzésekben és az emberi kifejezéstárban sem, akkor a rendembeli földi teremtmények, a közteslények emlékeforrásaihoz folyamodtam. Amikor az a másodlagos ismeretanyag is elégtelennek bizonyult, habozás nélkül igénybe vettem a bolygói szint feletti forrásokat.

^{121:8.13 (1343.2)} Az emlékeztetők, melyeket összegyűjtöttem és amelyekből elkészítettem a Jézus életéről és tanításairól szóló beszámolót — az András apostoltól rögzített emlékeken kívül — olyan értékes gondolatokat és haladó fogalmakat tartalmaznak a jézusi tanokról, melyek több mint kétezer olyan emberi lénytől származnak, akik Jézus kora óta ezeknek a kinyilatkoztatásoknak, pontosabban újbóli közléseknek az időpontjáig a földön éltek. A kinyilatkoztatási engedélyt csakis olyan esetben vettem igénybe, amikor az emberi adatok és emberi fogalmak nem szolgálhattak megfelelő gondolatmintával. A kinyilatkoztatási megbízásom tiltotta, hogy emberin kívüli ismeretanyaghoz vagy kifejezésforrásokhoz folyamodjak addig, amíg igazolni nem tudom, hogy az erőfeszítéseim ellenére sem sikerült megtalálnom a szükséges fogalmi kifejezést a tisztán emberi források között.

^{121:8.14 (1343.3)} Jóllehet a tizenegy közteslény társammal együttműködve és a feljegyzési Melkizedek felügyelete alatt

dolgozva annak megfelelően adtam elő ezt a beszámolót, ahogy annak hatékony rendszeréről gondolkodtam és ahogy annak közvetlen kifejezőmódját megválasztottam, mindazonáltal azon eszmék többsége, sőt ama hatékony kifejezések némelyike, melyeket így felhasználtam, számos emberfajta olyan egyedeinek elméjében fogant meg, akik a közbenső nemzedékek korában éltek a földön, közöttük azokkal is, akik most, e vállalkozás idején élnek. Sok esetben inkább szolgáltam adatgyűjtőként és szerkesztőként, mint eredeti elbeszélőként. Habozás nélkül magamévá tettem azokat a lehetőleg emberi eszméket és fogalmakat, melyek képessé tehetek arra, hogy a legeredményesebben mutassam be Jézus életét, és amelyek képessé tehetek arra, hogy az ő páratlan tanításait a legnagyobb haszonnal és általánosan magasztos kifejezőmóddal adjam elő újra. Az urantiai Egyesült Közteslények Testvériségének nevében a leghálásabb elismerésemet fejezem ki minden olyan feljegyzés és fogalom iránt, melyet a továbbiakban felhasználtunk Jézus földi élete újbóli, részletesebb kifejtése során.]

122. írás

Jézus megszületése és kisgyermekkora

122:0.1 (1344.1) ALIGHA volna lehetséges felsorolni azt a számos okot, melyek közrejátszottak abban, hogy Mihály alászállása helyéül Palesztinára esett a választás, főként pedig azokat, amelyek miatt József és Mária családját választották, mint közvetlen környezetet az Isten Fiának az Urantián való megjelenéséhez.

122:0.2 (1344.2) Az elkülönített világokról a melkizedekek által készített rendkívüli helyzetjelentés áttanulmányozása után,

Gábriellel egyeztetve, Mihály végül az Urantiát választotta, mint azt a bolygót, ahol az utolsó alászállását véghez viszi. E döntést követően Gábiel személyesen is ellátogatott az Urantiára, és miután megfigyelte az embercsoportokat, valamint a világ és annak népei szellemi, értelmi, faji és földrajzi felmérésének eredményei alapján úgy döntött, hogy a héberek rendelkeznek azokkal a viszonylagos előnyökkel, melyek az alászállási fajtaként való kiválasztásukat megalapozzák. Miután Mihály e döntést jóváhagyta, Gábiel kijelölte és az Urantiára küldte a Tizenkét tagú Családbizottságot — melynek tagjait a magasabb rangú világegyetemi személyiségek közül választotta — s azzal a feladattal bízta meg, hogy vizsgálódjanak a zsidó családi élet terén. A bizottsági munka befejezésekor Gábiel az Urantián tartózkodott és megkapta a jelentést, mely három olyan jövőbeli egybekelést jelölt meg, melyek a bizottság véleménye szerint egyaránt alkalmasak lehetek alászállási családul Mihály tervezett megtestesüléséhez.

122:0.3 (1344.3) A három megjelölt pár közül Gábiel maga választotta ki Józsefet és Máriát, később személyesen is megjelent Máriának, amikor is közölte vele a jó hírt, miszerint őt választották arra a feladatra, hogy az alászálló gyermek földi anyja legyen.

1. József és Mária

122:1.1 (1344.4) József, Jézus (József-fia-Jósua) emberi apja héber volt a héberek között, jóllehet számos olyan nem-zsidó faji sajátosság jellemezte, melyek az őseinek női ágai révén adódtak hozzá a családfájához az idők során. Jézus apjának származási ága Ábrahám koráig nyúlt vissza és e nagy

tiszteletnek örvendett ősapán keresztül azokhoz a korai leszármazási ágakhoz, melyek a sumérokhoz és a nodfiakhoz vezetnek, valamint az ősi kék ember déli törzsein keresztül Andonhoz és Fontához. Dávid és Salamon nem József őseinek közvetlen ágán helyezkedett el, és József leszármazása nem vezethető vissza közvetlenül Ádámhoz sem. József közvetlen elődei mesteremberek voltak — építőmesterek, ácsok, kőművesek és kovácsok. József maga ács volt, később pedig építésvezető lett. A családja a köznép ama nemes részének hosszú és neves ágához tartozott, melyet mindegyre a vallás fejlődésével kapcsolatos dolgokban az Urantián kitűnt egyének megjelenése fémjelzett.

^{122:1.2 (1345.1)} Mária, Jézus földi anyja a különleges ősök hosszú sorának leszármazottja volt, melybe az Urantia faji történelmének legfigyelemreméltóbb női közül sokan beletartoztak. Bár Mária a korának és nemzedékének női között átlagos volt, s mint ilyen viszonylag átlagos vérmérséklettel rendelkezett, de az ősei között olyan jól ismert nőt tarthatott számon, mint Annon, Támár, Rúth, Bethshiba, Ánsia, Kloa, Éva, Enta és Ratta. A korának zsidó női közül egynek sem volt a közös ősoket felsorakoztató olyan neves leszármazási ága, vagy olyan, amely nagyobb reményekkel kecsegtető kezdetekkel bírt volna. Mária őseit Józseféhez hasonlóan az erős, ám átlagos egyedek túlsúlya jellemezte, melyet olykor-olykor számos kiemelkedő személyiség ellensúlyozott a polgárosodás előrehaladása és a vallás fokozatos fejlődése során. Faji értelemben aligha helyes Máriát zsidóként azonosítani. Műveltségét és hitét tekintve zsidó volt, az öröklött adottságait azonban inkább a szíriai, a hettita, a

föníciai, a görög és az egyiptomi fajták keveréke határozta meg, az ő faji származása Józsefénél is általánosabb volt.

^{122:1.3 (1345.2)} A Mihály tervezett alászállása idején Palesztinában élő összes pár közül József és Mária rendelkezett a kiterjedt faji kapcsolatok és a személyiségi sajátosságok magas átlagának leginkább eszményi összetételével. Mihály úgy tervezte, hogy átlagos emberként jelenik meg a földön, hogy az egyszerű nép is megérthesse és elfogadhassa őt; emiatt választott Gábiel éppen olyan szülőket az alászálláshoz, mint József és Mária.

2. Gábiel megjelenik Erzsébetnek

^{122:2.1 (1345.3)} Jézus életművét az Urantián valójában Keresztelő János kezdte meg. Zakariás, János apja a zsidó papsághoz tartozott, az anyja, Erzsébet pedig ugyanazon nagy családi csoport tehetősebb ágának volt a tagja, amelynek Mária, Jézus anyja is. Zakariásnak és Erzsébetnek, bár már sok éve házasok voltak, nem volt gyermekük.

^{122:2.2 (1345.4)} A Kr.e. 8. év júniusának vége felé járt az idő, amikor nagyjából három hónappal József és Mária házasságkötését követően Gábiel megjelent Erzsébetnek, délidőben, éppen úgy, ahogy később megmutatta magát Máriának is. Gábiel így szólt:

^{122:2.3 (1345.5)} „Míg a férjed, Zakariás az oltár előtt áll Jeruzsálemben, és míg az összesereglett nép egy megszabadító eljöveteleért imádkozik, én, Gábiel azért jöttem, hogy bejelentsem, hamarosan fiút fogsz szülni, aki ezen isteni tanító előfutára lesz; és a fiadat Jánosnak nevezd. A te Úr Istenednek szentelve magát fog ő felnőni, és amikor felnőtt,

megörvendeztetni a szívedet, mert sok lelket fog az Istenhez irányítani és hirdetni fogja a népetek lelki gyógyítójának és az egész emberiség szellemi-felszabadítójának eljövételét is. A nőrokonod, Mária lesz az ígéret gyermekének anyja, és én öneki is megjelenek majd.”

^{122:2.4 (1345.6)} E látomás nagyon megijesztette Erzsébetet. Gábiel eltűnése után elkezdett gondolkodni az átélteken, sokáig töprengett a fenséges látogató szavain, ám e kinyilatkoztatásról a férjén kívül senkinek sem szólt egészen addig, amíg nem beszélt Máriával a következő év február havának elején.

^{122:2.5 (1345.7)} Erzsébet azonban öt hónapon át még a férje előtt is megőrizte a titkát. Amikor végül elmondta neki a gábieli látogatás történetét, Zakariás meglehetősen hitetlenkedve fogadta az egészet és hetekig kételkedett az élmény valóságos voltában, és csak akkor volt hajlandó némiképp hinni a felesége által előadott gábieli látogatás történetében, amikor már nem tudta kétségbe vonni, hogy a felesége várandós. Zakariást nagyon felkavarta Erzsébet jövőbeli anyasága, de nem kételkedett a felesége tisztességében, még a maga előrehaladott kora ellenére sem. Egészen a János megszületése előtti mintegy hatodik hétig, amikor is egy erőteljes álmot látott, Zakariás nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy Erzsébet a beteljesülés fiának anyjává lesz, azé, aki előkészíti a terepet a Messiás eljövételéhez.

^{122:2.6 (1346.1)} Gábiel Kr.e. 8-ban, nagyjából november közepén jelent meg Máriának, miközben az asszony a názareti otthonában dolgozott. Később, miután Mária megbizonyosodott arról, hogy hamarosan anyává lesz, meggyőzte Józsefet arról, hogy engedje el őt látogatóba

Erzsébethez, Júda városába, mely Jeruzsálemtől nyugat felé mintegy hat kilométerre a hegyekben helyezkedett el. Gábiel mindkét jövőbeli anyát tájékoztatta a másikonál tett megjelenéséről. Természetesen türelmetlenül várták, hogy találkozhassanak, összevethessék az élményeiket és megbeszélhessék a fiaik jövőjének valószínű alakulását. Mária a távoli unokatestvérénél maradt három hétig. Erzsébet nagyban hozzájárult Mária gábieli jelenéssel kapcsolatos hitének megerősödéséhez, így Mária úgy tért haza, hogy nagyobb mértékben szentelhetette magát annak a felhívásnak, hogy anyja lesz a beteljesülés gyermekének, akit rövidesen védtelen csecsemőként fog a világra hozni, a teremtszész átlagos és egészséges kisgyermekéként.

^{122:2.7 (1346.2)} János Júda városában született meg Kr.e. 7. március 25-én. Zakariás és Erzsébet igencsak örült, amikor megtudták, hogy fiuk lett, amint azt Gábiel megígérte, és amikor a gyermeket a nyolcadik napon körülmetélésre elvitték, hivatalosan is a János nevet adták neki, ahogy előzőleg utasították őket. Zakariás egyik unokaöccse már ezt megelőzően el is indult Názáretbe Erzsébet üzenetével Máriához, miszerint fia született és a fiú neve János lesz.

^{122:2.8 (1346.3)} Jánosnak a szülei már a kora gyermekkorától fogva megfontoltan a tudomására hozták, hogy felnőttként szellemi vezető és vallási tanító válik belőle. János szívében mindig is termékeny talajra hullottak a sugalmazás így elvetett magjai. Már gyermekként is gyakorta megfordult a templomban az apja vezette szertartások alatt és nagyon mély benyomást gyakorolt rá mindama dolgok értelme, amit ott látott.

3. Gábiel bejelentése Máriának

122:3.1 (1346.4) Az egyik este, nagyjából napszálltakor, mielőtt József még hazaért volna, Gábiel megjelent Máriának egy alacsony kőasztal mellett, és amint Mária visszanyerte az önuralmát, így szólt: „Annak parancsára jövök, aki az én Mesterem és akit te szeretni és táplálni fogsz. Neked, Mária, jó hírt hozok, amikor bejelentem, hogy az élet tebenned mennyei elrendelés révén fogantatott, és hogy a kellő időben egy fiúgyermek anyjává leszel; e fiút Jósuának fogod nevezni, és ő fogja elhozni a mennyországot a földre és az emberek között. E dologról ne szólj senkinek, kivéve Józsefet és Erzsébetet, a te nőrokonodat, akinek szintén megjelentem, és aki hamarosan szintén fiat fog szülni, akinek neve János lesz, és aki elő fogja készíteni a terepet a megszabadulás üzenetének, melyet a te fiad fog hirdetni az embereknek nagy erővel és mély meggyőződéssel. Ne kételkedj a szavamban Mária, mert a beteljesülés gyermekének halandói lakóhelyéül erre az otthonra esett a választás. Áldásomat adom reád, a Fenségesek ereje ad majd erőt, és az egész föld Ura fog vigyázni téged.”

122:3.2 (1346.5) Mielőtt Mária e szokatlan eseményeket el merte volna mondani a férjének, heteken keresztül erősen foglalkoztatta a látogatás élménye, míg végül bebizonyosodott számára, hogy gyermeket vár. Amikor József mindezt meghallotta, bár mélyen megbízott Máriában, igencsak összezavarodott és sok éjszakán át nem tudott aludni. Józsefnek először kétségei voltak a gábieli látogatást illetően. Amikor azután csaknem teljesen meggyőződésévé tette, hogy Mária valóban hallotta az isteni hírvivő hangját és látta az alakját, tépelődni kezdett, ahogy belegondolt abba, hogy miként történhetett mindez. Miként lehet emberi lények sarja egy isteni rendeltetésű gyermek? József egészen addig nem tudott

ezekkel az ellentmondásos gondolatokkal megbékélni, amíg néhány hét gondolkodás után ő és Mária is arra a következtetésre nem jutott, hogy őket választották arra, hogy a Messiás szüleivé váljanak, bár aligha az volt a zsidó felfogás, hogy a várt megszabadító isteni természetű lesz. Miután erre a nagy jelentőségű következtetésre jutottak, Mária sietve elutazott Erzsébethez látogatóba.

122:3.3 (1347.1) A visszatértét követően Mária meglátogatta a szüleit, Joáchimot és Hannát. Mária két fiútestvére és két leánytestvére, valamint a szülei mindig is nagyon kételkedők voltak Jézus isteni küldetését illetően, bár természetesen ekkor még semmit sem tudtak a Gábriel-féle látogatásról. De Mária bizalmasan közölte leánytestvérével, Szalóméval, hogy szerinte a fiának a nagy tanítóvá válás a rendeltetése.

122:3.4 (1347.2) Gábriel Máriának szóló bejelentésére a Jézus fogantatását követő napon került sor és ez volt az egyetlen természetfeletti jelenség, mely Máriának az ígéret gyermeke kihordását és megszületését kísérő teljes élményhalmazához köthető.

4. József álma

122:4.1 (1347.3) József egészen addig nem tudott megbékélni a gondolattal, hogy Mária egy rendkívüli gyermek anyja lesz, amíg át nem élt egy órá nagyon mély benyomást tett álmot. Ebben az álomban egy ragyogó mennyei hírvivő jelent meg neki és egyebek között azt mondta: „József, én az Ő parancsára jelenek meg, aki fenn uralkodik, és arra kaptam utasítást, hogy tájékoztassalak arról a fiúgyermekről, akit Mária fog megszülni és aki ragyogó fény lesz a világban. Őbenne élet lesz, és az ő

élete az emberiség életévé lesz. Először a maga népéhez fog eljönni, de ők nemigen fogadják el; viszont mindenkinek, aki elfogadja őt, ki fogja nyilatkoztatni, hogy ők az Isten gyermekei.” Ezen élményt követően József alapvetően már soha többé nem kételkedett Máriának a gábrieli látogatással kapcsolatos történetében és abban az ígéletben, hogy a még meg nem született gyermek isteni hírhozó lesz a világ számára.

122:4.2 (1347.4) Mindeme látogatások során szó sem esett Dávid házáról. Soha semmiféle bizalmas közlés nem hangzott el azzal kapcsolatban, hogy Jézusból „a zsidók megszabadítója” lenne, még csak arról sem, hogy ő lenne majd a régóta várt Messiás. Jézus nem olyan Messiás volt, amilyet a zsidók vártak, viszont ő volt a világ megszabadítója. Az ő küldetése minden emberfajta és népre irányult, nem csak valamely népcsoportra.

122:4.3 (1347.5) József nem Dávid király ágáról származott. Máriában több dávidi örökség volt, mint Józsefben. Igaz, hogy József elment Dávid városába, Betlehembe, hogy ott a római népszámláláson számba vegyék, de erre azért került sor, mert hat nemzedékkel korábban Józsefnek az akkori nemzedékbeli apai ősét, árva lévén, örökbe fogadta egy bizonyos Cádok nevezetű férfi, aki viszont Dávid közvetlen leszármazottja volt; ennél fogva Józsefet is úgy vették számításba, mint „Dávid házához” tartozót.

122:4.4 (1347.6) Az Ószövetség úgynevezett messiási jóslatainak többségét jóval azt követően szabták Jézusra, hogy a földi életét a földön leélte. A héber próféták évszázadokon át hirdették egy megszabadító eljövételét, és ezeket az ígéreteket az egymást követő nemzedékek úgy értelmezték, hogy azok

egy olyan új zsidó uralkodóra vonatkoznak, aki Dávid királyszékében fog ülni és Mózes állítólagos csodás módszerei révén erős nemzetté teszi a zsidókat Palesztinában, megszabadítja őket minden idegen befolyástól. Megismételjük, hogy a héber írások sok helyén számos átvitt értelmű szövegrészt később helytelenül Jézus életküldetésére értelmeztek. Számos ószövetségi mondást úgy elferdítettek, hogy azok illeszkedjenek a Mester földi életének valamely mellékeseményéhez. Maga Jézus egy alkalommal nyilvánosan is tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban lenne Dávid királyi házával. Még azt a részt is, hogy „egy hajadon fiat fog szülni” úgy alakították át, hogy „egy szűz fiat fog szülni”. Ez igaz volt mind József, mind Mária számos olyan családfája esetében is, melyeket Mihály földi létpályájának lezárulását követően állítottak fel. E családfák a Mester sok őst magukba foglalják, de egészében véve nem hitelesek és nem tekinthetők tényszerűnek. Jézus első követői túl sokszor engedtek a kísértésnek, hogy minden régi látnoki kijelentést úgy tüntessenek fel, mint amely az Uruk és Mesterük életében teljesült be.

5. Jézus földi szülei

122:5,1 (1348,1) József jóindulatú ember volt, meglehetősen lelkiismeretes és minden szempontból hűséges a népe vallási szabályaihoz és szokásaihoz. Keveset beszélt, de sokat gondolkodott. A zsidó nép sanyarú sorsa nagyon elszomorította Józsefet. Fiatalabb korában, a nyolc fiú- és leánytestvére körében, még jókedvű volt, azonban a házasság első éveiben (Jézus gyermekkorában) az enyhe szellemi elcsüggedés időszakait élte meg. Az ilyen alkati megnyilvánulásai sokat javultak közvetlenül a túl korai halála előtt és azt követően,

hogy a családja gazdasági helyzete jobb lett annak következtében, hogy az ács rangjáról előrelépett a jómódú építésvezető tisztségébe.

^{122:5,2 (1348,2)} Mária alkata épp az ellenkezője volt a férjének. Rendszerint vidám volt, nagyon ritkán volt levert és mindig derűsen szemlélte a világot. Mária szabadon és gyakorta fejezte ki az érzelmi töltetű élményeit és sohasem lehetett szomorúnak látni egészen József korai haláláig. Alig épült fel a megrázkódtatásból, amikor rázúdultak azok az aggodalmak és kérdések, melyeket a legidősebb fia rendkívüli létpályája vetett fel, mely az elképedt Mária szeme előtt oly gyorsan bontakozott ki. De mindeme szokatlan élmények során át Mária végig higgadtnak, bátornak és elég bölcsnek bizonyult abban, ahogy azokat a kapcsolatokat kezelte, melyeket az ő különös és kevésbé megértett elsőszülött fiával és az ő továbbélő öccseivel és húgaival tartott fenn.

^{122:5,3 (1348,3)} Jézus az emberi természete szokatlan szelídségének és bámulatos rokonszenvező-megértő jellemvonásának jelentős részét az apjától örökölte; a nagy tanítói tehetségét és a jogos felháborodásra való erőteljes képességét az anyjától kapta. A felnőttkori környezetére való érzelmi megnyilvánulásaiban Jézus egyszer az apjához hasonlított, elmélyülten gondolkozó és istenimádatra hajló volt, néha pedig nyilvánvaló szomorúság jellemezte; de többnyire az anyja derűlátó és határozott természete szerint tekintett a dolgokra. Mindent egybevetve úgy alakult, hogy Mária alkata érvényesült az isteni Fiú létpályáján, amint felnőtt és megtette a felnőttkori életének nagy jelentőségű lépéseit. Némely

részletben Jézust a szülei jegyeinek keveréke jellemezte; más téren az egyikük vonásait mutatta, szemben a másikéval.

122:5.4 (1348.4) Jézus Józseftől szigorú felkészítést kapott a zsidó szertartásrendek alkalmazása és a héber írások szokatlanul alapos megismerésére való törekvés terén; Máriától a vallásos élet szélesebb nézőpontját és a személyes szellemi szabadság szabadelvűbb felfogását kapta.

122:5.5 (1349.1) József és Mária családja is igen tanulnak számított a maga korában. József és Mária a koruk és élethelyzetük átlagához képest nagyon tanult volt. Az apa gondolkodó volt; az anya pedig tervező, az alkalmazás szakértője és az azonnali kivitelezés gyakorlatias mestere. József fekete szemű, barna hajú férfi volt; Mária pedig a barna szemű, majdnem szőke emberfajtába tartozott.

122:5.6 (1349.2) Ha József megéri, kétségkívül erős híve lett volna a legidősebb fia isteni küldetésének. Mária a hit és a kétség között ingadozott, lévén, hogy erősen befolyásolta őt a többi gyermekének, a barátainak és a rokonainak a helyzete, de mindig megerősítette őt a végső hitében annak emléke, hogy Gábiel közvetlenül a gyermek fogantatását követően megjelent neki.

122:5.7 (1349.3) Mária ügyesen tudott szőni és az átlagosnál képzetesebb volt a kor legtöbb házimunkájában is; jól vezette a háztartást és kiváló otthonteremtő volt. De József és Mária jó tanító is volt, és gondoskodtak arról, hogy a gyermekeik jól elsajátítsák a korabeli ismereteket.

122:5.8 (1349.4) Az ifjú Józsefet Mária apja alkalmazta a házának bővítési munkálatai során, és amikor Mária egy csésze vizet vitt Józsefnek a déli étel mellé, valójában akkor kezdődött el annak a párnak az udvarlási időszaka, melynek az volt a rendeltetése, hogy Jézus szüleivé váljon.

122:5.9 (1349.5) József és Mária összeházasodott, zsidó szokás szerint, Mária Názáret környéki otthonában, amikor József huszonegy éves volt. E házasság egy csaknem kétévnyi, szokványos időtartamú udvarlási időszakot zárt le. Röviddel ezután költöztek a názáreti új otthonukba, melyet József két testvére segítségével épített fel. A ház a közeli dombos vidék tövében állt, ahonnan elbűvölő kilátás nyílt a környező vidékre. E két fiatal és leendő szülő úgy gondolta, hogy ebben a különleges gonddal előkészített otthonban üdvözlük majd az ígért gyermeket, nem is sejtve, hogy a világegyetem szempontjából is nagy jelentőségű eseményre akkor fog sor kerülni, amikor otthonról távol, a júdeai Betlehemben lesznek.

122:5.10 (1349.6) József családjának nagyobbik része Jézus tanításainak hívévé vált, de Mária rokonságából csak nagyon kevesen hittek valaha is Jézusban azt követően, hogy a világot elhagyta. József inkább hajlott a várt Messiás szellemi fogalmában való hitre, Mária és az ő családja, különösen az apja, azonban tartotta magát egy olyan Messiás eszméjéhez, aki világi megszabadító és politikai uralkodó lesz. Mária ősei erőteljesen azonosultak az akkoriban még csak közelmúltbelinek számító idők makkabeusi tevékenységeivel.

122:5.11 (1349.7) József a zsidó vallás keleti vagy babiloni nézetei mellett tartott ki szilárdan; Mária a törvény és a próféták

szabadelvűbb és szélesebb látókörű nyugati vagy hellén értelmezésére hajlott erősen.

6. A názáreti otthon

^{122:6.1 (1349,8)} Jézus otthona nem esett messze a Názáret északi részén elterülő magas hegytől és nem volt nagyon messze a falu forrásvíz kútjától, mely a város keleti részébe esett. Jézus családja a város peremén lakott és ez nagyon megkönnyítette számára, hogy később gyakorta tegyen sétákat a vidéken és kiránduljon egészen e közeli magasabb vidék legmagasabb pontjára is, mely a dél-galileai hegyek közül a legmagasabb volt, leszámítva a Tábor-hegy vidékét keleten és Nain hegyét, mely nagyjából ugyanilyen magas volt. A házuk a hegy déli hegyfokától kissé délre és keletre állt és nagyjából félúton helyezkedett el a kiemelkedés alapja és a Názáretből Kána felé vezető út között. A hegyi utakon kívül Jézus kedvelt sétaútvonala volt, hogy követte azt a keskeny ösvényt, mely a hegy lábánál kígyózott északkeleti irányban addig a pontig, ahol beletorkollott a Szeforisz felé menő útba.

^{122:6.2 (1350,1)} József és Mária otthona egyszobás, lapos tetős kőépítmény volt, melyhez az állatok tartására alkalmas épület csatlakozott. A berendezés egy alacsony kőasztalból, cserépedényekből, kőtálakból és kőkorsókból, szövöszékből, lámpásból, néhány kisebb asztalból és az alváshoz a kőpadlóra borított durva szőnyegekkel állt. A hátsóudvarban, az állatok számára fenntartott melléképület közelében volt a kemencét és a gabona megőrléséhez használt őrlőalkalmatosságot óvó fedél. Az ilyen őrlő működtetéséhez két személy kellett, az egyik őrlött, a másik pedig adagolta a gabonát. Kisfiúként Jézus

gyakran öntötte a gabonát a malomba, miközben az anyja az őrlőt forgatta.

^{122:6.3 (1350.2)} Később, ahogy az évek múlásával a család létszáma gyarapodott, mindannyian a megnagyobbított kőasztal körül kucorogva fogyasztották el az ételüket, közös tálból vagy edényből véve azt. A tél folyamán az esti étkezés alkalmával az asztalt egy kicsi, lapos cseréplámpával világították meg, melyet olívaolajjal töltöttek fel. Márta születése után József kibővítette a házat egy nagy szobával, melyet nappal ácsműhelynek, éjjel pedig hálósobának használtak.

7. A betlehemi utazás

^{122:7.1 (1350.3)} A Kr.e. 8. év márciusában (József és Mária házasságkötésének havában) Cézár Augusztusz elrendelte, hogy a római birodalom minden lakosát számlálják meg, hogy az adóztatás hatékonyabbá tételéhez is felhasználható népszámlálást kell tartani. A zsidók mindig is előítélettel viseltettek mindenféle kísérlettel szemben, mely „a nép megszámlálására” irányult, és ez a Heródessel, Júdea királyával kapcsolatos komoly hazai nehézségekkel együtt oda vezetett, hogy a zsidó királyságban egy évvel elhalasztották a népszámlálást. Az egész római birodalomban Kr.e. 8-ban tartották meg a népszámlálást, kivéve Heródes palesztinai királyságát, ahol egy évvel később, Kr.e. 7-ben került rá sor.

^{122:7.2 (1350.4)} Nem volt szükség arra, hogy az összeírásra Mária is elutazzon Betlehembe — József ugyanis fel volt hatalmazva a családja bejegyeztetésére is — de Mária, lévén kalandvágyó és erélyes személy, ragaszkodott ahhoz, hogy vele tartson. Félt egyedül maradni, attól tartott, hogy esetleg a gyermek József

távolléte alatt születik meg, és megint csak utalunk arra, hogy Betlehem nem esett messze Júda városától, ezért Mária a nőrokonánál, Erzsébetnél teendő várhatóan kellemes látogatásnak nézett elébe.

^{122:7.3 (1350.5)} József tulajdonképpen megtiltotta Máriának, hogy vele tartson, de hiába; amikor a három-négy napos útra az élelmet csomagolták, Mária kétannyi adagot készített és csomagolt. De még mielőtt ténylegesen is útnak indultak volna, József megbékélt a gondolattal, hogy Mária is jön, és hajnalban jókedvűen indultak el Názáretből.

^{122:7.4 (1350.6)} József és Mária szegény volt, és mivel csak egy teherhordóállatuk volt, ezért Mária, várandós lévén, az állaton ült és az állat vitte a csomagjukat is, míg József gyalogolva vezette az állatot. Egy otthon felépítése és berendezése nagy érvágás volt József számára, hiszen hozzá kellett járulnia a szülei támogatásához is, lévén, hogy az apja nem sokkal azelőtt vált munkaképtelenné. E zsidó házaspár a szerény hajlékukból tehát Kr.e. 7. augusztus 18-án reggel indult el s vette útját Betlehem felé.

^{122:7.5 (1351.1)} Az utazással töltött első napjuk során eljutottak a Gilboa-hegy lábához, ahol éjszakára letáboroztak a Jordán folyó mellett és mindenféle elképzeléseket gyártottak arról, hogy milyen fiuk fog születni, József tartotta magát a szellemi tanító képzetéhez, Mária pedig kitartott egy zsidó Messiás, a héber nemzet megszabadítójának eszméje mellett.

^{122:7.6 (1351.2)} Az augusztus 19-i verőfényes, korai reggelen József és Mária már újból úton volt. Ebédjüket a Szartaba-hegy lábánál költötték el, mely a Jordán völgyére nézett, onnan

továbbhaladtak, Jerikóban töltve az éjszakát, ahol egy fogadóban szálltak meg a város peremén, a főút mellett. Estebéd után, és miután sokat vitatkoztak a római uralom elnyomó jellegéről, Heródesről, a népszámlálási összeírásról és arról a viszonylagos befolyásról, melyet Jeruzsálem és Alexandria, mint két központ fejtett ki a zsidó tudományokra és műveltségre, a názáreti utazók nyugovóra tértek. Augusztus 20-án kora reggel folytatták útjukat, még dél előtt elérték Jeruzsálemet, ahol is elmentek a templomba, és úti céljukat követve a délután közepe táján érkeztek meg Betlehembe.

^{122:7.7 (1351.3)} A fogadó már tömve volt, és József emiatt a távoli rokonoknál próbált meg szállást keresni, de Betlehemben minden szoba tele volt. A fogadó udvarába visszatérve arról értesült, hogy a csoportos utazók számára fenntartott aklokból, melyeket a szikla oldalába vájva alakítottak ki és amelyek épp a fogadó alatt helyezkedtek el, elvitték az állatokat és a szállást keresők részére ki is takarították. A szamarat az udvarban hagyva József a vállára vette a ruhás és eleséges csomagjaikat és Máriával együtt a kőlépcsőn a lenti szálláshelyükre ment. Egy korábban magtárnak használt helyen találták magukat, épp szemben az aklokkal és a jászlakkal. Itt sátorlapokat függesztettek fel, és szerencsésnek mondhatták magukat, hogy ilyen kényelmes szállásuk lehet.

^{122:7.8 (1351.4)} József arra gondolt, hogy nyomban felkerekedik és feliratkozik, de Mária kimerült volt; igen fáradtnak érezte magát és arra kérte a férjét, hogy maradjon mellette, mely kérésnek ő eleget is tett.

8. Jézus megszületése

122:8.1 (1351.5) Mária egész éjszaka olyan nyugtalan volt, hogy egyikük sem aludt valami sokat. Hajnalra a szülési fájások már elég erősek voltak, és délben, Kr.e. 7. augusztus 21-én, útitársnői szíves segédkezése mellett Mária fiúgyermeket szült. A názáreti Jézus megszületett a világra, azokba a ruhákba öltöztették őt, melyeket Mária magával hozott, számítva az ilyen eshetőségre, és a gyermeket a közeli jászolban helyezték el.

122:8.2 (1351.6) Pontosan úgy, ahogy azt megelőzően és azóta is minden gyermek a világra jött, illetőleg jön, a megígért gyermek úgy született meg; és a nyolcadik napon, zsidó szokás szerint, körülmetélték és hivatalosan is a Jósua (Jézus) nevet kapta.

122:8.3 (1351.7) A Jézus születését követő napon József eleget tett az összeírási kötelezettségének. Összetalálkozott azzal a férfival, akivel két nappal korábban Jerikóban beszélgetett, aki elvitte őt egy jómódú barátjához, akinek szobája volt a fogadóban és aki felajánlotta, hogy szívesen szállást cserél a názáreti párral. Aznap délután felköltöztek a fogadóba, ahol csaknem három hétig laktak, amíg végül találtak maguknak szállást József egy távoli rokonának házában.

122:8.4 (1351.8) A Jézus megszületését követő második napon Mária üzenetet küldött Erzsébetnek, hogy a gyermeke a világra jött és a válaszüzenet meghívást tartalmazott Józsefnek Jeruzsálembe, hogy ott egyeztessék minden ügyüket Zakariással. A következő héten József Jeruzsálembe ment, hogy Zakariással tárgyaljon. Zakariás és Erzsébet is azt az őszinte meggyőződést alakította ki, hogy Jézusból valóban a zsidó megszabadító, a Messiás lesz és hogy a fiuk, János lesz az ő segítőinek vezetője, a

beteljesülés emberének jobbkeze. És mivel Mária ugyanígy gondolkodott, nem volt nehéz rávenniük Józsefet, hogy Betlehemben, Dávid városában maradjanak, hogy Jézus Dávid örökösévé váljon egész Izráel királyszekében. Ennek megfelelően több mint egy évig még Betlehemben maradtak, mely idő alatt József a maga ács szakmájában vállalt munkát.

122:8.5 (1352.1) Jézus délben való megszületésekor az urantiai szeráfok, akik az igazgatóik vezetése alatt gyülekeztek, dicsőítő énekeket énekeltek a betlehemi jászol felett, de ezt a dicsőítést emberi fül nem hallotta. Sem pásztorok, sem semmiféle más halandó teremtmény nem jött hódolni a betlehemi gyermek előtt egészen addig a napig, amikor Urból bizonyos papok érkeztek, akiket Zakariás küldött Jeruzsálemből.

122:8.6 (1352.2) A Mezopotámiából való papok valamivel korábban értesültek egy, az országukban élő különös vallási tanítótól arról, hogy egy olyan álma volt, amelyben tájékoztatást kapott, miszerint „az élet fénye” csecsemőként és a zsidók között fog megjelenni a földön. Ezért kelt útra ez a három tanító, keresvén ezen „élet fényét”. Sok heti hasztalan jeruzsálemi kutatás után már az Urba való visszatérésen gondolkodtak, amikor találkoztak Zakariással, aki megosztotta velük azon meggyőződését, hogy Jézus az, akit keresnek és tovább küldte őket Betlehembe, ahol is megtalálták a csecsemőt és az ajándékaikat Máriánál, az ő földi anyjánál hagyták. A látogatásuk idején a csecsemő már csaknem háromhetes volt.

122:8.7 (1352.3) E bölcseket nem vezérelte csillag a Betlehem felé tartó útjukon. A betlehemi csillag csodálatos mondájának eredete a következő: Jézus augusztus 21-én délben született,

Kr.e. 7-ben. Kr.e. 7. május 29-én a Jupiter és a Szaturnusz különleges együttállására került sor a Halak csillagvilágban. Figyelemre méltó csillagászati tény, hogy hasonló együttállásra került sor ugyanezen év szeptember 29-én és december 5-én is. E rendkívüli, de teljesen természetes események alapján az egymást követő nemzedékek jó szándékú vallási hívei megalkották a betlehemi csillag megható mondáját és azt, hogy a hódoló mágusokat ez vezette a jászolhoz, ahol ráleltek az újszülöttre és ott imádták őt. A keleti és a közel-keleti elmék örömeiket lelik a tündérmesékben és mindig ilyen szép hitregéket szőnek a vallási vezetőik és politikai hőseik élete köré. Nyomtatás nem lévén, amikor az emberi tudás javát szájról szájra adták át egymásnak a nemzedékek, nagyon is könnyen váltak a hitregék hagyományokká és lettek a hagyományok később tényként elfogadott dolgokká.

9. Jézus bemutatása a templomban

122:9,1 (1352,4) Mózes azt tanította a zsidóknak, hogy minden elsőszülött fiú az Úré, és hogy az ő feláldozása hiányában, amint az a pogány nemzeteknél szokás volt, e fiú életben maradhatott, feltéve, hogy a szülei megváltották őt öt sékelnek bármely arra feljogosított papnál való megfizetésével. Volt egy olyan mózesi parancs is, mely elrendelte, hogy az anyának (vagy valakinek, aki őérte elvégzi a kellő áldozatot) egy bizonyos idő elteltével megtisztulás céljából meg kell jelennie a templomban. Szokás volt e két szertartást egyidejűleg végezni. Ennek megfelelően József és Mária személyesen ment el a jeruzsálemi templomba, hogy bemutassák Jézust a papoknak és megváltsák őt és hogy elvégezzék a megfelelő

áldozást abból a célból, hogy biztosítsák Mária szertartásos megtisztulását a gyermekszülés állítólagos tisztátalanságától.

122:9.2 (1353.1) Ekkoriban mindig a templomudvar környékén tartózkodott két jellegzetes személy, Simeon, aki énekes volt, és Anna, a költő. Simeon júdeai volt, Anna pedig galileai. E pár gyakorta mutatkozott egymás társaságában, és mindketten Zakariás pap bizalmasai voltak, aki megosztotta velük János és Jézus titkát. Simeon és Anna is vágyott a Messiás eljövetelére, és a Zakariásba vetett bizalmuk miatt hittek abban, hogy Jézus a zsidó nép várva várt megszabadítója.

122:9.3 (1353.2) Zakariás tudta, hogy József és Mária melyik napon fogja Jézust a templomba elhozni, és megbeszélte Simeonnal és Annával, hogy felemelt kézzel való köszöntéssel jelzi majd, hogy a bemutatott elsőszülött gyermekek közül melyik Jézus.

122:9.4 (1353.3) Erre az alkalomra Anna verset írt, melyet Simeon el is kezdett énekelni, József, Mária és mindazok nagy csodálkozására, akik a templomudvarban összegyűltek. Az elsőszülött fiú megváltói voltáról szóló dicsőítő énekük ez volt:

122:9.5 (1353.4) Áldott legyen az Úr, Izráel Istene,

122:9.6 (1352.5) Mert eljött hozzánk és megváltást hozott az ő népének;

122:9.7 (1353.6) Mindünk számára az üdvözülés szaruját emelte fel

122:9.8 (1353.7) Az ő Dávid szolgája házában.

122:9.9 (1353.8) Éppen úgy, ahogy az ő szent prófétáinak szájából szólt —

122:9.10 (1353.9) Megszabadulást az ellenségeinktől és mindazok kezéből, akik gyűlölnek bennünket;

122:9.11 (1353.10) Hogy irgalmat mutasson a mi atyáinknak, és emlékezzen az ő szent szövetségére —

122:9.12 (1353.11) Az esküre, melyet atyánknak, Ábrahámnak tett,

122:9.13 (1353.12) Hogy miután megszabadulunk az ellenségeink kezéből, megadja nekünk, hogy

122:9.14 (1353.13) Félelem nélkül szolgáljuk őt,

122:9.15 (1353.14) Szentségben és igazságosságban öelötte minden napunkban.

122:9.16 (1353.15) Igen, és te, ígélet gyermeke, a Fenséges prófétájának neveztesél;

122:9.17 (1353.16) Mert te fogod az Úr színe előtt megalapítani az ő királyságát;

122:9.18 (1353.17) Megismertetni az ő népével a megszabadulást

122:9.19 (1353.18) A bűneik megbocsátásában.

122:9.20 (1353.19) Örvendezzetek a mi Istenünk gyöngéd irgalmában, mert a magasból a hajnal reánk köszöntött,

122:9.21 (1353.20) Hogy megvilágítsa azokat, akik sötétségben és a halál árnyékában kucorognak;

122:9.22 (1353.21) Hogy lépteinket a béke útjára vezesse.

122:9.23 (1353.22) És most hadd menjen a te szolgád békével, ó Uram,
a szavad szerint,

122:9.24 (1353.23) Mert a szemem már látta a megszabadításodat,

122:9.25 (1353.24) Melyet minden nép színe előtt készítettél elő;

122:9.26 (1353.25) Fényt, még a pogányok megvilágosítására is

122:9.27 (1353.26) És a te Izráel néped dicsőségét.

122:9.28 (1353.27) A Betlehembe való visszatérésük alatt József és Mária hallgatag volt — összezavarodottnak érezték magukat és féltek is. Máriát nagyon felkavarták Annának, az élemedett költőnek a búcsúszavai, és József nem tudta elfogadni ezt az éretlen törekvést, hogy Jézust a zsidó nép várva várt Messiásának tüntessék fel.

10. Heródes intézkedései

122:10.1 (1353.28) Heródes megfigyelői mindeközben nem tétlenkedtek. Amint jelentést tettek neki az urbeli papok betlehemi látogatásáról, Heródes magához rendelte a káld férfiakat. Sokat kérdezgette ezeket a bölcseket az új királyról, „a zsidók királyáról”, de ők nemigen elégítették ki a kíváncsiságát, mert csak annyit mondtak, hogy a csecsemő egy olyan asszonytól született, aki a férjével érkezett Betlehembe a népszámlálási összeírásra. Heródes, mivel nem volt megelégedve a válasszal, elküldte őket egy zacskó pénzzel, hogy találják meg a gyermeket, hogy ő is elmehessen hozzá és hódolhasson neki, lévén, hogy kijelentették, az ő királysága szellemi lesz, nem pedig világi. Ám amikor a bölcsek nem tértek vissza, Heródes gyanakodni kezdett. Épp e dolgon

rágódott, amikor az emberei visszatértek és részletes jelentést tettek neki a templomban lejátszódott legutóbbi eseményekről, elhozták neki a Simeon-féle dal szövegének egy példányát is, melyet Jézus megváltási szertartásaikor énekelt. De nem tudták követni Józsefet és Máriát, és Heródes nagyon dühös lett rájuk, amikor nem tudták megmondani, hogy hová is vitte a pár a csecsemőt. Ezután embereket küldött József és Mária hollétének felkutatására. Tudván, hogy Heródes a názáreti család után kutat, Zakariás és Erzsébet távol maradt Betlehemtől. A fiúgyermeket József rokonainál bújtatták.

122:10.2 (1354.1) József félt munkát keresni, és a kevéske félretett pénzük hamar elfogyott. József még a templomi megtisztulási szertartáskor is elég szegénynek vallotta magát ahhoz, hogy a Máriáért való felajánlása két fiatal galamb lehessen, ahogy Mózes azt a szegények esetében az anyák megtisztulásához elrendelte.

122:10.3 (1354.2) Amikor azután több mint egy évnyi keresés után Heródes kémei nem leltek rá Jézusra, és mivel még mindig azt gyanították, hogy a csecsemőt Betlehemben rejtegetik, Heródes rendeletet készített, melyben megparancsolta, módszeresen kutassanak át minden házat Betlehemben, és hogy minden kétévesnél fiatalabb fiúgyermeket öljenek meg. Ezzel gondolta Heródes biztosítani azt, hogy a gyermek, akiből „a zsidók királya” lenne, elpusztuljon. Így lelte halálát egyetlen nap alatt tizenhat fiúgyermek a júdeai Betlehemben. Az ármány és a gyilkosság még a saját közvetlen családja körében is megszokott dolog volt Heródes udvarában.

122:10.4 (1354.3) E gyermekek legyilkolására Kr.e. 6 októberének közepe táján került sor, amikor Jézus egy kicsivel már idősebb

volt egyévesnél. De a Messiás eljövételének voltak hívei még Heródes udvari követői között is, és ezek egyike, amint hírt vett a betlehemi fiúgyermek leölésére vonatkozó utasításnak, közölte ezt Zakariással, aki nyomban hírnököket küldött Józsefhez; és a megszárlás előtti éjszakán József és Mária a gyermekkel elutazott Betlehemből az egyiptomi Alexandriába. Egymagukban utaztak Egyiptomba Jézussal annak érdekében, hogy ne hívják fel magukra a figyelmet. Alexandriába a Zakariástól kapott pénzen jutottak el és ott József a szakmájában vállalt munkát, míg Mária és Jézus a József családjához tartozó jómódú rokonoknál lakott. Alexandriában két teljes évet töltöttek és csak Heródes halála után tértek vissza Betlehembe.

123. írás

Jézus zsengekora

123:0.1 (1355.1) A BETLEHEMI otlétük során megélt bizonytalanságok és aggodalmak miatt Mária nem választotta el a csecsemőt egészen addig, amíg biztonságosan meg nem érkeztek Alexandriába, ahol a család már szokványos életre rendezkedhetett be. A rokonaiknál laktak, és József jól tudott gondoskodni a családjáról, mert már röviddel a megérkezésük után talált munkát. Néhány hónapon át ácsként alkalmazták, majd egy nagyobb munkáscsoport vezetői tisztségét kapta meg, mely csoport az akkoriban éppen építés alatt álló középületeken dolgozott. Ez az új élmény adta neki az ötletet, hogy építésvezetői és építési vállalkozói munkát végezzen a Názáretbe való hazatérésüket követően.

123:0.2 (1355.2) Jézus védtelen zsengekori életének ezen első éveiben Mária végig egy hosszú és folyamatos virrasztást tartott,

nehogy valami olyasmi történjen a gyermekkel, ami veszélyeztetné a jólétét vagy bármiképpen megzavarhatná a jövőbeli küldetését a földön; nem volt nála odaadóbb anya. Abban a házban, ahol Jézus akkoriban lakott, volt még két másik, nagyjából vele egyidős gyermek, és a közeli szomszédságban további hat olyan gyermek élt, akiknek az életkora elég közel volt az övéhez ahhoz, hogy megfelelő játszótársai lehessenek. Mária eleinte egészen maga mellett akarta tartani Jézust. Attól félt, hogy történik vele valami, ha engedik, hogy a többi gyermekkel a kertben játsszon, de József a rokonai segítségével meg tudta győzni, hogy ez a gyakorlat megfosztaná Jézust ama hasznos tapasztalás megszerzésétől, hogy miként alkalmazkodjon a maga korabeli gyermekekhez. Mária felismerte, hogy az ilyen nem megfelelő védelmi program és szokatlanul alapos védelem arra vezethetné Jézust, hogy félénkké és némiképp önközpontúvá váljon, és végül beleegyezett, hogy engedjék az ígéret gyermekét úgy felnőni, ahogy azt bármely más gyermek esetében is tennék; és bár tiszteletben tartotta a döntést, mindig úgy intézte a dolgait, hogy ránézessen a gyermekekre, amint az a többi aprósággal játszadozott a ház körül vagy a kertben. Csak egy odaadó anya ismerheti e teher súlyát, mely Mária szívére nehezedett a gyermeke biztonsága kapcsán Jézus csecsemőkora és kisgyermekkora alatt.

123:0.3 (1355.3) A kétéves alexandriai otlétük során Jézus jó egészségnek örvendett és rendesen fejlődött. Néhány baráttól és a rokonoktól eltekintve senkinek sem beszéltek arról, hogy Jézus az „ígéret gyermeke”. József rokonainak egyike beszámolt a dologról néhány memfiszi barátjának, akik a távoli Ehnaton leszármazottai voltak, és ők, az alexandriai hívek egy

kis csoportjával együtt, József jótevő rokonának fényűző otthonában gyülekeztek röviddel azt megelőzően, hogy a názáreti család elindult volna vissza Palesztinába, hogy jó utat kívánjanak nekik és hogy tisztelettel adózzanak a gyermeknek. Ez alkalommal az összesereglett barátok megajándékozták Jézust a héber írások egy teljes görög fordításával. Ám a zsidó szent írások e példányát egészen addig nem adták át Józsefnek, amíg ő és Mária véglegesen is el nem hárította a memfiszi és az alexandriai barátaik azon meghívását, hogy maradjanak Egyiptomban. E hívek erősködtek, hogy a beteljesülés gyermeke jóval nagyobb hatást gyakorolhatna a világra alexandriai lakosként, mintha bárhol is lakna Palesztinában. E győzködések miatt késett valamelyest a Palesztinába való elindulásuk, melyre nem sokkal azt követően került sor, hogy hírért vették Heródes halálának.

^{123:0.4 (1356.1)} József és Mária végül az Ezraeon nevű barátjuk hajóján hagyta el Alexandriát, Joppába tartva, melynek kikötőjét Kr.e. 4 késő augusztusában érték el. Innen egyenest Betlehembe mentek, ahol a teljes szeptembert a barátaikkal és a rokonaikkal való tanácskozással töltötték annak tárgyában, hogy ott maradjanak-e vagy inkább hazatérjenek Názáretbe.

^{123:0.5 (1356.2)} Mária sohasem mondott le teljesen arról a tervéről, hogy Jézus Betlehemben, Dávid városában nőjön fel. József nemigen hitte, hogy a fiukból Izráel királyi megszabadítója válik. Ezen kívül tudatában volt annak is, hogy ő maga nem Dávid valódi leszármazottja; annak, hogy azért tartják őt számon Dávid sarjai között, mert az őseinek egyikét örökbe fogadta a dávidi leszármazási ág egyik tagja. Mária természetesen úgy gondolta, hogy Dávid városa a

legalkalmasabb hely arra, ahol Dávid királyszékének új várományosa felnőhet, ám József előnyben részesítette azt a tervet, hogy inkább Heródes Antipásznál próbáljanak szerencsét, mintsem a testvérénél, Archelausznál. Nagyon féltette a gyermek biztonságát Betlehemben és bármely más júdeai városban, és azon a véleményen volt, hogy a galileai Antipászhoz képest Archelausz inkább fogja folytatni az apja, Heródes üldözőpolitikáját. Mindezen érveken túl József egyenesen megmondta azon véleményét is, hogy ő Galileát részesíti előnyben, mint olyan helyet, ahol a gyermek felnevelése és taníttatása jobban kivitelezhető, de még így is három hetébe telt, míg legyűrte Mária ellenvetéseit.

^{123:0.6 (1356.3)} Október elsejére József meggyőzte Máriát és minden barátjukat, hogy az a legjobb számukra, ha visszatérnek Názáretbe. Ennek megfelelően a Kr.e. 4. év októberének elején elindultak Betlehemből Názáretbe, mégpedig Liddán és Szkítavároson át. Az egyik vasárnap kora reggeli óráján indultak útnak, Mária és a gyermek az újonnan vásárolt teherhordó állaton ült, József és az öt férfirokon pedig gyalogszerrel kísérte őket; József rokonai nem mentek bele abba, hogy a család egyedül utazzon Názáretbe. Félték a Jeruzsálemen és a Jordán völgyén át Galilea felé tartó utazástól, és a nyugati utak sem voltak valami biztonságosak két olyan magányos utazó számára, akikkel egy zsenge korban lévő gyermek is volt.

1. Visszatérés Názáretbe

^{123:1.1 (1356.4)} Az utazás negyedik napján a csapat biztonságosan elérte az úti célját. Bejelentés nélkül érkeztek meg a názáreti házukhoz, melyet több mint három évvel korábban József

egyik, már megházasodott fiútestvére foglalt el, aki őszintén meglepődött a viszontlátásukon; olyan titokban kerekedtek fel, hogy sem József, sem Mária családja nem tudott arról, hogy már Alexandriát is elhagyták. A következő napon József testvére a családjával együtt elköltözött, és Mária, Jézus születése óta először, letelepedhetett, hogy kis családi körében a saját otthonukban töltsse az időt. Egy héten belül József ácsként el is helyezkedett, és a család boldogsága teljes lett.

123:1.2 (1356.5) A Názáretbe való visszatérésük idején Jézus nagyjából hároméves és kéthónapos volt. Nagyon jól viselte mindezen utazásokat és kiváló egészségnek örvendett és őszinte gyermeki öröm és izgalom töltötte el, hogy a saját házukban szaladgálhat és játszhat. De azért nagyon hiányzott neki az alexandriai játszótársainak társasága.

123:1.3 (1356.6) A Názáretbe tartó útjuk során József meggyőzte Máriát, hogy nem lenne bölcs dolog szétkürtölni a galileai barátok és rokonok között, hogy Jézus a beteljesülés gyermeke. Megegyeztek abban, hogy erről senkinek sem tesznek említést. Ezen ígéretükhöz mindketten erősen tartották is magukat.

123:1.4 (1357.1) Jézus teljes negyedik éve a szokványos testi fejlődés és a szokatlan elmebeli tevékenység időszakát hozta. Ezalatt nagyon jól összebarátkozott az egyik, nagyjából vele egyidős szomszéd fiúval, akit Jákobnak hívtak. Jézus és Jákob mindig örömmel játszott együtt, és felnőve is nagyon jó barátok és egymás hű társai maradtak.

123:1.5 (1357.2) E názáreti család életében a következő fontos esemény a második gyermek, Jakab születése volt, melyre Kr.e. 3. április 2-án a kora reggeli órákban került sor. Jézust

nagyon izgalomba hozta a gondolat, hogy kisöccse van, és órákon át ott lebzelt, csak hogy megfigyelhesse a csecsemő első mozdulatait.

^{123:1.6 (1357.3)} Ugyanezen év nyarának közepén történt, hogy József egy kis műhelyt épített a falu vízforrása mellett, a településen átutazók pihenőhelye közelében. Ezután már igen kevés ácsmunkát végzett a nap folyamán. Két testvére volt a társa, valamint több más mesterember is, akiket ő vezényelt munkára, miközben ő maga a műhelyben maradt, ahol jármokat, ekéket és más faeszközöket készített. Dolgozott bőrökkel, valamint kötelekkel és vásznakkal is. A cseperedő Jézus, amikor éppen nem a tanodában volt, egyenlően megosztotta az idejét az anyjának a házimunkában való segédkezés és aközött, hogy figyelje apját, amint a műhelyben dolgozik, s közben hallgatta az úti csoportok vezetőinek és azon utazóknak a beszélgetéseit és híreit, akik a föld négy sarka felől érkeztek.

^{123:1.7 (1357.4)} Ezen év júliusában, egy hónappal azt megelőzően, hogy Jézus betöltötte a negyedik életévét, egy komoly bélfertőzőes betegség söpört végig egész Názáreten, melyet a településen átutazókkal kapcsolatba került emberek terjesztettek. Máriát úgy megrémisztette az, hogy Jézus a járványos betegség veszélyének van kitéve, hogy mindkét gyermekével felkerekedett és elmenekült a fiútestvére vidéki házába, mely Názárettől néhány kilométernyire délre állt a megiddói úton, Szárid közelében. Több mint két hónapig nem is tértek vissza Názáretbe; Jézus nagyon élvezte a vidéki gazdaságban szerzett első élményét.

2. Az ötödik év (Kr.e. 2)

^{123:2.1 (1357.5)} Valamivel több mint egy évvel a Názáretbe való hazatérés után a gyermek Jézus eljutott az első személyes, tisztán erkölcsi döntésének korszakába; és beléköltözött egy Gondolatigazító, a paradicsomi Atya isteni ajándéka, mely egykor Makiventa Melkizedeknél szolgált és nála szerzett működési tapasztalatot a halandói húsvér testhez hasonló alakban élő halandó-feletti lény megtestesülésével kapcsolatosan. Erre az eseményre Kr.e. 2. február 11-én került sor. Jézus nem volt jobban tudatában az isteni Nevelő megérkezésének, mint az a millió és millió gyermek, akik e napot megelőzően és azóta hasonlóképpen megkapták a Gondolatigazítót, hogy az elméjükben lakozzon és ott ezen elmék végleges szellemivé lényegítésén és a fejlődő, halhatatlan lelkük örökkévaló továbbélésén munkálkodjon.

^{123:2.2 (1357.6)} E februári napon a világegyetemi Urak közvetlen és személyes felügyelete, ahogyan az Mihály gyermekként való megtestesülésének épségével összefüggött, véget ért. Attól fogva végig a megtestesülés emberi kiteljesedésében Jézus oltalma erre, a benne lakozó Igazítóra és a feladatban vele társult szeráfi oltalmazókra hárult, melyet időről időre azoknak a köztes teremtményeknek a segédkezése egészített ki, akiket a bolygói felügyelőik utasítása alapján bizonyos meghatározott feladatok teljesítésére kijelöltek.

^{123:2.3 (1357.7)} Jézus ezen év augusztusában lett ötéves, és ezért említjük ezt úgy, mint az ő ötödik (naptári) életévét. Ebben az évben, vagyis Kr.e. 2-ben, kevesebb mint egy hónappal az ötödik születésnapja előtt Jézust nagyon boldoggá tette a húgának, Mirjámnak az érkezése, aki a július 11-i éjszakán született. A következő nap estéjén Jézus hosszasan beszélgetett

apjával arról, hogy az élő dolgok különféle csoportjai miként jönnek a világra önálló egyedekként. Jézus első tanulmányainak legértékesebb részét a szüleitől nyerte az ő elgondolkodtató és kutató kérdezősködésére adott válaszok révén. József fáradságot és időt nem kímélve mindig válaszolt a fiú számos kérdésére. Jézus, ötéves korától egészen addig, amíg betöltötte a tízet, egyfolytában csak kérdezgetett. Bár József és Mária nem mindig tudta a választ a kérdéseire, sohasem tértek ki a kérdések teljes átbeszélése elől és minden más lehetséges módon is segítették azon erőfeszítéseit, hogy kielégítő megoldást találjon arra a kérdésre, mely a fürge elméjét éppen foglalkoztatta.

^{123:2.4 (1358.1)} A Názáretbe való visszatérésük óta a háztartásuk mindig is sok munkát adott nekik, és Józsefet rendkívül elfoglalta az új műhelyének felépítése és a vállalkozásának újbóli beindítása. Olyannyira elfoglalt volt, hogy nem maradt ideje bölcsőt készíteni Jakabnak, de a mulasztását még jóval Mirjám megszületése előtt pótolta, így a kislánynak egy igen kényelmes kiságya lett, a család pedig gyönyörködhetett a benne fekvő gyermekben. A gyermek Jézus mindezen természetes és átlagos otthoni élményekből kivette a részét. Nagyon örült a kisöccsének és a kishúgának és nagy segítségére volt Máriának a gondozásukban.

^{123:2.5 (1358.2)} Az akkori időkben kevés olyan otthon létezett a nem-zsidó világban, mely egy gyermeknek jobb értelmi, erkölcsi és vallási felkészítést adhatott volna, mint a galileai zsidó otthonok. E zsidók módszeres programot alkalmaztak a gyermekeik nevelésére és oktatására. A gyermek életét hét szakaszra osztották:

123:2.6 (1358.3) 1. Az újszülött gyermek, az elsőtől a nyolcadik napig.

123:2.7 (1358.4) 2. A szoptatott gyermek.

123:2.8 (1358.5) 3. Az elválasztott gyermek.

123:2.9 (1358.6) 4. Az anyától való függés időszaka, mely az ötödik év végéig tart.

123:2.10 (1358.7) 5. A gyermek függetlenedésének és a fiúk esetében a képzésükért való atyai felelősség vállalásának a kezdete.

123:2.11 (1358.8) 6. A kamaszodó fiúk és hajadonok.

123:2.12 (1358.9) 7. A fiatal férfiak és a fiatalasszonyok.

123:2.13 (1358.10) A galileai zsidók körében az volt a szokás, hogy az anya vállalja a felelősséget a gyermek felkészítéséért az ötödik születésnapig, és azt követően, amennyiben a gyermek fiú volt, az apa felelőssége lett a fiú nevelése. Ebben az évben Jézus tehát belépett a galileai zsidó gyermekek létpályájának ötödik szakaszába, és ennek megfelelően Kr.e. 2. augusztus 21-én Mária az előírásoknak megfelelően Józsefnek adta át őt további nevelés céljából.

123:2.14 (1358.11) Bár most József vette át Jézus értelmi és vallási nevelésének közvetlen felelősségét, az anyja azért még mindig részt vett az otthoni tanításában. Megtanította Jézust a szőlő és a kerítés mellett növő virágok fajtáinak felismerésére és gondozására, mely kerítés teljesen körülvette az otthonuk területét. Mária a ház tetején (mely nyáron hálóhelyként szolgált) homokkal töltött lapos dobozokat is tartott, melyekben Jézus domborzatos térképeket készíthetett és ez is

sokat segített neki az arámi, a görög, és később a héber írás gyakorlásában, mert idővel mindhárom nyelven megtanult olvasni, írni és folyékonyan beszélni.

^{123:2.15 (1358.12)} Jézus testileg csaknem tökéletes gyermek képét mutatta, miközben folytatódott a szabályszerű elmebeli és érzelmi fejlődése is. Az első enyhe emésztőszervi baját, az első kisebb betegségét ennek, vagyis az ötödik (naptári) évének a második felében élte át.

^{123:2.16 (1359.1)} Bár József és Mária gyakorta beszélgetett a legidősebb gyermekük jövőjéről, ha ott lettetek volna, akkor is csak az akkori kor és hely egy szokványos, egészséges, gondtalan, de rendkívül kíváncsi gyermekének a növekedését figyelhették volna meg.

3. A hatodik év történései (Kr.e. 1)

^{123:3.1 (1359.2)} Ekkorra az anyja segítségével Jézus már elsajátította az arámi nyelv galileai nyelvjárását; és most az apja kezdte görögre tanítani. Mária keveset tudott görögül, József viszont folyékonyan beszélt arámiul és görögül egyaránt. A görög nyelv tanulásához felhasznált könyv a héber írások másolata volt — a törvénynek és a prófétáknak, beleértve a Zsoltárokat is, egy teljes változata — melyet Egyiptomból való eljövetelükkor kaptak. Az írások görög változatának egész Názáretben mindössze két teljes másolata létezett, és az, hogy az egyiket épp az ács családja birtokolta, József házát sűrűn látogatott helyé tette és biztosította a felcseperedő Jézus számára, hogy csaknem végtelen számú, buzgó tanulóval és őszinte igazságkeresővel találkozzon. Még ezen év vége előtt Jézus gondjára bízta a felbecsülhetetlen értékű kéziratot, mert

a hatodik születésnapján elmondták neki, hogy a szent könyvet az alexandriai barátok és rokonok ajándékozták neki. Nagyon rövid időn belül Jézus már könnyen boldogult a szöveggel.

123:3.2 (1359.3) Jézus fiatal életében az első nagy megrázkódtatás akkor következett be, amikor nem egészen hatéves volt. A fiú számára úgy tűnt, hogy az apja — legalábbis az apja és az anyja együtt — mindent tud. Képzelték a kíváncsi gyermek megrökönyödését, amikor megkérdezvén az apjától, hogy mi az oka a lezajlott enyhe földrengésnek, azt hallotta Józseftől, hogy „Fiam, tényleg nem tudom”. Hát így kezdődött az a hosszú és bizonytalan kiábrándulási folyamat, melynek során Jézus megértette, hogy a földi szülei nem végtelenül bölcsék és mindentudók.

123:3.3 (1359.4) József első gondolata a földrengésről az volt, hogy azt Isten okozta, de ahogy abban a pillanatban átgondolta, úgy érezte, hogy egy ilyen válasz azonnal további és még inkább zavarba ejtő kérdéseket fog kiváltani Jézus részéről. Még a korai életszakaszában is bizony nagyon nehéz volt válaszolni Jézusnak a természeti vagy társadalmi jelenségekre vonatkozó kérdéseire, semhogy meggondolatlanul azt mondhatta volna neki, hogy azért az Isten vagy az ördög a felelős. A zsidó nép közkeletű hiedelmének megfelelően Jézus már korán hajlott arra, hogy elfogadja a jó szellemekről és rossz szellemekről szóló tantételt, mint az elmebéli és a szellemi jelenségek lehetséges magyarázatát, azonban már nagyon korán kételkedni kezdett abban, hogy az effajta nem látható hatások a felelősek a természeti világ fizikai történéseiért.

123:3.4 (1359.5) Mielőtt Jézus betöltötte volna a hatodik életévét, a Kr.e. 1. év nyarának elején Zakariás és Erzsébet, valamint

János fiuk jött el látogatóba a názáreti családhoz. Jézus és János jól érezte magát ezen az emlékezetük szerinti első találkozás alkalmával. Bár a látogatók csak néhány napig maradhattak, a szülők sok dolgot megbeszéltek, beleértve a fiaikra vonatkozó jövőbeli terveket is. Mialatt ők ezzel foglalkoztak, a fiúk építőkockákkal játszottak a homokozóban a ház tetején és sok más módon is múltatták az időt, amolyan igazi kisfiús módon.

^{123:3,5 (1359,6)} Jánossal találkozáva, aki Jeruzsálem mellől érkezett, Jézus szokatlan érdeklődést kezdett mutatni Izráel történelme iránt és részletekbe menően érdeklődött a szombat szertartásos szokásainak jelentése, a zsinagógai beszédek, valamint a vissza-visszatérő megemlékezési ünnepek iránt. Az apja elmagyarázta neki mindezen ünnepek jelentését. Az első a tél közepére eső, ünnepi világossággyújtás volt, mely nyolc napig tartott, s amely az első éjszakán egy gyertya meggyújtásával kezdődött és a következő éjszakákon további egy-egy gyertya meggyújtására került sor; ezzel arra a templomszentelésre emlékeztek, amikor Júdás Makkabeus visszaállította a mózesi istentiszteletet. Ezután jött kora tavasszal a purim megünneplése, Eszter és rajta keresztül Izráel megszabadulásának ünnepe. Ezt követte a páska-ünnep, melyet a felnőttek, ha csak tehették Jeruzsálemben tartottak meg, míg otthon a gyermekek arra emlékezhetek, hogy kelt tésztából sült kenyeret egész héten nem ehettek. Később jött a zsengek ünnepe, a termés begyűjtésének ünnepe; és végül, minden ünnep legfennköltebbike, az újév ünnepe, az engesztelés napja. Bár ezen ünnepek és szokások némelyike Jézus fiatal elméje számára nehezen volt felfogható, komolyan elgondolkodott rajtuk és azután belevetette magát a sátoros ünnep örömeibe, az egész zsidó nép éves munkaszüneti idejének élvezetébe,

amikor is lombos sátrakba költöztek ki és átadták magukat a jókedv és a vidámság élvezetének.

^{123:3.6 (1360.1)} Ebben az évben Józsefnek és Máriának gondjai támadtak Jézussal az ő imái miatt. Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy igencsak úgy beszéljen az ő mennyei Atyjához, ahogy Józsefhez, a földi atyjához is beszélt. Az Istenséggel való fennköltebb és tisztelettudóbb beszédmodoktól való ezen eltávolodás egy kissé mehökkentette a szülőket, különösen Jézus anyját, de nem tudták meggyőzni a gyermeket arról, hogy változtasson ezen; úgy mondta az imákat, ahogy tanították neki, mely után azonban ragaszkodott ahhoz, hogy „beszélgessek egy kicsit a mennyei Atyámmal”.

^{123:3.7 (1360.2)} József ez év júniusában a názáreti műhelyét átadta a testvéreinek és hivatalosan is építőként kezdett dolgozni. Még az év vége előtt a család bevétele több mint a háromszorosára nőtt. Egészen a József halálát követő időkig a názáreti család többé már nem nyomorgott. A család egyre csak gyarapodott, és sok pénzt költöttek a különórákra és az utazásokra, azonban József növekvő bevétele mindig lépést tudott tartani a növekvő kiadásokkal.

^{123:3.8 (1360.3)} A következő néhány év során József komoly munkát végzett Kánában, (a galileai) Betlehemben, Magadánban, Nainban, Szeforiszban, Kapernaumban és Éndórban, valamint sokat építkezett Názáretben és annak környékén is. Ahogy Jakab elég idős lett ahhoz, hogy segítsen az anyjának a házimunkában és a fiatalabb testvérei gondozásában, Jézus gyakran tartott apjával ezeken az utakon a környező városokba és falvakba. Jézus lelkesen figyelt és sok gyakorlati ismerettel

tért haza ezekről az utakról; kitartóan elraktározta az emberekre és az ő földi életükre vonatkozó ismereteket.

^{123:3,9 (1360,4)} Ebben az évben Jézus sokat fejlődött a családi együttműködés és az otthoni fegyelem támasztotta igényekkel kapcsolatos erős érzelmi viszonyulásainak és erőteljes készítetéseinek kezelése terén. Mária szerető anyja volt, ugyanakkor meglehetősen szigorú nevelő is. Sok tekintetben azonban József gyakorolt nagyobb ellenőrzést Jézus felett, mert az volt a szokása, hogy leült a fiával és teljes körűen elmagyarázta neki a személyes vágyak fegyelmező jellegű visszafogását szükségessé tevő valós és elvi okokat, melyre az egész család jólétének és nyugalmanak érdekében volt szükség. Amint a helyzetet elmagyarázták Jézusnak, ő mindig megértően és önként eleget tett a szülői kívánságoknak és a családi rendszabályoknak.

^{123:3,10 (1360,5)} Jézus a szabadidejének nagy részét — amikor anyja nem igényelte a segítségét a házkörüli munkákban — nappal a növények és a virágok, éjszaka pedig a csillagok tanulmányozásával töltötte. Előszeretettel bámulta háton fekvve a csillagos eget, engedetlenül, még jóval e jól vezetett názáreti háztartásban a részére előírt szokásos lefekvés idő után is.

4. A hetedik év (Kr.u. 1)

^{123:4,1 (1361,1)} Ez valóban mozgalmas év volt Jézus életében. Január elején egy nagy hóihar alakult ki Galileában. Jó fél méternyi hó hullott, ez volt a legnagyobb hóesés, melyet Jézus az élete során látott és százéves viszonylatban is ez volt az egyik legnagyobb hó Názáretben.

123:4.2 (1361.2) Jézus korában a zsidó gyermekek által megélt játékos élet meglehetősen behatárolt volt; a gyermekek túlságosan is gyakran játszottak a felnőttektől látott komolyabb dolgokat. Sokat játszottak házasságosat és temetésest, olyan szertartásokat utánóztak, melyeket oly gyakran láttak és amelyek oly látványosak voltak. Táncoltak és énekeltek, de kevés olyan szervezett játékot ismertek, mint amilyeneket a későbbi idők gyermekei olyannyira élveznek.

123:4.3 (1361.3) Jézus az egyik szomszéd fiú és később Jakab öccse társaságában szívesen játszott a családi ácsműhely távoli sarkában, ahol nagyon örültek a faforgácsnak és a felvágott faanyagnak. Jézusnak mindig is nehezebb esett megértenie ama játékfajták okozta károkat, melyek szombaton tilosak voltak, de sohasem szegült ellene a szülői kíváncsnaknak. Olyan képességei voltak a humor és a játék terén, melyeknek a kora és nemzedéke környezetében való érvényesülésére kevés lehetőség adódott, de egészen a tizennegyedik életévéig többnyire vidám és jókedvű volt.

123:4.4 (1361.4) Mária egy galambdúcot tartott a házuk melletti állattartó épület tetején, és a galambok eladásából származó nyereséget egy külön alapba tették, melyet Jézus kezelt, miután levonta abból a dézsmát és átadta azt a zsinagóga tisztviselőjének.

123:4.5 (1361.5) Az egyetlen igazi baleset, mely Jézust eddig az időpontig érte, az volt, hogy leesett arról a kiskertben álló kőlépcsőről, mely a vászonnal fedett hálósobához vezetett fel. Erre egy váratlan, kelet felől érkező, júliusi homokvihar során került sor. A forró szél, melynek lökései aprószemcsés homokot szórtak, rendszerint az esős évszakban fújt, különösen

márciusban és áprilisban. Rendkívüli dolog volt, hogy ilyen vihar legyen júliusban. A vihar kitörésekor Jézus szokás szerint éppen a háztetőn játszott, ugyanis a szárazévszak nagyobbik részében ez volt a szokásos gyerekszobája. A szemébe került homok elvakította, ahogy a lépcsőn ment lefelé és így esett le. A baleset után József korlátot épített a lépcső mindkét oldalára.

^{123:4,6 (1361.6)} E baleset megelőzésének semmi módja nem volt. Nem lehetett ezért hanyagsággal vádolni azokat a földi oltalmazókat, egy elsőfajú és egy másodfajú közteslényt, akiket a fiú felügyeletére kijelöltek; és ez az őrangyal-szeráfok számlájára sem volt írható. Ennek bekövetkeztét egyszerűen nem lehetett elkerülni. De a József Éndórban való ottiléte alatt megtörtént könnyebb baleset oly nagy nyugalanságot váltott ki Mária elméjében, hogy ezután néhány hónapon át oktanul arra törekedett, hogy Jézust a maga közvetlen közelében tartsa.

^{123:4,7 (1361.7)} Az anyagi véletlen eseményekbe, a mindennapos fizikai jellegű történésekbe a mennyei személyiségek nem avatkoznak be önkényesen. Rendes körülmények között kizárólag a köztes teremtmények avatkozhatnak bele az anyagi körülményekbe, hogy megóvják a beteljesülés férfijainak és nőinek személyét, és e lények még a különleges helyzetekben is kizárólag a feletteseik külön utasításai szerint járhatnak el.

^{123:4,8 (1361.8)} Ez csak egy volt a számos ilyen kisebb baleset közül, melyek később érték ezt a kíváncsi, kalandvágyó ifjút. Ha elképzelitek egy tetterős fiú átlagos gyermekkorát és ifjúkorát, akkor viszonylag jó képet alkothattok Jézus ifjúi létpályájáról, és el tudjátok képzelni azt is, hogy milyen aggodalmakat váltott ki ez a szüleiben, különösen az anyjában.

^{123:4.9 (1362.1)} A názáreti család negyedik tagja, József Kr.u. 1. március 16-án, szerdán reggel született meg.

5. A názáreti tanodai napok

^{123:5.1 (1362.2)} Jézus ekkor hétéves volt, abban a korban járt, amikor a zsidó gyermekeknek meg kellett kezdeniük a hivatalos tanulmányaikat a zsinagógai tanodákban. Ennek megfelelően ezen év augusztusában Jézus megkezdte a mozgalmas tanodai életét Názáretben. Ekkorra a fiú már folyékonyan olvasott, írt és beszélt két nyelven, arámiul és görögül. Most meg kellett ismerkednie a héber nyelv olvasási, írási és beszédképessége elsajátításának feladatával. Igen türelmetlenül várta az előtte álló új tanodai élet kezdetét.

^{123:5.2 (1362.3)} Három éven át — tízéves koráig — járt a názáreti zsinagóga elemi tanodájába. Ezalatt a három év alatt elsajátította a Törvény Könyvének alapjait abban a formában, ahogyan az a héber nyelven fel volt jegyezve. A következő három évben a felsőbb tanintézetben tanult és a szent törvény mélyebb tanításai emlékezetébe vésésének szentelte magát, melynek módszere a hangos ismétlés volt. A zsinagógai tanodát a tizenharmadik életévében végezte el és a zsinagóga vezetői úgy adták át a fiút a szüleinek, mint „a parancsolat fiát”, képzett fiát — mint aki ettől fogva Izráel államközösségének felelős polgára, aki ennek következtében részt vehet a páska-ünnepen Jeruzsálemben; ennek megfelelően vett részt apjával és anyjával élete első páska-ünnepén abban az évben.

^{123:5.3 (1362.4)} Názáretben a tanulók félkörben a földön ültek, míg a tanítójuk, az előénekklő, a zsinagóga egyik tisztviselője, velük szemben foglalt helyet. Levitikusz könyvével kezdték, ezután

áttértek a törvény más könyveinek tanulmányozására, melyet a Próféták és a Zsoltárok tanulmányozása követett. A názáreti zsinagógának a birtokában volt az írásoknak egy teljes hébernyelvű példánya. A tizenkettedik életévük előtt a gyerekek az írásokon kívül mást nem is tanultak. A nyári hónapokban a tanítási órák hosszát jelentősen megrövidítették.

123:5.4 (1362.5) Jézus már korán elsajátította a hébert, és fiatalemberként, amikor éppen egyetlen neves látogató sem tartózkodott Názáretben, gyakran megkérték, hogy olvasson fel a héber írásokból a zsinagógában összesereglett hívek előtt a szokásos szombati istentiszteletek alkalmával.

123:5.5 (1362.6) Ezeknek a zsinagógai tanodáknak természetesen nem voltak meg a szövegkönyvek. A tanítás során az előéneklő elmondott egy idézetet, s a gyerekek együtt mondták utána. Amikor a tanuló már hozzáfért a törvény írott könyveihez, a feladatot hangosan olvasva és folyamatosan ismételve tanulta meg.

123:5.6 (1362.7) Jézus a hivatalosabb képzésén kívül emberi kapcsolatokat kezdett kialakítani a föld négy sarkából érkezettekkel, azokkal a különböző vidékekről jövő sok emberrel, akik az apja javítóműhelyében megfordultak. Amint idősebb lett, Jézus önként vegyült el az utazók csoportjai között, amikor azok a forrás közelében pihenés és étkezés céljából megálltak. Lévén, hogy görögül folyékonyan tudott, nemigen okozott neki gondot, hogy a csoporttal utazók és a vezetőik többségével szóba elegyedjen.

123:5.7 (1362.8) Názáret az átutazó csoportok pihenőhelye, útkereszteződés és a népességét tekintve jórészt nem-zsidó

település volt; ugyanakkor széles körben ismerték úgy, mint a zsidó hagyományos törvény szabadelvű értelmezőinek központját. Galileában a zsidók szabadabban keveredtek a nem-zsidókkal, ahhoz képest, ahogy az Júdeában szokás volt. Az összes galileai város közül a názáreti zsidók voltak a legengedékenyebbek a nem-zsidókkal való kapcsolat általi beszennyeződéstől való félelem társadalmi megkötéseinek értelmezésében. E körülmények miatt alakult ki az a mondás Jeruzsálemben, hogy „Jöhet valami jó Názáretből?”

123:5.8 (1363.1) Jézus az erkölcsi felkészítést és a szellemi műveltséget főként otthonról kapta. Sok értelmi és istentani oktatásban részesült az előéneklő részéről. Ám az igazi nevelésben — az elméjének és szívének ama felkészítésében, mely az élet bonyolult kérdéseivel való megbirkózást jelentő tényleges próbatételhez kellett — az embertársaival való kapcsolatokból részesült. Az embertársaival, fiatalokkal vagy akár öregekkel, zsidókkal vagy akár nem-zsidókkal való ezen szoros kapcsolat volt az, amely lehetővé tette számára az emberi faj megismerését. Jézus igen művelt volt annyiban, hogy mélyen megértette az embereket és odaadóan szerette őket.

123:5.9 (1363.2) A zsinagógában eltöltött évei alatt Jézus ragyogó tanítvány volt, nagy előnye volt a többiekkel szemben az, hogy három nyelvet is tudott. A názáreti előéneklő, amikor Jézus a tanodai tanulmányait befejezte, elmondta Józsefnek, hogy attól tart, hogy „ő maga többet tanult a Jézus által feltett kérdésekre adandó válasz megkeresése során” mint amennyit „képes volt a fiúnak megtanítani”.

123:5.10 (1363.3) Jézus a tanulmányai alatt sokat tanult és erős ihletet merített a zsinagógában tartott rendszeres szombati istentiszteletekből. Szokás volt felkérni az előkelő látogatókat, akik szombaton megálltak Názáretben, hogy szóljanak a zsinagógában. Ahogy Jézus egyre idősebb lett, az egész zsidó világ számos nagy gondolkodójának nézetét ismerhette meg, és sok olyanét is, akik aligha voltak óhitű zsidók, lévén, hogy a názáreti zsinagóga a héber gondolkodás és műveltség haladó és szabadelvű központja volt.

123:5.11 (1363.4) Amikor hétévesen elkezdte a tanodát (a zsidók épp ekkor vezettek be egy kötelező oktatási törvényt), a tanulók körében szokás volt kiválasztani a maguk „születésnap szövegét”, egyfajta arany szabályt, mely a tanulmányaik során vezérelte őket, egy olyan szöveget, melyre a tanoda befejezésekor, tizenhárom éves korukban gyakorta kitértek. A szöveg, melyet Jézus kiválasztott, Ésaiás prófétától származott: „Az Úr Isten szelleme van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr; elküldött, hogy örömhírt vigyek a jámboraknak, meggyógyítsam a megtört szívűeket, hirdessek szabadulást a foglyoknak és megoldást a megkötözötteknek.”

123:5.12 (1363.5) Názáret a héber nemzet huszonnégy papi központjának egyike volt. Ám a galileai papság a hagyományos törvények értelmezésében nagyvonalúbb volt, mint a júdeai írástudók és rabbik. Názáretben a szombat szokását illetően is engedékenyebbek voltak. Ezért József szokása volt, hogy magával vitte Jézust a szombat délutáni sétákra, mely kedvelt kirándulásaik egyike az volt, hogy felmásztak az otthonuk közelében álló magas dombra, ahonnan egész Galilea látképét megtekinthették. Északnyugati irányban tiszta időben láthatták

a Kármel-hegy hosszú gerincét, mely egészen a tengerig elért; és Jézus sok alkalommal hallotta apjától Illés történetét, a héber próféták ama hosszú sorának egyik első tagját, aki megfeddte Akhábot és leleplezte Baál papjait. Északi irányban a Hermon-hegy emelkedett ki a maga havas csúcsával fenségesen tündökölve és uralta a látóhatárt, és amelynek az állandó hóval fedett, szikrázó, felső lejtői csaknem 1000 méter hosszan húzódtak. Messze keleten kivehették a Jordán völgyét és azon messze túl a Moáb sziklás hegyeit. Szintén délre és keletre, amikor a nap megvilágította az épületek márványtömbjeit, láthatták a Tízváros görög-római településeit, azok amfiteátrumait és kérkedő díszítésű templomait. És amikor még alkonyattájt is ott időztek, a nyugati irányban megpillanthatták a távoli Földközi-tengerre kifutó hajókat.

123:5.13 (1364.1) Jézus megfigyelhette a négy irányban haladó úti csoportokat, amint azok Názáret felé és onnan távolodva haladtak, és a déli irányban ráláthatott Eszdrélon nagy kiterjedésű és termékeny sík vidékére is, mely a Gilboa-hegy és Szamaria irányában terült el.

123:5.14 (1364.2) Amikor nem mentek fel a hegyekbe a távoli tájakat szemlélni, akkor a vidéket járták és a természetet az évszaktól függő különféle állapotaiban tanulmányozták. Jézus a legelső ismereteit, az otthoni tűzhely mellett szerzettekén kívül, a természettel való tiszteletteljes és rokonszenvező viszonyból kapta.

123:5.15 (1364.3) Mielőtt elérte volna a nyolcéves kort, Jézust már ismerte minden názáreti anya és fiatalasszony, aki csak találkozott és beszélt vele a forrásnál, mely nem volt messze Jézus otthonától, és amely a kapcsolattartás és a hírhordás

társadalmi központja is volt az egész város számára. Ebben az évben Jézus megtanulta megfajni a család tehenét és a többi állat gondozását is elsajátította. Ezen év alatt és a következő év során megtanult sajtot készíteni és szőni is. Tízéves korára már mesterien bánt a szövőszékkel. Nagyjából ekkoriban lett Jézus és a Jákob nevű szomszéd fiú annak a fazekasnak a jó barátja, aki a forrás közelében dolgozott; és ahogy figyelték, amint Nátán ügyes ujjai miként formálják az agyagot a fazekaskorongon, sokszor elhatározták mindketten, hogy ha felnőnek, fazekasok lesznek. Nátán nagyon kedvelte a fiúkat és gyakran adott nekik agyagot, hogy játszanak vele, arra törekedvén, hogy serkentse az alkotó képzelőerejüket azzal, hogy különféle tárgyak és állatok kicsinyített másainak elkészítésében való versengésre biztatta őket.

6. Jézus nyolcadik életéve (Kr.u. 2)

123:6.1 (1364.4) Ez érdekes tanulóév volt. Bár Jézus nem szokványos növendék volt, azért szorgalmasan tanult és az osztály legjobban haladó harmadához tartozott, olyan jól végezte a feladatait, hogy havonta egy hétre felmentették az óralátogatás alól. E hetet rendszerint vagy a halász nagybátyjával töltötte a Magadán közelében lévő Galileai-tó partján vagy a másik nagybátyja (az anyja bátyja) gazdaságában Názárettől mintegy nyolc kilométerre délre.

123:6.2 (1364.5) Bár az anyja túlzottan is aggodalmaskodóvá vált Jézus egészsége és biztonsága kérdésében, azért fokozatosan megbékélt ezekkel a kirándulásokkal. Jézus nagybátyjai és nagynénjei mindannyian nagyon kedvelték őt, és élénk vetélkedés alakult ki közöttük, hogy e havi látogatásokat kinél töltsse el ebben és a következő években. A (csecsemőkora óta)

legelső egyhetes ottlétére a nagybátyja gazdaságában ezen év januárjában került sor; az első egyhetes halász élményére a Galileai-tavon pedig május havában.

123:6.3 (1364.6) Nagyjából ekkoriban találkozott Jézus egy Damaszkuszból való matematikatanárral, és a számokkal való új műveleteket valamelyest megtanulva éveken át sok időt töltött a matematikával. Kialakult benne a számok, a távolságok és az arányok jó érzéke.

123:6.4 (1364.7) Jézus ekkortól élvezhette Jakab testvére társaságát és ezen év végén már el is kezdte megtanítani neki az ábécét.

123:6.5 (1364.8) Ebben az évben Jézus lépéseket tett az ügyben, hogy tejtermékekért cserébe hárfaórákat vehessen. Szokatlan érdeklődéssel fordult mindenféle zenei dolog felé. Később sokat tett azért, hogy felkeltse ifjú társai érdeklődését az énekes zene iránt. Tizenegy éves korára már ügyesen játszott a hárfán és nagyon élvezte, hogy a családját és a barátait egyaránt szórakoztathatja a rendkívüli előadásmódjaival és ügyes rögtönzéseivel.

123:6.6 (1365.1) Míg Jézus továbbra is irigylésre méltó előrehaladást mutatott a tanodában, azért nem ment minden simán sem a szülők, sem a tanárok számára. Továbbra is sok zavarba ejtő kérdést tett fel a tudományt és a vallást illetően egyaránt, különösen a földrajzzal és a csillagászattal kapcsolatban. Fölöttébb ragaszkodott annak kiderítéséhez, hogy Palesztinában miért van egy száraz évszak és egy esős évszak. Többször is kutatta az okát a názáreti és a Jordán-völgyi hőmérsékletek közötti nagy különbségnek. Egyszerűen soha

nem hagyott fel az ilyen tudakozódó, ám zavarba ejtő kérdésekkel.

123:6.7 (1365.2) Harmadik öccse, Simon ebben az évben, vagyis Kr.u. 2. április 14-én, pénteken este született meg.

123:6.8 (1365.3) Februárban Nahor, a rabbik jeruzsálemi főtanodájának egyik tanára jött el Názáretbe, hogy megismerje Jézust, mert előtte Zakariás Jeruzsálem melletti otthonában járt hasonló küldetésben. Názáretbe János apjának biztatására jött. Bár először némiképp megdöbben Jézus őszinteségén és a szokványostól eltérő felfogásán, ahogy a vallási dolgokhoz fűződő személyes viszonyáról beszélt, de betudta ezt annak, hogy Galilea oly távol esett a héber oktatási és kulturális központoktól, és azt javasolta Józsefnek és Máriának, hogy hadd vigye magával Jézust vissza Jeruzsálembe, ahol a zsidó műveltség központjában részesülhetne nevelésben és képzésben. Máriát félig meg is győzte, hogy ebbe beleegyezzen; Mária meg volt győződve arról, hogy a legidősebb fiából a Messiás, a zsidó megszabadító válik; József azonban habozott; ő is éppúgy meg volt győződve arról, hogy Jézus felnőve a beteljesülés emberévé lesz, azonban hogy e végzet vajon mi is lesz, abban már mélységesen bizonytalan volt. De abban sohasem kételkedett, hogy a fia valamilyen nagy küldetést fog teljesíteni a földön. Minél inkább belegondolt Nahor javaslatába, annál inkább megkérdőjelezte a javasolt jeruzsálemi utazás bölcs voltát.

123:6.9 (1365.4) József és Mária véleményének különbözősége miatt Nahor engedélyt kért tőlük, hogy az egész ügyet Jézus elé terjessze. Jézus figyelmesen végighallgatta, majd beszélt Józseffel, Máriával és a szomszéd Jákobbal, a kőfaragóval,

akinek fia a legkedvesebb pajtása volt, és ezt követően, két nappal később, arról számolt be, hogy mivel oly nagy a véleménykülönbség a szülei és a tanácsadói között, és mivel nem érzi magát illetékesnek arra, hogy felvállalja az ilyen döntéssel járó felelősséget, és sem az egyik, sem a másik lehetőséggel nem tud igazán azonosulni, a helyzetet a maga teljességében megítélve végül úgy döntött, hogy „beszélek az én Atyámmal, aki a mennyben van”; és bár a választ illetően nem volt teljesen bizonyos, mégis inkább úgy érezte, hogy otthon kell maradnia „az atyámmal és anyámmal”, hozzátéve, hogy „azok, akik ennyire szeretnek engem, bizonyára képesek többet tenni értem és biztosabban vezetni engem, mint az idegenek, akik csak a testemet láthatják és csak az elmémet ismerhetik, de aligha ismerhetnek engem igazán”. Mind elcsodálkoztak ezen, és Nahor el is indult vissza, Jeruzsálembe. Sok év telt el, mire Jézus otthonról való eltávozásának kérdése újból komolyan előjött volna.

124. írás

Jézus kései gyermekkora

124:0.1 (1366.1) BÁR Jézusnak jobb lehetőségei lettek volna, ha a tanodát Alexandriában és nem Galileában végzi, de ott nem lehetett volna olyan nagyszerű a környezet ahhoz, hogy a saját létkérdéseinek megválaszolásán a legkevesebb nevelési útmutatás mellett dolgozzon, s ugyanakkor élvezze annak óriási előnyét is, hogy nagy számban találkozzon mindenféle társadalmi rendű, a polgárosodott világ minden sarkából származó férfival és nővel. Ha Alexandriában marad, akkor a képzését a zsidók irányították volna, mégpedig kizárólag a zsidó nevelési elvek szerint. Názáretben olyan nevelést kapott és olyan képzésben részesült, mely elfogadhatóbb módon

készítette fel őt a nem-zsidók megértésére, és amely jobb és kiegyensúlyozottabb képet vázolt fel benne a héber istentan keleti vagy babiloni, és nyugati vagy hellén nézeteinek egymáshoz viszonyított érdemeiről.

1. Jézus kilencedik éve (Kr.u. 3)

124:1.1 (1366.2) Bár azt aligha lehet mondani, hogy Jézus valaha is súlyos beteg lett volna, azért az öccseivel és a kishúgával együtt néhány kisebb gyermekbetegségen átesett ebben az évben.

124:1.2 (1366.3) A tanodai képzés folytatódott és ő még mindig kedvezményben részesített tanítvány volt, havonta egy hét szabadságot kapott, és az idejét továbbra is egyenlő mértékben osztotta meg a szomszédos városokba való utazások, melyeket az apjával tett, a nagybátyjának a Názárettől délre fekvő gazdaságában való vendégeskedés, és a Magadánból indított halászkalandok között.

124:1.3 (1366.4) Az eddigi tanulóidők legkomolyabb nehézsége a tél vége felé alakult ki, amikor is Jézus szembe mert szállni az előéneklővel ama tanítás kapcsán, hogy minden faragott és más kép, valamint rajz a természetét illetően bálványszerű lenne. Jézus nagy örömét lelte a tájképek rajzolásában, valamint a különféle tárgyakról való agyagmások készítésében. A zsidó törvény minden ilyesmit szigorúan tiltott, de egészen eddig Jézus le tudta szerelni a szülei ellenkezését olyan mértékig, hogy engedélyezték neki e tevékenységek folytatását.

124:1.4 (1366.5) De ismét csak bajt okozott a tanodában az, amikor a gyengébb tanulók egyike felfedezte Jézusnak a tanítóról készített szénrajzát a tanterem padlóján. A rajz bizony ott volt,

feketén-fehéren, és a szülők közül sokan megtekinthették, mielőtt a bizottságuk felkereste volna Józsefet, hogy követeljék, tegyen végre valamit annak érdekében, hogy a legidősebb fia a törvénnyel szembehelyezkedő tevékenységével felhagyjon. Nem ez volt az első alkalom, hogy panasszal jöttek Józsefhez és Máriához a sokoldalú tehetséggel rendelkező és tetterős gyermek dolgai miatt, de ez volt a legkomolyabb minden, Jézus ellen addig felhozott vád közül. Jézus egy nagy kövön ülve a hátsó ajtón kívül hallgatta egy ideig a művészi törekvéseit érő vádak. Neheztelve hallgatta, ahogy az apja számlájára írják az ő állítólagos helytelen cselekedeteit; így aztán bejött a szobába, és bátran szembeszállt a vádlóival. Az idősek összezavarodtak. Némelyük hajlott arra, hogy tréfásan fogja fel a dolgot, de egy-két ember láthatólag úgy gondolta, hogy a fiú szentségtörő, talán még istenkáromló is. József elképedt, Mária felháborodott, de Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy meghallgassák. Elmondta, amit akart, bátran védve a maga álláspontját, és tökéletes önuralommal kijelentette, hogy aláveti magát az apja döntésének e kérdésben, mint ahogy minden más vitás kérdésben is. Erre a szülői bizottság szó nélkül távozott.

^{124:1.5 (1367.1)} Mária megpróbálta befolyásolni Józsefet abban, hogy engedélyezze Jézusnak, hogy agyagmásokat készítsen odahaza, feltéve, hogy a vitatott tevékenységeit a tanodában nem folytatja, József azonban kényszerítve érezte magát arra, hogy a második parancsolat rabbinusi értelmezését érvényesítse. Jézus többé semmi hasonlót nem rajzolt vagy formázott attól a naptól fogva egészen addig, amíg az apja házában élt. De nem tudták meggyőzni a cselekedetének

helytelen voltáról és hogy adja fel a kedvenc időtöltését, s ez az ifjúi életének egyik legnagyobb próbatételét jelentette.

124:1.6 (1367.2) Június második részében Jézus az apja társaságában először mászott fel a Tábor-hegy csúcsára. Az idő tiszta, a kilátás pedig nagyszerű volt. E kilencéves fiú számára úgy tűnt, mintha India, Afrika és Róma kivételével rálátott volna az egész világra.

124:1.7 (1367.3) Jézus második húga, Márta szeptember 13-án csütörtök éjjel született. Márta világrajövelete után három héttel József, aki egy időre otthon maradt, hozzáfogott a házuk kibővítéséhez, egy olyan helyiség felépítéséhez, mely műhely és hálószoba is volt egyben. Jézusnak egy kis gyalupadot készített, és a fiúnak először lehettek saját szerszámai. Sok éven át alkalmanként ennél a munkapadnál dolgozott és a járomkészítés szakavatott mesterévé vált.

124:1.8 (1367.4) Ez és a következő tél volt sok évtizedes távlatban is a leghidegebb Názáretben. Jézus havat láthatott a hegyekben, és Názáretben is havazott több alkalommal, bár a hó csak rövid ideig maradt meg; de Jézus eddig a télig még sohasem látott jeget. Az a tény, hogy a vízzel lehet találkozni szilárd, folyékony és gőz formában is — Jézus sokat gondolkodott az edényben forró ételekből felszabaduló gőz jelenségén — arra készítette a fiút, hogy komolyan elgondolkodjon a fizikai világon és annak felépítésén; és e felcseperedő ifjú emberben megtestesült személyiség mindezen idő alatt mégis a kiterjedt világegyetem mindeme dolgainak tényleges teremője és szervezője volt.

124:1.9 (1367.5) A názáreti éghajlati viszonyok nem voltak szélsőségesek. Január volt a leghidegebb hónap, az átlaghőmérséklet ekkor mintegy 10° C volt. Júliusban és augusztusban, a legforróbb hónapokban a hőmérséklet 24° és 32° C között ingadozott. Palesztina éghajlati viszonyai a hegyektől a Jordánig és a Holt-tenger völgyéig a hidegtől a forróig változtak. A zsidók így bizonyos mértékig fel voltak készülve a világ különféle éghajlatain való életre.

124:1.10 (1367.6) Még a legmelegebb hónapokban is rendszerint hűvös tengeri szél fújt nyugat felől délelőtt 10 órától nagyjából este 10-ig. De néha-néha iszonyú erejű forró szelek söpörtek végig egész Palesztinán a keleti sivatag felől. E forró szellőkések februárban és márciusban jöttek, az esős évszak vége felé. Akkortájt az eső üdítő zápor formájában hullott novembertől ápriliséig, de nem esett állandóan. Palesztinában csak két évszak volt, nyár és tél, a száraz és az esős évszak. Januárban kezdtek nyílni a virágok, és április végére az egész vidék egy hatalmas virágoskert lett.

124:1.11 (1367.7) Jézus ezen év májusában segített először a gabona betakarításában a nagybátyja gazdaságában. Mielőtt elérte volna a tizenhárom éves kort, sikeresen elsajátított valamennyit gyakorlatilag minden olyan munkából, melyet a férfiak és a nők végeztek Názáret környékén, kivéve a fémművességet, de idősebb korában, az apja halála után néhány hónapot eltöltött egy kovácsműhelyben is.

124:1.12 (1368.1) A munkák csökkenése és az utasforgalom visszaesése idején Jézus sok alkalommal tartott apjával a kikapcsolódást szolgáló vagy üzleti jellegű utakra a közeli Kánába, Éndórba és Nainba. Még gyermekkorában gyakran

eljutott Szeferiszba is, mely mintegy öt kilométerre esett Názárettől északnyugati irányban, és amely Kr.e. 4-től nagyjából Kr.u. 25-ig Galilea fővárosa és Heródes Antipász egyik székhelye volt.

124:1.13 (1368.2) Jézus testi, értelmi, közösségi és szellemi gyarapodása folytatódott. Az utazásai sokat segítettek neki abban, hogy jobban és nemeslelkűbben megérthesse a saját családját, és ekkorra már a szülei is elkezdtek tanulni tőle és ugyanakkor még tanították is. Jézus eredeti gondolkodó és ügyes tanító volt már fiatalon is. Folyamatos összeütközésben állt az úgynevezett „íratlan törvénnyel”, de mindig arra törekedett, hogy alkalmazkodjon a családja szokásaihoz. Elég jól kijött a vele nagyjából egykorú gyerekekkel, de gyakorta elbátortalanította őt a lassan működő elméjük. Még mielőtt tízéves lett volna, már egy hét fiúból álló csoport vezetője lett, akik a férfiassággal összefüggő — fizikai, értelmi és vallási — képességek kifejlesztésének társaságát alkották. E fiúk körében Jézusnak sikerült számos új játékot és a testi felüdülés különféle fejlett módjait bevezetnie.

2. A tizedik év (Kr.u. 4)

124:2.1 (1368.3) Július ötödikén, a hónap első szombatján történt, hogy Jézus, miközben az apjával járta a vidéket, először adott hangot azon érzelmeinek és gondolatainak, melyek jelezték, hogy kezd tudatosulni benne az életküldetésének szokatlan jellege. József figyelmesen hallgatta a fia nagy jelentőségű szavait, de csak kevés megjegyzést tett; önként nem adott neki tájékoztatást. A következő napon Jézus hasonlóan, de hosszabban beszélgetett az anyjával. Mária ugyancsak odafigyelt a fiú kijelentéseire, de ő sem volt hajlandó önként

bármilyen felvilágosítást adni neki. Csaknem két év telt el, mire Jézus újból szóba hozta a szüleinek a személyisége természetével és a földi küldetése jellegével kapcsolatos, ezen egyre erősödő felismerését.

124:2.2 (1368.4) A zsinagóga felsőbb tanintézetét augusztusban kezdte el. A tanhelyen állandóan bajba került a kérdéseivel, melyek feltevésétől pedig nem tágitott. Egész Názáretben egyre jobban felkavarta a kedélyeket. A szülei kényszeredetten tiltották neki e nyugtalanító kérdések feltevését, és a vezetőtanárának is komoly fejtörést okozott a fiú kíváncsisága, éleslátása és tudásvágya.

124:2.3 (1368.5) Jézus játszótársai semmilyen természetfelettit nem láttak a viselkedésében; a legtöbb szempontból teljesen olyan volt, mint ők. A tanulmányai iránti érdeklődése valamelyest meghaladta az átlagét, de ez nem volt egészen szokatlan. A tanodában több kérdést tett fel, mint a többiek az osztályában.

124:2.4 (1368.6) Talán a legszokatlanabb és a legszembetűnőbb vonása az volt, hogy nem akart harcolni a jogaiért. Lévén, hogy a korához képest jól fejlett fiú volt, a játszótársai különösnek találták, hogy nem hajlandó megvédeni magát még az igazságtalansággal szemben sem vagy amikor személyes támadásnak volt kitéve. Bár így állt a helyzet, mégsem esett különösebb bántódása e jellemvonása miatt, mert a barátja volt Jákob, az egy évvel idősebb szomszéd fiú. Jákob a kőfaragónak, József egyik üzlettársának a fia volt. Jákob, lévén nagy csodálója Jézusnak, gondoskodott arról, hogy senki se élhessen vissza azzal, hogy Jézus kerüli a testi küzdelmet. Néhány alkalommal idősebb, faragatlan fiúk támadtak Jézusra, számítva az ismert engedelmességére, de mindig gyorsan és

biztosan elnyerték a büntetésüket Jézus önjelölt bajnokának és a mindig résen lévő védelmezőjének kezétől, Jákobtól, a kőfaragó fiától.

124:2.5 (1369.1) Jézus azoknak a názáreti fiúknak az általánosan is elfogadott vezetője volt, akik a koruk és nemzedékük nemesebb eszményképeiért álltak ki. A pajtásai valóban szerették őt, és nem csak azért, mert rendes volt velük, hanem azért is, mert olyan ritka és megértő rokonszenvet mutatott, mely szeretetre utalt és amely tapintatos könyörülettel volt határos.

124:2.6 (1369.2) Ebben az évben kezdett szembetűnő érdeklődést mutatni az idősebb emberek társasága iránt. Örömmel beszélgetett kulturális, oktatási, társadalmi, gazdasági, politikai és vallási kérdésekről az idősebb elmékkal, és az érveléseinek mélysége, valamint a figyelmének alapos volta olyannyira elbűvölte a felnőtt társait, hogy mindig nagyon szívesen látogatták meg. Amíg nem lett felelős az otthoniak eltartásáért, hogy a vele egykorúak társaságába tereljék, vagy olyanokhoz, akik közel vannak az ő életkorához, mintsem azokhoz az idősebb és tájékozottabb egyénekhez, akikhez úgy vonzódott.

124:2.7 (1369.3) Később az év során kéthónapos halászati tapasztalatot szerzett a nagybátyjánál a Galileai-tavon, és e téren igen sikeres volt. Még a felnőtté válása előtt kiváló halász vált belőle.

124:2.8 (1369.4) A testi fejlődése folytatódott; a tanodában kiemelt és kiváltságos tanítvány volt; nagyon jól boldogult otthon is az öccseivel és a húgaival, mert meg volt az az előnye, hogy három és fél évvel idősebb volt a legidősebb testvérénél is.

Názáretben az emberek megbecsülték őt, kivéve néhány lassúbb észjárású gyermek szüleit, akik gyakran úgy beszéltek Jézusról, mint aki pökhendi, akiből hiányzik a kellő alázat és az ifjúúi szerénység. Jézus egyre inkább törekedett arra, hogy a pajtásai játékait komolyabb és meggondoltabb irányba terelje. Született tanító volt és egyszerűen nem tudott nem így cselekedni, még akkor sem, amikor pedig úgy volt, hogy csak játszanak.

124:2.9 (1369.5) József már korán elkezdte megtanítani Jézust a különböző megélhetési módokra, elmagyarázva neki a mezőgazdaság előnyeit az iparral és a kereskedelemmel szemben. Galilea szebb és virágzóbb tartomány volt Júdeánál, és itt az élet nagyjából csak a negyedébe került, mint Jeruzsálemben és Júdeában. A tartomány mezőgazdaságból élő falvakból és virágzó ipari városokból állt, és több mint kétszáz, ötezer főnél népesebb városa és harminc, tizenötezer főnél népesebb városa volt.

124:2.10 (1369.6) Amikor az első útján volt az apjával, hogy megismerje a Galileai-tavi halászipart, Jézus majdnem végleg eldöntötte, hogy halász lesz; de amikor később közelebbről is megismerkedett az apja mesterségével, akkor már ács akart lenni, míg ennél is később, az őt érő összetett hatások arra ösztönözték, hogy végül amelletts döntsön, hogy egy új rend vallási tanítója legyen.

3. A tizenegyedik év (Kr.u. 5)

124:3.1 (1369.7) Ebben az évben a fiú további utazásokat tett az apjával, de gyakran látogatott el a nagybátyja gazdaságába és

alkalmanként elment Magadánba is, hogy a nagybátyjával halásson, akinek háza a város közelében volt.

^{124:3.2 (1369.8)} József és Mária gyakran érzett késztetést különleges részrehajlást mutatni Jézus iránt vagy más módon is tudatni azt, hogy ő az ígélet gyermeke, a beteljesülés fia. De mindkét szülője rendkívül bölcs és éles eszű volt minden ilyen dologban. Azon kevés alkalommal, amikor bármilyen mértékben is kedveztek neki, még ha csak a legkisebb mértékben is, a fiú gyorsan visszautasított minden ilyen külön elbírálást.

^{124:3.3 (1370.1)} Jézus sok időt töltött az utasellátó-műhelyben, és ahogy a világ minden részéről érkezett utazókkal beszélgetett, az életkorához képest meglepően nagy tájékozottságra tett szert a nemzetközi ügyek terén. Ez volt az utolsó év, hogy Jézus sok szabadidőt kapott, hogy élvezze a szabad játékot és a gyermekkor örömeit. Ettől kezdve gyorsan szaporodtak a nehézségek és a felelősségek az ifjú életében.

^{124:3.4 (1370.2)} Kr.u. 5. június 24-én szerda este megszületett Júdás. E hetedik gyermek születésénél komoly nehézségek léptek fel. Mária néhány hétig olyan beteg volt, hogy Józsefnek otthon kellett maradnia. Jézusnak nagyon sok dolga akadt az apja által adott megbízások teljesítése terén és az anyja komoly betegsége miatti számos feladatból eredően. E fiú többé már nem vehette fel a korábbi éveinek gyermeki hozzáállását. Az anyja betegségének idejétől fogva — épp mielőtt betöltötte volna a tizenegy éves kort — rákényszerült arra, hogy vállalja az elsőszülött fiú helyzetével járó felelősségeket, és hogy mindezt egy vagy két teljes évvel azelőtt vállalja, mint ahogy annak rendes esetben történnie kellett volna.

124:3.5 (1370.3) Az előéneklő minden héten egy estét Jézussal töltött, segítve őt a héber írások elsajátításában. Az előéneklő komolyan figyelemmel kísérte az ígéretes tanítvány előrehaladását; ezért volt hajlandó segíteni neki sokféle módon. E zsidó tanító nagy hatást gyakorolt ezen erősödő elmére, de sohasem volt képes megérteni, hogy Jézus miért oly közömbös minden olyan javaslatával szemben, melyek a Jeruzsálembe való utazást vázolták előtte, hogy abban a városban folytatódjon a képzése a tanult rabbik irányítása mellett.

124:3.6 (1370.4) Május közepe táján a fiú elkísérte apját egy üzleti útra Szkítavárosba, a Tízváros legfontosabb görög településére, Bet-seán egykori héber városába. Az út alatt József sok régi történetet mesélt Saul királyról, a filiszteusról, valamint Izráel viharos történelmének későbbi eseményeiről. Jézust nagyon lebilincselte ezen úgynevezett pogány város tiszta megjelenése és rendezett volta. Elámult a szabadtéri színházon és megcsodálta a „pogány” istenek tiszteletének szentelt szép márványtemplomokat. Józsefet nagyon zavarba ejtette a fiú lelkesedése és úgy próbálta meg semlegesíteni e kedvező benyomásokat, hogy a jeruzsálemi zsidó templom szépségét és nagyszerűségét magasztalta. Jézus gyakran tekintett kíváncsi szemmel e nagyszerű görög városra a názareti hegyekből és sokszor érdeklődött az ottani hatalmas középületekről és gazdagon díszített építményekről, de az apja mindig igyekezett kitérni a válaszáadás elől. Most ott közvetlenül szembesültek e nem-zsidó város szépségeivel, és József most nem tudta ügyesen megkerülni a kérdésekre adandó válaszokat.

124:3.7 (1370.5) Éppen úgy alakult, hogy ekkoriban tartották a Tízvároshoz tartozó görög települések között a fizikai bátorság

bizonyításának éves versenyait és nyilvános bemutatóit a szkítavárosi amfiteátrumban, és Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy az apja elvigye őt a játékokat megnézni, és úgy erősködött, hogy József nem tudta megtagadni tőle. A fiút izgalomba hozták a játékok és igencsak magával ragadta őt a testi ügyességi és erőnléti képességek megmutatása iránti lelkesedés. Józsefet elmondhatatlanul megrázta a fia lelkesültségének látványa, mert ő ezeket a mutatványokat „pogány” kérkedésnek tekintette. A játékok befejeződésekor érte Józsefet az élete legnagyobb meglepetése, amikor Jézus helyeslését és azon javaslatát meghallotta, hogy milyen jó is volna, ha a názáreti ifjak javára is válhatnának az egészséges szabadtéri testgyakorlások. József komolyan és hosszan elbeszélgetett Jézussal az ilyen szokások rossz természetéről, de tudta jól, hogy nem győzte meg a fiút.

^{124:3.8 (1371.1)} Az egyetlen alkalom, amikor Jézus mérgelődni láthatta az apját vele, azon az éjszakán volt, amikor a fogadóbeli szobájukban a beszélgetés során a fiú olyannyira megfélelkezett a zsidó gondolkodási irányzatról, hogy azt javasolta, hazatérve fogjanak amfiteátrum építésébe Názáretben. József meghallván, hogy az elsőszülött fia ilyen nemzsidó-szerű érzelmeknek ad hangot, megfélelkezett a megszokott nyugodt modoráról és megragadva Jézust a vállánál, dühösen azt kiáltotta, „Fiam, soha többé meg ne halljak tőled ilyen rossz gondolatot, soha, míg csak élsz!” Jézust megdöbbentette az apja érzelmi megnyilvánulása; az apja korábban még sohasem éreztette vele ilyen személyes módon a felháborodásának életét, és Jézus most leírhatatlanul megdöbbent és megrendült. Csak annyit válaszolt, hogy „Jól van, apám, úgy lesz.” A fiú soha többé, még a legcsekélyebb

mértékben sem utalt a játékokra vagy a görögök egyéb atlétikai tevékenységeire, míg csak az apja élt.

124:3.9 (1371.2) Később Jézus megismerte a jeruzsálemi görög amfiteátrumot és megtudta, hogy milyen gyűlöletes dolog is az a zsidók nézőpontjából. Mindazonáltal az élete során megpróbálta beemelni a személyes tervei közé az egészséges testmozgás eszméjét, és amennyire azt a zsidó szokások engedték, felvenni azt a tizenkét apostolának megszokott tevékenységeire később kialakított programba is.

124:3.10 (1371.3) E tizenegyedik év végén Jézus életerős, fejlett, mérsékelten humoros és meglehetősen vidám szívű ifjú volt, de ettől az évtől fogva egyre többször adta át magát az ellazult elmélyedés és a komoly elmélkedés sajátos időszakainak. Nagyon sokat gondolkodott azon, hogy miként tegyen eleget a családjával szembeni kötelezettségeinek és ugyanakkor miként válaszoljon a világ számára teljesítendő küldetése hívó szavára; már korábban nyilvánvalóvá vált előtte, hogy az ő segédkezése nem a zsidó nép helyzetének javítására fog korlátozódni.

4. A tizenkettedik év (Kr.u. 6)

124:4.1 (1371.4) Ez eseménydús év volt Jézus életében. Továbbra is jól haladt a tanhelyen és kitartó volt a természettudományi tanulmányaiban, de közben egyre jobban összpontosított azon módszerek tanulmányozására, melyekkel az emberek a megélhetésüket biztosítják. Rendszeresen elkezdett dolgozni az otthoni ácsműhelyben és engedélyt kapott, hogy maga rendelkezzen a keresete felett, mely saját kereset engedélyezése igencsak szokatlan dolog volt a zsidó családokban. Ebben az évben tanulta meg azt is, hogy az ilyen

dolgokat családi titokként kell őrizni. Egyre jobban tudatosult benne az, hogy miként is okozott bajt a faluban, és ennél fogva egyre körültekintőbben tartott titokban mindent, ami csak okot adhatott arra, hogy a társaihoz képest másnak tartsák.

^{124:4.2 (1371.5)} Az év során Jézus sokszor élt meg bizonytalanságot, sőt talán tényleges kétséget is a küldetése természetét illetően. A természetes úton fejlődő emberi elméje még nem teljesen fogta fel a kettős természetének valóságát. Az a tény, hogy a fiúnak egyetlen személyisége volt, megnehezítette a tudata számára ama tényezők kettős eredetének felismerését, melyek a személyiségéhez kapcsolódó természetét alkották.

^{124:4.3 (1371.6)} Ettől kezdve egyre jobban ki tudott jönni az öccseivel és a húgaival. Egyre tapintatosabb lett, mindig könyörületes és előzékeny volt az ő jólétüket és boldogságukat illetően, és jó kapcsolatokat tartott fenn velük a nyilvános segédkezésének megkezdéséig. Hogy még pontosabban fejezzük ki magunkat: Jézus nagyon jól kijött Jakabbal, Mirjámmal és a két fiatalabb (még meg nem született) gyermekkel, Ámósszal és Rúth-tal. Elég jól kijött Mártával. Ami gondja otthon akadt, az nagymértékben Józseffel és Júdással volt összefüggésben, különösen ez utóbbival.

^{124:4.4 (1372.1)} József és Mária számára próbára tevő tapasztalás volt vállalni az isteni és az emberi ilyen példátlan keverékének a felnevelését, és nagy tisztelet illeti őket azért, hogy olyan hűen és sikeresen tettek eleget a szülői kötelességeiknek. Jézus szülei egyre inkább felismerték, hogy valami emberfeletti lakozik a legidősebb fiukban, de még csak halványan sem álmodtak arról soha, hogy az ígéret fia valójában és igazából a dolgok és lények helyi világegyetemének tényleges teremtménye.

József és Mária úgy élt és halt, hogy sohasem tudták meg, hogy Jézus fiuk valóban a halandói húsvér testben megtestesült Világegyetemi Teremtő.

^{124:4.5 (1372.2)} Ebben az évben Jézus minden korábbinál több figyelmet szentelt a zenének, és folytatta a tanítást az öccsei és húgai otthoni tanodájában. Nagyjából ekkoriban történt, hogy a fiú képessé vált élesen elhatárolni Józsefnek és Máriának az ő küldetése természetét illető szemléletét. Jézus sokat gondolkodott a szülei eltérő véleményén, gyakran hallgatta a vitáikat, amikor ők úgy hitték, hogy már alszik. Egyre inkább hajlott az apja nézőpontjának elfogadására, így biztos volt, hogy az anyjának fájdalmat fog okozni az a felismerés, hogy a fia fokozatosan elutasítja az ő tanácsait az életpályájával kapcsolatos dolgokban. Az évek múlásával ez a nézetkülönbség csak nőtt. Mária egyre kevésbé értette a jézusi küldetés jelentőségét, és e jó anyának egyre nagyobb fájdalmat okozott, hogy a legkedvesebb fia nem váltja be az ő dédelgetett álmait.

^{124:4.6 (1372.3)} József egyre jobban hitt a jézusi küldetés szellemi természetében. Más, ennél fontosabb okok miatt is szerencsétlen dolog, hogy nem élhette meg, hogy lássa a Jézus földi alászállásáról alkotott képe beteljesedését.

^{124:4.7 (1372.4)} Az utolsó tanévben, amikor tizenkét éves volt, Jézus kifogásolta apjánál azt a zsidó szokást, hogy minden egyes alkalommal megérintik az ajtófélfára szegezett íróhártyadarabot, amikor a házba bemennek vagy onnan kijönnek és azután megcsókolják azt az ujjukat, mely az íróhártyát érintette. E szertartás részeként szokás volt azt mondani, hogy „Az Úr tartsa meg a ki- és belépésünket, mostantól fogva, és

mindörökké!” József és Mária többször is kioktatta Jézust arról, hogy miért ne készítsen faragott vagy rajzolt képeket, elmagyarázva neki, hogy az ilyen alkotások bálványozási célokat szolgálhatnak. Bár Jézus nem értette teljesen a faragott és más képekre vonatkozó tiltásait, de mivel a következetesség terén igen fejlett képességgel rendelkezett, az apja esetében rámutatott az ajtófélfára szegezett íróhártya megérintése szokásának alapvetően bálványozásszerű természetére. József el is távolította az íróhártyát azt követően, hogy Jézus szóvá tette a dolgot.

^{124:4.8 (1372.5)} Az idő múlásával Jézus sokat tett a vallási formákhoz kötődő gyakorlatuk megváltoztatásáért a családi imák és egyéb szokások terén. Názáretben sok ilyesmit véghez lehetett vinni, mert a város zsinagógája egy szabadelvű rabbi tanoda befolyása alatt állt, melyet a neves názareti tanító, Jóse működése fémjelzett.

^{124:4.9 (1372.6)} Ez év és a következő két év során Jézus erős elmebeli gyötrelmet élt meg azért, mert állandóan arra törekedett, hogy a vallási szokásokról és társas érintkezési formákról alkotott személyes nézőpontjait hozzáigazítsa a szülei megmerevedett felfogásaihoz. Igen felkavarta őt az a feszültség, amely abból eredt, hogy hű akart maradni a meggyőződéseéhez és közben lelkiismeretesen meg akart felelni a szülei iránti engedelmesség követelményének is; a benne lejátszódó legnagyobb összeütközést két, az ifjúi elméjét a leginkább foglalkoztató parancsolat szembenállása okozta. Az egyik az volt, hogy „Légy hű az igazsággal és a pártatlansággal kapcsolatos legfelsőbb meggyőződésed parancsaihoz!” A másik pedig: „Tiszteld atyádat és anyádat, mert ők adtak neked életet és ők

tápláltak téged!” Azonban sohasem bújt ki annak felelőssége alól, hogy naponta kellőképpen összehangolja a két területet, vagyis az ember személyes meggyőződéséhez való hűséget és a családja iránti kötelességet, és a személyes meggyőződés és a családi kötelezettségek egyre inkább egybeillő keverékéből a közösségvállalásnak egy, a hűségen, az egyenességen, a türelmen és a szereteten alapuló mesteri felfogását alakította ki eredményesen.

5. A tizenharmadik év (Kr.u. 7)

^{124:5.1 (1373.1)} A názáreti fiú ebben az évben indult el a gyermekkorból a fiatal férfikor kezdete felé; a hangja elkezdett megváltozni, és egyéb elmebéli és testi jegyek adták tudtul a lassan beköszöntő férfiállapotot.

^{124:5.2 (1373.2)} Kr.u. 7. január 9-én vasárnap éjjel született meg az öccse, Ámósz. Júdás még kétéves sem volt, és a kishúga, Rúth még meg sem született; így látható, hogy Jézusnak egy kisgyermekből álló, meglehetősen népes családra kellett ügyelnie, amikor apja egy balesetben a következő évben meghalt.

^{124:5.3 (1373.3)} Nagyjából február közepén járhatott az idő, amikor Jézus emberileg megbizonyosodott arról, hogy a rendeltetése szerint küldetést kell teljesítenie a földön az ember megvilágosítására és az Isten kinyilatkoztatására. Nagy horderejű tervekkel társult komoly döntések voltak kialakulóban ezen ifjú elméjében, aki a külső megjelenését tekintve az átlagos názáreti ifjakra hasonlított. Az egész nebadonbeli értelmes élet elbűvölten és elképedve szemlélte

mindazt, ami kialakulóban volt az ács most már kamaszkorú fiának gondolataiban és tetteiben.

124:5.4 (1373.4) A hét első napján, Kr.u. 7. március 20-án Jézus befejezte a tanulmányait a názáreti zsinagógához tartozó helyi tanodában. Ez nagy nap volt bármely nagyra törő zsidó család életében, ez volt a nap, amikor az elsőszülött fiút „a parancsolat fiának”, Izráel Úristene díjon megváltott elsőszülött fiának, „a Fenséges gyermekének” és az egész föld Ura szolgájának nyilvánították.

124:5.5 (1373.5) Az előző hét péntekén József átjött Szeфорiszból, ahol is ő vezette egy új középület munkálatait, azért, hogy a jeles alkalmon ott legyen. Jézus tanára erősen hitt abban, hogy az ő felkészült és szorgalmas tanítványa valamilyen kiemelkedő pályát fog befutni, valamilyen fontos küldetésre rendeltetett. A felnőttek a hagyományok útját nem követő jézusi hajlamokból eredő mindenféle nehézségtől függetlenül nagyon büszkék voltak a fiúra és már szövögették is azon terveiket, hogy Jézus miként mehetne Jeruzsálembe, hogy a híres héber főtanodákban folytassa a tanulmányait.

124:5.6 (1373.6) Ahogy Jézus meghallotta az időről időre előhozott terveket, egyre biztosabb lett abban, hogy sohasem fog Jeruzsálembe menni a rabbikhoz. De még álmában sem igen láthatta azt a nagy szerencsétlenséget, mely oly hamar elérte, s amely biztosan a végét jelentette minden ilyen tervnek, mert arra kényszerítette, hogy egy nagy család támogatásáért és irányításáért vállaljon felelősséget, mely család rövidesen öt fiútestvérből és három lánytestvérből, valamint az anyjából és saját magából fog állni. Jézus több és hosszabb tapasztalatot szerzett e család fenntartásában, mint amennyi Józsefnek, az

apjának jutott; és eleget tett annak a kíváncsiságnak, melyet később magára nézve megállapított: hogy bölcs, türelmes, megértő, eredményes tanítója és bátyja legyen ennek a családnak — a családjának — melyet olyan hirtelenül sújtotta le a fájdalom és amely oly váratlanul fogyatkozott meg.

6. A jeruzsálemi utazás

^{124:6.1 (1374.1)} Jézus, elérvén a fiatal férfikor küszöbét és hivatalosan is elvégezvén a zsinagógai tanodákat, készen állt arra, hogy a szüleivel Jeruzsálembe menjen és részt vegyen velük az első páska-ünnepén. A páska-ünnep ebben az évben, Kr.u. 7-ben, április 9-én szombatra esett. Egy nagyobb társaság (103 fő) készült útra kelni Názáretből Jeruzsálembe április 4-én hétfőn kora reggel. Délnek, Szamaria felé haladtak, de Jezréelt elérve keletnek fordultak, megkerülték a Gilboa-hegyet és a Jordán völgyében haladtak tovább azért, hogy ne kelljen átmenniük Szamarián. József és családja szeretett volna Szamarián átutazni, útba ejteni Jákob kútját és Bételt, de mivel a zsidók nem szerettek kapcsolatba kerülni a szamaritánusokkal, úgy döntöttek, hogy a szomszédaikkal tartanak a Jordán völgyén át.

^{124:6.2 (1374.2)} A rettegett Archelauszt már megfosztották a királyszékétől, és kevés félnivalójuk volt amiatt, hogy Jézust elviszik Jeruzsálembe. Tizenkét év telt el azóta, hogy első Heródes megpróbálta elpusztítani a betlehemi kisdedet, és senki sem gyanított összefüggést azon ügy és ezen ismeretlen názáreti fiú között.

^{124:6.3 (1374.3)} Menet közben, még mielőtt elérték volna a jezréeli útelágazást, bal felől rövidesen elhaladtak Shunem ősi faluja mellett, és Jézus megint meghallgathatta egész Izráel legszebb

hajadonának történetét, aki egykor itt élt, és hallhatott Elizeusnak az itt végzett csodálatos munkájáról. Ahogy Jezréelen áthaladtak, Jézus szülei elmesélték Akháb és Jézabel cselekedeteit és Jéhu hőstetteit. A Gilboa-hegy megkerülése alatt sokat beszélgettek Saulról, aki e hegy lejtőin veszítette életét, Dávid királyról, és a történelmi helyszínhez kapcsolódó dolgokról.

124:6.4 (1374.4) Ahogy a gilboai hegylábat megkerülték, a zarándokok jobb felől láthatták Szkítaváros görög települését. Megbámulták a márványépületeket távolról, de nem mentek közel a nem-zsidó városhoz, nehogy annyira beszennyezzék magukat, hogy ne tudjanak részt venni a közelgő páska-ünnepi szent és ünnepélyes szertartásokon Jeruzsálemben. Mária nem tudta megérteni, hogy József és Jézus miért nem akar beszélni Szkítavárosról. Ő nem tudott az előző évi vitájukról, mert erről sohasem számoltak be neki.

124:6.5 (1374.5) Az út itt egyenesen a délszaki éghajlati viszonyokkal rendelkező Jordán-völgybe vezetett, és hamarosan Jézus ámuló szeme elé tárult a Holt-tenger felé igyekvő, kanyargó és végig kígyózó Jordán a maga csillámló és fodrozódó vizeivel. E forró égővi éghajlatú völgyben dél felé haladtukban a felsőruháikat levetették s élvezték a gazdagon termő gabonamezők és a rózsaszín virágzattól roskadozó szép oleanderek látványát, a történelmi völgyre fenségesen letekintő, a messze északon emelkedő hófödte Hermon-hegy tömegével a háttérben. Kevéssel több mint háromórányi útra a szemközt elhelyezkedő Szkítavárostól egy felbugyogó forrásra akadtak, és a csillagvilágos ég alatt itt vertek tábort éjszakára.

^{124:6.6 (1374.6)} A második napi útjukon ott haladtak el, ahol a Jabbok kelet felől beleömlik a Jordánba, és amint kelet felé, a völgyben felfelé végignéztek, elbeszélték Gedeon napjainak történetét, amikor a midiániak beözönlöttek e területre, hogy meghódítsák a vidéket. A második napi utazás végén a Jordán-völgyre néző legmagasabb hegy, a Szartaba-hegy lábánál táboroztak le, melynek csúcsát egy alexandriai erőd foglalta el, ahová Heródes záratta az egyik feleségét és ahol két megfojtott fiát eltemettette.

^{124:6.7 (1375.1)} A harmadik napon két olyan falu mellett haladtak el, melyeket nem sokkal korábban épített Heródes és megfigyelték azok kiváló építészeti jegyeit és csodálatos pálmakertjeit. Az este leszálltával elérték Jerikót, ahol másnapig maradtak. Azon az estén József, Mária és Jézus két és fél kilométernyire elsétált az ősi Jerikó területéhez, ahol a zsidó hagyomány szerint Jósua, akiről Jézus a nevét kapta, végrehajtotta a híres hőstetteit.

^{124:6.8 (1375.2)} Az útjuk negyedik és egyben utolsó napján a zarándokok hömpölygő menetével találkoztak az úton. Ekkor kapaszkodtak fel a Jeruzsálem felé vezető hegyi úton. Ahogy a hegytető felé közeledtek, dél felé megpillanthatták a Jordánon és a hegyeken túl a Holt-tenger állóvizét. Nagyjából félúton Jeruzsálem felé látta meg Jézus először az Olajfák hegyét (azt a vidéket, mely a későbbi életének oly fontos részévé lett), és József felhívta a figyelmét arra, hogy a Szent Város már itt van a hegygerincen túl, és a fiú szíve egyre gyorsabban vert abban az örömteli várakozásban, hogy hamarosan megpillanthatja az ő mennyei Atyjának városát és házát.

^{124:6.9 (1375.3)} Az Olajfák hegyének keleti lejtőin egy kis falu, Betánia határában pihentek meg. A vendégszerető falusiak

nagy számban jöttek ki a zarándokok elé, és úgy alakult, hogy József és családja egy bizonyos Simon háza mellett állt meg, akinek három, nagyjából Jézussal egyidős gyermeke volt — Mária, Márta és Lázár. Behívták egy kis uzsonnára a názáreti családot, és egy életre szóló barátság szövődött a két család között. Jézus a mozgalmas élete során később számos alkalommal tért be ebbe az otthonba.

124:6.10 (1375.4) Innen siettek tovább, és hamarosan már ott álltak az Olajfák hegyének oldalában, és Jézus (az emlékezete szerint) most először látta meg a Szent Várost, a kérkedő gazdagságú palotákat, valamint az Atyja lelkesítő hatású templomát. Az élete során Jézus sohasem élt át olyan tisztán emberi felindulást, mint amilyen ekkor nagy erővel a hatalmába kerítette, ahogy ott állt az Olajfák hegyén ezen az áprilisi délutánon, s nem tudott betelni a Jeruzsálemről elé táruló első látvánnyal. Évekkel később ugyanezen a helyen állt és nézett végig a városon, mely éppen egy újabb prófétát készült elutasítani, a mennyei tanítói közül a legutolsót és a legnagyobbikat.

124:6.11 (1375.5) De sietve folytatták útjukat Jeruzsálem felé. Ekkor csütörtök délután volt már. A várost elérve elhaladtak a templom mellett, és Jézus addig még sosem látott ekkora embertömeget. Mélyen elgondolkodott azon, hogy a zsidók miként gyűltek össze itt az ismert világ legtávolabbi részeiből is.

124:6.12 (1375.6) Rövidesen elérték azt a helyet, ahol a páska-ünnep hetére a szállásukat foglalták, Mária egyik tehetős rokonának nagy házában, akinek Zakariástól valamennyire tudomása volt mind János, mind Jézus korábbi történetéről. A következő

napon, a felkészülés napján készülődtek a páska-ünnep szombatjának méltó megünneplésére.

124:6.13 (1375.7) Bár egész Jeruzsálem a páska-ünnepi készülődés lázában égett, József tudott időt szakítani arra, hogy a fiút körbevigye a városban és ellátogassanak abba a főtanodába, melyen a tervek szerint Jézus két év múlva folytathatná a tanulmányait, amint eléri az előírt tizenöt éves kort. József komolyan gondolkodóba esett, amikor észrevette, hogy Jézus mily kevés érdeklődést mutat mindeme gondosan kidolgozott tervek iránt.

124:6.14 (1375.8) Jézust mélyen megérintette a templom és az ahhoz tartozó szertartások és más tevékenységek sokasága. Négyéves kora óta most először merült bele úgy a saját gondolataiba, hogy elfeledkezett a sok kérdése feltevéséről. Azért természetesen feltett az apjának néhány kínos kérdést (melyeket már korábbi alkalmakkor is feltett), miszerint miért van az, hogy a mennyei Atya oly sok ártatlan és védtelen állat leölését kívánja. Az apja jól tudta a fiú arckifejezéséből, hogy a válaszai és a magyarázattal való kísérletezései nem elégítették ki a mélyen szántó gondolatokhoz szokott és jól érvelő fiút.

124:6.15 (1376.1) A páska-ünnep szombatját megelőző napon a szellemi megvilágosodás hullámai söpörtek végig Jézus halandói elméjén és emberi szívét szeretetteljes szánalom töltötte el a szellemileg vak és erkölcsileg tudatlan tömegek iránt, akik az ősi páska-ünnepi megemlékezésre gyülekeztek. Ez volt ama legkülönlegesebb napok egyike, melyet az Isten Fia a húsvér testben töltött; és az éjszaka folyamán, a földi létpályáján most először megjelent előtte egy kijelölt hírvivő a

Szalvingtonról, Immanuel megbízása alapján, aki azt mondta, hogy: „Az idő elérkezett. Itt az ideje annak, hogy hozzáfogj az Atyád ügyének intézéséhez.”

^{124:6.16 (1376.2)} Így még azelőtt, hogy a názáreti család iránti felelősség súlya az ő vállára nehezedett volna, eljött a mennyei hírvivő, hogy emlékeztesse e nem egészen tizenhárom éves fiút, hogy elérkezett az idő, hogy magára vegye egy egész világegyetem felelősségét. Ez volt az első mozzanata azon események hosszú sorának, melyek végül a Fiú urantiai alászállásának kiteljesedésében és abban tetőztek, hogy „az emberi-isteni vállára egy világegyetem kormányzásának felelőssége” nehezedett.

^{124:6.17 (1376.3)} Az idő múlásával a megtestesülés rejtélye mindannyiunk számára egyre megfejthetlenebbé vált. Nemigen tudtuk megérteni, hogy ez a názáreti fiú az egész Nebadon teremője. Ma sem értjük, hogy ugyanezen Teremő Fiú szelleme és a paradicsomi Atya szelleme miként társul az emberek lelkével. Az idő múlásával megláthattuk, hogy ez az emberi elme egyre jobban felismeri, hogy míg az életét húsvér testben éli, szellemében az ő vállán nyugszik egy világegyetem felelőssége.

^{124:6.18 (1376.4)} Így ért véget a názáreti fiú létpályája, és itt kezdődik a serdülő fiúról — az egyre jobban öntudatra ébredő isteni emberről — szóló beszámoló, aki most már úgy kezdi szemlélni a világi létpályáját, mint aki arra törekszik, hogy egységbe rendezze a kibontakozó életcélját a szülei kívánságaival és a családja, valamint a kora társadalma iránti kötelességeivel.

125. írás

Jézus Jeruzsálemben

125:0.1 (1377.1) JÉZUS egész eseménydús földi pályafutásának egyetlen mozzanata sem volt lebilincselőbb, emberibben megkapó, mint ez, amikor emlékezete szerint először ellátogatott Jeruzsálembe. Különösen az az élmény ösztönözte, hogy részese lehetett a templomi beszédeknek egyedül, és ez sokáig úgy élt az emlékezetében, mint a kései gyermekkorának és korai ifjúkorának nagy eseménye. Ez volt számára az első alkalom, hogy néhány napra önálló életet élvezhetett, hogy örülhetett a megkötések és megszorítások nélküli jövőmenésnek. A páska-ünnepet követő hét alatti, a felnőttek által nem irányított rövid időszak volt az életében az első, hogy mindenféle kötelezettségtől mentes, teljes szabadságot élvezhetett. Ezt követően sok év múltán érezhette újra a minden felelősségtől való mentesség hasonló időszakát, még ha csak rövid időre is.

125:0.2 (1377.2) A nők ritkán mentek el a páska-ünnepre Jeruzsálembe; az ő jelenlétükre nem volt szükség. Jézus azonban gyakorlatilag megtagadta, hogy elmenjen, hacsak az anyja nem tart velük. Amikor az anyja úgy döntött, hogy ő is megy, sok más názáreti asszony is vállalkozott az útra, így abban a páska-ünnepi társaságban volt a legtöbb nő a férfiak számarányához viszonyítva ama társaságok között, amelyek valaha is elmentek a páska-ünnepre Názáretből. A jeruzsálemi út során végig a százharmincadik istendicsőítést énekelték.

125:0.3 (1377.3) Jézus attól kezdve, hogy elhagyta Názáretet, egészen addig, amíg elért az Olajfák hegyének tetejére, a reményteli várakozás tartós feszültségében élt. A vidám gyermekkora alatt

végig elismerő szavakat hallott Jeruzsálemről és annak templomáról; most pedig mindezt hamarosan a valóságban is láthatja. Kívülről, az Olajfák hegyéről alaposabban megsejmlélve a templom teljesítette Jézus minden várakozását, sőt többet is; de amint belépett annak szent kapuján, kezdetét vette a nagy kiábrándulás.

125:0.4 (1377.4) Jézus a szülei társaságában lépett be a templom területére, arra felé tartva, ahol csatlakozhatott az új fiak csoportjához, akiket Izráel polgáraiként most avatnak fel. Egy kicsit csalódott volt a templomi tömeg általános viselkedése miatt, ám a nap első igazán nagy megrázkódtatása akkor érte, amikor az anyja otthagyta őket, hogy csatlakozzon az asszonyok köréhez. Addig még sohasem fordult elő Jézussal, hogy az anyja ne kíséerte volna el a felavatási szertartásokra, és ugyancsak méltatlankodott, hogy az anyjának ilyen igazságtalan megkülönböztetést kell elviselnie. Bár erősen neheztelt emiatt, de az apjának mondott néhány tiltakozó megjegyzésen kívül nem szólt semmit. Viszont elgondolkodott, mélyen elgondolkodott ezen, s egy héttel később már az írástudóknak és a tanítóknak is szegezte a kérdéseit.

125:0.5 (1377.5) Átesett a felavatási szertartásokon, de csalódott volt azok felületes és lélektelen volta miatt. Hiányolta a názáreti zsinagóga szertartásainál megszokott személyes jelleget. Ezután visszament az anyjához, hogy üdvözlje és felkészült arra, hogy csatlakozzon apjához a templomban és az annak különféle udvaraiban, karzatain és folyosóin megteendő első útján. A templom területén egyszerre több mint kétszázezer hívő lehetett jelen, és bár az épületek méretei — ahhoz képest,

amilyeneket addig látott — nagy hatást gyakoroltak rá, jobban lekötötte őt a templomi szertartások és az azokhoz kapcsolódó istenimádat szellemi jelentőségének megfigyelése.

^{125:0.6 (1378.1)} Bár a templomi szertartások nagyon megindítóan hatottak a szépérzékére és a jelképtiszteletére, mindegyre csalódást okoztak neki azok a magyarázatok, melyeket a szüleitől nyert válaszul a szertartások valódi jelentéstartalmát firtató számos kérdésére. Jézus egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni azokat az istenimádatra és vallásos áhítatra vonatkozó magyarázatokat, melyekben helyet kapott az Isten haragja és a Mindenható dühe. E kérdések további megvitatása során, miután végeztek a templomlátogatással, amikor is az apja mindegyre szelíden erőltette, hogy fogadja el az igaz zsidó hiedelmeket, Jézus hirtelenül szembefordult a szüleivel és esdeklő tekintettel az apja szemébe nézve így szólt: „Apám, ez nem lehet igaz — a mennyei Atya nem tekinthet így a vétkező gyermekeire a földön. A mennyei Atya nem szeretheti kevésbé a gyermekeit, mint ahogy te szeretsz engem. Tudom jól, hogy bármilyen esztelen dolgot teszek is, te sohasem engedsz szabad folyást a dühödnök velem szemben és sohasem gerjedsz haragra ellenem. Ha te, földi atyám, az Isteninek ily emberi képét birtokolod, akkor vajon a mennyei Atyának mennyivel több jósággal és túláradó irgalommal kell rendelkeznie. Én bizony nem hiszek abban, hogy a mennyei Atyám kevésbé szeret engem, mint az én földi atyám.”

^{125:0.7 (1378.2)} Amint József és Mária meghallották az elsőszülött fiuk szavait, nem szóltak semmit. Soha többé nem is próbálták más belátásra bírni őt az Isten szeretetét és a mennyei Atya könyörületességét illetően.

1. Jézus ellátogat a templomba

^{125:1.1 (1378.3)} Bárhová ment is Jézus a templomudvarban, megrázta és viszolygást keltett benne a tiszteletlenség szelleme, melyet megfigyelhetett. A templomi tömeg viselkedését összeegyeztethetetlennek tartotta azzal, hogy az „Atyja házában” tartózkodnak. De az ifjúi életének legnagyobb megrázkódtatása akkor érte, amikor az apja elkísérte a nem-zsidók udvarába, ahol zajos zsibongás, hangos beszéd és szitkozódás keveredett az állandó birkabégetéssel és zsvajgó zajokkal, melyek a pénzváltóknak, valamint az áldozati állatok és a különféle egyéb kereskedelmi árucikkek eladóinak a jelenlétéről tanúskodtak.

^{125:1.2 (1378.4)} De az illendőségérzékét mindenekfölött az sértette, hogy meglátta a léha kéjnőket, amint a templom területén kellett magukat, pont olyan kifestett nők voltak ezek, akiket nem is olyan régen láthatott a szeforiszbeli látogatása alkalmával. A templom megszenteltségeltelenítése előhozta benne minden ifjúi felháborodását, és nem fogta vissza magát, amikor Józsefnek véleményt nyilvánított a dologról.

^{125:1.3 (1378.5)} Jézus csodálta a templomhoz kötődő érzelmet és istentiszteletet, de megrázta őt az oly sok meggondolatlan hívő arcán látott szellemi rútság.

^{125:1.4 (1378.6)} Ekkor ereszkedtek le a papok udvarába, a kőfal kiugró része alá, a templommal szemközti területre, ahol az oltár állt, hogy megfigyeljék, amint az állatok nyájait leölik és amint az áldozatot bemutató papok lemossák a vért a kezükről a barnaréz-kútnál. A vérfoltos kövezet, a papok véres keze és a kiszenvedő állatok hangja több volt annál, mint amit ez a

természetszerető fiú el tudott viselni. E názáreti fiú rosszul lett a szörnyű látványtól; belekapaszkodott az apja karjába és kérte, hogy vigye ki onnan. A nem-zsidók udvarán át sétáltak vissza, és a harsány röhögés, a vaskos tréfálkozás, amit hallott, még az is felüdülés volt az iménti látványhoz képest.

125:1.5 (1379.1) József látta, hogy a fiát mennyire megviselte a templomban végzett szertartásos szokások látványa és bölcsen körbevezette, hogy megmutassa neki a „szép kaput”, a korinthuszi barnarézből készült művészi kaput. De Jézus már eleget látott az első templomi látogatásán. Visszamentek a felsőudvarba Máriáért és a szabadban, távol a tömegtől sétáltak egy félórát, megnézték az ásmoni palotát, Heródes lenyűgöző otthonát és a római őrség tornyát. E séta alatt József elmagyarázta Jézusnak, hogy csak a jeruzsálemi lakosoknak szabad megtekinteniük a napi áldozásokat a templomban, és hogy a galileai lakosok csak évente háromszor jönnek el, hogy részt vegyenek a templomi imádatban: a páska-ünnepkor, pünkösd ünnepén (hét héttel a páska-ünnep után) és a sátoros ünnepen októberben. Ezeket az ünnepeket Mózes alapította. Ezután a másik két később elrendelt ünnepről, a templomszentelés és a purim ünnepéről beszélgettek. Ezt követően visszatértek a szállásukra és készültek a páska-ünnepre.

2. Jézus és a páska-ünnep

125:2.1 (1379.2) Öt názáreti család volt a vendége a betániai Simon családjának és tartózkodott náluk a páska-ünnep alatt, és Simon előre megvette az ünnepi bárányhúst a társaság számára. E bárányok tömeges leölése kavarta úgy fel Jézust a templomlátogatása során. A terv az volt, hogy a páska-ünnepi

lakomát Mária rokonainál tartják, de Jézus rávette szüleit, hogy fogadják el a meghívást Betániába.

^{125:2.2 (1379.3)} Aznap este összegyűltek a páska-ünnepi szertartásos szokások megtartására, ették a sült húst kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel. Jézust kérték fel, mint a szövetség új fiát, hogy mesélje el a páska-ünnep eredetét, és ő ennek ügyesen eleget is tett, azonban némiképp zavarba hozta a szüleit azzal, hogy számos olyan megjegyzést szőtt a történetbe, melyek valamelyest tükrözték az általa nemrégiben látott és hallott dolgoknak az ő ifjúi, ám elgondolkodó elméjére gyakorolt hatását. Ez volt a kezdete a páska-ünnep hétnapos szertartásainak.

^{125:2.3 (1379.4)} Már e korai időpontban is, bár semmit sem mondott ez ügyben a szüleinek, Jézus elkezdett gondolkodni a páska-ünnep megtartásának illendő voltáról úgy, hogy ne legyenek benne leölt bárányok. Magában biztosan érezte, hogy a mennyei Atya nem örül az áldozati felajánlások látványának, és az évek múlásával egyre határozottabban eltökélte, hogy egy napon majd megalapítja a vértelen páska-ünnepet.

^{125:2.4 (1379.5)} Jézus nagyon keveset aludt azon az éjszakán. A nyugalomát nagyon megzavarták a mézárslásról és a szenvedésről szóló visszataszító álmok. Elméjét felzaklatták és szívét megsebezték az egész zsidó szertartásrendszer istentanáinak következetlenségei és képtelenségei. A szülei ugyancsak keveset aludtak. Meglehetősen összezavarták őket az éppen véget ért nap eseményei. Teljesen oda volt a lelki nyugalomuk a fiuk számukra furcsa és eltökélt hozzáállása miatt. Mária ideges, zaklatott lelkiállapotba került az éjszaka elején, József viszont higgadt maradt, bár éppúgy tanácstalan

volt. Mindketten féltek őszintén beszélni a fiúval ezekről a kérdésekről, bár Jézus örömet váltott volna szót a szüleivel, ha merték volna bátorítani őt.

125:2.5 (1379.6) A másnapi istentiszteletek a templomban elfogadhatóbbak voltak Jézus számára és sokat enyhítettek az előző nap kellemetlen emlékein. A következő délelőttön az ifjú Lázár fogta kézen Jézust, és nekiindultak Jeruzsálem és környéke módszeres felfedezésének. Még a nap vége előtt Jézus felfedezte a különféle templomkörnyéki helyeket, ahol oktatási jellegű és kérdezz-felelek tanácskozások zajlottak; és eltekintve a szentek szentjéhez tett néhány látogatástól, hogy csodálkozva kutassa a szemével, hogy vajon mi is folyhat az elválasztó függöny mögött, az idejének legnagyobb részét a templom környékén, ezeken a tanítási vitaüléseken töltötte.

125:2.6 (1380.1) A páska-ünnep hete alatt Jézus végig megőrizte a helyét a parancsolat új fiai között, és ez azt jelentette, hogy azon a korláton kívül kellett helyet foglalnia, mely minden olyan személyt elválasztott, aki nem volt Izráel teljes jogú polgára. Ahogy ez tudatosult az ifjúban, már tartózkodott attól, hogy feltegye azt a sok kérdést, melyek az elméjében ide-oda cikáztak; legalábbis tartózkodott ettől addig, míg a páska-ünnep véget nem ért és az újonnan felavatott ifjakra vonatkozó megkötéseket feloldották.

125:2.7 (1380.2) A páska-ünnep hetének szerdáján Jézus engedélyt kapott, hogy hazamenjen Lázárral és az éjszakát Betániában töltse. Ezen az estén Lázár, Márta és Mária hallhatták Jézust mulandó és örökkévaló, emberi és isteni dolgokról beszélni, és attól az éjszakától fogva mindhárman úgy szerették, mintha a saját testvérük volna.

125:2.8 (1380.3) A hét végén Jézus ritkábban látta Lázárt, ugyanis ő nem volt jogosult belépni még a templomi viták külső körébe sem, bár a külső udvarokban folytatott némely nyilvános vitára ő is ellátogatott. Lázár egyidős volt Jézussal, de Jeruzsálemben az ifjakat ritkán engedték el a törvény fiainak felavatására azelőtt, hogy betöltötték volna a tizenhárom éves kort.

125:2.9 (1380.4) A páska-ünnep hete alatt a szülei újra és újra úgy találtak Jézusra, hogy elkülönülten, egymagában üldögél, s ifjúi fejét a két kezére támasztva elmélyülten gondolkodik. Addig sohasem látták így viselkedni, és mivel nem tudták, hogy mennyire zavarta össze az elméjét és mennyire kavarta fel a szellemét az élmény, melyen átesett, komolyan elbizonytalanodtak; nem tudták, hogy mitévők legyenek. Örültek, hogy a páska-ünnepi hét napjai véget érnek és azt szerették volna, hogy a furcsán viselkedő fiú biztosan hazatérjen Názáretbe.

125:2.10 (1380.5) Jézus nap mint nap a létkérdéseivel foglalkozott. A hét végére számos dologban sikerült rendet tennie; de amikor eljött az idő a Názáretbe való hazatérésre, az ifjúi elméjében még mindig nagy volt a zavar és egy seregnyi megválaszolatlan kérdés és rendezetlen ügy gyötörte.

125:2.11 (1380.6) Még mielőtt József és Mária elérte volna Jeruzsálemet, Jézus názáreti tanítója társaságában határozottan eltervezték, hogy Jézus vissza fog térni, amint eléri a tizenöt éves kort, hogy megkezdje a hosszas tanulmányait a rabbik egyik legismertebb felsőbb tanintézetében. Jézus elkísérte a szüleit és a tanárát a tanintézetben tett látogatásaikra, de mind csüggedten tapasztalták, hogy Jézus mily közömbösnek mutatkozik minden iránt, amit csak mondtak vagy tettek. Mária

nagyon fájlalta Jézusnak a jeruzsálemi úttal kapcsolatos megnyilvánulásait, és Józsefet mélyen felkavarták a fiú különös megjegyzései és szokatlan viselkedése.

^{125:2.12 (1380.7)} Összességében a páska-ünnep hete nagy esemény volt Jézus életében. Lehetősége volt találkozni rengeteg maga korabeli fiúval, akik szintén a felavatásra jelentkeztek, és e kapcsolatokat arra használta fel, hogy megtudja hogyan élnek az emberek Mezopotámiában, Turkesztánban és Pártusföldön, valamint Róma messzi, nyugati tartományaiban. Már igen jól ismerte azt, ahogy az egyiptomi és a Palesztina közelében fekvő vidékek fiataljai felnőnek. Ekkoriban több ezer fiatal tartózkodott Jeruzsálemben, és a názáreti fiú személyesen is megismert és közülük több mint százötvenet többé-kevésbé alaposan ki is kérdezett. Különösen érdekelték azok, akik a távol-keletről és a messzi nyugati országokból származtak. E kapcsolatok révén a fiú vágyódni kezdett arra, hogy elutazzon a világ különböző részeibe, hogy megismerje, miként keresik a kenyerüket az embertársai különféle csoportjai.

3. József és Mária elindulása

^{125:3.1 (1381.1)} Úgy volt megbeszélve, hogy a názáreti társaság a templom mellett gyülekezik a páska-ünnepet követő hét első napjának késő délelőttjén. Így is tettek és elindultak vissza, Názáretbe. Jézus még elment a templomba, hogy meghallgassa a vitákat, miközben a szülei az útitársaik megérkezésére vártak. Közben a társaság felkészült az indulásra, a férfiak az egyik csoportban, a nők a másokban, mivel szokás szerint így utaztak a jeruzsálemi ünnepekre és tértek vissza onnan. Jézus Jeruzsálembe azzal a társasággal érkezett, melyben az anyja és az asszonyok voltak. Felavatott fiatalemberként azonban most

már az apja és a férfiak társaságában kellett volna hazautaznia Názáretbe. De miközben a názáreti társaság Betánia felé vette az irányt, Jézus teljesen belefeledkezett az angyalokkal kapcsolatos társalgásba a templomban, s egyáltalán nem volt tudatában annak, hogy a szüleivel megbeszélte indulási idő már el is múlt. Egészen a templomi beszélgetések déli félbeszakításáig nem is vette észre, hogy otthagyták.

^{125:3.2 (1381.2)} A názáreti utazók nem hiányolták Jézust, mert Mária azt feltételezte, hogy a férfiakkal utazik, míg József úgy gondolta, hogy az asszonyokkal tart, lévén Jeruzsálembe is velük jött, Mária szamarát vezetve. Egészen addig nem vették észre a hiányát, míg Jerikót elérve hozzá nem kezdtek az éjszakai pihenés előkészületeinek. Miután a társaságnak a Jerikóba érkező utolsó csoportját is kikérdezték és megtudták, hogy egyikük sem látta a fiukat, álmatlanul töltötték az éjszakát, az járt a fejükben, hogy vajon mi történhetett vele, felidéztek a páska-ünnepi hét eseményeivel kapcsolatos számos szokatlan megnyilvánulását, és enyhén korhólták egymást amiatt, hogy nem gondoskodtak arról, hogy Jézus ott legyen a csoportjukban még mielőtt Jeruzsálemből elindulnak.

4. Az első és a második nap a templomban

^{125:4.1 (1381.3)} Időközben Jézus a délután folyamán is a templomban maradt, figyelve a beszélgetéseket és élvezve a csendesebb és illedelmesebb légkört, mert a páska-ünnepi hét nagy tömegei már eltűntek. A délutáni beszélgetések végén, melyek egyikében sem vett részt, Jézus elindult Betániába, és épp akkor ért oda, amikor Simon családja az esti étkezéshez készülődött. A három gyermek odavolt az örömtől, hogy viszontláthatják, és Jézus az éjszakát Simon házában töltötte.

Az est folyamán kevésbé foglalkozott a házigazdáékkal, inkább sok időt töltött a kertben egyedül, csendes elmélyedésben.

^{125:4,2 (1381,4)} Másnap korán már talpon volt és visszament a templomba. Az Olajfák hegyének tetején megállt és keserű könnyeket ontott az elébe táruló táj láttán — egy szellemileg elszegényedett népet látott, melyet a hagyomány köt gúzsba és amely a római légiók felügyelete alatt él. A kora délelőtt már a templomban találta, ahol is eldöntötte, hogy bekapcsolódik a vitákba. Időközben József és Mária szintén kora hajnalban kelt azzal a céllal, hogy visszamennek Jeruzsálembe. Először a rokonok házához siettek, akik családként laktak együtt a páska-ünnepi hét alatt, de kiderült, hogy senki sem látta Jézust. Az egész napos hiábavaló keresés után éjszakára visszatértek a rokonokhoz.

^{125:4,3 (1382,1)} A második vitanapon Jézus megengedte magának, hogy kérdéseket tegyen fel, és nagyon meglepően bekapcsolódott a templomi vitákba, de ennek során mindvégig hű maradt az ifjúi helyzetéhez. A kiélezett kérdései néha némiképp meghökkentették a zsidó törvény tanult tanítóit, de Jézus az őszinte pártatlanság szelleméről tett tanúbizonyságot, melyhez nyilvánvaló tudássomj társult, s így a templomi tanítók többsége kész volt kellő megfontoltsággal kezelni a fiút. De amikor meg merte kérdőjelezni annak igazságos voltát, hogy egy részeg nem-zsidó embert halálra ítélték, mert elhagyta a nem-zsidók udvarát és akaratlanul a templom tiltott és állítólagosan szent részébe tévedt, akkor az egyik kevésbé türelmes tanító megelégtelt a fiú burkolt bírálatát és fenyegetően rámeredve megkérdezte, hogy hány éves. Jézus azt válaszolta, hogy „valamivel több mint négy hónap múlva

tizenhárom”. „Akkor”, folytatta a most már ingerült tanár, „mit keresel itt, hisz’ te még nem vagy a törvény fiának korában?” Amikor Jézus elmagyarázta, hogy már átesett a páska-ünnepi felavatáson, és hogy már elvégezte a názáreti tanodákat, a tanítók egyhangúlag azt a gúnyos megjegyzést tették, hogy „Tudhattuk volna; a fiú Názáretből való.” De a vezető ragaszkodott ahhoz, hogy Jézust ne támadják, ha egyszer a názáreti zsinagóga vezetői engedélyezték a tanodák befejezését, formailag tizenkét éves korában a tizenhárom helyett; és eltekintve attól, hogy Jézus néhány bírálója felkerekedett és elment, úgy határoztak, hogy a fiú tanulóként továbbra is nyugodtan jelen lehet a templomi vitákon.

125:4.4 (1382.2) Amikor ez, a templomban töltött második nap is véget ért, Jézus újra elment Betániába, hogy ott töltse az éjszakát. Megint csak kiment a kertbe elmélkedni és imádkozni. Nyilvánvaló volt, hogy az elméje komoly kérdések vizsgálatával van elfoglalva.

5. A harmadik nap a templomban

125:5.1 (1382.3) Jézusnak az írástudókkal és tanítókkal a templomban töltött harmadik napján sok olyan látogató is megjelent, aki hallott a galileai fiúról, s eljöttek, hogy élvezzék, amint a fiú összezavarja a törvény bölcs férfijait. Simon is eljött Betániából, hogy megnézzé, mit művel a fiú. E nap folyamán József és Mária folytatta a nyugtalan kutatást Jézus után, több alkalommal elmentek még a templomba is, de meg sem fordult a fejükben, hogy tüzetesebben átkutassák a vitázó csoportokat, bár egy alkalommal csaknem elég közel kerültek ahhoz, hogy meghallják a fiú figyelmet követelő hangját.

125:5.2 (1382.4) Még a nap vége előtt a legnagyobb templomi vitacsoport teljes figyelme a Jézus által feltett kérdésekre összpontosult. A számos kérdése között voltak ezek is:

125:5.3 (1382.5) 1. Valójában mi van a szentek szentjében, a függöny mögött?

125:5.4 (1382.6) 2. Izráelben miért kell az anyákat elkülöníteni a templomi istenimádatot végző férfiaktól?

125:5.5 (1382.7) 3. Ha az Isten olyan atya, aki szereti a gyermekeit, akkor miért az állatok leöldösésével akarjuk biztosítani az isteni kegyet — talán félreértelmezzük Mózes tanítását?

125:5.6 (1382.8) 4. Lévé, hogy a templom a mennyei Atya imáadásának van szentelve, vajon összhangban van-e ezzel az, hogy engedélyezzük olyanok jelenlétét, akik világi csereüzleteket kötnek és kereskednek?

125:5.7 (1382.9) 5. Vajon a várt Messiásnak mulandó hercegnek kell-e lennie, aki Dávid királyszékébe ül, vagy inkább az élet fényeként kell működnie a szellemi ország megteremtésében?

125:5.8 (1383.1) Az egész nap folyamán azok, akik hallhatták, elcsodálóztak e kérdéseken, és Simon volt közülük az, aki a legjobban megrökönyödött. E názáreti ifjú több mint négy órán keresztül a zsidó tanítóknak szegezte ama kérdéseit, melyek gondolkodásra és lelkiismeret-vizsgálatra készítették őket. Jézus kevés észrevételt tett a felnőttek megjegyzéseire. A tanítását azokon a kérdéseken keresztül adta át, melyeket feltett. A kérdés ügyes és elmés megfogalmazásával egyszerre kérdőjelezte meg a tanításaikat és sugallta a magáét. A

kérdésfeltevésének módjában megnyerően keveredett az éleslátás és a humor, mely révén még azokkal is megkedveltette magát, akik többé-kevésbé nehezteltek rá az ifjúi lelkesedése miatt. Jézus mindig rendkívül egyenes és megfontolt volt a kényes kérdések feltevésekor. Ezen a mozgalmas délutánon a templomban ugyanazt az idegenkedést mutatta attól, hogy tisztességtelen előnyre tegyen szert valamely ellenfelével szemben, mint ami az ő egész későbbi nyilvános segédkezését is jellemezte. Gyermekeként, és később férfiként, láthatólag teljesen mentes volt mindenféle olyan önző vágytól, hogy egy vitát pusztán azzal nyerjen meg, hogy következtetésen és bizonyításon alapuló módszerrel győzelmet arat a társai felett, lévén, hogy csak egyetlen dolog érdekelte igazán: hogy hirdesse az örökkévaló igazságot és így teljesebb kinyilatkoztatást tegyen az örökkévaló Istenről.

125:5.9 (1383.2) A nap végen Simon és Jézus elindult vissza, Betániába. Az út legnagyobb részén a férfi is és a fiú is hallgatott. Jézus ismét megállt az Olajfák hegyének tetején, de ahogy a várost és annak templomát nézte, már nem sírt; csak lehajtotta a fejét csöndes áhítatban.

125:5.10 (1383.3) Betániában az estebéd után megint elhárította a kérést, hogy csatlakozzon a kedélyes családi körhöz, s inkább kiment a kertbe, ahol késő estig kint is maradt, de hiába próbált valamiféle határozott tervet kidolgozni az életművét jelentő feladat megoldására és döntést hozni arról, hogy mi volna a legjobb módja annak, hogy a hazája szellemileg vak polgárai számára kinyilatkoztassa a mennyei Atya szebb képét és így kiszabadítsa őket a törvény, a szertartásos szokások, a szertartásrend és az elavult hagyomány szörnyű rabságából. De

a tiszta világosság még nem jött el ehhez az igazságkereső fiúhoz.

6. A negyedik nap a templomban

125:6.1 (1383.4) Jézus különösképpen megfélekezett a földi szüleiről; még reggel is, amikor Lázár anyja szóvá tette, hogy a szülei ekkorra már bizonyára hazaértek, nem úgy tűnt, hogy Jézus felfogta volna, hogy a szülei talán valamelyest aggódnak, amiért hátramaradt.

125:6.2 (1383.5) Újból elment a templomba, de most nem állt meg csendes elmélkedésre az Olajfák hegyének tetején. A reggeli viták során sok időt szenteltek a törvénynek és a prófétáknak, és a tanítók elképedtek, hogy Jézus milyen jól ismeri az írásokat, héberül éppúgy, mint görögül. De nem is annyira az igazságra vonatkozó tudásán csodálkoztak, hanem a fiatalságán.

125:6.3 (1383.6) A délutáni tanácskozáskor még épp csak elkezdtek válaszolni az ima céljával kapcsolatos kérdésére, amikor a vita vezetője felkérte a fiút, hogy jöjjön ki, s maga mellé ültetve őt, megkérte, hogy fejtse ki a saját nézeteit az imáról és az istenimádatról.

125:6.4 (1383.7) Az előző este Jézus szülei már hallottak a különös ifjúról, aki oly ügyesen vívja a szócsatákat a törvényt magyarázókkal, de nem gondoltak arra, hogy e fiú az ő fiuk lehet. Már éppen eldöntötték, hogy elindulnak Zakariás háza felé, mivel úgy gondolták, hogy Jézus talán ellátogatott Erzsébethez és Jánoshoz. Arra gondolván, hogy Zakariás talán a templomban van, meg is álltak ott, útban Júda városa felé.

Képzelték a meglepetésüket és megrökönyödésüket, amikor a templomudvarokon áthaladva felismerték az elveszett fiú hangját és meglátták őt magát a templomi tanítók között ülve.

125:6.5 (1384.1) József elnémult, de Mária nem fogta vissza a régóta felgyülemlett félelmeit és aggodását, ahogy az elképedt szülei köszöntésére felálló fiúhoz odaszaladt. Mária így szólt Jézushoz: „Gyermelem, miért tetted ezt velünk? Már több mint három napja, hogy az apád és én bánkódva keresünk. Mi lelt téged, hogy így elhagytál bennünket?” Feszült pillanat volt ez. Minden szem Jézusra szegeződött, hogy hallják a válaszát. Apja rosszállóan nézett rá, de nem szólt semmit.

125:6.6 (1384.2) Emlékezzetek, hogy Jézust már fiatalembernek kellett tekinteni. Befejezte a gyermekeknek előírt tanodát, elismerték őt, mint a törvény fiát és átesett az Izráel polgárává avatáson. Az anyja még most is elég komolyan leszidta az összegyűlt emberek előtt, őt, aki éppen az ifjúi élete legkomolyabb és legfennköltebb dolgával volt elfoglalva, s ezzel dicstelenül megfosztotta őt az addigi életének legnagyobb lehetőségétől arra, hogy az igazság tanítójaként, a pártatlanság tanhirdetőjeként, a mennyei Atyja szeretetteljes jellemének kinyilatkoztatójaként lépjen fel.

125:6.7 (1384.3) De a fiú megbirkózott a helyzettel. Ha helyesen ítélték meg mindama tényezőket, melyek a helyzet kialakulásában közrejátszottak, akkor jobban megérthetik a fiú azon válaszában rejlő bölcsességet, amit az anyja akaratlan szemrehányására mondott. Egy pillanatnyi gondolkodást követően Jézus így szólt az anyjához: „Miért kerestetek engem ilyen sokáig? Hát nem gondoltátok, hogy itt fogtok engem

találni az Atyám házában, hiszen eljött az idő, amikor az Atyám ügyében kell járnom?”

125:6.8 (1384.4) Mindenki meglepődött a fiú beszédmódján. Mindannyian csendben visszavonultak és otthagyták őt a szüleivel. Ekkor az ifjú ember feloldotta a hármuk zavarát azzal, hogy csendesén azt mondta: „Gyertek, szüleim, senki sem tett mást, mint amit a legjobbnak gondolt. A mennyei Atyánk rendelte el ezeket a dolgokat; térjünk hát haza.”

125:6.9 (1384.5) Szótlanul indultak el, s az éjszaka beálltára elérték Jerikót. Csak egyszer álltak meg, mégpedig az Olajfák hegyének tetején, amikor is a fiú a vándorbotját felemelve és az erős érzelmi felindulástól egész testében reszketve azt mondta: „Ó Jeruzsálem, Jeruzsálem és annak népe, mily rabszolgák vagytok — szolgái a római igának és áldozatai a saját hagyományaitoknak — de visszatérek majd, hogy megtisztítsam azt a templomot és megszabadítsam a népet a rabságból!”

125:6.10 (1384.6) A Názáretbe tartó háromnapos útjuk során Jézus keveset szólt; a szülei sem beszéltek sokat az ő jelenlétében. Egész egyszerűen nem tudták megérteni az elsőszülött fiuk viselkedését, de megőrizték a szívükben a mondásait, még ha azok jelentését nem is tudták felfogni teljesen.

125:6.11 (1384.7) Hazaérvén Jézus röviden szólt a szüleikhez, biztosítva őket a szeretetéről és tudatva velük, hogy nem kell attól tartaniuk, hogy a viselkedése által újra okot ad nekik a nyugtalankodásra. A nagy jelentőségű bejelentését azzal zárta, hogy „Bár nekem a mennyei Atyám akaratát kell

megcselekednem, engedelmes leszek a földi atyámmal szemben is. Várom, hogy eljöjjön az én időm.”

125:6.12 (1384.8) Bár Jézus gondolatban számos alkalommal elutasította, hogy elfogadja a szüleinek azon jó szándékú, ám megfontolatlan próbálkozásait, melyekkel a gondolkodásmódját akarták befolyásolni vagy megalkotni az ő földi ténykedésének tervét, mégis, a paradicsomi Atyja akaratának megcselekedésére való elhivatottságával összeegyeztethető mértékben, a lehető legtisztességtudóbban alkalmazkodott a földi atyja óhajaihoz és a húsvér testi családjához szokásaihoz. Még ha nem is tudott valamit elfogadni, minden lehetőt megtett az alkalmazkodás érdekében. Valóságos művész volt abban, ahogy az elhivatott kötelességét és a családi hűségből, valamint a közösségi szolgálatból eredő kötelezettségeit összeegyeztette.

125:6.13 (1385.1) József tanácstalan volt, Mária azonban, amint végiggondolta a történeteket, megnyugodott, végül pedig úgy tekintette Jézusnak az Olajfák hegyén tett kijelentését, mint látnoki szót arról, hogy a fia Izráel megszabadítójaként teljesíteni fogja a messiási küldetését. Új ösztönzést kapott arra, hogy a gondolatait hazafias és nemzetieskedő csatornába terelje és ebben támaszkodott fivére, Jézus kedvenc nagybátyja fáradozásaira is; és Jézus anyja minden más módon is hozzáfogott ahhoz a feladathoz, hogy felkészítse az elsőszülött fiát arra, hogy vállalja azok vezetését, akik helyreállítják majd Dávid királyszékét és mindörökre lerázzák a politikai rabságot jelentő pogány ígát.

126. írás

A két legválságosabb év

126:0.1 (1386.1) JÉZUS minden földi életélménye közül a tizennegyedik és tizenötödik év volt a legválságosabb. E két év, miután tudatosulni kezdett benne az istenisége és a rendeltetése, és mielőtt még képessé vált volna komoly mértékben is érintkezni a benne lakozó Igazítóval, tehát e két év jelentette számára a legnagyobb megpróbáltatást az Urantián töltött mozgalmas élete alatt. E kétéves időszakot lehetne a legnagyobb megmérettetésnek tekinteni, az igazi kísértésnek. A kamaszkor kezdeti zavarain és alkalmazkodási nehézségein átesett egyetlen ifjú sem élt meg komolyabb megmérettetést, mint amin Jézus ment keresztül a gyermekkorból a férfikorba való átmenet során.

126:0.2 (1386.2) E fontos időszak Jézus fiatalkori fejlődésében a jeruzsálemi látogatás végeztével és a Názáretbe való hazatérésével kezdődött meg. Mária először boldog volt a gondolattól, hogy a fiú újra otthon van vele, hogy Jézus engedelmes fiúként tért haza — nem mintha valaha is másmilyen lett volna — és hogy attól fogva készségesebben fog viszonyulni a vele kapcsolatos terveihez. De nem sokáig sütkérezhetett az anyai vágyálmok és az öntudatlanul táplált családi büszkeség fényében; nagyon hamar még teljesebbé vált a csalódottsága. A fiú egyre több időt töltött az apja társaságában; egyre kevesebbszer kereste meg az anyját a kérdéseivel, és a szülei egyre kevésbé tudták megérteni a világ ügyei és az Atya ügyével kapcsolatos elmélyült gondolkodása közötti gyakori váltásokat. Őszintén szólva, nem értették meg őt, viszont igazán szerették.

126:0.3 (1386.3) Ahogy Jézus egyre idősebbé vált, a zsidó nép iránti sajnálata és szeretete egyre nőtt, de az évek múlásával az

elméjében erősödött a jogos neheztelés a politikailag kinevezett papoknak az Atya templomában való jelenléte miatt. Jézus nagyon tisztelte az egyenes farizeusokat és az őszinte írástudókat, viszont nagyon megvetette az álszent farizeusokat és a tisztességtelen hittudósokat; megvetéssel tekintett mindazon vallási vezetőkre, akik nem voltak tisztességesek. Amikor alaposabban szemügyre vette Izráel vezetőit, néha kísértést érzett arra, hogy helyeselje annak lehetőségét, hogy belőle váljon a zsidók várva várt Messiása, de sohasem engedett az effajta kísértésnek.

126:0.4 (1386.4) A jeruzsálemi templom bölcsei körében véghez vitt hősie cselekedetei egész Názáretnek örömet okozott, különösen a korábbi tanítóinak a zsinagóga tanodájában. Egy ideig mindenki a hálaadó hitszónoklatáról beszélt. Az egész falu felidézte a gyermekkori bölcsességét és a dicséretes viselkedését és azt jósolta, hogy az ő rendeltetése, hogy nagy vezetővé váljon Izráelben; végre egy valóban nagy tanító jöhet majd a galileai Názáretből. Mindannyian várták, hogy mikor jön el az ideje, amikor betölti a tizenötödik életévét s engedélyt kap, hogy szombatoként rendszeresen felolvasson az írásokból a zsinagógában.

1. Jézus tizennegyedik éve (Kr.u. 8)

126:1.1 (1387.1) Ez az év a tizennegyedik születésnapjának naptári éve. Remek járomkészítő lett belőle és jól tudott dolgozni vászonnal és bőrrel is. Gyors fejlődést mutatott azon a téren is, hogy mesteri ács és asztalos váljék belőle. Ezen a nyáron gyakorta ment fel a Názárettől északnyugatra lévő hegy tetejére imádkozni és elmélkedni. Egyre jobban tudatosult benne a földi alászállásának természete.

126:1.2 (1387.2) Ez a hegy alig valamivel több mint száz évvel korábban „Baál magaslati helye” volt és most ez adott helyet Simeon, Izráel híres szent embere sírjának. A Simeon hegyének tetejéről Jézus áttekinthette Názaretet és a környező vidéket. Megiddó környékét szemlélve felidézhetette az Ázsiában először nagy győzelmet arató egyiptomi hadsereg történetét; és azt, hogy később egy másik ilyen nagy hadsereg miként győzte le a júdeai Jósiás királyt. Nem is olyan messzire nézve letekinthetett Taanákra, ahol Debora és Bárak legyőzte Siserát. A távolban kivehette Dóthán hegyeit, ahol a tanítások szerint Józsefet a testvérei eladták rabszolgának Egyiptomba. Aztán a tekintetét az Ebál és a Gerizim irányába fordíthatta és felidézhetette magában Ábrahám, Jákob és Abimelek hagyományait. Így idézte fel magában az apja, József népével kapcsolatos történelmi és hagyományalapú eseményeket és elgondolkozott mindezekről.

126:1.3 (1387.3) Tovább folytatta az írások olvasásával kapcsolatos felsőbb tanulmányait a zsinagógai tanítók irányítása mellett, és folytatta az öccsei és a húgai otthoni oktatását is, amint azok a megfelelő életkort elérték.

126:1.4 (1387.4) Az év legelején József igyekezett félretenni a názáreti és a kapernaumi tulajdonának jövedelmét, hogy kifizethesse Jézus hosszú jeruzsálemi tanulmányait, mert úgy tervezte, hogy Jézusnak a következő év augusztusában, amikor is betölti a tizenötödik életévét, Jeruzsálembe kell mennie.

126:1.5 (1387.5) Az év elején József és Mária is gyakran érzett kétséget az elsőszülött fiuk végső rendeltetését illetően. A fiú valóban nagyon tehetséges és imádnivaló gyermek volt, de oly nehéz volt őt megérteni, oly nehéz volt kiismerni, és ismét csak

megemlítjük, hogy soha semmiféle rendkívüli vagy csodás dolog nem történt vele. A büszke anyja sok időt töltött izgatott várakozással, várva, hogy megláthatja, amint a fia valamiféle emberfeletti vagy csodás tettet hajt végre, de a reményeiből mindegyre csak keserű csalódás lett. Mindez elbátortalanító, sőt lehangoló volt. Az akkori idők jámbor emberei igazán hitték, hogy a próféták és az ígéret emberei mindig tanúbizonyságát teszik az elhivatottságuknak és az isteni hatáskörüket csodatettekkel és csodák művelésével alapozzák meg. De Jézus nem tett semmi ilyesmit; emiatt a szülei zavara egyre csak nőtt, ahogy Jézus jövőjét fürkészték.

126:1.6 (1387.6) A názáreti család javuló gazdasági helyzete sokféleképpen tükröződött a házuk tájékán és különösen a sima, fehér táblák növekvő számában, melyeket arra használtak, hogy szénnel írjanak rájuk. Jézus arra is engedélyt kapott, hogy befejezze a zeneóráit; nagyon szeretett hárfán játszani.

126:1.7 (1387.7) Az év során valóban elmondható volt, hogy Jézus „kedvességben gyarapodott az emberek és Isten előtt”. A család kilátásai jónak tűntek; a jövő fényes volt.

2. József halála

126:2.1 (1388.1) Minden jól ment egészen addig a végzetes keddi napig, szeptember 25-ig, amikor Szeferiszből hírnök érkezett a názáreti házhoz a megrendítő hírrel, miszerint József, aki a kormányzói palotánál dolgozott, súlyosan megsérült egy daru összeomlása miatt. A szeferiszi hírvivő útban József háza felé megállt a műhelynél, tájékoztatta Jézust az apját ért balesetről, és együtt mentek a házhoz, hogy elsőként tudassák Máriával a

rosszhírt. Jézus nyomban az apjához akart menni, Mária azonban nem akart hallani másról, minthogy maga siessen a férjéhez. Úgy rendelkezett, hogy az akkoriban tízéves Jakab kísérje őt Szeforiszba, míg Jézus otthon marad a kisebb gyermekekkel a visszatértéig, ugyanis nem tudta, hogy József milyen komolyan sérült meg. De József még azelőtt belehalt a sérüléseibe, hogy Mária megérkezett volna. Hazahozták Názáretbe, és a következő napon az apái mellé helyezték végső nyugalomra.

^{126:2.2 (1388.2)} Épp amikor jók voltak a kilátások és a jövő fényesnek tűnt, egy kegyetlennek hitt kéz lesújtotta a názáreti család fejét, a család ügyei összekuszálódtak, és a Jézussal és az ő képzésével kapcsolatos minden terv összeomlott. Ez az ácslegény, aki épp most múlt el tizennégy éves, ráébredt, hogy nemcsak hogy teljesítenie kell a mennyei Atyja azon megbízását, hogy kinyilvánítsa az ő isteni természetét a földön és a húsvér testben, hanem az ő ifjú emberi természetének kell felvállalnia a megözvegyült anyjával és a hét öccsével és húgával — és a még meg nem születettel — való törődés felelősségét is. E názáreti fiú lett most ennek az oly hirtelenül megfogyatkozott családnak az egyetlen támasza és vigasza. Hát így alakulhatott azon természetes események sorozata az Urantián, melyek arra kényszerítették a beteljesülés ezen ifjú emberét, hogy olyan korán felvállalja e nehéz, de jobbára nevelési és fegyelmi jellegű felelősségeket, melyek abból eredtek, hogy egy emberi család feje lett, hogy a saját öccseinek és húgainak apjává lett, hogy támogassa és védelmezze az anyját, hogy az apja házának örévé legyen, az egyetlen otthoné, melyet e világi ittléte során megismerhetett.

126:2.3 (1388.3) Jézus készségesen fogadta az oly hirtelenül rászakadt felelősségeket, és egész végig hűen viselte is azokat. Az életének legalább egy nagy kérdése és előrelátott nehézsége a váratlan eseménnyel megrendítően megoldódott — most már nem várták el tőle, hogy Jeruzsálembe menjen tanulni a rabbik felügyelete alatt. Mindig is igaz maradt, hogy Jézus „nem üldögélt senki lábánál”. Mindig is kész volt tanulni még a legkisebb gyermekektől is, de sohasem vetemedett arra, hogy emberi forrásokból tanítsa az igazságot.

126:2.4 (1388.4) Még ekkor sem tudott semmit Gábrielnek az anyjánál tett látogatásáról a születése előtt; erről csak Jánostól értesült a keresztelese napján, a nyilvános segédkezésének kezdetén.

126:2.5 (1388.5) Az évek múlásával a fiatal názáreti ács egyre inkább ezzel az állandó mércével mért minden társadalmi intézményt és minden vallási szokást: Mit tesz az az emberi lélekért? Vajon elviszi-e az Istent az emberhez? Vajon elviszi-e az embert az Istenhez? Bár ez az ifjú nem hanyagolta el teljesen a kikapcsolódás és a közösségi élet különböző formáit, az idejét és energiáit egyre inkább csakis két célnak szentelte: a családjáról való gondoskodásnak és az arra való felkészülésnek, hogy megcselekedje az Atyja mennyei akaratát a földön.

126:2.6 (1389.1) Ebben az évben lett a szomszédok szokása az, hogy a téli estéken benéztek hozzájuk, hogy meghallgassák Jézus hárfajátékát, meghallgassák a történeteit (mert a fiú mesteri elbeszélő volt), és hallgassák, amint felolvassza a görög írásokból.

126:2.7 (1389.2) A család gazdasági ügyei elég simán mentek továbbra is, mert elég pénzzel rendelkeztek József halálakor.

Jézus hamar bebizonyította, hogy jó üzleti érzékkel rendelkezik és van érzéke a pénzügyekhez is. Nagyvonalú volt, de mértékletes; takarékos volt, de nagylelkű. Bölcs és hatékony igazgatója lett az apja vagyonának.

^{126:2.8 (1389.3)} De mindazon dolgok ellenére, amit Jézus és a názáreti szomszédok tehettek annak érdekében, hogy derűt vigyenek a házba, Márián és még inkább a gyermekeken erőt vett a szomorúság. József nem volt többé. József rendkívüli férj és apa volt, és mindannyiuknak hiányzott. Még megrázóbban szomorúnak tűnik a dolog, ha belegondoltok, hogy úgy halt meg, hogy nem is szólhattak hozzá és nem is hallhatták az áldást adó utolsó szavait.

3. A tizenötödik év (Kr.u. 9)

^{126:3.1 (1389.4)} E tizenötödik év közepére — az időt a huszadik századi naptár szerint számítjuk, nem pedig a zsidó naptár szerint — Jézus már jól kézben tartotta a család ügyeit. A megtakarításaik még az év vége előtt kimerültek, és szembe kellett nézniük azzal a kényszerrel, hogy túladjanak az egyik názáreti házon, melyet József és a szomszéd, Jákob közösen birtokolt.

^{126:3.2 (1389.5)} Kr.u. 9. április 17-én szerdán este megszületett a család kisgyermek, Rúth, és Jézus a legjobb képességei szerint törekedett arra, hogy betöltse az apja helyét, könnyítse az anyja helyzetét, segítve őt a fárasztó és különösen szomorú próbatétel során. Csaknem húsz éven át (amíg meg nem kezdte a nyilvános segédkezését) egyetlen apa sem tudta volna gyöngédebben és hűségesebben szeretni a lányát és jobban

gondoskodni róla, mint ahogy Jézus törődött a kis Rúth-tal. Ugyanilyen jó apja volt a családjá többi tagjának is.

126:3.3 (1389.6) Az év során alakította ki Jézus először azt az imát, melyet később az apostolainak tanított, és amely sokak számára úgy vált ismertté, mint „Az Úr Imája”. Bizonyos tekintetben ez a családi oltár továbbfejlesztése volt; számos istenimádási formájuk és több szertartásos imájuk is volt. Az apja halála után Jézus megpróbálta megtanítani az idősebb gyermekeket arra, hogy az imában egyénileg fejezzék ki magukat — sok tekintetben úgy, ahogy ő maga oly szívesen tette — de a gyerekek nem tudták megérteni a szándékát és mindig visszatértek a bemagolt imaformákhoz. Jézus e kísérletének részeként, vagyis hogy rávegye az idősebb öccseit és húgait arra, hogy egyéni imákat mondjanak, megpróbálta ösztönző hatású kifejezésekkel vezetni őket, és később, anélkül, hogy ez a szándékában állt volna, úgy alakult, hogy mindannyian egy olyan imaformát használtak, mely nagyrészt ezen ösztönző hatású útmutatásokból épült fel, melyeket Jézus tanított nekik.

126:3.4 (1389.7) Jézus végül feladta azon elképzelését, hogy a család minden tagját ráveszi a külső kényszer nélküli ima kialakítására, és az egyik októberi estén leült az alacsony kőasztalhoz, a kicsiny asztali lámpás mellé, és egy nagyjából fél négyzetméternyi, sima cédrustáblára egy széndarabbal felírta azt az imát, amely attól fogva a szabványos családi kérelemmé vált.

126:3.5 (1389.8) Ebben az évben Jézusnak sok gondot okoztak a kavargó gondolatai. A családi felelősség igen hatásosan kitörölt a fejéből minden olyan gondolatot, amely őt „az Atyja ügyének” intézése felé terelő jeruzsálemi látogatással

kapcsolatos bármiféle tervének a közvetlen kivitelezésére irányította volna. Jézus helyesen úgy vélte, hogy a földi atyja családja felügyeletének elsőbbséget kell élveznie minden más kötelességével szemben; hogy az elsőszámú feladatát a családja támogatásának kell képeznie.

^{126:3.6 (1390.1)} Az év során Jézus egy olyan szakaszt talált az úgynevezett Hánókh könyvében, mely hatással volt rá abban, hogy később átvegye az „Ember Fia” kifejezést az ő urantiai alászállásának megjelölésére. Alaposan átgondolta a zsidó Messiás eszméjét és erősen meg volt győződve arról, hogy nem belőle lesz az a Messiás. Szeretett volna segíteni az apja népén, de sohasem képzelte, hogy ő vezeti majd a zsidó seregeket a Palesztina feletti idegen uralom megdöntésére. Tudta, hogy sohasem fog beleülni Dávid királyszékébe Jeruzsálemben. Abban sem hitt, hogy a küldetése olyan szellemi megszabadítóé vagy olyan erkölcsi tanítóé, aki kizárólag a zsidó népért dolgozik. Ennélfogva az ő életküldetése semmilyen értelemben nem lehetett a héber írások erősen vágyott és feltételezett messiási jövendöléseinek beteljesedése; legalábbis nem úgy, ahogy a zsidók értelmezték a próféták jóslatait. Hasonlóképpen bizonyos volt abban is, hogy ő sohasem fog megjelenni a színen úgy, mint a Dániel próféta által leírt Ember Fia.

^{126:3.7 (1390.2)} De amikor eljön az ideje annak, hogy a világ tanítójaként fellépjen, akkor vajon hogyan nevezze magát? Milyen jogcímet formáljon a küldetését illetően? Milyen néven nevezzék őt azok az emberek, akik a tanításaiban hinni fognak?

^{126:3.8 (1390.3)} Miközben ezek a kérdések foglalkoztatták az elméjét, a názáreti zsinagóga könyvtárában az általa éppen

tanulmányozott végítéleti tárgyú könyvek között rátalált e kéziratra, melyet „A Hánókh könyvének” neveztek; és bár biztos volt abban, hogy azt nem a régi idők Hánókh-ja írta, nagyon érdekesnek találta, és többször is elolvasta és újra elolvasta azt. Volt benne egy szakasz, mely különösen mély benyomást tett rá, mely szakaszban szerepelt az „Ember Fia” kifejezés. Ennek az úgynevezett Hánókh könyvének az írója beszámolt erről az Ember Fiáról, bemutatva az általa elvégzendő munkát a földön és megmagyarázva, hogy ez az Ember Fia, mielőtt lejött volna a földre, hogy üdvözülést hozzon az emberiségnek, bejárta a mennyei dicsőségű udvarokat az Atyával, a mindenek Atyjával; és hogy hátat fordított mindeme nagyságnak és dicsőségnek azért, hogy lejöjjön a földre és hirdesse az üdvözülést a szükségét szenvedő halandóknak. Ahogy Jézus e szakaszokat olvasta (világosan megértve, hogy a keleti rejteményesség sok eleme, mely e tanításokkal keveredett, téves volt), a szíve azt súgta és az elméje azt sugallta neki, hogy a héber írások minden messiási jövendölése és a zsidó megszabadítóról szóló mindenféle elmélet közül egy sem áll olyan közel az igazsághoz, mint ez a történet, melyet így elrejtettek ebben a csak részben elfogadott Hánókh könyvében; és ő akkor és ott eldöntötte, hogy a színrelépéséhez átveszi „az Ember Fia” címet. Ezt akkor tette meg, amikor később megkezdte a nyilvános munkát. Jézus tévedhetetlen képességgel rendelkezett az igazság felismerésére, és az igazság befogadásában ő sohasem tévovázott, függetlenül attól, hogy az milyen forrásból is származott.

126:3,9 (1390.4) Ekkorra már eléggé letisztult benne számos dolog a világért való, előtte álló munkája kapcsán, de mindeme

dolgokról az anyjának semmit sem szólt, aki még mindig kitartóan hitt abban, hogy a fia a zsidó Messiás.

126:3.10 (1390.5) Jézus fiatalabb kori nagy zavarodottsága most mélyült el. Miután eldöntött néhány dolgot a földi küldetése természetét illetően, „hogya az Atyja ügyében járjon” — hogy kinyilatkoztassa az Atyja szeretetteljes természetét az egész emberiség számára — újra elkezdett gondolkodni számos olyan kijelentésről, mely az írásokban egy nemzeti megszabadító, egy zsidó tanító vagy király eljövételéről szóltak. Vajon milyen eseményre utalnak ezek a jóslatok? Vajon ő nem zsidó? Vagy mégis? Vajon a Dávid-házból való vagy sem? Az anyja azt bizonygatta, hogy onnan; az apja határozottan azt mondta, hogy nem onnan. Jézus úgy döntött, hogy nem onnan való. De vajon a próféták összekeverték a Messiás természetét és a küldetését?

126:3.11 (1391.1) Végül is lehetséges, hogy az anyjának van igaza? A legtöbb dologban, amikor nézetkülönbségek alakultak ki a múltban, az anyjának lett igaza. Ha ő egy új tanító és nem a Messiás, akkor vajon hogyan tudná felismerni a zsidó Messiást, ha az megjelenne Jeruzsálemben az ő földi küldetésének ideje alatt; továbbá, hogyan kellene viszonyulnia ehhez a zsidó Messiáshoz? Hogyan viszonyuljon a családjához, miután megkezdte az életküldetését? És a zsidó államközösséghez és valláshoz? És a római birodalomhoz? És a nem-zsidókhoz és az ő vallásaikhoz? Ez az ifjú galileai mindezeket a komoly kérdéseket körüljárta és mélyen elgondolkozott azokon, miközben továbbra is ácsként dolgozott a munkapadja mellett, szorgosan munkálkodva a maga, az anyja és nyolc másik éhes száj számára a megélhetés biztosításán.

^{126:3.12 (1391.2)} Még ennek az évnek az elején Mária észrevette, hogy kimerülőben vannak a család anyagi tartalékai. A galambüzletet átadta Jakabnak. Ezután vásároltak egy második tehenet, és Mirjám segítségével hozzáfogtak a tejárusításhoz a názáreti szomszédaik körében.

^{126:3.13 (1391.3)} Jézus ellazult elmélyedésszerű időszakai, az imádkozás céljából a hegytetőre vezető gyakori útjai és az a számos furcsa gondolat, melyekkel időről időre előhozakodott, komoly aggodalommal töltötték el az anyját. Néha arra gondolt, hogy a fiú magánkívül van, és aztán felerősödtek a félelmei, mert emlékezett arra, hogy a fia végül is az ígéret gyermeke és bizonyos mértékben különbözik a többi gyerektől.

^{126:3.14 (1391.4)} De Jézus már megtanulta, hogy nem kell minden gondolatát kimondania, nem kell minden tervét megosztania a világgal és még a saját anyjával sem. Ettől az évtől kezdve Jézus egyre jobban tartózkodott attól, hogy felfedje, mi is jár a fejében; vagyis keveset beszélt azokról a dolgokról, melyeket az átlagember nem érthetett meg, és ami miatt a közönséges emberekhez képest esetleg furcsának vagy tőlük különbözőnek tekinthet. Minden külső szemlélő számára átlagos és szokványos volt, bár vágyott volna valakire, aki a gondjait megérti. Szeretett volna egy megbízható és bizalmas barátot, de az őt foglalkoztató kérdések túlságosan összetettek voltak, semhogy az embertársai megérthették volna. A szokatlan helyzet egyedi volta arra kényszerítette, hogy egymaga cipelje a terheit.

4. Az első hitszónoklat a zsinagógában

126:4.1 (1391.5) A tizenötödik születésnapja elérkeztével Jézus hivatalosan is elfoglalhatta a zsinagóga szószékét a szombati napon. Tanhirdetők hiányában Jézus sokszor kapott felkérést, hogy olvasson az írásokból, de most eljött a napja annak, hogy a törvény szerint ő folytathassa le az istentiszteletet. Ezért a tizenötödik születésnapját követő első szombaton az előéneklő úgy szervezte, hogy Jézus vezesse a zsinagóga reggeli istentiszteletét. Amikor minden názáreti hívő összegyűlt, a fiatalember, maga választva ki a felolvasandó szövegrészt az írásokból, elkezdte a felolvasást:

126:4.2 (1391.6) „Az Úr Isten szelleme nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem; elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és hogy megszabadítsam a szellemi rabokat; hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét, és az Istenünk ítéletének napját; hogy megvigasztaljam mind a gyászolókat, és ékességet adjak a hamu helyébe, örömmek olaját a gyászruha helyett, a szomorúság szelleme helyett meg ünnepi örömeinket, hogy az igaz élet tölgyeinek nevezzék őket, akiket az Úr ültetett el, az ő dicsőségére.

126:4.3 (1392.1) A jót keressétek, ne a rosszat, hogy éljete, és akkor valóban veletek lesz az Úr, a seregek Istene. Gyűlöljétek a rosszat és szeressétek a jót; juttassátok diadalra az igazságot a kapuban. Talán kegyes lesz az Úr Isten József maradékával.

126:4.4 (1392.2) Mosdjatok meg, tisztuljatok meg; el rossztetteitekkel színem előtt; ne tegyetek többé rosszat és tanuljatok meg jót tenni; keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat.

Szolgáltassatok igazságot az árvának és védelmezzétek az özvegyet.

^{126:4.5 (1392.3)} Mivel járuljak az Úr elé, mivel borulhatok az egész föld Istene elé? Álljak oda égőáldozatokkal, egyesztendős borjakkal? Kosok ezreiben, birkák tízezreiben telik-e az Úrnak kedve, vagy áradó olajpatakokban? Feláldozzam-e elsőszülöttemet vétkemért, testem gyümölcsét a lelkem bűnéért? Mert az Úr megmutatta nekünk, ó ember, mi a jó. Mi mást kíván tőled az Úr, mint hogy bánj igazul, szeress irgalommal, és járj alázatosan a te Isteneddel?

^{126:4.6 (1392.4)} Akkor hát kihez tudjátok hasonlítani Istent, aki a föld körén ül? Emeljétek föl tekinteteket és lássátok őt, aki megalkotta mindeme világokat, aki elvezeti seregüket, megszámlolja őket, és mindegyiket nevén szólítja. Mindeme dolgokat a hatalma nagysága révén cselekszi meg, és mert erős a hatalma, egy sem marad el. Erőt ad a fáradtaknak, és a kimerültet gyámolítja. Ne féljete, mert én veletek vagyok; ne csüggedjete, mert én vagyok a ti Istenetek. Megerősítelek és megsegítelek benneteket; igen, az igazságom jobbával támogatlak, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek. Én ragadom meg jobbotokat, mondván nektek, ne féljete, mert én megsegítelek.

^{126:4.7 (1392.5)} És azt mondja az Úr, te vagy az én tanúm, és a szolgálóm, akit választottam, hogy mind megismerjenek és higgyenek nekem, és megértsék, hogy én vagyok az Örökkévaló. Egyedül én vagyok az Úr, rajtam kívül nincsen megmentő.”

^{126:4.8 (1392.6)} Ahogy mindezt felolvasta, leült, és az emberek hazamentek, mélyen elgondolkodva azokon a szavakon, melyeket Jézus oly méltóságteljesen felolvasott nekik. E városlakók addig még sohasem látták őt ennyire ünnepélyesnek; addig még sohasem hallották a hangját ily komolynak és ily őszintének; addig még sohasem láthatták ily férfiasnak és határozottnak, ilyen hitelesnek.

^{126:4.9 (1392.7)} Ezen a szombat délutánon Jézus felment a názáreti hegyre Jakabbal és amikor hazatértek, szénnel felírták a tízparancsolatot görögül két sima táblára. Később Márta kiszínezte és feldíszítette e táblákat, és hosszú időn át ott lógtak Jakab kis munkapadja fölött a falon.

5. A pénzügyi nehézségek

^{126:5.1 (1392.8)} Jézus és családja fokozatosan visszatért a korábbi években megszokott egyszerű életmódhoz. A ruháik, de még az ételeik is egyszerűbbek lettek. Böven el voltak látva tejjel, vajjal és sajttal. Idény szerint élvezhették a kertben termett dolgokat is, de minden egyes múltó hónap egyre nagyobb takarékoskodást tett szükségessé. A reggelijük nagyon egyszerű volt; a legjobb ételeiket az estebédre tették félre. Azonban a zsidók körében a vagyon hiánya nem jelentett egyúttal társadalmi alsóbbrendűséget is.

^{126:5.2 (1392.9)} E legény ekkorra már elég jól felfogta, hogy a korának emberei miként élnek. És hogy milyen jól megértette az élet dolgait odahaza, a mezőn és a műhelyben, azt mutatják a későbbi tanításai, melyek oly bőségesen tanúskodnak arról, hogy milyen közeli kapcsolatban volt az emberi tapasztalás mindenféle vetületével.

126:5.3 (1392.10) A názáreti előéneklő továbbra is makacsul hitt abban, hogy Jézusból nagy tanító lesz, talán ő lesz a híres jeruzsálemi Gamliel utódja.

126:5.4 (1393.1) Úgy tűnt, hogy az előrelépést illetően Jézus minden terve dugába dőlt. A dolgok pillanatnyi állása szerint a jövő nem tűnt valami fényesnek. De nem fogták el kétségek; nem bátortalanodott el. Úgy élt napról napra, hogy közben jól teljesítette a mindenkori feladatait és hűen viselte az élete pillanatnyi helyzetével járó közvetlen felelősségeket. Jézus élete örök vigaszt nyújt minden csalódott eszményelvű embernek.

126:5.5 (1393.2) A közönséges napszámban dolgozó ács fizetsége lassan csökkenőben volt. Ennek az évnek a végére Jézus a reggeltől estig tartó munkáért csupán mintegy napi huszonöt centnek megfelelő összeget keresett. A következő évre már nehezen tudták fizetni a világi adókat, nem is említve a zsinagóga által kivetett adókat és a fél sékel templomi adót. Ebben az évben az adószedő megpróbált többletbevételt kicsikarni Jézustól, még azzal is megfenyegette, hogy elveszi a hárfáját.

126:5.6 (1393.3) Attól való félelmében, hogy az írások görög nyelvű példányát esetleg felfedezik és lefoglalják az adószedők, Jézus a tizenötödik születésnapján elvitte azt a názáreti zsinagógába, mint az érettségi felajánlását az Úrnak.

126:5.7 (1393.4) A tizenötödik évének nagy megrázkódtatása akkor érte Jézust, amikor elment Szeforiszba, hogy megismerje Heródes döntését abban a fellebbezési ügyben, melyet az apja balesetben való elhalálozása idején a Józsefnek járó összeg

fölötti vitában vittek elé. Jézus és Mária abban reménykedett, hogy egy komolyabb pénzüsszeget kapnak, amikor is a szeforiszi kincstárnok egy jelentéktelen összeget kínált nekik. József testvérei magához Heródeshez fellebbeztek, és Jézus most ott állt a palotában és hallhatta Heródes döntését, miszerint az apjának nem volt követelése a halála idején. Ezen igazságtalan döntés miatt Jézus többé sohasem bízott Heródes Antipászban. Nem meglepő, hogy egy alkalommal úgy utalt Heródesre, mint „az a róka”.

^{126:5.8 (1393.5)} Az ácsműhelybeli magányos munka ebben és a következő évben megfosztotta Jézust annak lehetőségétől, hogy a csoportos utazók között megforduljon. A családi szolgáltató-műhelyt már korábban átvette a nagybátyja, és Jézus csak az otthoni műhelyben dolgozott, ahol kéznél lehetett, hogy segítsen Máriának a család gondozásában. Nagyjából ekkortól küldte el Jakabot rendszeresen az átutazók pihenőhelyére, hogy híreket gyűjtsön a világban történekről, így próbált hozzájutni a napi hírekhez.

^{126:5.9 (1393.6)} Ahogy nőtt, Jézus keresztlment mindazokon a küzdelmeken és zavarokon, melyeken a megelőző és a későbbi korok átlagos fiataljai is átmentek. A családjá fenntartásának küzdelmes tapasztalása biztos védelmet jelentett azzal szemben, hogy túl sok időt töltsön a tétlen elmélkedéssel vagy a rejtelemkedvelő hajlamok kiélésével.

^{126:5.10 (1393.7)} Jézus ebben az évben vett bérbe egy nagyobb földet a házuától északra, melyet családi kertként felosztottak. Az összes nagyobb gyermeknek saját kertje lett, és éles versengés alakult ki közöttük a mezőgazdasági munkában. A legidősebb bátyjuk a kertművelési munkák idején minden nap töltött velük

valamennyi időt. Az öccseivel és a húgaival a kertben dolgozva Jézus sokszor szerette volna, ha mindannyian egy vidéki gazdaságban élnek, ahol a kötöttségektől mentes élet szabadságát és kötetlenségét élvezhetik. De hát mégsem vidéken nőttek fel; és Jézus, aki igencsak gyakorlatias és egyúttal az eszményekért lelkesedő fiatalember volt, belátóan és bátran szembenézett a kihívással, amint az felbukkant, és az erejéhez mérten mindent megtett, hogy ő maga és a családja is igazodjon a valós helyzethez és hogy úgy alakítsák az életkörülményeiket, hogy a lehető legjobban kielégíthessék az egyéni és közös igényeiket.

^{126:5.11 (1393.8)} Egy időben Jézus halványan reménykedett abban, hogy talán képes lesz elegendő anyagi erőforrást összegyűjteni, feltéve, hogy hozzájutnak ahhoz a komolyabb pénzösszeghez, ami az apja munkája után járt nekik Heródes palotájában, s ezzel belevághatnak egy kisebb termőföld megvásárlásába. Tényleg komolyan foglalkozott azzal a tervvel, hogy a családjával vidékre költözik. De amikor Heródes nem volt hajlandó megadni neki a József után járó összegek egy részét sem, feladták azon elképzelésüket, hogy saját házuk legyen vidéken. Ha már így alakult, szerét ejtették, hogy élvezhessék a gazdálkodóéletet, mivel a galambokon felül most már volt három tehenük, négy birkájuk, egy csapat tyúkjuk, egy szamaruk és egy kutyájuk. Még az apróságoknak is megvolt a rendszeres feladatuk abban a jól szabályozott irányítási rendszerben, mely a názáreti család életét jellemezte.

^{126:5.12 (1394.1)} A tizenötödik életévének végére Jézus átjutott az emberi lét ama veszélyes és bonyolult szakaszán, azon az átmeneti időszakon, mely a gyermekkor önfeledt évei és a

beköszöntő férfikor tudatosulásának ideje között húzódik, mely utóbbihoz hozzátartoznak a megnövekedett felelősségek és azok a lehetőségek, hogy egy nemes jellem kifejlődésében komoly tapasztalatokra tegyen szert. Az elme gyarapodásának és a test növekedésének időszaka véget ért, és megkezdődött a názáreti fiatalember valódi pályafutása.

127. írás

A kamaszkori évek

^{127:0.1 (1395.1)} AMINT Jézus a kamaszkor éveibe lépett, rögtön egy nagy család fejének és egyedüli támogatójának helyzetében találta magát. Az apja halálát követő néhány éven belül az összes vagyonuk felemésztyódött. Az idő múlásával Jézusban egyre jobban tudatosult az előző léte; ugyanakkor egyre jobban felismerte, hogy a földön és a húsvér testben azon kifejezett cél érdekében van jelen, hogy kinyilatkoztassa a paradicsomi Atyját az emberek gyermekeinek.

^{127:0.2 (1395.2)} Egyetlen kamaszodó ifjúnak, aki e világon vagy bármely más világon élt vagy valaha is élni fog, nem voltak és sohasem lesznek súlyosabb megoldandó gondjai, sem bonyolultabb leküzdendő nehézségei. Egyetlen urantiai ifjú sem fog soha felhívást kapni arra, hogy nagyobb megpróbáltatást jelentő küzdelmeken essen át vagy megerőltetőbb helyzeteket viseljen el, mint amilyeneket Jézus maga átélt a tizenöt és húszéves kora közötti kimerítő évek során.

^{127:0.3 (1395.3)} Miután az Ember Fia ténylegesen is megtapasztalta, hogy milyenek a kamaszkori évek egy rossztól gyötört és bűntől felkavart világon, teljes körű ismereteket szerzett a

Nebadon összes fiataljának életélményéből, és így örökre a csüggedt és összezavarodott kamaszok megértő vigasztalójává vált minden korban és minden világon szerte a helyi világegyetemben.

^{127:0.4 (1395.4)} Lassan, de biztosan, és tényleges tapasztalás révén, ez az isteni Fiú elnyeri a jogot, hogy a világegyeteme egyeduralkodójává, az összes helyi világegyetemi világ minden teremtetett értelmének megkérdőjelezhetetlen és legfőbb urává legyen, a megértő menedéke legyen minden lénynek, éljenek azok bármely korban és álljanak a személyes adottságok és tapasztalások bármely szintjén.

1. A tizenhatodik év (Kr.u. 10)

^{127:1.1 (1395.5)} A megtestesült Fiú átélte a zsengekort és eseménytelen gyermekkort élt meg. Ezután lépett ki abból a próbatételt jelentő és megerőltető átmeneti szakaszból, mely a gyermekkor és a fiatal felnőttkor között húzódik — a kamaszkorú Jézus lett belőle.

^{127:1.2 (1395.6)} Ebben az évben teljesedett ki a testi növekedése. Daliás és vonzó ifjú vált belőle. Egyre józanabb és komolyabb lett, de szívélyes és rokonszenvező maradt. A tekintete kedves volt, de fürkésző; a mosolya mindig megnyerő és bizalomkeltő. A hangja dallamos, de nagyon határozott volt; a köszöntése pedig szívélyes, de nem színlelt. Mindig, még a leghétköznapibb kapcsolataiban is megnyilvánulni látszott a kettős természete, az emberi és az isteni. Mindig a rokonszenvező barát és a határozott tanító keverékét mutatta. E személyiségjegyek korán megmutatkoztak, már a kamaszkori éveiben is.

127:1.3 (1395.7) E testileg erős és markos ifjúnak az emberi értelme is kiteljesedett, de nem az emberi gondolkodás teljes tapasztalásában, hanem az ilyen értelmi fejlődésre való képesség teljességében. A teste egészséges és arányosan tagolt, az elméje éles és elemző, a kiállása kedves és rokonszenves, a vérmérséklete némiképp hullámzó, de erélyt mutató volt, mely sajátságok együttesen egy erős, feltűnő és vonzó személyiséggé szerveződtek.

127:1.4 (1396.1) Az idő múlásával az anyja, valamint az öccsei és húgai egyre nehezebben értették meg; a kijelentéseinek megértése nehézséget jelentett nekik, a cselekedeteit pedig félreértették. Mind képtelenek voltak megérteni a legidősebb bátyjuk életét, mert az anyjuk azt nevelte beléjük, hogy az ő rendeltetése az, hogy a zsidó nép megszabadítója legyen. Miután Mária beavatta őket e családi titkokba, képzelhetitek, hogy mekkora volt a zavaruk, amikor Jézus nyíltan elutasított minden ilyen gondolatot és szándékot.

127:1.5 (1396.2) Simon ebben az évben kezdte el a tanodát, és rákényszerültek arra, hogy egy másik házukat is eladják. Most Jakab vette át a három húga tanítását, akik közül ketten már elég idősek voltak ahhoz, hogy komolyabb tanulmányokba fogjanak. Ahogy Rúth cseperedett, Mirjám és Márta vette őt gondjaiba. A zsidó családok leánygyermekai rendszerint kevés oktatásban részesültek, Jézus azonban kitartott amellett (és az anyja is egyetértett vele), hogy a lányoknak éppúgy tanodába kell járniuk, mint a fiúknak, és mivel a zsinagógai tanhely nem fogadta őket, nem volt mit tenni, mint otthoni tanodát tartani külön az ő számukra.

127:1.6 (1396.3) Jézus egész évben a munkapadjához volt kötve. Szerencsére sok dolga akadt; olyan minőségi munkát végzett, hogy sohasem maradt munka nélkül, lett légyen bármily kevés megrendelés is azon a vidéken. Néha olyan sok megrendelést kapott, hogy Jakabnak kellett besegítenie.

127:1.7 (1396.4) Éppen ennek az évnek a vége felé döntötte el, hogy miután felnevelte a családját és gondoskodott arról, hogy megházasodjanak, megkezdi a nyilvános munkáját az igazság tanítójaként és a mennyei Atyának a világ számára való kinyilatkoztatójaként. Tudta, hogy nem lesz belőle a várt zsidó Messiás, és arra a következtetésre jutott, hogy szinte értelmetlen ezeket a dolgokat az anyjával megbeszélnie; úgy döntött, hagyja, hogy az anyja olyan álmokat szőjön, amilyeneket csak akar, mivel minden, amit korábban mondott neki kevés vagy semennyi hatást sem tett rá és emlékezett arra is, hogy az apja sem tudott soha semmi olyasmit mondani neki, ami más belátásra bírta volna. Ettől az évtől kezdve ezekről a kérdésekről egyre kevesebbet beszélt az anyjával vagy bárki mással. Az ő küldetése olyan különleges volt, hogy a földön élők közül senki sem tudott volna a kivitelezésben tanácsot adni.

127:1.8 (1396.5) Jézus igazi, bár ifjú atyja volt a családjának; minden szabadidejét a gyerekekkel töltötte, és ők is nagyon szerették őt. Az anyja bántódott, hogy Jézusnak oly keményen kell dolgoznia; szomorú volt, hogy a fiának nap mint nap keményen dolgoznia kell az ácspadon, hogy eltarthassa a családját, ahelyett, hogy Jeruzsálemben tanulna a rabbiknál, ahogy azt oly mit sem sejtőn eltervezték. Bár a fiának sok olyan dolga volt, melyet Mária nem tudott megérteni, azért szerette őt, és a

legnagyobb mértékben értékelte azt a segítőkész hozzáállást, mellyel Jézus a család iránti felelősséget a vállára vette.

2. A tizenhetedik év (Kr.u. 11)

127:2.1 (1396.6) Ekkortájt különösen Jeruzsálemben és Júdeában komoly buzdítás folyt a Rómának való adófizetés elleni lázadás mellett. Ekkoriban éledezett egy erős hazafias párt, melyet rövidesen zélótáknak neveztek. A zélóták, ellentétben a farizeusokkal, nem voltak hajlandók várni a Messiásra. Azt javasolták, hogy az ügyet politikai lázadáson keresztül vigyék dűlőre.

127:2.2 (1396.7) Egy csoport élharcos érkezett Jeruzsálemből Galileába és messzire eljutottak, mígnem elérték Názáretet is. Amikor eljöttek, hogy megnézzék Jézust, ő figyelmesen meghallgatta őket és számos kérdést tett fel nekik, de elutasította a párthoz való csatlakozást. A kívülmaradás okait nem volt hajlandó teljes egészében feltárni előttük, és az ő nemleges válasza nyomán Názáretben számos ifjú társa is kívül maradt.

127:2.3 (1397.1) Mária mindent megtett, hogy rávegye őt a csatlakozásra, de nem tudta más belátásra bírni. Egészen odáig elment, hogy azt sejtessen, hogy a nemzeti érzületűek ügye támogatásának az ő nyomatékos kérése ellenére való elutasítása engedetlenség, azon ígéretének a megszegése, melyet Jeruzsálemből visszafelé jövet tett, miszerint aláveti magát a szülei akaratának; de Jézus erre a burkolt célzásra válaszul csak kedvesen az anyja vállára tette a kezét és a szemébe nézve azt mondta: „Anyám, hogy mondhattál ilyet?” Mária vissza is vonta a kijelentését.

127:2.4 (1397.2) Jézus nagybátyjainak egyike (Mária bátyja, Simon) már csatlakozott e csoporthoz, később pedig tiszt lett a galileai testületben. Jézus és a nagybátyja néhány éven át valamelyest elhidegült egymástól.

127:2.5 (1397.3) De Názáretben baj volt kialakulóban. Jézusnak az e dolgokkal kapcsolatos magatartása megosztotta a város zsidó ifjait. Nagyjából az ifjak fele már csatlakozott a hazafias szervezethez, a másik fele pedig elkezdett kialakítani a mérsékeltebb hazafiakból egy ellenzéki csoportot, arra számítva, hogy Jézus elvállalja a vezetésüket. Meglepődtek, amikor Jézus nem fogadta el a megtiszteltetést, azt hozva fel, hogy komoly családi felelősségei vannak, mely kifogást mindannyian elfogadták. A helyzet azonban tovább bonyolódott, amikor rövidesen megjelent egy gazdag zsidó, Izsák, aki abból élt, hogy pénzt kölcsönzött a nem-zsidóknak, és hajlandó volt támogatni Jézus családját, ha Jézus leteszi a szerszámaint és elvállalja a názáreti hazafiak vezetését.

127:2.6 (1397.4) Jézus, aki alig volt még tizenhét éves, ekkor szembesült a földi életének egyik legkényesebb és legnehezebb helyzetével. A szellemi vezetők mindig is nehezen kötődnek hazafias ügyekhez, különösen amikor azokat adószedő idegen elnyomók esete teszi még bonyolultabbá, és ez ebben az esetben kétszeresen is így volt, hiszen a zsidó vallást is belekeverték a Róma elleni fellépés ügyébe.

127:2.7 (1397.5) Jézus helyzete még nehezebbé vált, mert az anyja és a nagybátyja és még Jakab öccse is mind noszogatták, hogy álljon a nemzeti érzületűek ügye mellé. Minden jobb názáreti zsidó csatlakozott már, és a mozgalom mellé nem állt ifjak is mind csatlakoztak volna, ha Jézus meggondolja magát.

Jézusnak Názáretben csak egy bölcs tanácsadója volt, mégpedig öreg tanára, az előéneklő, aki tanácsot adott neki abban, hogy mit válaszoljon a názáreti polgárok bizottságának, amikor az emberek felkérésére eljöttek a válaszáért. Jézus a fiatalkori életében ezen első alkalommal folyamodott tudatosan nyilvános haditervhez. Annak előtte mindig az igazság őszinte közlésére támaszkodott a helyzet tisztázásához, de most nem közölhette a teljes igazságot. Nem sugallhatta, hogy ő több, mint ember; nem közölhette a küldetéssel kapcsolatos tervét, melynek kivitelezése az érettebb férfikorra várt. E korlátok ellenére a vallási hűségét és a nemzeti elkötelezettségét közvetlenül kérdőjelezték meg. A családja össze volt zavarodva, a gyermekkori barátai megosztottak voltak és a város egész zsidó közösségében nagy volt a fejetlenség. Gondoljátok el, hogy mindezért őt okolták! Pedig mennyire mentes volt ő mindenféle szándéktól, hogy bajt csináljon, még kevésbé, hogy ilyen felfordulást okozzon.

127:2.8 (1397.6) Valamit tennie kellett. Közölnie kellett az álláspontját, és ezt meg is tette bátran és sokak, de nem mindenki számára tapintatosan. Ktartott az eredeti mentsége mellett, fenntartva, hogy az ő elsődleges kötelessége a családjával szemben áll fenn, hogy a megözvegyült anyjának és a nyolc öccsének és húgának többre van szüksége, mint amit pénzen meg lehet venni — vagyis az élet fizikai szükségleteinél többre — hogy a családjának joga van az apai felügyeletre és útmutatásra, és hogy tiszta lelkiismerettel nem tudna mentesülni ama kötelesség alól, melyet egy kegyetlen baleset szabott ki rá. Elismerését fejezte ki az anyjának és a legidősebb öccsének, amiért hajlandók volnának elengedni őt, de megismételte, hogy egy halott apa iránti hűség tiltja neki, hogy

elhagyja a családját, és nem számít, hogy mennyi pénzt kapnának anyagi támogatásul, s ekkor tette azt a felejthetetlen kijelentést, miszerint „a pénz nem képes szeretni”. E beszéde során Jézus több burkolt utalást tett az „életküldetésére”, de elmagyarázta azt is, hogy akár összeegyeztethetetlen a katonai tervekkel, akár nem, az életében minden mással együtt feladta azt annak érdekében, hogy hűen eleget tehessen a családdal szembeni kötelességének. Názáretben mindenki jól tudta, hogy milyen jó apa ő a család számára, és ez oly közel állt minden nemes zsidó szívéhez, hogy Jézus kifogását a hallgatói közül sokan a szívük mélyén elfogadták; és azok némelyikét, akik nem így éreztek, lefegyverezte Jakab beszéde, mely bár nem volt betervezve, mégis ekkor hangzott el. Azon a napon az előéneklő tanította be Jakabot a beszédre, de ez az ő titkuk volt.

127:2.9 (1398.1) Jakab azt állította, hogy biztos abban, hogy Jézus segítene a népe felszabadításában, ha ő (Jakab) már elég idős volna a család iránti felelősség vállalásához, és ha beleegyeznének, hogy Jézus ott maradjon „velünk, hogy az apánk és a tanítónk legyen, akkor nem csak egy vezetőtök lehetne József családjából, hanem rövidesen öt hűséges hazafi, mert vajon nem öten vagyunk-e fiúk, akik felnőve, a bátyánk-apánk útmutatása szerint szolgálnánk a nemzetünket?” Ezzel a fiú meglehetősen megelégedettséget hozó módon zárta le az igen feszült és fenyegető helyzetet.

127:2.10 (1398.2) A válsághelyzet egy időre megszűnt, de ezt a zavarkeltő esetet sohasem felejtették el Názáretben. A bujtogatást folytatták; Jézus többé már nem élvezett általános elismertséget; a vele kapcsolatos érzelmi megosztottság sohasem szűnt meg teljesen. Ez, valamint több más későbbi

esemény jelentette az egyik fő okát annak, hogy Jézus évekkel később Kapernaumba költözött. Ettől kezdve Názáretben mindig is megmaradt az érzelmi megosztottság az Ember Fiát illetően.

^{127:2.11 (1398.3)} Jakab ebben az évben végezte el a tanodát és ekkor kezdett teljes munkaidőben dolgozni az otthoni ácsműhelyben. Időközben megtanult ügyesen bánni a szerszámokkal és most átvette a járom- és ekekészítési feladatokat, míg Jézus inkább az épületek ácsmunkáival és a bútorasztalos szakmunkákkal kezdett foglalkozni.

^{127:2.12 (1398.4)} Ebben az évben Jézus nagyot lépett előre az elméje megszervezése terén. Fokozatosan összehangolta az isteni és az emberi természetét, és ezt az értelmi szervezőmunkát a saját döntéseinek ereje révén, pusztán a benne lakozó Nevelő segítségével teljesítette, pont olyan Nevelő segítségével, mely minden, az alászálló Fiú utáni korszakot élő világ minden egészséges halandójának elméjében lakozik. Eddig egy hírvivő látogatását kivéve semmiféle természetfeletti dolog nem történt e fiatalember létpályája során, mely hírvivő, akit Immanuel, a bátyja küldött, egyszer megjelent neki egy Jeruzsálemben töltött éjszakán.

3. A tizennyolcadik év (Kr.u. 12)

^{127:3.1 (1398.5)} Ebben az évben a házuk és a kertjük kivételével a teljes családi vagyontól megváltak. A kapernaumi vagyონrész utolsó elemét (egy másik ingatlanbeli tulajdonrész kivételével), melyen már jelző volt, eladták. E jövedelemből fizették be az adókat, vásároltak új szerszámokat Jakabnak, és ebből költöztek az átutazók pihenőhelye közelében álló, régi családi

ellátó- és javítóműhelyre is, melynek visszavásárlására Jézus most ajánlatot tett, hiszen Jakab már elég idős volt ahhoz, hogy az otthoni műhelyben dolgozzon és segítsen Máriának a ház körül. A pénzügyi nehézségek nyomásának pillanatnyi enyhülésével Jézus úgy döntött, hogy elviszi Jakabot a páska-ünnepre. Egy nappal korábban mentek Jeruzsálembe, hogy magukban lehessenek, s a Szamarián keresztüli utat választották. Ahogy haladtak, Jézus mesélt Jakabnak az úton látott történelmi helyekről, miként az apja is tanította őt a hasonló utazás alatt öt évvel korábban.

127:3.2 (1399.1) Szamarián áthaladva sok furcsa dolgot láttak. Az út során megbeszéltek számos személyes, családi és nemzeti vonatkozású kérdést. Jakab nagyon vallásos ifjú volt, és bár nem értett teljesen egyet az anyjával abban a kevésben, amit a jézusi életművel kapcsolatos tervekről tudott, már várta annak az időnek az eljövetelét, amikor majd képes lesz vállalni a család iránti felelősséget, hogy Jézus megkezdhesse a küldetését. Nagyon nagyra értékelte, hogy Jézus magával vitte őt a páska-ünnepre, és a jövőről sokkal többet beszéltek, mint korábban bármikor.

127:3.3 (1399.2) Jézus sokat töprengett a Szamarián át vezető útjuk alatt, különösen Bételnél és amikor Jákob kútjából ittak. Az öccsével megvitatták Ábrahám, Izsák és Jákob hagyományait. Jézus sokat tett annak érdekében, hogy felkészítse Jakabot arra, amit Jeruzsálemben láthat, így törekedvén arra, hogy mérsékelje azt a megrázkódtatást, amelyet maga is átélt az első templomlátogatásakor. Jakab azonban nem volt annyira érzékeny az ilyen dolgok láttán. Voltak megjegyzései arról a felületes és érzés nélküli eljárásról, ahogy némely pap végezte

a feladatát, de egészében véve nagyon élvezte a jeruzsálemi ottlétet.

127:3.4 (1399.3) Jézus a páska-ünnepi estebédre Betániába vitte Jakabot. Simon időközben már megtért atyáihoz, és e házban Jézus töltötte be a páska-ünnepi család fejének szerepét, ő hozta a páska-ünnepi bárányhúst a templomból.

127:3.5 (1399.4) A páska-ünnepi estebédet követően Mária Jakabbal ült le beszélgetni, míg Márta, Lázár és Jézus késő éjszakáig beszélgetett. A következő napon elmentek a templomi istentiszteletre, és Jakab felvételt nyert Izráel államközösségébe. Azon a reggelen, amikor egy időre megálltak, hogy az Olajfák hegyének tetejéről megnézzék a templomot, Jakab a csodálatának adott hangot, Jézus viszont csendesen szemlélte Jeruzsálemet. Jakab nem értette a bátyja viselkedését. Éjszakára megint visszatértek Betániába és másnap már el is indultak volna haza, de Jakab ragaszkodott ahhoz, hogy visszafelé nézzenek be a templomba is, s ezt azzal magyarázta, hogy meg akarja hallgatni a tanítókat. És bár ez igaz volt, a szíve mélyén titkon azt akarta, hogy hallhassa Jézust a vita résztvevőjeként, amint arról korábban az anyjától hallott. Ennek megfelelően el is mentek a templomba és meghallgatták a vitákat, de Jézus nem tett fel kérdéseket. Minden oly gyerekesnek és jelentéktelennek tűnt az ő ébredező, emberi és isteni elméje számára — csak sajnálni tudta őket. Jakab csalódott volt amiatt, hogy Jézus nem szólt semmit. A kérdéseire Jézus csak annyit válaszolt, hogy „Még nem jött el az én időm.”

127:3.6 (1399.5) A következő napon Jerikón és a Jordán völgyén át haladva tértek haza, és Jézus az út során számos dologról

mesélt, beleértve az ő korábbi, ilyen utazását is, amikor tizenhárom éves volt.

127:3.7 (1399.6) Názáretbe hazaérvén Jézus a régi családi javítóműhelyben kezdett dolgozni és nagy örömeire szolgált, hogy minden egyes nap sok emberrel találkozhat, akik az ország minden részéből és a környező tartományokból érkeztek. Jézus igazán szerette az embereket — az egyszerű embereket. Minden hónapban teljesítette a műhellyel kapcsolatos fizetési kötelezettségeket és Jakab segítségével továbbra is gondoskodott a családról.

127:3.8 (1399.7) Az évben több alkalommal, amikor nem jöttek látogatók a templomba szónokolni, Jézus továbbra is felolvasott szombatonként az írásokból a zsinagógában és sokszor észrevételeket is fűzött az elmondottakhoz, de rendszerint úgy választotta ki a felolvasandó részeket, hogy nem volt szükség magyarázatra. Nagyon ügyesen úgy rendezte össze a különböző helyekről származó részeket, hogy a felolvasásukkor az egyik magyarázta a másikat. Ha az időjárás megengedte, akkor sohasem mulasztotta el, hogy magával vigye az öccseit és a húgait a szombat délutáni természetjárásaira.

127:3.9 (1400.1) Az előéneklő nagyjából ekkoriban indított be egy fiataloknak ajánlott társaskört, ahol bölcséleti vitákat lehetett folytatni, s amelynek rendezvényeire a különböző családok otthonaiban került sor és gyakran az ő saját házában, és Jézus e csoport jeles tagja lett. Ezzel némiképp vissza tudta szerezni a helyi megbecsülését, melyet nem is olyan sokkal korábban veszített el a nemzeties viták idején.

127:3,10 (1400.2) A társadalmi életét korlátok közé szorította ugyan, de nem hanyagolta el teljesen. Sok közeli barátja és hű csodálója akadt Názáretben mind a fiatal férfiak, mind a fiatal nők körében.

127:3,11 (1400.3) Szeptemberben Erzsébet és János jött el látogatóba a názáreti családhoz. János, aki elveszítette az apját, vissza akart térni a júdeai hegyekbe, hogy ott mezőgazdasággal és birkatenyésztéssel foglalkozzon, hacsak Jézus meg nem hívja, hogy maradjon Názáretben és fogjon bele az ácsmesterségbe vagy valamilyen más munkába. Ők nem tudták, hogy a názáreti család gyakorlatilag nincstelen. Minél többet beszélgetett Mária és Erzsébet a fiaikról, annál bizonyosabbá vált előttük, hogy az volna a jó, ha a két fiatalember együtt dolgozna és gyakrabban találkozna.

127:3,12 (1400.4) Jézus és János sokat beszélgetett egymással; és nagyon bensőséges, személyes dolgokról is szót váltottak. A látogatás végén úgy döntöttek, hogy addig nem is fogják viszontlátni egymást, amíg a nyilvános szolgálatban nem találkoznak azt követően, hogy „a mennyei Atya szólítja” munkára őket. Jánosra roppant nagy hatással volt az, amit Názáretben látott, és úgy gondolta, hogy haza kell térnie és dolgoznia kell, hogy gondoskodjon az anyjáról. Az lett a meggyőződése, hogy részese lesz majd a jézusi életküldetésnek, de látta azt is, hogy Jézust még sok éven át leköti a családjáról való gondoskodás; így tehát sokkal melegebben fogadta azt, hogy hazatérjen és letelepedve foglalkozzon a kis gazdaságukkal és segédkezzen az anyja szükségleteit ellátni. János és Jézus egészen addig a napig nem

is látta egymást, amíg a Jordánnál az Ember Fia a keresztelésre meg nem jelent.

127:3.13 (1400.5) Ez év december 3-án, szombat délután a halál másodszor sújtott le a názáreti családra. A kis Ámós, a kistestvérük egyheti lázas betegeskedés után meghalt. Most, hogy a szomorúság időszakát az elsőszülött fiával, mint az ő egyetlen támaszával élte át, Mária végre és a legteljesebb értelemben megértette, hogy Jézus a család igazi feje; és Jézus valóban méltó családfő volt.

127:3.14 (1400.6) Az életszínvonaluk négy éven át folyamatosan romlott; érezniük kellett, ahogy a nyomoruk évről évre erősödik. Ennek az évnek a végére az egész vesződéses küzdelmük legnehezebb élményével szembesültek. Jakab még nem keresett sokat, és a temetés költségei minden más tetejébe megrendítették a költségvetésüket. De Jézus csak ennyit mondott az aggódó és levert anyjának: „Mária anyám, a szomorkodás nem segít rajtunk; mi mind megteesszük a tőlünk telhetőt, és az anyai mosoly talán még ösztönzést is adhat nekünk, hogy jobban telessük a dolgunkat. Az előttünk álló jobb idők reménye nap mint nap erőt ad a teendőink ellátásához.” Jézus határozott és gyakorlatias derűlátása a többiekre is átragadt; minden gyermek a jobb idők és jobb dolgok iránti várakozás légkörében élt. E bizakodó bátorság a szegénységükből fakadó lehangoltság ellenére is nagyban hozzájárult az erős és nemes jellemük kialakulásához.

127:3.15 (1400.7) Jézus rendelkezett azzal a képességgel, hogy minden elmébéli, lelki és testi erejét hatékonyan mozgósítsa az előtte álló feladat elvégzéséhez. Az elmélyült gondolkodásra képes elméjével összpontosítani tudott arra az egyetlen feladatra,

melyet meg akart oldani, és ez a kimeríthetetlen türelmével együtt képessé tette őt arra, hogy derűsen viselje a bonyolult halandói lét megpróbáltatásait — hogy úgy éljen, mintha „látná Őt, aki nem látható”.

4. A tizenkilencedik év (Kr.u. 13)

127:4.1 (1401.1) Ekkorra Jézus és Mária már sokkal jobban boldogult. Az asszony már egyre kevésbé tekintett úgy Jézusra, mint a fiára; Jézus az ő számára a gyermekei apja lett. A napi életükben hemzsegték a gyakorlati jellegű, kézzelfogható nehézségek. Egyre kevesebbet beszéltek az élete munkájáról, mert az idő múlásával minden gondolatukat kölcsönösen a négy fiúgyermekből és három leánygyermekből álló családjuk támogatásának és felnevelésének szentelték.

127:4.2 (1401.2) Ennek az évnek az elejére Jézusnak már sikerült teljesen elfogadtatnia anyjával az ő gyermeknevelési módszereit — a jócselekedetre való igenlő késztetést, ahelyett, hogy a régebbi zsidó módszer szerint a rosszcselekedetet tiltották volna. A házában és végig a nyilvános tanítói tevékenysége során Jézus mindig is az intelmek igenlő formáját alkalmazta. Mindig és mindenhol azt mondta, hogy „Ezt tedd — azt kell tenned.” Az ősi tabukból származó nemleges felfogású tanításmódot sohasem alkalmazta. Tartózkodott a rossz hangsúlyozásától, melyre azáltal került volna sor, ha tiltja azt, inkább kiemelte a jót azzal, hogy annak megcselekedésére szólított fel. Az imaidő e házban azzal telt, hogy megbeszéltek mindent, ami csak a család jólétével összefüggött.

127:4.3 (1401.3) Jézus bölcsen már nagyon korán olyan fegyelemre szoktatta az öccseit és húgait, hogy kevés vagy semennyi

büntetésre sem volt szükség ahhoz, hogy elérje az azonnali és készséges engedelmességüket. Az egyetlen kivétel Júdás volt, akinek esetében Jézus több alkalommal is úgy látta jónak, hogy büntetést szabjon ki, mert Júdás megszegte az otthoni rendszabályokat. Három alkalommal, amikor bölcs dolognak tűnt Júdás megbüntetése, amiért bevallottan és szándékosan megszegte a család viselkedési szabályait, a büntetését a többi idősebb gyermek egyhangú döntése szabta ki és azt maga Júdás is elfogadta, mielőtt kimérték volna rá.

127:4.4 (1401.4) Bár Jézus rendkívül módszeres és rendszeres volt mindenben, amit csak tett, az irányítási döntéseiben az értelmezésnek olyan üdítő rugalmassága és az alkalmazkodásnak olyan egyedi jellege mutatkozott meg, hogy az apa-bátyjukat átható igazságosság szelleme nagy hatást gyakorolt az összes gyermekekre. Önkényesen sohasem fegyelmezte az öccseit és a húgait, és ezen egységesen pártatlan elbánás és személyes megítélés miatt az egész család nagyon kedvelte Jézust.

127:4.5 (1401.5) Jakab és Simon úgy nőtt fel, hogy megpróbálta követni a jézusi tervet abban, hogy megbékítsék a harcias és néha haragos pajtásaikat a meggyőzés és az ellent nem állás révén, és ebben igencsak sikeresek voltak; de József és Júdás, miközben otthon elfogadták e tanokat, nem haboztak megvédeni magukat, amikor a társaik nekik estek; különösen Júdásnak volt felróható, hogy megszegte e tanítások szellemét. De az ellent nem állás nem volt családi törvény. A személyes tanítások megszegéséért nem járt büntetés.

^{127:4.6 (1401.6)} Általában véve minden gyermek, különösen a lányok Jézushoz fordultak a gyermekkori gondjaikkal és úgy bíztak benne, mintha a gyöngéd apjuk lett volna.

^{127:4.7 (1401.7)} Jakab kiegyensúlyozott és egyenletes vérmérsékletű ifjúvá cseperedett, de neki nem voltak olyan erős szellemi hajlamai, mint Jézusnak. Azonban sokkal jobb tanítvány lett belőle Józsefnél, aki bár hüen dolgozott, még kevésbé volt szellemi beállítottságú. József ugyan kitartó volt, de az értelmi szintje nem ért fel a többi gyermekével. Simon jó szándékú, de túl sokat álmodozó fiúvá vált. Nehezen szállt le a fellegekből és ez komolyan nyugtalanította Jézust és Máriát. De mindig is jó és jó szándékú gyermek maradt. Júdás lázító volt. Ő bírt a legmagasabb rendű eszményképekkel, de az alkata szeszélyes volt. Rendelkezett az anyja minden eltökéltségével és harciasságával, sőt még többel is, de nagyon hiányzott belőle az anyja arányérzéke és megfontoltsága.

^{127:4.8 (1402.1)} Mirjám kiegyensúlyozott és higgadt leány volt, aki nagyon is értékelte a nemes és szellemi dolgokat. Márta lassúbb felfogású és kevésbé erélyes, viszont nagyon megbízható és hatékonyan tevékenykedő gyermek volt. A kis Rúth vált a ház napsugarává; bár meggondolatlanul fecsegett, azért végtelenül őszinte volt. Már majdnem istenítette az ő nagy bátyját és apját. De nem kényeztették. Szép gyermek lett, de nem olyan bájos, mint Mirjám, aki a család, sőt talán a város szépe volt.

^{127:4.9 (1402.2)} Az idő múlásával Jézus sokat tett annak érdekében, hogy szabadabbá tegye és átalakítsa azokat a családi tanításokat és szokásokat, melyek a szombati parancsokhoz és számos egyéb vallási dologhoz kötődtek, és mindeme

változtatásokkal Mária lelkesen egyetértett. Ekkorra Jézus a ház megkérdőjelezhetetlen feje lett.

127:4.10 (1402.3) Júdás ebben az évben kezdte meg a tanodát, és Jézusnak el kellett adnia a hárfáját ahhoz, hogy fedezhesse e kiadásokat. Így megfosztatott az utolsó kedves időtöltésétől is. Nagyon szeretett játszani a hárfán, amikor az elméje kimerült és a teste fáradt volt, de vigasztalta őt az a gondolat, hogy a hárfa legalább biztos helyen volt az adószedő előtt.

5. Rebeka, Ezra leánya

127:5.1 (1402.4) Bár Jézus szegény volt, ez az ő társadalmi rangját Názáretben semmilyen mértékben nem befolyásolta. A város legkiválóbb ifjúi közé tartozott és a legtöbb fiatal nő igen nagyra tartotta. Lévén, hogy Jézus az életerős, értelemre építő férfiasság kiváló képviselője volt, és figyelembe véve a szellemi vezetői hírnevét, semmi különös nem volt abban, hogy Rebeka, Ezrának, a gazdag názáreti kereskedőnek és boltosnak a legidősebb leánya ráébredt arra, hogy lassan beleszeretett József fiába. Az érzelmeit először Mirjámmal, Jézus húgával közölte bizalmasan és Mirjám ezután mindezt megbeszélte az anyjával. Máriát erősen felkavarta a dolog. Vajon el fogja veszíteni a fiát, aki már a család nélkülözhetetlen fejévé vált? Hát sohasem érnek véget a bajok? Mi jöhet még ezután? Aztán elgondolkodott azon, hogy a házasság hogyan érinthetné Jézus jövőbeli pályáját; nem túl gyakran, de legalább néhány alkalommal eszébe jutott, hogy Jézus az „ígéret gyermeke”. Miután ő és Mirjám átbeszélték a dolgot, úgy döntöttek, hogy lépéseket tesznek annak érdekében, hogy véget vessenek ennek, még mielőtt az Jézus tudomására jutna, elmennek egyenest Rebekához, elmondják neki az egész történetet, és

őszintén beszámolnak neki a meggyőződésükről, hogy Jézus a beteljesülés fia; hogy nagy vallási vezető lesz belőle, talán maga a Messiás.

127:5.2 (1402.5) Rebeka figyelmesen hallgatta őket; nagyon megindította őt a beszámoló és még inkább elhatározta, hogy hozzákötí a sorsát a választottjához és osztolni fog a vezetői pályafutásában. Amellett érvelt (magában), hogy egy ilyen férfinak annál inkább szüksége van egy hű és hasznavehető feleségre. Úgy értelmezte Mária lebeszélési igyekezetét, mint természetes választ arra, hogy elveszíti a családfőt és egyedüli támaszát; de tudván, hogy az apja helyesli az ács fia iránti vonzalmát, helyesen felismerte, hogy az apja örömmel támogatná a családot elegendő bevétellel ahhoz, hogy teljes mértékben ellensúlyozza Jézus keresetének kiesését. Amikor az apja elfogadta e tervét, Rebeka újból tanácskozott Máriával és Mirjámmal, és amikor nem kapta meg a támogatásukat, tétovázás nélkül közvetlenül Jézushoz fordult. Ezt az apja közreműködésével tette, aki meghívta Jézust a házába Rebeka tizenhetedik születésnapjára.

127:5.3 (1403.1) Jézus figyelmesen és rokonszenvvel hallgatta a beszámolót minderről, először az apától, majd magától Rebekától. Kedvesen válaszolt abban az értelemben, hogy nincs az a pénz, ami helyettesíthetné az ő személyes kötelességét az apja családja ellátásában, hogy „eleget tegyen minden emberi kötelesség legszentebbikének — a saját húsából és véreből valók iránti hűségnek”. Rebeka apját mélyen megérintették Jézus szavai a család iránti odaadásról és visszavonult a beszélgetéstől. Az egyetlen megjegyzés, amit

Máriának, a feleségének tett, ez volt: „Ő nem lehet a fiunk; túl nemes hozzánk.”

127:5.4 (1403.2) Ezután került sor a nagy jelentőségű beszélgetésre Rebekával. Az addigi élete során Jézus kevésbé tett különbséget a fiúkkal és a lányokkal, a fiatal férfiakkal és a fiatal nőkkel való barátkozás terén. Az elméjét túlságosan is lefoglalták a gyakorlatias földi dolgokkal kapcsolatos sürgető kérdések és az, hogy egyre jobban elmerült a későbbi pályafutásán, „az Atyja ügyén való munkálkodáson” való töprengésben, így soha nem foglalkozott komolyan a személyes szeretetnek az emberi házasságban való betetőződésével. De most ott volt közvetlenül előtte azoknak a kihívásoknak egy újabb eleme, mellyel minden átlagos emberi lénynek szembe kell néznie és amelyről döntenie kell. Valóban „minden tekintetben megmérettetett éppen úgy, mint ti is”.

127:5.5 (1403.3) Miután figyelmesen végighallgatta, őszinte köszönetet mondott Rebekának, amiért kifejezte a ragaszkodását, hozzátéve, hogy „ez derűvel és megnyugvással fog eltölteni engem egész életemben”. Elmagyarázta neki, hogy nem létesíthet nővel egyéb kapcsolatot, mint egyszerű testvéri jellegűt és tisztán barátit. Nyilvánvalóvá tette, hogy az ő elsődleges és legfontosabb kötelessége az apja családjának felnevelése, hogy addig nem is gondolhat házasságra, amíg ezt nem teljesítette; majd hozzátette: „Ha én a beteljesülés fia vagyok, akkor nem szabad élethosszig tartó kötelezettséget vállalnom mindaddig, amíg a rendeltetésemre fény nem derül.”

127:5.6 (1403.4) Rebeka szíve összetört. Nem hagyta magát megvigasztalni és addig könyörgött az apjának, hogy hagyják el Názáretet, amíg végül az apja beleegyezett, hogy Szeфорiszba

költözzenek. A későbbi évek során a sok ifjúnak, aki megkérte a kezét, Rebeka csak egyféle választ adott. Csak egy célnak élt — várta, hogy eljőjön az óra, amikor ez, a számára legnagyobb férfi, aki valaha is élt, az élő igazság tanítójaként megkezdje a pályafutását. Követte is őt odaadóan, végig a nyilvános munkájának mozgalmas évei alatt, jelen volt azon a napon is (Jézus tudtán kívül), amikor győzelmesen bevonult Jeruzsálembe; és ott állt „az asszonyok között” Mária oldalán azon a végzetes és megrázóan szomorú délutánon, amikor keresztre feszítették az Ember Fiát, aki az ő számára és a fenti számtalan világ számára az, „akinek a lénye elragadó és aki tízezer közül a legkülönb”.

6. Jézus huszadik éve (Kr.u. 14)

127:6.1 (1403.5) Rebekának a Jézus iránti szerelméről suttogtak Názáretben és később Kapernaumban is, így, bár a következő évek során az őt megszerető emberek között sok nő is volt, Jézusnak többé nem kellett visszautasítania újabb jóhiszemű női vonzalomból eredő személyes ajánlatot. Ettől fogva az emberek odaadása Jézus iránt inkább a hódolat és a rajongás irányában nyilvánult meg. Férfiak és nők egyaránt odaadóan szerették őt, és pedig azért, amilyen volt, nem bármiféle önelégültségből vagy gyöngéd birtoklási vágyból. De sok éven át, amikor csak Jézus emberi személyisége szóba került, mindig felidéztek Rebeka odaadását is.

127:6.2 (1404.1) Mirjám, aki pontosan ismerte a Rebeka-ügy részleteit és hogy a bátyja miként mondott le még egy szépséges hajadon szerelméről is (nem tudván semmit a bátyja későbbi pályafutásában szerepet játszó tényezőről), eszményíteni

kezdte Jézust és megható, mély odaadással szerette őt, mint apját és mint bátyját.

127:6.3 (1404.2) Bár nemigen engedhették meg, Jézus különösen vágyódott arra, hogy felmenjen Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Az anyja, emlékezve a Rebekával kapcsolatban átélt nem is olyan régi élményére, bölcsen arra biztatta, hogy vállalkozzon az útra. Nem tudatosult benne határozottan, de mást sem akart, mint hogy beszéljen Lázárral és meglátogassa Mártát és Máriát. A családja után e három embert szerette a legjobban.

127:6.4 (1404.3) E jeruzsálemi utat Megiddón, Antipatriszon és Liddán keresztül haladva tette meg, részben ugyanazon az útvonalon, melyen az Egyiptomból Názáretbe való hazatérés során is haladtak. Négy nap alatt jutott el a páska-ünnepre és sokat gondolkodott az elmúlt idők azon eseményein, melyek Megiddóban és annak környékén történtek, mely terület Palesztina nemzetközi harcmezeje volt.

127:6.5 (1404.4) Jézus keresztülment Jeruzsálemen, csak annyi időre állt meg, hogy megnézzé a templomot és a látogatók tömegeinek gyülekezését. Különös és egyre erősödő idegenkedés alakult ki benne a Heródes által építtetett templommal szemben, ahol politikai alapon kinevezett papok működtek. Mindenekelőtt Lázárt, Mártát és Máriát akarta látni. Lázár Jézussal egykorú volt és most ő lett a ház feje; e látogatás idejére már Lázár anyját is eltemették. Márta alig egy évvel volt idősebb Jézusnál, Mária pedig kettővel volt fiatalabb. Jézus mindhármuk számára bálványozott eszménykép volt.

127:6.6 (1404.5) E látogatás alkalmával került sor a hagyomány elleni időszakosan kitörő lázadásai egyikére — ama szertartási

szokások miatti neheztelés kifejeződésére, mely szokásokat Jézus a mennyei Atyáról alkotott kép félreértelmezésének tekintett. Nem tudván, hogy Jézus eljön hozzájuk, Lázár úgy szervezte, hogy a barátaival tartja meg a páska-ünnepet a jerikói út melletti egyik szomszédos faluban. Jézus most azt javasolta, hogy üljék meg az ünnepet ott, ahol éppen vannak, Lázár házában. „De”, mondta Lázár, „nincs is ünnepi bárányunk”. Ekkor Jézus hosszas és meggyőző értekezésbe fogott abban az értelemben, hogy a mennyei Atyát nem igazán érdeklik az ilyen gyerekes és értelmetlen szertartások. Az ünnepélyes és odaadó imát befejezve felálltak, és Jézus így szólt: „Hadd szolgálják a népem gyermeki és homályos elméi az Istenüket úgy, ahogy Mózes meghagyta nekik; jobb ha így tesznek, de mi, akik megláttuk az élet fényét, ne közeledjünk az Atyánkhoz a halál sötétje révén. Legyünk szabadok az Atyánk örökkévaló szeretete igazságának tudatában.”

^{127:6.7 (1404.6)} Azon az estén nagyjából alkonyatkor e négy ember asztalhoz ült és ők voltak az elsők, akik olyan páska-ünnepet tartottak, amelyet a jámbor zsidók báránymáj nélkül ülnek meg. A kovásztalan kenyeret és a bort már előkészítették a páska-ünnepre, és ezeket a jelképeket, melyeket Jézus „az élet kenyérének” és „az élet vizének” nevezett, ő szolgáltatta ki a társainak, és ők az éppen megismert tanításoknak megfelelő ünnepélyességgel fogyasztották. Jézusnak szokása volt e szentségi szertartás elvégzése, amikor csak ellátogatott Betániába. Hazatértekor beszámolt minderről az anyjának. Mária először megrökönyödött, de azután fokozatosan megértette Jézus nézőpontját; mindazonáltal nagyon megkönnyebbült, amikor Jézus arról biztosította, hogy a páska-ünnepel kapcsolatos ezen új felfogását nem áll szándékában

bevezetni a családjánál is. Odahaza a gyermekekkel évről évre továbbra is „Mózes törvényei szerint” fogyasztotta a páska-ünnepi ételt.

127:6.8 (1404.7) Ebben az évben történt, hogy Mária hosszasan elbeszélgetett Jézussal a házasságról. Nyíltan megkérdezte tőle, hogy vajon megházasodna-e, ha nem volnának családi felelősségei. Jézus elmagyarázta neki, hogy bár a közvetlen feladata tiltja számára a házasságot, de azért egy kicsit már gondolkodott rajta. Kétségeit fejezte ki azt illetően, hogy valaha is megházasodik; azt mondta, hogy minden ilyen dolognak meg kell várnia az „ő órájának” eljövetelét, az időt, amikor „az Atyám munkáját el kell kezdenem”. Amióta eldöntötte, hogy nem válik belőle húsvér gyermekek apja, igen keveset foglalkozott az emberi házasság ügyével.

127:6.9 (1405.1) Ebben az évben újra hozzáfogott ahhoz, hogy a halandói és az isteni természetét egyszerű és hatékony emberi egyéniséggé szője. Az erkölcsi rendbeli és szellemi felfogásbeli gyarapodása is folytatódott.

127:6.10 (1405.2) Bár már minden názáreti vagyonukat (a házuk kivételével) felélték, ebben az évben egy kevés anyagi segítséghez jutottak abból, hogy eladták a kapernaumbeli tulajdonrészüket. Ez volt József teljes vagyonának utolsó darabja. Ezt az ingatlanüzletet Kapernaumban egy Zebedeus nevű hajóépítővel kötötték.

127:6.11 (1405.3) József ebben az évben végezte el a zsinagógai tanodát és felkészült arra, hogy munkába álljon az otthoni ácsműhely kis munkapadjánál. Bár az apja vagyona kimerült,

megvolt az esélyük, hogy sikeresen leküzdik a szegénységet, hiszen most már hárman is rendszeresen dolgoztak.

127:6.12 (1405.4) Jézusból gyorsan férfi lett, nem csak egy ifjú, hanem egy felnőtt. Jól megtanulta a felelősségvállalást. Most már tudja, hogy miként kell továbblépni a csalódás ellenére. Bátran talpra áll, amikor a tervei megghiúsulnak és a céljait átmenetileg nem tudja elérni. Már megtanulta, hogy miként legyen tisztességes és méltányos, még az igazságtalanság jelenlétében is. Most tanulja, hogy miként igazítsa hozzá a szellemi életről alkotott eszményképeit a földi létezés gyakorlati igényeihez. Most tanulja, hogy miként készítsen tervet az eszményelvűség felsőbb, távoli céljának eléréséhez, miközben megfontoltan dolgozik a szükségletekből eredő közelebbi és közvetlen cél elérésén. Folyamatosan elsajátítja annak módját, hogy miként egyeztesse össze a vágyait az emberi helyzettel járó hétköznapi igényekkel. Már majdnem tökéletesen elsajátította annak módját, hogy a szellemi hajtóerő energiájával miként működtesse az anyagi szinten való boldogulás működési rendjét. Lassan megtanulja, hogy miként éljen mennyei életet, miközben folytatja a földi létét is. Egyre inkább támaszkodik az ő mennyei Atyjának végső útmutatására, miközben betölti azt az atyai szerepet, hogy utat mutasson a földi családja gyermekeinek és irányítsa őket. Tapasztalatot szerez abban, hogy miként csikarja ki ügyesen a győzelmet a vereség közvetlen jelenlétében is; megtanulja, hogy az idő nehézségeit miként alakítsa át az örökkévalóság győzelmeivé.

127:6.13 (1405.5) Az évek múlásával e názáreti fiatalember folytatja az élet megtapasztalását úgy, ahogy azt a halandói húsvér testben megélik az idő és tér világain. Élményekben gazdag,

jellegzetes és kiteljesedett életet él az Urantián. E világot ama tapasztalatokban megérve hagyta el, melyeken a teremtményei keresztülmennek az első életük rövid és igen nehéz éveit alatt, a húsvér testbeli élet során. Mindez az emberi tapasztalás mindörökké a Világegyetem Egyeduralkodójáé marad. Ő a mi megértő bátyánk, rokonszenves barátunk, tapasztalt urunk és irgalmas atyánk.

127:6.14 (1405.6) Gyermekként hatalmas tudást halmozott fel; ifjúként szétválogatta, osztályozta ezt az ismeretanyagot, és megkereste az összefüggést benne; és most a teremtszűz embereként elkezdte megszervezni ezen elmébéli birtokait, hogy felkészüljön azoknak a felhasználására a későbbi tanítása, segédkezése és szolgálata során a halandó társai számára e világon és minden más lakott szférán szerte az egész Nebadon világegyetemben.

127:6.15 (1405.7) A világra a teremtszűz csecsemőjeként született, leélte a gyermeki létét és átesett a későbbi ifjú és fiatal férfikor életszakaszokon is; most ott áll a kiteljesedett férfikor küszöbén, az emberi élettapasztalatokban bővelkedve, az emberi természet ismeretével bőven ellátva és az emberi természet gyarlóságai iránti teljes megértéssel. Szakértőjévé válik annak az isteni módszernek, hogy kinyilatkoztassa az ő paradicsomi Atyját mindenféle korú és létszakaszú halandó teremtménynek.

127:6.16 (1406.1) Most felnőtt férfiként — a teremtszűz felnőttjeként — arra készül, hogy folytassa ama legfőbb küldetését, hogy kinyilatkoztassa Istent az embereknek és elvezesse az embereket Istenhez.

128. írás

Jézus korai felnőttkora

128:0.1 (1407.1) AHOGY a názáreti Jézus megkezdte a felnőttkori életének első éveit, addig is és azután is úgy élt, ahogy egy rendes és átlagos emberi életet élnek a földön. Jézus úgy jött e világra, ahogy a többi gyermek; semmi köze sem volt a szülei kiválasztásához. Ő választotta e különös világot, mint a bolygót, ahol teljesíti a hetedik és egyben utolsó alászállását, a halandói húsvér testhez hasonló alakban való megtestesülést, de egyébként természetes úton jelent meg a világon, a teremtszrész gyermekeként nőtt fel és úgy küzdött a környezeti nehézségekkel, ahogy más halandók is teszik ezen a földön és a hasonló világokon.

128:0.2 (1407.2) Mindig tartsátok szem előtt a Mihály-féle urantiai alászállás kettős célját:

128:0.3 (1407.3) 1. A halandó testben élő emberi teremtmény teljes élete megélésének megtapasztalása, a fennhatóságának kiteljesítése a Nebadonban.

128:0.4 (1407.4) 2. Az Egyetemes Atya kinyilatkoztatása az idő és tér világainak halandó lakói számára és e halandóknak még eredményesebb módot mutatni az Egyetemes Atya jobb megértéséhez.

128:0.5 (1407.5) Minden más teremtményi haszon és világegyetemi előny véletlen jellegű és másodlagos volt a halandói alászállás fő célkitűzéseikhez képest.

1. A huszonegyedik év (Kr.u. 15)

128:1.1 (1407.4) A felnőttkorba lépéssel Jézus hozzáfogott ahhoz a komoly és teljes mértékben öntudatos feladathoz, hogy kiteljesítse az ő értelmes teremtményei legalsóbb rendű formájának életével kapcsolatos ismeretek elsajátításának megtapasztalását, amely által véglegesen és teljesen elnyeri a jogot a maga teremtetten világegyetem feletti korlátlan uralkodásra. Ehhez az óriási feladathoz a kettős természetének teljes tudatában kezdett hozzá. De ekkorra a két természetét már hatékonyan eggyé szervezte — a názáreti Jézussá.

128:1.2 (1407.5) József-fia-Jósua nagyon is tisztában volt azzal, hogy ember, halandó ember, aki asszonytól született. Ez látszik az első címének, az Ember Fia címnek a választásából is. Valóban húsból és vérből való volt, és még ma is, amikor önálló hatáskörben ura egy világegyetem végső rendeltetésének, a számos kiérdemelt címe mellett még mindig viseli az Ember Fiáét is. A szó szoros értelmében igaz, hogy az Egyetemes Atya teremtménye Szava — a Teremtő Fiú — „hússá lett és a teremtményrész embereként élt az Urantíán”. Dolgozott, elfáradt, pihent és aludt. Éhséget érzett és e szükségleteit étellel elégítette ki; szomjazott és a szomját vízzel oltotta. Megtapasztalta az emberi érzések és érzelmek teljes sorát; „minden dologban megmérettetett, éppen úgy, ahogy ti”, és szenvedett és meghalt.

128:1.3 (1407.6) Tudást gyűjtött, tapasztalatot szerzett és ezeket bölcsességgé egyesítette, éppen úgy, ahogy a teremtményrész más halandói is teszik. Egészen a megkeresztelkedéséig nem élt természetfeletti hatalommal. A József és Mária fiaként őt jellemző emberi felruházottságnak részét nem képező közvetítőt nem vett igénybe.

128:1.4 (1408.1) Az emberi lét előtti létezése sajátosságai tekintetében Jézus megüresítette magát. A nyilvános munka megkezdése előtt az emberekkel és a történésekkel kapcsolatos tudását teljes mértékben maga korlátozta. Igazi ember volt az emberek között.

128:1.5 (1408.2) Mindörökre és dicsőségesen igaz: „Olyan magas urunk van, akit meg tudnak érinteni a mi gyengeségeink. Olyan Urunk van, aki minden tekintetben megmérettetett és megkísértetett, ahogy mi is, mégis bűn nélküli ő.” És mivel ő maga is szenvedett, megmérettetett és kipróbáltatott, bőséges az ő megértése és segédkezése azok iránt, akik összezavarodottak és csüggedtek.

128:1.6 (1408.3) A názáreti ács most már teljesen megértette az előtte álló munkát, de úgy döntött, hogy az emberi életét annak természetes menete szerint éli meg. E dolgok némelyikében ő valóban példa a halandó teremtményei előtt, pontosan úgy, ahogy fel is van jegyezve: „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, mint amely Krisztus Jézusban is volt, aki, lévén Isten természetű, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta furcsa dolognak. Hanem kis jelentőségűvé tette magát és teremtményi alakot öltve az emberekhez hasonlóként született meg. Külsőre emberként megjelenve megalázkodott és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”

128:1.7 (1408.4) Úgy élte a halandói életét, ahogy az emberi család minden tagja is éli az övét, „aki a húsvér testbeli napjai során oly gyakran ajánlott fel imákat és fohászokat, még erős érzelmek és könnyek között is, Őhozzá, aki meg tudja menteni minden rossztól, és az ő imái azért voltak eredményesek, mert hitt”. Minélfogva megillette őt minden szempontból, hogy a

testvéreihez hasonlóvá váljon, hogy az ő irgalmas és megértő legfőbb uruk lehessen.

128:1.8 (1408.5) Az emberi természetét illetően sohasem voltak kétségei; az magától értetődően és mindig jelen volt a tudatában. Az isteni természetét illetően azonban mindig helye volt a kétségnek és a feltételezésnek, legalábbis így volt ez a megkeresztelkedésig. Az isteniségének felismerése lassú és emberi nézőpontból természetes evolúciós megnyilatkozás volt. Az isteniség megnyilatkozása és tudatosulása Jeruzsálemben kezdődött, amikor még tizenhárom éves sem volt, s amikor sor került az emberi létének első természetfeletti eseményére; és az isteni természetének tudatosulását elindító ezen élmény betetőzésére akkor került sor, amikor a húsvér testbeli léte alatti második természetfeletti élmény megtörtént, az a mellékesemény, mely a János által való megkeresztelését kísérte a Jordánban, mely esemény az ő nyilvános lelkipásztori és tanítói létpályájának kezdetét jelezte.

128:1.9 (1408.6) E két mennyei látogatás között, melyek közül az egyikre a tizenharmadik életévben, a másikkra pedig a megkeresztelésekor került sor, a megtestesült Teremtő Fiú életében nem történt semmi természetfeletti vagy emberfölötti. Ettől függetlenül a betlehemi csecsemő, a gyermek, az ifjú és a názáreti férfi a valóságban a világegyetem megtestesült Teremtője volt; de egyszer sem használta e hatalmat semmilyen módon, és az emberi életének megélése során egészen addig a napig, amikor János megkeresztelte, nem is vette igénybe a mennyei személyiségek útmutatását, kivéve az őrangyal-szeráfját. Mi, akik tanúsítjuk, tudjuk mit beszélünk.

128:1.10 (1408.7) De azért a húsvér testbeli életének évei alatt végig valóban isteni volt. Ténylegesen is ő volt a paradicsomi Atya egyik Teremtő Fia. Amikor végül elindult a nyilvános létpályáján, miután a szó szoros értelmében kiteljesítette a fennhatóság megszerzéséhez szükséges tisztán halandói tapasztalását, nem habozott nyilvánosan is tudatni, hogy ő az Isten Fia. Nem habozott kijelenteni, hogy „én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó”. A későbbi időben nem tiltakozott, amikor úgy nevezték, mint a Dicsőség Ura, a Világegyetem Ura, a teremtésösszesség Úr Istene, Izráel Szentje, a mindenek Ura, Urunk és Istenünk, a velünk lévő Isten, olyan névvel bíró, mely fölötte van minden névnek minden világon, a világegyetem Mindenhatósága, e teremtésösszesség Világegyetemi Elméje, Akiben benne rejlik a tudomány és a bölcsesség minden kincse, Annak teljessége, aki minden dolgot kitölt, az örökkévaló Isten örökkévaló Szava, Ő, aki minden dolog előtt volt és akiben minden dolog fennáll, a mennyek és a föld Teremtője, a világegyetem Megtartója, az egész föld Bírāja, az örök életet Adó, az Igaz Pásztor, a világok Megszabadítója és az üdvözülésünk Vezére.

128:1.11 (1409.1) Sohasem tiltakozott e címek egyike ellen sem, melyekkel azután illették, hogy átlépett a tisztán emberi életéből ama későbbi életéveibe, amikor teljesen tudatosult benne az ő isteniség-szolgálat az emberi mivoltában és az emberiségért, és az emberiségnek e világon és minden más világ számára. Jézus a neki felkínált címek közül csak egy ellen tiltakozott: amikor egyszer Immanuelnak szólították, csak annyit felelt, „Az nem én vagyok, hanem a bátyám.”

128:1.12 (1409.2) Jézus mindig, még azután is, hogy megkezdte a nagyszabású életét a földön, engedelmesen alávetette magát a mennyei Atya akaratának.

128:1.13 (1409.3) A megkeresztelkedése után nem is gondolt olyasmire, hogy engedélyezze az őszinte híveinek és a hálás követőinek, hogy imádják. Még amikor a szegénységgel küszködött és a két kezével keményen dolgozott, hogy kielégítse a családja életszükségleteit, már akkor erősödött benne a tudat, hogy ő az Isten Fia; tudta, hogy ő alkotta a mennyeket és magát e földet is, épp amelyen most az emberi létét éli. A mennyei lények seregei szerte a nagy és szemlélődő világegyetemben hasonlóképpen tudták, hogy e názáreti férfi az ő szeretett Uruk és Teremtő-atyjuk. Feszült várakozás járta át a Nebadon világegyetemet ezekben az években; minden mennyei szem folyamatosan az Urantiára — Palesztinára — szegeződött.

128:1.14 (1409.4) Ebben az évben Jézus Józseffel ment Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Lévé, hogy Jakabot is ő vitte el a templomi felavatásra, a kötelességének tartotta, hogy így tegyen Józseffel is. Jézus sohasem mutatott részrehajlást a családjával kapcsolatos dolgokban. Józseffel a megszokott, Jordán völgyi útvonalon ment Jeruzsálembe, de Názáretbe a Jordántól keletre eső útvonalon tért vissza, mely Amathuszon át vezetett. A Jordán mentén lefelé haladva Jézus elmesélte Józsefnek a zsidó történelmet, a visszaúton pedig mesélt neki Ruben, Gád és Gileád híres törzseiről, melyek a hagyomány szerint itt, a folyótól keletre eső vidékeken éltek.

128:1.15 (1409.5) József számos célirányos kérdést tett fel Jézusnak az életküldetését illetően, de a kérdései többségére Jézus csak

annyit volt hajlandó válaszolni, hogy „még nem jött el az én időm”. E bensőséges vitákban azonban elejtett számos olyan szót, melyekre József visszaemlékezett a későbbi évek mozgalmas eseményei során. Jézus Józseffel együtt a három barátjánál, Betániában töltötte ezt a páska-ünnepet, amint az szokása volt, amikor csak Jeruzsálemben járt e megemlékezési alkalmakkor.

2. A huszonkettedik év (Kr.u. 16)

^{128:2.1 (1409.6)} Ez az év azok közé tartozott, amelyek során Jézus öccsei és húgai a kamaszkori gondok és alkalmazkodási nehézségek által jellemzett megpróbáltatásokkal és gyötrelmekkel szembesültek. Jézus öccsei és húgai most hét és tizennyolc éves kor között jártak, és sok munkát adott neki, hogy segítse őket az értelmi és érzelmi életük nyiladozása alatt. Így tehát úgy kellett megbirkóznia a kamaszkori nehézségekkel, ahogyan azok az öccsei és húgai életében megnyilvánultak.

^{128:2.2 (1410.1)} Simon ebben az évben fejezte be a tanodát és állt munkába Jézus régi gyermekkori pajtásánál és mindig résen lévő védelmezőjével, Jákobbal, a kőfaragóval. Több családi tanácskozás eredményeként úgy döntöttek, hogy nem volna bölcs dolog, ha minden fiú ácsnak állna. Úgy gondolták, hogy a mesterségek körének bővítésével felkészülhetnek arra, hogy egész épületek felépítésére szerződhessenek. Megismételjük, hogy nem mindannyiuk munkaideje volt teljesen kitöltve, mert korábban hármójuk is teljes munkaidős ácsként dolgozott.

^{128:2.3 (1410.2)} Jézus ebben az évben is folytatta a házi ácsmunkákat és asztalosmunkákat, de az ideje nagy részét az átutazókat

kiszolgáló javítóműhelyben töltötte. Jakab ekkor kezdett el kijárni hozzá az üzletbe részidőben. Az év második felében, amikor nemigen akadt ácsmunka Názáretben, Jézus Jakabra bízta a javítóműhelyt és Józsefre az otthoni munkapadot, míg ő maga átment Szeferiszba, hogy ott egy kovács mellett dolgozzon. Hat hónapon át dolgozott fémekkel és komoly szakértelemre tett szert az üllő melletti munkában.

^{128:2.4 (1410.3)} Mielőtt hozzákezdett volna a szeferiszi új munkájához, Jézus megtartotta a rendszeres családi tanácskozások egyikét és Jakabot, aki akkoriban éppen elmúlt tizennyolc éves, mint a család megbízott vezetőjét ünnepélyesen beiktatta. Őszinte támogatásáról biztosította az öccsét és teljes együttműködést ígért neki, valamint határozott engedelmességi ígéretet vett Jakab számára a család minden egyes tagjától. Ettől a naptól fogva Jakab viselte a teljes anyagi felelősséget a család iránt, Jézus pedig hetente teljesítette az anyagi hozzájárulást az öccsének. Jézus többé nem vette át Jakabtól az irányítást. Mialatt Szeferiszban dolgozott, minden éjszakára hazatérhetett volna, ha a szükség úgy hozza, de inkább tudatosan távol maradt, hivatkozva a rossz időre és egyéb okokra, de az igazi oka az volt, hogy felkészítse Jakabot és Józsefet a család iránti felelősség viselésére. Szombatonként Jézus hazatért Názáretbe, és amikor szükség volt rá, hétköznapi is, hogy megfigyelje, működik-e az új terve, s hogy tanácsot adjon és egyéb hasznos javaslatokat tegyen.

^{128:2.5 (1410.4)} Léven, hogy a hat hónap nagy részét Szeferiszban töltötte, ez Jézus számára új lehetőséget teremtett arra, hogy jobban megismerje a nem-zsidók életszemléletét. Nem-zsidókkal dolgozott, velük élt együtt, és minden lehetséges

módon közelről és alaposan megfigyelte a nem-zsidók életmódbeli és gondolkodási szokásait.

^{128:2.6 (1410.5)} A Heródes Antipász szűkebb hazáját jelentő város erkölcsi alapelvei oly messze alulmúlták még az átutazóktól szenvedő Názáretét is, hogy a hathónapos szeforiszi ottlét végén Jézus bizony nem habozott indokot keresni a Názáretbe való hazatérésre. A munkatársainak csoportja éppen akkor kapott megrendelést közmunkára Szeforiszban és Tibériás új városában is, és Jézusnak nem akaródzott semmiféle olyan munkát vállalni, mely Heródes Antipász felügyelete alatt áll. Egyéb okai is voltak annak, amiért Jézus úgy vélte, hogy bölcsőbb hazamenni Názáretbe. A javítóműhelybe való visszatértekor már nem vette vissza a család ügyeinek személyes irányítását. Jakabbal együtt dolgozott az üzletben és amennyire csak lehetséges volt, hagyta, hogy Jakab felügyelje az otthoni dolgokat. Jakabnak a családi kiadások és a családi költségvetés feletti rendelkezési joga nem változott.

^{128:2.7 (1410.6)} Jézus ezzel a bölcs és átgondolt tervvel készítette elő a terepet ahhoz, hogy később visszavonuljon a családjá ügyeiben való tevékeny részvételtől. Amint Jakab már kétéves gyakorlatot szerzett a család megbízott vezetőjeként való működés terén — és ez két teljes évvel azelőtt megtörtént, hogy ő (Jakab) megházasodott volna — Józsefet bízta meg a háztartási pénz feletti gondnoksággal és a ház ügyeinek általános irányításával.

3. A huszonharmadik év (Kr.u. 17)

^{128:3.1 (1411.1)} Ebben az évben a pénzügyi nehézségek valamelyest enyhültek, mivel négyen is dolgoztak. Mirjámnak komoly

bevételei voltak a tej- és vajeladásból; Mártából kiváló takács vált. A javítóműhely vételárának már több mint a harmadát kifizették. A helyzet úgy alakult, hogy Jézus három hétre felhagyott a munkával és elvitte Simont a páska-ünnepre Jeruzsálembe, és ez volt a leghosszabb időtartam, melyet napi kemény munka nélkül töltött az apja halála óta.

128:3.2 (1411.2) Jeruzsálembe a Tízváros irányában utaztak, Pellán, Geraszán, Filadelfián, Hesbonon és Jerikón keresztül. A tengerparti útvonalon tértek vissza Názáretbe, Lidda, Joppa, Cezárea érintésével, onnan pedig megkerülve a Kármel-hegyet Ptolemais és Názáret felé. Az út során Jézus alaposan megismerhette Palesztinának a jeruzsálemi térségtől északra eső területeit.

128:3.3 (1411.3) Filadelfiában Jézus és Simon megismerkedett egy Damaszkuszról való kereskedővel, aki olyannyira megkedvelte a két názáreti utazót, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy szakítsák meg útjukat az ő jeruzsálemi házánál. Mialatt Simon ellátogatott a templomba, Jézus sok időt töltött azzal, hogy e művelt és sokat utazott emberrel a világ dolgairól beszélgessen. E kereskedőnek a tulajdonában több mint négyezer teherhordóteve volt; voltak érdekeltségei szerte a római világban és most is éppen Rómába tartott. Azt javasolta, hogy Jézus menjen vele Damaszkuszba és kapcsolódjon be az ő keleti áru-behozatali üzletébe, Jézus azonban közölte vele, hogy nem tudná igazolni azt, hogy éppen most ilyen messzire megy a családjától. De a hazafelé vezető út alatt sokat gondolt e távoli városokra és a távol-nyugat, valamint a távol-kelet messzebbre eső országaira, azokra az országokra, melyeket a csoportos utazók és a csoportvezetők oly gyakran emlegettek.

^{128:3.4 (1411.4)} Simon nagyon élvezte a látogatást Jeruzsálemben. Annak rendje és módja szerint felvették Izráel államközösségébe a parancsolat új fiainak páska-ünnepi felavatásán. Mialatt Simon a páska-ünnepi szertartásokon vett részt, addig Jézus elvegyült a látogatók tömegében és sok érdekes beszélgetést folytatott számos nem-zsidó áttérrel.

^{128:3.5 (1411.5)} Mindeme találkozások közül talán a leginkább említésre méltó az István nevű görög férfival való találkozása volt. E fiatalember először járt Jeruzsálemben és Jézussal a páska-ünnepi hét csütörtökén találkozott. Mialatt az ásmoni palota felé sétáltak, hogy megtekintsék azt, Jézus alkalmi beszélgetést kezdeményezett, melynek az lett az eredménye, hogy kölcsönösen felkeltették egymás érdeklődését, és ebből azután egy négyórás beszélgetés kerekedett az életmódról és az igaz Istenről, az ő imádásáról. Istvánra nagyon mély benyomást gyakoroltak Jézus szavai; sohasem felejtette el azokat.

^{128:3.6 (1411.6)} Ugyanez az István volt az, aki később hinni kezdett Jézus tanításaiban, és akinek merészsége a korai evangélium hirdetésében oda vezetett, hogy a feldühödött zsidók halálra kövezték. István némely rendkívül merész álláspontja az új evangéliumról általa alkotott nézeteket illetően ennek, a Jézussal folytatott korai beszélgetésnek a közvetlen következménye volt. De István soha még csak nem is sejtette, hogy az a galileai, akivel tizenöt évvel korábban beszélgetett, azonos azzal, akiről később azt hirdette, hogy ő a világ Megmentője, és aki miatt rövidesen meg kellett halnia, s ezzel őbelőle vált az újonnan megjelenő keresztény hit első vértanúja. Amikor Istvánnak az életébe került, hogy támadást intézett a zsidó templom és annak hagyományos gyakorlata

ellen, jelen volt egy Saul nevezetű, tárzusi illetőségű ember is. Amikor Saul látta, hogy e görög miként képes meghalni a hitéért, elöntötték a szívét azok az érzelmek, melyek később rábírták arra, hogy kiálljon azon ügy mellett, melyért István meghalt; belőle lett később a harcias és fékezhetetlen Pál, a keresztény vallás bölcselője, sőt talán az egyedüli alapítója.

128:3.7 (1412.1) A páska-ünnepi hetet követő vasárnapon Simon és Jézus visszaindult Názáretbe. Simon sohasem felejtette el azokat a dolgokat, amelyeket Jézus az út során tanított neki. Mindig is szerette Jézust, de most úgy érezte, hogy már kezdi megismerni az ő apja-bátyját. Számos meghitt beszélgetést folytattak, mialatt átutaztak a vidéken és mialatt az út mentén az ételeiket készítették. Csütörtökön délben értek haza, és az egész család késő éjszakáig virrasztott Simon élménybeszámolóját hallgatva.

128:3.8 (1412.2) Mária lelki nyugalmát igencsak feldúlta, amikor meghallotta Simon beszámolóját arról, hogy Jézus Jeruzsálemben az idejének nagy részét „idegenekkel, különösen a távoli országokból származókkal való ismerkedéssel” töltötte. Jézus családja sohasem tudta megérteni az ő komoly érdeklődését az emberek iránt, azt a vágyát, hogy odamenjen hozzájuk, hogy megismerje az életmódjukat, és hogy megtudja, mit is gondolnak.

128:3.9 (1412.3) A názáreti családot egyre inkább lekötötték a maguk közvetlen emberi gondjai; nem gyakran került szóba Jézus jövőbeli küldetése, és ő maga nagyon ritkán beszélt a jövőbeli létpályájáról. Az anyjának ritkán jutott eszébe, hogy Jézus az ígéret gyermeke. Lassan feladta azon elképzelését, hogy Jézusnak valamilyen isteni küldetést kell teljesítenie a földön,

bár a hite néha erőre kapott, amikor egy-egy pillanatra felidézte Gá브리elnek a gyermek születése előtti látogatását.

4. A damaszkuszi mellékesemény

^{128:4.1 (1412.4)} Az év utolsó négy hónapját Jézus Damaszkuszban töltötte annak a kereskedőnek a vendégeként, akivel egy jeruzsálemi útja során, Filadelfiában találkozott először. E kereskedő egyik képviselője kereste meg Jézust, amikor Názáreten átutazott, és elkísérte őt Damaszkuszba. E félzsídó kereskedő felajánlotta, hogy egy rendkívül nagy összeget áldoz egy vallásbölcseleti tanhely alapítására Damaszkuszban. Az volt a terve, hogy talán még Alexandriát is felülmúló oktatási központot hoz létre. Azt javasolta, hogy Jézus haladéktalanul keljen útra és keresse fel a világ oktatási központjait, előkészítve azt, hogy majdan ő lehessen ennek az új vállalkozásnak a vezetője. Ez volt az egyik legnagyobb kísértés, mellyel Jézus valaha is szembesült a tisztán emberi létpályája során.

^{128:4.2 (1412.5)} A kereskedő rövidesen egy tizenkét fős, kereskedőkből és pénzváltókból álló csoportnak mutatta be Jézust, akik hajlandók voltak támogatni ezen új tanoda tervét. Jézus komoly érdeklődést mutatott a javasolt tanintézet iránt, segített nekik a megszervezésével kapcsolatos tervezésben, de mindig kifejezésre juttatta azon aggodalmát, hogy az egyéb és meg nem nevezett, ám korábbi keletű kötelezettségei miatt nem fogadhatja el ennek a nagy horderejű vállalkozásnak a vezetését. Az önjelölt jótevője nem tágitott, és jó fizetség mellett otthon alkalmazta Jézust különféle fordítási munkákra, mialatt ő, a felesége és a fiai és lányai megpróbálták rábírní Jézust, hogy fogadja el a kínált megtiszteltetést. De ő nem állt

kötélnek. Jól tudta, hogy a földi küldetését nem támogathatják oktatási intézmények; tudta, hogy a legkisebb mértékben sem szabad alávetnie magát az „emberek tanácsainak”, legyenek azok bármily jó szándékúak is.

^{128:4,3 (1412.6)} Őt, akit a jeruzsálemi vallási vezetők elutasítottak, még azután is, hogy megmutatta a vezetői nagyságát, most a damaszkuszi üzletemberek és pénzváltók elismerték és meghívták vezető tanítónak, és tették mindezt akkor, amikor Jézus még egy jelentéktelen és ismeretlen názáreti ács volt.

^{128:4,4 (1412.7)} A családjának sohasem beszélt erről az ajánlatról, és ennek az évnek a végére Jézus már újra Názáretben volt, úgy látva el a napi feladatait, mintha sohasem kapta volna azokat a hízalgő ajánlatokat a damaszkuszi barátaitól. E damaszkuszi férfiak sem társították az egész zsidóságot felforgató későbbi kapernaumbeli polgárt azzal a korábbi názáreti áccsal, aki vissza merte utasítani azt a megtiszteltetést, melyet a közösen összeadott vagyonuk szerezhetett volna neki.

^{128:4,5 (1413.1)} Jézusnak felettébb ügyesen és szándékosan sikerült úgy terelnie az életének történéseit, hogy azok a világ szemében sohasem kapcsolódtak össze egy és ugyanazon személy dolgaiként. A későbbi évek során sokszor hallgatta meg éppen ezt a történetet arról a különös galileairól, aki nem volt hajlandó élni azzal a lehetőséggel, hogy Alexandriával versengeni képes tanintézetet alapítson Damaszkuszban.

^{128:4,6 (1413.2)} Arra törekedvén, hogy a földi élettörténéseinek bizonyos elemeit egymástól elkülönítse, Jézus határozott célt követett. El akarta kerülni ugyanis egy olyan sokrétű és látványos pályafutás felépülését, mely a későbbi

nemzedékekben a tanító iránti tiszteletet kelti fel, ahelyett, hogy azon igazság követésére venné rá őket, melyet megélt és tanított. Jézus nem akart olyan emberi előmenetelről emléket hagyni, mely elterelhette volna a figyelmet a tanításáról. Már nagyon korán felismerte, hogy a követői kísértést éreznének arra, hogy egy róla szóló vallást alakítsanak ki, mely aztán versengene az országról szóló azon evangéliummal, melyet a világnak hirdetni akart. Ennek megfelelően következetesen arra törekedett, hogy a mozgalmas létpályája alatt elnyomjon minden olyasmit, amiről úgy gondolta, hogy e természetes emberi hajlam révén felhasználható a tanító felmagasztalásához, a tanításai hirdetésével szemben.

^{128:4.7 (1413.3)} Ugyanez a szándék magyarázza azt is, hogy miért engedte, hogy különféle elnevezésekkel illessék a változatos földi életének különböző szakaszaiban. Megismételjük, hogy nem akarta, hogy bármilyen indokolatlan befolyás miatt a családja vagy mások esetleg a legőszintébb meggyőződésük ellenére legyenek kénytelenek hinni őbenne. Mindig is elutasította azt, hogy jogtalan vagy tisztességtelen előnyre tegyen szert az emberi elmével szemben. Nem akarta, hogy az emberek higgyenek benne, hacsak a szívük nem válaszolt a tanításaiban megnyilvánuló szellemi valóságokra.

^{128:4.8 (1413.4)} Ennek az évnek a végére a názáreti otthonuk ügyei elég simán mentek. A gyermekek felcseperedőben voltak, és Mária kezdett hozzászokni ahhoz, hogy Jézus távol van otthonról. Jézus a keresetét továbbra is átadta Jakabnak a család támogatása címén, csak egy kisebb részt tartott meg magának a közvetlen, személyes kiadásaira.

^{128:4.9 (1413.5)} Az évek múlásával egyre nehezebben lehetett felismerni, hogy ez az ember az Isten Fia a földön. Úgy látszott, hogy egészen olyan, mint a teremtsérsz egyedei, csak egy ember az emberek között. A mennyei Atya rendelte úgy, hogy az alászállás így folytatódjon.

5. A huszonnegyedik év (Kr.u. 18)

^{128:5.1 (1413.6)} Ez volt Jézusnak az első, a családi felelősségtől mentesen töltött éve. Jakab nagyon sikeresen intézte a ház ügyeit Jézus tanácsai és anyagi segítsége igénybevétele mellett.

^{128:5.2 (1413.7)} Az idei páska-ünnepet követő héten egy fiatalember érkezett Alexandriából Názáretbe, hogy megszervezzon egy találkozót az év folyamán Jézus és egy csoport alexandriai zsidó között valahol a palesztinai tengerparton. A megbeszélés időpontjául június közepét tűzték ki, és Jézus elutazott Cezáreába, hogy találkozzon öt jeles alexandriai zsidóval, akik nagyon kérték Jézust, hogy telepedjen le a városukban vallási tanítóként, azzal kecsegtetve, hogy első lépésként ő töltené be a központi zsinagógájuk előéneklőjének helyettesi tisztét.

^{128:5.3 (1414.1)} E bizottság szószólói elmondták Jézusnak, hogy Alexandria arra rendeltetett, hogy a zsidó műveltség központjává váljon az egész világ számára; hogy a zsidó ügyek hellenisztikus irányzata gyakorlatilag már megelőzte a babiloni irányzatot. Emlékeztették Jézust a lázadás baljós hangjaira Jeruzsálemben és szerte Palesztinában, és azt bizonygatták, hogy a palesztinai zsidók bármiféle felkelése egyenlő a nemzeti öngyilkossággal, hogy Róma vaskeze három hónap alatt szétveri a lázadást, és hogy Jeruzsálemet el fogják pusztítani, a templomot le fogják rombolni, s hogy kő kövön nem marad.

128:5.4 (1414.2) Jézus meghallgatta az egész mondandójukat, megköszönte a bizalmat, és elhárítva az Alexandriába költözéssel kapcsolatos ajánlatot, lényegében azt mondta, hogy „még nem jött el az én időm”. Az alexandriaiak teljesen összezavarodtak e nyilvánvaló közönytől, melyet Jézus a neki felkínált megtiszteltetés iránt mutatott. Mielőtt elbúcsúztak tőle, megajándékozták egy zacskó pénzzel az alexandriai barátai megbecsülése jeléül és kárpótlásul az idejéért és kiadásaiért, amiért Cezáreába kérték, hogy tanácskozzon velük. De a pénzt is visszautasította, mondván: „József háza sohasem fogadott el könyöradományt, és nem ehetjük más kenyerét, míg a karom erős és a testvéreim dolgozni tudnak.”

128:5.5 (1414.3) Az egyiptomi barátai hajóra szálltak és elindultak haza, és a következő évek során, amikor hírét vették, hogy a kapernaumbeli hajóépítő milyen felfordulást okoz Palesztinában, közülük csak kevesen sejtették, hogy ő volt az időközben felnőtt betlehemi csecsemő és ugyanaz a furcsán viselkedő galileai, aki teketória nélkül elhárította a felkérést, hogy nagy tanítóvá váljon Alexandriában.

128:5.6 (1414.4) Jézus visszatért Názáretbe. Ennek az évnak a hátralévő része az egész pályafutásának legeseménytelenebb hat hónapja volt. Élvezte ezt az átmeneti, lélegzetvételnyi időt, amikor szünetelt a gondok megoldásának és a nehézségek leküzdésének megszokott programja. Sok bensőséges együttlétet élt meg a mennyei Atyjával és rengeteget fejlődött az emberi elméje feletti uralom megszerzése terén.

128:5.7 (1414.5) De az emberi ügyek az idő és tér világain nem sokáig mennek simán. Jakab decemberben bizalmas megbeszélést folytatott Jézussal, tudtára adva, hogy nagyon beleszeretett

Esztába, egy názáreti fiatal nőbe, és hogy valamikor majd szeretnének összeházasodni, ha a dolgot nyélbe tudják ütni. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy József hamarosan betölti a tizennyolc éves kort, és hogy ez jó alkalom volna a számára, hogy tapasztalatot szerezzen abban, hogy mennyire boldogul a családfői feladattal. Jézus megadta a hozzájárulását Jakab megházasodásához két évvel későbbre, feltéve, hogy időközben megfelelően felkészíti Józsefet az otthoni ügyek vezetésére.

^{128:5.8 (1414.6)} És ekkor a dolgok elkezdtek megtörténni — házasságkötés volt készülöben. Jakab azon sikerén felbuzdulva, hogy elnyerte Jézus beleegyezését a házasságkötésbe, Mirjám is a bátyja-apja elé állt a terveivel. Jákob, az ifjabb kőfaragó, egykor Jézus önjelölt bajnoka, jelenleg Jakab és József üzlettársa, már régóta szerette volna elnyerni Mirjám kezét. Miután Mirjám ismertette Jézussal a terveit, Jézus úgy rendelkezett, hogy Jákob jöjjön el és hivatalosan is kérje meg a lányt és megígérte, hogy áldását fogja adni a házasságra, mihelyt Mirjám úgy érzi, hogy Márta már felkészült a legidősebb leány feladatainak ellátására.

^{128:5.9 (1414.7)} Amikor otthon volt, Jézus folytatta a tanítást az esti tanodában heti három alkalommal, gyakran olvasott fel az írásokból a zsinagógában szombatonként, meglátogatta az anyját, tanította a gyerekeket és általában véve is úgy viselkedett, mint az Izráel államközösségébe tartozó Názáret derék és tiszteletreméltó polgára.

6. A huszonötödik év (Kr.u. 19)

^{128:6.1 (1415.1)} Ez az év úgy indult, hogy a názáreti család minden tagja jó egészségnek örvendett és az év során minden gyermek befejezte az előírt képzést, kivéve azt az oktatást, melyet Mártának Rúth számára teljesítenie kellett.

^{128:6.2 (1415.2)} Jézus az emberi faj egyik legerőteljesebb és legkifinomultabb egyede volt, mely Ádám kora óta a földön megjelent. A testi fejlődése fenségesen alakult. Az esze tevékeny, éles és kutató volt — összehasonlítva a kortársai átlagos elmebéli alkatával, az elmebeli képességei óriási méreteket öltöttek — és a szelleme valóban emberien isteni volt.

^{128:6.3 (1415.3)} A család pénzügyi helyzete a József-féle ingatlan elvesztése óta most volt a legjobb. Teljesítették az utolsó részletfizetést is az átutazók pihenőhelye melletti javítóműhelyért; nem tartoztak senkinek és évek óta először volt némi megtakarított pénzük is. Lévén, hogy a helyzet így alakult, és mert a többi öccsét is ő vitte el először a páska-ünnepre Jeruzsálembe, Jézus úgy döntött, hogy most Júdást (aki éppen akkor fejezte be a tanulmányait a zsinagóga tanodájában) kíséri el az első templomlátogatására.

^{128:6.4 (1415.4)} Jeruzsálembe és onnan vissza ugyanazon az útvonalon haladtak a Jordán völgyén át, mivel Jézus attól tartott, hogy bajba kerülnek, ha az öccsével Szamarián keresztül mennek. Júdás már Názáretben is több kisebb bajba került a heves természete, valamint az erős hazafias érzelmei miatt.

^{128:6.5 (1415.5)} Idejekorán értek Jeruzsálembe és éppen az első templomi látogatásra tartottak, melynek pusztá látványa a lelke

mélyéig felkavarta Júdást és erős felindulást keltett benne, amikor is véletlenül összetalálkoztak a betániai Lázárral. Mialatt Jézus Lázárral beszélgetett és a páska-ünnep közös megülését próbálta megszervezni, Júdás komoly bajba sodorta mindannyiukat. A közelben állt őrséget egy római katona, aki tiszteletlen megjegyzést tett egy arra haladó zsidó leányra. Júdásban felizzott a felháborodás és nem habozott kifejezésre juttatni a neheztelését az ízléstelenség miatt a katonával szemben és persze az ő hallótávolságán belül. Akkortájt a római légiosok nagyon érzékenyen fogadtak minden olyasmit, ami a zsidók által elkövetett tiszteletlenség határát súrolta; így az őr nyomban letartóztatta Júdást. Ez már túl sok volt az ifjú hazafinak, és mielőtt Jézus a tekintetével figyelmeztethette volna, a fiú a szavain keresztül csak úgy zúdította ki magából a benne felgyülemlett Róma-ellenes érzelmeket, mellyel csak rontott a helyzetén. Júdást és az őt elkísérő Jézust egyből a katonai fogdába vitték.

^{128:6.6 (1415.6)} Jézus megpróbálta elérni, hogy vagy haladéktalanul tárgyalják meg Júdás ügyét, vagy engedjék el még időben a páska-ünnepre aznap este, de a kísérletei nem jártak sikerrel. Tekintettel arra, hogy a következő nap „szent összejövétel” volt Jeruzsálemben, így még a rómaiak sem mertek egy zsidót megvádolni. Ennek megfelelően Júdás őrizetben maradt a letartóztatását követő második nap reggeléig és Jézus vele maradt a fogdában. Nem voltak jelen a templomban a törvényfiainak Izrael teljes jogú polgáraivá történő felavatási szertartásán. Júdás e hivatalos szertartáson még néhány évig nem esett át, egészen addig, amíg legközelebb nem járt Jeruzsálemben a páska-ünnep miatt, valamint a zélóták melletti

buzdító munka kifejtése érdekében, mely hazafias szervezetnek tagja volt és amelyben igen tevékeny szerepet vállalt.

^{128:6.7 (1415.7)} A tömlöcben töltött második napjuk délelőttjén Jézus megjelent a katonai előljáró előtt Júdas érdekeit képviselve. Azzal, hogy elnézést kért az öccse fiatalsága miatt és azzal a további magyarázatot adó, józan beszámolóval, melyben utalt azon esemény ingerlő jellegére, mely az öccse letartóztatásához vezetett, Jézus olyan hatást gyakorolt az ügy alakulására, hogy az előljáró azon véleményének adott hangot, hogy a fiatal zsidónak talán lehetett valamilyen mentsége az erőszakos kifakadásra. Miután figyelmeztette Júdást, hogy ne ragadtassa magát még egyszer ilyen meggondolatlanságra, elengedve őket azt mondta Jézusnak: „Jobban tennéd, ha szemmel tartanád a fiút; még sok bajt hozhat mindannyiotok fejére.” A római bíró igazat szólt. Júdas sok bajt okozott Jézusnak, és a bajok mindig ugyanolyan jellegűek voltak — összetűzések a polgári hatóságokkal, melyek a meggondolatlan és esztelen hazafias kirohanásaiból származtak.

^{128:6.8 (1416.1)} Jézus és Júdas az éjszakára átment Betániába, elmesélve, hogy miért nem jelentek meg az egyeztetett időpontban a páska-ünnepi estebédre, és másnap haza is indultak Názáretbe. Jézus nem beszélt a családnak az öccse jeruzsálemi letartóztatásáról, de hosszan elbeszélgetett Júdással a történetekről nagyjából három héttel a visszatérésüket követően. A Jézussal való beszélgetés után Júdas maga mondta el a dolgot a családnak. Sohasem felejtette el azt a türelmet és elnézést, melyet a bátyja-apja tanúsított végig a nagy megpróbáltatást jelentő élmény során.

^{128:6.9 (1416.2)} Ez volt az utolsó olyan páska-ünnep, melyre Jézus a saját családja valamely tagjával látogatott el. Az Ember Fia egyre jobban lazított a saját húsaival és véreivel való szoros kapcsolaton.

^{128:6.10 (1416.3)} Ebben az évben az összeszedett elmélyedés időszakait gyakran megtörte Rúth a játszótársaival. Jézus mindig kész volt elhalasztani a világ és a világegyetem dolgával kapcsolatos jövőbeli munkáján való gondolkodást, hogy osztozhasson a gyermekek tiszta örömében és ifjonti boldogságában, akik sohasem unták hallgatni Jézust, amint a Jeruzsálembe tett különböző útjairól beszámolót tartott. Nagyon élvezték az állatokról és a természetről szóló történeteit is.

^{128:6.11 (1416.4)} A gyerekeket mindig szívesen látta a javítóműhelyben. Jézus homokot, faelemeket és köveket hordott a műhely melletti részre, és a gyerkőcök csapatostul jöttek, hogy ott játsszanak. Amikor beleuntak a játékba, a bátrabbak belestek a műhelybe és ha az üzlet vezetője éppen nem volt elfoglalt, bemerészkedtek és azt mondták neki, hogy „Jósua bácsi, gyere ki és mesélj nekünk egy jó kis történetet”. Majd a kezét megfogva odahúzták a kedvenc kövéhez, melyre leülhetett a műhely sarkánál, míg a gyerekek félkörben a földön foglaltak helyet. Mennyire szerettek e kis emberek Jósua bácsival lenni! Megtanultak nevetni, szívből nevetni. Egy-két kisebb gyerkőcnek a szokása volt az is, hogy az ölébe mászott és a térdén foglalt helyet, álmélkodva figyelve az általa előadott érzésteli történeteket. A gyerekek szerették Jézust, és Jézus is szerette a gyerekeket.

^{128:6.12 (1416.5)} A barátai nehezen értették meg az észbeli tetteinek sorát, hogy miként tudott olyan hirtelenül és olyan teljesen átállni a mély politikai, bölcséleti és vallási vitákról a könnyed és vidám játékra ezekkel a három- és ötéves közötti életkorú kisgyermekkel. Ahogy a saját öccsei és húgai felnőttek, ahogy több lett a szabadideje és mielőtt az unokák megszülettek volna, Jézus nagyon sok figyelmet fordított a kicsikre. De nem élt elég ideig a földön ahhoz, hogy sokáig élvezhesse az unokákat.

7. A huszonhatodik év (Kr.u. 20)

^{128:7.1 (1416.6)} Az év kezdetére a názáreti Jézusban erősen tudatosult, hogy sokrétű, eredendő hatalommal rendelkezik. Ugyanakkor arról is meg volt győződve, hogy e hatalmat a személyisége révén, az Ember Fiaként nem használhatja addig, amíg el nem jön az ő ideje.

^{128:7.2 (1417.1)} Ekkoriban sokat gondolkodott, de keveset beszélt az ő és a mennyei Atyja viszonyáról. Mindezen elmélkedéseinek összegzését egy alkalommal a hegytetőn elmondott imájában fejezte ki, amikor ezt mondta: „Függetlenül attól, hogy ki vagyok és hogy milyen hatalmat gyakorlok vagy nem gyakorlok, eddig mindig alávettem magam és ezután is mindig alávetem magam a paradicsomi Atyám akaratának.” De amint e férfi a názáretbeli munkáját végezte, a szó szoros értelmében igaz volt — egy egész világegyetem vonatkozásában — hogy „őbenne rejlik a bölcsesség és tudás minden kincse”.

^{128:7.3 (1417.2)} A család ügyei az egész év folyamán simán mentek, kivéve Júdás dolgait. Jakab évekig vesződött az öccsével,

akinek nemigen akaródzott munkába állni és nem is lehetett rá számítani abban, hogy kivegye a részét a családi kiadások fedezéséből. Bár otthon akart lakni, nem volt elég lelkiismeretes ahhoz, hogy a család eltartásából a rá eső részt megkeresse.

^{128:7.4 (1417.3)} Jézus a béke híve volt, de folyamatosan kellemetlen helyzetbe hozták őt Júdás harcias fellépései és a számos hazafias kirohanása. Jakab és József amellet volt, hogy Júdást üzzék el a háztól, Jézus azonban nem egyezett bele. Amikor Júdás a türelmüket már komolyan próbára tette, Jézus csak annyit tanácsolt nekik: „Legyetek türelmesek. Legyetek megfontoltak a tanácsadásban és példamutatók az életetekben, hogy az öcsétek előbb ismerje meg a helyesebb utat, és ezzel vegyék rá, hogy kövessen benneteket.” Jézus bölcs és szeretetteljes tanácsa megakadályozta a család szétszakadását; együtt maradtak. De Júdást egészen a házasságkötéséig nem sikerült észre téríteni.

^{128:7.5 (1417.4)} Mária ritkán beszélt Jézus jövőbeli küldetéséről. Amikor csak előjött a kérdés, Jézus mindössze annyit válaszolt, hogy „még nem jött el az én időm”. Jézus többé-kevésbé már végzett azzal a nehéz feladattal, hogy a családját elválassza a személye közvetlen jelenlététől. Késlekedés nélkül tette meg az előkészületeket arra a napra, amikor majd következetesen végrehajthatja e názáreti otthontól való elszakadást, hogy hozzáfogjon az embereknek való igazi segédkezés tevékeny előmunkálataihoz.

^{128:7.6 (1417.5)} Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a hetedik alászállásán Jézusnak az volt az elsődleges küldetése, hogy megszerezze a teremtményi tapasztalást, elnyerje a

főhatalmat a Nebadonban. Éppen e tapasztalás megszerzésében a legfelsőbb szinten nyilatkoztatta ki a paradicsomi Atyát az Urantia és a maga egész helyi világegyeteme számára. E célok mellett, mintegy élve a lehetőséggel, felvállalta e bolygó kusza ügyeinek a rendbetételét is, melyek a Lucifer-féle lázadással függtek össze.

128:7.7 (1417.6) Ebben az évben Jézusnak a szokásosnál több szabadideje volt, és sok időt szentelt arra, hogy felkészítse Jakabot a javítóműhely vezetésére és Józsefet a család ügyeinek irányítására. Mária megérezte, hogy Jézus elhagyni készül őket. Elhagyja őket, de vajon hová megy? Mit akar csinálni? Már éppen felhagyott a gondolattal, hogy Jézus a Messiás. Nem volt képes megérteni őt; Mária egyszerűen nem tudta megérteni az elsőszülött fiát.

128:7.8 (1417.7) Ebben az évben Jézus sok időt töltött a családja egyes tagjaival. Gyakran vitte őket magával hosszú sétákra a hegyre és a környező vidékre. Az aratás előtt elvitte Júdást a gazdálkodó nagybátyjukhoz, aki Názárettől délre élt, de Júdás az aratás után nem sokáig maradt ott. Elszökött, és Simon később a tavi halászoknál akadt rá. Amikor Simon hazavitte, Jézus elbeszélgetett a szökevény fiúval és mivel az halász akart lenni, elvitte Magadánba és egy rokonnak, egy halásznak a gondjára bízta; és attól fogva Júdás elég jól és rendszeresen dolgozott a házasságáig, és a házasságkötést követően is halász maradt.

128:7.9 (1418.1) Végül elérkezett a nap, amikor Jézusnak minden öccse eldöntötte, hogy mi akar lenni, és mindannyian munkába is álltak. A terep tehát elő volt készítve ahhoz, hogy Jézus elmenjen otthonról.

128:7.10 (1418.2) Novemberben egy kettős esküvőre is sor került. Jakab és Eszta, valamint Mirjám és Jákob kötött házasságot. Ez igazán örömteli esemény volt. Még Mária is újra boldog volt, attól eltekintve, hogy néha-néha ráeszmélt, hogy Jézus hamarosan el fog menni. Nagy bizonytalanság terhét cipelte: hacsak Jézus leülne vele és olyan őszintén megbeszelnének mindent, mint amikor kisfiú volt, de Jézus kitartóan hallgatott; mélyen hallgatott a jövőjéről.

128:7.11 (1418.3) Jakab és a fiatalasszony, Eszta egy takaros kis házba költözött a város nyugati részén, mely a lány apjának ajándéka volt. Miközben Jakab továbbra is támogatta az anyja háztartását, a hozzájárulását a házassága miatt a felére csökkentette, és Jézus hivatalosan is Józsefet jelölte meg családfőként. Júdás most már nagyon megbízhatóan küldte haza a hozzájárulását minden hónapban. Jakab és Mirjám esküvője nagyon jó hatással volt Júdásra, és amikor a kettős esküvő másnapján elindult vissza a halászmunkájának helyszínére, biztosította Józsefet, hogy számíthat arra, hogy „teljesítem minden kötelességemet, és még többet is, ha szükséges”. Meg is tartotta az ígéretét.

128:7.12 (1418.4) Mirjám Mária közvetlen szomszédságában lakott Jákob házában, mivel az idősebb Jákob időközben már megtért az őseihez. Mirjám helyét Márta töltötte be a házban, és az új felállás zökkenőmentesen működött is még az év vége előtt.

128:7.13 (1418.5) E kettős menyegző másnapján Jézus fontos megbeszélést tartott Jakabbal. Bizalmasan közölte vele, hogy a ház elhagyására készül. A javítóműhely feletti teljes rendelkezési jogot Jakabnak adta át, hivatalosan és ünnepélyesen lemondott József háza urának címéről, és

rendkívül meghatóan öccsét, Jakabot nevezte ki „az apám házának fejévé és védelmezőjévé”. Egy titkos szerződést fogalmaztak és írtak alá ketten, melyben kikötötték, hogy a javítóműhely ajándékként való átadásáért cserébe Jakab azonnal teljes pénzügyi felelősséggel tartozik a családnak, s ezzel mentesíti Jézust minden ilyen irányú további kötelezettsége alól. A szerződés aláírását követően, miután a költségvetést úgy alakították, hogy a család tényleges kiadásai Jézus hozzájárulása nélkül is fedezhetők legyenek, Jézus ezt mondta Jakabnak: „De fiam, én minden hónapban továbbra is fogok nektek valamennyit küldeni, míg el nem jön az én időm, de amit küldök, azt az alkalmi szükségletek fedezésére fordítsd. A hozzájárulásomat a család szükségleteinek kielégítésére vagy a családi kedvtelésre költsd, ahogy gondolod. Betegség esetén használjátok vagy olyan váratlan szükséghelyzetek megoldására, melyek a család bármely tagját érinthetik.”

^{128:7.14 (1418.6)} Jézus így készült fel arra, hogy hozzáfogjon a felnőttkori élete második, az otthonától külön eltöltendő szakaszához, mielőtt az Atyja ügyében a nyilvános munkát meg nem kezdi.

129. írás

Jézus későbbi felnőttkori élete

^{129:0.1 (1419.1)} JÉZUS teljesen és véglegesen elszakadt a názáreti család otthoni ügyeinek intézésétől és a családtagok közvetlen irányítási feladataitól. Egészen a megkeresztelkedéséig továbbra is hozzájárult a családi költségek fedezéséhez és személyesen is különös gondot fordított minden öccse és húga szellemi jólétének biztosítására. Mindig készen állt, hogy

megtegyen minden emberileg lehető a megözvegyült anyjának jóléte és boldogsága érdekében.

129:0.2 (1419.2) Az Ember Fia mostanra már megtett minden előkészületet arra, hogy véglegesen is elszakadjon a názáreti háztól; és ez nem ment könnyen. Jézus természetes módon szerette az övéit; szerette a családját, és e természetes vonzalmat mérhetetlenül felerősítette az irántuk való rendkívüli odaadás. Minél nagyobb mértékben adjuk át magunkat a társainknak, annál jobban megszeretjük őket; és mivel Jézus oly nagy mértékben adta át magát a családjának, erős és tiszteletteljes odaadással szerette őket.

129:0.3 (1419.3) Lassan az egész család ráébredt, hogy Jézus elhagyni készül őket. A közelgő elválás miatti szomorúságot nem enyhítette más, mint a tervezett elindulására őket felkészítő fokozatos módszer. Több mint négy éven keresztül érezhették, hogy Jézus a majdani elválást tervezi.

1. A huszonhetedik év (Kr.u. 21)

129:1.1 (1419.4) Ennek az évnek, vagyis Kr.u. 21-nek a januárjában egy esős vasárnap reggelen Jézus minden formaság nélkül vett búcsút a családjától, csak annyit mondvá magyarázatul, hogy a Tibériáson túlra megy, onnan pedig a Galileai-tó más városaiba látogat el. Így hagyta el őket, és soha többé nem lett e háztartás állandó tagja.

129:1.2 (1419.5) Egy hetet töltött Tibériásban, abban az új városban, mely rövidesen követte Szeforiszt Galilea fővárosának rangjában; és mivel a város nemigen keltette fel az érdeklődését, továbbment Magadánon és Betszaidán keresztül

Kapernaumba, ahol elidőzött, hogy meglátogassa apja barátját, Zebedeust. Zebedeus fiai halászok voltak; ő maga pedig hajóépítő. A názáreti Jézus szakértője volt mind a tervezésnek, mind az építésnek; mestere volt a famegmunkálásnak; és Zebedeusnak régóta tudomása volt a názáreti mesterember szakértelméről. Zebedeus már régóta gondolkodott azon, hogy jobb hajókat építsen; most előadta a terveit Jézusnak és felkérte a nála vendégeskedő ácsot, hogy csatlakozzon a vállalkozásához, és Jézus készségesen bele is egyezett.

^{129:1.3 (1419.6)} Jézus alig valamivel több mint egy évet dolgozott Zebedeussal, de ez idő alatt is egy új formájú hajót alkottak és teljesen új hajóépítési módszereket honosítottak meg. Jobb eljárásokkal és a deszkák gőzölésének sokkal fejlettebb módszereivel Jézus és Zebedeus igen kiváló hajófajtákat kezdett építeni, mely bárkák a régebbi fajtákhoz képest messze biztonságosabb vitorlázást tettek lehetővé a tavon. Zebedeusnak néhány éven át ezen újfajta hajók elkészítésére több munkát kellett fordítania, mint amit az ő kis vállalkozása teljesíteni tudott; kevesebb mint öt esztendőn belül gyakorlatilag minden bárka a tavon Zebedeus kapernaumi műhelyében készült. Jézus nagy ismertségre tett szert a galileai halásznép körében, mint ezen új hajók tervezője.

^{129:1.4 (1420.1)} Zebedeus viszonylag tehetős ember volt; a hajóépítő műhelye Kapernaumtól délre, a tónál állt, a lakóháza pedig közvetlenül a tóparton, a betszaidai halásztanya mellett volt. Jézus Zebedeus házában lakott az év folyamán, azután pedig Kapernaumban maradt. Sokáig dolgozott egyedül a világban, vagyis apa nélkül, és nagyon élvezte ezt az időszakot, amikor az apai társával dolgozhatott.

129:1.5 (1420.2) Zebedeus felesége, Szalómé, aki annak az Annásnak volt a rokona, aki egykor jeruzsálemi főpapként tevékenykedett és aki még mindig a szadduceus csoport legbefolyásosabbja volt, lévén, hogy a tisztségéből csak nyolc évvel korábban mozdították el. Szalóméból Jézus nagy tisztelője vált. Úgy szerette őt, ahogy a fiait, Jakabot, Jánost és Dávidot, a négy leánya pedig úgy tekintett Jézusra, mint a bátyjukra. Jézus gyakran ment halászni Jakabbal, Jánossal és Dáviddal, és a fiúk megállapíthatták, hogy Jézus tapasztalt halász és kiváló hajóépítő is egyben.

129:1.6 (1420.3) Az év folyamán Jézus minden hónapban küldött pénzt Jakabnak. Októberben visszatért Názáretbe Márta esküvőjére, és két évig nem is jelent meg újra Názáretben, amikor is röviddel Simon és Júdás kettős esküvője előtt érkezett meg.

129:1.7 (1420.4) Végig az év során Jézus hajókat épített és folytatta azon megfigyeléseit, hogy miként élnek az emberek a földön. Gyakran ellátogatott az átutazók pihenőhelyére is, mert Kapernaum közvetlenül a Damaszkuszból dél felé tartó útvonalon helyezkedett el. Kapernaum erős római állomáshely volt, és a helyőrség parancsnoki tisztét egy Jahve-hívő nem-zsidó ember töltötte be, „egy vallásos ember”, ahogy a zsidók előszeretettel emlegették az ilyen áttérteket. E tiszt egy gazdag római családból származott, és egymaga vállalkozott arra, hogy egy csodálatos zsinagógát épít Kapernaumban, melyet röviddel azelőtt adott át a zsidóknak, hogy Jézus Zebedeushoz költözött. Jézus az évnek több mint a felében tartott istentiszteletet ebben az új zsinagógában, és az éppen arra járó átutazók némelyike felismerte benne a názáreti ácsot.

129:1.8 (1420.5) Amikor adófizetésre került sor, Jézus úgy vétette magát nyilvántartásba, mint „kapernaumi szakképzett kézműves”. Ettől a naptól fogva egészen a földi élete végéig kapernaumi lakosként ismerték. Sohasem igényelt bármilyen hivatalos lakosi besorolást, bár különböző okokból megengedte másoknak, hogy a lakóhelyeként Damaszkuszt, Betániát, Názáretet vagy éppen Alexandriát jelöljék meg.

129:1.9 (1420.6) A kapernaumi zsinagógában sok új könyvet talált a könyvtár tárolóiban, és hetente legalább öt estét a tüzetes áttanulmányozásukkal töltött. Egy estét az idősebbekkel való társadalmi életnek szentelt, egy estét pedig a fiatalokkal töltött. Volt valami bizalomkeltő és bátorító Jézus személyiségében, ami mindig megragadta a fiatalokat. Mindig felszabadultnak érezték magukat a jelenlétében. Az ő nagy titka, hogy olyan jól kijött velük, talán abban a kettős tényben állt, hogy mindig érdeklődést mutatott a dolgaik iránt, miközben csak ritkán adott tanácsokat úgy, hogy nem kérték tőle.

129:1.10 (1420.7) A Zebedeus család már-már imádta Jézust, és sohasem mulasztották el azokat a kérdezz-felelek vitákat, melyeket nap mint nap estebéd után vezetett, mielőtt elment volna a zsinagógába, hogy tanulmányozza a könyveket. A fiatal szomszédok is gyakran átjöttek ezen estebéd utáni ülésekre. E kis gyülekezeteket Jézus különféle, magas szintű oktatásban részesítette, éppen olyan színvonalúban, amelyet megérthettek. Elég fesztelenül beszélgetett velük, beszámolva nekik a politika, a társadalomtan, a tudomány és a bölcsélet terén vallott eszméiről és eszményképeiről, de sohasem mert ellentmondást nem tűrően nyilatkozni, hacsak nem vallási

kérdésekről vitáztak — az embernek az Istenhez fűződő viszonyáról.

^{129:1.11 (1421.1)} Hetente egy alkalommal Jézus megbeszélést tartott a ház, a műhely, valamint a tóparti segítők teljes körével, mert Zebedeusnak számos alkalmazottja volt. E munkások körében nevezték Jézust először „a Mesternek”. Mind szerették őt. Ő pedig szeretett Zebedeussal dolgozni Kapernaumban, de azért hiányoztak neki a názáreti ácsműhely mellett játszó gyerekek.

^{129:1.12 (1421.2)} Zebedeus fiai közül Jakab érdeklődött a legjobban Jézus mint tanító, mint bölcselő iránt. Jánost foglalkoztatták a legjobban az ő tanításai és a véleménye. Dávid tisztelte őt, mint mesterembert, de nem tulajdonított valami nagy fontosságot a vallási nézeteinek és bölcséleti tanításainak.

^{129:1.13 (1421.3)} Szombatonként Júdás gyakran jött át, hogy meghallgassa Jézus beszédét a zsinagógában és egy időre ott is maradt vele. És minél többet látta a bátyját, Júdás annál inkább megbizonyosodott afelől, hogy Jézus igazán nagy ember.

^{129:1.14 (1421.4)} Ebben az évben Jézus nagy előrelépést tett az emberi elméje feletti uralom tökéletesítése terén és új, magasabb szinteken létesített tudatos kapcsolatot a benne lakozó Gondolatigazítóval.

^{129:1.15 (1421.5)} Ez volt a rendszeres életmódjának utolsó éve. Jézus soha többé nem töltött el egy teljes évet egy helyen vagy egy tevékenység mellett. A földi zarándoklatának napjai sebesen közeledtek. A megfeszített tevékenységének időszakai már nem a messze távoli jövőben vártak rá, de az ő egyszerű, ám erőteljesen tevékeny múltbeli élete és a még tartalmasabb és

megerőltetőbb nyilvános segédkezése között most még ott volt néhány év, amikor sokfelé utazhatott és igen sokféle dolgot tehetett. A teremtszész embereként való felkészülésének véget kellett érnie még azelőtt, hogy megkezdte volna ama létpályáját, melyen az urantiai alászállása isteni és emberi-utáni szakaszainak tökéletessé lett Isten-embereként tanít és hirdeti az igazságot.

2. A huszonnyolcadik év (Kr.u. 22)

^{129:2.1 (1421.6)} Kr.u. 22 márciusában Jézus búcsút vett Zebedeustól és Kapernaumtól. A jeruzsálemi kiadásainak fedezésére egy kisebb pénzösszeget kért. Mialatt Zebedeussal dolgozott, csak kisebb összegeket vett fel, melyet minden hónapban elküldött a názáreti családnak. Az egyik hónapban József jött el a pénzért Kapernaumba; a következőben Júdas jött át Kapernaumba, átvette Jézustól a pénzt, és elvitte Názáretbe. Júdas halásztanyája csak néhány kilométernyire délre volt Kapernaumtól.

^{129:2.2 (1421.7)} A Zebedeus családjától való elbúcsúzáskor Jézus beleegyezett abba, hogy Jeruzsálemben maradjon a páska-ünnep végéig, és mind megígérték, hogy jelen lesznek az eseményen. Még azt is megszervezték, hogy a páska-ünnepi estebédet együtt tartják meg. Mind sajnálták, hogy Jézus elmegy, különösen Zebedeus leányai.

^{129:2.3 (1421.8)} Mielőtt elhagyta volna Kapernaumot, Jézus hosszan elbeszélgetett az újonnan talált barátjával és bizalmasával, Zebedeus Jánossal. Elmondta Jánosnak, hogy azt tervezi, hogy nagyobb utazásokat tesz addig, amíg „eljön az én időm” és megkérte Jánost, hogy helyette küldjön pénzt a názáreti

családnak minden hónapban, míg csak a neki járó pénzösszeg el nem fogy. János ezt az ígéretet tette neki: „Tanítóm, menj a dolgodra, végezd el a feladatodat a világban; ebben és más ügyben is helyettesíteni foglak, és úgy vigyázok a családdra, ahogy a saját anyámat is támogatnám és ahogy az öcséimmal és a húgaimmal is törődnék. Úgy fogom kiadni a pénzedet, melyet az apám tart magánál, ahogy elrendelted és ahogy arra a családnak szüksége lesz, és amint a pénzed elfogyott, ha többet nem is kapok tőled, és amennyiben az anyádnak szüksége lenne rá, akkor a magam keresetét fogom megosztani vele. Menj hát dolgodra békével. Mindezen ügyekben el fogok járni helyetted.”

129:2.4 (1422.1) Ezért, miután Jézus elment Jeruzsálembe, János a Jézusnak járó pénz kapcsán egyeztetett az apjával, Zebedeussal, és meglepődött, hogy milyen nagy összegről is van szó. Mivel Jézus a dolgot olyannyira az ő belátásukra bízta, megegyeztek abban, hogy az volna a jó terv, ha ingatlanba fektetnék a tőkét és annak hozadékból támogatnák a názáreti családot; és mivel Zebedeus tudott egy kis házról Kapernaumban, melyen jelzálog volt és amelyet eladásra kínáltak, megbízta Jánost, hogy vásárolja meg a házat Jézus pénzéből és annak tulajdonjogát tartsa fenn a barátjának. János úgy is tett, ahogy az apja tanácsolta. A ház bérleti díja két évig a jelzálog kifizetésére ment, és ezt, melyet tovább növelt egy bizonyos nagyobb összeg, melyet Jézus a családja szükségletei szerinti felhasználásra rövidesen megküldött Jánosnak, csaknem kiegyenlítette a fizetési kötelezettséget; és Zebedeus kipótolta a különbözetet, így János kifizette a jelzálog fennmaradt részét, amikor a teljesítés határideje lejárt, s ezáltal a kétszobás ház tulajdonjoga teljes mértékben rendeződött.

Ezzel Jézus egy kapernaumi ház tulajdonosa lett, de erről őt nem értesítették.

129:2.5 (1422.2) Amikor a názáreti család tudomást szerzett arról, hogy Jézus elhagyta Kapernaumot, nem tudván a Jánossal kötött pénzügyi megállapodásáról, azt hitték, hogy eljött az idő, amikor Jézus további segítsége nélkül kell boldogulniuk. Jakab emlékezett a Jézussal kötött szerződésre és az öcséi segítségével nyomban teljes felelősséget vállalt a család gondozásáért.

129:2.6 (1422.3) De térjünk csak vissza Jézushoz, aki Jeruzsálemben tartózkodott. Csaknem két hónapon át az ideje nagy részét azzal töltötte, hogy hallgatta a templomi vitákat és alkalmanként ellátogatott a rabbik tanhelyeire. A szombatok nagy részét Betániában töltötte.

129:2.7 (1422.4) Jézus Jeruzsálembe magával vitt egy levelet Szalómétól, Zebedeus feleségétől, aki úgy ajánlotta őt a korábbi főpapnak, Annásnak a figyelmébe, hogy „olyan ő, mintha a saját fiam volna”. Annás sok időt töltött vele, személyesen vitte el a jeruzsálemi vallási tanítók számos tudós társaságába. Jézus ugyan alaposan megfigyelte ezeket a tanodákat és gondosan tanulmányozta a tanítási módszereiket, de még csak egy kérdést sem tett fel nyilvánosan. Bár Annás nagy embernek tartotta Jézust, nem tudta, hogy milyen tanácsot adjon neki. Azt felismerte, hogy ostobaság volna azt javasolni, hogy tanítványként iratkozzon be valamelyik jeruzsálemi tanintézetbe, de azt is jól tudta, hogy Jézus sohasem kaphatna rendes tanári beosztást, mert sohasem végezte el ezeket az oktatási intézményeket.

^{129:2.8 (1422.5)} Gyorsan közeledett a páska-ünnep időpontja, és a világ minden részéből özönlő tömegekkel együtt megérkezett Jeruzsálembe Kapernaumból Zebedeus és az ő egész családja is. Mindannyian Annás tágas házában szálltak meg, ahol egy boldog családként tartották meg a páska-ünnepet.

^{129:2.9 (1422.6)} Még e páska-ünnepi hét vége előtt, láthatólag véletlenül, Jézus összetalálkozott egy gazdag utazóval és az ő fiával, egy tizenhét éves ifjúval. Ezek az utazók Indiából valók voltak, és Rómába, valamint a Földközi-tenger különböző más pontjaira tartó útjukat úgy szervezték, hogy Jeruzsálembe a páska-ünnepkor érkezzenek meg, mert abban bíztak, hogy találhatnak valakit, akit felfogadhatnak tolmácsként és egyúttal a fiú mellé nevelőnek is. Az apa ragaszkodott ahhoz, hogy Jézus egyezzen bele a velük való elutazásba. Jézus beszélt nekik a családjáról és arról, hogy aligha lenne tisztességes dolog csaknem két évre elmenni, mely idő alatt ők esetleg szükségét szenvedhetnek. Mire a keleti utazó felajánlotta, hogy megelőlegezi Jézus egyévi bérét, így ezt az összeget a barátaira bízhatja, hogy a családja szükségleteire tegyék félre. Jézus beleegyezett az utazásba.

^{129:2.10 (1423.1)} Jézus e nagyobb összeget átadta Jánosnak, Zebedeus fiának. Már beszámoltunk nektek arról, hogy János miként használta ezt a pénzt arra, hogy feloldja a jelzálogot a kapernaumi ingatlanon. Jézus a földközi-tengeri utazásról részletesen beszámolt Zebedeusnak, de a lelkére kötötte, hogy erről senkinek ne beszéljen, még a saját húsából és véréből valóknak se, és Zebedeus a Jézus hollétére vonatkozó ismereteit soha senkivel nem is osztotta meg e csaknem kétévnyi időszak alatt. Még mielőtt Jézus visszatért volna erről

az útról, a názáreti család már majdnem lemondott róla, úgy gondolván, hogy meghalt. Zebedeus több alkalommal is elment Názáretbe János fiával, és csak az ő határozottsága tartotta életben a reményt Mária szívében.

^{129:2.11 (1423.2)} Ezalatt a názáreti család sora nagyon jól ment; Júdás komoly mértékben emelte a hozzájárulását és meg is tartotta ezt a többletet egészen a házasságkötéséig. Függetlenül attól, hogy kevés segítségre volt szükségük, Zebedeus János szokássá tette, hogy Jézus megbízása szerint minden hónapban ajándékot vitt Máriának és Rúth-nak.

3. A huszonkilencedik év (Kr.u. 23)

^{129:3.1 (1423.3)} Jézus egész huszonkilencedik éve azzal telt, hogy végigjárta a földközi-tengeri világ körüli utat. A főbb események, már amilyen mértékben engedélyünk van ezen élményeket kinyilatkoztatni, azoknak a beszámolóknak a tárgyát képezik, melyek a közvetlenül ez utáni írásban szerepelnek.

^{129:3.2 (1423.4)} A római világban tett körutazása során Jézust több okból is úgy ismerték meg, mint a damaszkuszi írástudót. Korinthusban és a visszaút más állomásain azonban úgy ismerték, mint a zsidó oktatót.

^{129:3.3 (1423.5)} Ez eseménydús időszak volt Jézus életében. Bár az út során Jézus sok útitársával ismerkedett meg, ez az élmény mégis az életének olyan szakaszát képezte, melyről sohasem számolt be sem a családja tagjainak, sem az apostolainak. Jézus úgy élte végig a húsvér testbeli életét és úgy távozott e világból, hogy senki (kivéve a betszaidai Zebedeust) sem szerzett

tudomást arról, hogy részt vett ezen a nagy utazáson. Némely barátja úgy gondolta, hogy visszatért Damaszkuszba; mások úgy gondolták, hogy elment Indiába. A saját családja hajlott azt hinni, hogy Alexandriában jár, mivel tudták, hogy egyszer már kapott meghívást abból a célból, hogy költözzön oda és legyen előéneklő-segéd.

129:3.4 (1423.6) Palesztinába visszatérve Jézus nem tett semmit annak érdekében, hogy megváltoztassa a családja azon véleményét, hogy Jeruzsálemből Alexandriába ment; hagyta, hogy megmaradjanak ama hitükben, hogy a Palesztinán kívül töltött idő alatt végig abban az oktatási és művelődési életéről nevezetes városban élt. Csak Zebedeus, a betszaidai hajóépítő ismerte e dolgok tényszerű alapját, és Zebedeus nem beszélt senkinek sem.

129:3.5 (1423.7) Mindazon próbálkozásaitok során, melyek Jézusnak az Urantián töltött élete értelmének megfejtésére irányulnak, figyelembe kell venni a Mihály-féle alászállás indítékát. Ha felismeritek az ő sok, látszólag különös dolgának az értelmét, akkor fel kell fedeznetek a világotokon való ittlétének célját. Következétesen ügyelt arra, hogy ne fusson be túl vonzó és túlzottan figyelemkeltő személyes életpályát. Nem akart szokatlan vagy ellenállhatatlan vonzalmat kelteni az embertársaiban. Annak a munkának szentelte magát, hogy kinyilatkoztassa a mennyei Atyát a halandó társainak és ugyanakkor elkötelezte magát annak nemes feladata mellett, hogy a halandói földi életét mindvégig ugyanezen paradicsomi Atya akarata szerint éli meg.

129:3.6 (1424.1) Jézus földön töltött életének megértése során mindig hasznos lesz, ha ezen isteni alászállás minden halandó

tanulmányozója emlékezetébe vési, hogy az Urantián megélt megtestesülési életet az egész világegyeteméért élte. Az egész Nebadon világegyetemben minden egyes lakott szféra számára volt valami különös és lelkesítő abban az életben, melyet ő a halandói természetű hűsvér testben megélt. Ugyanez igaz mindama világok esetében is, melyek az ő urantiai időzésének eseménydús napjai óta váltak lakhatóvá. Hasonlóképpen ugyanígy igaz lesz ez minden olyan világ esetében is, melyeket a helyi világegyetem teljes jövőbeli történelmében saját akaratú teremtmények fognak benépesíteni.

129:3.7 (1424.2) Az Ember Fia a római világban tett körutazása során és annak élményein keresztül gyakorlatilag teljesítette a korának és nemzedékének világában élt különféle népekkel kapcsolatos tanulási kapcsolatteremtő-felkészülést. Mire visszatért Názáretbe, ezen az utazási-felkészülésen keresztül már megismerte, hogy az ember miként éli az életét és miként munkálkodik a létezésén az Urantián.

129:3.8 (1424.3) A földközi-tengeri medencében tett útjának valódi célja az volt, hogy megismerje az embereket. Ezen az úton emberek százaihoz került nagyon közel. Megismert és megszeretett mindenféle embert, gazdagot és szegényt, magas és alacsony rangút, feketét és fehéret, képzettet és képzetlent, műveltet és vadat, állatiast és szellemit, vallásost és hitetlent, erkölcsöst és erkölcstelent.

129:3.9 (1424.4) E földközi-tengeri utazás során Jézus nagy előrelépést tett azon emberi feladatában, hogy megszerezze az uralmat az anyagi, halandói elméje felett, és az őbenne lakozó Igazító komoly előrehaladást mutatott ugyanezen emberi értelem felemelésében és szellemi meghódításában. E

körutazás végére Jézus gyakorlatilag felismerte — teljes emberi bizonyossággal — hogy ő az Isten egyik Fia, az Egyetemes Atya egyik Teremtő Fia. Az Igazító egyre jobban képes volt előhozni az Ember Fiának elméjében az isteni Atyjával kapcsolatos paradicsomi tapasztalásának ködös emlékeit abból a létszakaszból, mielőtt a Nebadon helyi világegyetem megszervezéséhez és igazgatásához hozzáfogott volna. Így az Igazító fokról fokra Jézus emberi tudatába idézte a csaknem örökkévaló múlt különböző korszakaiból származó, korábbi isteni létezésének szükséges emlékeit. Ennek az emberi előtti tapasztalásnak az Igazító által előhozott utolsó mellékeseménye a szalvingtoni Immanuellel tartott búcsúmegbeszélés volt, melyre épp azelőtt került sor, hogy feladta a tudatos személyiségét annak érdekében, hogy megkezdje az urantiai megtestesülést. Az emberi előtti létezés ezen utolsó emlékképe Jézus tudatában éppen a Jordánban János által való megkeresztelésének napján tisztult ki.

4. Az emberi Jézus

^{129:4,1 (1424,5)} A helyi világegyetem figyelő mennyei értelmei számára ez a földközi-tengeri utazás volt a leglebilincselőbb Jézus összes földi élménye közül, legalábbis az egész léptályán addig, míg a keresztre feszítésére és a halandói halálára sor nem került. Ez a személyes segédkezésének magával ragadó időszaka volt, szemben a nyilvános segédkezésének hamarosan elkövetkező korszakával. E különleges mellékesemény annál is lebilincselőbb volt, mert ekkoriban ő még mindig a názáreti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó volt; még mindig az Ember Fia volt. Még nem sikerült megszereznie az emberi elméje feletti teljes uralmat; az Igazító még nem uralta

teljesen a halandói azonosságát és még nem alkotta annak kiegészítőjét. Még mindig ember volt az emberek között.

^{129:4.2 (1425.1)} Az Ember Fiának tisztán emberi vallásos tapasztalása — a személyes szellemi gyarapodása — csaknem elérte a fejlődésének tetőpontját ebben a huszonkilencedik évben. A szellemi fejlődés ezen élménye fokozatos gyarapodást jelentett a Gondolatigazítója megérkezésének pillanatától fogva ama viszony kiteljesítésének és megerősítésének napjáig, mely természetes és megszokott emberi kapcsolat az ember anyagi elméje és a szellem elme-képessége között — ez ama jelenség, melyben a két elme eggyé válik, azon élmény, melyet az Ember Fia, mint a teremtszész megtestesült halandója teljesen és véglegesen elért a Jordánban való megkeresztelkedésének napján.

^{129:4.3 (1425.2)} Ezen évek alatt, bár nem úgy tűnt, mintha nagyon sok alkalommal merült volna el a mennyei Atyjával való kifejezett közösségben, tökéletesítette a paradicsomi Atya benne lakozó szellemjelenlétével való kapcsolattartás egyre eredményesebb módszereit. Valódi életet élt, teljes életet, egy igazán szokványos, természetes és átlagos életet a húsvér testben. Személyes tapasztalatból ismeri az idő és tér anyagi világain élő emberi lények élete megélésének teljes összességét és lényegét kitevő, annak megfelelő valóságot.

^{129:4.4 (1425.3)} Az Ember Fia megtapasztalta az emberi érzelmek ama hosszú sorát, mely a magasztos örömtől a mély szomorúságig terjed. Boldog gyermek volt és ritka jó humorú lény; és ugyancsak ő volt a „fájdalmak embere, aki tudta, mi a szenvedés”. Szellemi értelemben végigélte a halandói életet az indulásától a betetőzéséig, az elejétől a végéig. Anyagi

nézőpontból talán úgy tűnhet, hogy az emberi létezés két társadalmi szélsőségének megélését elkerülte, értelmileg viszont teljes mértékben megismerte az emberiség tapasztalásának teljes és korlátlan tárát.

129:4.5 (1425.4) Jézus ismeri a teremtesrészek evolúciós és felemelkedő halandóinak gondolatait és érzéseit, a vágyait és késztetéseit a születéstől a halálig. Megélte az emberi életet a fizikai, az értelmi és a szellemi önnön valójának nyiladozásától kezdve végig a csecsemőkoron, a gyermekkoron, az ifjúságon és a felnőttkoron át — eljutott még a halál emberi megtapasztalásáig is. Nem csak hogy átesett az értelmi és a szellemi fejlődés szokványos, megszokott emberi időszakain, hanem teljes mértékben megtapasztalta az ember és az Igazító összehangolódásának azon magasabb rendű és fejlettebb szakaszait is, melyeket az Urantia oly kevés halandója ér el valaha is. Így megtapasztalta a halandó ember teljes életét, nem csak úgy, ahogyan azt a ti világotokon élik, hanem úgy is, ahogy az idő és tér minden más evolúciós világán élik, sőt még minden, a fényben és életben megállapodott, legmagasabb rendű és legfejlettebb világon is.

129:4.6 (1425.5) Bár e tökéletes élet, melyet ő a halandói húsvér testhez hasonló alakban megélt, talán nem nyert korlátlan és általános elfogadást a halandó társai részéről, azok részéről, akik éppen a kortársai voltak a földön, mégis, az élet, melyet a názáreti Jézus a húsvér testben és az Urantián élt, teljes és korlátlan elfogadást nyert az Egyetemes Atya részéről, mint amely egyszer s mindenkorra, egy és ugyanazon személyiség-életben alkotja az örökkévaló Isten kinyilatkoztatását a halandó

ember számára és jelenti a tökéletessé tett emberi személyiség bemutatását a Végtelen Teremtő megalégedésére.

129:4.7 (1425.6) Ez volt az ő igaz és legfőbb célja. Nem azért jött el az Urantiára, hogy tökéletes és részletes példaként éljen bármely gyermek vagy felnőtt, bármely férfi vagy nő számára abban vagy bármely más korban. Valóban igaz, hogy az ő teljes, gazdag, szép és nemes életében mindannyian sok olyat találhatunk, ami tökéletesen példaszerű, istenmód lelkesítő, ám ez azért van így, mert igaz és hitelesen emberi életet élt. Jézus nem azért élte az életét a földön, hogy követendő példát mutasson minden más emberi lénynek. A húsvér testben ugyanazon segédkezés révén élte meg az életet, mely révén ti is mind megélhetitek az életeteket a földön; és ahogyan ő megélte a halandói életét az ő idejében, akként, amilyen volt, ezáltal mutatott ő példát mindannyiunknak, hogy így éljük az életünket a mi korunkban, akként, amilyenek vagyunk. Nem vágyhattok arra, hogy az ő életét éljétek, de elhatározhatjátok, hogy pontosan úgy és ugyanazon a módon éljétek az életeteket, ahogy ő élte az övét. Jézus nem lehet leutánozható, részletes példakép minden halandó számára e helyi világegyetem minden területének minden korszakában, de ő mindörökké ösztönzője és vezetője minden paradicsomi zarándoknak a kezdeti felemelkedés világától a világegyetemek mindenségén át, a Havonán keresztül a Paradicsomig tartó úton. Jézus az új és élő út, mely az embertől az Istenhez, a részlegestől a tökéletesig, a földitől a mennyeiig, az időből az örökkévalóságba vezet.

129:4.8 (1426.1) A huszonkilencedik életéve végére a názáreti Jézus gyakorlatilag befejezte a halandóktól a húsvér testben való lét

alatt megkövetelt élet megélését. A földre azért jött, hogy megmutassa az embernek az Isten teljességét; most csaknem tökéletes emberré lett, aki várja az alkalmat, hogy megmutassa magát az Istennek. És mindezt még a harmincadik életévének betöltése előtt vitte véghez.

130. írás

Úton Rómába

130:0.1 (1427.1) A RÓMAI utazás Jézus földi életében a huszonnyolcadik éve nagy részét és a teljes huszonkilencedik évét kitöltötte. Jézus és a két indiai — Gonod és fia, Ganid — Kr.u. 22. április 26-án vasárnap reggel hagyta el Jeruzsálemet. Az utazás a terveik szerint zajlott le, és Jézus a következő év, vagyis Kr.u. 23. decemberének tizedik napján búcsúzott el az apától és fiától a perzsa-öbölbeli Kharax városában.

130:0.2 (1427.2) Jeruzsálemből Joppán keresztül jutottak el Cezáreába. Innen hajón folytatták útjukat Alexandriába, majd tovább a krétai Lázeába. Krétáról Ciréne érintésével hajóztak Karthágóba. Karthágóban felszálltak egy Nápolyba tartó hajóra, útközben megálltak Máltán, Szirakuzában és Messzinában. Nápolyból szárazföldi úton mentek Kápuába, majd az appiai úton érték el Rómát.

130:0.3 (1427.3) A római időzés után gyalogszerrel mentek Tarentumba, ahonnan Nikopolisz és Korinthosz érintésével áthajóztak a görögországi Athénba. Athénból Troáson át jutottak el Efezusba. Efezusból Rodoszt útba ejtve hajón jutottak el Ciprusra. Cipruson sokfelé jártak és hosszasan időztek, majd áthajóztak a szíriai Antiókhiába. Antiókhiából dél felé haladva Szidonba, majd Damaszkuszba jutottak el. Itt

csatlakoztak egy Mezopotámiába tartó csoporthoz, s útjuk során áthaladtak Thapszakuszon és Láriszán. Elidőztek Babilonban is, meglátogatták Ur városát és más helységeket, majd Szuza felé vették útjukat. Szuzából Kharaxba utaztak, ahonnan Gonod és Ganid India felé hajózott tovább.

130:0.4 (1427.4) Jézus a négyhónapos damaszkuszi munka során sajátította el a Gonod és Ganid által beszélt nyelv alapjait. Ottléte alatt igen sokat tolmácsolt görögről az egyik indiai nyelvjárásra, melyben Gonod egyik honfitársa volt a segítségére.

130:0.5 (1427.5) A földközi-tengeri térségben tett utazás alatt Jézus naponta nagyjából a fél napját Ganid tanításával, valamint Gonod üzleti tárgyalásain és egyéb összejöveteleken való tolmácsolással töltötte. Minden egyes nap további részét, melyről maga rendelkezett, annak szentelte, hogy közeli, személyes kapcsolatokat alakítson ki az embertársaival, a teremtsérsz halandóival kötött olyan közeli ismeretségek voltak ezek, melyek a nyilvános segédkezését megelőző tevékenységeire ezen évek alatt olyannyira jellemzők voltak.

130:0.6 (1427.6) Jézus első kézből ismerte meg az anyagi és értelmi szempontból fejlett nyugati és levantei polgárosodott társadalmat; Gonodtól és az ő kiváló fiától sok újat tudott meg az indiai és a kínai polgárosodott társadalomról és műveltségről, mivel Gonod, aki indiai állampolgár volt, három nagy utazást is tett a sárga ember birodalmába.

130:0.7 (1427.7) A fiatalember, Ganid rengeteget tanult Jézustól e hosszú és bensőséges együttlétük alatt. Kölcsönösen rokonszenvesnek találták egymást, és a fiú apja többször is

megpróbálta rábeszélni Jézust, hogy térjen vissza velük Indiába, Jézus azonban mindig elhárította a kérését, arra hivatkozott, hogy vissza kell térnie Palesztinába, a családjához.

1. Joppában — beszélgetés Jónásról

^{130:1.1 (1428.1)} Joppai ottlétük alatt Jézus megismerkedett Gadiahhal, a Simon nevezetű tímárnak dolgozó filiszteus tolmáccsal. Gonod kereskedői gyakran kötöttek üzletet ezzel a Simonnal; ezért Gonod és fia mindenképpen találkozni akart vele Cezárea felé menet. Joppában Jézus és Gadiah igen jól összebarátkozott. Ez az ifjú filiszteus az igazságot kereste. Jézus az igazságot nyújtotta; ő volt az Urantia akkori nemzedéke számára maga az igazság. Egy nagy igazságkereső és egy nagy igazságadó találkozásának eredménye az új igazság megtapasztalásából születő nagy és felszabadító megvilágosodás.

^{130:1.2 (1428.2)} Az egyik nap, estebéd után, Jézus és a fiatal filiszteus a tengerparton sétált, és Gadiah, aki nem tudta, hogy ez a „damaszkuszi írástudó” alaposan ismeri a héber hagyományokat, arra a kikötőhelyre hívta fel Jézus figyelmét, melyről úgy tartották, hogy Jónás itt kezdte meg balsorsú tárzisi utazását. A beszámolóját azzal fejezte be, hogy e kérdést tette fel Jézusnak: „De valóban feltételezed, hogy a nagy hal lenyelte Jónást?” Jézus látta, hogy ez a hagyomány nagymértékben befolyásolta a fiatalember életét, és mindez arra a balga szemléletre készítette, hogy kitérjen a kötelessége elől; Jézus ezért semmi olyat nem mondott neki, ami Gadiah akkori valós életfelfogását váratlanul és alapjaiban ingatta volna meg. A kérdésre válaszul tehát Jézus azt mondta: „Barátom, mi mindannyian Jónások vagyunk, életünket Isten

akarata szerint kell élnünk, és minden alkalommal, amikor az élet kötelmei előtt megpróbálunk elszökni, távoli ábrándokhoz menekülni, akkor közvetlenül olyan hatásoknak tesszük ki magunkat, melyeket nem az igazság hatalmai és nem az igazságosság erői irányítanak. A kötelességtől való menekülés az igazság feláldozása. A fény és az élet szolgálatától való menekülés csakis az önzőségünk rettenetes bálnáival való gyötrelmes küzdelmekbe torkollhat, melyek lényegében a sötétségbe és a halálba vezetnek, hacsak az ilyen Istentől elfordult Jónások, akár a legnagyobb kétségbeesés közepette, szívükben újból Isten és az ő jóságának keresésére nem indulnak. Mihelyt e csüggedő lelkek őszintén keresik Istent — áhítják és szomjazzák az igazságosságot — akkor többé már semmi sem tarthatja őket fogságban. Nem számít, hogy milyen mélyre süllyedtek, ha teljes szívvel keresik a fényt, akkor a mennyei Úristen szelleme megmenti őket a fogságból; az élet rossz körülményei az új lehetőségek szárazföldjére vetik ki őket, megújult szolgálatra és bölcsebb életre.”

130:1.3 (1428.3) Gadiakra nagy hatással volt Jézus tanítása, és jócskán az éjszakába nyúlóan beszélgettek még a tengerparton, és mielőtt nyugovóra tértek volna, együtt és egymásért imádkoztak. Ugyanez a Gadiak volt az, aki később Péter hitszónoklatát hallva a názáreti Jézus őszinte híve lett, és egy este Dorkász házában emlékezetes vitába keveredett Péterrel. Gadiaknak nagy szerepe volt abban, hogy Simon, a jómódú bőrkereskedő végül elfogadta a keresztséget.

130:1.4 (1428.4) (Jézusnak a halandó társai között, a földközi-tengeri térségbeli utazás során végzett személyes munkáját bemutató beszámolóban a szavait felhatalmazásunk értelmében szabad

fordításban, az írás elkészítése idején az Urantián élő mai nyelvi kifejezésmódban közöljük.)

130:1.5 (1429.1) Jézus és Gadiah utolsó találkozásán a jóról és a rosszról esett szó. A fiatal filiszteus nagy igazságtalanságnak tartotta, hogy a világban a jó mellett jelen van a rossz is. Azt mondta: „Ha az Isten jósága végtelen, akkor hogy engedheti, hogy szenvedjünk a rossztól; és egyáltalán, ki teremti a rosszat?” Akkortájt sokan hitték, hogy az Isten jót és rosszat is teremt, de Jézus ilyen téves dolgot sohasem tanított. E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Testvérem, az Isten szeretet; ezért jónak kell lennie, és az ő jósága oly hatalmas és valóságos, hogy a rossz kis és valótlan dolgait nem foglalhatja magába. Isten oly határozottan jó, hogy őbenne a tagadáson alapuló rossznak egyáltalán nincs helye. A rossz azok éretlen választása és meggondolatlan botlása, akik ellenállnak a jóságnak, elutasítják a szépséget és hűtlenek az igazsághoz. A rossz csupán az éretlenség helytelen alkalmazkodása vagy a tudatlanság bomlasztó és torzító hatása. A rossz a fény esztelen elutasítását elkerülhetetlenül követő sötétség. A rossz az, ami sötét és hamis, és amelyet a tudatos befogadás és a szándékos támogatás bűnné formál.

130:1.6 (1429.2) Mennyei Atyád, miután felruházott téged az igazság és a tévelygés közötti választás hatalmával, megteremtette a fény és az élet előrevivő útjának választása mellett annak lehetséges tagadását is; azonban e rossz tévelygések valójában nem léteznek addig, amíg egy értelmes teremtmény a rossz életút választása révén nem akarja a létüket. Ezután alakulnak az ilyen rossz dolgok bűnné az elszánt, lázadó teremtmény tudatos és szándékos választása révén. Ily módon engedi meg

mennyei Atyánk, hogy a jó és a rossz együtt haladjon az élet végéig, éppen úgy, ahogy a búza és a konkoly egymás mellett nő egészen az aratásig.” Gadiatot teljesen kielégítette Jézusnak a kérdésére adott válasza, miután a későbbi beszélgetésük eredményeként felfogta e fontos kijelentések valódi értelmét.

2. Cezáreában

130:2.1 (1429.3) Jézus és útítársai a tervezettnél tovább időztek Cezáreában, mert a hajójuk egyik hatalmas kormánylapátja olyan állapotba került, hogy félő volt, hogy az út során még szétreped. A kapitány az új kormánylapát elkészültéig nem vállalkozott az útra. Mivel hiány volt az ilyen famunkához értő ácsokból, ezért Jézus felajánlotta a segítségét. Jézus esténként a barátaival a kikötőt sétaútként körülvéő remek fal tetején sétálgatott. Ganid nagyon élvezte Jézus beszámolóit a város vízvezeték-rendszeréről és annak módjáról, ahogyan a dagályt az utcák és a csatornák megtisztítására használták. Augusztusz temploma is nagy hatással volt az ifjú indiaira, mely építmény egy dombon helyezkedett el és a római császár hatalmas szobra tornyosult fölé. Az ottlétük második napjának délutánján a három utazó a húszezres befogadóképességű óriási amfiteátrumba látogatott el, este pedig egy görög színházi előadást tekintett meg. Ganid életében először látott ilyenfajta rendezvényeket, és rengeteg kérdést tett fel Jézusnak. A harmadik nap reggelén hivatalos látogatást tettek a kormányzói palotában, mivel Cezárea Palesztina fővárosa és a római helytartó székhelye volt.

130:2.2 (1429.4) A fogadójukban egy mongol kereskedő is megszállt, és mivel e távol-keleti elég jól beszélt görögül, Jézus többször is hosszan elidőzött nála. A kereskedőre nagy hatással volt

Jézus életfelfogása és sosem felejtette el bölcs szavait „a mennyei élet megéléséről a földi létben mindennap a mennyei Atya akaratának való alávetés révén.” E kereskedő taoista volt, és ezután az egyetemes Istenség tanának igaz hívévé vált. Miután hazatért Mongóliába, hozzálátott e felsőbb tanok terjesztéséhez a szomszédjai és a kereskedőtársai körében, és a ténykedése közvetlen eredményeként a legidősebb fia taoista pap lett. E fiú élete során nagy hatást gyakorolt a környezetére a felsőbb igazság megélése révén, és az ő egyik fia, majd unokája is megingathatatlanul hű maradt az Egyistennek — a Menny Legfőbb Urának — tanához.

^{130:2.3 (1430.1)} Noha a korai keresztény egyház keleti ága, melynek központja Filadelfiában volt, hűségesebb maradt Jézus tanításaihoz, mint a jeruzsálemi testvéreik, sajnálatos, hogy nem volt Péterük, aki Kínába ment volna, vagy nem volt Páluk, aki Indiába utazott volna, ahol a szellemi talaj akkoriban igen kedvezett az országról szóló új evangélium magjainak elvetéséhez. Jézus tanai, ahogyan azokat a filadelfiaiak megőrizték, éppoly gyors és eredményes vonzást gyakoroltak volna a szellemileg kiéhezett ázsiaiakra, mint Péter és Pál hitszónoklatai a nyugatiakra.

^{130:2.4 (1430.2)} Egy nap, amint éppen a hajójavító műhelyben az új kormánylapáton dolgoztak közösen, az egyik fiatal hajóács figyelmes lett Jézus időről időre elejtett szavaira. Amikor Jézus arról beszélt, hogy a mennyei Atyát igenis érdekli a földi gyermekeinek jóléte, Anaxand, ez a görög ifjú azt mondta: „Ha az Istenek törődnek velem, akkor miért nem távolítják el a műhelyből azt a kegyetlen és igazságtalan munkafelügyelőt?” Alaposan meglepődött Jézus válaszára: „Mivel te tudod mi a

jóság, és értékeled az igazságot, az Istenek talán éppen azért vezették a közeledbe ezt a tévelygő embert, hogy a jobb útra tereld. Talán te vagy a só, mely őt a többi ember számára kellemesebbé teszi; feltéve, hogy még nem vesztetted el ízedet. Ha ez így van, akkor ez az ember uralkodik rajtad annyiban, hogy a rossz viselkedése kedvezőtlenül befolyásol. Miért nem kerekedsz felül a rosszon a jóság ereje révén, és így te irányíthatnál mindent a kettőtök közötti kapcsolatban? Állítom, hogy a benned lévő jó le tudja győzni az őbenne lévő rosszat, csak valódi esélyt kell adnod ennek. Nincs lebilincselőbb kaland a halandói létben, mint élvezni azt a lelkesültséget, hogy a szellemi energia és az isteni igazság anyagi létű társa lehetsz azokban a győzelmes csatákban, melyeket a tévedések és a rossz ellen vívnak. Csodálatos és felemelő tapasztalás a szellemi sötétségben gubbasztó halandó számára a szellemi fény élő csatornájává lenni. Ha te többet birtokolsz az igazságból mint ez az ember, akkor az ő szüksége cselekedetre kell, hogy sarkalljon téged. Te biztosan nem vagy az a gyávafajta, aki a partról nézi végig, hogyan fullad a vízbe az úszni nem tudó embertársa! Mennyivel többet ér a sötétségben kapálódzó ember lelke a vízben fuldokló testénél!”

130:2.5 (1430:3) Anaxandra igen nagy hatást gyakoroltak Jézus szavai. A Jézus által elmondottakról beszámolt az előljárójának, és aznap éjjel mindketten Jézus tanácsát kérték a lelkük épülése érdekében. Később, amikor a kereszténység üzenete eljutott Cezáreába, e két ember, a görög és a római elhitte Fülöp hitszónoklatát és az általa alapított egyház oszlopos tagjaivá váltak. Később e fiatal görög egy római centuriónak, Kornéliusznak lett a tisztiszolgája, aki Péter munkája eredményeként tért meg. Anaxand segített fényt vinni

a sötétségben élőknek egészen Pál cezárei bebörtönzéséig, amikor is a húszezer zsidó legyilkolásával végződő események során véletlenség következtében életét veszítette, miközben a szenvedőknek és a haldoklóknak nyújtott segítséget.

130:2,6 (1431.1) Ganid ekkoriban kezdte felismerni tanítója szokatlan ténykedését, vagyis azt, hogy a szabadidejét a társai személyes szolgálatával töltötte, és a fiatal indiai megpróbálta kitalálni e fáradhatatlan tevékenységek indítékait. Megkérdezte, „Miért töltöd a szabadidődet állandóan ezekkel az idegenekkel?” Jézus így válaszolt: „Ganid, aki ismeri Istent, annak senki sem idegen. A mennyei Atya megtalálásának tapasztalása megtanít arra, hogy minden ember a testvéred, és mi különös van abban, hogy az ember fellelkesül az újonnan felfedezett testvéreivel való találkozástól? Az ember fivéreit, nővéreit s az ő gondjaikat megismerni, és megtanulni szeretni őket, ez az élet legmagasztosabb tapasztalása.”

130:2,7 (1431.2) E késő éjszakáig tartó beszélgetés során a fiatalember Isten akarata és a szintén akaratnak nevezett emberi elme választása közötti különbség megmagyarázására kérte Jézust. Jézus lényegében azt mondta: Isten akarata az Isten útja, közösségvállalás Isten választásával minden más elvi lehetőséggel szemben. Az Isten akaratának megcselekedése ezért annak fokozatos megtapasztalása, hogy egyre inkább olyanná válunk, mint ő, és az Isten a forrása és beteljesülése mindannak, ami jó, szép és igaz. Az ember akarata pedig az ember útja, összegzése és lényege annak a választásnak, amivé a halandó lenni akar és amit tenni akar. A saját akarat az öntudatos lény szándékos választása, mely értelmes gondolkodáson alapuló döntéshozatalhoz vezet.

130:2.8 (1431.3) Aznap délután Jézus és Ganid sokat játszott egy igen értelmes pásztorkutyával, és Ganid tudni akarta, hogy vajon a kutyának van-e lelke, van-e saját akarata, és a kérdéseire válaszul Jézus azt felelte: „A kutyának van elméje, melynek révén képes a gazdája, az anyagi ember megismerésére, de nem ismerheti meg Istent, aki szellem; ezért a kutyának nincs szellemi természete és nem képes szellemi tapasztalás megélésére. A kutya rendelkezhet természettől kapott akaraterővel és ez fejleszthető, de ez az értelmi képesség nem szellemi erő, és nem is mérhető össze az emberi saját akarattal, mivel nem gondolkodó — ez nem a magasabb rendű és erkölcsi jelentéstartalmak megkülönböztetésének eredménye és nem is a szellemi és örök értékek választásáé. A szellemi felismerésére és az igazság választására való képesség teszi a halandó embert erkölcsi lénné, olyan teremtménnyé, aki fel van ruházva a szellemi felelősség sajátosságaival és az örök továbbélés lehetőségével.” Jézus tovább fejtegette, hogy mindezeknek az értelmi képességeknek a hiánya örökre megakadályozza az állatokat abban, hogy nyelvet fejlesszenek ki az időben vagy bármi olyasmit tapasztaljanak meg, amely a személyiség örök továbbélésével lenne egyenértékű. E nap okulásának eredményeként Ganid soha többé nem hitt abban, hogy az emberek lelke állati testbe költözhet.

130:2.9 (1431.4) Másnap Ganid minderről beszámolt az apjának, és Gonod kérdésére Jézus elmagyarázta, hogy „azon emberi törekvések, melyek kizárólag az állati lét anyagi nehézségeinek időleges megoldásaival foglalkoznak, arra ítéltettek, hogy megszűnjenek az időben. Akik viszont felelős erkölcsi döntéseket hoznak és a szellemi választásaikat fenntartás nélkül vállalják, fokozatosan azonosulnak az emberben lakozó

isteni szellemmel, és ezáltal egyre nagyobb mértékben mutatják az örök továbbélés — az isteni szolgálatbeli véget nem érő fejlődés — értékeit.”

^{130:2.10 (1431.5)} Ugyanezen a napon hallottuk először azt a nagy jelentőségű igazságot, mely mai szavakkal megfogalmazva a következőt fejezte ki: „A saját akarat az emberi elme azon megnyilatkozása, mely lehetővé teszi, hogy az alanyi tudat tárgyilagosan fejezze ki önmagát és megtapasztalja az Istenhez való hasonlatosság iránti vágyakozás élményét.” Ugyanilyen értelemben képes minden gondolkodó és szellemi elmével felruházott emberi lény teremtvé válni.

3. Alexandriában

^{130:3.1 (1432.1)} Eseménydús volt a Cezáreában tett látogatás, és amikor a hajó javítása végre befejeződött, Jézus és két barátja a déli órákban elhajózott az egyiptomi Alexandria felé.

^{130:3.2 (1432.2)} A három utazónak rendkívül kellemesen telt az útja Alexandriába. Ganidot igen megörvendeztette a hajóút és állandóan kérdésekkel zaklatta Jézust. Amint a város kikötőjéhez közeledtek, a fiatalember nagyon elámult a fároszi világítótorony láttán, mely egy kis szigeten állt, melyet Alexandrosz keskeny mólóval köttetett össze a szárazfölddel, két remek kikötőt hozva így létre, s ezáltal Alexandriát Afrika, Ázsia és Európa tengeri kereskedelmi csomópontjává tette. E kiváló világítótorony az ókori világ hét csodájának egyike és minden későbbi világítótorony elődje volt. Reggel korán felkeltek, hogy megfigyelhessék az ember eme káprázatos életmentő találmányát, és Ganid elragadtatott szavaihoz Jézus a következőket tette hozzá: „És te, fiam, éppen ilyen

világítótorony lesz, amikor hazatérsz Indiába, még apád eltávozása után is; olyan lesz, mint az élet fénye, azok számára, akik sötétségben gubbasztanak, és mindenkinek, aki csak vágyik rá, megmutatod a megszabadulás kikötőjébe vezető biztonságos utat.” Ahogy megszorította Jézus kezét, Ganid azt mondta: „Úgy lesz!”

^{130:3.3 (1432.3)} Újból csak felhívjuk a figyelmet arra, hogy mekkora hibát követtek el a keresztény vallás korai tanítói, amikor figyelmüket kizárólag a római világ nyugati polgárosodott társadalmára fordították. A különböző ázsiai vallási csoportok készek lettek volna befogadni Jézus tanításait abban a formában, ahogy azt a mezopotámiai hívők az első században megőrizték.

^{130:3.4 (1432.4)} A partraszállás utáni negyedik órában már majdnem elérték a harminc méter széles és nyolc kilométer hosszú kövezett út keleti végét, mely az egymillió lakosú város nyugati határáig húzódott. A város legfőbb nevezetességeinek — az egyetemnek (gyűjteménytárnak), a könyvtárnak, Alexandrosz király mauzóleumának, a palotának, a Neptunusz-templomnak, a színháznak és a testedző-csarnoknak — a megtekintése után Gonod az üzleti ügyeinek intézéséhez fogott, míg Jézus és Ganid a világ legnagyobb könyvtárát látogatta meg. Majdnem egymillió kéziratot őriztek itt a polgárosodott világ minden tájáról: Görögországból, Rómából, Palesztinából, Pártusföldről, Indiából, Kínából és még Japánból is. E könyvtárban találkozott Ganid a legbővebb indiai irodalmi gyűjteménnyel, amely csak létezett a világon; és az alexandriai otlétük alatt minden nap elmentek a könyvtárba. Jézus beszámolt Ganidnak a héber írások itt található görög nyelvű

fordításairól. Újra és újra áttekintették a világ összes vallásának tanításait, Jézus pedig igyekezett ezen ifjú elme számára mindegyikből kiemelni az igazságtartalmat, mindig megemlítve: „De Jahve a Melkizedek kinyilatkoztatásaiból és Ábrahám szövetségéből kifejlődött Isten. A zsidók Ábrahám sarjai voltak és később népesítették be azt a területet, ahol a Melkizedek élt és tanított, és ahonnan tanítókat küldött a világ minden tájára; és az ő vallásuk végül tisztább képet mutatott Izráel Úristenéről, az Egyetemes Atyáról a mennyben, mint bármelyik más vallás.”

^{130:3.5 (1432.5)} Jézus irányításával Ganid összeállítást készített a világ mindazon vallásainak tanításaiból, melyek elismerték az Egyetemes Istenséget, még ha azok kisebb-nagyobb mértékben alárendelt istenségeket tartalmaztak is. Hosszas vita után Jézus és Ganid megegyezett abban, hogy a rómaiak vallásában valóságos Isten nincsen, hogy az ő vallásuk alig több, mint a császár imádása. A görögök esetében arra jutottak, hogy nekik ugyan van bölcseletük, de nincs személyes Istent tartalmazó vallásuk. A rejtelemimádatokat pedig elvetették, mondván, a sokféleségük miatt zavarosak, és a különféle istenségképeik más és régebbi vallásokból származtathatók.

^{130:3.6 (1433.1)} Noha a fordítások Alexandriában készültek, Ganid csak a római ottlétük végének közeledtekor szerkesztette végleges formába e válogatásokat és tette hozzá a saját megállapításait. Igencsak meglepődött, amikor felfedezte, hogy a világ szent irodalmainak legjobb szerzői többé-kevésbé mindannyian felismerték az örök Isten létezését, és az Isten jellemét és a halandó emberhez való viszonyát meglehetősen hasonlóan mutatták be.

130:3.7 (1433.2) Jézus és Ganid az alexandriai ottlétük alatt sok időt töltött a gyűjteménytárban, mely nem annyira a ritka tárgyak gyűjtőhelye, hanem inkább a képzőművészetek, a tudomány és az irodalom egyeteme volt. Tudós tanítók naponta tartottak előadásokat, és akkoriban ez a hely volt a nyugati világ értelmi központja. Ganidnak Jézus fordította az előadásokat nap mint nap; és a második hét egyik napján az ifjú így kiáltott fel: „Jósua, tanítóm, te többet tudsz, mint ezek a nagy tudású tanítók; ki kellene állnod és be kellene számolnod nekik a nekem már elmondott nagy dolgokról; a túl sok gondolkodással elködösítik a lényeket. Beszélek apámmal, hogy tegye lehetővé ezt.” Jézus elmosolyodott és ezt válaszolta: „Te igen lelkes tanuló vagy, de az itteni tanárok nemigen szeretnék, hogy te meg én kioktassuk őket. A földhözragadt tudásból eredő önteltség alattomos dolog az emberi tapasztalásban. Az igazi tanító az értelmi összeszedettségét örök tanulónak megmaradva tartja fenn.”

130:3.8 (1433.3) Alexandria műveltségét a nyugati művelődési körök keveréke alkotta és a város Róma után a legnagyobb és legkiválóbb volt a világon. Itt állt a világ legnagyobb zsidó zsinagógája, s itt volt az alexandriai Szanhedrinnek, a vének hetvenfős kormányzó testületének székhelye is.

130:3.9 (1433.4) Gonod számos üzletfele között akadt egy zsidó pénzváltó, egy bizonyos Alexandrosz is, akinek Philón nevű bátyja akkoriban nagy vallási bölcslő hírében állt. Philón azzal a dicséretes, ám igencsak bonyolult feladattal foglalkozott, hogy összhangba hozza a görög bölcseletet a héber istentannal. Ganid és Jézus sokat beszélgetett Philón tanításairól és

szerették volna az előadásait is hallani, de az alexandriai otlétük alatt a híres hellén zsidót a betegsége ágyhoz kötötte.

130:3.10 (1433.5) Jézus sokat méltatta Ganid előtt a görög bölcseletet és a sztoikus tanokat, de jól az ifjú eszébe véste azt az igazságot, hogy ezek a hiedelem-rendszerek, miként a saját népének pontatlan tanításai is, csak abban az értelemben vallások, hogy az embert Isten megtalálására és az Örökkévaló megismerésének élő megtapasztalására készítetik.

4. Beszélgetés a valóságról

130:4.1 (1433.6) Az Alexandriából való elutazásuk előtti éjszakán Ganid és Jézus hosszan elidőzött az egyetem egyik vezető tanárával, aki Platón tanításairól tartott előadásokat. Jézus tolmácsolt a tudós görög tanárnak, de a saját tanításaiból semmit sem hozott fel a görög bölcselet cáfolatára. Akkor este Gonod üzleti ügyben távol volt; így aztán az egyetemi tanár távozása után a tanító és tanítványa hosszú és őszinte beszélgetést folytatott a platóni tanokról. Jézus azáltal, hogy megerősítette a görög tanítások némely elemének igazát azokkal a tételekkel kapcsolatban, miszerint a világ anyagi dolgai a láthatatlan, de annál lényegesebb szellemi valóságok egyfajta tükröződései, megpróbálta a fiú gondolatait szilárdabb alapokra helyezni; így hosszas fejtegetésbe kezdett a világegyetembeli valóság természetéről. Lényegében és mai megfogalmazásban Jézus azt mondta Ganidnak:

130:4.2 (1434.1) A világegyetemi valóság forrása a Végtelen. A véges teremtség anyagi dolgai a paradicsomi Mintának és az örökkévaló Isten Egyetemes Elméjének tér-idő tükröződései. Az okozati folyamat a fizikai világban, az öntudat az értelem

világában és a fejlődésképes sajátlényeg a szellemi világban — vagyis mindezek az egyetemes léptékben mért, örök kapcsolatban lévő és tökéletes minőségben és isteniségi értékben megtapasztalt valóságok — alkotják a Legfelsőbb valóságát. De egy örökké változó világegyetemben az okozati folyamat, az értelem és a szellemtapasztalás Eredeti Személyisége változatlan, abszolút. Még a határtalan értékek és az isteni minőségek örök világegyetemeiben is minden dolog megváltozhat, és gyakran meg is változik, kivéve az Abszolútokat és azt, ami elérte a fizikai állapotot, az értelmi befogadást vagy a szellemi önazonosságot, mely pedig abszolút.

130:4.3 (1434.2) A legmagasabb szint, ameddig valamely véges teremtmény eljuthat, az Egyetemes Atya felismerése és a Legfelsőbb megismerése. A végleges beteljesülési besorolású lények még ezután is tapasztalják a fizikai világ mozgásaiban és az annak anyagi jelenségeiben bekövetkező változást. Hasonlóképpen továbbra is tudatában vannak a sajátlényeg előrelépésének a szellemi világegyetemi folyamatos felemelkedésben, valamint a növekvő tudatosságnak az értelmi mindenségrend egyre mélyebb tiszteletében és az arra való válaszadásban. Csak az akarat tökéletességében, összhangjában és osztatlanságában válhat a teremtmény eggyé a Teremtővel; és ezt az isteniségi állapotot a teremtmény kizárólag úgy érheti el és tarthatja fenn, ha az időben és az örökkévalóságban tovább élve következetesen a Teremtő isteni akaratához igazítja véges személyes saját akaratát. Mindig az Atya akaratának megcselekedésére irányuló vágynak kell a legfontosabbnak lennie a lélekben és ennek kell uralnia az Isten felemelkedő fiának elméjét.

130:4.4 (1434.3) Az egyik szemére vak ember sohasem reménykedhet a térlátásban. Ugyanígy a csak anyagi világot látó tudósok vagy a korlátolt szellemi rejtelemhívők és a képutalásokkal ábrázoló írók sem képesek helyesen megjeleníteni és megfelelően felfogni a világegyetemi valóság igazi mélységeit. A teremtményi tapasztalás minden igaz értéke a felismerés mélységében rejtezik.

130:4.5 (1434.4) Az elme nélküli okozati folyamat nem képes kialakítani a kidolgozottat és az összetettet a nyersből és az egyszerűből, és a szellem nélküli tapasztalás sem képes kiformálni az örök továbbélés isteni jellemeit az idő halandóinak anyagi elméiből. A világegyetemnek a végtelen Istenséget annyira egyedülállóan jellemző egyetlen tulajdonsága éppen a személyiség vég nélküli teremtfői adományozása, mely személyiség az Istenség fokozatos elérésében válhat továbbélővé.

130:4.6 (1434.5) A személyiség az a mindenségrendi felruházottság, az egyetemes valóságnak az a szakasza, mely számtalan változással együtt létezhet, ugyanakkor képes önazonosságát minden ilyen változás közvetlen jelenlétében megtartani, sőt még a változások után is, mindörökké.

130:4.7 (1434.6) Az élet a mindenségrend eredeti okozati folyamatának egyfajta alkalmazkodása a világegyetemi helyzetek követelményeihez és lehetőségeihez, és létrejöttét az Egyetemes Elme cselekedete és az Isten, aki szellem, szellemszikrájának megelevenedése okozza. Az élet értelme annak alkalmazkodásképesége; az élet értéke annak fokozatos előrehaladása — egészen az Isten-tudatos magasságokig.

130:4.8 (1434.7) Az öntudatos életnek a világegyetemhez való helytelen alkalmazkodása mindenségrendi összhanghiányt eredményez. A saját akarat végleges eltávolodása a világegyetemi irányvonaltól értelmi elszigetelődésben, a személyiség különválásában ér véget. A bent lakozó szellemvezető elvesztését a létezés szellemi megszűnése követi. Az értelmes és előrehaladó élet, önmagában és önmagától, megdönthetetlen bizonyosságává válik egy isteni Teremtő akaratát kifejező, átgondolt világegyetem létezésének. Ez az élet a maga összességében magasabb értékek elérésére törekszik, végső célja pedig az Egyetemes Atya.

130:4.9 (1435.1) Az ember által birtokolt elme épp csak kevéssel van az állati szint felett, ha nem vesszük figyelembe az értelem magasabb rendű és majdnem-szellemi működési köreit. Az állatok (mivel nem rendelkeznek sem az istenimádás képességével, sem bölcsességgel) ezért nem képesek megtapasztalni a felsőtudatosságot, a tudat tudatát. Az állati elme csak a tárgyas világegyetemnek van tudatában.

130:4.10 (1435.2) A tudás az anyagi vagy tényfeltáró elme területe. Az igazság az Isten megismerésének tudatában lévő, szellemileg felruházott értelem területe. A tudás kimutatható; az igazság megtapasztalható. Tudást az elme birtokol; az igazság a léleknek, a fejlődő önnön valónak a tapasztalása. A tudás a nem-szellemi szinthez tartozó működésmód; az igazság a világegyetemek elme-szellemi szintjének vetülete. Az anyagi elme szeme a tárgyi tudás világot érzékeli; a szellemiesült értelem szeme az igazi értékek világot észleli. E két összehangolt és egyeztetett nézőpont láttatja a valóság világot, melyben a bölcsesség a fejlődésben szerzett személyes

tapasztalatok függvényében értelmezi a világegyetemi jelenségeket.

130:4.11 (1435.3) A hiba (a rossz) a büntetés a tökéletlenségért. A tökéletlenség sajátosságait vagy a helytelen alkalmazkodás tényeit anyagi szinten a vizsgálódó szemlélet és a tudományos elemzés mutatja ki; erkölcsi szinten erre az emberi tapasztalás hivatott. A rossz jelenléte szolgál bizonyságul az elme tévedéseire és a fejlődő sajátlénység éretlenségére. Ezért a rossz a világegyetem tökéletlen értelmezésének mértéke is. A hibázás lehetősége eredendően benne van a bölcsesség megszerzésében, a részlegestől és ideigvalótól a teljesig és örökkévalóig, a viszonylagostól és tökéletlentől a véglegesig és tökéletesig tartó haladás tervében. A hiba a viszonylagos tökéletlenség árnyéka, amely szükségképpen keresztezi az embereknek a paradicsomi tökéletesség felé vezető világegyetemi útját a felemelkedésben. A hiba (a rossz) nem tényleges világegyetemi sajátosság; ez egyszerűen csak a befejezetlen véges tökéletlenségének a Legfelsőbb és Végleges egyre magasabb szintjeivel való kapcsolatában jelentkező viszonylagosság észlelése.

130:4.12 (1435.4) Bár Jézus mindezt olyan nyelven mondta az ifjúnak, hogy az a lehető legjobban megértse, a beszélgetés végére Ganid szemhéjai elnehezültek és hamarosan el is aludt. Másnap korán keltek, hogy elérjék a Kréta szigetén lévő Lázeába induló hajót. Mielőtt azonban beszálltak volna, az ifjú további kérdéseket tett fel a rosszal kapcsolatban, melyekre Jézus így válaszolt:

130:4.13 (1435.5) A rossz fogalma viszonylagos. Ez ama tökéletlenség megfigyeléséből származik, mely a dolgok és lények véges

világegyeteme által vetett árnyékban jelenik meg, amint az ilyen mindenségrend megszűri a Végtelen Egy örök valóságai egyetemes kifejeződésének élő fényét.

130:4.14 (1435.6) A lappangó rossz eredendően jelen van az Isten megnyilatkozásának, mint a végtelenség és örökkévalóság tér-idő korlátozta kifejeződésének szükségszerű tökéletlenségében. A részlegesnek a teljesben való tényszerű jelenléte a valóság viszonylagosságát alkotja meg, megteremti az értelmi választás szükségességét és létrehozza a szellemi felismerés és viszonyulás értékszintjeit. A Végtelen tökéletlen és véges felfogása, melyet az ideigvaló és korlátolt teremtményi elme alkot meg, önmagában és önmagától fogva magvában rossz. Mindezen eredendően meglévő értelmi összhanghiányok és szellemi hiányosságok megfelelő szellemi orvosolásának indokolatlan mellőzéséből eredő növekvő mértékű hiba viszont egyenlő a tényleges rossz megjelenésével.

130:4.15 (1436.1) Minden nyugvó, halott fogalom magvában rossz. A viszonylagos és élő igazság véges árnyéka folytonos mozgásban van. Az állandósult fogalmak változatlanul hátráltatják a tudomány, a politika, a társadalom és a vallás fejlődését. Az állandósult fogalmak jelenthetnek bizonyos mértékű tudást, de nem tartalmazznak elég bölcsességet és híján vannak az igazságnak. De ne engedd, hogy a viszonylagosság fogalma félrevezessen és így ne ismerd fel a mindenségrendi elme irányította világegyetemi összhangteremtést, és a Legfelsőbb energiája és szelleme révén gyakorolt kiegyenlített felügyeletét.

5. Kréta szigetén

130:5.1 (1436.2) Az utazók egyetlen céllal látogattak el Krétára, mégpedig a kikapcsolódás, a hosszú séták és a hegyekben való barangolás kedvéért. A krétaiak akkoriban nem túl irigylésre méltó hírnévnek örvendtek a szomszédaik körében. Jézus és Ganid mégis számos lelket nyert meg a magasabb rendű gondolkodásnak és életvitelnek, és megteremtették azokat az alapokat, melyekre építkezve a Jeruzsálemből érkező első tanhirdetők oly gyorsan elfogadtatták a későbbi evangéliumi tanokat. Jézus szerette ezeket a krétaiakat, Pál ugyanakkor igen kemény szavakkal illette őket, amikor is Tituszt küldte a szigetre az egyházak átszervezésére.

130:5.2 (1436.3) Jézus a krétai hegyek oldalában beszélt először Gonoddal hosszabban a vallásról. Az apára nagy hatással voltak Jézus szavai, és a következőket mondta neki: „Nem csoda, hogy a fiú mindent elhisz, amit mondasz neki, de fogalmam sem volt arról, hogy Jeruzsálemben, és még kevésbé Damaszkuszban ilyen vallás egyáltalán létezhet.” A szigeten való ottlétük alatt ajánlotta fel Gonod Jézusnak először, hogy térjen vissza velük Indiába, és Ganid nagyon örvendezett magában arra gondolván, hogy Jézus talán rááll a dologra.

130:5.3 (1436.4) Egy nap, amikor Ganid megkérdezte Jézustól, hogy miért nem vállalja a nyilvános tanítást, Jézus így válaszolt: „Fiam, mindennek várnia kell a sorára. Világra jöttél, azonban sem a sóvárgás, sem a türelmetlenség nem fog segíteni abban, hogy felnőj. Minden ilyesminek ki kell várnod az idejét. Egyedül az idő érleli meg a fák zöld gyümölcsét. Évszakok egymásra következése, napnyugta a napkelte után, mind csak az idő múlásában jelentkezik. Ma úton vagyok Rómába veled és apáddal, és ez mára elég is. A holnapom teljes egészében

mennyei Atyám kezében van.” Ezután elmesélte Ganidnak Mózes és a negyvenévi várakozás és folyamatos készülődés történetét.

130:5.4 (1436.5) A Kaloi Limenes-ben tett látogatásuk alkalmával olyasmire került sor, amit Ganid életében soha nem felejtett el; ami történt, arra készítette őt, hogy mindig törekedjen szülőföldje, India kasztrendszerének megváltoztatására. Egy elfajzott részeg ember a nyílt utcán megtámadott egy rabszolgalányt. Amint Jézus észrevette a kislány szorult helyzetét, odarohant és elválasztotta tőle az elborult elméjű férfit. Míg a rémült gyermek Jézus bal oldalához bújva keresett menedéket, addig Jézus kinyújtott, erős jobbkarjával a férfit tartotta távol, így az tehetetlen dühében csak a levegőt öklözte. Ganid erős vágyat érzett arra, hogy Jézus segítségére siessen, de az apja megtiltotta neki. Noha nem beszéltek a kislány nyelvét, a gyermek mégis megértette a tettük indíttatását, és ennek méltányolását ki is fejezte, mialatt a három férfi hazakísérte. Jézusnak a húsvér testben töltött egész földi életében talán ez volt az egyetlen személyes összecsapása egy embertársával. Aznap este azonban igen nehéz volt elmagyaráznia Ganidnak, hogy miért nem ütötte meg a részeget. Ganid úgy vélte, hogy a férfi legalább annyi ütést érdemelt volna, amennyit a kislány tőle elszenvedett.

6. A félős legény

130:6.1 (1437.1) Mialatt a hegyekben időztek, Jézus hosszan elbeszélgetett egy félénk és levert fiatalemberrel. A társaival való együttlétek nem hoztak számára vigasztalást, nem öntöttek belé bátorságot, így a hegyek magányát választotta; kétségbeesés és kisebbségi érzések között nőtt fel.

Mindezekén túl számos nehéz körülmény mélyítette a fiú lelki válságát, különösen az, amikor tizenkét éves korában átélte az apja elvesztését. Találkozásukkor Jézus így szólította meg: „Üdvözlégy, barátom! Miért lógatod az orrod egy ilyen gyönyörű napon? Ha történt veled valami rossz, akkor talán tudok segíteni valamiképpen. Igazi öröm lenne számomra, ha szolgálattal valóban segíthetnék.”

^{130:6.2 (1437.2)} A fiatalembernek nemigen akaródzott válaszolni, így Jézus másodszor is megpróbált az ifjú lelkéhez szólni, mondván: „Megértem, azért jöttél fel ezekbe a hegyekbe, hogy elbújj a néped előtt; és természetesen nem akarsz szóba állni velem, de én azt szeretném tudni, hogy jól ismered-e ezeket a hegyeket; ismered-e az erdei ösvényeket? Esetleg meg tudnád-e mondani, hogy melyik a legjobb út Főnixbe?” Az ifjú kiválóan ismerte a környéket, és szívesen megmutatta Jézusnak a Főnixbe vezető utat, olyannyira, hogy megmutatott és részletesen leírt minden gyalogutat. Ám igencsak meghökkent és érdeklődve figyelni kezdett Jézusra, amikor az a búcsúzás után, mintha indulni készülne, hirtelenül visszafordult hozzá: „Tudom jól, hogy mennyire szeretnél egyedül maradni a szomorúságodban; de nem volna valami udvarias és tisztességes dolog a részemről, ha szíves útmutatásodért cserébe, vagyis azért, hogy megmutattad a legjobb utat Főnixbe, meggondolatlanul továbbmennék és semmit sem tennék annak érdekében, hogy hegyi magányodban a szíved mélyén keresett rendeltetési célod eléréséhez vezető legjobb út kiválasztásához segítséget és útmutatót próbáljak nyújtani. Miként te magad jól ismered a Főnixbe vivő gyalogutakat, hiszen sokszor bejártad azokat, úgy én igen jól ismerem a csalódottságod és a megtört igyekezeted városába vezető utat.

És mivel segítséget kértél tőlem, ezért nem hagylak cserben.” Az ifjú már majdnem megadta magát, de még erőtlenül tovább küzdött: „De — én nem kértem tőled semmit —” Erre Jézus gyöngéden az ifjú vállára téve a kezét, így szólt: „Nem, fiam, nem a szavaid, hanem a szemed pillantása talált utat a szívemhez. Fiam, csüggedt és kétségbeesett arckifejezésed ékesen szól segítséget kérve ahhoz, aki szereti az embertársait. Ül le ide mellém, és megmutatom neked a szolgálat ösvényeit és a boldogság országútjait, melyek az önsajnálathoz az emberek közötti testvériségben és a mennyei Isten szolgálatában végzett szeretetteljes tevékenységek örömeihez vezetnek.”

130:6.3 (1437.3) Ekkorra a fiatalember már valóban vágyott arra, hogy beszélhessen Jézussal, és ott térdelt a lábánál, szinte könyörgött Jézus segítségéért, azért, hogy a saját nyomorúságos és elveszett világából a menekülés útját meglelhesse. Jézus azt mondta: „Kelj fel, barátom! Állj a sarkadra, mint egy férfi! Úgy érzed talán, hogy kis ellenségek kerítettek be és számos akadály tartóztat fel, ám e világ és a világegyetem nagy és igaz dolgai a te oldaladon állnak. A nap minden reggel felkel, hogy köszöntsön téged is, mint ahogy e föld leghatalmasabb és leggazdagabb emberét is. Tekints önmagadra — tested erős és izmaid erőtől duzzadnak — fizikai állapotod jobb, mint az átlagé. De sajnos hasztalan van így, hiszen itt élsz a hegyek között és vélt vagy valós szerencsétlenségeid felett búslakodsz. A testeddel igen nagy dolgokra lennél képes, ha eljutnál oda, ahol nagy dolgok várnak. Megpróbálsz elmenekülni boldogtalan önmagadtól, de ez nem sikerülhet. Te és az életed gondjai valóságosak vagytok; amíg élsz, nem szökhetsz el előlük. Nézd, az elméd tiszta, az eszed éles. Erős testedet

értelmes elme irányítja. Állítsd munkába elmédet a feladatok megoldásához; tanítsd meg az értelmeket arra, hogy érted dolgozzon; többé ne hagyd, hogy tudatlan állati félelem uralkodjon fölötted. Elméd bátor szövetségesed legyen az élet nehézségeinek megoldásában, és ne te légy, miként eddig voltál, az elméd nyomorúságos félelem-rabszolgája, a búskomorság és a vereség gúzsba kötött szolgája. A legértékesebb szövetségesed azonban az igaz fejlődés magában hordozója, a benned élő szellem, mely az elmédet önmaga szabályozására és a tettet cselekvésre sarkallja és ösztönzi, feltéve, hogy kiszabadítod a félelem rácsai mögül és így lehetővé teszed szellemi természetnek, hogy az élő hit erőteljes jelenléte révén megkezdje a tétlenséggel járó rossz dolgoktól való megszabadulást. E hit azon nyomban legyőzi az emberektől való félelmedet az új és mindent átható, embertársaidd iránt érzett szeretet kényszerítő jelenléte révén, mely szeretet hamarosan csordultig tölti a lelkedet, mert a szívedben tudatosult, hogy az Isten gyermeke vagy.

^{130:6.4 (1438.1)} E napon, fiam, újjá fogsz születni, Isten kedve szerint hites, bátor és az embert odaadóan szolgáló férfivá alakulsz. Amint magadban így az élethez alakultál, hozzáidomultál a világegyetemhez is; újraszületél — a szellemtől születél — és attól fogva életedet győzelmesen teljesíted be. A gondok megerősítenek; a csalódásoktól erőre kapsz; a nehézségek kihívást jelentenek számodra; és az akadályok cselekvésre sarkallnak. Kelj fel, ifjú ember! Búcsúzz el a félelem miatti meghunyászkodástól és a gyávaságból való meneküléstől. Siess vissza a kötelességedhez és úgy éld az életet a húsvér testben, mint az Isten fia, mint olyan halandó, aki az ember nemes szolgálatának szentelte magát a földön és akinek

rendeltetése az Isten fenséges és örök szolgálata az örökkévalóságban.”

^{130:6.5 (1438.2)} Az ifjú, Fortune később a krétai keresztények vezetője és a krétai hívők felemelésén munkálkodó Titusz segítőtársa lett.

^{130:6.6 (1438.3)} Az utazók kipihenten és felüdülve vágtak neki a déli órákban az észak-afrikai Karthágó felé vivő hajóútnak, útközben két napra meg is álltak Cirénében. Itt történt, hogy Jézus és Ganid elsősegélyt nyújtott egy Rufusz nevű fiúnak, aki egy megrakott ökrösszekér felborulása során sérült meg. Hazavitték őt az anyjához, és a fiú apja, Simon később még álmában sem gondolta volna, hogy a férfi, akinek keresztjét a római katona utasítására a vállára vette, nem volt más, mint a fiával összebarátkozó idegen.

7. Karthágóban — beszélgetés az időről és a térről

^{130:7.1 (1438.4)} Jézus a karthágói hajóút alatt idejének nagy részét azzal töltötte, hogy útitársaival társadalmi, politikai és üzleti ügyekről beszélgetett; a vallásról szinte szót sem ejtett. Gonod és Ganid ekkor vette észre Jézus kiváló történetmesélői képességét, és kérdéseikre a galileai hosszú történetekben elevenítette fel a korábbi életét. Megtudták azt is, hogy valójában Galileában és nem Jeruzsálemben vagy Damaszkuszban nőtt fel.

^{130:7.2 (1438.5)} Amikor Ganid megkérdezte, hogy miként lehet barátokra szert tenni, és tette ezt azért, mert megfigyelte, hogy a Jézussal találkozó emberek többségét elbűvölte a személye, tanára így válaszolt: „Érdeklődéssel fordulj embertársaidhoz;

tanuld meg szeretni őket és keresd annak lehetőségét, hogy tehesd értük olyasmit, amiről biztosan tudod, hogy ők is akarják,” majd pedig idézte a régi zsidó mondást — „Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia.”

130:7.3 (1439.1) Karthágóban Jézus hosszú és emlékezetes eszmecserét folytatott egy Mitrász-pappal a halhatatlanságról, az időről és az örökkévalóságról. Ez a perzsa Alexandriában végezte a tanulmányait, és őszintén tanulni akart Jézustól. Mai nyelvre lefordítva, Jézus lényegében a következőket válaszolta a férfi kérdésözönére:

130:7.4 (1439.2) Az idő a teremtményi tudat révén érzékelt mulandó események egymásra következésének folyamata. Azt a rendezett sorrendiséget jelöljük az idő megnevezéssel, mellyel az eseményeket felismerjük és megkülönböztetjük. Az állandó helyzetű Paradicsomon kívüli bármelyik belső nézőpontból szemlélve a tér világegyeteme az időhöz kötődő jelenség. Az idő mozgása kizárólag a térben nem időjelenséggként mozgó dolgokkal kapcsolatban nyilvánul meg. A világegyetemek mindenségében a Paradicsom és annak Istenségei átlépnek mind az időn, mind a téren. A lakott világokon, az emberi személyiség (melyben a paradicsomi Atya szelleme lakozik és amelyet e szellem vezet) az egyetlen fizikai kapcsolódású valóság, mely képes felülemelkedni a mulandó események anyagi sorozatán.

130:7.5 (1439.3) Az állatok nem úgy érzékelik az időt, ahogyan az ember, és az idő még az ember számára is, az ember részleges és korlátozott nézőpontja miatt, események sorozatának tűnik; de amint az ember felfelé emelkedik, ahogy a középpont felé fejlődve halad, ezen eseményfolyam kitáguló látóköre egyre

inkább a maga teljességében válik érzékelhetővé. Ami azelőtt események egymásra következésének tűnt, az egy teljes és tökéletesen összehangolt körfolyamatként lesz szemlélhető; ily módon a körön visszatérő egyidejűség egyre inkább átveszi az egyenes irányú eseménysorrend egykori tudatának helyét.

130:7.6 (1439.4) Az idő által szabályozott térnek hét különböző felfogása létezik. A tér mérhető az idővel, és nem az idő a térrel. A tudósok tévedése a tér valóságának fel nem ismerésében áll. A tér nem pusztán a világegyetemi dolgokkal való kapcsolat változatosságának értelmi megjelölése. A tér nem üres, és az elme az ember által ismert egyetlen dolog, amely, ha csak részlegesen is, de meghaladja a teret. Az elme az anyagi dolgok térfüggő értelmezésétől függetlenül képes működni. Minden teremtményi besorolású lény számára viszonylag és összehasonlíthatóan véges a tér. Minél közelebb jut a tudat a hét mindenségrendi kiterjedés tudatosságához, annál inkább közelít a lehetséges tér felfogása a véglegességhez. A térpotenciál azonban csak az abszolút szintjén igazán végleges.

130:7.7 (1439.5) Világosan látni kell, hogy az egyetemes valóság a felemelkedő és tökéletesedő mindenségrendi szinteken kiteljesedő és mindig viszonylagos jelentőséggel bír. A továbbélő halandók végleges értelemben egy hétkiterjedésű világegyetemben érnek el önazonosságot.

130:7.8 (1439.6) Az anyagi eredetű elme tér-idő felfogása szükségszerűen kiteljesedések sorozatán megy keresztül, ahogy a tudatos és gondolkodó személyiség egyre magasabb világegyetemi szintekre emelkedik. Amint az ember eléri a létezés anyagi és szellemi síkjai közötti elmeszintet, tér-idő

felfogása roppant mértékben kiteljesedik mind az érzékelés minősége, mind a tapasztalás mennyisége terén. A fejlődő szellemi személyiség kiteljesedő mindenségrendi eszmélésének oka az éleslátás mélységének és a tudat mozgásterének megnövekedése. Amint a személyiség az Istenség-szerűvé válás egyre magasabb és belsőbb tapasztalás-meghaladó szintjeire jut, a tér-idő felfogása egyre jobban közelíti az Abszolútok időtlen és tér nélküli felfogásait. Az abszolút szint e felfogásait a végleges beteljesülés gyermekei viszonylagosan és a tapasztalás-meghaladó előrelépés függvényében fogják elképzelni.

8. Úton Nápolyba és Rómába

^{130:8.1 (1440.1)} Itáliába vezető útjukon először Málta szigetén álltak meg. Jézus itt hosszan elbeszélgetett egy Klaudusz nevű, kedvét vesztett, csüggedt fiatalemberrel. Az ifjú már az öngyilkosságot fontolgatta, de a damaszkuszi írástudóval folytatott beszélgetés után kijelentette: „Férfihoz méltóan fogom élni az életemet; nem játszom tovább a gyávát. Visszamegyek az enyéimhez és mindent előről kezdek.” Nem sokkal ezután a cinikusok egyik lelkes tanítója vált belőle, később pedig Péterrel együtt terjesztette a kereszténység tanait Rómában és Nápolyban, majd Péter halála után Spanyolországban hirdette az evangéliumot. De sohasem tudta meg, hogy aki őt Máltán az életre ösztönözte, az a Jézus volt, akit később a világ Megszabadítójaként hirdetett.

^{130:8.2 (1440.2)} Szirakuzában egy egész hetet töltöttek. Otlétük nevezetes eseménye Ezrának, az eltévelyedett zsidónak a jó útra térítése volt, aki azt a fogadót vezette, ahol Jézus és az utitársai megszálltak. Ezrát elbűvölte Jézus szemlélete és

megkérte őt, hogy segítsen neki visszatalálni Izráel hitéhez. Reménytelenségének így adott hangot: „Ábrahám igaz fia akarok lenni, de nem vagyok képes megtalálni Istent.” Jézus így válaszolt: „Ha igazán meg akarod találni Istent, már maga a vágy bizonyítja, hogy meg is találtad. A te bajod nem az, hogy nem vagy képes megtalálni Istent, hiszen az Atya már megtalált téged; a te gondod egyszerűen az, hogy nem ismered az Istent. Nem olvastad Jeremiás prófétát: »Keresel és megtalálsz engem, ha teljes szíveddel keresel«? És nem ugyanez a próféta mondta-e: »És én szívet adok neked, mellyel megismeresz engem, hogy én vagyok az Urad, és te az én népemhez tartozol majd, és én leszek a te Istened«? Nem olvastad az Írásokban, ahol azt mondja: »Lenéz ő az emberekre, és ha bármelyikük azt mondja: Vétkeztem, és elrontottam azt, ami jó, és ez nem vált javamra, ekkor az Isten megszabadítja az ő lelkét a sötétségtől, és meglátja a fényt«?» Így találta meg Ezra az Istent és a lelki békéjét. Ő volt az, aki később egy áttért, jó módú görög férfival együtt felépítette az első keresztény templomot Szirakuzában.

130:8.3 (1440.3) Messzinában csak egy napra álltak meg, de ez is elegendő volt ahhoz, hogy megváltoztassák egy gyümölcsáros kisfiú életét, akitől Jézus gyümölcsöt vásárolt, és cserébe jóllakatta az élet kenyerével. A fiú sohasem feledte Jézus szavait és kedves tekintetét, amint kezét a fiú vállára téve így szólt: „Isten veled fiam, bátran nőj fel, és miután jóllakattad a testet, tanulj meg jóllakadni a lelket is. A mennyei Atyám veled lesz és előtted fog járni.” A fiú a Mitrász-hit őszinte híve lett, később pedig a keresztény hit felé fordult.

130:8.4 (1440.4) Végül megérkeztek Nápolyba és hatalmába kerítette őket az az érzés, hogy már nincsenek messze úti céljuktól,

Rómától. Gonodnak sok üzleti ügye volt Nápolyban, és azoktól az időszakoktól eltekintve, amikor a tárgyalásokon Jézusra tolmácsként szükség volt, Jézus és Ganid a várost járta és a nevezetességekkel ismerkedett. Ganid egyre ügyesebben ismerte fel a szükséget szenvedőket. Nagy szegénységet találtak a városban és sok könyöradományt osztottak. Ganid azonban sohasem értette meg Jézus szavainak jelentését, amikor is adott ugyan egy pénzdarabot az utcai koldusnak, de nem volt hajlandó megállni és vigasztaló szavakat mondani neki. Jézus ezt mondta: „Miért pazarolnál szavakat olyanra, aki nem képes felfogni a szavaid értelmét? Az Atya szelleme nem tudja tanítani és megmenteni azt, akiben az Isten fiaként való létezésre nincs meg a képesség.” Ezzel Jézus arra utalt, hogy a férfi elméje nem volt ép; hiányzott belőle a szellem vezetése elfogadásának képessége.

^{130:8.5 (1441.1)} Nápolyban semmilyen különleges élményt nem gyűjtöttek; Jézus és a fiatalember bejárta a várost és egy kis mosolyt csalt férfiak, nők és gyermekek százainak arcára.

^{130:8.6 (1441.2)} Innen a kápuai úton jutottak el Rómába, közben háromnapos pihenőt tartottak Kápuában. Az appiai úton a teherhordó állataik mellett gyalogolva haladtak Róma felé, és mindhárman izgatottan várták a birodalom királynőjének és a világ legnagyobb városának megpillantását.

131. írás

A világ vallásai

^{131:0.1 (1442.1)} JÉZUS, Gonod és Ganid alexandriai ottléte alatt a fiatalember sok időt és az apja pénzéből nem kis összeget szentelt annak, hogy összegyűjtse a világ vallásainak az

Istenről és az Istennek a halandó emberhez fűződő viszonyáról szóló tanításait. Ganid hatvannál is több tanult fordítót alkalmazott a világ Istenségekkal kapcsolatos vallási tantételeinek kivonatolásához. E feljegyzésben tisztáznunk kell, hogy az egyistenhitet bemutató mindeme tanítások főként, közvetlenül vagy közvetve, Makiventa Melkizedek hitterjesztőinek hitszónoklataiból származtak, akik a sálemi központjukból indultak útjukra, hogy elterjesszék az egy Isten — a Fenséges — tantételét egészen a föld határaiig.

^{131:0.2 (1442.2)} Ezennel közreadjuk Ganid kéziratának kivonatát, melyet Alexandriában és Rómában készített, és amely a halála után még évszázadokig fennmaradt Indiában. Az anyagokat tíz cím alatt gyűjtötte a következőképpen:

1. Cinizmus

^{131:1.1 (1442.3)} A Melkizedek tanítványainak fennmaradt tanításai, kivéve azokat, amelyek a zsidó vallásban őrződtek meg, a legjobban a cinikusok tantételeiben maradtak fenn. Ganid válogatása az alábbiakra terjedt ki:

^{131:1.2 (1442.4)} „Az Isten a legfelsőbb; ő a menny és a föld Fenséges. Az Isten az örökkévalóság tökéletessé lett köre, és ő uralja a világegyetemek mindenségét. Ő az egyedüli teremtetője a mennyeknek és a földnek. Mihelyt elrendel egy dolgot, az a dolog van. Az Istenünk egy Isten, és ő könyörületes és irgalmas. Minden, ami magasságos, szent, igaz és szép, az olyan, mint a mi Istenünk. A Fenséges a menny és a föld világossága; ő a kelet, a nyugat, az észak és a dél Istene.

131:1.3 (1442.5) Még ha elmúlik is a föld, a Legfelsőbb tündöklő orcája fenségben és dicsőségben megmarad. A Fenséges az első és az utolsó, mindennek a kezdete és vége. Csak ez az egy Isten van, és az ő neve Igazság. Az Isten önmagától létező, és mentes mindenféle haragtól és gyűlölségtől; halhatatlan és végtelen. Az Istenünk mindenható és adakozó. Míg számos megnyilvánulása van, mi csak magát az Istent imádjuk. Az Isten mindent tud — ismeri a titkainkat és a megnyilatkozásainkat; azt is tudja, hogy mi magunk egyenként mit érdemlünk. Az ő hatalma kiterjed minden dologra.

131:1.4 (1442.6) Az Isten békét hoz és hűen védelmez mindenkit, aki féli őt és bízika benne. Megüdvözt mindenkit, aki szolgálja őt. A teremtésösszesség a Fenséges hatalmában létezik. Az ő isteni szeretete a hatalmának szentségéből szökken elő, és a szeretet az ő nagyságának hatalmából születik. A Fenséges rendelte el a test és a lélek egyesülését és ő ruházta fel az embert saját szellemével. Amit az ember tesz, az egyszer szükségképpen véget is ér, de amit a Teremtő tesz, az örökké folytatódik. Mi az emberi tapasztalásból nyerünk tudást, de a bölcsességünk a Fenséges szemléléséből ered.

131:1.5 (1443.1) Az Isten hoz esőt a földre, ő miatta süt a nap a csírázó magra, és hoz nekünk bőséges termést ezen élet jó dolgaiból és örökkévaló üdvözlést az eljövendő világban. Az Istenünk nagy fennhatósággal bír; az ő neve Kiváló és az ő természete megfejthetetlenül rejtélyes. Amikor betegek vagytok, a Fenséges az, ki meggyógyít. Az Isten tele van jósággal az emberek iránt; nincs olyan barátunk, mint a Fenséges. Az ő kegyelme megtölt minden helyet és az ő jósága eltölt minden lelket. A Fenséges változhatatlan; és ő a mi segítőnk a szükség

minden óráján. Bárhol imádkozzál is, a Fenséges feléd fordítja orcáját és az Istenünk meghallgat téged. Az emberek előtt elbujdokolhatsz, de az Isten előtt nem. Az Isten nincs messze tőlünk; ő mindenütt jelenvaló. Isten tölt ki minden helyet és ő lakozik annak az embernek a szívében, aki féli az ő szent nevét. A teremtés a Teremtőben van és a Teremtő benne van a maga teremtésében. Keressük a Fenségest és azután megtaláljuk őt a szívünkben. Egy kedves barátod felkutatására indulsz, hogy aztán felfedezd őt a lelkedben.

131:1.6 (1443.2) Az Istent ismerő ember minden embert magával egyenlőnek tekint; ők a testvérei. Az önzőknek és azoknak, akik semmibe veszik a húsvér testbeli testvéreiket, unalom lesz a jutalmuk. Akik szeretik a társaikat és akik tiszta szívűek, azok meglátják majd az Istent. Az Isten sohasem feledkezik meg az őszinteségről. Elvezeti az őszintéket az igazságra, mert az Isten az igazság.

131:1.7 (1443.3) Az életetekben az élő igazság szeretete révén győzzétek le a tévedést és küzdjétek le a rosszat. Minden emberi kapcsolatotokban jót tegyetek a rosszért cserébe. Az Úr Isten irgalmas és szeretetteljes; megbocsátó. Szeressük az Istent, mert megszeretett ő már minket. Az Isten szeretete révén és az ő kegyelmén keresztül üdvözülünk. A szegények és a gazdagok testvérek. Az Isten az ő Atyjuk. Olyan rosszat, mit magatoknak se tennétek, ne tegyetek másokkal.

131:1.8 (1443.4) Mindenkor szólítsátok őt a nevén, és amint hisztek az ő nevében, úgy az imátok meghallgatásra talál. Mily nagy megtiszteltetés imádni a Fenségest! Minden világ és a világegyetemek imádják a Fenségest. Minden imáttal mondjátok köszönetet — imádásra emelkedjétek. Az

imádságos hódolat kitér a rossz elől és megakadályozza a bűnt. Mindenkor imádjuk a Fenséges nevét. Aki menedéket talál a Fenségesben, az elrejti hiányosságait a világegyetem elől. Tiszta szívvel állva az Isten előtt elmúlik a félelmek minden teremtestől. A Fenséges olyan, mint a szerető apa és anya; ő valóban szeret minket, földi gyermekeit. Az Istenünk megbocsát nekünk és vezeti lépteinket az üdvözülés útjain. Kézen fogva visz minket és vezet magához. Isten megmenti azokat, akik bíznak benne; nem kényszeríti az embert, hogy szolgálja az ő nevét.

131:1.9 (1443.5) Ha a Fenséges hite megjelent a szívedben, akkor mentes maradsz a félelemtől végig az életed napjai alatt. Ne bosszankodj az istentelenek jóléte miatt; ne félj a rosszat forralóktól; fordítsd el lelkedet a bűntől és vedd teljes bizodalmat az üdvözülés Istenébe. A halandó vándor kimerült lelke örök nyugalmat talál a Fenséges karjában; a bölcs ember áhítozik az isteni ölelésre; a földi gyermek vágyik az Egyetemes Atya karjának biztonságára. A nemes ember azon magas állapot elérésére törekszik, ahol a halandó lelke összevegyül a Legfelsőbb szellemével. Az Isten igazságos: amely gyümölcsöt nem szedünk le az ültetvényünkről e világon, megkapjuk azt a következőben.”

2. Judaizmus

131:2.1 (1444.1) A palesztinai kéniek a Melkizedek-tanítás sok elemét megmentették, és e feljegyzésekből, ahogy azokat a zsidók megőrizték és átalakították, Jézus és Ganid a következő válogatást készítette:

^{131:2.2 (1444.2)} „Kezdetkor az Isten megteremtette a mennyeket és a földet és benne minden dolgot. És látta, hogy minden, amit teremtett, nagyon jó. Az Úr, ő az Isten; nincs kívül senki a mennyben fent vagy a földön lent. Ezért az Úr Isteneteket teljes szívvel és teljes lélekkel és teljes erővel szeretnetek kell. A föld úgy megtelik az Úrral kapcsolatos ismeretekkel, mint ahogy a vizek borítják a tengert. A mennyek hirdetik az Isten dicsőségét, és az égbolt vallja a kezének művét. A nap továbbadja a szót a másik napnak; az éj jelenti a hírt az éjnek. Nincs olyan beszéd vagy nyelv, ahol a hangjuk nem hallható. Az Úr munkája nagy, és bölcsen tett mindent, mit tett; az Úr nagysága felmérhetetlen. A csillagokat számon tartja; mindegyiket nevén szólítja.

^{131:2.3 (1444.3)} Nagy az Úr ereje és a bölcsessége végtelen. Azt mondja az Úr: »Amennyivel magasabbak a mennyek a földnél, annyival magasabbak az én útjaim a ti útjaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.« Az Isten mély és titkos dolgokat nyilatkoztat ki, mert őnála a világosság. Az Úr irgalmas és kegyes; türelmes és bővében van a jóságnak és az igazságnak. Az Úr jó és egyenes; az engedelmeseket igazságban vezeti. Érezzétek és lássátok, mily jóságos az Úr! Áldott az ember, aki Istenben bíz. Isten a menedékünk és az erőnk, nagyszerű támaszunk a szorongatásban.

^{131:2.4 (1444.4)} Az Úr kegyelme mindörökre azokkal van, akik tisztelik őt és az ő igazságosságát még a gyermekeink gyermekeivel is. Az Úr kegyes és irgalommal teli. Az Úr mindenkihez jó, és gyöngéd irgalmassága kiterjed az ő teremtésösszességére; meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi az ő sebeiket. Hová futhatnék az Isten szelleme elől?

Hová bújhatnék az isteni jelenlét elől? Mert azt mondja a Magasságos és Fenséges, aki az örökkévalóságban lakik, akinek a neve Szent: »Én a magas és szent helyen lakom; de ott vagyok azzal is, aki megtört szívű és alázatos szellemű!« Senki sem bújhat el az Istenünk elől, mert ő tölti meg a mennyet és a földet. Örüljenek a mennyek és ujjongjon a föld. Mondja minden nemzet: Az Úr uralkodik! Mondjatok köszönetet az Istennek, mert az ő kegyelme örökké tart.

131:2.5 (1444.5) A mennyek hirdetik az Isten igazságosságát, és minden nép meglátta az ő dicsőségét. Az Isten teremtett minket, és nem mi önmagunkat; az ő népe vagyunk, nyáj a legelőjén. Az irgalma örökké megmarad, és hűsége nemzedékről nemzedékre kitart. A mi Istenünk uralkodik a népeken. A föld legyen az ő dicsőségével telve! Bárcsak megköszönnék az emberek az Úrnak jóságát és az emberek gyermekeinek adott csodálatos ajándékait!

131:2.6 (1444.6) Az Isten kevéssel teremtette kisebbnek az embert az isteninél és megkoronázta őt szeretettel és kegyelemmel. Az Úr ismeri az igazak útját, de az istentelenek útja pusztulásba visz. Az Úr félelme a bölcsesség kezdete; a Legfelsőbb megismerése a megértés. Azt mondja a Mindenható Isten: »Járj előttem, és légy tökéletes.« Ne feledjétek, hogy az összeomlás előtt a kevélység a hírnök és gőgös szellem jár a bukás előtt. Aki úr a maga szellemén, hatalmasabb az annál, ki várost vesz be. Azt mondja az Úr Isten, a Szent: »A szellemi nyugalmadhoz való visszatérésben nyersz menekvést; csöndességben és reménységben erősségetek lesz.« Akik az Úrnak szolgálnak, új erőre kapnak; szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki; járnak-kelnek, de nem lankadnak el. Az Úr

nyugodalmat ad nektek a félelmektől. Azt mondja az Úr: »Ne félj, mert veled vagyok. Ne csüggedj, mert én vagyok a te Istened. Megerősítelek; megsegítelek; igen, felkarol győzedelmes jobbam.«

131:2.7 (1445.1) Az Isten a mi Atyánk; az Úr a mi megváltónk. Az Isten teremtette az egyetemes seregeket, és ő tartja meg mindüket. Az igazságossága olyan, mint a hegyek fensége és az ítéleteinek bölcsessége mély, mint a tenger. Ő itat meg az örömei patakjából, és az ő fényében látjuk a világosságot. Jó dolog az Úrnak köszönetet mondani és a Fenségesnek dicsőítő éneket zengeni; reggel hirdetni szeretetét, éjszaka meg isteni hűségét. Az Isten országa örökkévaló ország, és uralma tart minden nemzedéken át. Az Úr az én pásztorom; nem szenvedek hiányt. Zöldellő réteken legeltet; a nyugalom vizéhez terel. Felüdíti lelkemet. Az igaz úton vezérel. Igen, ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a rossztól, hiszen az Isten velem van. Kegyelem és jóság követ biztosan engem életemnek minden napján, s az Úr házában lakhatom örök időken át.

131:2.8 (1445.2) Jahve az én üdvözlésem Istene; ezért az isteni névben bízok én. Teljes szívemmel bízom az Úrban; nem a magam értelmezésére támaszkodom. Minden dolgomban elismerem őt, és ő fogja mutatni nekem az utat. Hűséges az Úr; megtartja a szavát azoknál, akik őt szolgálják; az igaz ember a hite révén él. Ha nem jól megy a sorod, az azért van, mert bűn áll az ajtódban; az emberek learatják a beszántott rosszat és az elvetett bűnt. Ne bosszankodj a gonosztevők miatt. Ha gonoszságot fogadsz a szívedbe, akkor az Úr nem fog meghallgatni téged; ha bűnt követsz el az Isten ellen, akkor

egyúttal a lelkednek teszel rosszat. Az Isten megméri az ember minden tettét, minden titkolt dolgával együtt, legyen az jó vagy rossz. Ahogy az ember a szívével gondolkodik, éppen olyan ő maga is.

^{131:2.9 (1445.3)} Az Úr közel van mindenkéhez, aki őszintén és igazul szólítja. A sírás tarthat egy éjszakán át, de reggel eljön az öröm. A boldog szív orvosságként tesz jót. Az Isten nem tart vissza semmilyen jót azoktól, akik egyenes úton járnak. Féld az Istent és tartsd meg az ő parancsolatait, mert ez az ember teljes kötelessége. Azt mondja tehát az Úr, aki megteremtette a mennyeket és megalkotta a földet: »Rajtam kívül nincs más Isten, igaz Isten és megmentő. Forduljatok hozzám, és megmenekültök, a földnek határai mind. Ha keresel engem, megtalálsz, ha teljes szívvel keresel.« A szelídek fogják uralni a földet és élvezni a béke teljességét. Aki gonoszságot vet, vést arat; akik szelet vetnek, vihart aratnak.

^{131:2.10 (1445.4)} »Gyertek, törvénykezzünk,« mondja az Úr, »ha bűneitek bíborvörösek, hófehérek lesznek. Ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.« De nincs megbékülés a gonoszokkal; a saját bűneitek választják el tőletek a jó dolgokat. Az Isten az arcom felderítője és a lelkem öröme. Az örökkévaló Isten az én erőm; ő a mi lakóhelyünk, és alant vannak örökkévaló karjai. Közel az Úr a megtört szívűekhez; megment mindenkit, akinek gyermeki a szelleme. Nagy a szorongattatása az igaz embernek, de az Úr megszabadítja mindenektől. Kövesd az Úrhoz vezető utat — bízz benne — és minden jól végződik. Aki a Fenséges titkos helyén lakik, az a Mindenható oltalmában fog élni.

131:2.11 (1445.5) Szeresd a szomszédodat, mint magadat; ne gyűlölkj senkivel. Amit utálsz, ne tedd azt senkivel. Szeresd a testvéredet, mert azt mondja az Úr: »Szívből szeretni fogom a gyermekeimet.« Az igaz ember útja olyan, mint a ragyogó fény, mely a tökéletes napig egyre csak erősödik. A bölcsek úgy fognak ragyogni, mint a fénylő égbolt és akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok. Hagyja el rossz útját a gonosz és lázadó gondolatait a bűnös. Azt mondja az Úr: »Térjen vissza ki-ki hozzám, és megkönyörülök rajtuk; bőséges az én megbocsátásom.«

131:2.12 (1446.1) Azt mondja az Isten, a menny és a föld teremője: »Akik szeretik törvényemet, azoké a béke teljessége. A parancsolataim: teljes szívedből szeress engem; rajtam kívül senkit ne tekints Istennek; nevemet ne említsd hiába; gondolj a szombatra és szenteld meg; tiszteld apádat és anyádat; ne ölj; ne kövess el házasságtörést; ne lopj; ne tanúskodj hamisan; ne légy sóvár.«

131:2.13 (1446.1) Mindazoknak, akik mindenekfölött szeretik az Urat és a szomszédjukat, mint önmagukat, a mennyei Isten azt mondja: »Kiváltalak a sírból; megváltalak a halálból. Irgalmas leszek a gyermekeiddel, és igazságos. Hát nem azt mondtam-e a földi teremtményeimről, hogy ti az élő Isten fiai vagytok? Nem szerettelek-e benneteket örök szeretettel? Hát nem hívtalak-e benneteket, hogy legyetek olyanná, mint én és hogy lakozzatok velem örökké a Paradicsomban?«

3. Buddhizmus

131:3.1 (1446.3) Ganidot megrázta az a felfedezés, hogy a buddhizmus milyen közel jutott ahhoz, hogy nagyszerű és szép vallássá

legyen Isten nélkül, személyes és egyetemes Istenség nélkül. Talált azonban néhány feljegyzést bizonyos korábbi hiedelmekről, melyek némiképp tükrözték a Melkizedek-féle hitelesítő tanításainak hatását, akik Indiában még Buddha kora után is tovább működtek. Jézus és Ganid az alábbi megállapításokat gyűjtötte ki a buddhista irodalomból:

131:3.2 (1446.4) „Tiszta szívből áramlik a boldogság a Végtelen felé; a teljes lényem megbékél e halandó-feletti örömben. A lelkem meglelégedéssel telik el, és a szívemben túlcserdul a békés bizodalom üdve. Nem félek; nem tölt el aggodalom. Biztonságban vagyok, és az ellenségeim nem ijeszthetnek meg. Elégedett vagyok a bizonyosságom gyümölcseivel. Megtaláltam a Halhatatlanhoz vezető, könnyen járható utat. Imádkozom, hogy a hit éltesse a hosszú utam során; tudom, hogy az odaátról jövő hit nem hagy cserben. Tudom, hogy testvéreim boldogulnak, ha eltölti őket a Halhatatlan hite s e hit még szerénységet, egyenességet, bölcsességet, bátorságot, tudást és állhatatosságot is teremt. Vessük hát el a szomorúságot és tagadjuk meg a félelmet. Hittel ragadjuk meg az igaz pártatlanságot és a fennkölt emberiességet. Tanuljunk meg mélyen elgondolkodni az igazságon és a kegyelmen. A hit az ember igazi gazdagsága; az nem más, mint az erénnyel és a dicsőséggel való felruházottság.

131:3.3 (1446.5) A gonoszság megvetendő; a bűn hitvány. A rossz lealacsonyító, akár gondolatban jelenik meg, akár tettekben nyilvánul meg. Fájdalom és szomorúság úgy jár a rossz útján, ahogy a por követi a fuvallatot. A boldogság és a lelki nyugalom úgy követi a tiszta gondolkodást és az erényes életet, ahogy az árnyék kíséri az anyagi dolgok lényegét. A rossz a

rosszul irányított gondolkodás gyümölcse. Rossz dolog bűnt látni ott, ahol nincs is bűn; nem látni meg a bűnt ott, ahol a bűn jelen van. A rossz a téves tantételek útja. Akik úgy kerülnek el a rosszat, hogy a dolgokat olyannak látják, amilyenek, örömet nyernek az igazság ekképpen való befogadása révén. Vess véget a nyomorúságodnak azzal, hogy megveted a bűnt. Ha feltekintesz a Nemesre, teljes szívvel fordulj el a bűntől. Ne kérj bocsánatot a rosszért; ne kérj elnézést a bűnért. A múltbeli bűneid kijavítására való törekvéseid révén nyersz erőt az arra való jövőbeli hajlamaid elleni küzdelemhez. A szelídség a megbánásból születik. Minden vétket vallj meg a Nemesnek.

131:3,4 (1447.1) Öröm és boldogság a jutalma a helyes cselekedeteknek és dicsőségére válik a Halhatatlannak. Senki sem foszthat meg az elméd szabadságától. Amint a vallásos hited felszabadította a szívedet, amikor az elméd hegy módjára szilárdan áll, akkor fog a lelked nyugalma a vizek folyóinak módjára békésen áramlani. Akik biztosak az üdvözülésben, örökre mentesek a vágytól, az irigységtől, a gyűlölségtől és a vagyon káprázatától. Bár a hit a jobb élet energiája, azért neked kell állhatatosan kimunkálnod a magad üdvözülését. Ha bizonyos akarsz lenni a végső üdvözülésedben, akkor ügyelj és őszintén törekedj a teljes pártatlanságra. Gondozd a szíved bizonyosságát, mely belülről fakad és így örvendj az örök üdvösség mámorának.

131:3,5 (1447.2) A tétlennek, nemtörődömnek, gyengének, erőtlennek, szégyentelennek és önzőnek megmaradó hívők közül egy sem reménykedhet a halhatatlan bölcsesség világosságában. De aki elgondolkodó, megfontolt, elmélkedő, odaadó és őszinte — még mialatt a földön él is — elérheti a

béke legfelsőbb megvilágosodását és az isteni bölcsesség szabadságát. Emlékezz, minden tett elnyeri a jutalmát. A rossz eredménye a szomorúság és a bűn vége a fájdalom. Az öröm és a boldogság a jó élet eredménye. Még a gonosztevők is élvezik a kegyelem idejét addig, amíg a rosszcselekedeteik teljesen be nem érnek, de minden rossztétemény következményének learatása elkerülhetetlenül megtörténik. Senki ember ne gondoljon könnyű szívvel a bűnre, azt mondván magában: »A rossztéteményért járó büntetés nem fog elérni engem.« Amit teszel, azt teszik veled is a bölcs ítéletben. A társaiddal szemben elkövetett igazságtalanságod visszaháramlik terád. A teremtmény nem menekülhet el a tetteinek végső következményei elől.

131:3,6 (1447,3) Azt mondta az ostoba magának, »A rossz nem fog elérni engem«; de biztonságot csak akkor lelünk, amikor a lélek bírálatot keres és az elme bölcsesség után kutat. A bölcs olyan nemes lélek, aki barátként mutatkozik az ellenségei körében, nyugalmat mutat a zavargók között, és nagylelkű a mohók között. Az önzés olyan, mint a művelt mezőn a gyom. Az önzőség bánathoz vezet; az örökös aggodás megöl. A megzabolázott elme boldogságot eredményez. A legnagyobb harcos önmaga felett arat győzelmet és önmagát igázza le. A visszafogottság minden dologban jó. Csakis az erényt becsülő és a kötelességének engedő személy nemesebb. Ne hagyd, hogy a harag és a gyűlölet uraljon téged. Ne szólj durván senkivel. A mértékletesség a legnagyobb kincs. Amit bölcsen adnak, az biztos megmarad. Ne tégy másokkal olyasmit, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek. Jóval fizess a rosszért; a jóval győzd le a rosszat.

131:3,7 (1447.4) Az igaz lélek kíváncsabb, mint az egész föld feletti uralom. A halhatatlanság az őszinteség célja; a halál pedig, a meggondolatlan élet vége. A megfontoltak nem halnak meg; a meggondolatlanok pedig már meg is haltak. Áldottak azok, akik rálátnak a halál nélküli állapotra. Az életet szenvedéssel élők aligha lelnek boldogságra a halál után. Az önzetlenek eljutnak a mennybe, ahol a végtelen szabadság üdvében örvendeznek és tovább gyarapodnak a nemes nagylelkűségben. Minden igazul gondolkodó, nemesen szóló és önzetlenül cselekvő halandó nemcsak erényt fog élvezni itt, e rövid élet során, hanem a test felbomlása után tovább élvezi majd a menny örömeit.”

4. Hinduizmus

131:4,1 (1447.5) A Melkizedek-féle hitelesítő magukkal vitték az egy Istenről szóló tanításokat, bárhová is mentek. Ezen egyistenhitre épülő tantétel sok eleme más és korábbi felfogásokkal együtt bekerült a hinduizmus későbbi tanításaiba is. Jézus és Ganid a következő kivonatot készítette:

131:4,2 (1448.1) „Ő a nagy Isten, minden tekintetben a legfelsőbb. Ő az Úr, aki magában foglal minden dolgot. Ő a világegyetemek mindenségének teremtője és szabályozója. Az Isten egy Isten; ő egyedül és egymagában van; ő az egyetlen. Ez az egy Isten a mi Teremtőnk és a lélek végső beteljesülése. A Legfelsőbb leírhatatlanul ragyogó; ő a Fények Világossága. Minden szívet és minden világot ez az isteni fény világosít meg. Az Isten a mi oltalmazónk — a teremtményei mellett áll — és akik megismerik őt, halhatatlanná lesznek. Az Isten a nagy energiaforrás; ő a Nagy Lélek. Egyetemes hatalmat gyakorol minden felett. Ez az egy Isten szeretetteljes, dicsőséges és

imádásra méltó. Az Istenünk a legfelsőbb hatalmú és a legfelsőbb helyen lakozik. Ez az igaz Személy örökkévaló és isteni; ő a menny elsőszámú Ura. Minden próféta őt köszöntötte, és ő megmutatta magát nekünk. Őt imadjuk. Ó, Legfelsőbb Személy, lények forrása, teremtés Ura és a világegyetem ura, nyilatkoztasd ki nekünk, teremtményeidnek a hatalmat, miáltal benne rejlő maradsz! Az Isten alkotta a napot és a csillagokat; fényes ő, tiszta és önmagától létező. Az örökkévaló tudása istenien bölcs. Az Örökkévalót nem járja át rossz. Amilyen mértékben a világegyetem az Istentől ered, annak megfelelően uralja ő azt. Ő a teremtés oka és ennél fogva minden dolog őbenne marad meg.

131:4.3 (1448.2) Az Isten a biztos menedéke minden jó embernek szükség idején; a Halhatatlan az egész emberiséggel törődik. Az Isten megmenekítése erős és az ő kedvessége kegyes. Szeretetteljes oltalmazó ő, áldott védelmező. Azt mondja az Úr: »Úgy lakozom a saját lelkükben, mint a bölcsesség lámpása. Én vagyok a ragyogás tündöklő fénye és a jó jósága. Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek, ott jelen vagyok én is.« A teremtmény nem képes kitérni a Teremtő jelenléte elől. Az Úr számon tartja még a minden halandó szemének számtalan rebbenését is; és mi úgy imadjuk ezen isteni Lényt, mint elválaszthatatlan társunkat. Ő mindenben uralkodó, bőkezű, mindenütt jelenvaló és végtelenül kedves. Az Úr a mi urunk, védelmünk és legfelsőbb irányítónk, és az eredeti szelleme a halandói lélekben lakik. A bűnös szenvedély és az erény Örök Tanúja az emberi szívben lakozik. Merengjünk el hosszan az imádásra méltó és isteni Éltetőn; az ő szelleme teljesen járja át a gondolatainkat. E nem valóságos világból vezessen át minket

a valóságosba! A sötétségből vezessen a fényre! A halálból vezessen minket a halhatatlanságba!

131:4,4 (1448,3) Szívünket megtisztítva minden gyűlölettől, imadjuk az Örökkévalót. Az Istenünk az imádság Ura; meghallja ő a gyermekei kiáltását. Rendelje alá minden ember az akaratát neki, a Határozottnak. Örvendezzünk az imádság Urának bőkezűségén. Legyen az ima a legbizalmasabb barátod és imádd a lelki támaszodat. »Ha csak szeretetben is imádsz engem«, mondja az Örökkévaló, »bölcsességet adok neked ahhoz, hogy elérhess, mert az én imáadásom a közös erény minden teremtmény számára.« Isten a megvilágosítója a sötétségnek és az ereje azoknak, akik erőtlenek. Lévén, hogy az Isten a mi erős barátunk, nem félünk többé. Magasztaljuk a soha le nem győzött Hódító nevét. Imadjuk őt, mert ő az ember hű és örök segítője. Az Isten a mi biztos vezetőnk és tévedhetetlen kísérőnk. Ő a menny és a föld nagy szülője, akinek energiája korlátlan és bölcsessége végtelen. Az ő tündöklő ragyogása fenséges és a szépsége isteni. Ő a világegyetem legfelsőbb menedéke és az örökkévaló törvény változhatatlan őre. Az Istenünk az élet Ura és minden ember Vigasztalója; szereti ő az embereket és segíti a csüggedteket. Ő a mi életadónk és ő az emberi nyájak Jó Pásztora. Az Isten a mi atyánk, a fivérünk és a barátunk. És vágyunk arra, hogy megismerjük ezt az Istent a benső lényünkben.

131:4,5 (1448,4) Megtanultunk hitet nyerni a szívünk vágya révén. Bölcsességre tettünk szert az érzékeink megfékezésével, és bölcsesség révén megtapasztaltuk a békét a Legfelsőbbben. Aki telve van hittel, akkor imádja az Istent igazán, amikor a benső valója átadja magát az Istennek. Az Istenünk köpönyegként

hordja a mennyeket; ott lakozik ő a másik hat kiterjedt világegyetemben is. Ő mindenek fölött és mindenben jelen van. Megbocsátást kérünk az Úrtól a társaink ellen való minden vétünkért; és megbocsátjuk a barátunknak azt a rosszat, amit velünk tett. Szellemünk ki nem állhatja a rosszat; ezért, ó Uram, tisztíts meg minket a bűn minden szennyfoltjától. Úgy imádkozunk az Istenhez, mint vigasztalóhoz, védelmezőhöz és megmentőhöz — aki szeret minket.

131:4,6 (1449,1) A Világegyetemi Megtartó szelleme beköltözik az egyszerű teremtmény lelkébe. Az a bölcs, aki az Egy Istent imádja. Akik tökéletességre törekednek, azoknak bizony meg kell ismerniük a Legfelsőbb Urat. Sohasem fél az, ki ismeri a Legfelsőbb áldott biztonságát, mert a Legfelsőbb azt mondja azoknak, akik szolgálják őt, hogy »Ne félj, mert veled vagyok.« A gondviselés Istene a mi Atyánk. Az Isten igazság. És az Isten vágya az, hogy a teremtményei megértsék őt — teljesen megismerjék az igazságot. Az igazság örökkévaló; az élteti a világegyetemet. A legfőbb vágyunk a Legfelsőbbel való egyesülés legyen. A Nagy Szabályozó minden dolog alkotója — minden őbelőle fejlődik ki. És ez minden kötelességünk: egyetlen ember se tegyen a másiknak olyat, amit maga is ellenszenvesnek tart; ne táplálj gyűlöletet, ne üsd meg azt, aki megüt téged, irgalommal győzd le a dühöt, és jóakarattal küzd le a gyűlöletet. Mindezt azért kell megcselekednünk, mert az Isten a mi minden földi vétünket megbocsátó kedves barát és kegyes atya.

131:4,7 (1449,2) Az Isten a mi Atyánk, a föld a mi anyánk, és a világegyetem a mi szülőhelyünk. Isten nélkül a lélek fogoly; Isten megismerése megszabadítja a lelket. Az Istenről való

elgondolkodás révén, a vele való egyesülés által, eljön a megszabadulás a rossz káprázataitól és a végleges szabadulás minden anyagi béklyótól. Amikor az ember felgöngyölíti a teret, mint egy darab bőrt, akkor szakad vége a rossznak, mert az ember rálelt Istenre. Ó Isten, ments meg minket a pokol hármasságától — a vágytól, a haragtól és a kapzsiságtól! Ó lélek, készülj fel a halhatatlanság szellemi küzdelmére! Amikor a halandói élet vége eljön, ne habozz elhagyni e testet egy megfelelőbb és szebb formáért, és a Legfelsőbb és Halhatatlan területein ébredj, ahol nincs félelem, éhség, szomjúság vagy halál. Istent megismerni annyit tesz, mint elvágni a halál kötelékeit. Az Istent ismerő lélek úgy emelkedik fel a világegyetemben, mint ahogy a tej fölé megjelenik a tej színén. Azt az Istent, a mindent kimunkálót, a Nagy Lelket imádjuk, aki mindig ott lakozik a teremtményei szívében. Akik tudják, hogy az Isten az emberi szívben emeltetik királyszékbe, azoknak rendeltetése, hogy olyanok legyenek, mint ő — halhatatlanok. A rosszat hátra kell hagyni e világon, ám az erény követi a lelket a mennybe.

131:4.8 (1449.3) Csak a rosszak mondják: a világegyetemnek nincs igazsága, sem ura; az csakis a mi vágyainkra tervezetett. Az ilyen lelkeket megtéveszti az értelmük kisszerűsége. Ők így átadják magukat a vágyaik élvezetének és megfosztják a lelküket az erény örömeitől és az igazságosság élvezetétől. Mi lehet nagyobb dolog annál, mint megtapasztalni a bűntől való megszabadulást? Aki látta a Legfelsőbbet, az halhatatlan. Az ember barátai a húsvér testben nem képesek túlélni a halált; egyedül az erény jár az ember oldalán, amint az egyre előbbre jut a Paradicsom boldog és napfényes mezői felé vezető úton.”

5. Zoroasztrizmus

^{131:5.1 (1449.4)} Zoroaszter maga is közvetlen kapcsolatban állt az első Melkizedek-hitterjesztők leszármazottaival, és az egy Istenről szóló tantételük lett a központi tanítása annak a vallásnak, melyet Perzsiában alapított. A judaizmuson kívül akkoriban egyetlen más vallásban sem volt meg több ezekből a sálemi tanításokból. E vallás feljegyzéseiből Ganid a következő kivonatot készítette:

^{131:5.2 (1450.1)} „Minden dolog az Egy Istenből ered, és őhozzá tartozik — aki végtelenül bölcs, jó, igazságos, szent, tündöklő és dicső. Ez a mi Istenünk a forrása minden világosságnak. Ő a Teremtő, minden jó cél Istene és a világegyetem igazságosságának védelmezője. A bölcs életvitel az, hogy az igazság szellemével összhangban cselekedjünk. Az Isten mindent lát, egyaránt látja a gonoszok rosszcselekedeteit és az igazak jótetteit; a mi Istenünk egy szemvillanással észlel minden dolgot. Az ő érintése a gyógyulást hozó érintés. Az Úr mindenható jótevő. Az Isten kiterjeszti a jótevő kezét az igazakra és a rosszakra egyaránt. Isten alkotta a világot és rendelt jutalmat a jónak és a rossznak. A végtelenül bölcs Isten halhatatlanságot ígért azoknak a jámbor lelkeknek, akik tisztán gondolkodnak és igazul cselekednek. Amilyenképpen alakítod a legfőbb vágyaidat, olyanná leszel te magad is. A nap világossága olyan, mint a bölcsesség azok számára, akik felismerik az Istent a világegyetemben.

^{131:5.3 (1449.6)} Dicsőítsétek az Istent azáltal, hogy a Bölcs örömét keressétek. Imádjátok a világosság Istenét azzal, hogy örömmel jártok az ő kinyilatkoztatott vallása által elrendelt utakon. Csak egy Legfelsőbb Isten van, a Fények Atyja. Imádjuk őt, ki a

vizeket, a növényeket, az állatokat, a földet és a mennyeket teremtette. A mi Istenünk Úr, a legnagyobb jótevő. Imádjuk a legelragadóbbat, a jótevő Halhatatlant, aki örök világossággal van felruházva. Az Isten van tőlünk a legmesszebbre és ugyanakkor a legközelebb is annyiban, hogy a mi lelkünkben lakozik. A mi Istenünk az isteni és legszentebb paradicsomi Szellem, és mégis barátságosabb ő az emberrel, mint bármelyik teremtmény legjobb barátja. Az Isten nagy segítségünkre van a minden dolog legnagyobbikában, önmagunk megismerésében. Az Isten a mi leginkább imádásra érdemes és igaz barátunk; ő a mi bölcsességünk, életünk és a lelki és testi erőnk. A jó gondolkodásunkon keresztül a bölcs Teremtő képessé tesz bennünket arra, hogy az ő akaratát megcselekedjük, s ezáltal felismerjük mindazt, ami istenien tökéletes.

131:5.4 (1449.7) Urunk, taníts meg minket arra, hogy miként éljük a húsvér testbeli életet, hogy közben felkészüljünk a szellem következő életére. Szólj hozzánk, Urunk, és elvégezzük a rendelésedet. Tanítsd meg nekünk a dolgok megcselekedésének jó módját, és mi helyesen fogunk cselekedni. Add meg nekünk, hogy egyesülhessünk veled. Tudjuk, hogy az igazságossággal való egységre vezető vallás a helyes vallás. Az Isten a mi bölcs természetünk, legjobb gondolatunk, és igaz cselekedetünk. Adja az Isten, hogy egyesüljünk az isteni szellemmel és adjon halhatatlanságot ő magában!

131:5.5 (1449.8) A Bölcs vallása megtisztítja a hívőt minden rossz gondolattól és bűnös cselekedettől. Bűnbánóan meghajlok a mennyei Isten előtt, ha vétkeztem gondolatban, szavakkal vagy tettekkel — akarva vagy akaratlanul — és kegyelemért

imádkozom és megbocsátásért könyörgök. Tudom, hogy amikor megvallom bűnömet, ha a célom az, hogy ne kövessem el a rossz dolgot, akkor a bűn eltávolíttatik a lelkemből. Tudom, hogy a megbocsátás letépi a bűn béklyóját. A rosszat cselekvők elnyerik a büntetésüket, de akik az igazságot követik, az örök üdvözülés gyönyörét fogják élvezni. Kegyelemen keresztül tartás meg minket és segíts, hogy erőt gyűjthessünk a lelkünk számára. Kegyelemre tartunk igényt, mert a tökéletesség elérésére törekszünk; olyanok akarunk lenni, mint az Isten.”

6. Szuduanizmus (Dzsainizmus)

^{131:6.1 (1450.5)} Ama vallási hívők harmadik csoportját, akik Indiában megőrizték az egy Isten tantételét — ami a Melkizedek-féle tanítás túlélést jelentette — azokban az időkben úgy ismerték, mint szuduanistákat. Később e híveket úgy ismerték meg, mint a dzsainizmus követőit. Ezt tanították:

^{131:6.2 (1450.6)} „A Menny Ura a legfelsőbb. Akik bűnt követnek el, azok nem jutnak a magasba, de akik az igazságosság útját járják, azok helyet találnak maguknak a mennyben. Akkor biztosított a túlvilági életünk, ha ismerjük az igazságot. Az emberi lélek felemelkedhet a legfelsőbb mennyig, hogy ott kialakítsa a maga igaz szellemi természetét, hogy elérje a tökéletességet. A mennyei állapot megszabadítja az embert a bűn igájától és bevezeti őt a végső üdvösségekbe; az igaz ember már megtapasztalta a bűn és az azzal járó minden nyomorúság végét. Az ember énje az ember legyőzhetetlen ellenfele, és az emberi sajátlényeg úgy nyilvánul meg, mint az ember négy nagy szenvedélye: harag, gőg, ámítás és mohóság. Az ember legnagyobb győzelme saját maga meghódítása. Amikor az ember megbocsátást vár az Istentől, és amikor e szabadságot

élni is meri, akkor ezáltal megszabadul a félelemtől. Az embernek úgy kell átutaznia az életen, hogy közben úgy bánik a teremtményeivel, amilyen bánásmódot magának is szeretne.”

7. Sintó

^{131:7.1 (1451.1)} E távol-keleti vallásról szóló kéziratok nem sokkal korábban kerültek be az alexandriai könyvtárba. Ez volt az egyetlen olyan világvallás, melyről Ganid addig még nem hallott. E hiedelemben is megvoltak a korábbi Melkizedek-féle tanítások maradványai, amint azt az alábbi kivonatok is mutatják:

^{131:7.2 (1451.2)} „Azt mondja az Úr: »Ti mind részesültök az én isteni erőmből; minden ember élvezi az irgalmas segédkezesemet. Nagy örömet veszek az igaz emberek számának gyarapodásából szerte a földön. A Menny Hercege a természet szépségeiben és az emberek erényeiben egyaránt a maga kinyilatkoztatására törekszik és hogy megmutassa az igaz természetét. Lévén, hogy a régebbi idők emberei nem ismerték az én nevemet, úgy mutattam meg magam, hogy látható létezőként születtem meg a világra és ilyen magalázást tűrtem, hogy az ember el ne felejtse a nevemet. Én vagyok a menny és a föld teremtménye; a nap és a hold és mind a csillagok az én akaratomnak engedelmeskednek. Én vagyok az ura minden teremtménynek a földön és a négy tengerben. Bár nagy és a legfelsőbb vagyok, mégis meghallgatom a legszegényebb ember imáját is. Imádjon bármely teremtmény engem, meghallgatom az ő imáját és teljesítem a szíve vágyát.«

131:7.3 (1451.3) »Mindig, amikor az ember enged az aggodalomnak, egy lépéssel távolabb kerül a szíve szellemének vezetésétől.« A gőg elhomályosítja az Istent. Amennyiben mennyei segítségre vágytok, szabaduljatok meg az önteltségektől; az önhittség tovasuhanó árnya is hatalmas felhőként takarja el az oltalmazó fényt. Ha nem vagytok jók a bensőtökben, akkor szükségtelen imádkoznotok azért, ami kívületek van. »Ha meghallom az imáitokat, az azért van, mert tiszta szívvel jöttök elébem, csalárdságtól és képmutatástól mentesen, az igazságot tükröként mutató lélekkel. Ha halhatatlanságot akartok, hagyjátok el a világot és gyertek énhozzám.«»

8. Taoizmus

131:8.1 (1451.4) A Melkizedek hírvivői messze behatoltak Kínába, és az egy Isten tantétele több kínai vallás korai tanításainak részévé vált; a legtovább fennmaradt és az egyistenhitbeli igazságot a legnagyobb mértékben tartalmazó vallás a taoizmus volt, és Ganid e vallás alapítójának tanításai közül az alábbiakat gyűjtötte ki:

131:8.2 (1451.5) „Mily tiszta és nyugodt a Legfelsőbb és mégis mily erős és hatalmas, mily mélységes és megmérhetetlen! A menny ezen Istene minden dolog tisztelt őse. Ha ismered az Örökkévalót, akkor megvilágosodott és bölcs vagy. Ha nem ismered az Örökkévalót, akkor a tudatlanság rosszként nyilvánul meg, és így a bűn szenvedélyei feltámadnak. E csodás Lény már azelőtt létezett, hogy a mennyek és a föld meglett volna. Ő igazán szellemi; egyedül áll és nem változik. Ő valóban a föld anyja, és a teremtettség körülötte jár. E Nagyság átadja magát az embereknek és ezáltal képessé teszi őket a kiemelkedésre és a továbbélésre. Ha az embernek csak

egy kis tudása van is, akkor már képes a Legfelsőbb útjain járni; képes megfelelni a mennyei akaratnak.

131:8.3 (1452.1) Az igaz szolgálat minden jótéteménye a Legfelsőbből származik. Minden dolog az életért való Nagy Forrástól függ. A Nagy Legfelsőbb nem kér hitelt ahhoz, hogy adományozzon. Ő hatalomban a legfelsőbb, mégis rejtve marad a tekintetünk előtt. Szüntelenül változtatja a sajátosságait, ahogy tökéletesíti a teremtményeit. A mennyei Értelem lassú és türelmes a terveiben, de bizonyos a sikereiben. A Legfelsőbb elárasztja a világegyetemet és mindent ő éltet. Mily nagy és hatalmas az ő túlárado befolyása és vonzereje! Az igaz jóság a vízhez hasonló annyiban, hogy mindenre áldást hoz és semmit sem károsít. A vízhez hasonlóan az igaz jóság is a legalacsonyabban fekvő helyeket keresi, még azokat is, melyeket minden más elkerül, és ez azért van így, mert a Legfelsőbbel rokon. A Legfelsőbb teremti minden dolgot, a természetben táplálva és a szellemben tökéletesítve azokat. Rejtély, hogy a Legfelsőbb miként támogatja, óvja és tökéletesíti a teremtményt anélkül, hogy kényszerítené őt. Vezérel és irányít, de tolakodás nélkül. Segédkezik a fejlődésben, de nem ural.

131:8.4 (1452.2) A bölcs ember kinyitja az egyetemesre a szívét. A kis tudás veszélyes dolog. A nagyságra áhítozóknak meg kell tanulniuk lealacsonyítaniuk magukat. A teremtésben a Legfelsőbb a világ anyjává lett. Ahhoz, hogy valaki megismerje az anyját, el kell ismernie a maga fiúi helyzetét. Bölcs ember, ki minden részt az egész nézőpontjából lát. Úgy viszonyulj minden emberhez, mintha a helyében lennél. Az okozott sérelmet kedvességgel viszonzod. Ha szereted az

embereket, akkor ők közeledni fognak hozzád — nem okoz majd nehézséget a megnyerésük.

131:8.5 (1452.3) A Nagy Legfelsőbb mindent áthat; ő van a bal oldalon és a jobbon is; ő tartja meg a teremtésösszességet és ő lakozik minden igaz lényben. A Legfelsőbbet megtalálni nem tudod, és nem is tudsz olyan helyre menni, ahol ő ne lenne jelen. Ha az ember felismeri a cselekedeteinek rossz voltát és szívéből megbánja a bűnt, akkor keresheti a megbocsátást; akkor mentesülhet a büntetés alól; akkor a csapást áldássá változtathatja. A Legfelsőbb a biztos menedéke minden teremtnak; ő az emberiség oltalmazója és megmentője. Ha nap mint nap keresed, megtalálod őt. Lévé, hogy képes megbocsátani a bűnöket, ő minden ember számára a legbecsesebb. Mindig emlékezzetek arra, hogy az Isten nem azért ad jutalmat az embernek, amit tesz, hanem azért, ami ő maga; ezért hát úgy nyújtsatok segítséget a társaitoknak, hogy közben nem gondoltok jutalomra. Tégy jót úgy, hogy közben nem a magad javát nézed.

131:8.6 (1452.4) Bölcssek azok, akik ismerik az Örökkévaló törvényeit. Az isteni törvény nem ismerete nyomorúság és végromlás. Szabadon gondolkodók azok, akik ismerik az Isten törvényeit. Ha ismered az Örökkévalót, még ha a tested elpusztul is, a lelked tovább él a szellemszolgálatban. Igazán bölcs akkor vagy, ha felismered a jelentéktelen voltodat. Ha az Örökkévaló fényében megmaradsz, akkor élvezni fogod a Legfelsőbb megvilágosodását. Akik a személyüket a Legfelsőbb szolgálatának szentelik, azok örvendeznek az Örökkévaló keresésében. Amikor az ember meghal, a szellem megkezd a hosszú szárnyalását a hazafelé vezető nagy utazásban.”

9. Konfucianizmus

^{131:9.1 (1452.5)} A világ nagy vallásai közül az Istent még a legkevésbé elismerő is elfogadta a Melkizedek-féle hitterjesztők és a fennmaradt követők egyistenhitét. Ganid összefoglalója a konfucianizmusról ez volt:

^{131:9.2 (1452.6)} „Amit a Menny rendel el, abban nincs hiba. Az igazság valóságos és isteni. Minden a Mennyből ered, és a Nagy Menny nem hibázik. A Menny számos alárendeltet jelölt ki, hogy segítsenek az alacsonyabb rendű teremtmények képzésében és felemelésében. Nagy, igen nagy az Egy Isten, aki fentről uralja az embert. Az Isten fenséges a hatalmában és rettenetes az ítéletében. De a Nagy Isten erkölcsi érzéket adományozott számos alacsonyabb rendű népnek. A Menny adakozása sohasem fogy ki. A bőkezűség a Menny legbecsesebb ajándéka az embereknek. A Menny a maga nemességét adományozta az emberi léleknek; az ember erényei a Menny nemességével való felruházottság gyümölcsei. A Nagy Menny végtelenül jó ítélőképességű és az ember minden dolgában ott van vele. Jól tesszük, ha a Nagy Mennyet az Atyánknak és Anyánknak hívjuk. Ha így szolgálói vagyunk az isteni őseinknek, akkor bizodalommal imádkozhatunk a Mennyhez. Mindenkor és mindenben tiszteljük a Menny fenséges voltát. Elfogadjuk, ó Isten, Fenséges és legfőbb Hatalmasság, hogy nálad az ítélet, és hogy minden irgalom az isteni szívből fakad.

^{131:9.3 (1453.1)} Az Isten velünk van; ezért a szívünkben nincs félelem. Ha van bennem bármilyen erény, akkor az a nálam időző Menny megnyilvánulása. De a Menny énbennem gyakran komoly igényeket támaszt a hitemmel szemben. Mivel

az Isten velem van, elhatároztam, hogy nem támad kétely a szívemben. A hit szükségképpen nagyon közel esik a dolgok igazságához, és nem értem, hogy az ember miként élhet e jó hit nélkül. Jó és rossz nem ok nélkül éri az embert. A Menny a szándéka szerint bánik az ember lelkével. Amikor a rossz oldalon találod magad, ne habozz megvallani a vétkeket és ne késlekedj a jó útra téréssel.

131:9.4 (1453.2) A bölcs az igazság keresésével tölti az időt, nem a pusztá létre való törekvéssel. Az ember célja a mennyei tökéletesség elérése. A nemesebb ember hajlik az önmagával való összhangra, és mentes az aggodástól és a félelemtől. Az Isten veled van; ne legyen kétely a szívedben. Minden jótettnek megvan a viszonzása. A nemesebb ember nem zúgolódik a Menny ellen és nem neheztel az emberekre sem. Amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek, ne tedd azt te sem másokkal. Minden büntetésnek legyen része az irgalom; minden módon törekedj arra, hogy a büntetést áldássá tedd. Ez a Nagy Menny útja. Noha minden teremtménynek meg kell halnia és vissza kell térnie a földhöz, a nemes ember szelleme elindul, hogy a magasban mutakozzon meg és felemelkedjen a végső világosság dicső fényére.”

10. „A mi vallásunk”

131:10.1 (1453.3) Miután szorgos munkával elkészítették a világ vallásaiban a paradicsomi Atyával kapcsolatos tanítások összeállítását, Ganid nekifogott, hogy megfogalmazza, mit is tekint ama hit összegzésének, mely hitet Isten vonatkozásában Jézus tanításának eredményeként a magáévá tett. E fiatalember szokása szerint úgy utalt e hitelemekre, mint „a mi vallásunk”. A feljegyzése ez volt:

131:10.2 (1453.4) „A mi Úr Istenünk egy Úr, és a teljes elméddel és szíveddel szeretned kell őt, miközben minden tőled telhetőt megteszel annak érdekében, hogy úgy szeresd az ő minden gyermekét, mint ahogy magadat szereted. Ez az egy Isten a mi mennyei Atyánk, akiben minden dolog fennáll, és aki a szelleme révén ott lakozik minden őszinte emberi lélekben. Nekünk, akik az Isten gyermekei vagyunk, meg kell tanulnunk, hogy miként bízzuk a lelkünk megőrzését őrá mint hű Teremtőre. A mennyei Atyánkkal minden dolog lehetséges. Lévé, hogy ő a Teremtő, mivel ő teremtett minden dolgot és minden lényt, nem lehetett másként. Bár nem láthatjuk az Istent, megismerhetjük őt. És nap mint nap megélve a mennyei Atya akaratát, kinyilatkoztathatjuk őt az embertársainknak.

131:10.3 (1453.5) Az Isten jelleme isteni gazdagságának szükségképpen mélységesnek és örökmód bölcsnek kell lennie. Istent nem tárhatjuk fel tudás révén, de megismerhetjük őt a szívünkben személyes tapasztalás által. Bár az ő igazságossága talán kifürkészhetetlen, a kegyelméből a föld legszerényebb lény is részesülhet. Bár az Atya megtölti a világegyetemet, ő a szívünkben is él. Az ember elméje emberi, halandó, az ember szelleme azonban isteni, halhatatlan. Az Isten nemcsak mindenható, hanem határtalanul bölcs is. Ha a földi szüleink, akik hajlamosak a rosszra, tudják, hogy miként szeressék a gyermekeiket és miként adjanak jó ajándékokat nekik, akkor vajon a jó mennyei Atyának mennyivel jobban kell tudnia, hogy milyen bölcsen szeresse a földi gyermekeit és miként terjesszen ki megfelelő áldást rájuk.

131:10.4 (1454.1) A mennyei Atya nem tűri, hogy egyetlen földi gyermek is elvesszen, ha az a gyermek vágyik arra, hogy

megtalálja az Atyát és igazán szeretne olyan lenni, mint ő. Atyánk még a gonoszakat is szereti és mindig kedves a hálátlanokkal. Bárcsak több emberi lény ismerhetné meg az Isten jóságát, akkor bizonyosan eljutnának a rossztetteik megbánásához és felhagynának minden ismert bűnnel. Minden jó dolog a fény Atyjától jön le, akiben nincs változás, sem a változásnak árnyéka. Az igaz Isten szelleme az ember szívében van. Azt akarja, hogy minden ember testvére legyen egymásnak. Amikor az emberek Isten után kezdenek tapogatózni, akkor ott a bizonyosság, hogy az Isten megtalálta őket, és hogy a rá vonatkozó tudást kutatják. Istenben élünk és az Isten bennünk lakozik.

131:10.5 (1454.2) Már nem elégszem meg abban a hitben, hogy az Isten az én egész népem Atyja; most már hiszem, hogy ő az én Atyám is. Az Isten imádásában mindig megpróbálom az Igazság Szellemének segítségét igénybe venni, amely az én segítőm, amikor már valóban Istent ismerővé váltam. De mindenekelőtt annak révén fogom imádni az Istent, hogy megtanulom, miként cselekedjem meg az Isten akaratát a földön; vagyis, minden tőlem telhetőt megteszek annak érdekében, hogy minden halandótársammal pontosan úgy bánjak, ahogy elképzelésem szerint az Isten is szeretné, hogy bánjanak vele. Amikor ilyen életet élünk a húsvér testben, sok dolgot kérhetünk az Istentől, és megadja a szívünk azon vágyát, hogy jobban felkészüljünk a társaink szolgálatára. Az Isten gyermekeinek mindeme szeretetteljes szolgálata megnöveli azon képességünket, hogy befogadjuk és átéljük a mennyei örömöket, a mennyei szellem segédkezésének magasságos gyönyöreit.

131:10.6 (1454.3) Minden nap megköszönöm Istennek az ő elmondhatatlan ajándékait; dicsőíteni fogom őt azokért a csodálatos cselekedetekért, melyeket az emberek gyermekeiért hajt végre. Számomra ő a Mindenható, az Erő, a Hatalom és a Kegyelem, de leginkább ő az én szellemi Atyám, és az ő földi gyermekeként valamikor majd elmegyek hozzá, hogy meglássam. Az oktatóm azt mondta, hogy ha őt keresem, akkor olyanná válok, mint ő. Az Istenben való hit révén megbékéltem övele. A mi új vallásunk igen teljes az örömben, és tartós boldogságot vált ki. Biztos vagyok abban, hogy hű maradok egészen a halálomig, és hogy biztosan elnyerem az örökkévaló élet koronáját.

131:10.7 (1454.4) Tanulom, hogy miként vizsgáljak meg minden dolgot és miként ragaszkodjam ahhoz, ami jó. Bármit, amit csak szeretnék, hogy az emberek megtegyenek nekem, megteszem én a társaimnak. Ezen új hit révén tudom, hogy az ember az Isten fiává válhat, de néha megborzongok, amikor belegondolok abba, hogy minden ember a testvérem, de ennek igaznak kell lennie. Nem tudom, hogy miképp örvendezhetnék az Isten atyaságában, miközben elutasítom az emberek közötti testvériség elfogadását. Bárki szólítja is az Úr nevét, üdvözülni fog. Ha pedig ez igaz, akkor minden embernek testvérnek kell lennie.

131:10.8 (1454.5) Ennélfogva a jócselekedeteimet titkon hajtom végre; és a legtöbbet is akkor imádkozom, amikor magam vagyok. Nem fogok ítélni, nehogy tisztességtelen legyek a társaimmal. Meg fogom tanulni, hogy miként szeressem az ellenségeimet, bár még nem igazán sajátítottam el az Istenhez való hasonlatosságnak ezt a módszerét. Bár látom az Istent ezekben

a vallásokban is, »a mi vallásunkban« szebbnek, szeretetteljesebbnek, irgalmasabbnak, személyesebbnek és valóságosabbnak találom őt. De ez a nagyszerű és dicső Lény mindenekelőtt a szellemi Atyám; én az ő gyermeke vagyok. És nem más révén, mint azon őszinte vágyammal, hogy olyan legyek, mint ő, végül megtalálom és örökmód szolgálni fogom őt. Végre olyan vallásom van, melyben egy Isten, egy csodálatos Isten van, és ő az örök üdvözülés Istene.”

132. írás

Időzés Rómában

132:0.1 (1455.1) LÉVÉN, hogy Gonod India hercegeitől hozott üdvözlést Tibériusznak, a római uralkodónak, a Rómába való megérkezésük harmadik napján a két indiai és Jézus megjelent előtte. A mogorva császár szokatlanul vidám volt e napon és sokáig beszélgetett a három utazóval. Amikor elvonultak a színe elől, a császár, Jézusra utalva, megjegyezte a jobbján álló szolgájának, „Ha én is olyan királyi testtartású és előkelő modorú volnék, akkor igazi császár lehetnék, nem igaz?”

132:0.2 (1455.2) Római ottléte alatt Ganid rendszeresen órákat töltött tanulással és a városbeli látnivalók felkeresésével. Apjának sok üzleti ügye akadt, és mivel azt szerette volna, ha a fia felnőve méltó követője lesz a kiterjedt kereskedelmi érdekeltségeinek vezetésében, ezért úgy gondolta, itt az ideje bevezetni a fiút az üzleti világba. Sok indiai polgár tartózkodott Rómában, és gyakran éppen Gonod saját alkalmazottai kísérték el őt tolmácsként, így Jézus az egész napot egyedül tölthette; az így nyert szabadidőben közelebbről is megismerkedett e kétmillió lakosú várossal. Gyakran megfordult a főtéren, a politikai, a jogi és az üzleti élet központjában. Gyakran ment fel a

Kapitoliumhoz és a Jupiternek, Júnónak és Minervának szentelt pazar templomot szemlélve elgondolkodott a tudatlanság rabigáján, mely alatt a rómaiak éltek. Sok időt töltött a Palatinuszon, ahol a császári palota, Apolló temploma, valamint a görög és római könyvtárak álltak.

132:0.3 (1455.3) Ekkoriban a római birodalom magába foglalta egész Dél-Európát, Kis-Ázsiát, Szíriát, Egyiptomot és Északnyugat-Afrikát; és a lakosai között ott voltak a keleti félteke minden országának polgárai. Jézus fő oka, amiért ebbe az utazásba beleegyezett az volt, hogy az urantiai halandóknak ezt a világpolgári sokaságát tanulmányozhassa és kapcsolatot teremthessen velük.

132:0.4 (1455.4) Jézus a római időzése alatt sokat megtudott az emberekről, de a városban való hathónapos otlletének számos élménye közül a legértékesebb az volt, hogy kapcsolatot teremthetett a birodalom fővárosának vallási vezetőivel és hatást gyakorolhatott rájuk. Még a Rómában töltött ideje első hetének vége előtt Jézus felkereste és megismerte a cinikusok, a sztoikusok és a rejtelemimádatok, különösen pedig a Mitrász-hívők csoportjának arra érdemes vezetőit. Akár nyilvánvaló volt Jézus számára, hogy a zsidók el fogják utasítani a küldetését, akár nem, azt mindennél bizonyosabban előre látta, hogy a hírnökei később eljönnek Rómába is, hogy a mennyországot hirdessék; ezért igencsak meglepő módon hozzálátott, hogy előkészítse a terepet az ő üzenetük biztosabb fogadtatásához. Kiválasztott ötöt a vezető sztoikusok közül, tizenegyet a cinikusok közül és tizenhatot a rejtelemimádat vezetői közül és csaknem hat hónapon át a szabadidejéből sokat szentelt annak, hogy e vallási tanítókkal bensőséges

beszélgetéseket folytasson. Az oktatási módszere pedig a következő volt: Egyszer sem támadt a hibáikra vagy emlegette volna fel a tanításaik fogyatékoságait. Minden esetben kiválasztotta a tanításukból az igazságot és aztán arra törekedett, hogy ezt az igazságot megszépítve és megvilágosítva láttassa velük, s a kiteljesedő igazság ezt követően rövidesen levetette magáról a hozzátapadt téveset; és a Jézus által tanított férfiak és nők így készültek fel azoknak a további és hasonló igazságoknak a későbbi felismerésére, melyek a korai keresztény hitelesítő tanításaiban megjelentek. Az evangélium hirdetői által terjesztett tanítások korai elfogadása erős lökést adott a kereszténység gyors elterjedéséhez Rómában és onnét az egész birodalomban.

132:0.5 (1456.1) E figyelemre méltó tett jelentősége jobban megérthető, ha feljegyezzük azt a tényt is, hogy a Jézus által Rómában tanított harminckét vallási vezetőből álló csoport tagjai közül csupán kettőben nem fogant meg a tanítás; a többi harminc személy döntő szerepet játszott a római kereszténység megalapításában, és közülük némelyek még közreműködtek abban is, hogy a legfőbb Mitrász-templomot átalakítsák a város első keresztény templomává. Mi, akik az emberi tevékenységeket a színpad mögé látva szemléljük és a tizenkilenc évszázad időtávlatából látjuk, csupán három kiemelkedő fontosságú tényezőt fedezünk fel ama korai előkészítő tevékenységek között, melyek a kereszténységnek az Európában való gyors elterjedését segítették, és ezek a következők:

132:0.6 (1456.2) 1. Simon Péter apostolként való kiválasztása és megtartása.

132:0.7 (1456.3) 2. Az Istvánnal való beszélgetés Jeruzsálemben, akinek halála nyerte meg a tárzusi Sault.

132:0.8 (1456.4) 3. E harminc római személy előzetes felkészítése arra, hogy később az új vallás vezetői legyenek Rómában és az egész birodalomban.

132:0.9 (1456.5) Az egész leélt életük során sem István, sem pedig a harminc kiválasztott sohasem jött rá arra, hogy egyszer már beszéltek azzal az emberrel, akinek a neve az ő vallási tanításuk tárgyává lett. A Jézus által az eredeti harminckettek számára végzett munka teljes mértékben személyes volt. A velük való munka során a damaszkuszi írástudó sohasem találkozott egyszerre háromnál többükkel, és kettőnél többel is csak ritkán, míg a leggyakrabban egymagukban tanította őket. Jézus azért teljesíthette ezt a nagyszerű vallási oktatási feladatot, mert ezeket a férfiakat és nőket nem kötötték meg a hagyományok; ők nem voltak áldozatai a jövőbeli vallási történések semmilyen elemével kapcsolatban merev előítéletnek.

132:0.10 (1456.6) A hamarosan elkövetkező évek során számos alkalommal történt, hogy Péter, Pál és más római keresztény tanítók hallottak erről a damaszkuszi írástudóról, aki megelőzte őket és aki oly nyilvánvalóan (és ahogy ők gondolták, tudtán kívül) előkészítette a terepet számukra, hogy előállhassanak az új evangéliummal. Bár Pál soha nem ismerte igazán a damaszkuszi írástudó személyét, azért röviddel a halála előtt a személyleírások hasonlósága miatt arra a következtetésre jutott, hogy az „antiókhiai sátoresztítő” volt egyben a „damaszkuszi írástudó” is. A tant Rómában hirdető Simon Péterben egy alkalommal, amikor felfigyelt a damaszkuszi írástudó személyleírására, felmerült, hogy ez a személy Jézus

lehetett, de gyorsan elhessegette a gondolatot, mert jól tudta (legalábbis így gondolta), hogy a Mester sohasem járt Rómában.

1. Igaz értékek

^{132:1.1 (1456.7)} Angamon, a sztoikusok vezetője volt az, akivel Jézus már a római ottlétének kezdetén egy egész éjszakás beszélgetést folytatott. E férfiból később Pál nagy barátja vált és ő lett a keresztény egyház erős támogatóinak egyike Rómában. Lényegében, és mai kifejezőmódban újrafogalmazva Jézus a következőt tanította Angamonnak:

^{132:1.2 (1457.1)} Az igaz értékek mércéjét a szellemi világban és az örök valóság isteni szintjein kell keresni. A felemelkedő halandónak minden alsóbb, anyagi mércét átmenetinek, részlegesnek és alárendelt jelentőségűnek kell tekintenie. A tudós, mint olyan, az anyagi tények közötti kapcsolatok felfedezésére korlátozza tevékenységét. Valójában nincs joga kijelenteni, hogy ő anyagi világnézetű vagy eszményelvű, mert ezzel elismeri, hogy feladta az igazi tudósi magatartását, ugyanis kivétel nélkül minden ilyen hozzáállás-minősítés már a bölcsülethez tartozik.

^{132:1.3 (1457.2)} Hacsak nem arányosan teljesedik ki az emberiség erkölcsi eszmélése és szellemi felemelkedése, a tisztán anyagi műveltség korlátlan előrehaladása veszélybe sodorja a polgárosodott társadalmat. A tisztán anyagi tudomány magában hordozza a tudományos előrelépés elpusztításának magvát, mivel éppen az ilyen magatartás vetíti előre a polgárosodott társadalom teljes összeomlását, azon

polgárosodott társadalomét, mely elveszítette erkölcsi értékítéletét és elutasította a szellemi felemelkedés célját.

132:1.4 (1457.3) Az anyagelvű tudósnak és az eszményekért szerfölkött lelkesedőnek mindig az a sorsa, hogy homlokegyenest ellenkező nézeteik legyenek. Nem így van ez azokkal a tudósokkal és azokkal az eszményelvűekkel, akik a magas erkölcsi értékrend és a szellemi próbatételek közös mércéjével rendelkeznek. Az egyes korok tudósainak és a vallások követőinek fel kell ismerniük, hogy az emberiség szükségleteinek ítélőszéke előtt állnak. Le kell mondaniuk az ellenségeskedésről, miközben az emberiség fejlődésének elhivatott szolgálatával élénken igyekeznek igazolni továbbélésüket. Ha az úgynevezett tudomány vagy a vallás bármely korban hamis, akkor vagy meg kell tisztítani a tevékenységét, vagy el kell tűnnie, mielőtt az igazabb és érdemesebb anyagi tudomány vagy szellemi vallás megjelenik.

2. Jó és rossz

132:2.1 (1457.4) Mardusz a római cinikusok elismert vezetője volt, és nagy barátja lett a damaszkuszi írástudónak. Nap nap után beszélgetett Jézussal, és éjszakánként hallgatta Jézus fenséges tanítását. A Mardusszal folytatott fontosabb viták közül az egyik célja az volt, hogy választ adjon ennek az őszinte cinikusnak a jóra és a rosszra vonatkozó kérdésére. Lényegében, és huszadik századi kifejezésmódban Jézus ezt mondta:

132:2.2 (1457.5) Testvérem, a jó és a rossz pusztán a megfigyelhető világegyetem emberi felfogásának viszonylagos szintjeit jelképező szó. Ha etikai szempontból lusta és közösségi

értelemben közömbös vagy, akkor elfogadhatod magad számára a jónak azt a formáját, amit az adott társadalmi rendszabály testesít meg. Ha szellemileg tunya és az erkölcsi fejlődésre képtelen vagy, akkor a magadévá teheted a jónak azt a mércéjét, ami a kortársaid vallásos gyakorlatában és hagyományaiban nyilvánul meg. De az időt túlélő és az örökkévalóságba emelkedő léleknek élő és személyes döntést kell hoznia arról, hogy azon szellemi mérce szerinti jót vagy rosszat választja-e, amely szellemi mérce szerinti igaz értéket a mennyei Atya által az ember szívébe költözni küldött isteni szellem állított fel. Az emberben lakozó szellem a személyes továbbélés mércéje.

132:2.3 (1457.6) A jóság, az igazsághoz hasonlóan mindig viszonylagos és bizonyosan rossz árnyékolja. A jóság és az igazság e tulajdonságainak érzékelése teszi képessé a fejlődő emberi lelkeket ama személyes döntések meghozatalára, melyek az örök élethez alapvető jelentőségűek.

132:2.4 (1458.1) A szellemileg vak egyén esetében, tehát annál, aki az okszerűség mellett megmaradva elfogadja a tudomány megszabta igazságot, a társadalmi megszokást és a vallási tantételeket, fennáll annak a komoly veszélye, hogy feladja az erkölcsi függetlenségét és elveszíti a szellemi szabadságát. Az ilyen lélek szükségszerűen értelmi szajkóvá, közösségileg gépiessé és a vallási hatalom szolgájává válik.

132:2.5 (1458.2) A jóság mindig az erkölcsi önmegvalósítással és a személyes szellemi eszméléssel járó növekvő szabadság újabb szintjei felé terjeszkedik — ez a bensőben lakozó Igazító felfedezése és a vele való azonosulás. Egy tapasztalat akkor jó, ha elmélyíti a szépségértékelést, erősíti az erkölcsi akaratot,

fokozza az igazság felismerését, fejleszti a mások iránti szeretet és szolgálat képességét, árnyaltabbá teszi a szellemi eszményképeket és egyesíti az időbeli felsőrendű emberi készítetéseket az emberben lakozó Igazító örök terveivel, mindezek pedig közvetlenül arra készítetik az embert, hogy egyre inkább törekedjen az Atya akaratának megcselekedésére, s így táplálják az Isten megtalálásának és a hozzá hasonlóvá válásnak az isteni szenvedélyét.

132:2.6 (1458.3) A teremtetett lények egyetemes útján felfelé haladva, tökéletes összhangban a jóság megtapasztalására és az igazság felismerésére való képességeiddel, egyre több jósággal és egyre kevesebb rosszal fogsz találkozni. A hibázás képességétől és a rossz megélésétől csak a végső szellemi szinteken szabadul meg a felemelkedő emberi lélek.

132:2.7 (1458.4) A jóság élő, viszonylagos, mindig fejlődésképes, változatlanul személyes tapasztalás, és örökké kapcsolatban áll az igazság és a szépség felismerésével. A jóság benne van a szellemi szint pozitív igazságértékeinek felismerésében, ami az ember tapasztalásaiban mindenképpen szemben áll a negatív ellendarabbal — a lappangó rossz árnyékaival.

132:2.8 (1458.5) Amíg el nem éred a paradicsomi szinteket, addig a jóság mindig inkább keresés, mintsem eléérés marad, inkább cél, mintsem az eszmélés megtapasztalása marad. De ugyanúgy, ahogy áhítod és szomjazod az igazságosságot, a jóság részleges eléérésében is egyre növekvő megelégedést találsz. A jóság és a rossz jelenléte a világban önmagában kézzelfogható bizonyíték az ember erkölcsi akaratának és az ő személyiségének a létezésére és valóságára, amely felismeri ezeket az értékeket és választani is képes közöttük.

132:2.9 (1458.6) A Paradicsom elérésekor a felemelkedő halandó azon képessége, hogy azonosítsa önmagát az igazi szellemértékekkel, már olyannyira kiteljesedett, hogy az élet fénye tökéletes birtoklásához vezet. Az így tökéletessé lett szellemszemélyiség oly teljessé, istenivé és a jóság, a szépség és az igazság pozitív és felsőrendű jegyeivel szellemileg oly eggyé válik, hogy ezen igaz szellem a lappangó rossznak semmiféle negatív árnyékát nem vetheti, amikor a Paradicsom végtelen Urainak kereső istenfény-ragyogása ráesik. Az ilyen szellemszemélyiségek mindegyikében a jóság többé már nem részleges, árnyat vető és viszonylagos; istenmód tökéletessé és szellemileg teljessé vált; közelít a Legfelsőbb tisztaságához és tökéletességéhez.

132:2.10 (1458.7) A rossz lehetősége szükséges az erkölcsi döntéshozatalhoz, de nem tényleges valósága annak. Az árnyék csak viszonylag valóságos. A tényleges rossz nem szükségszerűen személyes tapasztalás. A lappangó rossz az erkölcsi fejlődés világában a szellemi fejlődés alacsonyabb szintjein a döntések kiváltójaként éppolyan jól működik közre. A rossz csak akkor jelenik meg a személyes tapasztalásban, amikor az erkölcsi választást tevő elme a rossz mellett dönt.

3. Igazság és hit

132:3.1 (1459.1) Nabon görög zsidó volt, és a legfőbb rejtelemimádat, a Mitrász-tisztelet elsőszámú vezetőjeként tevékenykedett Rómában. Bár a főpap számos megbeszélést tartott a damaszkuszi írástudóval, őrá a legtartósabb hatást mégis az igazság és a hit kérdéskörében az egyik este folytatott vitájuk gyakorolta. Nabon hitt Jézus megtéríthetőségében, sőt még javasolta is neki, hogy Palesztinába már Mitrász-papként térjen

vissza. Nem is sejtette, hogy Jézus készíti fel őt az ország evangéliumának egyik korai megtértjévé válásra. Mai kifejezőmódban újrafogalmazva Jézus tanításának lényege a következő volt:

132:3.2 (1459.2) Az igazságot nem lehet szavakkal meghatározni, csakis megélni lehet. Az igazság mindig több, mint tudás. A tudás a megfigyelt dolgokhoz kötődik, az igazság viszont túllép a tisztán anyagi szinteken annyiban, hogy bölcsességgel jár együtt és magába foglal olyan mérhetetlen jelenségeket mint az emberi tapasztalat, sőt a szellemi és az élő valóságok. A tudás a tudományból ered; a bölcsesség az igaz bölcséletből; az igazság a szellemi élet vallásos megtapasztalásából. A tudás a tényekhez kötődik; a bölcsesség az összefüggésekhez; az igazság pedig a valóság értékeihez.

132:3.3 (1459.3) Az ember azért hajlik tudomány teremtésére, bölcséletalapításra és az igazság megmerevítésére, mert értelmileg lusta igazodni az élet fejlődési küzdelmeihez, s ugyanakkor az ismeretlentől is rettenetesen fél. A természeti ember túl nehézkes ahhoz, hogy a gondolkodási szokásain és az életmódján változtasson.

132:3.4 (1459.4) A kinyilatkoztatott igazság, a személyesen felfedezett igazság, ez az emberi lélek legnagyobb boldogsága; az anyagi elme és a benne lakozó szellem közös teremtménye ez. Az igazságot megértő és a szépséget szerető lélek számára a jóság iránti vágy és szomj biztosítja az örök üdvözülést, melyek az Atya akaratának teljesítése, Isten megtalálása és az Istenhez hasonlóvá válás érdekében e halandót egységes cél kitűzésére készítetik. Az igaz tudás és az igazság között soha sincs összeütközés. Lehet feszültség a tudás és az ember hiedelmei

között, mely hiedelmekhez előítéletek kapcsolódnak, melyeket félelem torzít, és amelyeket az anyagi felfedezés vagy a szellemi fejlődés új tényeivel való szembenézéstől való rettegés ural.

132:3.5 (1459.5) De az igazságot sohasem szerezheti meg az ember hit gyakorlása nélkül. Ez azért van így, mert az ember gondolatai, bölcsessége, etikája és eszményképei sohasem emelkedhetnek magasabbra a hiténél, magasztos reményénél. Minden igaz hit az elmélyült gondolkodásra, az őszinte önbírálatra és a megalkuvást nem tűrő erkölcsi tudatosságra épül. A hit az alkotó szellemi képzelőerő készítése.

132:3.6 (1459.6) A hit teszi szabaddá az utat az emberi elmében lakozó és az öröklét lehetőségét alkotó isteni szikra, halhatatlan mag emberfeletti tevékenysége előtt. A növények és az állatok a testanyaguk egy részének nemzedékről nemzedékre való átadásával tartják fenn magukat az időben. Az ember lelke (személyisége) a bent lakozó isteniség-szikkával való azonosulás révén éli túl a halandói halált, mely isteni szikra halhatatlan, és feladata az emberi személyiségnek a fejlődéssel járó világegyetemi létpályán tartása folyamatosan, egyre magasabb szinten. Az emberi lélek titkos magja halhatatlan szellem. A lélek második nemzedéke az első a szellemi és fejlődő létformák személyes megnyilvánulásainak egymásra következésében, s ez csak akkor ér véget, amint ezen isten entitás eléri a létének forrását, a minden létezés személyes forrását, Istent, az Egyetemes Atyát.

132:3.7 (1459.7) Az ember élete folytatódik — tovább él — mert egyetemes feladata van, mégpedig Isten megtalálása. A hit mozgatta emberi lélek nem állhat meg e beteljesülési cél

eléréséig; és amint végre elérte ezt az isteni célt, sohasem végezheti be, mivel olyanná vált mint az Isten — örökkévalóvá.

132:3.8 (1460.1) A szellemi evolúció a jóság választásának növekvő és önkéntes megtapasztalása, melyet ezzel egyenlő mértékben és ütemben kísér a rossz választási lehetőségének csökkenése. A jóság választásához és az igazság teljes mértékű elismerésére való képességhez történő végleges eljutással létrejön a szépség és a szentség tökéletessége, melynek igazságossága mindörökké megakadályozza még a lappangó rossz fogalmának megjelenését is. Az ilyen, Istent ismerő lélek az isteni jóság e magas szellemi szintjein való tevékenysége során nem vet kétkedő rossz árnyat.

132:3.9 (1460.2) Az emberi elmében lakozó paradicsomi szellem jelenti a kinyilatkoztatás ígérését és hitzálogát az isteni fejlődéssel járó öröklétre vonatkozóan minden, a halhatatlan és az emberben lakozó, az Egyetemes Atya szellemi szilánkjával való egyesülésre törekvő lélek számára.

132:3.10 (1460.3) A világegyetemi fejlődést egyre növekvő mértékű személyes szabadság jellemzi, mert a fejlődéssel együtt jár az, hogy a személyiség szintről szintre egyre jobban megérti önmagát, és ennek következtében egyre teljesebb önmegtartóztatást mutat. A tökéletes szellemi önuralom elérése egyet jelent a világegyetemi függetlenség és a személyes szabadság kiteljesedésével. A hit segíti és élteti az emberi lelket a hatalmas világegyetemben való tájékozódás kezdeti nehézségei közepette, míg az ima nagyszerűen egyesíti az alkotó képzelőerő különböző késztetéseit és a lélek hitből táplálkozó azon ösztönzéseit, melyek révén a lélek maga

megpróbál azonosulni a testben lakozó isteni kísérő szellemi eszményképeivel.

132:3.11 (1460.4) Nabonra nagyon mély benyomást gyakoroltak e szavak, mint ahogy minden egyes, Jézussal folytatott beszélgetés is. Ezek az igazságok tovább lángoltak a szívében, és nagy segítségére volt a később érkező, a jézusi evangéliumot hirdetőknél.

4. Személyes segédkezés

132:4.1 (1460.5) Amíg Jézus Rómában tartózkodott, nem szentelte minden szabadidejét e férfiak és nők arra való felkészítésének, hogy majdan az eljövendő ország tanítványaivá váljanak. Sok időt töltött azzal, hogy közelebbről is megismerje azon emberek minden fajtáját és osztályát, akik a világnak ebben a legnagyobb és leginkább világpolgári városában éltek. E számos emberi kapcsolat mindegyikével Jézusnak kettős célja volt: meg akarta ismerni a húsvér testben élt élethez való viszonyulásukat, és szólni vagy tenni is szeretett volna valamit annak érdekében, hogy ez az élet gazdagabbá és tartalmasabbá váljon. Az ott töltött hetek alatt közreadott vallási tanításai nem különböztek azoktól, amelyek a későbbi életét jellemezték, amikor a tizenkettek tanítója és a tömegek tanhirdetője volt.

132:4.2 (1460.6) Az üzenetének veleje mindig ez volt: a mennyei Atya szeretetének ténye és az ő irgalmának igazsága, melyekhez az a jó hír társult, hogy az ember a szeretet ugyanezen Istenének hű fia. Jézus bevett szokása a társas érintkezésben az volt, hogy szóra és a vele való beszélgetésre bírta az embereket azáltal, hogy kérdéseket tett fel nekik. A beszélgetés rendszerint úgy indult, hogy ő tett fel kérdéseket nekik és azzal zárult, hogy ők

tettek fel kérdéseket neki. Egyformán ügyes volt a kérdések feltevésén és a megválaszolásán keresztül való tanításban. Általában azoknak mondta a legkevesebbet, akiknek a legtöbbet tanította. Azok, akik a legtöbbet hasznosítottak az ő személyes segédkezéséből, olyan túl nagy terhet hordozó, aggódó és csüggedt halandók voltak, akik nagyon megkönnyebbültek, mert lehetőséget kaptak a lelkük kiöntésére egy rokonszenvező és megértő hallgató előtt, és Jézus még ennél is több volt. És amikor ezek a helyüket nem találó emberi lények elmesélték Jézusnak a gondjaikat, ő mindig tudott gyakorlati és közvetlen segítséget jelentő javaslatokat adni a valódi nehézségeik megoldásához, jóllehet nem felejtett el pillanatnyi enyhülést és közvetlen vigaszt hozó szavakat szólni sem. E vigasztalan halandóknak mindig beszélt az Isten szeretetéről és különböző, változatos módszereket alkalmazva felvilágosította őket arról, hogy ők e mennyei Atya gyermekei.

^{132:4,3 (1461.1)} Így Jézus, a római ottléte során személyesen is szeretetteljes és felemelő kapcsolatot alakított ki a teremtszész több mint ötszáz halandójával. Így szerzett ismereteket az emberiség különböző fajtáiról, mely ismereteket sohasem szerezhette volna meg Jeruzsálemben, Alexandriában pedig még kevésbé. Jézus mindig is a földi élete egyik leggazdagabb és legtanulságosabb időszakának tekintette ezt a hat hónapot.

^{132:4,4 (1461.2)} Amint az várható volt, egy ilyen sokoldalú és tetterős ember nem ténykedhetett a világ anyavárosában hat hónapon át úgy, hogy ne kereste volna meg számos olyan ember, aki igénybe akarta venni a szolgálatait valamilyen üzleti célra, vagy még gyakrabban, valamilyen oktatási, társadalmi újítás

vagy vallási mozgalom számára. Tizenkettőnél is több ilyen ajánlatot tettek neki, és Jézus mindegyiket olyan lehetőségként használta ki, hogy jól megválasztott szavakkal vagy valamilyen előzékeny szolgálat révén nemes szellemi gondolatokat ültessen el a hozzá fordulók elméjében. Jézus nagyon szeretett megtenni dolgokat — még kis dolgokat is — mindenféle ember számára.

^{132:4.5 (1461.3)} Beszélt egy római szenátorral is politikáról és állami hivatalról, és a Jézussal való kapcsolatfelvétel olyan hatást gyakorolt e törvényhozóra, hogy az életének hátralévő részét hiábavaló próbálkozásban azzal töltötte, hogy rábírja a társait az uralkodó politika menetének olyan megváltoztatására, hogy a népet támogató és élelmező kormányzat eszméjétől térjenek át a nép által támogatott kormányzatéhoz. Jézus egy estét töltött egy gazdag rabszolgatartóval is, az emberről, mint az Isten fiáról beszélgetve vele, és e férfi, Klaudiusz másnap száztizenhét rabszolgáját szabadította fel. Jézus estebéd-meghívást kapott egy görög orvostól, s elmesélte neki, hogy a betegeinek elméje és lelke is van, nemcsak teste, és ez arra készítette a rátermett orvost, hogy szélesebb körű szolgálat nyújtására törekedjen az embertársai számára. Mindenféle társadalmi helyzetű emberrel, a legkülönbözőbb emberekkel beszélgetett. A Jézus által Rómában meg nem látogatott egyetlen hely a közfürdő volt. Nem volt hajlandó elkísérni a barátait a fürdőkbe az ott uralkodó nemi szabadosság miatt.

^{132:4.6 (1461.4)} Egy római katonának, amint a Tiberisz partján sétáltak, Jézus azt mondta: „A szíved is legyen bátor, ne csak a karod! Merj igazságos és elég nagy lenni ahhoz, hogy irgalmat mutass. Késztesd a felettes természetteddel szembeni

engedelmességre az alacsonyabb rendű természetedet, miként a feletteseidnek is engedelmeskedsz. Tiszteld a jóságot és ismerd el az igazságot. Válaszd a szépet a csúf helyett. Szeresd a társaidat és teljes szívből vágyakozz az Isten után, mert az Isten a te mennyei Atyád.”

132:4.7 (1461.5) A főtér egyik szónokának ezt mondta: „Az ékesszólásod megnyerő, az érvelésed bámulatos, a hangod kellemes, de a tanításod aligha igaz. Bárcsak élvezhetnéd annak ösztönző meglegedettségét, hogy tudod, hogy az Isten a te szellemi Atyád, mert akkor a beszédképességedet arra használhatnád, hogy megszabadítod a társaidat a sötétség rabságából és a tudatlanság rabszolgaságából.” Ez volt az a Márk, aki hallotta Pétert szónokolni Rómában és a követője lett. Simon Péter keresztre feszítéskor ő volt az, aki szembeszállt a római üldözőkkel és merészen folytatta az új evangélium hirdetését.

132:4.8 (1462.1) Találkozván egy szegény emberrel, akit hamisan vádoltak meg, Jézus elkísérte a törvényszék elé és mivel külön engedélyt kapott, hogy az érdekében felléphessen, Jézus egy ragyogó felszólalást adott elő, melynek keretében elmondta ezt is: „Az igazság tesz nagygyá egy nemzetet, és minél nagyobb a nemzet, annál jobban ügyel arra, hogy ne érhesse igazságtalanság még a legszerényebb polgárát se. Jaj annak a nemzetnek, ahol csak azok bízhatnak az igazságban a bíróság előtt, akik pénzzel és befolyással rendelkeznek. A bíróság szent kötelessége, hogy felmentse az ártatlant és megbüntesse a bűnöst. A nemzet megmaradása a bíróságainak pártatlan, tisztességes és megvesztegethetetlen voltától függ. A polgári kormányzás alapja az igazságosság, mint ahogy az igaz vallás

alapja a könyörület.” A bíró újra elővette az ügyet, és miután a bizonyítékot alaposan áttanulmányozta, elengedte a rabot. Jézus minden tevékenysége közül, melyet a személyes segédkezés e napjai alatt végzett, ez került a legközelebb a nyilvános fellépéshez.

5. Intelmek a gazdag embernek

^{132:5.1 (1462.2)} Egy bizonyos gazdag embernek, aki római polgár és sztoikus volt, Jézus tanításai nagyon felkeltették az érdeklődését, mely tanításokkal Angamon ismertette meg. E jómódú polgár, miután több bensőséges megbeszélést folytatott Jézussal, megkérdezte, hogy mihez kezdjen a vagyonával, ha már van neki, és Jézus ezt válaszolta: „Az anyagi javakat az anyagi élet javítására fordítanám, éppen úgy, ahogy a tudást, a bölcsességet és a szellemi szolgálatot az értelmi élet gazdagításának, a társadalmi élet nemesebbé tételének és a szellemi élet fejlesztésének segítésére használnám. Az anyagi vagyont úgy gondoznám, mint egy bölcs és hatékony intéző, akinek feladata az adott nemzedék erőforrásainak felhasználása a következő és a későbbi nemzedékek javára és nemesítésére.”

^{132:5.2 (1462.3)} Ám a gazdag embert nem elégítette ki Jézus válasza. Bátran megkérdezte újra: „De szerinted az én helyemben lévő ember mihez kezdjen a vagyonával? Tartsam meg, vagy szabaduljak meg tőle?” Ahogy Jézus megértette, hogy a gazdag ember valóban többet akar tudni az Istenhez való hűségéről és az emberek iránti elkötelezettségéről, kiegészítette a válaszát: „Kedves barátom, úgy látom, hogy őszintén keresed a bölcsességet és őszintén szereted az igazságot; ezért hajlandó vagyok megosztani veled a vagyonnal kapcsolatos gondjaid

megoldására vonatkozó nézeteimet. Ezt azért teszem, mert kérted a tanácsomat, és e tanácsommal nem a többi gazdag ember vagyonára utalok; tanácsot kizárólag neked és a te személyes tájékoztatásodul adok. Ha valóban úgy akarsz tekinteni a vagyonodat, mint rád bízott értéket, ha tényleg bölcs és hatékony gondnoka akarsz lenni a felhalmozott vagyonodnak, akkor azt tanácsolnám, hogy a következőképpen tekintsd át a javaid forrását: tedd fel a kérdést magadnak, és tégy meg minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy megtaláld az őszinte választ azzal kapcsolatban, hogy honnan is ered ez a vagyon. A te nagy vagyonod forrásainak megvizsgálásához segítségül azt javaslom, hogy tartsd szem előtt az anyagi javak felhalmozásának következő tíz különböző módját:

132:5.3 (1462.4) 1. Örökölt vagyon — a szülőktől és más elődöktől származó javak.

132:5.4 (1462.5) 2. Felfedezett vagyon — az anyaföld nem művelt erőforrásaiból származó javak.

132:5.5 (1462.6) 3. Kereskedelmi vagyon — az anyagi áruk cseréjéből és eladásából származó tisztességes nyereségből lett javak.

132:5.6 (1462.7) 4. Tisztességtelen vagyon — az embertársaid tisztességtelen kizsákmányolásából vagy rabszolgasorba vetéséből származó javak.

132:5.7 (1463.1) 5. Kamatokból származó vagyon — a beruházott tőke tisztességes és méltányos jövedelemtermelő képességeiből származó bevétel.

132:5.8 (1463.2) 6. A tehetségből származó vagyon — az emberi elme termékeny és találékony képességeiből származó javak.

132:5.9 (1463.3) 7. Véletlenül szerzett vagyon — az embertársaid nagylelkűségéből származó vagy az életkörülményekből eredő javak.

132:5.10 (1463.4) 8. Lopott vagyon — a tisztességtelenség, csalás, lopás vagy megtévesztés útján szerzett javak.

132:5.11 (1463.5) 9. Letéti vagyon — a társaid által valamilyen jelenbeli vagy jövőbeli különleges célból rád bízott vagyon.

132:5.12 (1463.6) 10. Megkeresett vagyon — a közvetlenül a te személyes munkavégzésedből származó javak, az elméd és a tested napi munkájának tisztességes és méltányos jutalma.

132:5.13 (1463.7) Így tehát, barátom, ha hű és igazságos gondnoka akarsz lenni a nagy vagyonodnak az Isten előtt és az ember szolgálatában, akkor a vagyonodat hozzávetőleg ilyen tíz nagy részre kell felosztanod, és azután minden egyes részt az igazságosság, a méltányosság, a tisztességesség és az igaz eredményesség törvényeinek bölcs és őszinte értelmezése szerint kell kezelned; jóllehet a mennyei Isten nem fog elítélni, ha néha, némely kétséges helyzetben a könyörület és önzetlen oldal irányában tévednél a halandói élet szerencsétlen körülményeitől szenvedő áldozatok ínségét figyelembe véve. Az anyagi helyzetek méltányosságát és igazságosságát illető kétséged őszinte volta esetén a döntéseiddel azoknak kedvez, akik szükségét szenvednek, kedvez azoknak, akik a meg nem érdemelt nehézségek csapásától szenvednek.”

132:5,14 (1463,8) Miután e kérdésekről néhány órán át beszélgettek és válaszul a gazdag ember további és részletesebb útmutatáskérésére, Jézus bővebben is kifejtette a válaszát, lényegében a következőket mondva: „Bár további javaslatokat teszek a vagyonhoz való viszonyulásod kérdésében, figyelmeztetek, hogy a tanácsomat csakis neked és a te személyes tájékoztatásodul adom. Csak a magam nevében beszélek és kizárólag hozzád, mint kérdező baráthoz szólok. Felszólítalak, hogy ne szabd meg más gazdag embernek, hogy miként kezelje a vagyonát. A tanácsom neked a következő:

132:5,15 (1463,9) 1. Az örökölt vagyon gondnokaként meg kell vizsgálnod annak forrásait. Erkölcsi kötelességed képviselni az elmúlt nemzedéket abban, hogy becsületesen átadod a törvényes vagyont a jövő nemzedékeinek, miután levontál abból egy tisztességes illetéket a mai nemzedék számára. De nem vagy köteles fenntartani semmiféle tisztességtelenséget vagy igazságtalanságot, mely az elődeid tisztességtelen vagyonfelhalmozásához kötődik. A megörökölt vagyonod bármely részét, melyről kiderül, hogy csalásból vagy tisztességtelenségből származik, az igazságosságról, a nagylelkűségről és a kárpótlásról alkotott nézeteid szerint kifizetheted. A törvényesen megörökölt vagyonod többi részét gondnokként a nemzedékek között méltányosan használhatod és biztonságosan átadhatod. Bölcs éleslátás és egészséges ítélőképesség vezérelje a javaknak az utódaid számára való örökhagyásával kapcsolatos döntéseidet.

132:5,16 (1463,10) 2. Mindenkinek, aki felfedezés eredményeként élvezi a vagyont, szem előtt kell tartania, hogy egy egyén csak rövid ideig él a földön és hogy ezért megfelelőképpen

gondoskodnia kell e felfedezések megosztásáról úgy, hogy azok a lehető legtöbb embertársának legyenek a segítségére. Bár a felfedezőtől nem szabad megtagadni a felfedezőmunkájáért járó minden jutalmat, azért ő sem tarthat önzően igényt mindazon előnyre és áldásra, mely a természet által felhalmozott erőforrások feltárásából nyerhető.

132:5.17 (1464.1) 3. Mindaddig, amíg az emberek a világ üzleti ügyeinek vitelében a kereskedelem és az árucseré mellett döntenek, addig tisztességes és törvényes haszonra jogosultak. Minden iparos fizetést érdemel a szolgálataiért; a kereskedőt megilleti a díja. A kereskedelem tisztességes volta és az üzletfelekkel való tisztességes bánásmód a világ szervezett üzletében sok különböző fajtájú hasznót teremt, és e vagyonforrásokat mind az igazságosság, a becsületesség és a tisztességesség legmagasabb rendű elvei alapján kell megítélni. A tisztességes kereskedőnek nem szabad haboznia, hogy ugyanolyan haszonnal dolgozzon, mint amekkorát örömmel megadna a kereskedőtársának a hasonló ügyletben. Bár e vagyonfajta a nagytételben való üzletelés miatt nem azonos az egyénileg megkeresett jövedelemmel, mégis, az ilyen tisztességesen felhalmozott vagyon széles körű jogokat biztosít a tulajdonosának a vagyon későbbi felosztásába való beleszóláshoz.

132:5.18 (1464.2) 4. Az Istent ismerő és az isteni akarat megcselekedésére törekvő egyetlen halandó sem alacsonyodhat le odáig, hogy kizsákmányoláshoz folyamodjon. Egyetlen nemes ember sem törekszik vagyonfelhalmozásra és vagyoni hatalom gyűjtésére a húsvér testbeli testvéreinek rabszolgasorba taszítása vagy

tisztességtelen kizsákmányolása révén. A vagyoni javak erkölcsi átkot és szellemi bélyeget jelentenek, ha azok az elnyomott halandó ember verítékéből származnak. Minden ilyen vagyoni elemet vissza kell adni azoknak, akiktől rabolták vagy az ő gyermekeiknek és a gyermekeik gyermekeinek. Egy tartós polgárosodott társadalom nem épülhet a dolgozók bére elcsalásának gyakorlatára.

132:5.19 (1464.3) 5. A tisztességes vagyonhoz hozzátartozik a hozadéka. Amíg az emberek kölcsönt vesznek és kölcsönt adnak, mindaddig szedhető tisztességes kamat, feltéve, hogy a kölcsönzött tőke törvényes vagyonelem. Először tisztítsd meg a tőkédet, mielőtt kamatot követelsz érte. Ne légy olyan kicsinyes és kapzsi, hogy fösvénykedésre vetemedsz. Soha ne engedd meg magadnak azt az önzőséget, hogy a pénz hatalmat arra használod, hogy tisztességtelen előnyre tegyél szert a küszködő társaiddal szemben. Ne engedj a kísértésnek, hogy tisztességtelen kamatot szedj a pénzügyi zavarba került testvéreidtől.

132:5.20 (1464.4) 6. Ha a tehetséged kamatoztatása révén tennél szert vagyonra, ha az anyagi javaid a feltalálói képességeidből származnak, akkor ne akarj tisztességtelen részhez jutni e jutalmakból. A tehetséges ember éppúgy tartozik az elődeinek, mint az utódainak; ugyancsak vannak kötelezettségei a fajtájával, a nemzetével szemben, és befolyásolja őt a találmányai által megteremtett helyzet is; arra is emlékeznie kell, hogy az emberek között emberként élt, amikor a találmányain munkálkodott és kidolgozta azokat. De éppúgy tisztességtelen lenne megfosztani a tehetséges embert minden vagyoni nyereségétől. Az emberek sohasem lesznek képesek

olyan szabályokat felállítani és olyan előírásokat kidolgozni, melyek a vagyon tisztességes elosztásával kapcsolatos mindeme kérdéseket egyformán kezelnék. Először el kell ismerned az embert a testvéredként, és ha őszintén vágysz arra, hogy úgy bánj vele, ahogy azt szeretnéd, hogy veled is bánjon, akkor az igazságosság, a becsületesség és a tisztességesség szokványos parancsai fognak vezérelni téged a gazdasági jutalmak és társadalmi igazságosság minden visszatérő nehézségének tisztességes és pártatlan megoldásában.

132:5,21 (1464,5) 7. Senki sem formálhat személyes igényt az idő és a véletlen által a kezére játszott vagyonra az annak kezelési költségét ellentételező tisztességes és törvényes mértéken túl. A véletlen folytán szerzett vagyont úgy kell tekinteni, mint valamiféle letéthez hasonlót, melyet az embernek a maga társadalmi vagy gazdasági csoportjának a javára kell fordítania. Az ilyen vagyon birtokosainak vezérelve az legyen, hogy miként osszák szét bölcsen és eredményesen az ilyen ki nem érdemelt forrásokat. A polgárosodott ember az általa ellenőrzött dolgokat nem mindig tekinti a személyes és magántulajdonának.

132:5,22 (1465,1) 8. Ha a vagyonod bármely részéről tudható, hogy csalásból származik; ha a vagyonod bármely eleme tisztességtelen módon vagy becsstelen módszerek révén halmozódott fel; ha a javaid a társaiddal való tisztességtelen eljárás eredményei, akkor késlekedés nélkül juttasd vissza ezeket a nem egyenes úton szerzett javakat a jogos tulajdonosainak. Teljes legyen a kártalanítás és így tisztítsd meg a vagyonodat minden becsstelen vagyonrésztől.

132:5.23 (1465.2) 9. Az egyik személy által a mások javát szolgáló célból átadott vagyon megőrzése komoly és szent felelősség. Ilyen letétet ne veszélyeztess, és ne tedd ki kockázatnak. Bármely ilyen rád bízott vagyonból annyit vegyél ki a magad számára, amennyit minden tisztességes ember is megengedne magának.

132:5.24 (1465.3) 10. A vagyonod azon része, mely a saját elmebéli és fizikai munkádból származó jövedelmet jelenti — amennyiben a munkádat tisztességesen és méltányosan elvégezted — igazán a tiéd. Egyetlen ember sem vitathatja el tőled a jogot arra, hogy e vagyonrészt úgy tartsd meg és használd fel, ahogy jónak látod, feltéve, hogy e jogod gyakorlása nem okoz kárt a társaidnak.”

132:5.25 (1465.4) Amint Jézus a tanácsai elmondása után elhallgatott, a tehetős római felkelt a kerevetéről és éjszakára elbúcsúzva tőlük, ezt az ígéretet tette magának: „Kedves barátom, látom, hogy igen bölcs és jó ember vagy, és holnap neki is fogok a vagyonom olyan módon való kezeléséhez, ahogy azt tanácsoltad.”

6. Társadalmi szolgálat

132:6.1 (1465.5) Itt Rómában zajlott le az a megható esemény, amikor a világegyetem Teremtője órákat töltött azzal, hogy visszavezessen egy elveszett gyermeket az aggódó anyjához. Ez a kisfiú elcsavargott otthonról, és Jézus a kétségbeesetten síró fiúra akadt rá. Ő és Ganid éppen a könyvtárakba tartott, de rászánták az időt, hogy a gyermeket hazavigyék. Ganid sohasem felejtette el Jézus szavait: „Tudod, Ganid, a legtöbb emberi lény olyan, mint az elveszett gyermek. Sok időt töltenek

a félelemtől sírásban és a szomorúságtól szenvedve, amikor valójában nagyon is közel vannak a biztonsághoz és az oltalomhoz, éppen úgy, ahogy e gyermek is csak kis távolságra volt az otthonától. Mindazoknak, akik ismerik az igazság útját és élvezik az Isten ismeretének bizonyosságát, kiváltságnak, nem pedig kötelességnek kell tekinteniük, hogy útmutatást adjanak a társaiknak azon erőfeszítéseikben, hogy ráleljenek az életnek értelmet adó dolgokra. Hát nem leltük-e nagy örömünket abban, hogy visszavittük a gyermeket az anyjához? Így élük át az emberi szolgálat legfelsőbb szintű megelégedettségét is azok, akik az Istenhez vezetik az embereket.” Attól a naptól fogva a földi élete hátralévő részében Ganid állandóan figyelte, hogy hol bukkan elveszett gyermekekre, akit hazavezethet.

132:6.2 (1465.6) Ott volt aztán egy öt gyermekes asszony is, akinek a férje balesetben halt meg. Jézus elmondta Ganidnak, hogy ő is egy balesetben veszítette el az apját, és több alkalommal is elmentek vigaszt nyújtani ehhez az anyához és a gyermekeihez, Ganid pedig az apjától kért pénzt arra, hogy élelmet és ruhát vegyen nekik. Addig nem is hagytak fel a támogatással, amíg nem sikerült állást találniuk a legidősebb fiúnak, aki így aztán már tudott gondoskodni a családról.

132:6.3 (1465.7) Azon az éjszakán, amint Gonod az ezen eseményekről szóló beszámolót hallgatta, kedélyesen azt mondta Jézusnak: „Elhatároztam, hogy a fiamból tudós vagy üzletember lesz, te pedig itt bölcselőt vagy emberbarátot akarsz csinálni belőle.” Jézus mosolyogva így válaszolt: „Talán mind a négyet csinálhatnánk belőle; ekkor aztán négyszeresen is élvezhetné az életet, lévén, hogy az emberi dallamot meghalló

füle egy helyett négy hangnemet is képes lenne felismerni.” Erre Gonod azt mondta: „Látom, hogy te igazi bölcselő vagy. Könyvet kellene írnod a jövő nemzedékei számára.” Jézus erre így felelt: „Nem könyvet — az én küldetésem az, hogy e nemzedékben és minden nemzedék számára éljek le egy életet. Én —” de itt megállt, és Ganidhoz fordulva, így szólt, „Fiam, itt az ideje nyugovóra térnünk.”

7. A Róma környéki utazások

^{132:7.1 (1466.1)} Jézus, Gonod és Ganid öt kirándulást tett Rómából kiindulva a környező vidék látnivalóihoz. Jézus az észak-itáliai tavakhoz szervezett útjukon folytatta Ganiddal azt a hosszas beszélgetést, amely arra vonatkozott, hogy mennyire lehetetlen dolog valakinek Istenről tanítani, ha az a valaki nem vágyik az Isten megismerésére. A tavakhoz vezető útjuk során összefutottak a meggondolatlanul beszélő pogánnyal, és Ganid meglepődött, hogy Jézus nem követte a bevett gyakorlatát, hogy beszélgetésbe elegyedjen, mely azután a maga természetes módján a szellemi kérdések megvitatásába szokott átcsapni. Amikor Ganid megkérdezte a tanítóját, hogy miért mutatott ily kevés érdeklődést e pogány iránt, Jézus ezt válaszolta:

^{132:7.2 (1466.2)} „Ganid, az a férfi nem vágyott az igazságra. Ő nem volt elégedetlen önmagával. Nem volt kész segítséget kérni, és a lelki szemét nem nyitotta ki, hogy a lelke fényhez juthasson. Az a férfi még nem érett meg az üdvözülés aratására; még több időre van szüksége ahhoz, hogy a megpróbáltatások és a nehézségek felkészítsék őt a bölcsesség és a magasabb szintű ismeretek befogadására. Vagy, ha magunk mellé vehetnénk, akkor talán az életünkkel megmutathatnánk neki a mennyei

Atyát, és így az Isten fiaiként való életünk oly vonzalmat keltene benne, amely által ösztönözve érezné magát a mi Atyánk felől való érdeklődésre. Nem nyilatkoztathatod ki az Istent azoknak, akik nem keresik; nem vezethetsz kelletlen lelkeket az üdvözülés örömére. Az embernek előbb vágynia kell az igazságra az életélményei eredményeként, vagy vágynia kell az Isten megismerésére azok életének megismerésén keresztül, akik ismerik az isteni Atyát, s egy másik emberi lény csak ezt követően tud közreműködni az ilyen halandói társnak a mennyei Atyához való vezetésében. Ha ismerjük az Istent, akkor az igazi földi dolgunk úgy élni, hogy engedjük az Atyát az életünkben megnyilatkozni, és így minden Istent kereső személy megláthatja az Atyát és kérheti a segítségünket abban, hogy többet tudhasson meg az Istenről, aki a mi életünkben ily módon nyer kifejeződést.”

132:7.3 (1466.3) A svájci kirándulásuk alatt, a hegyekben történt, hogy Jézus egy egész napos beszélgetést folytatott az apával és a fiával a buddhizmusról. Ganid sokszor tett fel Jézusnak közvetlen kérdést Buddháról, de mindig többé-kevésbé kitérő válaszokat kapott. Most a fia jelenlétében az apa egyenesen megkérdezte Jézust Buddháról, és meg is kapta az egyenes választ. Gonod azt mondta: „Tényleg szeretném tudni, hogy mit gondolsz Buddháról.” Jézus erre így felelt:

132:7.4 (1466.4) „Buddhátok sokkal jobb volt, mint a buddhizmusotok. Buddha nagy ember, sőt próféta volt a népe számára, de árva próféta volt; ez alatt azt értem, hogy korán szem elől veszítette a szellemi Atyját, a mennyei Atyát. Az életélménye megrendítően szomorú volt. Az Isten hírnökeként próbált élni és tanítani, de Isten nélkül. Buddha elkormányozta

az üdvözülés hajóját egészen a biztonságos kikötőig, egészen a halandói üdvözülés kikötőjének bejáratáig, és ott, a rossz útvonal-vezetési térképek miatt, a jó hajó zátonyra futott. Ott áll most is, számos nemzedéknyi idő óta, mozdulatlanul és reménytelenül megfenekletten. Mindezen évek során a népetekből sokan ottrekedtek. Hallótávolságban élnek a nyugalom biztos vizeitől, de nem hajlandók belépni, mert a jó Buddha nemes bárkája szerencsétlen módon megfeneklett a kikötőn kívül. A buddhista népek soha nem is fognak belépni a kikötőbe, hacsak el nem hagyják a prófétájuk bölcséleti hajóját és meg nem ragadják az ő nemes szellemét. Ha a népetek hű maradt volna Buddha szelleméhez, akkor már régen elértétek volna a szellemi nyugalom, a lelki nyugalom révét és az üdvözülés bizonyosságát.

^{132:7.5 (1467.1)} Látod, Gonod, Buddha ismerte az Istent szellemében, de nem tudta tisztán felfedezni őt az elméjében; a zsidók felfedezték Istent az elméjükben, de nagyjából nem tudták megismerni őt a szellemében. Ma a buddhisták egy Isten nélküli világszemléletben vergődnek, míg az én népem szánalmasan rabja az Istentől való félelemnek, anélkül, hogy üdvözítő életfelfogással és szabadsággal rendelkezne. Nektek Isten nélküli világszemléletek van; a zsidóknak van Istenük, de nagyjából nem rendelkeznek a vele kapcsolatos életfelfogással. Buddha, aki nem tudta elképzelni Istent, mint szellemet és mint Atyát, nem volt képes a tanításaiban megadni azt az erkölcsi energiát és szellemi hajtóerőt, mellyel egy vallásnak rendelkeznie kell, ha meg akar változtatni egy fajt és fel akar emelni egy nemzetet.”

^{132:7.6 (1467.2)} Ekkor Ganid így kiáltott fel: „Tanítóm, teremtsünk te és én egy új vallást, olyat, amely elég jó India számára és elég nagy Rómának, és talán a zsidóknál felválthatjuk vele Jahvét.” Jézus erre így felelt: „Ganid, a vallásokat nem teremtik. Az emberek vallásai hosszú idő alatt alakulnak ki, míg az Isten kinyilatkoztatásai azoknak az embereknek az életében ragyognak fel a földön, akik a társaiknak kinyilatkoztatják az Istent.” De ők nem értették e látnoki szavak jelentését.

^{132:7.7 (1467.3)} Azon az éjszakán, miután nyugovóra tértek, Ganid nem tudott elaludni. Sokáig beszélgetett az apjával és végül azt mondta, „Tudod, apám, néha azt hiszem, hogy Jósua próféta.” Az apja álmosan válaszolt neki, „Fiam, vannak mások —”.

^{132:7.8 (1467.4)} E naptól fogva a természetes élete hátralévő részében Ganid saját vallás kidolgozásán munkálkodott. Elméjének erős késztetést jelentett Jézus felvilágosultsága, becsületessége és türelme. A bölcselétről és a vallásról folytatott vitáikban ez az ifjú sohasem érzett neheztelést vagy viseltetett ellenséges érzülettel.

^{132:7.9 (1467.5)} Micsoda látvány volt ez a mennyei értelmek számára, látni az indiai ifjút, amint azt javasolja a világegyetem Teremtőjének, hogy alkossanak egy új vallást! Bár a fiatalemberben nem tudatosult, akkor és ott egy új, örök vallást teremtettek — az üdvözülés ezen új útját, az Isten kinyilatkoztatását az ember számára, Jézuson keresztül és őbenne. Amit a fiú a leginkább akart, azt tudtán kívül ténylegesen meg is tette. Így volt és így van ez örökre. Amit a szellemi tanításban és vezetésben részesült, felvilágosult és gondolkodó emberi képzelet odaadással és önzetlenül tenni akar, és amivé lenni akar, az mérhetően teremtvé válik annak

megfelelően, hogy a halandó mennyire szentelte magát az Atya akarata isteni megcselekedésének. Az ember és az Isten társulásakor nagy dolgok történhetnek és történnek is.

133. írás

Visszatérés Rómából

133:0.1 (1468.1) A RÓMÁBÓL való elutazásra készülve Jézus egyetlen barátjától sem búcsúzott el. A damaszkuszi írástudó bejelentés nélkül érkezett Rómába és hasonlóképpen távozott onnan. Egy teljes év is eltelt, mire azok, akik ismerték és szerették őt, feladták a reményt, hogy viszontláthatják. Az őt ismerő emberek kisebb csoportjai a második év végére azt vették észre, hogy a tanításai iránti közös érdeklődés révén és a vele kellemesen eltöltött idők közös emlékének keresztül közösséggé kovácsolódnak. A sztoikusok, a cinikusok és a rejtelemimádatok híveinek kis csoportjai továbbra is megtartották a rendszertelen és nem hivatalos találkozóikat egészen a keresztény vallás első tanhirdetőinek Rómában való megjelenéséig.

133:0.2 (1468.2) Gonod és Ganid olyan sok dolgot vásárolt Alexandriában és Rómában, hogy minden holmijukat málhajárral előreküldték Tarentumba, s a három utazó kényelmesen keresztülvágott Itálián a nagy appiai úton. Az út során mindenféle emberi lényel találkoztak. Az útba ejtett vidékeken sok nemes római polgár és görög gyarmati lakos élt, de az elfajzott rabszolgák leszármazottai már nagy számban kezdtek megjelenni.

133:0.3 (1468.3) Az egyik napon, az ebédidei pihenő alatt, nagyjából félúton Tarentumhoz, Ganid egyenesen Jézusnak szegezte a

kérdést, hogy mit gondol az indiai kasztrendszeréről. Jézus ezt mondta: „Bár az emberi lények sok tekintetben különböznek egymástól, az Isten előtt és a szellemi világban minden halandó egy szinten van. Az Isten szemében a halandók csak két csoportra oszthatók: az ő akaratát megcselekedni akarók és az erre nem vágyók. A világegyetemből szemlélve a lakott világot, ugyancsak két nagy osztály különíthető el: akik ismerik az Istent, és akik nem. Akik nem képesek megismerni az Istent, azok bármely teremtszék állatai közé soroltatnak. Az emberiséget sokféleképpen lehet felosztani a különféle minőségjegyek szerint, mint ahogy vizsgálhatjuk őket testileg, értelmileg, közösségileg, foglalkozás szerint vagy erkölcsi téren, de ahogy a különféle halandói osztályok az Isten ítélőszéke előtt megjelennek, mind egyenlők; az Isten valóban nem tesz különbséget a személyek között. Bár nem tudjátok elkerülni, hogy különbséget tegyetek az emberi képességek és adottságok között értelmi, társadalmi és erkölcsi téren, nem szabad ilyen megkülönböztetést tennetek az emberek szellemi testvériségében, amikor imádatra az Isten színe elé gyűltök.”

1. Irgalom és igazságosság

133:1.1 (1468.4) Egy nagyon érdekes esemény zajlott le az egyik délután az út mentén, ahogy éppen Tarentumhoz közeledtek. Észrevették, amint egy durva és erőszakos suhanc kegyetlenül rátámad egy kisebb gyermekre. Jézus a megtámadott fiú segítségére sietett, és amikor kimentette, erősen lefogta a támadót, mialatt a kisebb fiú el tudott menekülni. Abban a pillanatban, amikor Jézus elengedte az erőszakos fiút, Ganid rávetette magát e fiúra és alaposan püfölni kezdte, ám Ganid elképedésére Jézus azonnal közbelépett. Miután leállította Ganidot és megengedte a megszeppent fiúnak, hogy távozzon,

a fiatalember, mihelyt lélegzethez jutott, felindultan így kiáltott: „Nem értelek téged, tanítóm. Ha az irgalom megköveteli, hogy megmentsd a kisebbik fiút, akkor az igazság talán nem követeli meg a nagyobb, támadó fiú megbüntetését?” Válaszképpen Jézus így szólt:

^{133:1.2 (1469.1)} „Ganid, így igaz, valóban nem érted. Az irgalmas segédkezés mindig az egyén dolga, de az igazságos büntetés a társadalmi, kormányzati vagy világegyetemi igazgatási csoportok feladatkörébe tartozik. Egyénként hálás vagyok, hogy irgalmat mutathatok; a megtámadott fiú segítségére kell sietnem, és teljes következetességgel alkalmazhatok elégséges erőt ahhoz, hogy visszatartsam a támadót. És éppen ezt tettem. Elértem a megtámadott gyermek megmenekülését; itt ért véget az irgalmas segédkezés. Ezután erővel visszatartottam a támadót elegendően hosszú ideig, hogy ezáltal lehetőséget adjak a verekezésben gyengébb félnek a menekülésre, majd pedig visszavonultam az ügytől. Nem bonyolódtam bele a támadó feletti ítélkezésbe, vagyis hogy megítéljem a szándékát — hogy ítéletet mondjak minden felett, ami a társa elleni támadásra indította — s nem vállaltam fel annak a büntetésnek a végrehajtását sem, melyet az elmém az ő rosszcselkedetének jogos megtorlásául esetleg sugall. Ganid, az irgalom lehet bőséges, de az igazságnak pontosnak kell lennie. Hát nem látod, hogy nincs két ember, aki egyetértene az igazságosság követelményét kielégítő büntetésben? Az egyik negyven korbácsütést szabna ki, a másik húszat, megint más valaki igaz büntetésül elzárást javasolna. Hát nem látod, hogy e világon az ilyen felelősségeket jobb a csoportra bízni vagy a felelősséggyakorlást jobb a csoport választott képviselőire hagyni? A világegyetemben az ítélet azoknál van, akik

pontosan ismerik minden rossztett előzményét és annak indíttatásait is. A polgárosodott társadalomban és egy szervezett világegyetemben az igazságszolgáltatás eleve feltételezi a tisztességes megítélésen alapuló igazságos ítélethozatalt, és ezek az előjogok a világok ítélkező csoportjainál és a teremtszősszesség felsőbb világegyetemeinek mindentudó intézőinél vannak.”

133:1.3 (1469.2) Napokig beszéltek az irgalom mutatásának és az igazságszolgáltatásnak e kérdésköréről. Ganid, legalábbis bizonyos mértékig, megértette, hogy Jézus nem szívesen keveredne személyes küzdelembe. De Ganid feltett még egy utolsó kérdést, melyre sohasem kapott teljesen kielégítő választ; és e kérdés az volt, hogy: „De tanítóm, ha egy erősebb és rossz természetű teremtmény neked támadna és az életedre törne, akkor vajon mit tennél? Talán nem törekednél önmagad megvédésére?” Bár Jézus nem tudott teljes és kielégítő választ adni az ifjú kérdésére, mivel nem volt hajlandó feltárni előtte, hogy ő (Jézus) a paradicsomi Atya szeretetének a figyelő világegyetem számára való példájául él a földön, azért ennyit mégis elmondott:

133:1.4 (1469.3) „Ganid, én igazán megértem, hogy e kérdések némelyike mennyire felkavar téged, és megpróbálok válaszolni is a felvetésedre. Először is, minden, a személyemet érő támadás esetén eldönténém, hogy a támadó az Isten fia-e — testvérem a húsvér testben — vagy sem, és ha úgy gondolnám, hogy az ilyen teremtmény nem rendelkezik erkölcsi belátással és szellemi értelemmel, akkor bizony habozás nélkül a védekezési képességeimet teljes mértékben igénybe véve védeném magam, függetlenül a támadóra irányuló

következményektől. De a fiúi besorolású embertársamat nem támadnám így, még önvédelemből sem. Vagyis, nem büntetném meg előre és mérlegelés nélkül azért, mert rám támadt. Minden találékonyságomat latba vetném annak érdekében, hogy megelőzzem a támadást és hogy eltérítsem a támadástól és mérsékeljem annak következményeit, ha a megelőzési beavatkozásom kudarcba fulladna. Ganid, én tökéletesen bízom a mennyei Atyám gondoskodásában; magamat a mennyei Atyám akarata megcselekedésének szenteltem. Nem hiszem, hogy valódi baj érhet engem; nem hiszem, hogy az életem munkáját valóban veszélybe sodorhatja bármi is, amivel az ellenségeim bosszút állhatnának rajtam, és valóban nincs tartanivalónk attól, hogy a barátaink részéről erőszak áldozatai leszünk. Én tökéletesen bizonyos vagyok abban, hogy az egész világegyetem barátságos hozzám — e korlátlan hatalmú igazságban való hithez teljes szívvel ragaszkodom minden ezzel ellentétes történéssel szemben.”

^{133:1.5 (1470.1)} Ám Ganid nem volt teljesen elégedett a válasszal. Sokszor beszéltek ezekről a dolgokról, és Jézus beszámolt neki a gyermekkorra némely élményéről és szólt Jákobról, a kőfaragó fiáról is. Ganid, miután megtudta, hogy Jákob miként nevezte ki magát Jézus védelmezőjének, így szólt: „Ó, most már kezdem érteni! Először is, épelméjű emberi lény nagyon ritkán támadna meg egy olyan kedves személyt, mint amilyen te is vagy, és még ha valaki olyan meggondolatlan lenne is, hogy ilyet tegyen, igen bizonyosan a közelben lenne egy másik halandó, aki a segítségére sietne, éppen úgy, ahogy te is mindig a segítségére kelsz annak a személynek, akiről úgy látod, hogy szorult helyzetben van. A szívem mélyén egyetértek veled, tanítóm, de az eszem még mindig azt

mondatja velem, hogy ha én lettem volna Jákob, akkor bizony élvezettel büntettem volna meg azokat a goromba fiúkat, akik arra vetemedtek, hogy rád támadjanak csak azért, mert úgy gondolták, hogy nem fogsz védekezni. Úgy vélem, hogy az életutadon te bizony elég nagy biztonságban vagy, hiszen sok időt fordítasz mások megsegítésére és a szorongatott helyzetben lévő társaid számára való segédkezésre — nos, minden bizonnyal mindig lesz valaki, aki megvédjen.” Jézus erre így felelt: „Az a megmérettetés még nem jött el, Ganid, és amikor eljön, akkor nekünk alá kell vetnünk magunkat az Atya akaratának.” Ez volt minden, amit az ifjú a tanítójából kisedhetett az önvédelem és az ellen nem állás nehéz tárgykörében. Egy másik alkalommal azt a választ kapta Jézustól, hogy a szervezett társadalomnak minden joga megvan ahhoz, hogy az igaz felhatalmazásaival élve erőt alkalmazzon.

2. Hajóra szállás Tarentumban

133:2.1 (1470.2) Mialatt a kikötőben a hajó kirakodására vártak, az utazók észrevették, amint egy férfi gorombán viselkedik a feleségével. Jézus a szokása szerint a megtámadott fél oldalán avatkozott be. A haragos férj mögé lépve, megérintette a vállát, így szólt: „Barátom, beszélhetnék veled négyszemközt egy pillanatra?” A mérges férfit zavarba hozta ez a fellépés és egy pillanatnyi zavart tépelődés után kinyögte, hogy „Hm — hát — igen, mit akarsz tőlem?” Jézus, miután félrevonta, így szólt: „Barátom, úgy látom, hogy valamilyen szörnyű dolog történhetett veled; nagyon szeretném, ha elmondanád, hogy mi érhetett egy ilyen erős férfit, ami miatt a feleségére, a gyermekei anyjára támad, és teszi mindezt itt, mindenki szeme láttára. Biztos vagyok abban, hogy úgy érzed, jó okod van az ilyen támadó fellépésre. Mit tett az asszony, hogy ilyen

bánásmódot érdemel a férjétől? Ahogy elnézlek, látni vélem az arcodon az igazságos szeretetet, vagy még inkább az irgalom gyakorlásának vágyát. Megkockáztatom, hogy ha azt látnád, hogy az útmentén rablók támadnak rám, habozás nélkül a megmentésemre sietnél. Nagyon is valószínű, hogy már sok ilyen bátor tettet hajtottál végre az életed során. Tehát, barátom, mondd csak, mi a baj? Valami rosszat tett az asszony, vagy ostobán elveszítetted a fejed és meggondolatlanul támadtál rá?” Nem is annyira az érintette meg a férfit, amit Jézus mondott, hanem inkább a kedves tekintete és a rokonszenves mosolya, mellyel Jézus megajándékozta őt a megjegyzései végén. A férfi így szólt: „Úgy látom te a cinikusok papja vagy, és köszönöm, hogy visszatartottál. A feleségem nem tett súlyos dolgot; ő jó asszony, de ingerel, ahogyan nyilvánosan bírálgat, és kijövök a béketűrésből. Sajnálom, hogy elveszítettem az önuralmam, és megígérem, hogy megpróbálom megtartani az egyik testvérednek tett ígéretemet, aki évekkal ezelőtt megmutatta nekem a helyes utat. Ezt megígérem.”

^{133:2,2 (1471.1)} És ekkor, búcsúzván, Jézus így szólt: „Testvérem, mindig emlékezz arra, hogy a férfinak nincs jogos hatalma a nő felett, hacsak a nő önként és saját akaratából fel nem ruházta ilyen hatalommal. A feleséged vállalta, hogy veled éli meg az életet, hogy segít az életcsatáid megvívásában, és hogy ő vállalja a gyermekeitek megszületésével és felnevelésével járó teher jóval nagyobb részének a viselését; és e különleges szolgálatért cserébe elvárható, hogy megkapja tőled azt a különleges védelmet, melyet a férfi adhat a nőnek, mint a társa annak, akinek a gyermekeket ki kell hordania, meg kell szülnie és táplálnia kell. Az a szeretetteljes gondoskodás és figyelem, melyet egy férfi hajlandó a feleségének és a gyermekeiknek

szentelni, azt jelzi, hogy a férfi eljutott a teremtői és szellemi öntudat magasabb szintjeire. Hát nem tudod, hogy a férfiak és a nők az Isten társai annyiban, hogy együttműködve olyan lényeket teremtenek, akik felnőve halhatatlan lélekkel rendelkezhetnek? A mennyei Atya a világegyetem gyermekeinek Szellem-Anyját magával egyenlőként kezeli. Istenszerű dolog az életeden és az ahhoz kapcsolódó minden dolgon egyenlően osztozni azzal az anyatárssal, aki oly teljesen megosztódik veled abban az isteni tapasztalásban, hogy a gyermekeitek életében szaporítjátok magatokat. Ha képes vagy úgy szeretni a gyermekeidet, ahogy az Isten szeret téged, akkor úgy fogod szeretni és becsben tartani a feleségedet, ahogy a mennyei Atya tiszteli és értékeli a Végtelen Szellemet, aki a hatalmas világegyetem minden szellemgyermekének anyja.”

133:2.3 (1471.2) Ahogy felszálltak a hajóra, visszanézve még látták, ahogy a pár könnyek között, szótlanul, összeölelkezve áll. Gonod, aki a jézusi üzenet második felét meghallotta, egész nap ezen gondolkodott, és úgy döntött, hogy az Indiába való hazatértét követően átszervezi a családi életét.

133:2.4 (1471.3) A nikopoliszi utazás kellemes volt, de lassan telt el, mert a széljárás nem kedvezően alakult. A három utazó sok órát töltött azzal, hogy felidézze a római élményeit és visszaemlékezzen mindarra, ami velük megesett azóta, hogy először találkoztak Jeruzsálemben. Ganidot egyre inkább eltöltötte a lelkipásztori szolgálat szelleme. A hajóinassal kezdte a munkáját, de a második napon, amint mély vallási vizekre tévedt, már Jósuát hívta segítségül.

133:2.5 (1471.4) Néhány napot töltöttek Nikopoliszban, abban a városban, melyet Augusztusz alapított a „győzelem városául”

az akciumi csata emlékére mintegy ötven évvel korábban, ugyanis e helyen táborozott a seregével az ütközet előtt. Egy bizonyos Jeramaios, egy zsidó hitre áttért görög házában laktak, akivel a hajó fedélzetén ismerkedtek meg. Pál apostol a harmadik hitelesítő útja során az egész telet Jeramaios fiánál, ugyanebben a házban töltötte. Nikopolisból ugyanazzal a hajóval jutottak el Korinthoszbba, az akhájai római tartomány fővárosába.

3. Korinthoszbba

^{133:3.1 (1471.5)} Korinthoszt elérvén Ganid már nagyon kíváncsi volt a zsidó vallásra, így nem volt semmi különös abban, hogy az egyik napon, ahogy a zsinagóga mellett elhaladtak és látták az embereket bemenni, arra kérte Jézust, hogy vigye be őt az istentiszteletre. Aznap egy tanult rabbi előadását hallhatták „Izrael Végzetéről”, és az istentisztelet után találkoztak egy bizonyos Kriszpusszal, a zsinagóga elöljárójával. Sokszor visszatértek meghallgatni a zsinagógai istentiszteletet, de főképp azért mentek, hogy találkozzanak Kriszpusszal. Ganid nagyon megkedvelte Kriszpust, a feleségét és az öt gyermekből álló családját. Nagy örömét lelte annak szemlélésében, ahogy a zsidó férfi a családi életét irányította.

^{133:3.2 (1472.1)} Miközben Ganid a családi életet tanulmányozta, Jézus Kriszpust tanította a vallási élet helyesebb útjára. Jézus húsznál is több megbeszélést tartott e haladó szellemű zsidó emberrel; és nem meglepő, hogy évekkel később, amikor Pál éppen ebben a zsinagógában hirdette a tant, és amikor a zsidók már elutasították az üzenetét és úgy döntöttek, hogy megtiltják neki a további hitszónoklatokat a zsinagógában, és amikor ő aztán elment a nem-zsidókhoz, tehát ekkor történt, hogy

Kriszpusz az egész családjával együtt felvette az új vallást, és ő lett annak a keresztény egyháznak az egyik fő támogatója, melyet Pál később Korinthusban megszervezett.

133:3.3 (1472.2) Az alatt a tizenhét hónap alatt, amíg Korinthusban hirdette a tant, kezdetben Szilász és Timóteus nélkül, utóbb velük együtt, Pál sok további olyan emberrel is találkozott, akiket „az indiai kereskedő fiának zsidó oktatója” tanított.

133:3.4 (1472.3) Korinthusban a három földrész minden fajtájából való emberrel találkoztak. Alexandria és Róma mellett ez volt a leginkább világpolgári város az egész földközi-tengeri birodalomban. A városban sok érdekes látnivaló akadt, és Ganid sohasem unt rá a fellegvár bejárására, mely mintegy hatszáz méterrel a tengerszint felett állt. A szabadidejének jelentős részét töltötte a zsinagógában és Kriszpusz otthonában is. A zsidó otthonbeli asszonyok társadalmi helyzete először megütközést keltett benne, majd elragadtatást váltott ki belőle; ez az ifjú indiai számára kinyilatkoztatásszerű volt.

133:3.5 (1472.4) Jézus és Ganid gyakran vendégeskedett egy másik zsidó otthonban is, Jusztusznál, egy jámbor kereskedőnél, aki a zsinagóga mellett lakott. Pál apostol később, amikor e házban tartózkodott, sokszor hallgatta meg az indiai ifjúnak és az ő zsidó oktatójának látogatásairól szóló történeteket, s közben Pál és Jusztusz is eltűnődött, hogy vajon mi lehet ezzel a bölcs és ragyogó héber tanítóval.

133:3.6 (1472.5) Rómában jártuk során Ganid felfigyelt arra, hogy Jézus nem hajlandó velük tartani a közfürdőbe. Ezután a fiatalember több alkalommal is megpróbálta rábírní Jézust, hogy mondja el a nemi kapcsolatokra vonatkozó véleményét.

Bár Jézus hajlandó volt válaszolni az ifjú kérdéseire, láthatólag sohasem volt kedve a kérdést hosszasan megvitatni. Az egyik este, amint Korinthosz külterületén sétáltak, arrafelé, ahol a fellegvár fala a tengerhez vezet, leszólította őket két utcanő. Ganid arra gondolt, és helyesen, hogy Jézus a nagy eszményképek embere, és hogy irtózik mindentől, amiben ott van a rossz tisztátalansága vagy nyoma; ennek megfelelően élesen odaszólt a nőknek és gorombán elküldte őket. Amikor Jézus meglátta ezt, így szólt Ganidhoz: „A szándékod helyes volt, de nem engedheted meg magadnak, hogy így beszélj az Isten gyermekeivel, még ha azok éppen az ő tévelygő gyermekei is. Kik vagyunk, hogy ítélkezzünk e nők felett? Te talán ismered mindazokat a körülményeket, melyek arra készítették őket, hogy a betevő falat megszerzéséhez éppen ilyen módot válasszanak? Maradj itt mellettem, amíg e dolgokat megbeszéljük.” A kéjnők Ganidnál is jobban megdöbbentek azon, amit Jézus mondott.

133:3,7 (1472.6) Ahogy ott álltak a holdfényben, Jézus így folytatta: „Minden emberi elmében ott él egy isteni szellem, a mennyei Atya ajándéka. Ez a jó szellem mindegyre arra törekszik, hogy elvezessen minket Istenhez, hogy segítsen megtalálnunk és megismernünk az Istent; de a halandókban számos természetes fizikai hajlam is van, melyeket a Teremtő helyezett el bennük annak érdekében, hogy szolgálják az egyén és a faj jólétét. Így a férfiak és a nők gyakran összezavarodnak, amikor meg akarják érteni önmagukat és meg akarnak birkózni a megélhetéssel kapcsolatos számos nehézséggel egy olyan világban, melyet oly nagy mértékben ural az önzés és a bűn. Én látom, Ganid, hogy e nők egyike sem elszánt gonosz. Az arcukat figyelve azt mondhatom, hogy sok szomorúságot éltek

már meg; sokat szenvedtek a nyilvánvalóan kegyetlen sors kezétől; nem készakarva választották ezt a fajta életet; a kétségbeeséssel határos csüggedésükben megadták magukat a kényszerítő órának és elfogadták a megélhetésnek ezt az utálatos módját, mint a legjobb kivezető utat a reménytelennek ítélt helyzetből. Ganid, némely ember valóban szívből gonosz; ők akarattal választják a hitvány dolgokat, de mondd meg nekem, látva ezeket a most már könnyes arcokat, látsz-e valami rosszat vagy gonoszat?” Ahogy Jézus a válaszra várva elhallgatott, Ganid hangja elcsuklott, ahogy a választ kinyögte: „Nem, tanítóm, nem látok. És bocsánatot kérek a durvaságom miatt — a bocsánatukért esedezem.” Erre Jézus azt mondta: „Én pedig a nevükben szólva mondom, hogy megbocsátottak neked, ahogy a mennyei Atyám nevében szólva mondom, hogy ő is megbocsátott nekik. Most mind gyertek velem a barátom házába, ahol felüdülhetünk és egy új és jobb életet tervezhetünk.” Mindeddig az elképedt nők egy szót sem szóltak; egymásra néztek és csendben követték a férfiakat az úton.

^{133:3,8 (1473.1)} Képzeltetik Jusztusz feleségének meglepetését, amikor e kései órán Jézus beállított Ganiddal és két idegennel, és azt mondta: „Bocsáss meg, hogy ilyenkor jövünk, de Ganid és én megéheztünk, és az ételt megosztanánk ezen új barátainkkal, akiknek szintén ételre van szükségük; és mindezeneken felül azt is gondolván jöttünk el hozzátok, hogy talán lenne kedvetek megvitatni velünk, hogy vajon mi a legjobb módja annak, hogy e két nőnek segítsünk új életet kezdeni. Elmesélhetik neked a történetüket, de gyanítom, hogy sok baj érte őket, és már az, hogy itt vannak a házatokban, bizonyítja, hogy milyen őszintén szeretnének jó embereket

megismerni, és mily készségesen ragadnák meg az alkalmat, hogy megmutassák a világnak — és még a mennyei angyaloknak is — hogy milyen bátor és nemes nőkké válhatnak.”

133:3.9 (1473.2) Amikor Márta, Jusztusz felesége az asztalra tette az ételt, Jézus váratlanul távozni készült, mondván: „Lévén, hogy már elég későre jár, és mivel a fiatalember apja vár minket, kérlek, bocsássátok meg, hogy itt hagyunk benneteket — a három nőt — a Fenséges szeretett gyermekeit. Imádkozni fogok, hogy szellemi útmutatást kapjatok, amikor tervet szőtok egy új és jobb életre a földön és az örökkévaló nagy túloldalon.”

133:3.10 (1473.3) Ezzel Jézus és Ganid otthagya a nőket. A két kéjnő mindvégig egy szót sem szólt; Ganid ugyancsak hallgatott. Néhány pillanatig Márta is így tett, de most a helyzet magaslatára emelkedett és minden olyat megtett a két idegenért, amiben Jézus bízott. E két nő közül az idősebbik röviddel ezután meghalt, az örök továbbélés fényes reményével, és a fiatalabb Jusztusz üzletében dolgozott és később élete végéig tagja lett az első keresztény egyháznak Korinthoszban.

133:3.11 (1473.4) Kriszpusz házában Jézus és Ganid többször is találkozott egy bizonyos Gájusszal, aki később hű támogatója lett Pálnak. A korinthoszi ottlétük két hónapja során bensőséges beszélgetéseket folytattak számos, arra érdemes egyénnel, és e láthatólag alkalmi ismeretségek eredményeként az érintett személyeknek több mint a fele a későbbi keresztény közösség tagjává lett.

^{133:3.12} ^(1473.5) Pál első korinthuszi útja során nem tervezett hosszabb ottlétet. De azt nem tudta, hogy a zsidó oktató milyen jól előkészítette a terepet az ő munkája számára. Felfedezte, hogy Aquilában és Priscillában is komoly érdeklődés mutatkozik, Aquila egyébként ama cinikusok egyike volt, akikkel Jézus Rómában kapcsolatba került. E házaspár Rómából jött zsidó menekült volt, és gyorsan elfogadták Pál tanításait. Pál velük lakott és dolgozott, mert ők is sátorkészítők voltak. E körülmények miatt hosszabbította meg Pál a korinthuszi ottlétét.

4. Személyes működés Korinthusban

^{133:4.1} ^(1474.1) Jézus és Ganid sok érdekes élményre tett szert Korinthusban. Bensőséges beszélgetést folytattak számos személlyel, akiknek nagy hasznára vált a Jézustól kapott útmutatás.

^{133:4.2} ^(1474.2) A molnárnak tanított az igazság magjainak az élő tapasztalás malmában való megőrléséről, hogy az isteni élet bonyolult dolgait átvételre készsé tegye még a gyenge és elesett halandótársai számára is. Azt mondta Jézus: „Az igazság tejét add a szellemi észlelésben csecsemőknek. Élő és szeretetteljes segédkezésedben szolgálj fel szellemi ételt vonzó formában és minden egyes hozzád forduló befogadóképességének megfelelően.”

^{133:4.3} ^(1474.3) A római centuriónak azt mondta: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Az Isten őszinte szolgálata és a császár hű szolgálata nem ütközik, hacsak nem vetemedik a császár arra, hogy illetéktelenül magának követelje az egyedül az Istenségnek járó hódolatot. A

hűség Isten iránt, ha esetleg eljutsz oda, hogy megismered őt, még nagyobb hűséget és hű odaadást fog számodra biztosítani a méltó császár iránt.”

133:4,4 (1474,4) A Mitrász-tisztelet buzgó vezetőjének azt mondta: „Jól teszed, ha keresed az örök üdvözülés vallását, de tévedsz, ha az ilyen dicső igazságot az ember alkotta misztériumvallások és az emberi bölcséletek között keresed. Hát nem tudod, hogy az örök üdvözülés rejtélye a saját lelkedben lakozik? Hát nem tudod, hogy a mennyei Isten elküldte az ő szellemét, hogy benned lakozzon, és hogy e szellem minden igazságszerető és Istent szolgáló halandót kivezet ebből az életből és átvezet a halál kapuin egészen a fény örökkévaló magasságaiba, ahol az Isten várja, hogy fogadhassa a gyermekeit? És soha ne felejtsd el: ti, akik ismeritek az Istent, az Isten fiai vagytok, ha igazán vágytok arra, hogy olyanok legyetek, mint ő.”

133:4,5 (1474,5) Az epikureus tanítónak azt mondta: „Jól teszed, hogy a legjobbat választod és a jót becsülöd, de vajon bölcs vagy-e, amikor nem veszed észre a halandói élet nagyobb dolgait, melyek azokon a szellemi területeken testesülnek meg, melyek az Istennek az ember szívében való jelenléte felismeréséből származnak? Minden emberi tapasztalásban az a nagy dolog, hogy megismeritek az Istent, akinek a szelleme bennetek él és arra törekszik, hogy végigvezessen benneteket azon a hosszú és csaknem végtelen utazáson, melynek célja a közös Atyánknak, a teremtetésszössesség Istenének, a világegyetemek Urának színe elé járulás.”

133:4,6 (1474,6) A görög építési vállalkozónak azt mondta: „Barátom, ahogy te az emberek anyagi építményeit építéd, úgy

növekedjen egy szellemi jellem a lelkedben, a benned élő isteni szellem hasonlatosságára. Ne hagyd, hogy a pillanatnyi építői teljesítményed felülmúlja a mennyország szellemi fiaként felmutatandó teljesítményedet. Míg mulandó házakat építesz másoknak, ne hanyagold el az örökkévalóság házára való saját jogod biztosítását. Mindig emlékezz, hogy van egy város, melynek alapjait igazságosság és igazság képezi, és amelynek építője és készítője az Isten.”

133:4.7 (1474.7) A római bírónak azt mondta: „Amikor megítéled az embereket, emlékezz arra, hogy te magad is egykor majd a világegyetem Urainak bírósága elé kerülsz. Ítéld igazságosan, sőt irgalmasan, éppen úgy, amilyen könyörületes elbírálásra majd te is igényt tartasz a Legfőbb Bíró előtt egy napon. Úgy ítéld, ahogy hasonló körülmények között a magad megítéltetését is várnád, vagyis a törvény szelleme és betűje is vezéreljen. Ahogy tisztességtől vezérelve igazságot szolgáltatasz azok ügyében, akiket eléd hoznak, éppen olyan joggal várhatod majd el, hogy az igazságosságot irgalom mérsékelje, amikor egyszer majd te állsz az egész föld Bírója előtt.”

133:4.8 (1475.1) A görög fogadó tulajdonosnőjének azt mondta: „Úgy segédkezz a vendéglátásban, mint aki a Fenséges gyermekeit vendégeli meg. A napi munkád fáradságos küzdelmének értékét annak egyre teljesebb felismerése adja meg, hogy az Istennek segédkezel, amikor a vendégeidet szolgálod, akikben ő a szelleme révén lakozik, amely azért szállt alá, hogy az emberek szívében élve törekedjen az elméjük átalakítására és a lelküket annak a paradicsomi Atyának a megismerésére vezesse, aki ezen isteni szellemet ajándékozta.”

^{133:4.9 (1475.2)} Jézus sokszor megfordult egy kínai kereskedőnél. Búcsúzáskor ezt az intelmet mondta neki: „Csak Istent imádd, aki a te igaz szellemősöd. Emlékezz, hogy az Atya szelleme mindig benned él és a lelkednek mindig a menny felé mutatja az utat. Ha követed e halhatatlan szellem nem tudatosuló vezetését, akkor bizonyosan folytatod az Isten megtalálásában felfelé vezető utat. És amikor eljutsz a mennyei Atyához, ez azért lesz, mert az ő keresése révén egyre inkább olyanná lettél, mint ő. Búcsúzom hát, Csang, de csak egy időre, mert találkozni fogunk a világosság világaiban, ahol a szellemlélek Atyja számos fényes megállót biztosít a Paradicsom felé tartóknak.”

^{133:4.10 (1475.3)} A brit utazónak azt mondta: „Testvérem, látom, hogy az igazságot keresed, és állítom, hogy a teljes igazság Atyjának szelleme benned lakozhat. Próbáltál már valaha őszintén beszélni a saját lelked szellemével? Ez valóban nehéz dolog és ritkán jár tudatosuló sikerrel; de az anyagi elme minden őszinte kísérlete arra, hogy érintkezésbe lépjen a benne lakozó szellemmel, biztos sikerrel jár, függetlenül attól, hogy az ilyen nagyszerű emberi tapasztalások többsége sokáig tudatfeletti bejegyzésként tárolódik az ilyen, Istent ismerő halandók lelkében.”

^{133:4.11 (1475.4)} Az elszökött fiúnak Jézus azt mondta: „Emlékezz, hogy két dolog van, ami elől nem szökhetsz el — Isten és saját magad. Bárhová is mész, magaddal viszed önmagadat és a mennyei Atya szellemét, amely a szívedben él. Fiam, hagyd abba az önámítást; tedd magadévá az élet tényeivel való szembenézés bátor gyakorlatát; ragadd meg erősen az Istennél való fiúi elismerés bizonyosságait és az örök élet

bizonyosságát, amint arra tanítottalak. E naptól fogva célodd legyen, hogy valódi emberre válj, olyan férfivá, aki eldöntötte, hogy bátran és felvilágosultan néz szembe az élettel.”

133:4.12 (1475.5) Az elítélt bűnözőnek az utolsó órán azt mondta: „Testvérem, nehéz időket éltél meg. Eltévelyedtél; belegabalyodtál a vétségek szövevényébe. A veled való beszélgetésből én jól tudom, hogy nem készültél arra a dologra, ami most a pillanatnyi létedbe fog kerülni. De elkövetted a rossztettet, és a társaid bűnösnek találtak; eldöntötték, hogy meg kell halnod. Te vagy én nem vitathatjuk el az állam jogát arra, hogy úgy védje meg magát, ahogy akarja. Úgy látszik, hogy nincs emberi módja a rossztéteményért járó büntetés elől való megmenekülésnek. A társaidnak azért kell megítélniük téged, amit elkövettél, de van egy Bíró, akihez megbocsátásért folyamodhatsz, és aki a te valódi szándékaid és jobb késztetéseid alapján ítél majd meg téged. Nem kell félned az Isten ítéletétől, ha a megbánásod valódi és a hited őszinte. Az a tény, hogy a tévedésed magával hozza az ember által kiszabott halálbüntetést, nem rontja a lelked esélyét arra, hogy igazságot szolgáltatassanak neki és irgalomban részesüljön a mennyei ítélőszékek előtt.”

133:4.13 (1476.1) Jézus sok bensőséges beszélgetést folytatott nagyszámú áhító lélekkel, túl sokkal ahhoz, hogy e feljegyzésben helyet kaphatnának. A három utazó élvezte a Korinthusban eltöltött időt. Athént kivéve, melyet inkább oktatási központként ismertek, Korinthus volt a legjelentősebb város Görögthonban ezekben a római időkben, és e virágzó kereskedelmi központban eltöltött két hónapjuk mindhármuknak lehetőséget adott sok értékes élmény

gyűjtésére. A városbeli ottlétük a Rómából való visszatérés minden állomása közül az egyik legérdekesebbnek bizonyult.

133:4.14 (1476.2) Gonodnak sok érdekeltsége volt Korinthusban, de aztán a végére ért az üzleti ügyeinek, és készülődni kezdtek az Athénba való elindulásra. Egy kisebb bárkán utaztak, melyet szárazföldi úton lehetett átszállítani Korinthus egyik kikötőjéből a másikba, tizenhat kilométernyire.

5. Athénban — beszélgetés a tudományról

133:5.1 (1476.3) Rövidesen megérkeztek a görög tudomány és oktatás régi központjába, és Ganidot izgalomba hozta a tudat, hogy Athénban, hogy Göröghonban van, az egykori alexandriai birodalom kulturális központjában, melynek határai egykor kiterjedtek még hazájának, Indiának a területéig is. Kevés üzleti ügyük akadt; így Gonod az ideje legjavát Jézussal és Ganiddal töltötte, megnézve a számos érdekes helyet és hallgatva a fiú és a sokoldalú tanítója közötti érdekes vitákat.

133:5.2 (1476.4) Egy nagy egyetem még mindig működött Athénban, és a három utazó gyakorta látogatott el annak tantermeibe. Jézus és Ganid alaposan megvitatta Platón tanításait, amikor részt vettek az órákon az alexandriai gyűjteménytárban. Mindannyian értékelték a görög művészetet, melynek művei még mindig megtalálhatók voltak itt-ott a városban.

133:5.3 (1476.5) Az apa és a fiú is nagyon élvezte a tudományról szóló vitát, melyet Jézus folytatott a fogadójukban egy görög bölcselővel az egyik este. Miután e tudálékos ember csaknem három órán át beszélt, és amikor a végére ért a mondandójának, Jézus mai megfogalmazásban ezt mondta:

^{133:5.4 (1476.6)} A tudósok egy napon majd mérik a gravitáció, a fény és a villamosság energiáját és azok erő-megnyilvánulásait, ám ezek a tudósok soha nem lesznek képesek (tudományosan) megmagyarázni azt, hogy mindeme világegyetemi jelenségek mik is valójában. A tudomány a fizikai-energia működésével foglalkozik; a vallás pedig az örök értékekkel. Az igazi bölcsélet abból a bölcsességből fejlődik ki, amely minden lehetőt megtesz e mennyiségi és minőségi megfigyelések összehangolásáért. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy a tisztán fizikai jelenségeket kutatókat matematikai büszkeség és számösszevetési önteltség kínozza, a szellemi vakságról nem is beszélve.

^{133:5.5 (1476.7)} Az oktan érvényes az anyagi világban, a matematika pedig megbízható eredményeket ad a fizikai dolgokkal kapcsolatban; de egyik sem tekinthető teljesen megbízhatónak vagy tévedhetetlennek az élet kérdésköre esetében. Az élethez nem tisztán anyagi jellegű jelenségek is hozzátartoznak. Számtanilag, ha egy ember egy birkát tíz perc alatt nyír meg, akkor tíz embernek erre elég egy perc is. Ez ugyan tiszta matematika, de hamis állítás, hiszen tíz ember nem tudja teljesíteni ezt a feladatot; annyira akadályoznák egymást, hogy a feladat elvégzése jelentős késedelmet szenvedne.

^{133:5.6 (1477.1)} A matematikusok állítása szerint, ha egy ember egy bizonyos mennyiségű értelmi vagy erkölcsi értékkel rendelkezik, akkor tíz ember ennek tízszeresét birtokolja. Ám az ember személyisége esetében közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, hogy az ilyen személyiségtársulás értéke inkább a résztvevők számának négyzetével arányos, semmint a számuk egyszerű számtani összegével. Az emberi

lények összehangolt, közösséggé lett csoportja sokkal nagyobb erőt képvisel annál, mint ami a tagok számának egyszerű összegéből következne.

133:5.7 (1477.2) A mennyiség meghatározható úgy is, mint tény, s így tudományos állandóvá válik. Az elme értelmezésében megjelenő minőség viszont az értékek becslését jelenti, és ezért szükségszerűen az egyén tapasztalása marad. Mihelyt a tudomány és a vallás kevésbé merevvé és a bírálatot jobban elviselővé válik, akkor a bölcsélet egyre inkább eléri az egységet a világegyetem avatott értelmezésében.

133:5.8 (1477.3) A mindenségrendi világegyetemben egység van, bárcsak képesek lennétek észlelni annak tényleges működését. A valóságos világegyetem barátságos az örök Isten minden gyermekével. Az igazi kérdés ez: miként képes a véges emberi elme elérni a gondolatok okszerű, igaz és megfelelő egységét? E világegyetem-tudatos elmeállapotot csak az által lehet elérni, ha belátjuk, hogy a mennyiségi ténynek és a minőségi értéknek közös oka van a paradicsomi Atyában. Az ilyen valóságfelfogás szélesebb betekintést enged a világegyetemi jelenségek céltudatos egységébe; sőt még felfedi a fokozatos személyiségfejlődés szellemi célját is. Ez az egységértelmezés érzékelteti a folytonosan változó személytelen összefüggések és a kialakuló személyes kapcsolatok élő világegyetemének változatlan háttérét.

133:5.9 (1477.4) Az anyag és a szellem, valamint a kettő közötti állapot a valós világegyetem igaz egységének három, egymással összefüggő és kapcsolatban álló szintjét alkotja. Függetlenül attól, hogy a tények és az értékek világegyetemi

jelenségei mennyire különbözőnek tűnnek, végeredményben mind a Legfelsőbbben egyesülnek.

^{133:5.10 (1477.5)} Az anyagi létezés valósága éppúgy kapcsolódik a fel nem ismert energiához, mint a látható anyaghoz. Amint a világegyetemi energiák annyira lelassulnak, hogy elérik a megfelelő mozgásmennyiséget, akkor, kedvező körülmények között, anyaggá alakulnak. Ne felejtsetek el, hogy a megnyilvánuló valóságok jelenlétét egyedül érzékelni képes elme önmagában is valóságosan létező. Az energia-anyag, az elme és a szellem világegyetemének alapvető oka pedig örök — az Egyetemes Atya és az ő abszolút mellérendeltjeinek természetében és válaszaiban létezik és áll fenn.

^{133:5.11 (1477.6)} Mind erősen ámultak Jézus szavain, és amikor a görög búcsút vett tőlük, azt mondta: „Végre láttam egy zsidót, aki a faji felsőbbrendűségeen kívül máson is gondolkodik és a valláson kívül másról is beszél.” És ezzel nyugovóra tértek.

^{133:5.12 (1477.7)} Az athéni ottlétük kellemes és hasznos volt, de az emberi kapcsolatok terén nem volt különösebben eredményes. A korabeli athéniak közül túl sokan voltak azok, akik vagy értelmileg voltak büszkék egy másik kor hírnevére vagy elmeileg voltak ostobák és tudatlanok, mivel ama korábbi idők elfajzott rabszolgáinak sarjai voltak, amelyben Görögország dicsősége még töretlen volt és a népének elméiben megvolt a bölcsesség. De még ekkor is sok éles elméjű embert lehetett találni Athén polgárai között.

6. Efezusban — beszélgetés a lélekről

^{133:6.1 (1477.8)} Athént elhagyva az utazók Troász felé mentek Efezusba, az ázsiai római tartomány fővárosába. Több kirándulást is tettek az efezusiak Artemiszének híres templomához, mely bő három kilométernyire esett a várostól. Artemisz egész Kis-Ázsiában a leghíresebb istennő és az ősi anatóliai idők még korábbi anyaistennőjének továbbélése volt. Az imádatának szentelt hatalmas templomban kiállított megmunkálatlan bálványról azt tartották, hogy a mennyből hullott alá. Ganid még nem teljesen szabadult meg attól a korábban belénevelt tisztelettől, hogy a faragott képeket az isteniség jelképeinek tekintse, és úgy látta a leghelyesebbnek, hogy vásárol egy kis ezüst ereklyetartót e kis-ázsiai termékenységi istennő tiszteletére. Azon az éjszakán hosszan beszélgettek az emberkéz alkotta dolgok imadásáról.

^{133:6.2 (1478.1)} Az ottlétük harmadik napján lesétáltak a folyó mentén, hogy megsejmléljék a kikötő bejáratának kotrását. Délben beszélgettek egy fiatal föníciaival, akinek honvágya volt és igen elkedvetlenedett; de leginkább egy bizonyos fiatalemberre irigykedett, aki őelőtte részesült előléptetésben. Jézus vigasztaló szavakat intézett hozzá és idézte neki a régi héber mondást: „A tehetség utat tör az embernek és a nagyok közelébe vezet.”

^{133:6.3 (1478.2)} E földközi-tengeri körutazás alatt meglátogatott nagyvárosok közül itt végezték a legkevésbé értékes előkészítő munkát a keresztény hitelesítők későbbi tevékenységéhez. A kereszténység nagyobbbrészt Pál erőfeszítései révén épült ki Efezusban, aki több mint két évig élt itt, sátoresztésből tartva fenn magát és minden éjjel órákat tartott vallásból és

bölcseletből Tirannusz tanodájának legnagyobb fogadótermében.

133:6.4 (1478.3) E helyi bölcseleti tanodában volt egy haladó gondolkodó, és Jézus többször is hasznos megbeszélést tartott vele. E beszélgetések során Jézus több alkalommal is használta a „lélek” szót. E tanult görög végül megkérdezte Jézust, hogy mit is ért „lélek” alatt, és Jézus ezt válaszolta:

133:6.5 (1478.4) „A lélek az ember önmagát figyelő, igazlító és szellemérzékelő része, mely az emberi lényt mindörökre az állatvilág fölé emeli. Az öntudat, önmagában és magától, nem azonos a lélekkel. Az erkölcsi öntudat az igaz emberi önmegvalósítás és ez alkotja az emberi lélek alapját, és a lélek az ember azon része, mely az emberi tapasztalás lehetséges továbbélési értékét jelenti. Erkölcsi választás és szellemi felemelkedés, az Isten megismerésének képessége és a késztetés, hogy olyanok legyünk, mint ő, ezek jellemzik a lelket. Az ember lelke nem létezhet erkölcsi gondolkodás és szellemi tevékenység nélkül. A tespedt lélek haldokló lélek. Az ember lelke azonban különbözik az elmében lakozó isteni szellemtől. Az isteni szellem az emberi elme első erkölcsi cselekedetével egyidejűleg érkezik, és ez a lélek születésének pillanata.

133:6.6 (1478.5) A lélek megmentése vagy elvesztése azzal hozható összefüggésbe, hogy az erkölcsi tudat eléri-e a továbbélési szintet a halhatatlan szellemmel való felruházottság érdekében kötendő örök szövetség révén vagy sem. Az üdvözülés az önmagát kiteljesítő erkölcsi tudat szellemivé lényegülése, ami ezáltal túlélési értékre tesz szert. Minden lelki összeütközés

lényege az erkölcsi vagy szellemi öntudat és a tisztán értelmi öntudat összhangjának hiánya.

133:6.7 (1478.6) Az érett, megnemesedett és szellemivé lényegült emberi lélek a mennyei rendűséghez közelít annyiban, hogy az anyagi és a szellemi, az anyagi sajátlényeg és az isteni szellem közötti entitássá kezd alakulni. Az emberi lény kifejlődő lelkét nehéz leírni és még nehezebb kimutatni, mivel sem anyagi vizsgálódási, sem szellemi bizonyítási módszerekkel nem határozható meg. Az anyagi tudomány nem tudja kimutatni a lélek létezését, de a tisztán szellemi vizsgálat sem képes erre. Annak ellenére, hogy sem az anyagi tudomány, sem a szellemi alapelvek nem képesek felfedni az emberi lélek létét, minden erkölcsi tudattal rendelkező halandó tudja, hogy létezik az ő lelke, s ez valós és tényleges személyes tapasztalás.”

7. Időzés Cipruson — beszélgetés az elméről

133:7.1 (1479.1) Az utazók rövidesen elhajóztak Ciprusra, útközben megállva Rodoszon. Élvezték a hosszú tengeri utazást és a szigeti célállomásukra testileg kipihenten és szellemileg felüdülten érkeztek meg.

133:7.2 (1479.2) A terveik szerint a ciprusi kirándulás alatt az időt valódi pihenéssel és kikapcsolódással töltötték volna, mivel a földközi-tengeri útjuk a végéhez közeledett. Pafosznál szálltak partra és nyomban hozzá is fogtak a közeli hegyekben való többheti ottlétükhöz szükséges ellátmány felhalmozásához. A megérkezésüket követő harmadik napon el is indultak a hegyekbe a jól felmálházott teherhordó állataikkal.

133:7.3 (1479.3) A három utazó két hétig igen jól múlatta az időt, ám ekkor mindenféle előjel nélkül az ifjú Ganid hirtelenül súlyosan megbetegedett. Két héten át lázrohamok gyötörték, gyakran félrebeszélte; Jézust és Gonodot is lefoglalta a beteg fiú ápolása. Jézus szakszerűen és gyöngéden ápolta, és az apa elcsodálkozott azon a gyöngédségen és hozzáértésen, ami Jézusnak a beteg fiúval kapcsolatos segédkezésében megnyilvánult. Az emberi településektől messze voltak, és a fiú túl beteg volt, semhogy mozdítani lehetett volna; így a tőlük telhető legjobban felkészültek arra, hogy gondos ápolással ott a hegyekben gyógyítsák ki a betegségből.

133:7.4 (1479.4) Ganid háromhetes lábadozása alatt Jézus sok érdekes dolgot mesélt a természetről és annak különféle állapotairól. És milyen jól érezték magukat, ahogy a hegyeket járták, s közben a fiú kérdéseket tett fel, Jézus pedig megválaszolta azokat, míg az apa az egész jelenségen álmélkodott.

133:7.5 (1479.5) A hegyekben töltött utolsó héten Jézus és Ganid hosszan elbeszélgetett az emberi elme szerepéről. A néhány órás vitát követően a fiú ezt a kérdést tette fel: „De tanítóm, mit értesz az alatt, hogy az ember az öntudatnak egy magasabb formáját tapasztalja meg, mint a fejlett állatok?” Mai kifejezés módjában újrafogalmazva Jézus ezt válaszolta:

133:7.6 (1479.6) Fiam, már sokat meséltem neked az emberi elméről és az abban lakozó isteni szellemről, de most hadd emeljem ki, hogy az öntudat valóság. Amikor egy állat öntudatra ébred, megjelenik az ősember. Ez a fejlődés a személytelen energia és a szellemérzékelő elme működési összhangteremtése nyomán valósul meg, és ez a jelenség biztosítja az emberi személyiség

számára egy abszolút gócpontnak, a mennyei Atya szellemének megérkezését.

133:7.7 (1479.7) A gondolatok nem egyszerűen az érzékek berögzülései; az eszmék nem mások, mint az érzékek és a személyes sajátlénység gondolkodó értelmezései együtt; és a sajátlénység több, mint az egyén érzékeinek összessége. A kifejlődő sajátlénységben egyfajta közeledési folyamat indul el az egység felé, és ez az egység az abszolút egységnek az ilyen öntudatos, állati eredetű elmét szellemi működésre készítő, ténylegesen jelenlévő részéből származik.

133:7.8 (1479.8) Az egyszerű állat nem rendelkezhet időbeli öntudattal. Az állatok összefüggő érzékelő-felismerő élettani összehangolódással és ennek emlékével rendelkeznek, de nem tapasztalják meg az érzéklet értelmes felismerését, nem tesznek bizonyosságot e kapcsolt fizikai tapasztalások célirányos képzettársításáról, miként ez az avatott és gondolkodó emberi értelmezések következtetéseiben megnyilvánul. Az öntudatos létezés ténye az ember ezt követő szellemi tapasztalásának valóságával együtt teszi lehetővé az ember számára azt, hogy a világegyetem fiává váljon, és előrevetíti fejlődését a világegyetem Legfelsőbb Egységének tényleges eléréséig.

133:7.9 (1480.1) Az emberi sajátlénység nem tekinthető pusztán a tudat egymást követő fokozatai összességének sem. A tudatos választások és társítások eredményes működése nélkül nem lenne meg a szükséges egység a sajátlénység meghatározásának biztosításához. Az ilyen egyesítetlen elme nemigen érheti el az emberi rend tudatos szintjeit. Ha a tudat képzettársításai csak a véletlenül múltának, akkor minden emberi elme az elmebéli

örület bizonyos fokozatainak szabálytalan és véletlenszerű képzettársításairól tenne bizonyosságot.

133:7.10 (1480.2) A kizárólag a fizikai érzékek tudatosságára épülő emberi elme sohasem érhetne el szellemi szinteket; az effajta anyagi elméből az erkölcsi értékek teljesen hiányoznának és nem lenne meg benne a szellemi fölérendeltségnek az a vezető érzéke, ami oly alapvető fontosságú az összarányos személyiség egységének elérésében az időben, és ami elválaszthatatlan a személyiség továbbélésétől az örökkévalóságban.

133:7.11 (1480.3) Az emberi elme már korán elkezd kiutatni az anyagi feletti jegyeit; az igazán gondolkodó emberi értelmet az idő korlátai nem kötik meg teljesen. Az, hogy az egyének annyira különbözően élik életüket, nem csak a különféle örökletes adottságokat és a különböző környezeti hatásokat mutatja, hanem azt is, hogy a sajátlényeg milyen mértékben valósította meg az Atya őbenne lakozó szellemével való egyesülést, annak mértékét, hogy az egyik mennyire azonosult a másikkal.

133:7.12 (1480.4) Az emberi elme nem tűri jól a kettős elköteleződésből eredő feszültséget. Igen komoly megterhelést jelent a léleknek az a tapasztalás, amikor egyszerre próbálja szolgálni a jót és a rosszat. A legboldogabb és eredményesen egyesített elme az egyetlen elme, amely teljes mértékben a mennyei Atya akarata teljesítésének szenteli magát. A feloldatlan ellentétek lerombolják az egységet és az elme megbomlását eredményezhetik. De a lélek túlélési képességét nem javítja, ha mindenáron biztosítani akarjuk az elme békéjét, ha feladjuk nemes törekvéseinket és megalkuszunk a szellemi

eszményképek kárára; sokkal inkább elérhető az ilyen béke az igaz győzelem bátor kikényszerítésével, és e győzelem a rossz fölé kerekedéssel vívható ki a jó magvában rejlő erejével.

^{133:7.13 (1480.5)} Másnap elindultak Szalamiszba, ahol hajóra szálltak és a szíriai partok mentén Antiókhiaiba tartottak.

8. Antiókhiaiban

^{133:8.1 (1480.6)} Antiókhia a szíriai római tartomány fővárosa volt, és a császári kormányzónak is itt állt a palotája. Antiókhianak félmillió lakosa volt; méretét tekintve ez a város volt a harmadik legnagyobb a birodalomban és az első a romlottságban és az arcátlan erkölcstelenségben. Gonodnak sok üzleti ügye adódott; így Jézus és Ganid sokat volt magában. A többnyelvű városban Daphné ligetét kivéve mindenhová ellátogattak. Gonod és Ganid megnézte a hírhedten szégyenletes szentélyt, Jézus azonban nem volt hajlandó velük tartani. Az ilyen helyszínek az indiaiak számára nem voltak olyan megrázóak, de egy eszményelvű héber számára bizony visszataszítónak tűntek.

^{133:8.2 (1480.7)} Jézus higgadtabbá és elgondolkodóvá vált, ahogy Palesztinához és az utazás végéhez közeledtek. Antiókhiaiban kevés emberrel találkozott; ritkán ment ki a városba. Ganid számos kérdésére, miszerint a tanítója miért mutat oly kevés érdeklődést Antiókhia iránt, Jézus végül annyit mondott, hogy: „E város nem esik messze Palesztinától; egyszer talán majd visszatérek ide.”

^{133:8.3 (1481.1)} Ganid egy nagyon érdekes élményt szerzett Antiókhiaiban. E fiatalember tehetséges tanítványnak minősült

és már el is kezdte a Jézustól tanult dolgok gyakorlati alkalmazását. Az apja antiókhiai üzletében érdekelt egyik indiai honfitársa olyan kellemetlenül viselkedővé és barátságtalanná vált, hogy már az elbocsátásán gondolkodtak. Tudomást szerezvén erről, Ganid átvette az apja helyét az üzletben és hosszasan elbeszélgetett a honfitársával. Ez a férfi úgy érezte, hogy nem jó munkát adtak neki. Ganid beszélt neki a mennyei Atyáról és sok vonatkozásban bővítette a vallási ismereteit. De a Ganid által elmondottak közül egy héber mondás hozta a legnagyobb hasznát, és e bölcsélet a következő volt: „Bármit tesz is a kezed, tedd azt teljes erővel.”

133:8.4 (1481.2) Miután összeállították a csomagjaikat a tevés utazáshoz, elmentek Szidonig és onnan Damaszkuszig, és három nap múltán már készen álltak a sivatag homokján át vezető út megtételére.

9. Mezopotámiában

133:9.1 (1481.3) A sivatagon való átutazás nem jelentett új élményt e sokfelé járt férfiaknak. Miután Ganid végignézte, hogy a tanítója segít a húsztevék felmálházásában és megfigyelte, amint arra is vállalkozott, hogy a saját állatát irányítsa, odakiáltott neki, „Tanítóm, van valami, amihez nem értesz?” Jézus csak mosolygott ezen, és így válaszolt, „A szorgalmas tanítvány bizony mindig tisztelettel tekint a tanárára.” Így indultak útnak Ur ősi városa felé.

133:9.2 (1481.4) Jézust nagyon érdekelte Urnak, Ábrahám szülőhelyének a korai történelme, és ugyancsak lenyűgözték a szuzai romok és hagyományok, de olyannyira, hogy Gonod és Ganid három héttel meghosszabbította az ottlétüket annak

érdekében, hogy Jézusnak több ideje maradjon a vizsgálódásaihoz és hogy jobb lehetőséget teremtsenek maguknak ahhoz, hogy rávegyék, térjen vissza velük Indiába.

133:9,3 (1481.5) Urban történt, hogy Ganid hosszasan elbeszélgetett Jézussal a tudás, a bölcsesség és az igazság közötti különbségről. Igencsak elámult a héberek bölcsének mondásán: „A bölcsesség alapvető dolog; ezért törekedj bölcsességre. A tudásra való minden törekvésseddel juss el a megértésig. Emeld a bölcsesség szintjét és az a javadra válik. A bölcsesség tiszteletet hoz neked, ha befogadod.”

133:9,4 (1481.6) Végül eljött az ideje az elválásnak. Mind higgadtak voltak, kiváltképp a legény, de ez igen komoly megpróbáltatás volt nekik. Könnyes szemmel, de bátor szívvel búcsúzkodtak. Búcsúzván tanítójától Ganid azt mondta: „Búcsúzom, tanítóm, de nem örökre. Amikor újra eljövök Damaszkuszba, felkereslek majd. Szeretlek, mert a mennyei Atya biztosan olyan, mint te; legalábbis én úgy látom, hogy te sok tekintetben olyan vagy, mint amilyennek leírtad őt nekem. Emlékezni fogok a tanításodra is, de téged biztosan nem foglak elfelejteni soha.” Az apa pedig ezt mondta: „Egy nagy tanítótól búcsúzom, attól, aki jobbá tett minket és segített megismernünk az Istent.” Jézus erre így felelt: „Béke veletek, és a mennyei Atya áldása kísérjen mindig benneteket.” Jézus ott állt a tengerparton és nézte, ahogy a kis bárka kivitte őket a nyílt vízén horgonyzó hajójukhoz. Így vált el a Mester az indiai barátaitól Kharaxnál, és soha többé nem látta őket viszont e világon; és e világon sohasem tudták meg, hogy a később názáreti Jézusként felbukkant férfi éppen az ő barátjuk volt, akitől az imént váltak el — Jósua, a tanítójuk.

133:9.5 (1481.7) Indiában Ganidból befolyásos ember lett, méltó követője a kiváló apjának, és külföldön számos nemes igazságot terjesztett abból, amit Jézustól, a szeretett tanítójától tanult. Ganid az élete későbbi szakaszában, amikor értesült egy különös palesztinai tanítóról, aki a kereszten fejezte be a pályafutását, bár felismerte az ezen Ember Fia által hirdetett evangélium és az ő zsidó oktatójának tanításai közötti hasonlóságot, nem is gondolt arra, hogy e kettő valójában egy és ugyanazon személy.

133:9.6 (1482.1) Ezzel véget ért az Ember Fia életében az a fejezet, melyet úgy lehetne megjelölni, mint: Jósua, a tanító küldetése.

134. írás

Az átmeneti évek

134:0.1 (1483.1) A FÖLDKÖZI-TENGERI utazás alatt Jézus figyelmesen tanulmányozta a megismert embereket és a beutazott országokat, és nagyjából ekkortájt döntött véglegesen a földi életének hátralévő részéről. Mostanra teljes mértékben átgondolta és véglegesen elfogadta azt a tervet, mely előírta, hogy zsidó szülőktől kellett megszületnie Palesztinában, és ezért önként visszatért Galileába, hogy kivárja az időt, amikor megkezdheti az igazság nyilvános tanítójaként teljesítendő életművét; tervezni kezdte a nyilvános pályáját az apja, József népének földjén, és tette ezt a maga szabad akaratából.

134:0.2 (1483.2) Jézus személyes, emberi tapasztalatból megállapította, hogy az egész római világban Palesztina a legjobb hely, ahol a földi életének utolsó fejezeteihez hozzáfoghat és az utolsó jeleneteket eljátszhatja. Most először töltötte el teljes megalégedéssel az a program, hogy nyíltan

megmutathatja az igazi természetét és kinyilatkoztathatja az isteni személyazonosságát a zsidók és nem-zsidók körében a szülőföldjén, Palesztinában. Végérvényesen eldöntötte, hogy ugyanazon a vidéken fejezi be a földi életét és teljesíti be a halandói léttel járó létpályáját, ahol gyámoltalan csecsemőként az emberi tapasztalást megkezdte. Az urantiai létpályája Palesztinában, a zsidók között kezdődött, és úgy döntött, hogy az életét Palesztinában és a zsidók körében fejezi be.

1. A harmincadik év (Kr.u. 24)

134:1.1 (1483.3) Miután elbúcsúzott Gonodtól és Ganidtól Kharaxban (Kr.u. 23 decemberében), Jézus Uron keresztül tért vissza Babilonba, ahol csatlakozott az éppen Damaszkuszba tartó sivatagi úti csoporthoz. Damaszkuszból Názáretbe ment, és csak néhány órára állt meg Kapernaumban, ahol meglátogatta Zebedeus családját. Ott találkozott Jakab öccsével, aki valamivel korábban jött át, hogy Zebedeus hajóépítő műhelyében dolgozzon. Miután beszélt Jakabbal és Júdással (aki történetesen szintén Kapernaumban tartózkodott) és miután Jakab öccsére bízta a kis házat, melyet Zebedeus Jánosnak sikerült megvásárolnia, Jézus továbbment Názáretbe.

134:1.2 (1483.4) A földközi-tengeri utazás végén Jézus elég pénzt kapott ahhoz, hogy a megélhetését csaknem a nyilvános segédkezésének megkezdéséig fedezze. De eltekintve a kapernaumi Zebedeustól és azoktól az emberektől, akikkel e rendkívüli utazás során találkozott, a világ sohasem tudta meg, hogy részt vett ezen az utazáson. A családja mindvégig azt hitte, hogy az idejét tanulással töltötte Alexandriában. Jézus sohasem erősítette meg őket e hitükben, és nyíltan sohasem cáfolta ezeket a félreértéseket.

134:1.3 (1483.5) A Názáretben való néhány heti ottléte alatt Jézus meglátogatta a családját és a barátait, eltöltött némi időt a javítóműhelyben József öccsével, de a legtöbb figyelmet Máriára és Rúth-ra fordította. Rúth ekkoriban már majdnem tizenöt éves volt, és Jézus számára ez volt az első alkalom, hogy hosszabban elbeszélgessen vele azóta, hogy fiatal nővé lett.

134:1.4 (1484.1) Simon és Júdás is meg akart nősülni a közeljövőben, azonban nem akarták azt Jézus beleegyezése nélkül tenni; ennek megfelelően mindketten elhalasztották az eseményt, bízva a legidősebb bátyjuk visszatérésében. Bár mindannyian Jakabot tekintették a család fejének a legtöbb dologban, amikor a házasságra került a sor, Jézus áldását akarták. Így Simon és Júdás kettős esküvőjére ebben az évben, vagyis Kr.u. 24 március elején került sor. Most már az összes idősebb gyermek házas volt; csak Rúth, a legkisebb, maradt odahaza Máriával.

134:1.5 (1484.2) Jézus elég rendszeresen és annak természetes rendje szerint látogatta a családja egyes tagjait, de amikor mind együtt voltak, oly kevés mondanivalója akadt, hogy ezt a többiek szóvá is tették maguk között. Máriát különösen meghökkentette az elsőszülött fiának ez a szokatlanul különös viselkedése.

134:1.6 (1484.3) Nagyjából akkor, amikor Jézus Názáret elhagyására készülődött, a városon éppen áthaladó nagy úti csoport vezetője súlyosan megbetegedett, és Jézus, lévén, hogy több nyelvet is tudott, vállalta, hogy átveszi a helyét. Tekintettel arra, hogy az út miatt egy évig távol kellett lennie, és mivel már minden öccse házas volt és az anyja otthon élt Rúth-tal, Jézus családi tanácskozást hívott össze, melyen azt javasolta, hogy az anyja

és Rúth költözzön Kapernaumba, abba a házba, melyet nemrégiben adott Jakabnak. Ennek megfelelően, miután néhány nappal később Jézus a csoporttal útnak indult, Mária és Rúth Kapernaumba költözött, ahol Mária életének hátralévő részéig a Jézus által a rendelkezésükre bocsátott házban éltek. József és családja pedig a régi názáreti házba költözött.

134:1.7 (1484.4) Ez az év a szokatlanabbak közé tartozott az Ember Fiának benső tapasztalásában; nagy előrelépést tett az emberi elméje és a benne lakozó Igazító közötti összhang kialakítása terén. Az Igazító tevékenyen dolgozott az elme gondolkodásának újjászervezésén és ama nagy eseményekre való felkészítésén, melyek az akkor már nem oly távoli jövőben előtte álltak. Jézus személyisége folyamatosan készült a világgal szemben mutatandó hozzáállásbeli nagy átalakulásra. Ezek voltak az átmeneti idők, ama lény átmeneti időszaka, mely lény emberként megjelenő Istenként kezdte az életet, és aki éppen most készült arra, hogy Istenként megjelenő emberként teljesítse ki a földi létpályáját.

2. Utazás a Káspi-tenger vidékére

134:2.1 (1484.5) Kr.u. 24. április elsején történt, hogy Jézus elindult Názaretből a szállítási útvonalon a Káspi-tenger vidéke felé. Az utazók csoportja, melyhez Jézus vezetőként csatlakozott, Jeruzsálemből Damaszkuszon és az Urmia-tó vidékén át Asszírián, Médián és Pártusföldön keresztül a Káspi-tenger délkeleti vidékére tartott. Egy egész év eltelt, míg ezt az utat oda-vissza megjárta.

134:2.2 (1484.6) Jézus számára ez az út egy újabb kalandos felfedezést és a személyes segédkezés lehetőségét jelentette. Érdekes

élményben volt része az utazók alkotta családja — az utasok, az örök és a tevehajcsárok — mellett. A csoport által követett útvonal közelében élő sok férfi, nő és gyermek tudott gazdagabb életet élni annak eredményeként, hogy kapcsolatba került Jézussal, aki számukra, egy közönséges úti csoport rendkívüli vezetője volt. A személyes segédkezésének lehetőségében részesülők közül nem mindenkinek vált ez a javára, de azoknak a túlnyomó többségéből, akik találkoztak és beszélgettek vele, a természetes életük hátralévő részére jobb ember vált.

134:2.3 (1484.7) A világban tett utazásai közül e Káspi-tengeri úton jutott Jézus a legközelebb a keleti világhoz és ez tette képessé, hogy jobban megértse a távol-keleti népeket. Bensőséges és személyes személyes kapcsolatot alakított ki az Urantia mindegyik fennmaradt emberfajtájával, kivéve a vöröset. Egyformán örömét lelte a különböző emberfajták és kevert népek mindegyike számára nyújtott segédkezésben, és mindegyik befogadta a hozzájuk elvitt élő igazságot. A távol-nyugati európaiak és a távol-keleti ázsiaiak egyformán figyeltek a reményről és az örökkévaló életről szóló szavaira, és mindannyiukra egyforma hatást gyakorolt a közöttük oly kegyesen élt szeretetteljes szolgálatbeli és szellemi segédkezési élet.

134:2.4 (1485.1) Az út minden tekintetben sikeres volt. Ez igen sajátos esemény volt Jézus emberi életében, mert az év során vezetői minőségben működött, ő volt a felelős a rábízott árukért és az úti csoportot alkotó utasok biztonságáért. És e többes kötelességének hűségesen, eredményesen és bölcsen tett eleget.

^{134:2.5 (1485.2)} A Káspi-tenger vidékéről való visszatéréskor Jézus az Urmia-tónál vált el a csoporttól, ahol valamivel több mint két hetet töltött. Egy későbbi úti csoport utasaként tért vissza Damaszkuszba, ahol is a tevetulajdonosok könyörögve kérték, hogy maradjon a szolgálatukban. Az ajánlatukat elhárította és csatlakozott a kapernaumi járáshoz, s e célállomásra Kr.u. 25. április elsején érkezett meg. Názáretet többé már nem tekintette otthonának. Kapernaum lett Jézus, Jakab, Mária és Rúth otthona. De Jézus többé nem lakott a családjával; amikor Kapernaumban tartózkodott, Zebedeuséknál lakott.

3. Az urmiai előadások

^{134:3.1 (1485.3)} Útban a Káspi-tenger felé Jézus néhány napos pihenőre és felüdülésre megállt Urmia régi perzsa városánál az Urmia-tó nyugati partján. Urmia közelében, a parttól nem messze elhelyezkedő szigetcsoport legnagyobb tagján egy nagy épület — egy előadóterem — állt, melyet a „vallási szellemnek” szenteltek. Ez az építmény valójában a vallások bölcséletének temploma volt.

^{134:3.2 (1485.4)} E vallási templomot egy gazdag urmiai kereskedő és az ő három fia építette. E férfit Cimboytonnak hívták, és az ősei között számos különféle nép fiát tartotta számon.

^{134:3.3 (1485.5)} E vallási tanodában az előadások és a viták a hét folyamán minden délelőtt tíz órakor kezdődtek. A délutáni program három órakor kezdődött, és az esti vitákat nyolc órakor nyitották meg. Ezeket a tanórákat, vitákat és tanácskozásokat mindig Cimboyton vagy valamelyik fia vezette. A vallások e különleges tanhelyének alapítója úgy élt

és halt meg, hogy sohasem fedte fel a személyes vallásos meggyőződését.

134:3.4 (1485.6) Jézus több alkalommal is részt vett ezekben a vitákban, és mielőtt elutazott volna Urmiából, Cimboyton megbeszélte Jézussal, hogy a visszaúton két hetet náluk tölt és huszonnégy tanórát tart „Az Emberek Testvériségéről”, és hogy tizenkét részből álló, kérdéseket, eszmecserét és vitát magába foglaló esti programot szervez, különösen az előadásaival kapcsolatban és általában az emberek testvérisége tárgyában.

134:3.5 (1485.7) E megállapodásnak megfelelően Jézus megszakította a visszautat és megtartotta ezeket az előadásokat. A Mesternek az Urantián elmondott minden tanítása közül ez volt a legmódszeresebb és a leginkább hivatalos. Sem előtte, sem utána soha nem adott közre oly sok dolgot egyetlen tárgyban, mint ami ezekben az előadásokban szerepelt és eszmecserékben előjött az emberek közötti testvériség tárgyában. A valóságban ezek az előadások az „Isten Országáról” és az „Emberek Országairól” szóltak.

134:3.6 (1486.1) A vallásbölcselet templomának tagozatán több mint harminc vallás és vallástisztelet képviseltette magát. E tanítókat a saját vallási csoportjaik választották, támogatták és adtak nekik teljes felhatalmazást. Ekkoriban mintegy hetvenöt tanár volt a karon, és mindannyian tizenkét férőhelyes kunyhókban laktak. Minden újholdkor a csoportokat véletlenszerűen átszervezték. A türelmetlenség, a békétlenkedő szellem, vagy bármely más magatartás, mely megzavarta volna a közösség zökkenőmentes működését, a békétlen tanító azonnali és rövid úton való eltávolítását vonta maga után.

Minden különösebb teketória nélkül elküldték volna, és az őt felváltó tanító azonnal betölthette a helyét.

134:3.7 (1486.2) A különböző vallások tanítói komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy kimutassák, mennyire hasonlóak a vallásaik a jelen és a következő élettől kapcsolatos alapvető dolgokban. Csak egy tantételt kellett elfogadni ahhoz, hogy valaki helyet kapjon e karban — minden tanárnak olyan vallást kellett képviselnie, mely Istent — valamiféle legfelsőbb Istenséget — ismer. A karon öt olyan független tanár volt, aki nem képviselt egyetlen szervezett vallást sem, és Jézus is épp ilyen független tanítóként jelent meg előttük.

134:3.8 (1486.3) [Amikor mi, a közteslények, először elkészítettük a Jézus urmai tanításairól szóló összefoglalót, véleménykülönbség alakult ki az egyházak szeráfjai és a haladás szeráfjai között abban, hogy vajon bölcs dolog-e ezeket a tanításokat az urantiai kinyilatkoztatásban közzétenni. A huszadik századi állapotok, melyek mind a vallási, mind az emberi kormányzást jellemzik, olyan nagy mértékben eltérnek a Jézus korabeliektől, hogy valóban nehéz volt a Mester urmai tanításait az Isten országának és az emberek országainak kérdéskörére vonatkoztatni úgy, hogy mindez jellemezze a huszadik századi világ helyzetét is. Sehogy sem tudtunk a bolygó kormányzásában résztvevő két szeráfcsoporthoz számára egyaránt elfogadható beszámolót készíteni a Mester tanításairól. Végül a kinyilatkoztatási bizottság Melkizedek elnöke kijelölt egy, három fajtánkból egyedből álló bizottságot, hogy fejtse ki a nézetünket a Mester urmai tanításairól úgy, hogy az illeszkedjen az Urantián a huszadik században uralkodó vallási és politikai viszonyokhoz. Ennek

megfelelően mi, a három másodfajú közteslény Jézus tanításaiból egy ilyen átdolgozást készítettünk, melyben újra közreadjuk a kijelentéseit úgy, hogy azokat a mai világviszonyokhoz szabtuk, és e kijelentéseket most akképpen adjuk közre, amint azokat a kinyilatkoztatási bizottság Melkizedek elnöke átszerkesztette.]

4. Főhatalom — Isteni és emberi

^{134:4.1 (1486.4)} Az emberek közötti testvériség alapja az Isten atyaként való elfogadása. Az Isten családja az Isten szeretetéből származik — az Isten szeretet. Az Atya Isten istenmód szereti a gyermekeit, minden gyermekét.

^{134:4.2 (1486.5)} A mennyország, az isteni kormányzás az Isten főhatalmának tényén alapul — az Isten szellem. Léven, hogy az Isten szellem, ezért ez az ország szellemi. A mennyország nem anyagi, és nem is pusztán értelmi; az ország nem más, mint szellemi kapcsolat az Isten és az ember között.

^{134:4.3 (1486.6)} Ha a különféle vallások elismerik az Atya Isten szellemi fennhatóságát, akkor minden vallás békében megférhet egymás mellett. Ha csak egy is közülük azt tartja magáról, hogy valamiben kiválóbb a többihez képest, és hogy kizárólagos hatalmat gyakorolhat a többi vallás felett, akkor az a vallás valószínűleg türelmetlen lesz a többivel vagy akár arra is vetemedhet, hogy üldözzé más vallások híveit.

^{134:4.4 (1487.1)} A vallási béke — a testvériség — soha nem jöhet létre, hacsak az összes vallás teljesen le nem mond minden egyházi hatalomról és teljes mértékben fel nem adja a szellemi főhatalom minden formáját. Egyedül Isten a szellemi uralkodó.

134:4.5 (1487.2) A vallások közötti egyenlőség (a vallásszabadság) megteremtésének ára a vallási háborúk megvívása, hacsak az összes vallás meg nem egyezik abban, hogy minden vallási főhatalmat egyetlen emberfeletti szintnek adnak át, magának Istennek.

134:4.6 (1487.3) A mennyország az emberek szívében vallásos egységet (de nem szükségszerűen egyformaságot) teremt, mert az ilyen vallásos hívőkből álló minden vallási csoport megszabadul az összes egyházi hatalomra vonatkozó képzettől — a vallási főhatalomtól.

134:4.7 (1487.4) Az Isten szellem, és az Isten szellem-énjéből egy darabot az embernek ad, mely az ember szívébe költözik. Szellemileg minden ember egyenlő. A mennyországban nincsenek kasztok, osztályok, társadalmi rétegek vagy gazdasági csoportok. Minden ember testvér.

134:4.8 (1487.5) De amint szem elől tévesztitek az Atya Isten szellemi főhatalmát, valamelyik vallás ismét elsőbbséget fog követelni magának a többi kárára; és ekkor, ahelyett, hogy a földön béke és az emberek között jó szándék honolna, viszályok, ellenségeskedések, sőt vallási háborúk, de legalábbis a hívők között háborúskodások törnek ki.

134:4.9 (1487.6) Azok a szabad akarattal rendelkező lények, akik egyenlőnek tekintik magukat, előbb vagy utóbb próbára teszik uralom- és hatalomszerző képességeiket a többi ember és embercsoport kárára, hacsak kölcsönösen el nem ismerik, hogy mindannyian egy mindenek fölött álló hatalom fennhatósága alá tartoznak. Az egyenlőség elve sohasem hozhat békét,

kivéve, ha mindenki kölcsönösen elismeri egy mindenek fölött álló főhatalom felügyelő befolyását.

134:4.10 (1487.7) Az urmiai hívek viszonylagos békében és nyugalomban éltek egymással, mert teljesen feladták a vallási főhatalommal kapcsolatos mindenféle nézetüket. Szellemi értelemben mindannyian egy független Istenben hittek; társadalmi értelemben a teljes és megkérdőjelezhetetlen hatalmat a vezetőjük — Cimboyton — birtokolta. Jól tudták, hogy mi történne bármely tanítóval, aki a társai feletti irányítás megszerzésével próbálkozna. Az Urantián addig nem lehet tartós vallási béke, amíg minden vallási csoport önként le nem mond az isteni kegyeltséggel, a választott néppel és vallási főhatalommal kapcsolatos mindenféle képzetéről. Csak amikor az Atya Isten legfőbbé válik, akkor lesznek az emberek vallási értelemben testvérek és fognak vallási békében élni egymással a földön.

5. A politikai főhatalom

134:5.1 (1487.8) [Noha a Mesternek az Isten főhatalmáról szóló tanítása igazság — melyet csak bonyolít a világ vallásai között a későbbiekben vele kapcsolatosan megjelent vallás — a politikai felségjogról szóló nyilatkozatainak eléggé sajátos színezetet ad a nemzeti létnek az elmúlt ezerkilencszáz év alatti politikai fejlődése. Jézus idejében csupán két nagy világhatalom létezett — a római birodalom nyugaton és a hun birodalom keleten — s ezeket elég jól elszigetelte egymástól a pártus királyság, valamint a Káspi-tengeri és a turkesztáni területek közbenső vidékei. Ezért az alábbi ismertetésben viszonylag szabadon eltértünk a Mesternek a politikai felségjogról szóló urmiai tanításainak lényegi elemeitől,

ugyanakkor kísérletet teszünk e tanítások jelentését megmutatni úgy, ahogy azok a Krisztus utáni huszadik századbeli politikai főhatalom fejlődésének különösen nehéz szakaszára vonatkoztathatók.]

134:5.2 (1487.9) Az Urantián a háború addig sohasem fog véget érni, amíg a nemzetek kitartanak a korlátlan nemzeti főhatalom csalóka képzetei mellett. Egy lakott világon a viszonylagos főhatalomnak csak két szintje létezik: az egyéni halandó szellemi szabad akarata és az emberiség, mint egész, együttes főhatalma. Az egyes emberi lény szintje és az egész emberiség szintje között mindenféle csoportosítás és társulás viszonylagos, átmeneti, és csak annyiban értékes, amennyiben hozzájárul az egyén, valamint a nagy bolygói egész — vagyis az ember és az emberiség — boldogulásához, jólétéhez és fejlődéséhez.

134:5.3 (1488.1) A vallási tanítóknak mindig emlékezniük kell arra, hogy az Isten szellemi főhatalma meghalad minden közbenső és közvetett szellemi hűséget. Egykor a polgári vezetők majd megértik, hogy a Fenségesek uralkodnak az emberek országai felett.

134:5.4 (1488.2) A Fenségeseknek az emberek országai feletti ezen uralkodása nem valamely különösen kegyelt halandói csoportok külön előnyét szolgálja. Nincs olyan, hogy „választott nép”. A Fenségeseknek, a politikai fejlődés felügyelőinek az uralma olyan uralom, melynek rendeltetése, hogy előmozdítsa a legtöbb jót az összes ember legnagyobb sokasága számára a leghosszabb időtartamra.

134:5.5 (1488.3) A főhatalom hatalom, és szervezés révén erősödik. A politikai hatalom szerveződésbeli kiteljesedése jó és helyénvaló, mert arra irányul, hogy az egész emberiség egyre nagyobb részeit foglalja magába. De a politikai szervezetek ugyanezen növekedése gondot okoz a politikai hatalom kezdeti és természetes szerveződése — a család — és a politikai gyarapodás végső kiteljesedése — az egész emberiség kormánya, melyet az egész emberiség működtet, és amely az egész emberiségért van — közötti, minden közbenső szakaszban.

134:5.6 (1488.4) A politikai főhatalom a fejlődése során a családi csoportbeli szülői hatalomból indul ki és a családok szerveződése révén eljut a vérrokon nemzetségekhez, melyek különböző okokból törzsi egységekké egyesülnek — vérrokonság feletti politikai csoportosulásokat alkotnak. A törzsek ezután az árucseré, a kereskedelem és a hódítások révén nemzetté egyesülnek, maguk a nemzetek pedig néha birodalomná olvadnak össze.

134:5.7 (1488.5) Ahogy a főhatalom a kisebb csoportoktól áttevődik a nagyobb csoportokhoz, a háborúk mérséklődnek. Vagyis, a kisebb nemzetek közötti kisebb háborúk mérséklődnek, azonban a nagyobb háborúk lehetősége növekszik, ahogy a főhatalmat gyakorló nemzetek egyre nagyobbak lesznek. Ezt követően, amikor az ember már az egész világot felfedezte és elfoglalta, amikor már kevés nemzet marad, s ezek erősek és hatalmasak, akkor e nagy és feltehetően független nemzetek határai összeérnek, amikor már csak a világtengerek választják el őket egymástól, akkor lesz előkészítve a terep a nagy háborúkhöz, a világméretű összetűzésekhez. Az úgynevezett

független nemzetek nem gyarapodhatnak anélkül, hogy összeütközéseket okoznának és háborúkat váltanának ki.

134:5.8 (1488.6) A politikai főhatalomnak a családtól az egész emberiségig való fejlődésével járó nehézség abban a tehetetlenség-ellenállásban rejlik, mely minden közbenső szinten megnyilvánul. A családok alkalmanként dacoltak a nemzetségükkel, míg a nemzetségek és törzsek gyakran aláásták a területi elvű állam főhatalmát. A politikai főhatalom minden egyes új és előremutató fejlődési mozzanatát zavarják és akadályozzák (és mindig is zavarták és akadályozták) a politikai szerveződésben megvolt korábbi fejlődési „építkező szakaszok”. Ez azért van így, mert az emberi hűséget, ha már egyszer felkeltették, nehéz megváltoztatni. Ugyanaz a hűség, amely lehetővé teszi a törzs kifejlődését, megnehezíti a törzsfeletti szerveződés — a területi elvű állam — kialakulását. Ugyanez a hűség (hazafiság), amely lehetővé teszi a területi elvű állam kialakulását, nagyon megnehezíti az egész emberiség kormányának fejlődésbeli kialakulását.

134:5.9 (1488.7) A politikai főhatalom az önrendelkezés feladásából származik, elsőként az egyén által a családon belül, majd a családok és a nemzetségek révén a törzs és a nagyobb csoportok viszonylatában. Az önrendelkezés fokozatos átadása a kisebbtől az egyre nagyobb politikai szerveződések számára, általában egyenletesen folyt keleten a Ming és a Mogul uralkodóház megalapítása óta. Nyugaton több mint ezer éven át érvényesült ez, egészen a világháború végéig, amikor is Európában egy szerencsétlen, visszafelé irányuló folyamat átmenetileg megfordította e rendes főirányt azáltal, hogy újra

visszaállította számos kis csoport elveszített politikai főhatalmát.

134:5.10 (1489.1) Az Urantia addig nem élvezhet tartós békét, amíg az úgynevezett független nemzetek saját belátásuk alapján és teljesen le nem teszik a főhatalmukat az emberek testvériségének — az emberiség kormányának — a kezébe. A nemzetköziség — a Nemzetek Szövetségei — sohasem hozhatnak tartós békét az emberiségnek. A nemzetek világméretű szövetségei hatékonyan előzik meg a kisebb háborúkat és elfogadhatóan ellenőrzik a kisebb nemzeteket, de nem fogják megakadályozni a világháborúkat és nem is tudják ellenőrizni a három, négy vagy öt legerősebb kormányt. A valós viszályok közepette e világhatalmak egyike ki fog lépni a Szövetségből és hadat üzen. Nem akadályozhatjátok meg, hogy a nemzetek hadba lépjenek mindaddig, amíg a nemzetek a nemzeti főhatalom álságos vírusával fertőzöttek. A nemzetköziség egy lépés a helyes irányba. Egy nemzetközi rendfenntartó erő a kisebb háborúkat megakadályozza ugyan, azonban nem lesz hatékony a föld nagy katonai kormányai közötti nagy háborúk, összetűzések megelőzésében.

134:5.11 (1489.2) Ahogy az igazán független nemzetek (nagyhatalmak) száma csökken, úgy növekszik a lehetőség az emberiség kormányára és az ilyen kormány iránti igény is így erősödik. Amikor csak néhány valóban független (nagy) hatalom marad, akkor vagy bele kell vágniuk a nemzeti (birodalmi) elsőségért folytatandó élet-halál harcba, vagy különben a főhatalom bizonyos előjogairól való önkéntes lemondás révén meg kell teremteniük a nemzetek feletti

hatalom alapvető fontosságú magját, mely az egész emberiség valódi főhatalmának kezdetül fog szolgálni.

134:5.12 (1489.3) Addig nem köszönt be a béke az Urantíán, amíg minden, úgynevezett független nemzet át nem ruházza a hadviselés jogát az egész emberiség képviseleti kormányára. A politikai főhatalom a világ népeinél van meg eredendően. Amikor az Urantia összes népe megteremt egy világkormányt, akkor nyerik el a jogot és a hatalmat arra, hogy az ilyen kormányt FÜGGETLENNÉ tegyék; és amikor ez a képviseleti vagy demokratikus világhatalom irányítja a világ szárazföldi és légi erőit, valamint haditengerészeteit, akkor jön el a béke a földön és érvényesül a jó szándék az emberek között — de előbb nem.

134:5.13 (1489.4) Hogy egy fontos tizenkilencedik és huszadik századi szemléltetést alkalmazzunk: Az Amerikai Szövetségi Unió negyvennyolc állama régóta élvezi a békét. Nem háborúznak egymással. A főhatalmukat a szövetségi kormánynak adták át, és a háborún mint döntőbíróként keresztül lemondtak minden, az önrendelkezés téveszméi iránti igényükről. Bár minden állam maga szabályozza a saját belső ügyeit, ez nem érinti a külkapcsolatokat, a vámokat, a bevándorlást, a katonai ügyeket vagy az államközi kereskedelmet. Az egyes tagállamok nem foglalkoznak állampolgársági ügyekkel sem. A negyvennyolc állam csak akkor szenved a háború pusztításától, amikor a szövetségi kormány főhatalma valamiképpen veszélyben forog.

134:5.14 (1489.5) Mióta felhagyott a felségjog és az önrendelkezés kettős álokoskodásával, e negyvennyolc állam államközi békét és nyugalmat élvez. Az Urantia nemzetei is így fogják élvezni

a békét, amikor szabadon leteszik a saját főhatalmukat egy, az egész világot irányító kormány — az emberek testvériségének főhatalma — kezébe. E világállamban a kis nemzetek éppoly erősek lesznek, mint a nagyok, éppen úgy, ahogy Rhode Island kis tagállamnak is két szenátora van az Amerikai Kongresszusban, akárcsak a népes New Yorknak vagy a nagy Texas államnak.

134:5.15 (1490.1) E negyvennyolc tagállam korlátozott (állami) főhatalmát emberek teremtették meg és az az emberekért van. Az Amerikai Szövetségi Unió államfeletti (nemzeti) főhatalmát az ezen államok között ott lévő, eredeti tizenhárom állam teremtette meg a saját javára és az emberek javára. Egykor majd az emberiség bolygói kormányának nemzetek feletti főhatalmát hasonlóan teremtik meg a nemzetek a saját javukra és minden ember javára.

134:5.16 (1490.2) A polgárok nem a kormányok jóléte érdekében születnek; a kormányzatok azok a szervezetek, melyeket az emberek javára alkottak és terveztek. A politikai főhatalom fejlődésének mindaddig nem lehet vége, amíg meg nem jelenik az összes ember főhatalmának kormánya. Minden más főhatalom viszonylagos értékkel bír, közbenső jelentőségű és alárendelt helyzetű.

134:5.17 (1490.3) A tudományos fejlődéssel a háborúk egyre pusztítóbbak lesznek, míg végül csaknem a faji öngyilkosság eszközévé válnak. Hány világháborút kell megvívni és hány nemzetek szövetségének kell elbuknia, mire az emberek hajlandók lesznek felállítani az emberiség kormányát és elkezdik élvezni az állandó béke áldásait és az emberek közötti jó szándék — világméretű jó szándék — nyugalját?

6. Törvény, szabadság és függetlenség

134:6.1 (1490.4) Ha egy ember függetlenségre — szabadságra — törekszik, akkor szem előtt kell tartania, hogy minden más ember is ugyanilyen függetlenségre vágyik. Az ilyen, szabadságszerető halandók csoportjai nem tudnak egymással békében élni anélkül, hogy ne vetnék alá magukat azoknak a törvényeknek, szabályoknak és előírásoknak, melyek minden egyes személynek ugyanolyan fokú függetlenséget nyújtanak, s közben egyenlő mértékű függetlenséget biztosítanak minden halandótársnak. Ha egy ember teljesen szabad akar lenni, akkor a másiknak teljesen rabszolgának kell lennie. A függetlenség viszonylagos jellege igaz társadalmilag, gazdaságilag és politikailag is. A függetlenség a polgárosodottság ajándéka, melyet a TÖRVÉNY kikényszerítése tesz lehetővé.

134:6.2 (1490.5) A vallás teszi szellemileg lehetővé az emberek testvériségének felismerését, de megköveteli az emberiség kormányától, hogy kezelje azokat a társadalmi, gazdasági és politikai nehézségeket, melyek az emberi boldogság és eredményesség e céljával együtt járnak.

134:6.3 (1490.6) Háborúk lesznek és háborús hírek fognak keringeni — nemzet nemzet ellen támad — mindaddig, amíg a politikai felségjogot nemzetállamok valamely csoportja felosztva és méltánytalanul birtokolja. Anglia, Skócia és Wales mindaddig harcolt egymással, míg végül feladták a saját főhatalmukat, átadva azt az Egyesült Királyságnak.

134:6.4 (1490.7) Egy újabb világháború fogja megtanítani az úgynevezett független nemzeteket arra, hogy valamiféle szövetséget alakítsanak ki, megteremtve ezzel a kisebb

háborúk, a kisebb nemzetek közötti háborúk megelőzésének rendszerét. De a nagy háborúk mindaddig folytatódni fognak, amíg az emberiség kormányát létre nem hozzák. A világviszonylatú főhatalom akadályozza meg a nagy háborúkat — semmi más nem képes erre.

^{134:6.5 (1490.8)} A negyvennyolc amerikai szabad állam békében él egymással. E negyvennyolc állam polgárai között ott vannak mindazok a különböző nemzetiségek és emberfajták, melyek az egymással folyton szembenálló európai nemzetekben élnek. Ezek az amerikaiak az egész világ csaknem minden vallását és szakadár vallási felekezetét képviselik, és mégis, itt, Észak-Amerikában békében élnek egymással. Mindez azért vált lehetővé, mert e negyvennyolc állam feladta a felségjogát és lemondott az önrendelkezés feltételezett jogainak minden képzetéről.

^{134:6.6 (1490.9)} Ez nem a fegyverkezés vagy a leszerelés kérdése. A sorozás vagy az önkéntes katonai szolgálat kérdése sem visz el a világbéke fenntartásával kapcsolatos gondok gyökeréig. Ha az erős nemzetektől elvesztek minden fajta újkori gépi fegyvert és mindenféle robbanóanyagot, akkor ököllel, kövekkel és bunkókkal fognak harcolni mindaddig, amíg ragaszkodnak a nemzeti főhatalom isteni jogának általuk alkalmazott téveszméihez.

^{134:6.7 (1491.1)} A háború nem az ember legnagyobb és legszörnyűbb betegsége; a háború tünet, eredmény. Az igazi betegség a nemzeti felségjog vírusa.

^{134:6.8 (1491.2)} Az urantiai nemzetek eddig még nem rendelkeztek valódi felségjoggal; a világháborúk dúlásaitól és pusztításaitól

őket megvédeni képes főhatalmuk még sohasem volt. Az emberiség bolygószintű kormányának megteremtésekor a nemzetek olyannyira nem adják fel a felségjogukat, hogy ténylegesen is egy valós, igaz és tartós világfőhatalmat hoznak létre, mely attól kezdve teljes mértékben képes lesz megvédeni őket minden háborútól. A helyi ügyeket a helyi kormányzatok intézik; a nemzeti ügyeket a nemzeti kormányok; a nemzetközi ügyeket pedig a bolygószintű kormányzat intézi.

134:6.9 (1491.3) Világbékét nem képesek fenntartani a szerződések, a külügyi tárgyalások, a külpolitikák, a szövetségek, az erőegyensúlyok vagy bármilyen más, a nemzeti érzület felségjogával való silány bűvészkedés. Világtörvényt kell létrehozni és azt világkormánynak — az egész emberiség főhatalmának — kell betartatnia.

134:6.10 (1491.4) Az egyén messze nagyobb szabadságot fog élvezni a világkormány alatt. Ma a nagyhatalmak polgárait csaknem zsarnokian megadóztatják, szabályozzák és ellenőrzik, és az egyéni szabadságjogok jelenlegi csorbításának nagyobbbrészt vége szakad, amint a nemzeti kormányok hajlandók a nemzetközi ügyekkel kapcsolatos főhatalmukat a világot irányító kormányzatra bízni.

134:6.11 (1491.5) A világviszonylatban működő kormány alatt a nemzeti csoportok valódi lehetőséget kapnak az igazi demokrácia személyes szabadságjogainak felismerésére és igénybevételére. Az önrendelkezés téveszméje megszűnik. A pénzügyek és a kereskedelem bolygószintű szabályozásával beköszönt a világbéke új korszaka. Hamarosan világnyelv is kialakul, és legalább lesz valamiféle remény egy valamikori világvallásra — vagy vallásokra, világviszonylatban.

^{134:6.12 (1491.6)} A közösségi biztonság sohasem fog békét hozni mindaddig, amíg a közösség magába nem foglalja az egész emberiséget.

^{134:6.13 (1491.7)} Az emberiség képviseleti kormányának politikai főhatalma tartós békét fog eredményezni a földön, és az emberek szellemi testvérisége mindörökre biztosítani fogja az összes ember közötti jó szándékot. És nincs más módja annak, hogy a béke a földön megvalósuljon és a jó szándék az emberek között érvényre jusson.

^{134:6.14 (1491.8)} Cimboyton halála után a fiai nagy nehézségekkel szembesültek, amikor fenn akarták tartani a békés tagozatot. A jézusi tanítások hatása sokkal nagyobb lett volna, ha a későbbi keresztény tanítók, akik beléptek az urmai karba, több bölcsességet mutattak volna és több türelmet gyakoroltak volna.

^{134:6.15 (1491.9)} Cimboyton legidősebb fia a filadelfiai Abnerhez fordult segítségért, de Abner választása a tanítók személyét illetően felettébb szerencsétlen döntés volt annyiban, hogy ellenszegülőknak és hajthatatlanoknak minősültek. E tanítók arra törekedtek, hogy a vallásukat a többi hit fölé helyezték. Soha nem is gyanították, hogy az utazó csoport vezetőjének sokat idézett tanításai magától Jézustól erednek.

^{134:6.16 (1491.10)} Ahogy nőtt a zavar a karon, a három fivér megvonta a pénzügyi támogatást, és öt évvel később a tanhely bezárt. Később újra megnyitották Mitrász-templomként és végül az egyik duhaj ünneplés következtében leégett.

7. A harmincegyedik év (Kr.u. 25)

134:7.1 (1492.1) A Káspi-tengeri útról visszatérve Jézus már tudta, hogy a világjáró útjai véget értek. Már csak egy utazást tett Palesztinán kívül, s ennek úti célja Szíria volt. Egy rövid kapernaumi látogatás után néhány napra elment Názáretbe is. Április közepén indult el Názáretből Türoszba. Onnan továbbutazott északra, néhány napot eltöltött Szidonban is, de az úti célja Antiókhia volt.

134:7.2 (1492.2) Ez az év Jézus magányos vándorlásaival telt Palesztinában és Szíriában. Ezen egyévnvi utazás alatt különféle neveken ismerték meg őt az ország különböző részeiben: ő volt a názáreti ács, a kapernaumi hajóépítő, a damaszkuszi írástudó és az alexandriai tanító.

134:7.3 (1492.3) Antiókhiában az Ember Fia két hónapig lakott, dolgozott, figyelt, tanult, időzött, segédkezett, és mindvégig ismereteket szerzett arról, hogy miként él, gondolkodik, érez az ember, és miként viszonyul az emberi lét környezetéhez. Ebből három hetet sátorkészítőként dolgozott. Tovább maradt Antiókhiában, mint az útja során bármely más helyen. Tíz évvel később, amikor Pál apostol Antiókhiában hirdette a tant és a követőitől hallott a damaszkuszi írástudó tantételeiről, nemigen tudta, hogy a tanítványai már hallották a hangját, és hallgatták a tanításait, a Mesternek magának.

134:7.4 (1492.4) Antiókhiából Jézus a tengerparton dél felé utazott Cezáreába, ahol eltöltött néhány hetet, majd továbbment a partvidéken Joppába. Joppából szárazföldi úton utazott Jamniába, Asdodba és Gázába. Gázából szárazföldi úton jutott el Beersebába, ahol egy hetet töltött.

134:7.5 (1492.5) Jézus ezután kezdte meg a magánszemélyként való utolsó körutazását, mely útvonal Palesztina közepén át vezetett, kiindulva a déli Beersebából az északi Dán felé. Az északi útja során megállt Hebronban, Betlehemben (ahol meglátogatta a szülőhelyét), Jeruzsálemben (nem ment el Betániába), Beerotba, Lebonába, Sikárba, Sikembe, Szamariába, Gebába, En-Gannimba, Éndórba, Mádonba; Magadánon és Kapernaumon át ment tovább észak felé; és Merom vizeit kelet felől kerülve jutott el Karahtán át Dánba, vagy másként Cezárea-Filippibe.

134:7.6 (1492.6) A benne lakozó Gondolatigazító most arra vezette Jézust, hogy elhagyja az emberek lakta helyeket és elvonuljon a Hermon-hegyre, hogy befejezhesse az emberi elméje feletti uralom megszerzésének munkáját és teljesítse feladatát, hogy magát teljesen a földi létpályája hátralévő részének szentelje.

134:7.7 (1492.7) A Mester urantiai földi életében ez volt az egyik leginkább szokatlan és rendkívüli időszak. Egy másik és nagyon hasonló élményt akkor élt át, amikor egyedül tartózkodott a Pella közelében lévő hegyekben, röviddel a megkeresztelését követően. A Hermon-hegyen elszigeteltségben töltött ezen időszak jegyezte a tisztán emberi létpályájának lezárulását, azaz, a halandói alászállásának a gyakorlati értelemben vett befejeződését, míg a későbbi elvonulás jelentette az alászállás istenibb szakaszának kezdetét. És Jézus egyedül élt az Istennel hat héten át a Hermon-hegy oldalában.

8. A Hermon-hegyi elvonulás

134:8.1 (1492.8)

Miután eltöltött némi időt Cezárea-Filippi szomszédságában, összekészítette az ellátmányát, vásárolt egy teherhordó állatot és felbérelt egy Tiglát nevű legényt, s elindult a damaszkuszi úton abba a faluba, melyet egykor Beit Jennek hívtak, s amely a Hermon-hegy lábánál helyezkedett el. Itt Kr.u. 25 augusztusának közepe táján rendezte be a szálláshelyét, és az ellátmányát Tiglátra bízva, elindult a hegy elhagyatott emelkedőin felfelé. Tiglát ezen az első napon elkísérte Jézust a hegyre egy megjelölt helyig, mely mintegy ezernyolcszáz méterrel a tengerszint felett volt, ahol is egy tárolót építettek kőből, ahová Tiglátnak hetente két alkalommal élelmet kellett elhelyeznie.

134:8.2 (1493.1)

Az első napon, miután Tiglát elment, Jézus csak egy rövidebb útszakaszt tett meg a hegyen felfelé, amikor is megállt imádkozni. Egyebek között arra kérte az Atyát, hogy küldje vissza az őrangyal-szeráfot, hogy „Tigláttal legyen”. Azt kérte, hogy a halandói lét valóságaival való utolsó küzdelméhez egyedül foghasson hozzá. És a kérését teljesítették. A nagy megmérettetésnek úgy fogott hozzá, hogy egyedül a benne lakozó Igazító mutatott neki irányt és tartotta meg.

134:8.3 (1493.2)

Jézus jól beosztotta az ételt, amíg a hegyen tartózkodott; egyszerre csak egy vagy két napon át tartózkodott az ételtől. Azok az emberfeletti lények, akikkel e hegyen találkozott és akikkel szellemében megküzdött és akiket erővel legyőzött, valóságosak voltak; ők voltak a Satania csillagrendszerbeli fő ellenségei; nem alaptalan képzelgések voltak, melyek egy legyengült és éhező halandó értelmi elkalandozásából származnak, aki nem képes különbséget tenni a valóság és a zavart elme káprázatai között.

134:8.4 (1493.3) Jézus augusztus utolsó három hetét és szeptember első három hetét töltötte a Hermon-hegyen. E hetek alatt befejezte azt a halandói feladatát, hogy elérje az elme-megértés és a személyiség-szabályozás köreit. A mennyei Atyjával való bensőséges együttlét ezen időszaka alatt a benne lakozó Igazító is teljesítette a kijelölt szolgálatokat. E földi teremtmény halandói célja ott eléretett. Ezután már csak az elme és az Igazító összehangolódásának végső szakasza volt hátra.

134:8.5 (1493.4) A paradicsomi Atyával való, több mint öt hetes megszakítás nélküli együttlét után Jézus teljesen megbizonyosodott a természetéről és tudatosult benne a tér-idő személyiség-megnyilatkozás anyagi szintjei feletti győzelmének bizonyos volta. Teljes mértékben hitt abban, hogy az isteni természete felülkerekedik az emberi természetén, és nem habozott ezt tudatosítani sem.

134:8.6 (1493.5) A hegyi elvonulásának vége felé Jézus arra kérte az Atyját, adjon neki engedélyt arra, hogy az Ember Fiaként, József-fia-Jósuaként egyeztetést tarthasson a sataniabeli ellenségeivel. Az engedélyt megkapta. A Hermon-hegyen való otlétének utolsó hetén történt meg a nagy megkísértés, az egyetemes próbatétel. Sátán (Lucifer képviselésében) és a lázadó Bolygóherceg, Kaligasztia volt jelen Jézus mellett és teljesen láthatók voltak a számára. E „megkísértés”, az emberi hűség végső megmérettetése a lázadó személyiségek megtévesztései közepette nem élelemmel, templomtornyokkal vagy önhitt tettekkel volt kapcsolatos. Nem volt köze e világi országokhoz, de köze volt egy fenséges és dicsőséges világegyetem főhatalmához. A feljegyzéseitek jelképes ábrázolása a gyermekien gondolkodó világnak szólt a fejletlen

korszakokban. A későbbi nemzedékeknek meg kell érteniük, hogy milyen nagy küzdelmen ment keresztül az Ember Fia azon a mozgalmas napon a Hermon-hegyen.

134:8.7 (1493.6) A Lucifer küldöttei által tett számos ajánlatra és ellenjavaslatra Jézus csak ezt a választ adta: „Legyen meg az én paradicsomi Atyám akarata, és téged, lázadó fiam, ítéljenek meg a Nappalok Elődei istenien. Én a Teremtő-atyád vagyok; és aligha ítélnék feletted igazságosan, és az én irgalmamat már durván elutasítottad. A nagyobb világegyetem Bírójának ítéletére adlak téged.”

134:8.8 (1494.1) Minden, Lucifer által javasolt kiegyezésre és szükségmegoldásra, a megtestesülési alászállással összefüggő minden ilyen megtévesztő javaslatra Jézus csak annyit válaszolt, hogy „A paradicsomi Atyám akarata legyen meg”. Amikor a megpróbáltatás véget ért, a tőle elszakadt őrangyal-szeráf visszatért Jézushoz és segédkezett mellette.

134:8.9 (1494.2) Egy késő nyári délutánon, a fák között és a természet csendjében, a nebadoni Mihály elnyerte a világegyeteme feletti elvitathatatlan főhatalmat. Azon a napon teljesítette a Teremtő Fiak számára előírt feladatot, hogy teljesen megélje a megtestesült életet a halandói húsvér testhez hasonlatos alakban az idő és tér evolúciós világain. E nagy jelentőségű eredmény világegyetemi bejelentésére nem került sor egészen a megkeresztelése napjáig, mely hónapokkal később történt meg, valójában azonban minden azon a napon, a hegyekben ment végbe. És amikor Jézus lejött a Hermon-hegyi elvonulásából, a Lucifer-féle lázadást a Sataniában és a Kaligasztia-féle elszakadást az Urantián gyakorlatilag felszámolták. Jézus megfizette az utolsó árat, amit tőle

megköveteltek azért, hogy megkapja a világegyeteme feletti főhatalmat, mely önmagában rendez minden lázadó helyzetét és biztosítja, hogy minden ilyen felfordulást (ha valaha is megtörténne) rövid úton és hatásosan kezeljenek. Ebből tehát látható, hogy Jézusnak az úgynevezett „nagy megkísértése” valamivel a megkeresztelése előtt történt és nem ezen esemény után közvetlenül.

134:8.10 (1494.3) Jézus a hegyi elvonulásának végén, amikor a levonulásra készült, találkozott Tiglással, aki éppen felfelé tartott az étellel. Visszafordítva őt, csak ennyit mondott: „A nyugalom időszaka véget ért; vissza kell térnem az Atyám dolgához.” Csendes és nagyot változott ember képét mutatta az úton, ahogy Dánba visszafelé tartottak, ahol is búcsút vett a legénytől, és a szamarat is nekiadta. Ezután déli irányban ment tovább, Kapernaum felé, ugyanazon az úton, amelyen jött.

9. A várakozás időszaka

134:9.1 (1494.4) Ekkor már nyár vége felé járt az idő, nagyjából az engesztelés napja és a sátoros ünnep környékén. Jézus tartott egy családi tanácskozást Kapernaumban szombaton és Jeruzsálemben a következő napon indult el Jánossal, a Zebedeus fiával, s a tavat keletről kerülték és Geraszán át a Jordán völgyében haladtak. Az út során a társával folytatott beszélgetésekből János megállapította, hogy Jézus nagyon megváltozott.

134:9.2 (1494.5) Jézus és János Betániában Lázárnál és leánytestvéreinél állt meg éjszakára, és másnap korán reggel folytatták útjukat Jeruzsálemben. Csaknem három hetet töltöttek a városban és annak környékén, legalábbis János így tett. János

sokszor egyedül ment be Jeruzsálembe, miközben Jézus a közeli hegyekben járt és sok alkalommal merült bensőséges szellemi együttlétbe a mennyei Atyjával.

^{134:9.3 (1494.6)} Mindketten jelen voltak az engesztelés napi ünnepélyes istentiszteleteken. Jánosra nagy hatást tettek a mindenkori zsidó vallási szertartás aznapi elemei, Jézus azonban elgondolkodó és csendes szemlélője maradt az eseményeknek. Az Ember Fia számára siralmas és szálnalmas volt ez az előadás. Ő úgy tekintett minderre, mint a mennyei Atyja jellemének és sajátosságainak hamis beállítására. A nap történéseit úgy tekintette, mint az isteni igazságosság tényeinek és a végtelen kegyelem igazságainak megcsúfolását. Égett a vágytól, hogy szabad folyást engedjen az Atyja szeretetteljes jellemével és világegyetembeli irgalmas működésével kapcsolatos valóságos igazság kinyilvánításának, de a hűséges Nevelője arra intette, hogy az ő ideje még nem jött el. De azon az éjszakán, Betániában, Jézus elejtett számos, Jánost erősen felkavaró megjegyzést; és János sohasem értette meg a valódi jelentőségét annak, amit Jézus azon az estén a jelenlétükben mondott.

^{134:9.4 (1495.1)} Jézus úgy tervezte, hogy a sátoros ünnep hetén végig Jánossal marad. Ez az ünnep egész Palesztinában éves munkaszüneti alkalom volt; ez volt a zsidó szabadságolási időszak. Bár Jézus nem vett részt szünidei vidámságokban, nyilvánvaló volt, hogy örömet és megelégedést talált abban, ahogy figyelte a fiatalok és az öregek vidám és boldog gondtalanságát.

^{134:9.5 (1495.2)} Az ünneplés hetének közepén és mielőtt az ünnepségeknek vége lett volna, Jézus elbúcsúzott Jánostól

azzal, hogy vissza akar vonulni a hegyekbe, ahol jobban tanácskozhat a paradicsomi Atyjával. János vele akart tartani, de Jézus ragaszkodott ahhoz, hogy az ünnepek végéig maradjon, mondván: „Nem kívánják tőled, hogy az Ember Fiának terhét hordozd; csak az őrszemnek kell ébernek lennie, mialatt a város békésen alszik”. Jézus nem tért vissza Jeruzsálembe. A Betánia melletti hegyekben való csaknem egyheti magány letelte után indult vissza Kapernaumba. A hazafelé vivő út alatt egy napot és egy éjszakát egymagában töltött Gilboa lejtőin, közel ahhoz a helyhez, ahol Saul király életét vesztette; és Kapernaumba megérkezve már vidámabbnak tűnt ahhoz képest, mint amikor elvált Jánostól Jeruzsálemben.

134:9.6 (1495.3) Másnap Jézus odament a személyes dolgait tartalmazó ládához, mely Zebedeus műhelyében maradt, felvette a kötényt, és munkára jelentkezett, mondván, „Kötelességem, hogy dolgozzak, amíg el nem jön az én időm.” Dolgozott is több hónapon át, egészen a következő év januárjáig, Jakab öccse mellett a hajóépítő-műhelyben. Miután Jakab ezt az időszakot végigdolgozta Jézussal, függetlenül attól, hogy milyen kétségek merültek fel benne az Ember Fia élete munkájával kapcsolatban, többé sohasem adta fel teljesen a Jézus küldetésébe vetett hitét.

134:9.7 (1495.4) Jézus hajóépítő műhelybeli munkájának utolsó időszaka alatt az ideje javát a nagyobb bárka belső munkálataival töltötte. Nagy gondot fordított minden kézműves munkára és láthatólag emberi megelégedés töltötte el, amikor befejezett egy-egy elismerésre méltó munkát. Bár kevés időt pazarolt a csekélyiségekre, azért kínos gonddal

dolgozott, amikor bármily, általa vállalt dolog lényeges részeiről volt szó.

134:9.8 (1495.5) Az idő múlásával híre kelt Kapernaumban egy bizonyos Jánosnak, aki a tanhirdetés mellett keresztelte a bűnbánókat a Jordánban, és János ezt hirdette: „Közel van a mennyország; tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjete meg”. Jézus figyelmesen hallgatta ezeket a beszámolókat, ahogy János lassan haladt felfelé a Jordán-völgyben a Jeruzsálemhez legközelebb eső gázlótól indulva. De csak dolgozott tovább, építette a hajókat, mígnem János a folyó mentén felfelé haladva eljutott egy Pella közeli helyhez a következő év, Kr.u. 26 január havában, amikor is Jézus letette a szerszámain, kijelentve, „Eljött az én időm”, és rövidesen megjelent János előtt a megkeresztelésre.

134:9.9 (1495.6) De Jézus nagy változáson esett át. Kevés olyan ember akadt, aki a vidéken járt-kelt Jézus látogatásainak és segédkezésének részeseként később valaha is felismerte a nyilvános tanítóban ugyanazt a személyt, akit a korábbi évek magánembereként megismert és megszeretett. Oka volt annak, hogy a segédkezésének kedvezményezettjei miért nem ismerték fel a nyilvános és ellentmondást nem tűrő, későbbi tanítói szerepében. Ezen elméleti és szellemi átalakulás évek óta zajlott, és a Hermon-hegyen való eseménydús ottléte alatt ért véget.

135. írás

Keresztelő János

135:0.1 (1496.1) KERESZTELŐ János Kr.e. 7. március 25-én született azon ígéret szerint, melyet Gábiel tett Erzsébetnek az

előző év júniusában. Erzsébet öt hónapon át titokban tartotta Gábiel látogatását; és amikor beszámolt róla a férjének, Zakariásnak, a férfit nagyon felkavarta a dolog és a felesége beszámolóját csak azután hitte el teljesen, hogy nagyjából hat héttel János születése előtt egy szokatlan álmot látott. Gábiel Erzsébetnél tett látogatását és Zakariás álmát kivéve semmilyen szokatlan vagy természetfeletti dolog nem kísértette Keresztelő János születését.

^{135:0.2 (1496.2)} A nyolcadik napon Jánost a zsidó szokás szerint körülmetélték. Átlagos gyermekként nőtt fel és élte az életét nap nap után és évről évre abban a kis faluban, melyet akkoriban Júda városának neveztek, s amely mintegy hat kilométernyire nyugatra volt Jeruzsálemtől.

^{135:0.3 (1496.3)} János kisgyermekkorának legjelentősebb eseménye a szüleivel Jézusnál és a názáreti családnál tett látogatás volt. E látogatásra a Kr.e. 1. év június havában került sor, amikor a fiú egy kevéssel már idősebb volt hatévesnél.

^{135:0.4 (1496.4)} A Názáretből való hazatérésüket követően János szülei hozzáfogtak a fiú módszeres felkészítéséhez. E kis faluban nem volt zsinagógai tanhely; pap lévén azonban Zakariás igen tanult ember volt, és az átlagos zsidó nőkhöz képest Erzsébet is jóval magasabb szintű képzésben részesült; ő is a papság ágához tartozott, lévén, hogy „Áron leányainak” leszármazottai közül való volt. János egyetlen gyermek volt, ezért a szülei sok időt töltöttek az elmebéli és a szellemi felkészítésével. Zakariásnak csak kevés feladatot adott a jeruzsálemi templom, így az ideje java részét a fia oktatásának szentelte.

^{135:0.5 (1496.5)} Zakariásnak és Erzsébetnek volt egy kis gazdasága, ahol birkát tenyésztettek. E vidéken igen nehéz volt a megélhetés, de Zakariás rendszeres juttatást kapott a papságnak felajánlott templomi javakból.

1. Jánosból nazireus lesz

^{135:1.1 (1496.6)} János nem járt tanodába, amelyet tizennégy éves korában elvégezhetett volna, ám a szülei ebben az évben úgy döntöttek, hogy eljött az ideje annak, hogy letegye a hivatalos nazireus fogadalmat. Ennek megfelelően Zakariás és Erzsébet elvitte a fiát Engedibe, a Holt-tengerhez. Ez volt a nazireus testvériség déli székhelye, és ott a fiút annak rendje és módja szerint ünnepélyesen felvették ebbe az élethosszig tartó elkötelezettséggel járó rendbe. A szertartások után és azon fogadalmak letételét követően, hogy tartózkodik minden bódító ital fogyasztásától, a haj- és szakállvágástól és a holtak megérintésétől, a család elindult Jeruzsálembe, ahol a templom előtt János végérvényesen teljesítette a nazireus fogadalmat tevőktől megkívánt áldozatokat.

^{135:1.2 (1496.7)} János ugyanolyan életre szóló fogadalmakat tett, mint amilyeneket a neves elődei, Sámson és a próféta, Sámuel. A nazireus életet előtt tiszta és szent személyiségnek tekintették. A zsidók csaknem olyan tisztelettel és hódolattal tekintettek egy nazireusra, mint ahogy a főpapra, és ez nem volt meglepő, hiszen az élethosszig tartó elhivatottsággal élő nazireusok voltak az egyetlenek, akik a főpapokon kívül valaha is beléphettek a szentek szentjéhez a templomban.

^{135:1.3 (1497.1)} János Jeruzsálemből visszatérve az apja birkáinak a felügyeletével kezdett foglalkozni és nemes jellemű, erős férfi lett belőle.

^{135:1.4 (1497.2)} Tizenhat éves korában, annak eredményeként, amit Illésről olvasott, a Kármel-hegy prófétája nagy hatást gyakorolt Jánosra, és a legény elhatározta, hogy felveszi az ő öltözködési szokását. Attól a naptól fogva János mindig szőrcsuhát és bőrvet hordott. Tizenhat éves korára száznyolcvan centiméternél is magasabb volt és már csaknem teljesen felnőtt. A vállára omló hajával és a különös öltözkéivel valóban megkapó kinézetű ifjú volt. A szülei nagy dolgokat vártak az egyetlen fiuktól, az ígéret gyermekétől és a nazireus életet élőttől.

2. Zakariás halála

^{135:2.1 (1497.3)} Zakariás néhány hónapi betegeskedés után Kr.u. 12 júliusában elhunyt, amikor János éppen elmúlt tizennyolc éves. Ez az időszak nagy zavart okozott János életében, hiszen a nazireus fogadalom tiltotta a holtak testével való érintkezést, még az ember saját családja esetben is. Bár János megpróbált megfelelni a holtaktól való tisztátalanná válással kapcsolatos fogadalmából következő tiltásoknak, mégis kételkedett abban, hogy teljes mértékben eleget tett volna a nazireus rend előírásainak; ezért az apja temetését követően elment Jeruzsálembe, ahol a nők udvarának nazireus szegletében a megtisztuláshoz szükséges áldozatokat bemutatta.

^{135:2.2 (1497.4)} Ez év szeptemberében Erzsébet és János elutazott Názáretbe, hogy meglátogassa Máriát és Jézust. János már majdnem eldöntötte, hogy hozzáfog az életművéhez, de azt az

intést kapta, nem csak Jézus szavai révén, hanem az ő példáján keresztül is, hogy térjen haza, viselje gondját az anyjának, és várja meg, amíg „eljön az Atya ideje”. Miután e kellemesre sikeredett látogatás végén elbúcsúzott Jézustól és Máriától, János nem látta Jézust egészen a Jordánban való megkereszteléséig.

^{135:2.3 (1497.5)} János és Erzsébet hazatért és elkezdtek tervezni a jövőt. Léven, hogy János nem fogadta el a templomi javakból a neki járó papi juttatást, két év múltán csaknem elveszítették az otthonukat is; ezért úgy döntöttek, hogy délre költöznek a birkanyájjal. Ennek megfelelően azon a nyáron, amikor János húszéves lett, elköltöztek Hebronba. János az úgynevezett „Júdea pusztáján” legeltette a birkáit egy patak mellett, mely az Engedinél a Holt-tengerbe ömlő nagyobb folyó mellékága volt. Az Engedi telepes közösségben nem csak az élethosszig tartó és az időszakosan elhivatott nazireus életet élők laktak, hanem számos olyan önmegtagadó pásztor is, akik e vidéken gyülekeztek a nyájaikkal és ápoltak baráti kapcsolatokat a nazireus testvériséggel. Birkatenyésztésből és azokról az ajándékokból tartották fenn magukat, melyeket a gazdag zsidók adtak a rendnek.

^{135:2.4 (1497.6)} Az idő múlásával János egyre ritkábban tért vissza Hebronba, s egyre gyakrabban látogatott el Engedibe. Oly alapvetően különbözött a nazireusok többségétől, hogy igencsak nehezebbre esett, hogy a testvériséggel teljesen megbarátkozzon. De nagyon kedvelte Abnert, az Engedi közösség elismert tanítóját és vezetőjét.

3. A pásztorélet

135:3.1 (1497.7) E kis patak völgyében János nem kevesebb mint tizenkét kőkunyhót és éjszakai karámot épített egymásra rakott kövekből, ahol eltölthette az éjszakát és megóvhatta a birkákból és kecskékből álló nyájait. János pásztorélete rengeteg időt biztosított a gondolkodásra. Sokat beszélgetett Ezdával, egy Bet-Curba való árvagyerekkel, akit ő bizonyos értelemben örökbe fogadott, és aki vigyázott a nyájra, amikor ő Hebronba ment az anyját meglátogatni és birkát eladni, és akkor is, amikor elment Engedibe a szombati istentiszteletre. János és a legény nagyon egyszerűen élt, birkahúst, kecsketejet, vadmézet, valamint a vidéken élő, ehető sáskákat fogyasztott. E rendszeres étkeiket időről időre kiegészítette a Hebronból és Engediből hozott élelem.

135:3.2 (1498.1) Erzsébet folyamatosan tájékoztatta Jánost Palesztina és a világ ügyeiről, és János meggyőződése egyre erősödött abban, hogy gyorsan közeleg az idő, amikor a régi rendnek vége lesz; hogy belőle egy új korszak, „a mennyország” eljövételének hírnöke lesz. E torzonborz pásztor nagyon kötődött Dániel próféta írásaihoz. Ezerszer is elolvasta Dániel leírását a nagy képről, mely Zakariás elmondása szerint a világ nagy országainak történelmét jelképezte, kezdve Babilonnal, majd Perzsiával, Görögországgal, és végül Rómával. János észlelte, hogy már Róma is olyannyira többnyelvű népekből és emberfajtákból áll, hogy sohasem válhat erősen megszilárdult és állandó birodalom. Azt hitte, hogy Róma már akkoriban is olyan megosztott, mint Szíria, Egyiptom, Palesztina és a többi tartomány; és akkor azt olvasta, hogy „ezeknek a királyoknak az idejében az ég Istene soha meg nem szűnő országot támaszt. És ez az ország nem száll át más népre, hanem összetöri és elemészti mindezen országokat, maga

azonban állni fog mindörökké.” „Hatalom és méltóság és királyság adatott neki, hogy minden nép, nemzet és nyelv neki szolgáljon. Hatalma örök hatalom, mely nem enyészik el soha, és az országa nem megy soha veszendőbe.” „És a királyság és a hatalom és a legnagyobb ország az egész menny alatt a Fenséges szentjei népének adatik, akinek országa örökkévaló ország lesz, és minden hatalom neki szolgál és neki engedelmeskedik.”

135:3,3 (1498.2) János sohasem tudott teljesen felülemelkedni azon a feszültségen, melyet az okozott benne, amit a szüleitől hallott Jézusról és amelyet azok a részek okoztak, amelyeket az írásokban olvasott. Dánielnél ezt olvashatta: „Láttam az éjjeli látomásokban, hogy íme, a menny felhőin valaki közeledik, aki olyan volt, mint az Ember Fia, és hatalom és dicsőség és királyság adatott neki.” Ám a próféta szavai nem voltak összhangban azzal, amit a szülei tanítottak neki. A Jézussal folytatott beszélgetése sem volt összhangban az írásokban szereplő kijelentésekkel, mely beszélgetésre a látogatása alkalmával került sor, amikor János tizenennyolc éves volt. E keveredéstől függetlenül az anyja a tanácstalanságában mindvégig azt bizonygatta neki, hogy a távoli unokatestvére, a názáreti Jézus az igaz Messiás, aki azért jött, hogy Dávid királyszékét elfoglalja, és hogy ő (János) lesz az előhírnöke és fő támogatója.

135:3,4 (1498.3) Mindabból, amit János Róma bűneiről és romlottságáról és a birodalom züllöttségéről és sivárságáról hallott, amelyből megismerte Heródes Antipász és Júdea kormányzóinak gonosz tetteit, arra a következtetésre jutott, hogy egy korszakvég közeledik. A természetnek e torzonborz

és nemes gyermeke számára úgy tűnt, hogy a világ megérett arra, hogy az ember korszakának vége legyen és az új és isteni korszak — a mennyország — beköszöntsön. Erősödött János szívében az az érzés, hogy ő lesz az utolsó a régi próféták közül és az első az újak közül. Igencsak remegett a késztetéstől, hogy elinduljon és mindenkinek hirdesse: „Bánjátok meg bűneiteket! Békéljete meg Istennel! Készüljete a végre; készüljete fel a földi ügyek új és örökkévaló rendjének, a mennyországnak a megjelenésére.”

4. Erzsébet halála

^{135:4.1 (1499.1)} Kr.u. 22. augusztus 17-én, amikor János huszonnyolc éves volt, az anyja hirtelenül elhunyt. Erzsébet barátai, ismervén a holtak megérintésére vonatkozó nazireus tilalmakat, melyek még a családtagokra is kiterjedtek, minden intézkedést megtettek Erzsébet eltemetése érdekében, mielőtt Jánosért küldtek volna. Amint hírért vette az anyja halálának, János úgy utasította Ezdát, hogy a nyájait terelje Engedibe, maga pedig elindult Hebronba.

^{135:4.2 (1499.2)} Az anyja temetéséről Engedibe való visszatérését követően a nyájait a testvériségnek ajándékozta és egy időre elvonult a külvilágtól böjtölni és imádkozni. János az isteniséghez való közeledésnek csak a régi módjait ismerte; ezeket csak az Illésről, Sámuelről és Dánielről szóló feljegyzésekből ismerte. Illés volt számára a prófétaeszmény. Illés volt Izráel tanítói közül az első, akit prófétának tekintettek, és János igazán hitte, hogy ő lesz az utolsó a menny hírvivőinek hosszú, híres sorában.

135:4,3 (1499,3) János két és fél éven át lakott Engediben, és meggyőzte a testvériség nagy részét, hogy „egy korszak vége közeleg”; hogy „a mennyország hamarosan eljön”. Minden korai tanítása a Messiásról alkotott korabeli zsidó elképzelésen és felfogáson alapult, vagyis a Messiás, mint a megígért megszabadító, aki a zsidó nemzetet felszabadítja a nem-zsidó uralkodók befolyása alól.

135:4,4 (1499,4) János végig ez idő alatt sokat olvasta a szent írásokat, melyeket a nazireusok engedibeli otthonában talált. Különösen Ésaías és Malakiás, az akkori időkig a legutolsó próféták tettek rá nagy hatást. Újra és újra elolvasta Ésaías könyvének utolsó öt fejezetét, és el is hitte e jóslatokat. És akkor azt olvasta Malakiásnál: „Nézzétek, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt elérkeznék az Úr nagy és félelmetes napja; és ő újra a fiaik felé fordítja az apák szívét és apáik felé a fiaik szívét, nehogy elmenjek és átokkal sújtsam a földet.” Csakis ez a malakiási ígéret, miszerint Illés vissza fog térni, tartotta vissza Jánost attól, hogy elinduljon és tanítani kezdjen az ország eljövételéről és figyelmeztesse a zsidókat, hogy fussanak a közelgő harag elől. János már kész volt az eljövendő ország üzenetének hirdetésére, de az Illés eljövételével kapcsolatos várakozása több mint két éven át visszatartotta ettől. Azt tudta, hogy nem ő Illés. Vajon hogy értette Malakiás a dolgot? Szó szerint vagy jelképesen kell értelmezni a jövendölést? Miként tudhatná meg az igazságot? Végül még arra is gondolt, hogy mivel az első prófétát Illésnek hívták, ezért az utolsónak is ugyanazt a nevet kell viselnie. Mindazonáltal voltak kétségei, elég sok is ahhoz, hogy soha ne nevezze magát Illésnek.

^{135:4.5 (1499.5)} Illés hatására vette át János azokat a módszereket, hogy közvetlen és egyenes támadást intéz a kortársai bűnei és vétkei szenvedélyei ellen. Úgy öltözött, mint Illés, és megpróbált úgy beszélni, mint Illés; minden külsőségében olyan volt, mint a régi idők prófétája. Ő is olyan szép szál és megkapó természetfia volt, és éppoly rettenthetetlenül és merészen hirdette az igazságosságot. János nem volt írástudatlan, jól ismerte a zsidó szentírásokat, de nem volt valami művelt. Világosan gondolkodó, tekintélyes előadó és szenvedélyes leleplező volt. Nemigen volt ő példakép a kora számára, viszont hatásosan tudott számon kérni.

^{135:4.6 (1499.6)} Végül aztán kialakította az új korszak, az Isten országa hirdetésének módszerét; arra a következtetésre jutott, hogy ő lesz a Messiás hírnöke; félresöpört minden kétséget és elindult Engedibe Kr.u. 25 márciusának egyik napján, hogy megkezdje a rövid, ám ragyogó nyilvános tanítói létpályáját.

5. Isten országa

^{135:5.1 (1500.1)} Ahhoz, hogy megérthessétek János üzenetét, figyelembe kell venni a zsidó nép akkori helyzetét, amikor János a cselekvés mezejére lépett. Izráel csaknem száz éven át igen nehéz helyzetben volt; nem tudták megmagyarázni, hogy miért kerekedtek állandóan fölébük nem-zsidó urak. Hát nem azt tanította Mózes, hogy az igazságosságot mindig jólét és erő jutalmazza? Hát nem ők az Isten választott népe? Miért áll Dávid királyszéke üresen és betöltetlenül? A mózesi tantételek és a próféták előírásainak tükrében a zsidók nehezen találtak magyarázatot a hosszan tartó nemzeti alávetettségükre.

135:5.2 (1500.2) Nagyjából száz évvel Jézus és János kora előtt a vallási tanítóknak egy új irányzata jelent meg, a jelenésekben hívőké. Ezek az új tanítók egy olyan hiedelemrendszert alakítottak ki, mely a zsidók szenvedéseit és megaláztatását abból eredeztette, hogy a zsidóknak fizetniük kell a nemzet bűneiért. Visszanyúltak azokhoz a jól ismert indokokhoz, melyekkel magyarázni próbálták a babiloni és a régebbi idők más fogságait. De, s ezt tanították a jelenésekben hívők, Izráelnek össze kell szednie a bátorságát; a megpróbáltatás napjainak hamarosan vége szakad; az Isten választott népének fenyegetése már a végéhez közeledik; Istennek a nem-zsidó idegenekkel kapcsolatos türelme már majdnem elfogyott. A római uralom vége egyet jelentett egy korszak végével és bizonyos értelemben a világ végével. Ezek az új tanítók erősen támaszkodtak Dániel jóslataira, és következetesen azt tanították, hogy a teremtés éppen most lép az utolsó szakaszába; e világ országaiból lesz az Isten országa. A korabeli zsidó elme számára ezt jelentette az a kifejezés — a mennyország — mely átszővi János és Jézus tanításait. A palesztinai zsidók számára a „mennyország” kifejezés csak egyet jelenthetett: egy teljesen igazságos államot, melyben az Isten (a Messiás) uralkodik a földi nemzeteken tökéletes hatalommal éppen úgy, mint ahogy a mennyben is — „A te akaratod legyen meg a földön és a mennyben”.

135:5.3 (1500.3) János korában minden zsidó várakozva kérdezte, „Milyen hamar jön el az ország?” Általános volt az a vélekedés, hogy közeleg a nem-zsidó nemzetek uralmának vége. Az egész zsidóságban élt a remény és a türelmetlen várakozás, hogy a korszaknyi vágyak betetőzésére annak a nemzedéknek az életében kerül sor.

135:5.4 (1500.4) Bár a zsidók különböztek egymástól abban, hogy milyen természetű közelgő országot vártak, hasonlóan hittek abban, hogy az esemény hamarosan megtörténik, közel van, már a küszöbön áll. Sokan, akik olvasták az Ószövetséget, igazi várakozással tekintettek egy új király elé Palesztinában, egy megújult zsidó nemzetre, mely megszabadult az ellenségeitől és amelyet Dávid király utódja ural, a Messiás, akit gyorsan elfognak ismerni, mint az egész világ jogos és igazságos urát. A jámbor zsidók egy másik, bár kisebb csoportja egészen más nézetet vallott az Isten ezen országáról. Azt tanították, hogy a közelgő ország nem e világi, hogy a világ a biztos vége felé halad, és hogy „egy új menny és egy új föld” fogja bevezetni az Isten országának megalapítását; hogy ez a királyság örökké tartó uralom lesz, hogy a bűnnek vége szakad, és hogy az új ország polgárai halhatatlanná válva fogják élvezni a végtelen üdvösség örömét.

135:5.5 (1500.5) Mind egyetértettek abban, hogy szükségképpen valamiféle mélyreható vagy megtisztító fenyítés előzi majd meg az új ország megalapítását a földön. A mindent szó szerint értők azt tanították, hogy világméretű háború jön, mely elpusztít minden hitetlent, míg a hívők feltartóztathatatlanul aratnak általános és örök győzelmet. A szellemi ország hívei azt tanították, hogy az országot az Isten nagy ítélete vezeti majd be, mely elhozza az istenteleneknek a büntetés jól megérdemelt ítéletét és a végső pusztulást, s közben a választott nép hívő szentjeit tiszteletreméltó rangra és hatalomra emeli az Ember Fia mellé, aki Isten nevében uralkodik a megváltott nemzeteken. E második csoport még azt is tartotta, hogy sok jámbor nem-zsidó is bekerülhet az új ország közösségébe.

135:5.6 (1501.1) A zsidók némelyike azon a véleményen volt, hogy az Isten talán közvetlen és isteni közbeavatkozás révén alapítja meg ezt az új országot, a nagy többség viszont abban hitt, hogy az Isten valamiféle képviselő közvetítőt, a Messiást fogja közbeiktatni. A Messiás fogalmának ez az egyetlen lehetséges értelme élt János és Jézus nemzedékének zsidó elméiben. A Messiás mégsem utalhatott olyasvalakire, aki pusztán Isten akaratát tanítja vagy az igaz élet szükségességét hirdeti. Minden ilyen szent személynek a zsidók a próféta címet adták. A Messiásnak a prófétánál többnek kellett lennie; a Messiásnak kellett elhoznia az új királyságot, az Isten országát. A hagyományos zsidó értelemben senki sem lehetett a Messiás, aki ezt nem tudja véghez vinni.

135:5.7 (1500.7) Ki lenne ez a Messiás? A zsidó tanítók megint csak különféle nézeteket képviseltek. Az idősebbek kitartottak a Dávid fiának tantétele mellett. Az újabb tanítók azt mondták, hogy mivel az új királyság mennyei ország, az új uralkodónak szintén isteni személyiségnek kell lennie, olyannak, aki már régóta ott ült az Isten jobbján a mennyben. Bármily furcsának tűnik, azok, akik így vélekedtek az új ország uráról, nem úgy tekintettek rá, mint emberi Messiásra, nem mint pusztán emberre, hanem mint „az Ember Fiára” — az Isten egyik Fiára — egy mennyei Hercegre, aki régóta vár arra, hogy a megújított föld feletti uralmat átvegye. Ilyen volt a zsidó világ vallási háttere akkoriban, amikor János fellépett és azt hirdette: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyország!”

135:5.8 (1500.8) Nyilvánvaló tehát, hogy Jánosnak a közelgő országról szóló bejelentése nem kevesebb mint hat különféle értelmet nyert azoknak az elméjében, akik meghallgatták az ő

szenvedélyes hitszónoklatát. De nem számít, hogy miféle jelentést tulajdonítottak a János által elmondott szavaknak, a zsidó-országra várakozók különféle csoportjainak mindegyikét kíváncsivá tették ennek az őszinte, lelkesült, fesztelen tanhirdetőnek az igazságosságról és a megbánásról szóló megnyilvánulásai, aki oly ünnepélyesen intette a hallgatóságát, hogy „fusson a közelgő harag elől”.

6. János a tan hirdetéséhez fog

135:6.1 (1501.4) Kr.u. 25 március havának elején János beutazta a Holt-tenger nyugati partvidékét és a Jordán folyó mentén felfelé elment a Jerikóval szemközti részig, addig az ősi gázlóig, melyen Jósua és Izráel gyermekei is átkeltek, amikor először léptek az ígéret földjére; és átkelvén a folyó túlsó partjára, János a gázló melletti térrészen telepedett le és kezdte meg a tan hirdetését azok számára, akik a folyón át vezető útjuk során éppen megfordultak ott. Ez volt a legforgalmasabb a Jordán összes átkelője közül.

135:6.2 (1501.5) A Jánost meghallgatók számára nyilvánvaló volt, hogy ő több, mint tanhirdető. A júdeai pusztából jött különös férfit meghallgatók többsége azzal távozott, hogy egy próféta hangját hallotta. Nem csoda, hogy e megtört és várakozó lelkületű zsidókat mélyen felkavarta a jelenség. Ábrahám jámbor gyermekei az egész zsidó történelemben sohasem vágyódtak úgy „Izráel vigaszára” vagy várták nagyobb lelkesedéssel „az ország visszaállítását”. Az egész zsidó történelemben nem gyakorolhatott volna Jánosnak a „közel a mennyország” tárgyú üzenete nagyobb és általánosabb hatást, mint éppen ekkoriban, amikor is oly rejtélyesen megjelent a Jordán e déli átkelőjének partján.

^{135:6.3 (1502.1)} A pásztornépek közül való volt, miként Ámós is. Úgy öltözött, mint a régi idők Illése, és az ő intelmeit mennydörögte és „Illés szellemében és erejében” ontotta magából a figyelmeztetéseit. Nem meglepő, hogy e különös tanhirdető hatalmas felfordulást okozott egész Palesztina szerte, mivel az utazók messze vitték a Jordán mellett elmondott hitszónoklatainak hírért.

^{135:6.4 (1502.2)} E nazireus tanhirdető munkájának volt egy másik és új vonása is: minden hívét megkeresztelte a Jordánban „bűnbocsánatért”. Bár a keresztelés nem volt új szertartás a zsidóknál, addig még senki sem látta azt úgy gyakorolni, ahogy János most alkalmazta. Már régóta szokás volt így megkeresztelni a nem-zsidó áttérteket s ezzel felvenni őket a templom külső udvarának társaságába, de magukat a zsidókat sohasem kérték arra, hogy vessék alá magukat a bűnbánati keresztelésnek. János hitszónoklati és keresztelő tevékenységének kezdetétől a Heródes Antipász parancsára való letartóztatásáig és bebörtönzéséig mindössze tizenöt hónap telt el, azonban e rövid idő alatt János jóval több mint százezer bűnbánót keresztelt meg.

^{135:6.5 (1502.3)} János négy hónapig hirdette a tant a betániai gázlónál, mielőtt elindult volna a Jordánon felfelé. Hallgatók tízezrei, melyek között voltak kíváncsiak is, de számosan voltak a komoly és buzgó hallgatók, jöttek el Júdea, Perea és Szamaria minden részéből, hogy meghallgassák őt. Még Galileából is jöttek néhányan.

^{135:6.6 (1502.4)} Ez év májusában, amikor még mindig a betániai gázlónál tartózkodott, a papok és a léviek küldöttséget menesztettek, hogy tudakolja meg Jánostól, hogy magát a

Messiásnak tartja-e, és kinek a felhatalmazása alapján hirdeti a tant. János a kérdezőknek ekképpen felelt: „Menjetek uraitokhoz és mondjátok meg nekik, hogy hallottátok »a pusztában kiáltónak szavát«, amit a próféta mondott, mondván, »készítsétek az Úr útját, egyengessétek Urunk ösvényeit. A völgyeket töltsétek fel, és a hegyeket és halmokat hordjátok el; ami görbe, legyen egyenessé, a göröngyös változzék sima völgyggyé; és minden test meglátja az Isten üdvösségét.«”

^{135:6.7 (1502.5)} János hőiesen bátor, ám tapintatlan tanhirdető volt. Egy napon, amikor éppen szónokolt és keresztelt a Jordán nyugati partján, egy csoport farizeus és sok szadduceus jött el és jelentkezett keresztelésre. Mielőtt a vízhez vezette volna őket, János, mint csoportot megszólítva őket, ezt mondta: „Ki figyelmeztetett, hogy fussatok a közelgő harag elől, ahogy a kígyó menekül a tűz elől? Én megkeresztellek titeket, de arra intelek benneteket, hogy teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét, ha azt akarjátok, hogy a bűneiteket megbocsássák. Ne mondjátok nekem, hogy Ábrahám a ti atyátok. Kijelentem, hogy van hatalma az Istennek, hogy e tizenkét kőből itt, előttetek méltó fiaikat támasszon Ábrahámnak. A fejsze már a fák gyökerén van. Minden fának, mely nem terem jó gyümölcsöt, rendeltetése, hogy kivágják és tűzre vessék.” (A tizenkét kő, melyre János utalt az a tizenkét híres emlékkő volt, melyet Jósua állított a „tizenkét törzs” keveredésének emlékére épp e helyen, amikor először léptek az ígélet földjére.)

^{135:6.8 (1502.6)} János órákat tartott a tanítványainak, melyek során az új életükre oktatta őket és megpróbált válaszolni a számos kérdésükre is. Azt javasolta a tanítóknak, hogy a törvénynek a szelleme és a betűje szerint egyaránt oktassanak. Azt tanította

a gazdagoknak, hogy lássák el élelemmel a szegényeket; az adószedőknek pedig azt mondta: „Ne törekedjetez többet szedni, mint ami kijár nektek.” A katonáknak azt mondta: „Ne erőszakoskodjatok és ne követeljetez semmit igazságtalanul — elégedjetez meg a fizetségeztekkel.” Míg mindenkinek azt tanácsolta: „Készüljetez a korszak végére — a mennyország közel van.”

7. János útja észak felé

^{135:7.1 (1503.1)} Jánosban még mindig keveredtek a közelgő országgal és az annak királyával kapcsolatos gondolatok. Minél többet szónokolt, annál jobban összezavarodott, de ez a közelgő ország természetét illető értelmi bizonytalanság a legkevésbé sem rendítette meg ama biztos hitét, hogy az ország késedelem nélkül el fog jönni. János elméjében talán volt némi zavar, de a szellemében soha. Nem kételkedett az ország eljövetelében, de távolról sem volt biztos abban, hogy vajon Jézus lesz-e annak az országnak az ura vagy sem. Ameddig János kitartott a dávidi királység helyreállításának eszméje mellett, addig a szülei tanításai következeteseknek tűntek, vagyis hogy a Dávid városában született Jézus lesz a régóta várt megszabadító; de ekkortájt, amikor inkább hajlott egy szellemi országgal és a földi világi korszak végével kapcsolatos tantél elfogadására, erős kétségek gyötörték Jézusnak az ezen eseményekben való szerepét illetően. Néha mindent megkérdőjelezett, de nem sokáig. Valóban szeretne volna, ha az egészet jól átbeszélheti az unokatestvérével, de ez ellentétben állt a külön megállapodásukkal.

^{135:7.2 (1503.2)} Ahogy János észak felé haladt, sokat gondolt Jézusra. A Jordán mentén felfelé haladva több mint tizenkét helyen

megállt. Először Ádámnál tett utalást „egy másíkról, aki utánam jön” arra a tanítványai által közvetlenül neki szegezett kérdésre válaszolva, „Te vagy a Messiás?” Így folytatta a választ: „Jön majd utánam valaki, aki nagyobb énnálam, akinek lába előtt lehajolni és a saruja szíját megoldani sem vagyok méltó. Én vízzel keresztek benneteket, de ő a Szent Szellemmel fog kereszteni. Szórólapátja már a kezében van, hogy kitakarítsa a szérűjét; a búzát csűrrebe gyűjti, a pelyvát pedig az ítélet tűzébe vetve elégeti.”

^{135:7.3 (1503.3)} A tanítványai kérdéseire válaszolva János bővítette a tanításait, napról napra megtoldva azzal, ami hasznos és vigasztaló volt a korábbi és rejtélyes üzenetéhez képest: „Tartsatok bűnbánatot és keresztelkedjétek meg.” Ekkorra már tömegestől érkeztek az emberek Galileából és a Tízvárosból. Nap mint nap rengeteg őszinte hívó jött el a tisztelt tanítójához.

8. Jézus és János találkozása

^{135:8.1 (1503.4)} Kr.u. 25 decemberére, amikor János eljutott Pella szomszédságába a Jordán mentén felfelé vezető útja során, a hírneve elterjedt egész Palesztinában, és az ő működése lett a beszélgetések legfőbb tárgya a Galileai-tó környéki összes városban. Jézus elismerően beszélt János üzenetéről, és emiatt Kapernaumból is sokan csatlakoztak János bűnbánati és keresztelkedési imádatközösségéhez. Jakab és János, Zebedeus halászfiai decemberben mentek el hozzá, röviddel azt követően, hogy János elfoglalta a hitszónoklati helyét Pella közelében, és keresztelésre jelentkeztek. Hetente egy alkalommal meglátogatták Jánost és a vándor hitszónok tevékenységéről naprakész, első kézből való hírekkel szolgáltak Jézusnak.

135:8.2 (1503.5) Jézus öccsei, Jakab és Júdás megbeszélték, hogy elmennek Jánoshoz megkeresztelkedni; és most, hogy Júdás átjött Kapernaumba a szombati istentiszteletre, ő és Jakab is, miután meghallgatták Jézus beszédét a zsinagógában, úgy döntöttek, hogy tőle kérnek tanácsot a terveikkel kapcsolatban. Ez Kr.u. 26. január 12-én, szombat éjszaka volt. Jézus azt kérte, hogy halasszák a megbeszélést másnapra, amikor is majd megadja a választ. Akkor éjjel igen keveset aludt, szoros kapcsolatban volt a menyeyi Atyával. Úgy szervezte, hogy délben az öccseivel ebédeljen és tanácskozhasson velük a János által való megkeresztelésükről. Azon a vasárnap délelőttön Jézus szokás szerint a hajóépítő-műhelyben dolgozott. Jakab és Júdás ebédre megjött és a fásszínben várták, mivel akkor még nem volt itt az ideje a délidei munkaszünetnek, és tudták, hogy Jézus nagyon előírásosan áll az ilyen dolgokhoz.

135:8.3 (1504.1) Éppen a délidei pihenő előtt Jézus letette a szerszámain, levette a munkakötényét, és csak annyit mondott a helyiségben vele lévő három munkásnak, „Eljött az időm”. Kiment Jakab és Júdás öccséhez és megismételte, hogy „Eljött az időm — menjünk el Jánoshoz.” Nyomban el is indultak Pellába, az ebédet útközben fogyasztották el. Ez vasárnap, január 13-án történt. Az éjszakát a Jordán völgyében töltötték és a következő napon déltájban értek oda, ahol János a keresztelést végezte.

135:8.4 (1504.2) János épp csak elkezdte az aznapi jelentkezők megkeresztelését. Rengeteg bűnbánó ember álldogált ott a sorára várva, amikor Jézus és a két testvére beállt a jámbor férfiak és nők alkotta sorba, akik már hittek Jánosnak a közelgő országról szóló hitszónoklataiban. János korábban is

érdeklődött Jézus felől a Zebedeus fiúktól. Hallotta Jézus véleményét a hitszónoklatairól, és minden nap azt várta, hogy megpillanthatja őt a helyszínen, de arra nem számított, hogy a keresztrejelésre jelentkezők sorában üdvözölheti.

^{135:8.5 (1504.3)} Léván, hogy lefoglalta őt a nagyszámú megtért mielőbbi megkeresztelésének feladata, János egészen addig nem vette észre Jézust, amíg az Ember Fia közvetlenül elé nem került. Jézusra ráismerve János egy időre megszakította a szertartásokat, miközben üdvözölte a vér szerinti unokatestvérét és megkérdezte, „De miért jöttél le a vízhez üdvözölni engem?” Erre Jézus azt válaszolta, „Hogy megkeresztelj engem.” János azt felelte: „De hát nekem van szükségem arra, hogy megkeresztelj. Miért te jössz énhozzám?” Ekkor Jézus azt súgta Jánosnak: „Tedd meg ezt nekem, mert most példát kell mutatnunk a testvéreim előtt, akik itt vannak velem, és azért, hogy az emberek tudják, hogy elérkezett az időm.”

^{135:8.6 (1504.4)} Jézus hangszíne ellentmondást nem tűrő és tekintélyes volt. János az érzelmi felindulástól reszketve készült a názáreti Jézus megkeresztelésére hétfő délben, Kr.u. 26. január 14-én. Így keresztelte meg János Jézust és a két testvérét, Jakabot és Júdást. Amint János e három férfit megkeresztelte, elküldte aznapra a többieket, bejelentve, hogy másnap délben folytatja a kereszteleseket. Ahogy az emberek szétszéledtek, a négy férfi, ahogy még mindig ott állt a vízben, egy különös hangot hallott, és akkor rögtön egy pillanatra fényjelenség volt észlelhető közvetlenül Jézus feje felett, és hallották, amint egy hang ezt mondja, „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” Komoly változás ment végbe Jézus

viselkedésén, és miután kijöttek a vízből, csendesen elbúcsúzott tőlük, s keletnek, a hegyek felé vette az irányt. Senki nem is látta Jézust negyven napig.

135:8.7 (1504.5) János követte Jézust egy darabig, hogy amint az anyja szájából már oly sokszor hallotta, elmesélje neki annak történetét, miként látogatta meg Gábiel az anyját még a kettejük születése előtt. Útjára engedte Jézust, miután azt mondta neki, „Most már biztosan tudom, hogy te vagy a Megszabadító.” De Jézus nem válaszolt.

9. A tan hirdetése negyven napon át

135:9.1 (1505.1) Miután János visszatért a tanítványaihoz (ekkorra már huszonöt-harmincan voltak, akik folyamatosan vele tartottak), komoly tanácskozásban találta őket, arról vitatkoztak, hogy mi is történt Jézus megkeresztelése esetében. Annál inkább meghökkentek, amikor János megosztotta velük Gábiel Máriánál, Jézus születését megelőzően tett látogatásának történetét, és azt is elmondta, hogy Jézus egy szót sem szólt, miután erről beszámolt neki. Azon az estén nem esett eső, és e harmincegynéhány fős csoport még sokáig beszélgetett a csillagfényes éjszakában. Azt találgatták, hogy vajon hová ment Jézus, és vajon mikor láthatják viszont.

135:9.2 (1505.2) Az e napi élményt követően János hitszónoklata új és meghatározott elemekkel bővült a közelgő ország és a várt Messiás vonatkozásában. Feszült időszak volt ez, a veszteglés negyven napja, amikor Jézus visszatértét várták. De János nagy erővel folytatta a tan hirdetését, és a tanítványai nagyjából ekkor kezdtek tanítani a gyülekező tömegeknek, akik Jánoshoz igyekeztek a Jordán partjára.

135:9.3 (1505.3) E negyvennapos várakozás folyamán számos mendemonda járta a vidéken, sőt Tibériásban és Jeruzsálemben is. Ezrek jöttek el, hogy megnézzék János táborában az új látványosságot, az állítólagos Messiást, de Jézus nem került elő. Amikor János tanítványai azt bizonygatták, hogy az Isten különös embere a hegyekbe ment, sokan kétségbe vonták az egész történetet.

135:9.4 (1505.4) Nagyjából három héttel azt követően, hogy Jézus otthagya őket, a pella színen megjelent a jeruzsálemi papok és farizeusok egy újabb küldöttsége. Egyenesen megkérdezték Jánostól, hogy vajon ő lenne-e Illés vagy a Mózes által ígért próféta; és amikor János azt mondta, hogy „Nem én vagyok”, azt kérdezték, „Te vagy a Messiás?” és János így válaszolt, „Nem én vagyok”. Ekkor azt mondták a Jeruzsálemből jött emberek: „Ha nem te vagy Illés, sem a próféta, sem a Messiás, akkor miért kereszteled meg az embereket és miért csinálsz ekkora felfordulást?” János erre így felelt: „Akik hallottak engem és elfogadták a keresztelesemet, azoknak kell megmondaniuk, hogy ki vagyok én, de kijelentem nektek, hogy míg én vízzel keresztelek, itt volt közöttünk valaki, aki visszatérően a Szent Szellemmel fog megkeresztelni benneteket.”

135:9.5 (1505.5) E negyven nap nehéz időszak volt János és tanítványai számára. Milyen kapcsolatban áll majd János és Jézus? Százféle kérdést is megvitattak. Politikai és önző előrelépési igények is felmerültek. Komoly viták támadtak a Messiással kapcsolatos különféle eszmék és felfogások kapcsán. Vajon katonai vezető és dávidi király lesz? Vajon úgy szétveri majd a római seregeket, ahogy Jósua a kánaániakat?

Vagy talán szellemi országot építeni jött? János inkább úgy gondolta, a kisebbséggel együtt, hogy Jézus azért jött, hogy megteremtse a mennyországot, bár azzal maga sem volt egészen tisztában, hogy mi is fogja a részét képezni a mennyország megalapításával kapcsolatos küldetésének.

135:9.6 (1505.6) János kimerítő napokat élt át, és imádkozott Jézus visszatéréseért. János tanítványai közül néhányan járőr csoportok szervezésébe kezdtek, hogy felkutassák Jézust, ám János megtiltotta ezt, mondván: „Az időnk a mennyei Isten kezében van; ő irányítja a választott Fiát.”

135:9.7 (1505.7) Február 23-án, szombaton korán reggel történt, hogy a János társaságába tartozók, amint éppen a reggeli ételüket fogyasztották, észak felé tekintve megpillanthatták a feléjük közelítő Jézust. Ahogy Jézus közelebb ért, János egy nagy sziklára állt és a zengő hangját megemelve így szólt: „Nézzétek az Isten Fiát, a világ megszabadítóját! Ő az, akiről azt mondtam, »Jön majd utánam valaki, aki nálam kegyeltebb, mert énelőttem létezett ő«. Ez okból jöttem én ki a pusztából, hogy bűnbánatot hirdessek és vízzel keresztelek, hirdetvén, hogy a mennyország közel van. És most itt jön az, aki a Szent Szellemmel keresztele meg benneteket. És láttam az isteni szellemet alászállni erre a férfira, és hallottam az Isten hangját, amint azt mondja, »Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik«”.

135:9.8 (1506.1) Jézus kérte őket, hogy folytassák az étkezést, s ő maga János mellé ült le enni, lévén, hogy Jakab és Júdás öccse már visszatért Kapernaumba.

^{135:9.9 (1506.2)} Másnap kora reggel elbúcsúzott Jánostól és a tanítványaitól, s elindult vissza Galileába. Semmit sem mondott nekik arról, hogy mikor fogják viszontlátni. Jánosnak a maga feladatával és küldetésével kapcsolatos kérdéseire Jézus csak annyit mondott, „Vezéreljen az Atyám téged most és a jövőben, miként a múltban is tette.” E két nagyszerű férfi azon a reggelen elvált egymástól a Jordán partján, és a húsvér testben többé nem is látta egymást.

10. János útja dél felé

^{135:10.1 (1506.3)} Léván, hogy Jézus észak felé indult Galileába, János úgy érezte, hogy neki visszafelé, dél felé kell haladnia. Ennek megfelelően március 3-án, vasárnap reggel János és az ott maradt tanítványai elindultak délre. János közvetlen követőinek nagyjából a negyede időközben elindult Galileába Jézus felkutatására. Zavart szomorúság telepedett Jánosra. Többé már sohasem szónokolt úgy, ahogy Jézus megkeresztelése előtt. Valamiképp úgy érezte, hogy a közelgő ország felelőssége már nem az ő vállán nyugszik. Úgy érezte, hogy a munkáját már csaknem elvégezte; vigasztalan volt és magányos. De hirdette a tant, keresztelt, és dél felé vándorolt.

^{135:10.2 (1506.4)} Ádám falu közelében János eltöltött néhány hetet, és itt került sor arra az emlékezetes támadásra, melyet Heródes Antipász ellen intézett amiatt, hogy törvénytelenül elvette egy másik férfi feleségét. Ez év (Kr.u. 26) júniusára János újra a Jordán betániai gázlójánál volt, ahol a közelgő országról szóló tan hirdetéséhez több mint egy évvel korábban hozzákezdett. A Jézus megkeresztelését követő hetek során János hitszónoklatának jellege fokozatosan átalakult az egyszerű

emberek iránti irgalom hirdetésévé, s közben újult erővel leplezte le a romlott politikai és vallási vezetőket.

135:10.3 (1506.5) Heródes Antipászt, akinek a felségterületén János hirdette a tant, figyelmeztették, hogy János és a tanítványai esetleg lázadást robbantanak ki. Heródes maga is rossz néven vette, hogy János nyíltan bírálja az otthoni dolgait. Mindennek tükrében Heródes úgy döntött, hogy Jánost börtönbe veti. Ennek megfelelően június 12-én korán reggel, mielőtt a sokaság megérkezett volna, hogy meghallgassa a hitszónoklatot és tanúja legyen a kereszteleseknek, Heródes emberei lefogták Jánost. Ahogy teltek-múltak a hetek és Jánost nem engedték szabadon, a tanítványai szétszéledtek szerte Palesztinában, sokuk Galileába ment, hogy csatlakozzon Jézus követőihöz.

11. János a börtönben

135:11.1 (1506.6) János magányosan és némiképp megkeseredetten élte a börtönéletet. Csak kevés követőjének engedték meg, hogy meglátogassa. Szeretett volna találkozni Jézussal, de meg kellett elégednie azzal, hogy hallja a híreket a tevékenységéről ama követőin keresztül, akik az Ember Fiának híveivé lettek. Gyakran tört rá a kétség Jézus és az ő isteni küldetését illetően. Ha Jézus a Messiás, akkor miért nem tesz semmit annak érdekében, hogy kiszabadítsa őt ebből az elviselhetetlen rabságból? Az Istennek a szabad ég alatti élethez szokott, torzonborz embere több mint másfél éven át sínylődött abban az alávaló börtönben. Ez az élmény a Jézusban való hitének és a Jézus iránti hűségének nagy próbatétele volt. Sőt valójában ez az egész tapasztalás János Istenbe vetett hitének a nagy

próbája volt. Sokszor kételkedett még a maga küldetésének és tapasztalásának hitelében is.

135:11.2 (1507.1) Miután már több hónapja volt bebörtönözve, a tanítványainak egy csoportja jött el hozzá és amint beszámoltak neki Jézus nyilvános működéséről, ezt mondták: „Látod, Tanítónk, az, aki ott volt veled a Jordán felső szakaszán, most pártol és elfogad mindenkit, aki eljön hozzá. Még az adószedőkkel és a bűnösökkel is együtt étkezik. Te tanúságot tettél mellette, és ő mégsem tesz semmit a te megszabadításod érdekében.” De János ezt válaszolta a barátainak: „Ez az ember semmit sem tehet, hacsak nem a mennyei Atyja rendelte neki azt. Jól emlékeztek, hogy azt mondtam, »Nem én vagyok a Messiás, de engem küldtek, hogy készítsem elő számára a terepet«. És én megtettem. A menyasszony a vőlegényé, de a vőlegény barátja csak ott áll mellette és szívből örül a vőlegény hangját hallva. Ez az örömöm most teljes lett. Neki növekednie kell, nekem kisebbednem. Én e földről való vagyok és elmondtam az üzenetemet. A názáreti Jézus a mennyből jött le a földre és mindannyiunk felett áll. Az Ember Fia Istentől szállott alá, és az Isten szavait fogja elmondani nektek. Mert a mennyei Atya nem szűken méri a szellemet a saját Fiának. Az Atya szereti a Fiát és rövidesen mindent e Fiú kezébe ad. Aki hisz a Fiúban, az örökké él. E kimondott szavaim igazak és megmaradnak.”

135:11.3 (1507.2) A tanítványok elcsodálkoztak János kijelentésén, de annyira, hogy csendben el is távoztak. János szintén erősen zaklatott állapotban volt, mert megértette, hogy jóslatot mondott. Többé már sohasem kételkedett egészen Jézus küldetésében és isteniségében. De keserű csalódás volt János

számára, hogy Jézus nem küldött üzenetet, hogy nem jött el hozzá, és hogy nem folyamodott semelyik nagy hatalmához, hogy kiszabadítsa őt a börtönből. Jézus azonban tudott minderről. Nagyon kedvelte Jánost, de most, hogy már tisztában volt az isteni természetével és teljes mértékben ismerte azokat a nagy dolgokat, melyek Jánosra várnak, amint elhagyja ezt a világot és tudván azt is, hogy János földi munkája véget ért, rávette magát, hogy ne avatkozzon be a nagy tanhirdető-próféta létpályájának természetes menetébe.

135:11.4 (1507.3) Ez a hosszú bebörtönzés emberileg elviselhetetlen volt. Néhány nappal a halála előtt János újból elküldte megbízható küldötteit Jézushoz, afelől tudakozódván, hogy: „Elvégeztem-e a munkát? Miért sínylődöm a börtönben? Igazán te vagy a Messiás, vagy egy másikat keressünk?” Amikor e két tanítvány átadta Jézusnak ezt az üzenetet, az Ember Fia így válaszolt: „Menjetek vissza Jánoshoz és mondjátok meg neki, hogy nem feledkeztem el róla, de ebbe is bele kell törődnöm, mert illő, hogy mindent megtegyünk, ami elő van írva. Mondjátok el Jánosnak amit láttatok és hallottatok — hogy a szegények az örömhírről hallanak hitszónoklatot — és végül mondjátok meg a földi küldetésem szeretett hírnökének, hogy bővében lesz az áldásnak a közelgő korban, ha nem talál okot a bennem való kételkedésre és a tőlem való elpártolásra.” Ezek voltak Jézus utolsó szavai, melyeket János megkapott. Ez az üzenet sok vigaszt jelentett neki és nagyban hozzájárult a hitének megerősödéséhez és ahhoz, hogy felkészüljön a húsvér testbeli élete megrendítően szomorú végére, mely ezen emlékezetes esemény után oly hamar elkövetkezett.

12. Keresztelő János halála

135:12.1 (1508.1) Lévén, hogy János a letartóztatásakor éppen Pereában tevékenykedett, egyenesen Machérusz erődjének börtönébe vitték, ahol a kivégzéséig fogva tartották. Heródes uralkodott Pereában és Galileában is, és ekkoriban volt egy-egy palotája a pereai Juliászbán és Machéruszban is. Galileában a hivatalos lakóhelyét átköltöztette Szeforiszból a tibériásbeli új fővárosba.

135:12.2 (1508.2) Heródes félt szabadon engedni Jánost, nehogy lázadást szítsa. Attól is félt, hogy kivégeztesse, nehogy az emberek fellázadjanak a fővárosban, mert a pereabeliek ezrei hitték, hogy János szent ember, próféta. Ezért Heródes börtönben tartotta a nazireus tanhirdetőt, mert nem tudta, hogy mi egyebet kezdjen vele. Jánost több alkalommal vitték Heródes elé, de sohasem egyezett bele, hogy elhagyja Heródes felségterületét vagy tartózkodik mindenféle nyilvános tevékenységtől, ha elengednék. A názáreti Jézussal kapcsolatos aggasztó hírek, melyek egyre csak sokasodtak, arra figyelmeztették Heródest, hogy nincs itt az ideje János szabadon engedésének. Emellett János Heródiás, Heródes törvénytelen felesége erős és keserű gyűlöletének is áldozata volt.

135:12.3 (1508.3) Heródes számos alkalommal beszélgetett Jánossal a mennyországról, és bár néha komoly hatást tett rá János üzenete, félt kiengedni őt a börtönből.

135:12.4 (1508.4) Lévén, hogy még javában folytak az építkezések Tibériásban, Heródes sok időt töltött a pereai palotáiban, és igen szívesen tartózkodott Machérusz erődjében is. Több évbe

is beletelt, mire Tibériásban minden középület és hivatalos lakóhely teljesen elkészült.

^{135:12.5 (1508.5)} A születésnapja megünneplése alkalmából Heródes nagy lakomát szervezett a machéruszi palotában a vezető tisztviselői és a galileai és perei kormányzótanácsokban magas rangot viselők számára. Lévén, hogy Heródiás nem tudta elérni János halálát azáltal, hogy közvetlenül Heródeshez fordult, most fortélyos tervhez folyamodott János elpusztítása érdekében.

^{135:12.6 (1508.6)} Az esti ünnepség és szórakozás alatt Heródiás bemutatta a társaságnak a leányát, akinek az ünneplők szórakoztatására táncolnia kellett. Heródes nagy örömét lelte a leány előadásában és magához hívatva így szólt hozzá: „Elragadó vagy. Igen boldoggá tettél engem. A születésnapomon kérj tőlem, amit csak akarsz, és megadom, legyen az még akár a fele királyságom is.” Heródes mindezt az elfogyasztott sok pohár bor hatása alatt cselekedte. Az ifjú hölgy félrevonta az anyját és megkérdezte, hogy mit is kérjen Heródestől. Heródiás azt mondta, „Menj Heródeshez és kérd Keresztelő János fejét.” És a fiatal nő, visszatérve az ünnepi asztalhoz, azt mondta Heródesnek, „Azt kérem, hogy haladéktalanul add át nekem tálcán Keresztelő János fejét”.

^{135:12.7 (1508.7)} Heródest félelem és szomorúság töltötte el, de az esküje miatt és mindazok miatt, akik ott lakomáztak vele, nem merte megtagadni a kérést. Heródes Antipász tehát elküldött egy katonát, megparancsolva neki, hogy hozza el János fejét. Így Jánost azon az éjszakán a börtönben lefejezték, s a katona a próféta fejét egy tálcán felhozta és a díszterem végében a fiatal nőnek bemutatta. A leány a tálcát átadta az anyjának.

János tanítványai erről értesülvéen eljöttek a börtönbe János testéért, és miután sírba tették, elmentek Jézushoz és beszámoltak neki erről.

136. írás

A kereszteleés és a negyven nap

136:0.1 (1509.1) JÉZUS akkor kezdte meg nyilvános tevékenységét, amikor a János-féle tanítás iránti érdeklődés a tetőpontján volt és amikor a palesztinai zsidó nép türelmetlenül várta a Messiás megjelenését. János és Jézus között kirívó volt a különbség. János lelkesen és buzgón, Jézus viszont nyugodtan és örömmel munkálkodott; Jézusnak az egész életében csak néhány alkalommal akadt sürgős dolga. Jézus megnyugtató vigasztalója volt a világnak és némiképp példaképe is; János aligha jelentett vigaszt vagy példaképet. A mennyországot hirdette, de nemigen érezte át annak boldogságát. Bár Jézus úgy beszélt Jánosról, mint a régi rend látóinak legnagyobbikáról, azt is mondta, hogy azok legkisebbike, aki látta az új út nagyszerű fényét és ezáltal belépett a mennyországba, még az is nagyobb Jánosnál.

136:0.2 (1509.2) A közelgő országot hirdető János üzenetének lényege ez volt: Bánjátok meg bűneiteket! Fussatok a közelgő harag elől. A tan hirdetésébe kezdő Jézus megmaradt a bűnbánatra buzdításnál, de ezt az üzenetet nála mindig követte az evangélium, az új ország öröméről és szabadságáról szóló jó hír.

1. A várt messiással kapcsolatos felfogások

136:1.1 (1509.3) A zsidók sokféleképpen gondolkodtak a várt megszabadítóról, és a messiási tant oktató különféle irányzatok

mindegyike képes volt felmutatni a héber írások megfelelő részeit az álláspontjuk bizonyítására. Általános értelemben a zsidók úgy tekintettek a nemzeti történelmükre, mint amely Ábrahámmal kezdődött és a Messiásnál és az Isten országának új korszakánál fejeződik be. A korábbi időkben úgy képzeltek el a megszabadítót, mint „az Úr szolgáját”, aztán úgy, mint „az Ember Fiát”, míg később némelyek egészen addig is elmentek, hogy úgy utaljanak a Messiasra, mint az „Isten Fiára”. De függetlenül attól, hogy „Ábrahám magjának” vagy „Dávid fiának” nevezték, mind egyetértettek abban, hogy ő lesz a Messiás, a „felkent”. A fogalom így fejlődött az „Úr szolgájától” a „Dávid fiáig”, az „Ember Fiáig” és az „Isten Fiáig”.

^{136:1.2 (1509.4)} János és Jézus korában a tanultabb zsidók olyan képet alakítottak ki az eljövendő Messiasról, mint aki a tökéletessé lett és jellegzetes izraelita, aki „az Úr szolgájaként” magában egyesíti a próféta, a pap és a király hármas tisztségét.

^{136:1.3 (1509.5)} A zsidók őszintén hittek abban, hogy miként Mózes csodálatos tettekkel szabadította meg apáikat az egyiptomi rabságból, úgy az eljövendő Messiás még nagyobb hatalmi csodákkal és még csodásabb faji győzelmi tettek révén fogja felszabadítani a zsidó népet a római uralom alól. A rabbik csaknem ötszáz olyan szakaszt emeltek ki az írásokból, amelyek, függetlenül a nyilvánvalóan ellentmondásos voltuktól, a rabbik szerint megjövendölték az eljövő Messiaszt. Az időpont, a megjelenési mód és a rendeltetés mellett csaknem teljesen szem elől veszítették a megígért Messiás személyiségét. A zsidó nemzeti dicsőség helyreállítását — Izrael világi felemelését — keresték, semmint a világ

üdvözülését. Ezért hát nyilvánvaló, hogy a názáreti Jézus sohasem felelhetett meg a zsidó elme anyagias messiási felfogásának. Sok híres messiási előrejelzés, ha e látnoki kijelentéseket más szemmel nézték volna, igen természetes módon felkészíthette volna az elméiket arra, hogy felismerjék Jézusban egy korszak lezáróját és a minden nemzetnek szóló irgalom és üdvözülés új és jobb megítéltetési időszakának megnyitóját.

^{136:1.4 (1510.1)} A zsidókat úgy nevelték, hogy higgyenek a sekina tantételében. Ám az Isteni Jelenlét e híres jelképe nem volt látható a templomban. Hittek abban, hogy a Messiás eljövedele helyreállítja azt. Zavaros elméleteik voltak a faji bűnről és az emberi természet feltételezett rossz voltáról. Némelyek azt tanították, hogy Ádám bűne hozott átkot az emberi fajra, és hogy a Messiás leveszi ezt az átkot és az embert visszahelyezi az isteni kegybe. Mások azt tanították, hogy az Isten az ember megteremtésével jó és rossz természettel egyaránt ellátta azt; hogy amikor látta ennek az eredményét, nagyon csalódott volt, és hogy „Mebánta, hogy embert teremtett”. Akik ezt tanították, hittek abban, hogy a Messiás azért fog eljönni, hogy megszabadítsa az embert a benső rossz természetétől.

^{136:1.5 (1510.2)} A zsidók többsége azt hitte, hogy a nemzeti bűneik miatt és a nem-zsidó áttértek nem kellő elhivatottsága miatt szenvednek még mindig a római uralom alatt. A zsidó nemzet nem tartott őszinte bűnbánatot; ezért késik a Messiás eljövedele. Sokat beszéltek a bűnök megbánásáról; ezért volt jelen János hitszónoklatában az erős és közvetlen felszólítás, „Bánjátok meg bűneiteket és keresztelkedjetek meg, mert közel a mennyország”. A mennyország csakis egyetlen dolgot

jelenthetett minden jámbor zsidó számára: a Messiás eljövételét.

^{136:1.6 (1510.3)} Mihály alászállásának volt egy, a Messiásról alkotott zsidó felfogástól teljes mértékben idegen vonása is, és az a két természetnek, az emberinek és az isteninek az egyesülése volt. A zsidók különféleképpen gondolkodtak a Messiásról, mint tökéletessé lett emberről, emberfeletti emberről, sőt még mint isteniről is, de sohasem gondoltak az emberi és az isteni egyesülésére. Ez volt az a nagy buktató, amelyben Jézus korai tanítványai rendre megbotlottak. A Messiás fogalmát úgy képzelték el, mint Dávid fiát, ahogy azt a korai próféták leírták; mint az Ember Fiát, Dániel és némely későbbi próféta emberfeletti elképzelését; és mint az Isten Fiát, ahogy azt Hánókh könyvének szerzője megírta és bizonyos kortársai ábrázolták; de soha egy pillanatra sem merült fel bennük annak igaz fogalma, hogy a két természet, az emberi és az isteni egyetlen földi személyiségben egyesül. A Teremtőnek a teremtményi alakban való megtestesülését addig még senki sem nyilatkoztatta ki. Az csak Jézusban nyilatkoztatott ki; a világ semmit sem tudott az ilyen dolgokról addig, amíg a Teremtő Fiú húsvér testet nem öltött és meg nem jelent a teremtsérsz halandói között.

2. Jézus megkeresztelése

^{136:2.1 (1510.4)} Jézus megkeresztelésére akkor került sor, amikor János hitszónoklati tevékenysége a tetőpontján volt, amikor Palesztina az ő üzenetével — „közel az Isten országa” — kapcsolatos várakozás lázában égett és amikor az egész zsidóság az önvizsgálat komoly és ünnepélyes feladatával volt elfoglalva. A faji összetartás zsidó értelmezése igen mély volt.

A zsidók nem csak abban hittek, hogy az apa bűnei a gyermekeket is sújtják, hanem erősen hitték azt is, hogy egyetlen egyén bűne is elátkozhatja a nemzetet. Ennek megfelelően a János keresztelését vállalók közül nem mindenki tekintette magát bűnösnek a János által emlegetett különös bűnökben. Sok istenfélő lelket keresztelt meg János Izráel javára. Attól féltek, hogy valamilyen fel nem ismert bűnük késleltetheti a Messiás eljövetelet. Úgy érezték, hogy egy bűnös és átok sújtotta nemzetbe tartoznak, és azért jelentkeztek a keresztelésre, hogy ezzel a cselekedetükkel a faji vezeklés gyümölcseit meg hozzák. Ezért nyilvánvaló, hogy Jézus semmilyen értelemben nem bűnbánati szertartásos szokásként vagy a bűnök megbocsátásáért vette fel a keresztséget Jánostól. Azzal, hogy János kezétől elfogadta a keresztséget, Jézus csak példát akart mutatni a sok jámbor izraelitának.

^{136:2,2 (1511.1)} A keresztelésre a Jordán-völgybe elment názáreti Jézus a teremtsérsz olyan halandója volt, aki az elme feletti uralom megszerzésében és a szellemmel való azonosulásban minden szempontból eljutott az emberi evolúciós felemelkedés csúcsára. Úgy állt ott aznap a Jordánban, mint az idő és tér evolúciós világainak tökéletessé lett halandója. Megvolt a tökéletes összhang és a teljes körű kapcsolat Jézus halandói elméje és a benne lakozó szellemi Igazító, az ő paradicsomi Atyjának isteni ajándéka között. Éppen ilyen Igazító lakozik az Urantián élő minden egészséges lényben azóta, hogy Mihály a világegyetemének vezető tisztére emelkedett, azzal a különbséggel, hogy Jézus Igazítója már előzőleg felkészítésben részesült az ilyen különleges küldetésre azáltal, hogy hasonlóképpen ott lakozott egy másik emberfeletti lényben, aki

a halandói húsvér testhez hasonló alakban testesült meg, Makiventa Melkizedekben.

136:2,3 (1511:2) Amikor a teremtrész valamely halandója a személyiség-tökéletesítés ilyen magas szintjeire eljut, akkor rendszerint végbemennek azok az előzetes szellem-felemelkedési jelenségek, melyek betetőzését az jelenti, hogy a halandó kifejlett lelke eggyé kapcsolódik a vele társult isteni Igazítóval. Kétségtelenül ilyen változásnak kellett végbemennie a názáreti Jézus személyiségélményében épp azon a napon, amikor a két testvérével lement a Jordánhoz, hogy Jánostól megkapja a keresztséget. E szertartás volt az Urantián eltöltött tisztán emberi életében az utolsó felvonás, és sok emberfeletti megfigyelő arra számított, hogy tanúja lesz az Igazító és az általa segített elme eggyé kapcsolódásának, de mindannyiuknak csalódniuk kellett. Valami új és nagyobb jelentőségű dolog játszódott le. Ahogy János Jézusra helyezte a kezét, hogy megkeresztelje, a Jézusban lakozó Igazító végleg eltávozott József-fia-Jósua tökéletessé lett emberi lelkétől. Néhány pillanattal később ez az isteni entitás úgy tért vissza a Diviningtonról, mint Megszemélyesült Igazító és mint a fajtajának vezetője a Nebadon egész helyi világegyetemében. Így Jézus megfigyelhette, amint a saját isteni szelleme visszatérően megszemélyesült alakban száll alá őrá. Hallotta, amint ugyanezen paradicsomi eredetű szellem most megszólal, azt mondva, „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik”. János, Jézus két öccsével együtt, szintén hallotta ezeket a szavakat. János tanítványai a vízparton állva nem hallották e szavakat, és a Megszemélyesült Igazító jelenségét sem észlelték. Csak Jézus szeme látta a Megszemélyesült Igazítót.

136:2.4 (1511.3) Amikor a visszatért és most már magasabb rangú Megszemélyesült Igazító imigyen szólt, mindannyian elhallgattak. Mialatt még mind a négyen a vízben álltak, Jézus, rátekintve a közelében tartózkodó Igazítóra, így imádkozott: „Atyám, aki a mennyben uralkodsz, legyen a neved szent. Jöjjön el a te országod! A te akaratod legyen meg a földön, éppen úgy, ahogy a mennyben.” Amikor befejezte az imát, „megnyíltak a mennyek”, és az Ember Fia meglátta azt a látomást, melyet most a Megszemélyesült Igazító mutatott meg neki öröla, mint az Isten Fiáról, aki volt, mielőtt eljött volna a földre a halandói húsvér testhez hasonló alakban, és amivé lesz, amikor a megtestesült élet véget ér. E mennyei látomást csak Jézus látta.

136:2.5 (1512.1) János és Jézus az Egyetemes Atya nevében szóló Megszemélyesült Igazító hangját hallotta, mert az Igazító a paradicsomi Atya része és olyan, mint ő. Jézus hátralévő földi élete alatt a Megszemélyesült Igazító minden feladatában vele maradt; Jézus állandó kapcsolatban állt e magas rangra emelkedett Igazítóval.

136:2.6 (1512.2) Jézus a megkeresztelkedésekor semmilyen vétséget nem vallott meg; nem vallott meg semmilyen bűnt. Az ő megkeresztelése abban állt, hogy annak szentelte magát, hogy teljesíti a mennyei Atya akaratát. A megkeresztelkedésekor hallotta az Atyja félreérthetetlen szólítását, a végső felhívást arra, hogy az Atyja ügyében járjon el, és negyven napra elvonult magában, hogy e sok kérdést átgondolja. A földi társaival fenntartott személyes kapcsolattól való átmeneti visszavonulással Jézus, ahogy volt és ahogy az Urantián volt, éppen azt az eljárást követte, mely a morontia világokon is

érvényesül, amikor valamely felemelkedő halandó eggyé kapcsolódik az Egyetemes Atya benső jelenlétével.

136:2.7 (1512.3) A keresztelés napjával ért véget Jézus tisztán emberi élete. Az isteni Fiú megtalálta az Atyját, az Egyetemes Atya megtalálta az ő megtestesült Fiát, és beszélgettek egymással.

136:2.8 (1512.4) (Jézus csaknem harmincegy és fél éves volt, amikor megkeresztelkedett. Bár Lukács azt állítja, hogy Jézus megkeresztelésére Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik évében került sor, mely Kr.u. 29 lenne, mivel Augusztusz Kr.u. 14-ben halt meg, de figyelembe kell venni azt is, hogy Tibériusz Augusztusz társuralkodója volt Augusztus halálát megelőzően két és fél éven át, aki Kr.u. 11 októberében pénzt is veretett a tiszteletére. A tényleges uralkodásának tizenötödik éve ennél fogva éppen a Kr.u. 26. év, Jézus megkeresztelésének éve. Ebben az évben kezdte meg Pilátus helytartó Júdea kormányzójaként való működését.)

3. A negyven nap

136:3.1 (1512.5) Jézus a halandói megtestesülése során a legnagyobb kísértést a megkeresztelése előtt élte át, amikor hat héten át a harmatos Hermon-hegyen tartózkodott. Ott, a Hermon-hegyen a teremtsz rész maga erejére utalt halandójaként találkozott az Urantia urának címét követelővel, Kaligasztiával, e világ hercegeivel, akit le is győzött. Azon az eseménydús napon a világegyetemi feljegyzések szerint a názáreti Jézus lett az Urantia Bolygóhercege. Az Urantia hercege, akit rövidesen kinyilvánítottak a Nebadon legfőbb Urának, most negyven napra elvonult, hogy kialakítsa a terveit és döntsön arról, hogy miként hirdesse az Isten emberek szívében eljövő új országát.

136:3.2 (1512.6) A megkeresztelését követően kezdte meg azt a negyven napot, mely alatt igazodnia kellett a világhoz és a világegyetemhez fűződő azon megváltozott viszonyhoz, melyet az Igazítójának a megszemélyesülése váltott ki. A pereai hegyekbeli elszigeteltsége során döntött arról, hogy milyen elveket követ és milyen módszereket alkalmaz a földi életének új, megváltozott szakaszában, melyet megnyitni szándékozott.

136:3.3 (1512.7) Jézus nem böjtölési céllal és a lelki nyugalma érdekében vonult vissza. Ő nem volt önmegtagadó, és azért jött, hogy örökre eloszlasson minden, az Istenhez való ilyesfajta közeledéssel kapcsolatos képzetet. A visszavonulás melletti indokai teljesen különböztek azoktól, melyek Mózeszt és Illést, sőt Keresztelő Jánost vezérelték. Jézus ekkorra már teljesen tudatában volt az általa teremtet világegyetemhez, valamint a világegyetemek mindenségéhez fűződő viszonyának, melyet a paradicsomi Atya, az ő mennyei Atyja felügyelt. Mostanra már teljesen felidézte az alászállási megbízatást és az azzal kapcsolatos utasításokat, melyeket bátyja, Immanuel adott, mielőtt megkezdte volna az urantiai megtestesülést. Most már világosan és teljesen megértette mindeme szövevényes kapcsolatokat, és arra vágyott, hogy egy időre nyugodtan magába szállhasson annak érdekében, hogy kidolgozhassa a terveit és dönthessen azokról az eljárásokról, melyeket e világ érdekében és a helyi világegyetemiében lévő összes többi világ érdekében nyilvános munkája keretében alkalmazni akart.

136:3.4 (1513.1) Ahogy a hegyeket járta alkalmas szálláshelyet keresve, Jézus találkozott a világegyetemének főigazgatójával,

Gábriellel, a Nebadon Fényes Hajnalcsillagával. Gábriel ekkor vette fel újra a világegyetem Teremtő Fiával a személyes kapcsolatot; most először találkoztak azóta, hogy Mihály búcsút vett a társaitól a Szalvingtonon, amikor elment az Edentiára, hogy felkészüljön az urantiai alászállás megkezdésére. Gábriel Immanuel utasítása szerint és az uverszai Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján arról tájékoztatta Jézust, hogy az urantiai alászállási tapasztalása gyakorlatilag véget ért, már ami a világegyeteme feletti tökéletes főhatalom kiérdemelését és a Lucifer-féle lázadás lezárását illeti. Az elsőt a megkeresztelése napján érte el, amikor az Igazítójának a megszemélyesülése bizonyította a halandói húsvér testhez hasonló alakba való alászállásának tökéletes és teljes voltát, míg az utóbbi azon a napon vált történelmi ténnyé, amikor lejött a Hermon-hegyről, hogy találkozzon a rá váró legénnyel, Tiglással. Jézus most értesült a helyi világegyetemi és a felsőbb-világegyetemi legmagasabb köröktől arról, hogy az alászállási tevékenysége véget ért, már ami az ő személyes helyzetét a főhatalom és a lázadás vonatkozásában illeti. A keresztelési látomásban és a benne lakozó Gondolatigazító megszemélyesülésének jelenségében már korábban értesült erről a közvetlenül a Paradicsomból származó bizonyosságról.

136:3,5 (1513,2) Mialatt a hegyen tartózkodott és Gábriellel beszélgetett, az edentiai Csillagvilági Atya személyesen is megjelent Jézus és Gábriel előtt, s azt mondta: „A feljegyzések immár teljesek. A 611.121-es számú Mihály főhatalma a Nebadon világegyeteme felett immár teljesen az Egyetemes Atya jobbájában van. Immanuel alászállási elbocsátását hozom neked, aki az urantiai alászállásban kezes-testvéred volt. Most

már szabadon dönthetsz, hogy most vagy később, de immár a te saját döntésed szerint fejezed be a megtestesülési alászállásodat, emelkedsz fel az Atyád jobbára, veszed fel a főhatalmat és veszed át az egész Nebadon felett a jól megérdemelt, korlátlan uralmat. A felsőbb-világegyetemi feljegyzések teljességét a Nappalok Elődeinek felhatalmazása alapján abban is tanúsítom, hogy a világegyetemedben minden bűnös lázadás lezárásával kapcsolatban teljes és korlátlan hatalommal ruháztak fel minden ilyen lehetséges jövőbeli zavar kezelésére. Az Urantián és a halandó teremtményi húsvér testbeli munkád gyakorlatilag véget ért. Az életutad mostantól a te saját döntésedtől függ.”

136:3.6 (1513.3) Amint az edentiai Fenséges Atya eltávozott, Jézus hosszasan elbeszélgetett Gábriellel a világegyetem jó sorának alakulásáról és üdvözlétét küldte Immanuelnek, biztosította őt arról, hogy abban a munkában, melyet az Urantián vállalni szándékozik, mindig szem előtt fogja tartani a szalvingtoni alászállás-előtti megbízással összefüggésben tőle kapott tanácsát.

136:3.7 (1514.1) Jakab és János, a két Zebedeus fiú a negyven napos elszigeteltség alatt végig Jézust kereste. Sokszor nem jártak messze a szálláshelyétől, de egyszer sem akadtak rá.

4. A nyilvános tevékenységgel kapcsolatos tervek

136:4.1 (1514.2) Jézus azzal töltötte a napjait a hegyekben, hogy terveket dolgozott ki az urantiai alászállásának hátralévő részére. Először azt döntötte el, hogy nem tanít Jánossal egyidejűleg. Úgy tervezte, hogy mindaddig viszonylagos visszavonultságban marad, amíg János tevékenysége el nem éri

a célját, vagy amíg János működésének a bebörtönzése folytán hirtelenül vége nem szakad. Jézus jól tudta, hogy János bátor és tapintatlan tanhirdetése rövidesen félelmet és gyűlöletet kelt a világi urakban. János bizonytalan helyzetét mérlegelve Jézus eltökélten fogott hozzá a nyilvános tevékenysége programjának megtervezéséhez, mely tevékenységét a népe és a világ érdekében, az ő hatalmas világegyetemében lévő minden lakott világ érdekében akart folytatni. Mihály halandói alászállására az Urantián került sor, de az a Nebadon minden világáért volt.

^{136:4.2 (1514.3)} Az első dolog, amit Jézus megtett, miután átgondolta, hogy miként fogja összehangolni a programját János működésével, az volt, hogy elméjében átfutotta az Immanueltől kapott intelmeket. A munkamódszerekkel kapcsolatosan kapott tanácsot körültekintően átgondolta, valamint azt is, hogy ne hagyjon maga után maradandó írást a bolygón. Ezután Jézus már semmire sem írt, legfeljebb a homokba. A következő názáreti látogatásakor József öccse sajnálatára Jézus megsemmisítette mindazon írásait, melyeket az ácsműhely melletti táblák őriztek és amelyek a régi házuk falain függtek. Jézus alaposan átgondolta Immanuel tanácsát arról, hogy milyen gazdasági, társadalmi és politikai magatartást tanúsítson a világ iránt, ha ilyesmi előjönne.

^{136:4.3 (1514.4)} Jézus a negyven napos elvonulás alatt nem böjtölt. Az élelem nélkül megélt leghosszabb időtartam a hegyekben töltött első két nap volt, amikor is úgy belemerült a gondolkodásba, hogy teljesen megfeledkezett az étkezésről. De a harmadik napon élelem után nézett. Ez idő alatt nem

kísértették meg e világból vagy bármely másik világból származó rossz szellemek vagy lázadó személyiségek.

136:4.4 (1514.5) E negyven nap alatt folyt az utolsó tanácskozás az emberi és az isteni elme között, vagyis inkább e két, immár eggyé vált elme első valódi működésére került sor. A csendes elmélkedésben töltött nagy jelentőségű időszak eredményei azt mutatták, hogy az isteni elme győztesen és szellemileg az emberi értelem fölébe kerekedett. Az emberi elme az Isten elméjévé lett ettől az időtől fogva, és bár az emberi elme sajátlényege mindig jelen van, e szellemivé lényegült emberi elme mindegyre azt mondja, „Ne az enyém, hanem a te akaratod legyen meg”.

136:4.5 (1514.6) E mozgalmas időszak fejleményei nem egy éhező és legyengült elme valószínűtlen káprázatai voltak, és nem is olyan zavaros és gyerekes jelképrendszer, mely azután úgy került be a feljegyzésekbe, mint „Jézus megkísértése a vadonban”. Ez az időszak inkább a teljes eseménydús és változatos urantiai alászállási létpálya átgondolását és azoknak a későbbi szolgálati terveknek a körültekintő megalkotását hozta, melyek a legjobban szolgálják e világ javát, s közben valamelyest hozzájárulnak minden lázadás elszigetelte szféra helyzetének javításához is. Jézus átgondolta az urantiai teljes emberi élettartamot Andon és Fonta korától Ádám vétkén keresztül egészen a sálemi Melkizedek segédkezéséig.

136:4.6 (1514.7) Gá브리el emlékeztette Jézust, hogy két módja van annak, hogy a világ elé lépjen abban az esetben, ha úgy dönt, hogy egy ideig még az Urantián marad. Nyilvánvalóvá tette Jézus számára, hogy a tárgybani döntésének semmi kihatása nem lesz a világegyetemi főhatalmára vagy a Lucifer-féle

lázadás felszámolására. A világ számára való segédkezésnek e két módja:

^{136:4.7 (1515.1)} 1. A saját útja — az a mód, amely a legkellemesebbnek és a leghasznosabbnak tűnik e világ közvetlen igényei és a saját világegyeteme jelenlegi épülése szempontjából.

^{136:4.8 (1515.2)} 2. Az Atya útja — a teremtményi élet messzebb tekintő eszményképének példaként állítása, melyet a világegyetemek mindensége paradicsomi igazgatásában közreműködő magas személyiségek képzeltek el.

^{136:4.9 (1515.3)} Így világossá vált Jézus előtt, hogy két módja van annak, amely szerint rendezheti a földi életének hátralévő részét. A közvetlen helyzet tükrében vizsgálva mindkettőnek megvolt a maga előnye. Az Ember Fia világosan látta, hogy a két viselkedésmód közötti választásnak semmi köze sincs a világegyetemi főhatalom elnyeréséhez; hogy az már eldöntött és lezárt ügy volt a világegyetemek mindenségének feljegyzéseiben, így a választás csak az ő személyes döntésétől függ. De jelezték Jézusnak, hogy nagy meglepetésére lenne a paradicsomi fivérének, Immanuelnek, ha ő, Jézus, úgy látná jónak, hogy a megtestesülési földi létpályáját úgy fejezze be, amilyen nemesen megkezdte azt, mindig az Atya akaratának alávetve magát. E magány harmadik napján Jézus elhatározta magában, hogy visszamegy a világba és befejezi a földi létpályáját, és hogy olyan helyzetben, amikor mind a két lehetőség adott, mindig az Atya akaratát fogja választani. A földi élete során e fogadalmához mindig hű maradt. Egészen a keserű végig mindig alárendelte a maga önálló akaratát a mennyei Atyjáénak.

^{136:4.10 (1515.4)} A hegyi vadonban eltöltött negyven nap nem valamiféle nagy kísértés időszaka volt, hanem inkább a Mester nagy elhatározásainak időszaka. Az önmagával és az Atya közvetlen jelenlétével — a Megszemélyesült Igazítóval (személyes szeráf őrangyala már nem volt) — töltött magányos közösség napjai alatt egymás után jutott azokra a nagy elhatározásokra, melyek rendeltetése az volt, hogy szabályozzák a földi létpályájának hátralévő részével kapcsolatos elveit és viselkedését. Később a nagy megkísértés hagyománya hozzákapcsolódott ehhez az elszigeteltségben töltött időszakhoz azon keresztül, hogy összekeverték a Hermon-hegyi küzdelem töredékes elbeszéléseivel, valamint amiatt is, hogy a szokás alapján minden nagy prófétának és emberi vezetőnek úgy kellett megkezdenie a nyilvános pályáját, hogy átesik a böjtölés és az imádkozás ezen állítólagos időszakain. Jézus szokása mindig is az volt, hogy amikor bármiféle új vagy komoly döntés elé került, visszavonult a saját szellemével való közösségbe, hogy megtudja az Isten akaratát.

^{136:4.11 (1515.5)} A földi életének hátralévő részében Jézus emberi szívét mindvégig megosztotta e kétféle viselkedési forma:

^{136:4.12 (1515.6)} 1. Erős vágyat érzett a népe — és az egész világ — megnyerésére abban, hogy higgyenek benne és fogadják el az ő új szellemi országát. Jól ismerte a várt Messiással kapcsolatos elképzeléseiket.

^{136:4.13 (1515.7)} 2. Úgy élni és munkálkodni, ahogy a tudomása szerint az Atyja elfogadná, hogy a feladatát a szükséglet szenvedő többi világ érdekében végezze, és hogy az ország

megalapításában tovább folytassa az Atya kinyilatkoztatását és az ő szeretetteljes isteni jellemének megmutatását.

^{136:4.14} ^(1515.8) E mozgalmas napok alatt Jézus egy ősi sziklabarlangban lakott a hegyoldali menedékhelyen, az egykor Beit Adisznak nevezett falu közelében. Abból a kis forrásból ivott, mely a hegyoldalból fakadt a sziklamenedék közelében.

5. Az első nagy elhatározás

^{136:5.1} ^(1516.1) Az önmagával és a Megszemélyesült Igazítójával való tanácskozás megkezdését követő harmadik napon Jézus előtt feltűnt a Nebadon összegyűlt mennyei seregeinek képe, mely seregeket a parancsnokaik küldtek ki, hogy várják a szeretett Uruk utasítását. E hatalmas sereg tizenkét szeráfadosztályból és ennek megfelelő számú, mindenféle rendű világegyetemi értelmes lényből állt. Jézusnak az elszigeteltségben meghozott első nagy elhatározása arra irányult, hogy vajon igénybe vegye-e ezeket a fenséges személyiségeket vagy sem az urantiai nyilvános tevékenységére vonatkozó munkaprogram kivitelezése során.

^{136:5.2} ^(1516.2) Jézus úgy döntött, hogy nem fog igénybe venni egyetlen személyiséget sem e hatalmas gyülekezetből, hacsak nem válik egyértelművé, hogy az az Atyja akarata. Ettől az általános elhatározástól függetlenül a hatalmas sereg vele maradt a földi élete hátralévő részében, mindig készen arra, hogy engedelmeskedjen az Ura legkisebb akaratnyilvánításának is. Bár Jézus az emberi szemével nem látta állandóan e jelenlévő személyiségeket, a vele társult Megszemélyesült Igazító mindvégig figyelte őket, és mindegyikükkel érintkezésbe is tudott lépni.

136:5.3 (1516.3) Mielőtt előjött volna a negyvennapos hegyi magányából, Jézus átadta a világegyetemi személyiségek megjelent serege feletti közvetlen parancsnokságot a nem is olyan rég óta Megszemélyesült Igazítójának, és urantiai időben mérve több mint négy éven át a világegyetemi értelmek minden osztályából való válogatott személyiségek engedelmesen és tisztelettudóan működtek a magas rangú és tapasztalt Megszemélyesült Titkos Nevelő bölcs iránymutatása mellett. E fenséges sokaság feletti parancsnokság gyakorlásával az Igazító, lévén egykor a paradicsomi Atya része és lényege, arról biztosította Jézust, hogy ezek az emberfeletti közvetítők semmi esetre sem kapnak engedélyt a szolgálatra, vagy maguk megmutatására Jézus földi pályájával összefüggésben vagy annak érdekében, hacsak nem alakul úgy, hogy az Atya akarja a beavatkozást. Ezzel az első nagy elhatározással Jézus önként megfosztotta magát minden emberfeletti együttműködéstől minden olyasmiben, amelynek köze lehet a halandói létpályájának hátralévő részéhez, hacsak az Atya ettől függetlenül nem dönt úgy, hogy a Fiú földi feladatainak bizonyos fő- vagy mellékeseményeiben részt vesz.

136:5.4 (1516.4) Azzal, hogy a Krisztus Mihályhoz eljött világegyetemi seregek parancsnoki rangját elfogadta, a Megszemélyesült Igazító különösen ügyelt arra, hogy Jézus számára világossá tegye, hogy míg a világegyetemi teremtmények sokaságát a térjellegű tevékenységeikben talán korlátozza a Teremtőjük által leadott hatáskör, e korlátozások az időbeli működésüket illetően már nem érvényesülnek. E korlátozás azon a tényen alapult, hogy az Igazítók, mielőtt megszemélyesültek, már nem-idő lények. Ennek megfelelően figyelmeztette Jézust, hogy míg az Igazítónak az élő értelmek

feletti parancsoksága teljes és tökéletes lesz minden, a térrel kapcsolatos dologban, ilyen tökéletes korlátozások nem állíthatók fel az idővel összefüggésben. Azt mondta az Igazító: „Parancsod szerint el fogom rendelni a világegyetemi értelmek jelenlévő seregének bevetését bármilyen módon a földi pályáddal összefüggésben, kivéve az olyan eseteket, amikor a paradicsomi Atya arra utasít, hogy bocsássam el e közvetítőket annak érdekében, hogy a választásod szerinti isteni akarata teljesüljön, és azokat az eseteket, amikor az isteni-emberi akaratod bármiféle olyan döntésre vagy cselekvésre irányul, mely a természetes földi rendtől való eltéréssel jár az idő vonatkozásában. Minden ilyen esetben nekem nincs hatalmam, és a tökéletességben és erős egységben itt összegyűlt teremtményeid ugyancsak tehetetlenek lesznek. Ha az egyesített természeteid ilyen vágyakat dédelgetnek, akkor az akaratnak megfelelő parancsok azonnal végrehajtnak. Minden ilyen dologban a te akaratod korlátozza majd az időt, és az elgondolt dolog azonnal létezik is. A parancsnokságom alatt ez jelenti a lehető legteljesebb korlátozást, melyet a te lehetséges főhatalmadra gyakorolhatok. Az én öntudatomban az idő nem létezik, ezért én nem is tudom korlátozni a teremtményeidet az azzal kapcsolatos dolgokban.”

136:5.5 (1517.1) Így jutott Jézus tudomására ama döntésének következménye, hogy folytatja az emberek között emberként való életét. Egyetlen elhatározással kizárta a különféle értelmekből álló, jelen lévő minden világegyetemi seregét abból, hogy részt vegyenek az elkövetkező nyilvános segédkezésében, kivéve azokat az eseteket, melyek kizárólag az idővel voltak kapcsolatosak. Ezért nyilvánvaló, hogy a Jézus segédkezésével járó, bármiféle esetleges természetfeletti vagy

feltételezhetően természetfeletti kísérelőjelenség teljes mértékben az idő kiküszöböléséhez kapcsolódott, hacsak a mennyei Atya nem rendelkezett másként. Jézus hátralévő földi tevékenységével összefüggésben előforduló csodának, irgalmas segédkezésnek vagy bármely más lehetséges eseménynek nem lehetett olyan természete vagy jellege, mely meghaladná a természeti törvényeknek az ember ügyeiben szokásosan előforduló és bevett munkálását, az olyan emberét, amilyenként ő is él az Urantián, kivéve amikor kifejezetten az idő kérdéséről volt szó. „Az Atya akaratának” megnyilatkozásait természetesen nem lehet korlátozni. Az idő kiküszöbölése a világegyetem várományos Urának a kifejezett akaratával összefüggésben csak abban az értelemben volt elkerülhető ezen Isten-ember akaratának közvetlen és kifejezett vágya révén, ha az idő — ahogyan az a kérdéses cselekedethez vagy eseményhez viszonyult — lerövidítésére vagy kiküszöbölésére nem került sor. A nyilvánvaló időbeli csodák megjelenésének megakadályozása érdekében Jézusnak állandóan tudatosítania kellett magában az időt. Bármiféle szakadás az időtudatosságban a részéről, valamilyen meghatározott vágyával összefüggésben, egyenértékű volt a Teremtő Fiú elméjében megfogant dolog megtörténésével, mégpedig időbeli késedelem nélkül.

^{136:5,6 (1517.2)} A vele társult és Megszemélyesült Igazító felügyeleti ellenőrzésén keresztül tudta Mihály tökéletesen korlátozni a személyes földi tevékenységeit a tér vonatkozásában, de az Ember Fia számára nem volt lehetséges az, hogy az új földi helyzetét a Nebadon eleve hatalommal bíró Uraként az idő vonatkozásában is korlátozza. Ilyen volt tehát a názáreti Jézus

tényleges helyzete, amikor arra készült, hogy megkezdje a nyilvános küldetését az Urantián.

6. A második elhatározás

^{136:6.1 (1517.3)} Miután meghatározta az általa teremtetett értelmek összes osztálya minden személyiségét érintő elveit, már amennyire meg lehetett határozni az istenisége új helyzetében eredendően meglévő lehetőségeinek tükrében, Jézus most önmagáról kezdett gondolkodni. Mit is kezdjen ő, a világegyetemében létező minden dolog és lény immár teljesen öntudatra ébredt teremtménye e teremtményi előjogokkal azokban a vissza-visszatérő élethelyzetekben, melyekkel rövidesen szembesülni fog, amint visszatér Galileába, hogy befejezze a munkáját az emberek között? Valójában ez a kérdés már akkor és ott a magányos hegyekben, kényszerítő erővel merült fel az élelemszerzés tekintetében. A magányos elmélkedésének harmadik napjára az emberi testében éhségérzet támadt. Vajon elinduljon-e élelmet keresni úgy, ahogy bármely közönséges ember is tenné, vagy pusztán vegye igénybe a rendes teremtmény erőit és állítson elő a testének megfelelő táplálékot ott helyben? A Mester nagy elhatározását kísértésként mutatták be nektek — az állítólagos ellenségeitől származó kihívásként, hogy „parancsolja meg, hogy e kövek változzanak kenyerekké”.

^{136:6.2 (1518.1)} Jézus így egy további és következetes álláspontot alakított ki a földi munkálkodásának hátralévő részére. A saját személyes szükségleteit illetően és általában véve még a más személyiségekkel való viszonyát is, most kifejezetten a szokványos földi létezés útját választotta; határozottan elutasította azt az álláspontot, mely meghaladná a maga által felállított természeti törvényeket, azokon erőszakot tenne vagy

durván megsértené azokat. De azt nem ígérhette meg magának, mint ahogy már korábban figyelmeztette őt a Megszemélyesült Igazítója, hogy e természeti törvényeket bizonyos elképzelhető körülmények között ne gyorsíthatná fel nagymértékben. Elvben Jézus úgy döntött, hogy az életművét a természeti törvénynek megfelelően és a létező társadalmi szerveződéssel összhangban szervezi és hajtja végre. A Mester ezáltal egy olyan életprogram mellett döntött, mely egyenértékű volt azzal, hogy ellenzi a csodatételt és a csodákat. Megint csak „az Atya akarata” mellett döntött; megint mindent a paradicsomi Atyja kezébe adott.

136:6.3 (1518.2) Jézus emberi természete azt sugallta, hogy az elsődleges kötelessége az önfenntartás; amely az idő és tér világain a természetes ember egészséges hozzáállása a léthez, ennél fogva helyénvaló válasz egy urantiai halandó részéről is. Jézus azonban nem pusztán e világgal és annak teremtményeivel törődött; a kiterjedt világegyetem számos teremtményének tanítását és ösztönzését célul tűző életet élt.

136:6.4 (1518.3) A keresztelési megvilágosodását megelőzően a mennyei Atyja akaratának és iránymutatásának tökéletes alárendeltségben élt. Határozottan úgy döntött, hogy fenntartja az Atya akaratától való feltétlen halandói függőséget. Célul tűzte ki, hogy a nem természetes utat követi — elhatározta, hogy nem törekszik az önfenntartásra. Úgy döntött, hogy továbbra is kitart azon irányelv mellett, hogy elutasítja az önvédelmet. Az emberi elme számára az írás ismerős szavaival fejezte ki az elhatározásait: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden szóval is, amely az Isten szájából származik.” Az élelem utáni éhségérzetként kifejeződő fizikai természetű

étvággal kapcsolatosan elhatározásra jutva az Ember Fia megtette a végső nyilatkozatát a húsvér test minden egyéb késztetésével és az emberi természet természetes vágyaival kapcsolatban.

136:6.5 (1518.4) Az emberfeletti hatalmát esetleg használhatja mások érdekében, de a saját érdekében soha. Ezt az álláspontot következetesen képviselte mindvégig, akkor is, amikor gúnyosan azt mondták róla: „Másokat megmentett; önmagát nem képes megmenteni” — ugyanis nem akarta.

136:6.6 (1518.5) A zsidók még Mózesnél is nagyobb csodákat tevő Messiást vártak, aki pedig arról volt híres, hogy vizet fakasztott a sziklából a sivatagban és az elődeiket mannával lakatta jól a pusztában. Jézusnak tudomása volt arról, hogy miféle Messiást várnak a honfitársai, és meg is volt minden hatalma és előjoga ahhoz, hogy megfeleljen még a legvérmesebb reményeiknek is, azonban elutasította a hatalom és a dicsőség nagy ívű programját. Jézus úgy tekintett az ilyen, elvárt csodatévő tevékenységre, mint visszatérésre a tudatlan varázslás régi korához és a vademberek javasainak megvetett ügyeskedéseikhez. A teremtményei üdvözlése érdekében talán felgyorsíthatná a természeti törvényt, de hogy átlépjen a maga törvényein, akár a saját javára, akár az embertársai lenyűgözésére, azt már nem akarta. A Mester elhatározása végleges volt.

136:6.7 (1518.6) Jézus sajnálta a népét; teljesen megértette, hogy mi vitte rá őket a messiásvárásra, ama kor eljövételének várására, amikor „a föld tízezerszeresen termi a gyümölcsseit, és egy tőkén ezer hajtás lesz, és minden hajtás ezer fürtöt terem, és minden fürt ezer szőlőszemet terem, és minden szem egy

tömlőnyi bort ad”. A zsidók azt hitték, hogy a Messiás a csodás bőség korszakát hozza el. A hébereknél régóta éltek a csodatételekkel kapcsolatos hagyományok és a csodákkal kapcsolatos mondák.

^{136:6.8 (1519.1)} Ő nem kenyeret és bort sokasítani jött Messiás volt. Nem csak a világi szükségét szenvedők számára jött el segédkezni; azért jött, hogy kinyilatkoztassa a mennyei Atyját a földi gyermekeinek, miközben arra törekszik, hogy a földi gyermekeit rávegye arra, hogy csatlakozzanak hozzá abban az őszinte munkálkodásban, hogy a mennyei Atya akaratát megcselekedve élnek.

^{136:6.9 (1519.2)} Ezen elhatározásában a názáreti Jézus megmutatta a figyelő világegyetem számára annak botorságát és bűnét, ha valaki az isteni tehetségét és az istenadta képességeit a személyes gyarapodás vagy a tisztán önző nyereszkesedés és megdicsőülés aljas szolgálatába állítja. Ez volt Lucifer és Kaligasztia bűne.

^{136:6.10 (1519.3)} Jézus nagy elhatározása megindítóan mutat rá arra az igazságra, hogy az önző megalégedés és az érzéki kielégülés önmagában és együttesen nem képes boldoggá tenni a fejlődő emberi lényeket. A halandói létben vannak magasabb rendű értékek — a teljes értelmi uralom elérése és a szellemi teljesítmény — melyek messze meghaladják az ember tisztán testi jellegű igényeinek és vágyainak szükséges mértékű kielégítését. Az embernek a természet adta tehetségét és az adottságait elsősorban a felsőbbrendű elmebéli és szellemi képességei fejlesztésének és nemesítésének kellene szentelnie.

136:6.11 (1519.4) Jézus így a világegyeteme teremtményeinek megmutatta az új és jobb út módszerét, az élet felsőbb erkölcsi értékeit és a tér világain való evolúciós emberi lét mélyebb szellemi megelégedésének módját.

7. A harmadik elhatározás

136:7.1 (1519.5) Miután elhatározásra jutott az olyan kérdésekben, mint az élelem és az anyagi teste igényeinek fizikai kiszolgálása, a saját és a társai egészségével való törődés, maradtak még további, megoldásra váró feladatok. Miként viselkedjen, amikor személyesen kerül veszélybe? Úgy döntött, hogy szokványos gondot fordít az emberi voltának biztonságára és ésszerű óvintézkedéseket tesz annak megelőzése érdekében, hogy a húsvér testbeli létpályája túl korán véget érjen, de azért tartózkodik mindenféle emberfeletti beavatkozástól, amikor a húsvér testbeli életének válságos pillanata elérkezik. Amint ezen elhatározását érlelte, Jézus éppen egy fa alatt, annak árnyékban üldögélt egy sziklaperemen, mely az előtte tátongó szakadék fölé nyúlt ki. Teljesen tudatában volt annak, hogy levethetné magát a párkányról, ki a térbe, és hogy semmi baja sem történne, feltéve, hogy visszavonja az első nagy elhatározását, miszerint nem folyamodik a mennyei értelmei közbelépéséhez az urantiai életművének véghezvitele során, és feltételezve azt is, hogy érvényteleníti a második elhatározását az önfenntartással kapcsolatos magatartását illetően.

136:7.2 (1519.6) Jézus tudta, hogy a honfitársai a természeti törvény felett álló Messiást várnak. Jól megtanították neki az írást: „Így nem ér semmi rossz, csapás nem közelít lakóhelyedhez. Mert elküldi angyalait hozzád, hogy védelmezzenek minden utadon.

A kezükön hordoznak majd téged, nehogy kőbe botoljék a lábad.” Vajon az effajta vélekedés, az Atya gravitációs törvényeinek megszegése igazolható-e akkor, ha meg akarja védeni magát az esetleges sérüléstől vagy ha esetleg el akarja nyerni a rosszra tanított és összezavart nép bizalmát? De az ilyen fellépés, hozzon is bármily meglepedést a jelet kereső zsidóknak, nem az ő Atyjának kinyilatkoztatása volna, hanem a világegyetemek mindenségében megállapított törvények megkérdőjelezhető semmibevétele.

^{136:7.3 (1519.7)} Megértve mindezt és tudván, hogy a Mester nem volt hajlandó az általa felállított természeti törvények ellen dolgozni annyiban, amennyiben a személyes viselkedéséről volt szó, most már bizonyosan tudjátok, hogy sohasem járt a vízen és sohasem tett semmi olyasmit, ami a világ igazgatására általa felállított anyagi rendet megsértette volna; azért természetesen mindig tartásatok szem előtt, hogy mind ez idáig nem találta meg a módját annak, hogy teljes mértékben kiküszöbölje az időelem feletti ellenőrzés hiányát azokban az esetekben, melyeket a Megszemélyesült Igazító megítélési körébe utalt.

^{136:7.4 (1520.1)} Jézus a teljes földi élete alatt következetesen hű maradt ezen elhatározásához. Nem számított, hogy a farizeusok támadták jel mutatása érdekében, vagy éppen a Kálvárián nézelődők tüzelték arra, hogy szálljon le a keresztről, ő állhatatosan kitartott azon elhatározása mellett, melyre ezen az órán, a hegyoldalon jutott.

8. A negyedik elhatározás

^{136:8.1 (1520.2)} A következő nagy kérdés, mellyel ez az Isten-ember birkózott és amelyről rövidesen döntést is hozott a mennyei

Atya akaratával összhangban, azzal a kérdéssel függött össze, hogy vajon az emberfeletti erőinek bármelyikét igénybe vegye-e abból a célból, hogy felhívja az embertársai figyelmét és elnyerje a ragaszkodásukat. Vajon bevesse-e bármiképp is a világegyetemi erőit a látványos és a csodás dolgok után vágyakozó zsidók kielégítésére? Úgy döntött, hogy nem tesz ilyet. Olyan eljárási elv mellett döntött, mely nélkülözött minden ilyen gyakorlatot, mint annak módszerét, hogy a küldetésére felhívja az emberek figyelmét. E nagy elhatározásához következetesen tartotta is magát végig az élete során. Még amikor engedélyezett is az irgalommal összefüggésben számos idő-rövidítő megnyilatkozást, csaknem mindig arra intette a gyógyító segédkezésének elfogadóit, hogy ne beszéljenek senkinek arról, ami a javukra vált. Mindig visszautasította az ellenségeitől származó kihívásokat, hogy „mutass nekünk jelet” az isteniség bizonyítékául és bizonyosságául.

^{136:8,2 (1520,3)} Jézus bölcsen előre látta, hogy a csodatétellel és csodák művelésével csak a lenyűgözött anyagi elme kifelé irányuló hűségét idézné elő; az ilyen cselekedetek nem nyilatkoztatnák ki Istent és nem mentenék meg az embert. Elutasította, hogy pusztán csodatévővé váljon. Úgy határozott, hogy csak egyetlen feladattal fog foglalkozni — a mennyország megalapításával.

^{136:8,3 (1520,4)} Az idő alatt, amikor Jézus e nagy jelentőségű párbeszédet folytatta önmagával, végig jelen volt a megkérdőjelezés és a majdnem-kétkedő emberi eleme, mert Jézus ember és Isten is volt. Nyilvánvaló volt, hogy a zsidók sohasem fogadnák el a Messiásként, ha nem művel csodákat.

Emellett, ha csak egyszer is beleegyeznek abba, hogy valamilyen természetfeletti dolgot tegyen, az emberi elme bizonyosan tudná, hogy arra egy igazán isteni elmének való alárendeltség miatt került sor. Vajon összeegyeztethető lenne „az Atya akaratával” az, ha az isteni elme ilyen engedményt tenne az emberi elme kételkedő természetének? Jézus úgy döntött, hogy nem volna az és a Megszemélyesült Igazító jelenlétét idézte, mint az emberivel társult isteniség elegendő bizonyítékát.

136:8.4 (1520.5) Jézus sokat utazott; felidézte Rómát, Alexandriát és Damaszkuszt. Ismerte a világ módszereit — hogy az emberek miként érik el a céljaikat a politikában és a kereskedelemben egyezkedés és okos tárgyalások révén. Felhasználja-e ezt a földi küldetésének előmozdítása érdekében? Ugyancsak elutasított minden, a világ bölcsességével és az anyagi javak erejével való megalkuvást az ország megalapításában. Megint csak úgy döntött, hogy kizárólag az Atya akaratától függjön.

136:8.5 (1520.6) Jézus teljes mértékben tisztában volt azokkal a különleges lehetőségekkel, melyeket a hatalmának egyik eleme biztosított a számára. Számos módját ismerte annak, hogy késedelem nélkül miként hívhatná fel magára a nemzet és az egész világ figyelmét. Rövidesen sor kerül a páska-ünnepre Jeruzsálemben; a várost elárasztják a látogatók tömegei. Felemelkedhetne a templom tetejére és az elképedt sokaság előtt a levegőben járhatna; ilyen volna az emberek által várt Messiás. De később csalódást okozna nekik, mert nem azért jött, hogy helyreállítsa Dávid királyszékét. Ismerte a Kaligaszta-féle módszer használhatatlanságát is, amikor valaki az isteni cél elérése során megpróbál gyorsabban haladni a természetes, lassú és biztos útnál. Az Ember Fia ismét

engedelmesen meghajolt az Atya útja előtt, az Atya akarata előtt.

136:8,6 (1521.1) Jézus elhatározta, hogy a mennyországot az emberek szívében alapítja meg természetes, rendes, összetett és fárasztó módszerekkel, éppen olyan módszerekkel, amelyeket a földi gyermekeinek később alkalmazniuk kell a mennyország bővítése és kiterjesztése során. Mert az Ember Fia jól tudta, hogy úgy kell lennie, hogy „minden korszak számos gyermeke sok szorongatás közepette jut be az országba”. Jézus most a polgárosodott ember nagy próbatételén ment keresztül, aki bár hatalommal rendelkezik, de állhatatosan elutasítja annak a tisztán önző vagy személyes célok érdekében való alkalmazását.

136:8,7 (1521.2) Az Ember Fia életének és tapasztalásának értékelésekor mindig szem előtt kell tartanotok, hogy az Isten Fia egy első századi emberi lény elméjében testesült meg, nem pedig egy huszadik századi vagy más századi halandó elméjében. Ezáltal azt a gondolatot közvetítjük, hogy Jézus emberi képességei természetes adottságokból következtek. Ő az örökölt és a kora környezeti tényezőinek terméke volt, továbbá befolyásolta őt a képzése és a tanulmányai is. Emberi lényre eredeti, természetes volt és teljesen az akkori kor és nemzedék tényleges értelmi szintjének és társadalmi és gazdasági körülményeinek előzményeiből eredt és ezekből táplálkozott. Ennek az Isten-embernek a tapasztalásában ugyan mindig megvolt annak a lehetősége, hogy az isteni elme meghaladja az emberi értelmet, mindazonáltal amikor és ahogyan az emberi elméje működött, úgy teljesített, ahogy egy

igazi halandói elme az akkori kor emberi környezete által jelentett feltételek közepette működött volna.

^{136:8.8 (1521.3)} Jézus a hatalmas világegyetemének minden világa számára megmutatta annak dőreségét, ha valaki mesterséges helyzeteket teremt abból a célból, hogy önkényes hatalmat mutasson vagy hogy átadja magát a rendkívüli hatalmának azért, hogy erősítse az erkölcsi értékeket vagy felgyorsítsa a szellemi fejlődést. Jézus elhatározta, hogy a földi küldetésével nem járul hozzá a makkabeusok uralmával járó csalódottság megisméltléséhez. Nem volt hajlandó lealjasítani az isteni sajátosságait azért, hogy ki nem érdemelt népszerűsége tegyen szert vagy politikai elismerést arasson. Nem tűrte el az isteni, teremtető energiának nemzeti hatalommá vagy nemzetközi tekintéllyé alakítását. A názáreti Jézus nem volt hajlandó kiegyezni a rosszal, még kevésbé volt hajlandó csatlakozni a bűnhöz. A Mester diadalmasan tett hűséget az Atya akarata mellett minden egyéb földi és világi megfontolással szemben.

9. Az ötödik elhatározás

^{136:9.1 (1521.4)} Miután a természeti törvényhez és a szellemi erőhöz való egyéni viszonyát illetően elhatározásra jutott a követendő irányelvek kérdéseiben, Jézus a figyelmét azon módszerek megválasztásának szentelte, melyeket az Isten országának hirdetésére és megalapítására kívánt alkalmazni. János már elkezdte a munkát; hogyan is vigye tovább ezt az üzenetet? Hogyan vegye át János küldetését? Miként szervezze meg a követőinek hatékony munkáját és okos együttműködését? Jézus most jutott el arra a végső elhatározásra, mely megtiltáná, hogy önmagát a zsidó Messiásnak tekintse, legalábbis nem annak a Messiásnak, aki akkoriban oly népszerű volt.

136:9.2 (1522.1) A zsidók olyan megszabadítót képzeltek el, aki csodás hatalommal érkezik Izráel ellenségeinek alávetésére és hogy a zsidókat a világ uraivá tegye, megszabadítsa őket a nélkülözéstől és az elnyomástól. Jézus tudta, hogy ez a remény sohasem fog valóra válni. Tudta, hogy a mennyország azzal van összefüggésben, hogy az emberek szívében legyőzessen a rossz, és hogy ez tisztán szellemi természetű dolog. Belegondolt abba, hogy mennyire tanácsos a szellemi országot ragyogó és káprázatos erőfelmutatással elhozni — és e terv kivitelezése megengedett lett volna és teljesen Mihály hatáskörébe tartozott volna — de végül úgy döntött, hogy elveti az efféle tervet. Nem akart kiegyezni Kaligasztia forradalmi módszereivel. Úgy nyerte meg magvában a világot, hogy alávetette magát az Atya akaratának, és elhatározta, hogy úgy fejezi be a művét, ahogy azt elkezdte, és az Ember Fiaként.

136:9.3 (1522.2) Nemigen tudjátok elképzelni, hogy mi történt volna az Urantián, ha ez az Isten-ember, aki ekkor elvben már minden mennybéli és földi hatalom birtokában volt, egyszer csak úgy dönt, hogy kibontja a főhatalom lobogóját, hogy hadrendbe állítja a csodatévő zászlóaljait! De nem akart megalkudni. Nem akarta szolgálni a rosszat, hogy abból nyerjen esetleges istenimádatot. Meg akart maradni az Atya akarata mellett. A figyelő világegyetemnek azt akarta hirdetni, „Imádjátok az Urat, az Isteneteket és csak neki szolgáljatok”.

136:9.4 (1522.3) Ahogy múltak a napok Jézus egyre tisztábban látta, hogy milyen igazság-kinyilatkoztatóvá is kell válnia. Érzékelte, hogy az Isten útja nem a könnyű út lesz. Kezdte felismerni, hogy az emberi tapasztalása hátralévő részének pohara talán keserű pohár lesz, de úgy döntött, hogy kiissza azt.

136:9.5 (1522.4) Még az emberi elméje is búcsúzik a dávidi királyséktől. Ez az emberi elme lépésről lépésre halad az isteni úton. Az emberi elme még kérdéseket fogalmaz meg, de már mindegyre elfogadja az isteni válaszokat, mint végső döntéseket a világban emberként megélt ezen egyesített életben, miközben mindegyre feltétel nélkül aláveti magát annak, hogy megcselekedje az Atya örökkévaló és isteni akaratát.

136:9.6 (1522.5) Róma a nyugati világ úrnője volt. Az Ember Fia itt az elszigeteltségben és e nagy jelentőségű elhatározásokra jutva a mennyei seregek feletti parancsnokságban, ő képviselte a zsidók utolsó esélyét a világmentesség megszerzésére; ám ez a földi zsidó ember, aki ilyen óriási bölcsességgel és hatalommal rendelkezett, nem volt hajlandó a világegyetemi felruházottságaihoz folyamodni sem saját maga nagyobb rangra emelése, sem a népének uralomra juttatása érdekében. Láttá, mondhatni, „e világ országait”, és megvolt a hatalma, hogy megszerezze azokat. Az edentiai Fenségesek minden ilyen hatalmat az ő kezébe adtak, de ő nem akarta azokat. A földi királyságok jelentéktelen dolgok voltak, semhogy felkeltették volna egy világegyetem Teremtőjének és Urának érdeklődését. Egy célja volt csupán, az Isten további kinyilatkoztatása az ember számára, az országnak, a mennyei Atya uralmának a megalapítása az emberek szívében.

136:9.7 (1522.6) Jézus visszataszítónak találta a csata, a harc és a mészárlás gondolatát; nem kért egyiktől sem. A Béke Hercegeként akart megjelenni a földön, hogy kinyilatkoztassa az Isten szeretetét. A megkeresztelkedése előtt újból visszautasította a zélóták ajánlatát, hogy lázadásra vezesse őket

a római elnyomók ellen. Most végső elhatározásra jutott azon írásokkal kapcsolatosan, melyeket az anyja tanított neki, mint: „Az Úr így szólt hozzám: »A Fiam vagy; ma adtam neked életet. Kérd tőlem, és örökségül adom neked a pogányokat és birtokodul a föld határait. Vasvesszővel verheted őket; mint a cserépedényt, összetörheted őket.«”

^{136:9,8 (1522,7)} A názáreti Jézus arra a következtetésre jutott, hogy e kijelentések nem órá vonatkoznak. Az Ember Fiának emberi elméje végre és véglegesen félresöpörte mindezeket a messiási kérdéseket és ellentmondásokat — a héber írásokat, a szülői felkészítést, az előéneklői tanítást, a zsidó várakozásokat és a nagyra törő emberi vágyakat; egyszer s mindenkorra döntött a pályája felől. Vissza fog térni Galileába és nyugodtan hozzáfog az ország hirdetéséhez és az Atyára (a Megszemélyesült Igazítóra) bízta a napi eljárás mód részleteinek kidolgozását.

^{136:9,9 (1523,1)} Ezekkel az elhatározásokkal Jézus méltó példát állított minden személy elé minden világon szerte egy hatalmas világegyetemben, mivel nem volt hajlandó anyagi próbákat alkalmazni a szellemi kérdések vizsgálatában, mivel elutasította, hogy kevélyen dacoljon a természeti törvényekkel. Ösztönző példát mutatott világegyetemi hűségből és erkölcsi nemességből is, amikor nem volt hajlandó földi hatalomhoz nyúlni a szellemi dicsőség bevezetéséhez.

^{136:9,10 (1523,2)} Ha az Ember Fiának voltak is kétségei a küldetését és annak természetét illetően, amikor a megkeresztelését követően felment a hegyekbe, már nem volt ilyen egy sem, amikor a visszavonultság és az elhatározások negyven napjának leteltét követően visszatért a társaihoz.

^{136:9.11 (1523.3)} Jézus programot dolgozott ki az Atya országának megalapítására. Nem fog gondoskodni a nép fizikai szükségleteinek kielégítéséről. Nem fog kenyeret osztani a sokaságnak, amint azt nem is olyan régen Rómában láthatta. Nem fogja felhívni magára a figyelmet csodatétellel, még akkor sem, ha a zsidók ilyesféle megszabadítót várnak. Nem fog törekedni arra sem, hogy politikai hatalom vagy világi erő felmutatása révén érje el a szellemi üzenet elfogadását.

^{136:9.12 (1523.4)} Azzal, hogy a közelgő ország előmozdításának e módszereit a várakozással teli zsidók szemében elutasította, Jézus bizonyossá tette, hogy ugyanezek a zsidók bizonyosan és véglegesen el fogják utasítani a hatalomra és az isteniségre irányuló minden igényét. Tudván mindezt, Jézus már régóta törekedett arra, hogy ne engedje a követőinek, hogy a Messiásként utaljanak rá.

^{136:9.13 (1523.5)} A nyilvános segédkezése alatt végig annak szükségességével szembesült, hogy három folyton visszatérő helyzetet kezeljen: az étel hangos követelése, a csodatettekhez való ragaszkodás és az a végső kérdés, hogy engedje meg a követőinek, hogy királlyá tegyék. De Jézus sohasem változtatta meg azokat a döntéseit, melyeket a perei hegyekben töltött elszigeteltség napjai alatt meghozott.

10. A hatodik elhatározás

^{136:10.1 (1523.6)} Ezen emlékezetes elvonulás utolsó napján, mielőtt elindult volna lefelé a hegyről, hogy csatlakozzon Jánoshoz és tanítványaihoz, az Ember Fia meghozta a végső döntését. Elhatározását e szavakkal közölte a Megszemélyesült Igazítójával, „És minden más dologban, miként az immár

rögzített elhatározások esetében is, fogadom, hogy az Atyám akaratának engedelmeskedni fogok”. Amint ezt elmondta, levonult a hegyről. Az arca ragyogott a szellemi diadal dicsőségétől és az erkölcsi teljesítménytől.

137. írás

Időzés Galileában

137:0.1 (1524.1) JÉZUS a Kr.u. 26. év február 23-án, szombat reggel lejött a hegyekből, hogy csatlakozzon János társaságához, mely Pellánál táborozott. Jézus egész napját a sokaságban elvegyülve töltötte. Segített egy fiúnak, aki egy esésben megsérült és egészen a közeli Pella faluig vitte, hogy ott biztonságban átadhassa a fiút a szüleinek.

1. Az első négy apostol kiválasztása

137:1.1 (1524.2) E szombaton János két vezető tanítványa sok időt töltött Jézussal. János összes követője közül egy András nevezetűre volt Jézus a legnagyobb hatással; ő kísérte el a pella úján, amikor a sérült fiút hazavitte. A János tábora felé vezető visszaúton számos kérdést tett fel Jézusnak, és mielőtt az úti céljukat elérték volna, megálltak egy rövid beszélgetésre, amely alatt András így szólt: „Figyeltelek téged, amióta Kapernaumba jöttél, és hiszem, hogy te vagy az új Tanító, és bár nem értem minden tanításodat, végképp eldöntöttem, hogy követlek téged; a lábadnál szeretnék ülni és meghallgatni a teljes igazságot az új országról.” Jézus szívből jövő bizonyossággal üdvözölte Andrást, mint az apostolai közül az első, azon tizenkét tagú csoportról volt szó, akiknek közre kellett működniük Istennek az emberek szívében megalapítandó új országával kapcsolatos munkában.

137:1.2 (1524.3) András csendes szemlélője és őszinte híve volt János munkájának, és volt neki egy igen talpraesett és lelkes fiútestvére, egy Simon nevezetű, aki János egyik legelső tanítványa volt. Nem volna tévedés azt állítani, hogy Simon volt János egyik fő támogatója.

137:1.3 (1524.4) Röviddel azután, hogy Jézus és András visszatért a táborba, András megkereste a testvérét, Simont, és félrehívva tájékoztatta arról, hogy saját elhatározásból fakadó döntéssel Jézust tekinti a nagy Tanítónak, és hogy felajánlotta neki, hogy a tanítványa lesz. Elmondta még azt is, hogy Jézus elfogadta a szolgálatra való jelentkezését és azt javasolta, hogy ő (Simon) hasonlóképpen forduljon Jézushoz és ajánlja fel neki, hogy csatlakozik az új ország szolgálatában álló közösséghez. Simon ezt mondta: „Amióta ez az ember eljött dolgozni a Zebedeus műhelybe, én hiszem, hogy Isten küldötte, de mi a helyzet Jánossal? Vajon elhagyjuk őt? Ez a helyénvaló lépés?” Erre aztán megegyeztek abban, hogy nyomban Jánoshoz mennek és megbeszélik vele a dolgot. Jánost elszomorította a gondolat, hogy két ügyes tanácsadóját és nagyon is ígéretes tanítványát elveszíti, azonban a kérdéseikre bátran így válaszolt: „Ez csak a kezdet; az én munkám rövidesen véget ér, és mi mindannyian az ő tanítványai leszünk.” Ezután András félrehívta Jézust és közölte vele, hogy a testvére maga is be szeretne lépni az új ország szolgálatába. Simont a második apostolaként üdvözölve Jézus ezt mondta: „Simon, a lelkesedésed dicséretes, de veszélyes dolog az országért dolgozni. Arra intelek, hogy vigyázz jobban arra, hogy mit mondasz. A nevedet pedig Péterre változtatom.”

137:1.4 (1525.1) A megsérült fiú szülei nagyon kérték Jézust, hogy töltsen náluk az éjszakát, hogy érezze otthon magát náluk, és Jézus meg is ígérte, hogy náluk éjszakázik. Mielőtt elbúcsúzott Andrástól és testvérétől, Jézus azt mondta, „Holnap korán reggel indulunk Galileába”.

137:1.5 (1525.2) Miután Jézus éjszakára visszatért Pellába, és miközben András és Simon még mindig arról beszélgetett, hogy az eljövendő ország felépítésében miféle szolgálat hárul rájuk, Jakab és János, a Zebedeus fiúk érkeztek a helyszínre, éppen akkor térvén vissza a Jézus utáni hosszú és eredménytelen hegyi keresgélésből. Megtudván Simon Pétertől, hogy belőle és fivéréből, Andrásból miként lett az új ország első két elfogadott bizalmasa, és hogy másnap indulnak is az új Mesterükkel Galileába, Jakab és János egyaránt elszomorodott. Ismerték Jézust már egy ideje, és szerették is. Sok napon át keresték a hegyekben, és most visszatérve arról kell értesülniük, hogy másokat részesített előnyben. Megkérdezték, hogy hová ment Jézus, és nyomban a megkeresésére indultak.

137:1.6 (1525.3) Jézus már aludt, amikor odaértek a házhoz, de felkeltették, ezt mondva: „Hogy lehet az, hogy míg mi, akik oly sokáig éltünk veled, a hegyekben kerestünk téged, te másokat részesítesz előnyben és Andrást és Simont választod első társaidul az új országban?” Jézus azt felelte nekik, „Csillapodjatok és tegyétek fel magatoknak a kérdést, »ki utasított benneteket arra, hogy az Ember Fia után kutassatok, amikor ő az Atya ügyében jár?«” Miután felidézték neki a hosszas keresgélést a hegyekben, Jézus további utasításokat adott: „Meg kell tanulnotok az új ország titkát a szívetekben és

nem a hegyekben keresni. Amit kerestetek az már jelen volt a lelketekben. Ti valóban a testvéreim vagytok — nem volt szükségetek arra, hogy elfogadjalak benneteket — ti már az országbeliek vagytok, bizakodjatok és készüljetez arra is, hogy másnap velünk jöttök Galileába.” János ezután még megkérdezte, „De Mester, vajon Jakab és én társaid leszünk-e az új országban éppen úgy, mint András és Simon?” És Jézus, kezét a két férfi vállára téve, azt mondta: „Testvéreim, ti már akkor velem voltatok az ország szellemében, mielőtt ők ketten a befogadásukat kérték volna. Nektek, testvéreim, nem kell engedélyt kérnetek az országba való belépéshez; ti már kezdettől fogva velem vagytok az országban. Az emberek előtt mások talán megelőznek benneteket, de a szívemben én már akkor számoltam veletek az ország tanácsaiban, amikor még fel sem merült bennetek a kérdés. Elsők lehettetek volna az emberek előtt, ha nem lettetek volna távol ama jó szándékú, ám önkényesen vállalt feladat miatt, hogy megkeressétek azt, aki nem vészett el. A közalgó országban ne foglalkozzatok az aggodalmatokat tápláló dolgokkal, hanem inkább mindenkor csak azzal törődjetez, hogy megcselekedjétek az Atya akaratát, aki a mennyben van.”

137:1.7 (1525.4) Jakab és János a dorgálást jó szívvel fogadta; soha többé nem irigykedtek Andrásra és Simonra. A két apostoltársukkal együtt felkészültek, hogy másnap reggel elinduljanak Galileába. E naptól fogva az apostol megnevezést arra alkalmazták, hogy megkülönböztessék a Jézus bizalmasaiból álló választott családot a hívő tanítványok hatalmas tömegétől, akik később Jézus mellé szegődtek.

^{137:1.8 (1525.5)} Aznap este Jakab, János, András és Simon megbeszélést tartott Keresztelő Jánossal, és a természetes júdeai próféta könnyes szemmel, de magabiztos hangon lemondott két vezető tanítványáról annak érdekében, hogy azok a közelgő ország galileai Hercegének apostolaivá lehessenek.

2. Fülöp és Nátániel kiválasztása

^{137:2.1 (1526.1)} Kr.u. 26. február 24-én vasárnap délelőtt Jézus elbúcsúzott Keresztelő Jánostól a Pella melletti folyószakasznál, és a húsvér testben nem is látta őt többé.

^{137:2.2 (1526.2)} Aznap, ahogy Jézus és a négy tanítvány-apostola elindult Galileába, nagy csődület támadt János követőinek táborában. Ekkor kezdett kialakulni az első nagy szakadás. Az előző napon János határozottan kijelentette Andrásnak és Ezrának, hogy Jézus a Megszabadító. András úgy döntött, hogy követi Jézust, Ezra azonban elutasította a szelíd természetű názáreti ácsot, kijelentve a társai előtt: „Dániel próféta azt mondja, hogy az Ember Fia mennyei felhőkkel érkezik, hatalomban és nagy dicsőségben. E galileai ács, ez a kapernaumi hajóépítő nem lehet a Megszabadító. Jöhet-e ilyen istenajándéka Názáretből? Ez a Jézus rokona Jánosnak, és a tanítónkat a nagy jó szívéen keresztül becsapták. Maradjunk közömbösek e hamis Messiással szemben.” Amikor János megdorgálta Ezrát e kijelentései miatt, Ezra sok tanítvánnyal félrevonult és sietve dél felé távozott. E csoport folytatta a keresztelest János nevében és később szakadár felekezetet alapítottak azokból, akik hittek Jánosban, de nem voltak hajlandók elfogadni Jézust. E csoportnak még a mai napig is létezik maradványa Mezopotámiában.

^{137:2.3 (1526.3)} Mialatt ilyen zavar forrt János követői körében, Jézus és a négy tanítvány-apostola már javában Galilea felé tartott. Mielőtt átkeltek a Jordánon, hogy Nain irányában jussanak el Názáretbe, Jézus, ahogy előretekintett, az úton meglátott egy bizonyos Fülöpöt, aki Betszaidából való volt, s aki egy barátjával közeledett feléjük. Jézus már korábbról ismerte Fülöpöt, és a négy új apostol is jól ismerte őt. Fülöp a Nátániel nevű barátjával Pellába tartott, Jánoshoz, hogy többet is megtudjon az Isten országának eljöveteléről, és nagyon örült a Jézussal való találkozásnak. Fülöp Jézus csodálója volt már azóta, hogy először járt Kapernaumban. De Nátániel, aki a galileai Kánában élt, nem ismerte Jézust. Fülöp előrement üdvözölni a barátait, miközben Nátániel lepihent egy út menti fa árnyékában.

^{137:2.4 (1526.4)} Péter félrevonta Fülöpöt és hozzáfogott, hogy elmesélje neki, hogy ők, s ezzel magára, Andrásra, Jakabra és Jánosra utalt, mind Jézus társai lettek az új országban és erősen biztatta Fülöpöt, hogy önként jelentkezzen a szolgálatra. Fülöp nehéz helyzetbe került. Mit tegyen most? Itt, mindenféle figyelmeztetés nélkül — a Jordán közelében lévő útfélen — most egy egész élet legfontosabb kérdése kívánt azonnali döntést. Ekkorra már elmélyült beszélgetésben volt Péterrel, Andrással, és Jánossal, miközben Jézus a Galileán keresztül vezető és a Kapernaumig tartó útjukat vázolta Jakab előtt. Végül András azt javasolta Fülöpnek, „Miért nem kérded meg a Tanítót?”

^{137:2.5 (1526.5)} Ekkor hirtelenül megvilágosodott Fülöp előtt, hogy Jézus valóban nagy ember, talán a Messiás, és úgy döntött, hogy e kérdésben Jézus döntésére hagyatkozik; és oda is ment

hozzá egyenest, és megkérdezte, „Tanító, menjek-e Jánoshoz vagy csatlakozzak a társaimhoz, akik téged követnek?” Jézus azt felelte, „Kövess engem!” Fülöp beleborzongott a Megszabadító megtalálásának bizonyosságába.

^{137:2.6 (1526.6)} Fülöp most jelezte a csoportnak, hogy maradjanak ott, ahol vannak, miközben visszasietett, hogy elsőként közölje a döntését barátjával, Nátániellel, aki még mindig egy eperfa alatt pihent, sok olyasmin jártatva az eszt, melyeket Keresztelő Jánosról, a közelgő országról és a várt Messiásról hallott. Fülöp e gondolatok közepette tört rá, azt kiáltva, „Megtaláltam a Megszabadítót, azt, akiről Mózes és a próféták írtak és akiről János beszélt.” Nátániel feltekintve megkérdezte, „Honnan való ez a tanító?” Fülöp azt válaszolta, „Ő a názáreti Jézus, Józsefnek, az ácsnak a fia, aki most Kapernaumban lakik.” És akkor, némiképp megrökönyödve, Nátániel azt kérdezte, „Jöhet ilyen jó dolog Názáretből?” Fülöp azonban, megragadva a karját, így szólt, „Gyere és nézd meg!”

^{137:2.7 (1527.1)} Fülöp Jézushoz vezette Nátánielt, aki az őszinte kétkedő arcára jóindulatúan tekintve így szólt: „Nézzétek, íme egy igazi izraelita, akiben nincs csalárdság. Kövess engem!” Fülöphöz fordulva Nátániel így szólt: „Igazad van. Ő valóban rendkívüli ember. Én is követni fogom, ha méltó vagyok rá.” Jézus helyeslően bólintva Nátánielnek újra azt mondta, „Kövess engem”.

^{137:2.8 (1527.2)} Jézus ekkorra a közeli társak jövőbeli testületének felével már rendelkezett, akik közül ötöt már valamivel korábbról ismert és ott volt egy idegen is, Nátániel. Most már késlekedés nélkül átkeltek a Jordánon és Nain városán keresztül aznap estére elérték Názáretet.

^{137:2.9 (1527.3)} Mindannyian Józsefnél, Jézus gyermekkori házában szálltak meg éjszakára. Jézus társai nemigen értették, hogy az újonnan meglelt tanítójuk miért fordít olyan nagy gondot arra, hogy megsemmisítse minden nyomát az írásainak, melyek a házban még megvoltak a tízparancsolat és más jelmondatok és mondások formájában. De ez a cselekedete, azzal együtt, hogy később sem látták írni soha — kivéve, amikor a porba vagy a homokba írt — nagy hatást gyakorolt a gondolkodásukra.

3. Látogatás Kapernaumban

^{137:3.1 (1527.4)} Másnap Jézus elküldte az apostolait Kánába, mert mindegyikük hivatalos volt a város egyik ismert fiatal nőjének esküvőjére, eközben Jézus arra készült, hogy rövid látogatást tesz az anyjánál Kapernaumban, és megáll Magadánban is, hogy meglátogassa az öccsét, Júdást.

^{137:3.2 (1527.5)} Mielőtt Názáretet elhagyták volna, Jézus új társai beszámoltak Józsefnek és Jézus többi családtagjának azokról a csodálatos eseményekről, melyek akkor már a közelmúlt részei voltak és szabadon kifejezésre juttatták azon meggyőződésüket, hogy Jézus a régóta várt megszabadító. Jézus családtagjai mindezt megvitatták, és József ezt mondta: „Végül is, talán igaza volt anyánknak — talán a mi különös fivérünk a jövő királya”.

^{137:3.3 (1527.6)} Júdás jelen volt Jézus megkeresztelésekor és Jakab nevű fivérével együtt komolyan hitt Jézus földi küldetésében. Bár Jakab és Júdás is nagyon elképedt a fivérük küldetésének természetén, az anyjukban feltámadt minden korábbi remény, hogy Jézus a Messiás, Dávid fia, és arra bátorította a fiait, hogy higgyenek abban, hogy a fivérük Izráel megszabadítója.

137:3.4 (1527.7) Jézus hétfő éjjel érkezett Kapernaumba, de nem a házukhoz ment, ahol Jakab és az anyja lakott; egyenesen Zebedeus otthonához tartott. Minden kapernaumi barátja nagy és kellemes változást tapasztalt nála. Újra viszonylag vidámnak látszott és úgy tűnt, hogy megint önmaga, mint amilyen a korábbi názáreti évek alatt volt. A megkeresztelését megelőző évek során, valamint a megkeresztelést közvetlenül megelőző és követő elvonulási időszakai alatt, egyre komolyabbá és zárkózottabbá vált. Most viszont mindenki számára egészen olyannak tűnt, mint a régi önmaga. Volt valami fenséges a tartásában és valami fennköltség a megjelenésében, de újra jókedvű és vidám volt.

137:3.5 (1528.1) Mária beleborzongott a kilátásokba. Várta, hogy Gábiel ígérete a beteljesüléshez közeledik. Arra számított, hogy egész Palesztina rövidesen felbolydul és megdöbben a fia ama csodás kinyilatkoztatásától, hogy ő a zsidók természetfeletti rendű királya. De mindazokra a kérdésekre, melyeket az anyja, Jakab, Júdas és Zebedeus tett fel neki, Jézus mosolyogva csak annyit válaszolt: „Jobb, ha még itt töltök némi időt; teljesítenem kell az Atyám akaratát, aki a mennyben van.”

137:3.6 (1527.9) Másnap, kedden, mind elmentek Kánába, Noémi esküvőjére, mely a következő napra volt tervezve. Jézus többszöri figyelmeztetése ellenére, miszerint senkinek ne beszéljenek róla „amíg el nem jön az Atya ideje”, a társai feltűnés nélkül, de kitartóan terjesztették annak hírét, hogy megtalálták a Megszabadítót. Mindegyikük erősen bízott abban, hogy Jézus a közelgő kánai menyegzőn belép a messiási szerepkörbe, és hogy ezt nagy hatalommal és fenséges

tündökletességgel teszi majd. Emlékeztek arra, hogy mit meséltek nekik a megkeresztelését kísérő jelenségekről, és hittek abban, hogy a jövőbeli földi pályáját természetfeletti csodák és csodás bizonyágtételek fogják jellemezni. Ennek megfelelően az egész vidék arra készült, hogy összegyűljön Kánában Noémi és Johab, Nátán fia esküvői ünnepén.

^{137:3,7 (1527.10)} Mária évek óta nem volt ilyen boldog. Abban a szellemben utazott Kánába, mint az anyakirálynő, aki a fia megkoronázását megy megtekinteni. Jézus családja és barátai tizenhárom éves kora óta nem látták Jézust ilyen jókedvűnek és boldognak, oly figyelmes és megértő volt a társai kívánságai és vágyai iránt, oly megkapóan rokonszenves. Így mind arról beszéltek egymás között, kis csoportokban, hogy vajon mi fog történni. Vajon mit fog tenni legközelebb e különös személy? Hogyan fogja elhozni az eljövendő ország dicsőségét? Mind beleborzongtak a gondolatba, hogy jelen lehetnek majd és láthatják Izráel Istene erejének és hatalmának kinyilatkoztatását.

4. A kánai menyegző

^{137:4.1 (1528.4)} Szerdán délre csaknem ezer vendég érkezett Kánába, több mint négyszer annyi, mint amennyit az esküvői ünnepségre meghívtak. A zsidóknál szokás volt szerdán tartani az esküvőt, és az esküvői meghívókat egy hónappal korábban küldték ki. A délelőtt és a kora délután folyamán a rendezvény inkább tűnt a Jézusnak szervezett nyilvános fogadásnak, mint esküvőnek. Mindenki üdvözölni akarta a már majdnem híres galileait, és ő igen szívélyesen viselkedett mindenkivel, fiatallal és öreggel, zsidóval és nem-zsidóval egyaránt.

Mindenki örült, amikor Jézus beleegyezett, hogy ő vezesse az esküvői menetet.

137:4.2 (1528.5) Jézus ekkor már teljes mértékben tudatában volt az emberi létének, az isteni előzetes létének és az egyesült és eggyé kapcsolódott emberi és isteni természete helyzetének. Bármely pillanatban tökéletes egyensúlyban volt képes belépni az emberi szerepébe vagy késlekedés nélkül felvenni az isteni természetének személyiségi előjogait.

137:4.3 (1528.6) A nap előrehaladásával Jézusban egyre jobban tudatosult, hogy az emberek arra számítanak, hogy valamilyen csodát tesz; még inkább felismerte, hogy a családja és a hat apostola arra vár, hogy ő valamilyen meglepő, természetfeletti megnyilatkozása révén bejelenti az ország eljövetelét.

137:4.4 (1529.1) Kora délután Mária magához hívta Jakabot és együtt mentek oda Jézushoz érdeklődni, hogy vajon megbízik-e bennük annyira, hogy tájékoztatja őket arról, hogy mikor és az esküvői szertartások mely részénél tervezi kijelenteni magáról, hogy ő a „természetfeletti rendű”. De amint felvetették ezeket a dolgokat Jézusnak, már látták, hogy kiváltották az órá jellemző felháborodást. Jézus csak ennyit mondott: „Ha szerettek engem, akkor várakozzatok velem, amíg megvárom az Atyám akaratát, aki a mennyben van”. De a szavaiban megbújó dorgálás kiült az arcára.

137:4.5 (1529.2) Az anyjának e kezdeményezése nagy csalódást okozott az emberi Jézusnak, és az anyja ezen ösztönző javaslatára adott saját válasza erősen kijózanította a tekintetben, hogy az istenisége bármilyen kifelé történő megmutatását megengedje magának. Ez éppen ama dolgok

közé tartozott, melyekről a hegyi magányában eldöntötte, hogy nem teszi meg. Mária néhány órára nagyon magába roskadt. Azt mondta Jakabnak: „Nem tudom megérteni őt; mit jelent mindez? Hát sosem lesz vége a furcsa viselkedésének?” Jakab és Júdás megpróbálta vigasztalni az anyjukat, miközben Jézus egy órára visszavonult. De aztán visszatért a társasághoz és újra jókedvű és vidám volt.

^{137:4.6 (1529.3)} Az esküvő várakozásteljes nyugalomban folyt le, de az egész szertartás úgy ért véget, hogy a tisztelt vendég nem mozdult, nem szólt egy szót sem. Aztán azt suttozták, hogy az ács és hajóépítő, akit János „a Megszabadítónak” nevezett, az esti ünnepek során, talán az esküvői estebédnél fog előlépni. De az ilyen megmutatkozással kapcsolatos minden várakozást hatásosan kitörölt a hat tanítvány-apostolának elméjéből az, amikor Jézus röviddel az esküvői estebéd előtt összehívta őket és nagyon komoly hangon így szólt: „Ne higgyétek, hogy azért jöttem ide, hogy csodát tegyek a kíváncsiak kielégítése vagy a kételkedők meggyőzése érdekében. Inkább azért vagyunk itt, hogy várakozzunk az Atyánk akaratára, aki a mennyben van.” De amikor Mária és a többiek látták a tanítványaival beszélgetni, teljesen meg voltak győződve arról, hogy valami rendkívüli dolog fog történni. Így ültek le az esküvői estebédhez és elmerültek az esti ünnep jó társaságának élvezetében.

^{137:4.7 (1529.4)} Az ifjú férj apja bőséges mennyiségben gondoskodott borról az esküvői ünnepségre meghívott vendégek számára, de hát honnan tudhatta volna, hogy a fia esküvője olyannyira kapcsolódni fog Jézusnak a messiási megszabadítóként várt megnyilvánulásához? Örült a megtiszteltetésnek, hogy a

vendégei között tudhatja az ünnepelt galileait, de még az esküvői estebéd vége előtt a szolgálói azt az aggasztó hírt hozták neki, hogy a bor kifogyóban van. Amikor az estebéd hivatalosan véget ért és a vendégek a kertben sétálgattak, a vőlegény anyja négyszemközt tudatta Máriával, hogy a bor elfogyott. Mária bizalmasan ezt mondta: „Ne aggódj — beszélek a fiammal. Segíteni fog rajtunk.” A néhány órával korábban tőle kapott feddés ellenére akart vele beszélni.

^{137:4.8 (1529.5)} Mária a názáreti családi életükben kialakult minden válsághelyzetben sok éven át Jézushoz fordult, így aztán természetes volt, hogy most is őrá gondoljon. Ezt a törekvő anyát azonban más dolgok is készítették, hogy ez alkalommal a legidősebb fiához folyamodjon. Ahogy Jézus ott állt egymagában a kert egyik sarkában, az anyja odament hozzá, s így szólt, „Fiam, nincs már boruk.” Jézus így válaszolt, „Jóasszony, mi dolgom nekem ezzel?” Erre Mária azt mondta, „De én hiszem, hogy eljött a te időd; nem segítesz nekünk?” Jézus válaszul így szólt: „Újból elmondom, hogy én nem ilyen dolgok megtételére jöttem. Miért zaklatsz engem ilyesmikkel?” Ekkor Mária sírva fakadt és könyörgött neki, „De fiam, én megígértem nekik, hogy segíteni fogsz; kérlek, nem tudnál mégis tenni valamit értem?” Jézus erre azt mondta: „Asszony, miért kell neked ilyen ígéreteket tenned? Ügyelj arra, hogy ez többet ne forduljon elő. Minden dologban várnunk kell a mennyei Atya akaratára.”

^{137:4.9 (1530.1)} Mária, Jézus anyja összetört; megdöbbsent. Ahogy ott állt előtte, dermedten, könnyek gördültek le az arcán, és Jézus emberi szívét elöntötte az asszony iránti részvét, aki a húsvér testben szülője volt; és előrehajolt, kezét gyöngéden a fejére

téve ezt mondta: „Ugyan, Mária anyám, ne szomorkodj az én keménynek tűnő szavaim miatt, hisz nem mondtam-e neked már sokszor, hogy én csak azért jöttem, hogy megcselekedjem a mennyei Atyám akaratát? Nagy örömmel tenném meg, amit kérsz tőlem, ha az részét képezné az Atyám akaratának —” és Jézus itt megállt, habozott egy pillanatra. Úgy tűnt, hogy Mária érzi, hogy valami történik. Felegyenesedett, átkarolta Jézus nyakát, megcsókolta őt, és szaladt is a szolgálók részlege felé, s azt mondta, „Amit az én fiam mond, azt tegyétek meg”. De Jézus nem mondott semmit. Most értette meg, hogy már így is túl sokat mondott — vagyis inkább túl sokat gondolt kíváncsian.

137:4.10 (1530.2) Mária ujjongott örömeiben. Azt nem tudta, hogy miként lesz bor, de magabiztosan hitt abban, hogy végül mégiscsak meggyőzte az elsőszülött fiát, hogy nyilvánítsa ki a tekintélyét, hogy merjen előállni és merje vállalni a helyzetét és mutassa meg a messiási hatalmát. Bizonyos világegyetemi hatalmak és személyiségek jelenléte és társulása miatt, melyekről a jelenlévők közül senkinek sem volt tudomása, Máriának nem kellett csalódnia. A Mária által akart bor, és amelyet Jézus, az Isten-ember emberséges rokonszenvvel kívánt, rövidesen rendelkezésre állt.

137:4.11 (1530.3) A közelben állt hat vizes kőedény, színültig tele vízzel, egyenként mintegy hetven liter mennyiségben. E vizet később akarták felhasználni az esküvői szertartás megtisztulási záróeseményei során. Most a szolgálóknak a nagy kőedények körüli sürgése, melyet az anyja buzgón irányított, vonta magára Jézus figyelmét, és amint odalépett, észrevette, hogy a korsókkal bort mernek azokból.

137:4.12 (1530.4) Jézus lassan megértette, hogy mi történt. A kánai esküvői ünnepségen minden jelenlévő közül Jézus lepődött meg a legjobban. Mások számítottak arra, hogy csodát fog tenni, de ő éppen azt nem akarta. Az Ember Fia felidézte magában a Megszemélyesült Gondolatigazító intelmét, melyet a hegyekben kapott tőle. Felidézte, hogy az Igazító hogyan figyelmeztette őt arra, hogy sem hatalom, sem személyiség nem képes megfosztani a teremtői előjogaitól az időtől függetlenül. Ez alkalommal erőtér-átalakítókat, közteslényeket és minden egyéb szükséges személyiséget hívtak össze a víz és a többi szükséges elem közelében, és a Világegyetem Teremtő Urának kifejezett kívánsága mellett már nem volt mód arra, hogy a bor pillanatszerűen meg ne jelenjen. Ennek bekövetkezése kétszeresen is bizonyos volt, hiszen a Megszemélyesült Igazító jelezte, hogy a Fiú kérésének teljesítése semmilyen tekintetben nem ellentétes az Atya akaratával.

137:4.13 (1530.5) De ez semmilyen értelemben nem volt csoda. Nem szegtek meg természeti törvényt, nem érvénytelenítettek ilyet, és még csak meg sem haladtak. Semmi más nem történt, mint az idő kiküszöbölésére került sor a bor elkészítéséhez szükséges vegytani elemek mennyei összeállításával összefüggésben. Kánában ez alkalommal a Teremtő közvetítői éppen úgy készítették el a bort, ahogy azt a szokásos természetes folyamatok révén is teszik, kivéve, hogy ekkor az időtől függetlenül tették, valamint a szükséges vegyi összetevők térbeli összegyűjtése esetében emberfeletti közvetítők beavatkozására került sor.

137:4.14 (1531.1) Nyilvánvaló volt továbbá az is, hogy ennek az úgynevezett csodának a kivitelezése nem állt ellentétben a paradicsomi Atya akaratával, különben nem ment volna végbe, hiszen Jézus már korábban alávetette magát minden dologban az Atya akaratának.

137:4.15 (1531.2) Amint a szolgálók kimerték ezt az új bort és odavitték a násznagyhoz, az „ünnep urához”, és amikor az megízlelte, magához hívta az ifjú férjet, s így szólt: „Az a szokás, hogy először a jó bort hozzák ki, és amikor a vendégek már jól berúgtak, akkor állnak elő a gyengébb termésből készült borral; de te a legjobb bort az estebéd legvégére tartogattad.”

137:4.16 (1531.3) Mária és Jézus tanítványai nagyon örvendtek az állítólagos csodának, melyről úgy gondolták, hogy Jézus szándékosan vitte véghez, Jézus azonban visszavonult a kert egyik csendes szegletébe és mélyen elgondolkodott a néhány pillanattal korábban lejátszódott dolgokon. Végül úgy döntött, hogy e mellékeseményre az adott körülmények között neki személyesen nem volt befolyása, és mivel az nem is volt ellentétes az Atya akaratával, elkerülhetetlenül bekövetkezett. Amikor visszatért az emberek közé, azok már bámulták őt; mind hitték, hogy ő a Messiás. De Jézus igencsak összezavarodott, tudván, hogy csak ama szokatlan történés miatt hisznek benne, melynek véletlenül a szemtanúi voltak. Jézus megint visszavonult egy időre a tetőre, hogy mindezt átgondolja.

137:4.17 (1531.4) Jézus most már teljesen megértette, hogy állandóan résen kell lennie, nehogy a rokonszenvnek és a sajnálatnak engedve ilyesmi még egyszer megtörténjen. Mindazonáltal sok

hasonló esemény történt, mielőtt az Ember Fia végleg búcsút vett a húsvér testbeli halandói életétől.

5. Visszatérés Kapernaumba

^{137:5.1 (1531.5)} Bár a vendégek közül sokan az esküvői ünnepségek teljes hetére ottmaradtak, Jézus az újonnan kiválasztott tanítvány-apostolaival — Jakabbal, Jánossal, Andrással, Péterrel, Fülöppel és Nátániellel — másnap már korán reggel elindult Kapernaumba, úgy távoztak, hogy senkitől sem köszöntek el. Jézus családja és minden kánai barátjuk igen vigasztalan volt, hogy Jézus oly hirtelenül eltávozott, és Júdás, Jézus legfiatalabb öccse el is indult a keresésére. Jézus és apostolai egyenesen Zebedeus betszaidai otthonába tartottak. Az út során Jézus sok fontos dologról beszélgetett az újonnan választott társaival a közelgő ország kapcsán és különösen arra intette őket, hogy ne említsék a víz borrá változását. Arra is figyelmeztette őket, hogy a jövőbeni munkájuk során kerüljék Szeforisz és Tibériás városát.

^{137:5.2 (1531.6)} Az aznapi estebéd után, Zebedeus és Szalómé otthonában került sor Jézus egész földi pályája során az egyik legfontosabb beszélgetésre. E megbeszélésen csak a hat apostol volt jelen; Júdás már csak akkor érkezett, amikor a megbeszélés a végéhez ért. E hat kiválasztott mondhatni úgy utazott Jézussal Kánából Betszaidába, hogy majd kibújt a bőréből. Mindannyiukat felvillanyozta a várakozás és beleborzongtak a gondolatba, hogy az Ember Fia őket választotta közeli társaiként. De amikor Jézus hozzáfogott, hogy világosan elmagyarázza nekik, hogy kicsoda is ő és mi is az ő küldetése a földön, és hogy az miként végződhet, mind megdöbbentek. Nem tudták felfogni amit mond. Elakadt a

szavuk; még Péter is leírhatatlanul magába roskadt. Csak a megfontolt András mert felelni Jézus szavaira. Amikor Jézus felfogta, hogy nem értik az üzenetét, amikor látta, hogy a zsidó Messiásról általuk alkotott fogalmak milyen mélyen gyökereznek, aludni küldte őket, s ő maga sétálni és beszélgetni indult a testvérével, Júdással. Mielőtt Júdás búcsút vett volna Jézustól, sok érzéssel a hangjában ezt mondta: „Atyai bátyám, én sohasem értettelek téged. Nem tudom bizonyosan, hogy vajon az vagy-e, akiről az anyánk tanított nekünk, és nem teljesen értem az eljövendő országot sem, de azt tudom, hogy te Isten nagy embere vagy. Hallottam a hangot a Jordánnál, és hiszek benned, nem számít, hogy ki vagy.” És amint így szólt, el is indult hazafelé, a magadáni otthonába.

^{137:5.3 (1532.1)} Azon az éjszakán Jézus nem aludt. Az esti pokrócait magára terítve a tóparton üldögélt, és a következő nap hajnaláig mélyen elmerült a gondolataiban. Az ellazult elmélyedéssel töltött éjszaka hosszú órái alatt Jézus világosan megértette, hogy sohasem lesz képes a követőit rábírni arra, hogy másnak lássák, mint a régóta várt Messiásnak. Végre felismerte, hogy nincs más módja az országról szóló üzenet hirdetésének, mint beteljesíteni János jövendölését és olyanként fellépni, mint akit a zsidók várnak. Mindent egybevetve, bár ő nem a Dávid-fajta Messiás volt, mégis a régi idők inkább szellemi beállítottságú látói által tett látnoki kijelentések beteljesülését jelentette. Ettől kezdve többé már sohasem tagadta teljesen, hogy ő volna a Messiás. Úgy döntött, hogy e bonyolult helyzet végső megoldását az Atya akaratának munkálására bízza.

^{137:5.4 (1532.2)} Másnap reggel Jézus a reggelinél csatlakozott a barátaihoz, de örömtelen társaság volt ez. Jézus beszélgetett

velük és az étkezés végén maga köré gyűjtötte őket, mondván: „Az Atyám akarata, hogy egy darabig a környéken maradjunk. Hallottátok Jánostól, hogy ő azért jött, hogy előkészítse a terepet az ország eljöveteléhez; ezért a mi dolgunk az, hogy megvárjuk János tanhirdetői működésének kiteljesedését. Amint az Ember Fiának előfutára végzett a feladatával, akkor kezdjük meg mi az országról szóló jó hír terjesztését.” Arra utasította az apostolait, hogy térjenek vissza a halászhálóikhoz, míg ő elmegy Zebedeushoz a hajóépítő-műhelybe, s megígérte, hogy másnap találkoznak a zsinagógában, ahol beszélni fog, továbbá megbeszélte velük egy találkozót annak a szombatnak a délutánjára.

6. Egy szombati nap történései

^{137:6.1 (1532.3)} Jézusnak a megkeresztelését követő első nyilvános szereplésére a kapernaumi zsinagógában került sor, Kr.u. 26. március 2-án, szombaton. A zsinagóga zsúfolásig telve volt. A jordánbeli keresztelestről szóló híreket most már kiegészítették a vízzel és a borral kapcsolatos kánai hírek. Jézus megtiszteltetésből külön helyre ültette a hat apostolát, és ott ült velük két húsvér testbeli testvére, Jakab és Júdás is. Anyja, aki az előző estén tért vissza Jakabbal Kapernaumba, szintén jelen volt, és a zsinagóga nők számára fenntartott részében foglalt helyet. Az egész közönség tűkön ült; arra számítottak, hogy a természetfeletti hatalom valamilyen rendkívüli megnyilvánulásának lesznek szemtanúi, mely kellő bizonyíték volna annak természetére és fennhatóságára, aki aznap beszélni fog hozzájuk. De csalódniuk kellett.

^{137:6.2 (1532.4)} Amikor Jézus felállt, a zsinagóga vezetője átnyújtotta neki az írásokat tartalmazó tekercset, és Jézus Ésaías prófétától

olvasott: „Ezt mondja az Úr: »Az ég a királyszékem, és a föld a lábam zsámolya. Miféle házat építhetnétek nekem? Milyen helyet lakhelyemül? Hiszen mindezt az én kezem alkotta« mondja az Úr. »De erre az emberre tekintek, tekintetem azon pihen, aki alázatos és bűnbánó szellemű, és aki remegve féli szavam.« Halljátok meg az Úr szavát, ti, akik megremegtek a szavára: »A testvéreitek gyűöltek benneteket és a nevemért kitesztették benneteket.« Mutassa meg dicsőségét az Úr. Örömben tűnjön fel előttetek, és mindenki más szégyenben marad. Egy hang szól a város felől, zúgás a templom felől, az Úr szava hallatszik: »Mielőtt vajúdott volna, már szült is; mielőtt rájöttek volna a szülés fájdalmai, fiúgyermeknek adott életet.« Ki hallott valaha ilyesmit? Jöhet-e világra egy ország egyetlen nap alatt? Vagy megszülethet-e egy nemzet egy pillanat alatt? Mert ezt mondja az Úr: »Íme, kiárasztom a békét, mint folyamot, és még a nem-zsidók dicsősége is olyan lesz, mint a megáradt patak. Mint a fiút, akit anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én is titeket. És Jeruzsálemben leltek vigasztalást. S e dolgok láttán örülni fog szívetek.«”

137:6.3 (1533.1) Amint befejezte a felolvasást, Jézus visszaadta a tekercset az őrzőjének. Mielőtt leült volna, egyszerűen ennyit mondott: „Legyetek türelemmel és meglátjátok az Isten dicsőségét; éppen így lesz ez mindazokkal, akik most velem vannak és megtanulják megcselekedni az Atyám akaratát, aki a mennyben van.” Az emberek hazamenvén azt találgatták, hogy mindennek mi lehet a jelentése.

137:6.4 (1533.2) Azon a délutánon Jézus és apostolai, valamint Jakab és Júdás hajóba ültek és a part mentén eveztek egy darabig, ahol

aztán lehorgonyoztak, miközben Jézus az eljövendő országról beszélt nekik. Most többet értettek belőle, mint csütörtök éjjel.

137:6.5 (1533.3) Jézus arra utasította őket, hogy végezzék a megszokott feladataikat, amíg „az ország ideje el nem érkezik”. A bátorításukra azzal akart példát mutatni, hogy visszatér a hajóépítő-műhelybeli rendszeres munkához. Annak magyarázatául, hogy miért kell esténként három órát tanulással és felkészüléssel tölteniük a jövőbeni munkájuk érdekében, Jézus hozzátette: „Mindannyian a környéken maradunk, amíg az Atya el nem rendeli, hogy hívjalak titeket. Mindegyikötöknek most vissza kell térnie a megszokott munkájához, mintha mi sem történt volna. Senkinek ne beszéljetekek rólam és emlékezzetekek arra, hogy az országomnak nem zajjal és ragyogással kell beköszöntenie, hanem inkább olyan nagy változáson keresztül kell eljönnie, melyet az Atyám akarata munkál ki a szívetekben és azoknak a szívében, akik felhívást kapnak a hozzátok való csatlakozásra az ország tanácsaiban. Most a barátaim vagytok; bízom bennetek és szeretlek titeket; rövidesen a bizalmas társaim lesztek. Legyetek türelemmel, legyetek szelídek. Mindig engedjetekek az Atya akaratának. Álljatekek készen az ország hívására. Mialatt megtapasztaljátok a nagy örömet az Atyám szolgálatában, fel kell készülnötekek a bajra is, mert figyelmeztetekek bennetekek, hogy sokan csak sok szorongatás közepette lépnek be az országba. De akik megtalálták az országot, azoknak az öröme teljes lesz, és az egész föld boldog embereinek fogják hívni ötekek. De ne áltassatekek magatekek hamis reményekkel; a szavaim megrengetik a világot. Még ti, barátaim, ti sem fogjátok fel teljesen, hogy mit beszélek a háborgó lelletekeknek. Féltreértés ne essék; egy jelet kereső nemzedék érdekében

fogunk munkához. Csodatételt követelnek majd annak bizonyítékául, hogy én az Atya küldötte vagyok, és az Atyám szeretetének kinyilatkoztatásában nem egykönnyen fogják felismerni a küldetésemre szóló meghatalmazásokat.”

^{137:6,6 (1533,4)} Azon az estén, amikor visszatértek a partra, mielőtt elindultak volna a dolgukra, Jézus, aki a vízparton állt, így imádkozott: „Atyám, köszönöm e kicsinyeket, akiknek bár vannak kétségeik, de már most hisznek. Az ő érdekükben tértem el a te akaratod megcselekedésétől. Most azt kívánom, hogy tanuljanak meg egygyé lenni, éppen úgy, ahogy mi is egyek vagyunk.”

7. Négyhónapos felkészülés

^{137:7,1 (1533,5)} Négy hosszú hónapon — márciuson, áprilison, májuson és júniuson — át folytatódott az ottlétük; Jézus száznál is több hosszú és komoly, de azért derűs és örömteli összejövetelet tartott e hat társával és a saját öccsével, Jakabbal. A családtagjai betegeskedése miatt Júdás ritkán tudott részt venni ezeken az órákon. Jakab, Jézus öccse, nem vesztette el a belévetett hitet, ám Mária a késedelem és a tétlenség hónapjai alatt csaknem lemondott minden reményről a fiával kapcsolatban. A hite, mely oly magasán szárnyalt Kánában, most újra alacsony szintekre süllyedt. Csak az oly sokszor ismételt kifakadásaihoz jutott vissza: „Nem tudom megérteni őt. Nem tudom megérteni, hogy mindez mit jelent.” Jakab felesége azonban sokat tett Mária bátorságának felélesztése érdekében.

^{137:7,2 (1534,1)} Végig a négy hónap alatt e hét hívő, közöttük a vér szerinti testvére, jobban megismerte Jézust; kezdtek

hozzászokni a gondolathoz, hogy az Isten-emberrel együtt éljenek. Bár rabbinak szólították, megtanulták, hogy ne tartsanak tőle. Jézus rendelkezett azzal a páratlan személyes bájjal, mely képessé tette arra, hogy úgy éljen közöttük, hogy az istenisége nem ijesztette meg őket. Tényleg könnyűnek találták, hogy „az Isten barátai” legyenek, annak az Istennek, aki a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesült. E várakozás komoly megmérettetés volt az egész hívőcsoportnak. Semmi, de semmi csodás dolog nem történt. Nap mint nap a szokásos munkájukat végezték, s éjszakánként Jézus lábánál ültek. Az ő páratlan személyisége tartotta őket együtt, valamint a kegyes szavai, melyeket estéről estére hozzájuk intézett.

137:7.3 (1534.2) A várakozás és a tanítás ezen időszakában különösen Simon Péter számára volt nehéz. Több alkalommal is megpróbálta meggyőzni Jézust, hogy kezdjenek hozzá az országról szóló hitszónoklathoz Galileában, még mialatt János Júdeában folytatja a tan hirdetését. Ám Jézus válasza Péternek mindegyre ez volt: „Légy türelemmel, Simon. Mutass előrehaladást. Nem lehetünk eléggé felkészültek, amikor az Atya szólít.” Néha András a maga érett, bölcselői tanácsaival nyugtatta Pétert. Andrásra óriási hatást gyakorolt Jézus emberi közvetlensége. Soha nem unta meg szemlélni azt, hogy aki képes olyannyira közel élni Istenhez, az miként lehet olyan barátságos és előzékeny az emberekkel.

137:7.4 (1534.3) Ezen időszak alatt Jézus csupán kétszer beszélt a zsinagógában. E sokheti várakozás végére a megkereszteléséről és a kánai borrról szóló beszédek már kezdtek lecsendesedni. Jézus gondoskodott arról, hogy ebben

az időszakban ne történhessék több látszólagos csoda. De bármily csendben éltek is Betszaidában, a Jézus furcsa cselekedeteivel kapcsolatos beszámolók eljutottak Heródes Antipászhoz, aki aztán kémeket küldött Jézus szándékának kiderítésére. Ám Heródest jobban aggasztotta János tevékenysége. Úgy döntött, hogy békén hagyja Jézust, akinek tevékenysége csendben folytatott tovább Kapernaumban.

137:7.5 (1534.4) E várakozás alatt Jézus megpróbálta megtanítani a társainak, hogy milyen hozzáállást tanúsítsanak a különféle palesztinai vallási csoportok és politikai pártok iránt. Jézus mindig azt mondta, „Arra törekszünk, hogy mindet megnyerjük, de mi egyik sem vagyunk közülük.”

137:7.6 (1534.5) Az írástudókat és a rabbikat együtt farizeusoknak nevezték. Magukra úgy utaltak, mint „társakra”. Sok tekintetben ők voltak a haladó csoport a zsidók körében, sok olyan tanítást is elfogadtak, melyek nem voltak benne egyértelműen a héber írásokban, mint például a holtak feltámadásába vetett hit, mely tantételt csak egy későbbi próféta, Dániel említette.

137:7.7 (1534.6) A szadduceusok csoportját a papság és bizonyos jó módú zsidók alkották. Ők nem tekintették olyan fontosnak a törvény aprólékos végrehajtását. A farizeusok és a szadduceusok valójában inkább vallási pártok voltak, mintsem szakadár felekezetek.

137:7.8 (1534.7) Az esszéusok igazi vallási szakadár felekezetet alkottak, eredetük a makkabeus felkelés idejére nyúlt vissza, s akiknek a követelményei némely tekintetben nagyobbak voltak a farizeusokénál. Felvettek sok perzsa hiedelmet és szokást,

testvériségben éltek rendházakban, tartózkodtak a házasságtól, és mindenük közös volt. Az angyalokról szóló tanítások terjesztésére szakosodtak.

^{137:7.9 (1535.1)} A zélóták heves vérmérsékletű zsidó hazafiak csoportja volt. Amellett érveltek, hogy bármilyen módszer alkalmazása igazolható a római igából való megszabadulásért vívott küzdelemben.

^{137:7.10 (1535.2)} A Heródes-pártiak tisztán politikai párt volt, mely a római uralomtól való közvetlen megszabadulásnak a heródesi uralkodóház visszaállítása révén való elérését hirdette.

^{137:7.11 (1535.3)} Palesztina kellős közepén éltek a szamaritánusok, akikkel „a zsidók nem érintkeztek”, függetlenül attól, hogy ők a zsidó tanításokhoz sokban hasonló nézetekkel rendelkeztek.

^{137:7.12 (1535.4)} Mindezek a pártok és szakadár felekezetek, beleértve a kisebb nazireus testvériséget is, hittek a Messiás valamikori eljövételében. Mindannyian egy nemzeti megszabadítót vártak. Jézus azonban nagyon határozottan világossá tette, hogy ő és a tanítványai nem fognak szövetségesül szegődni ezen elméleti vagy gyakorlati tanítási irányzatok egyikéhez sem. Az Ember Fiának nem volt rendeltetése, hogy nazireussá vagy esszénussá váljon.

^{137:7.13 (1535.5)} Jézus később arra utasította apostolait, hogy miként János, hirdessék az evangéliumot és oktassák a híveket, de a hangsúlyt a „mennyországra vonatkozó jó hír” terjesztésére helyezte. Mindig a társai elméjébe véste, hogy „mutassanak szeretetet, könyörületet és rokonszenvet”. Már korán azt tanította a követőinek, hogy a mennyország nem más, mint az

Istennek az emberek szívében való megkoronázásával összefüggésbe hozható szellemi tapasztalás.

^{137:7.14 (1535.6)} Így töltötték az időt, mielőtt a tevékeny nyilvános tanhirdetéshez hozzáfogtak volna, Jézus és a hetek minden héten két estét a zsinagógában, a héber írások tanulmányozásával töltöttek. A későbbi évek során, a sok feladattal járó nyilvános munka időszakait követően az apostolok mindig úgy emlékeztek vissza e négy hónapra, mint a Mesterrel való együttlétük legértékesebb és leghasznosabb időszakára. Jézus minden olyasmit megtanított ezeknek az embereknek, amit csak be tudtak fogadni. Nem követte el azt a hibát, hogy túl sokat tanítson. Nem akart zavart okozni azzal, hogy a felfogóképességüket messze meghaladó igazságot mutat meg nekik.

8. Beszéd az Országról

^{137:8.1 (1535.7)} Június 22-én szombaton, röviddel az első tanhirdető vándorútjuk megkezdése előtt és nagyjából tíz nappal János bebörtönzése után, Jézus immár másodszor foglalta el a zsinagóga szószékét azóta, hogy az apostolait Kapernaumba hozta.

^{137:8.2 (1535.8)} Néhány nappal „Az Országról” szóló hitszónoklat előtt, amint Jézus éppen a hajóépítő-műhelyben dolgozott, Péter hírt hozott János letartóztatásáról. Jézus egyből letette a szerszámait, levette a kötényét és így szólt Péterhez: „Eljött az Atya ideje. Készüljünk fel az országról szóló örömhír terjesztésére!”

137:8.3 (1535.9) Jézus az utolsó munkáját az ácspad mellett Kr.u. 26. június 18-án, ezen a kedden végezte. Péter futva távozott a műhelyből és a délután közepére össze is gyűjtötte minden társát, és a parton egy ligetben hagyva őket elindult Jézus keresésére. De nem talált rá, mert a Mester egy másik ligetbe vonult imádkozni. Nem is látták egészen késő estig, amikor is Jézus visszatért Zebedeus házához és ételt kért. Másnap elküldte Jakab öccsét, hogy kérjen engedélyt arra, hogy a következő szombaton szólhasson a zsinagógában. A zsinagóga vezetője nagyon örült, hogy Jézus újból hajlandó istentiszteletet vezetni.

137:8.4 (1536.1) Mielőtt elmondta volna ezt az emlékezetes hitszónoklatot az Isten országáról, mely a nyilvános pályájának első komolyabb előhangja volt, Jézus ezeket a részeket olvasta fel az írásokból: „Papok országa lesztek számomra, szent nép. Jahve a bíránk, Jahve a törvényhozónk, Jahve a királyunk; ő ment meg minket. Jahve az én királyom és az Istenem. Nagy király ő az egész föld felett. Ebben a királyságban szeretet van Izráel felett. Áldott legyen az Úr dicsősége, mert ő a mi Királyunk.”

137:8.5 (1536.2) Amikor befejezte a felolvasást, Jézus ezt mondta:

137:8.6 (1536.3) „Azért jöttem, hogy hirdessem az Atya országának építését. Ez az ország magába foglalja majd az istenimádó lelkeit zsidóknak és nem-zsidóknak, gazdagoknak és szegényeknek, szabadoknak és rabszolgáknak, mert az én Atyám nem tesz különbséget a személyek között; az ő szeretete és könyörülete mindre kiterjed.

^{137:8.7 (1536.4)} A mennyei Atya elküldi a szellemét, hogy az emberek elméjében lakozzon, és amikor befejezem a munkámat a földön, hasonlóképpen az Igazság Szelleme is kiárad majd minden húsvér testre. Az Atyám szelleme és az Igazság Szelleme bevezet benneteket a szellemi megértés és az isteni igazságosság közelgő országába. Az én országom nem e világi. Az Ember Fia nem fog seregeket csatára vezetni a hatalom királyszékének vagy a világi dicsőségű királyságnak a megalapítására. Amikor elérkezik az én országom, úgy fogjátok ismerni az Ember Fiát, mint a Béke Hercegét, az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását. Ennek a világnak a gyermekei e világi országok megalapításáért és gyarapításáért harcolnak, de az én tanítványaim az erkölcsi döntéseik és a szellemi győzelmeik révén lépnek be a mennyországba; és ha egyszer oda belépnek, örökre, igazságosságra és örök életre lelnek.

^{137:8.8 (1536.5)} Akik elsősorban arra törekednek, hogy belépjenek az országba, s imígyen fognak hozzá az Atyáméhoz hasonló nemes jellem építéséhez, azok rövidesen szert tesznek minden másra, ami még szükséges. De teljes őszinteséggel mondom nektek: hacsak nem törekedtek az országba való belépésre a kisgyermek hitével és hívő bizalmával, semmiképp nem nyertek bebocsátást.

^{137:8.9 (1536.6)} Ne tévesszenek meg azok, akik odajönnek és azt mondják, itt van az ország vagy ott van az ország, mert az Atyám országának nincs köze látható és anyagi dolgokhoz. Ez az ország már most is közöttetek van, mert ahol az Isten szelleme tanítja és vezeti az ember lelkét, ott valóban ott van a

mennyország. Az Isten ezen országa a Szent Szellemben való igazságosság, béke és öröm.

137:8.10 (1536.7) János valóban a bűnbánat zálogául és a bűneitek megbocsátásáért keresztelt meg benneteket, de amikor beléptek a mennyországba, a Szent Szellemmel keresztelkedtek meg.

137:8.11 (1536.8) Az Atyám országában nem lesz sem zsidó, sem nem-zsidó, csak a szolgálaton keresztüli tökéletességet keresők, mert kijelentem, hogy annak, aki az Atyám országában nagy akar lenni, előbb mindenkit szolgálnia kell. Ha hajlandók vagytok a társaitok szolgálatára, akkor ti is ott fogtok ülni mellettem az országomban, éppen úgy, ahogy a teremtményhez hasonló alakban való szolgálatom után magam is rövidesen ott fogok ülni az Atyámmal az ő országában.

137:8.12 (1536.9) Ez az ország olyan, mint a mező jó talajában növekvő mag. Nem gyorsan hoz érett gyümölcsöt. Eltelik némi idő az országnak az emberi lélekben való felállítása és azon óra között, amikor az ország az örökkévaló igazságosságtól és az örök üdvözüléstől teljesen gyümölcsbe borul.

137:8.13 (1536.10) Ez az ország, melyet hirdetek nektek, nem a hatalom és a bőség uralma. A mennyország nem ételről és italról szól, hanem az egyre igazságosabb és mind örömtelibb módon megélt életről a mennyei Atyám egyre tökéletesebb szolgálatában. Mert nem mondta-e az Atya a világon élő gyermekeiről, »Azt akarom, hogy végül tökéletesek legyenek, éppen olyan tökéletesek, mint én.«

137:8.14 (1537.1) Azért jöttem, hogy az országról szóló örömteli híreket hirdessem. Nem azért jöttem, hogy növeljem azok

nehéz terheit, akik ezen országba be akarnak lépni. Én az új és jobb utat hirdetem, és isteni nyugalmat élveznek majd azok, akik be tudnak lépni a közelgő országba. Bármibe kerül is a világ dolgaiban mérve, bármekkora árat fizettek a mennyországba való belépésért, sokszor több örömet és szellemi fejlődést nyertek e világban, és örökkévaló életet az eljövendő korban.

137:8.15 (1537.2) Az Atya országába való belépéshez nem menetelő seregekre, e világi királyságok bukására van szükség, és nem is rabszolgaigák letörésére. A mennyország kéznél van, és mindenki, aki belép oda, bőséges szabadságot és örömteli üdvözülést lel.

137:8.16 (1537.3) Ez az ország örökkévaló uralom. Akik belépnek az országba, azok felemelkednek az Atyámhoz; bizonyosan elérik az ő dicsőséges jobbát a Paradicsomban. Mindazok, akik belépnek a mennyországba, az Isten fiaivá lesznek, és az eljövendő korszakban így emelkednek fel az Atyához. Nem azért jöttem, hogy a magukat igaznak tartókat hívjam, hanem a bűnösöket és mindenkit, aki vágyik az isteni tökéletesség igazságosságára és szomjazza azt.

137:8.17 (1537.4) János azért jött, hogy bűnbánatot hirdessen annak érdekében, hogy felkészítsen benneteket az országra; én a hitet jöttem hirdetni, az Isten ajándékát, mint a mennyországba való bejutás árát. Ha csak hajlandók vagytok hinni, hogy az Atyám végtelen szeretettel szeret benneteket, akkor már az Isten országában vagytok.”

137:8.18 (1537.5) Miután ezt elmondta, leült. Mindenki, aki csak hallotta őt, megdöbbent a szavain. A tanítványai álmélkodtak.

De az emberek nem voltak felkészülve az Isten-ember szájából elhangzott jó hír befogadására. A hallgatóságának nagyjából a harmada elhitte az üzenetet, még ha nem is értették meg teljesen; nagyjából egyharmaduk a szívében elutasítani készült a várt országról szóló tisztán szellemi felfogást, míg a fennmaradt egyharmad nem volt képes megérteni a tanítást, sokan azt hitték, hogy Jézus „magánkívül van”.

138. írás

Az Ország hírnökeinek felkészítése

138:0.1 (1538.1) MIUTÁN hitszónoklatában szólt „Az Országról”, Jézus összehívta a hat apostolt aznap délután és hozzáfogott azon tervei felvázolásához, hogy végiglátogatják a Galileai-tó partján és környékén fekvő városokat. A testvérei, Jakab és Júdás, nagyon megsértődtek, mert őket nem hívta meg a tanácskozásra. Egészen eddig úgy tekintették magukat, mint akik Jézus társainak belső köréhez tartoznak. Jézus azonban úgy tervezte, hogy ne legyenek közeli rokonai az ország apostoli igazgatóinak testületében. Az, hogy Jakabot és Júdást nem vette a kevés kiválasztott közé, valamint az anyjával szembeni nyilvánvaló közönye a kánai esemény óta, ezek jelentették a kiindulópontját a Jézus és családja között egyre inkább mélyülő szakadéknak. Ez a helyzet fennmaradt végig a nyilvános segédkezése során — már majdnem megtagadták őt — és e nézetkülönbségek még a halálát és a feltámadását követő időkig sem szűntek meg teljesen. Az anyja állandóan ingadozott a hit és remény, valamint az erősödő csalódottság, megalázottság és kétségek között. Csak Rúth, a legfiatalabb testvér maradt megingathatatlanul hű az apai fivéréhez.

^{138:0.2 (1538.2)} A feltámadását követő időig Jézus egész családja nemigen tudott mit kezdeni a segédkezésével. Ha egy prófétát az emberek tisztelnek, kivéve a saját hazájában, akkor ez a próféta megértő elismerésben is részesül a részükről, kivéve a saját családját.

1. Az utolsó tanítások

^{138:1.1 (1538.3)} Másnap, Kr.u. 26. június 23-án vasárnap látta el Jézus az utolsó intelmekkel a hatokat. Arra utasította őket, hogy kettesével induljanak és terjesszék az országról szóló jó híreket. Megtiltotta a keresztelést és nem javasolta a nyilvános beszédek sem. Elmondta nekik azt is, hogy később majd engedélyt kapnak a tan nyilvános hirdetésére, de egy időre, és számos ok miatt, azt kívánja tőlük, hogy az embertársaikkal való személyes kapcsolatfelvételben szerezzenek gyakorlati tapasztalatot. Jézus azt javasolta, hogy az első vándorutat teljesen személyes munkaként végezzék. Bár a bejelentése némi csalódást okozott az apostoloknak, azért megértették, legalábbis részben, hogy Jézusnak mi oka van az ország hirdetésének ilyen módon való megkezdésére, és jó érzéssel és bizakodó lelkesedéssel indultak útjukra. Kettesével küldte ki őket, Jakabot és Jánost Kheresába, Andrást és Pétert Kapernaumba, Fülöp és Nátániel pedig Tariceába ment.

^{138:1.2 (1538.4)} Mielőtt megkezdték volna a szolgálatuk első két hetét, Jézus bejelentette, hogy tizenkét apostolt szeretne felszentelni, akik a távozása után folytatják az országgal kapcsolatos munkát és mindegyiküket felhatalmazta, hogy az első megtértjeik közül egy-egy embert a tervezett apostoli testületi tagságra kiválasszanak. János a hangját felemelve ezt kérdezte: „De Mester, vajon e hat férfi eljön közénk és

egyenlően osztozik majd mindenben mivelünk, akik a Jordán óta veled vagyunk és hallottuk minden tanításodat, mely az országért való ezen első munkánkkal kapcsolatos?” Jézus erre így felelt: „Igen, János, az átlalatok választottak velünk egyek lesznek, és ti meg fogtok tanítani nekik mindent, ami az országgal kapcsolatos, éppen úgy, ahogy én titeket tanítottalak.” Miután ezt elmondta, Jézus elvált tőlük.

138:1.3 (1539.1) A hatok nem váltak külön, hogy a dolgukra induljanak, egészen addig, amíg hosszasan meg nem vitatták Jézus azon intelmét, hogy mindegyikük válasszon egy-egy új apostolt. Végül András bölcsessége érvényesült, és elindultak a dolgukra. András lényegében ezt mondta: „A Mesternek igaza van; túl kevesen vagyunk ehhez a munkához. Szükség van több tanítóra, és a Mester nagy bizalmat mutatott irántunk annyiban, hogy megbízott a hat új apostol kiválasztásával.” Ezen a reggelen, amint szétválva a dolgukra indultak, szívében mindegyik titkon egy kissé lehangolt volt. Tudták, hogy hiányozni fog nekik Jézus, és a félelmük és a bátortalanságuk tetejébe nem is ilyen képet álmodtak az elhozandó mennyországról.

138:1.4 (1539.2) Úgy szervezték, hogy a hatoknak két hétig kellett dolgozniuk, ami után vissza kellett térniük Zebedeus otthonába tanácskozni. Ezalatt Jézus Názáretbe ment, hogy meglátogassa Józsefet és Simont és a családjá többi tagját, akik a közelben laktak. Jézus megtett minden emberileg lehetségest, amely összhangban volt azzal, hogy magát az Atya akarata megcselekedésének szentelte, annak érdekében, hogy visszanyerje a családjá bizalmát és ragaszkodását. E téren teljesítette a feladatát, sőt még többet is.

^{138:1.5 (1539.3)} Mialatt az apostolok e küldetésben jártak, Jézus sokat gondolkodott az ekkor már börtönben sínylődő Jánosról. Nagy kísértés volt számára, hogy az eredendő erőit annak érdekében használja, hogy János kiszabaduljon, de újra csak elhatározta, hogy „megvárja az Atya akaratát”.

2. A hatok kiválasztása

^{138:2.1 (1539.4)} A hatok első hitelesítői útja felettébb sikeres volt. Mind felfedezték az emberekkel való közvetlen, személyes kapcsolatfelvétel roppant értékes voltát. Úgy tértek vissza Jézushoz, hogy jobban megértették, hogy a vallás végeredményben tisztán és teljesen személyes élmény. Most már kezdték érzékelni, hogy az egyszerű emberek mennyire ki vannak éhezve a vallási vigaszul és szellemi táplálékul szolgáló szavakra. Jézus körül összegyűlvén mind egyszerre akart beszélni, de András vállalta annak tisztét, hogy egyesével szólítja őket, s mindannyian annak rendje és módja szerint jelentést tettek a Mesternek és bemutatták a hat új apostoljelöltet.

^{138:2.2 (1539.5)} Jézus, miután mindegyikük bemutatta az új apostoli küldetésre választottját, felkérte a többieket, hogy szavazzanak a jelölésről; így mind a hat új apostol szabályszerűen elfogadta az összes régi apostol. Ezután Jézus bejelentette, hogy mindannyian felkeresik a jelölteket és elhívják őket a szolgálatra.

^{138:2.3 (1539.6)} Az újonnan választott apostolok ezek voltak:

138:2.4 (1539.7) 1. Lévi Máté, a kapernaumi vámszedő, akinek hivatala a várostól keletre volt, Batanea határvidéke közelében. Őt András választotta.

138:2.5 (1539.8) 2. Didimusz Tamás, egy tariceai halász és egykori gadarai ács és kőfaragó. Őt Fülöp választotta.

138:2.6 (1539.9) 3. Alfeus Jakab, egy kheresai halász és gazdálkodó, akit Zebedeus Jakab választott.

138:2.7 (1539.10) 4. Alfeus Júdás, Alfeus Jakab ikertestvére, aki szintén halász volt, és akit Zebedeus János választott.

138:2.8 (1540.1) 5. Zélóta Simon magas rangú tisztviselő volt a zélóták hazafias szervezetében, s ezt a tisztséget hagyta ott annak érdekében, hogy csatlakozzon Jézus apostolaihoz. Mielőtt a zélótákhoz állt volna, Simon kereskedő volt. Őt Péter választotta.

138:2.9 (1540.2) 6. Karióti Júdás Jerikóban élő, jómódú zsidó szülők egyetlen fia volt. Csatlakozott Keresztelő Jánoshoz, és a szadduceus szülei ezért kitagadták. Éppen munkát keresett a vidéken, amikor Jézus apostolai ráakadtak, és főként a pénzügyi téren szerzett tapasztalatai miatt Nátániel a soraikba hívta. Karióti Júdás volt az egyetlen júdeai a tizenkét apostol között.

138:2.10 (1540.3) Jézus egy egész napot eltöltött a hatokkal, válaszolt a kérdéseikre és meghallgatta a részletes beszámolóikat, mert sok érdekes és hasznos tapasztalásról tudtak mesélni. Most ismerték fel a Mester ama tervének bölcsességét, hogy feltűnésmentes és személyes munkára küldte ki őket még

azelőtt, hogy a nagyra törőbb nyilvános munkájukhoz hozzáfogtak volna.

3. Máté és Simon elhívása

138:3.1 (1540.4) Másnap Jézus és a hatok elmentek Mátéért, a vámszedőért. Máté már várta őket, elkészítette az egyenlegeket és felkészült arra, hogy a hivatali ügyeket átadja a fiútestvérének. Ahogy a vámhivatalhoz közeledtek, András Jézussal előrement, aki Máté szemébe nézett és azt mondta, „Kövess engem!” Mire ő felkelt, és Jézussal és az apostolokkal bement a házába.

138:3.2 (1540.5) Máté beszámolt Jézusnak arról az ünnepségről, melyet aznap estére szervezett, legalábbis, hogy ilyen estebédet akar adni a családjának és a barátainak, ha Jézus jóváhagyja és elfogadja a díszvendégséget. Jézus beleegyezőleg bólintott. Ezután Péter félrevonta Mátét és elmagyarázta, hogy felkért egy bizonyos Simon nevezetűt, hogy csatlakozzon az apostolokhoz, és Máté ígéretét vette, hogy Simont is meghívja az ünnepségre.

138:3.3 (1540.6) A Máté házában elfogyasztott déli ebédet követően mind elmentek Péterrel Zélóta Simonért, akit a régi munkahelyén találtak, mely üzletet immár az unokaöccse vitt. Amikor Péter Jézus elé vezette Simont, a Mester üdvözölte a heves vérmérsékletű hazafit és csak annyit mondott, „Kövess engem!”

138:3.4 (1540.7) Mindannyian visszatértek Máté házához, ahol az esti étkezés idejéig sokat beszélgettek politikáról és vallásról. A Lévi család már régóta foglalkozott üzlettel és adószedéssel;

ezért az ünnepségre Máté által meghívott vendégek közül a farizeusok sokat nevezhettek volna „vamosoknak és bűnösöknek”.

^{138:3.5 (1540.8)} Azokban az időkben, amikor ilyesféle fogadást adtak egy kiemelkedő személy tiszteletére, szokás volt, hogy minden érdekelt ott ögyelegjen a díszteremben, hogy lássa a vendégeket enni és meghallgassa a díszvendégek társalgását és beszédjeit. Ennek megfelelően a kapernaumi farizeusok legtöbbje is jelen volt, hogy megfigyeljék Jézus viselkedését e szokatlan társas összejövetelen.

^{138:3.6 (1540.9)} Az estebéd előrehaladásával az estétket fogyasztók jókedve az eszem-iszom magasságába emelkedett, és mindenki oly kiválóan érezte magát, hogy a figyelő farizeusok a szívükben bírálgatni kezdték Jézust, amiért ilyen könnyű és gondtalan dolognak a részese. Később, az est folyamán, amikor a beszédekre került a sor, a farizeusok közül az egyik rosszindulatúbb egészen odáig ment, hogy bírálja Péternél Jézus viselkedését, mondván: „Hogy meritek azt tanítani, hogy ez az ember igaz, amikor vámosokkal és bűnösökkel eszik és így a jelenlétével maga is hozzájárul a nemtörődöm élvhajhászashoz.” Péter sűgva beszámolt e bírálatról Jézusnak, mielőtt az a búcsúáldást elmondta volna az összegyűlteknél. Amikor Jézus beszélni kezdett, ezt mondta: „Azért gyűltünk össze ma este, hogy üdvözljük Mátét és Simont a társaságunkban, s én örülök is, látván a vidámságotokat és a társaságbeli jókedveteket, de még jobban kell örvendeznetek, mert közületek sokan belépnek a szellem közelgő országába, ahol nagyobb bőségben élvezitek majd a mennyország jó dolgait. Nektek pedig, akik a lelketek mélyén bírálattal

álldogáltok itt, mert vigadni jöttem a barátaimmal, hadd mondjam el, hogy én azért jöttem, hogy örömet hirdessek a társadalom elnyomottjainak és szellemi szabadságot hirdessek az erkölcsi raboknak. Kell-e emlékeztetnem benneteket arra, hogy nem az egészségesnek van szüksége orvosra, hanem a betegnek? Nem az igazakat, hanem a bűnösöket megszólítani jöttem.”

138:3.7 (1541.1) Ez valóban különös látvány volt az egész zsidóság számára: látni egy igaz jellemű és nemes érzületű embert, aki önként és örömmel vegyül el a köznépben, még a vámosok és hírhedt bűnösök vallástalan és élvhajász tömegében is. Zélóta Simon beszédet akart mondani a Máté házában összegyűlteknél, de András, tudván, hogy Jézus nem akarja, hogy az eljövendő országot összekeverjék a zélóták mozgalmával, meggyőzte, hogy tartózkodjon mindenféle nyilvános megjegyzéstől.

138:3.8 (1541.2) Jézus és az apostolok azt az éjszakát Máté házában töltötték, és amint az emberek hazamentek, csak egy dologról beszéltek: Jézus jóságáról és barátságosságáról.

4. Az ikrek elhívása

138:4.1 (1541.3) Másnap mind a kilencen hajóval átmentek Kheresába, hogy hivatalosan is szólítsák a következő két apostolt, Jakabot és Júdást, Alfeus ikerfiát, Zebedeus Jakab és János jelöltjeit. A halász ikrek készültek Jézus és az apostolok fogadására és ezért a parton várták őket. Zebedeus Jakab bemutatta a Mestert a kheresai halászoknak, és Jézus a szemükbe nézett, bólintott, majd azt mondta: „Kövessetek!”

^{138:4.2 (1541.4)} Azon az együtt töltött délutánon Jézus alaposan kioktatta őket az ünnepi alkalmakon való részvételt illetően, s ezzel zárta a megjegyzéseit: „Minden ember a testvérem. A mennyei Atyám nem veti meg a tőlünk való teremtmények egyikét sem. A mennyország nyitva áll minden férfi és nő előtt. Senki sem zárhatja be az irgalom kapuját egyetlen bejutásra törekvő, éhező lélek előtt sem. Leülünk lakomázni mindazokkal, akik hallani akarnak az országról. Ahogy az Atyánk a mennyben az emberekre tekint, mind hasonlóak azok. Ezért hát ne utasítsátok vissza, hogy együtt étkezzetek farizeusokkal vagy bűnösökkel, szadduceusokkal vagy vámosokkal, rómaiakkal vagy zsidókkal, gazdagokkal vagy szegényekkel, szabadokkal vagy rabszolgákkal. Az ország kapuja szélesre van tárva mindazok előtt, akik meg akarják ismerni az igazságot és meg akarják találni az Istent.”

^{138:4.3 (1541.5)} Azon az estén, az Alfeus házában elköltött egyszerű estebédnél, az ikreket felvették az apostoli családba. Később az est folyamán beszélt Jézus először az apostolainak a tisztátalan szellemek eredetéről, természetéről és végzetéről, de ők nem tudták felfogni az elmondottak jelentőségét. Nagyon könnyen tudták szeretni és bámulni Jézust, de a tanításai közül soknak a megértése nagyon nehezükre esett.

^{138:4.4 (1542.1)} Az éjszakai pihenést követően az immár tizenegy fős társaság hajóval ment át Tariceába.

5. Tamás és Júdás elhívása

^{138:5.1 (1542.2)} A halász Tamás és a vándor Júdás Jézussal és az apostolokkal a Tariceában kikötött halászhajónál találkozott, és Tamás a társaságot a közelben álló házához vezette. Fülöp

ekkor mutatta be Tamást, mint az apostoli tisztre pályázó jelöltjét, Nátániel pedig bemutatta Karióti Júdást, a júdeait, aki hasonló megtiszteltetésre pályázott. Jézus Tamásra nézett és így szólt: „Tamás, te híján vagy a hitnek; mindazonáltal elfogadlak. Kövess engem!” Karióti Júdásnak a Mester azt mondta: „Júdás, mi mind egy testből valók vagyunk, és azzal, hogy a körünkbe fogadlak, imádkozom, hogy mindig hű legyél a galileai testvéreidhez. Kövess engem!”

138:5.2 (1542.3) Miután felüdítették magukat, Jézus a tizenkettekkel különvonult egy időre, hogy imádkozzon velük és a Szent Szellem természetére és munkájára oktassa őket, de nagyrészt megint csak képtelenek voltak felfogni ama csodálatos igazságok jelentését, melyeket tanítani próbált nekik. Az egyik megértette a tanításának valamely elemét, a másik megértette egy más elemét, de egyikük sem tudta felfogni a tanítása egészét. Mindegyre abba a hibába estek, hogy megpróbálták Jézus új evangéliumát beilleszteni a régi formájú vallási hiedelmeik közé. Nem értették meg azt a gondolatot, hogy Jézus az üdvözülés új evangéliumát jött hirdetni és az Isten megtalálásának egy új útját jött megalapozni; nem fogták fel, hogy ő maga a mennyei Atya új kinyilatkoztatása.

138:5.3 (1542.4) Másnap Jézus egészen magára hagyta a tizenkét apostolát; azt akarta, hogy ismerkedjenek össze és azt szerette volna, ha egyedül maradnak és megbeszélik mindazt, amit nekik tanított. A Mester estebédre visszatért, és az estebéd utáni órák alatt beszélt nekik a szeráfok segédkezéséről, és az apostolok némelyike meg is értette a tanítást. Az éjszakát még ott töltötték és másnap hajón elindultak Kapernaumba.

^{138:5.4 (1542.5)} Zebedeus és Szalómé elköltözött Dávid fiukhoz, így a nagy házuk Jézus és a tizenkét apostola rendelkezésére állt. Jézus a választott hírnökeivel egy csendes szombatot töltött itt; körültekintően vázolta az ország hirdetésének terveit és kimerítően elmagyarázta annak fontosságát, hogy kerülni kell a polgári hatóságokkal való összezapásokat, mondván: „Ha a polgári vezetőket meg kell dorgálni, hagyjátok e feladatot nekem. Figyeljete oda, hogy ne bélyegezzétek meg a császárt vagy az ő szolgálait.” Ugyanezen az estén történt, hogy Karióti Júdás félrehívta Jézust és megkérdezte, hogy miért nem tesznek semmit János kiszabadítása érdekében. Júdás nem volt teljesen elégedett Jézus hozzáállásával.

6. Az alapos felkészülés hete

^{138:6.1 (1542.6)} A következő hetet az alapos felkészülésnek szentelték. Minden nap a hat új apostol az őket jelölőkkel részletesen áttekintette mindazt, amit tanultak és tapasztaltak az országért végzendő munkára való felkészülés részeként. A régebbi apostolok, az újabb hatok érdekében, gondosan áttekintették az addigi jézusi tanításokat. Esténként mind összegyűltek Zebedeus kertjében, hogy meghallgassák Jézus intelmeit.

^{138:6.2 (1542.7)} Ekkor történt, hogy Jézus bevezette a pihenésre és kikapcsolódásra szolgáló hétközei szünetet. Végig az anyagi létük során alkalmazták is minden hét egy napján e kikapcsolódási tervet. Általános szabályként szerdán sohasem végezték a szokásos tevékenységeiket. E heti szünnapon Jézus rendszerint magukra hagyta őket, mondván: „Gyermekeim, töltsetek egy napot kikapcsolódással. Pihenjétek ki az országért végzett kemény munkát és élvezzétek a felüdülést, mely abból

ered, hogy visszatértek a korábbi foglalkozásokhoz vagy abból, hogy a kikapcsolódásnak új formáit fedezték fel.” A földi életének e szakaszában Jézusnak ugyan nemigen volt szüksége a pihenőnapra, mégis alkalmazkodott a tervhez, mert tudta, hogy így a legjobb az emberi társainak. Jézus volt a tanító — a Mester; a társai voltak a tanulók — a tanítványok.

138:6.3 (1543.1) Jézus megpróbálta az apostolai számára elmagyarázni a különbséget a tanításai és a közöttük élt élete, valamint ama tanítások között, melyek később köréje nőnek majd. Jézus azt mondta: „Az én országom és az ahhoz kapcsolódó örömhír legyen az üzenetek veleje. Ne térjetelek le arra a mellékútra, hogy rólam és a tanításaimról szónokoltok. Terjesszétek az országról szóló örömhírt és mutassátok be a mennyei Atyáról szóló kinyilatkoztatásomat, de ne tévedjetelek azokra a mellékutakra, hogy olyan mondákat teremtetek és olyan imádatközösséget építetek, melyek az én hitemről és tanításaimról szóló hiedelmekkel és tanításokkal hozhatók összefüggésbe.” De megint csak nem értették meg, hogy miért mondja ezt, és senki sem merte megkérdezni, hogy miért tanít nekik ilyet.

138:6.4 (1543.2) E korai tanításaiban Jézus arra törekedett, hogy a lehető leginkább elkerülje az apostolaival való vitákat, kivéve azokat az eseteket, amikor a mennyei Atyáról helytelen képzeitek voltak. Az ilyen esetekben sohasem habozott kijavítani a téves felfogásaikat. Jézusnak a keresztelés utáni urantiai életét egyetlen dolog vezérelte, és az pedig a paradicsomi Atyjának egy jobb és igazabb kinyilatkoztatása volt; ő volt a legelső az Istenhez vezető új és jobb úton, a hit és szeretet útján. Mindig arra intette az apostolait: „Keressétek a

bűnösöket; találjátok meg a szomorúakat és vigasztaljátok meg az aggódókat.”

^{138:6.5 (1543.3)} Jézus tökéletesen ura volt a helyzetnek; olyan korlátlan hatalommal rendelkezett, melyet a küldetése sikerének előmozdítása érdekében igénybe vehetett volna, de teljesen meg volt elégedve azokkal az eszközökkel és személyekkel, melyeket a legtöbb ember elégtelennek tartott volna és kevésnek tekintett volna. Igencsak megrázó lehetőségeket rejtő küldetésbe fogott, de ragaszkodott ahhoz, hogy az Atyja ügyében a legcsendesebb és legkevésbé megrendítő módon járjon el; gondosan került mindenféle erőfitogtatást. Most azt tervezte, hogy a tizenkét apostolával feltűnésmentesen dolgozik, legalábbis néhány hónapon át, a Galileai-tó környékén.

7. Újabb csalódás

^{138:7.1 (1543.4)} Jézus öthónapnyi, személyes munkával eltöltendő, csendes hitterjesztői programot tervezett. Nem mondta el az apostoloknak, hogy az meddig fog tartani; azok hétről hétre dolgoztak. A hét ezen első napján, amint éppen be akarta jelenteni ezt a tizenkét apostolának, Simon Péter, Zebedeus Jakab és Karióti Júdás magánmegbeszélést kért tőle. Félrehívták Jézust, és Péter e szavakat engedte meg magának: „Mester, a társaink kérésére jöttünk, hogy megtudjuk, vajon az idő nem érett-e már meg arra, hogy belépjünk az országba. És az országot Kapernaumban fogod bejelenteni, vagy továbbmegyünk Jeruzsálembe? Mikor tudjuk meg, külön-külön, hogy milyen tisztséget fogunk betölteni veled az ország megalapításában —” és Péter folytatta volna a kérdések sorát, de Jézus figyelmeztetőleg felemelte a kezét és megállította.

Odahívva a közelben álldogáló többi apostolt, Jézus ezt mondta: „Kedves gyermekeim, hát meddig kell még elnézőnek lennem veletek! Hát nem tettem világossá előttetek, hogy az én országom nem e világi? Számtalanszor mondtam már nektek, nem azért jöttem, hogy Dávid királyszékébe üljek, és miként lehet az, hogy most azt kérditek, milyen helyet fogtok betölteni az Atya országában? Hát nem vagytok képesek megérteni, hogy egy szellemi ország követeként hívtalak el benneteket? Nem értitek, hogy hamar, nagyon hamar ti fogtok képviselni engem a világban és az ország hirdetésében, éppen úgy, ahogy én most az Atyámat képviselem, aki a mennyben van? Hát lehet az, hogy az ország hírnökeiként kiválasztottalak és oktattalak benneteket, és mégsem értitek a természetét és jelentőségét e közelgő istenuralmú országnak az emberek szívében? Barátaim, hallgassatok ide még egyszer. Verjétek ki a fejetekből azt a gondolatot, hogy az én országom hatalmat gyakorló uralom vagy dicsőséges országlás. Valóban a kezembe adatik rövidesen minden hatalom a mennyben és a földön, ám nem akarata Atyámnak az, hogy használjam is ezt az isteni felruházottságot ahhoz, hogy megdicsőítsem magunkat e korszakban. Egy másik korszakban valóban ott fogtok ülni velem hatalomban és dicsőségben, de most az a kötelességünk, hogy alá vessük magunkat az Atya akaratának és szerény alázattal hajtsuk végre a parancsát a földön.”

138:7.2 (1544.1) A társai újból megdöbbentek, elképedtek. Jézus kettesével imádkozni küldte őket, kérve, hogy délben jöjjenek vissza. E nehéz délelőtti folyamán mind Isten megtalálására törekedtek, és mindegyikük megpróbálta felvidítani és megerősíteni a többi, és úgy tértek vissza Jézushoz, ahogy meghagyta nekik.

138:7.3 (1544.2) Jézus most újra elmondta nekik János jövetelét, a jordánbeli keresztelést, a kánai menyegzőt, a hatok közelmúltbeli kiválasztását, valamint a vér szerinti testvéreinek eltávolodását, és figyelmeztette őket, hogy az ország ellensége megpróbálja majd eltántorítani őket. E rövid ám komoly beszédet követően az apostolok mind felálltak, hogy Péter vezetése mellett kinyilvánítsák a nem szűnő elhivatottságukat a Mesterük iránt és rendíthetetlen hűséget fogadjanak az országnak, ahogy Tamás megfogalmazta, „E közelgő országnak, mindegy, milyen is az és még ha nem is értem teljesen.” Mind igazán hittek Jézusban, még ha nem is értették teljesen a tanítását.

138:7.4 (1544.3) Jézus most megkérdezte, hogy mennyi pénzük van; azt is megkérdezte, hogy miként gondoskodtak a családjaikról. Amikor kiderült, hogy nemigen van elegendő pénzük a két hétre, így szólt: „Nem akarja az Atyám, hogy így kezdjük meg a munkát. Itt maradunk a tónál két hétig és halászhálunk vagy dolgozunk bármit, amit csak találunk; és ezalatt, András, az elsőként kiválasztott apostol irányítása mellett úgy szervezzétek meg a működéseket, hogy ezzel gondoskodjatok minden szükségesről a jövőbeli munkában, mind a jelenlegi személyes segédkezés érdekében, mind pedig arra az időre, amikor később elrendelem, hogy terjesszétek az örömhírt és tanítsátok a híveket”. Mindannyiukat nagyon megörvendezették e szavak; ez volt az első világos és határozott utalás arra, hogy Jézus később erőteljesebb és nagyra törőbb nyilvános munkát szán nekik.

138:7.5 (1544.4) Az apostolok a nap hátralévő részét a szervezetük tökéletesítésével és a másnapi halászáshoz szükséges hajók és

hálók előkészítésével töltötték, mert mind úgy döntöttek, hogy halászni fognak; a többségük halász volt, még Jézus is gyakorlott hajós és halász volt. A következő néhány év során használt hajók közül sokat Jézus a saját kezével készített. Ezek jó és megbízható hajók voltak.

^{138:7.6 (1544.5)} Jézus arra utasította őket, hogy két hétig halászattal foglalkozzanak, és hozzátette, „Aztán elindultok majd, hogy az emberek halászaivá legyetek.” Három csoportban halásztak, Jézus minden éjjel másik csoporttal ment ki a vízre. Mindannyian nagyon élvezték Jézus társaságát. Jó halász volt, vidám társ és ösztönző barát; minél többet dolgoztak vele, annál jobban megszerették. Egyszer Máté azt mondta: „Minél jobban megértesz valakit, annál kevésbé csodálsz, de ezt az embert minél kevésbé értem, annál jobban szeretem.”

^{138:7.7 (1545.1)} Több mint öt hónapon át követték azt a tervet, hogy két héten át halásztak és két héten át végeztek személyes munkát az ország érdekében, egészen ennek az évnek, vagyis Kr.u. 26-nak a végéig, egészen addig, amíg a János bebörtönzését követően a tanítványai ellen elrendelt üldöztetésnek vége nem lett.

8. A tizenkettek első munkája

^{138:8.1 (1545.2)} Miután két héten át halfogással foglalkoztak, Karióti Júdás, akit a tizenkettek pénztárossá választottak, az apostoli vagyont hat egyenlő részre osztotta, mivel a rászoruló családok megsegítésére szánt készpénzt már korábban átadták. És akkor, Kr.u. 26 augusztusának közepe táján, kettesével az András által kijelölt munka mezejére léptek. Az első két hét alatt Jézus Andrással és Péterrel tartott, a második két hét alatt Jakabbal és

Jánossal, és így tovább a többi párral a választásuk rendjének megfelelően. Ezzel mindegyik párt legalább egyszer elkísérhette, mielőtt összehívta volna őket a nyilvános segédkezésük megkezdéséhez.

138:8.2 (1545.3) Jézus azt tanította nekik, hogy a bűn megbocsátását az Istenben való hiten keresztül, vezeklés és áldozás nélkül hirdessék, és hogy a mennyei Atya ugyanazzal az örökkévaló szeretettel szereti minden gyermekét. Arra intette az apostolait, hogy tartózkodjanak a következők megvitatásától:

138:8.3 (1545.4) 1. Keresztelő János munkája és bebörtönzése.

138:8.4 (1545.5) 2. A hang a keresztelekor. Jézus azt mondta: „Csak azok utalhatnak a hangra, akik hallották azt. Csak arról beszéljetek, amit tőlem hallottatok; mendemondákat ne beszéljetek.”

138:8.5 (1545.6) 3. A víz borrá változása Kánában. Jézus komolyan rájuk parancsolt, mondván, „Senkinek se beszéljetek a vízről és a borról.”

138:8.6 (1545.7) Csodálatos időket éltek meg ezen öt vagy hat hónap alatt, amikor halászként dolgoztak minden második kéthéten, s ezáltal elég pénzt kerestek ahhoz, hogy fenntartsák magukat az országért végzett hitelesítői munkájuk kéthetes időszakaiban.

138:8.7 (1545.8) Az egyszerű emberek ámultak Jézus és apostolai tanításán és segédkezésén. A rabbik régóta azt tanították a zsidóknak, hogy a tudatlanok nem lehetnek istenfélők vagy igazak. Ám Jézus apostolai jámborak és igazak is voltak; mégis

derűs tudatlanságban éltek a rabbik tudásának és a világ bölcsességének sok elemét illetően.

138:8.8 (1545.9) Jézus nyilvánvalóvá tette az apostolai számára a különbséget az úgynevezett jótéteményen keresztüli megbánás, amint azt a zsidók tanították, és a hit révén való lelkiállapot-változás — az újjászületés — között, melyet az országba való belépés áráként szükségesnek tartott. Arra tanította az apostolait, hogy egyedül hitre van szükség az Atya országába való belépéshez. János a „megbánást — a közelgő harag elől való elfutást” tanította nekik. Jézus azt tanította, „A hit a nyitott kapu az Isten jelenvaló, tökéletes és örökkévaló szeretetéhez.” Jézus nem próféta módjára beszélt, nem úgy, mint aki az Isten szavát elmondani jött. Láthatólag úgy beszélt magáról, mint akinek tekintélye van. Jézus arra törekedett, hogy az elméjüket a csodák keresésétől azon megelégedés és bizonyosság valós és személyes élményének megtalálása felé terelje, hogy az emberben lakozik az Isten szeretetének és üdvözítő kegyének szelleme.

138:8.9 (1545.10) A tanítványok már korán megtanulták, hogy a Mester mély tisztelettel és rokonszenvvel viseltetik minden emberi lény iránt, akivel csak találkozik, és nagy hatással volt rájuk a mindenféle férfi, nő és gyermek iránt oly következetesen mutatott egységes és állandó hozzáállása. Hajlandó volt megszakítani az elmélyült beszédet, hogy az úton odamenjen az arra haladó asszonyhoz és bátorítólag szóljon e testi-lelki terhet viselőhöz. Hajlandó volt megszakítani az apostolaival folytatott komoly tanácskozást, hogy barátkozzon a középük keveredett gyermekkel. Semmi sem tűnt olyan fontosnak Jézus számára, mint az egyes ember, aki éppen az ő

közvetlen közelében tartózkodott. Mester volt és tanító, de annál is több — barát és szomszéd is volt, megértő társ.

^{138:8.10 (1546.1)} Bár Jézus nyilvános tanítása főként példázatokból és rövid beszédekből állt össze, az apostolait mindig kérdések és válaszok révén tanította. Mindig hajlandó volt megállni, hogy megválaszolja az őszinte kérdéseket a későbbi nyilvános beszédei alatt is.

^{138:8.11 (1546.2)} Az apostolokat először megdöbbentette az, ahogyan Jézus a nőkkel bánik, de idejekorán hozzá is szoktak; nagyon hamar világossá tette előttük, hogy a nőket a férfiakkal egyenlő jogok illetik meg az országban.

9. A próbatételek öt hónapja

^{138:9.1 (1546.3)} A halászás és a személyes munka váltakozásának e némiképp egyhangú időszaka nagyon fárasztó élményt jelentett a tizenkét apostolnak, de kiállták a próbát. Minden zúgolódásuk, kétkedésük és átmeneti elégedetlenségeik ellenére hűek maradtak a Mesternek tett elkötelezettségükhöz és hűségfogadalmukhoz. A próbatétel hónapjai alatt a Jézussal való személyes közösségük volt az, amely olyannyira megkedveltette őt velük, hogy (Karióti Júdást kivéve) mindegyikük hű és igaz maradt hozzá még a tárgyalás és a keresztre feszítés sötét óráiban is. Az igaz emberek egyszerűen nem voltak képesek elhagyni egy olyan tisztelt tanítót, aki hozzájuk oly közel álló életet él és aki olyannyira elkötelezte magát mellettük, mint Jézus. A Mester halálának sötét óráiban ezeknek az apostoloknak a szívében minden érvet, ítéletet és okszerűséget félresöpört egyetlen rendkívüli emberi érzelem — a barátság és hűség erős érzése. A Jézussal együtt végzett

ezen öthónapnyi munka minden egyes apostolt arra vitt, hogy Jézust a világon a legjobb barátjának tekintse. Ez az emberi érzés, és nem a magasztos tanításai vagy a csodálatos tettei voltak azok, melyek együtt tartották őket a feltámadást követően, míg az országról szóló evangélium hirdetését újra nem kezdték.

138:9.2 (1546.4) A feltűnésmentes működés hónapjai nemcsak az apostolok számára volt nagy próbatétel, melyet kiálltak, hanem a nyilvánosság mellőzésének ezen időszaka nagy megpróbáltatást jelentett Jézus családja számára is. Mire Jézus felkészült, hogy megkezdje a nyilvános tevékenységét, (Rúth kivételével) az egész családja gyakorlatilag elpártolt mellőle. Csak néhány alkalommal próbáltak később kapcsolatba lépni vele, és akkor is arról akarták meggyőzni, hogy térjen velük haza, mert már csaknem arra gondoltak, hogy magánkívül van. Egyszerűen nem tudták megérteni az életfelfogását, nem tudták felfogni a tanítását; túl sok volt ez a saját véréből és húsából valóknak.

138:9.3 (1546.5) Az apostolok Kapernaumban, Betsaida-Juliászbán, Korazinban, Geraszában, Hipposzban, Magadánban, Kánában, a galileai Betlehemben, Jotapatában, Rámában, Sáfedban, Gischalában, Gadarában és Abilában végeztek személyes munkát. A városokon kívül dolgoztak számos faluban és egyéb vidéki településeken is. Az időszak végére a tizenkettek meglehetősen jó terveket dolgoztak ki a családjaikról való gondoskodásra. Az apostolok többsége házas volt, némelyiküknek több gyermeke is volt, de olyan intézkedéseket tettek az otthoniakról való gondoskodás érdekében, hogy az apostoli pénzből vett kis segítséggel minden energiájukat a

Mester melletti munkának szentelhetnék, anélkül, hogy aggódniuk kellett volna a családjuk anyagi jóléte miatt.

10. A tizenkettek megszervezése

138:10.1 (1547.1) Az apostolok a következő szervezeti működést alakították ki:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrást, az elsőnek kiválasztott apostolt a tizenkettek elnökének és főigazgatójának jelölték.

138:10.3 (1547.3) 2. Pétert, Jakabot és Jánost Jézus személyes társaiul jelölték. A feladatuk az volt, hogy éjjel-nappal a szolgálatára álljanak, segédkezzenek a fizikai és különféle igényeinek a kielégítésében, és elkísérjék azokra az éjszakai virrasztásokra, melyek során a mennyei Atyához imádkozott és rejtélyes közösségben volt vele.

138:10.4 (1547.4) 3. Fülöp lett a csoport gondnoka. Az ő dolga volt ételről gondoskodni és biztosítani, hogy a látogatóknak és a néha nagyszámú hallgatóságnak legyen mit ennie.

138:10.5 (1547.5) 4. Nátániel gondoskodott a tizenkettek családjainak szükségleteiről. Rendszeres jelentéseket kapott az egyes apostolok családjának igényeiről és felkérte Júdást, a pénztárost, hogy minden héten küldjön pénzt a rászorulóknak.

138:10.6 (1547.6) 5. Máté volt az apostoli testület pénzügyeinek intézője. Neki kellett gondoskodnia arról, hogy a költségvetés egyensúlyban legyen, a pénztáruk fel legyen töltve. Ha az egymás támogatását szolgáló hozzájárulások nem folytak be, ha a társaság eltartásához szükséges adományok nem érkeztek meg, arra az esetre Máté fel volt hatalmazva, hogy a

tizenketteket visszarendelje a hálókhoz egy időre. De erre a nyilvános munka megkezdését követően sohasem volt szükség; mindig tudott elegendő pénzt adni a pénztáros kezébe ahhoz, hogy fedezhessék a tevékenységeik költségeit.

138:10.7 (1547.7) 6. Tamás az úti program szervezője volt. Őrá hárult a feladat, hogy szállást szerezzen és általában is kiválassza a tanítás és a hitszónoklat helyszíneit, s ezzel zökkenőmentes és eredményes útitervet készítsen.

138:10.8 (1547.8) 7. Jakab és Júdás, Alfeus két ikerfia a sokaság igazgatásának feladatát kapta. Az volt a dolguk, hogy elégséges számú felügyelősegédet hatalmazzanak fel arra, hogy a hitszónoklatok alatt fenntartsák a rendet a tömegben.

138:10.9 (1547.9) 8. Zélóta Simon kapta a kikapcsolódás és a szórakozás megszervezésének feladatát. Ő szervezte a szerdai programokat és ő gondoskodott a mindennapi néhány órás kikapcsolódásról és szórakozásról is.

138:10.10 (1547.10) 9. Karióti Júdás pénztárosi feladatot kapott. Nála volt az erszény. Ő fizetett minden kiadást és ő vezette a könyvelést. Hétről hétre ő készítette Máté számára a költségvetési terveket és hetente beszámolt Andrásnak is. Júdás András jóváhagyásával teljesítette a kifizetéseket.

138:10.11 (1547.11) Így működött a tizenkét apostol már a megszervezésük legelejétől fogva egészen addig az átszervezésig, amelyet Júdásnak, az árulónak a kiválása kényszerített ki. A Mester és tanítvány-apostolai ezen egyszerű módon szerveződve folytatták tevékenységüket Kr.u. 27. január 12-én vasárnapig, amikor Jézus összehívta és

hivatalosan is felszentelte őket, mint az ország követeit és az ország jó híreinek terjesztőit. Röviddel azután már készültek is Jeruzsálembe és Júdeába, az első nyilvános tanhirdető vándorútjukra.

139. írás

A tizenkét apostol

139:0.1 (1548.1) **JÉZUS** földi élete kellemének és igazságosságának ékes bizonyysága, hogy bár többször is szétzúzta apostolai reményét és lerombolta a személyes felemelkedési becsvágyukat, csak egyikük pártolt el mellőle.

139:0.2 (1548.2) Az apostolok Jézustól a mennyországról tanultak, és Jézus az emberek országairól tanult sokat tőlük, az emberi természetről, ahogy az az Urantián és az idő és tér evolúciós világain működik. E tizenkét férfi a vérmérsékletét tekintve sok eltérést mutatott, és a képzéssel nem váltak hasonlóvá. E galileai halászok közül sokan erős, nem-zsidó vérségi vonásokat hordoztak annak következtében, hogy Galilea nem-zsidó népességének erőszakos áttérítésére került sor száz évvel korábban.

139:0.3 (1548.3) Ne essetek abba a hibába, hogy az apostolokat teljesen tudatlanoknak és tanulatlanoknak tekintitek. Az Alfeus ikreket kivéve mindegyikük elvégezte a zsinagógai tanodákat, alapos oktatásban részesültek a héber írásokból és a kor időszerű ismeretanyagának sok eleméből. Heten a kapernaumi zsinagógai tanodában végeztek, és annál egész Galileában nem volt jobb zsidó tanintézet.

^{139:0.4 (1548.4)} Amikor a feljegyzéseitek az ország e hírnökeit úgy említik, mint „tudatlanokat és műveletleneket”, akkor ez arra utal, hogy képzetlenek voltak, nem tanulták a rabbik tanait és nem voltak felkészítve az írások rabbinusi értelmezési módszereire. Híján voltak az úgynevezett felsőfokú végzettségnek. A legújabb időkben bizonyosan tanulatlanoknak tekintenék őket, és bizonyos társadalmi körökben talán műveletleneknek is. Egy dolog azonban bizonyos: Egyikük sem esett át ugyanazon a merev és lélektelen oktatási tanmeneten. Kamaszkoruktól kezdve külön gyűjtötték élményeiket arról, hogy megtanulják, miként kell élni.

1. András, az elsőként kiválasztott

^{139:1.1 (1548.5)} András, az ország apostoli testületének elnöke Kapernaumban született. Egy ötgyermekes család legidősebb gyermeke volt — rajta kívül volt egy Simon nevű öccse és három húga. Apja, aki ekkorra már meghalt, Zebedeus társa volt a halszáritó üzletben Betsaidában, Kapernaum halászkikötőjében. Apostollá válásakor András nőtlen volt, de az otthonát megosztotta a már házas testvérével, Simon Péterrel. Mindketten halászatból éltek és társai voltak Jakabnak és Jánosnak, Zebedeus fiainak.

^{139:1.2 (1548.6)} Kr.u. 26-ban, abban az évben, amikor apostolként kiválasztották, András 33 éves volt, egy teljes évvel idősebb, mint Jézus és ő volt a legöregebb az apostolok közül. Kiváló leszármazási ágat tudhatott a magáénak és ő volt a legrátermettebb a tizenkettek közül. A szónoklatot kivéve szinte semmilyen elképzelhető tevékenységben nem akadt párja a társai között. Jézus soha nem adott Andrásnak

becenevet, testvéri megjelölést. De éppen úgy, ahogy az apostolok Jézust rövidesen Mesternek kezdték szólítani, úgy Andrást a Főnöknek megfelelő kifejezéssel illették.

139:1.3 (1549.1) András jó szervező volt, de még jobb intéző. Ő a belső kört alkotó négy apostol egyike volt, de mivel Jézus őt jelölte az apostoli csoport fejének, ezért a testvéreivel kapcsolatos feladatát mindig el kellett látnia, míg a másik három igen bensőséges viszonyba került a Mesterrel. András egészen az utolsó időkig az apostoli testület feje maradt.

139:1.4 (1549.2) Bár András sohasem volt hatásos tanhirdető, azért eredményes személyes munkát végzett, lévén, hogy ő volt az ország első hitterjesztője annyiban, hogy az elsőként kiválasztott apostolként nyomban elvitte Jézushoz az öccsét, Simont, aki az ország egyik legnagyobb tanhirdetőjévé vált. András volt Jézus fő támogatója azon elv követésében, hogy a személyes munka programját arra használják, hogy a tizenketteket az ország hírnökeiként felkészítsék.

139:1.5 (1549.3) Akár magukban tanította Jézus az apostolokat, akár a sokaságnak szónokolt, András jól tudta, hogy mi történik; körültekintő végrehajtó és hatékony intéző volt. Az elé került minden dologban azonnal döntést hozott, hacsak nem úgy ítélte meg, hogy az ügy elintézése meghaladja a hatáskörét, mely esetben egyenesen Jézushoz fordult.

139:1.6 (1549.4) András és Péter igencsak különböző jellemű és vérmérsékletű volt, de örökre érdekükül kell feljegyezni, hogy ragyogóan kijöttek egymással. András sohasem volt féltékeny Péter szóközi képességére. Nem gyakran figyelhető meg, hogy egy András-féle idősebb ember olyan mély benyomást

gyakoroljon a fiatalabb és tehetséges testvérré. András és Péter láthatólag sohasem volt féltékeny a másik képességeire vagy eredményeire. A pünkösdi napjának késő estéjén, amikor főként Péter erőteljes és ösztönző szónoklatának eredményeként kétezer lélekkel gyarapodott az ország, András így szólt a testvéréhez: „Én nem tudtam volna megtenni ezt, de örülök, hogy van egy olyan testvérem, aki igen.” Mire Péter ezt válaszolta: „Ha te nem hoztál volna el a Mesterhez és ha nem vagy olyan kitartó, hogy ott is tarts mellette, akkor én most nem lehettem volna itt, hogy ezt megtegyem.” András és Péter a szabály alóli kivételt jelentette, bizonyítva, hogy még a testvérek is képesek békében egymás mellett élni és eredményesen együtt dolgozni.

139:1.7 (1549.5) Pünkösdi után Péter híres lett, de sohasem ingerelte az idősebb Andrást az, hogy az élete hátralévő része során úgy mutatták be, mint „Simon Péter fivérét”.

139:1.8 (1549.6) Az összes apostol közül András tudta a legjobban megítélni az embereket. Már akkor tudta, hogy Karióti Júdás rosszat forral a szívében, amikor még senki sem gyanította, hogy valami baj van a pénztárosukkal; de egyiküknek sem beszélt a félelmeiről. András azzal tett nagy szolgálatot az országnak, hogy tanácsot adott Péternek, Jakabnak és Jánosnak abban, hogy miként válasszák ki az első hitelesítőket, akiket az evangélium hirdetésére küldtek, és azzal is, hogy ezen első vezetőket tanácsokkal látta el az ország igazgatási ügyeinek megszervezésében. András rendelkezett azzal a kiváló képességgel, hogy fel tudta fedezni a fiatalok rejtett erőforrásait és lappangó képességeit.

139:1.9 (1549.7) Nagyon rövid idővel azután, hogy Jézus felemelkedett, András hozzáfogott az eltávozott Mesterének számos mondását és cselekedetét megörökítő személyes feljegyzés megírásához. András halála után e magánfeljegyzésről több másolat készült és azokat nyíltan terjesztették a keresztény egyház első tanítói körében. András nem hivatalos jegyzeteit később átszerkesztették, átjavították, megváltoztatták és kiegészítették, míg végül egy egészen folyamatos beszámoló lett belőle a Mester földi életéről. E kevés, megváltoztatott és átjavított másolat utolsó példányai egy tűzben semmisültek meg Alexandriában, nagyjából száz évvel azután, hogy az eredetit a tizenkét apostol közül az elsőként kiválasztott megírta.

139:1.10 (1550.1) András éleslátó, következetes gondolkodású és eltökélt ember volt, jellemének nagy erőssége a kiváló állhatatosságában rejlett. Alkati hiányosságát a lelkesedés hiánya képezte; számos alkalommal vallott kudarcot, amikor józan dicsérettel kellett volna bátorítani a társait. A barátai arra méltó teljesítményei elismerésének ki nem mondása a hízalgéstől és a kétszínűségtől való undorából eredt. András a szerény dolgok sokoldalú, kiegyensúlyozott, önerejére támaszkodó és sikeres férfijainak egyike volt.

139:1.11 (1550.2) Az apostolok mindegyike szerette Jézust, de az is igaz, hogy a tizenketten mindegyike azért vonzódott hozzá, mert Jézus rendelkezett bizonyos személyiségjegyekkel, melyek az egyes apostolok számára különösen vonzóak voltak. András a következetes őszinteségéért, a tettetés nélküli méltóságáért csodálta Jézust. Amint az emberek megismerték

Jézust, eltöltötte őket a vágy, hogy a barátaiknak is bemutassák őt; tényleg azt akarták, hogy az egész világ megismerje.

^{139:1.12 (1550.3)} Amikor a későbbi üldöztetések végül elszélesztették az apostolokat Jeruzsálemből, András átutazott Örményországon, Kis-Ázsián és Macedónián, és miután sok ezer embert elvezetett az országba, végül elfogták és keresztrefeszítették Pátrában, Akhájában. Két teljes napig tartott, mire ez az erős férfi meghalt a kereszten, és végig e megrendítő órák alatt hathatósan hirdette a mennyországi üdvözülés jó híreit.

2. Simon Péter

^{139:2.1 (1550.4)} Simon harmincévesen csatlakozott az apostolokhoz. Már házas volt, volt három gyermeke, és Betsaidában, Kapernaum mellett élt. Bátyja, András és a feleségének anyja lakott vele. Péter és András is a Zebedeus fiúk halásztársa volt.

^{139:2.2 (1550.5)} A Mester már egy ideje ismerte Simont, mielőtt András a második apostolként elébe hozta volna. Amikor Jézus a Péter nevet adta Simonnak, mosolygott hozzá; ezt egyfajta becenévnek szánta. Simont minden barátja úgy ismerte, mint szeszélyes és indulatos fickót. Igaz, később Jézus új és komoly jelentéstartalommal töltötte meg a tréfás komolysággal adományozott becenevet.

^{139:2.3 (1550.6)} Simon Péter ösztönember volt, derűlátó. Úgy nőtt fel, hogy mindvégig szabad utat engedett az erős érzelmeinek; folyton bajba került, mert mindegyre csak meggondolatlanul szólt. Az efféle meggondolatlanság minden barátja és társa számára is állandó baj forrását jelentette, és ez volt az oka annak, hogy számos enyhe dorgálást kapott a Mesterétől. Hogy

Péter a meggondolatlan beszédei miatt nem került több bajba, annak egyetlen oka az volt, hogy már nagyon hamar megtanulta, hogy a terveit és elképzeléseit megbeszélje a fivérével, Andrással, mielőtt nyilvánosságra hozta volna azokat.

139:2.4 (1550.7) Péter gördülékeny szavú, ékesszóló és megindító beszédű ember képét mutatta. Az emberek természetes és ösztönző hatású vezetőjeként gyors észjárású, de nem elmélyült gondolkodó volt. Sokat kérdezett, többet, mint az összes többi apostol együttvéve, és bár a kérdéseinek többsége jó és a tárgyhoz tartozó volt, sok meggondolatlan és ostoba kérdést is feltett. Péter nem volt nagy elme, de igen jól ismerte az elméjét. Ezért ő a gyors döntések és a hirtelen cselekvések embereként élt. Míg a többiek azon elképedésükben, hogy Jézust meglátták a parton, beszélgetni kezdtek, Péter beugrott a vízbe és kiúszott, hogy üdvözlje a Mestert.

139:2.5 (1551.1) A Péter által leginkább csodált jézusi vonás a fenséges gyöngédség volt. Péter sohasem unt rá Jézus türelmének a szemlélésébe. Sohasem felejtette el a tanítást a rossztevőknek való megbocsátásról, nem csak hétszer, hanem hetvenhétszer. Sokat gondolkodott a Mester megbocsátó jellemével kapcsolatos benyomásokról azokban a sötét órákban és gyászos napok során, melyek közvetlenül azután következtek, hogy meggondolatlanul és akaratlanul megtagadta Jézust a főpap udvarában.

139:2.6 (1551.2) Simon Péter aggasztóan ingadozott; hajlamos volt hirtelenül az egyik végletből átesni a másikba. Először nem engedte, hogy Jézus megmossa a lábát és aztán, amikor meghallotta a Mester válaszát, azt kérte, hogy mossa meg

teljesen. De végeredményben Jézus tudta, hogy Péter hibája a fejében és nem a szívében van. Péter a bátorságnak és a gyávaságnak az egyik leginkább megmagyarázhatatlan keverékét alkotta, mely valaha is élt a földön. A nagy jellemerőssége a hűség, a barátság volt. Péter valóban és igazán szerette Jézust. A roppant erős odaadása ellenére oly bizonytalan és változékony volt, hogy hagyta, hogy egy szolgálólány incselkedéssel az Urának és Mesterének megtagadására rávegye. Péter ugyanakkor ellen tudott állni az üldöztetésnek és a közvetlen támadások bármilyen formájának, ellenben összeomlott és visszahőkölt a nevetségességtől. Bátor harcos volt, amikor szemből jövő támadás érte, de félelemből meghunyászkodó gyáva lett, amikor hátulról rontottak rá.

139:2.7 (1551.3) Péter volt Jézus apostolai közül az első, aki fellépett Fülöpnek a szamaritánusok közötti és Pálnak a nem-zsidók közötti munkája védelmében; Antióchiában később mégis meghátrált, amikor a zsidókkal rokonszervező gúnyolódókkal szembesült, átmenetileg elfordult a nem-zsidóktól, hogy ezzel aztán magára vonja Pál súlyos vádjait.

139:2.8 (1551.4) Ő volt az első apostol, aki őszinte vallomást tett Jézus egyesített emberi voltáról és isteniségéről, és ő volt az első — Júdást leszámítva — aki megtagadta őt. Péter nem is annyira álmodozó volt, hanem inkább nem szeretett leszállni az elragadtatás fellegeiből és a megindítóan megélt lelkesültségből a valóság közönséges és gyakorlatias világába.

139:2.9 (1551.5) Jézust követve, szó szerint és képletesen, Péter vagy a menetet vezette vagy pedig hátul kullogott — „messziről követve”. Ám ő volt a tizenkettek kimagasló tanhirdetője; többet tett, mint bárki más, Pált leszámítva, hogy felépítsék az

országot és elküldjék annak hírnökeit a világ négy sarkába egyetlen nemzedék alatt.

139:2.10 (1551.6) Miután meggondolatlanul többször is megtagadta a Mestert, magára talált, és András rokonszenvező és megértő útmutatása mellett visszatért a halászhálókhoz, míg az apostolok arra vártak, hogy megtudják, mi fog történni a keresztre feszítés után. Amikor teljesen megbizonyosodott arról, hogy Jézus megbocsátott neki és már tudta, hogy visszafogadták őt a Mester nyájába, az ország tüzei olyan fényesen lobogtak a lelkében, hogy a sötétségben kucorgó ezrek számára erős és megmentő fénné lett.

139:2.11 (1551.7) Miután elhagyta Jeruzsálemet és mielőtt Pálból a nem-zsidó keresztény egyházak körében a vezető szellem vált volna, Péter sokfelé utazott, meglátogatott minden egyházat Babilontól Korinthoszig. Még elment és segédkezett sok olyan templomban is, melyeket Pál állított fel. Bár Péter és Pál alkatában és neveltetésében nagyon is különbözött, sőt még az istentanukban is, egyetértően dolgoztak az egyházközségek létesítésében a későbbi éveik során.

139:2.12 (1552.1) Péter kifejezési módjából és tanításából megmutatkozik valamennyi a Lukács által rögzített hitszónoklatokban és a Márk-féle evangéliumban. Élénk kifejezési módja jobban kivehető a Péter első leveleként ismert levelében; legalábbis igaz volt ez addig, amíg a levelet Pál egyik tanítványa később meg nem változtatta.

139:2.13 (1552.2) Péter azonban folyamatosan elkövette azt a hibát, hogy megpróbálta meggyőzni a zsidókat arról, hogy végeredményben Jézus a valódi és igazi zsidó Messiás.

Egészen a haláláig Simon Péter elméjében keveredtek a Jézussal, mint a zsidó Messiással, Krisztussal, mint a világ megváltójával, és az Ember Fiával, mint az Istenről, az egész emberiséget szerető Atyáról való kinyilatkoztatással kapcsolatos fogalmak.

^{139:2.14 (1552.3)} Péter felesége nagyon talpraesett nő volt. Éveken át meglehetősen jól munkálkodott a női testület tagjaként, és amikor Pétert elűzték Jeruzsálemből, elkísérte őt minden útján az egyházakhoz, valamint minden hittedjesztői útján is. Azon a napon, amikor a nagyhírű férjének élete véget ért, a vadállatok elé vetették a római küzdőtérén.

^{139:2.15 (1552.4)} Ez a férfi, Péter, Jézus bizalmasa, a belső kör tagja, így indult el Jeruzsálemből, hirdetvén az erős és dicsőséges országról szóló jó híreket, míg a segédkezése ki nem teljesedett; és úgy tekintett magára, mint akit nagy megtiszteltetés ért, amikor a rabul ejtői közölték, úgy kell meghalnia, ahogy a Mestere is meghalt — kereszten. Simon Pétert Rómában keresztre feszítették.

3. Zebedeus Jakab

^{139:3.1 (1552.5)} Jakab, Zebedeus két apostolfia közül az idősebbik, akiknek Jézus a „mennydörgés fiai” becenevet adta, harmincéves volt, amikor apostollá lett. Ekkor házasként már négy gyermeke volt, és a szülei háza közelében lakott, Kapernaum külterületén, Betsaidában. Halász volt, foglalkozását öccse, János társaságában, valamint Andrással és Simonnal együtt űzte. Jakab és a testvére, János azzal az előnnyel rendelkezett, hogy a többi apostolnál régebb óta ismerte Jézust.

139:3.2 (1552.6) Ez a talpraesett apostol az alkatát illetően ellentmondásos volt; úgy tűnt, mintha ténylegesen két természete lenne, melyek mindegyikét erős érzelmek jellemezték. Különösen akkor lett indulatos, amikor a felháborodása a tetőpontjára jutott. Heves természete nyilvánvalóvá vált, amint kellőképpen felingerelték, és amikor a vihar elvonult, mindig igazolni és mentegetni igyekezett a dühét annak leple alatt, mintha az teljes mértékben a jogos felháborodás megnyilvánulása lett volna. E rendszeres dühkitörések kivételével Jakab személyisége igen hasonlított Andráséhoz. Nem rendelkezett Andrásnak az emberi természettel kapcsolatos megítélő vagy felmérő képességével, azonban sokkal jobban szónokolt az emberek előtt. Péter után, ha Máté nem vállalta e szerepet, Jakab volt a tizenkettek legjobb nyilvános szónoka.

139:3.3 (1552.7) Bár Jakab semmilyen szempontból nem volt változékony hangulatú, azért tudott csendes és szűkszavú lenni az egyik napon, és nagyon beszédes és színes történeteket előadó a másikon. Jézussal rendszerint kötetlenül beszélgetett, ám a tizenkettek között alkalmanként napokig is ő volt a hallgatag ember. Az egyetlen nagy gyengesége az időszakosan megjelenő, megmagyarázhatatlan hallgatása volt.

139:3.4 (1552.8) Jakab személyiségének kiváló vonása azon képessége volt, hogy a megoldandó kérdést minden oldaláról tudta szemlélni. Mind a tizenkettejük közül ő jutott a legközelebb ahhoz, hogy megértse Jézus tanításának valódi lényegét és jelentőségét. Először ő is nehezen fogta fel a Mester tanítását, de mire a felkészülés végére értek, Jakab magas szintű fogalmat alkotott a jézusi üzenetről. Jakab képes volt a

legkülönbözőbb emberi természeteket megérteni; jól kijött a sokoldalú Andrással, a heves Péterrel és a zárkózott öccsével, Jánossal.

^{139:3.5 (1553.1)} Bár Jakab és János együttműködésében voltak sajátos nehézségek, azért ösztönző dolog volt látni, hogy milyen jól kijönnek egymással. Ez nem sikerült nekik olyan jól, mint Andrásnak és Péternek, de sokkal jobban boldogultak, mint ahogy az két fivér esetében várható lenne, különösen ilyen csökönyös és eltökélt testvérek esetében. De bármilyen furcsának tűnik is, e két Zebedeus fiú sokkal türelmesebb volt egymással, mint az idegenekkel. Nagyon ragaszkodtak egymáshoz; mindig is egymás boldog pajtásai voltak. E „mennydörgés fiai” voltak azok, akik tüzet akartak kérni a mennyből, hogy elpusztítsa a szamaritánusokat, akik vélelmezésük szerint tiszteletlenséget mutattak a Mesterükkel szemben. Ám Jakab nagyon korai halála erősen megváltoztatta János öccsének heves jellemét.

^{139:3.6 (1553.2)} Jézus ama jellemvonása, melyet Jakab a legjobban csodált, az a Mester megértő rokonszenve volt. Nagyon megfogta őt Jézusnak a kis és a nagy emberek, a gazdagok és a szegények iránti megértő érdeklődése.

^{139:3.7 (1553.3)} Zebedeus Jakab kiegyensúlyozott gondolkodó és tervező volt. Az apostoli csoportból András és ő viselkedett a leginkább megfontolt egyedként. Élénk viselkedésű volt, de sohasem sietett. Kiváló ellensúlyát képezte Péternek.

^{139:3.8 (1553.4)} Szerény volt és nem magát megjátszó, a napi szolgálatot ellátó, igénytelen munkás, aki nem törekedett külön elismerésre, amikor végre megértett valamit az ország valódi

jelentéséből. Még a Jakab és János anyjának kiállításával kapcsolatos eseménynél is, aki tudniillik azt kérte, hogy a fiai Jézus jobb és bal oldalán kapjanak helyet, emlékezni kell arra, hogy az anya volt az, aki ezt kérte. Amikor észlelték, hogy készen állnak ilyen felelősségek vállalására, látni kell, hogy tudatában voltak annak a veszélynek, mely a Mesternek a római hatalom elleni feltételezett lázadásával járt, és hogy maguk is hajlandók voltak megfizetni ezt az árat. Amikor Jézus megkérdezte, hogy készek-e kiinni a poharat, azt válaszolták, hogy készek. Ami Jakabot illeti, ez szó szerint igaz is volt — kiitta a poharat a Mesterrel, minthogy ő volt az apostolok közül az első, aki vértanúságot szenvedett, mert korán meghalt Heródes Agrippa kardjától. Így Jakab lett a tizenkettek közül az első, aki életét áldozta az ország új hadszínterén. Heródes Agrippa minden apostolnál Jakabtól félt a legjobban. Valóban gyakran volt csendes és hallgató, de bátor és elszánt volt, amikor a meggyőződését megnyilatkozásra bírták és próbára tették.

^{139:3.9 (1553.5)} Jakab a teljességig megélte az életét, és amikor eljött a vég, olyan kegyesen viselkedett és olyan lelkiert mutatott, hogy még a vádló besúgója is, aki jelen volt a tárgyalásán és a kivégzésén, olyannyira megindult, hogy elfutott Jakab halálának helyszínéről, hogy maga is Jézus tanítványaihoz csatlakozzon.

4. Zebedeus János

^{139:4.1 (1553.6)} Apostollá válásakor János huszonnégy éves volt és ő volt a tizenkettek közül a legifjabb. Nőtlen volt és a szüleivel élt Betszaidában; halászott és Jakab fivérével, valamint Andrással és Péterrel együtt dolgozott. Apostollá válását

megelőzően és azt követően János tevékenykedett Jézus személyes közvetítőjeként a Mester családjával kapcsolatos ügyekben, és vállalta is tovább e felelősséget mindaddig, amíg Mária, Jézus anyja élt.

139:4.2 (1553.7) Lévén, hogy János volt a tizenkettő közül a legfiatalabb és mivel oly szoros kapcsolatban állt Jézussal a családi ügyek terén, igen kedves volt ő a Mester előtt, de az igazán nem mondható, hogy ő volt „a tanítvány, akit Jézus kedvelt”. Nemigen tudnátok elképzelni egy olyan nemes szívű személyiségről, mint Jézus, hogy a kivételezés bűnébe essen, hogy az egyik apostolát jobban szeretné, mint a többit. Az a tény, hogy János a három, Jézust személyesen segítő apostol egyike volt, tovább színezte e téves elképzelést, nem is beszélve arról, hogy János, a fivérével, Jakabbal együtt a többiekénél régebből ismerte Jézust.

139:4.3 (1554.1) Péter, Jakab és János lett kijelölve Jézus személyes segítőjéül nem sokkal azt követően, hogy apostolokká lettek. Röviddel a tizenkettek kiválasztása után és akkoriban, amikor Jézus Andrást jelölte a csoport vezetőjének, azt mondta neki: „És most azt kívánom, hogy jelöld ki két vagy három társadat, akik velem lesznek és mellettem maradnak, hogy segítsenek és a napi szükségleteimről gondoskodjanak.” András pedig úgy tartotta a legjobbnak, ha e különleges feladatra a következő háromként kiválasztott apostolt jelöli ki. Szerette volna, ha maga is önként jelentkezhet ezen áldott szolgálatra, de a Mester már megbízást adott neki; így nyomban arra utasította Pétert, Jakabot és Jánost, hogy legyenek Jézus mellett.

139:4.4 (1554.2) Zebedeus Jánosnak számos szeretetre méltó jellemvonása volt, viszont az egyetlen, nem ilyen szeretetre

méltó vonása a túlzott, bár rendszerint jól titkolt önteltsége volt. A Jézussal való hosszas együttléte sok és nagy változást okozott a jellemében. E gőgje erősen mérséklődött, azonban ahogy megöregedett és többé-kevésbé gyerekessé vált, ez az önérzete bizonyos fokig visszatért, így aztán amikor Nátánt annak az Evangéliumnak a megírására utasította, mely ma az ő nevét viseli, az agg apostol nem habozott többször is úgy utalni önmagára, mint a „tanítványra, akit Jézus kedvelt”. Annak a ténynek a tükrében, hogy János minden más földi halandónál közelebb került ahhoz, hogy Jézus pajtása legyen, hogy ő volt oly sok dologban az ő választott, személyes képviselője, nem meglepő, hogy eljutott odáig, hogy úgy tekintsen magára, mint a „tanítványra, akit Jézus kedvelt”, hiszen mindennél biztosabban tudta, hogy ő volt az a tanítvány, akiben Jézus oly gyakran megbízott.

139:4,5 (1554.3) János jellemének legerősebb vonása a megbízhatósága; élelmes volt és bátor, hűséges és odaadó. A legnagyobb gyengeségének a jellegzetes önhittsége tekinthető. Ő volt az apja családjának legifjabb tagja és a legfiatalabb az apostoli csoportban is. Talán egy kicsit el is volt kényeztetve; talán egy kissé túlságosan is a kedvében jártak. De a későbbi évek Jánosa már igen másféle személyiség képét mutatta, mint az az önimádó és öntörvényű fiatalember, aki huszonnégy éves korában Jézus apostolainak soraiba lépett.

139:4,6 (1554.4) Jézus azon jellemvonásai, melyeket János a legjobban értékelt, a Mester szeretete és önzetlensége volt; e jegyek olyan hatást gyakoroltak rá, hogy a későbbi egész életét a szeretet és a testvéri odaadás uralta. Szeretetről beszélt és szeretetről írt. A „mennydörgés fiából” a „szeretet apostola”

lett; és Efezusban, amikor a koros egyháznagy már nem tudott felállni a szószékre és onnan szólni, hanem székben kellett őt a templomba vinni, akkor, ha az istentisztelet végén felkérték, hogy mondjon néhány szót a híveknek, éveken át csak ennyit mondott, „Gyermekeim, szeressétek egymást!”

139:4.7 (1554.5) János keveset beszélő ember volt, kivéve, amikor előntötte az indulat. Sokat gondolkodott, de keveset beszélt. Ahogy öregedett, az indulatait jobban fékezte, jobban uralta, de sohasem győzte le a beszédétől való idegenkedését; sohasem kerekedett e hallgatagsága fölébe. Viszont rendelkezett a figyelemre méltó és alkotó képzelőerő adományával.

139:4.8 (1555.1) Volt Jánosnak egy másik oldala, melynek meglétét egy ilyen csendes és befelé szemlélődő emberben nemigen várni. Némileg vakbuzgó és szertelenül türelmetlen volt. E tekintetben ő és Jakab igen hasonló volt — mindketten azt akarták, hogy tűz hulljon a mennyből a tiszteletlen szamaritánusok fejére. Ha János olyan idegenekkel találkozott, akik Jézus nevében tanítottak, nyomban eltiltotta őket ettől. De nem ő volt az egyetlen a tizenkettek közül, akit ez a fajta önérzet és felsőbbrendűségi tudat megfertőzött.

139:4.9 (1555.2) János életét felettébb befolyásolta annak látványa, ahogy Jézus otthon nélkül él, mivel tudta, hogy milyen hűségesen gondoskodik az anyjáról és a családjáról. János azért is rokonszenvezett nagyon Jézussal, mert a családja őt sem értette meg, és tudta, hogy Jézus mellől fokozatosan elpártol a család. Ez az egész helyzet azzal együtt, hogy Jézus mindig alávetette a legkisebb vágyát is a mennyei Atya akaratának és a feltétlen kötelességet jelentő napi életének, olyan mély hatást gyakorolt Jánosra, hogy az szembetűnő és állandó változást

okozott a jellemében, olyan változásokat, melyek a későbbi egész élete során megnyilvánultak.

139:4.10 (1555.3) János olyan higgadt és vakmerő bátorsággal rendelkezett, melyet kevés más apostol tudhatott a magáénak. Ő volt az az apostol, aki végig követte Jézust az éjszakai letartóztatása alkalmával és volt mersze elkísérni a Mestert a halál torkáig. Egészen az utolsó földi óráig a közelben tartózkodott és kéznél volt és hűségesen eleget tett a kötelességének Jézus anyját illetően, és kész volt esetleges további feladatokat vállalni a Mester halandói létének utolsó pillanataiban is. Egy dolog biztos, mégpedig János tökéletes megbízhatósága. János rendszerint Jézus jobbján ült, amikor a tizenkettek étkeztek. Ő volt a tizenkettek közül az első, aki igazán és teljesen hitt a feltámadásban, és ő volt az első, aki felismerte a Mestert, amikor az a feltámadását követően szembejött velük a parton.

139:4.11 (1555.4) Zebedeus e fia igen közeli munkakapcsolatba került Péterrel a keresztény mozgalom feladataiban, mert ő lett a jeruzsálemi egyház egyik fő támogatója. Ő volt Péter jobbkeze pünkösöd napján.

139:4.12 (1555.5) Jakab vértanúhalála után néhány évvel János elvette a fivére özvegyét. Az életének utolsó húsz éve alatt egy kedves leányunoka gondoskodott róla.

139:4.13 (1555.6) János több alkalommal is börtönbe került és egy négyéves időtartamra száműzték Pátmosz szigetére, amíg egy másik császár nem jutott hatalomra Rómában. Ha János nem lett volna olyan meggondolt és okos, akkor minden bizonnyal kivégezték volna, mint ahogy a szókimondóbb fivérét, Jakabot.

Az évek múlásával János, az Úr öccsével, Jakabbal együtt elsajátította a bölcs kiegyezés módszerét, amikor a polgári bíróságok elé kerültek. Megtanulták, hogy egy „szelíd válasz csillapítja a haragot”. Megtanulták azt is, hogy az egyházat „az emberiség társadalmi szolgálatának szentelt szellemi testvériségként” mutassák be, semmint „a mennyországként”. Szeretetteljes szolgálatot tanítottak, mintsem uralkodási hatalmat — királyságot és királyt.

139:4.14 (1555.7) A pátmoszi átmeneti száműzetése alatt János megírta a Kinyilatkoztatás könyvét, mely ma erősen megrövidített és eltorzított formában áll a rendelkezésekre. E Kinyilatkoztatás könyve egy nagy kinyilatkoztatás megmaradt darabjait tartalmazza, melynek nagyobb részei elvesztek, s amelynek más részeit eltávolították azt követően, hogy János megírta azokat. Csak töredékes és meghamisított formában maradt fenn.

139:4.15 (1555.8) János sokat utazott, szüntelenül dolgozott, és miután az ázsiai egyházak vezető főpapja lett, Efezusban telepedett le. Efezusban, kilencvenkilenc éves korában utasította társát, Nátánt, hogy írja meg az úgynevezett „János szerint való evangéliumot”. Mind a tizenkét apostol közül Zebedeus Jánosból lett a legkiválóbb hittudós. Kr.u. 103-ban, százegy éves korában halt természetes halált Efezusban.

5. Kíváncsi Fülöp

139:5.1 (1556.1) Fülöp volt az ötödikként választott apostol, aki akkor kapta a meghívást, amikor Jézus és az első négy apostol János Jordán menti táborhelyétől tartott a galileai Kánába. Lévén, hogy Betszaidában élt, Fülöp már egy ideje ismerte Jézust, de

addig a napig nem tűnt fel neki, hogy Jézus valóban nagy ember, amíg a Jordán-völgyben azt nem hallotta tőle, „Kövess engem”. Fülöpöt befolyásolta némiképp az a tény is, hogy András, Péter, Jakab és János már elfogadta Jézust a Megszabadítóként.

^{139:5.2 (1556.2)} Fülöp huszonhét éves volt, amikor csatlakozott az apostolokhoz; nem sokkal ezt megelőzően házasodott meg, de ekkor még nem voltak gyermekei. Az apostolok által adott beceneve a „kíváncsiságára” utalt. Fülöp mindig azt akarta, hogy mutassák meg neki a dolgokat. Úgy tűnt, hogy sohasem lát a dolgok mélyére. Nem volt szükségképpen nehézkes észjárású, de hiányzott belőle a képzelőerő. A képzelőerő hiányából eredt az ő nagy jellemgyengesége. A hétköznapi életben élő és gyakorlatias egyéniség volt.

^{139:5.3 (1556.3)} Amikor az apostolok a szolgálatot megszervezték, Fülöp lett a gondnok; neki kellett gondoskodnia arról, hogy mindenkor legyen élelmük. És ő jó gondnok volt. A legerősebb jellemvonása a módszeres alaposság; pontos volt és módszeres.

^{139:5.4 (1556.4)} Fülöp hétagú családból származott, amely három fiúgyermeket és négy leánygyermeket foglalt magába. Ő volt a második legidősebb, és a feltámadást követően megkeresztelte az egész családját az országba való belépés érdekében. Fülöp rokonai halásznépek voltak. Az apja ügyes, a dolgokba mélyen belegondoló ember volt, az anyja azonban középserű családból származott. Fülöptől nem lehetett nagy dolgokat várni, viszont a kis dolgokat kiválóan tudta véghez vinni, azokat jól és elfogadhatóan teljesítette. Négy év alatt csak néhány alkalommal fordult elő, hogy nem tudott élelmet előteremteni mindnyájuk számára. Még az általuk élt életet

kísérő számos szükséghelyzeti igény sem gyakran érte őt felkészületlenül. Az apostoli család élelmezési részlegét okosan és eredményesen vezette.

^{139:5.5 (1556.5)} Fülöp erős oldala a módszeres megbízhatósága volt; alkati gyengéje pedig a képzelőerő teljes hiánya, annak a képességnek a hiánya, hogy a kettőhöz kettőt adva megkapja a négyet. Az elvont dolgokban pontos volt, a képzelőerő terén viszont nem volt alkotásképes. Csaknem teljesen hiányzott belőle egy bizonyosfajta képzelőerő. Ő volt a jellegzetes hétköznapi és átlagos ember. Igen sok ilyen férfi és nő volt abban a tömegben, amely eljött meghallgatni Jézus tanítását és beszédét, és erős vigaszt merítettek annak látványából, hogy egy olyasvalaki, mint bármelyikük, felemelkedett a Mester tanácsaiban való részvétel tiszteletreméltó rangjára; bátorságot nyertek abból a tényből, hogy valaki, aki olyan, mint ők, már magas helyet talált az ország ügyeiben. Jézus sokat tanult arról, hogy némely emberi elme miként működik, amint türelmesen figyelt Fülöp buta kérdéseire és oly sok alkalommal tett eleget a gondnok ama kérésének, hogy a dolgokat „mutassa meg neki”.

^{139:5.6 (1556.6)} Jézus egyetlen, Fülöp által folyamatosan csodált vonása a Mester kimeríthetetlen bőkezősége volt. Fülöp soha nem tudott Jézusban olyasmit találni, ami kicsinyes, fukar vagy zsugori lett volna, és Fülöp imádta ezt a mindig meglévő és kifogyhatatlan nagylelkűséget.

^{139:5.7 (1557.1)} Kevés dolog volt Fülöp személyiségében, ami mély hatást keltett volna. Gyakran emlegették úgy, mint „Fülöp Betszaidából, abból a városból, ahol András és Péter él”. Csaknem teljesen hiányzott belőle az éleslátás; nem volt képes

felfogni az adott helyzetben rejlő megindító lehetőségeket. Nem volt borúlátó; egyszerűen hétköznapi volt. Nagyon hiányzott belőle a szellemi látásmód is. Nem habozott félbeszakítani Jézust a Mester egyik legmélyebb tartalmú beszédében, hogy egy nyilvánvalóan buta kérdést feltegyen. De Jézus sohasem feddte meg az ilyen meggondolatlanságért; türelmes volt vele és figyelembe vette azt, hogy nem képes felfogni a tanítás mélyebb értelmét. Jézus jól tudta, hogy ha egyszer is megdorgálja Fülöpöt, amiért ilyen bosszantó kérdéseket tesz fel, akkor nemcsak sebet üt ezen az őszinte lelken, hanem e szidás olyan mélyen megsértené Fülöpöt, hogy soha többé nem merne őszintén kérdezni. Jézus tudta, hogy a térbeli világain számtalan milliárdnyi, hasonlóan lassú felfogású halandó van, és bátorítani akarta őket, hogy mind számítsanak rá és mindig bátran keressék meg őt a kérdéseikkel és a gondjaikkal. Végeredményben Jézust valóban jobban érdekelték Fülöp buta kérdései, mint a beszéd, amelyet éppen mondott. Jézust rendkívül érdekelték az emberek, mindenféle ember.

139:5.8 (1557.2) Az apostoli gondnok nem volt jó szónok, de nagyon meggyőző és sikeres személyes munkát tudott végezni. Nem bátortalanadott el egykönnyen; fáradhatatlan és kitartó volt minden dologban, amit elvállalt. Rendelkezett azzal a nagy és ritka képességgel, hogy azt mondja, „Gyere”. Amikor az első megtérítettje, Nátániel vitatkozni akart Jézus és Názáret érdemeiről és érdemtelenségeiről, Fülöp hatásos válasza az volt, hogy „Gyere és nézd meg”. Nem volt ő olyan merev tanhirdető, aki arra buzdította a hallgatóságát, hogy „Menjetek” — tegyétek ezt, tegyétek azt. Minden helyzetet úgy vett, ahogyan az a „Gyere” — „gyere velem; mutatom az utat”

munkájában jelentkezett. Mindig ez az eredményes eljárás a tanítás minden formájában és szakaszában. Még a szülők is megtanulhatják Fülöptől annak helyesebb módját, hogy ne „Ezt csináld, azt csináld”, hanem inkább, hogy „Gyere velünk, majd megmutatjuk neked és megosztjuk veled a jobb utat”.

^{139:5.9 (1557.3)} Fülöpnek az új helyzetekhez való alkalmazkodási képtelensége jól megmutatkozott, amikor a görögök eljöttek hozzá Jeruzsálembe, s azt mondták: „Uram, látni kívánjuk Jézust”. Fülöp minden zsidónak, aki ilyen kérdést tesz fel, azt mondta volna, „Gyertek”. De ezek idegenek voltak, és Fülöp nem tudott felidézni semmilyen utasítást a feletteseitől ilyen esetre; így egyedül arra tudott gondolni, hogy megkérdezze a főnököt, Andrást, és aztán együtt kísérték a tudakozódó görögöket Jézushoz. Hasonlóképpen, amikor Szamariába ment hirdetni a tant és hívőket keresztelni, ahogy a Mestere meghagyta neki, tartózkodott attól, hogy a kezét a megtértekre helyezze annak jeléül, hogy befogadták az Igazság Szellemét. Ezt Péter és János tette meg, akik röviddel ezt követően jöttek el Jeruzsálemből, hogy a tevékenységét az anyaegyház részéről megsemmisítsék.

^{139:5.10 (1557.4)} Fülöp átesett a Mester halálával járó megpróbáltatások időszakán, részt vett a tizenkettek újjászervezésében, és ő volt az első, aki elindult, hogy lelkeket nyerjen meg az országnak a közvetlen zsidó körökön kívülről, s aki a munkájában a legnagyobb sikereket a szamaritánusok körében és az evangélium érdekében kifejtett minden későbbi tevékenységében aratta.

^{139:5.11 (1557.5)} Fülöp felesége, aki a női testület eredményes tagja volt, tevékeny szerepet vállalt a férje mellett a hitterjesztői

munkában azt követően, hogy elmenekültek a jeruzsálemi üldöztetés elől. A felesége félelmet nem ismerő nő volt. Ott állt Fülöp keresztyének tövéénél, bátorítva őt, hogy még a gyilkosainak is hirdesse az örömteli üzenetet, és amikor elfogyott Fülöp ereje, ő kezdte el felidézni a Jézusban való hit révén elérhető üdvözülés szavait és csak akkor hagyta abba, amikor a feldühödött zsidók rárontottak és halálra kövezték. A legidősebb lányuk, Lea folytatta a munkájukat, később ő lett Hierápolis híres prófétanője.

139:5.12 (1558.1) Fülöp, a tizenkettek egykori gondnoka, nagy ember volt az országban, ott nyert meg lelkeket, ahol csak akart; és végül keresztre feszítették a hitéért Hierápolisban és ott is temették el.

6. Őszinte Nátániel

139:6.1 (1558.2) Nátánielt, a Mester által személyesen kiválasztott apostolok közül a hatodikat és egyben az utolsót, a barátja, Fülöp vitte Jézus elé. A férfi több üzleti vállalkozásban társult már Fülöppel és éppen útban voltak, hogy megnézzék Keresztelő Jánost, amikor találkoztak Jézussal.

139:6.2 (1558.3) Nátániel huszonöt éves korában csatlakozott az apostolokhoz, és ő volt a második legfiatalabb a csoportban. Egy hétgyermekes család legifjabb tagja volt, nőtlen, és egyben az idős és beteg szüleinek is egyetlen támasza, akikkel Kánában élt; a fivérei és nővére vagy házasok voltak vagy már meghaltak, és egyikük sem élt ott. Nátániel és Karióti Júdás tekinthető a két legtanultabbnak a tizenkettek között. Nátániel épp azon gondolkodott, hogy felcsap kereskedőnek.

^{139:6.3 (1558.4)} Jézus maga nem adott becenevet Nátánielnek, de a tizenkettek rövidesen az őszinteségére, a nyíltságára utaló kifejezésekkel kezdték illetni. Ő „gáncstalan” volt. Ez jelentette az ő nagy erényét; őszinte volt és nyílt. A jellemének gyengesége az önteltségéből eredt; nagyon büszke volt a családjára, a városára, a jó hírére és a nemzetére, mely mind dicséretes, ha nem viszik túlzásba. Nátániel azonban a személyes előítéleteiben hajlamos volt a szélsőségekre. Könnyen előre megítélt embereket a személyes véleménye alapján. Nem habozott feltenni a kérdést, mielőtt még találkozott volna Jézussal, „Jöhet valami jó Názáretből?” De Nátániel nem tartozott az önfejtűek közé, még ha büszke volt is. Gyorsan változtatott a magatartásán, amint Jézus szemébe nézett.

^{139:6.4 (1558.5)} Sok szempontból Nátániel tekinthető a tizenkettek különönc lángelméjének. Ő volt az apostoli bölcselő és álmodozó, mégpedig igen gyakorlatias álmodozó. A mély bölcselet időszakai és a ritka és felszabadult jókedv időszakai váltakozva jelentkeztek nála; amikor a kellő hangulat hatalmába kerítette, valószínűleg ő volt a legjobb mesélő a tizenkettek között. Jézus nagyon szerette hallgatni Nátániel beszédét mind a komoly, mind a könnyed kérdésekről. Nátániel fokozatosan egyre komolyabban vette Jézust és az országot, de önmagát sohasem vette komolyan.

^{139:6.5 (1558.6)} Az apostolok mind szerették és tisztelték Nátánielt, és ő is ragyogóan kijött velük, kivéve Karióti Júdást. Júdás nem hitt abban, hogy Nátániel elég komolyan veszi az apostolságot és egyszer vakmerően oda is ment titokban Jézushoz és panaszkodott rá. Jézus azt mondta: „Júdás, vigyázz, hová

tévedsz; ne tulajdoníts a kelleténél nagyobb jelentőséget a hivatalodnak. Ki az, aki közülünk hivatott lenne megítélni a testvérét? Nem az az Atya akarata, hogy a gyermekei az életnek csak a komoly dolgaiban osztozzanak. Hadd mondjam el még egyszer: azért jöttem, hogy a húsvér testbeli testvéreim még teljesebb örömben, boldogságban és életben részesüljenek. Menj hát, Júdás, és végezd jól, ami feladatot kaptál, de hagyd Nátánielt, a testvéredet, hogy beszámoljon magáról az Istennek”. Ennek élménye a sok hasonló élménnyel együtt sokáig megmaradt Karióti Júdás önámító szívében.

139:6.6 (1559.1) Sokszor, amikor Jézus a hegyen volt Péterrel, Jakabbal és Jánossal, és a dolgok az apostolok között feszültté és kuszává váltak, amikor még András sem igen tudta, hogy mit mondjon a vigasztalhatatlan testvéreinek, akkor Nátániel egy kis bölcseséggel vagy egy csipetnyi humorral oldotta a feszültséget; és jó humorral tette ezt.

139:6.7 (1559.2) Nátániel feladata az volt, hogy gondoskodjon a tizenkettek családjairól. Gyakran volt távol az apostoli tanácsoktól, mert amikor értesült arról, hogy betegség vagy bármilyen, a megszokottól eltérő dolog történt a felelősségi körébe tartozóknál, késedelem nélkül elment ahhoz a házhoz. A tizenkettek nyugodtak voltak annak tudatában, hogy a családjuk jóléte jó kezekben van Nátánielnél.

139:6.8 (1559.3) Nátániel Jézust leginkább a türelme miatt tisztelte. Sohasem unta meg szemlélni az Ember Fiának megértését és nemes rokonszenvét.

139:6.9 (1559.4) Nátániel apja (Bertalan) röviddel pünkösöd után halt meg, s azután az apostol elment Mezopotámiába és Indiába,

hogy hirdesse az országról szóló jó híreket és megkeresztelje a híveket. A testvérei sohasem tudták meg, hogy mi lett az egykori bölcselőből, költőből és tréfacsinálóból. De ő is nagy ember volt az országban és sokat tett a Mester tanításainak elterjesztése érdekében, még ha nem is vett részt a későbbi keresztény egyház megszervezésében. Nátániel Indiában halt meg.

7. Lévi Máté

139:7.1 (1559.5) Mátét, a hetedik apostolt András választotta. Máté egy adószedő vagy publikánus családból származott, de ő maga vámszedő volt Kapernaumban, ahol élt. Harmincegy évesen nős volt és négy gyermeket nevelt. Mérsékeltén gazdag emberként az apostoli testületben az egyetlen, akinek volt valamilyen vagyona. Jó üzletember és társaságkedvelő ember volt, és rendelkezett azzal a képességgel, hogy barátokat szerezzen és sokféle emberrel is jól ki tudjon jönni.

139:7.2 (1559.6) András Mátét az apostolok pénzügyi képviselőjének jelölte. Ha úgy vesszük, ő volt az apostoli szervezet pénzügyi meghatalmazottja és nyilvános szószólója. Képes volt jól megítélni az emberi természetet és igen eredményes hitelesítő volt. Az ő személyiségét nehéz bemutatni, azonban nagyon komoly tanítvány volt és egyre jobban hitt Jézus küldetésében és az ország bizonyosságában. Jézus sohasem adott Lévinek becenevet, a társai viszont általában úgy utaltak rá, mint a „pénzszedőre”.

139:7.3 (1559.7) Lévi erőssége az ügy iránti teljes odaadás volt. Az, hogy őt, a vámost Jézus és az apostolok elfogadták, ez volt az oka a korábbi adószedő részéről megmutatkozó, mindent

elsöprő hálának. De azért kellett némi idő, mire a többi apostol, különösen Zélóta Simon és Karióti Júdás megbékélt a publikánus jelenlétével. Máté gyengesége a rövidlátó és anyagi életszemlélet volt. De mindeme dolgokban nagy előrelépést mutatott a hónapok során. Neki természetesen számos, igen becses oktatásról hiányoznia kellett, mert az ő feladata volt a pénztárak feltöltése.

139:7.4 (1559.8) Máté a Mester megbocsátó hozzáállását értékelte a legjobban. Állandóan azt ismételte, hogy az Isten megtalálásának dolgában egyedül hitre van szükség. Mindig is úgy szeretett beszélni az országról, mint „az Isten megtalálásának dolgáról”.

139:7.5 (1560.1) Bár Máténak volt múltja, kiváló bizonyítványt állított ki magáról, és az idő múlásával a társai büszkék lettek a vámos teljesítményére. Ő azon apostolok egyike volt, akik sokat jegyzeteltek Jézus mondásait, és e jegyzetek képezték a Jézus mondásairól és cselekedeteiről készített Izador-féle beszámoló alapját, mely a Máté szerint való evangéliumként vált ismertté.

139:7.6 (1560.2) Máténak, a kapernaumi üzletembernek és vámszedőnek a nagyszerű és hasznos élete jelentette a legjobb eszközt ahhoz, hogy ezer és egy más üzletembert, tisztviselőt és államférfit vezéreljen a későbbi korszakokban, és ahhoz is, hogy meghallják a Mester megnyerő hangját, „Kövess engem”. Máté valóban ravasz róka volt, viszont módfelett hűséges volt Jézushoz és rendkívüli mértékben elkötelezte magát amelle, hogy az eljövendő ország hírnökeinek megfelelő anyagi ellátása biztosított legyen.

139:7.7 (1560.3) Máténak a tizenkettek közötti jelenléte volt az eszköze annak, hogy az ország kapuit szélesre tárva tartsák ama csüggedt és kiközösített lelkek előtt, akik úgy tekintettek magukra, mint akik már régóta a vallási vigasz körén kívül ragadtak. A kivetett és kétségbeesett férfiak és nők csapatostul jöttek el Jézust meghallgatni, és ő sohasem fordult el tőlük.

139:7.8 (1560.4) Máté önkéntes felajánlásokat kapott a hívő tanítványoktól és a tanításokban közvetlenül a Mestertől részesülő hallgatóktól, de nyíltan sohasem kért adományokat a sokaságtól. Az egész pénzügyi tevékenységét csendes és személyes formában végezte és a pénz legnagyobb részét az érintett hívek anyagilag tehetősebb osztályától gyűjtötte. Gyakorlatilag az egész szerény vagyonát a Mesternek és az apostolainak adta, ám ők e nagylelkű cselekedetről sohasem szereztek tudomást, kivéve Jézust, akinek minderről tudomása volt. Máté vonakodott nyíltan is hozzájárulni az apostoli vagyonhoz, mert attól félt, hogy Jézus és a társai tisztességtelen pénznek tekintenék azt; így aztán sokat adott más hívők nevében. Az első hónapok alatt, amikor Máté tudta, hogy a jelenléte a körökben többé-kevésbé próbaidő, erős kísértést érzett, hogy tudassa velük, hogy gyakran az ő pénze juttatja hozzá őket a napi kenyérükhöz, de nem engedett a kísértésnek. Érzékelvén a vámosokkal szemben a részükről megnyilvánuló utálatot, Lévi a képükbe akarta vágni a nagylelkűségét, de mindig erőt vett magán és hallgatott.

139:7.9 (1560.5) Amikor a heti pénzmennyiség a becsült igényekhez képest kevésnek bizonyult, Lévinek gyakorta erősen a saját maga erőforrásaira kellett támaszkodnia. Néha akkor is, amikor Jézus tanítása nagyon felkeltette az érdeklődését, akkor is ott

maradt és hallgatta, még ha tudta is, hogy neki személyesen kell majd helyt állnia azért, mert nem gyűjtötte össze a szükséges mennyiségű pénzt. De Lévi milyen erősen akarta, hogy Jézus megtudja, hogy a pénz nagy része az ő zsebéből származik! Nem is sejtette, hogy a Mesternek minderről tudomása van. Az apostolok mind úgy haltak meg, hogy nem tudták, hogy Máté mily nagy mértékben volt az ő jótevőjük, hogy amikor az üldöztetések elkezdődését követően elindult az országról szóló evangélium terjesztésére, már gyakorlatilag nincstelen volt.

139:7.10 (1560.6) Amikor ezek az üldöztetések a híveket Jeruzsálem elhagyására kényszerítették, Máté észak felé utazott, hirdetve az országról szóló evangéliumot és keresztelve a híveket. Így tűnt el a korábbi apostoli társai elől, de a munkát folytatta, hirdette a tant és keresztelt Szíriában, Kappadókiában, Galáciában, Bithüniában és Thrákiában. Thrákiában, Lizimákiában történt, hogy bizonyos nem hívő zsidók, szövetkezve a római katonákkal, a halálát okozták. S ez a rangját visszanyert vámos győzedelmesen halt meg egy olyan üdvözülés hitében, melyet oly biztosan megismert a Mesternek a nem sokkal korábbi földi ittléte során közreadott tanításaiból.

8. Didimusz Tamás

139:8.1 (1561.1) Tamás volt a nyolcadik apostol, és őt Fülöp választotta. Később a „hitetlen Tamás” néven vált ismertté, de apostoltársai nem is annyira megrögzött kételkedőként tekintettek rá. Igaz, hogy józan, kételkedő fajta elméje volt, de rendelkezett egyfajta bátor állhatatossággal, mely miatt azok, akik közletről is ismerték, nem tekinthettek rá úgy, mint haszontalan szkeptikusra.

139:8.2 (1561.2) Amikor Tamás csatlakozott az apostolokhoz, huszonkilenc éves volt, házas, és volt négy gyermeke. Előzőleg ács és kőfaragó volt, de később halász lett belőle és Tariceában lakott, mely település a Jordán nyugati partján terült el, ott, ahol a folyó a Galileai-tóból kiömlik, és ahol úgy tekintettek őrá, mint a kis falu vezető polgárára. Kevés oktatásban részesült, azonban éles, következtető elmével rendelkezett és kiváló szülőktől származott, akik Tibériásban éltek. A tizenkettek közül egyedül Tamásnak volt igazán elemző elméje; ő volt az apostoli csoport igazi tudósa.

139:8.3 (1561.3) Tamás családi életének kezdete szerencsétlenül alakult; a szülei nem voltak teljesen boldogok a házasesetben, és ez tükröződött Tamás felnőttkori tapasztalataiban is. Felnőve igen kellemetlen és házsártos jellem lett. Még a felesége is örült, hogy az apostolok között tudhatja; megkönnyebbült annak tudatában, hogy a balhitű férje az idő nagy részében távol lesz otthonról. Tamásban volt egy kevés gyanakvás is, amely miatt igen nehezen lehetett békésen kijönni vele. Pétert eleinte nagyon dühítette Tamás, panaszkodott is a fivérének, Andrásnak, hogy Tamás „hitvány, undok és mindig gyanakvó”. De minél jobban megismerték Tamást, annál jobban megkedvelték. Rájöttek, hogy roppant becsületes és rendületlenül hűséges. Tökéletesen őszinte és megkérdőjelezhetetlenül igazmondó volt, viszont született gáncsoskodó volt és felnőve igazi vészhién lett belőle. Elemző elméjét a gyanakvás átka sújtotta. Éppen az embertársaiba vetett hitét kezdte gyors ütemben elveszíteni, amikor csatlakozott a tizenkettekhez és így kapcsolatba került Jézus nemes jellemével is. A Mesterrel való kapcsolata egyből elkezdte átalakítani Tamás egész természetét és nagy

változásokat indított el az embertársaihoz való hozzáállásában is.

139:8.4 (1561.4) Tamás nagy erőssége a ragyogó elemző elméje volt, melyhez rendíthetetlen bátorság társult — mihelyt eldöntött valamit. A nagy gyengesége a gyanakvó kétkedése volt, melyet sohasem tudott teljesen levetkőzni a húsvér testbeli egész élete alatt.

139:8.5 (1561.5) A tizenkettek szervezetében Tamás azt a feladatot kapta, hogy szervezze meg és vezesse az úti programot, és ő ügyes igazgatója volt az apostoli testület munkájának és mozgásának. Jó intéző volt, kiváló üzletember, de hátráltatta őt a sokféle hangulata; az egyik napon ilyen ember volt, a másikon meg olyan. Az apostolokhoz való csatlakozás idején hajlott a mélabús merengésre, de a Jézussal és az apostolokkal való kapcsolatfelvétel nagyobb részét kigyógyította ebből a kóros önvizsgálatból.

139:8.6 (1561.6) Jézus nagyon kedvelte Tamást és sokszor és hosszasan négy szemközt is elbeszélgetett vele. Az ő jelenléte az apostoli körben erős vigaszt jelentett minden őszinte kétkedőnek és sok összezavarodott elmét arra bátorított, hogy lépjen be az országba, még ha nem is tudták felfogni a jézusi tanítások minden szellemi és bölcséleti szakaszát. Tamás tagsága a tizenkettek között annak állandó hirdetése volt, hogy Jézus még az őszinte kétkedőket is szereti.

139:8.7 (1562.1) A többi apostol Jézust a teljes személyiségének valamilyen különleges vagy kiváló vonása miatt tisztelte, Tamás viszont a rendkívül kiegyensúlyozott jelleme miatt tisztelte a Mestert. Tamás egyre inkább csodálta és tisztelte azt,

aki oly szeretetteljesen irgalmas és mégis oly hajlíthatatlanul igaz és tisztességes; oly szilárd, de sohasem konok; oly nyugodt, de sohasem közömbös; oly segítőkész és oly rokonszenvező, de sohasem tolakodó vagy akarnok; oly erős, ugyanakkor oly szelíd is; oly határozott, de sohasem nyers vagy goromba; oly gyöngéd, de sohasem ingatag; oly tiszta és ártatlan, ugyanakkor oly férfias, tetterős és erőteljes; oly igazán bátor, de sohasem meggondolatlan vagy vakmerő; olyannyira szereti a természetet, de olyannyira mentes a természetimádásra való mindenféle hajlamtól; oly kedélyes és oly játékos, de oly mentes a léhaságtól és a felületességtől. Ez a személyiségbeli részarányosság volt az, ami olyannyira elbűvölte Tamást. A tizenketek közül talán ő tudta a leginkább értelmileg felfogni és személyiségében értékelni Jézust.

^{139:8.8 (1562.2)} A tizenketek tanácsaiban Tamás mindig óvatos volt, amellet érvelt, hogy fő a biztonság, de ha a maradiságot leszavazták vagy felülbírálták is, mindig ő volt az első, aki bátran hozzáfogott az elhatározott program végrehajtásához. Mindegyre kiállt valamely programterv ellen, mert átgondolatlannak és merésznek tartotta azt; a végsőkig vitázott, de amikor András szavazásra bocsátotta a dolgot, és miután a tizenketek úgy határoztak, hogy meg kell tenni, amit ő oly erélyesen ellenzett, Tamás volt az első, aki azt mondta, „Gyerünk!” Jó vesztes volt. Nem volt haragtartó, és nem is táplált sértett érzelmeket. Időről időre ellenezte, hogy Jézust egyedül hagyják a veszélynek kitéve, de amikor a Mester úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot, akkor mindig Tamás volt az, aki e bátorító szavakkal gyűjtötte össze az apostolokat, „Gyertek, bajtársak, menjünk és haljunk meg vele!”

139:8.9 (1562.3) Tamás némely tekintetben hasonlított Fülöpre; ő is azt akarta, hogy „mutassák meg neki” a dolgokat, ám a kétségeinek ilyenén kinyilvánítása teljesen más értelmi működésen alapult. Tamás elemző volt, nem pusztán kétkedő. Ami a személyes fizikai bátorságot illeti, ő volt az egyik legbátrabb a tizenkettek közül.

139:8.10 (1562.4) Tamásnak voltak nagyon rossz napjai; néha rosszkedvű és levert volt. A leány ikertestvérének elvesztése kilencéves korában sok ifjúkori szomorúságot okozott neki és fokozta az alkati nehézségeit a későbbi élete során is. Amikor Tamást elérte a csüggedés, néha Nátániel volt az, aki segített a kilábalásban, néha pedig Péter, és nem ritkán az Alfeus ikrek egyike. A leginkább nyomott hangulatában szerencsétlenül arra törekedett, hogy kerülje a Jézussal való közvetlen kapcsolatot. A Mester azonban tudott minderről és megértő rokonszenvvel fordult az apostolhoz, amikor a fásultság kínozta és a kétségek gyötörték.

139:8.11 (1562.5) Tamás néha engedélyt kért Andrástól, hogy elvonulhasson egy-két napra. De rövidesen ráébredt, hogy az ilyen gyógy mód nem bölcs dolog; már korán rájött, hogy csüggedtsége idején az a legjobb, ha a munkájára összpontosít és a társai közelében marad. De függetlenül attól, hogy mi történt az érzelmi életében, végig megmaradt apostolnak. Amikor aztán eljött az ideje a továbblépésnek, mindig Tamás volt az, aki azt mondta, „Menjünk!”

139:8.12 (1562.6) Tamás a kiváló példa az olyan emberi lényre, akinek kétségei vannak, szembenéz azokkal és legyőzi azokat. Ragyogó elme volt; nem kötözködő bíráló. Mindig következetesen gondolkodott; Jézus és az apostoltársak

számára ő volt a döntő megméréstetés. Ha Jézus és az ő munkája nem lett volna hiteles, akkor egy olyan embert, mint Tamás nem tudott volna a kezdetektől a végig megtartani. Tiszta és biztos érzéke volt a ténybeli dolgokhoz. Tamás az ámítás vagy a csalás legkisebb jelére otthagya volna mindnyájukat. A tudósok talán nem teljesen értenek meg mindent Jézusról és az ő földi munkájáról, de a Mester és az ő emberi társai mellett ott volt egy férfi, akinek — Didimusz Tamásnak — az elméje igazi tudósi elme volt és ő hitt a názáreti Jézusban.

139:8.13 (1563.1) Tamás nehéz időket élt meg a tárgyalás és a keresztre feszítés napjai alatt. Egy időre mélyen kétségbe esett, de összeszedte a bátorságát, kitartott az apostolok mellett, és ott volt velük, amikor üdvözölték Jézust a Galileai-tónál. Egy időre nem tudott ellenállni a kétkedő fásultságának, de végül visszanyerte a hitét és a bátorságát. Bölcs tanácsokkal látta el az apostolokat pünkösöd után és amikor az üldöztetés szétszórta a híveket, elment Ciprusra, Krétára, az észak-afrikai partvidékre és Szicíliába, terjesztve az országról szóló jó híreket és keresztelve a hívőket. Tamás folytatta a tan hirdetését és a keresztelést, míg végül a római kormányzat ügynökei elfogták és Máltán kivégezték. Néhány héttel a halála előtt fogott hozzá a Jézus életének és tanításainak megírásához.

9. és 10. Alfeus Jakab és Júdás

139:9.1 (1563.2) Alfeus fiai, Jakab és Júdás, a Kheresa közelében élő halász ikerpár volt a kilencedik és tizedik apostol, és őket Zebedeus Jakab és János választotta. Huszonhat évesek voltak és házasok, Jakabnak három gyermeke volt, Júdásnak kettő.

139:9.2 (1563.3) Nem sokat lehet elmondani e két egyszerű halászberről. Szerették a Mesterüket és Jézus is szerette őket, de ők kérdésekkel sohasem szakították félbe a beszédek. Nagyon keveset értettek az apostoltársaik által folytatott bölcséleti vitákból vagy istentani tanácskozásokból, viszont nagyon örültek annak, hogy a nagy emberek ilyen csoportjában lehetnek. E két férfi a személyes megjelenésében, elméleti beállítottságában, és a szellemi felfogóképességének mértékében csaknem azonos volt. Amit az egyikről el lehet mondani, az a másakra is érvényes.

139:9.3 (1563.4) András az emberek körüli rend őrzésének a feladatát bízta rájuk. Ők voltak a hitszónoklatok idejének fő felügyelői és valójában ők voltak a tizenkettek általános szolgálói és segítői. Segítettek Fülöpnek az élelem biztosításában. Elvitték a pénzt a családokhoz Nátániel megbízásából, és mindig készek voltak segíteni az apostolok bármelyikének.

139:9.4 (1563.5) Az egyszerű emberek tömegeinek komoly bátorítást jelentett az, hogy két, hozzájuk hasonló embert láthatnak az apostolok tiszteletreméltó soraiban. Éppen e középszerű ikreknek az apostolok közé emelésével lehetett egy seregnyi bátortalan hívőt az országba vinni. Természetesen az egyszerű emberek is jobb néven vették, hogy hivatalos felügyelőkként olyanok irányítják és vezetik őket, akik maguk is nagyon hasonlóak hozzájuk.

139:9.5 (1563.6) Jakab és Júdás, akiket Tádénak és Lebbeusnak is neveztek, nem rendelkezett sem erősségekkel, sem gyengeségekkel. A tanítványok által nekik adott becenevek a középszerűségükre való szeretetteljes utalások voltak. Ők

voltak „a legkevésbé apostolok”; tudták ezt és derűsen gondoltak erre.

139:9.6 (1563.7) Alfeus Jakab különösen szerette Jézust a Mester egyszerűsége miatt. Ezek az ikrek nem értették Jézus elméjét, viszont felfogták a közöttük és a Mesterük szíve között meglévő rokonszenves köteléket. Az elméjük nem volt valami felsőrendű; tisztelettudóan lehet akár butáknak is nevezni őket, de a szellemi természetükben valódi élményeket szereztek. Hittek Jézusban; az Isten fiai és az ország tagjai voltak.

139:9.7 (1564.1) Alfeus Júdást Jézusban a Mester egyszerű alázata vonzotta. Az ő alázata, melyhez személyes méltóság társult, nagy hatást gyakorolt Júdásra. Az a tény, hogy Jézus mindig hallgatásra intette őket a szokatlan tettei kapcsán, nagy hatást gyakorolt erre az egyszerű emberre.

139:9.8 (1564.2) Az ikrek jó természettel rendelkeztek, egyenesek voltak és mindenki szerette őket. Jézus ezeket a szerény képességű ifjakat azért emelte a személyes törzskarában betöltendő megtisztelő rangra az országban, mert számtalan milliónyi hasonlóan egyszerű és félelemmel teli lélek él a tér világain, akiket hasonlóképpen be akar fogadni a vele és az ő elküldött Igazság Szellemével való tevékeny és hívő közösségbe. Jézus nem veti meg a kis dolgokat, csak a rosszat és a bűnt. Jakab és Júdás kicsi volt, de hűséges. Egyszerűek és tudatlanok voltak, de jószívűek, kedvesek és nagylelkűek is.

139:9.9 (1564.3) Milyen hálás büszkeséget éreztek ezek a szerény emberek azon a napon, amikor a Mester nem volt hajlandó elfogadni egy gazdagembert vándor hitszónoknak, hacsak nem adja el mindenét és nem segíti a szegényeket. Értesülvén erről

és látván az ikerpárt a tanácsosokkal, az emberek bizonyosan tudták, hogy Jézus nem tesz különbséget az emberek között. Ám ilyen közepszerű emberi alapra csakis isteni intézményt — a mennyországot — lehetett valaha is építeni!

139:9.10 (1564.4) A Jézussal való együttlétük során az ikrek csupán egyszer vagy kétszer mertek kérdezni nyilvánosan. Júdás egyszer kíváncsiságában feltett Jézusnak egy kérdést, amikor a Mester arról beszélt, hogy nyíltan megmutatja magát a világnak. Egy kissé csalódott volt, hogy a tizenketeknek többé nem lesznek titkaik, és megengedte magának a kérdést: „De Mester, amikor majd így megnyilvánulsz a világnak, hogyan fogod kimutatni nekünk a jóságod külön kegyeit?”

139:9.11 (1564.5) Az ikrek hűségesen szolgáltak egészen a vég eljöveteléig, a tárgyalás, a keresztre feszítés és a kétségbeesés sötét napjai alatt. A szívük mélyén sohasem veszítették el a hitüket Jézusban, és (Jánost leszámítva) ők voltak az elsők, akik hittek a feltámadásában. Az ország megteremtését viszont nem értették. Röviddel azt követően, hogy a Mester keresztre feszítésére sor került, visszatértek a családjukhoz és a halászhálóikhoz; az ő munkájuk véget ért. Nem volt meg a képességük ahhoz, hogy az ország nehezebb csatáinak megvívásában részt vegyenek. De azzal a tudattal éltek és haltak meg, hogy az Isten Fiával, egy világegyetem legfelsőbb alkotójával való szoros és személyes közösség négy évének megtiszteltetésében és áldásában részesültek.

11. Zélóta Simon

139:11.1 (1564.6) Zélóta Simont, a tizenegyedik apostolt Simon Péter választotta. Jó származással rendelkező, talpraesett férfi volt,

és a családjával Kapernaumban élt. Huszonnyolc éves korában csatlakozott az apostolokhoz. Tüzes lázító volt és egyúttal olyan ember, aki sokat beszél meggondolatlanul. Kereskedőként dolgozott Kapernaumban, mielőtt teljes figyelmét a zélóták hazafias szervezete felé fordította volna.

139:11.2 (1564.7) Zélóta Simon kapta az apostoli csoport kikapcsolódásáról és szórakoztatásáról való gondoskodás feladatát, és igen eredményesen szervezte a tizenkettek pihenéssel és felüdüléssel kapcsolatos dolgait.

139:11.3 (1564.8) Simon ereje az ösztönző hűségében rejlett. Amikor az apostolok egy olyan férfival vagy nővel találkoztak, aki nemigen tudta eldönteni, hogy belépjen-e az országba, akkor Simonért küldtek. Rendszerint mindössze tizenöt perc kellett az Istenben való hiten keresztüli üdvözülés e lelkesült szószólójának, hogy minden kétséget megszüntessen és minden bizonytalankodást eltöröljön, hogy megláthassák, amint egy új lélek születik „a hit szabadságára és az üdvözülés örömére”.

139:11.4 (1565.1) Simon nagy gyengéje az anyagias beállítottsága volt. Nem tudott gyorsan átváltozni a zsidó hazafiból egy szellemi beállítottságú nemzetköziség-hívővé. Négy év túlságosan kevés idő volt ahhoz, hogy egy ilyen értelmi és érzelmi átalakulás végbemehessen, de Jézus mindig türelmes volt vele.

139:11.5 (1565.2) Az egyetlen dolog Jézusban, amit Simon nagyon csodált, az a Mester higgadtsága, az ő magabiztossága, kiegyensúlyozottsága és megmagyarázhatatlan önuralma volt.

139:11.6 (1565.3) Bár Simon megszállott forradalmár, félelmet nem ismerő lázító volt, a heves természetét fokozatosan legyőzte, míg végül erős és hatásos tanhirdetője lett „a békének a földön és a jó szándéknak az emberek között”. Simon kiváló vitaszónok volt; szeretett érvelni. Amikor a tanult zsidók törvényt magyarázó szemléletével vagy a görögök elmés szócsavarásával kerültek szembe, akkor e feladatot mindig Simonra bízták.

139:11.7 (1565.4) A természeténél fogva lázadó, képzettsége révén pedig tekintélyromboló volt, Jézus azonban megnyerte őt a mennyország magasabb rendű eszméinek. Mindig azonosult a tiltakozó féllal, de most a haladásnak, a szellem és az igazság korlátlan és örökkévaló fejlődésének pártjára állt. Simon erős hűséggel és élénk személyes odaadással rendelkező ember volt, és mélységesen szerette Jézust.

139:11.8 (1565.5) Jézus nem félt kiállni az üzletemberek, a munkások, a derűlátók, a borűlátók, a bölcselők, a kétkedők, a vámosok, az államférfiak és a hazafiak mellett.

139:11.9 (1565.6) A Mester sokat beszélgetett Simonnal, de soha nem tudott igazán nemzetköziség-hívót faragni ebből a szenvedélyes zsidó hazafiból. Jézus gyakran mondta Simonnak, hogy helyénvaló azt akarni, hogy a társadalmi, a gazdasági és a politikai rendszerek jobbra váljanak, de mindig hozzátette: „Ennek nincs köze a mennyországhoz. Nekünk az Atya akarata megcselekedésének kell szentelnünk magunkat. A mi dolgunk az, hogy egy magas szellemi kormányzat követői legyünk, és most nem szabad semmi mással törődnünk, mint az isteni Atya akaratának és jellemének képviselésével, aki e kormány élén áll, akinek a meghatalmazásával rendelkezünk.”

Simon nagyon nehezen értette meg, de fokozatosan kezdett felfogni valamennyit a Mester tanításának jelentéséből.

139:11.10 (1565.7) A jeruzsálemi üldöztetés miatti szétszóródást követően Simon átmenetileg visszavonult. Gyakorlatilag összetört. Nemzeti hazafiként megadta magát a jézusi tanításoknak; most pedig minden elveszett. Kétségbe volt esve, de néhány év múltán összeszedte a bátorságát és elindult, hogy hirdesse az ország evangéliumát.

139:11.11 (1565.8) Elment Alexandriába és a Nílus-mentén dolgozva haladt, eljutott Afrika szívébe is, ahol Jézus evangéliumát hirdette és keresztelte a híveket. Így dolgozott megöregedéséig és legyengüléséig. Afrika szívében halt meg és ott is temették el.

12. Karióti Júdás

139:12.1 (1565.9) Karióti Júdást, a tizenkettedik apostolt Nátániel választotta. Kerijotban született, egy kis városban Dél-Júdeában. Fiúkorában a szülei elköltöztek Jerikóba, s itt élt és dolgozott az apja különféle üzleti vállalkozásaiban, amíg végül érdeklődni kezdett Keresztelő János hitszónoklatai és munkája iránt. Júdás szülei szadduceusok voltak, és amikor a fiuk csatlakozott János tanítványaihoz, kitagadták őt.

139:12.2 (1566.1) Amikor Nátániel találkozott Júdással Tariceában, akkor ő éppen munkát keresett egy halszáritó vállalkozásnál a Galileai-tó alsó részénél. Az apostolokhoz való csatlakozása idején harmincéves volt és nőtlen. Valószínűleg ő volt a legtanultabb a tizenkettek között és az egyetlen júdeai a Mester apostoli családjában. Júdásnak a személyes erősségek

tekintetében nem volt kiemelkedő vonása, bár a külső szemlélő számos kulturális vonást és pallérozott viselkedésmódot figyelhetett meg nála. Jó gondolkodó volt, de nem volt mindig igazán őszinte gondolkodó. Júdás nem nagyon értette önmagát; nem volt igazán őszinte magával.

139:12.3 (1566.2) András Júdást jelölte a tizenkettek pénztárosának, arra a tisztségre, melynek betöltésére kiválóan alkalmas is volt, és egészen a Mesterének elárulásáig őszintén, hűségesen és igen eredményesen eleget is tett e feladatainak.

139:12.4 (1566.3) Jézusnak nem volt olyan sajátságos vonása, melyet Júdás a Mester általánosan megkapó és szerfelett elbűvölő személyiségében csodált volna. Júdás sohasem tudott felülemelkedni a galileai társaival szembeni júdeai előítéletein; magában még bíralt is sok dolgot Jézusban. Őt, akit a tizenegy apostol a tökéletes embernek, olyannak tekintett, akinek „a lénye elragadó és aki tízezer közül is kitűnik”, ez az önelégült júdeai gyakran bírálta merte magában. Valóban úgy gondolta, hogy Jézus félénk és némiképp fél élni a saját hatalmával és tekintélyével.

139:12.5 (1566.4) Júdás jó üzletember volt. Tapintat, ügyesség és türelem kellett egy olyan eszményelvű embernek, mint Jézusnak a pénzügyeit intézni, hallgatni a némely apostolának rendetlen üzleti módszereivel való megbirkózásról. Júdás valóban nagyszerű intéző, előrelátó és ügyes pénzügyi szakértő volt. Nagyon fontosnak tartotta a szervezést. A tizenkettek egyike sem bírálta Júdást soha. Amennyire meg tudták ítélni, Karióti Júdás páratlan pénztáros, tanult ember, hű (bár néha bíráló) apostol volt, és a szó minden értelmében nagy siker volt. Az apostolok szerették Júdást; tényleg egy volt közülük. Hinnie

kellett Jézusban, de kételkedünk abban, hogy valóban tiszta szívéből szerette a Mestert. Júdás esete mutatja annak a mondásnak az igazságát, hogy: „Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet.” Teljességgel lehetséges áldozatául esni a bűn és a halál útjához való kényelmes igazodás jelentette nyugalmas csalásnak. Abban legyetek nyugodtak, hogy Júdás az anyagiak terén mindig becsületes volt a Mesterhez és az apostoltársaihoz. A pénz sohasem lehetett volna a Mester elárulásának hajtóereje.

139:12.6 (1566.5) Júdás botor szülők egyetlen gyermeke volt. Kiskorában dédelgették és ajnározták; elkényeztetett gyerek volt. Felnőve túlértékelte az önnön jelentőségét. Rossz vesztés volt. Zavaros és torz képzei voltak a becsületességről; átadta magát a gyűlöletnek és a gyanakvásnak. Szakavatott módon tudta félreérteni a barátai szavait és tetteit. Júdás az élete során végig megtartotta ama szokását, hogy elégtételt vegyen azokon, akikről azt képzelte, hogy rosszul bántak vele. Érték- és hűségérzékében fogyatékos volt.

139:12.7 (1566.6) Jézus számára Júdás a hitbéli kalandot jelentette. A Mester már a kezdetektől fogva teljesen megértette ennek az apostolnak a gyengeségét és jól tudta, hogy milyen veszéllyel jár az, ha a társaságába engedi. De az Istenfiak természete olyan, hogy minden teremtetett lénynek teljes és ugyanolyan esélyt adnak az üdvözülésre és a továbbélésre. Jézus azt akarta, hogy ne csak e világ halandói, hanem a megszámlálhatatlan más világról figyelők is megtudják, hogy amikor felmerül a kétely valamely teremtménynek az ország iránti odaadása őszinteségét és készségességét illetően, akkor az emberek Bírának állandó gyakorlata az, hogy teljesen elfogadják a

kétséges jelöltet. Az örök élet kapuja mindenki előtt szélesre tárva áll; „jöjjön bárki, aki akar”; a hitet kivéve nincsenek megkötések vagy korlátozások azok számára, akik eljönnek.

139:12.8 (1567.1) Éppen ez volt az oka annak, amiért Jézus megengedte Júdásnak, hogy egészen a végsőig elmenjen, miközben folyamatosan megtett minden lehetőt, hogy változásra készítse és megmentse e gyenge és összezavart apostolt. De amikor a fényt nem fogadják őszintén és nem annak megfelelően élnek, sötétség üli meg a lelket. Júdás értelmileg gyarapodott Jézusnak az országról szóló tanításai vonatkozásában, de a többi apostollal ellentétben nem fejlődött semmit a szellemi jellem megszerzésében. Nem tudott kielégítő személyes haladást felmutatni a szellemi tapasztalás terén.

139:12.9 (1567.2) Júdás egyre többet rágódott a személyes csalódottságán, és végül a neheztelés áldozata lett. Az érzéseit sokszor megsértették, és betegesen gyanakvóvá vált a legjobb barátaival szemben, még a Mesterrel szemben is. Rövidesen megszállta a gondolat, hogy bármi módon is, de elégtételt vegyen, igen, akár a társainak és a Mesterének az elárulása révén is.

139:12.10 (1567.3) Ám ezek a gonosz és veszélyes gondolatok nem öltöttek határozott formát egészen addig a napig, amikor is egy hálás nő Jézus lába előtt összetört egy értékes tömjenező edényt. Ez pazarlásnak tűnt Júdás számára, és amikor az ő nyilvános tiltakozását Jézus ott, mindenki füle hallatára oly határozottan félresöpörte, az már túl sok volt neki. Ez az esemény előhozta az élete során felgyülemlett minden gyűlöletét, sértődöttségét, rosszindulatát, előítéletét,

féltekenységét és bosszúvágyát, és elhatározta, hogy leszámol, mindegy, hogy kivel; és a természetének rossz voltát a szerencsétlen élete egész rút színjátékában az egyetlen ártatlan emberre összpontosította, mert éppen Jézus játszotta a főszerepet abban a mellékeseményben, amelyben Júdás a fény haladó országából átkelt a sötétség maga választotta területére.

139:12.11 (1567.4) A Mester számos alkalommal, magánbeszélgetésben és nyilvánosan is, figyelmeztette Júdást, hogy meg fog botlani, ám az isteni figyelmeztetések rendszerint hatástalanok a megkeseredett emberi természetre. Jézus megtett minden lehetőt, ami összeegyeztethető volt az ember erkölcsi szabadságával, hogy megakadályozza Júdást a helytelen út választásában. A nagy megmérettetés ideje végül elérkezett. A neheztelő fiú elbukott; engedett a magának túlzott jelentőséget tulajdonító büszke és bosszúálló elme keserű és aljas késztetéseinek, és gyorsan elmerült a zavarodottságban, a kétségbeesésben és a romlottságban.

139:12.12 (1567.5) Júdás ezután jutott addig az aljas és szégyenletes ármányig, hogy elárulja az Urát és Mesterét, és a gyalázatos tervének gyorsan meglett az eredménye. A haragban fogant árulási terveinek kidolgozása során átélte a sajnálat és a szégyen perceit is, és e világosabb pillanataiban a saját viselkedése védelmében gyáván úgy okoskodott, hogy Jézus bizonyosan a hatalmához fog folyamodni és az utolsó pillanatban megmenti magát.

139:12.13 (1567.6) Mikor az aljas és bűnös ügylete véget ért, e hitehagyott halandó, aki nem tulajdonított nagy fontosságot annak, hogy eladta a barátját harminc ezüstért, hogy kielégítse a régóta dédelgetett bosszúvágyát, elrohant és eljátszotta az

utolsó felvonást a halandói lét valóságai elől való menekülés színművében — öngyilkos lett.

139:12.14 (1567.7) A tizenegy apostol elszörnyedt, megdőbbsent. Jézus az árulóra csak sajnálattal tekintett. A világok nehezen tudtak megbocsátani Júdásnak, és a nevének kiejtését egy egész kiterjedt világegyetem kerüli.

140. írás

A tizenkettek felavatása

140:0.1 (1568.1) JÉZUS a Kr.u. 27. év január 12-én, vasárnap röviddel dél előtt összehívta az apostolokat abból a célból, hogy az országról szóló evangélium nyilvános tanhirdetőiként felavassa őket. A tizenkettek arra számítottak, hogy bármelyik nap hívhatják őket; így ezen a reggelen, amikor halászni indultak, nem távolodtak el messzire a parttól. Némelyikük a part közelében őgyelgett, javítgatva a hálót és rendezgetve a felszerelését.

140:0.2 (1568.2) Elindulván a parton, hogy szólítsa az apostolokat, Jézus elsőként a part közelében halászó Andrást és Pétert hívta; ezután jelzett Jakabnak és Jánosnak, akik egy közelben lévő hajón tartózkodtak, az apjukkal, Zebedeussal beszélgettek és javígtatták a hálóikat. Kettesével összegyűjtötte a többi apostolt is, és amikor mind a tizenketten együtt voltak, elindult velük a Kapernaumtól északra lévő hegyekbe, ahol hozzáfogott, hogy a hivatalos felavatásukra való felkészítés gyanánt tanítsa őket.

140:0.3 (1568.3) Ez egyszer mind a tizenkét apostol csendes volt; még Péter is a gondolataiba merült. Végre eljött a régóta várt óra!

Elvonulnak a Mesterrel, hogy részt vegyenek egyfajta ünnepélyes szertartáson, melynek keretében személyesen és együtt is, magukat annak a szent munkának szentelik, hogy képviseljék a Mesterüket az Atyja országa eljövételének hirdetésében.

1. Előkészítő tanítás

140:1.1 (1568.4) A hivatalos felavatási szertartás előtt Jézus így szólt a körülötte ülő tizenketekhez: „Testvéreim, eljött az ország ezen órája. Azért hoztalak magammal benneteket ide, hogy bemutassalak az Atyának, mint az ország követeit. Némelyetek hallott már engem erről az országról beszélni a zsinagógában, amikor először szólítottalak benneteket. Mindegyikőtök többet is megtudott az Atya országáról azóta, hogy velem dolgoztok a Galileai-tó körüli városokban. De most még valamit el akarok mondani nektek erről az országról.

140:1.2 (1568.5) Az új ország, melyet az Atyám a földi gyermekeinek szívében fel akar építeni, örökkévaló birodalom lesz. Az Atyám ezen uralmának nem lesz vége azoknak a szívében, akik meg akarják cselekedni az ő isteni akaratát. Kijelentem nektek, hogy az én Atyám nem a zsidók vagy a nem-zsidók Istene. Sokan jönnek majd keletről és nyugatról, hogy leüljenek velünk az Atya országában, miközben Ábrahám sok gyermeke fogja elutasítani, hogy belépjen ezen új testvériségbe, mely az Atya szellemének az emberek gyermekeinek szívében lévő uralmát jelenti.

140:1.3 (1568.6) Ennek az országnak a hatalma nem hadseregek erejében vagy kincsek hatalmában fog fennállni, hanem annak az isteni szellemnek a dicsőségében, mely el fog jönni, hogy e

mennyei ország újjászületett polgárainak, az Isten fiainak az elméjét tanítsa és a szívét uralja. Ez a szeretet testvérisége, melyben igazságosság lakozik, és amelynek csatakiáltása: béke a földön és jó szándék minden embernek. Ez az ország, melyet hamarosan hirdetni indultok, minden korszak jó embereinek vágya, az egész föld reménye és minden próféta bölcs ígéretének beteljesülése.

140:1.4 (1569.1) De elétek, gyermekeim, és mindenki más elé, aki követni akar benneteket ebbe az országba, egy nehéz próba van kitűzve. E kapukon csakis a hit juttathat át, de az Atyám szellemének gyümölcseit kell teremnetek, ha folytatni akarjátok a felemelkedést az isteni közösség fejlődő életében. Bizony, bizony mondom nektek, nem mindenki léphet be a mennyországba, aki azt mondja, »Uram, Uram«; hanem inkább az, aki megcselekszi az Atyám akarátát, aki a mennyben van.

140:1.5 (1569.2) Az üzenetetek a világ számára ez legyen: előbb az Isten országát és az ő igazságosságát keressétek, és amint ezeket megtaláltátok, az örökkévaló továbbéléshez alapvetően szükséges minden dolog ezzel biztosítva lesz. És most világossá akarom tenni előttetek, hogy az Atyám ezen országa nem a hatalom külső megnyilvánulásával vagy helytelen megmutakozásával fog eljönni. Ezért hát ne úgy menjeteK hirdetni az országot, hogy azt mondjátok, »itt van« vagy »ott van«, mert ez az ország, amelyről szónokoltok, a bennetek lévő Isten.

140:1.6 (1569.3) Aki nagy akar lenni az Atyám országában, annak mindenkit szolgálnia kell; és aki közöttetek az első akar lenni, engedjétek neki, hogy szolgálja a testvéreit. De mihelyt végre igazán felvétettek polgárokként a mennyországba, akkor többé

már nem szolgák vagytok, hanem fiak, az élő Isten fiai. Így fog fejlődni ez az ország a világban, míg össze nem tör minden gátat és minden embert képessé nem tesz arra, hogy megismerje az Atyámat és higgyen abban a megmentő igazságban, melynek a kinyilvánítására eljöttem. Az ország már most is karnyújtásnyira van, és némelyetek addig nem is hal meg, míg meg nem láttátok az Isten uralmának nagy hatalomban való elérkezését.

140:1.7 (1569.4) Ez, amit a szemetek most lát, e tizenkét hétköznapi emberrel való szerény kezdet, sokszorozódni és gyarapodni fog addig, amíg végül az egész föld megtelik az Atyám dicséretével. Nem is annyira a szavaitok által, hanem az általatok élt élet révén fogják az emberek megtudni, hogy velem voltatok és megismertétek az ország valóságait. Bár nem teszek súlyos terhet az elmétekre, a lelketekre teszem annak ünnepélyes felelősségét, hogy úgy képviseljétek engem a világban, amint rövidesen elhagylak benneteket, mint ahogy én most képviselem az Atyámat ebben az életben, melyet a húsvér testben élek.” És amint ezeket elmondta, felállt.

2. A felavatás

140:2.1 (1569.5) Jézus most arra utasította a tizenkét halandót, akik az imént végighallgatták az országról szóló nyilatkozatát, hogy térdeljenek le körben, ő körülötte. Ezután a Mester a kezét minden egyes apostol fejére helyezte, kezdve Karióti Júdással és befejezve Andrással. Miután megáldotta őket, kinyújtotta a kezét és így imádkozott:

140:2.2 (1569.6) „Atyám, most eléd viszem ezeket az embereket, a hírnökeimet. A földi gyermekeink közül e tizenkettőt

választottam, hogy menjenek és képviseljenek engem, mint ahogy én is eljöttem, hogy képviseljelek téged. Szeresd őket és légy velük olyan, mint ahogy engem szeretsz és amilyen velem vagy. És most, Atyám, adj bölcsességet ezeknek az embereknek, mivel az eljövendő ország ügyeit az ő kezükbe teszem. Itt maradnék még a földön egy időre, ha ez az akaratod, hogy segítsék nekik az országért végzendő munkájukban. Atyám, újra csak köszönetet mondok neked ezekért az emberekért, és a te felügyeletedre bízom őket, míg én elindulok, hogy bevégezzem a tőled kapott feladatot.”

140:2.3 (1570.1) Amikor Jézus befejezte az imádkozást, az apostolok mindegyike a helyén maradt, a fejét lehajtva. Jó néhány perc telt el, mire akárcsak Péter is fel merte volna emelni a tekintetét, hogy a Mesterre pillantson. Egyesével megölelték Jézust, de senki nem szólt semmit. Nagy csend telepedett a helyre, miközben egy seregnyi mennyei lény figyelte fentről ezt az ünnepélyes és szent jelenetet — amint egy világegyetem Teremtője az ember isteni testvériségének ügyeit az emberi elmék irányítása alá helyezi.

3. A felavatási beszéd

140:3.1 (1570.2) Ezután Jézus beszélt, s ezt mondta: „Most, hogy már az Atyám országának követői vagytok, minden más földi embertől független, különböző rendű emberekké lettetek. Most már nem emberek vagytok az emberek között, hanem egy másik, mennyei országnak a megvilágosodott polgárai, akik e sötét világ tudatlan gyermekei között élnek. Nem elég, ha úgy élték, ahogy ezen óra előtt éltetek, hanem mostantól fogva úgy kell élnetek, mint akik megízlelték egy jobb élet dicsőségeit és visszaküldettek a földre azon új és jobb világ Urának

követeiként. A tanártól többet várnak, mint a tanítványtól; az úrtól többre számítanak, mint a szolgától. A mennyország polgáraitól többet követelnek, mint a földi birodalom polgáraitól. A nektek szóló szavaim közül némelyek talán keménynek tűnnek, de ti választottátok, hogy képviseltek engem a világban, éppen úgy, ahogy én most az Atyát képviselem; és ti, mint közvetítőim a földön, kötelesek lesztek megtartani azokat a tanításokat és szokásokat, melyek tükrözik a tér világain élendő halandói életről alkotott eszményképeimet és amelyekre a mennyei Atyát kinyilatkoztató földi életemben példákkal szolgállok.

140:3.2 (1570.3) Elküldelek benneteket, hogy szabadságot hirdessetek a szellemi raboknak, örömet a félelem rabságában sínylődőknek, és hogy a betegeket a mennyei Atyám akarata szerint gyógyítsátok. Ha a gyermekeimet gyötrelmekben találjátok, beszéljeteik hozzájuk bátorítóan, mondjátok nekik:

140:3.3 (1570.4) Boldogok a szellemben szegények, az alázatosak, mert övék a mennyország kincsei.

140:3.4 (1570.5) Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele.

140:3.5 (1570.6) Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

140:3.6 (1570.7) Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

140:3.7 (1570.8) És éppen így szóljatok a gyermekeimhez a szellemi vigasz és ígéret további szavaival is:

140:3.8 (1570.9) Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok, akik sírnak, mert megkapják az öröm szellemét.

140:3.9 (1570.10) Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

140:3.10 (1570.11) Boldogok a békességszerzők, mert az Isten fiainak hívják őket.

140:3.11 (1570.12) Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország. Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.

140:3.12 (1570.13) Testvéreim, ahogy elküldelek benneteket, ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltapossák.

140:3.13 (1570.14) Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Ha világot gyűjtanak, nem rejtik véka alá, hanem tartóra teszik; és az mindenkinek világít a házban. A ti világosságotok is úgy világítson az embereknek, hogy a jótetteitek látványa a mennyei Atyátok dicsőítésére készítse őket.

140:3.14 (1571.1) Kiküldelek benneteket a világba, hogy képviseljetek engem és az Atyám országának követeiként működjete, és ahogy a jó híreket hirdetni mentek, bízzatok az Atyában, akinek a hírnökei vagytok. Ne álljatok ellent erővel az

igazságtalanságnak; ne a húsvér karban bízzatok. Ha a szomszédod megüti a jobb arcodat, tartsd oda neki a másikat is. Legyetek hajlandók elszenvetni az igazságtalanságot, mintsem hogy pereskedjete egymással. Kedvességben és irgalommal segédkezzetek mindenkinek, aki ínséget és szükségét szenved.

140:3.15 (1571.2) Azt mondom nektek: Szeressétek az ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik utálnak benneteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. Amiről úgy gondoljátok, hogy én is megtenném az emberek érdekében, tegyétek meg azt ti is.

140:3.16 (1571.3) A mennyei Atyátok fölkelti napját rosszakra és jókra egyaránt; hasonlóképpen esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is. Ti az Isten fiai vagytok; még ennél is többek, ti most már az Atyám országának követői vagytok. Legyetek irgalmasak, éppen úgy, ahogy az Isten is irgalmas, és az országbeli örökkévaló jövőben tökéletesek lesztek, miként a mennyei Atyátok is tökéletes.

140:3.17 (1571.4) Azt a feladatot kaptátok, hogy megmentsetek az embereket, nem azt, hogy megítéljétek őket. A földi életetek végén mind számíthattok irgalomra; ezért követelem meg tőletek a halandói életetek során, hogy mutassatok irgalmat minden testvéretek iránt a húsvér testben. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy kiveszitek a szálkát a testvéretek szeméből, amikor pedig a magatok szemében gerenda van. Előbb vegyétek ki a saját szemetekből a gerendát, és akkor hozzáláthattok ahhoz, hogy kivegyétek a szálkát a testvéretek szeméből.

140:3.18 (1571.5) Tisztán lássátok az igazságot; a helyes életet bátran éljétek; és így lesztek az én apostolaim és az Atyám követei. Hallhattátok már: »Ha vak vezet világtalant, mind a kettő gödörbe esik.« Ha másokat akartok vezetni az országba, akkor magatoknak az élő igazság tiszta fényében kell járnotok. Az ország minden ügyében arra intelek benneteket, hogy igaz ítéletet és mély bölcsességet mutassatok. Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak és a gyöngyeiteket se szórjátok a disznók elé, különben még eltapossák a lábukkal és megfordulva széttépnek benneteket.

140:3.19 (1571.6) Óva intelek benneteket a hamis prófétáktól, akik báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. A gyümölcsseikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövisek közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek rövidesen minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt. A mennyországba való belépésnél a szándék az, ami számít. Az Atyám belelát az emberek szívébe, és a benső vágyaik és az őszinte szándékaik szerint ítél.

140:3.20 (1571.7) Az országítélet nagy napján sokan fogják azt mondani nekem, »Hát nem a te nevedben jövendöltünk és nem a te nevedben tettünk annyi csodát?« De akkor kénytelen leszek azt mondani nekik, »Sosem ismertelek benneteket; távozzatok a színem elől, ti hamis tanítók.« De mindenki, aki hallja e feladatot és őszintén eleget is tesz annak a megbízatásnak, hogy képviseljen engem az emberek előtt, éppen úgy, ahogy én képviseltem Atyámat előttetek, bőségesen felvételt nyer a szolgálatomba és a mennyei Atya országába.”

^{140:3.21 (1571.8)} Az apostolok addig még sohasem hallották Jézust így beszélni, mert úgy szólt hozzájuk, mint akinek mindenek fölött való tekintélye van. Napnyugta tájban jöttek le a hegyről, de senki sem kérdezgette Jézust.

4. Ti vagytok a föld sója

^{140:4.1 (1572.1)} Az úgynevezett „hegyi beszéd” nem Jézus evangéliuma. Sok hasznos tanítást tartalmaz, de ez Jézus felavatási megbízása volt a tizenkét apostol számára. Ez a Mester személyes megbízása volt azok számára, akik előtt az evangélium hirdetésének feladata állt és arra jelentkeztek, hogy képviseljék őt az emberek világában éppen úgy, ahogy ő oly ékesszóló és tökéletes képviselője az Atyjának.

^{140:4.2 (1572.2)} „Ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltapossák.”

^{140:4.3 (1572.3)} Jézus korában a só értékes dolog volt. Még pénzként is használták. A „fizetés” mai angol nyelvbeli kifejezése a só szóból ered. A só nem csak ízt ad az ételnek, hanem tartósítószer is. Más dolgokat ízletesebbé tesz, és a használata révén hajt hasznot.

^{140:4.4 (1572.4)} „Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem tartóra teszik; és az mindenkinek világít a házban. A ti világosságotok is úgy világítson az embereknek, hogy a jótetteitek látványa a mennyei Atyátok dicsőítésére készítse őket.”

^{140:4.5 (1572.5)} Bár a fény eloszlatja a sötétséget, lehet olyan „vakító” is, hogy zavart okoz és akadályoz a látásban. Arra intenek bennünket, hogy úgy ragyogjon a fényünk, hogy a társainkat a teljesebb élet új, istenes útjaira vezesse. A fényünknek úgy kell ragyognia, hogy a figyelmet ne a sajátlényegre irányítsa. Az egyén még a hivatását is használhatja úgy, mint hatásos „tükrözőt” ezen életfény szórásához.

^{140:4.6 (1572.6)} Erős jellemek nem abból erednek, hogy nem tesznek rosszat, hanem inkább abból, hogy ténylegesen is jót tesznek. Az önzetlenség az emberi nagyság jelvénye. Az önmegvalósítás legfelsőbb szintjeire istenimádat és szolgálat révén lehet eljutni. A boldog és eredményes személyt nem a rossz megcselekedésétől való félelem, hanem a jó megcselekedésének szeretete hajtja.

^{140:4.7 (1572.7)} „Gyümölcseikről ismeritek fel őket.” A személyiség alapvetően változhatatlan; ami változik — gyarapszik — az az erkölcsi jellem. A mai vallások nagy tévedése a negativizmus. A gyümölcsöt nem hozó fát „kivágják és tűzre vetik”. Erkölcsi érték nem eredhet pusztá elfojtásból — a „ne tedd” parancsának való engedelmességből. A félelem és a szégyen méltatlan készítményei a vallási életnek. A vallás csak akkor hiteles, amikor kinyilatkoztatja az Isten atyaságát és erősíti az emberek közötti testvériséget.

^{140:4.8 (1572.8)} Az egyén eredményes életfelfogást a mindenségrendi látásmódnak, valamint a társadalmi és gazdasági környezetre adott érzelmi válaszok összességének a társítása révén alakíthat ki. Emlékezzetek erre: Bár az örökölt ösztönöket nem lehet alapvetően megváltoztatni, az ilyen kényszerekre adott érzelmi válaszokat meg lehet változtatni; ezért az erkölcsi természet

módosítható, a jellem fejleszthető. Az erős jellemben az érzelmi válaszok egységbe rendezettek és összehangoltak, így jön létre az egyesített személyiség. Ha hiányzik az egységtetés, az gyöngíti az erkölcsi természetet és boldogtalanságot idéz elő.

^{140:4.9 (1572.9)} Érdemes cél nélkül az élet céltalanná és haszontalanná válik, és sok boldogtalanság lesz az eredménye. A tizenkettek felavatásakor tartott jézusi beszéd egy magas rendű életfelfogást alkot. Jézus arra buzdította a követőit, hogy tapasztalati alapokra épülő hitet gyakoroljanak. Arra intette őket, hogy ne pusztán értelmi beleegyezésre, hiszékenységre és elfogadott tekintélyre támaszkodjanak.

^{140:4.10 (1573.1)} Az oktatásnak olyan tanulási (felfedezési) eljárásnak kell lennie, mellyel elsajátíthatók a természetes, örökölt vágyaink kielégítésének jobb módszerei, és az érzelmi megelégedés e teljes körűbb módszereinek végeredménye a boldogság. A boldogság kevésbé függ a környezettől, bár a kedvező körülmények nagyban hozzájárulhatnak ahhoz.

^{140:4.11 (1573.2)} Minden halandó valójában arra törekszik, hogy teljes személyé váljon, hogy olyan tökéletes legyen, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya, és ez el is érhető, mert végső soron „a világegyetem igazából atyai”.

5. Atyai és testvéri szeretet

^{140:5.1 (1573.3)} A hegyi beszédétől az utolsó estében elmondott beszédig Jézus arra tanította a követőit, hogy atyai szeretetet mutassanak inkább, mint testvéri szeretetet. A testvéri szeretetben a szomszédodat úgy szereted, mint magadat, és ez

megfelelő teljesítése az „arany szabálynak”. Az atyai ragaszkodás azonban megköveteli, hogy úgy szeressétek a halandó társaitokat, ahogy Jézus szeret titeket.

140:5.2 (1573.4) Jézus kettős szeretettel szereti az emberiséget. Ő kettős személyiségként élt a földön — emberiként és isteniként. Az Isten Fiaként atyai szeretettel szereti az embert — ő az ember Teremtője, világegyetemi Atyja. Az Ember Fiaként Jézus a halandókat testvérként szereti — ő valóban ember volt az emberek között.

140:5.3 (1573.5) Jézus nem várta el a követőitől, hogy a testvéri szeretet gyakorlása során elmenjenek a lehetetlen szintjéig, viszont elvárta tőlük, hogy törekedjenek arra, hogy olyanok legyenek, mint az Isten — hogy olyan tökéletesek legyenek, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya — és kezdjenek úgy tekinteni az emberre, mint ahogy az Isten tekint a teremtményeire és ezáltal kezdjék úgy szeretni az embereket, ahogy az Isten szereti őket — hogy mutassák az atyai ragaszkodás első jeleit. A tizenkét apostolnak szóló ezen intelmek során Jézus arra törekedett, hogy úgy nyilatkoztassa ki az atyai szeretet új felfogását, mint amelynek bizonyos érzelmi beállítottságokkal való összefüggésében kell meghozni a társadalmi környezethez való alkalmazkodási döntések sorozatát.

140:5.4 (1573.6) A Mester e nagy jelentőségű beszédet azért tartotta, hogy felhívja a figyelmet négy hitbeli beállítottságra annak bevezetőjéül, hogy később bemutassa az ő atyai szeretetének négy páratlan, felsőbbrendű válaszát, szembeállítva a pusztán testvéri szeretet korlátaival.

^{140:5.5 (1573.7)} Először azokról beszélt, akik szellemben szegények, akik vágnak az igazságra, békétűrők és akik tiszta szívűek. Az ilyen szellemi ítélőképességű halandóktól elvárható, hogy eljutnak az isteni önzetlenség olyan szintjeire, melyeken képessé válnak megkísérelni azt, hogy atyai szeretetet gyakoroljanak; hogy még búslakodókként is fel lesznek ruházva azzal, hogy irgalmat mutassanak, támogassák a békét és kiállják az üldöztetéseket, és végig a megpróbáltatást jelentő helyzetekben még a szeretetre kevésbé érdemes embereket is atyai szeretettel szeressék. Az atyai szeretet az odaadásnak olyan szintjeit érheti el, amely a testvéri szeretetet mérhetetlenül meghaladja.

^{140:5.6 (1573.8)} Ezen üdvösségek hite és szeretete erősíti az erkölcsi jellemet és megteremti a boldogságot. A félelem és a harag gyöngíti a jellemet és lerombolja a boldogságot. E nagy jelentőségű beszéd hangneme a boldogságra épült.

^{140:5.7 (1573.9)} 1. „Boldogok a szellemben szegények — az alázasak.” Egy gyermek számára az a boldogság, ha az örömet közvetlenül élheti meg. A felnőtt hajlandó elvetni az önmegtartóztatás magvait annak érdekében, hogy később nagyobb boldogságot arasson. Jézus idejében és azóta is, a boldogságot túl gyakran társították a vagyonbirtoklás gondolatával. A templomban imádkozó farizeus és publikánus történetében az egyik szellemben gazdagnak érezte magát — öntelt volt; a másik pedig „szellemben szegénynek” — alázas volt. Az egyik önelégült volt; a másik tanítható és igazságkereső. A szellemben szegények a szellemi vagyoni célokat — Istent — keresik. Az ilyen igazságkeresőknek nem kell a távoli jövőig várniuk a jutalomra; ők most nyerik el a

jutalmukat. Ők a mennyországot a saját szívükben találják meg, és e boldogságot most tapasztalják meg.

140:5.8 (1574.1) 2. „Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele.” Csakis a magukat szellemben szegénynek érzők képesek vágyani az igazságra. Csakis az alázatosak keresik az isteni erőt és törekednek szellemi hatalomra. De igencsak veszélyes dolog tudatosan szellemi koplalásba fogni annak érdekében, hogy az ember felerősítse az igényét a szellemi adományokra. A testi böjtölés négy-öt nap múltán veszélyessé válik; az ember könnyen elveszíti az étel iránti minden vágyát. A huzamosabb időn át tartó koplalás, legyen az testi vagy szellemi, a vágy megszűnéséhez vezethet.

140:5.9 (1574.2) A megélt igazságosság öröm, nem pedig kötelesség. Jézus igazságossága lendületes szeretet — atyai-testvéri szeretet. Ez nem a tiltó vagy ne-tedd fajta igazságosság. Hogy vágyhat valaki valaha is valami tiltóra — valami „ne tedd-re”?

140:5.10 (1574.3) Nem könnyű dolog a gyermeki elmének megtanítani az üdvösségek közül az első kettőt, de az érett elmének képesnek kell lennie a jelentésük megragadására.

140:5.11 (1574.4) 3. „Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.” Az igazi szelídségnek nincs köze a félelemhez. Az inkább az Istennel együttműködő ember hozzáállása — „A te akaratod legyen meg.” Beletartozik ebbe a türelem és a visszafogottság, és azt egy törvényes és barátságos világegyetembe vetett megingathatatlan hit vezérli. Fölébe kerekedik minden, az isteni vezetés elleni lázadásra rábírní akaró kísértésnek. Jézus

volt az Urantia eszményi szelíd embere, és övé lett egy hatalmas világegyetem.

140:5.12 (1574.5) 4. „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” A szellemi tisztaság nem a hiányokra épít, eltekintve attól, hogy hiányzik belőle a gyanakvás és a megtorlás. A tisztaság tárgyalásakor Jézus nem szándékozott kizárólag az ember nemi magatartásbeli dolgaival foglalkozni. Inkább arra a hitre utalt, mellyel az embernek rendelkeznie kell a másik ember irányában; arra a hitre, melyet a szülő táplál a gyermeke iránt, és amely képessé teszi arra, hogy éppen úgy szeresse a társait, ahogy egy apa szeretné őket. Az apa szeretetének nem kell dédelgetnie, és nem nézi el a rosszat, viszont mindig szemben áll a hitevesztettséggel. Az atyai szeretet céltudatos, és mindig a legjobbat keresi az emberben; ez az igaz szülői hozzáállás.

140:5.13 (1574.6) Meglátni Istent — hit révén — annyit jelent, hogy az ember igazi szellemi látásmódra tesz szert. A szellemi alapú éleslátás javítja az Igazító útmutatói lehetőségeit, és ezek végül fokozzák az Isten-tudatot. Amikor megismeritek az Atyát, megerősítést nyertek az isteni fiúi elismertség bizonyosságában, és egyre jobban tudjátok szeretni minden egyes testvéreket a húsvér testben, nem csak testvérként — testvéri szeretettel — hanem atyaként — atyai odaadással is.

140:5.14 (1574.7) Ezt az intelmet még egy gyermeknek is könnyű megtanítani. A gyermekek a maguk természetes módján bizalomteljesek, és a szülőknek gondoskodniuk kell arról, hogy ezt az egyszerű hitet ne veszítsék el. A gyermekekkel való foglalkozás során kerülni kell mindenféle félrevezetést és

tartózkodni kell a gyanakvástól. Bölcsen segíteni kell őket a hőseik kiválasztásában és az életművük megválasztásában.

140:5.15 (1574.8) Azután Jézus folytatta a követőinek oktatását arra, hogy felismerjék minden emberi küzdelem fő célját — a tökéletességet — akár mint isteni teljesítményt is. Mindig arra intette őket: „Legyetek tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” Nem azt tanácsolta a tizenketteknek, hogy a szomszédaikat úgy szeressék, mint magukat. Az elismerésre méltó teljesítmény lett volna; az a testvéri szeretet elérését mutatta volna. Inkább arra intette az apostolokat, hogy úgy szeressék az embereket, ahogy ő szerette őket — atyai és testvéri szeretettel egyaránt szeressenek. Ezt azzal szemléltette, hogy megmutatta az atyai szeretet négy felsőrendű megnyilvánulását:

140:5.16 (1575.1) 1. „Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.” Az úgynevezett józan ész vagy a legkövetkezetesebb észjárás sohasem sugallná, hogy boldogság nyerhető a szomorúságból. Jézus azonban nem a kifelé irányuló vagy kérkedő szomorúságra utalt. Ő a lágyszívűség érzelmi beállítottságára célzott. Nagy tévedés arra tanítani a fiúkat és a fiatal férfiakat, hogy férfiatlan dolog gyöngédséget mutatni vagy kimutatni egyéb érzelmeket vagy a testi fájdalmat. A rokonszenv a férfinak és a nőnek is elismerésre méltó hozzáállása. Nem szükséges érzéketlenné válni ahhoz, hogy valaki férfias legyen. Ez a rossz útja a bátor férfiak teremtésének. A világ nagyszerű férfijai nem féltek szomorkodni. Mózes, a gyászoló, nagyobb ember, mint akár Sámson vagy Góliát. Mózes nagyszerű vezető volt, de ő a szelídség embere is volt. Az emberi szükségletre való

érzékenység és fogékonyság igaz és tartós boldogságot teremt, s e kedves beállítottságok megvédik a lelket a harag, a gyűlölet és a gyanakvás pusztító hatásaitól.

^{140:5.17 (1575.2)} 2. „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.” Az irgalom itt a legigazabb barátság — a szeretet — magasságát, mélységét és kiterjedését jelzi. Az irgalom néha lehet tétlen, de itt tevékeny és lendületes — ez felsőrendű atyaiság. A szerető szülő kevésbé találja nehéznek, hogy a gyermekének megbocsásson, akár számos alkalommal is. Egy el nem kényeztetett gyerekben a szenvedéstől való megszabadulás vágya a maga természetes módján megvan. A gyerekek rendszerint kedvesek és rokonszenvezők, amint elég idősek lesznek ahhoz, hogy felmérjék a tényleges körülményeket.

^{140:5.18 (1575.3)} 3. „Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják őket.” Jézus hallgatósága katonai felszabadítást várt, nem béketeremtőket. Jézus békéje azonban nem a békeelvűség cselekvésmentes fajtája. A megpróbáltatások és üldöztetések közepette azt mondta, „Békével búcsúzom tőletek.” „Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.” Ez a pusztuláshoz vezető összeütközéseket megakadályozó béke. A személyes béke egyesíti a személyiséget. A társadalmi béke megakadályozza a félelmet, a mohóságot és a haragot. A politikai béke megakadályozza a faji szembenállást, a nemzetek egymás iránti gyanakvását és a háborút. A béketeremtés a bizalmatlanság és a gyanakvás ellenszere.

^{140:5.19 (1575.4)} A gyerekeket könnyedén meg lehet tanítani arra, hogy béketeremtőkként lépjenek fel. Élvezik a csoportos tevékenységeket; szeretnek együtt játszani. Egy más

alkalommal mondta a Mester: „Bárki, aki meg akarja menteni az életét, elveszíti, de bárki, aki kész elveszíteni, az megtalálja.”

140:5.20 (1575.5) 4. „Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország. Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.”

140:5.21 (1575.6) Nagyon gyakran üldöztetés követi a békét. De a fiatalok és a bátor felnőttek sohasem térnek ki a nehézség vagy a veszély elől. „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja a barátaiért.” Az atyai szeretet képes mindeme dolgokat önként megtenni — olyan dolgokat, melyeket a testvéri szeretet aligha foglalhat magába. A fejlődés mindig is az üldöztetés utolsó szürete.

140:5.22 (1575.7) A gyermekek mindig válaszolnak a bátorság kihívására. A fiatalok mindig hajlandók „elfogadni a kihívást”. Minden gyermeknek idejekorán meg kell tanulnia áldozatot hozni.

140:5.23 (1575.8) Így már kitűnik, hogy a hegyi beszéd üdvösségeinek alapja a hit és a szeretet, nem pedig a törvény — az etika és a kötelesség.

140:5.24 (1575.9) Az atyai szeretet örömét leli abban, ha jóval viszonozza a rosszat — hogy jót tesz az igazságtalanságért cserébe.

6. A felavatás estéje

140:6.1 (1576.1) Vasárnap este, miután odaértek Zebedeus házához a Kapernaumtól északra lévő hegyekből, Jézus és a tizenkettek egyszerű ételt fogyasztottak. Ezt követően, mialatt Jézus a parton sétált, a tizenkettek egymás között beszélgettek. Egy rövid tanácskozás után, mialatt az ikrek egy kis tüzet raktak, hogy általa meleget és fényt nyerjenek, András elment Jézusért, és amikor utolérte, így szólt: „Mester, a testvéreim nem értik, hogy mit mondtál az országról. Nem érezzük képesnek magunkat arra, hogy e munkához hozzáfogjunk, amíg nem adsz további utasításokat. Azért jöttem érted, hogy csatlakozz hozzánk a kertben és segíts megértenünk a szavaid jelentését.” Jézus visszament Andrással az apostolokhoz.

140:6.2 (1576.2) A kertbe belépve maga köré gyűjtötte az apostolokat és tovább tanította őket e szavakkal: „Azért esik nehezetekre megérteni az üzenetemet, mert az új tanítást közvetlenül a régire akarjátok építeni, de kijelentem, hogy újjá kell születnetek. Újra kell kezdenetek kisgyermekekként és hajlandóknak kell lennetek bízni a tanításomban és hinni az Istenben. Az ország új evangéliuma nem alakítható ahhoz, ami ma van. Helytelenek a fogalmaitok az Ember Fiáról és az ő földi küldetéséről. De ne kövessétek el azt a hibát, hogy úgy gondoljátok, azért jöttem, hogy mellőzzem a törvényt és elforduljak a prófétáktól; nem rombolni jöttem, hanem beteljesíteni, gyarapítani és megvilágosítani. Nem a törvényt megszegni jöttem, hanem inkább azért, hogy ezeket az új parancsolatokat a szívetek táblájára felírjam.

140:6.3 (1576.3) Olyan igazságosságot követelek tőletek, mely meghaladja azok igazságosságát, akik könyöradománnyal, imával és böjtöléssel törekednek az Atya kegyének

elnyerésére. Ha be akartok lépni az országba, akkor olyan igazságossággal kell rendelkeznetek, mely szeretetben, irgalomban és igazságban áll fenn — azon őszinte vágyban, hogy megcselekedjétek a mennyei Atyám akaratát.”

140:6.4 (1576.4) Erre azt mondta Simon Péter: „Mester, ha van új parancsolatod, szeretnénk hallani azt. Mutasd meg nekünk az új utat.” Jézus így válaszolt Péternek: „Már hallottátok azoktól, akik a törvényt tanítják: »Ne ölj; aki öl, ítéltesse meg.« Én azonban a cselekedetnél mélyebbre tekintek, hogy feltárjam a szándékot. Kijelentem nektek, hogy mindenki, aki haragot tart a testvérével, az elítéltetés veszélyét vonja magára. A szívében gyűlöletet tápláló és az elméjében bosszút forraló személy a megítéltetés veszélyét vonja magára. Nektek a cselekedeteik szerint kell megítélnetek a társaitokat; a mennyei Atya a szándék szerint ítél.

140:6.5 (1576.5) Hallottátok a törvény tanítóit szólni, »Ne törj házasságot«. Én azonban azt mondom nektek, hogy minden férfi, aki szenvedéllyel, a megkívánás szándékával tekint egy asszonyra, a szívében már házasságtörést követett el. Az embereket csak a tetteik alapján ítéld meg, az én Atyám azonban beletekint a gyermekei szívébe és irgalommal mond ítéletet a szándékaik és valódi vágyaik szerint.”

140:6.6 (1576.6) Jézus folytatni akarta a többi parancsolat megvitatását, amikor Zebedeus Jakab félbe szakította, megkérdezvén: „Mester, mit tanítsunk az embereknek a válást illetően? Megengedjük-e a férfinak, hogy elváljon a feleségétől, amint Mózes előírta?” Ahogy Jézus a kérdést meghallotta, ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy törvényt alkossak, hanem azért, hogy megvilágosodást hozzak. Nem

azért jöttem, hogy újjászervezzem e világ országait, hanem azért, hogy megalapítsam a mennyországot. Nem Atyám akarata az, hogy engedve a kísértésnek megtanítsam nektek a kormányzás, a kereskedelem vagy a társas viselkedés szabályait, melyek ma még talán helyénvalók, egy másik korban már közel sem lesznek megfelelők a társadalom számára. Csak azért vagyok a földön, hogy megvigasztaljam az emberi elméket, felszabadítsam az emberek szellemét és megmentsem az emberi lelkeket. De a válás kérdésében azt mondom nektek, hogy bár Mózes pártfogolta e dolgokat, nem így volt ez Ádám és a Kert idejében.”

140:6.7 (1577.1) Miután az apostolok egy rövid ideig egymással beszélgettek, Jézus így folytatta: „Mindig fel kell ismernetek minden halandói viselkedés kétféle nézőpontját — az emberit és az istenit; a húsvér test útját és a szellem útját; az időbeli felmérését és az örökkévalóság látószögét.” Bár a tizenketek nem tudtak mindent felfogni abból, amit tanított, ezzel a tanítással sokat segített nekik.

140:6.8 (1577.2) Ezután Jézus azt mondta: „De a tanításomat azért fogjátok nehezen megérteni, mert szó szerint akarjátok értelmezni az üzenetemet; nehezen fogjátok fel a tanításom szellemét. Megint csak emlékeznetek kell arra, hogy ti az én hírnökeim vagytok; úgy kell élnetek az életeteket, ahogy szellemben én éltem az enyémet. Ti az én személyes képviselőim vagytok; de ne essetek tévedésbe, ne várjátok azt minden embertől, hogy minden részletben úgy éljenek, ahogy ti. Arra is emlékeznetek kell, hogy nem csak ebből a nyájból vannak nekem bárányaim, és hogy irántuk is elkötelezett vagyok, mert példát kell mutatnom nekik abban, hogy miként

kell megcselekedni az Isten akaratát a halandói természetű élet megélése során.”

140:6.9 (1577.3) Ekkor Nátániel kérdezett: „Mester, ne adjunk teret az igazságosságnak? Mózes törvénye azt mondja, »szemet szemért és fogat fogért«. Mit mondjunk?” Jézus erre így felelt: „Jóval fizessetek a rosszért. Az én hírnökeimnek nem szabad az embereket vádolniuk, hanem mindenkivel szemben szelídek kell lenniük. A szemet szemért ne legyen a törvényetek. Az emberek urainak sok ilyen törvénye van, de az országban nem ez a helyzet; mindig irgalomnak kell megszabnia az ítéleteiteket és szeretetnek a viselkedéseteket. Ha ezek kemény szavak, akkor most még visszafordulhattok. Ha túl nehéznek tartjátok az apostolság követelményeit, akkor még visszatérhettek a tanítványi szint kevésbé szigorú útjához.”

140:6.10 (1577.4) Hallván e megdöbbenő szavakat, az apostolok egy időre félrevonultak, de rövidesen visszatértek, és Péter így szólt: „Mester, mi veled akarunk tartani; közülünk senki sem akar visszafordulni. Teljesen fel vagyunk készülve arra, hogy megfizessük az árát; ki fogjuk inni a poharat. Apostolok leszünk, nem pusztán tanítványok.”

140:6.11 (1577.5) Ezeket hallva Jézus így szólt: „Legyetek hát készek vállalni a felelősségeiteket és követni engem. Titkon tegyétek a jótetteket; amikor adományt adtok, ne tudja a bal kezetek, mit tesz a jobb. Amikor imádkoztok, vonuljatok el magatokban és ne használjatok hiábavaló ismétléseket és értelmetlen mondatokat. Mindig emlékezzetek, hogy az Atya már akkor tudja mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek azt. Ne adjátok a fejeteket böjtölésre az emberek előtt komoly arccal.

Lévén, hogy választott apostolaimként most az ország szolgálatára kaptatok elhívást, ne a földön gyűjtsetek magatoknak kincseket, hanem a mennyben gyűjtsetek kincseket magatoknak önzetlen szolgálattal, mert ahol a kincseitek vannak, ott van a szívetek is.

140:6.12 (1577.6) A test lámpása a szem; ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha viszont a szemed önző, az egész tested sötétséggel telik meg. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mily nagy az a sötétség!”

140:6.13 (1577.7) Ekkor Tamás megkérdezte Jézustól, hogy „továbbra is kitartsanak-e amellet, hogy mindenük közös”. A Mester azt mondta: „Igen, testvéreim, azt szeretném, hogy úgy éljünk együtt, mint egy megértő család. Nagy munkával bíztalak meg benneteket, és nyomatékosan kérem a közös szolgálatotokat. Tudjátok, hogy azt mondják: »Senki sem szolgálhat két úrnak.« Egyszerre nem imádhajátok őszintén az Istent és szolgálhatjátok teljes szívvel a mammont. Most, hogy fenntartás nélkül elszegődtetek az ország munkájára, ne aggódjatok az életetekért; még kevésbé aggódjatok amiatt, hogy mit esztek vagy mit isztok; sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Megtanultátok már, hogy a szolgálatkész kezek és a komoly szívek nem maradnak éhen. Most, amikor arra készültök, hogy minden energiátokat az országért való munkálkodásba fektessétek, legyetek bizonyosak afelől, hogy az Atya nem fog megfélekezni a szükségleteitekről. Először az Isten országát keressétek, és amikor bebocsátást nyertek oda, minden szükséges dolog megadatik nektek. Ezért hát ne aggódjatok indokolatlanul a holnap miatt. Elég a napnak a maga baja.”

^{140:6.14 (1578.1)} Látva, hogy egész éjszaka fent akarnak maradni, hogy kérdéseket tegyenek fel, Jézus így szólt hozzájuk: „Testvéreim, cserépedények vagytok; az a legjobb számotokra, ha nyugovóra tértek, hogy felkészüljete a holnapi munkára.” De nem jött álom a szemükre. Péter megkockáztatta, hogy megkéri a Mesterét, hogy „szeretnék egy kicsit beszélni veled négyszemközt. Nem azért, mintha titkaim lennének a társaim előtt, hanem azért, mert a lelkem fel van kavarva, és ha esetleg feddést kapnék a Mesteremtől, jobban elviselném azt egyedül, veled.” Jézus azt mondta, „Jöjj velem, Péter” — és bevezette a házba. Amikor Péter sokkal jobb hangulatban és erősen felbátorodva jött vissza a Mesterétől, Jakab úgy döntött, hogy beszél Jézussal. Egészen a kora reggeli órákig a többi apostol így ment egyesével a Mesterhez, hogy beszéljen vele. Miután mindannyian személyesen is beszéltek vele, kivéve az ikreket, akik elaludtak, András bement Jézushoz és azt mondta: „Mester, az ikrek elaludtak a kertben a tűz mellett; felkeltem őket, hogy megkérdezzem, ők is akarnak-e beszélni veled?” Jézus mosolyogva azt mondta Andrásnak, „Jól teszik — ne háborgasd őket.” Ekkor már eltelőben volt az éjszaka; egy új nap fényével érkezett a hajnal.

7. A felavatást követő hét

^{140:7.1 (1578.2)} Néhány óras alvást követően, amikor a tizenkettek összegyűltek, hogy a kései reggelit Jézussal elfogyasszák, Jézus így szólt: „Most hozzá kell fognotok a jó hírek terjesztésének és a hívők oktatásának munkájához. Készüljete, mert Jeruzsálembe mentek.” Jézus szavai után Tamás nekibátorodott és azt mondta: „Tudom, Mester, hogy mostanra már készen kellene állnunk a munka megkezdésére, de félek, hogy még nem vagyunk képesek megfelelni e nagy

elkötelezettségnek. Beleegyeznél-e abba, hogy néhány napig még a környéken maradjunk, mielőtt hozzáfogunk az ország munkájához?” Amikor Jézus látta, hogy minden apostolát ugyanez a félelem tölti el, azt mondta: „Legyen úgy, ahogy szeretnétek; itt maradunk a szombat leteltéig.”

^{140:7.2 (1578.3)} Hétről hétre komoly igazságkeresők kis csoportjai, valamint kíváncsi szemlélők jöttek Betszaidába, hogy találkozzanak Jézussal. A híre már elterjedt vidéken is; érdeklődő csoportok érkeztek olyan messziről is, mint Türosz, Szidon, Damaszkusz, Cezárea és Jeruzsálem. Azelőtt Jézus üdvözölte ezeket az embereket és ő tanított nekik az országról, de a Mester most átadta e feladatot a tizenketteknek. András kiválasztott egy apostolt és hozzárendelt egy csoportnyi látogatót, és néha mind a tizenketten így dolgoztak.

^{140:7.3 (1578.4)} Két napon át dolgoztak, nappal tanítva, késő éjszakáig pedig külön tanácskozásokat tartottak. A harmadik napon Jézus Zebedeussal és Szalóméval maradt, míg az apostolait elküldte „halászni, gondtalan kikapcsolódásra vagy esetleg a családjuk meglátogatására”. Csütörtökön visszatértek és három további napon át folyt a tanítás.

^{140:7.4 (1578.5)} A felkészülés hete alatt Jézus számos alkalommal elismételte az apostolai előtt a keresztelés utáni földi küldetésének két fő hajtóerejét:

^{140:7.5 (1578.6)} 1. Kinyilatkoztatni az Atyát az embereknek.

^{140:7.6 (1578.7)} 2. Rávezetni az embereket arra, hogy fiú-tudatossá váljanak — hogy hitben felismerjék, hogy ők a Fenséges gyermekei.

^{140:7.7 (1579.1)} Az egy hétnyi változatos élmény nagyon is javára vált a tizenketteknek; némelyikük túlzottan is magabiztossá lett. Az utolsó tanácskozáson, a szombatot követő éjszakán Péter és Jakab odament Jézushoz azzal, hogy „Készen állunk — induljunk és hozzuk el az országot”. Mire Jézus így felelt, „Érjen fel a bölcsességetek a lelkesedéseetekkel és a bátorságotok pótolja a tudatlanságotokat.”

^{140:7.8 (1579.2)} Bár az apostolok nem sokat értettek meg a tanításából, azért sikerült felfogniuk, hogy mekkora jelentősége van annak, hogy ő oly megkapóan szép életet él velük.

8. Csütörtök délután a tónál

^{140:8.1 (1579.3)} Jézus jól tudta, hogy az apostolai nem teljesen fogadták be a tanításait. Úgy döntött, hogy külön oktatásban részesíti Pétert, Jakabot és Jánost, abban a reményben, hogy képesek lesznek megvilágosítani a társaik nézeteit. Láttá, hogy bár a szellemi ország eszméjének némely vonását a tizenkettek megértették, továbbra is rendületlenül kitartanak amellett, hogy ezeket az új szellemi tanításokat közvetlenül azokra a régi, meggyökeresedett, szó szerint vett fogalmakra építsék, melyekben a mennyország nem más, mint Dávid királyszékének visszaállítása és Izráelnek, mint világi földi hatalomnak a helyreállítása. Ennek megfelelően csütörtök délután Jézus hajóval kiment a vízre Péterrel, Jakabbal és Jánossal, hogy megbeszélje velük az ország ügyeit. Ebből egy négyórás tanácskozás lett, rengeteg kérdéssel és válasszal, és az a legelőnyösebb, ha a jelen feljegyzésben e nagy jelentőségű délután azon összefoglalását adjuk közre újjáalakítva, mely

összefoglalást Simon Péter adott Andrásnak a következő nap reggelén:

140:8.2 (1579.4) 1. Az Atya akaratának megcselekedése. Jézus azon tanítása, hogy bízzanak a mennyei Atya gondoskodásában, nem vak és tétlen végzethit. E délutánon megerősítőleg idézett egy régi héber mondást: „Aki nem dolgozik, ne is egyék.” E tanításaihoz elégséges magyarázatul a saját tapasztalására mutatott rá. Az Atyában való bizodalomról szóló tantételeit nem szabad a legújabb idők vagy más kor társadalmi vagy gazdasági körülményei szerint megítélni. A tanításában az Istenhez közeli élet eszményi elvei jelennek meg minden korszakban és minden világon.

140:8.3 (1579.5) Jézus világossá tette a hármak előtt, hogy mi a különbség az apostoli és a tanítványi besorolás követelményei között. De még ekkor sem tiltotta a tizenketteknek, hogy elővigyázatosak és előrelátók legyenek. Ami ellen szólt, az nem az előrelátás volt, hanem az aggodás, a nyugtalankodás. Azt tanította, hogy tevékenyen és éberén vessék alá magukat az Isten akaratának. A mértékletességgel és a takarékossgal kapcsolatos számos kérdésükre válaszolva egyszerűen csak felhívta a figyelmet az ő ács, hajókészítő és halász életére, és arra, hogy milyen gondosan szervezte meg a tizenketteket. Megpróbálta világossá tenni, hogy a világra nem ellenséggént kell tekinteni; hogy az életkörülmények az Isten gyermekeivel együtt munkáló isteni rendelkezést mutatnak.

140:8.4 (1579.6) Jézusnak nagy nehézséget okozott, hogy megértesse velük az ellent nem állással kapcsolatos személyes gyakorlatát. Teljesen elutasította, hogy megvédje magát, és az apostolok számára úgy tűnt, hogy örömmel venné, ha ők is követnék e

gyakorlatot. Azt tanította nekik, hogy ne álljanak ellent a rossznak, ne harcoljanak az igazságtalanság vagy a sérelem ellen, de a rosszcselkedetekkel szemben nem a közönyös türelmet tanította. Ezen a délutánon világossá tette, hogy helyesli a gonosztevők és bűnözők közösség általi megbüntetését, és hogy a polgári kormányzatnak néha erőt kell alkalmaznia a társadalmi rend fenntartása és az igazságszolgáltatás érdekében.

140:8.5 (1579.7) Folyton arra intette a tanítványait, hogy tartózkodjanak a megtorlás rossz gyakorlatától; nem engedélyezte a bosszút, az elégtétel gondolatát. Helytelenítette a haragtartást. Nem engedélyezte a szemet szemért és fogat fogért elvet. Ellenezte a magánjellegű és személyes elégtétel egész felfogását, e dolgokat egyfelől a polgári kormányzatnak, másfelől az Isten ítéletének tartva fenn. Világossá tette a hármak számára, hogy a tanításai az egyénre vonatkoznak, nem az államra. Az ezekkel kapcsolatos tanításait addig az időpontig úgy foglalta össze, mint:

140:8.6 (1580.1) Szeressétek az ellenségeiteket — emlékezzetek az emberi testvériség erkölcsi követelményeire.

140:8.7 (1580.2) A rossz eredménytelensége: A rosszat nem lehet bosszúval helyrehozni. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a saját fegyvereivel harcoltok a rosszal.

140:8.8 (1580.3) Legyen hitetek — az isteni igazságosság és az örökkévaló jószág végső győzelmébe vetett bizalmatok.

140:8.9 (1580.4) 2. Politikai hozzáállás. Figyelmeztette az apostolait, hogy legyenek körültekintők a zsidó nép és a római kormányzat

közötti, akkoriban feszült viszonyra vonatkozó megjegyzéseikkel; eltiltotta őket attól, hogy bármiképpen belekeveredjenek ezekbe a bonyodalmakba. Mindig ügyelt arra, hogy elkerülje az ellenségei által állított politikai kelepcéket, mindegyre azt felelve, „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené”. Nem volt hajlandó belemenni abba, hogy a figyelmét eltereljék ama földi küldetéséről, hogy az üdvözülés új útját teremtsen meg; nem engedte meg magának, hogy bármi mással is törődjön. A személyes életében mindig kellőképpen követte a polgári törvényeket és szabályokat; minden nyilvános tanításában figyelmen kívül hagyta a polgári, a társadalmi és a gazdasági területeket. Azt mondta a három apostolnak, hogy őt csakis az ember belső, személyes szellemi életének alapelvei érdeklik.

140:8.10 (1580.5) Jézus ezért nem volt politikai újjászervező. Nem azért jött, hogy újjászervezze a világot; még ha meg is tette volna, az akkor is csak arra a korra és arra a nemzedékre lett volna érvényes. Mindazonáltal megmutatta az embernek a jobb életutat, és egyetlen nemzedék sem mentesül annak feladata alól, hogy meghatározza, hogy mi a legjobb módja annak, hogy Jézus életét a saját kihívásaihoz igazítsa. De soha ne essetek abba a hibába, hogy Jézus tanításait valamely politikai vagy gazdasági elmélettel, valamilyen társadalmi vagy ipari rendszerrel azonosíjátok.

140:8.11 (1580.6) 3. Társadalmi beállítottság. A zsidó rabbik már régóta vitatkoztak a kérdésről: ki az én szomszédom? Jézus a tevékeny és önkéntelen jóság gondolatával állt elő, az embertársak iránti olyan igaz szeretettel, mely a szomszédság fogalmát kiterjesztette az egész világra, s ezáltal minden ember

egymás szomszédja lett. De mindezzel Jézus csak az egyén iránt tanúsított érdeklődést, nem a tömegek iránt. Jézus nem volt társadalomtudós, viszont annak érdekében munkálkodott, hogy az önző elszigeteltség minden formáját lebontsa. Tiszta rokonszenvet, könyörületet tanított. A nebadoni Mihály irgalom uralta Fiú; a könyörület az ő igaz természete.

140:8.12 (1580.7) A Mester nem mondta, hogy az emberek soha ne vendégelhetnék meg a barátaikat lakomával, de azt igenis mondta a követőinek, hogy adjanak lakomát a szegényeknek és a szerencsétleneknek. Jézus erős igazságérzővel rendelkezett, de azt mindig irgalom enyhítette. Nem tanította az apostolainak, hogy hagyják, hogy a társadalom potyalesői vagy hivatásos kéregetők akaszkodjanak a nyakukba. A legközelebb akkor került társadalomtani kijelentésekhez, amikor azt mondta, „Ne ítélezzetek, hogy fölöttetek se ítélezzenek.”

140:8.13 (1580.8) Világossá tette, hogy a válogatás nélküli kedvesség sok társadalmi rosszért okolható. A következő napon Jézus határozottan arra utasította Júdást, hogy az apostoli javakból ne adjon adományt, hacsaknem az ő vagy két apostol közös kérésére. Mindeme dolgokban Jézus szokás szerint azt mondta, „Legyetek ravaszak, mint a kígyók, de ártalmatlanok, mint a galambok.” Láthatólag az volt a szándéka, hogy minden társadalmi helyzettel kapcsolatban türelmet, elfogulatlanságot és megbocsátást tanítson.

140:8.14 (1581.1) A család állt Jézus életfelfogásának középpontjában — itt is és ezután is. Az Istenről szóló tanításait a családra alapozta, s közben arra törekedett, hogy helyesbítse a zsidók azon hajlamát, hogy túlságosan tisztelik az elődeiket. Úgy állította be a családi életet, mint a legfelsőbb rendű emberi

kötelességet, de világossá tette, hogy a családi viszonyoknak nem szabad keveredniük a vallási kötelezettségekkel. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy a család átmeneti intézmény; hogy az nem éli túl a halált. Jézus nem habozott feladni a családját, amikor a család szembekerült az Atya akaratával. Az emberek — az Isten fiai — közötti új és nagyobb testvériséget tanította. Jézus korában a válási szokások lazák voltak Palesztinában és szerte a római birodalomban. Többször is elutasította, hogy a házasságról és a válásról törvényeket alkosson, de Jézus első követői közül sokaknak erős meggyőződése volt a válásról és nem haboztak e nézeteket neki tulajdonítani. Az Újszövetség minden írója, János Márkot kivéve, a válás kapcsán e szigorúbb és haladóbb nézetekhez tartotta magát.

140:8.15 (1581.2) 4. Gazdasági magatartás. Jézus úgy dolgozott, élt és cselekedett a világban, ahogy a világgal kapcsolatba került. Nem gazdasági megújító volt, bár gyakran felhívta a figyelmet a javak egyenlőtlen elosztásának igazságtalan voltára. Azonban nem tett javaslatokat a bajok orvoslására. Világossá tette a hármak előtt, hogy bár az apostoloknak nem lehet vagyona, azért ő még nem a javak és a vagyon ellen beszél, hanem pusztán annak egyenlőtlen és tisztességtelen elosztása ellen. Elismerte a társadalmi igazságosság igényét és a tisztesség iránti igényt az ipar területén, de nem javasolt szabályokat azok elérésére.

140:8.16 (1581.3) A követőinek sohasem tanította, hogy kerüljék a földi javak birtoklását, hanem csak a tizenkét apostolának. Lukács, az orvos mélyen hitt a társadalmi egyenlőségben, és sokat tett annak érdekében, hogy Jézus mondásait összhangba

hozza a maga személyes elképzeléseivel. Jézus személyesen sohasem utasította a követőit, hogy közösségi életmódot fogadjanak el; ezekben a dolgokban semmiféle nyilatkozatot nem tett.

^{140:8.17 (1581.4)} Jézus gyakorta intette a hallgatóságát a mohóság ellen, kijelentve, hogy „egy ember boldogsága nem az általa birtokolt anyagi javak bőségében áll”. Állandóan megismételte, hogy „Mit nyer az ember, ha megnyeri az egész világot és elveszíti a lelkét?” Nem intézett közvetlen támadást a tulajdonbirtoklás ellen, de kitartott annak örökkévalón alapvető fontossága mellett, hogy a szellemi értékek az elsők. A későbbi tanításaiban megpróbált helyesbíteni sok téves urantiai életszemléletet azáltal, hogy elmondott számos példabeszédet, melyeket a nyilvános segédkezése során adott elő. Jézusnak sohasem állt szándékában gazdasági elméletek megfogalmazása; jól tudta, hogy minden egyes korszaknak ki kell alakítania a fennálló bajok orvoslásának módszereit. Ha Jézus ma a földön lenne, az életét húsvér testben élné, akkor a férfiak és nők többsége számára nagy csalódást okozna azon egyszerű oknál fogva, hogy nem venne részt a mai politikai, társadalmi vagy gazdasági vitákban. Meglehetősen közömbös maradna, miközben arra tanítana benneteket, hogy miként tökéletesítsétek a belső szellemi életeteket annak érdekében, hogy sokoldalúan felkészültté válva a tisztán emberi nehézségek leküzdéséhez hozzáértőbben fogjatok hozzá.

^{140:8.18 (1581.5)} Jézus minden embert Istenhez hasonlóvá akart tenni, hogy aztán ott álljon, rokonszenvvel figyelve, amint az Isten fiai leküzdik a maguk politikai, társadalmi és gazdasági nehézségeit. Nem a vagyon ellen emelt kifogást, hanem az

ellen, amit az a vagyon megszállottainak többségével tesz. Ezen a csütörtöki délutánon mondta először Jézus a társainak, hogy „áldottabb dolog adni, mint kapni”.

140:8.19 (1581.6) 5. Személyes vallás. Nektek, miként az apostoloknak, jobban meg kell értenetek Jézus tanításait az élete révén. Tökéletessé tett életet élt az Urantián, és az ő egyedi tanításai csak akkor érthetők meg, ha azt az életet annak közvetlen környezetében szemlélitek. Az élete az, és nem a tizenketteknek átadott tanításai vagy a sokaságnak tartott beszédei, mely a leginkább segíthet az Atya isteni jellemének és szeretetteljes személyiségének a kinyilatkoztatásában.

140:8.20 (1582.1) Jézus nem támadta a héber próféták vagy a görög erkölcsstanítók tanításait. A Mester felismerte azt a sok jó dolgot, melyet e nagy tanítók képviseltek, de ő azért jött le a földre, hogy valami továbbit tanítson, azt, hogy „az ember önként igazítsa hozzá az akaratát az Isten akaratához”. Jézus egyszerűen nem akart vallásos embert létrehozni, olyan halandót, aki teljesen a vallásos érzelmek megszállottja és akit csak szellemi késztetések hajtanak. Ha csak egyetlen pillantást vethettetek volna rá, akkor megértettétek volna, hogy Jézus e világ dolgai komoly mértékű megtapasztalásának igazi embere volt. Jézus tanításait e téren erősen elferdítették és nagyon félreértelmezték végig a keresztény kor évszázadai alatt; voltak torz fogalmaitok a Mester szelídségét és alázatát illetően is. Úgy tűnik, hogy az életcélja a nemes önbecsülés elérése volt. Azt javasolta az embernek, hogy csak azért alázkodjon meg, hogy igazán felemeltessen; az igaz célja az Istennel szembeni igaz alázat volt. Nagyra értékelte az őszinteséget — a tiszta szívet. A hűség volt a legfőbb erény a jellemmegítelésében,

míg a bátorság állt a tanításai középpontjában. A jelmondata az volt, hogy „ne félj”, és a türelmes kitartás volt a jellemerősségről alkotott eszményképe. Jézus tanításai a derekasság, bátorság és hősiesség vallását alkotják. Éppen ezért választott személyes képviselőjének tizenkét hétköznapi embert, akiknek a többsége kemény, életerős és férfias halász volt.

140:8.21 (1582.2) Jézusnak kevés mondanivalója volt a korának társadalmi bűneiről; ritkán tett utalást erkölcsi vétségekre. Ő az igaz erény igenlő felfogású tanítója volt. Szándékosan kerülte a nemleges felfogású tanítási módszert; nem volt hajlandó hírverést csinálni a rossznak. Még csak erkölcsi megújító sem volt. Jól tudta, és ezt tanította az apostolainak is, hogy az emberiség érzéki vágyai nem nyomhatók el sem vallásos dorgálással, sem törvényi tiltással. Az általa mondott kevés elítélés főként a gőg, a kegyetlenség, az elnyomás és a képmutatás ellen irányult.

140:8.22 (1582.3) Jézus nem kifogásolta hevesen még a farizeusokat sem, nem úgy, mint János. Jézus ismert sok, szívből őszinte írástudót és farizeust; megértette az ő rabszolgasorba taszító elkötelezettségüket a vallási hagyományok iránt. Jézus különösen fontosnak tartotta, hogy „előbb a fának kell jónak lennie”. Nagy hatással volt a hármakra az, hogy ő az egész életet értékelte, nem csak néhány sajátos erényt.

140:8.23 (1582.4) János az e napi tanításból egyedül azt szűrte le, hogy Jézus vallásának lényegét olyan könnyörületes jellem megszerzése alkotja, melyhez a mennyei Atya akarátának megcselekedése érdekében megmozduló személyiség társul.

140:8.24 (1582.5) Péter azt a gondolatot ragadta meg, hogy a hirdetendő evangélium tényleges újrakezdést jelent az egész emberi fajnak. E benyomását elmondta később Pálnak, aki ebből kialakította a Krisztus mint „a második Ádám” tantételét.

140:8.25 (1582.6) Jakab azt a felkavaró igazságot fogta fel, hogy Jézus azt akarja a földi gyermekeitől, hogy úgy éljenek, mintha máris a megteremtett mennyország polgárai lennének.

140:8.26 (1582.7) Jézus tudta, hogy az emberek különbözők, és így is tanította az apostolait. Folyamatosan arra intette őket, hogy tartózkodjanak attól, hogy megpróbálják a tanítványokat és a híveket valamilyen előre meghatározott formára gyúrni. Arra törekedett, hogy megengedje minden egyes léleknek azt, hogy a maga módján fejlődjön Isten előtt egy tökéletesedő és páratlan egyeddé. Péter sok kérdése közül az egyiknek a megválaszolásakor a Mester azt mondta: „Fel akarom szabadítani az embereket annak érdekében, hogy kisgyermekként újra nekifoghassanak az új és jobb életnek.” Jézus mindig ragaszkodott ahhoz, hogy az igaz jóságnak önkéntelennek kell lennie, a könyörületesség megnyilvánulásakor ne tudja a bal kéz, hogy mit tesz a jobb.

140:8.27 (1583.1) A három apostol megdöbbszent ezen a délutánon, amikor felfogták, hogy a Mesterük vallása nem írja elő a szellemi önvizsgálatot. Jézus kora előtt és után minden vallás, még a kereszténység is, gondosan előírta a lelkiismeretes önvizsgálatot. De nem ez volt a helyzet a názáreti Jézus vallásával. Jézus életfelfogása nélkülözi a vallásos önmegfigyelést. Az ács fia sohasem tanított jellem-építést; ő a jellem gyarapítását tanította, kijelentve, hogy a mennyország olyan, mint a mustármag. De Jézus semmi olyat nem mondott,

mely tiltotta volna az önvizsgálatot az önmagunkkal való túlságos foglalkozás megakadályozására.

140:8.28 (1583.2) Az országba való belépés jogát a hit határozza meg, a személyes meggyőződés. Az országbeli fokozatos felemelkedésben való megmaradás ára az értékes gyöngyével egyezik meg, melynek megszerzése érdekében az ember eladja mindenét, amije csak van.

140:8.29 (1583.3) Jézus tanítása vallás mindenki számára, nem csak a gyengéknek és a rabszolgáknak. A vallása (a korában) sohasem szilárdult hitvallásokká és istentani törvényekké; egyetlen sor írást sem hagyott maga után. Az élete és a tanításai ösztönző, eszményelvű örökségként maradtak a világegyetemre, melyek alkalmasak minden korszak szellemi vezetésére és erkölcsi képzésére minden világon. Jézus tanítása még ma is elkülönül minden vallástól, mint olyantól, jóllehet az az élő remény mindegyikben.

140:8.30 (1583.4) Jézus nem azt tanította az apostolainak, hogy a vallás az ember egyetlen földi foglalatossága; az az Isten szolgálatának zsidó felfogása volt. De ahhoz ragaszkodott, hogy a tizenkettek egyetlen dolga a vallás. Jézus semmit sem tanított annak érdekében, hogy elriassa a híveit az igaz műveltséggel való foglalatosságtól; ő csak kibővítette a hagyományok által gúzsba kötött, jeruzsálemi vallási tanodák hírnevét. Nagyvonalú, jószívű, tanult és türelmes volt. Öntudatos jámborság nem kapott helyet az igaz életről alkotott felfogásában.

140:8.31 (1583.5) A Mester nem javasolt megoldásokat a korának vagy bármely későbbi kornak a nem vallási jellegű kihívásaira. Jézus

az örök valóságokkal kapcsolatos szellemi éleslátást akarta kifejleszteni, valamint az eredetiséget mutató életre irányuló kezdeményezést szerette volna bátorítani; ő maga kizárólag az emberi faj mélyről fakadó, állandó szellemi szükségleteivel foglalkozott. Az Istennel egyenrangú jóságot nyilatkoztatott ki. Kiemelte a szeretetet — az igazságot, szépséget és jóságot — mint az isteni eszményképet és az örök valóságot.

140:8.32 (1583.6) A Mester azért jött, hogy egy új szellemet, egy új akaratot teremtsen az emberben — hogy új képességet adjon az igazság megismerésére, az irgalom megtapasztalására és a jóság választására — azt az akaratot, hogy az ember összhangban akarjon lenni az Isten akaratával, melyhez társul az az örök vágy, hogy tökéletessé váljon, éppen olyan tökéletessé, mint a mennyei Atya.

9. A felszentelés napja

140:9.1 (1583.7) A következő szombati napot Jézus az apostolainak szentelte, visszatértek a hegyekbe, ahol korábban felavatta őket; és ott, miután egy hosszú és csodálatosan megkapó személyes üzenetet intézett hozzájuk bátorításul, hozzáfogott a tizenkettek felszentelésének ünnepélyes szertartásához. E szombati délutánon Jézus maga köré gyűjtötte az apostolait a hegyoldalon és a mennyei Atyja kezébe adta őket annak érdekében, hogy felkészüljenek arra a napra, amikor magukra kell hagynia őket a világban. Ez alkalommal nem került sor új tanításra, csak beszélgetésre és bensőséges közösség megélésére.

140:9.2 (1584.1) Jézus áttekintette a felavatási beszéd számos elemét, melyet ugyanezen a helyen tartott, és azután egyesével

magához hívta és megbízta őket azzal, hogy a képviselőiként menjenek ki a világba. A Mester felszentelési megbízása ez volt: „Menjetek el az egész világba és terjesszétek az országról szóló jó híreket. Szabadítsátok fel a szellemi rabokat, vigasztaljátok meg az elnyomottakat és segédkezzetek a bánkódóknak. Ingyen kaptatok, önként adjatok.”

140:9,3 (1584,2) Jézus azt tanácsolta nekik, hogy se pénzt, se külön öltözetet ne fogadjanak el, azt mondta, „A munkás megérdemli a maga bérét.” Végül pedig azt mondta: „Nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé; legyetek tehát ravaszak, mint a kígyók és ártalmatlanok, mint a galambok. De legyetek óvatosak, mert ellenségeitek a törvényszékeik elé állítanak, a zsinagógáikban pedig megfenyítenek benneteket. Helytartók és uralkodók elé hurcolnak, mert hisztek ebben az örömhírben, és épp a ti bizonyágtételek tanúskodik majd mellettem az ő számukra. Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjete, hogy mit mondjatok, mert az Atyám szelleme bennetek lakozik és ilyenkor rajtatok keresztül szól majd. Némelyiketeket megölik majd, és mielőtt megteremtitek az országot a földön, sok nép fog utálni benneteket ezen örömhír miatt; de ne féljete; veletek leszek, és a szellemem előttetek fog járni az egész világon. Az Atyám jelenléte ott lesz veletek, amikor először a zsidókhoz, majd pedig a nem-zsidókhoz elmentek.”

140:9,4 (1584,3) Miután lejöttek a hegyről, visszatértek a Zebedeus-féle házbeli lakásukba.

10. A felszentelést követő este

^{140:10.1 (1584.4)} Azon az estén, amikor a házban folyt a tanítás, lévén, hogy elkezdett esni, Jézus hosszasan beszélt nekik, azt próbálta megmutatni a tizenketteknek, hogy milyenek kell lenniük, nem azt, hogy mit kell tenniük. Ők csak olyan vallást ismertek, mely bizonyos dolgok megtételét írta elő az igazságosság — az üdvözülés — elérésének eszközéül. Jézus azonban újra elmondta, „Az országban igazságosnak kell lennetek annak érdekében, hogy elvégezzétek a munkát.” Sokszor elismételte, „Legyetek ezért tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” A Mester mindvégig azt magyarázta az összezavarodott apostolainak, hogy az üdvözülés, melynek a világra való elhozatala érdekében ő eljött, csak hit, egyszerű és őszinte hit révén érhető el. Jézus azt mondta: „János bűnbánati keresztelest hirdetett, a régi életmód iránti sajnálatot. Nektek az Istennel való közösség keresztségét kell hirdetnetek. Hirdessetek bűnbánatot azoknak, akiknek ilyen tanításra van szükségük, de azok előtt, akik már őszintén keresik a belépést az országba, tárjátok szélesre a kapukat és hívjátok őket az Isten fiainak örömteli közösségébe való belépésre.” De nehéz feladat volt meggyőzni e galileai halászokat, hogy az országban az, hogy igazságosak legyenek hit révén, előrébb való, mint az, hogy igazságosat tegyenek a földi halandók napi életében.

^{140:10.2 (1584.5)} A tizenkettek tanítására irányuló munka egy másik nagy nehézsége abban állt, hogy a tizenkettek hajlamosak voltak a vallási igazságról meglehetősen eszményalapú, szellemi elveket vallani és azokat gyakorlati viselkedési szabályokká átalakítani. Jézus meg akarta mutatni nekik a lelki beállítottság szép szellemét, ők azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy e tanításokat személyes viselkedési szabályokká alakítsák. Sokszor, amikor meggyőződtek arról, hogy jól

emlékeznek arra, amit a Mester mondott, csaknem bizonyosan elfelejtették, hogy mit nem mondott. Lassacskán azért befogadták a tanítását, mert Jézus volt mindaz, amit tanított. Amit nem tudtak felfogni a szóbeli tanításából, azt fokozatosan megszerezték a vele való élet révén.

140:10.3 (1585.1) Az apostolok számára nem volt nyilvánvaló, hogy a Mester olyan szellemi ösztönzést jelentő élet megélésén dolgozik, mely minden kor minden személyének szól, a kiterjedt világegyetem minden világán. Függetlenül attól, hogy Jézus időről időre mit mondott nekik, az apostolok nem értették meg azt a szándékot, hogy Jézus ezen a világon, de a hatalmas teremtszősszességének minden világa érdekében dolgozik. Jézus nem azért élte a földi életét az Urantián, hogy személyes példát állítson a halandói életről e világ férfijai és női elé, hanem inkább azért, hogy megteremtsen egy magas szellemi, ösztönző eszményképet minden halandó lény számára minden világon.

140:10.4 (1585.2) Ugyanezen az estén Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, azt mondod, hogy kisgyermekké kell válnunk, mielőtt bebocsátást nyerhetünk az Atya országába, és mégis arra figyelmeztettél minket, hogy ne hagyjuk megtéveszteni magunkat a hamis prófétáktól és ne essünk annak bűnébe, hogy gyöngyöket szórunk disznók elé. Most aztán igazán tanácstalan vagyok. Nem értem a tanításodat.” Jézus így felelt Tamásnak: „Meddig kell még elnézőnek lennem veletek! Mindegyre ragaszkodtok ahhoz, hogy szó szerint vegyetek mindent, amit tanítok. Amikor azt kértem, hogy legyetek olyanok, mint a kisgyermek, ami az országba való belépés ára, akkor nem a könnyen megtéveszthetőségre utaltam, nem a hitre való pusztá

hajlandóságra, nem arra, hogy ne habozzatok megbízni a megnyerő idegenekben. Azt akartam, hogy megértsétek, hogy a szemléltetés a gyermek-apa viszonyra irányul. Ti vagytok a gyermekek, és a ti Atyátok országába szeretnétek belépni. Minden egészségesen fejlődő gyermek és az apja között megvan az a természetes ragaszkodás, mely megértő és szeretetteljes viszonyt biztosít, és amely mindörökké eleve kizár mindenféle alkudozó hajlamot az Atya szeretetének és irgalmának megszerzése iránt. Az általatok terjesztendő örömhírnék éppen ezen örökkévaló gyermek-anya viszonynak a hitbeli felismeréséből kinövő üdvözüléshez van köze.”

140:10.5 (1185.3) Jézus tanításának jellegzetessége az életfelfogásának erkölcsisége volt, mely az egyénnek az Istenhez fűződő személyes viszonyából ered — éppen e gyermek-anya viszonyból. Jézus az egyént emelte ki, nem az ember fajtáját vagy nemzetét. Az estebédnél Jézus Mátéval beszélgetett, amely során elmagyarázta, hogy bármely cselekedet erkölcsiségét az egyén szándéka határozza meg. Jézus erkölcsisége mindig igenlő jellegű volt. Az arany szabály, ahogy azt Jézus újfogalmazta, tevékeny társas kapcsolatot igényel; a régebbi nemleges jellegű szabályt elszigeteltségben lehet követni. Jézus az erkölcsiségről lefejtett minden szabályt és szertartást, és azt a szellemi gondolkodás és a valóban igaz élet méltóságteljes szintjeire emelte.

140:10.6 (1585.4) Jézus ezen új vallása nem volt mentes annak gyakorlati következményeitől, de bármilyen gyakorlati politikai, társadalmi vagy gazdasági érték található is a tanításában, az a lélek benső tapasztalásának természetes

munkálása, amint az a szellem gyümölcseit hozza az igaz személyes vallási tapasztalás önkéntelen napi segédkezésében.

140:10.7 (1585.5) Miután Jézus és Máté befejezte a beszélgetést, Zélóta Simon kérdezett tőle, „De Mester, vajon minden ember az Isten fia?” Jézus erre így felelt: „Igen, Simon, minden ember az Isten fia, és ezt a jó hírt fogjátok hirdetni.” De az apostolok nem tudtak egy ilyen tantételt megérteni; ez új, furcsa és meglepő bejelentés volt. Jézus ezt az igazságot bele akarta vésni az emlékezetükbe, ezért arra tanította a követőit, hogy minden emberrel bánjanak úgy, mint a testvérükkel.

140:10.8 (1585.6) András egyik kérdésére válaszolva a Mester világossá tette, hogy a tanításának erkölcsisége elválaszthatatlan az életének vallásától. Nem az ember természetéből fakadó erkölcsiséget tanította, hanem az embernek az Istenhez fűződő viszonyából fakadót.

140:10.9 (1585.7) János megkérdezte Jézust, „Mester, mi a mennyország?” Jézus erre így felelt: „A mennyország e három alapvető dologban áll fenn: először, az Isten főhatalma tényének elismerése; másodsor, hit az Istennél való fiúi elismerés igazságában; és harmadszor, hit abban, hogy az Isten akaratának megcselekedésére irányuló legfelsőbb emberi vágy eredményes — az a vágy, hogy az ember olyan legyen, mint az Isten. És ez az örömhír üzenete: hogy hit által minden halandó rendelkezhet az üdvözülés ezen alapvető dolgaival.”

140:10.10 (1586.1) Ezzel a várakozás hete véget ért, és arra készültek, hogy másnap elinduljanak Jeruzsálembe.

141. írás

A nyilvános működés elkezdése

^{141:0.1 (1587.1)} JÉZUS és a tizenkét apostol a Kr.u. 27. év január 19-én, a hét első napján készen állt, hogy elhagyják a betszaidabeli szálláshelyüket. A tizenketten semmit sem tudtak a Mesterük terveiről, kivéve azt, hogy áprilisban elmennek Jeruzsálembe a páska-ünnepre, és hogy a szándék az, hogy az utat a Jordán-völgyben teszik meg. A Zebedeus házból csaknem egészen délig nem tudtak elindulni, mert az apostolok családjai és a tanítványok más ismerősei jöttek búcsúzkodni és sikert kívánni nekik abban az új munkában, melynek megkezdésére készültek.

^{141:0.2 (1587.2)} Az apostolok közvetlenül indulás előtt nem találták a Mestert, és András elindult, hogy megkeresse. Rövid keresés után akadt rá Jézusra, aki a partnál lévő egyik csónakban üldögélt, és sírt. A tizenketten gyakran látták a Mesterüket szomorúnak, és megfigyelték nála a komoly elmélyülés rövid időszakait is, de egyikük sem látta sírni még soha. András némiképp megdöbbenett, hogy a Mestert ily szomorúnak látja közvetlenül a Jeruzsálembe indulásukat megelőzően, és a bátorságát összeszedve odament Jézushoz és megkérdezte: „E nagy napon, Mester, amikor arra készülünk, hogy elinduljunk Jeruzsálembe, hogy hirdessük az Atya országát, te miért sírsz? Melyikünk bántott meg téged?” Jézus, ahogy Andrással visszasétált a tizenkettenhez, így válaszolt: „Egyikőtök sem szomorított el. Csak az tett bánatossá, hogy József atyám családjából senkinek sem jutott eszébe, hogy eljöjjön és jó utat kívánjon nekünk.” Rúth ekkor éppen látogatóban volt József bátyjánál Názáretben. A családjának többi tagja büszkeségből,

csalódottságból, meg nem értésből és a sértett érzésekből fakadó kicsinyes neheztelés miatt maradt távol.

1. Galilea elhagyása

^{141:1.1 (1587.3)} Kapernaum nem esett messze Tibériástól, és Jézus hírneve már javában kezdett elterjedni egész Galileában és még az azon túli területeken is. Jézus tudta, hogy Heródes hamarosan fel fog figyelni a tevékenységére; ezért úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha az apostolokkal dél felé, Júdeába tart. A hívőknek több mint száz fős társasága akart velük menni, Jézus azonban szólt hozzájuk és arra kérte őket, hogy ne kísérjék az apostoli csoportot a Jordán menti útjukon. Bár beleegyeztek, hogy hátra maradnak, sokuk néhány napon belül a Mester után indult.

^{141:1.2 (1587.4)} Az első napon Jézus és az apostolok csak Tariceáig jutottak, ahol is az éjszakát töltötték. Másnap elmentek addig a Pella közeli helyig a Jordán mellett, ahol János dolgozott nagyjából egy évvel korábban, és ahol Jézus megkapta a keresztséget. Itt több mint két héten át időztek, közben tanítottak és hirdették a tant. Az első hét végére több száz ember gyűlt össze a Jézus és a tizenkettek táborhelyéhez közeleső táborban, és ezek az emberek Galileából, Föníciából, Szíriából, a Tízvárosból, Pereából és Júdeából jöttek.

^{141:1.3 (1588.1)} Jézus nyilvánosság előtt nem beszélt. András felosztotta a sokaságot és kijelölte a tanhirdetőket a délelőtti és a délutáni összejövetelekre; estebéd után Jézus a tizenkettekkel beszélgetett. Semmi újat nem tanított nekik, viszont áttekintette a korábbi tanítását és válaszolt számos kérdésükre. Ezen esték

egyikén beszélt nekik valamelyest arról a negyven napról, melyet a hegyekben, e helytől nem messzire töltött.

141:1.4 (1588.2) A hozzájuk Pereából és Júdeából eljött emberek közül sokakat János keresztelt meg és ők többet szerettek volna megtudni Jézus tanításairól. Az apostolok nagy előrehaladást értek el János tanítványainak oktatásában, mivel semmilyen tekintetben nem érvénytelenítették János hitszónoklatát és ekkor még nem keresztelték az új tanítványait. De mindig is gondot okozott János követői számára, hogy Jézus, amennyiben ő mindaz, amiről János beszélt, semmit sem tesz annak érdekében, hogy kihozza őt a börtönből. János tanítványai soha nem értették meg, hogy Jézus miért nem akadályozta meg a szeretett vezetőjük kegyetlen halálát.

141:1.5 (1588.3) András estéről estére folyamatosan és sokat foglalkozott az apostolok felkészítésével arra a különleges és nehéz feladatra, hogy miként boldoguljanak súrlódásoktól mentesen Keresztelő János követőivel. Jézus nyilvános segédkezésének első éve alatt a követőinek több mint a háromnegyede korábban Jánost követte és tőle kapta a keresztséget. A Kr.u. 27. év egésze azzal telt, hogy szép nyugodtan átvették János pereai és júdeai munkáját.

2. Az Isten törvénye és az Atya akarata

141:2.1 (1588.4) Azon az éjszakán, mely után elhagyták Pellát, Jézus további ismeretekkel ruházta fel az apostolokat az új országról. A Mester azt mondta: „Arra tanítottalak benneteket, hogy várjátok az Isten országának eljövetelét, és én most kijelentem, hogy ez a régóta várt ország közel van, sőt, hogy már itt és közöttünk van. Minden királyságban lennie kell egy királynak,

aki a királyszékében ül és meghozza a királyság törvényeit. Ti a mennyországról olyan fogalmat alkottatok, mint a zsidó nép dicső uralma a föld minden népe felett, a Messiással a dávidi királyszékben, aki e csodás erejű helyről hirdeti ki az egész világ törvényeit. De gyermekeim, nem a hit nézőpontjából látjátok a dolgot, és nem a szellem megértésével hallgatjátok. Kijelentem, hogy a mennyország nem más, mint annak megértése és elfogadása, hogy az Isten uralma az emberek szívében van. Igaz, van Király ebben az országban, és hogy a Király az én Atyám és a ti Atyátok. Mi valóban az ő hűséges alattvalói vagyunk, ám e tényt messze meghaladja az az átforgató igazság, hogy mi az ő fiai vagyunk. Az én életemben ez az igazság mindenki számára meg fog mutatkozni. Atyánk szintén királyszékben ül, de nem kéz alkotta azt a királyszéket. A Végtelen királyszéke az örökkévaló lakóhelye az Atyának a mennyek országában; ő tölt meg minden dolgot és hirdeti ki a törvényeit világegyetemszám. Az Atya a gyermekeinek szívében is a szellem révén uralkodik, melyet azért küld el, hogy a halandó emberek lelkében éljen.

141:2.2 (1588.5) Amikor ezen ország alattvalói vagytok, akkor valóban képessé lettetek meghallani a Világegyetem Urának törvényét; de amikor az országról szóló örömhír miatt, mely országot kijelenteni eljöttem, hittel felfedezitek, hogy magatok is fiak vagytok, akkor attól kezdve ne úgy tekintsetek magatokra, mint a törvénynek alárendelt teremtményekre egy mindenható úr alatt, hanem úgy, mint egy szeretetteljes, isteni Atya kivételes fiaira. Bizony, bizony mondom nektek, amikor az Atya akarata a ti törvényetek, akkor aligha vagytok az országban. De amikor az Atya akarata igazán a ti akaratotokká válik, akkor igazán az országban vagytok, mert ezáltal az

ország megérett tapasztalássá lett bennetek. Amikor az Isten törvénye a ti törvényetek, akkor nemes rabszolga alattvalók vagytok; viszont amikor hisztek az isteni fiúi elismerés ezen új örömhírének, akkor az Atyám akarata a ti akaratotokká válik, és ti felemeltettek az Isten szabad gyermekeinek, az ország felszabadult fiainak magas rangjára.”

141:2.3 (1589.1) Az apostolok némelyike felfogott valamennyit a tanításból, de egyikük sem értette meg a nagy horderejű bejelentés teljes értelmét, hacsaknem Zebedeus Jakab. De a szívükbe fogadták ezeket a szavakat és azok a többévi szolgálat alatt előjöttek és örvendetesebbé tették az apostolok segédkezését.

3. Időzés Amathuszban

141:3.1 (1589.2) A Mester és apostolai csaknem három héten át Amathuszban maradtak. Az apostolok továbbra is naponta két alkalommal beszéltek a sokaság előtt, és Jézus minden szombat délután hitszónoklatot tartott. Többé már nem lehetett megtartani a szerdai pihenőnapot; ezért András úgy rendelkezett, hogy a hatnapos hét egyes napjain két-két apostol tartson pihenőt, míg a szombati istentiszteleteken mindannyian feladatot láttak el.

141:3.2 (1589.3) Péter, Jakab és János végezte a nyilvános tanhirdetés nagyobb részét. Fülöp, Nátániel, Tamás és Simon komoly részt vállalt a személyes munkából és az érdeklődők külön csoportjai számára órákat tartott; az ikrek továbbra is az általános rendfenntartói felügyeletet látták el, míg András, Máté és Júdás egy háromfős főigazgatói bizottsággá alakult, bár hármójuk mindegyike külön is komoly vallási munkát végzett.

141:3.3 (1589.4) András azzal foglalkozott, hogy tisztázza a folyamatosan visszatérő félreértéseket és nézeteltéréseket János követői és Jézus újabb tanítványai között. Néhány naponként komoly helyzetek alakultak ki, ám András az apostoltársai segítségével rá tudta venni a szemben álló feleket valamiféle megegyezésre, legalábbis átmenetileg. Jézus nem volt hajlandó részt venni ezen egyeztetések egyikén sem; és tanácsot sem volt hajlandó adni abban, hogy e nehézségek kezelésének mi a megfelelő módja. Egyszer sem javasolt megoldást arra, hogy az apostolok miként rendezzék e bonyolult kérdéseket. Amikor András Jézushoz fordult a kérdéseivel, ő mindegyre azt mondta: „Nem bölcs dolog, ha a házigazda beleavatkozik a vendégei családi ügyeibe; a bölcs szülő sohasem foglal állást a saját gyermekeinek kicsinyes civakodásaiban.”

141:3.4 (1589.5) A Mester nagy bölcsességet és tökéletes pártatlanságot mutatott minden, az apostolaival és az összes tanítványával kapcsolatos ügyben. Jézus valóban ura volt az embereknek; komoly befolyással bírt az embertársaira a személyisége kisugárzásának és erejének együttese miatt. Volt valami megmagyarázhatatlan, parancsoló jellege az ő egyszerű, vándor és hontalan életének. Értelmi kellem és szellemi vonzóerő volt a nagyon határozott tanításmódjában, a következetes észjárásában, az érvelése erejében, a bölcs látásmódjában, a furge észjárásában, a páratlan higgadtságában és a magasztos türelmében. Egyszerű volt, férfias, őszinte és félelmet nem ismerő. A Mester jelenlétében meglévő mindezen fizikai és értelmi hatásokon túl ott volt még a lényének minden, a személyiségéhez kötődő szellemi bája is — a türelmesség, a gyöngédség, a szerénység, a szelídség és az alázat.

141:3.5 (1589.6) A názáreti Jézus valóban határozott, erős személyiség volt; értelmi erőt és szellemi erősséget képviselt. A követői körében a személyisége nem csak a szellemi beállítottságú nők számára volt vonzó, hanem a művelt, értelmi beállítottságú Nikodémusz számára és az edzett római katona, ama százados számára is, aki a keresztnél őt állt és aki, miután végignézte a Mester halálát, azt mondta, „Igen, ő valóban az Isten Fia volt.” És a férfias, kemény galileai halászberek Mesternek hívták őt.

141:3.6 (1590.1) A Jézusról készített képek igen szerencsétlenek. A Krisztusról készített festmények mindig káros hatással voltak az ifjúságra; a templomi kereskedők aligha menekültek volna Jézus elől, ha olyan férfi lett volna, mint amilyennek a művészeitek rendszerint ábrázolták. Az ő férfias megjelenése tiszteletet parancsoló volt; jó volt, méghozzá a maga természetes módján. Jézus nem tettette magát szelédnek, kedvesnek, nyájasnak és kellemesen rejtélyesnek. Az ő tanítása felkavaróan lendületes volt. Nem csak szándékában volt jó, hanem ténylegesen is a jó megcselekedésére törekedett.

141:3.7 (1590.2) A Mester sohasem mondta, „Gyertek hozzám ti mind, kik restek vagytok és mind, kik álmodozók vagytok.” Sokszor mondta viszont, „Gyertek hozzám ti mind, akik dolgoztok, és én nyugalmat adok nektek — szellemi erőt.” A Mester járma tényleg könnyű, de még így sem teszi azt soha, senki nyakába; minden egyénnek a saját szabad akaratából kell ezt az ígát felvennie.

141:3.8 (1590.3) Jézus áldozat árán való hódítást ábrázolt, a gőg és az önzés feláldozását. Irgalom mutatása révén törekedett bemutatni a szellemi megszabadulást minden ellenérzéstől,

sérelemtől, haragtól és az önző hatalom- és bosszúvágytól. És amikor azt mondta, „Ne álljatok ellent a rossznak”, később elmagyarázta, hogy ezt nem úgy értette, hogy el kell nézni a bűnt vagy hogy gonoszsággal kell párosítani a testvériséget. Inkább arra célzott, hogy megbocsátást kell tanítani, hogy „az ember ne álljon ellen az ember személyiségével való rosszul bánásnak, az emberi méltóságból fakadó érzelmek megsértésének.”

4. Tanítás az Atyáról

^{141:4.1 (1590.4)} Amathuszbeli ottlétük alatt Jézus sok időt töltött az apostolokkal és az Istenre vonatkozó új felfogásra oktatta őket; újra és újra nagy hatást gyakorolt rájuk az, hogy az Isten egy Atya, nem pedig egy nagy, legfelsőbb könyvelő, aki főként azzal foglalatoskodik, hogy feljegyzi a rosszat a megtévedő földi gyermekeiről, feljegyzi a bűnöket és gonoszságokat, melyeket aztán felhasználhat ellenük, amikor később megítéli őket, mint a teljes teremtettség igaz Bírója. A zsidók már régóta úgy tartották az Istenről, hogy ő a mindenek fölött álló király, sőt a nemzet Atyja, de a halandó emberek tömegei ezt megelőzően sohasem gondoltak úgy az Istenre, mint az egyén szerető Atyjára.

^{141:4.2 (1590.5)} Tamás ama kérdésére válaszolva, hogy „Kicsoda az ország ezen Istene?” Jézus így felelt: „Az Isten a ti Atyátok, és a vallás — az általam terjesztett örömhír — nem több és nem kevesebb, mint azon igazság hites felismerése, hogy ti az ő fiai vagytok. Azért vagyok itt közöttetek a húsvér testben, hogy mindezeket a fogalmakat világossá tegyem az életemben és a tanításaimban.”

141:4.3 (1590.6) Jézus arra is törekedett, hogy megtisztítsa az apostolai elméit attól a képzettől, hogy az állatáldozatok felajánlását vallási kötelezettségnek tekintsék. De ezek az emberek, akiket a napi áldozás vallására tanítottak, nehezen értették meg, hogy mit is akar. Mindazonáltal a Mester nem unta meg ismételni a tanítást. Amikor valamelyik ábrázolási módszerével nem érte el, hogy minden apostol megértse őt, akkor újrafogalmazta az üzenetét és a megvilágítás érdekében egy másfajta példázatot alkalmazott.

141:4.4 (1590.7) Jézus ugyanekkor kezdte a tizenketteket alaposabban felkészíteni ama küldetésükre, hogy „megvigasztalják a szomorkodókat és segédkezzenek a betegeknek”. A Mester sok igazságot tanított nekik a teljes emberről — a test, az elme és a szellem egységéről, mely az egyes férfit és nőt alkotja. Jézus beszélt nekik a szomorúság három formájáról, mellyel találkozni fognak és elmagyarázta azt is, hogy miként segédkezzenek mindazok számára, akik az emberi betegségek csapásaitól szenvednek. Megtanította, hogy felismerjék:

141:4.5 (1591.1) 1. A húsvér test betegségeit — az általában testi betegségeknek tekintett nyomorúságokat.

141:4.6 (1591.2) 2. A zavart elméket — azokat a nem testi nyomorúságokat, melyeket később érzelmi és elmebéli rendellenességeknek és zavaroknak tekintettek.

141:4.7 (1591.3) 3. A rossz szellemek általi megszállottságot.

141:4.8 (1591.4) Jézus több alkalommal is elmagyarázta az apostolainak e rossz szellemek természetét, mely rossz szellemeket akkoriban gyakran tisztátalan szellemeknek

nevezték, és elmondott nekik valamennyit az eredetükről is. A Mester jól ismerte a különbséget a rossz szellemek által való megszállottság és az örültség között, de az apostolok nem. Jézus számára az sem volt lehetséges, figyelembe véve az apostoloknak az Urantia korai történelmére vonatkozó korlátozott ismereteit, hogy vállalkozzon e kérdéskör alapos körüljárására. De sok alkalommal mondta nekik, utalva e rossz szellemekre: „Nem fognak többé embereket zavarni, amint felemelkedem a mennyei Atyámhoz, és miután elküldtem a szellememet minden húsvér testhez azokban az időkben, amikor az ország nagy erőben és szellemi dicsőségben elérkezik.”

141:4.9 (1591.5) Hétről hétre és hónapról hónapra, végig az egész év alatt, az apostolok egyre nagyobb figyelmet fordítottak a betegek számára való gyógyító segédkezésre.

5. Szellemi egység

141:5.1 (1591.6) Az amathuszbeli esti beszélgetések mindegyike közül az egyik legnagyobb jelentőségű az volt, amely a szellemi egységgel kapcsolatos vitát hozta. Zebedeus Jakab megkérdezte, „Mester, hogyan tudnánk elérni, hogy hasonlóan lássuk a dolgokat és ezáltal nagyobb legyen közöttünk az összhang?” Jézus e kérdést meghallván a szellemében felkavarodott, olyannyira, hogy így válaszolt: „Jakab, Jakab, mikor tanítottam én nektek olyat, hogy mind hasonlóan lássátok a dolgokat? Azért jöttem a világra, hogy szellemi szabadságot hirdessek abból a célból, hogy a halandók képessé váljanak eredeti és szabad egyéni életet élni az Isten előtt. Én nem azt kívánom, hogy a szabad személyiség és a szellemi eredetiség feláldozása árán vásároljatok társadalmi összhangot

és testvéri békét. Amit megkövetelek tőletek, apostolaim, az a szellemi egység — és azt megtapasztalhatjátok annak örömeiben, hogy egyesülten annak szentelitek magatokat, hogy őszintén megcselekszitek a mennyei Atyám akaratát. Nem kell hasonlóan látnotok vagy hasonlóan éreznetek és még csak hasonlóan sem kell gondolkoznotok ahhoz, hogy szellemileg hasonlók legyetek. A szellemi egység abból a tudatból ered, hogy mindegyikőtökben ott lakozik és egyre jobban meghatároz titeket a mennyei Atya szellem-ajándéka. Az apostoli összhangotoknak abból a tényből kell fakadnia, hogy mindegyikőtök szellem-reménye eredetében, természetében és beteljesülésében azonos.

141:5.2 (1591.7) A bennetek lakozó paradicsomi szellemetek azonosságának kölcsönös felismeréséből fakadóan így megtapasztalhatjátok a szellem-cél és a szellem-megértés tökéletes egységét; és mindezen mély szellemi egységet úgy élvezhetitek, hogy közben a legnagyobb különbség is meglehet az értelmi gondolkodást, a lelki érzületet és a társas viselkedést illető egyéni beállítottságokban. A személyiségek lehet üdítően különböző és feltűnően eltérő, miközben a szellemi természetetek, valamint az istenimádat és a testvéri szeretet szellem-gyümölcsei olyannyira egyesítettek lehetnek, hogy mindenki, aki az életeteket szemléli, biztosan felismeri e szellem-azonosságot és lélek-egységet; felismerik, hogy velem voltatok és ezáltal megtanultátok, elfogadhatóan megtanultátok, hogy miként cselekedjétek meg a mennyei Atyám akaratát. Már akkor is elérhetitek az egységességet Isten szolgálatában, amikor e szolgálatot a saját eredeti elme-, test- és lélek-felruházottságotok módszerének megfelelően végzitek.

141:5.3 (1592.1) A szellemi egységeket két dolgot jelent, mely mindig jelen lesz, hogy összhangot teremtsen az egyes hívők életében: Először, rendelkeztek egy közös készlettel az élethosszig tartó szolgálatra; mindenén túl vágytok arra, hogy megcselekedjétek a mennyei Atya akaratát. Másodszor, mindannyian közös létcéllal rendelkeztek; mindnyájatoknak célja a mennyei Atya megtalálása, s ezáltal bizonyítjátok a világegyetemnek, hogy olyanokká lettetek, mint ő.”

141:5.4 (1592.2) Jézus a tizenkettek tanítása során sokszor visszatért e kérdéskörhöz. Többször is elmondta nekik, hogy ő nem azt akarja, hogy akik hisznek benne, azok elvek és szabályok rabjaivá váljanak — még a jó szándékú emberek vallási értelmű felfogásának megfelelően se. Újra és újra figyelmeztette az apostolait, hogy ne alakítsanak ki hitvallásokat és ne építsenek ki hagyományokat annak eszközeül, hogy a híveket az országról szóló evangéliumban vezessék és ellenőrizzék.

6. Az utolsó hét Amathuszban

141:6.1 (1592.3) Az Amathuszban töltött utolsó hét vége felé Zélóta Simon elvitt Jézushoz egy bizonyos Tehermát, egy perzsát, aki Damaszkuszban folytatott üzleti tevékenységet. Teherma hallott már Jézusról és eljött Kapernaumba, hogy találkozzon vele, és amikor ott megtudta, hogy Jézus elment az apostolokkal a Jordán folyását követve Jeruzsálembe, utána eredt. András Simonhoz vitte Tehermát, hogy nála részesüljön tanításban. Simon úgy tekintett a perzsára, mint „tűzimádóra”, bár Teherma különös gondot fordított arra, hogy elmagyarázza, hogy a tűz csak látható jelképe a Tisztának és Szentnek. Miután Jézussal beszélt, a perzsa kifejezte azon szándékát, hogy a

tanítás és a hitszónoklat meghallgatása céljából marad még néhány napig.

141:6.2 (1592.4) Amikor Zélóta Simon és Jézus egyedül maradt, Simon megkérdezte a Mestert: „Miért van az, hogy nem tudtam meggyőzni? Nekem miért állt ellent oly erősen és miért volt kész meghallgatni téged?” Jézus azt válaszolta: „Simon, Simon, hányszor tanítottalak már, hogy mellőzz minden olyan erőfeszítést, hogy elvegyél bármit is abból, amit az üdvözülést keresők a szívükbe zártak? Hányszor mondtam már, hogy az ilyen vágyakozó lelkekbe csakis valamit beletenni törekedj? Vezessétek az embereket az országba, és az ország nagy és élő igazságai majd kiszorítanak minden komoly tévedést. Mihelyt elmondjátok a halandó embernek azt a jó hírt, hogy az Isten az ő Atyja, akkor már könnyebben győzitek meg afelől, hogy ő valójában az Isten fia. Miután így tettetek, már el is hoztátok az üdvözülés fényét a sötétségben kucorgónak. Simon, amikor az Ember Fia először jött oda hozzád, vajon Mózeset és a prófétákat tagadva jött-e és hirdetett-e egy új és jobb életmódot? Nem. Nem azért jöttem, hogy elvegyem, amit az ősapáitoktól kaptatok, hanem hogy megmutassam nektek annak tökéletessé tett képét, melyet atyáitok csak részlegesen láttak. Most menj, Simon, taníts az országról és hirdesd azt, és amint valamely embert sértetlenül és biztonsággal az országba vezettél és az ilyen ember kérdésekkel fordul hozzád, akkor van itt az ideje annak, hogy megtanítsd arra, ami a léleknek az isteni országban való fokozatos fejlődésével van kapcsolatban.”

^{141:6.3 (1592.5)} Simon elképedt e szavak hallatán, de úgy tett, ahogy Jézus meghagyta neki, és Teherma, a perzsa bekerült azok közé, akik beléptek az országba.

^{141:6.4 (1592.6)} Azon az éjszakán Jézus előadást tartott az apostoloknak az országbeli új életről. Részben ezt mondta: „Amikor beléptek az országba, már újjászülettetek. Nem taníthatjátok a szellem mély értelmű dolgait azoknak, akik csak húsvér testben születtek; előbb gondoskodjatok arról, hogy az emberek szellemtől szülessenek, mielőtt arra törekedtek, hogy megtaníttátok nekik a szellem haladóbb útjait. Ne vállalkozzatok arra, hogy megmutatjátok az embereknek a templom szépségeit mindaddig, amíg előbb nem vittétek el őket a templomba. Mutassátok be az embereket az Istennek és mint az Isten fiait, mielőtt beszéltek az Isten atyaságának és az emberek fiúi elismertségének tantételéről. Ne küzdjete az emberek ellen — mindig legyetek türelmesek. A királyság nem a tiétek; ti csak követek vagytok. Egyszerűen csak menjete és hirdessétek: ez a mennyország — az Isten a ti Atyátok és ti az ő fiai vagytok, és ez a jó hír, ha őszintén hisztek, ez az örökkévaló üdvözlésetek.”

^{141:6.5 (1593.1)} Az apostolok komoly előrehaladást mutattak az amathuszbeli ottilétük alatt. De meglehetősen csalódottak voltak, hogy Jézus nem akart tanácsot adni nekik abban, hogy miként kezeljék János tanítványait. Jézus még a keresztesítés fontos kérdéskörében is mindössze annyit mondott: „János valóban vízzel keresztelt, de amikor beléptek a mennyországba, a Szellemmel lesztek megkeresztelve.”

7. Betániában, a Jordánon túl

141:7.1 (1593.2) Február 26-án Jézus, az apostolai és a követők egy nagyobb csoportja haladt lefelé a Jordán mentén egészen a pereai Betánia közelében lévő gázlóig, addig a helyig, ahol János először hirdette az eljövendő országot. Jézus az apostolaival négy hétig maradt itt, tanítottak és hirdették a tant, mielőtt elindultak volna Jeruzsálembe.

141:7.2 (1593.3) Betániában, a Jordánon túli ottlétük második hete alatt Jézus magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost a folyó túlsó partján, a Jerikótól délre lévő hegyekbe egy háromnapos kikapcsolódásra. A Mester hármójuknak sok új és magasabb szintű igazságot tanított a mennyországról. E feljegyzés céljára az alábbiak szerint szervezzük újra és rendszerezzük a tanításokat:

141:7.3 (1593.4) Jézus megkísérelte tisztázni, azt várja a tanítványaitól, hogy miután már ízelítőt kaptak az ország jó szellemvalóságaiból, úgy éljenek a világon, hogy az emberekben, látván az ő életüket, tudatosodjon az ország léte, és ebből az indíttatásból kérdezzék meg a híveket az ország útjait illetően. Minden ilyen őszinte igazságkereső mindig örömmel hallgatja meg a hit ajándékáról szóló örömhírt, mely bebocsátást biztosít az országba, annak örökkévaló és isteni szellem-valóságaihoz.

141:7.4 (1593.5) A Mester megpróbálta az országról szóló evangélium minden tanítójának eszébe vésni, hogy az ő egyetlen dolguk az, hogy az Istent az egyén számára mint az egyén Atyját kinyilatkoztassák — hogy ezt az egyént a fiú-tudatossághoz elvezessék; ezután pedig mutassák be ugyanezt az embert Istennek, mint az ő hites fiát. Mindkét alapvető kinyilatkoztatás tökéletesen megvolt Jézusban. Valóban ő lett „az út, az igazság

és az élet”. Jézus vallása teljes mértékben az alászállt életének földön való megélésén alapult. E világot elhagyva Jézus nem hagyott maga után könyveket, törvényeket vagy más, az egyén vallási életét érintő emberi szervezeti formát.

141:7.5 (1593.6) Jézus világossá tette, azért jött, hogy olyan személyes és örökkévaló kapcsolatot létesítsen az emberekkel, melynek örökre elsőbbséget kell élveznie minden más emberi kapcsolattal szemben. Hangsúlyozta, hogy ezt a bensőséges szellemi társaságot ki kell terjeszteni minden korszakban, minden társadalmi körülmények között élő minden emberre minden nép körében. Az egyetlen jutalom, melyet a gyermekei számára ígért: ezen a világon — szellemi öröm és isteni közösség; a következő világon — örökkévaló élet a paradicsomi Atya isteni szellemvalóságaiban való fejlődés által.

141:7.6 (1593.7) Jézus nagyon fontosnak tartotta azt, amit ő az országról szóló tanításokban az elsőrendű fontosságú két igazságnak nevezett, és ezek a következők: az üdvözülés elérése hit révén, és egyedül hit révén, melyhez az a forradalmi tanítás társul, hogy az emberi szabadság elérése az igazság őszinte felismerésén keresztül lehetséges: „Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” Jézus volt a húsvér testben megnyilatkozott igazság, és megígérte, hogy elküldi az ő Igazság Szellemét minden gyermekének szívébe, miután visszatért a mennyei Atyjához.

141:7.7 (1594.1) A Mester egy egész földi korszakkal kapcsolatban tanította meg az alapvető igazságokat ezeknek az apostoloknak. Gyakran figyeltek a tanításaira olyankor, amikor valójában az, amit mondott, a szándéka szerint más világok

ösztönzését és képzését szolgálta. A Mester egy új és eredeti élettervet szemléltetett. Emberi nézőpontból valóban zsidó volt, de az életét minden világ számára úgy élte, mint a teremtsérsz egy halandója.

141:7.8 (1594.2) Annak érdekében, hogy az országra vonatkozó terv megvalósításában világos legyen az Atyja szerepe, Jézus elmagyarázta, hogy szándékosan hagyta figyelmen kívül a „föld nagyjait”. A szegényekkel kezdte a munkát, éppen azzal az osztállyal, melyet olyannyira elhanyagolt a korábbi idők evolúciós vallásainak többsége. Nem becsült le egyetlen embert sem; a terve világméretű volt, sőt világegyetemi. E bejelentésekben oly merész és határozott volt, hogy még Péter, Jakab és János is néha arra gondolt, hogy Jézus talán magánkívül van.

141:7.9 (1594.3) Szelíden erőltette csak, hogy megismertesse ezekkel az apostolokkal azt az igazságot, hogy ő nem azért jött erre az alászállási küldetésre, hogy példát mutasson néhány földi teremtménynek, hanem azért, hogy mércét állítson fel és mértéket mutasson az emberi életről minden népnek minden világon szerte a világegyetemében. E mérce a legmagasabb szintű tökéletességet közelítette, sőt az Egyetemes Atya végső jóságát. Az apostolok azonban nem tudták felfogni a szavai jelentését.

141:7.10 (1594.4) Kijelentette, hogy tanítóként működni jött, olyan tanítóként, akit a mennyből küldtek, hogy szellemi igazságot közöljön az anyagi elmével. És pontosan ezt tette; tanító volt, nem tanhirdető. Emberi nézőpontból Péter sokkal eredményesebb tanhirdető volt, mint Jézus. Jézus szónoklata a különleges személyisége miatt volt oly eredményes, és nem

annyira a lenyűgöző szónoki képessége vagy az érzelmi vonzereje miatt. Jézus közvetlenül az emberek lelkéhez szólt. Ő az ember szellemének tanítója volt, de ezt az elmén keresztül tette. Az emberekkel élt.

141:7.11 (1594.5) Ez alkalommal történt, hogy Jézus bizalmasan közölte Péterrel, Jakabbal és Jánossal, hogy a földi munkáját némely tekintetben korlátozza a „magas társától” kapott megbízás, s ezzel paradicsomi fivérének, Immanuelnek az alászállást megelőző intelmeire célzott. Elmondta nekik, azért jött, hogy megcselekedje az Atyja akaratát és csakis az Atyja akaratát. Léven, hogy igazán csak egyetlen cél elérése hajtotta, nem aggasztotta őt a világban jelen lévő rossz.

141:7.12 (1594.6) Az apostolok most már kezdték felismerni Jézus nem tettett barátságosságát. Bár a Mesterhez könnyen lehetett közeledni, mégis mindig minden emberi lénytől függetlenül és felettük élt. Soha, egyetlen pillanatra sem uralkodott el rajta semmilyen tisztán halandói befolyás vagy tette ki magát gyarló emberi ítéletnek. Nem fordított figyelmet a közvéleményre, és nem hatott rá az imádat. Ritkán állt le tisztázni a félreértéseket vagy vette rossz néven a hamis beállítást. Sohasem kért tanácsot; sohasem kért imákat.

141:7.13 (1594.7) Jakab megdöbbent azt látván, hogy Jézus miként szemléli kezdettől fogva a jövőt. A Mester ritkán látszott meglepettnek. Sohasem volt izgatott, ideges vagy zavart. Sohasem kért bocsánatot senkitől. Néha-néha szomorú volt, de nem csüggedt.

141:7.14 (1594.8) János világosabban felismerte, hogy minden isteni felruházottsága ellenére, végül is, emberi volt. Jézus emberként

élt az emberek között és megértette, szerette és tudta kezelni az embereket. A személyes életében oly emberi és mégis oly hibátlan volt. És mindig önzetlen.

141:7.15 (1595.1) Bár Péter, Jakab és János nem túl sokat értett meg abból, amit Jézus ez alkalommal mondott, kegyes szavait a szívükbe zárták, és azok a keresztre feszítés és a feltámadás után oly erőteljesen törtek elő, hogy a későbbi segédkezésüket gazdagabbá és örömtelibbé tették. Nem csoda, hogy ezek az apostolok nem teljesen értették meg a Mester szavait, mert ő egy új korszak tervét vázolta előttük.

8. A jerikói ténykedés

141:8.1 (1595.2) A Betániában, a Jordánon túl eltöltött négy hét folyamán András minden egyes héten több alkalommal apostoli párokat jelölt ki, hogy egy-két napra Jerikóba menjenek. Jánosnak sok híve volt Jerikóban, és a többségük üdvözölte Jézus és apostolai fejlettebb tanításait. E jerikói látogatások alkalmával az apostolok már jobban követték Jézus útmutatásait a betegek számára való segédkezés terén; meglátogattak minden házat a városban és megpróbáltak vigaszt nyújtani minden csüggedt személynek.

141:8.2 (1595.3) Az apostolok valamennyi nyilvános munkát is végeztek Jerikóban, de az erőfeszítéseik inkább visszafogottabbak és személyes természetűek voltak. Most fedezték fel, hogy az országról szóló jó hír vigaszt jelent a betegeknek; hogy az üzenetük gyógyulást hoz a csüggedtek számára. Jerikóban történt, hogy Jézus azon megbízása a tizenketteknek, hogy terjesszék az országról szóló jó híreket és

segédkezzenek a csüggedtek számára, először valósult meg teljesen.

141:8.3 (1595.4) Útban Jeruzsálembe megálltak Jerikóban és ott érte utol őket egy mezopotámiai küldöttség, mely azért jött, hogy Jézussal tanácskozzon. Az apostolok csupán egy napot akartak ott tölteni, de amikor ezek az igazságkeresők keletről megérkeztek, Jézus három napig velük maradt, és ők az Eufrátesz mentén lévő otthonaikba a mennyországról szóló új igazságok ismeretében tértek vissza.

9. Utazás Jeruzsálembe

141:9.1 (1595.5) Hétfőn, március utolsó napján Jézus és az apostolok megkezdték utazásukat a hegyekben felfelé, Jeruzsálembe. A betániai Lázár két alkalommal is lent járt Jézusnál, és mindent megbeszéltek, hogy a Mester és apostolai miként legyenek elszállásolva Lázárnál és lánytestvéreinél Betániában arra az időre, amíg Jeruzsálemben akarnak maradni.

141:9.2 (1595.6) János tanítványai a Jordánon túli Betániában maradtak, tanították és keresztelték a tömegeket, így Jézust csak a tizenkettek kísérték, amikor megérkezett Lázár otthonába. Jézus és az apostolok öt napig maradtak itt, pihentek és erőt gyűjtöttek, mielőtt továbbindultak volna Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Márta és Mária életében nagy esemény volt, hogy találkozhatnak Jézussal és az apostolokkal a fivérük házában, ahol is az ő szolgálatukra lehettek.

141:9.3 (1595.7) Április 6-án, vasárnap reggel Jézus és az apostolok elindultak Jeruzsálembe; és ez volt az első alkalom, hogy a Mester és mind a tizenkét apostol együtt volt.

142. írás

A páska-ünnep Jeruzsálemben

142:0.1 (1596.1) ÁPRILIS hónapban Jézus és az apostolok Jeruzsálemben dolgoztak, de minden este elhagyták a várost, hogy Betániában éjszakázzanak. Maga Jézus minden héten egy-két éjszakát Jeruzsálemben töltött egy görög zsidó, Fláviusz otthonában, ahol számos neves zsidó ember jött össze titokban, hogy beszéljen vele.

142:0.2 (1596.2) A Jeruzsálemben töltött első napon Jézus meglátogatta a korábbi évek alatt barátjává lett Annást, az egykori főpapot és Szalóménak, Zebedeus feleségének a rokonát. Annás már hallott Jézusról és a tanításairól, és amikor Jézus ellátogatott a főpap otthonába, erős tartózkodással fogadták. Amikor Jézus észrevette Annás hűvösségét, nyomban távozott, s elmentében ezt mondta: „A félelem az ember legnagyobb elnyomója és az önteltség a legnagyobb gyöngesége; vajon elárulnád-e magad, hogy az öröm és a szabadság e két elpusztítójának szolgájává légy?” De Annás nem válaszolt. A Mester mindaddig nem is látta újra Annást, amíg Annás a vejével össze nem ült ítélni az Ember Fia felett.

1. Tanítás a templomban

142:1.1 (1596.3) A hónap során Jézus vagy az apostolok egyike naponta tanított a templomban. Amikor a páska-ünnepi sokaság túl nagy volt, semhogyan bejuthasson a templomba a tanítást meghallgatni, az apostolok több oktatócsoportot vezettek a szent területeken kívül. Az üzenetük lényege a következő volt:

142:1.2 (1596.4) 1. A mennyország közel van.

142:1.3 (1596.5) 2. Az Isten atyaságában való hit révén bejuthattok a mennyországba, s az Isten fiaivá lehettek.

142:1.4 (1596.6) 3. Az ország életmódja a szeretet — a legfelsőbb szintű odaadás az Isten iránt, s közben úgy szeretni a szomszédodat, mint magadat.

142:1.5 (1596.7) 4. Az Atya akaratának önkéntes elfogadása, a szellem gyümölcseinek megtermése a személyes életben, ez az ország törvénye.

142:1.6 (1596.8) A páska-ünnepre érkezett tömegek meghallgatták Jézus tanítását, és az emberek százai örvendeztek a jó hír hallatán. A zsidó főpapoknak és vezetőknek komoly fejtörést okozott Jézus és az ő apostolai, és maguk között azon tanakodtak, hogy mihez is kezdjenek velük.

142:1.7 (1596.9) A templomban és a templom környékén való tanítás mellett az apostolok és az egyéb hívek sok személyes munkát is végeztek az ünnepi sokaságban. Ezek az érdeklődő férfiak és nők elvitték a jézusi üzenet hírét e páska-ünneptől a római birodalom legtávolabbi részeibe és még keletre is. Ez volt a kezdete az országról szóló evangélium elterjedésének a nagyvilágban. Jézus munkája többé már nem korlátozódott Palesztinára.

2. Az Isten haragja

142:2.1 (1597.1) A páska-ünnepi rendezvényekre ellátogatott Jeruzsálembe egy Jákob nevezetű ember, aki Krétáról származó, gazdag zsidó kereskedő volt, és felkereste Andrást,

hogy Jézussal külön is találkozhasson. András meg is szervezte a titkos találkozót Jézussal Fláviusz házában másnap estére. E férfi nem értette meg a Mester tanításait, és azért jött el, hogy többet is megtudjon az Isten országáról. Azt mondta Jákob Jézusnak: „De rabbi, Mózes és a régi próféták azt mondják nekünk, hogy Jahve féltékeny Isten, nagyharagú és vad dühű Isten. A próféták azt mondják, hogy utálja a gonosztevőket és megbosszulja, ha valaki nem engedelmeskedik a törvényének. Te és a tanítványaid azt tanítjátok nekünk, hogy az Isten kedves és könyörületes Atya, aki annyira szeret minden embert, hogy szívesen fogadja őket ebben az új mennyországban, melyről azt hirdetitek, hogy közel van.”

142:2.2 (1597.2) Amint Jákob befejezte, Jézus így válaszolt: „Jákob, helyesen idézted a régi próféták tanításait, akik a nemzedékük gyermekeit a koruk felvilágosodottsága szerint tanították. Atyánk a Paradicsomban változhatatlan. Ám a természetéről alkotott felfogás kiteljesedett és kibővült Mózes korától kezdve Ámós idején át egészen Ésaiás próféta nemzedékéig. Most pedig én jöttem el a húsvér testben, hogy kinyilatkoztassam az Atyát új dicsőségben és megmutassam az ő szeretetét és irgalmát minden embernek minden világon. Ahogy az országról szóló evangélium elterjed a világon azzal az üzenettel, hogy bizakodás és jó szándék legyen az emberek között, magasabb szintű és jobb kapcsolat épül majd ki minden nemzet családjai között. Az idő múlásával apák és gyermekeik jobban szeretik majd egymást, és ezzel jobban megértik majd a mennyei Atya szeretetét a földi gyermekei iránt. Emlékezz, Jákob, hogy egy jó és igaz apa nemcsak egészként szereti a családját — mint családot — hanem igazán szereti és szeretetteljesen törődik a család minden egyes tagjával is.”

142:2.3 (1597.3) A mennyei Atya jelleméről folytatott komoly vitát követően Jézus azt mondta: „Te, Jákob, aki többeknek apja vagy, jól ismered a szavaim igazságát.” Jákob így szólt: „De Mester, ki beszélt neked arról, hogy hatgyermekes apa vagyok? Honnan tudta ezt rólam?” A Mester ezt válaszolta: „Legyen elég az, hogy az Atya és a Fiú tud minden dologról, mert ők valóban látnak mindent. Lévén, hogy földi atyaként szereted a gyermekeidet, valóságként kell elfogadnod a mennyei Atyának a te irántad való szeretetét — nem csak Ábrahám összes gyermeke iránt, hanem te irántad, a te egyéni lelked iránt.”

142:2.4 (1597.4) Ezután Jézus így folytatta: „Amikor a gyermekeid még nagyon fiatalok és éretlenek, és amikor megfenyítéd őket, talán úgy gondolják, hogy az apjuk mérges és sértett haraggal teli. Éretlenségük nem tud túllépni a büntetésen, hogysen felfognák az atya előrelátó és kiigazító szeretetét. De amikor ugyanezek a gyermekek felnőtt férfiakká és nőkké lesznek, vajon nem butaság-e ragaszkodniuk ezekhez a korábbi, rosszul értelmezett nézetekhez az apjukat illetően? Férfiakként és nőkként most már fel kell fedezniük az apjuk szeretetét mindeme korai fegyelmezésekben. Az emberiségnek az évszázadok múlásával vajon nem kell-e jobban megértenie a mennyei Atya igaz természetét és szeretetteljes jellemét? Mi hasznok a szellemi megvilágosodásban egymást követő nemzedékekből, ha továbbra is úgy tekintetek Istenre, mint ahogy Mózes és a próféták látták? Azt mondom neked, Jákob, ezen óra világos fényénél olyannak kell látnod az Atyát, mint ahogy senki nem látta azok közül, akik előtted valaha is éltek. Így látván őt, örvendezned kell az országba való belépésen, mely országban ilyen irgalmas Atya uralkodik, és arra kell

törekedned, hogy a szeretetének akarata ettől fogva eluralkodjon az életeden.”

^{142:2.5 (1598.1)} Jákob erre így felelt: „Rabbi, én hiszek; azt kívánom, hogy vezess az Atya országába.”

3. Az Istenről alkotott kép

^{142:3.1 (1598.2)} A tizenkét apostol, akiknek többsége hallotta az Isten jelleméről szóló beszélgetést, azon az éjszakán számos kérdést tett fel Jézusnak a mennyei Atyáról. A Mester e kérdésekre adott válaszait a legjobban az alábbi, mai szóhasználatban elkészített összefoglalóval lehet bemutatni:

^{142:3.2 (1598.3)} Jézus enyhe szemrehányást tett a tizenketteknek, lényegében ezt mondta: nem ismeritek Izráel hagyományait a Jahve-kép bővülésével kapcsolatban, és vajon nem ismeritek az Írások tanítását sem az Istenre vonatkozó tantételről? És akkor a Mester tanította az apostolokat az istenségképnek a zsidó nép fejlődése során való alakulásáról. Az istenkép bővülésének a következő szakaszaira hívta fel a figyelmet:

^{142:3.3 (1598.4)} 1. Jahve — a Sinai nemzetségek istene. Ez volt az a kezdetleges felfogás az Istenségről, melyet Mózes emelt Izráel Úristenének magasabb szintjére. A mennyei Atya sohasem utasítja el a földi gyermekeinek őszinte imádatát, legyen az istenségképük bármily nyers, illessék az ő isteni természetét bármilyen névvel is.

^{142:3.4 (1598.5)} 2. A Fenséges. E felfogást a mennyei Atyáról Melkizedek hirdette Ábrahámnak és Sálemből azok vitték messzire, akik később hittek ebben az Istenségre vonatkozó teljesebb, kiterjesztett eszmében. Ábrahám és a testvére a

napimádat tértévesztése miatt hagyta el Ur városát, és híveivé váltak az El Elyonról — a Fenséges Istenről — szóló Melkizedek-féle tanításnak. Összetett istenkép volt az övék, melyben keveredtek a régebbi mezopotámiai felfogásaik és a Fenséges tantétele.

^{142:3.5 (1598.6)} 3. El Shaddai. E korai időkben sok héber ember imádta El Shaddait, a mennyei Isten egyiptomi felfogását, melyet a Nílus vidékén megélt fogságuk során ismertek meg. Jóval a Melkizedek kor után e három istenkép egyesült és megalkotta a teremtő Istenségnek, Izráel Úristenének a tantételét.

^{142:3.6 (1598.7)} 4. Elohim. A paradicsomi Háromság tanítása már az ádami idők óta létezett. Nem emlékeztek az Írások kezdetére, arra az állításra, hogy „Kezdetkor teremtették az Istenek a mennyeket és a földet”? Ez mutatja, hogy amikor az a feljegyzés készült, a három Isten az egyben Háromság-felfogása már benne volt az ősapáink vallásában.

^{142:3.7 (1598.8)} 5. A Legfelsőbb Jahve. Ésaiás korára az Istenre vonatkozó hitvallások kibővültek egy Egyetemes Teremtő felfogásává, aki egyszerre mindenható és végtelenül irgalmas. Ez a kialakuló és bővülő istenkép gyakorlatilag kizorított minden korábbi Istenség-felfogást atyáink vallásából.

^{142:3.8 (1598.9)} 6. A mennyei Atya. Most úgy ismerjük az Istent, mint mennyei Atyánkat. A tanításunk olyan vallást kínál, amelyben a hívő az Istennek maga is fia. Ez a mennyországról szóló evangélium jó híre. Az Atya mellett létezik a Fiú és a Szellem, és e paradicsomi Istenségek természetéről és segédkezéséről szóló kinyilatkoztatás tovább bővül és válik egyre fényesebbé

az Isten felemelkedő fiai örökkévaló szellemi fejlődésének végtelen korszakaiban. Mindenkor és minden korszakban bármely emberi lény igaz istenimádatát — ami az egyéni szellemi fejlődést illeti — az emberben lakozó szellem úgy ismeri el, mint a mennyei Atya iránt kifejezett hódolatot.

142:3.9 (1599.1) Az apostolok addig még soha nem döbbsentek meg úgy, mint most, amikor meghallották az istenkép korábbi nemzedékek zsidó elméiben való növekedésének történetét; túlságosan össze voltak zavarodva, semhogy kérdéseket tegyenek fel. Ahogy ott ültek csendben, Jézus előtt, a Mester így folytatta: „És ismertétek volna ezeket az igazságokat, ha olvastátok volna az Írásokat. Nem olvastátok Sámuel, ahol azt mondja: »És feltámadt az Úr haragja Izráel ellen, olyannyira, hogy felfingerelte ellenük Dávidot, mondván neki, menj, s vedd számba Izráelt és Júdát«? Ez nem volt különös dolog, mert Sámuel korában Ábrahám gyermekei valóban hitték, hogy Jahve teremt jót és rosszat is. De amikor a későbbi író beszámolt ezen eseményekről, azután, hogy az Isten természetére vonatkozó zsidó felfogás kibővült, nem merte rossz sajátossággal felruházni Jahvét; ezért azt mondta: »És Sátán Izráel ellen fordult és rászedte Dávidot, hogy számlálja meg Izráelt.« Nem látjátok, hogy az Írások ilyen feljegyzései világosan mutatják, hogy az Isten természetéről alkotott felfogás miként gyarapodott folyamatosan nemzedékről nemzedékre?

142:3.10 (1599.2) Megint csak fel kellett volna ismernetek az isteni törvény megértésének erősödését, mely tökéletesen együtt haladt ezekkel az isteniségre vonatkozó, gyarapodó felfogásokkal. Amikor Izráel gyermekei kivonultak

Egyiptomból abban az időben, mielőtt a Jahvéra vonatkozó teljesebb kinyilatkoztatást megismerték volna, volt tíz parancsolatuk, melyek törvényül szolgáltak számukra addig, amíg a Sinai előtt le nem táboroztak. Az említett tíz parancsolat ez volt:

142:3.11 (1599.3) 1. Ne imádjatok más istent, mert az Úr féltékeny Isten.

142:3.12 (1599.4) 2. Ne készítsetek öntött isteneket.

142:3.13 (1599.5) 3. Ne hanyagoljátok el a kovásztalan kenyér ünnepének megtartását.

142:3.14 (1599.6) 4. Ember és háziállat minden hímje közül az elsőszülött az enyém, mondja az Úr.

142:3.15 (1599.7) 5. Hat napon át dolgozhattok, de a hetediken pihennetek kell.

142:3.16 (1599.8) 6. Ne mulasszátok el megtartani az első gyümölcsök ünnepét és a betakarítás ünnepét az év végén.

142:3.17 (1599.9) 7. Ne ajánljatok fel semmilyen áldozat vérért kovászos kenyérrel.

142:3.18 (1599.10) 8. A páska-ünnepi áldozat ne maradjon meg másnap reggelre.

142:3.19 (1599.11) 9. A föld zsengéiből az első gyümölcsöt vigyétek az Úr, a ti Istenetek házába.

142:3.20 (1599.12) 10. A gödölyét ne főzzétek meg anyja tejében.

^{142:3,21 (1599.13)} És akkor, a Sinai morajlásai és villámai közepette Mózes átadta nekik az új tíz parancsolatot, melyek ti mindannyiok szerint is érdekesebbek arra, hogy az Istenségről alkotott Jahve-felfogásokhoz kijelentések gyanánt társuljanak. Sohasem vettétek észre, hogy e parancsolatok kétszer is szerepelnek az Írásokban, hogy az első esetben az Egyiptomból való megszabadulást jelölik meg a szombat megtartásának okaként, míg egy későbbi feljegyzésben az eleink haladóbb vallási felfogásai megkövetelték, hogy a szombat szokásának okát inkább a teremtés tényének elismerésével hozzák kapcsolatba?

^{142:3,22 (1599.14)} S emlékezzetek csak arra is, hogy — Ésaiás korának teljesebb szellemi megvilágosodásában — e tíz nemleges jellegű parancsolatot újra csak átalakították a szeretet nagy és igenlő jellegű törvényévé, azon parancssá, hogy Istent a legteljesebben, a szomszédodat pedig mint magadat kell szeretni. Az Isten iránti és az ember iránti szeretet legfelsőbb törvényéről mondom nektek én is, hogy az képezi az ember minden kötelességét.”

^{142:3,23 (1600.1)} Amikor befejezte a beszédet, senkinek sem volt kérdése. Egymás után nyugovóra tértek.

4. Fláviusz és a görög műveltség

^{142:4.1 (1600.2)} Fláviusz, a görög zsidó a kapu egyik áttértje volt, sem körülmetélésben, sem megkeresztelésben nem részesült; és lévén, hogy nagy rajongója volt a szépnek a festészetben és a szobrászatban, a ház, melyben jeruzsálemi ottléte során lakott, szemet gyönyörködtető épület volt. Ez az otthon páratlanul fel volt díszítve sok felbecsülhetetlen értékű ingósággal, melyekre

a világban folytatott utazásai során tett szert itt-ott. Amikor először gondolt arra, hogy meghívja Jézust a házába, attól félt, hogy a Mester esetleg megütközik az úgynevezett képek látványán. De Fláviusz kellemesen meglepődött, amikor Jézus, belépve a házba, ahelyett, hogy megfeddte volna őt azért, mert ezekkel a bálványszerűnek tartott tárgyakkal telerakta a házat, nagy érdeklődést mutatott az egész gyűjtemény iránt és számos elismerő kérdést tett fel neki az egyes műtárgyakról, amint Fláviusz teremről teremre kísérte, megmutatva neki minden kedvenc szobrát.

142:4.2 (1600.3) A Mester észrevette, hogy vendéglátóját zavarba ejti az ő művészetpártoló viselkedése; ezért, miután végignézték az egész gyűjteményt, Jézus így szólt: „Azért, mert értékeled az Atyám által teremtetett és az ember művészi keze által alakított dolgok szépségét, miért várnál dorgálást? Azért, mert Mózes egykor arra törekedett, hogy harcoljon a bálványimádás és a hamis istenek imádása ellen, miért kellene minden embernek rosszálnia a báj és a szépség visszaadását? Azt mondom neked, Fláviusz, Mózes gyermekei félreértették őt, és most hamis isteneket készítenek annak ellenére, hogy ő tiltotta a képeket és a mennybeli és földi dolgok ábrázolását. De még ha Mózes tanított is ilyen megszorításokat az akkori idők felvilágosulatlan elméi számára, vajon mi köze van annak a mai korhoz, amikor a mennyei Atya úgy nyilatkozik meg, mint a mindenek fölötti egyetemes Szellem-Úr? Kijelentem, Fláviusz, hogy a közlgő országban nem fogják többé azt tanítani, hogy »Ne imádd ezt és ne imádd azt«; többé nem törődnek majd az ettől való tartózkodás és az attól való óvakodás parancsolataival, hanem mindenki egyetlen legfőbb kötelességgel fog törődni. Az ember kötelessége pedig két nagy

kiváltságban fejeződik ki: a végtelen Teremtő, a paradicsomi Atya őszinte imádata, és az embernek a társai iránt teljesített szeretetteljes szolgálata. Ha úgy szereted a szomszédodat, mint ahogy magadat szereted, akkor valóban tudod, hogy te az Isten fia vagy.

142:4.3 (1600.4) Egy olyan korban, amikor az Atyámat nem jól értették, Mózes igazolást nyert ama kísérleteiben, hogy ellenálljon a bálványimádásnak, de a közelgő korszakban az Atya már megnyilatkozik a Fiú életében; és az Istenre vonatkozó ezen új kinyilatkoztatás mindörökre szükségtelenné teszi azt, hogy a Teremtő Atyát összekeverjék kőbálványokkal vagy arany- és ezüstsobrokkal. A jövőben a hozzáértő emberek élvezhetik a műkincseket, anélkül, hogy a szépség ilyen anyagi értékelését összekevernék a paradicsomi Atyának, a minden dolog és minden lény Istenének imádásával és tiszteletével.”

142:4.4 (1600.5) Fláviusz mindent elhitt, amit Jézus tanított neki. Másnap elment a Jordánon túli Betániába és János tanítványaitól megkeresztelkedett. Azért tette ezt, mert Jézus apostolai ekkor még nem keresztelték a híveket. Visszatérvén Jeruzsálembe Fláviusz nagy lakomát rendezett Jézus számára és meghívta hatvan barátját is. E vendégek közül sokan szintén elhitték az eljövendő ország üzenetét.

5. Beszélgetés a bizonyosságról

142:5.1 (1601.1) Ama nagy beszédek egyike, melyeket Jézus a templomban mondott el a páska-ünnep hete alatt, az egyik hallgató, egy damaszkuszi férfi kérdésére válaszul hangzott el. E férfi azt kérdezte Jézustól: „De rabbi, hogyan tudjuk

biztosan, hogy téged az Isten küldött, és hogy valóban beléphetünk ebbe az országba, melyről te és a tanítványaid azt állítjátok, hogy közel van?” Jézus erre így felelt:

142:5.2 (1601.2) „Ami az én üzenetemet és a tanítványaim tanítását illeti, azokat a gyümölcseiről kell megítélnetek. Ha mi a szellem igazságát hirdetjük nektek, akkor a szellem fog bizonyosságot tenni a szívetekben arról, hogy az üzenetünk hiteles. Az ország kapcsán és a mennyei Atya által való elfogadás fölötti bizonyosságok vonatkozásában hadd kérdezzem meg, hogy ki az olyan apa közületek, aki méltó és jószívű lévén aggodalomban vagy kétségben tartaná a fiát a családbeli helyzetét vagy az atyai szív odaadásából való részesedés bizonyosságát illetően? Vajon ti, földi apák, örömet leltek-e a gyermekeitek abból fakadó szenvedésében, hogy bizonytalanok legyenek afelől, hogy részesülnek-e az emberi szívetek állandó szeretetében? A mennyei Atyátok sem hagyja a szellem hites gyermekeit kétségek közötti bizonytalanságban az országbeli helyzetüket illetően. Ha elfogadjátok Istent, mint Atyátokat, akkor valóban és igazán az Isten fiai vagytok. Ha fiak vagytok, akkor minden olyasmit illetően biztos a helyzetetek, ami örökkévaló és isteni fiúi besorolású dolog. Ha hisztek a szavaimban, akkor ezáltal hisztek Őbenne, aki engem küldött, és ha így hisztek az Atyában, akkor biztosítottátok a mennyei létpolgárként való elismertségeteket. Ha megcselekszitek a mennyei Atya akaratát, akkor soha nem fogtok elbukni a fejlődés örök életének elérésében az isteni országban.

142:5.3 (1601.3) A Legfelsőbb Szellem fog tanúságot tenni a szellemetek mellett, hogy ti valóban az Isten gyermekei

vagytok. Ha az Isten fiai vagytok, akkor megszülettetek az Isten szellemétől; és aki megszületett a szellemtől, abban magában ott van az erő, hogy minden kétséget legyőzzön, és ez a minden bizonytalanságon felülkerekedő győzelem, ez éppen a hitetek.

^{142:5.4 (1601.4)} Ésaiás próféta azt mondta ezekről az időkről szólva: »Amikor a szellem elárad rajtunk a magasból, akkor az igazságosság békét, nyugalmat és bizonyosságot teremt mindörökre.« Mindenki számára, aki igazán elhiszi ezt az örömhírt, bizonyosság leszek én az ő befogadásukra az örökkévaló kegyelmekbe és az Atyám országának örökké tartó életébe. Így hát ti, akik halljátok ezt az üzenetet és elhiszitek az országról szóló örömhírt, az Isten fiai vagytok, és örök életetek van; és annak bizonyossága az egész világ számára, hogy szellemtől születtetek az, hogy őszintén szeretitek egymást.»

^{142:5.5 (1601.5)} A hallgatók sokasága még órákig Jézussal maradt, kérdéseket tettek fel neki és figyelmesen hallgatták a vigasztaló válaszait. Jézus tanítása még az apostolokat is bátorította abban, hogy több erővel és meggyőződéssel hirdessék az országról szóló evangéliumot. E jeruzsálemi élmény komoly ösztönzést jelentett a tizenketteknek. Ez volt az első találkozásuk ilyen nagy tömegekkel, és sok olyan értékes tanulásra tettek szert, mely nagy segítségnek bizonyult a későbbi munkájuk során.

6. A Nikodémusszal folytatott beszélgetés

^{142:6.1 (1601.6)} Az egyik este Fláviusz otthonába eljött meglátogatni Jézust egy bizonyos Nikodémusz, aki a zsidó Szanhedrin egyik tehetős, idős tagja volt. Nikodémusz már sokat hallott e galileai

tanításairól, és ezért az egyik délutánon elment, hogy meghallgassa Jézust, amint a templomkertekben tanít. Gyakran elment volna meghallgatni Jézust, de attól félt, hogy az emberek meglátják, amint a tanításait hallgatja, mert a zsidók vezetői már olyannyira ellene voltak Jézusnak, hogy a Szanhedrin egyetlen tagja sem akarta, hogy bármilyen nyílt formában összefüggésbe hozzák vele. Ennek megfelelően Nikodémusz megbeszélte Andrással, hogy napszállta után titkon találkozik Jézussal ezen a különleges estén. Péter, Jakab és János Fláviusz kertjében tartózkodott, amikor a beszélgetés elkezdődött, de később mind bementek a házba, ahol a megbeszélés folytatódott.

142:6.2 (1602.1) Nikodémusz fogadásakor Jézus nem mutatott különös tiszteletet; a vele való beszélgetés során nem kapott szerepet a kiegyezés vagy az indokolatlan rábeszélés. A Mester nem tett kísérletet a titkos látogatója ledorongolására, és nem élt maró gúnnyal sem. A nem mindennapi látogatójával kapcsolatos minden dologban Jézus nyugodt, komoly és tiszteletet parancsoló volt. Nikodémusz nem a Szanhedrin hivatalos küldötteként jelent meg; azért jött el Jézushoz, mert személyesen és őszintén érdekelték őt a Mester tanításai.

142:6.3 (1602.2) Miután Fláviusz bemutatta, Nikodémusz így szólt: „Rabbi, tudjuk, hogy te Isten küldötte tanító vagy, mert ember nem tudna így tanítani, hacsak nincs vele az Isten. Én pedig többet szeretnék tudni az eljövendő országra vonatkozó tanításaidról.”

142:6.4 (1602.3) Jézus ezt válaszolta Nikodémusznak: „Bizony, bizony mondom neked, Nikodémusz, aki nem születik meg fentről, az nem láthatja meg az Isten országát.” Erre

Nikodémusz így felelt: „Hogy születhet valaki újjá, amikor már öreg? Nem térhet vissza az anyja méhébe azért, hogy megszülessék.”

142:6.5 (1602.4) Jézus ezt mondta: „Én mégis kijelentem neked, hogy a szellemtől született kivéve, az ember nem megy be az Isten országába. Ami a húsvér testből születik, az húsvér test, és ami a szellemtől születik, az szellem. De ne csodálkozz azon, hogy azt mondtam, fentről kell születned. Amikor a szél fúj, hallod a levelek zizegését, de nem látod a szelet — hogy honnan jön és hova tart — és így van ezzel mindenki, aki a szellemtől született. A húsvér test szemével megfigyelheted a szellem megnyilatkozásait, de ténylegesen nem láthatod a szellemet.”

142:6.6 (1602.5) Nikodémusz ezt válaszolta: „De nem értem — hogyan lehetséges ez?” Jézus azt mondta: „Hát lehet az, hogy tanító vagy Izráelben és mégsem érted mindezt? Ezért válik azok kötelességévé, akik ismerik a szellem valóságait, hogy kinyilatkoztassák e dolgokat azok számára, akik csak az anyagi világ megnyilvánulásait érzékelik. De vajon hiszel-e majd nekünk, amikor a mennyei igazságokról beszélünk? Megvan-e a bátorságod, Nikodémusz, hogy higgy a mennyből küldöttnek, nevezetesen az Ember Fiának?”

142:6.7 (1602.6) Erre Nikodémusz azt mondta: „De hogyan fogjak hozzá e szellem megragadásához, melynek újjá kell teremtenie engem az országba való belépésre való felkészülés érdekében?” Jézus válasza ez volt: „A mennyei Atya szelleme már benned lakozik. Ha ez a fentről való szellem vezetne, akkor nagyon hamar látni kezdenél a szellem szemével, és azután a szellem-vezetés melletti őszinte választás révén megszületnél a szellemtől, hiszen az egyetlen életcélod az volna, hogy

megcselekedd az Atyád akaratát, aki a mennyben van. Miután így megszülettél a szellemtől és örvendesz az Isten országában, elkezded bőségesen teremni a szellem gyümölcseit a napi életedben.”

^{142:6.8 (1602.7)} Nikodémusz teljesen őszinte volt. Nagy hatást tett rá mindez, de összezavartan távozott. Nikodémusz kiválóan fel volt ruházva az önfejlesztés, az önuralom képességével és még felsőrendű erkölcsi jegyekkel is. Pallérozott, az önnön fontosságától eltelt és emberbaráti volt; de azt nem tudta, hogy miként vesse alá az akaratát az isteni Atya akaratának — mint ahogy a kisgyermek hajlandó alávetni magát a bölcs és szerető földi apa útmutatásának és vezetésének — hogy ezáltal valóságosan is az Isten fiává, az örökkévaló ország fejlődésképes örökösévé váljon.

^{142:6.9 (1603.1)} De Nikodémusz elég hitet gyűjtött ahhoz, hogy megértse az ország mibenlétét. Gyengén tiltakozott, amikor a szanhedrinbeli társai meghallgatás nélkül akarták elítélni Jézust; és az arimateai Józseffel együtt később bátran megmutatta a hitét és felszólalt Jézus testének kiadásáért, amikor a tanítványok többsége már elmenekült félelmében a Mesterük végső szenvedésének és halálának helyszíneiről.

7. Tanítás a családról

^{142:7.1 (1603.2)} A jeruzsálemi páska-ünnepi hét mozgalmas tanítási és személyes munkavégzési időszakának leteltét követően Jézus a következő szerdát Betániában töltötte az apostolaival, pihenéssel. Azon a délutánon Tamás egy hosszú és tanító jellegű választ előhozó kérdést tett fel. Tamás azt mondta: „Mester, azon a napon, amikor az ország követeiként kijelöltél

bennünket, számos dolgot mondtál, tanítottál nekünk a személyes életmódunkat illetően, de a sokaságnak mit tanítsunk? Hogyan kell ezeknek az embereknek élniük azt követően, hogy az ország teljesebben eljön? Legyenek-e a tanítványaidnak rabszolgái? Keressék-e a híveid a szegénységet és kerüljék-e a tulajdont? Egyedül az irgalom érvényesüljön-e olyannyira, hogy ne legyen többé törvényünk és igazságszolgáltatásunk?” Jézus és a tizenkét apostol Tamás kérdéseinek megvitatásával töltötte az egész délutánt és a napnak az estebéd utáni részét is. E feljegyzés céljára a Mester tanításának az alábbi összefoglalását adjuk közre:

142:7.2 (1603.3) Jézus először azt akarta tisztázni az apostolai előtt, hogy ő azért van a földön, hogy különleges életet éljen a húsvér testben, és hogy őket, a tizenketteket kérte fel arra, hogy részt vegyenek az Ember Fiának ezen alászállási tapasztalásában; és mint ilyen munkatársaknak, nekik is osztozniuk kell sok sajátos megszorításban és kötelezettségben az egész alászállási tapasztalást illetően. Burkoltan célzott arra, hogy az Ember Fia az egyetlen személy a valaha is a földön éltek közül, aki egyszerre képes beelátni az Isten szívének mélyére és az emberi lélek legmélyére.

142:7.3 (1603.4) Jézus nagyon világosan elmagyarázta, hogy a mennyország fejlődési tapasztalás, mely itt, a földön kezdődik és amely egymás utáni életállomásokon át fejlődik a Paradicsomig. Az est folyamán Jézus határozottan kijelentette, hogy az országfejlődés valamely jövőbeli szakaszában újra ellátogat majd e világra szellemi hatalomban és isteni dicsőségben.

^{142:7.4 (1603.5)} Ezután elmagyarázta, hogy az „ország eszme” nem a legjobb mód az embernek az Istenhez fűződő viszonya ábrázolására; hogy azért alkalmaz ilyen jelképeket, mert a zsidó nép várja az országot, és mert János az eljövendő ország szempontjából beszélt. Jézus azt mondta: „Egy másik kor emberei jobban megértik majd az országról szóló örömhírt, amikor az a családi kapcsolatban nyer kifejeződést — amikor az ember úgy értelmezi a vallást, mint az Isten atyaságának és az emberek közötti testvériségnek, az Istennél való fiúi elismerésnek a tanítását.” Ezt követően a Mester hosszabban is beszélt a földi családról, a mennyei család szemléltetése gyanánt, újból kifejtve az életmódbeli két alaptörvényt: az apa, a családfő iránti szeretet első parancsolatát, és a gyermekek közötti kölcsönös szeretet második parancsolatát, hogy úgy szeresd a testvéredet mint magadat. Azután elmagyarázta, hogy az ilyen fokú testvéri szeretet állandóan megmutatkozik az önzetlen és szeretetteljes társadalmi szolgálatban.

^{142:7.5 (1603.6)} Ezt követően került sor az emlékezetes beszélgetésre a családi élet alapvető ismérveiről és azoknak az Isten és ember között meglévő viszonyra való alkalmazásáról. Jézus kijelentette, hogy egy igaz család a következő hét tényen alapul:

^{142:7.6 (1604.1)} 1. A létezés ténye. A természetes kapcsolatok és a halandói hasonlatosság jelenségei a családban állnak össze: a gyermekek bizonyos szülői vonásokat örökölnék. A gyermekek a szülőktől származnak; a személyiség-lét a szülő cselekedetétől függ. Az apa-gyermek kapcsolat eredendően benne van minden természetes dologban és áthat minden élő létezőt.

142:7.7 (1604.2) 2. Biztonság és öröm. Az igazi apák nagy örömet lelnek abban, hogy gondoskodnak a gyermekeik igényeiről. Sok apa nem elégszik meg azzal, hogy kielégíti a gyermekei pusztá igényeit, hanem örömét leli abban is, hogy gondoskodhat az örömeikről is.

142:7.8 (1604.3) 3. Nevelés és képzés. A bölcs apák gondosan megtervezik a fiaik és lányaik nevelését és megfelelő képzését. Fiatal korukban kapnak felkészítést a későbbi életük során való nagyobb felelősségekre.

142:7.9 (1604.4) 4. Fegyelmezés és korlátozás. Az előrelátó apák gondoskodnak a fiatal és éretlen gyermekeik szükséges mértékű fegyelmezéséről, a számukra való iránymutatásról, helyesbítésről, és néha a korlátozásukról is.

142:7.10 (1604.5) 5. Társaság és hűség. Az odaadó apa bensőséges és szeretetteljes kapcsolatot tart fenn a gyermekeivel. Mindig meghallgatja a kérelmeiket; mindig kész osztozni velük a gondjaikban és átsegíteni őket a nehézségeken. Az apát a legmagasabb fokon érdekli a gyermekeinek folyamatosan javuló jóléte.

142:7.11 (1604.6) 6. Szeretet és irgalom. A könyörületes apa önként megbocsátó; az apák nem táplálnak bosszúszomjas gondolatokat a gyermekeik iránt. Az apák nem olyanok, mint a bírák, az ellenségek vagy a hitelezők. Az igazi családok elfogulatlanságra, türelemre és megbocsátásra épülnek.

142:7.12 (1604.7) 7. Gondoskodás a jövőről. A földi apák szeretnek örökséget hagyni a fiaikra. A család nemzedéktől nemzedékig folytatódik. A halál csak azért vet véget egy nemzedéknek,

hogy egy újabb kezdetét jelezze. A halál lezárja az egyéni életet, de a családnak nem szükségképpen vet véget.

^{142:7.13 (1604.8)} A Mester négy órán keresztül tárgyalta a családi élet ezen ismérveinek alkalmazását az embernek, a földi gyermeknek az Istenhez, a paradicsomi Atyához fűződő viszonyára. A végkövetkeztetése ez volt: „A fiúnak az Atyához fűződő teljes viszonyát én tökéletesen ismerem, mert mindazt, amit nektek az örökkévaló jövőben a fiúi elismertségben el kell érnetek, azt én már most elértem. Az Ember Fia felkészült az Atya jobbjaához való felemelkedésre, így énbennem még szélesebbre tárult az út mindannyiok számára ahhoz, hogy meglássátok az Istent és mielőbb befejezzétek a dicsőséges fejlődést, hogy tökéletessé váljatok, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen a mennyei Atyám.”

^{142:7.14 (1604.9)} E meglepő szavakat hallva az apostolok felidézték magukban azokat a kijelentéseket, melyeket János tett Jézus megkeresztelésekor, és élénken emlékeztek erre az élményre a szónoklataik és tanításuk során is a Mester halála és feltámadása után.

^{142:7.15 (1604.10)} Jézus isteni Fiú, aki az Egyetemes Atya teljes bizalmát élvezi. Az Atyával volt és teljesen megértette őt. Most pedig az Atya teljes megelégedésére megélte a földi életét, és ez a húsvér testbeli megtestesülés képessé tette őt arra, hogy teljesen megértse az embert. Jézus az ember tökéletességét alkotta; éppen olyan tökéletességet ért el, melynek az elérésére minden igaz hívő is rendeltetett őbenne és rajta keresztül. Jézus egy tökéletes Istent nyilatkoztatott ki az embernek és a teremtsrészek tökéletessé lett fiát önmagában mutatta meg az Istennek.

^{142:7.16 (1605.1)} Bár Jézus több órán keresztül beszélt, Tamás még mindig nem volt teljesen elégedett, mert azt mondta: „De Mester, mi nem úgy találjuk, hogy a mennyei Atya mindig kedvesen és irgalmasan bánik velünk. Sokszor nagyon szenvedünk a földön, és az imáinkra nem mindig érkezik válasz. Hol hibázunk, amikor nem fogjuk fel a tanításod értelmét?”

^{142:7.17 (1605.2)} Jézus ezt válaszolta: „Tamás, Tamás, mikor teszel végre szert arra a képességre, hogy a szellem fülével halld a dolgokat? Mikor veszed már észre, hogy ez az ország szellemi ország, és hogy az Atyám is szellemi lény? Hát nem érted, hogy én a menny szellemcsaládjának szellemi gyermekeiként tanítalak benneteket, mely család atyai feje végtelen és örökkévaló szellem? Nem engeditek meg nekem, hogy a földi családot szemléltetésül alkalmazzam az isteni kapcsolatokhoz, anélkül, hogy szó szerint alkalmaznátok a tanításomat az anyagi ügyekre? Az elmétekben nem tudjátok elválasztani az ország szellemi valóságait a kor anyagi, társadalmi, gazdasági és politikai kérdéseitől? Amikor a szellem nyelvén beszélek, miért ragaszkodtok ahhoz, hogy a mondandómat a húsvér test nyelvére lefordítsam csak azért, mert mindennapos és kézzelfogható viszonyokat alkalmazok a szemléltetés érdekében? Gyermekeim, nagyon kérlek titeket, hogy többé ne alkalmazzátok a szellem országáról szóló tanítást a rabszolgaság, a szegénység, a házak és a földek közönséges ügyeire és az emberi méltányosság és igazságosság anyagi nehézségeire. Ezek a földi dolgok e világ embereire tartoznak, és bár valamiképp minden embert érintenek, mégis titeket hívtalak, hogy képviseljete a világban, éppen úgy, ahogy én képviselem Atyámat. Ti egy szellemi ország szellemi követei

vagytok, a szellem-Atya különleges képviselői. Mostanra már lehetővé kellett válnia számomra, hogy a szellemi ország felnőtt embereiként oktassalak titeket. Hát mindig mint gyermekekhez kell szólnom hozzátok? Hát sohasem fogtok felnőni a szellem-érzékenységben? Ennek ellenére én szeretlek benneteket és türelemmel fogok viseltetni irántatok egészen a húsvér testbeli együttlétünk legvégéig. A szellemem még azután is előttetek fog járni az egész világon.”

8. Dél-Júdeában

^{142:8.1 (1605.3)} Április végére a farizeusok és a szadduceusok körében olyannyira felerősödött a Jézussal szembeni ellenállás, hogy a Mester és apostolai úgy döntöttek, hogy egy időre elhagyják Jeruzsálemet, és délre, Betlehembe és Hebronba mennek dolgozni. Egész május azzal telt, hogy személyes munkát végeztek az említett városokban és a környező falvak népei körében. Ezen az úton nyilvános tanítást nem folytattak, csak házról házra jártak. Az idő egy részét, mialatt az apostolok az evangéliumot tanították és segédkeztek a betegeknek, Jézus és Abner Engediben töltötte, ahol meglátogatták a nazireus közösséget. Keresztelő János már elhagyta e helyet, és Abner lett a csoport vezetője. A nazireus testvériség sok tagja lett Jézus híve, de ezeknek az önmegtagadó és különc férfiaknak a nagy része nem volt hajlandó elfogadni őt, mint mennyből küldött tanítót, mert nem tanított böjtölést és más önmegtagadási formákat.

^{142:8.2 (1605.4)} Az e vidéken élő emberek nem tudták, hogy Jézus Betlehemben született. Ők mindig is úgy gondolták, hogy a Mester Názáretben született, miként a tanítványainak többsége is, de a tizenketek ismerték a tényeket.

142:8.3 (1605.5) Ez az utazás Júdea déli részében a pihentető és eredményes munka időszakát hozta; sok lélek csatlakozott az országhoz. Június első napjaiban a Jézus elleni bujtogatás olyannyira lecsendesedett Jeruzsálemben, hogy a Mester és az apostolok visszatértek a hívek oktatása és megvigasztalása céljából.

142:8.4 (1605.6) Bár Jézus és az apostolok az egész júniust Jeruzsálemben vagy annak közelében töltötték, ebben az időszakban nem végeztek nyilvános tanítást. Nagyjából sátrakban laktak, melyeket egy árnyas ligetben vagy kertben állítottak fel, melyet akkoriban Getszemáninak neveztek. E liget az Olajfák hegyének nyugati oldalán helyezkedett el, nem messze a Kidron-pataktól. A szombati hétvégeket rendszerint Lázárnál és húgainál töltötték Betániában. Jézus csak néhány alkalommal tette be a lábát Jeruzsálem falain belülre, de nagyszámú érdeklődő kereste fel őt a Getszemániban. Az egyik péntek estén Nikodémusz és egy bizonyos arimateai József kockáztatta meg, hogy elmenjen Jézushoz, de félelmükben visszafordultak, pedig már ott álltak a Mester sátrának bejárata előtt. Természetesen nem vették észre, hogy Jézus tudott minden lépésükről.

142:8.5 (1605.7) Megtudván, hogy Jézus visszatért Jeruzsálembe, a zsidók vezetői az elfogására készültek; de amikor észrevették, hogy nem végez nyilvános tanítást, arra a következtetésre jutottak, hogy elrettentette őt a korábbi háborgatás és úgy döntöttek, engedélyezik, hogy a tanításait e magánúton további zavarás nélkül folytassa. Így a dolgok nyugodt mederben folytak június utolsó napjaiig, amikor egy bizonyos Simon, a Szanhedrin tagja nyilvánosan is a magáénak mondta Jézus

tanításait, miután ilyen értelemben nyilatkozott a zsidók vezetői előtt. Nyomban új mozgolódás támadt Jézus lefogása érdekében és az olyannyira fel is erősödött, hogy a Mester úgy döntött, visszavonul Szamaria és a Tízváros településeire.

143. írás

Utazás Szamarián át

143:0.1 (1607.1) A ZSIDÓ vallási vezetők egyre erősödő ellenállása miatt Jézus és a tizenkettek a Kr.u. 27. év júniusának végén elhagyták Jeruzsálemet, miután a sátraikat és kevéske holmijukat Lázár betániai otthonába küldték. Észak felé mentek, Szamariába, s a szombatot Bételben töltötték. Itt néhány napon át hirdették a tant a Gofnából és Efraimból érkezett embereknek. Arimateai és thamnai polgárok egy csoportja jött el, hogy meghívják Jézust a falujukba. A Mester és apostolai több mint két hetet töltöttek e vidéken a zsidók és a szamaritánusok tanításával, akik közül sokan egészen Antipatriszból jöttek meghallgatni az országról szóló jó hírt.

143:0.2 (1607.2) Dél-Szamaria népe örömmel hallgatta Jézust, és az apostolok Karióti Júdás kivételével sikeresen felülkerekedtek a szamaritánusokkal szembeni előítéleteiken. Júdás nagyon nehezen tudta szeretni ezeket a szamaritánusokat. Július utolsó hetében Jézus és a társai arra készültek, hogy elinduljanak Faszélisz és Arkhelaisz, a Jordán közelében lévő új görög városok felé.

1. A tan hirdetése Arkhelaiszban

143:1.1 (1607.3) Augusztus havának első felében az apostoli társaság Arkhelaisz és Faszélisz görög városában talált szálláshelyet, ahol először részesültek olyan élményben, hogy csaknem

kizárólag nem-zsidók — görögök, rómaiak és szíriaiak — alkotta csoportok előtt szónokolhattak, mert kevés zsidó lakott e két görög városban. E római polgárokkal kapcsolatba kerülve az apostolok új nehézségekkel szembesültek az eljövendő országról szóló üzenet hirdetése során, és a Jézus tanításai iránti új ellenérzésekkel találkoztak. Jézus az apostolaival tartott számos esti tanácskozás egyikén figyelmesen meghallgatta ezeket az országról szóló evangéliummal kapcsolatos ellenkezéseket, mivel a tizenkettek a személyes munkájuk során szerzett ugyanazon tapasztalatokról számoltak be.

143:1.2 (1607.4) A Fülöp által feltett kérdés jellemző volt a nehézségeikre. Fülöp azt mondta: „Mester, ezek a görögök és rómaiak félvállról veszik az üzenetünket, azt mondják, hogy az ilyen tanítások csak a gyengéknek és a rabszolgáknak jók. Azt bizonygatják, hogy a pogányok vallása azért felsőbb rendű a tanításunkhoz képest, mert az erős, szilárd és tetterős jellem megszerzésére ösztönöz. Határozottan állítják, hogy mi minden embert a tétlen ellen nem állás olyan legyöngített példányaivá akarunk átváltoztatni, akik rövidesen eltűnnek a föld színéről. Téged szeretnek, Mester, és készségesen elfogadják, hogy a tanításod mennyei és eszményi, viszont minket nem akarnak komolyan venni. Azt bizonygatják, hogy a te vallásod nem e világnak való; hogy az emberek nem élhetnek úgy, ahogy te tanítod. Tehát, Mester, mit mondjunk ezeknek a pogányoknak?”

143:1.3 (1607.5) Miután Jézus az országról szóló evangéliummal kapcsolatban hasonló ellenvetéseket hallott Tamástól,

Nátánieltől, Zélóta Simontól és Mátétól, így szólt a tizenkettekhez:

143:1.4 (1608.1) „Én azért jöttem e világra, hogy megcselekedjem az Atyám akaratát és kinyilatkoztassam az ő szeretetteljes jellemét az egész emberiség számára. Ez, testvéreim, ez az én küldetésem. És teljesítem is azt, függetlenül attól, hogy e kor vagy egy másik nemzedék zsidói vagy nem-zsidói miként értelmezik félre a tanításaimat. De nem szabad figyelmen kívül hagynotok azt a tényt, hogy még maga az isteni szeretet is ismeri a szigorú fegyelmet. Egy apának a fia iránti szeretete gyakran arra kényszeríti az apát, hogy a meggondolatlan utóda botor cselekedeteit megfékezze. A gyermek nem mindig érti meg az apa korlátozó fenyítésében meglévő bölcs és szeretetteljes szándékokat. De én kijelentem nektek, hogy a paradicsomi Atyám a szeretetének ellenállhatatlan ereje révén kormányozza a világegyetemek mindenségét. A szeretet a legnagyobb minden szellemvalóság közül. Az igazság felszabadító kinyilatkoztatás, de a szeretet a legmagasabb rendű kapcsolat. Nem számít, hogy az embertársaitok miféle szármarságokat csinálnak a világuk mai irányításában, egy eljövendő korban az általam nektek mondott örömhír fogja uralni ugyanezt a világot. Az emberi fejlődés végső célja az Isten atyaságának tiszteletteljes felismerése és az emberi testvériség szeretetteljes megvalósítása.

143:1.5 (1608.2) De ki mondta nektek, hogy az általam terjesztett örömhír a rendeltetése szerint a rabszolgáké és a gyengéké? Talán ti, választott apostolaim, gyengékre hasonlítottok? Talán János gyengének látszott? Talán úgy látjátok, hogy én a félelem rabja vagyok? Igaz, e nemzedék szegényei és elnyomottjai

hallgatják a terjesztett örömhírt. E világ vallásai nem vették figyelembe a szegényeket, de az én Atyám nem tesz különbséget a személyek között. Emellett pedig a mai kor szegényei az elsők, akik figyelnek a bűnbánat és a fiúi elismerés elfogadásának hívó szavára. Az országról szóló örömhírt minden embernek — zsidónak és nem-zsidónak, görögnek és rómainak, gazdagnak és szegénynek, szabadnak és rabszolganak — hirdetni kell és egyformán fiatalnak és öregnek, férfinak és nőnek.

^{143:1.6 (1608.3)} Azért, mert az Atyám a szeretet Istene és örömét leli az irgalomgyakorlásban, ne gondoljátok azt, hogy az ország szolgálata egyhangú nyugalom. A paradicsomi felemelkedés az egész idő legfelsőbb rendű kalandja, az örökkévalóság kitartást kívánó elérése. Az ország szolgálata a földön megköveteli töletek és a munkatársaitoktól, hogy összeszedjétek minden férfias bátorságotokat. Közületek sokakat megölnek majd az országról szóló örömhír iránti hűségük miatt. Könnyű meghalni a fizikai csata első vonalában, amikor a bátorságotokat a harcoló bajtársaitok jelenléte erősíti, de magasabb rendű és mélyebb emberi bátorságot és odaadást igényel az, amikor higgadtan és teljesen egyedül áldozátok az életeteket a halandói szívetekbe zárt igazság szeretetéért.

^{143:1.7 (1608.4)} Ma a nem hívők talán gúnyolnak benneteket, amiért az ellen nem állás örömhírét terjesztitek és az erőszakmentes életmód megélését hirdetitek, de ti vagytok az országról szóló örömhírben őszintén hívők hosszú sorában az első önkéntesek, akik e tanítások iránti hősiek odaadásukkal ámulatba ejtik majd az egész emberiséget. A világ egyetlen hadserege sem mutatott több bátorságot és merészséget, mint amelyet ti és a ti hű

utódaitok mutatnak majd, akik elmennek az egész világba hirdetni a jó hírt — az Isten atyaságát és az emberek testvériségét. A húsvér test bátorsága a legalsóbb rendű formája a bátorságnak. Az elme bátorsága magasabb rendű emberi bátorság, de a legmagasabb rendű és legfelsőbb bátorság nem más, mint a mély szellemi valóságokkal kapcsolatos felvilágosult meggyőződéshez való rendíthetetlen hűség. Az ilyen bátorság alkotja az Istent ismerő ember hősiességét. És ti mind Istent ismerő emberek vagytok; ti igazán az Ember Fiának személyes társai vagytok.”

143:1.8 (1608.5) Nem ez volt minden, amit Jézus ez alkalommal elmondott, de ez volt a beszédének bevezetője, és még hosszasan folytatta e nyilatkozatának kifejtését és szemléltetését. Ez volt az egyik legszenvedélyesebb beszéd, melyet Jézus a tizenketeknek valaha is elmondott. A Mester ritkán szólt az apostolaihoz nyilvánvalóan erős érzelmekkel, de ez a mostani ama kevés alkalmak egyike volt, amikor az egyértelmű komolysággal elmondott beszédéhez feltűnő érzelem társult.

143:1.9 (1609.1) Az apostolok nyilvános beszédeinek és személyes segédkezésének hatása azonnali volt; attól a naptól fogva az üzenetük a bátor határozottság új hangnemét vette fel. A tizenkettek az országról szóló új evangéliumban megőrizték az előrevívő harc szellemét. E naptól kezdve nem foglalkoztak annyit a tiltáson alapuló erényekről való szónoklással és a Mesterük sokrétű tanításának a kisebb tetterőt kívánó elemeivel.

2. Tanítás az önuralomról

143:2.1 (1609.2) A Mester az emberi önuralom tökéletessé lett mintapéldája volt. Amikor szidalmazták, ő nem becsmérelt; amikor szenvedett, akkor nem szórt fenyegetéseket a kínzóira; amikor az ellenségei nyíltan megvádolták, ő egyszerűen a mennyei Atya igazságos ítéletére bízta magát.

143:2.2 (1609.3) Az esti beszélgetések egyikén András megkérdezte Jézust: „Mester, gyakoroljunk-e önmegtagadást, amint azt János tanította nekünk, vagy törekedjünk a tanításod szerinti önuralomra? Miben különbözik a te tanításod Jánosétól?” Jézus így válaszolt: „János valóban az igazságosság útját tanította nektek az atyái megvilágosodottságának és törvényeinek megfelelően, ami az önvizsgálat és az önmegtagadás vallása volt. De én az önzetlenség és az önuralom új üzenetével jöttem. Megmutatom nektek azt az életutat, melyet a mennyei Atyám nekem kinyilatkoztatott.

143:2.3 (1609.4) Bizony, bizony mondom nektek, aki magának ura, nagyobb az annál, mint aki bevesz egy várost. Az önuralom az ember erkölcsi természetének mértéke és a szellemi fejlődésének jelzője. A régi rendben böjtöltetek és imádkoztatok; a szellemtől való újjászületés új teremtményeiként azt a tanítást kaptátok, hogy higgyetek és örvendezzetek. Az Atya országában új teremtmény lesz belőletek; a régi dolgok eltűnnek; lássátok, megmutatom nektek, hogy minden dolog miként válik újjá. Az egymás iránti szeretetetek révén meggyőzitek a világot, hogy a rabságból eljutottatok a szabadságra, a halálból az örökkévaló életre.

143:2.4 (1609.5) A régi úton a tiltásra, az engedelmességre és az életmódbeli szabályoknak való megfelelésre törekedtek; az új úton először átalakít benneteket az Igazság Szelleme és így a

lelketek mélyén megerősítést kaptok az elmétek állandó szellemi megújulása révén, így módon lesztek felruházva az Isten irgalmas, helyes és tökéletes akarata biztos és örömteli végrehajtásának erejével. Ne felejtsetek el — az Isten minden mértéket meghaladóan nagy és becses ígéreteiben való személyes hitetek az, amely biztosítja, hogy részeseivé váltok az isteni természetnek. Így a hitetek és a szellembeli átalakulás révén valóságosan is az Isten templomává váltok, és az ő szelleme ténylegesen bennetek lakozik. Ha pedig a szellem bennetek lakozik, akkor többé már nem vagytok a húsvér test rabszolgái, hanem a szellem szabaddá lett, felszabadult fiai vagytok. A szellem új törvénye felruház benneteket az önuralom szabadságával, az önkéntes alávetettség szülte félelem és az öntagadás rabszolgaságának régi törvénye helyében.

143:2.5 (1609.6) Sokszor, amikor rosszat tettetek, úgy gondoltátok, hogy felróhatjátok a tetteiteket a rossz befolyásának, pedig valójában a saját természetes hajlamaitok vezettek rossz útra benneteket. Nem megmondta nektek Jeremiás próféta már régen, hogy csalárdabb az emberi szív mindennél, és néha még elkeseredetten gonosz is? Hát milyen könnyen ámítjátok magatokat és ezáltal mily könnyen fognak el benneteket ostoba félelmek, különféle testi vágyak, rabul ejtő gyönyörök, rosszindulat, irigység, sőt bosszúálló gyűlölet!

143:2.6 (1610.1) Az üdvözülés a szellem megújulása révén érhető el és nem a húsvér test önelégült tettei által. Hit révén nyertek igazolást és kegyelem által tagságot, nem pedig félelem révén és a húsvér test önmegtartóztatásával, jóllehet az Atya gyermekei, akik a szellemtől születtek, örökre és mindig urai

saját maguknak és mindennek, ami a húsvér test vágyaival összefügg. Tudván, hogy hit által megmenekültetek, igazi békében vagytok Istennel. Mindenki, aki követi e mennyei béke útját, arra rendeltetett, hogy felszenteltessék az örökkévaló Isten mindegyre magasabbra emelkedő fiainak örökkévaló szolgálatára. Ettől fogva nem kötelesség, hanem nemes kiváltságotok, hogy megtisztultatok elmében és testben minden rossztól, ahogy tökéletességre törekedtek az Isten szeretetében.

143:2.7 (1610.2) A fiúi besorolásotok alapja a hit, és félelem el ne térítsen. Örömetek az isteni szóban való bizalomból születik, és ezért ne legyenek kétségeitek az Atya szeretetének és irgalmának valóságát illetően. Éppen az Isten jósága az, ami az embereket igaz és valódi bűnbánatra készíteti. Az önmagatok feletti uralom titka a bennetek lakozó szellemben való hithez szorosan kötődik, mely szellem mindig szeretet révén munkál. Még e megmentő hit sem magatoktól van; az is az Isten ajándéka. Ha ti ezen élő hit gyermekei vagytok, akkor többé már nem vagytok saját magatok rabszolgája, hanem magatok győzelmes urai vagytok, az Isten felszabadult fiai.

143:2.8 (1610.3) Gyermekeim, ha tehát szellemtől születtek meg, akkor mindörökre megszabadultok az önmegtagadó élet és a húsvér test vágyai feletti őrködés tudatosan vállalt rabságából, és átkerültök a szellem örömteli országába, ahonnan önkéntelenül mutatjátok fel a szellem gyümölcseit a mindennapi életetekben; és a szellem gyümölcsei alkotják az élvezhető és megnemesítő önuralom legmagasabb rendű fajtájának lényegét, sőt a földi halandói teljesítmény csúcsát — az igaz önuralmat.”

3. Szórakozás és kikapcsolódás

^{143:3,1 (1610,4)} Ekkortájt nagyfokú idegi és érzelmi feszültség uralkodott el az apostolokon és az ő közvetlen tanítványtársaikon. Nemigen voltak hozzá szokva ahhoz, hogy együtt éljenek és dolgozzanak. Egyre nagyobb nehézségek árán tudtak békés kapcsolatot fenntartani János tanítványaival. A nem-zsidókkal és a szamaritánusokkal való kapcsolattartás nagy megpróbáltatás volt a zsidóknak. Mindemellett Jézus legutóbbi kijelentései csak fokozták a zavarodottságukat. András csaknem magánkívül volt; nem tudta, hogy mi legyen a következő lépés, így hát megkereste a Mestert az őt nyomasztó kérdésekkel és a zavarával. Amikor Jézus meghallgatta az apostolok vezetőjét, amint beszámol neki a gondjairól, így szólt: „András, szóval nem szüntetheted meg az emberek zavarát, amikor ilyen súlyos a helyzet és amikor sokuk ilyen erős érzelmeket táplálva aggódik. Nem tudom megtenni, amit kérsz — én nem fogok belebonyolódni a közösségi lét e személyes kérdésébe — de együtt fogok örülni veletek egy három napos pihenési és kikapcsolódási időszaknak. Menj a testvéreidhez és jelentsd be nekik, hogy mindannyian eljöttek velem a Szartaba-hegyre, ahol egy-két napig pihenni vágyom.

^{143:3,2 (1610,5)} Most pedig menj oda mind a tizenegy testvéredhez és külön-külön beszélj velük, mondd nekik, hogy: »A Mester azt kívánja, hogy tartsunk vele egy időre a pihenésben és a kikapcsolódásban. Mivel a közelmúltban a szellemünkben sok nyugtalanságot és az elménkben nagy feszültséget éltünk meg mindannyian, azt javasolom, hogy ne tegyünk említést a megpróbáltatásainkról és a bajainkról e munkaszünet alatt. Számíthatok rád, hogy ebben a dologban együttműködsz

velem?» Ilyen bizalmas és személyes módon fordulj minden egyes testvéredhez.” András úgy is tett, ahogy a Mester meghagyta.

143:3,3 (1611.1) Ez csodálatos esemény volt mindannyiuk tapasztalása szerint; sohasem felejtették el azt a napot, amikor felmentek a hegyre. Az egész út alatt nemigen esett szó a gondjaikról. A hegytetőt elérvén Jézus leültette őket maga köré, s így szólt: „Testvéreim, mindanniatoknak meg kell ismernetek a pihenés értékét és a kikapcsolódás segítő erejét. Értsétek meg, hogy némely nehéz feladat megoldásának a legjobb módja az adott kérdéssel való foglalkozás mellőzése egy időre. Amikor azután a pihenésből vagy az istenimádatból felüdülten visszatértek a dologra, már képesek lesztek tisztább fejvel, biztosabb kézzel és természetesen a szívetek szándékában is megerősödötten foglalkozni a gondjaitokkal. Ismétlem, sokszor úgy fogjátok találni, hogy a gondotok mértékében és arányaiban kisebb lett, miután elmében és testben kipihentétek magatokat.”

143:3,4 (1611.2) Másnap Jézus a tizenkettek mindegyikének kijelölt egy-egy megvitatandó kérdést. Az egész napot az emlékek felidézésének és a vallási munkájukhoz nem kapcsolódó ügyek megbeszélésének szentelték. Egy pillanatra meg is döbbentek, mivel Jézus nem mondott köszönetet — szóban — amikor a déli ebédnél megtörte a kenyeret. Ekkor figyelhették meg először, hogy nem tesz eleget az ilyen formaságoknak.

143:3,5 (1611.3) Amikor felértek a hegyre, András fejében hemzsegték az aggasztó kérdések. János szerfelett zavart volt a szívében. Jakabra kínzó lelki szomorúság telepedett. Mátét a pénzkérdések aggasztották nagyon, minthogy nem-zsidók

között tartózkodtak. Péter feszült idegállapotban volt és a szokásosnál is szeszélyesebben viselkedett. Júdás a rendszeres időközönként rátörő érzékenységtől és az önzéstől szenvedett. Simon szokatlanul izgatott volt azon igyekezetében, hogy összebékítse a hazafiságát az emberek testvériségének szeretetével. Fülöpöt egyre inkább zavarba ejtette a dolgok alakulása. Nátániel kevésbé volt humoránál azóta, hogy kapcsolatba kerültek a nem-zsidó népességgel, és Tamás a csüggedtség nehéz időszakát élte meg. Csak az ikrek viselkedése volt szokványos és higgadt. Mindannyiuknak rendkívül komoly fejtörést okozott, hogy miként jöjjenek ki békésen János tanítványaival.

143:3,6 (1611.4) A harmadik napon, amikor elindultak lefelé a hegyről, vissza a táborukba, nagy változáson mentek keresztül. Azt a fontos felfedezést tették, hogy számos emberi gondjuk valójában nem létezik, hogy számos szorongató gondjuk valójában a túlzott félelem terméke és a nagyfokú nyugtalanság eredménye. Megtanulták, hogy minden ilyen gondot a legjobban azzal lehet kezelni, ha elfordulnak azoktól; lefelé menet hagyták, hogy e nehézségek maguktól megoldódjanak.

143:3,7 (1611.5) E munkaszünetről való visszatérésük jelentette a János követőivel való sokkal magasabb szintű kapcsolatok időszakának kezdetét. A tizenkettek közül többek jókedvre derültek, amikor észrevették, hogy mindenkinek mennyire megváltozott a kedélyállapota és felismerték, hogy megszabadultak az ideges ingerlékenységtől, mely változások onnan eredtek, hogy három nap szünetet tartottak az életük mindennapos kötelezettségeiben. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy az emberi kapcsolatok egyhangúsága nagyban

megsokszorozza a gondokat és erősen felnagyítja a nehézségeket.

^{143:3.8 (1611.6)} A két görög város, Arkhelaisz és Faszélisz nem-zsidó lakosai közül nem sokan hitték el az evangéliumot, de a tizenkét apostol értékes tapasztalatot szerzett a kizárólag nem-zsidó népesség körében végzett első kiterjedt munkájuk során. Az egyik hétfő délelőttön, nagyjából a hónap közepén, Jézus így szólt Andráshoz: „Szamariába megyünk.” Egyből el is indultak Sikár városába, mely Jákob kútja közelében helyezkedett el.

4. A zsidók és a szamaritánusok

^{143:4.1 (1612.1)} A júdeai zsidók, és később a galileaiak is több mint hatszáz éven keresztül ellenséges viszonyban álltak a szamaritánusokkal. A zsidók és a szamaritánusok közötti neheztelés így alakult ki: Nagyjából Kr.e. hétszáz évvel Szargon, Asszíria királya, miután elfojtott egy felkelést Közép-Palesztinában, elhurcolt és fogságba vetett több mint huszonötezer zsidót Izrael északi királyságából és a helyükre csaknem egyenlő számban telepítette be a kutiak, a szefarvaiak és a hamatiak leszármazottait. Később Assur-bán-apli további telepéseket küldött Szamariába.

^{143:4.2 (1612.2)} A zsidók és a szamaritánusok közötti vallási ellenségeskedés kezdete a zsidók babiloni fogságból való visszatérésének idejére tevődik, amikor a szamaritánusok azon igyekeztek, hogy megakadályozzák Jeruzsálem újjáépítését. Később azzal sértették meg a zsidókat, hogy baráti segítséget nyújtottak Alexandrosznak. Barátságuk fejében Alexandrosz engedélyezte a szamaritánusoknak, hogy templomot építsenek

a Gerizim-hegyen, ahol Jahvét és a törzsi isteneiket imádták és áldozatokat mutattak be, sok tekintetben hasonlóan ahhoz, ahogy azt a jeruzsálemi templomi istentiszteletben végezték. Legalábbis így folytatták ezt az istenimádatot egészen a makkabeusok koráig, amikor Hirkánusz János lerombolta a Gerizim-hegyi templomukat. Fülöp apostol Jézus halála után, a szamaritánusoknál végzett munkája során sok összejövetelt tartott e régi szamaritánus templom helyén.

^{143:4.3 (1612.3)} A zsidók és a szamaritánusok közötti ellentét igen régi és történelmi gyökerű volt; Alexandrosz korától fogva egyre kevesebb közük volt egymáshoz. A tizenkét apostol nem idegenkedett attól, hogy a Tízváros és Szíria görög és más nem-zsidó városaiban hirdesse a tant, de a Mesterük iránti hűségük komoly próbatételét jelentette, amikor a Mester azt mondta, hogy „Menjünk Szamariába”. De a Jézus mellett eltöltött több mint egy év alatt a személyes hűség olyan formáját alakították ki, mely túltett még a tanításaiba vetett hitükön és a szamaritánusokkal szembeni előítéleteiken is.

5. A sikári asszony

^{143:5.1 (1612.4)} Amikor a Mester és a tizenkettek megérkeztek Jákob kútjához, Jézus, az úttól kimerült lévén, a kút mellett pihent, mialatt Fülöp magával vitte az apostolokat, hogy segítsenek neki élelmet és sátrakat hozni Sikárból, mert egy időre ezen a környéken akartak maradni. Péter és a Zebedeus fiúk Jézussal maradtak volna, de ő kérte őket, hogy tartsanak a testvéreikkel, mondván: „Ne aggódjatok miattam; ezek a szamaritánusok barátságosak lesznek; csak a testvéreink, a zsidók, azok akarnak ártani nekünk.” Már csaknem hat óra volt ezen a nyári

estén, amikor Jézus leült a kút mellett és várta, hogy az apostolok visszatérjenek.

143:5.2 (1612.5) Jákob kútjának vize kevesebb ásványi anyagot tartalmazott, mint Sikár kútjai és ezért ivási célra sokkal többre értékelték. Jézus szomjas volt, de nem volt mód arra, hogy a kútból vízhez jusson. Ezért amikor egy sikári nő jött arra a vizes korsójával és a kútból vizet akart venni, Jézus így szólt hozzá, „Adj innom”. E szamariai nő tudta, hogy Jézus zsidó, mert látta a kinézetén és a ruházatán, és a kiejtés módjából gyanította, hogy galileai zsidóval van dolga. A nőt Naldának hívták és bájos teremtmény volt. Nagyon meglepődött, hogy egy zsidó férfi így megszólítja a kútnál és vizet kér tőle, mert azokban az időkben nem volt illendő egy magára valamit is adó férfi számára, hogy egy nővel nyilvánosan szóba álljon, még kevésbé egy zsidó számára, hogy beszédbe elegyedjen egy szamaritánussal. Ezért Nalda megkérdezte Jézustól, „Hogy van az, hogy zsidó lévén inni kérsz tőlem, egy szamaritánus nőtől?” Jézus így felelt: „Valóban inni kértem tőled, de ha képes volnál arra, hogy megérts, te kérnél tőlem egy kortynyi élő vizet.” Erre Nalda azt mondta: „De Uram, nincs mivel kimerd a vizet, és a kút mély; honnan van hát ez az élő víz? Talán nagyobb vagy a mi Jákob atyánknál, aki e kútat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival?”

143:5.3 (1613.1) Jézus így felelt: „Mindenki, aki iszik e vízből, újra megszomjazik, de aki az élő szellem vizéből iszik, sohasem fog szomjazni. Ez az élő víz a megújulás örökkévalóságig feltörő kútjává válik őbenne.” Nalda erre azt mondta: „Adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen ide járnom

meríteni. Egyébként bármit, amit egy szamaritánus nő kaphat egy dicséretre méltó zsidótól, az mind öröme szolgál.”

143:5,4 (1613.2) Nalda nem tudta hová tenni Jézus azon készségességét, hogy beszélget vele. A Mester arcába nézve egy becsületes, szent ember képét látta, de a barátságosságát helytelenül közönséges bizalmaskodásnak vette, és a beszédmodorát félreértve úgy gondolta, hogy Jézus kikezdett vele. És mivel laza erkölcsű nő volt, úgy gondolta, hogy nyíltan kacérkodhat vele, amikor Jézus, egyenesen a szemébe nézve, tiszteletet parancsoló hangon azt mondta, „Asszony, menj el a férjedért és hozd el őt ide.” Ez az utasítás észre térítette Naldát. Észrevette, hogy rosszul ítélte meg a Mester kedvességét; felfogta, hogy tévesen értelmezte a beszédmodorát. Megijedt; ekkor kezdett ráeszmélni, hogy egy nem mindennapi ember mellett áll, és magában megfelelő válasz után kutatva, nagy zavarában így szólt, „De Uram, nem hívhatom a férjemet, mert nekem nincs férjem.” Erre Jézus azt mondta: „Igazat szóltál, mert bár egyszer már volt férjed, akivel most együtt élsz, az nem a férjed. Jobb volna, ha abbahagynád a szavaim kiforgatását és azt az élő vizet keresnéd, melyet ma ajánlottam neked.”

143:5,5 (1613.3) Ekkorra Nalda már felocsúdott, és felébredt a jobbik énjére. Nem teljesen szeszélyből volt ő erkölcstelen nő. A férje szívtelenül és igazságtalanul eldobta őt és végszükségben beleegyezett, hogy egy bizonyos görög férfival éljen, az ő feleségeként, de nem házasságban. Nalda most nagyon szégyenkezett, hogy oly meggondolatlanul szólt Jézushoz, és igen bűnbánóan fordult hozzá, e szavakkal: „Uram, bánom, hogy így beszéltem veled, mert látom, hogy szent ember vagy,

talán próféta.” Már azon volt, hogy közvetlen és személyes segítséget kérjen a Mestertől, amikor olyat tett, amelyet sokan tettek őelőtte és ő utána is — a személyes üdvözülés kérdése elől azzal tért ki, hogy a beszélgetést az istentan és a bölcsélet irányába terelte. A beszélgetést gyorsan a saját szükségleteitől egy istentani ellentmondás felé vitte. A Gerizim-hegy felé mutatva Nalda így folytatta: „Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, és te mégis azt mondod, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahová az embereknek az Isten imádásához el kell menniük; akkor hát melyik a megfelelő hely az Isten imádásához?”

^{143:5.6 (1613.4)} Jézus észrevette a nő lelkének azon kísérletét, hogy elkerülje a közvetlen és fürkésző kapcsolatfelvételt a Teremtőjével, de látta azt is, hogy a nő lelkében ott a vágy a jobb életút megismerése iránt. Végeredményben Nalda szívében igazi szomj támadt az élő víz iránt; ezért Jézus türelmes volt vele, azt mondta: „Asszony, hadd mondjam el neked, hogy hamarosan eljön a nap, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. De most olyasmit imádtok, amit nem ismertek, a sok pogány isten vallásának és a nem-zsidó bölcsesleteknek a keverékét. A zsidók legalább tudják, hogy kit imádnak; minden zavart kiküszöböltek azáltal, hogy az imádatukat egyetlen Istenre, Jahvéra összpontosítják. De el kell hinned nekem, amikor azt mondom, hogy az idő hamarosan eljön — már most is itt van — amikor minden őszinte istenimádó ember az Atyát fogja imádni szellemben és igazságban, mert az Atya éppen ilyen imádókat keres. Az Isten szellem, és azoknak, akik imádják őt, szellemben és igazságban kell imádniuk. Az üdvözülésed nem abból ered, hogy tudod, hogy másoknak miként vagy hol kell

imádniuk az Istent, hanem abból, hogy befogadod a saját szívedbe ezt az élő vizet, melyet én már most ajánlok neked.”

^{143:5.7 (1614.1)} Nalda azonban még egy kísérletet akart tenni arra, hogy kitérjen a személyes földi életével és a lelke Isten előtti helyzetével kapcsolatos zavarba ejtő kérdés megvitatásától. Még egyszer az általános vallási kérdésekhez folyamodott, azt mondta: „Igen, tudom, Uram, hogy János hirdette a Megtérítő eljövételét, azét, akit a Megszabadítónak fognak nevezni, és hogy amikor ő eljön, minden dolgot elmond majd nekünk” — és Jézus, félbeszakítván Naldát, megdöbbentő bizonyossággal azt mondta, „Én vagyok az, akiről beszélt.”

^{143:5.8 (1614.2)} Ez volt az első közvetlen, határozott és leplezetlen kijelentés az ő isteni természetéről és fiúi elismertségéről, melyet Jézus a földön tett; és azt egy nőnek mondta, egy samaritánus asszonynak, egy, a férfiak szemében mindaddig megkérdőjelezhető jellemű nőnek, de olyan nőnek, akit az isteni tekintet olyannak látott, aki többet vétkezett, mint amennyit a maga akaratából vétkezett volna és aki most olyan emberi lélek, aki vágyik az üdvözülésre, s azt őszintén és tiszta szívvel kívánja, és az elég is volt.

^{143:5.9 (1614.3)} Amint Nalda épp azon volt, hogy szavakba öntse a jobb dolgok és a nemesebb életmód iránti valós és személyes vágyódását, amint épp arra készült, hogy kimondja a szívének valódi vágyát, a tizenkét apostol visszatért Sikárból, és annak láttán, hogy Jézus oly bensőségesen beszélget ezzel a nővel — ezzel a samaritánus nővel, mégpedig egyedül — igencsak megrökönyödtek. Gyorsan lerakták a magukkal hozott holmikat és félrevonultak, senki sem merte helyteleníteni a dolgot, miközben Jézus így szólt Naldához: „Asszony, menj a

dolgodra; az Isten megbocsátott neked. Mostantól fogva új életet fogsz élni. Megkaptad az élő vizet, új öröm fog fakadni a lelkedben s a Fenséges leányává leszel.” És az asszony, látván az apostolok rosszallását, a vizeskorsóját otthagya, a városba sietett.

143:5.10 (1614.4) Amint beért a városba, mindenkinek, akivel csak találkozott azt mondta: „Menj ki Jákob kútjához és szedd a lábad, mert láthatsz ott egy olyan embert, aki megmondta nekem mindazt, amit valaha tettem. Lehet, hogy ő a Megtérítő?” És még napnyugta előtt nagy tömeg gyűlt össze Jákob kútjánál, hogy meghallgassák Jézust. A Mester pedig részletesen beszélt nekik az élet vizéről, az emberben lakozó szellem ajándékáról.

143:5.11 (1614.5) Az apostolok sohasem tudtak túllépni azon megdöbbenésükön, mely abból fakadt, hogy Jézus milyen készségesen beszélget a nőkkel, a megkérdőjelezhető jellemű nőkkel, sőt még az erkölcstelen nőkkel is. Jézusnak nagyon nehezeére esett megtanítani az apostolainak azt, hogy a nőknek, még az úgynevezett erkölcstelen nőknek is, van lelkük, mely képes Istent Atyjául választani, s ezáltal az Isten leányaivá és az örökké tartó élet jelöltjeivé válnak. Még ezerkilencszáz évvel később is sokan ugyanilyen kelletlenül állnak a Mester tanításainak befogadásához. Még a keresztény vallás is állhatatosan Krisztus halálának tényére épített, helyett, hogy az életének igazságára épített volna. A világnak sokkal inkább kellene foglalkoznia az ő boldog és Istent kinyilatkoztató életével, mint az ő megrendítően szomorú halálával.

^{143:5.12 (1614.6)} Nalda másnap elmondta az egész történetet János apostolnak, de a többi apostolnak sohasem fedte fel az egészet, és Jézus sem beszélt erről részletekbe menően a tizenketteknek.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda elmondta Jánosnak, hogy Jézus megmondott neki „mindent, amit valaha is tettem”. János sokszor meg akarta kérdezni Jézust a Naldával folytatott beszélgetésről, de sohasem tette meg. Jézus csak egyetlen dolgot mondott az asszonynak őróla, de az, ahogy Jézus a szemébe nézett és az, ahogyan bánt vele, egy pillanatra a változatos életének olyan látképét tárta az asszony elé, amely Naldát arra készítette, hogy a múltbeli életének önmaga előtti teljes feltárulását a Mester tekintetével és szavaival társítsa. Jézus sohasem mondta neki, hogy öt férje volt. Az asszony azért élt négy különböző férfival, mert a férje eltaszította őt, és ez, az egész múltjával együtt, oly élenken jelent meg az elméjében abban a pillanatban, amikor felismerte, hogy Jézus az Isten embere, hogy később úgy ismételte el Jánosnak, mintha Jézus mindent elmondott volna róla.

6. A szamaritánus hitébredés

^{143:6.1 (1615.2)} Azon az estén, amikor Nalda elküldte az embereket Sikárból, hogy menjenek Jézushoz, a tizenkettek éppen visszatértek az élelemmel, és nagyon kérték Jézust, hogy egyen velük, ahelyett, hogy az emberekhez szól, mert egész nap nem ettek semmit és éhesek voltak. Jézus azonban annak tudatában, hogy hamarosan rájuk esteledik, kitartott azon elhatározása mellett, hogy beszél az emberekhez, mielőtt elküldi őket. Amikor András megpróbálta meggyőzni, hogy egyen egy falatot, mielőtt a tömeghez szól, Jézus ezt mondta, „Nekem olyan ételem van, melyről neked nincs tudomásod.” Ezt hallva

az apostolok azt mondták maguk között: „Hozott valaki neki valamilyen ennivalót? Lehetséges, hogy az asszony ételt és italt is adott neki?” Amikor Jézus meghallotta, amint maguk között beszélnek, mielőtt a néphez szólt volna, odafordult hozzájuk és ezt mondta a tizenketteknek: „Az én ételem annak akaratának megcselekedése, aki engem küldött, és hogy az Ő dolgát elvégezzem. Ne mondogassátok, hogy még ennyi meg ennyi idő van az aratásig. Nézzétek ezeket az embereket, akik egy szamaritánus városból jönnek, hogy halljanak minket; azt mondom nektek, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató megkapja bérét és a termést begyűjti az örök életre; ennél fogva együtt örül, aki vet, azzal, aki arat. Mert igaza van a mondásnak: »Más vet és más arat.« Most azért küldtelek benneteket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok; mások fáradoztak, s ti az ő munkájukba álltatok bele.” Ezt a Keresztelő János által hirdetett igazságokra való hivatkozással mondta.

^{143:6.2 (1615.3)} Jézus és az apostolok elmentek Sikárba és két napon át hirdették a tant, mielőtt tábort vertek volna a Gerizim-hegyen. A sikári lakosok közül sokan hittek az evangéliumban és kérték a megkeresztelésüket, de Jézus apostolai még nem kereszteltek.

^{143:6.3 (1615.4)} A táborbeli első éjszakán a Gerizim-hegyen az apostolok arra számítottak, hogy Jézus megfeddi őket a Jákob kútja mellett megjelent asszonnyal szembeni magatartásuk miatt, de Jézus nem tett utalást a dologra. Ehelyett emlékezetes beszédben részesítette őket „azokról a valóságokról, melyek központi helyet foglalnak el az Isten országában”. Bármely vallásban nagyon könnyű az értékek aránytalanságát megengedni és engedni, hogy a tények az ember istentanában

elfoglalják az igazság helyét. A keresztt ténye a későbbi kereszténység központi helyére került; de nem ez a vallás ama központi igazsága, mely a názáreti Jézus életéből és tanításaiból nyerhető.

^{143:6.4 (1615.5)} Jézusnak a Gerizim-hegyen közreadott tanításának a tárgya az volt: hogy azt akarja minden embertől, hogy az Istent olyan atyai barátoknak lássák, mint amilyen testvéri barát ő (Jézus). Újra és újra hangsúlyozta előttük, hogy a szeretet a legnagyobb jelentőségű kapcsolat a világban — a világegyetemben — éppen úgy, ahogy az igazság ezeknek az isteni kapcsolatoknak a figyelembevételére vonatkozó legnagyobb kijelentés.

^{143:6.5 (1616.1)} Jézus azért nyilatkozott meg oly részletességgel a szamaritánusok előtt, mert biztonságosan tehetette azt, és mert tudta, hogy többet nem fog ellátogatni Szamaria közepébe, hogy az országról szóló evangéliumot hirdesse.

^{143:6.6 (1616.2)} Jézus és a tizenkettek augusztus végéig táboroztak a Gerizim-hegyen. Nappal a városokban hirdették az országról — az Isten atyaságáról — szóló jó hírt a szamaritánusoknak, az éjszakákat pedig a táborban töltötték. A Jézus és a tizenkettek által ezekben a szamaritánus városokban végzett munka sok lelket nyert meg az országnak és nagyban hozzájárult ama csodálatos feladat előkészítéséhez, melyet Fülöp teljesített a vidékeken Jézus halála és feltámadása után, azt követően, hogy az apostolok egészen a föld határaiig szétszóródtak a hívek kegyetlen jeruzsálemi üldöztetése miatt.

7. Tanítások az imáról és az istenimádatról

^{143:7.1 (1616.3)} Az esti tanácskozásokon a Gerizim-hegyen Jézus sok nagy igazságot tanított, és különösen a következőket hangsúlyozta:

^{143:7.2 (1616.4)} Az igaz vallás az egyes lélek cselekedete a Teremtőhöz fűződő öntudatos viszonyában; a szervezett vallás az ember kísérlete arra, hogy az egyedi hívek istenimádatát közösségivé tegye.

^{143:7.3 (1616.5)} Az istenimádatnak — a szellemi szemlélésének — szükségképpen váltakoznia kell a szolgálattal, kapcsolatba kell lépnie az anyagi valósággal. A munkának a játékkal kell váltakoznia; a vallást a vidámságnak kell ellensúlyoznia. Az elmélyült bölcséletet az ütemes verselésnek kell követnie. Az élet nehézségeit — a személyiségen érvényesülő idő-feszültséget — az istenimádat nyugalmának kell oldania. A személyiség világegyetembeli elszigeteltségétől való félelemből eredő bizonytalanságérzet ellenszere az Atya hites szemlélése és a Legfelsőbb megismerésének kísérlete.

^{143:7.4 (1616.6)} Az imádság célja, hogy az ember kevesebbet gondolkodjon és többet ismerjen meg; nem a tudás növelése a cél, hanem a szellemi meglátás kiterjesztése.

^{143:7.5 (1616.7)} Az istenimádat célja a jobb élet előrevetítése, majd ezen új szellemi értékek visszavetítése a jelenbeli életre. Az imádság szellemi megtartó erőt képvisel, az istenimádat viszont istenmód teremtmény.

^{143:7.6 (1616.8)} Az istenimádat olyan eljárás, mellyel az Egytől kérünk ösztönzést a sokak szolgálatához. Az istenimádat a mérőrúd, mellyel a léleknek az anyagi világegyetemtől való

távolodása és a teremtésösszesség szellemi valóságaihoz való, az előbbivel egyidejű és biztos közeledése mérhető.

^{143:7.7 (1616.9)} Az imádság önméltóztatás — fennkölt gondolkodás; az istenimádat önfeledés — felsőbb szintű gondolkodás. Az istenimádat erőfeszítés-mentes figyelem, igaz és eszményi lelki nyugalom, egyfajta nyugodt szellemi tevékenység.

^{143:7.8 (1616.10)} Az istenimádat a rész azonosulása az Egésszel; a véges azonosulása a Végtelennel; a fiú azonosulása az Atyával; az idő azon próbálkozása, hogy lépést tartson az örökkévalósággal. Az istenimádat a fiú személyes közössége az isteni Atyával, a megélénkítő, alkotó, testvéri és vágyakozó hozzáállások felemelkedése az emberi lélek-szellem révén.

^{143:7.9 (1616.11)} Bár az apostolok csak néhány tanítását értették meg a táborban, más világok azonban értették, és más nemzedékek érteni fogják.

144. írás

Gilboában és a Tízvárosban

^{144:0.1 (1617.1)} A SZEPTEMBERT és az októbert visszavonultan töltötték egy félreeső táborban a Gilboa-hegy oldalában. A szeptemberi hónapot Jézus itt töltötte az apostolokkal, tanította és oktatta őket az ország igazságaira.

^{144:0.2 (1617.2)} Számos oka volt annak, hogy Jézus és az apostolok ebben az időszakban visszavonultak Szamaria és a Tízváros határvidékére. A jeruzsálemi vallási vezetők igen ellenséges érzületűek lettek; Heródes Antipász még mindig börtönben tartotta Jánost, félelmében sem elengedni, sem kivégeztetni nem merte, s közben továbbra is gyanította, hogy János és

Jézus között valamilyen kapcsolat van. E körülmények miatt nem lett volna bölcs dolog erőteljes munkát tervezni Júdeában vagy Galileában. Volt egy harmadik ok is: a János tanítványainak vezetői és Jézus apostolai közötti, lassan erősödő feszültség, mely a hívek számának gyarapodásával csak fokozódott.

144:0.3 (1617.3) Jézus tudta, hogy a tanítás és tanhirdetés előzetes munkája a vége felé jár, hogy a következő lépés a földi életében a teljes és végső erőbedobással való fellépés lesz, és nem akarta, hogy e vállalkozásának megindításával bármiképp is megpróbáltatást okozzon vagy kellemetlen helyzetet teremtsen Keresztelő János számára. Jézus ezért úgy döntött, hogy visszavonultan töltenek némi időt, felkészíti az apostolokat és azután valamilyen kevésbé feltűnő munkát végeznek a Tízváros településein, amíg János kivégzésére sor nem kerül, vagy szabadon nem engedik, hogy az erőik egyesítése céljából csatlakozhasson hozzájuk.

1. A gilboai tábor

144:1.1 (1617.4) Az idő múlásával a tizenkettek odaadóbbak lettek Jézus iránt és egyre jobban elkötelezték magukat az ország érdekében végzendő munka mellett. Odaadásuk nagyrészt személyes hűségéből fakadt. Nem fogták fel a sokrétű tanítását; nem értették meg teljesen Jézus természetét, sem a földi alászállásának jelentőségét.

144:1.2 (1617.5) Jézus világossá tette az apostolai számára, hogy három okból vonulnak vissza:

144:1.3 (1617.6) 1. Hogy megerősítsék az országról szóló evangéliummal kapcsolatos ismereteiket és az abban való hitüket.

144:1.4 (1617.7) 2. Hogy a tevékenységükkel szembeni ellenállás Júdeában és Galileában lecsillapodhasson.

144:1.5 (1617.8) 3. Hogy megvárják Keresztelő János végzetének beteljesülését.

144:1.6 (1617.9) Gilboai otlétük alatt Jézus sok részletet elmondott a tizenketteknek az ő földi életéről és a Hermon-hegyen szerzett tapasztalatairól; megismertette őket valamennyire azzal is, hogy mi történt a hegyekben a megkeresztelését követő negyven nap alatt. Egyenesen felszólította őket, hogy senkinek se beszéljenek ezekről a tapasztalásokról, amíg vissza nem tért az Atyjához.

144:1.7 (1618.1) E szeptemberi hetek alatt pihentek, beszélgettek, felidéztek az élményeiket, melyeket azóta szereztek, hogy Jézus először hívta őket szolgálatra, és őszinte erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy összehangolják azt, amit a Mester addig tanított nekik. Bizonyos mértékig mindannyian érezték, hogy a következő nyilvános munkájuk Júdeában vagy Galileában az eljövendő országra vonatkozó végső megnyilatkozás kezdetét fogja jelenteni, de határozott elképzelésük kevés vagy semennyi sem volt arról, hogy milyen is lesz az ország, amikor eljön. János és András úgy gondolta, hogy az ország már el is jött; Péter és Jakab azt hitte, hogy még nem; Nátániel és Tamás őszintén megvallotta, hogy fogalma sincs; Máté, Fülöp és Zélóta Simon bizonytalan és zavart volt; az ikrek jótékony tudatlanságban voltak az ellentmondást

illetően; Karióti Júdás pedig hallgatott, nem foglalt határozottan állást.

^{144:1.8 (1618.2)} Az idő nagy részét Jézus egyedül töltötte a hegyen, a tábor közelében. Alkalmanként magával vitte Pétert, Jakabot vagy Jánost, de többnyire egyedül vonult el imádkozásra vagy az Istennel való közösségre. Jézus megkeresztelése és a pereai hegyekben eltöltött negyven nap után nemigen helytálló azt mondani az Atyjával való bensőséges közösség időszakaira, hogy imádkozás volt, és nem is következetes dolog azt állítani, hogy Jézus ekkor az Istent imádta volna, hanem teljes mértékben az a helyes, ha úgy utalunk ezekre az időszakokra, mint az Atyjával való személyes bensőséges érintkezésre.

^{144:1.9 (1618.3)} Az egész szeptember központi kérdésköre az ima és az istenimádat volt. Miután néhány napon keresztül megvitatták az istenimádatot, Jézus végül elmondta az emlékezetes beszédét az imáról Tamás ezen kérésére: „Mester, taníts meg minket arra, hogy miként imádkozzunk.”

^{144:1.10 (1618.4)} János tanított a tanítványainak egy imát, az eljövendő országban való üdvözülésért szóló imát. Bár Jézus sohasem tiltotta a követőinek, hogy a János-féle imaformát használják, az apostolok már nagyon korán észrevették, hogy a Mesterük nem igazán helyesli az előírt, szertartásos imák mondásának gyakorlatát. A hívek mindazonáltal állandóan azt kérték, hogy tanítsák meg őket imádkozni. A tizenkettek szerették volna megtudni, hogy Jézus milyen kérelemformát fogadna el. Főleg az egyszerű emberek ilyen szerény kérelemforma iránti igénye miatt egyezett bele Jézus ez alkalommal, Tamás kérésére válaszul, hogy megtanítsa nekik

egy ösztönző imaformát. Jézus e tanítást a Gilboa-hegyi otlétük harmadik hetének egyik délutánján adta.

2. Beszélgetés az imáról

144:2.1 (1618.5) „János valóban tanított nektek egy egyszerű imaformát: »Ó Atyánk, szabadíts meg minket a bűntől, mutasd meg a dicsőséged, nyilatkoztasd ki a szereteted, és szentelje meg szellemed a szívünket mindörökre, úgy legyen!« Azért tanította nektek ezt az imát, hogy legyen mit tanítanotok a tömegeknek. Nem az volt a szándéka, hogy ilyen előírt, alakias kérelmet alkalmazzatok az ima közbeni lelki megnyilatkozásokhoz.

144:2.2 (1618.6) Az ima a lelki beállítódás teljesen személyes és önkéntelen kifejeződése a szellem iránt; az ima a fiúi kapcsolat bensőséges közössége és a társas viszony kifejeződése legyen. Az ima, ha szellemi készítésből fakad, együttműködést mutató szellemi fejlődéshez vezet. Az eszményi ima egyfajta szellemi közösség, mely értelmes istenimádathoz vezet. Az igaz imádkozás a menny felé irányuló őszinte magatartás, mely révén eszményképeiteket eléritek.

144:2.3 (1619.1) Az ima a lélek lélegzete, és ennek kell állhatatossá tennie benneteket az Atya akaratának megismerésére irányuló próbálkozásotokban. Ha valamelyiketeknek van szomszédja, és éjjélkor elmentek hozzá e szavakkal: »Barátom, adj kölcsön nekem három kenyeret, útról érkezett egy barátom hozzám, s nincs mit enni adnom neki«; és ha a szomszédotok azt válaszolja, »Ne zavarj, mert az ajtó már be van zárva és gyermekeim is, én is ágyban vagyunk; ezért nem tudok fölkelni és kenyeret adni neked«, akkor nem tágítotok,

elmagyarázzátok, hogy a barátotok éhes, és hogy nem tudjátok étellel kínálni. Mondom nektek, hogy bár azért, mert a barátotok, nem kel fel, hogy kenyeret adjon nektek, de mivel ti nem tágítotok, mégis fölkel és ad nektek annyit, amennyire szükségetek van. Ha tehát a kitartás még a halandó ember kegyét is elnyeri, akkor a kitartásotok a szellemben mennyivel jobban megnyeri az élet kenyerét számotokra a mennyei Atya készséges kezétől. Megint csak azt mondom nektek: Kérjétek és kaptok; keressetek és találtok; zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget az üdvözülés ajtaján, annak ajtót nyitnak.

144:2.4 (1619.2) Közületek melyik apa habozna a szülői bölcsesség szerint adni, ha a fia esztelenül kér, mintsem hogy a fia helytelen kérése szerint adjon? Ha a gyermeknek kenyérre van szüksége, követ adtok neki, csak mert esztelenül azt kér? Ha a fiatoknak halra van szüksége, akkor helyette tán vízisiklót adtok neki, csak mert véletlenül a halak közé keveredett a hálóban és a gyermek éretlenül a kígyót kéri? Ha tehát ti, akik halandók és végesek vagytok, tudjátok, hogy miként válaszoljatok az imára és adjatok jó és megfelelő ajándékot a gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább adja a mennyei Atya a szellemet és számos további áldását azoknak, akik kérnek tőle? Az embereknek mindig imádkozniuk kell és nem szabad elbátortalanodniuk.

144:2.5 (1619.3) Hadd mondjak el nektek egy történetet egy bizonyos bíróról, aki egy istentelen városban élt. E bíró nem félt az Istent és nem tisztelte az embert. Volt egy szükséget szenvedő özvegyasszony abban a városban, aki újra és újra elment ehhez az igazságtalan bíróhoz, mondván, »Védj meg engem az

ellenségemtől.« Egy jó ideig nem volt hajlandó meghallgatni az özvegyet, de egyszer azt mondta magának: »Bár nem félem az Istent és nem tisztelem az embert, mégis, mivel ez az özvegyasszony nem hagy nekem békét, megvédem őt, mert teljesen kimerít azzal, hogy folyton idejár.« E történeteket azért mondom nektek, hogy bátorítsalak az állhatatos imádkozásra és nem azért, hogy bizalmasan azt tudassam veletek, hogy a kérelmeitek eltérítik a fenti igazságos és pártatlan Atyát. Állhatatosságotok azonban ne az Isten kegyének elnyerésére irányuljon, hanem arra, hogy megváltozzon a földi hozzáállásotok és gyarapodjon a lelketek szellemi befogadóképessége.

144:2.6 (1619.4) De amikor imádkoztok, igen kevés hitet gyakoroltok. Az igazi hit a földi nehézségek olyan hegyeit mozdítja el, melyek történetesen a lelki gyarapodás és a szellemi fejlődés útjában állnak.”

3. A hívő ember imája

144:3.1 (1619.5) De az apostolok még mindig nem voltak elégedettek; azt szerették volna, ha Jézus egy olyan mintaimát ad nekik, melyet az új tanítványaiknak megtaníthatnak. Az imáról folytatott beszélgetést végighallgatván, Zebedeus Jakab így szólt: „Nagyon jó, Mester, de mi nem is annyira magunknak szeretnénk egy imaformát, hanem inkább azon új híveknek, akik oly gyakran kérnek bennünket arra, hogy »Tanítsátok meg nekünk, hogy miként imádkozzunk megfelelően a mennyei Atyához.«”

144:3.2 (1619.6) Amikor Jakab elhallgatott, Jézus így szólt: „Ha tehát még mindig ilyen imát akartok, akkor elmondom nektek azt, amelyet az öcsémnek és a húgaimnak tanítottam Názáretben”:

144:3.3 (1620.1) Mi Atyánk, ki a mennyben vagy,

144:3.4 (1620.2) Legyen a neved szent.

144:3.5 (1620.3) Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg

144:3.6 (1620.4) A földön éppúgy, miként a mennyben.

144:3.7 (1620.5) A holnapi kenyerünket add meg nekünk ma;

144:3.8 (1620.6) Üdítsd fel lelkünket az élet vizével.

144:3.9 (1620.7) És bocsásd meg nekünk minden adósságunkat,

144:3.10 (1620.8) Mert mi is megbocsátottunk minden adósunknak.

144:3.11 (1620.9) Ments meg minket a kísértésben, szabadíts meg a rossztól,

144:3.12 (1620.10) És fokozatosan tégy minket oly tökéletessé, mint amilyen te magad vagy.

144:3.13 (1620.11) Nincs semmi különös abban, hogy az apostolok azt szerették volna, ha Jézus egy mintaimát tanít nekik a hívek számára. Keresztelő János több imát is tanított a követőinek; minden nagy tanító alkotott imákat a tanítványai számára. A zsidók vallási tanítóinak mintegy huszonöt-harminc előírt imájuk volt, melyeket a zsinagógákban, sőt még az utcasarkokon is mondtak. Jézus különösen óvakodott a nyilvános imádkozástól. Egészen eddig a tizenketten csak

néhány alkalommal hallották őt imádkozni. Megfigyelhették, amint egész éjszakákat tölt imádkozással vagy istenimádattal, és nagyon kíváncsiak voltak arra, hogy mifélek az ő kérelmei. Nagyon vágytak arra, hogy megtudják, hogy mit is mondjanak a tömegeknek, amikor az emberek arra kérik őket, hogy tanítsák meg őket imádkozni úgy, ahogy János megtanította az ő tanítványait.

144:3.14 (1620.12) Jézus a tizenketteknek mindig a titkon való imádkozást tanította; hogy vonuljanak el magukban csendes természeti környezetbe vagy vonuljanak vissza a szobáikba és csukják be az ajtót maguk mögött, amikor imához fognak.

144:3.15 (1620.13) Jézus halála és az Atyához való felemelkedése után sok hívőnek vált szokásává, hogy ezt az úgynevezett Úr imáját azzal fejezzék be, hogy — „Az Úr Jézus Krisztus nevében”. Még később, két sor elveszett a másolások során, és ehhez az imához egy további mellékmondatot adtak hozzá, mely így szólt: „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökre.”

144:3.16 (1620.14) Jézus az imának azon közösségi formáját adta át az apostoloknak, melyet a názáreti otthonában mondottak. Sohasem tanított nekik alakias személyes imát, kizárólag csoportos, családi vagy társas kérelmeket mutatott be. És ezt sohasem magától tette.

144:3.17 (1620.15) Jézus azt tanította, hogy a hatékony ima legyen:

144:3.18 (1620.16) 1. Önzetlen — ne kizárólag magáról az egyénről szóljon.

144:3.19 (1620.17) 2. Hívó — hitből fakadó.

144:3.20 (1620.18) 3. Őszinte — fakadjon szívből.

144:3.21 (1620.19) 4. Értelmes — mutasson világosságot.

144:3.22 (1620.20) 5. Bizodalmas — legyen alárendelt az Atya végtelenül bölcs akaratának.

144:3.23 (1620.21) Amikor Jézus egész éjszakákat töltött a hegyen imával, akkor ez főként a tanítványai, különösen a tizenkettek érdekében volt. A Mester igen keveset imádkozott saját magáért, bár sok olyan jellegű istenimádatban merült el, mely a paradicsomi Atyjával való megértő közösségnek minősült.

4. Egyebek az imáról

144:4.1 (1620.22) Az imáról folytatott beszélgetés után néhány nappal az apostolok további kérdéseket tettek fel Jézusnak e rendkívül fontos, istenimádati szokással kapcsolatban. Az apostolok számára az imádságra és istenimádásra vonatkozóan e napok során adott jézusi útmutatások mai kifejezésmódban az alábbiak szerint összegezhetők és fogalmazhatók újra:

144:4.2 (1621.1) Bármely kérelem őszinte és vágyódó ismétlése, ha az ilyen fohász az Isten gyermekének őszinte megnyilatkozása és azt hittel ejti ki, függetlenül attól, hogy mennyire nem javasolt vagy lehetetlen a közvetlen válasz, mindig magával hozza a lélek szellemi befogadóképességének növekedését.

144:4.3 (1620.10) Imádkozáskor mindig emlékezzetek, hogy a fiúi elismerés ajándék. Egyetlen gyermek sem érdemli ki a fiúi vagy leányi besorolást. A földi gyermek szüleinek akaratára jön

a világra. Az Isten gyermeke éppen így jut kegyre és a szellem új létére a mennyei Atya akarata révén. Ezért kell a mennyországot — az isteni fiúi besorolást — kisgyermekként fogadni. Az igazságosságot — a folytonos jellemfejlődést — kiérdemlitek, azonban fiúi besorolást kegyből és hit révén kaptok.

144:4.4 (1620.11) Az ima Jézust arra vezette, hogy a lelke megélje a felsőbb szintű bensőséges kapcsolatot a világegyetemek mindenségének Legfelsőbb Uraival. Az ima a földi halandókat az igaz istenimádat bensőséges közösségéig vezeti. A lélek szellemi befogadóképessége határozza meg a mennyei áldások azon mértékét, mely az ima válaszaként személyesen befogadható és tudatosan megérthető.

144:4.5 (1620.12) Az ima és az ezzel kapcsolatos istenimádat a mindennapoktól, az anyagi létezés egyhangú munkájától való elszakadás egyik módszere. Ez a szellemlényegű önmegvalósításhoz és az értelemre építő vallásos egyéniség eléréséhez vezető út.

144:4.6 (1620.13) Az ima az ártalmas önvizsgálat ellenszere. Legalábbis, ahogy a Mester tanította, az ima igen jótékony segítség a léleknek. Jézus következetesen felhasználta az egymásért való imádkozás jótékony hatását. A Mester rendszerint többes számban imádkozott, nem egyes számban. Magáért pedig egyedül csak a földi életének nagy válsághelyzeteiben imádkozott.

144:4.7 (1620.14) Az ima a szellemi lét lélegzete az emberfajták anyagi, polgárosodott viszonyai közepette. Az istenimádat a halandók gyönyörkereső nemzedékei számára az üdvözülés.

144:4.8 (1620.15) Ha az imát a lélek szellemi energiatartalékainak feltöltéséhez hasonlítjuk, úgy az istenimádat tekinthető úgy is, mint a lélek ráhangolódása az Egyetemes Atya végtelen szellemétől jövő világegyetemi adásokra.

144:4.9 (1620.16) Az ima a gyermek őszinte, vágyódó pillantása a szellemi Atyjára; ez egyfajta lélektani folyamat, melynek során az emberi akarat lecserélődik az isteni akaratra. Az ima azon isteni terv része, mely átalakítja azt, ami van, azzá, amivé lennie kell.

144:4.10 (1620.17) Annak egyik oka, hogy Péter, Jakab és János, akik oly gyakran voltak Jézus mellett a hosszú éjszakai virrasztásai idején, sohasem hallották Jézust imádkozni, az volt, hogy a Mesterük nagyon ritkán ejtette ki a száján az imái szavait. Jézus imádkozásának gyakorlatilag a teljes része a szellemben és a szívben — hangtalanul — zajlott.

144:4.11 (1620.18) Az összes apostol közül Péter és Jakab jutott a legközelebb ahhoz, hogy megértse a Mesternek az imáról és az istenimádatról szóló tanításait.

5. Más imaformák

144:5.1 (1621.11) Jézus a földi létének hátralévő részében időről időre bemutatott néhány további imaformát az apostolainak, ám ezt mindig valamilyen tárgykörhöz kapcsolódóan tette, és meghagyta, hogy mindezen „példabeszéd imákat” ne tanítsák a tömegeknek. Számos ima más lakott bolygókról való volt, de ezt a tényt Jézus sosem fedte fel a tizenkettek előtt. Ezen imák közé tartoztak az alábbiak is:

144:5.2 (1622.1) Mi Atyánk, kiben a világegyetem teremtsrészei állnak fenn,

144:5.3 (1622.2) Legyen nagyra becsült a neved és dicső a jellemed.

144:5.4 (1622.3) Jelenléted övez minket, és dicsőséged megnyilvánul

144:5.5 (1622.4) Rajtunk keresztül tökéletlenül, miként tökéletes az fenn.

144:5.6 (1622.5) Add meg nekünk a fény éltető erőit ma,

144:5.7 (1622.6) És ne engedj minket képzeletünk rossz ösvényeire kóborolni,

144:5.8 (1622.7) Mert tiéd a dicső jelenlét, az örökkévaló hatalom,

144:5.9 (1622.8) És miénk a te Fiad végtelen szeretetének örök ajándéka.

144:5.10 (1622.9) Éppen így, és mindörökké így legyen igaz.

144:5.11 (1622.10) Teremtő Ősünk, ki a világegyetem középpontjában vagy,

144:5.12 (1622.11) Tölts el minket természeteddél és adj nekünk jellemedből.

144:5.13 (1622.12) Tégy minket kegyelmeddel a te fiaiddá és leányaiddá

144:5.14 (1622.13) És dicsőítsd neved a mi örök fejlődésünkön keresztül.

144:5.15 (1622.14) Igazító és szabályozó szellemed éljen és lakozzon bennünk,

144:5.16 (1622.15) Hogy megcselekedjük akaratodat mi itt e földön, miként az angyalok teszik a fényben.

144:5.17 (1622.16) Tarts meg minket fejlődésben az igazság útján ma is.

144:5.18 (1622.17) Szabadíts meg minket a restségtől, a rossztól és minden bűnös tévelygéstől.

144:5.19 (1622.18) Légy türelmes velünk, miként mi is szeretettel fordulunk társainkhoz.

144:5.20 (1622.19) Küldd mihozzánk, teremtetett lények szívébe kegyelmed szellemét.

144:5.21 (1622.20) Kézen fogva vezess minket, lépésről lépésre, az élet bizonytalan útvesztőjében,

144:5.22 (1622.21) S amikor eljön a vég, fogadd kebledre hű szellemünket.

144:5.23 (1622.22) Így legyen; ne a mi vágyaink szerint, hanem a te akaratod szerint.

144:5.24 (1622.23) Tökéletes és igazságos mennyei Atyánk,

144:5.25 (1622.24) Vezérelj és irányítsd utunkat ma.

144:5.26 (1622.25) Szentesítsd a lépteinket és rendezd a gondolatainkat.

144:5.27 (1622.26) Vezess minket mindig az örök fejlődés útján.

144:5.28 (1622.27) Tölts el minket bölcsességgel az erő teljességéig

144:5.29 (1622.28) És éltesz végtelen energiáddal.

144:5.30 (1622.29) Tölts el minket a szeráfi seregek jelenlétének

144:5.31 (1622.30) És útmutatásának isteni tudatosságával.

144:5.32 (1622.31) Vezess minket mindig a fény útján, felfelé;

144:5.33 (1622.32) Igazíts meg teljesen a nagy ítélet napján.

144:5.34 (1622.33) Dicsőíts meg minket örökre, miként magaddal is
tetted

144:5.35 (1622.34) És fogadj minket végtelen szolgálatra a mennyben.

144:5.36 (1622.35) Mi Atyánk, ki a rejtelemben vagy,

144:5.37 (1622.36) Mutasd meg nekünk szent jelletedet.

144:5.38 (1622.37) Add meg gyermekeidnek e földön ma,

144:5.39 (1622.38) Hogy megláthassák az utat, a fényt és az igazságot.

144:5.40 (1622.39) Mutasd meg nekünk az örök fejlődés útját

144:5.41 (1622.40) És adj elszántságot, hogy ezt az utat járassuk.

144:5.42 (1622.41) Alapozd meg bennünk isteni országlásodat

144:5.43 (1622.42) S ezen keresztül ajándékozz meg bennünket az
önmagunk feletti teljes uralommal.

144:5.44 (1622.43) Ne engedd, hogy a sötétség és a halál ösvényein kóboroljunk;

144:5.45 (1622.44) Vezess minket örökké az élet vize mentén.

144:5.46 (1622.45) Hallgasd meg imáinkat a magad kedvéért;

144:5.47 (1622.46) Teljék örömed abban, hogy magadhoz egyre hasonlóbbá teszel bennünket.

144:5.48 (1623.1) S e lét végén, isteni Fiad kedvéért,

144:5.49 (1623.2) Fogadj minket örök karodba.

144:5.50 (1623.3) Éppen ezért, ne a mi akaratunk, hanem a tiéd legyen meg.

144:5.51 (1623.4) Dicsőséges Atya és Anya, egységben közös szülőink,

144:5.52 (1623.5) Hűek leszünk az isteni természetetekhez.

144:5.53 (1623.6) A ti lényegetek éledjen újjá bennünk és rajtunk keresztül,

144:5.54 (1623.7) Isteni szellemetek ajándéka és adománya révén,

144:5.55 (1623.8) Tökéletlenül kifejezve így titeket e földön

144:5.56 (1623.9) Mert ti oly tökéletesnek és fenségesnek mutatkoztok a mennyben.

144:5.57 (1623.10) A testvériség édes segédkezéséből adjatok nekünk nap, mint nap

144:5.58 (1623.11) És vezessetek folyvást a szeretetteljes szolgálat útján.

144:5.59 (1623.12) Legyetek mindig és kiapadhatatlanul türelmesek velünk

144:5.60 (1623.13) Ahogy mi is kimutatjuk türelmeteket gyermekeink iránt.

144:5.61 (1623.14) Adjátok meg az isteni bölcsességet, mely mindent jól művel

144:5.62 (1623.15) És adjátok a végtelen szeretetet, mely minden teremtményhez kegyes.

144:5.63 (1623.16) Adjátok türelmetekből és nyájasságotokból,

144:5.64 (1623.17) Hogy irgalmasságunk körülvegye a világ gyengéit.

144:5.65 (1623.18) És amikor e létünk véget ér, válják nevetek dicsőségére,

144:5.66 (1623.19) Jó szellemetek öröme és lelki segítőink meglelégedésére.

144:5.67 (1623.20) És szerető Atyánk, ne a mi vágyaink szerint, hanem a tiéd szerint legyen halandó gyermekeidnek örök jó sora,

144:5.68 (1623.21) Éppen így legyen.

144:5.69 (1623.22) Mindig hű Forrásunk és mindenható Központunk,

144:5.70 (1623.23) Tisztelt és szent legyen végtelenül kegyes Fiad neve.

144:5.71 (1623.24) Adományaid és áldásaid elértek bennünket,

144:5.72 (1623.25) És képessé tesznek akaratod teljesítésére és parancsod végrehajtására.

144:5.73 (1623.26) Add meg nekünk folyvást az élet fájának éltető erejét;

144:5.74 (1623.27) Üdíts fel bennünket nap mint nap az élet folyójának élő vizeivel.

144:5.75 (1623.28) Lépésről lépésre vezess ki minket a sötétségből, és vezess az isteni fénybe.

144:5.76 (1623.29) Újítsd meg elménket a bentlakó szellem átalakító munkája révén,

144:5.77 (1623.30) És amikor a halandói vég elér minket,

144:5.78 (1623.31) Fogadj magadhoz és küldj bennünket az öröklétbe.

144:5.79 (1623.32) Ékesíts minket az eredményes szolgálat égi koronájával,

144:5.80 (1623.33) És dicsőíteni fogjuk mi az Atyát, a Fiút és a Szent Hatalmat.

144:5.81 (1623.34) Éppen így legyen, végig a végtelen világegyetemben.

144:5.82 (1623.35) Mi Atyánk, ki a világegyetem titkos helyein lakozol,

144:5.83 (1623.36) Legyen tisztelt a neved, becsült az irgalmad és legyen méltányolt az ítéleted.

144:5.84 (1623.37) Az igazságosság napja ragyogjon reánk délidőben,

144:5.85 (1623.38) És esdve kérünk, hogy vezérelj nyughatatlan lépteinket alkonyatkor.

144:5.86 (1623.39) Kézen fogva vezess a te választásod szerint

144:5.87 (1623.40) És ne hagyj el minket a nehéz úton és a sötét órákban.

144:5.88 (1623.41) Ne feledkezz meg rólunk, még ha mi oly gyakran el is hanyagolunk téged és megfeledkezünk rólad.

144:5.89 (1623.42) Viszont légy irgalmas és szeress minket úgy, ahogy mi szeretni vágyunk téged.

144:5.90 (1623.43) Gyöngédséggel tekints le ránk és irgalommal bocsáss meg nekünk,

144:5.91 (1623.44) Miként mi is igazul megbocsátunk a minket bántóknak és a nekünk ártóknak.

144:5.92 (1624.1) A fenséges Fiú szeretete, odaadása és ajándéka

144:5.93 (1624.2) Töltse el a megélhető létet mindörökre a te végtelen irgalmaddal és szeretetteddel.

144:5.94 (1624.3) A világegyetemek Istene küldje el nekünk szellemét a maga teljességében;

144:5.95 (1624.4) Adj nekünk jóindulatot e szellemi vezetés elfogadásához.

144:5.96 (1624.5) Az elhivatott szeráfi seregek szeretetteljes segédkezése révén

144:5.97 (1624.6) Vezessen és irányítson a Fiú minket a korszak végéig.

144:5.98 (1624.7) Tégy minket fokozatosan hozzád hasonlóvá

144:5.99 (1624.8) És ha eljön a vég, fogadj minket az örök Paradicsom ölelésébe.

144:5.100 (1624.9) Éppen így, az alászállott Fiú nevében

144:5.101 (1624.10) És a Legfelsőbb Atya tiszteletére és dicsőségére, így legyen.

144:5.102 (1624.11) Bár az apostolok nem dönthettek szabadon arról, hogy ezeket a példaimákat a nyilvános tanításaikban közreadhassák, mindezen kinyilatkoztatásokból sokat hasznosítottak a személyes vallási tapasztalásaikban. Jézus ezeket és az egyéb imamintákat a tizenketeknek szóló, nem nyilvános tanításokkal kapcsolatos szemléltetésként használta, és a hét mintaimának e feljegyzésben való közlésére külön engedély alapján került sor.

6. Tanácskozás János apostolaival

144:6.1 (1624.12) Október első napjai környékén Fülöp más apostoltársaival élelemvásárlás céljából éppen egy közeli faluban tartózkodott, amikor összetalálkoztak Keresztelő János néhány apostolával. A vásártéren való véletlen találkozás eredményeként egy háromhetes vitaülésre került sor a gilboai táborban Jézus apostolai és János apostolai között, mert János,

Jézus példáját követve, nem sokkal korábban a vezetői közül tizenkettőt apostolnak nevezett ki. János ezt Abner sürgetésére tette, aki az ő hű támogatóinak vezetője volt. Jézus a közös megbeszélés első hete alatt ott volt a gilboai táborban, de az utolsó két hétről hiányzott.

144:6.2 (1624.13) A hónap második hetének elejére Abner összegyűjtötte minden társát a gilboai tábornál és felkészült a Jézus apostolaival való tanácskozás megkezdésére. E huszonnégy ember három héten át heti hat napon és napi három alkalommal ült le tanácskozni. Az első héten Jézus velük tartott a délelőtti, délutáni és esti ülésekre. Szerették volna, ha a Mester velük marad és elnököl a közös tanácskozásokon, de ő következetesen elutasította, hogy részt vegyen a vitáikban, bár három alkalommal beleegyezett, hogy szóljon hozzájuk. A Jézus által a huszonnégyeknek megtartott beszédek a rokonszenvről, az együttműködésről és a béketúrésről szóltak.

144:6.3 (1624.14) András és Abner felváltva elnökölt a két apostoli csoport közös tanácskozásain. Ezeknek az embereknek sok megvitatandó nehézségük és számos megoldandó gondjuk volt. A gondjaikat mindegyre Jézus elé vitték, de csak azt hallhatták tőle: „Én csakis a ti személyes, tisztán vallási dolgaikkal foglalkozom. Én az Atya képviselője vagyok az egyén és nem a csoport számára. Ha személyes gondotok van az Istenhez fűződő viszonyotokat illetően, gyertek hozzám, és én meghallgatlak titeket és tanácsot adok a gondotok megoldásához. De amikor vallási kérdések különféle emberi értelmezésének összeegyeztetésébe és a vallás közösségiesítésébe kezdtek, akkor úgy kell lennie, hogy minden ilyen kihívásnak a saját döntéseitek szerint kell

megfelelnek. Jóllehet én mindig rokonszenvezek veletek és mindig érdeklődést mutatok, és amikor e nem szellemi jelentőségű kérdésekben elhatározásra juttok, feltéve, hogy mind egyetértetek abban, akkor előre biztosítalak benneteket a teljes jóváhagyásomról és az őszinte együttműködésemről. És most, annak érdekében, hogy ne akadályozzam a tanácskozásokat, két hétre magatokra hagylak benneteket. Ne aggódjatok miattam, mert vissza fogok térni. Az Atyám ügyében járok el, mert vannak más teremtsrészeink is ezen kívül.”

144:6.4 (1625.1) Miután ezt elmondta, Jézus lesétált a hegyoldalra, és két teljes hétig nem is látták viszont. Soha nem is tudták meg, hogy hol járt vagy mit csinált ezekben a napokban. Kellett némi idő, mire a huszonnégyek rá tudtak térni a felmerült kérdések komoly megvizsgálására, mert olyannyira megzavarta őket a Mester távolléte. Egy héten belül azonban újra elmerültek a vitákban, és nem mehettek Jézushoz segítségért.

144:6.5 (1625.2) Az első dolog, amiben megegyeztek, annak az imának az elfogadása volt, melyet Jézus a közelmúltban megtanított nekik. Egyhangúlag megszavazták, hogy mindkét apostoli csoport ezt az imát tanítsa a híveknek.

144:6.6 (1625.3) Ezután arról döntöttek, hogy amíg János él, akár börtönben van, akár nem, mindkét tizenkét fős apostoli csoport végzi a maga dolgát, és minden három hónapban egy egyhetes közös tanácskozást tartanak a mindenkor meghatározott helyen.

144:6.7 (1625.4) De minden gondjuk között a legnagyobb a keresztelés kérdése volt. A nehézségeiket csak fokozta, hogy

Jézus nem volt hajlandó nyilatkozni a kérdésben. Végül egyetértésre jutottak: amíg János él, vagy amíg közösen nem döntenek másként, csak János apostolai keresztelik a híveket, és csak Jézus apostolai részesítik felkészítésben az új tanítványokat. Ennek megfelelően, attól fogva egészen a János halálát követő időig, János két apostola kísérte Jézust és az apostolait, hogy a híveket megkereszteljék, mert a közös tanácsuk egyhangúlag megszavazta, hogy a keresztelezés legyen az első lépés az ország ügyeivel való külső szövetségben.

144:6.8 (1625.5) Majd megállapodtak abban, hogy János halála esetén János apostolai jelentkeznek Jézusnál és az ő irányítása alá kerülnek, és hogy többet nem keresztelnek, hacsak Jézus vagy az apostolai fel nem hatalmazzák őket erre.

144:6.9 (1625.6) Ezután arról szavaztak, hogy János halála esetén Jézus apostolai elkezdik a vízzel való keresztelest az isteni Szellemmel való keresztelezés jelképeként. Hogy a bűnbánat a kereszteleési hitszónoklat részét képezze-e vagy sem, annak kérdését nyitva hagyták; a csoportra nézve kötelező döntést nem hoztak. János apostolai azt terjesztették, „Tarts bűnbánatot és keresztelkedj meg.” Jézus apostolai azt hirdették, hogy „Higgy és keresztelkedj meg.”

144:6.10 (1625.7) Ez a története Jézus követői első kísérletének arra, hogy összehangolják a különböző irányú erőfeszítéseiket, áthidalják a véleménykülönbségeket, megszervezzék a csoportfeladatokat, szabályozzák a külső szertartásokat, és közösségivé alakítsák a személyes vallási szokásokat.

144:6.11 (1625.8) Számos kisebb jelentőségű kérdést is megvizsgáltak és a megoldásokban mind egyetértettek. A huszonnégy férfi e

két hét alatt valóban figyelemre méltó tapasztalatot szerzett, mivel rá voltak kényszerülve arra, hogy Jézus nélkül nézzenek szembe a gondokkal és rendezzék a nehézségeket. Megtanultak eltérő véleményen lenni, tárgyalni, vitázni, kérni és kiegyezni, és mindezekon keresztül is rokonszenvezni a másik nézőpontjával és legalább valamilyen mértékig türelmet tanúsítani az őszinte vélemények iránt.

144:6.12 (1625.9) A pénzügyi kérdésekről tartott utolsó megbeszélés délutánján Jézus visszatért, meghallgatta a megvitatott kérdéseket, meghallgatta a határozataikat, és így szólt: „Tehát ezekre az elhatározásokra jutottatok, és én mindegyikőtöknek segíteni fogok abban, hogy a közös döntéseitek szellemében járhatatok el.”

144:6.13 (1626.1) Innentől számítva két és fél hónap múltán Jánost kivégezték, és ezen időszak alatt János apostolai végig Jézussal és a tizenkettekkel maradtak. Mind együtt dolgoztak és keresztelték a híveket a Tízváros településein végzett munka ezen időszakában. A gilboai táborbontásra Kr.u. 27. november 2-án került sor.

7. A Tízváros településein

144:7.1 (1626.2) November és december hónapban Jézus és a huszonnégy apostol feltűnés nélkül dolgozott a Tízváros görög településein, főleg Szkítavárosban, Geraszában, Abilában és Gadarában. Ténylegesen is ez volt a vége annak az előkészületi időszaknak, amelyben átvették János munkáját és szervezetét. Egy új kinyilatkoztatás közösséghez igazított vallása mindig megfizeti az árát annak, ha a megmenteni kívánt korábbi vallás bevett formáival és szokásaival kiegyezik. Jézus követői a

keresztelést, mint árat fizették meg annak érdekében, hogy közösségbe tagozódott vallási csoportként Keresztelő János követőit magukkal vigyék. János követői azzal, hogy Jézus követőihez csatlakoztak, a vízzel való keresztelés kivételével csaknem mindent feladtak.

^{144:7.2 (1626.3)} Jézus kevés nyilvános tanítást végzett a Tízváros településein teljesített küldetés alatt. Sok időt töltött a huszonnégy apostol tanításával és számos külön megbeszélést tartott János tizenkét apostolával is. Idővel jobban megértették, hogy Jézus miért nem látogatja meg Jánost a börtönben, és miért nem tesz erőfeszítéseket a kiszabadulása érdekében. De sohasem tudták megérteni, hogy Jézus miért nem tett csodákat, miért nem volt hajlandó külső jeleket mutatni az isteni fennhatóságáról. Mielőtt eljöttek volna a gilboai táborba, leginkább azért hittek Jézusban, mert János ezt hirdette, de rövidesen már annak eredményeként kezdtek hinni, hogy maguk is kapcsolatba kerültek a Mesterrel és az ő tanításaival.

^{144:7.3 (1626.4)} E két hónap alatt a csoport az idő legnagyobb részében párokban dolgozott, Jézus egyik apostola János egyik apostolával tartott. János apostola keresztelt, Jézus apostola tanított, míg mindketten úgy hirdették az országról szóló evangéliumot, ahogyan azt értelmezték. Sok lelket nyertek meg a nem-zsidók és a hitehagyott zsidók között.

^{144:7.4 (1626.5)} Abner, János apostolainak vezetője Jézus odaadó híve lett és később ő vált annak a hetvenfős csoportnak a fejévé, akiket a Mester az országról szóló evangélium hirdetésével megbízott.

8. A Pella közeli táborban

^{144:8.1 (1626.6)} December második felében mindannyian elmentek a Jordán mellé, Pella közelébe, ahol újra hozzáfogtak a tanításhoz és a tan hirdetéséhez. Zsidók és nem-zsidók is eljöttek a táborba, hogy meghallgassák az evangéliumot. Az egyik délutánon történt, hogy mialatt Jézus a tömeget tanította, János néhány bizalmas barátja meghozta a Mesternek a Keresztelőről szóló utolsó üzenetet.

^{144:8.2 (1626.7)} János ekkor már másfél éve volt börtönben, és az idő nagy részében Jézus minden feltűnés nélkül dolgozott; így aztán nem volt abban semmi különös, hogy János az ország felől érdeklődött. János barátai félbeszakították a tanító Jézust, azt mondták neki: „Keresztelő János küldött, hogy megkérdezzük — igazán te vagy a Megszabadító, vagy valaki mást keressünk?”

^{144:8.3 (1626.8)} Jézus, a tanítást megszakítva, ezt mondta János barátainak: „Menjetek vissza és mondjátok meg Jánosnak, hogy nem felejtkeztek el róla. Mondjátok el neki, amit láttatok és hallottatok, hogy a jó hírt hirdetik a szegényeknek.” Miután Jézus további dolgokat mondott János hírnökeinek, újra a tömeghez fordult és így szólt: „Ne gondoljátok, hogy János kételkedik az országról szóló örömhírben. Csak azért érdeklődik, hogy bátorítsa a tanítványait, akik az én tanítványaim is. János nem gyenge. Hadd kérdezzek meg titeket, akik hallottátok Jánost szónokolni, mielőtt Heródes börtönbe vetette: Mit láttatok Jánosban — széltől hajladozó nádat? Változékony hangulatú és hímes öltözkű férfit? A pazarul öltözködők és a fényűzően élők rendszerint a király udvarában vannak és a gazdagok palotáiban. De mit láttatok, amikor Jánost láttátok? Egy prófétát? Igen, azt mondom

nektek, és sokkal többet, mint egy prófétát. Jánosról írták: »Nézd, elküldöm követemet előtted; ő készíti elő neked az utat.«

144:8.4 (1627.1) Bizony, bizony mondom nektek, az asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a mennyországban kicsi, az nagyobb, mert szellemtől született és tudja, hogy az Isten fiává lett.”

144:8.5 (1627.2) Sokan azok közül, akik Jézust hallgatták azon a napon, alávetették magukat a János-féle keresztelésnek, s ezáltal nyilvánosan kijelentették az országba való belépésüket. János apostolai attól kezdve erősen kötődtek Jézushoz. Ez az esemény jelezte János és Jézus követőinek valódi egyesülését.

144:8.6 (1627.3) Miután a hírnökök beszéltek Abnerrel, elindultak Machéruszba, hogy minderről beszámoljanak Jánosnak. Jánost nagyon megnyugtatták a hírek, és a hite erőre kapott Jézus szavai és Abner üzenete révén.

144:8.7 (1627.4) Ezen a délutánon Jézus folytatta a tanítást, azt mondta: „De mihez hasonlítsam e nemzedéket? Sokan közületek nem fogadják el sem János üzenetét, sem az én tanításomat. Olyanok vagytok, mint a vásártéren játszó gyerekek, akik azt kiáltják a pajtásaiknak: »Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok; siratót énekeltünk és nem jajgattatok.« És ez a helyzet némelyetekkel. Eljött János, nem eszik, nem iszik, s azt mondják rá, hogy ördöge van. Eljön az Ember Fia, eszik is, iszik is, s ugyanezek az emberek azt mondják: »Lám a falánk és iszákos ember, a vámosok és a bűnösök barátja!« Való igaz, hogy a bölcsesség igazolja magát a tettei által.

^{144:8.8 (1627.5)} Olybá tűnhet, mintha a mennyei Atya elrejtette volna ezen igazságok némelyikét a bölcsek és a gögösek előtt, míg kinyilvánította azokat a kicsinyek előtt. De az Atya mindent jól tesz; az Atya a saját maga választotta módszerekkel mutatja meg magát a világegyetemnek. Ezért hát gyertek hozzám mindnyájan, akik fáradtok s akik terhet hordoztok, és megtaláljátok lelketek nyugalmát. Vegyétek magatokra az isteni igát, és megtapasztaljátok az Isten békéjét, mely minden értelmet meghalad.”

9. Keresztelő János halála

^{144:9.1 (1627.6)} Keresztelő Jánost Heródes Antipász parancsára Kr.u. 28. január 10-én este végezték ki. Másnap János néhány tanítványa, akik Machéruszban jártak és ott hallottak a kivégzésről, elmentek Heródeshez, és kérték a test kiadatását, melyet sírba tettek, később pedig Sebastéban, Abner lakhelyén temették el. Másnap, január 12-én elindultak északra, János és Jézus apostolainak Pella közelében lévő táborába, és beszámoltak Jézusnak János haláláról. Amikor Jézus meghallgatta a jelentésüket, feloszlatta a tömeget és összehívta a huszonnégy apostolt, majd azt mondta: „János halott. Heródes lefejeztette. Ma este tartsatok közös tanácskozást és a dolgaitokat megfelelően intézzétek el. Nincs több vesztegetni való időnk. Eljött az idő, hogy nyíltan és erővel hirdessük az országot. Holnap Galileába megyünk.”

^{144:9.2 (1627.7)} Ennek megfelelően Kr.u. 28. január 13-án kora reggel Jézus és az apostolok, akiket mintegy huszonöt tanítvány kísért, elindultak Kapernaumba és az éjszakát Zebedeus házában töltötték.

145. írás

Négy eseménydús nap Kapernaumban

^{145:0.1 (1628.1)} JÉZUS és az apostolok január 13-án, kedden este érkeztek meg Kapernaumba. Szokás szerint Zebedeus betszaidai otthonát tették meg szálláshelyüknek. Most, hogy Keresztelő János halott volt, Jézus arra készült, hogy elindulnak az első szabad, nyilvános hitszónoki vándorútra Galileában. Jézus visszatérésének híre gyorsan elterjedt az egész városban, és másnap korán reggel Mária, Jézus anyja sietve felkerekedett, s elment Názáretbe, József fiához.

^{145:0.2 (1628.2)} A szerdai, a csütörtöki és a pénteki napot Jézus Zebedeus házában töltötte, az első átfogó, nyilvános hitszónoki vándorútjukra való felkészítés keretében oktatta az apostolait. Fogadott és tanított számos őszinte érdeklődőt is, egyenként és csoportban egyaránt. András közreműködésével megszervezte, hogy a következő szombaton a zsinagógában beszéljen.

^{145:0.3 (1628.3)} Pénteken késő este Jézus kishúga, Rúth titokban meglátogatta őt. Csaknem egy órát töltöttek egy hajón, mely a parttól nem messzire volt lehorgonyozva. Erről a látogatásról Zebedeus Jánost kivéve emberi lény nem tudott, és őt is figyelmeztették, hogy ne szóljon senkinek. Rúth volt Jézus családjának egyetlen tagja, aki következetesen és fenntartások nélkül hitt Jézus földi küldetésének isteni voltában a szellemi öntudatra ébredésének első pillanatától egészen Jézus mozgalmas segédkezéséig, haláláig, feltámadásáig és felemelkedéséig; és Rúth végül úgy jutott át a túlvilágokra, hogy sohasem kételkedett az apai fivére húsvér testbeli küldetésének természetfeletti jellegében. A kis Rúth volt Jézus fő vigasza, ami a földi családját illeti, az ő perének,

elutasításának és keresztre feszítésének komoly megpróbáltatásában.

1. A halfogás

^{145:1.1 (1628.4)} Ugyanezen hét péntekének reggelén, amikor Jézus a part mellett tanított, az emberek úgy körülvették a víz szélénél, hogy Jézus jelzett az egyik közeli hajón tartózkodó halászoknak, hogy jöjjenek a segítségére. Miután hajóra szállt, folytatta az összesereglett tömeg tanítását több mint két órán át. E hajó neve „Simon” volt; ez volt Simon Péter korábbi halászbárkája és azt Jézus a saját kezével készítette. Ezen a reggelen a hajót éppen Zebedeus Dávid és két társa használta, akik a tavon töltött eredménytelen éjszakai halászatból visszatérve közeledtek a parthoz. Éppen a hálóiakat tisztogatták és javígtatták, amikor Jézus a segítségüket kérte.

^{145:1.2 (1628.5)} Miután Jézus befejezte az emberek tanítását, így szólt Dávidhoz: „Lévé, hogy hátráltattalak benneteket azzal, hogy a segítségemre kellett sietnetek, hadd dolgozzak most veletek. Menjünk ki halászni; menjetek ki azokra a mély vizekre és engedjétek le a hálóitokat egy fogásra.” De Simon, Dávid egyik segédje, így felelt: „Mester, nincs értelme. Egész éjjel keményen dolgoztunk és semmit sem fogtunk; de a parancsodra kimegyünk és leengedjük a hálóinkat.” Simon azért egyezett bele, hogy kövessék Jézus utasításait, mert a főnöke, Dávid ilyen értelmű jelzést tett feléje. Amikor odaértek a Jézus által megjelölt helyre, leengedték a hálóiakat és olyan sok halat fogtak, hogy féltek, a hálók kiszakadnak, olyan sokat, hogy jeleztek a parton lévő társaiknak, és segítséget kértek. Amint mindhárom hajót csaknem elmerülésig megtöltötték hallal, ez a Simon térdre borult Jézus előtt, s azt

mondta, „Távozz tőlem, Mester, mert bűnös ember vagyok.” Simon és mindenki, aki tanúja volt e mellékeseménynek, mind ámult a halfogáson. Attól a naptól fogva Zebedeus Dávid, ez a Simon és a társai otthagyták a hálójukat és követték Jézust.

145:1.3 (1629.1) De ez semmilyen értelemben nem volt csodás halfogás. Jézus a természet figyelmes tanulmányozója volt; tapasztalt halászként ismerte a Galileai-tóban élő halak szokásait. Ez alkalommal pusztán elvezette ezeket az embereket oda, ahol a halak e napszakban rendszerint lenni szoktak. Jézus követői azonban mindig is csodának tartották ezt.

2. Délután a zsinagógában

145:2.1 (1629.2) A következő szombaton, a zsinagógában tartott délutáni istentiszteleten mondta el Jézus „A Mennyei Atya Akaratáról” szóló hitszónoklatát. Délelőtt Simon Péter hirdette „Az Országot”. A csütörtök esti zsinagógai összejövetelen András tanított, tárgya „Az Új Út” volt. Ebben az időben több ember hitt Jézusban Kapernaumban, mint bármely más földi városban.

145:2.2 (1629.3) Léván, hogy Jézus e szombat délutánon a zsinagógában tanított, a szokásoknak megfelelően a törvényből vette az első szöveget, a Kivonulás könyvéből olvasott fel: „És az Úrnak, a ti Isteneteknek szolgáljatok, és ő megáldja a kenyereket és a vizeteket, és távol tart tőletek minden betegséget.” A második szöveget a prófétáktól választotta, Ésaiaástól olvasott fel: „Kelj föl és ragyogj, mert elérkezett világosságod, és az Úr dicsősége felragyogott rajtad. Mert még sötétség borítja a földet, és sűrű homály a népet, de fölötted ott

ragyog az Úr szelleme, és az isteni dicsőség megnyilvánul rajtad. Még a nem-zsidók is eljönnek e világosságához, és sok nagy elme adja meg magát e fény világosságának.”

145:2.3 (1629.4) E beszéddel Jézus a vallás személyes megtapasztalásának tényét igyekezett megvilágítani. A Mester egyebek mellett azt mondta:

145:2.4 (1629.5) „Jól tudjátok, hogy egy jószívű apa egészként szereti a családját, azért tekint csoportként rájuk, mert a család minden egyes tagja iránt nagy szeretettel van. A mennyei Atyához többé már nem Izráel gyermekeként kell közelednetek, hanem Isten gyermekeként. Csoportként valóban Izráel gyermekei vagytok, de egyénenként mindegyikőtök az Isten gyermeke. Nem azért jöttem, hogy Izráel gyermekeinek nyilatkoztassam ki az Atyát, hanem azért, hogy az Isten megértését és az ő szeretetére és kegyelmére vonatkozó kinyilatkoztatást az egyes híveknek, mint igaz személyes tapasztalást hozzam el. A próféták mind azt tanították nektek, hogy Jahve törődik az ő népével, hogy az Isten szereti Izráelt. De én egy nagyobb igazság hirdetésére jöttem közétek, olyanéra, melyet sok későbbi próféta szintén megértett, hogy az Isten egyénekként szeret titeket — mindegyikőtöket. Minden nemzedéketeknek eddig nemzeti vagy faji vallása volt; most azért jöttem, hogy személyes vallást adjak nektek.

145:2.5 (1630.1) De még ez sem új gondolat. A szellemi beállítottságúak közül már sokan ismertétek ezt az igazságot, mert némely próféták erre kioktatott benneteket. Hát nem olvastátok az Írásokban, ahol Jeremiás próféta azt mondja: »Azokban a napokban nem mondják többé, az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle. Mert ki-ki a maga

gonoszágáért hal meg; csak annak vásik el a foga, aki az éretlen szőlőt eszi. Meglássátok, eljönnek a napok, amikor új szövetséget kötök a népemmel, de nem olyan szövetséget, mint amelyet atyáikkal kötöttem, amikor kivezettem őket Egyiptom földjéről, hanem új formáját. A törvényemet még a szívükbe is beleírom. Én az ő Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. Azon a napon nem mondja az egyik ember a szomszédjának, ismered az Urat? Nem! Mert mindnyájan személyesen ismerni fognak a legkisebbtől a legnagyobbig.«

145:2,6 (1630,2) Nem olvastátok ezeket az ígéreteket? Nem hiszték az Írásoknak? Nem értitek, hogy a próféta szavai teljesedtek be abban, amit ma láttok? Talán nem buzdított benneteket Jeremiás arra, hogy a vallást szívügynek tekintsétek, hogy egyénekként viszonyuljatok az Istenhez? Nem mondta meg a próféta nektek, hogy a mennyei Isten a ti szíveiteket kutatja? És nem figyelmeztetett benneteket, hogy a természetes emberi szív csalárdabb mindennél és gyakran elkeseredetten gonosz is?

145:2,7 (1630,3) Nem olvastátok-e azt is, ahol Ezékiel már az atyáitoknak azt tanította, hogy a vallásnak a ti egyéni tapasztalásokban kell valósággá válnia? Ne használjátok többé a mondást, mely úgy szól, »Az apák ették az éretlen szőlőt és a fiaik foga vásott el tőle.« »Amint igaz, hogy élek, mondja az Úristen, nézzétek, minden lélek az enyém; az apa lelke éppúgy, mint a fiú lelke. Csak annak a léleknek kell meghalnia, amelyik vétkezik.« Aztán Ezékiel előrelátta még ezt a napot is, amikor Isten nevében beszélve, azt mondta: »Új szívet is adok nektek, és új szellemet adok belétek.«

^{145:2.8 (1630.4)} Nem kell félnetek többé attól, hogy az Isten az egyén bűnéért büntet egy nemzetet; a mennyei Atya a hívő gyermekeinek egyikét sem bünteti egy nemzet bűneiért, jóllehet bármely család tagjának gyakran kell elszenvednie a családi hibák és a csoportos vétségek anyagi következményeit. Nem veszitek észre, hogy egy jobb nemzet — vagy egy jobb világ — reménye az egyén fejlődésével és megvilágosodásával erősen összefügg?”

^{145:2.9 (1630.5)} A Mester ezután beszámolt arról, hogy a mennyei Atya azt akarja, hogy a földi gyermekei, amennyiben e szellemi szabadságot felfogják, kezdjék meg az örökkévaló felemelkedéssel járó paradicsomi létpályát. Ennek lényege pedig a teremtményben lakozó szellem azon isteni készítésére adott tudatos válasz, hogy a teremtmény találja meg a Teremtőt, ismerje meg az Istent és törekedjen arra, hogy olyan legyen, mint ő.

^{145:2.10 (1630.6)} Az apostoloknak nagy hasznára volt ez a beszéd. Mindegyikük jobban megértette, hogy az országról szóló evangélium az egyénnek és nem a nemzetnek szóló üzenet.

^{145:2.11 (1630.7)} Bár a kapernaumi emberek jól ismerték Jézus tanítását, e szombati napon elmondott beszédén mégis megdöbbentek. Valóban úgy tanított, mint aki fennhatósággal rendelkezik, nem pedig úgy, mint az írástudók.

^{145:2.12 (1630.8)} Ahogy Jézus befejezte a beszédét, a gyülekezetben egy fiatalember, akit Jézus szavai nagyon felkavartak, erős rángógörcsrohamot kapott és hangosan kiabálni kezdett. A roham elmúltával, amikor visszanyerte az öntudatát, félálomszerű állapotban beszélni kezdett, azt mondta: „Mihez

kezdjünk veled, názáreti Jézus? Te az Isten szentje vagy; azért jöttél, hogy elpusztíts minket?” Jézus csendre intette az embereket, megfogta a fiatalember kezét, s így szólt, „Gyere ki ebből” — és a férfi nyomban magához tért.

145:2.13 (1631.1) E fiatalembert nem szállta meg tisztátalan szellem vagy démon; közönséges rángógörcs áldozata volt. De azt tanították neki, hogy a betegségét egy rossz szellem általi megszállás okozza. Hitt e tanításban és így is viselkedett mindenben, amit csak a betegségével kapcsolatban gondolt vagy mondott. Az emberek mind elhitték, hogy az ilyen jelenségeket közvetlenül a tisztátalan szellemek jelenléte okozza. Ennek megfelelően hitték azt, hogy Jézus egy démont űzött ki ebből az emberből. Jézus azonban akkor nem gyógyította meg a férfi nyavalyakórságát. Aznap végéig, napnyugta utánig, e férfi nem is gyógyult meg egészen. Jóval a pünkösdi napja után János apostol, aki utolsóként írta meg Jézus tetteit, került minden utalást ezekre az úgynevezett „démonűzésekre”, és ezt annak a ténynek a tükrében tette, hogy ilyen démoni megszállási esetek pünkösdi után sohasem fordultak elő.

145:2.14 (1631.2) E mindennapos véletlen esemény eredményeként gyorsan híre terjedt egész Kapernaumban annak, hogy Jézus démont űzött ki egy férfiból és csodamód meggyógyította őt a zsinagógában a délutáni beszédének lezárásaként. A szombat éppen megfelelő időpont volt ahhoz, hogy egy ilyen megdöbbentő szóbeszéd gyorsan és eredményesen elterjedjen. E híresztelés eljutott a Kapernaum környéki összes kisebb településre is, és sok ember el is hitte.

^{145:2.15 (1631.3)} Zebedeus nagy házában, ahol Jézus és a tizenkettek megszálltak, a főzés és a házimunka nagyjából Simon Péter feleségére és az asszony anyjára maradt. Péter háza Zebedeuséhoz közel volt; és Jézus a barátaival megállt ott a zsinagógából visszafelé jövet, mert Péter feleségének anyja már napok óta hidegrázásos, lázas beteg volt. Ekkor, amint Jézus ott állt e beteg nő mellett, a kezét fogva s kezét a homlokára téve, véletlenül úgy alakult, hogy az asszony láza éppen akkor ment le, amikor vigasztaló és bátorító szavakkal szólt hozzá. Jézusnak még arra sem volt ideje, hogy az apostoloknak elmagyarázza, hogy nem tett csodát a zsinagógában; és mivel ez az esemény újan és élénken élt az emlékezetükben, és felidéztek hozzá a kánai víz és a bor esetét is, e véletlen egybeesést egy újabb csodaként felfogva, némelyikük szaladt is ki, hogy elmondja az újságot az egész városban.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Péter anyósa maláriás láztól szenvedett. Jézus ekkor nem gyógyította meg csoda által. Az asszony felgyógyulására nem is került sor néhány órával későbbig, napnyugta utánig, amely azzal a rendkívüli eseménnyel volt összefüggésben, mely a Zebedeus ház előkertjében ment végbe.

^{145:2.17 (1631.5)} Ezek az esetek jellemző példái annak, ahogy a csodaváró nemzedék és a csodakereső emberek minden ilyen véletlen egybeesést arra szolgáló ürügynek tekintettek, hogy Jézus újabb csodatettének hírét terjeszthessék.

3. A gyógyítás napnyugtakor

^{145:3.1 (1631.6)} Amikorra Jézus és apostolai az estétkük elköltéséhez készülődtek ezen eseménydús szombati nap vége felé, már egész Kapernaum és környéke nagy izgalomban volt az állítólagos gyógyulási csodák miatt; és minden beteg vagy szenvedő ember arra készült, hogy elmegy Jézushoz vagy elviteti magát hozzá a barátaival, mihelyt a nap lemegy. A zsidó tanítás szerint a szombat szent órái alatt még a gyógyulást sem volt szabad keresni.

^{145:3.2 (1632.1)} Ezért, amint a nap eltűnt az ég alján, szenvedő férfiak, nők és gyermekek tömegei indultak el Zebedeus betszaidai háza felé. Egy férfi a lebénuult leányával akkor indult el, amint a nap eltűnt a szomszédja háza mögött.

^{145:3.3 (1632.2)} Az egész nap eseményei készítették elő ezt a rendkívüli napnyugtai színt. Még a Jézus által a délutáni beszédben felhasznált szöveg is azt sugallta, hogy a betegséget el kell űzni; és milyen példátlan erővel és fennhatósággal beszélt! Üzenete olyannyira ellentmondást nem tűrő volt! Nem folyamadt ember tekintélyhez, de egyenesen beszélt az emberek lelkiismeretéhez és lelkéhez. Jóllehet nem alkalmazott szigorúan következetes észjárást, nem csűrte és csavarta a törvényt, nem vetett be elmés mondásokat, mégis erőteljesen, közvetlenül, tisztán és személyesen hatott a hallgatói szívére.

^{145:3.4 (1632.3)} Az a szombat nagy nap volt Jézus földi életében, igen, egy világegyetem életében. Minden helyi világegyetemi tekintetben Kapernaum kis zsidó városa volt a Nebadon valódi központja. Nem egyedül a kapernaumi zsinagógában jelenlévő maroknyi zsidó alkotta azoknak a lényeknek a körét, akik hallgatták a jézusi beszéd ama nagy jelentőségű befejező részét: „A gyűlölet a félelem árnyéka; a bosszú a gyávaság

álarca.” A hallgatói nem tudták elfelejteni azon áldott szavait sem, amikor azt mondta, „Az ember az Isten fia, nem ördögfajzat.”

145:3,5 (1632,4) Röviddel napszállta után, amikor Jézus és az apostolok még mindig az estebédhez megterített asztalnál ültek, Péter felesége hangokat hallott az előkertből és az ajtóhoz menve összegyűlt beteg emberek nagy társaságát látta, és azt is, hogy a kapernaumi út tele van olyanokkal, akik elindultak, hogy Jézus kezétől nyerjenek gyógyulást. Látván mindezt, rögtön visszament és tájékoztatta a férjét, aki szólt Jézusnak.

145:3,6 (1632,5) A Zebedeus ház főbejáratán kilépő Mester lesújtott és szenvedő emberek hosszú sorát látta. Csaknem ezer beteg és gyöngélkedő emberi lény volt a szeme előtt; legalábbis ekkora volt az elébe sereglett személyek száma. Nem minden jelenlévő volt beteg; némelyek a szeretteiknek segítettek a gyógyulás elnyerésére irányuló törekvésükben.

145:3,7 (1632,6) E szenvedő halandók, férfiak, nők és gyermekek látványa, akik nagyrészt az ő saját, világegyetemi igazgatásban bizalmat kapott Fiai vétkeinek és helytelen cselekedeteinek eredményeképpen szenvedtek ilyen nagy számban, mélyen megindította Jézus emberi szívét és kivívta e jóakarátú Teremtő Fiú isteni irgalmát. De Jézus jól tudta, hogy tisztán anyagi csodákra alapozva sohasem építhet tartós szellemi mozgalmat. Az ő következetes elve az volt, hogy tartózkodik a teremtői előjogainak megmutatásától. Kána óta a természetfeletti vagy csodás dolgok nem társultak a tanításához; a szenvedő sokaság mégis megérintette a rokonszenvező szívét és erősen hatott a megértő szeretetére.

145:3.8 (1632.7) Egy kiáltás hangzott fel az előkertből: „Mester, rendelkez, állítsd helyre az egészségünket, gyógyítsd meg a betegségeinket és mentsd meg a lelkünket!” Alig hangzottak el e szavak, a szeráfok, fizikai szabályozók, élethordozók és közteslények hatalmas kísérete, mely mindig a világegyetem megtestesült Teremtője mellett volt, arra készült, hogy teremtető erővel cselekedjen, ha Uruk megadja a jelet. Jézus földi életében ez volt az egyik olyan pillanat, amikor az isteni bölcsesség és az emberi részvét olyannyira összefonódott az Ember Fiának ítéletében, hogy ő az Atyja akaratához való folyamodásban keresett menedéket.

145:3.9 (1632.8) Amikor Péter kérlelni kezdte a Mestert, hogy méltányolja a segítségkérésüket, Jézus végignézett a szenvedő tömegen, s így felelt: „Azért jöttem a világra, hogy kinyilatkoztassam az Atyát és megteremtsem az ő országát. E célból éltem az életemet eddig az óráig. Ha tehát Ő is úgy akarja, aki engem küldött, és ha ez nem összeegyeztethetetlen azzal, hogy magamat a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szenteltem, akkor szeretném egészségesként látni a gyermekeimet — és —” de Jézus további szavai elvesztek a hangzavarban.

145:3.10 (1633.1) Jézus a gyógyítási döntés felelősségét az Atya belátására bízta. Az Atyának nyilvánvalóan nem volt ellenvetése, mert alig hangoztak el a Mester szavai, amikor a Jézus Megszemélyesült Gondolatigazítójának parancsnoksága alatt szolgáló mennyei személyiségek gyülekezete körében nagy mozgolódás támadt. A hatalmas kíséret a szenvedő halandók tarka tömegébe szállt alá, és egyetlen pillanat alatt 683 férfi, nő és gyermek lett egészségessé, gyógyult ki

tökéletesen minden fizikai betegségéből és egyéb testi rendellenességéből. Sem addig a napig, sem azóta nem lehetett látni ilyen jelenetet a földön. Számunkra, akik jelen voltunk, hogy lássuk a gyógyítás teremtő hullámát, mindez valóban felkavaró látvány volt.

^{145:3.11 (1633.2)} De mindama lények közül, akik a természetfeletti gyógyulásnak ezen a hirtelen, váratlan kitörésén elképedtek, Jézus volt a legmeglepettebb. Egy pillanatra, amikor az emberi érdeklődése és rokonszenve az előtte megjelent szenvedés és nyomorúság látványára összpontosult, emberi elméjében nem gondolt a Megszemélyesült Igazítója azon intő figyelmeztetésére, hogy bizonyos feltételek mellett és bizonyos körülmények között nem lehet korlátozni egy Teremtő Fiú teremtői előjogainak időelemét. Jézus szerette volna egészségesnek látni a szenvedő halandókat, ha ez az Atya akaratával nem ellentétes. Jézus Megszemélyesült Igazítója nyomban eldöntötte, hogy a teremtő energiát igénybevevő cselekedet abban az időben nem ellentétes a paradicsomi Atya akaratával, és e döntéssel — Jézus előzőleg kifejezett gyógyítási vágyának tükrében — a teremtő cselekedet úgy lett. Amire egy Teremtő Fiú vágyik és amit az ő Atyja akar, az úgy VAN. Halandók ilyen tömeges fizikai meggyógyítására Jézus egész földi életében nem került sor többet.

^{145:3.12 (1633.3)} Ahogy az várható volt, e kapernaumbeli betszaidai napnyugtai gyógyításnak híre ment egész Galileában és Júdeában, és a messzebb eső vidékeken is. Heródes félelmei újból felerősödtek, és megfigyelőket küldött, hogy számoljanak be neki Jézus munkájáról és tanításairól, és hogy

megbizonyosodjon arról, hogy ő volna-e a korábbi názáreti ács vagy pedig Keresztelő János támadt fel holtából.

145:3.13 (1633.4) Főként a fizikai gyógyítás nem szándékos bemutatása miatt, ettől fogva a földi létpályája hátralévő részében Jézus éppen annyira lett gyógyító, mint tanhirdető. Igaz, folytatta a tanítást, de a személyes munkája főként a betegek és a szükségét szenvedők iránti szolgálatra irányult, míg apostolai a tan nyilvános hirdetésének és a hívek keresztelésének munkáját végezték.

145:3.14 (1633.5) De azok többségének, akik természetfeletti vagy teremtet fizikai gyógyulás részesei lettek az isteni energia napnyugtát követő megmutatásakor, nem vált állandó szellemi javára az irgalom rendkívüli megnyilatkozása. Keveseknek vált igazán épülésére ez a fizikai segédkezés, s az időtlen teremtet gyógyítás meglepő kitörése révén a szellemi ország ügye nem haladt előre az emberek szívében.

145:3.15 (1633.6) Azok a gyógyítási csodák, melyek Jézus földi küldetése során itt-ott felbukkantak, nem képezték részét az ország hirdetésére vonatkozó tervének. Véletlenszerűen együtt jártak azzal, hogy egy olyan isteni lény volt a földön, akinek csaknem korlátlan teremtetői előjogai vannak és az isteni irgalom és az emberi rokonszenv példa nélkül álló egységével bír. De ezek az úgynevezett csodák sok gondot okoztak Jézusnak annyiban, hogy előítélet-erősítő nyilvánosságot hoztak és komoly mértékű, nem kívánt közismertséget eredményeztek.

4. Az este további részében

^{145:4.1 (1634.1)} A nagy gyógyítási rohamot követő este folyamán az örvendező és boldog tömeg megtöltötte Zebedeus otthonát, és Jézus apostolainál is a tetőfokán volt az érzelmi lelkesültség. Emberi nézőpontból valószínűleg ez volt a legnagyobb nap a Jézus társaságában töltött nagyszerű napjaik között. A reményeik sem előtte, sem utána nem emelkedtek a bizodalmas várakozás ilyen magasságaiba. Jézus csak néhány nappal korábban szólt nekik, amikor még Szamaria határain belül voltak, hogy eljött az ideje annak, hogy az országot erővel hirdessék, és most láthatták a szemükkel azt, amiről úgy gondolták, hogy azon ígéret beteljesülése. Beleborzongtak abba, amint elképzelték, hogy mi jöhet még, ha a gyógyító erő bámulatos megnyilvánulása még csak a kezdet. A Jézus isteniségével kapcsolatos régóta meglévő kétségeik eltűntek. Szó szerint megrészegültek az önkívülettel határos, zavart elragadtatásuktól.

^{145:4.2 (1634.2)} De amikor keresni kezdték Jézust, sehol sem találták. A Mestert nagyon felkavarták a történetek. A különféle betegségekből kigyógyult férfiak, nők és gyerekek késő estig ott őgyelegtek, abban bízva, hogy Jézus visszatér és akkor köszönetet mondhatnak neki. Az apostolok nem értették a Mester azon viselkedését, hogy az órák csak telnek és ő elvonultságban marad; ahhoz, hogy az örömük teljes és tökéletes legyen, csak az ő állandó jelenléte hiányzott. Amikor Jézus visszatért közejük, már későre járt az idő, és a gyógyítási mellékeseménynek gyakorlatilag minden haszonélvezője hazament. Jézus nem volt hajlandó fogadni a tizenketeket, valamint azok elismerő szavait és rajongását, akik még mindig ott tartózkodtak, arra várva, hogy üdvözölhetik, és csak ennyit mondott: „Ne afelett örvendezzetek, hogy az Atyámnak

hatalma van a test meggyógyítására, hanem annak örüljeteink inkább, hogy meg van a hatalma a lelkek megmentéséhez. Térjünk nyugovóra, mert holnap az Atya ügyében kell eljárnunk.”

^{145:4,3 (1634,3)} Megint csak tizenkét csalódott, zavart és búsuló szívű ember tért nyugovóra; az ikrek kivételével kevesen tudtak eleget aludni azon az éjszakán. Alig tett a Mester valami olyasmit, ami az apostolai lelkét vidámsággal töltötte el és megörvendezettette a szívüket, láthatólag rögtön összezúzta a reményeiket és teljesen lerombolta a bátorságuk és lelkesedésük alapjait. Ahogy e zavart halászemberök egymás szemébe néztek, csak egy dologra tudtak gondolni: „Nem értjük őt. Mit jelent mindez?”

5. Vasárnap kora reggel

^{145:5,1 (1634,4)} Jézus sem aludt sokat azon a szombat éjszakán. Felismerte, hogy a világ tele van fizikai nyomorúsággal és anyagi nehézségek árasztják el, és elgondolkodott annak veszélyén, hogyha rákényszerül arra, hogy az idejéből oly sokat szenteljen a betegek és a szenvedők gondozásának, akkor a szellemi országnak az emberek szívében való megalapítására irányuló küldetése összeütközésbe kerül a fizikai dolgokban való segédkezéssel vagy legalábbis alárendelődik annak. Léven, hogy ezek és hasonló gondolatok jártak Jézus halandói elméjében az éjszaka folyamán, ezért vasárnap reggel már jóval napkelte előtt felkelt és egymagában kiment az egyik kedvenc helyére, hogy az Atyával együtt lehessen. Ezen a reggelen Jézus imájának tárgya az volt, hogy legyen meg a bölcsessége és az ítélőképessége ahhoz, hogy az isteni irgalommal társult emberi rokonszenv a halandói szenvedés jelenlétében ne

gyakoroljon rá oly erős hatást, nehogy az idejének egészét a fizikai segédkezés töltse ki s ezzel elhanyagolja a szellemi segédkezést. Bár egyáltalán nem akarta kerülni a betegek számára való segédkezést, tudta, hogy a szellemi tanítás és a vallási felkészítés fontosabb munkáját is végeznie kell.

145:5.2 (1635.1) Jézus azért ment ki oly sokszor a hegyekbe imádkozni, mert a személyes áhítat céljára alkalmas külön szobák nem álltak rendelkezésre.

145:5.3 (1635.2) Péter nem tudott aludni azon az éjszakán; így nagyon korán, nem sokkal azt követően, hogy Jézus elvonult imádkozni, felkeltette Jakabot és Jánost, és hárman elindultak megkeresni a Mesterüket. Több mint egyórányi keresgélés után találtak rá Jézusra és nagyon kérték, hogy adjon magyarázatot a különös viselkedésére. Szerették volna tudni, hogy miért tűnik úgy, hogy aggasztja a gyógyító szellem fenséges kiáradása, amikor minden ember végtelenül boldog és az apostolok olyannyira örvendeznek.

145:5.4 (1635.3) Jézus több mint négy órán át próbálta megmagyarázni a három apostolnak a történeteket. Tanított nekik arról, hogy mi ment végbe és elmagyarázta az ilyen megnyilvánulásokkal járó veszélyeket. Jézus bizalmasan tudatta velük annak okát, hogy miért jött ki imádkozni. Megpróbálta világossá tenni a közeli társai előtt annak valódi okait, hogy az Atya országa miért nem épülhet csodatételre és fizikai gyógyításra. De ők nem értették a tanítását.

145:5.5 (1635.4) Időközben, vasárnap kora reggel, szenvedő lelkek más tömegei és sok kíváncsiskodó ember gyülekezett Zebedeus háza körül. Hangos szóval követelték Jézust. András és az

apostolok olyannyira megdöbbentek, hogy mialatt Zélóta Simon az összegyűltekhöz beszélt, András néhány társával felkerekedett, hogy megkeresse Jézust. A három apostol társaságában találva Jézust, András azt mondta: „Mester, miért hagysz magunkra bennünket a tömeggel? Nézd, mindenki téged keres; eddig még soha nem voltak ennyien, akik a tanításodat várják. A házat már most olyanok veszik körül, akik a nagy tetteid miatt közélről és távolról jöttek el. Nem térnél vissza velünk, hogy segédkezz nekik?”

^{145:5.6 (1635.5)} Amint Jézus meghallotta ezt, így válaszolt: „András, hát nem megtanítottam neked és a többieknek, hogy az én küldetésem a földön az Atya kinyilatkoztatása, és az üzenetem a mennyország hirdetése? Hogy lehet tehát az, hogy el akartok terelni a munkámtól a kíváncsiak kielégítése és azok meglegedésének érdekében, akik jeleket és csodákat keresnek? Hát nem ezen emberek között voltunk e hónapok alatt mindvégig, és vajon azért csődültek ide, hogy meghallgassák az országról szóló jó hírt? Miért rohantak meg minket? Nem inkább azért, mert meggyógyult a fizikai testük, mintsem a lelkük üdvözüléséhez szükséges szellemi igazság befogadásának eredményeként? Amikor az emberek a rendkívüli megnyilvánulások miatt jönnek hozzánk, sokan nem az igazságot és az üdvözülést keresik, hanem a testi nyomorúságuk gyógyulását és azt, hogy megszabaduljanak az anyagi nehézségeiktől.

^{145:5.7 (1635.6)} Mindvégig, mialatt Kapernaumban voltam, és a zsinagógában is és a parton is az országról szóló jó hírt hirdettem mindazoknak, akiknek van fülük, hogy meghallják és van szívük, hogy befogadják az igazságot. Nem az Atyám

akarata az, hogy visszamenjek veletek kielégíteni az emberek kíváncsiságát és elmerülni a fizikai dolgokban való segédkezésben a szellemiek kizárásával. Felavattalak benneteket, hogy terjesszétek az örömhírt és segédkezzetek a betegeknek, de nekem nem szabad lekötöm magam gyógyítással a tanítás kizárása mellett. Nem, András, nem megyek vissza veletek. Menj és mondd meg az embereknek, hogy higgyenek abban, amit tanítottunk nekik és élvezzék az Isten fiainak szabadságát, és készüljete fel arra, hogy más galileai városokba indulunk, ahol már elő van készítve a terep az országról szóló jó hír terjesztéséhez. E célból jöttem én ide az Atyámtól. Menj hát, és készüljete fel az azonnali indulásra, én addig itt várlak benneteket.”

^{145:5.8 (1636.1)} Amikor Jézus elhallgatott, András és az apostoltársai szomorúan mentek vissza a Zebedeus házhoz, feloszlatták az összegyűlt tömeget, és gyorsan készülődni kezdtek az útra, ahogy Jézus meghagyta. Így Kr.u. 28. január 18-án vasárnap délután Jézus és az apostolok megkezdték az első valóban nyilvános és nyílt hitszónoki vándorútjukat a galileai városokban. Ezen az első vándorúton számos városban hirdették az országról szóló evangéliumot, de Názáretbe nem mentek el.

^{145:5.9 (1636.2)} Azon a vasárnap délutánon, röviddel azután, hogy Jézus és az apostolok elindultak Rimmonba, Jakab és Júdás öccse jött el látogatóba a Zebedeus házhoz. Aznap déltájban Júdás felkereste fivérét, Jakabot és ragaszkodott ahhoz, hogy menjenek el Jézushoz. Mire Jakab beleegyezett, hogy Júdással tart, Jézus már elhagyta a várost.

^{145:5.10 (1636.3)} Az apostolok kelletlenül hagyták maguk mögött a Kapernaumban támadt nagy érdeklődést. Péter úgy számolta, hogy nem kevesebb mint ezer hívőt lehetett volna megkeresztelni az országba való belépéshez. Jézus türelmesen végighallgatta őket, de nem akart beleegyezni, hogy visszatérjenek. Egy időre csend telepedett rájuk, és azután Tamás e szavakkal fordult az apostoltársaihoz: „Gyerünk! A Mester már beszélt. Nem számít, ha nem értjük teljesen a mennyország rejtélyeit, egy dologban azért biztosak vagyunk: olyan tanítót követünk, aki nem magának keres dicsőséget.” És vonakodva felkerekedtek, hogy Galilea városaiban terjesszék a jó hírt.

146. írás

Az első tanhirdető vándorút Galileában

^{146:0.1 (1637.1)} AZ ELSŐ nyilvános tanhirdető vándorút Galileában Kr.u. 28. január 18-án vasárnap kezdődött meg, és nagyjából két hónapon át tartott, s akkor ért véget, amikor március 17-én visszatértek Kapernaumba. E vándorúton Jézus és a tizenkét apostol, akiket János korábbi apostolai segítettek, hirdették az evangéliumot és keresztelték a híveket Rimmonban, Jotapatában, Rámában, Zebulunban, Jirónban, Gischalában, Korazinban, Mádonban, Kánában, Nainban és Éndórban. E városokban laktak és tanítottak, és az útjuk során sok egyéb kisebb városban is hirdették az országról szóló evangéliumot.

^{146:0.2 (1637.2)} Ez volt az első alkalom, hogy Jézus megengedte a társainak a tan megkötések nélküli hirdetését. E vándorúton csupán három alkalommal figyelmeztette őket; arra intette őket, hogy maradjanak távol Názarettől és legyenek elővigyázatosak, amikor Kapernaumon és Tibériáson

áthaladnak. Az apostolok számára nagy megelégedés forrása volt, hogy végre úgy érezhették, hogy teljes cselekvési szabadságot kaptak a tan hirdetéséhez és a tanításhoz, és nagy megfontoltsággal és örömmel vetették bele magukat az evangélium hirdetésének, a betegek számára való segédkezésnek és a hívők megkeresztelésének munkájába.

1. A tan hirdetése Rimmonban

^{146:1.1 (1637.3)} Rimmon kis városát egykor a babiloni levegőisten, Ramman imádatának szentelték. A korai babiloni és a későbbi zoroaszteri tanítások sok eleme még mindig megvolt a rimmoniak hiedelmeiben; ezért Jézus és a huszonnégyszáz apostol sok időt szentelt annak, hogy tisztázzák a különbséget e régebbi hiedelmek és az országról szóló új evangélium között. Péter itt tartotta az életpályája kezdeti szakaszának egyik legnagyobb beszédét „Áronról és az aranyborjúról”.

^{146:1.2 (1637.4)} Bár Rimmon polgárai közül sokan hittek Jézus tanításaiban, nagy bajt okoztak a testvéreiknek a későbbi évek során. Nehéz dolog áttéríteni a természetimádókat egy szellemi eszménykép imáadását teljesen elfogadók sorába egyetlen élethossznyi rövid idő alatt.

^{146:1.3 (1637.5)} A fényről és a sötétségről, a jóról és a rosszról, az időről és az örökkévalóságról szóló, jobb babiloni és perzsa eszmék közül sokat később beemelték az úgynevezett kereszténység tantételei közé, és ezzel a keresztény tanítások valamivel elfogadhatóbbá váltak a Közel-Kelet népei számára. Hasonlóképpen Platónnak az eszményi szellemről, vagy ahogy azt Philón később a héber istentanba átültette, a minden látható és anyagi dolog láthatatlan mintáiról szóló elméletei közül is

sokat átvettek, s ezzel a Pál-féle keresztény tanítások könnyebben elfogadhatóvá váltak a nyugati görögök számára.

^{146:1.4 (1637.6)} Rimmonban történt, hogy Todan először hallott az ország evangéliumáról, és ő később elvitte ezt az üzenetet Mezopotámiába és jóval azon túlra is. Az elsők között volt, akik a jó hírt az Eufráteszen túl lakóknak hirdették.

2. Jotapatában

^{146:2.1 (1638.1)} Jotapata egyszerű emberei ugyan örömmel hallgatták Jézust és az apostolokat, és sokan el is fogadták az országról szóló evangéliumot, mégis Jézusnak e kisvárosbeli ottlétük második estéjén a huszonnégy apostolnak elmondott beszéde volt az, ami a jotapatai küldetést minden mástól megkülönböztette. Nátániel fejében volt némi zavar a Mesternek az imáról, a köszönetnyilvánításról és az istenimádatról szóló tanításait illetően, és a kérdésére válaszolva Jézus hosszan beszélt a tanítása további magyarázataként. Mai kifejezésmódban összefoglalva e beszéd az alábbiak kiemelésével mutatható be:

^{146:2.2 (1638.2)} 1. A gonoszságnak az ember szívébe való tudatos és folyamatos befogadása fokozatosan leépíti az emberi léleknek az ember és az Alkotója között a szellemi érintkezési körökben fennálló ima-kapcsolatát. Az Isten természetesen meghallgatja a gyermeke kérelmét, de amikor az emberi szív szándékosan és folyamatosan befogadja a gonoszság eszméit, akkor a földi gyermek és a mennyei Atyja közötti személyes összeköttetés fokozatosan megszakad.

2. Az Isten ismert és fennálló törvényeivel összeegyeztethetetlen ima utálatos a paradicsomi Istenségek előtt. Ha az ember nem akarja meghallgatni az Isteneket, amint azok a szellem, az elme és az anyag törvényeiben szólnak a teremtményükhöz, akkor a teremtmény ilyen szándékos és tudatos megvetése arra készíti a szellemszemélyiségeket, hogy ne hallgassák meg a törvénnyel szembehelyezkedő, engedetlen halandók személyes kéréseit. Jézus idézett az apostoloknak Zekarjahu prófétától: „De nem vették figyelembe és elfordultak tőle és befogták a fülüket, nehogy halljanak. Igen, megkeményítették a szívüket, mint a gyémánt, nehogy megértsék a törvényemet és a szavaimat, amelyeket a szellemem révén a prófétákon keresztül küldtem; ezért a rossz gondolkodásuk eredményei nagy haragként zúdultak a bűnös fejükre. És így az történt, hogy hiába kiáltottak irgalomért, nem hallgatták meg őket.” Azután Jézus idézte a bölcs ember mondását, aki azt mondta: „Aki elfordítja fülét az isteni törvény meghallgatásától, annak még az imája is irtózat tárgya.”

3. Az Isten-ember érintkezési csatorna emberi végének megnyitásával a halandók számára nyomban igénybe vehetővé válik a világok teremtményei felé irányuló isteni segédkezés örökké mozgásban lévő árama. Amikor az ember meghallgatja Istennek az emberi szívben lakozó szellemét, akkor az ilyen tapasztalás ténye az is, hogy az Isten egyidejűleg meghallgatja annak az embernek az imáját. Még a bűn megbocsátása is ugyanezen tévedhetetlen minta alapján megy végbe. A mennyei Atya már azelőtt megbocsátott nektek, hogy a megbocsátás kérésére gondolatok volna, de az ilyen megbocsátás mindaddig nincs meg a személyes vallási tapasztalásokban, amíg meg nem bocsátotok az

embertársaitoknak. Az Isten megbocsátását valójában nem befolyásolja az, hogy megbocsátotok-e a társaitoknak, viszont a tapasztalásban ez pontosan így történik. Az isteni és emberi megbocsátás összhangjának ténye nyert felismerést és kapcsolódott össze abban az imában, melyet Jézus az apostoloknak tanított.

146:2.5 (1638.5) 4. Van egy alaptörvény a világegyetemben az igazságosságra, melynek megkerülésére a kegyelemnek nincs hatalma. A Paradicsom önzetlen dicsőségeiben az idő és tér teremtsrészein élő teljesen önző teremtmény nem részesülhet. Még az Isten végtelen szeretete sem képes rákényszeríteni az örök továbbélés boldogságát arra a halandó teremtményre, aki ezt elutasítja. A kegyelem bőségesen adományozható, de végül is vannak az igazságnak olyan parancsai, melyeket még az irgalommal egyesült szeretet sem képes eredményesen érvényteleníteni. Jézus megint a héber írásokból idézett: „Hívtalak benneteket és ti nem hallgattatok meg; a kezemet nyújtottam, de nem figyelt senki. Semmibe vettétek minden tanácsomat és a feddésemmel mit sem törődtek, és e lázadó magatartás miatt elkerülhetetlenné válik, hogy bár hívtok engem, nem fogtok választ kapni. Lévé, hogy elutasítottátok az élet útját, kereshettek engem nagy igyekezettel a szenvedés óráin, mégsem fogtok megtalálni.”

146:2.6 (1639.1) 5. Akik irgalmat akarnak, azoknak irgalmat kell mutatniuk; ne ítélkezzetek, hogy fölöttetek se ítélkezzenek. Amilyen szellemmel ti ítélkeztek, olyannal fognak majd fölöttetek is ítélkezni. Az irgalom nem érvényteleníti teljesen a világegyetemi pártatlanságot. A végén igaznak bizonyul: „Aki befogja a fülét a szegények jajszava elől, az maga is segítségért

fog kiáltani egy napon, de senki sem hallja majd meg.” Bármely ima őszintesége a biztosítéka annak, hogy meghallgatást nyer; bármely kérelem szellemi bölcsessége és világegyetemi jelentősége meghatározza a válasz idejét, módját és mértékét. Egy bölcs apa nem szó szerint válaszol a tudatlan és tapasztalatlan gyermekeinek buta imáira, jóllehet a gyermekek számára sok öröm és valódi lelki megelégedés származhat az ilyen képtelen kérelmek előadásából.

146:2.7 (1639.2) 6. Mihelyst teljes mértékben a mennyei Atya akarata megcselekedésének szenteltétek magatokat, minden kérelmetekre azért érkezik válasz, mert az imáitok teljes mértékben megfelelnek az Atya akaratának, és az Atya akarata mindig megnyilvánul az ő hatalmas világegyetemében. Amit az igaz fiú kíván és amit a végtelen Atya akar, az úgy VAN. Az ilyen ima nem maradhat megválaszolatlan, és semmilyen más kérelemre nem adható teljes válasz.

146:2.8 (1639.3) 7. Az igaz ember kiáltása az Isten gyermekének olyan hites cselekedete, mely megnyitja az Atya jóság, igazság és irgalom tárházának ajtaját, és e jó ajándékok már régóta vártak arra, hogy a fiú eljöjjön értük és elvegye azokat. Az ima nem változtatja meg az Isten viszonyulását az emberhez, viszont átalakítja az embernek a változhatatlan Atyával kapcsolatos beállítottságát. Az ima hajtóereje találja meg a helyes utat az isteni meghallgatás felé, nem pedig az imádkozó személy társadalmi, gazdasági vagy külsődleges vallási helyzete.

146:2.9 (1639.4) 8. Ima nem alkalmazható annak érdekében, hogy az ember elkerülje az időbeli késedelmeket vagy hogy meghaladja a tér korlátait. Az ima rendeltetése nem az, hogy a sajátlénnyeg felmagasztalásának vagy az embertársakkal szembeni

tisztességtelen előny megszerzésének eszköze legyen. A teljesen önző lélek nem képes imádkozni a szó szoros értelmében. Jézus azt mondta: „A legfelsőbb örömetek az Isten jellemében legyen, és ő biztosan teljesíti a szívetek őszinte vágyait.” „Utatokat bízátok az Úrra; bízátok benne, és cselekedni fog.” „Mert az Úr meghallja a szükségét szenvedők kiáltását, és tekintetbe veszi az ínségben levők imáját.”

^{146:2.10 (1639.5)} 9. „Én az Atyától jöttem; ezért amennyiben valaha is kétséged van afelől, hogy mit kérj az Atyától, kérj az én nevemben, és én a kérelmedet a valós igényeid és vágyaid szerint és az Atyám akaratának megfelelően előadom.” Őrizkedj annak nagy veszélyétől, hogy önző légy az imáidban. Kerüld a magadért való túl sok imádkozást; többet imádkozz a testvéreid szellemi fejlődéséért. Kerüld az anyagelvű imádkozást; imádkozz a szellemben és a szellem ajándékaiban való bőségért.

^{146:2.11 (1639.6)} 10. A betegekért és a szenvedőkért imádkozva ne várjátok el, hogy a kérelmeitek majd helyettesítik a szenvedők szükségleteit kielégítő szeretetteljes és értelmes segédkezést. Imádkozzatok a családokat, a barátaitok és a társaitok jólétéért, de különösen azokért imádkozzatok, akik káromolnak titeket, mutassatok be szeretetteljes kérelmeket azokért, akik üldöznek benneteket. „De hogy mikor imádkozzatok, azt nem mondom meg. Csakis a bennetek lakozó szellem vezethet titeket ama kérelmek kimondására, melyek kifejezik a szellemek Atyjával való belső kapcsolatokat.”

^{146:2.12 (1640.1)} 11. Sokan csak akkor folyamodnak imádkozáshoz, amikor bajban vannak. Az ilyen gyakorlat meggondolatlan és félrevezető. Igaz, jól teszitek, hogy imádkoztok a gondjaitok

közepette, de gondolnotok kell arra is, hogy fiúként beszéljete az Atyátokhoz olyankor is, amikor minden rendben van a lelketekkel. A valódi kérelmeiteket mindig titkoljátok. Emberek ne hallják a személyes imáitokat. A köszönőimák megfelelők az istenimádók csoportjai számára, de a lélek imája személyes kérdés. Az Isten minden gyermeke számára megfelelő imamintából csupán egy van, s ez pedig: „Mindazonáltal, a te akaratod legyen meg.”

146:2.13 (1640.2) 12. Mindenkinek, aki hisz ezen örömhírben, őszintén imádkoznia kell a mennyország kiterjesztéséért. A héber írárok minden imája közül Jézus a leginkább elismerően a Zsoltáros kérelmeiről nyilatkozott: „Teremts tiszta szívet belém, ó Isten, s élessz igaz szellemet bennem. Tisztíts meg a titkos bűnöktől és tartsd vissza szolgádat az önteltség vétségétől.” Jézus hosszan beszélt az imának a meggondolatlan és bántó beszéddel való kapcsolatáról, ezt idézve: „Állíts, ó Uram, őrséget szám elé; védelmezd ajkam kapuját.” „Az emberi nyelv”, mondta Jézus, „olyan testrész, melyet csak kevés ember képes megzabolázni, de az emberben lakozó szellem képes e fékezhetetlen testrészt a türelem kedves hangjává és az irgalom ösztönző szolgájává alakítani.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jézus azt tanította, hogy a földi életútra vonatkozó isteni útmutatásért való imádkozás fontosság tekintetében az Atya akaratának megismerése iránti kérelem után következik. A valóságban ez isteni bölcsességért való imádkozást jelent. Jézus sohasem tanította, hogy imádkozás révén emberi tudásra vagy különleges szakértelemre lehetne szert tenni. Azt viszont tanította, hogy az ima hozzájárul ahhoz, hogy az egyénnek az isteni szellem jelenlétével kapcsolatos

befogadóképessége növekedjen. Az apostolait a szellemben és igazságban imádkozni tanító Jézus elmagyarázta, hogy az őszintén és az illető megvilágosodottságának megfelelő, teljes szívvel, belátón, komolyan és állhatatosan vett imádkozást részesíti előnyben.

146:2.15 (1640.4) 14. Jézus figyelmeztette az apostolait, hogy ne gondolják, hogy az imáikat eredményesebbé tehetik díszes ismétlésekkel, ékes kifejezésmóddal, böjtöléssel, önsanyargatással vagy áldozatokkal. De arra intette a híveit, hogy az imát annak eszközéül használják, hogy a köszönetnyilvánításon keresztül eljussanak az igazi istenimádathoz. Jézus helytelenítette, hogy a követői imáiban és istenimádataiban oly kevés a köszönetnyilvánító szellem. Ez alkalommal az írásokból idézett, azt mondta: „Jó dolog az Úrnak köszönetet mondani és a Fenséges nevének dicsőítő énekeket zengeni, méltányolni szeretetét minden reggel és hűségét minden este, mert munkáján keresztül az Isten töltött el engem örömmel. Mindenben az Isten akaratának megfelelően mondok köszönetet.”

146:2.16 (1640.5) 15. Azután Jézus azt mondta: „Ne aggódjatok túlságosan és állandóan a hétköznapi szükségleteitek miatt. A földi létekekkel járó nehézségeiteket illetően ne nyugtalankodjatok, de mindeme dolgokban ima és fohász révén, az őszinte köszönetnyilvánítás szellemével hagyjátok, hogy a szükségleteitek feltáruljanak Atyátok előtt, aki a mennyben van.” Ezután az írásokból idézett: „Dicsőítem Isten nevét énekemben és ünnepi hálával magasztalom. Ez jobban tetszik Istennek, mint az áldozati állat, jobban, mint az üsző, amelynek szarva és körme van.”

^{146:2.17 (1641.1)} 16. Jézus azt tanította a követőinek, hogy miután elmondták imájukat az Atyának, egy ideig maradjanak a csendes befogadás állapotában, hogy jobb lehetőséget adjanak a bennük lakozó szellemnek arra, hogy beszéljen a figyelő lélekhez. Az Atya szelleme akkor szól a legjobban az emberhez, amikor az emberi elme hozzáállása az igaz istenimádat. Az Atya bennünk lakozó szelleme révén és az igazság segédkezésén keresztül megvilágosodó emberi elme révén imádjuk az Istent. Az istenimádat, tanította Jézus, egyre inkább hasonlóvá teszi az egyént ahhoz, akit imád. Az istenimádat olyan átalakító élmény, miáltal a véges fokozatosan megközelíti és végül el is éri a Végtelen jelenlétét.

^{146:2.18 (1641.2)} Jézus sok más igazságot is elmondott az apostoloknak az ember és az Isten közötti bensőséges közösségről, de nem sokan tudták teljes egészében felfogni a tanítását.

3. A rámai megálló

^{146:3.1 (1641.3)} Jézus Rámában folytatta az emlékezetes vitát azzal az idős, görög bölcselővel, aki azt tanította, hogy a tudomány és a bölcsélet elégséges az emberi létezés igényeinek kielégítéséhez. Jézus türelmesen és rokonszenvvel hallgatta a görög tanítót, elismerve az általa mondott dolgok számos igazságát, de amikor a görög befejezte, rámutatott, hogy az emberi létről szóló beszámolójában nem adott magyarázatot „a honnanra, a miértre és a hovára”, majd hozzátette: „Ahol ti abbahagyjátok, ott kezdjük mi. A vallás kinyilatkoztatás az olyan szellemi valóságokkal foglalkozó emberi lélek számára, melyeket az elme egyedül sohasem tudna felfedezni vagy teljesen felfogni. Az értelmi törekvések talán feltárhatják az

élet tényeit, de az országról szóló örömhír a lét igazságait fedi fel. Te elemezted az igazság anyagi árnyékait; figyelne-e most énám, hogy beszéljek neked azokról az örökkévaló szellemi valóságokról, melyek a halandói létezés anyagi tényeinek mulandó időárnyékait vetik?” Jézus több mint egy órán át tanította a görögöt az országról szóló evangélium megmentő igazságaira. Az öreg bölcselő fogékony volt a Mester megközelítési módja iránt, és mivel a szívében őszinte volt, gyorsan híve is lett az üdvözülés ezen evangéliumának.

146:3.2 (1641.4) Az apostolok egy kissé meghökkentek, hogy Jézus milyen nyíltan elfogadja a görög számos tételét, de Jézus később bizalmasan azt mondta nekik: „Gyermekeim, ne csodálkozzatok, hogy türelmes voltam a görög bölcselővel. Az igaz és valódi benső bizonyosság egyáltalán nem fél a külső elemzéstől, és az igazság sem veszi rossz néven az őszinte bírálatot. Sohasem szabad elfelejtenetek, hogy a türelmetlenség álarca az ember hitével kapcsolatos titkos kétségeket takarja. Soha senkit nem zavar a szomszédja magatartása, ha teljes bizonyossága van az általa teljes szívvel hitt igazságban. A bátorság nem más, mint őszinte bizalom ama dolgokban, melyekben az illető az állítása szerint hisz. Az őszinte emberek nem félnek az igaz meggyőződéseik és a nemes eszményképeik bíráló-elemző vizsgálatától.”

146:3.3 (1641.5) A második estén Rámában Tamás feltette Jézusnak a kérdést: „Mester, a tanításod új híve miként ismerheti meg ténylegesen az országról szóló örömhír igazságát, hogyan bizonyosodhat meg igazán?”

146:3.4 (1641.6) Jézus erre azt mondta Tamásnak: „Annak bizonyossága, hogy beléptél az Atya országcsaládjába, és hogy

örökmód tovább fogsz élni az ország gyermekeivel, teljes mértékben személyes tapasztalás kérdése — hit az igazság szavában. A szellemi bizonyosság egyenértékű lehet azzal a személyes vallási tapasztalással, melyet az isteni igazság örökkévaló valóságaiban szerzel, s amelyet úgy is meghatározhatsz, hogy az igaz valóságok értelmes felismeréséhez hozzáadod a szellemi hitedet és levonod belőle az őszinte kétségeidet.

^{146:3.5 (1642.1)} A Fiú a természeténél fogva fel van ruházva az Atya életével. Lévéen, hogy fel vagytok ruházva az Atya élő szellemével, ezért az Isten fiai vagytok. Azért élitek túl a húsvér test anyagi világában való életeteket, mert azonosultok az Atya élő szellemével, az örökkévaló élet ajándékával. Valóban sokaknak volt eddig ilyen élete, mielőtt eljöttem az Atyától, és még többen fogadták be e szellemet, mert hittek a szavamnak; de kijelentem, hogy amikor visszatérek az Atyához, minden ember szívébe elküldi az ő szellemét.

^{146:3.6 (1642.2)} Bár az elmétekben munkálkodó isteni szellemet nem figyelhetitek meg, van egy gyakorlati módja annak, hogy felfedezzeitek, milyen mértékben adtátok át a lelki erőitek feletti irányítást a mennyei Atya bennetek lakozó szelleme tanításának és útmutatásának, ez pedig az, hogy mennyire szeretitek az embertársaitokat. Az Atya szelleme osztozik az Atya szeretetében, és amint meghatározóvá válik az emberben, biztosan az istenimádat és az illető társai iránti szeretet felé vezeti. Először azért hiszitek, hogy az Isten fiai vagytok, mert a tanításaim révén tudatosodott az Atyánk bennetek lévő jelenlétének belső vezetése; de rövidesen az Igazság Szelleme áramlik ki minden húsvér testre, és az emberek között fog élni

és minden embert tanítani fog, éppen úgy, ahogy én most köztetek élek és az igazság szavait mondom nektek. Az Igazság Szelleme a lelketek szellemi készségeinek nyelvén szólva segít majd felismernetek, hogy az Isten fiai vagytok. Csalhatatlanul bizonytságot tesz az Atya bennetek lévő jelenléte, a szellemetek mellett, mely majd minden emberben lakozni fog, ahogy most némelyekben lakozik, és megmondja nektek, hogy valóságosan is az Isten fiai vagytok.

146:3.7 (1642.3) Minden földi gyermek, aki követi e szellem vezetését, végül megismeri az Isten akaratát, és aki átadja magát az Atyám akaratának, örökre megmarad. A földi élettől az örökkévaló állapothoz vezető útról még nem kaptatok ismertetést, de van ilyen út, mindig is volt, és én azért jöttem, hogy azt az utat újjá és élővé tegyem. Aki belép az országba, annak már örökkévaló élete van — sohasem fog elenyészni. De ezek nagy részét jobban megértitek majd, amikor visszatértem az Atyához és amint képesek lesztek visszatekintve látni a mai tapasztalásaitokat.”

146:3.8 (1642.4) Mindenki, aki hallotta ezeket az áldott szavakat, nagyon örvendezett. A zsidó tanítások zavarosak és bizonytalanok voltak az igazak továbbélése tekintetében, viszont Jézus követői számára üdítő és ösztönző volt hallani a bizonyosság ezen igen határozott és előrevivő szavait minden igaz hívő örök továbbéléséről.

146:3.9 (1642.5) Az apostolok folytatták a tan hirdetését és a hívek keresztelését, miközben kitartottak azon szokásuk mellett, hogy házról házra járnak, vigasztalva a csüggedteket és segédkezve a betegeknek és a szenvedőknek. Az apostoli szervezetet kiterjesztették annyiban, hogy Jézus apostolainak

mindegyike mellett társként most már ott volt János egy-egy apostola; Abner András társa lett; és ez a terv érvényben volt mindaddig, amíg el nem mentek Jeruzsálembe a következő páska-ünnepre.

^{146:3,10 (1642,6)} A Zebulunban való ottlétük során a Jézus által nyújtott külön oktatás főként az országbeli kölcsönös kötelezettségek további részleteire irányult és magába foglalt egy olyan tanítást is, mely azt célozta tisztázni, hogy mi a különbség a személyes vallási tapasztalat és a közösségi vallási kötelezettségek megtartásával együtt járó jó viszonyok között. Ez azon kevés alkalmak közé tartozott, amikor a Mester a vallás társadalmi vetületeit taglalta. Jézus az egész földi élete alatt igen kevés oktatásban részesítette a követőit a vallás társadalmi viszonyok közé illesztése tárgyában.

^{146:3,11 (1643,1)} Zebulunban a nép kevert emberfajta volt, nemigen lehetett őket zsidóknak vagy nem-zsidóknak minősíteni, és közülük kevesen hittek Jézusban, függetlenül attól, hogy hallottak a betegek meggyógyításáról Kapernaumban.

4. A jiróni evangélium

^{146:4,1 (1643,2)} Jirónban, miként Galilea és Júdea sok más kisebb városában is, volt zsinagóga, és Jézus segédkezésének korai szakaszában szokása volt, hogy szombatonként beszélt e zsinagógákban. Néha a reggeli istentiszteleten beszélt, és Péter vagy valamelyik másik apostol a délutáni órákban szónokolt. Jézus és az apostolok gyakran tanítottak és szónokoltak a hétköznapi esti zsinagógai összejövetelen. Bár a vallási vezetők Jeruzsálemben egyre ellenségesebbek lettek Jézussal, nem gyakoroltak közvetlen ellenőrzést a zsinagógák felett e városon

kívül. Egészen Jézus segédkezésének kései szakaszáig nem voltak képesek az érzelmeket olyan kiterjedten ellene hangolni, hogy elérjék, hogy csaknem minden zsinagóga elzárkózzon a tanítása elől. Ekkoriban Galilea és Júdea minden zsinagógája még nyitva állt előtte.

146:4.2 (1643.3) Jirón akkoriban kiterjedt ásványbányákkal rendelkezett, és lévén, hogy Jézus addig még nem tapasztalta meg a bányászok életét, a jiróni ottlétének nagy részét a bányákban töltötte. Mialatt az apostolok meglátogatták az emberek otthonait és nyilvános helyeken is szónokoltak, addig Jézus e föld alatt serénykedő munkásokkal dolgozott. Jézus gyógyítói hírneve még e távoli faluba is eljutott, és sok beteg és szenvedő kereste az ő segítő kezét, és sokuknak nagy hasznára vált az ő gyógyító segédkezése. A Mester azonban ezen esetek egyikében sem vitt véghez úgynevezett gyógyítási csodát, kivéve a leprás ember esetében.

146:4.3 (1643.4) A Jirónban töltött harmadik nap késő délutánján, amint Jézus éppen a bányákból tért vissza, úgy alakult, hogy a lakóhelye felé haladva egy keskeny utcán haladt át. Amint közelebb került egy bizonyos leprás férfi nyomorúságos viskójához, a szenvedő ember, aki hallott az ő gyógyítói hírnevéről, vette magának a bátorságot és amint Jézus az ajtója előtt elhaladt, elébe térdelve e szavakat intézte hozzá: „Uram, ha te akarnád, megtisztíthatnál engem. Hallottam a tanítóid üzenetét, és én be is lépnék az országba, ha megtisztulhatnék.” A leprás azért beszélt így, mert a zsidók körében a leprásoknak még az is meg volt tiltva, hogy a zsinagógába eljárjanak vagy bármilyen nyilvános istenimádatban részt vegyenek. Ez az ember valóban hitte, hogy nem léphet be az eljövendő

országba, hacsak nem talál gyógymódot a betegségére. Amikor Jézus látta az ő szenvedését és meghallotta a ragaszkodó hitének szavait, az emberi szívét mindez megérintette, és az isteni elmében könyörület ébredt. Ahogy Jézus rátekintett, az ember arcra borult és imádni kezdte őt. Ekkor a Mester kinyújtotta a kezét és megérintve őt azt mondta: „Akarom — tisztulj meg.” És a férfi nyomban meggyógyult; a betegség többé nem sanyargatta.

146:4,4 (1643,5) Amikor Jézus talpra állította a férfit, ráparancsolt: „Ügyelj arra, hogy senkinek se beszélj a gyógyulásodról, hanem menj csendben a dolgodra, mutasd meg magad a papnak és ajánld fel a Mózes által elrendelt áldozatokat a megtisztulásod bizonyosságául.” De a férfi nem úgy tett, ahogy Jézus meghagyta neki. Helyette a település szélétében-hosszában terjesztette, hogy Jézus kigyógyította a betegségéből, és mivel az egész falu ismerte, az emberek tisztán láthatták, hogy megtisztult a betegségétől. Nem ment el a papokhoz, ahogy arra Jézus intette. Annak eredményeként, hogy elterjesztette a hírt, miszerint Jézus meggyógyította, a Mesterhez úgy tódultak a betegek, hogy másnap kénytelen volt korán felkelni és elhagyni a falut. Bár Jézus többé nem tért vissza a településre, két teljes napot a külterületen, a bányák közelében töltött, folytatta a hívő bányászok tanítását az országról szóló evangéliumra.

146:4,5 (1644,1) A leprás férfi meggyógyítása volt az első úgynevezett csoda, melyet Jézus szándékosan és akarattal vitt véghez eddig az időpontig. Ez a betegség valódi lepra volt.

146:4,6 (1644,2) Jirónból Gischalába mentek, ahol két napot töltöttek az evangélium hirdetésével, és azután elindultak Korazinba,

ahol csaknem egy hetet maradtak, hogy a jó hírt megoszthassák; de Korazinban nem tudtak sok hívet megnyerni az országnak. Ama helységek közül, ahol Jézus tanított, sehol sem találkozott az üzenetének oly általános elutasításával. A korazini ottlétük igen lehangoló élményt jelentett az apostolok többsége számára, Andrásnak és Abnernek sok fáradságába került, hogy a társaik megőrizték a bátorságukat. Így Kapernaumon feltűnés nélkül áthaladva eljutottak Mádon faluba, ahol egy kicsit jobban boldogultak. Az apostolok többségének az a gondolat járt a fejében, hogy a sikertelenségük oka a legutóbb meglátogatott városokban nem más, mint Jézus ragaszkodása ahhoz, hogy tanítás és hitszónoklat során tartózkodjanak az órá mint gyógyítóra való utalástól. Mennyire szerették volna, ha megtisztít egy újabb leprást vagy valami más módon mutatja meg a hatalmát, hogy felhívja az emberek figyelmét! A Mester azonban a legkomolyabb unszolásuknak sem engedett.

5. Visszatérés Kánába

^{146:5.1 (1644.3)} Az apostoli társaság nagyon megörült, amikor Jézus bejelentette, „Holnap Kánába megyünk.” Tudták, hogy meghallgatásra találhatnak Kánában, mert Jézust jól ismerték ott. Javában munkálkodtak az embereknek az országba való felvételén, amikor a harmadik napon egy előkelő kapernaumi polgár érkezett Kánába, Titusz, aki részben hitt csak, és akinek a fia súlyos beteg volt. Hallott arról, hogy Jézus Kánában van; így odasietett, hogy találkozzon vele. A kapernaumi hívek úgy gondolták, hogy Jézus bármilyen betegséget képes meggyógyítani.

A Jézust Kánában megtaláló nemesember könyörögve kérte, hogy gyorsan menjen el vele Kapernaumba és gyógyítsa meg a beteg fiát. Miközben az apostolok várakozásteljes némaságban ott álltak, Jézus, rátekintve a beteg fiú apjára, így szólt: „Meddig kell még elnézőnek lennem veletek! Az Isten hatalma a köreitekben van, de hacsak nem láttok jeleket és csodákat, nem vagytok hajlandók hinni.” A nemesember azonban e szavakkal igyekezett rávenni Jézust a cselekvésre: „Uram, én hiszek, de gyere, mielőtt még a gyermekem meghal, mert amikor otthagytam, már közel volt a halálhoz.” Jézus egy pillanatra lehajtotta a fejét csendesén eltűnődve, majd hirtelenül így szólt, „Menj haza; a fiad élni fog.” Titusz hitt Jézus szavának és sietett vissza Kapernaumba. Ahogy hazaért, a szolgái kijöttek elé, s azt mondták, „Örülj, mert a fiad jobban van — él!” Erre Titusz megkérdezte tőlük, hogy mikor kezdett jobban lenni a fia, és amikor a szolgák azt válaszolták, hogy „tegnap nagyjából a hetedik órakor múlt el a láza,” az apa felidézte magában, hogy ez akkortájt volt, amikor Jézus azt mondta, „A fiad élni fog.” Titusz ettől kezdve teljes szívvel hitt, és az egész családja úgyszintén hitt. E fiúból az ország erős szolgálója lett és később azokkal együtt áldozta életét, akik Rómában haltak meg. Bár Titusz egész háznépe, a barátai, sőt még az apostolok is csodának tekintették e mellékeseményt, az nem csoda volt. Legalábbis nem testi betegség meggyógyításának csodája. Ez pusztán a természeti törvény alakulására vonatkozó előzetes ismeret volt, mely ismereteket Jézus oly gyakran vett igénybe a megkeresztelése után.

Jézusnak megint sietve kellett távoznia Kánából, mert a faluban végzett segédkezését kísérő második ilyen

jellegű esemény túl nagy figyelmet keltett. A helyiek emlékeztek a vízre és a borra, és most, hogy állítólag meggyógyította a nemesember fiát ilyen nagy távolságból, most már nemcsak betegeket és szenvedőket hozók jöttek hozzá, hanem küldtek hírnököket is, azt kérve, hogy távolból gyógyítsa meg a szenvedőket. Amikor Jézus látta, hogy az egész vidék felbolydult, azt mondta, „Menjünk Nainba.”

6. Nain és az özvegyasszony fia

^{146:6.1 (1645.2)} Ezek az emberek hittek a jelekben; ők egy csodaváró nemzedék voltak. Ekkorra Közép- és Dél-Galilea népének a csodák iránti igénye Jézus és az ő személyes segédkezése kapcsán felerősödött. Tisztán idegi alapú rendellenességektől szenvedő és érzelmi zavaroktól sújtott őszinte emberek tízesével, százasaival jöttek el Jézushoz és azután hazamentek és elmesélték a barátaiknak, hogy Jézus meggyógyította őket. Az elmebéli gyógyulás ilyen eseteit ezek a tudatlan és egyszerű emberek fizikai gyógyulásnak, csodálatos felépülésnek tekintették.

^{146:6.2 (1645.3)} Amikor Jézus el akarta hagyni Kánát, hogy Nainba menjen, a hívek és sok kíváncsi ember nagy tömegben követte őt. Csodákat és csodatételt szerettek volna látni, és nem akartak csalódni. Ahogy Jézus és az apostolok a városkapuhoz közeledtek, egy temetési menettel találkoztak, mely a közeli temetőbe tartott, s egy nainbeli özvegyasszony egyetlen fiát vitték. Ez az asszony nagy tiszteletnek örvendett, és a fél falu követte a holtnak vélt fiú ravatalának vivőit. Amikor a temetési menet odaért Jézushoz és a követőihez, az özvegy és a barátai felismerték a Mestert és könyörögve kérték, hogy hozza vissza a fiút az élők közé. A csodavárásuk a tetőfokára hágott, s úgy

gondolták, hogy Jézus bármilyen emberi betegséget képes meggyógyítani, és egy ilyen gyógyító miért ne tudná akár a holtat is feltámasztani? Jézus, lévén, hogy ilyen erőszakosan könyörögtek neki, odalépett a ravatalhoz és annak leplét felemelve, megvizsgálta a fiút. Mivel észrevette, hogy a fiatalember nem halott, csak annak tűnik, felismerte, hogy a jelenléte milyen nagy szomorúságot akadályozhat meg; így, az anyához fordulva, azt mondta: „Ne sírj! A fiad nem halott; alszik. Vissza fogod kapni.” Aztán kézen fogta a fiatalembert és azt mondta, „Ébredj és kelj fel!” És az ifjú, akit holtnak hittek, felült és beszélni kezdett, Jézus pedig hazaküldte őket.

146:6.3 (1645.4) Jézus megpróbálta lecsendesíteni a tömeget és gyenge kísérletet tett arra, hogy elmagyarázza, a fiú nem volt igazán halott, s hogy ő nem a sírból hozta vissza, de ezen igyekezete hasztalan volt. Az őt követő tömeg és Nain falu egésze az érzelmi mámor tetőpontján volt. Sokakat félelem töltött el, másokat elfogott a vakrémület, míg megint mások térdre borulva imádkoztak és a bűneik miatt siráncokoztak. Csak jóval az est leszállta után tudták a zajongó tömeget szétoszlatni. Természetesen függetlenül attól, hogy Jézus állítása szerint a fiú nem volt halott, mindenki kitartott amellett, hogy ez csodatétel volt, még a halott is feltámadt. Bár Jézus azt mondta nekik, hogy a fiú csak mély álomban volt, ezt azzal magyarázták, hogy Jézusnak ez a beszédmódja, és felidéztek, hogy ő mindig is fokozott szerénységgel próbálta titkolni a csodatételeit.

146:6.4 (1646.1) Így Galileán át Júdeába is eljutott a híre annak, hogy Jézus feltámasztotta az özvegyasszony fiát holtából, és akik hallották, azok közül sokan el is hitték. Jézus soha nem tudta

még az apostolaival sem megértetni teljesen azt, hogy az özvegy fia nem volt igazán halott, amikor arra kérte, hogy ébredjen és keljen fel. De annyira azért eléggé megértette velük, hogy a későbbi feljegyzéseikben ne említsék, kivéve Lukácsot, aki úgy rögzítette az eseményt, ahogy azt neki elmesélték. Jézust megint csak úgy zaklatták, mint gyógyítót, ezért másnap korán reggel el is indult Éndórba.

7. Éndórban

^{146:7.1 (1646.2)} Éndórban Jézus néhány napra elszökött a testi gyógyulást kereső zshivajgó tömegtől. Ottlétük alatt a Mester az apostolok okulására elmesélte Saul király és az éndóri boszorkány történetét. Jézus világosan elmondta az apostolainak, hogy a tévelygő és lázadó közteslények, akik gyakran adták ki magukat a holtak állítólagos szellemeinek, hamarosan ellenőrzés alá kerülnek annak érdekében, hogy ne művelhessenek többé ilyen furcsa dolgot. Elmondta a követőinek, hogy miután visszatért az Atyához, és miután elküldték a szellemüket minden húsvér testhez, az ilyen félszellemi lények — az úgynevezett tisztátalan szellemek — többé már nem fogják tudni megszállni a halandók között a gyengeelméjűeket és a rosszakaratúakat.

^{146:7.2 (1646.3)} Jézus elmagyarázta továbbá az apostolainak, hogy az eltávozott emberi lények szellemei nem jönnek vissza az eredeti világukra azért, hogy az élő társaikkal érintkezésbe lépjenek. Csakis egy megítéltetési időszak elteltével lehetséges a halandó ember felemelkedő szelleme számára, hogy visszatérjen a földre, de akkor is csak kivételes esetekben, a bolygó szellemi igazgatásának részeként.

^{146:7.3 (1646.4)} Miután két napot pihenéssel töltöttek, Jézus azt mondta az apostoloknak: „Holnap térjünk vissza Kapernaumba, hogy ott várakozzunk és tanítsunk, míg a vidék lecsendesedik. Otthon mostanra már részben kiheverték az efféle izgalmat.”

147. írás

Rövid látogatás Jeruzsálemben

^{147:0.1 (1647.1)} JÉZUS és az apostolok március 17-én, szerdán érkeztek meg Kapernaumba, és két hetet töltöttek a betszaidai székhelyen, mielőtt elindultak volna Jeruzsálembe. E két hét alatt az apostolok a vízpart szomszédságában tanították az embereket, miközben Jézus sok időt töltött egyedül a hegyekben az Atyja ügyében járva. Ebben az időszakban Jézus, akit Zebedeus Jakab és János kísért, két titkos utat tett Tibériásba, ahol találkoztak a hívekkel és az országról szóló evangéliumra oktatták őket.

^{147:0.2 (1647.2)} Heródes udvartartásából sokan hittek Jézusban és jártak el ezekre a találkozókra. A Heródes hivatalos háznépe körében lévő hívők befolyása segített mérsékelni az uralkodó Jézussal szembeni ellenszenvét. E tibériásbeli hívők teljesen megértették Heródessel, hogy az „ország”, melyet Jézus hirdet, szellemi természetű és nem politikai vállalkozás. Heródes hajlott arra, hogy higgyen az udvartartásához tartozóknak és ezért nem kezdett túlzottan aggódni a Jézus gyógyítói és vallási tanítói munkájáról szóló hírek terjedése miatt. Nem ellenezte Jézus gyógyítói és vallási tanítói munkáját. Annak ellenére, hogy Heródes tanácsadói közül sokan, sőt maga Heródes is kedvező hozzáállást tanúsított, volt az alárendeltjei között egy olyan csoport, akiket olyannyira befolyásoltak a jeruzsálemi

vallási vezetők, hogy ők Jézus és az apostolok elkeseredett és fenyegető ellenségei maradtak és később sokat tettek a nyilvános tevékenységük akadályozása érdekében. Jézus számára a legnagyobb veszélyt a jeruzsálemi vallási vezetők és nem Heródes jelentette. Ez volt az oka annak, hogy Jézus és az apostolok inkább Galileában és nem Jeruzsálemben vagy Júdeában töltöttek sok időt és végezték a tan nyilvános terjesztésének nagy részét.

1. A centurió szolgája

147:1.1 (1647.3) A jeruzsálemi páska-ünnepre való elindulásukat megelőző napon Mangusz, aki a Kapernaumban állomásozó római őrség egyik centuriója, vagyis századosa volt, eljött a zsinagóga vezetőihez, mondván: „A hű tisztiszolgám beteg és halálán van. Elmennétek-e Jézusért a nevemben és megkérnétek, hogy gyógyítsa meg a szolgámat?” A római százados azért tett így, mert úgy gondolta, hogy a zsidó vezetők nagyobb befolyással bírnak Jézusra. Így a vének felkeresték Jézust és a szóvivőjük így szólt: „Tanító, komolyan kérünk, hogy jöjj át Kapernaumba és mentsd meg a kedvenc szolgáját annak a római centuriónak, aki méltó a figyelmedre, mert szereti a nemzetünket és ő építette azt a zsinagógát, ahol oly sokszor beszéltél.”

147:1.2 (1647.4) Miután Jézus meghallgatta őket, azt mondta, „Veletek megyek.” Ahogy elment velük a centurió házához, és mielőtt beléptek volna a kertjébe, a római katona kiküldte a barátait Jézus üdvözlésére, meghagyva nekik, hogy mondják ezt: „Uram, ne fáradj azzal, hogy belépsz a házamba, mert én nem vagyok méltó arra, hogy a házam fedele alá jöjj. Nem tartom magamat méltónak arra sem, hogy eljöjjenek hozzád; ezért

küldtem a saját néped véneit. De azt tudom, hogy szólhatsz ott, ahol éppen állsz és a szolgám meggyógyul. Mert én magam mások parancsainak engedelmeskedem, és vannak katonáim, akik énalám tartoznak, és ha azt mondom az egyiknek, hogy menj, ő megy; a másiknak pedig hogy gyere, és ő jön, és a szolgálaimnak, hogy tegyék ezt vagy tegyék azt, és ők megteszik.”

^{147:1.3 (1648.1)} Amikor Jézus meghallotta e szavakat, megfordult és azt mondta az apostolainak és azoknak, akik vele voltak: „Ámulok e nem-zsidó ember hitén. Bizony, bizony mondom nektek, ilyen erős hittel Izráelben még nem találkoztam, nem ám.” Jézus a ház felé fordulva így szólt, „Menjünk hát innen.” A centurió barátai bementek a házba és elmondták Mangusznak, hogy mit mondott Jézus. Attól az órától fogva a szolga állapota javulni kezdett és rövidesen visszanyerte a régi egészségét és munkaképességét.

^{147:1.4 (1648.2)} De mi sohasem tudtuk meg, hogy ez alkalommal mi történt. Egyszerűen ennyi van feljegyezve, azonban az, hogy vajon segítettek-e láthatatlan lények a centurió szolgájának a meggyógyításában vagy sem, nem derült ki a Jézust kísérők számára. Csak arról a tényről van tudomásunk, hogy a szolga teljesen rendbejött.

2. Az utazás Jeruzsálembe

^{147:2.1 (1648.3)} Március 30-án, kedden kora reggel Jézus és az apostoli társaság megkezdte a Jeruzsálembe vezető útját a páska-ünnepre, s a Jordán-völgyi útvonalat választották. Április 2-án péntek délután érkeztek meg, és szállást szokás szerint Betániában kértek. Jerikón áthaladva megálltak pihenni,

mialatt Júdás a családja egyik barátjánál letétbe helyezett valamennyit a közös vagyomból. Ez volt az első alkalom, hogy Júdásnak némi pénztöbblete volt, és e letétet nem is vették fel egészen addig, amíg újból át nem haladtak Jerikón, azon az utolsó és mozgalmas úton Jeruzsálem felé, épp Jézus pere és halála előtt.

147:2.2 (1648.4) A társaságnak eseménytelen útja volt Jeruzsálemig, de alig rendezkedtek be Betániában, amikor közlőrl és távolról érkezve elkezdtek győlekezni azok, akik a testők gyógyulását, a zavart elmőjük megnyugtatóását és a lelőkő üdvősségét keresték, de olyan nagy számban győlekeztek, hogy Jézusnak kevés ideje maradt a pihenésre. Ezért sátrakat vertek fel a Getszemániban, és a Mester Betánia és a Getszemáni között ingázott, hogy távol tartsa az őket olyannyira szorongató tömeget. Az apostoli társaság csaknem három hetet töltött Jeruzsálemben, de Jézus meghagyta nekik, hogy nyilvánosan ne szónokoljanak, csakis magánjellegő tanítást és személyes munkát végezzenek.

147:2.3 (1648.5) Betániában nyugalomban tartották meg a páska-őnnepet. Ez volt az első alkalom, hogy Jézus és mind a tizenkét apostol részt vett a vértelen páska-őnnepen. János apostolai nem Jézussal és az ő apostolaival egyőtt fogyasztották az őnnepi ételt; őők Abnerrel és a János-főle hitszónoklatban régtől fogva hívők közöl sokakkal egyőtt fogyasztották az őnnepi ételt. Ez volt a másodík páska-őnnep, melyet Jézus az apostolokkal Jeruzsálemben tartott meg.

147:2.4 (1648.6) Amikor Jézus és a tizenkettek elindultak Kapernaumba, János apostolai nem tértek vissza velők. Abner vezetése alatt Jeruzsálemben és a környező vidéken maradtak,

feltűnés nélkül munkálkodva az ország kiterjesztésén, mialatt Jézus és a tizenkettek visszatértek a munkához Galileában. Mind a huszonnégy apostol nem is volt többet együtt egészen a hetven vándor hitszónok kijelölését és kiküldését megelőző rövid időszak elkövetkezéséig. A két csoport azonban együttműködött, és a véleménykülönbségek ellenére a legjobb viszonyban volt egymással.

3. A Bethesda vizénél

147:3.1 (1649.1) A második jeruzsálemi szombat délutánján, amikor a Mester és az apostolok éppen a templomi istentiszteleten készültek részt venni, János így szólt Jézushoz, „Gyere velem, mutatok valamit.” János a jeruzsálemi kapuk egyikén át vezette el Jézust egy kisebb tóhoz, melyet Bethesdának neveztek. E tavacska körül egy öt fedett csarnok alkotta építmény állt, melyben a szenvedők egy nagyobb csoportja keresett gyógyulást. E kis tó egy hőforrás volt, melynek vörösés árnyalatú vize rendszertelen időközönként bugyborékolva tört fel a tó alatti sziklaüregekben felhalmozódott gáztól hajtva. A hévíz ezen ismétlődő időszakú felkavarodását sokan természetfeletti oknak tudták be, és népszerű volt az a hiedelem, hogy az ilyen felkavarodáskor a vízbe elsőként bemenő ember meggyógyul, legyen bármilyen betegsége is.

147:3.2 (1649.2) Az apostolok némileg nyugtalanok voltak a Jézus által tett megkötések miatt, és Jánost, a tizenkettek közül a legfiatalabbat különösen nyugtalanította a tilalom. Arra gondolva vitte el Jézust a kis tóhoz, hogy az összegyűlt szenvedők látványa a Mesterben olyan részvétet kelt majd, amely gyógyítási csoda művelésére ösztönzi, és ezáltal egész Jeruzsálem elképed és rövidesen megnyerhetővé válik az

országról szóló evangéliumban való hitre. János azt mondta Jézusnak: „Mester, nézd ezt a sok szenvedőt; nincs semmi, amit tehetnénk értük?” Jézus erre így felelt: „János, miért akarsz letéríteni a választott utamról? Miért akarsz folyton csodatétellel és a betegek gyógyításával helyettesíteni az örökkévaló igazság örömhírének terjesztését? Fiam, én nem teszem meg amit szeretnél, de hívd csak össze a betegeket és szenvedőket, hadd mondjak nekik bizakodást és örök vigaszt nyújtó szavakat.”

147:3.3 (1649.3) Az összegyűltekhöz beszélve Jézus azt mondta: „Itt sokan közületek azért betegek és szenvedők, mert sok éven át helytelen életet éltek. Némelyek az idő véletlen eseményeitől szenvednek, mások az elődeik hibáinak eredményeként, míg némelyetek az időleges lét tökéletlen körülményeinek hátrányait szenvedve küzd. De az Atyám azon dolgozik, és én is azon fogok dolgozni, hogy javuljon a földi helyzetetek, közelebbről pedig azért, hogy biztosítsuk az örök elismertségeteket. Egyikünk sem tehet sokat az élet nehézségeinek megváltoztatása érdekében, hacsak nem fedezzük fel azt, hogy a mennyei Atya is ezt akarja. Végül is mindannyiunknak az Örökkévaló akaratát kell megcselekednünk. Ha mind kigyógyulhatnátok a testi bajaitokból, akkor valóban ámulnátok, de még nagyobb dolog az, ha megtisztultok minden szellemi betegségetektől és kigyógyultok minden erkölcsi gyengeségetekből. Ti mind az Isten gyermekei vagytok; a mennyei Atya fiai vagytok. Az idő béklyói talán kínoznak benneteket, de az örökkévalóság Istene szeret titeket. És amikor eljön a megítéltetés ideje, ne féljete, nemcsak igazságban, hanem bőséges kegyelemben is részesültök. Bizony, bizony mondom nektek: Aki meghallgatja

az országról szóló örömhírt és hisz az Istennél való fiúi viszony tanában, annak örök élete van; az ilyen hívek már most átmennek a megítéltetésből és halálból a fénybe és életbe. Közeleg az óra, amikor még a sírban lévők is meghallják a feltámadás hangját.”

^{147:3.4 (1649.4)} Sokan azok közül, akik hallották őt, hittek az országról szóló evangéliumban. A szenvedők némelyike számára ez olyan ösztönzést jelentett és szellemileg olyannyira új erőre kaptak, hogy mindenfelé azt híresztelték, hogy a testi bajukból is kigyógyultak.

^{147:3.5 (1649.5)} Egy férfi, aki a szorongó lelkiállapota miatt már évek óta csüggedt volt és nagyon szenvedett, oly nagy örömet érzett Jézus szavaitól, hogy az ágyát felszedve hazament, noha éppen szombat napja volt. E szenvedő ember az évek során mindvégig arra várt, hogy valaki segítsen neki; a saját tehetetlensége érzésének oly mértékben volt áldozata, hogy egyszer sem fordult meg a fejében, hogy magán segítsen, pedig a felépüléséhez szükséges egyetlen megteendő dolog ez volt — hogy felszedje az ágyát és odébbálljon.

^{147:3.6 (1650.1)} Ezután Jézus azt mondta Jánosnak: „Menjünk innen, mielőtt a főpapok és az írástudók a nyakunkra jönnek és zokon veszik, hogy életmentő szavakat intéztünk a szenvedőkhöz.” Visszamentek a templomba, hogy csatlakozzanak a társaikhoz, és rövidesen mind elindultak, hogy az éjszakát Betániában töltsék. János azonban sohasem számolt be a többi apostolnak erről a látogatásról, melyet ő és Jézus ezen a szombat délutánon a Bethesda vizénél tett.

4. Az életmódszabály

147:4.1 (1650.2) Ugyanennek a szombati napnak a délutánján Betániában, miközben Jézus, a tizenkettek és a hívek egy csoportja a Lázár kertjében gyújtott tűz körül gyülekezett, Nátániel ezt a kérdést tette fel Jézusnak: „Mester, bár a régi életmódszabály igenlő jellegű változatát tanítottad nekünk, arra oktatta minket, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak, én nem teljesen értem, hogy miként tarthatjuk magunkat mindig e megkötéshez. Hadd szemléltessem az állításomat annak a buja embernek a példájával, aki gonoszul tekint a bűnben vele akarattal részes társára. Hogyan taníthatjuk, hogy ennek a rossz szándékú embernek úgy kell bánnia másokkal, ahogy szeretné, hogy vele bánjanak?”

147:4.2 (1650.3) Nátániel kérdését meghallva Jézus azonnal felállt és ujjal mutatva az apostolra, így szólt: „Nátániel, Nátániel! Miféle gondolkodásmód él a szívedben? Hát nem úgy fogadtad a tanításaimat, mint aki szellemtől született? Hát nem úgy hallod az igazságot, mint a bölcs, szellemi értelemmel bíró emberek? Amikor arra intettelek benneteket, hogy úgy bánjatok másokkal, ahogy szeretnétek, hogy veletek is bánjanak, akkor a magas eszményképekkel rendelkező emberekre gondoltam, nem pedig azokra, akik kísértést éreznek, hogy a tanításomat a rossz dolgok megtételére való bátorítás engedélyévé torzítsák.”

147:4.3 (1650.4) Amikor a Mester így szólt, Nátániel felállt és azt mondta: „De Mester, ne gondold, hogy én egyetérték a tanításod ilyen értelmezésével. Azért tettem fel a kérdést, mert gyanítottam, hogy sok ilyen ember esetleg rosszul értelmezi az intésedet, és reméltem, hogy e kérdésben további útmutatást

adsz nekünk.” Miután Nátániel leült, Jézus így folytatta: „Tudom jól, Nátániel, hogy ilyen rossz gondolatot az elméd nem pártol, de csalódott vagyok, hogy ti mind oly gyakran nem vagytok képesek tisztán szellemi értelmezést kapcsolni az én egyszerű tanításaimhoz, azon intelemhez, melyet emberi nyelven kellett kapnotok, úgy, miként az emberek beszélnek. Hadd tanítsam meg nektek ezen életmódszabály, a »bánjatok másokkal úgy, ahogy szeretnétek, hogy veletek bánjanak« intelem értelmezéséhez kapcsolódó jelentéstartalmak különböző szintjeit:

147:4.4 (1650.5) 1. A húsvér test szintje. Az ilyen tisztán önző és buja értelmezést jól példázza a kérdésedben rejlő vélekedés.

147:4.5 (1650.6) 2. Az érzések szintje. E sík egy szinttel feljebb van, mint a húsvér testé és arra utal, hogy a rokonszenv és a sajnálat javítja ezen életmódszabály értelmezését.

147:4.6 (1650.7) 3. Az elme szintje. Itt jut szerephez az értelmes elme és a józan tapasztalás. A jó ítélőképesség megköveteli, hogy az ember ezt az életmódszabályt az őszinte és nemes önbecsülésben megmutatkozó, legfelsőbb rendű eszményelvűséggel összhangban értelmezze.

147:4.7 (1651.1) 4. A testvéri szeretet szintje. Még feljebb található az ember társainak jóléte iránti önzetlen odaadás szintje. Az Isten atyaságának és az emberek ebből következő testvériségének tudatosulásából kinövő, teljes szívvel végzett társadalmi szolgálat felsőbb síkján ezen alapvető életmódszabály új, sokkal szebb értelmezése fedezhető fel.

147:4.8 (1651.2) 5. Az erkölcsi szint. Amikor az értelmezés igazi bölcséleti szintjeit elértek, amikor valóban ráláttok a dolgok helyességére és helytelenségére, amikor érzékelitek az emberi kapcsolatok tartamának örök voltát, akkor kezditek úgy látni az ilyen értelmezési kérdést, mint ahogy egy fennkölt, az eszményekért lelkesedő, bölcs és pártatlan harmadik személy látná és értelmezné azokban az élethelyzetekben, melyekben e parancsot a személyes nehézségeitek kezelése során érvényesíthetnétek.

147:4.9 (1651.3) 6. A szellemi szint. Utolsóként, de mindegyik közül a legértékesebbként, eljutunk a szellemi látásmód és a szellemi értelmezés szintjére, mely arra ösztönöz minket, hogy felismerjük ebben az életmódszabályban azt az isteni parancsot, hogy minden emberrel úgy kell bánni, ahogy vélekedésünk szerint az Isten bánná velük. Ez az emberi kapcsolatok világegyetemi eszményképe. Ez a ti hozzáállásotok minden olyan kihívás vonatkozásában, amikor a legfelsőbb rendű vágyatok az, hogy mindig megcselekedjétek az Atya akaratát. Ezért én azt szeretném, hogy minden emberrel úgy bánjatok, ahogy szerintetek én is bánnék velük hasonló körülmények között.”

147:4.10 (1651.4) Mindeddig Jézus semmi olyat nem mondott az apostoloknak, ami jobban megdöbbenetette volna őket. A Mester visszavonulása után még sokáig folytatták a szavainak értelmezéséről szóló vitát. Bár Nátániel csak lassan tudott megszabadulni attól a feltevéstől, hogy Jézus félreértette a kérdése lényegét, a többiek igencsak hálások voltak azért, hogy a bölcselői beállítottságú apostoltársuknak volt bátorsága ilyen elgondolkoztató kérdést feltenni.

5. A farizeus Simon meglátogatása

^{147:5.1 (1651.5)} Bár Simon nem volt tagja a zsidó Szanhedrinnek, azért a befolyásos jeruzsálemi farizeusok közé tartozott. Nem volt elkötelezett hívő, és annak ellenére, hogy ezért talán komoly bírálat érhetne volna, mégis meg merte hívni Jézust és személyes kísérőit, Pétert, Jakabot és Jánost az otthonába a tiszteletükre rendezett estebédre. Simon már régóta figyelte a Mestert és nagy hatással voltak rá a tanításai, de még inkább a személyisége.

^{147:5.2 (1651.6)} A jómódú farizeusok bevett szokása volt a könyöradomány-osztás, és nem óvakodtak az emberbaráti voltuk nyilvánosságra hozásától. Néha még kürtöt is megfúvattak annak jelzéséül, hogy valamely szegényeknek jótékony adományokat akarnak adni. E farizeusoknak szokásuk volt, hogy amikor megkülönböztetett vendégeknek fogadást adtak, nyitva hagyták a ház ajtóit, s így akár az utcai koldusok is bejöhettek és a szoba fala mellett, az estebédelők kerevetei mögött állva várakozhattak, hogy ételmaradékokhoz jussanak, melyeket a fogadáson résztvevők löktek oda nekik.

^{147:5.3 (1651.7)} Simon házában ez alkalommal az utcáról betértek között ott volt egy kétes hírű nő is, aki nem sokkal korábban vált az országról szóló jó hír üzenetében hívővé. E nőt jól ismerték egész Jeruzsálemben, mint az egyik olyan, úgymond fényűző nyilvánosháznak a vezetőjét, mely a nem-zsidók templomi udvarának közvetlen közelében állt. Jézus tanításainak elfogadásával egyidejűleg bezárta a bűnös üzlethelyiségét és rábírta a vele társult nők többségét, hogy fogadják el az evangéliumot és változtassanak az életmódjukon; ettől függetlenül még mindig erős utálatnak

örvendett a farizeusok körében és arra kényszerítették, hogy a haját leengedve hordja — ez a szajhaság ismertetőjele volt. Ez a meg nem nevezett nő magával hozott egy nagy palack illatosított vizet és Jézus mögött állva, ahogy Jézus az estebédnél a heverőn elhelyezkedett, elkezdte azzal megnedvesíteni Jézus lábait, melyeket a hála könnyei is nedvesítettek, majd pedig a könnycseppeket a hajával törölte le róluk. Amikor Jézus lábának megnedvesítésével végzett, tovább sírt és csókolta Jézus lábát.

147:5.4 (1652.1) Mindezt látva Simon azt mondta magának: „Ez az ember, ha próféta lenne, észrevette volna, hogy kicsoda és miféle nő is ez, aki megérinti; hogy az egy megrögzött bűnös.” Jézus tudván, hogy mi zajlik Simon elméjében, a hangját felemelve azt mondta: „Simon, valamit szeretnék elmesélni neked.” Simon azt felelte, „Tanító, mondd hát.” Erre Jézus azt mondta: „Egy bizonyos gazdag pénzkölcsönzőnek volt két adósa. Az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel aztán egyikük sem tudott fizetni, mindkettejüknek elengedte a tartozását. Simon, szerinted melyikük szerette jobban őt?” Simon azt válaszolta, „Hát, gondolom, akinek a többet engedte el.” Jézus azt mondta, „Helyesen ítélted meg a dolgot,” és a nőre mutatva így folytatta: „Simon, nézd meg jól ezt az asszonyt. Én meghívott vendégként léptem a házába, mégsem adott vizet a lábamat megmosnom. E hálás nő a könnyeivel mosta meg a lábamat és a hajával törölte meg. Te nem adott nekem baráti üdvözlés gyanánt csókot, de ez a nő, amióta csak bejött, nem hagy fel a lábam csókolásával. Te nem mostad meg a fejem olajjal, de ő megmosta a lábamat értékes vizekkel. Mit jelent mindez? Egyszerűen csak azt, hogy az ő sok bűne meg van bocsátva, és

ez vezette őt arra, hogy ennyire szeressen. De azok, akik csak kevés megbocsátásban részesültek, azok csak kevésé szeretnek.” Hátrafordult a nőhöz, kézen fogta és felsegítve őt így szólt: „Te valóban megbántad a bűneidet, és azok meg vannak bocsátva. Ne bátorítson el a társaid meggondolatlan és rideg viselkedése; a mennyország örömében és szabadságában élj tovább.”

147:5.5 (1651.9) Meghallván e szavait Simon és barátai, akik az estebéden részt vettek, még inkább meglepődtek, és maguk között sugdolózni kezdtek, „Ki ez az ember, hogy veszi a bátorságot és megbocsátja a bűnöket?” Amikor Jézus hallotta, hogy így sugdolóznak, odafordult a nőhöz és elküldte e szavakkal, „Asszony, menj békével; a hited megmentett.”

147:5.6 (1651.10) Ahogy Jézus a barátaival távozni készült, odalépett Simonhoz és így szólt: „Ismerem a szívedet, Simon, hogy miként vergődsz hit és kétségek között, hogy a félelem mennyire megzavar és az önhittség mennyi gondot okoz neked; de imádkozom érted, azért, hogy engedj a fénynek és az életállomásodon oly nagy elmebeli és szellemi átalakulást tapasztalj meg, amely összevethető azokkal az óriási változásokkal, melyeket az országról szóló örömhír már véghez vitt a hívatlan és nem szívesen látott vendéged szívében. Kijelentem mindegyikőtöknek, hogy az Atya kinyitotta a mennyország minden kapuját mindazok előtt, akiknek van hite a belépéshez, és sem ember, sem emberek csoportja nem képes ezeket a kapukat bezárni még a legszerényebb lélek vagy a föld leghírhedtebbnek képzelt bűnöse előtt sem, ha az ilyen őszintén törekszik a bejutásra.” Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal búcsút vett a házigazdától

és elindult, hogy csatlakozzon a többi apostolhoz a Getszemáni kertben lévő táborban.

147:5.7 (1653.1) Ugyanazon az estén mondta el Jézus az apostoloknak az Istennel való kapcsolat viszonylagos értékéről és a Paradicsom felé tartó örök felemelkedésben megmutatkozó fejlődésről szóló, emlékezetesként sokáig megmaradó beszédét. Jézus azt mondta: „Gyermekeim, ha létezik igaz és élő kapcsolat a gyermek és az Atya között, akkor a gyermek biztosan folyamatosan fejlődik az Atya eszményképei irányában. Igaz, hogy a gyermek eleinte talán lassú előrehaladást mutat, de a fejlődés nem kevésbé bizonyos. Nem a haladásotok gyorsasága a fontos, hanem inkább annak bizonyos volta. A tényleges teljesítményetek nem olyan fontos, mint az a tény, hogy a fejlődésetek iránya az Isten felé mutat. Amivé váltok, az napról napra végtelenül nagyobb fontossággal bír, mint az, hogy mik vagytok ma.

147:5.8 (1653.2) Ez az átalakult asszony, akit némelyötök Simon házában látott ma, e pillanatban olyan szinten él, mely sokkal alatta van annak, amelyen Simon és az ő jó szándékú társai élnek; de míg ezek a farizeusok az értelmetlen szertartásos istentiszteletek csalóka körein való járásban az igaz előbbre jutás látszatát keltve csak toporognak, addig ez a nő már megfontoltan, komolyan elindult az Isten hosszú és mozgalmas felkutatására, és az ő menny felé vezető útját nem torlaszolja el szellemi gög és erkölcsi önelégültség. Az asszony, emberi szempontból, sokkal távolabb van Istentől, mint Simon, az ő lelke azonban fokozatos mozgásban van; ő egy örökkévaló cél felé vezető úton jár. E nőben hatalmas szellemi lehetőségek vannak a jövőt illetően. Némelyikötök talán nem áll magasan a

lélek és a szellem tényleges szintjein, de naponta léptek előre a hiten keresztül feltárult élő úton az Isten felé. Mindegyikőtkben óriási lehetőségek vannak a jövőre nézve. Sokkal jobb egy kis, de élő és gyarapodó hittel rendelkezni, mint nagy értelemmel bírni, melyben a világi bölcsesség és a szellemi hitetlenség halott tartalmai vannak.”

147:5.9 (1653.3) Jézus azonban komolyan óvta apostolait az Isten ama gyermekének dőreségétől, aki az Atya szeretetére épít. Kijelentette, hogy a mennyei Atya nem valamiféle hanyag, nemtörődöm vagy ostobán elnéző szülő, aki mindig kész elnézni a bűnt és megbocsátani a meggondolatlanságot. Arra intette a hallgatóit, hogy ne helytelenül értelmezzék az apáról és a fiúról szóló szemléltetéseit és ne olyannak állítsák be a dolgot, hogy az Isten olyan, mint a túlzottan engedelkeny és botor szülők, akik összeesküsznek a föld bolondjával annak érdekében, hogy a meggondolatlan gyermekeik helytelen erkölcsi cselekedeteit elfogadják, és akik ezáltal biztosan és közvetlenül hozzájárulnak a saját utódaik eltévelyedéséhez és korai erkölcsi zülléséhez. Jézus azt mondta: „Az én Atyám nem bocsátja meg elnézően a gyermekei ama tetteit és szokásait, melyek önpusztítóak és öngyilkosak minden erkölcsi gyarapodásra és szellemi haladásra nézve. Az ilyen bűnös szokásokra utálattal tekint az Isten.”

147:5.10 (1653.4) Jézus sok egyéb, félig magánjellegű találkozón és fogadáson vett részt a jeruzsálemi felsőbb és alsóbb néprétegekbe tartozók, a gazdagok és a szegények meghívására, mielőtt ő és az apostolai elindultak volna Kapernaumba. És valóban sokan kezdtek hinni az ország evangéliumában és keresztkedtek meg később Abner és a

társai által, akik hátramaradtak, hogy az ország ügyét Jeruzsálemben és környékén szolgálják.

6. Visszatérés Kapernaumba

^{147:6.1 (1653.5)} Április utolsó hetében Jézus és a tizenkettek elindultak a Jeruzsálem közelében lévő betániai szálláshelyükről és megkezdték a Kapernaumba vezető hazautat Jerikó és a Jordán irányában.

^{147:6.2 (1654.1)} A zsidók főpapjai és vallási vezetői számos titkos megbeszélést tartottak abból a célból, hogy eldöntsék, mit is kezdjenek Jézussal. Mind egyetértettek abban, hogy tenniük kell valamit annak érdekében, hogy véget vessenek a tanításának, de a módszerben nem tudtak megállapodni. Eleinte abban reménykedtek, hogy a polgári hatóságok majd megszabadulnak tőle, ahogy Heródes is végzett Jánossal, de észre kellett venniük, hogy Jézus úgy végzi a dolgát, hogy a római tisztviselőket nem izgatja a tanítása. Ennek megfelelően aztán az egyik ülésen, melyet egy nappal Jézus Kapernaumba való elindulása előtt tartottak, úgy határoztak, hogy Jézust vallási vád alapján kell lefogatni és a Szanhedrin elé állítani. Ezért egy bizottságot állítottak fel hat titkos kéméből, hogy kövesse Jézust, figyelje a szavait és a cselekedeteit, és amint elég bizonyítékot talált a törvénszegésére és istenkáromlására, térjen vissza a jelentéssel Jeruzsálembe. E hat zsidó Jerikóban érte utol az apostoli társaságot, mely ekkor harminc főt tett ki és azt tettetve, hogy tanítványokká akarnak válni, csatlakoztak Jézus követőiből álló családjához, és a csoporttal maradtak egészen a második galileai tanhirdető vándorút kezdetéig; amikor is hármójuk visszatért Jeruzsálembe, hogy jelentést tegyen a főpapoknak és a Szanhedrinnek.

147:6.3 (1654.2) Péter a Jordánon lévő átkelőnél szónokolt az összegyűlt sokaságnak, és a következő nap reggelén elindultak Amathusz irányába a folyó mentén felfelé. Egyenesen Kapernaumba akartak menni, de olyan nagy tömeg gyűlt itt össze, hogy három napig még maradtak, hirdették a tant, tanítottak és kereszteltek. Egészen szombat kora reggelig nem is indultak el hazafelé, mely szombat május első napja volt. A jeruzsálemi kémek biztosak voltak abban, hogy most végre sikerül az első vádat megtalálniuk Jézus ellen — a szombat törvényének megszegését — mert úgy gondolták, hogy Jézus szombat napján akarja megkezdeni az utazást. De csalódniuk kellett, mert épp indulás előtt Jézus magához hívatta Andrást és mindannyiuk előtt azt az utasítást adta neki, hogy csak kevesebb mint ezer méter távolságot tegyenek meg, ami a zsidó szombaton engedélyezett úthossz volt.

147:6.4 (1654.3) A kémeknek azonban nem kellett sokáig várniuk az alkalomra, hogy megvádolhassák Jézust és a társait a szombat törvényének megszegésével. Ahogy a társaság a keskeny úton haladt, a hullámozó búzamező, melyben a termés épp akkor érett, az út egyik oldalán nagyon közel esett hozzájuk, és az apostolok némelyike az éhsége csillapítására leszedte az érett szemeket és megette azokat. Az utazóknak szokásuk volt venni a gabonából, ahogy az úton haladtak, és ezért az ilyen viselkedésről nem gondolkodtak úgy, mint elítélendő dologról. A kémek azonban ezt mint ürügyet hozták fel a Jézus elleni támadáshoz. Amikor észrevették, hogy András a markában szétmorzsolja a gabonát, odamentek hozzá és azt mondták: „Hát nem tudod, hogy tilos leszedni és szétmorzsolni a gabonát a szombat napján?” Mire András így válaszolt: „De éhesek vagyunk és csakis a szükségleteink szerinti mennyiséget

morzsoljuk ki; és mióta lett bűnös dolog gabonát enni szombaton?” A farizeusok azonban ezt válaszolták: „Az evéssel semmi baj nincs, viszont megszeged a törvényt azzal, hogy leszeded és szétmorzsolod a gabonát a markodban; a Mestered biztosan nem helyeselné az efféle cselekedeteket.” Erre András azt mondta: „De ha nem helytelen dolog megenni a gabonát, akkor annak a markunkban való elmorzsolása aligha több munka, mint elrágni a gabonát, melyet megengedtek; mi célból firtatjátok e jelentéktelen dolgokat?” Amikor András tudtukra adta, hogy ők szőrszálhasogatók, azok méltatlankodni kezdtek és visszasiettek oda, ahol Jézus éppen járt, Mátéval beszélgetve, és e szavakkal tiltakoztak nála: „Nézd meg, Mester, az apostolaid olyat tesznek, ami tilos a szombat napján; leszedik, elmorzsolják és megeszik a gabonát. Biztosak vagyunk abban, hogy megparancsolod nekik, hogy fejezzék ezt be.” Ekkor Jézus azt mondta a vádlóknak: „Ti valóban buzgón ügyeltetek a törvényre, és jól is teszitek, hogy emlékeztettek a szombat szentségének megőrzésére; de sohasem olvastátok az Írásban, hogy egy napon, amikor Dávid éhes volt, ő és azok, akik vele voltak, beléptek az Isten házába és megették a felajánlott kenyeret, mely a papok kivételével senkinek nem volt megengedve? Dávid azoknak is adott a kenyérből, akik vele voltak. Nem olvastátok a törvényünkben, hogy megengedett dolog számos szükségeset cselekedni szombaton? Azt akarjátok, hogy a nap vége előtt ne lássalak benneteket, amint elfogyasztjátok azt, amit a mai napi szükségleteitekre magatokkal hoztatok? Jóemberek, jól teszitek, hogy buzgalommal veszitek a szombatot, de jobban tennétek, ha a társaitok egészségére és jólétére ügyelnétek. Kijelentem, hogy a szombat van az emberért, nem az ember a szombatért. Ha ti

azért vagytok itt, hogy figyeljétek a szavaimat, akkor én nyíltan is kijelentem, hogy az Ember Fia ura a szombatnak is.”

147:6.5 (1655.1) A farizeusok megdöbbentek és zavarba jöttek az éleslátást és bölcsességet tükröző szavain. A nap hátralévő részében félrevonultak és nem mertek feltenni több kérdést.

147:6.6 (1655.2) Jézusnak a zsidó hagyományokkal és a szolgai szertartásokkal való szembenállása mindig igenlő jellegű volt. Ez abban állt, amit tett és abban, amit megerősített. A Mester kevés időt töltött nemleges jellegű elítélésekkel. Azt tanította, hogy az Istent ismerők anélkül élvezhetik az élet szabadságát, hogy bűnös szabadosságokkal kellene félrevezetniük magukat. Jézus azt mondta az apostoloknak: „Emberek, ha a fény megvilágosított benneteket és valóban tudjátok, hogy mit cselekedtek, akkor áldottak vagytok; de ha nem ismeritek az isteni utat, akkor szerencsétlenek vagytok és már meg is szegtétek a törvényt.”

7. Újra Kapernaumban

147:7.1 (1655.3) Május 3-án hétfőn, nagyjából dél körül történt, hogy Jézus és a tizenkettek Tariceából hajón átjöttek Betszaidába. Azért utaztak hajóval, hogy elkerüljék az őket követőket. De a következő napon a többiek, beleértve a Jeruzsálemből érkezett hivatalos kémeket is, újra megtalálták Jézust.

147:7.2 (1655.4) Kedd este Jézus a szokásos kérdések és válaszok óráját tartotta, amikor a hat kém vezetője azt mondta neki: „Ma beszélgettem János egyik tanítványával, aki a tanításban segédkezik itt, és nem tudtuk megérteni, hogy miért nem rendeled el soha a tanítványaidnak, hogy úgy böjtöljenek és

imádkozzanak, ahogy mi farizeusok böjtölünk és ahogy János is meghagyta a követőinek.” Jézus, János egyik kijelentésére utalva, így válaszolt a kérdezőnek: „Böjtölhet a násznép, míg vele a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nemigen böjtölhetnek. De eljön az idő, amikor kiragadják körükből a vőlegényt, és azokban az időkben a násznép kétségkívül majd böjtöl és imádkozik. A fény gyermekei számára az imádkozás természetes dolog, a böjtölés azonban nem képezi részét a mennyországról szóló örömhírnék. Emlékezzetek csak, hogy a bölcs szabó nem varr régi ruhára új, be nem avatott szövetből foltot, nehogy a nedves folt összemenjen és a szakadás még nagyobb legyen. Senki sem tölti az új bort régi börtömlőkbe, nehogy az új bor szétvesse a tömlőt, és a bor is, a tömlő is tönkremenjen. A bölcs ember új bort új borostömlőbe tölt. Ezért a tanítványaim bölcsességet mutatnak annyiban, hogy nem emelik be a régi rend túl sok elemét az országról szóló örömhír új tanításába. Ti, akik elveszítettétek a tanítótokat, egy ideig igazoltan böjtöltök. A böjtölés helyénvaló része a mózesi törvénynek, az eljövendő országban azonban az Isten fiai szabadságot élveznek a félelemtől és örömet az isteni szellemben.” Amint e szavakat meghallották, János tanítványai vigaszra találtak, míg maguk a farizeusok annál jobban összezavarodtak.

147:7.3 (1656.1) Ezután a Mester folytatta, figyelmeztette a hallgatóságát, hogy ne gondolják, hogy minden régi tanítást teljes mértékben le kell cserélni új tantételekre. Jézus azt mondta: „Ami régi és egyúttal igaz, annak meg kell maradnia. Hasonlóképpen, ami új, de hamis, azt el kell vetni. De azt, ami új és igaz is, azt hittel és bátran el kell fogadni. Emlékezzetek, hogy meg van írva: »Ne hagyj cserben egy régi barátot, mert az

új nem hasonlítható hozzá. Mint az új bor, olyan az új barát is; amikor óborrá válik, akkor telik benne nagy örömd.«”

8. A szellemi jószág ünnepe

^{147:8.1 (1656.2)} Azon az éjszakán, jóval azután, hogy a rendes hallgatóság már nyugovóra tért, Jézus folytatta a tanítványai tanítását. E különórát az Ésaiás prófétától vett idézettel kezdte:

^{147:8.2 (1656.3)} „»Miért böjtöltetek? Mi okból van az, hogy szenvedést okoztok a lelketeknek, hogy folyton örömet kerestek a sanyargatásban és örömet leltek az igazságtalanságban? Nézzétek, ti a vádaskodás és civakodás érdekében böjtöltök és hogy a gonoszság öklével sújtsatok le. De így ne böjtöljete, mert az nem szerez nektek meghallgatást a magasságban.

^{147:8.3 (1656.4)} Talán ilyen az a böjt, melyet választottam — sanyargatja az ember a lelkét az ilyen napon? Hajtsa le a fejét, mint a káka, és terítsen zsákot meg hamut maga alá? Ezt nevezitek ti böjtnek és olyan napnak, amely elfogadhatónak tűnik az Úr számára? Nem ez az a böjt, melyet választanom kell: megoldani a gonoszság kötelékeit, kibogozni a nehéz terhek csomóit, szabadon bocsátani az elnyomottakat és összetörni minden igát? Nem megtörnöm kell a kenyeremet az éhezőnek és befogadnom a hajléktalant és a szegényt a házámba? És amikor mezíteleneket látok, felöltöztetem őket.

^{147:8.4 (1656.5)} Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan beheged. Előtted halad majd igazságosságod, míg az Úr dicsősége lesz a hátvéded. Akkor, ha szólítod, az Úr válaszol; könyörgőn szólsz, és ő azt mondja

— Itt vagyok. Mindezt megteszi, ha tartózkodtok a sanyargatástól, megbélyegzéstől és hiúságtól. Az Atya azt kívánja inkább, hogy a szíved megmozduljon az éhezőért, és hogy segédkezz a szenvedő lelkek számára; akkor felragyog a sötétségben a világosságod, és még a homályod is déli verőfényre változik. Ekkor majd az Úr vezérel szüntelen, megelégti a lelket és feltölti erődet. Olyan leszel, mint az öntözött kert, mint a forrás, melynek vize nem apad el soha. Akik pedig e dolgokat megteszik, helyreállítják a letűnt dicsőségeket; feltámasztják sok nemzedék alapjait; a leromlott falak újjáépítőinek fogják őket hívni, a biztonságos ösvények megújítóinak, hogy ott lakhassanak.«”

^{147:8.5 (1656.6)} Ezután Jézus késő éjszakáig ismertette az apostolok előtt az igazságot, miszerint a hitük biztosítja a helyüket a jelen és a jövő országában, nem pedig a lelkük sanyargatása vagy a test böjtölése. Arra intette az apostolait, hogy legalább a régi próféta eszméi szerint éljenek és kifejezte azon reményét, hogy fejlődésben messze meghaladják majd Ésaiás és a régi próféták eszményképeit. Azon az éjszakán az utolsó szavai ezek voltak: „Gyarapodjatok a kegyelemben azon élő hit által, mely abból a tényből táplálkozik, hogy az Isten fiai vagytok s amely egyúttal elismeri, hogy minden ember testvér.”

^{147:8.6 (1656.7)} Éjjel két óra is elmúlt már, amikor Jézus abbahagyta a beszédet és mindenki a nyughelyére tért.

148. írás

A vándor hitszónokok tanítása Betszaidában

^{148:0.1 (1657.1)} JÉZUS és az apostoli társaság a Kr.u. 28. év május 3-tól október 3-ig Zebedeus otthonában lakott Betszaidában. A

száraz évszak ezen öt hónapja alatt egy nagy táborban tartottak fenn a paron, a Zebedeus-féle lakhely közelében, melyet jelentős mértékben kibővítettek, hogy befogadhassa Jézus egyre gyarapodó családját. E parti táborban, melyet az igazságkeresők, a gyógyulásra vágyók és a kíváncsiskodók folyton változó sokasága töltött meg, a jelenlévők száma ötszáz és ezeröt száz között változott. E sátorváros Zebedeus Dávid általános felügyelete alatt állt, akinek ebben az Alfeus ikrek segítettek. A tábor mintául szolgált a rendezettség és az egészségtan, valamint az általános igazgatás terén. A különféle betegeket elkülönítették és egy hívő orvos, egy bizonyos Elman nevezetű szíriai felügyelete alá helyezték.

^{148:0.2 (1657.2)} Ebben az időszakban az apostolok hetente legalább egy napot halászáttal töltöttek, a fogást eladták Dávidnak, hogy elláthassa a parti táborban. Az így összegyűlt pénzt a közös pénztárukba tették. A tizenketten engedélyt kaptak, hogy minden hónapban egy hetet a családjukkal vagy a barátaikkal töltsenek.

^{148:0.3 (1657.3)} Mialatt András továbbra is az apostoli tevékenységek általános vezetésével volt megbízva, addig Péter a vándor hitszónokok tanodája vezetésének teljes felelősségét viselte. Minden apostol részt vett a vándor hitszónokok csoportjainak tanításában minden délelőtt, és mind a tanítók, mind a tanulók délutánonként az embereket oktatták. Az esti étkezést követően, egy héten öt alkalommal, az apostolok kérdezőórákat tartottak az örömhír új hirdetői számára. Hetente egyszer Jézus vezette a kérdezőórát, megválaszolta a korábbi órákon le nem zárt kérdéseket.

148:0.4 (1657.4) Az öt hónap alatt több ezren fordultak meg a táborban. Gyakori vendégek voltak az érdeklődők a római birodalom minden részéből és az Eufrátesztől keletre eső területekről. Ez volt a Mester tanításának leghosszabb megállapodott és jól szervezett időszaka. Jézus saját családja az idejének legnagyobb részét Názáretben és Kánában töltötte.

148:0.5 (1657.5) A tábort nem olyan közös érdeklődésűek közösségeként vezették, mint amilyen az apostoli család is volt. Zebedeus Dávid úgy irányította ezt a nagy sátorvárost, hogy az önfenntartó vállalkozássá lett, arról nem is beszélve, hogy senkit nem küldtek el soha. Ez az állandóan változó tábor nélkülözhetetlen körülménye volt Péter vándor hitszónoki felkészítő tanodájának.

1. A próféták új tanodája

148:1.1 (1657.6) Péter, Jakab és András alkotta azt a bizottságot, melyet Jézus azzal a feladattal bízott meg, hogy döntsön a vándor hitszónokok tanodájába való felvételi jelentkezésekről. A próféták ezen új tanodájának hallgatói között a római világ és a kelet, egészen Indiáig, minden emberfajtája és nemzetisége képviseltette magát. Ezt a tanintézetet a tanulás és a cselekvés tanterve szerint vezették. Amit a hallgatók megtanultak délelőtt, azt délután a parton összegyűlt sokaságnak tanították. Estebéd után kötetlen formában megvitatták mind a délelőtt tanultakat, mind a délután tanítottakat.

148:1.2 (1658.1) Minden egyes apostoli tanító az országról szóló evangélium vonatkozásában a saját nézetét tanította. Nem törekedtek arra, hogy hasonlóan tanítsanak; nem alakítottak ki szabványosított vagy elmerevített istentani alaptételeket. Bár

mind ugyanazt az igazságot tanították, minden egyes apostol a jézusi tanításnak a maga személyes értelmezését mutatta be. Jézus támogatta az ország dolgaiban való személyes tapasztalás sokszínű bemutatását, s a hetente megtartott kérdezőórákon folyamatosan összehangolta és szervezte az evangéliumra vonatkozó számos, eltérő nézetet. Függetlenül a tanítási kérdésekben meglévő nagyfokú személyes szabadságtól, leginkább Simon Péter befolyásolta a vándor hitszónokok tanodájának istentanát. Péter után Zebedeus Jakab gyakorolta a legnagyobb személyes hatást.

^{148:1.3 (1658.2)} A parton eltöltött öt hónap alatt a száznál is több vándor hitszónok alkotta azt az alapot, melyből (Abner és János apostolai kivételével) a későbbi hetven evangéliumi tanítót és tanhirdetőt kiválasztották. A vándor hitszónokok tanodájában nem volt minden olyan mértékben közös, mint a tizenketeknél.

^{148:1.4 (1658.3)} Ezek a vándor hitszónokok, bár tanították és hirdették az evangéliumot, nem keresztelték a híveket addig, míg később Jézus fel nem avatta és ki nem nevezte őket az ország hetven hírnökének. A naplementekor e helyen nagy számban meggyógyítottak közül csupán heten kerültek be a vándor hitszónoki tanulók közé. A kapernaumi nemesember fia egyike volt a Péter tanodájában evangéliumi szolgálatra felkészítetteknek.

2. A betszaidai kórház

^{148:2.1 (1658.4)} A parti táborral összefüggésben Elman, a szíriai orvos egy huszonöt fiatal nőből és férfiből álló testület segítségével olyasmit szervezett és vezetett négy hónapon át, amit az ország első kórházának lehetne nevezni. E kórházban,

mely a fő sátorvárostól nem messze, déli irányban helyezkedett el, a betegeket minden ismert anyagi gyógymóddal, valamint az ima és a hitbéli megerősítés szellemi gyakorlataival kezelték. Jézus hetente nem kevesebb mint három alkalommal meglátogatta a táborbeli betegeket és minden egyes szenvedővel személyes kapcsolatot létesített. Amennyire tudjuk, semmiféle úgynevezett természetfeletti gyógyulási csoda nem történt azon ezer szenvedő és gyöngélkedő ember körében, akik a kórházból jobb állapotban vagy gyógyultan távoztak. Ezeknek a segítségben részesített egyéneknek a döntő többsége azonban folyton azt hirdette, hogy Jézus gyógyította meg őket.

148:2.2 (1658.5) Az Elman betegek számára teljesített segédkezése kapcsán Jézus által végzett gyógyítások közül sok talán hasonlít a csodatételekhez, de mi azt a tájékoztatást kaptuk, hogy ők csak olyan elmebéli és szellemi átalakuláson mentek keresztül, mint amelyet azok a nyitott, hit vezette személyek is megtapasztalnak, akik egy erős, igenlő felfogású és jótevő személyiség közvetlen, ösztönző hatása alatt állnak, akinek a segédkezése elűzi a félelmet és megszünteti a szorongást.

148:2.3 (1658.6) Elman és a társai megpróbálták megtanítani az igazságot a „rossz szellemektől való megszállást” illetően ezeknek a betegeknél, de csak kevés sikert értek el. Csaknem általános volt az a vélekedés, hogy a szenvedő ember elméjében vagy testében lakozó úgynevezett tisztátalan szellem testi betegséget és elmezavart okozhat.

148:2.4 (1659.1) A betegekkel és a szenvedőkkel való minden kapcsolatában, amikor a betegség gyógy módja vagy a betegség ismeretlen okának feltárása került szóba, Jézus nem hagyta

figyelman kívül paradicsomi fivérének, Immanuelnek az intelmeit, melyeket fivére azelőtt adott, mielőtt ő megkezdte volna az urantiai megtestesülési kalandot. Ettől függetlenül a betegeknek segédkezők sok hasznosat tanultak abból, hogy Jézus miként erősíti meg a betegek és a szenvedők hitét és reményét.

148:2.5 (1659.2) A tábor röviddel azt megelőzően oszlott fel, hogy a meghűléses és lázas megbetegedések felerősödésével járó időszak elközelgett.

3. Az Atya ügye

148:3.1 (1659.3) Jézus ebben az időszakban alig tizenkét alkalommal tartott nyilvános istentiszteletet a táborban és csak egyszer beszélt a kapernaumi zsinagógában, mégpedig az elindulásuk előtti második szombaton, mielőtt az újonnan felkészített vándor hitszónokokkal megkezdtek volna a második tanhirdető vándorútjukat Galileában.

148:3.2 (1659.4) A megkeresztelése óta nem volt a Mester olyan sokat egyedül, mint a vándor hitszónokok betszaidai táborbeli felkészítésének időszakában. Amikor csak az apostolok valamelyike megkockáztatta, hogy megkérdezi Jézust arról, hogy miért marad távol oly sokat tőlük, ő mindegyre azt válaszolta, hogy „az Atya ügyében” jár.

148:3.3 (1659.5) E távolléti időszakokra Jézust csupán két apostol kísérte el. Pétert, Jakabot és Jánost átmenetileg felmentette az ő személyes társaiként végzendő feladataik alól, hogy ők is részt vehessenek az új vándor hitszónok jelöltek felkészítésének munkájában, akiknek száma meghaladta a

százat. Amikor a Mester a hegyekbe akart menni az Atya ügyében, akkor kíséretül az éppen szabad apostolok közül kettőt hívott el. Így mind a tizenkét apostol lehetőséget kapott arra, hogy szoros közösségbe és bensőséges kapcsolatba kerüljön Jézussal.

148:3.4 (1659.6) E beszámoló céljára nem nyilatkoztatott ki, de mi arra következtetünk, hogy a Mester a hegyekben eltöltött sok magányos időszakban közvetlen, irányítási kapcsolatot létesített a világegyetemi ügyekért felelős több, magasabb rangú igazgatójával. A megkeresztelése óta a világegyetemünk megtestesült Ura egyre inkább és tudatosabban tevékeny lett a világegyetemi igazgatás bizonyos területeinek vezetésében. Mi mindig is úgy gondoltuk, hogy valamilyen, a közvetlen társai előtt ki nem nyilatkoztatott módon a földi dolgokban való visszafogott részvétel hetei alatt Jézus azon magas szellemértelmek irányításával volt elfoglalva, akik egy hatalmas világegyetem vezetésével vannak megbízva, és hogy az emberi Jézus az ilyen tevékenységeinek megjelölésére választotta a maga részéről azt, hogy „az Atyja ügyében” jár.

148:3.5 (1659.7) Sokszor, amikor Jézus órákra egyedül volt, a közelében tartózkodó két apostola megfigyelhette a vonásai gyors és sokféle változását, bár egyetlen szót sem hallottak tőle. Nem észlelték azon mennyei lények látható megnyilvánulásait sem, akik a Mesterükkel kapcsolatban lehettek, például néhány olyanét, akiket viszont egy későbbi alkalommal megláthattak.

4. A rossz, a bűn és a gonoszság

148:4.1 (1659.8) Jézusnak szokása lett hetente két alkalommal Zebedeus kertjének egy bizonyos elzárt és védett szegletében

külön elbeszélgetni a vele szólni akarókkal. Az egyik ilyen magánjellegű esti beszélgetés alkalmával Tamás e kérdést tette fel a Mesternek: „Miért kell az embereknek szellemtől születniük annak érdekében, hogy beléphessenek az országba? Azért szükséges az újjászületés, hogy elkerüljék a rossz befolyását? Mester, mi a rossz?” E kérdéseket meghallván Jézus azt mondta Tamásnak:

148:4.2 (1660.1) „Ne ess abba a hibába, hogy összekevered a rossz sajátságot a rossz személlyel, pontosabban a gonosszal. Akit te a rossznak nevezel nem más, mint az Atyám és az ő hű Fiainak uralma ellen tudatosan és szándékosan fellázadt önimádó fiú, egy főintéző. De én már legyőztem e bűnös lázadókat. Légy tisztában az Atyához és az ő világegyeteméhez való viszonyulás különféle viselkedésmódjaival. Soha ne feledkezz meg az Atya akaratával összefüggő törvényekről:

148:4.3 (1660.2) A rossz az isteni törvénynek, az Atya akaratának nem tudatos vagy nem szándékos megszegése. A rossz egyúttal annak mértéke, hogy valaki mennyire tökéletlenül engedelmeskedik az Atya akaratának.

148:4.4 (1660.3) A bűn az isteni törvénynek, az Atya akaratának tudatos, szándékos és megfontolt megszegése. A bűn annak mértéke, hogy valaki mennyire nem hajlandó elfogadni az isteni vezetést és a szellemi irányítást.

148:4.5 (1660.4) A gonoszság az isteni törvénynek, az Atya akaratának eltökélt, céltudatos és következetes megszegése. A gonoszság annak mértéke, hogy valaki folyamatosan elutasítja az Atyának a személyiség továbbélésére vonatkozó szeretetteljes tervét és a Fiak irgalmas segédkezését az üdvözülésben.

148:4.6 (1660.5) A szellemtől való újjászületést megelőzően a halandó ember a természeténél fogva ki van téve rossz hajlamoknak, de az ilyen természetes viselkedési tökéletlenségek nem képeznek bűnt vagy gonoszságot. A halandó ember csak most kezdi a hosszú felemelkedését a paradicsomi Atyjának tökéletességéhez. Nem bűnös dolog tökéletlennek vagy a természetes felruházottságban részlegesnek lenni. Az ember valóban ki van téve a rossznak, de semmilyen értelemben nem a rossz gyermeke, hacsak nem tudatosan és szándékosan választotta a bűn ösvényeit és a gonoszsággal fertőzött életet. A rossz eredendően megvan e világ természetes rendjében, a bűn azonban a tudatos lázadás olyan magatartása, melyet azok hoztak el e világra, akik a szellemi fényből a sűrű sötétségbe zuhantak.

148:4.7 (1660.6) Tamás, téged megzavarnak a görögök tantételei és a perzsák tévedései. Azért nem érted a rossz és a bűn kapcsolatát, mert úgy tekintesz az emberiségre, mint amely a földön egy tökéletes Ádámmal indult, s amely a bűnön keresztül gyorsan leépült az ember jelenlegi siralmas állapotáig. De miért nem vagy hajlandó megérteni annak a feljegyzésnek a jelentését, mely közli, hogy Káin, Ádám fia elment Nod földjére és onnan vett magának feleséget? És miért nem vagy hajlandó megérteni ama feljegyzés tartalmát, mely beszámol arról, hogy az Isten fiai az emberek leányai között találtak maguknak feleséget?

148:4.8 (1660.7) Az emberek a természetüknél fogva valóban rosszak, de nem szükségképpen bűnösök. Az új születés — a szellemtől való megkeresztelés — alapvető jelentőségű a rossztól való megszabaduláshoz és szükséges a mennyországba való belépéshez, de ezek egyike sem érvényteleníti azt a tényt, hogy

az ember az Isten fia. A rossz megjelenésének eredendő lehetősége nem jelenti azt sem, hogy az ember megmagyarázhatatlanul elidegenült volna a mennyei Atyától annyiban, hogy kívülállóként, idegenként vagy mostohagyermekként valamiképpen törekednie kellene az Atya által való törvényes elfogadásra. Minden ilyen nézet elsősorban az Atyával kapcsolatos félreértésből, másodsorban pedig az ember eredetével, természetével és beteljesülésével kapcsolatos tudatlanságból ered.

148:4,9 (1660.8) A görögök és mások azt tanították nektek, hogy az ember az isteni tökéletességből süllyed le folyamatosan a feledésbe, a pusztulásba; én azért jöttem, hogy megmutassam, hogy az ember azzal, hogy belép az országba, bizonyosan és biztosan felemelkedik az Istenhez és az isteni tökéletességre. Bármely lény, aki bármiképp nem felel meg az örökkévaló Atya akarata szerinti isteni és szellemi eszményképeknek, az magvában rossz, de az ilyen lények semmilyen értelemben nem bűnösök, még kevésbé gonoszak.

148:4,10 (1661.1) Tamás, nem olvastál erről az Írásokban, ahol meg van írva: »Az Úr, a ti Istenetek fiai vagytok.« »Az Atyja leszek, ő meg a fiam lesz.« »Kiválasztottam, hogy fiam legyen — én meg Atyja leszek.« »Hozd vissza fiaimat a távolból és leányaimat a föld határaitól; mindazokat is, akik az én nevemet viselik, mert a dicsőségemre teremtettem őket.« »Az élő Isten fiai vagytok.« »Akik rendelkeznek az Isten szellemével, azok valóban az Isten fiai.« Míg az emberi apának anyagi része van a természetes gyermekben, addig a mennyei Atyának szellemi része van az ország minden hű fiában.”

^{148:4.11 (1661.2)} Mindezt és sok mást is mondott Jézus Tamásnak, és az apostol sokat megértett, bár Jézus figyelmeztette, hogy „ne szólj a többieknek e dolgokról mindaddig, amíg vissza nem tértem az Atyához”. Tamás nem is említette ezt a beszélgetést addig, amíg a Mester el nem hagyta e világot.

5. A megpróbáltatás célja

^{148:5.1 (1661.3)} A kertben egy másik magánbeszélgetés alkalmával Nátániel azt kérdezte Jézustól: „Mester, bár kezdem érteni, hogy miért nem vagy hajlandó válogatás nélkül gyógyítani, még mindig nem értem, hogy a mennyei Atya miért engedi meg, hogy oly sok földi gyermeke szenvedjen ilyen sok betegségtől.” A Mester ezt válaszolta Nátánielnek:

^{148:5.2 (1661.4)} „Nátániel, te és sokan mások is azért nem láttok tisztán, mert nem értitek, hogy e világ természetes rendjét sokszor miként változtatták meg ama bizonyos lázadók bűnös vállalkozásai, akik elárulták az Atyám akaratát. Én azért jöttem, hogy elkezdjem e dolgok rendbetételét. De sok korszaknyi időt fog igényelni, mire a világegyetem e része is visszatalál a korábbi útjaira és így az emberek gyermekei megszabadulnak a bűn és a lázadás többletterheitől. Már a rossz jelenléte is elégséges próba az emberi felemelkedés útján — a bűn nem elengedhetetlen a továbbéléshez.

^{148:5.3 (1661.5)} De fiam, tudnod kell, hogy az Atya nem készakarva sanyargatja a gyermekeit. Az ember sükségtelen szenvedést vesz magára annak eredményeként, hogy következetesen elutasítja az isteni akarat jobb útjain való járását. A szenvedés magvában benne van a rosszban, de annak nagy részét bűn és gonoszság okozza. Sok szokatlan esemény ment végbe e

világon, és nincs semmi különös abban, hogy minden gondolkodó embert összezavar az általuk látott szenvedés és nyomorúság. De egy dologban biztos lehetsz: Az Atya nem küld szenvedést önkényes büntetésül a helytelen cselekedetekért. A rossz tökéletlenségei és hátrányai belőle következnek; a bűn büntetései elkerülhetetlenek; a gonoszság pusztító következményei feltartóztathatatlanok. Az ember nem hibáztathatja az Istent a maga választotta élet természetes következményeiként megjelenő szenvedésekért; az ember a világon megélt életének részét képező tapasztalások miatt sem panaszkodhat. Az Atya akarata szerint a halandó embernek kitartóan és következetesen dolgoznia kell a földi helyzetének javításán. Az értelmes igyekezet képessé teszi az embert sok földi nyomorúságának leküzdésére.

148:5.4 (1662.1) Nátániel, a mi küldetésünk az, hogy segítsünk az embereknek megoldani a szellemi nehézségeiket és így serkentsük az elméjüket felkészülésül és ösztönzésképpen arra, hogy hozzáfogjanak a sokféle anyagi gondjuk megoldásához. Tudomásom van a fejedben lévő zavarról azt illetően, amit az Írásokban olvastál. A tudatlan ember hajlamos túl gyakran az Istenre hárítani a felelősséget mindenért, amit nem képes felfogni. Az Atya nem személyesen felelős minden olyasmiért, amit te nem tudsz megérteni. Ne kételkedj az Atya szeretetében csak azért, mert az ő rendelése szerinti némely igazságos és bölcs törvény éppen szenvedést okoz neked, mivel akarva-akaratlanul megszegted az ilyen isteni rendelést.

148:5.5 (1662.2) De Nátániel, sok olyasmi van az Írásokban, mely felvilágosított volna, ha kellő odafigyeléssel olvasod. Hát nem emlékszel, hogy meg van írva: »Ne hárítsd el fiam, az Úr

intelmét; ne állj ellen a dorgálásának, mert az Úr megfeddi azt, akit szeret, mint apa a fiát, akiben öröme telik.« »Az Úr nem abban leli kedvét, hogy nyomorúsággal sújtson.« »Mielőtt csapás ért, tévelyegtem, de most már követem a törvényt. A szenvedés hasznomra volt, mert általa megtanulhatom az isteni rendeléseket.« »Ismerem a szomorúságaitokat. Az örökkévaló Isten a ti menedéketek, és alant vannak örökkévaló karjai.« »Az Úr az elnyomottnak is menedéke, a szükség napjaiban egyetlen mentsége.« »Az Úr megerősíti a szenvedés ágyán; az Úr nem feledkezik meg a betegről.« »Miként az apa könnyörületet mutat a gyermekei iránt, úgy az Úr is könnyörületes azokhoz, akik félik őt. Ismeri ő a testedet; emlékezetében tartja, hogy porból vagy.« »Meggyógyítja a megtört szívűeket és bekötözi az ő sebeiket.« »Ő a szegény reménye, a szükségét szenvedőnek ereje az ínségben, menedék a viharban és árnyék a gyilkos hőségben.« »Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlén erejét megsokasítja.« »A megroppant nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki.« »Amikor a szenvedés vizein keltek át, én veletek leszek, és amikor a megpróbáltatások folyói ellepnek benneteket, én nem hagylak el.« »Elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és vigaszt minden búsulónak.« »Kiigazítás van a szenvedésben; a nyomorúság nem a porból ered.«”

6. A szenvedés félreértelmezése —beszélgetés Jóbról

^{148:6.1 (1662.3)} Ugyanezen az estén, Betszaidában történt, hogy János is megkérdezte Jézustól, hogy miért szenved oly sok, láthatólag ártatlan ember annyiféle betegségtől és miért élnek át annyi szenvedést. János kérdéseire válaszolva a Mester egyebek között azt mondta:

^{148:6.2 (1662.4)} „Fiam, te nem érted a hányattatás jelentőségét és a szenvedés feladatát. Hát nem olvastad a szemita irodalom ama remekművét — a Jób hányattatásairól szóló történetet az Írásban? Nem emlékszel, hogy e csodálatos példázat hogyan kezdődik az Úr szolgája anyagi jólétének ismertetésével? Jól emlékszel arra, hogy Jób gyermekekkel, vagyonnal, ranggal, tisztséggel, egészséggel és minden mással meg volt áldva, amit az emberek értékesnek tartanak e világi életben. Ábrahám gyermekeinek hagyományos tanai szerint az ilyen anyagi jólét bőséges bizonyítéka az isteni kegynek. Ám az ilyen anyagi javak és az ilyen világi jólét nem az Isten kegyét jelzi. Mennyei Atyám éppen úgy szereti a szegényeket, mint a gazdagokat; ő nem tesz különbséget a személyek között.

^{148:6.3 (1663.1)} Bár az isteni törvény megszegését előbb-utóbb követi a büntetés aratása, s bár az emberek végül bizonyosan learatják, amit vetettek, neked mégis tudnod kell, hogy az emberi szenvedés nem mindig a korábbi bűn büntetése. Sem Jób, sem az ő barátai nem voltak képesek meglegelni az igazi választ a zavarukra. Az általad már ismert fény mellett nemigen tulajdonítanál szerepet akár Sátánnak, akár az Istennek e különleges példázatban. Bár Jób a szenvedésen keresztül nem találta meg az értelmi természetű kihívásokra adandó választ, sem a bölcséleti nehézségeinek megoldását, azért nagy győzelmeket aratott; még az istentani védvonalainak összeomlása mellett is felemelkedett azokba a szellemi magasságokba, ahol őszintén mondhatta, »borzadok magamtól«; ekkor kapta az Istenről való látomás üdvét. Így tehát bár félreértette a szenvedést, Jób felemelkedett az erkölcsi megértés és a szellemi látásmód emberfeletti síkjára. Amikor a

szenvedő szolgáló látomást nyer Istenről, azt minden emberi felfoghatóságon túl lévő lelki béke követi.

148:6.4 (1663.2) Jób barátai közül az első, Elifáz, arra intette a szenvedőt, hogy a szenvedései közepette ugyanolyan állhatatosságot mutasson, mint amelyet másoknak javasolt a jóléte napjaiban. Azt mondta ez a hamis vigasztaló: »Bízz a vallásodban, Jób; emlékezz, hogy a gonosz és nem az igaz ember az, aki szenved. Biztosan megérdemled a büntetést, különben nem szenvednél. Jól tudod, hogy az Isten szemében nincs igaz ember. Tudod, hogy a gonosz sohasem boldogul igazán. Bárhogy is van, az ember láthatólag bajra rendeltetett, és az Úr talán csak a te érdekedben fenyít téged.« Nem csoda, hogy szegény Jób nem talált sok vigaszt az emberi szenvedés kérdésének ilyen értelmezésében.

148:6.5 (1663.3) De a második barátjának, Bildádnak a tanácsa még lehangolóbb volt, függetlenül attól, hogy az akkoriban elfogadott istentan szerint kifogástalannak minősült. Bildád azt mondta: »Az Isten nem lehet igaztalan. A gyermekeid bizonyára bűnösök voltak, hiszen odavesztek; te bizonyára tévelyegsz, különben nem sújtanának csapások. Ha te valóban igaz vagy, akkor az Isten bizonyosan megszabadít a szenvedéstől. Meg kellene tanulnod az Isten emberekhez való viszonyának történetéből, hogy a Mindenható csakis a gonoszt pusztítja el.«

148:6.6 (1663.4) Emlékszel, hogy mit felelt Jób a barátainak, azt mondva: »Jól tudom, hogy az Isten nem hallja a segélykiáltásomat. Hogyan lehet az Isten igaz és egyszerre oly közönyös az ártatlanságomat illetően? Rá kell jönnöm, hogy nem nyerhetek megelégedést a Mindenhatóhoz való

fordulásban. Hát nem látjátok, hogy az Isten eltűri, hogy a gonoszok üldözzék a jókat? És mivel az ember oly gyenge, milyen esélye van arra, hogy egy mindenható Isten kezétől figyelmet kapjon? Az Isten tett azzá, ami ma vagyok, és amikor így nekem támad, én védtelen vagyok. Egyáltalán miért teremtett engem az Isten, hogy így siralmasan szenvedjek?»

148:6.7 (1663.5) Ki tudná vitatni Jób magatartását a barátai tanácsainak, valamint annak tükrében, hogy a saját fejében milyen téves eszméi voltak Istenről? Nem látod, hogy Jób emberi Istenre vágyott, hogy egy olyan isteni Lénnel szeretett volna közösséget, aki ismeri az ember halandói helyzetét és megérti, hogy az igaznak gyakran kell ártatlanul szenvednie a hosszú paradicsomi felemelkedés ezen első életének részeként? Ezért jött el az Ember Fia az Atyától, hogy ilyen életet éljen a húsvér testben, hogy képes legyen vigaszt és támaszt nyújtani mindazoknak, akik a jövőben Jób szenvedéseinek elviselésére lesznek felhívva.

148:6.8 (1663.6) Jób harmadik barátja, Cofár aztán még kevésbé vigasztaló szavakat szólt, amikor azt mondta: »Bolond vagy, ha igaznak tartod magad, tekintve, hogy így szenvedsz. De azt elfogadom, hogy lehetetlenség megérteni az Isten útjait. Talán van valamilyen rejtett célja minden nyomorúságodnak.« És amikor Jób meghallgatta mindhárom barátját, közvetlenül az Istenhez fordult segítségért, hivatkozva arra a tényre, hogy »az asszonytól született ember rövid életű, tele bajjal«.

148:6.9 (1664.1) Ekkor kezdődött el a második beszélgetés a barátaival. Elifáz még szigorúbb lett, vádló és gúnyos. Bildád megharagudott, amiért Jób semmibe veszi a barátait. Cofár megismételte búskomor tanácsát. Jóbnak ekkorra már

ellenérzései voltak a barátaival szemben és megint az Istenhez fordult, de most egy igazságos Istenhez folyamodott, szemben az igazságtalanság azon Istenével, aki a barátai életfelfogásában testesült meg és aki még az ő saját vallásos beállítottságában is tisztelettel volt körülvéve. Ezután Jób menedéket talált egy olyan jövőbeli élet vigaszában, mely életben a halandói lét méltánytalanságai talán igazságosabban orvosoltak. Az, hogy az embertől nem kap segítséget, Jóbot az Isten felé tereli. Ezután következik a nagy küzdelem a szívében hit és kétség között. Végül az emberi szenvedő látni kezdi az élet fényét; megkínzott lelke felemelkedik a remény és a bátorság új magasságaiba; még ezután is szenvedhet, sőt meg is halhat, de a megvilágosodott lelke most azt a diadalkiáltást hallatja, »Él az én Védelmezőm!«

148:6.10 (1664.2) Jóbnak teljes mértékben igaza volt, amikor kétségbe vonta azt a tantételt, hogy az Isten szenvedést okoz a gyermekeinek annak érdekében, hogy a szüleiket megbüntesse. Jób mindig is kész volt elfogadni, hogy az Isten igazságos, de vágyott valamiféle lelki megelégedést nyújtó kinyilatkoztatásra az Örökkévaló személyes jellemét illetően. Ez a mi küldetésünk a földön. Szenvédő halandóktól többet ne tagadtassék meg a vigasz, hogy megismerjék az Isten szeretetét és megértsék a mennyei Atya irgalmát. Bár Istennek a forgószélből szóló beszéde fenséges fogalom volt a kimondásának idejében, te már azt is tudod, hogy az Atya nem így nyilatkoztatja ki magát, hanem úgy, hogy az emberi szívben szól halk, szelíd hangon, azt mondja, »Ez az út; erre menj.« Hát nem érted, hogy az Isten benned lakozik, hogy azzá lett, ami vagy, annak érdekében, hogy azzá tehessen téged, ami ő!”

148:6.11 (1664.3) Ezután tette Jézus az utolsó kijelentést: „A mennyei Atya nem leli kedvét az emberek gyermekeinek sanyargatásában. Az ember elsősorban az idő véletlen eseményei miatt és a tökéletlen fizikai lét rossz dolgaival járó tökéletlenségek miatt szenved. Ezután szenved a bűn feltartóztathatatlan következményeitől — az élet és fény törvényeinek megszegésétől. Végül pedig az ember learatja a menny igaz uralma elleni lázadásban való gonosz megmaradásának termését a földön. De az ember nyomorúságai nem személyes velejárói az isteni ítéletnek. Az ember képes sokat tenni és tesz is annak érdekében, hogy mérsékelje a világi szenvedéseket. De egyszer és mindenkorra szabadulj meg attól a babonáságtól, hogy az Isten a rossz rendeletére okoz szenvedést az embernek. Tanulmányozd Jób könyvét annak érdekében, hogy felfedezd, hogy még a jó emberek is milyen sok helytelen eszmét alkottak őszintén Istenről; és azután ismerd fel, hogy még a fájdalmas szenvedést viselő Jób is megtalálta a vigasztaló és üdvözítő Istent az ilyen téves tanítások ellenére. A hite végül áthatolt a szenvedés fellegein, hogy meglássa az élet fényét, mely az Atyától árad gyógyító kegyelemként és örök igazságossággként.”

148:6.12 (1664.4) János több napon keresztül mélyen elgondolkodott e kijelentéseken. Az egész későbbi élete észrevehetően megváltozott a Mesterrel a kertben folytatott beszélgetés eredményeként, és a későbbi időkben sokat tett annak érdekében, hogy rávegye a többi apostolt, hogy változtassanak a mindennapos emberi szenvedés forrásával, természetével és céljával kapcsolatos nézeteiken. János azonban nem nyilatkozott e beszélgetésről addig, amíg a Mester el nem távozott.

7. Az elsorvadt kezű ember

^{148:7.1 (1664.5)} A második szombaton, azt megelőzően, hogy az apostolok és a vándor hitszónokok új testülete elindult volna a második galileai vándorútra, Jézus a kapernaumi zsinagógában beszélt az „Igaz Élet Örömeiről”. Amikor Jézus befejezte a beszédet, bénák, sánták, betegek és szenvedők nagy csoportja gyűlt köré, gyógyulást keresve. E csoportban ott voltak az apostolok, számos új vándor hitszónok és a farizeusi kémek is Jeruzsálemből. Bárhová ment is Jézus (kivéve, amikor a hegyekben járt az Atya ügyében) a hat jeruzsálemi kém biztos, hogy követte.

^{148:7.2 (1665.1)} A farizeus kémek vezetője, mialatt Jézus állva beszélt az emberekhez, felbízott egy elsorvadt kezű embert, hogy menjen oda hozzá és kérdezze meg, hogy megengedett dolog-e gyógyulásban részesülni a szombat napján vagy inkább egy másik napon kérjen segítséget. Amikor Jézus meglátta a férfit, meghallotta a szavait és észrevette, hogy a farizeusok küldték, azt mondta: „Lépj előre, hadd tegyek fel neked egy kérdést. Ha volna egy bárányod és az verembe esne szombaton, lehajolnál-e érte, megragadnád-e és kihúznád-e? Törvényes-e ilyen dolgokat művelni szombaton?” A férfi így válaszolt: „Igen, Mester, bizony törvényes dolog ilyesmit tenni még a szombat napján is.” Erre Jézus mindannyiukhoz szólva azt mondta: „Tudom, hogy mi célból küldtétek elébem ezt az embert. Okot akartok találni az ellenem való támadáshoz, ha rá tudnátok venni, hogy könyörületet mutassak a szombat napján. Magatokban ti mind egyetértetek abban, hogy megengedett dolog kiemelni a szerencsétlen bárányt a veremből, még szombaton is, és tanúságra hívlak benneteket, hogy megengedett dolog szeretetet mutatni szombaton nemcsak az

állatok, hanem az emberek iránt is. Mennyivel többet ér egy ember, mint egy bárány! Kijelentem, hogy megengedett dolog jót tenni az emberekkel a szombati napon.” Ahogy mind ott álltak előtte csendben, Jézus az elsorvadt kezű emberhez szólva azt mondta: „Állj ide mellém, hogy mindenki lásson. És most, hogy megtudd, hogy az én Atyám akarata az, hogy művelj jót a szombati napon, és ha megvan a hited, gyógyulj meg, megparancsolom, hogy nyújtsd ki a kezéd.”

148:7.3 (1665.2) Amint e férfi kinyújtotta az elsorvadt kezét, az egészségessé lett. Az emberek a farizeusokra akartak támadni, de Jézus nyugalomra intette őket, mondván: „Épp most mondtam nektek, hogy megengedett dolog jót tenni szombaton, életet menteni, de nem arra tanítottalak, hogy kárt okozzatok és engedjete az ölési váagnak.” A dühös farizeusok elvonultak, és függetlenül attól, hogy szombat napja volt, sietve elmentek Tibériásba Heródeszel tanácskozni, és minden tőlük telhetőt megtettek, hogy előítéletet keltsenek benne annak érdekében, hogy a Heródes-pártiakat szövetségesekként Jézus ellen fordítsák. Heródes azonban nem volt hajlandó intézkedni Jézus ellen, azt javasolta, hogy a panaszaikkal menjenek Jeruzsálembe.

148:7.4 (1665.3) Ez az első csodatétel, melyet Jézus az ellenségei támadására válaszul vitt véghez. A Mester nem a gyógyító erejének megmutatására hajtotta végre ezt az úgynevezett csodát, hanem hatásos tiltakozásul az ellen, hogy a szombati vallási pihenőt értelmetlen megkötéseket jelentő valódi igává tegyék az egész emberiség számára. A férfi visszatért a kőfaragó munkájához, ezzel bizonyítva, hogy azok közé

tartozik, akiknél a gyógyulást háládatos és igazságos élet követte.

8. Az utolsó betszaidai hét

^{148:8.1 (1665.4)} A betszaidai ottlétük utolsó hetében a jeruzsálemi kémek erősen megosztottak voltak Jézushoz és az ő tanításaihoz való viszonyulásuk terén. E farizeusok közül háromra rendkívül nagy hatással voltak a látottak és hallottak. Időközben Jeruzsálemben Ábrahám, a Szanhedrin egyik fiatal és befolyásos tagja nyíltan a magáévá tette a jézusi tanításokat és megkeresztelkedett Abnertől a Siloám tavában. Egész Jeruzsálemet felkavarta az esemény, és haladéktalanul hírnököket küldtek Betszaidába, hogy a hat farizeus kémet visszahívják.

^{148:8.2 (1666.1)} A görög bölcseleő, akit az előző galileai vándorút során nyertek meg az országnak, bizonyos jómódú alexandriai zsidókkal tért vissza, és újból kérték Jézust, hogy jöjjön a városukba abból a célból, hogy közös bölcseleti és vallási tanhelyet alapítson, valamint a betegeknek egy kórházat is. Jézus azonban udvariasan elhárította a felkérést.

^{148:8.3 (1666.2)} Nagyjából ekkor érkezett meg a betszaidai táborba egy révülőjös Bagdadból, egy bizonyos Kirmeth. Ennek az állítólagos prófétának különös látomásai voltak, amikor révületbe esett és meghökkentő álmokat látott, amikor álmából felzavarták. Komoly felfordulást okozott a táborban, és Zélóta Simon amellet volt, hogy rendesen lássák el a baját az önáltató színlelőnek, Jézus azonban közbelépett és teljes cselekvési szabadságot engedélyezett neki néhány napig. Mindenki, aki hallotta a szónoklatát, hamar rájött, hogy az országról szóló

evangéliumhoz képest az ő tanítása nem igaz. Rövidesen vissza is tért Bagdadba, csupán hat ingtag és nem beszámítható lelket vitt magával. De még mielőtt Jézus közbelépett volna a bagdadi jók érdekében, Zebedeus Dávid egy önjelölt bizottság segítségével kivitte Kirmeth-et a tóhoz és miután többször is lenyomták a víz alá, azt tanácsolták neki, hogy tűnjön el — szervezzen és építsen tábornak.

^{148:8.4 (1666.3)} Ugyanezen a napon Beth-Marion, egy föníciai nő olyannyira megszállottá vált, hogy megzavarodott, és miután csaknem megfulladt, mert a vízen akart járni, a barátai elküldték.

^{148:8.5 (1666.4)} A jeruzsálemi új megtért, a farizeus Ábrahám, minden világi vagyonát az apostoli kincstárnak adta, és e hozzájárulás sokat segített abban, hogy késlekedés nélkül kiküldhessék a száz újonnan kiképzett vándor hitszónokot. András már korábban bejelentette a tábor bezárását, és mindenki készülődött, hogy hazatérjen vagy pedig kövesse a vándor hitszónokokat Galileába.

9. A lebénuult ember meggyógyítása

^{148:9.1 (1666.5)} Október elsején, péntek délután, amikor Jézus az utolsó ülést tartotta az apostolokkal, a vándor hitszónokokkal és a felbomló tábor más vezetőivel, valamint a jeruzsálemi hat farizeussal, akik e gyűlésen az első sorban ültek a tágas, megnagyobbított utcai szobában Zebedeus házában, akkor történt meg Jézus egész földi életében az egyik legfurcsább és legkülönösebb mellékesemény. A Mester ekkor e nagy helyiségben állva beszélt, mely szobát azért építették, hogy az esős évszakban helyet adjon az összejöveteleknek. A házat

teljesen körülvette az emberek tömege, akik feszülten füleltek, hogy meghalljanak valamit Jézus beszédéből.

^{148:9.2 (1666.6)} Míg a ház tele volt emberekkel és teljesen körülvették a feszülten figyelők, Kapernaumból egy már régóta béma férfit hoztak el a barátai egy kis heverőn. E lebénult ember hallott arról, hogy Jézus elhagyni készül Betszaidát, és mivel beszélt Áronnal, a kőfaragóval, aki nem sokkal korábban gyógyult meg, úgy döntött, hogy Jézus elébe viteti magát, hogy gyógyulást kérhessen. A barátai megpróbálták bejutni Zebedeus házába az első és a hátsó ajtón is, de túl sok ember gyűlt össze. A lebénult férfi azonban nem volt hajlandó elfogadni a vereséget; arra utasította a barátait, hogy szerezzenek létrákat, melyeken feljutottak annak a szobának a tetejére, amelyben Jézus beszélt, és a cserepek meglazítása után, vakmerően, kötéllel leeresztették a heverőjén fekvő beteget a padlóra, közvetlenül a Mester elé. Amikor Jézus észrevette, hogy mit műveltek, abbahagyta a beszédet, míg azok, akik ott voltak vele a szobában, csodálkoztak a beteg ember és barátai kitartásán. Így szólt a lebénult férfi: „Mester, nem szeretném félbeszakítani a beszédedet, de elszántam magam, hogy meggyógyulok. Én nem olyan vagyok, mint azok, akik meggyógyultak és nyomban megfélelkeztek a tanításodról. Én azért szeretnék meggyógyulni, hogy szolgálhassak a mennyországban.” Most, függetlenül attól, hogy ennek az embernek a szenvedését a saját rosszul eltöltött élete okozta, Jézus, látva a hitét, azt mondta a bémának: „Fiam, ne félj; a bűneid meg vannak bocsátva. A hited meg fog menteni téged.”

^{148:9.3 (1667.1)} Amikor a Jeruzsálemből jött farizeusok, valamint az egyéb írástudók és törvénytudók, akik ott ültek velük, meghallották e kijelentést Jézustól, azt kezdték mondogatni maguk között: „Hogy mer ez az ember így beszélni? Nem veszi észre, hogy e szavak istenkáromlók? Ki bocsáthat meg bűnt az Istenen kívül?” Jézus, aki szellemében észlelte, hogy magukban és maguk között így tanakodnak, hozzájuk szólva azt mondta: „Miért tanakodtok így a szívetekben? Kik vagytok, hogy ítélték felettem? Mi a különbség aközött, hogy azt mondom e lebénult embernek, a bűneid meg vannak bocsátva, vagy hogy kelj fel, vedd az ágyadat és járj? De hogy ti, akik tanúi vagytok mindennek, végül megtudjátok, hogy az Ember Fiának felhatalmazása és hatalma van a földön, hogy megbocsássa a bűnöket, azt mondom e szenvedő embernek: állj fel, vedd föl az ágyadat és menj haza.” Amint Jézus ezt kimondta, a béna felkelt, és ahogy utat engedtek neki, kísétált előttük. És akik látták e dolgokat, elképedtek. Péter feloszlatta a gyülekezetet, s közben sokan imádkoztak Istenhez és dicsőítették Istent, megvallva, hogy korábban még soha nem láttak ily különös dolgokat.

^{148:9.4 (1667.2)} Nagyjából ekkor történt, hogy a Szanhedrin hírnökei megérkeztek és felszólították a hat kémeket, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Amikor azok megkapták az üzenetet, komoly vitába keveredtek egymással; és amint befejezték a vitát, a vezető és két társa visszatért a hírnökökkel Jeruzsálembe, míg a farizeus kémek közül hárman hitet tettek Jézus mellett és nyomban a tóhoz mentek, ahol Péter megkeresztelte őket és az apostolok felvették őket az ország gyermekeinek társaságába.

149. írás

A második tanhirdető vándorút

149:0.1 (1668.1) A MÁSODIK nyilvános tanhirdető vándorút Galileában Kr.u. 28. október 3-án vasárnap kezdődött, csaknem három hónapon keresztül tartott, és december 30-án ért véget. E vállalkozásban Jézus és az ő tizenkét apostola is részt vett, akiket a 117 vándor hitszónokból álló, újonnan kiképzett testület és számos egyéb érdeklődő személy is segített. E vándorúton ellátogattak Gadarába, Ptolemaisza, Jafiába, Dabarittába, Megiddóba, Jezréelbe, Szkítavárosba, Tariceába, Hipposzba, Gamalába, Betsaida-Juliászba és sok más városba és faluba is.

149:0.2 (1668.2) Mielőtt e vasárnap reggel elindultak volna, András és Péter arra kérte Jézust, hogy az új vándor hitszónokoknak adja meg az utolsó útmutatásokat, a Mester azonban nem volt hajlandó erre, azt mondta, hogy nem az ő hatásköre azoknak a dolgoknak a megtétele, melyeket mások is megfelelően el tudnak végezni. Hosszas megfontolás után úgy döntöttek, hogy Zebedeus Jakab adja meg ezeket az irányelveket. Jakab szavai után Jézus azt mondta a vándor hitszónokoknak: „Menjetek hát és végezzétek el a munkát, melyre megbízást kaptatok, és később, miután hozzáértőnek és hűségeseznek bizonyultok, felavatlak benneteket az országról szóló örömhír terjesztésére.”

149:0.3 (1668.3) E vándorúton csak Jakab és János utazott Jézussal. Péter és a többi apostol mindegyike körülbelül tizenkét vándor hitszónokot vitt magával és tartott fenn szoros kapcsolatot velük, miközben ők hitszónoki és tanítási munkájukat végezték. Mihelyt a hívek készen álltak az országba való belépésre, az apostolok elvégezték a keresztelest. Jézus és két

társa igen sokat utazott e három hónap során, gyakran egy nap két várost is felkerestek abból a célból, hogy megfigyeljék a vándor hitszónokok munkáját és bátorítsák őket az ország megalapozására irányuló törekvéseikben. E második tanhirdető vándorút egésze mindenekelőtt arra irányuló törekvés volt, hogy a 117 újonnan felkészített vándor hitszónok csoportja gyakorlati tapasztalatot szerezzen.

^{149:0.4 (1668.4)} Végig ezen időszak alatt és később is, egészen addig, amíg Jézus és a tizenkét apostol utoljára el nem indult Jeruzsálembe, Zebedeus Dávid egy állandó központot tartott fenn az országért való munkálkodás céljára az apja betszaidai házában. Ez volt az elosztóközpont Jézus földi munkájához és annak a hírnöki szolgálatnak az állomása, melyet Dávid működtetett a Palesztina különféle részein és a szomszédos vidékeken tevékenykedők számára. Mindezt saját kezdeményezésre, de András jóváhagyásával végezte. Az országért folyó, gyorsan gyarapodó és teret nyerő tevékenység hírvivői részlegében Dávid negyven-ötven embert foglalkoztatott. E munka mellett abból tartotta fenn magát, hogy az idejének egy részében régi mesterségét, a halászatot űzte.

1. Jézus hírnevének terjedése

^{149:1.1 (1668.5)} Amikorra a betszaidai tábor feloszlott, Jézus hírneve, különösen a gyógyítói hírneve, Palesztina minden részébe eljutott és elterjedt egész Szíriában és a környező vidékeken is. Hetekkel azután, hogy Betszaidát elhagyták, a betegek még mindig sorra érkeztek, és amikor nem találták a Mestert, miután megtudták Dávidtól, hogy merre jár, a keresésére indultak. E vándorúton Jézus szándékosan nem vitt véghez egyetlen,

úgynevezett gyógyítási csodát sem. Mindazonáltal rengeteg szenvedő ember nyerte vissza az egészségét és találta meg újra a boldogságát azon erős hit helyreállító erejének eredményeként, mely a gyógyulás keresésére bírta őket.

149:1.2 (1669.1) Nagyjából e küldetés idején kezdődött — és folytatódott Jézus földi életének hátralévő részében — a gyógyulási jelenségek különös és megmagyarázhatatlan sorozata. E három hónapos vándorút folyamán több mint száz, Júdeából, Idumeából, Galileából, Szíriából, Türoszból és Szidonból, valamint a Jordánon túlról való férfi, nő és gyermek vált a haszonélvezőjévé Jézus nem tudatos gyógyításának, és miután hazatértek, ők is nagyobbították Jézus hírnevét. Tették ezt függetlenül attól, hogy Jézus minden alkalommal, amikor csak észlelt egy-egy ilyen akaratlan gyógyítási esetet, egyenesen felszólította a meggyógyultat, hogy „ne beszéljen róla senkinek”.

149:1.3 (1669.2) Velünk sohasem tudatták, hogy mi is történt ezen akaratlan vagy nem tudatos gyógyítási esetekben. A Mester sohasem mondott más magyarázatot az apostolainak arról, hogy e gyógyítások miként mentek végbe, mint amit több alkalommal is elmondott, egyszerűen, hogy „érzem, hogy erő távozott belőlem”. Egy alkalommal azt mondta, amikor egy betegeskedő gyermeket érintett meg, „érzem, hogy élet távozott belőlem”.

149:1.4 (1669.3) Az akaratlan gyógyítás ezen eseteinek természetét illetően a Mestertől való közvetlen tájékoztatás hiányában feltételezés lenne a részünkről annak megmagyarázására vállalkozni, hogy ezeket miként hajtotta végre, de engedélyünk van arra, hogy feljegyezzük a mindezen gyógyítási jelenséggel

kapcsolatos véleményünket. Azt hisszük, hogy e látszólagos gyógyítási csodák közül sok, lévén, hogy azok Jézus földi segédkezése során mentek végbe, a következő három erőjelleghű, hatóerejhű és társult hatás egyidejhű fennállásának eredménye volt:

^{149:1.5 (1669.4)} 1. Az erősh, kikezdhetetlen és élő hit jelenléte annak az emberi lénynek a szívében, aki kitartóan kereste a gyógyulást, azzal a ténnyel együtt, hogy az ilyen gyógyulást annak szellemi előnyeieért akarta, mintsem a tisztán fizikai gyógyulásért.

^{149:1.6 (1669.5)} 2. Az, hogy ezzel az emberi hittel együtt járt az Isten megtestesült és irgalmas Teremtő Fiának nagyfokú rokonszenve és szánakozása, aki személyében ténylegesen csaknem korlátlan és időtlen teremthű gyógyító erőkhel és előjoghkhel rendelkezik.

^{149:1.7 (1669.6)} 3. A teremtmény hite és a Teremtő élete mellett azt is meg kell említeni, hogy ez az Isten-ember az Atya akaratának megszemélyesült kifejeződése volt. Ha az emberi igény megjelenése és az isteni erő teljesítési szándéka mellett az Atya sem akarta másként, a kettő egyé lett, és a gyógyítás nem tudatosult az emberi Jézusban, de nyomban felismerte azt az ő isteni természete. A sok gyógyítási eset magyarázata tehát egy nagy törvényben keresendű, melyet már régóta ismerünk, nevezetesen: amit a Teremtő Fiú kíván és amit az örökkévaló Atya akar, az ÚGY VAN.

^{149:1.8 (1669.7)} Ezért tehát a mi véleményünk az, hogy Jézus személyes jelenlétében a mély emberi hit bizonyos formái szó szerint és valóban kikényszerítették a gyógyítás

megnyilvánulását bizonyos világegyetemi teremtmények és személyiségek révén, akik akkor oly bensőséges közösséget alkottak az Ember Fiával. Ezért szilárd ténynek minősül, hogy Jézus gyakran megengedte, hogy az emberek az ő jelenlétében az erős, személyes hitük révén meggyógyítsák magukat.

149:1.9 (1670.1) Sokan mások teljes mértékben önző célokból keresték a gyógyulást. Egy türoszi gazdag özvegyasszony a kíséretével jött el azért, hogy kigyógyítsák a betegségeiből, melyből bizony volt néhány neki; és ahogy követte Jézust Galileán keresztül, egyre több és több pénzt ajánlott, mintha az Isten hatalma a legtöbbet ígérő által megvehető volna. De az özvegy sohasem érdeklődött az országról szóló evangélium iránt; csakis a testi betegségeinek a gyógy módját kereste.

2. Az emberek hozzáállása

149:2.1 (1670.2) Jézus ismerte az emberek hozzáállását. Tudta, hogy mi rejtőzik az emberi szív mélyén, és amennyiben a tanításai úgy maradtak volna meg, ahogy közreadta azokat, és azok egyetlen magyarázata az ő ihletett földi élete maradt volna, akkor a világ minden nemzete és minden vallása gyorsan befogadta volna az országról szóló evangéliumot. Jézus korai követőinek ama jó szándékú törekvései, hogy a tanításait újrafogalmazzák annak érdekében, hogy bizonyos nemzetek, emberfajta és vallások számára könnyebben elfogadhatóvá tegyék, csak annyit értek el, hogy e tanításokat kevésbé elfogadhatóvá tették minden más nemzet, emberfajta és vallás számára.

149:2.2 (1670.3) Pál apostol arra törekedve, hogy Jézus tanításait a kora bizonyos csoportjaival kedvező formában ismertesse meg,

számos tanító és intő célzatú levelet írt. Jézus evangéliumának más hirdetői hasonlóan tettek, de egyikük sem gondolta, hogy ezen írások némelyikét később összeszerkesztik azok, akik úgy akarták közreadni, mint a jézusi tanítások megtestesülését. És így, bár az úgynevezett kereszténység bármely más vallásnál többet tartalmaz a Mester evangéliumából, tartalmaz sok olyasmit is, amelyet Jézus nem tanított. Azon kívül, hogy a perzsa misztériumvallások számos tanítása és a görög bölcsélet sok eleme is bekerült a korai kereszténységbe, két nagy hibát vétettek:

149:2.3 (1670.4) 1. Az a törekvésük, hogy az evangéliumi tanítást közvetlenül hozzákapcsolják a zsidó istentanhoz, amint azt a vezeklés keresztény tantételei is mutatják — az a tanítás, hogy Jézus volt az a feláldozott Fiú, aki eleget tett az Atya zord igazságosságának és lecsillapította az isteni haragot. E tanítások abból a dicséretre méltó törekvésből fakadtak, hogy az országról szóló evangéliumot elfogadhatóbbá tegyék a hitetlen zsidók számára. Bár ezek az erőfeszítések sikertelenek maradtak annyiban, hogy a zsidókat nem tudták általuk megnyerni, nem maradtak sikertelenek annyiban, hogy összezavartak és eltávolítottak számos őszinte lelket minden későbbi nemzedékben.

149:2.4 (1670.5) 2. A Mester első követőinek második nagy melléfogása, amely tévedést egyébként minden későbbi nemzedék továbbvitt, az volt, hogy a keresztény tanítást olyannyira Jézus személye köré építették. Jézus személyiségének a kereszténység istentanában való túlhangsúlyozása végeredményben háttérbe szorította a tanításait, és mindez egyre nehezebbé tette a zsidók, a

mohamedánok, a hinduk és egyéb keleti vallási hívek számára a jézusi tanítások elfogadását. Nem akarjuk kisebbiteni Jézus személyének helyét az ő nevét viselő vallásban, de nem engedhetjük, hogy az ilyen szemlélet beárnyékolja az ő ihletett életét vagy hogy pótolja az ő megmentő üzenetét: az Isten atyaságát és az emberek közötti testvériséget.

149:2.5 (1670.6) A jézusi vallás tanítóinak azon igazságok felismerésével kell közeledniük más vallásokhoz, melyek közösek (melyek közül sok közvetlenül vagy közvetve Jézus üzenetéből származik), és tegyék ezt úgy, hogy nem hangsúlyozzák annyira a különbségeket.

149:2.6 (1671.1) Jóllehet abban az időben Jézus hírneve főként a gyógyítói jó híren alapult, ebből még nem következik, hogy továbbra is azon kellett alapulnia. Az idő múlásával egyre többet keresték szellemi segítségért. De a fizikai gyógyítások jelentették a leghatározottabb és legközvetlenebb vonzóerőt az egyszerű emberek számára. Jézust egyre többször keresték meg az erkölcsi kizsákmányolás és a lelki szorultság áldozatai, és ő mindig megtanította nekik a megszabadulás útját. Apák kérték a tanácsát a fiaikkal való bánásmódban, és anyák jöttek el hozzá a lányaik nevelése kérdésében. A sötétségben kucorgók felkeresték és ő megláttatta velük az élet fényét. Mindig kész volt meghallgatni az emberek bánatát és mindig segített az ő segédkezését keresőkön.

149:2.7 (1671.2) Amikor a Teremtő maga a földön tartózkodott a halandói húsvér testhez hasonló alakban megtestesülve, elkerülhetetlen volt, hogy rendkívüli dolgok menjenek végbe. De Jézushoz sohase ezeken az úgynevezett csodás eseményeken keresztül közeledjete. Tanuljatok meg a

csodához Jézuson keresztül közeledni, de ne kövessétek el azt a hibát, hogy a csodán keresztül közeledtek Jézushoz. Ezen intelem tartalmáért kezeskedünk, függetlenül attól, hogy a názáreti Jézus az egyetlen olyan vallásalapító, aki anyagfeletti tetteket hajtott végre a földön.

^{149:2.8 (1671.3)} Mihály földi küldetésének legmeghökkenőbb és leginkább forradalmi vonása a nőkkel kapcsolatos magatartása volt. Egy olyan korban és nemzedékben, amikor egy férfinak még a saját feleségét sem illett nyilvános helyen köszöntenie, Jézus a harmadik galileai vándorútján az evangélium tanítóiként mert magával vinni nőket is. Megvolt az a nagy bátorsága, hogy ezt azon rabbinikus tanítás mellett vigye véghez, mely kijelentette, hogy „jobb, ha a törvény szavait elégetik, mintha nőknek adják”.

^{149:2.9 (1671.4)} Jézus egy nemzedék alatt kiemelte a nőket a tiszteletlen semmibevételből és az akkori idők jelentette kizsákmányolásból. A Jézus nevének felvételére vetemedett vallás egyetlen szégyenletes dolga az erkölcsi bátorság hiánya volt annyiban, hogy a nőkkel kapcsolatos későbbi hozzáállásában nem követte a nemes példát.

^{149:2.10 (1671.5)} Amint Jézus elvegyült az emberek között, az emberek úgy találták, hogy teljesen mentes a kor babonáitól. Nem voltak vallási előítéletei; sohasem volt türelmetlen. A szívében semmi olyasmi nem volt, mely társadalmi szembenállásra hasonlított volna. Míg megfelelt az apái vallásában meglévő jónak, nem habozott semmibe venni a babonaság és a leigázottság ember alkotta hagyományait. Merte tanítani, hogy a természeti csapások, az időbeli véletlen események és az egyéb végzetes történések nem isteni ítéletek

csapásai vagy a Gondviselés rejtélyes beavatkozása. Elítélte az értelmetlen szertartások iránti szolgai odaadást és lerántotta a leplet az anyagelvű imádat téveszméjéről. Bátran hirdette az ember szellemi szabadságát és volt bátorsága azt tanítani, hogy a húsvér testbeli halandók valóban és igazán az élő Isten fiai.

^{149:2.11 (1671.6)} Jézus meghaladta az elődjei minden tanítását, amikor az igaz vallás jegyeként bátran lecserélte a tiszta kezeket a tiszta szívekre. A valóságot tette a hagyomány helyébe és félresöpört minden hiúsági vagy képmutató kifogást. Az Isten félelmet nem ismerő embere mégsem engedett teret romboló bírálatnak és nem mutatott olyasmit, ami teljes mértékben semmibe venné a kora vallási, társadalmi, gazdasági és politikai szokásait. Nem harcos forradalmár volt; ő a fokozatos fejlődés híve volt. Csak akkor rombolta le azt, ami volt, amikor egyidejűleg felajánlotta a követőinek azt a felsőbb dolgot, aminek lennie kellett.

^{149:2.12 (1672.1)} Jézus anélkül nyerte el a követői engedelmességét, hogy azt meg kellett volna követelnie. Azok közül, akiket ő személyesen hívott, csupán hárman nem voltak hajlandók elfogadni a tanítványságot. Jézus rendkívüli vonzóerővel bírt az emberek felett, de nem volt önhatalmú. Bizalmat követelt, és soha senki nem vette zokon a parancsát. Feltétlen tekintélye volt a tanítványai előtt, de egyikük sem tiltakozott emiatt soha. Megengedte a követőinek, hogy Mesternek szólítsák.

^{149:2.13 (1672.2)} A Mestert mindenki csodálta, aki csak találkozott vele, kivéve azok, akiknek mélyen gyökerező vallási előítéletei voltak, valamint azok, akik úgy gondolták, hogy politikai veszélyeket fedeztek fel a tanításaiban. Az emberek meglepődtek a tanításai eredetiségén és hitelességén. Csodálták

az értetlen, bajkeverő kérdezősködők iránt megmutatkozó türelmét. Remény és bizakodás töltötte el mindazok szívét, akik a segédkezésében részesültek. Csak azok féltek tőle, akik nem találkoztak vele, és csak azok gyűlöltek, akik úgy tekintettek rá, mint az igazság bajnokára, mely igazság eleve éppen annak a rossznak és tévesnek a megdöntésére rendeltetett, mely mellett ők a szívük mélyén kitartani szándékoztak.

149:2,14 (1672.3) Mind a barátokra, mind az ellenségekre erős és különösen magával ragadó hatással volt. Tömegek voltak hajlandók követni heteken át, csak hogy hallják irgalmas szavait és lássák egyszerű életét. Odaadó férfiak és nők szerették Jézust csaknem emberfeletti ragaszkodással. Minél jobban megismerték, annál jobban szerették. És mindez még mindig igaz; még ma is és minden jövőbeli korszakban, az ember minél jobban megismeri ezt az Isten-embert, annál jobban szeretni és követni fogja őt.

3. A vallási vezetők ellenségessége

149:3,1 (1672.4) Függetlenül attól, hogy az egyszerű emberek milyen kedvezően fogadták Jézust és a tanításait, a vallási vezetők Jeruzsálemben egyre jobban megijedtek és egyre inkább ellenséges érzületűvé váltak. A farizeusok egy módszeres és tételes istentant alakítottak ki. Jézus olyan tanító volt, aki úgy tanított, ahogy az alkalom hozta; nem módszeres tanító volt. Jézus nem annyira a törvényből, mint inkább az életből tanított, mégpedig példabeszédek révén. (Amikor valamilyen példabeszédet alkalmazott az üzenetének szemléltetésére, akkor arra a célra a történetnek csak egy vetületét kívánta használni. Jézus tanításaival kapcsolatosan sok helytelen

gondolathoz lehet eljutni az által, hogy valaki kísérletet tesz arra, hogy a példabeszédeiből képutalásokat olvasson ki.)

149:3.2 (1672.5) A jeruzsálemi vallási vezetők mondhatni dühöngtek a fiatal Ábrahámnak a nem is olyan sokkal korábban történt áttérése miatt és amiatt, hogy a Péter által megkeresztelt három kém is elpártolt tőlük, és akik akkoriban éppen a vándor hitszónokokkal tartottak a második galileai tanhirdető vándorúton. A zsidó vezetőket egyre jobban elvakította a félelem és az előítélet, miközben a szívüket az országról szóló evangélium megkapó igazságainak folyamatos elutasítása keményítette meg. Amikor az emberek elzárkóznak attól, hogy a bennük lakozó szellemhez forduljanak, kevés dolgot lehet tenni az ilyen hozzáállásuk megváltoztatása érdekében.

149:3.3 (1672.6) Amikor Jézus először találkozott a vándor hitszónokokkal a betszaidai táborban, az üdvözlésük befejezéseként azt mondta: „Emlékezzetek, hogy testben és elmében — érzelmileg — az emberek egyedileg válaszolnak. Az egyetlen egységes dolog az emberekben nem más, mint a bennük lakozó szellem. Bár az isteni szellemek a tapasztalataik jellegét és tartalmát illetően mutathatnak némi változatosságot, minden szellemi megkeresésre egységesen válaszolnak. Csakis e szellemen keresztül és e szellemhez való folyamodás révén képes az emberiség egységet és testvériséget elérni.” A zsidók számos vezetője azonban bezárta a szíve kapuját az evangélium szellemi folyamodványa előtt. E naptól fogva nem hagytak fel azzal, hogy terveket és összeesküvést szőjenek a Mester elpusztítására. Meg voltak győződve arról, hogy Jézust el kell fogni, el kell ítélni és ki kell végezni, mint vallási gonosztevőt, a zsidó szent törvény sarkalatos tanításainak megsértőjét.

4. A tanhirdető vándorút lefolyása

^{149:4.1 (1673.1)} Jézus nagyon kevés nyilvános munkát végzett e tanhirdető vándorúton, viszont számos esti órát tartott a híveknek ama városok és falvak többségében, ahol Jakabbal és Jánossal megfordult. Ezen esti órák egyikén a vándor hitszónokok egyik ifjabbika a haragról kérdezte Jézust, és a Mester válaszul egyebek között ezt mondta:

^{149:4.2 (1673.2)} „A harag olyan anyagi megnyilvánulás, mely általában azt mutatja, hogy a szellemi természet milyen mértékben képtelen ellenőrzést gyakorolni az együttes értelmi és fizikai természet felett. A harag azt mutatja, hogy hiányzik belőletek a türelmes testvéri szeretet, valamint azt, hogy híján vagytok az önbecsülésnek és az önuralomnak. A harag felemészti az egészséget, lealjasítja az elmét és akadályozza az emberi lélek szellemtanítóját. Hát nem olvastátok az Írásokban, hogy »az ostobát megöli a bosszúság«, és hogy az ember »szétmarcangolja magát haragjában«? Hogy »a haragra késedelmes bővelkedik értelemmel«, míg »aki hirtelenkedő, bolondságot szerez az«? Ti mind tudjátok, hogy »a szelíd felelet csillapítja a haragot«, és miként »támaszt haragot a bántó beszéd«. »A megfontoltság késlelteti a haragot«, míg »akinek nincs uralma önmaga felett, az olyan, mint a falak nélküli védtelen város«. »Szörnyű a dühöngés és féktelen a harag.« »A haragos emberek viszályt szítanak, míg a bőszek megsokszorozzák a vétküket.« »Ne bosszankodj föl szellemedben hirtelenül, mert a harag az ostobák szívében tanyázik.«” A beszéd zárása előtt Jézus hozzátette: „Uralja a szíveteket szeretet olyannyira, hogy a szellemeteknek kevés gondot okozzon elvezetni benneteket attól, hogy szabad folyást

engedjete az isteni fiúi elismertségetekkel össze nem egyeztethető állati düh kitöréseinek.”

^{149:4.3 (1673.3)} Ugyanezen alkalommal a Mester beszélt a csoportnak arról, hogy mennyire kívánatos a kiegyensúlyozott jellem. Elismerte, hogy a legtöbb ember számára szükséges, hogy magukat valamilyen foglalkozás elsajátításának szenteljék, de helytelenített mindenféle, a túlzott szakosodás irányába, az élet megélésével kapcsolatos tevékenységekben a szűklátókörűvé és korlátozottá válás irányába való törekvést. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy bármely erény, ha túlzásba viszik, bűnné válhat. Jézus mindig is mértéktartást hirdetett és következetességet tanított — a létkérdések súlyához szabott hozzáállást. Rámutatott, hogy a túl nagy fokú rokonszenv és sajnálat komoly érzelmi kiegyensúlyozatlansággá fajulhat; hogy a lelkesültség átcsaphat megszállottságba. Tárgyalta az egyik korábbi társuk esetét, akinek képzelgéseai látomásokba és hasztalan vállalkozásokba kergették az illetőt. Ugyanakkor figyelmeztette őket az unalmas és túlzottan hagyományörző közepszerűség veszélyeire.

^{149:4.4 (1673.4)} Ezután Jézus a bátorság és a hit veszélyeiről beszélt, arról, hogy ezek néha miként terelik a meggondolatlan lelkeket a nyughatatlanság és az elbizakodottság felé. Rámutatott arra is, hogy a túlzásba vitt megfontoltság és körültekintés miként vezet gyávasághoz és kudarchoz. Arra buzdította a hallgatóit, hogy eredetiségre törekedjenek, s közben kerüljenek mindenféle különc hajlamot. Érzelmösség nélküli rokonszenvet, álszentség nélküli jámborságot kért tőlük. Félelem és babonaság nélküli tiszteletet tanított.

149:4.5 (1674.1) Nem is annyira az volt oly nagy hatással a társaira, amit Jézus a kiegyensúlyozott jellemről tanított, mint inkább az a tény, hogy az ő saját élete a tanításának oly ékes példája volt. Megpróbáltatások és viharok közepette élt, de sohasem ingott meg. Az ellenségei folyton csapdákat állítottak neki, de ő sohasem ment lépre. A bölcsek és a tanultak megpróbáltak gáncsot vetni neki, de ő nem botlott meg. Megpróbálták összezavarni a vitákban, de a válaszai mindig megvilágosítóak, tiszteletet parancsolók és a vitának véget vetők voltak. Amikor a beszédeit számtalan kérdéssel szakították félbe, a válaszai mindig lényegre törők és meggyőzőek voltak. Sohasem folyamodott becstelen fortélyhoz, amikor az ellenségei folyamatos nyomás alatt tartották, akik nem haboztak mindenféle hamis, aljas és igazságtalan módon támadni őt.

149:4.6 (1674.2) Igaz ugyan, hogy sok férfinak és nőnek megélhetési foglalatosságként valamiféle meghatározott tevékenység végzésében kell serénykednie, mindazonáltal igencsak kíváncsok, hogy az emberi lények széles körű kulturális ismereteket szerezzenek a földön élt élettel összefüggésben. Az igazán tanult személyek nem nyugodnak bele abba, hogy tudatlanok maradjanak a társaik életét és dolgait illetően.

5. Tanítás a megelégedettségről

149:5.1 (1674.3) Amikor Jézus meglátogatta a Zélóta Simon felügyelete alatt működő vándor hitszónokok csoportját, az esti tanácskozás alkalmával Simon megkérdezte a Mestert: „Miért van az, hogy némelyek sokkal boldogabbak és elégedettebbek másoknál? Vajon a megelégedettség vallási tapasztalás kérdése?” Simon kérdésére válaszul Jézus egyebek mellett azt mondta:

„Simon, némelyek a természetüktől fogva boldogabbak másoknál. Sok, nagyon sok függ attól, hogy az ember mennyire hajlandó elfogadni az Atya benne lakozó szellemének vezetését és irányítását. Nem olvastad az Írásokban a bölcs ember szavait, »az ember szelleme az Úr gyertyása, egészen átkutatja az ember bensőjét«? Az ilyen, szellem vezette halandók azt is mondják: »A mérőláncom kedves földre esett; s kedvem telik örökségemben«. »Jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok bűnös nagy gazdagsága«, mert »a jó a magáé szerint elégszik meg«. »A vidám szív derűssé teszi az arcot is és mindig ünnepet ül. Többet ér a kevés az Úr tiszteletében, mint ha nyugtalansággal párosul a tömérdek kincs. Jobb egy tál főzelék és szeretet hozzá, mint egy kövér ökör gyűlölettel. Jobb az igazságos úton szerzett kevés, mint az egyenesség híján szerzett nagy haszon.« »A vidám szív jó orvosságul szolgál.« »Jobb egy kevés megnyugvás, mint a túlzott bőség a szellem szomorúságában és háborgásában.«

Az ember szomorúságának nagy része a törekvéseivel kapcsolatos csalódásból és a sértett büszkeségéből ered. Bár az emberek tartoznak maguknak annyival, hogy a legjobbat hozzák ki a földi létükből, s ha így őszintén igyekeznek, örömmel kell fogadniuk a sorsukat és ügyességet kell mutatniuk abban, hogy a legtöbbet hozzák ki abból, ami nekik jutott. Az ember bajai túl sokszor hajtanak ki a szíve természetes félelmének talajából. »Menekül a gonosz, bár nem űzi senki.« »A gonoszak olyanok, mint a háborgó tenger, mely nem bír megnyugodni, de sarat és iszapot vetnek fel hullámai; nincs békéjük a gonoszaknak, mondja az Isten.«

149:5.4 (1674.6) Ne keressetek tehát hamis békét és pillanatnyi örömet, hanem törekedjeteinkább a hit bizonyosságára és az isteni fiúi elismertség bizonyosságaira, melyek nyugalmat, megelégedettséget és felsőbb örömet teremnek a szellemben.”

149:5.5 (1675.1) Jézus nemigen tekintette e világot „siralomvölgynek”. Inkább úgy tekintett rá, mint a paradicsomi felemelkedésre rendeltetett örökkévaló és halhatatlan szellemek születési szférájára, a „lélekteremtés völgyére”.

6. „Félni az Urat”

149:6.1 (1675.2) Gamalában, az esti tanácskozáson történt, hogy Fülöp azt mondta Jézusnak: „Mester, miért van az, hogy az Írások arra tanítanak minket, hogy »féljük az Urat«, míg te azt szeretnéd, hogy félelem nélkül tekintsünk a mennyei Atyára? Hogyan hangoljuk össze ezeket a tanításokat?” Jézus Fülöpnek válaszolva azt mondta:

149:6.2 (1675.3) „Gyermekeim, nem lep meg, hogy ilyesmiket kérdeztek. Kezdetben csak félelmen keresztül tudott az ember tiszteletet tanulni, de én azért jöttem, hogy kinyilatkoztassam az Atya szeretetét annak érdekében, hogy a fiúi szeretetteljes felismerés hatása és viszonzásképpen az Atya mély és tökéletes szeretete vonzalmat keltsen bennetek az Örökkévaló imádására. Meg akarlak szabadítani benneteket annak fogságából, hogy szolgai félelmen keresztül behajszoljátok magatokat egy féltékeny és haragvó Király-Isten terhes szolgálatába. Meg akarlak tanítani benneteket az Isten és ember Atya-fiú viszonyára annak érdekében, hogy örömmel jussatok el ahhoz a magasztos és mennyei szabad imádathoz, melynek tárgya egy szeretetteljes, igazságos és irgalmas Atya-Isten.

149:6.3 (1675.4) A »félteni az Urat« kifejezésnek az egymást követő korokban más és más jelentéstartalma volt, kezdve a félelmen, majd folytatódva a lelki gyötrelmen és rettegésen át, a félelemmel vegyes tiszteletig és a hódolatig. És most a hódolatból a felismerésen, a megértésen és az elismerésen keresztül ki akarlak vezetni benneteket, fel egészen a szeretetig. Amikor az ember csak az Isten cselekedeteit ismeri fel, az elvezeti őt ahhoz, hogy félje a Legfelsőbbet; de amikor az ember elkezd megérteni és megtapasztalni az élő Isten személyiségét és jellemét, akkor az egyre közelebb viszi őt ahhoz, hogy szeressen egy ilyen jó és tökéletes, egyetemes és örökkévaló Atyát. Éppen az embernek az Istenhez fűződő kapcsolatában beálló változás az, ami az Ember Fia földi küldetését alkotja.

149:6.4 (1675.5) Az értelmes gyermekek nem félik apjukat azért, hogy jutalmakat kapjanak tőle; hanem mivel már korábban bőségesen kaptak jó dolgokat az apjuknak a fiai és lányai iránti szeretetéből fakadóan, ezért ez arra készíti ezeket a nagyon szeretett gyermekeket, hogy e bőséges jótekonyság felismerését és értékelését követően viszonszeressék az apjukat. Az Isten jósága bűnbánatra készítet; az Isten bőkezűsége szolgálatra készítet; az Isten irgalma üdvözülésre készítet; míg az Isten szeretete értelmes és nyíltszívű imádatra készítet.

149:6.5 (1675.6) Elődeitek azért félték az Istent, mert hatalmas és rejtélyes volt. Nektek azért kell imádnodok őt, mert az ő szeretete nemes, irgalma bőséges és igazsága dicső. Az Isten hatalma félelmet idéz elő az ember szívében, azonban az ő személyiségének nemessége és igazságossága tiszteletet,

szeretetet és önkéntes imádatot kelt. A kötelességtudó és szeretetteljes fiú nem fél vagy retteg még egy fenséges és nemes atyától sem. Én azért jöttem el a világba, hogy a félelem helyébe szeretetet, a szomorúság helyébe örömet, a rettegés helyébe bizodalmat tegyek, valamint szeretetteljes szolgálatot és elismerő imádatot a szolgai iga és az értelmetlen szertartások helyébe. Ám a sötétségben kucorgók esetében még mindig igaz, hogy »az Úr félelme a bölcsesség kezdete«. De a fény teljesebb eljövetele az Isten fiait már arra készíti, hogy a Végtelent azért imádják, aki, és ne azért féljenek tőle, amit tesz.

149:6.6 (1675.7) Amikor a gyerekek fiatalok és meggondolatlanok, szükségképpen meg kell dorgálni őket annak érdekében, hogy tiszteljék a szüleiket; de amint idősebbek lesznek és valamivel jobban értékelik a szülői segédkezés és védelem előnyeit, akkor az arra készíti őket, hogy megértő tiszteleten és egyre erősödő ragaszkodáson keresztül arra a tapasztalási szintre jussanak el, ahol ténylegesen szeretik a szüleiket azért, amik, mintsem hogy azért szeressék őket, amit tettek. Az apa a természeténél fogva szereti a gyereket, a gyerekek azonban ki kell alakítania az apja iránti szeretetét, elindulva onnan, hogy fél attól, amit az apa tehet, továbbfejlődve a félelemmel vegyes bámulaton, félelmen, függőségen és mélységes tiszteleten át, eljutva egészen az elismerő és odaadó szeretetig.

149:6.7 (1676.1) Tanultatok arról, hogy »féld az Istent és a parancsait tartsd meg, mert ez az ember fő dolga«. De én azért jöttem, hogy egy új és felsőbb parancsolatot adjak nektek. Azt akarom megtanítani nektek, hogy »szeresd az Istent és tanulj meg megcselekedni az ő akaratát, mert az a legmagasabb rendű kiváltsága az Isten felszabadult fiainak«. Atyáitoknak azt

tanították, hogy »féljétek az Istent — a Mindenható Királyt«. Én azt tanítom nektek, hogy »szeressétek az Istent — a végtelenül irgalmas Atyát«.

^{149:6.8 (1676.2)} A mennyországban, melyet hirdetni jöttem, nincs magas és fenséges király; ez az ország egy isteni család. Az én Atyám és a ti Atyátok az egyetemesen elismert és fenntartások nélkül imádott központja és feje az értelmes lények kiterjedt testvériségének. Én az ő Fia vagyok, és ti is az ő fiai vagytok. Ezért mindörökre igaz, hogy ti és én testvérek vagyunk a mennyei országban, és annál inkább így van ez, hiszen a földi életbeli húsvér testben testvérekké lettünk. Ezért hát hagyjatok fel azzal, hogy mint királyt félitek az Istent vagy mint urat szolgáljátok; tanuljátok meg tisztelni Teremtőként; tiszteljétek úgy, mint a szellemifjúságotok Atyját; szeressétek úgy, mint irgalmas védelmezőt; és végül az érettebb szellemi felismerések és megbecsülések következtében, imádjátok szeretetteljes és végtelenül bölcs Atyátokként.

^{149:6.9 (1676.3)} A mennyei Atyáról alkotott helytelen fogalmaitokból erednek az alázattal kapcsolatos téveszméitek és abból fakad a képmutatások nagy része is. Természeténél és eredeténél fogva lehet az ember porból vétetett, de amikor beléköltözik az Atyám szelleme, az ilyen ember a végzetében istenivé lesz. Az Atyám adományszelleme bizonyosan visszatér az isteni forráshoz és a világegyetemi eredetszintre, és a halandó ember emberi lelke, mely e bent lakozó szellem újjászületett gyermekévé lett, az isteni szellemmel bizonyosan felemelkedik egészen az örökkévaló Atya színe elé.

^{149:6.10 (1676.4)} Az alázat valóban illik a halandó emberhez, aki mindezen ajándékokat a mennyei Atyától kapja, bár isteni

méltóság adatik minden ilyen, a mennyországba való örök felemelkedésre törekvő, hites pályázóhoz. A kérkedő és hamis alázat értelmetlen, szolgálai szokásai összeegyeztethetetlenek az üdvözlészetek forrásának értékelésével és a szellemtől született lelkek beteljesülésének felismerésével. Az Isten előtti alázat teljes mértékben helyénvaló a szívetek mélyén; az emberek előtti szelídség dicséretes; a tudatos és figyelemhajhász alázat képmutatása azonban gyerekes és nem méltó az ország megvilágosodott fiaihoz.

149:6.11 (1676.5) Jól teszitek, ha szelídek vagytok Isten előtt és uralkodtok magatokon az emberek előtt, de a szelídségetek szellemi eredetű legyen és ne az önelégült felsőbbrendűség tudatos érzésének önáltató megnyilvánulása. A próféta céltudatosan beszélt, amikor azt mondta, »járj alázatosan Istennel«, mert míg a mennyei Atya a Végtelen és az Örökkévaló, szintén ő az, aki ott lakozik »annál, aki bűnbánó elméjű és szerény szellemű«. Az Atyám megveti az önteltséget, nem kedveli a képmutatást és iszonyodik a gonosztságtól. A mennyei Atya szeretetteljes támogatása és hű vezetésének őszinteség-értéke, valamint az ezekben való tökéletes bizodalom hangsúlyozása érdekében utaltam oly gyakran a kisgyermekre, annak az elmebeli beállítottságnak és szellemi válasznak a szemléltetéséül, mely nagyon is lényeges ahhoz, hogy a halandó ember beléphessen a mennyország szellemvalóságaiba.

149:6.12 (1677.1) Jól írt le Jeremiás próféta sok halandót, amikor azt mondta: »Szájatokkal közel vagytok az Istenhez, de a szívetekkel távol vagytok tőle«. Nem olvastátok-e azt a szörnyű figyelmeztetést is a prófétától, aki azt mondta:

»Papjaik díjért tanítanak, és prófétáik pénzért jövendölnek. Ugyanakkor jámborságot tanítanak és azt hirdetik, hogy velük az Isten«. Hát nem hön óvtak mindannyiotokat azoktól, akik »békésen beszélnek szomszédaikkal, szívükben azonban rosszindulat van«, akik »hízeltő ajkúak, miközben a szívükben álnokok«? Egy bizakodó ember minden szomorúsága közül egy sem olyan szörnyű, mint amelyet »egy bizalmat élvező barát házában szerzett«.”

7. Visszatérés Betszaidába

^{149:7.1 (1677.2)} András, Simon Péterrel egyeztetve és Jézus jóváhagyását bírva arra utasította Dávidot Betszaidában, hogy küldjön ki hírnököket a különböző tanhirdető csoportokhoz olyan utasításokkal, hogy fejezzék be a vándorutat és térjenek vissza Betszaidába december 30-án, a csütörtöki nap folyamán. Azon az esős napon, estebédájában, az összes apostoli csoport és a tanító vándor hitszónokok meg is érkeztek a Zebedeus házához.

^{149:7.2 (1677.3)} A csoport együtt maradt a szombat napjáig, szállást betszaidai és a közeli kapernaumi házaknál találtak, mely után az egész társaság két hét szabadságot kapott, hogy felkereshessék a családjukat, meglátogathassák a barátaikat vagy halásszanak. A Betszaidában együtt töltött két-három nap valóban üdítő és ösztönző hatású volt; még a régi tanítók is okultak a fiatalabb tanhirdetők által elmesélt élményekből.

^{149:7.3 (1677.4)} A galileai második tanhirdető vándorúton részt vett 117 vándor hitszónok közül a kéthétnyi szabadság leteltével csupán hetvenöt állta ki a tényleges tapasztalás próbáját és állt rendelkezésre, hogy kijelölhessék őket szolgálatra. Jézus

Andrással, Péterrel, Jakabbal és Jánossal a Zebedeus házban maradt és sok időt töltött az ország javával és kiterjesztésével kapcsolatos kérdések megvitatásával.

150. írás

A harmadik tanhirdető vándorút

150:0.1 (1678.1) ABNER, valamint János apostolai a Kr.u. 29. év január 16-án, vasárnap este eljutottak Betszaidába és másnap közös tanácskozást tartottak Andrással és Jézus apostolaival. Abner és a társai a székhelyüket Hebronban rendezték be és rendszeresen átjártak Betszaidába e tanácskozásokra.

150:0.2 (1678.2) E közös tanácskozáson megvitatott számos kérdés között volt az a gyakorlat is, hogy a betegeket bizonyos olajokkal kenték be gyógyító imádságok elmondása mellett. Jézus most sem volt hajlandó részt venni a vitáikban, és nem volt hajlandó véleményezni a megállapodásaikat sem. János apostolai mindig is használták az olajat a betegek és a szenvedők számára való segédkezés során, és arra törekedtek, hogy ezt egységes szokásként honosítsák meg mindkét csoportnál, Jézus apostolai azonban nem voltak hajlandók elkötelezni magukat egy ilyen szabály mellett.

150:0.3 (1678.3) Január 18-án, kedden a betszaidai Zebedeus házban csatlakoztak a kipróbált vándor hitszónokok a huszonnégy apostolhoz, nagyjából hetvenöten, arra készülve, hogy elküldik őket a galileai harmadik tanhirdető vándorútra. E harmadik küldetés hét hétig tartott.

150:0.4 (1678.4) A vándor hitszónokokat ötös csoportokban küldték ki, míg Jézus és a tizenketten az idő legnagyobb részében

együtt utaztak, és az apostolok kettesével mentek ki, hogy híveket kereszteljenek, ha úgy alakult. Abner és a társai csaknem három héten át szintén a vándor hitszónoki csoportokkal dolgoztak, tanácsokkal látták el őket és keresztelték a híveket. Elmentek Magadánba, Tibériásba, Názáretbe, valamint Közép- és Dél-Galilea minden nagyobb városába és falujába, mindazokba a helységekre, melyekben korábban már megfordultak és sok másikba is. Az északi részeket leszámítva Galilea számára ez volt az utolsó üzenetük.

1. A női vándor hitszónokok testülete

150:1.1 (1678.5) Minden bátor dolog közül, melyet Jézus a földi létpályájával összefüggésben véghez vitt, a legmeglepőbb a következő, előzmény nélküli bejelentése volt január 16-ának estéjén: „Holnap kijelölünk tíz nőt az országért való szolgálati munkára.” Ama kéthetes időszak kezdetén, melyben az apostolok és a vándor hitszónokok szabadság okán elvileg nem tartózkodtak Betsaidában, Jézus megkérte Dávidot, hogy hívja haza a szüleit és küldjön ki hírnököket a célból, hogy azok Betsaidába hívjanak tíz olyan jámbor nőt, akik szolgáltak az előző tábor és a sátorkórház igazgatásában. E nők mind hallgatták a fiatal vándor hitszónokoknak átadott tanításokat, de sem e nők, sem a tanítóik fejében nem fordult meg az, hogy Jézus nőket bízna meg azzal a feladattal, hogy tanítsák az országról szóló evangéliumot és segédkezzenek a betegeknek. A Jézus által kiválasztott és megbízott tíz nő a következő volt: Zsuzsanna, a názáreti zsinagóga korábbi előéneklőjének leánya; Johanna, Kuzának, Heródes Antipász intézőjének a felesége; Erzsébet, aki egy tibériásbeli és szeforiszbeli tehetős zsidónak volt a leánya; Márta, András és Péter nővére; Rákhel, Júdásnak, a Mester húsvér testbeli öccsének sógornője;

Naszanta, Elmannak, a szíriai orvosnak a leánya; Milka, Tamás apostol egyik unokatestvére; Rúth, Lévi Máté legidősebb leánya; Kelta, egy római centurió leánya; és Agaman, egy damaszkuszi özvegy. Később Jézus még két másik nővel bővítette a csoportot — a magadáni Máriával, valamint Rebekával, az arimateai József leányával.

150:1.2 (1679.1) Jézus felhatalmazta e nőket arra, hogy a szervezetüket maguk alakítsák ki és utasította Júdást, hogy a felszerelésük és teherhordó állataik megvásárlásához bocsásson rendelkezésükre pénzt. A tízek Zsuzsannát választották vezetőjüknek és Johannát pénztárosuknak. Ettől kezdve a működéshez szükséges pénzt maguk teremteték elő; soha többet nem fordultak Júdáshoz támogatásért.

150:1.3 (1679.2) Roppant különös látvány volt akkoriban, amikor a nők még a zsinagóga főtermébe sem tehették be a lábukat (csak a nők karzatán tartózkodhattak), hogy az országról szóló új evangélium felhatalmazott tanítói lehettek. A feladat, mellyel Jézus e tíz nőt megbízta, amikor elkülönítette őket az evangélium tanítására és a lelkipásztori szolgálatra, annak az egyenjogúságnak a hirdetése volt, mely minden nőt mindörökké felszabadított; a férfinak többé már nem lehetett úgy tekintenie a nőre, mint aki szellemében alsóbbrendű. Ez bizony komoly megrázkódtatást jelentett a tizenkét apostolnak. Függetlenül attól, hogy számtalanszor hallották a Mestertől, hogy „a mennyországban nincs gazdag vagy szegény, szabad vagy rabszolga, férfi vagy nő, mindenki egyformán az Isten fia és leánya”, mégis valóságosan is elképedtek, amikor Jézus azt javasolta, hogy hivatalosan bízzák meg e tíz nőt vallási tanítói feladatokkal, sőt engedjék meg nekik azt is, hogy velük

tartsanak. Az egész vidéket felkavarta ez a fejlemény, és Jézus ellenségei e lépésből nagy tőkét kovácsoltak, de a jó hírben hívő nők mindenütt bátran kiálltak a kiválasztott nővéreik mellett és nem hagytak kétséget afelől, hogy helyeslik a nők vallási munkában való szerepének ilyenén kései elismerését. A nők szabad szerepvállalását, mely kellő elismertséget biztosított nekik, az apostolok közvetlenül a Mester eltávozása után is elfogadták, jóllehet a későbbi nemzedékek visszatértek a régi szokásokhoz. A keresztény egyház első napjaiban a női tanítókat és lelkipásztorokat diakonisszáknak hívták és általános elismerést élveztek. Pál azonban annak ellenére, hogy mindezt elméletben elismerte, sohasem tette egészen a saját hozzáállása részévé és ő maga nehéznek találta a gyakorlati kivitelezést.

2. A magadáni megálló

150:2.1 (1679.3) Amikor az apostoli társaság elindult Betszaidából, a nők a menet végén haladtak. A tanácskozások idején mindig egy csoportban ültek a beszélővel szemben, tőle jobbra. Egyre több nő vált az országról szóló evangélium hívévé, és korábban sok bonyodalom forrása volt és véget nem érő zavart okozott az, amikor azt akarták, hogy személyesen beszélhessenek Jézussal vagy az apostolok egyikével. Most mindez megváltozott. Amikor a női hívek valamelyike találkozni akart a Mesterrel vagy beszélni akart az apostolokkal, megkereste Zsuzsannát, és a tizenkét női vándor hitszónok egyikének társaságában egyből a Mester vagy az ő egyik apostola elé járultak.

150:2.2 (1680.1) Magadánban történt meg először, hogy a nők megmutatták hasznosságukat és igazolták a kiválasztásuk bölcs

voltát. András meglehetősen szigorú rendszabályokat írt elő a társainak a nőkkel való személyes munkát illetően, különösen a megkérdőjelezhető jellemű nők esetében. Amikor a társaság elérte Magadánt, a tíz női vándor hitszónok szabadon beléphetett a rossz hírű helyekre és a bennlakóknak közvetlenül hirdethette a jó híreket. Amikor betegekhez mentek, e nők a segédkezésük során képesek voltak igen közel kerülni a szenvedő nővéreikhez. E tíz nő (akiket később a tizenkét nőként ismertek) itteni segédkezésének eredményeként nyerték meg a magadáni Máriát az ország ügyének. Szerencsétlenségek során át és annak következményeként, hogy az ilyen rossz döntéseket hozó nőkkel szemben a nők jó hírét fontosnak tartó társadalom milyen magatartást tanúsított, e nők a magadáni bűntanyák egyikén találták magukat. Márta és Rákhel volt az, aki világossá tette Mária előtt, hogy az ország kapui nyitva állnak még az olyanok előtt is, mint ő. Mária elhitte az új hírt és másnap Péter meg is keresztelte.

150:2,3 (1680,2) A magadáni Mária lett a tizenkét női vándor hitszónok csoportjában az evangélium legeredményesebb tanítója. Ezzel a szolgálattal Jotapatában bízták meg, Rebekával együtt, nagyjából négy héttel a megtérését követően. Mária és Rebeka a csoport többi tagjával együtt végigkísérte Jézust a földi életének hátralévő részében, hűségesen és eredményesen munkálkodva az elnyomott nővéreik megvilágosításán és felemelésén; és amikor a jézusi élet színművének utolsó és megrendítően szomorú jelenetére sor került, annak ellenére, hogy az apostolok egy kivételével megfutamodtak, e nők mindvégig jelen voltak, és egyikük sem tagadta meg vagy árulta el őt soha.

3. A szombat Tibériásban

150:3.1 (1680.3) Az apostoli társaság szombati istentiszteleteinek ügyét András a Jézustól kapott utasítások szerint a nőkre bízta. Ez természetesen azt jelentette, hogy azokat nem tarthatták az új zsinagógában. A nők ez alkalommal Johannát bízták meg a feladattal, és az összejövotelt Heródes új palotájának dísztermében tartották meg, mert Heródes éppen a pereai Juliászbán lévő palotájában tartózkodott. Johanna az írásoknak a nők által Izráel vallási életében végzett munkájáról szóló részeiből olvasott fel, utalt Mirjámra, Deborára, Eszterre és másokra.

150:3.2 (1680.4) Aznap késő este tartott Jézus az egyesített csoportnak emlékezetes beszédet a „varázslásról és babonáságról”. Azokban az időkben egy fényes és újnak tartott csillag megjelenéséről az emberek úgy gondolták, hogy olyan jel, mely arra utal, hogy egy nagy ember született meg a földön. Lévén, hogy nem sokkal korábban ilyen csillagot figyeltek meg, András megkérdezte Jézustól, hogy megalapozottak-e ezek a hiedelmek. Az András kérdésére adott hosszú válaszbán a Mester teljesen kimerítette az emberi babonáság egész tárgykörét. A Jézus által ekkor közöltek mai szóhasználatával a következők szerint foglalhatók össze:

150:3.3 (1680.5) 1. A mennyek csillagai járásának egyáltalán semmi köze sincs a földi emberi élet eseményeihez. A csillagászat helyénvaló tudományos foglalatosság, a csillagjóslás azonban babonás tévedések halmaza, melynek nincs helye az országról szóló evangéliumban.

150:3.4 (1680.6) 2. A leölt állat belső szerveinek vizsgálata semmit sem mondhat az időjárásról, a jövőbeli eseményekről vagy az emberi ügyek kimeneteléről.

150:3.5 (1680.7) 3. A holtak szellemei nem térnek vissza abból a célból, hogy érintkezzenek a családjukkal vagy a még élő, egykori barátaikkal.

150:3.6 (1681.1) 4. A szerencsetárgyak és a kegytárgyak hatástalanok a betegségek gyógyításában, a csapások elkerülésében vagy a rossz szellemek befolyásolásában; a szellemi világ befolyásolására szánt minden ilyen anyagi módszerben való hit nem más, mint tömény babonaság.

150:3.7 (1681.2) 5. A sorsvetés, bár a kisebb nehézségek megoldásának alkalmas módja lehet, nem az isteni akarat feltárására kialakított módszer. Az ilyen dolgok kimenetelei tisztán az anyagi véletlen területéhez tartoznak. A szellemi világgal való bensőséges közösség egyetlen módját az embernek a szellemmel, az Atya bent lakozó szellemével való felruházottsága jelenti, és e felruházottsághoz tartozik a Fiú kiáradt szelleme és a Végtelen Szellem mindenütt jelenvaló hatása is.

150:3.8 (1681.3) 6. A jövendölés, a boszorkánykodás és a bűbájlás a tudatlan elmék babonasága, miként a varázslás káprázata is az. A varázserejű számokban, a jó szerencsét ígérő előjelekben és a balszerencsét hozó hírnökökben való hit teljesen alaptalan babonaság.

150:3.9 (1681.4) 7. Az álomfejtés főként tudatlan és valószínűtlen képzelgésre épített babonás és alaptalan rendszer. Az országról

szóló evangéliumnak semmi köze sem lehet a kezdetleges vallás jövőmondó papjaihoz.

150:3.10 (1681.5) 8. A jó vagy rossz szellemek nem lakozhatnak agyagból, fából vagy fémből készült anyagi jelképek belsejében; a bálványok nem jelentenek többet, mint az anyag, melyből készültek.

150:3.11 (1681.6) 9. A rontástevő emberek, a varázslók, a varázstevők és a boszorkánymesterek eljárásai az egyiptomiak, az asszírok, a babiloniak és az ősi kánaániak babonáiból erednek. A függőknek és a mindenféle ráolvasásnak semmi haszna a jó szellem védelmének elnyerése vagy a rossznak feltételezett szellemek elhárítása szempontjából.

150:3.12 (1681.7) 10. Leleplezte és elítélte az igézetekben, az istenítéletekben, a megbabonázásban, a megátkozásban, a jelekben, az álomfüvekben, a csomózott kötelekben és a tudatlan és leigázó babonaság minden más formájában való hitüket.

4. Az apostolok kettesével való kiküldése

150:4.1 (1681.8) Másnap este, miután összegyűjtötte a tizenkét apostolt, János apostolait és az újonnan megbízott női csoportot, Jézus azt mondta: „Látjátok magatok is, hogy az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjük hát mind az aratás Urát, hogy küldjön több munkást a mezőire. Bár én itt maradok, hogy megerősítem és oktassam az újabb tanítókat, a régibbeket kettesével kiküldöm, hogy gyorsan elmenvén mindenfelé Galileában terjesszék az országról szóló örömhírt, amíg ahhoz még megfelelő és békés viszonyokat találnak.”

Ezután kijelölte az apostoli párokat, akiket ki akart küldeni, és ezek a következők voltak: András és Péter, Zebedeus Jakab és János, Fülöp és Nátániel, Tamás és Máté, Alfeus Jakab és Júdás, Zélóta Simon és Karióti Júdás.

150:4,2 (1681.9) Jézus meghatározta a tizenkettekkel Názáretben való találkozás időpontját, és búcsúzva tőlük így szólt: „E küldetésen ne menjetek a nem-zsidók városaiba, és ne menjetek Szamariába se, hanem menjetek inkább el Izráel házának elveszett bárányaiért. Terjesszétek az országról szóló örömhírt és hirdessétek azt a megmentő igazságot, hogy az ember az Isten fia. Emlékezzetek, hogy aligha nagyobb a tanítvány a mesterénél, sem a szolga az uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, s a szolgának, ha olyan, mint az ura. Ha a ház urát némelyek Belzebub társának nevezik, mennyivel inkább annak kell tekinteniük a háza népét! De ne féljete e hitetlen ellenségektől. Mert kijelentem, hogy semmi sincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne; olyan titok sincs, ami ki ne tudódnék. Amit magunk között tanítottam nektek, hirdessétek azt bölcsen és nyíltan. Amit a belsejében elmondtam nektek, azt kellő időben hirdessétek a háztetőkről. Azt mondom nektek, barátaim és tanítványaim, ne féljete azoktól, akik a testet megölhetik, a lelket azonban nem tudják elpusztítani; inkább Őbelé vessétek a bizodalmatokat, aki képes fenntartani a testet és megmenteni a lelket.

150:4,3 (1682.1) Ugye két verebet adnak egy filléren? S én mégis kijelentem, hogy az Isten szeme előtt egy sem merül feledésbe. Hát nem tudjátok, hogy nektek minden szál hajátokat számon tartják? Ne féljete hát; sokkal többet értek a számtalan verébnél. Ne szégyenkezzetek a tanításom miatt; menjetek

hirdetni a békét és a jó akaratot, de ne tévedjete — nem fogja mindig béke kísérni a szónoklataitokat. Békét hozni jöttem a földre, de amint az emberek visszautasítják az ajándékomat, annak viszály és felfordulás lesz az eredménye. Ha egy egész család elfogadja az országról szóló örömhírt, akkor valódi béke fog lakozni abban a házban; de amikor a család némely tagja belép az országba, mások meg elutasítják az örömhírt, e megosztottság csak szomorúságot és bánatot okozhat. Dolgozzatok őszintén azon, hogy az egész családot megmentsétek, nehogy az embernek a tulajdon családjá legyen az ellensége. De ha megtettétek a töletek telhetőt minden család minden tagjáért, kijelentem nektek, hogy aki apját vagy anyját jobban szereti, mint ezt az örömhírt, az nem méltó az országra.”

150:4.4 (1682.2) Ahogy a tizenkettek meghallották e szavakat, készülődni kezdtek az indulásra. Nem is látták viszont egymást egészen a názáreti gyülekezésig, hogy ott találkozzanak Jézussal és a többi tanítvánnyal, ahogy azt a Mester megszervezte.

5. Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?

150:5.1 (1682.3) Az egyik este Shunemben, miután János apostolai visszatértek Hebronból és miután Jézus apostolai kettesével elmentek, s amikor a Mester épp a fiatalabb vándor hitszónokok azon tizenkét fős csoportjának a tanításával volt elfoglalva, akik Jákob irányítása alatt dolgoztak, a tizenkét nő jelenlétében, Rákhel ezt a kérdést tette fel Jézusnak: „Mester, mit válaszoljunk, amikor a nők megkérdeznak minket, hogy »Mit kell tennem azért, hogy üdvözüljek?«” A kérdést meghallván Jézus ezt válaszolta:

150:5.2 (1682.4) „Amikor a férfiak és a nők azt kérdezik, hogy mit kell tennünk az üdvözülés érdekében, akkor válaszoljátok azt: Higgyétek az országról szóló örömhírt; fogadjátok el az isteni megbocsátást. Hit révén ismerjétek fel az Isten bennetek lakozó szellemét, akinek elfogadása az Isten fiává tesz benneteket. Hát nem olvastátok az Írásokban, ahol azt mondja, »Az Úrban találok igazságosságot és erőt«. Szintén, ahol az Atya azt mondja, »Közel van igazságom; szabadításom már úton van, és karommal óvom népemet.« »Lelkem ujjong az Istenem szeretetében, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett s az igazságosságának köntösébe burkolt.« Nem olvastátok-e azt is az Atyáról, hogy az ő neve »az Úr a mi igazságunk lesz«. »Dobjátok el az önelégültség szennyezett ruháit és öltöztessétek a fiamat az isteni igazságosság és az örök üdvözülés ruhájába.« Mindörökre igaz, hogy »az igaz ember a hite által él«. Teljesen szabadon beléphettek az Atya országába, de a fejlődés — a kegyelemben való gyarapodás — alapvető jelentőségű a bent maradás szempontjából.

150:5.3 (1682.5) Az üdvözülés az Atya ajándéka és azt az ő Fiai nyilatkoztatják ki. A hit révén való elfogadás a részetekről az isteni természet részesévé, az Isten fiává és leányává tesz benneteket. Hit révén igazultok; hit révén üdvözültök; és ugyanezen hit révén haladtok előre örökmód a fokozatos fejlődés és az isteni tökéletesség útján. Hit révén igazult Ábrahám és hit révén ismerte meg a Melkizedek-féle tanítások általi üdvözülést. A korszakok során végig ugyanez a hit mentette meg az emberek fiait, de most egy Fiú jött el az Atyától, hogy az üdvözülést valóságosabbá és szívesebben fogadottá tegye.”

150:5.4 (1683.1) Ahogy Jézus befejezte a beszédet, nagy ujjongás támadt e kegyes szavakat hallók körében, és az elkövetkező napok során mindannyian új erővel, megújult energiával és lelkesedéssel hirdették az országról szóló evangéliumot. A nők még inkább örültek tudván, hogy ők is részei az ország földi megteremtésére vonatkozó terveknek.

150:5.5 (1683.2) Az utolsó kijelentésének zárásául Jézus azt mondta: „Üdvözülést nem vásárolhattok; nem érdemelhetitek ki az igazságosságot. Az üdvözülés az Isten ajándéka, és az igazságosság az ország fiaként való elismertségben a szellemtől született élet természetes gyümölcse. Nem azért mentenek meg benneteket, mert igaz életet éltek; inkább az a helyzet, hogy azért éltek igaz életet, mert már meg is mentettek benneteket, felismertétek a fiúi elismerést, mint az Isten ajándékát és az országban való szolgálatot, mint az élet legfőbb boldogságát a földön. Amikor az emberek elhiszik ezt az örömhírt, mely az Isten jóságának kinyilatkoztatása, az arra fogja késztetni őket, hogy önként megbánják minden ismert bűnüket. A fiúi elismertség megértése nem egyeztethető össze a bűn iránti vágygal. Az országban hívők ki vannak éhezve az igazságosságra és szomjazzák az isteni tökéletességet.”

6. Az esti tanítások

150:6.1 (1683.3) Az esti beszélgetések alkalmával Jézus sok tárgykört érintett. E vándorút hátralévő részében — mielőtt mindannyian összegyűltek volna Názáretben — Jézus tárgyalta „Az Isten szeretete”, „Álmok és látomások”, „Rosszakarat”, „Alázat és szelídség”, „Bátorság és hűség”, „Zene és istenimádat”, „Szolgálat és engedelmesség”, „Büszkeség és önteltség”, „A megbocsátás és a bűnbánat viszonya”, „Béke és tökéletesség”,

„Rossz beszéd és irigység”, „Rossz, bűn és kísértés”, „Kétségek és hitetlenség”, „Bölcsesség és istenimádat” kérdéskörét. Lévé, hogy a régebbi apostolok távol voltak, a férfiak és nők ezen újabb csoportjai felszabadultabban merültek bele a Mesterrel való vitákba.

^{150:6.2 (1683.4)} Miután eltöltött két-három napot a tizenkét vándor hitszónokból álló egyik csoporttal, Jézus felkereste a következő csoportot, és mindeme munkások hollétéről és tevékenységéről Dávid hírnökeitől értesült. Tekintettel arra, hogy a nőknek ez volt az első vándorútjuk, az idő nagy részében Jézussal maradtak. A hírvivői szolgálaton keresztül e csoportok mindegyike teljes mértékben tájékoztatást kapott a vándorút lefolyásáról, és a többi csoportról szóló hírek mindig a bátorítás forrását jelentették szerteszét, elkülönülten dolgozóknak.

^{150:6.3 (1683.5)} Az elválásukat megelőzően úgy szervezték, hogy a tizenkét apostol, valamint a vándor hitszónokok és a női testület Názáretben gyűljön össze a Mesterrel való találkozásra március 4-én, pénteken. Ennek megfelelően nagyjából ekkor az apostolok és a vándor hitszónokok különböző csoportjai megindultak Galilea középső és déli részéből Názáret felé. A délután derekára az utolsóként érkező András és Péter is elérte a tábort, melyet az először megérkezettek készítettek elő és amelyet a várostól északra fekvő hegyekben jelöltek ki. Ez volt az első alkalom, hogy Jézus Názáretbe látogatott azóta, hogy a nyilvános segédkezést megkezdte.

7. Időzés Názáretben

^{150:7.1 (1683.6)} Ezen a péntek délutánon Jézus Názáretben sétált, de nemigen figyeltek fel rá és egyáltalán nem is ismerték meg.

Elhaladt a gyermekkori otthona, valamint az ácsműhely mellett, és eltöltött egy félórát a fiúkorában olyannyira kedvelt dombon. A Jordánban Jánostól való megkeresztelésének napja óta az Ember Fiának lelkét nem kavarta fel ilyen emberi érzelemáradat. Ahogy lefelé tartott a hegyről, meghallotta annak a kürtnek az ismerős hangjait, melyet a napnyugta bejelentéséül fújtak meg, éppen úgy, ahogy már sok-sok alkalommal hallotta kisfiúkorában Názáretben. Mielőtt visszatért volna a táborba, elsétált ama zsinagóga mellett, ahová tanodába járt és elméjében elmerült a gyermekkorának számos emléke között. A nap korábbi szakaszában Jézus elküldte Tamást, hogy beszélje meg a zsinagóga vezetőjével, hogy a szombat reggeli istentiszteleten szólhasson.

^{150:7.2 (1684.1)} A názáreti emberek sohasem a jámborságukról és az erényes életükről voltak híresek. Az évek múlásával e falut egyre jobban megfertőzték a közeli Szeforisz alacsony szintű erkölcsi alapelvei. Jézus gyermekkorában és ifjúkorában megoszlott a názáretiek véleménye vele kapcsolatban; nagy volt a neheztelés, amikor Kapernaumba költözött. Bár Názáret lakosai sokat hallottak a korábbi ácsuk dolgairól, megbántva érezték magukat, amiért a korábbi tanhirdető vándorútjai során egyszer sem ejtette útba a saját faluját. Valóban hallottak Jézus hírnevéről, de a polgárok többsége dühös volt, amiért e nagy tettek egyikét sem a gyermekkorának színhelyén vitte véghez. A názáreti emberek hónapokon át sokat vitatkoztak Jézusról, de a véleményük egészében véve nem volt kedvező.

^{150:7.3 (1684.2)} Így a Mester nem a hazatérőt üdvözlő, hanem egy határozottan ellenséges és szerfölött gáncsokkodó légkörben találta magát. De nem ez volt minden. Az ellenségei, tudván,

hogy e szombatot Názáretben akarja tölteni és feltételezve azt, hogy beszélni is akar a zsinagógában, számos durva és faragatlan embert béreltek fel, hogy zaklassák és minden lehetséges módon bajt keverjenek.

^{150:7.4 (1684.3)} Jézus idősebb barátainak többsége, beleértve a gyermekkorának elaggott előéneklőjét is, már meghalt vagy elköltözött Názáretből, és a fiatalabb nemzedék hajlamos volt erős féltékenységgel viseltetni a hírneve iránt. Nem emlékeztek arra, hogy korábban milyen odaadó volt az apja családjára iránt, és keserű bírálattal emlegették, hogy elmaradt a Názáretben élő öccsének és a már házas húgainak meglátogatásával. Jézus családjának a vele szemben tanúsított viselkedése szintén erősítette ezt a barátságtalan érzést a polgároknál. A zsidók közötti óhitűek ráadásul odáig merészkedtek, hogy bírálják Jézust azért, mert túl gyorsan haladt a zsinagógába vezető úton ezen a szombat reggelen.

8. A szombati istentisztelet

^{150:8.1 (1684.4)} Ez a szombat szép nap volt, és egész Názáret, barátok és ellenségek, mind eljöttek, hogy meghallgassák, amint a városuk egykori polgára beszédet mond a zsinagógában. Az apostoli társaságot követők közül sokan a zsinagógán kívül rekedtek; nem volt elég hely, hogy mindenki bejusson, aki meg akarta hallgatni Jézust. Jézus ifjúkorában gyakran beszélt ezen az istentiszteleti helyen, és ezen a délelőttön, amikor a zsinagóga vezetője átnyújtotta neki a szent írások tekercsét, hogy előadja az írásból vett tanítást, úgy tűnt, hogy a jelenlévők egyike sem emlékezik arra, hogy éppen ez a kézirat volt az, melyet ő adott ennek a zsinagógának.

150:8.2 (1684.5) Az e napi istentisztelet éppen úgy zajlott, mint amikor Jézus fiúként járt el azokra. A zsinagóga vezetőjével felment a szószékhez, és az istentisztelet két ima felolvasásával kezdődött: „Áldott az Úr, a világ Királya, aki megalkotja a világosságot és megteremti a sötétséget, aki békét szerez és megteremt mindent; aki irgalomban világosságot ad a földnek és azoknak, akik rajta élnek és jóságban napról napra és mindegyre megújítja a teremtés dolgait. Áldott az Úr, az Istenünk a kezemunkájának dicsőségeért és a világosságot adó fényeieért, melyeket az ő dicsőítésére alkotott. Szela. Áldott az Úr, a mi Istenünk, aki megalkotta a fényeket.”

150:8.3 (1685.1) Egy pillanatnyi szünet után újból imába kezdtek: „Nagy szeretettel szeretett az Úr, az Istenünk bennünket, és roppant túláradó sajnálattal sajnált minket, Atyánk és Királyunk, az atyáink kedvéért, akik őbenne bíztak. Te tanítottad meg nekik az életet adó parancsokat; könyörülj rajtunk és taníts minket. Nyisd fel szemünket a törvényt meglátnunk; vedd rá szívünket, hogy megtartsa a parancsaidat; egyesítsd szíveinket, hogy szeressék és féljék nevedet, és meg ne szégyenüljünk, örökre. Mert te olyan Isten vagy, aki előkészíti az üdvözülést, és minket választottál minden nép és nemzet közül, és igazán közel vittél minket nagy nevedhez — szela — hogy szeretetteljesen dicsőítsük egységedet. Áldott az Úr, aki szeretetben választotta ki népének Izráelt.”

150:8.4 (1685.2) Az összegyűltek ezután elmondták a semát, a zsidó hitvallást. E szertartás abból állt, hogy számos szakaszt elismételtek a törvényből és jelezték, hogy az istenimádatot gyakorlók magukra veszik a mennyország igáját és a nappal és az éjszaka igáját is, megtartandó parancsoltnak.

150:8.5 (1685.3) Ezután következett a harmadik ima: „Igazság az, hogy te, Jahve vagy az Istenünk és atyáink Istene; a Királyunk és atyáink Királya; a Megmentőnk és atyáink Megmentője; a Teremtőnk és az üdvözülésünk sziklája; a segítségünk és a megszabadítónk. A neved öröktől fogva való, és nincs Isten kívüled. Új dalt énekeltek, melyet azért kaptak, hogy a nevedhez szólva énekeljék a parton; mind együtt dicsőítettek és mondtak a magukénak, Király, és azt mondták, Jahve uralkodik, örökre. Áldott az Úr, aki megmenti Izráelt.”

150:8.6 (1685.4) A zsinagóga vezetője ezután elfoglalta a helyét a frigyszekrény vagy tároló előtt, mely a szent írásokat tartalmazta és belekezdett a tizenkilenc dicsérő beszéd és áldás éneklésébe. Ám ez alkalommal kíváncsi volt rövidre fogni az istentiszteletet, hogy az előkelő vendégnek több ideje maradjon a beszédre; ennek megfelelően csak az első és az utolsó áldást adta elő. Az első ez volt: „Áldott az Úr, az Istenünk, és atyáink Istene, Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákob Istene; a nagy, a hatalmas és a félelmetes Isten, aki irgalmat és kedvességet mutat, aki minden dolgot megteremt, aki megemlékezik az atyáknak tett kegyes ígéretekről és megmentőt hoz a gyermekeik gyermekeinek a maga nevének érdekében, szeretetben. Ó, Király, segítő, megmentő és pajzs! Áldott vagy te, ó Jahve, Ábrahám pajzsa.”

150:8.7 (1685.5) Ezt követte az utolsó áldás: „Ó adj a népednek, Izráelnek erős békét örökre, mert Király vagy és minden béke Ura. És a szemedben jó dolog megáldani békével Izráelt mindenkor és minden órán. Áldott vagy, Jahve, aki a népét, Izráelt békével áldja meg.” A gyülekezet nem tekintett az előéneklőre, amint az az áldásokat előadta. Az áldások után az

előéneklő az alkalomhoz illő, nem hivatalos imát mondott el, és amikor ezzel is végzett, az összegyűlteket mind együtt áment mondtak.

150:8.8 (1685.6) Majd az előéneklő odament a frigyszekrényhez és kivett egy tekercset, melyet átadott Jézusnak, hogy felolvassa az írásból vett tanítást. Szokás volt felkérni hét személyt, hogy olvassanak fel nem kevesebb mint három verset a törvényből, de ez alkalommal elhagyták ezt a szokást, hogy a látogató maga választása szerint olvashassa a tanítást. Jézus, átvéve a tekercset, felállt és olvasni kezdett a Deuteronomiumból: „Mert e parancs, amelyet ma adok neked, nem megfoghatatlan és nem elérhetetlen számodra. Nem az égben van, hogy azt kellene mondanod, ki hatol fel értük az égbe és ki hozza le nekünk, hogy aztán meghallgassuk és megcselekedjük? De a tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod, ki kel át értük a tengeren, hogy elhozza nekünk a parancsolatot, hogy aztán meghallgassuk és megcselekedjük? Nem, az élet szava egészen közel van hozzád, ott van még a jelenlétedben és a szívedben is, hogy megismerd és engedelmeskedj annak.”

150:8.9 (1686.1) Amikor végzett a törvényből való felolvasással, áttért Ésaiaéhoz és kezdte olvasni: „Az Úr szelleme van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy megosszam a jó hírt a szegényekkel. Elküldött, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és a látás visszatértét a vakoknak, hogy felszabadítsam azokat, akik törődöttek és hirdessek az Úr kegyelmének évét.”

150:8.10 (1686.2) Jézus becsukta a könyvet, és miután visszaadta azt a zsinagóga vezetőjének, leült és beszélni kezdett az emberekhez. E szavakkal kezdte: „Ma beteljesültek ezek az

Írások.” Ezután Jézus csaknem tizenöt percen át beszélt „Az Isten fiairól és leányairól”. Az emberek közül sokan örömmel fogadták a beszédet, és elcsodálkoztak Jézus szívélyes és bölcs voltán.

150:8.11 (1686.3) Szokás volt, hogy a beszédet mondó a hivatalos istentisztelet végeztével a zsinagógában maradjon abból a célból, hogy az érdeklődők kérdéseket tehessenek fel neki. Ennek megfelelően ezen a szombat délelőttön Jézus a tömeg közé lépett, mely odanyomult hozzá, hogy kérdezzen. E csoportban jelen volt számos zavarkeltő is, akik hajlamosak voltak bajt keverni, s a tömeg szélén ott ólálkodtak a Jézus bajba keverésére felbérelt aljas emberek is. A kívül maradt tanítványok és vándor hitszónokok közül most sokan benyomultak a zsinagógába és egyből felismerték, hogy baj van készülóban. Ki akarták vezetni a Mestert, de ő nem volt hajlandó velük tartani.

9. A názáreti elutasítás

150:9.1 (1686.4) Jézus az ellenségei nagy tömegétől körülfogva és kevés követője mellett találta magát a zsinagógában, és válaszul a nyers kérdéseikre és az aljas szándékú kötekedéseikre félig tréfásan megjegyezte: „Igen, én vagyok József fia; én vagyok az ács, és nem vagyok meglepve, hogy emlékeztettek a mondásra, »Orvos gyógyítsd meg magad«, és hogy azt akarjátok elérni, hogy olyat tegyek Názáretben, amiről azt hallottátok, hogy Kapernaumban megtettem; de felszólítalak benneteket, hogy tanúsítsátok, hogy még az Írások is kijelentik, hogy »a prófétának csak a saját hazájában és a saját népe körében nincs becsülete«.”

150:9.2 (1686.5) De az emberek lökdösni kezdték és vádlón, ujjal mutatva rá, azt mondták: „Azt hiszed, hogy jobb vagy, mint a názáreti emberek; elköltöztél tőlünk, de az öcséd közönséges munkás, és a húgaid még mindig közöttünk élnek. Ismerjük anyádat, Máriát. Hol vannak ők ma? Nagy dolgokat hallunk felőled, de csak azt látjuk, hogy nem teszel csodákat, amikor visszatérsz.” Jézus így felelt nekik: „Szeretem az embereket, akik abban a városban laknak, ahol felnöttem, és nagyon örülnék, ha látnám mindannyiukat a mennyországba belépni, de az isteni tettek végrehajtásáról nem én döntök. A kegyelmi átalakulások azoknak az élő hitére válaszul mennek végbe, akik annak haszonélvezői.”

150:9.3 (1686.6) Jézus kedélyes hangulatban irányította volna a tömeget és eredményesen leszerelte volna még az erőszakos ellenségeit is, ha a saját apostolainak egyike, Zélóta Simon nem követett volna el vezetési hibát, aki Nahornak, az egyik fiatalabb vándor hitszónoknak a segítségével időközben a tömegből csoportba gyűjtötte Jézus barátait és harci hangulat kialakulásától tartva, felszólította a Mester ellenségeit, hogy távozzanak végre. Jézus sokszor tanította az apostolainak, hogy a szelíd felelet csillapítja a haragot, ám a követői nem voltak hozzászokva annak látványához, hogy a szeretett tanítójukkal, akit önként Mesternek szólítottak, ily tiszteletlenül és lenézően bánnak. Ez túl sok volt nekik, és azon kapták magukat, hogy a szenvedélyes és heves neheztelés kifejeződésének engednek teret, melyek mindegyike csak erősítette ezen istentelen és durva gyülekezet csordaszellemét. Így a bérencek vezetésével ezek a gazfickók megragadták Jézust és kimentették vele a zsinagógából a közelben álló meredek domb tetejére, amelynek pereméről le akarták vetni, hogy halálra zúzza magát. De épp

amint azon voltak, hogy lelökjék a sziklapárkányról, Jézus hirtelenül szembefordult velük, rájuk emelte a tekintetét és nyugodtan kitárta a karját. Nem mondott semmit, de a barátai igencsak elképedtek, amikor azt látták, hogy elindul előre és a tömeg szétválik és bántatlanul átengedi.

^{150:9.4 (1687.1)} Jézus, tanítványaival a sarkában a táborba ment, ahol a tanítványok minderről beszámoltak. Aznap este összekészültek, hogy másnap korán reggel visszamenjenek Kapernaumba, amint azt Jézus meghagyta. A harmadik nyilvános tanhirdető vándorút viharos vége kijózanító hatással volt Jézus minden követőjére. Most már kezdték megérteni a Mester némely tanításának jelentését; kezdtek ráébredni arra, hogy az ország csak sok szomorúságon és keserves csalódáson keresztül fog eljönni.

^{150:9.5 (1687.2)} Názáretet ezen a vasárnap reggelen hagyták el, és különböző útvonalakon haladva végül mindannyian megérkeztek Betszaidába március 10-én csütörtök délben. Az igazság evangéliuma kiábrándult hirdetőinek higgadt és komoly csoportjaként gyűltek össze, nem pedig diadalmas keresztes vitézek lelkesült és mindenben győzedelmeskedő csapataként.

151. írás

Időzés és tanítás a parton

^{151:0.1 (1688.1)} MÁRCIUS 10-re az összes tanhirdető és tanító csoport összegyűlt Betszaidában. Csütörtök éjjel és pénteken sokuk kiment halászni, míg a szombati napon elmentek a zsinagógába, hogy meghallgassanak egy koros damaszkuszi zsidót, aki Ábrahám atya dicsőségéről beszélt. Jézus a szombat

legnagyobb részét a hegyekben, egyedül töltötte. Azon a szombat éjjelen a Mester több mint egy órán keresztül beszélt az összegyűlt csoportoknak „A hányattatás feladatáról és a csalódás szellemi értékéről”. Emlékezetes alkalom volt ez, és a hallgatói sohasem felejtették el az elmondott tanítást.

151:0.2 (1688.2) Jézus még mindig nem kerekedett felül teljesen a legutóbbi názáreti elutasítása miatti szomorúságán; az apostolok különös levertséget érzéltek nála, mely az ő megszokott vidám viselkedésével keveredett. Az idő nagy részében Jakab és János volt vele, mert Pétert igencsak lekötötte a vándor hitszónokok új testületének gondozásával és irányításával járó sokrétű felelősség. E várakozási időt, mely a jeruzsálemi páska-ünnepre való elindulást megelőzte, a nők azzal töltötték, hogy házról házra jártak, tanították az evangéliumot, és segédkeztek a betegeknek Kapernaumban, a környező városokban és falvakban.

1. A magvetőről szóló példabeszéd

151:1.1 (1688.3) Jézus ekkoriban kezdte először alkalmazni a példabeszéd-módszert az oly gyakran köré gyűlő sokaság tanítására. Lévéen, hogy Jézus késő éjszakáig beszélgetett az apostolokkal és a többiekkel, ezen a vasárnap reggelen a csoportból igen kevesen keltek fel reggelizni; így Jézus kiment a tópartra és egymagában beült egy hajóba, András és Péter régi halászbárkájába, melyet mindig fenntartottak az ő számára, és elmerült az ország kiterjesztésének munkájában megteendő következő lépésével kapcsolatos gondolataiban. Ám a Mesternek nem kellett sokáig egyedül lennie. Kapernaumból és a közeli falvakból rövidesen emberek szállingóztak, és délelőtt tízre már csaknem ezer fő gyűlt össze a parton, Jézus

bárkája közelében és hangosan követelték Jézus figyelmét. Péter ekkorra már felkelt, felment a hajóra s így szólt Jézushoz, „Mester, szóljak én hozzájuk?” De Jézus azt válaszolta, „Nem, Péter, majd én elmesélek nekik egy történetet.” Ezután Jézus belefogott a magvetőről szóló példabeszéd elmondásába, mely ama példabeszédek hosszú sorának egyike volt, melyek által az őt követő tömegeket tanította. Jézus e hajó magas padján foglalt helyet (mert tanításkor szokás volt ülni) s így beszélt a parton összegyűlt tömeghez. Miután Péter szólt néhány szót, Jézus azt mondta:

151:1.2 (1688.4) „Kiment a magvető vetni, és amint vetett, némely szem a megkeményedett útszélre esett és az égi madarak fölcsipegették. Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt elég föld, és gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben, amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere, mely révén nedvességhez juthatott volna. Ismét más szúrós bogáncsok közé esett, és amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották, s nem hozott magot. A többi jó földbe hullott és kinőtt, termést hozott, némelyik harmincszorost, mások hatvanszorost, némelyik meg százszorost.” Amikor befejezte a példabeszédet, azt mondta a sokaságnak, „Akinak füle van a hallásra, hallja meg.”

151:1.3 (1689.1) Az apostolok és azok, akik vele voltak, amint meghallották Jézust az embereket ekképpen tanítani, nagy zavarba jöttek; és miután sokat beszéltek erről egymás között, azon az estén Zebedeus kertjében Máté így szólt Jézushoz: „Mester, mi az értelme azoknak a ködös mondásoknak, melyeket a sokaságnak mondasz? Miért beszélsz

példázatokban azokhoz, akik az igazságot keresik?” Jézus erre így felelt:

151:1.4 (1689.2) „Mindvégig türelemmel tanítottalak benneteket. Nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyország rejtelseit, de az ítélőképességgel nem bíró tömegek és azok számára, akik az elpusztításunkra törnek, mostantól fogva példabeszédekben fogjuk előadni az ország rejtelseit. Azért teszünk így, hogy azok, akik valóban be akarnak lépni az országba, felfoghassák a tanítás értelmét és így megtalálják az üdvözülést, míg azok, akik csak azért hallgatnak minket, hogy törbe csaljanak, annál jobban összezavarodjanak, annyiban, hogy úgy néznek majd, hogy nem látnak és úgy hallanak majd, hogy nem hallják ki az értelmet. Gyermekeim, hát nem érzékelitek a szellem törvényét, mely azt rendeli, hogy akinek van, adassék annak, hogy bősége legyen; de attól, akinek nincs, elvétetik még az is, amije van. Ezért ettől kezdve többnyire példázatokban fogok szólni az emberekhez avégből, hogy a barátaink és azok, akik meg akarják ismerni az igazságot, leljék meg amit keresnek, míg az ellenségeink és azok, akik nem szeretik az igazságot úgy halljanak minket, hogy nem értenek meg. Ezen emberek közül sokan nem az igazság útját követik. A próféta valójában minden ilyen, ítélőképességgel nem bíró lelket jellemzett, amikor azt mondta: »Mert megkérgesedett e népnek a szíve, és nehezen hallanak a fülükkel, és a szemüket meg behunyták, hogy ne ismerjék fel az igazságot és ne értsék meg azt a szívükben.«”

151:1.5 (1689.3) Az apostolok nem fogták fel teljesen a Mester szavainak jelentőségét. András és Tamás tovább beszélgetett

Jézussal, Péter és a többi apostol pedig visszavonult a kert egy másik részébe, ahol komoly és elmélyült vitába kezdtek.

2. A példabeszéd értelmezése

151:2.1 (1689.4) Péter és a vele lévő csoport arra a következtetésre jutott, hogy a magvetőről szóló példabeszéd képutalás, hogy minden egyes mozzanatának van valamilyen rejtett értelme, így hát úgy döntöttek, hogy Jézushoz fordulnak magyarázatért. Ennek megfelelően Péter odament a Mesterhez, s így szólt: „Nem tudjuk felfogni e példabeszéd jelentését, és szeretnénk, ha elmagyaráznád nekünk, hiszen azt mondod, hogy megadatott az ország rejtelseit megismernünk.” Amikor Jézus meghallotta ezt, azt mondta Péternek: „Fiam, én semmit sem akarok eltitkolni, de gondolom, előbb elmondod, hogy miről beszélgettetek; ti hogyan értelmezték a példabeszédet?”

151:2.2 (1689.5) Egy pillanatnyi szünet után Péter azt mondta: „Mester, sokat beszéltünk a példabeszédről, és a következő értelmezés mellett döntöttünk: A magvető az örömhír terjesztője; a mag az Isten szava. Az útszélre esett mag jelenti azokat, akik nem értik meg az örömhír tartalmát. A megkeményedett földre esett magot felcsipegető madarak Sátánt, vagyis a gonoszt jelölik, aki ellopja azt, ami e tudatlanok szívébe vettetett. A köves helyre hullott mag, mely oly hirtelenül kikelt, azokat a felszínes és meggondolatlan embereket jelöli, akik hallván a jó híreket, örömmel fogadják az üzenetet; de mivel az igazság nem gyökerezik mélyen az értelmükben, odaadásuk rövidéletű a gyötrelmek és az üldöztetés közepette. Amikor itt a baj, e hívek elbuknak; ha megkísértik őket, elveszítik hitüket. A bogáncsok közé esett mag azokat jelöli, akik szívesen hallgatják meg a szót, de

hagyják, hogy a világ gondjai és a gazdagság csalárdsága elnyomja az igazság szavát, így az nem hoz termést. Míg a jó talajra hullott és harmincszoros, hatvanszoros és százszoros termést hozó mag azokat jelöli, akik meghallották az igazságot — az eltérő értelmi felruházottságuk szerint — különböző mértékben értékelik azt és így eltérő mértékben juttatják kifejezésre ezt a vallási tapasztalást.”

151:2.3 (1690.1) Jézus, miután meghallgatta Péter példabeszéd-értelmezését, megkérdezte a többi apostoltól, nincs-e nekik is valamilyen véleményük. E felkérésre csak Nátániel válaszolt. Ő azt mondta: „Mester, bár én sok jó dolgot elfogadok Simon Péter példázatértelmezéséből, nem teljesen értek vele egyet. Az én elképzelésem e példabeszédről a következő: A mag az országról szóló örömhírt jelenti, míg a magvető az ország hírnökeit jelöli. Az útszéli megkeményedett földre esett mag jelöli azokat, akik csak keveset hallottak az örömhírről, azokkal egyetemben, akik közömbösek az üzenet iránt, és azokkal, akik megkeményítették a szívüket. Az ég madarai, melyek az útszélre esett magot felcsipegették, az ember életszokásait jelentik, a rossz általi megkísértést és a húsvér test vágyait. A köves földre hullott mag azokat az érzelmes lelkeket jelenti, akik gyorsan elfogadnak valamilyen új tanítást és ugyanolyan gyorsan fel is adják az igazságot, amikor szembesülnek az ezen igazság szerinti élet nehézségeivel és valóságaival; nincs meg bennük a szellemi érzékelésének képessége. A bogáncsok közé hullott mag azokra utal, akikre hatnak az örömhír igazságai; hajlanak arra, hogy kövessék annak tanításait, de akadályozza őket ebben az életbüszkeség, az emberi léttel járó féltékenység, irigység és aggodás. A jó talajra hullott mag, mely kihajtva harmincszoros, hatvanszoros és százszoros termést hoz, ama

természetes és különböző mértékű képességeket jelenti, melyekkel azok a férfiak és nők bírnak, akik más és más mértékben vannak felruházva szellem-megvilágosodottsággal, ezért különböző módon értik meg az igazságot és válaszolnak annak szellemi tanításaira.”

151:2.4 (1690.2) Amikor Nátániel elhallgatott, az apostolok és a társaik nagy vitába és komoly tanácskozásba kezdtek, némelyikük a Péter-féle értelmezés mellett érvelt, míg csaknem ugyanennyien védték a Nátániel-féle értelmezést. Időközben Péter és Nátániel visszavonult a házba, ahol élénken és elszántan törekedtek a másik meggyőzésére és véleményének megváltoztatására.

151:2.5 (1690.3) A Mester hagyta, hogy a zavaruk a végletekig kiteljesedjen; aztán tapsolt és magához hívta őket. Amikor mindannyian újra ott voltak körülötte, azt mondta, „Mielőtt a példabeszédről szólnék, van-e valamelyikőtöknek mondanivalója?” Egy pillanatnyi csend után Tamás szólalt meg: „Igen, Mester, én szeretnék szólni néhány szót. Emlékszem, hogy egyszer azt mondtad nekünk, hogy épp ettől óvakodjunk. Arra intettél bennünket, hogy amikor szemléltetést alkalmazunk a hitszónoklatunkhoz, akkor igaz történeteket, ne pedig kitalált meséket vegyünk, és hogy olyan történetet válasszunk, mely a legjobban illik ahhoz az egyetlen központi és alapvető igazsághoz, melyet az embereknek meg akarunk tanítani, és hogy a történet illetően való felhasználásával ne tegyünk kísérletet arra, hogy szellemi alkalmazhatóságot tulajdonítsunk minden kisebb részletnek, melyet a történetben elmondunk. Úgy gondolom, hogy Péter is és Nátániel is hibázott, amikor a példabeszédet így akarta

értelmezni. Én csodálom e képességüket, de éppoly bizonyos vagyok abban is, hogy minden olyan törekvés, hogy egy természetes példabeszédből szellemi megfeleléseket vezessünk le annak minden egyes mozzanata kapcsán, csakis zavarhoz és komoly félreértéshez vezethet az ilyen példabeszéd igazi célját illetően. Hogy igazam van, azt teljes mértékben igazolja az a tény, hogy míg egy órával ezelőtt mindannyian egy véleményen voltunk, most két külön csoportra oszlunk, akik a példabeszédről mást és mást gondolnak és olyan komolyan ragaszkodunk a véleményünkhöz, hogy az, meglátásom szerint, már akadályoz minket abban, hogy képesek legyünk teljes mértékben felfogni azt a nagy igazságot, melyre akkor gondoltál, amikor a példabeszédet elmondtad a sokaságnak és később megkértél minket, hogy mondjunk róla véleményt.”

151:2.6 (1691.1) Tamás szavai nyugtatólag hatottak mindannyiukra. Rábírta őket annak felidézésére, hogy mit tanított nekik Jézus a korábbi alkalmakkor, és mielőtt Jézus folytatta volna a mondandóját, András emelkedett szólásra: „Meggyőződésemm, hogy Tamásnak igaza van, és arra kérem, mondja el nekünk, hogy ő milyen jelentést társít a magvetőről szóló példabeszédhez.” Miután Jézus jelzett Tamásnak, hogy beszéljen, ő így szólt: „Testvéreim, nem szeretném elhúzni a vitát, de ha akarjátok, elmondom, hogy szerintem a példabeszéd azért hangzott el, hogy megtanítsa nekünk egy nagy igazságot. Ez pedig az, hogy az országról szóló örömhír terjesztésében, függetlenül attól, hogy milyen hűen és eredményesen teszünk is eleget az isteni megbízatásunknak, váltakozó sikerrel fogunk járni; és hogy az eredményeket illető mindezen eltéréseket közvetlenül azok a körülmények határozzák meg, melyek eredendő velejárói a

segédkezésünknek, azokról a körülményekről van szó, amelyekre nekünk kevés vagy semmilyen befolyásunk sincs.”

151:2.7 (1691.2) Amikor Tamás befejezte, a tanhirdető-társainak többsége kész volt egyetérteni vele, még Péter és Nátániel is azon volt, hogy megbeszélje vele ezt, amikor Jézus felállt és azt mondta: „Jól van, Tamás; megértetted a példabeszédek igazi értelmét; de titeket, Péter és Nátániel, ugyanilyen dicséret illet annyiban, hogy oly kimerítően megmutattátok annak veszélyét, hogy ha valaki jelképi jelentést akar tulajdonítani a példabeszédeknek. A szívetekben gyakran a javatokra foghattok bele ilyen töprengő képzelgésekbe, de hibát követtek el, amikor arra törekedtek, hogy a következtetéseiteket a nyilvános tanításotok részeként kínáljátok.”

151:2.8 (1691.3) Most, hogy megszűnt a feszültség, Péter és Nátániel elismerő szavakkal illette egymás értelmezéseit, és mielőtt nyugovóra tértek volna, az Alfeus ikrek kivételével mindegyik apostol maga is megpróbálta értelmezni a magvetőről szóló példázatot. Még Karióti Júdás is előadott egy hihető értelmezést. Maguk között a tizenketten gyakran próbálkoztak azzal, hogy a Mester példabeszédeit jelképes tartalommal bírónak megfejtse, de e nézeteket soha többé nem vették komolyan. Ez igen hasznos tanácskozás volt az apostolok és a társaik számára, különösen azért, mert ettől kezdve Jézus egyre több példabeszédet alkalmazott a nyilvános tanításai során.

3. További beszélgetés a példázatokról

151:3.1 (1691.4) Az apostolok teljesen ráhangolódtak a példabeszédekre, olyannyira, hogy a következő estét teljes egészében a példázatokról folytatott további vitáknak

szentelték. Jézus e szavakkal nyitotta meg az esti tanácskozást: „Kedveseim, mindig helyesen kell megválasztanotok a tanítást annak érdekében, hogy az igazságról szóló beszámolótokat az előttetek lévő elméjéhez és szívéhez szabjátok. A különböző értelmi képességű és vérmérsékletű sokaság előtt állva nem szólhattok különböző szavakkal a hallgatóság minden egyes rétegéhez, de elmondhattok egy olyan történetet, mely közvetíti a tanításotokat; és minden egyes csoport, sőt minden egyes egyén képes lesz megalkotni a saját értelmezését a példabeszédekről a maga értelmi és szellemi felruházottságának megfelelően. Hagynotok kell a fényeteket ragyogni, de bölcsen és körültekintően tegyétek azt. Senki sem gyújt lámpást azért, hogy befödje valami edényfélével vagy hogy az ágy alá tegye; inkább tartóra teszi a lámpást, hogy mindenki láthassa világát. Hadd mondok el nektek, hogy semmi sincs úgy elrejtve a mennyországban, hogy elő ne kerülne; titkok sincsenek, melyek végül ki ne tudódnának. Végül mindeme dolgokra fény derül. Ne csak a tömegekre gondoljatok és hogy miként hallgatják az igazságot; ügyeljete magatokra is, hogy ti miként halljátok. Emlékezzetek, hogy hányszor mondtam már nektek: akinek van, annak még több adatik, míg akinek nincs, attól még az is elvétetik, amiről úgy gondolja, hogy az övé.”

151:3.2 (1692.1) A példabeszédekről szóló további vitának és az azok értelmezésével kapcsolatos kiegészítő intelmeknek a lényege a következőképpen foglalható össze és fejezhető ki mai szóhasználattal:

151:3.3 (1692.2) 1. Jézus igyekezett lebeszélni őket a kitalált történeteknek vagy jelképeknek az evangéliumi igazságok

tanítása során való használatáról. Javasolta viszont a példabeszédek szabad alkalmazását, különösen a természettel kapcsolatos példabeszédekét. Hangsúlyozta annak értékes voltát, amikor az ember az igazság tanításának módszereként felhasználja a természeti és a szellemi világ között meglévő lényegi hasonlatosságot. Gyakran utalt a természeti világra úgy, mint „a szellemvalóságok nem valós, tünékeny árnyékára”.

151:3.4 (1692.3) 2. Jézus elmondott három-négy példabeszédet a héber írásokból, és ezzel felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy e tanítási módszer nem teljesen új. Azonban majdnem új tanítási módszer lett belőle annak okán, ahogy ő azt ettől fogva alkalmazta.

151:3.5 (1692.4) 3. A példabeszédek értékének az apostolok számára való megtanítása során Jézus felhívta a figyelmet az alábbi szempontokra:

151:3.6 (1692.5) A példabeszéd egyidejű folyamodást jelent az elme és a szellem nagyon is eltérő szintjeihez. A példabeszéd ösztönzőleg hat a képzelőerőre, igénybe veszi az ítélőképességet és bíráló-elemző gondolkodásra sarkall; anélkül ösztönzi a rokonszenvet, hogy fokozná a szembenállást.

151:3.7 (1692.6) A példabeszéd ama dolgoktól indul, melyek ismertek, és a nem ismertek érzékelése felé tart. A példabeszéd az anyagit és a természetit a szellemibe és az anyagfelettibe való bevezetés eszközeül használja.

151:3.8 (1692.7) A példázatok kedveznek a pártatlan erkölcsi döntések meghozatalának. A példabeszéd használata sok előítéletet kerül el és tapintatosan új igazságot tudatosít, és úgy teszi mindezt, hogy közben a legkisebb mértékben váltja ki a személyes felháborodásból fakadó védekezést.

151:3.9 (1692.8) A példabeszéd által felkínált igazság elutasítása tudatos értelmi tevékenységet igényel, mely egyenesen szembekerül az ember őszinte ítélőképességével és pártatlan döntési képességével. A példabeszéd a hallásérzéken keresztül kényszerít rá a gondolkodásra.

151:3.10 (1692.9) A tanítás példabeszéd útján való átadása képessé teszi a tanítót új, sőt meglepő igazságok közreadására, s közben nagymértékben elkerül minden, a hagyománnyal és a bevett renddel való ellentmondást és külsődleges összeütközést.

151:3.11 (1693.1) A példabeszédnek megvan az az előnye is, hogy serkenti a megtanított igazságra való emlékezést, amikor az ember később ugyanilyen, jól ismert jelenetekkel találkozik.

151:3.12 (1693.2) Ezzel Jézusnak az volt a célja, hogy megismertesse a követőit számos olyan okkal, melyek megmagyarázzák, hogy a nyilvános tanításában miért használ egyre többször példabeszédeket.

151:3.13 (1693.3) Az esti tanítás vége felé Jézus először mondta el a véleményét a magvetőről szóló példabeszédről. Azt mondta, hogy a példázat két dologra utal: Először is, a példázat áttekintése az ő addigi segédkezésének és egyfajta előrejelzése annak, ami a földi élete hátralévő részében még előtte áll. Másodszor pedig utalás is, hogy az apostolok és az ország más

hírnökei mire számíthatnak az idő múlásával a nemzedékről nemzedékre való segédkezésükben.

151:3.14 (1693.4) Jézus a jeruzsálemi vallási vezetők számító törekvésének a lehető legjobb cáfolataként is alkalmazta a példázatokot, mivel azt tanították, hogy ő az egész munkáját démonok, valamint az ördögök hercegének segítségével végzi. A természethez fordulás ellentétben állt e tanítással, lévén, hogy az akkori emberek minden természeti jelenségre úgy tekintettek, mint a szellemi lények és természetfeletti erők közvetlen cselekedetének eredményére. Azért is döntött e tanítási módszer mellett, mert az képessé tette arra, hogy alapvető igazságokat hirdessen azoknak, akik meg akarták ismerni a jobb utat, ugyanakkor kevesebb lehetőséget adott az ellenségeinek, hogy az ellene való támadásra okot vagy vádakat találjanak.

151:3.15 (1693.5) Mielőtt a csoportot aludni küldte volna, Jézus azt mondta: „Most elmondom nektek a magvetőről szóló utolsó példázatot. Próbára akarlak tenni benneteket, hogy megtudjam, miként fogadjátok: A mennyország is olyan, mint az az ember, aki jó magot vetett a földbe; és amíg éjjel aludt és nappal a dolgát intézte, a mag kihajtott és kinőtt, és bár ő nem tudta, hogy miként történt, a növény termést hozott. Először volt a szár, majd a kalász, majd a teljes mag a kalászban. Amikor aztán a mag megérett, elővette a sarlót és bevégezte az aratást. Akinek füle van a hallásra, hallja meg.”

151:3.16 (1693.6) Az apostolok sokat gondolkodtak ezen a mondáson, de a Mester többször sohasem tett említést a magvetőről szóló példázat e kiegészítéséről.

4. Újabb példabeszédek a tónál

^{151:4.1 (1693.7)} Másnap Jézus újra csak a hajóról tanította az embereket, azt mondta: „A mennyország hasonlít ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a földjébe; de amikor aludt, jött az ellensége és konkolyt szórt a búza közé, aztán elment. Amikor a vetés szárba szökött és később termést hozott, a konkoly is felütötte a fejét. Ekkor a szolgák elmentek a gazdához és azt mondták neki: »Uram, nem jó magot vetettél a földedbe? Honnét került hát oda a konkoly?« Az így válaszolt a szolgálainak, »Ellenséges ember műve ez.« A szolgák tovább kérdezték gazdájukat, »Akarod, hogy elmenjünk és kigyomláljuk?« De ő válaszolt nekik és azt mondta: »Nem, nehogy a konkolyt gyomlálva vele együtt a búzát is kitépjétek. Hagyjátok, hadd nőjön mind a kettő az aratásig, aratáskor majd szólok az aratóknak: előbb a konkolyt szedjétek össze, kössétek kévébe és égessétek el, majd pedig a búzát gyűjtsétek csűrömbe.«”

^{151:4.2 (1693.8)} Miután az emberek feltettek néhány kérdést, Jézus egy másik példázatot mondott: „A mennyország hasonlít a mustármaghoz, amelyet az ember elvetett a földjében. Ez kisebb minden más magnál, amikor azonban felnő, nagyobb minden veteménynél, és szinte fává terebélyesedik, úgyhogy jöhetnek az ég madarai, és megpihenhetnek ágain.”

^{151:4.3 (1694.1)} „A mennyország hasonlít a kovászhoz is, amelyet fogott az asszony, belekeverte három mérő lisztbe, s ezzel az egész liszt megkelt tőle.”

^{151:4.4 (1694.2)} „A mennyország hasonlít a szántóföldben rejtező kincshez is, melyet egy ember megtalált. Az ember örömeiben

elment, eladta mindenét, amije csak volt, hogy megvehesse a szántóföldet.”

151:4.5 (1694.3) „A mennyország hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keres; és amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amije csak volt, hogy a rendkívüli gyöngyöt megvehesse.”

151:4.6 (1694.4) „Újra csak azt mondom, a mennyország hasonlít a vízbe vetett hálóhoz, mely mindenféle halat összefog. Amikor a háló megtelik, a halászok partra húzzák, nekiülnek és a javát edényekbe válogatják, a hitványát pedig kiszórják.”

151:4.7 (1694.5) Jézus sok más példázatot is elmondott a sokaságnak. Valójában ettől kezdve ritkán tanította a tömegeket, hacsak nem ezen a módon. Miután a közönségnek nyilvánosan beszélt példázatokban, az esti órák alatt teljesebben és határozottabb formában fejtette ki tanításait az apostolok és a vándor hitszónokok előtt.

5. A kheresai út

151:5.1 (1694.6) A tömeg a hét folyamán tovább nőtt. Szombaton Jézus elvonult a hegyekbe, de vasárnap reggelre a tömegek visszatértek. Jézus beszélt hozzájuk kora délután, Péter hitszónoklatát követően, és amikor befejezte, így szólt az apostolokhoz: „Kimerít a tömeg; menjünk át a túloldalra, hogy egy nap nyugtunk legyen.”

151:5.2 (1694.7) A tavon való átkelés során megtapasztalták az erős és hirtelenül előtörő szélviharok egyikét, mely oly jellemző volt a Galileai-tóra, különösen az évnek ebben a szakában. E víztömeg több mint kétszáz méterrel van a tengerszint alatt és

magas partfalak veszik körbe, különösen nyugaton. Meredek szurdokok vezetnek a tótól a hegyekbe, és amint napközben a felforrósodott levegő felemelkedik az egyik sarokból a tó fölé, gyakran előfordul, hogy napszállta után a szurdokok lehűlő levegője végigsöpör a tavon. Ezek az erős szelek gyorsan jönnek és néha éppoly hirtelenül el is állnak.

^{151:5.3 (1694.8)} Épp ilyen esti erős szél tört rá a Jézust a túlsó partra átvivő hajóra ezen a vasárnap estén. A fiatalabb vándor hitszónokok egyik csoportját szállító három másik hajó szorosan követte Jézus hajóját. E vihar erős volt, jóllehet a tónak csak erre a részére korlátozódott, a nyugati parton sehol sem volt nyoma viharnek. A szél olyan erősen fújt, hogy a hullámok egy idő után már átcsaptak a hajón. A heves szél eltépte a vitorlát, mielőtt az apostolok bevonhatták volna, és ekkor már teljesen az evezőikre voltak utalva, amint erejüket megfeszítve igyekeztek a két és fél kilométernél egy kevéssel messzebb lévő part felé.

^{151:5.4 (1694.9)} Ezalatt Jézus a hajó hátsó részében, egy kisebb fedett helyen aludt. A Mester kimerült volt, amikor elhagyták Betsaidát, és a pihenés érdekében rendelkezett úgy, hogy az apostolok vigyék át hajóval a túloldalra. Ezek az egykori halászok erős és gyakorlott evezősök voltak, de ez most az egyik legrosszabb szélvihar volt, amellyel valaha találkoztak. Bár a szél és a hullámok úgy dobálták a hajójukat, mint egy játékhajót, Jézus zavartalanul tudott aludni. Péter a tat közelében lévő jobboldali evezőnél tartózkodott. Amikor a hajó elkezdett megtelni vízzel, eldobta az evezőjét és Jézushoz szaladt, erősen megrázta, hogy felébredjen, és amikor Jézus felkelt, Péter azt mondta: „Mester, hát nem látod, hogy erős

viharba kerültünk? Ha nem mentesz meg bennünket, mindannyian odaveszünk.”

151:5.5 (1695.1) Amint Jézus kilépett az esőbe, előbb Péterre nézett, majd pedig a sötétben keményen küzdő evezősökre tekintett, azután újra Simon Péterre emelte a tekintetét, aki izgatottságában még mindig nem tért vissza az evezőjéhez, és így szólt: „Miért tölt el oly nagy félelem mindannyiotokat? Hol marad a hitetek? Nyugodjatok meg, csillapodjatok.” Jézus alig mondta el e feddő szavakat Péternek és a többi apostolnak, alig kérte meg Pétert, hogy törekedjen nyugalomra, mellyel lecsendesítheti a háborgó lelkét, amikor a felkavarodott légtömeg, mely visszanyerte egyensúlyi állapotát, egészen elcsendesedett. A haragos hullámok csaknem azonnal elültek, míg a sötét fellegek, kimerítvén magukat egy rövid ideig tartó záporban, eltűntek, és az ég csillagai felragyogtak felettük. Amennyire meg tudjuk ítélni, mindez teljesen véletlen egybeesés volt; az apostolok azonban, különösen Simon Péter, sohasem tudtak másként tekinteni e mellékeseményre, mint természeti csodára. Az akkori kor emberei különösen könnyen hittek a természeti csodákban, minthogy erősen hittek abban, hogy minden természeti megnyilvánulás közvetlenül a szellemerők és a természetfeletti lények irányítása alatt álló jelenség.

151:5.6 (1695.2) Jézus világosan elmagyarázta a tizenketteknek, hogy az ő zavart szellemükhöz szólt és a félelemtől zaklatott elméjükhöz fordult, hogy ő nem parancsolta meg az elemeknek, hogy engedelmeskedjenek a szavának, de mindez hasztalan volt. A Mester követői mindig is hajlamosak voltak arra, hogy a maguk értelmezésében lássanak minden ilyen

véletlenül egybeeső történést. E naptól fogva ragaszkodtak ahhoz, hogy úgy tekintsenek a Mesterre, mint akinek teljes hatalma van a természeti elemek felett. Péter sohasem unt rá annak mesélésére, hogy „még a szelek és a hullámok is engedelmeskednek neki”.

^{151:5.7 (1695.3)} Késő este volt már, amikor Jézus és a társai elérték a partot, és mivel az éjszaka nyugodt és szép volt, mind a hajókon maradtak, nem is mentek ki a partra, csak röviddel a másnapi napkelte után. Amikor összegyűltek, összesen mintegy negyvenen, Jézus azt mondta: „Menjünk fel azokba a hegyekbe és töltsünk el ott néhány napot, s közben gondolkodjunk el az Atya országának kérdésein.”

6. A kheresai eszelős

^{151:6.1 (1695.4)} Bár a tó közel lévő keleti partjának legnagyobb része enyhén emelkedve vitt fel a távoli hegyekbe, ezen a helyen éppen egy meredek domboldal tornyosult, a part némely része merőlegesen állt a tó felett. Jézus a közeli domboldalra mutatva így szólt: „Menjünk fel ezen a domboldalon, reggelizzünk meg és valamelyik védett részen letelepedve beszélgessünk.”

^{151:6.2 (1695.5)} Ez az egész domboldal tele volt a sziklába vésett üregekkel. E fülkék közül sok ősi sírhely volt. Nagyjából a domboldal felénél egy kisebb, viszonylag vízszintes helyen volt a kis falu, Kheresa temetője. Ahogy Jézus a társaival a temetőhely mellett haladt, egy eszelős rohant oda hozzájuk, aki ezekben a domboldali kavernákban élt. E tébolyult férfit jól ismerték errefelé, korábban meg volt béklyózva és láncolva, és el is volt zárva az egyik barlangban. Már régen letépte a láncait

és most a sírok és a kiürített sírhelyek között kóborolt céltalanul.

151:6.3 (1696.1) E férfi, akit Ámósznak hívtak, az örültség rendszeres időszakonként visszatérő formájától szenvedett. Voltak hosszabb időszakok, amikor felöltözött és viszonylag jól viselkedett a társai között. E világos időszakainak egyike alatt átment Betsaidába is, ahol hallotta Jézus és az apostolok szónoklatait, és akkor félig már hitt az országról szóló evangéliumban. Ám rövidesen a bajának viharos szakasza tört rá, és elmenekült a sírok közé, ahol jajgatott és óbégatott, a viselkedésével félelmet keltve mindenkiben, akivel csak találkozott.

151:6.4 (1696.2) Jézust felismervén Ámósz térdre esett a lába előtt és így kiáltott: „Ismerlek téged, Jézus, de sok ördög szállt meg engem, és kérve kérlek, ne kínozz.” Ez az ember tényleg azt hitte, hogy a rendszeresen visszatérő elmebéli szenvedése abból a tényből ered, hogy némely alkalmakkor rossz vagy tisztátalan szellemek szállják meg és veszik át az uralmat az elméje és a teste felett. Az ő bajai leginkább érzelmi jellegűek voltak — az agyának nem volt komolyabb betegsége.

151:6.5 (1696.3) Jézus, letekintve a lába előtt állatként kuporgó emberre, lehajolt érte és a kezét megfogva talpra állította és azt mondta neki: „Ámósz, téged nem szállt meg ördög; te már hallottad a jó hírt, miszerint az Isten fia vagy. Megparancsolom, hogy hagyd el ezt az állapotodat.” Amint Ámósz meghallotta Jézus szavait, ez olyan hatással volt az értelmére, hogy nyomban visszatért a jobbik esze és visszanyerte az érzelmei feletti természetes uralmat. Ekkorra már egy nagyobb tömeg gyűlt össze a közeli faluból, és ezek az

emberek, akiknek számát a felettük tornyosuló hegyvidékről érkezett kondásoké gyarapított, elképedve látták, hogy az eszelős ott ül Jézussal és a követőivel, józan eszénél van és kedélyesen társalog velük.

151:6.6 (1696.4) Amint a disznópásztorok berohantak a faluba, hogy mindenfelé elmondják az eszelős lecsillapításának hírét, a kutya rátámadtak egy kisebb és őrizetlenül hagyott, nagyjából harminc disznóból álló kondára és a legtöbb állatot egy meredélyen át a tóba szorították. Ez az a véletlen kísértőjelenség, mely Jézus jelenlétével és az eszelős férfi állítólagos csodás meggyógyításával összefüggésben megalapozta annak mondáját, hogy Jézus egy sereg ördög Ámószból való kiűzése által gyógyította meg a férfit, és hogy ezek az ördögök egy kondát szálltak meg, és nyomban arra kényszerítették az állatokat, hogy homlokegyenest rohanvást a tóba zuhanva pusztuljanak el. E mellékesemény hírét a kondások még a nap vége előtt messze elvitték, és az egész falu el is hitte azt. Ámós annál bizonyosabban elhitte a történetet; látta a disznókat a meredély széléről lezuhanni, röviddel azt követően, hogy a háborgó elméje lecsillapodott, és mindig is hitte, hogy az állatok magukkal vitték azokat a rossz szellemeket, melyek oly sokáig kínozták őt és okoztak neki szenvedést. Ennek sok köze volt a gyógyulása tartós voltaához. Ugyanígy igaz az is, hogy Jézus minden apostola (Tamást kivéve) úgy hitte, hogy a disznókkal kapcsolatos mellékesemény közvetlen kapcsolatban van Ámós gyógyulásával.

151:6.7 (1696.5) Jézus nem lelte meg a keresett nyugalmat. A nap nagy részében tömegestül keresték meg az Ámós gyógyulásának

hírére érkezők és akiket vonzott az a történet, hogy a démonok az eszelősből kilépve egy kondát szálltak meg. Így mindössze egyetlen éjszakai pihenés után, kedden kora reggel Jézust és a barátait már e nem-zsidó disznótenyésztők küldöttsége ébresztette, akik sürgették, hogy távozzon a köreikből. Szóvivőjük azt mondta Péternek és Andrásnak: „Galileai halászok, távozzatok tőlünk és vigyétek a prófétákat is magatokkal. Tudjuk, hogy szent ember, de a mi országunk istenei nem ismerik őt, és fennáll a veszélye, hogy sok disznót veszítünk. A töledek való félelem megszállt minket, ezért imádkozunk, hogy elmenjetez innen.” Miután Jézus meghallgatta őket, azt mondta Andrásnak, „Térjünk vissza a helyünkre.”

151:6.8 (1697.1) Amint éppen indulni készültek, Ámós megkérte Jézust, engedje meg, hogy a visszaúton vele tartson, a Mester azonban nem egyezett bele. Jézus azt mondta Ámósznak: „Ne feledd, hogy az Isten fia vagy. Térj vissza a népedhez és mutasd meg nekik, hogy az Isten mily nagy dolgokat tett veled.” Ámós el is ment hirdetni, hogy Jézus egy sereg ördögöt űzött ki az ő zavart lelkéből, és hogy e rossz szellemek egy disznókondába költöztek, gyors pusztulásba hajszolva az állatokat. Nem is nyugodott addig, míg el nem jutott a Tízváros minden településére, hirdetve, hogy Jézus mily nagy dolgokat tett vele.

152. írás

A kapernaumi válsághoz vezető események

152:0.1 (1698.1) ÁMÓSZNAK, a kheresai eszelősnek a meggyógyításával kapcsolatos történet már elérte Betszaidát és Kapernaumot, így már nagy tömeg várta Jézust, amikor a

hajója kikötött azon a kedd délelőttön. E tömegben ott voltak a jeruzsálemi Szanhedrin új megfigyelői is, akik Kapernaumból jöttek, hogy okot találjanak a Mester elfogásához és elítéléséhez. Amint Jézus az üdvözlésére összegyűltekkal beszélgetett, Jairus, a zsinagóga egyik vezetője tört utat magának a tömegben, és a lába előtt térdre borulva, megfogta Jézus kezét és könyörögve kérte, hogy jöjjön vele gyorsan, azt mondta: „Mester, a kislányom, az egyetlen gyermekem, ágyban fekszik, mert a halálán van. Kérlek, gyere velem és gyógyítsd meg őt.” Meghallván ennek az apának a kérését, Jézus azt mondta: „Veled megyek.”

152:0.2 (1698.2) Ahogy Jézus elindult Jairussal, a nagy tömeg, mely hallotta az apa kérését, követte őket, hogy megnézzék mi fog történni. Nem sokkal azelőtt, hogy a vezető házához értek, amint éppen egy szűk utcán sietve haladtak át a tömeg szorongató közelségében, Jézus egyszer csak megállt, s hirtelenül így szólt, „Valaki megérintett.” És amikor a közelében lévők tagadták, hogy ők érintették volna meg, Péter emelte fel a hangját: „Mester, látod, hogy ez a tömeg szorongat, azzal fenyeget, hogy eltapos bennünket, és te mégis azt mondd »valaki megérintett«. Hogy érted ezt?” Erre Jézus így válaszolt: „Azért kérdeztem, hogy ki érintett meg, mert érzékelttem, hogy élő energia távozott belőlem.” Ahogy Jézus körülnézett, megakadt a szeme egy közelben álló asszonyon, aki előrelépve, a lába előtt letérdelt és azt mondta: „Már évek óta nagy fájdalommal járó vérzések kínoznak. Sokat szenvedtem számos orvostól; minden vagyonomat rájuk költöttem, de egyik sem tudott meggyógyítani. Aztán hallottam rólad, és úgy gondoltam, hogy ha csak megérinthetném a ruhád szegélyét, bizonyosan megint egészséges lennék. Így tehát

előrefurakodtam a vonuló tömegben, mígnem odakerültem melléd, Mester, és megérintettem a ruhád szegélyét, és egészségessé lettem; tudom, hogy kigyógyultam a szenvedésből.”

152:0.3 (1698.3) Ezt meghallván Jézus kézen fogta a nőt, és talpra állítva azt mondta: „Leányom, a hited meggyógyított; menj békével.” Az asszony hite és nem az érintés volt az, ami egészségessé tette. Ez az eset jó példa arra a számos, csodásnak vélt gyógyulásra, mely Jézus földi létpályáját kísérte, de amelyeket ő semmilyen értelemben nem akart tudatosan. Az idő múlásával bebizonyosodott, hogy e nő valóban kigyógyult a betegségéből. Olyasféle hite volt, mely közvetlenül elérte a Mester személyében levő teremtményt. A meglévő hite mellett csak arra volt szükség, hogy közeledjen a Mester személyéhez. Egyáltalán nem volt szükség arra, hogy megérintse a ruháját; az pusztán a babonás része volt a hitének. Jézus azért szólította magához ezt az asszonyt, akit a cezárea-filippi Veronikának hívtak, hogy kijavítson két tévedést, mely a nő elméjében jelen lehetett, vagy amelyek megmaradhattak azoknak a fejében, akik tanúi voltak a gyógyulásának: Nem akarta, hogy Veronika azzal a meggyőződéssel távozzon, hogy a félelme, amelytől indíttatva tolvajmód akart egészséget szerezni, kifizetődő volt, vagy hogy a ruházat megérintésének babonás képzelete eredményezte a gyógyulást. Jézus azt akarta, hogy mindenki tudja meg, hogy az asszony tiszta és élő hite hozta meg a felépülést.

1. Jairus házában

152:1.1 (1699.1) Jairus természetesen rettenetesen türelmetlen volt, hogy ez is csak késlelteti őket abban, hogy odaérjenek a

házához; így aztán gyorsabb iramban haladtak tovább. Még mielőtt beléptek volna a vezető udvarába, az egyik szolgája jött ki, s azt mondta: „Ne terheld ilyennel a Mestert; a lányod meghalt.” Úgy tűnt azonban, hogy Jézus nem figyel a szolga szavára, mert Péterrel, Jakabbal és Jánossal beszélgetett, most megfordult és azt mondta a fájdalomtól sújtott apának: „Ne félj; csak higgy.” Amikor belépett a házba, a fuvolásokat már ott találta a gyászolókkal, akik egyetlen csődületet okoztak; a rokonok már belekezdték a sírásba és jajgatásba. Mihelyt Jézus minden gyászolót kiharangsolt a helyiségből, bement az apával, az anyával és a három apostolával. A gyászolóknak azt mondta, hogy a leányka nem halott, de azok gúnyosan nevettek rajta. Jézus most odafordult az anyához, s így szólt: „A lányod nem halott; csak alszik.” Amikor a ház lecsendesedett, Jézus odament a fekvő gyermekhez, megfogta a kezét és azt mondta, „Leányom, azt mondom neked, ébredj és kelj fel!” Amint a lány meghallotta e szavakat, nyomban felkelt és átsétált a szobán. Röviddel ezután, hogy a lány a kábulatból magához tért, Jézus úgy rendelkezett, hogy adjanak neki enni, mert a gyermek már hosszú ideje volt étel nélkül.

^{152:1.2 (1699.2)} Léven, hogy Kapernaumban erős izgató tevékenység folyt Jézus ellen, Jézus összehívta a családot és elmagyarázta, hogy a leány egy erős lázas állapot után mély öntudatlanságba került, és hogy ő pusztán felébresztette, és a leányt nem holtából támasztotta fel. Mindezt elmondta az apostolainak is, de hasztalan; mind azt hitték, hogy holtából támasztotta fel a kislányt. Bármit mondott is Jézus a sokféle ilyen állítólagos csoda magyarázatául, mindannak kevés fogantja volt a követőinél. Fogékonyak voltak a csodákra és nem hagyták ki a lehetőséget, hogy egy újabb csodát tulajdonítsanak Jézusnak.

Jézus és az apostolok visszatértek Betszaidába, miután Jézus külön is mindegyikük lelkére kötötte, hogy senkinek ne beszéljenek a dologról.

152:1.3 (1699.3) Amikor Jézus elhagyta Jairus házát, két vak férfi jött elébe, akiket egy néma fiú vezetett és gyógyításért rimáncodtak. Ekkorra Jézus gyógyítói hírneve a csúcán volt. Bárhová ment is, a betegek és a szenvedők már várták. A Mester mostanra nagyon kimerültnek tűnt, és minden barátja egyre jobban aggódott amiatt, nehogy addig fokozza a tanítói és gyógyítói munkáját, mígnem ténylegesen is összeroppan.

152:1.4 (1699.4) Jézus apostolai, az egyszerű embereket nem is említve, nem tudták megérteni ezen Isten-ember természetét és sajátosságait. Egyik későbbi nemzedék sem tudta felmérni, hogy mi ment végbe a földön a názáreti Jézus személyében. Sohasem lesz esélye sem a tudománynak, sem a vallásnak arra, hogy kivizsgálja e figyelemre méltó eseményeket azon egyszerű oknál fogva, hogy ilyen rendkívüli helyzet soha többet nem fordulhat elő, sem ezen a világon, sem a Nebadon bármely más világán. E teljes világegyetem egyetlen világán sem fog soha többé megjelenni egy lény a halandói húsvér testhez hasonló alakban úgy, hogy egyidejűleg testesíti meg a teremtő energia mindezen sajátosságait, valamint az időt és a legtöbb más anyagi korlátot meghaladni képes szellemi felruházottságokat.

152:1.5 (1700.1) Sem Jézus földi ittlétét megelőzően, sem azóta, sohasem volt oly közvetlen és eleven lehetőség arra, hogy a halandó férfiak és nők erős és élő hitének eredményei megmutatkozzanak. E jelenségek megismétléséhez Mihálynak, a Teremtőnek a közvetlen színe elé kellene járulnunk, és úgy

kellene találunk őt, mint amilyen azokon a napokon volt — az Ember Fiaként. Hasonlóképpen ma, lévén, hogy az ő távolléte megakadályozza az ilyen anyagi megnyilatkozásokat, tartózkodnotok kell attól, hogy bármiféleképpen korlátozzátok az ő szellemi hatalmának a lehetséges megmutatkozását. Bár a Mester anyagi lényként nincs itt, jelen van ő szellemi hatásként az emberek szívében. Azzal, hogy elhagyta a világot, Jézus lehetővé tette a szelleme számára, hogy az Atyjáé mellett éljen, mely minden ember elméjében ott lakozik.

2. Az ötezer ember jóllakatása

^{152:2.1 (1700.2)} Jézus továbbra is tanította az embereket nappal, míg éjjel az apostolokat és a vándor hitszónokokat oktatta. Pénteken egy hét szabadságot engedélyezett, hogy minden követője hazamehessen vagy meglátogathassa a barátait néhány napra, mielőtt felkészültek volna arra, hogy elinduljanak a páska-ünnepre Jeruzsálembe. Ám a tanítványainak több mint a fele nem volt hajlandó otthagyni őt, és a sokaság naponta csak nőtt, olyannyira, hogy Zebedeus Dávid már egy új tábort akart felállítani, Jézus azonban nem egyezett bele. A Mesternek olyan kevés ideje maradt a pihenésre a szombati napon, hogy március 27-én vasárnap reggel el akart vonulni az emberek elől. A vándor hitszónokok némelyikét hátrahagyták, hogy szóljanak a tömeghez, mialatt Jézus és a tizenkettek azt tervezték, hogy titokban átmennek a tó túloldalára, ahol arra számítottak, hogy meglelik az erősen vágyott pihenést a Betsaida-Juliástól délre található egyik ligetben. E vidék a kapernaumi népek kedvelt pihenőhelye volt; mindannyian ismerték ezeket a keleti partokon elhelyezkedő ligeteket.

^{152:2.2 (1700.3)} De az emberek nem így akarták. Látva, hogy milyen irányt vesz Jézus hajója, minden rendelkezésre álló bárkát kibéreltek és utánuk eredtek. Akik nem tudtak hajót szerezni, azok gyalogszerrel indultak útnak, s a tó felső vége felé tettek kerülőutat.

^{152:2.3 (1700.4)} Késő délután csaknem ezer ember találta meg a Mestert a ligetek egyikében, és ő röviden szólt is hozzájuk, melyet Péter beszéde követett. Az emberek közül sokan hoztak magukkal ennivalót, és az estétek elfogyasztása után kis csoportokba gyűltek, így tanította őket Jézus a tanítványaival.

^{152:2.4 (1700.5)} Hétfő délután a sokaság létszáma háromezer fölé emelkedett. És — az est folyamán — az emberek tovább özönlöttek, s magukkal hoztak mindenféle beteget is. Érdeklődők százai tervezték úgy a páska-ünnepre tartó útjukat, hogy megállnak Kapernaumban, hogy megnézzék és meghallgassák Jézust, és egyszerűen nem voltak hajlandók beletörődni a csalódásba. Szerda délre mintegy ötezer férfi, nő és gyermek gyűlt össze ebben a Betsaida-Juliásztól délre eső ligetben. Az idő kellemes volt, hiszen e vidéken az esős évszak éppen a végéhez közeledett.

^{152:2.5 (1700.6)} Fülöp három napra elegendő élelmet hozott Jézus és a tizenkettek számára, melyet a Márk fiúra bízta, aki a mindennapos ügyeikben segédkezett. Ennek a napnak a délutánjára, mely nap e sokaság felének a harmadik volt, az emberek által magukkal hozott élelem már csaknem teljesen elfogyott. Zebedeus Dávid számára itt nem állt rendelkezésre sátorváros, hogy élelemmel lássa el és elszállásolja a tömegeket. Fülöp sem gondoskodott ételről a sokaság számára. Az emberek azonban, bár éhesek voltak, nem akartak távozni.

Sőt maguk között arról kezdtek suttogni, hogy Jézus el akarja kerülni az összeütközést mind Heródessel, mind pedig a jeruzsálemi vezetőkkel, s ezért választotta ezt a minden ellensége fennhatóságán kívül eső nyugalmas helyet, mint amely alkalmas arra, hogy királlyá koronázzák. Az emberek lelkesedése óráról órára nőtt. Bár Jézusnak egy szót sem szóltak, ő természetesen mindent tudott arról, hogy mi zajlik. Még a tizenkét apostolt is megfertőzték e nézetek, különösen pedig a vándor hitszónokok fiatalabbjait. A Jézus királlyá nyilvánításának kísérletével rokonszenvező apostolok közé tartozott Péter, János, Zélóta Simon és Karióti Júdás. A terv ellenzői voltak András, Jakab, Nátániel és Tamás. Máté, Fülöp és az Alfeus ikrek rugalmas álláspontot alakítottak ki. A királycsináló összeesküvés főkolomposa Joáb, az ifjú vándor hitszónokok egyike volt.

^{152:2,6 (1701.1)} Így álltak az előkészületek szerda délután körülbelül öt órakor, amikor Jézus arra kérte Alfeus Jakabot, hogy hívja Andrást és Fülöpöt. Jézus azt mondta: „Mihez kezdünk e sokasággal? Már három napja itt vannak velünk, és sokan éhesek. Élelmük nincsen.” Fülöp és András egymásra nézett, és azután Fülöp így válaszolt: „Mester, el kellene küldened ezeket az embereket, hogy elmehessenek a környező falvakba élelmet venni maguknak.” András attól tartva, hogy a királycsináló összeesküvésre sor kerül, rögtön csatlakozott Fülöphöz, azt mondta: „Igen, Mester, úgy gondolom az a legjobb, ha feloszlatsz a sokaságot, hogy menjenek és vásároljanak élelmet, mialatt neked egy időre nyugtod lesz.” Mostanra a tizenkettek maradéka is csatlakozott a tanácskozáshoz. Ekkor Jézus így szólt: „De nem akarom elküldeni őket éhesen; nem tudjátok ellátni őket élelemmel?”

Ez már túl sok volt Fülöpnek, aki nyomban felszólalt: „Mester, e vidéken ugyan hol vehetnénk kenyeret ennek a tömegnek? Kétszáz dénár még az ebédhez sem lenne elég.”

152:2.7 (1701.2) Mielőtt még az apostolok elmondhatták volna a véleményüket, Jézus Andrásához és Fülöphöz fordult, s azt mondta: „Nem akarom elküldeni ezeket az embereket. Úgy vannak ők itt, mint pásztor nélküli bárányok. Szeretném jóllakolni őket. Milyen élelmünk van?” Mialatt Fülöp Mátéval és Júdással beszélt, András megkereste a Márk fiút, hogy megtudja, mennyi maradt még a tartalékaikból. Jézushoz visszatérve azt mondta: „A fiúnál már csak öt árpakenyér és két szárított hal van” — és Péter rögtön hozzátette, „És még ma este is ennünk kell.”

152:2.8 (1701.3) Jézus egy pillanatra elcsendesedve megállt. Tekintete a távolba révedt. Az apostolok nem szóltak semmit. Jézus hirtelenül odafordult Andrásához és azt mondta, „Hozd ide nekem a kenyeret és a halat.” Amint András odavitte a kosarat Jézusnak, a Mester így szólt: „Mondjátok meg az embereknek, hogy üljenek le a fűbe százas csoportokban és minden egyes csoporthoz rendeljeteK egy-egy vezetőt, az összes vándor hitszónokot meg hozzátok ide.”

152:2.9 (1701.4) Jézus a kezébe vette a kenyeret, és miután köszönetet mondott, megtörte a kenyeret és az apostolainak adta, akik továbbadták a társaiknak, akik viszont elvitték a sokaságnak. Jézus ugyanígy törte el és osztotta szét a halakat is. És a sokaság evett és jóllakott. Miután az evéssel végeztek, Jézus azt mondta a tanítványoknak: „Gyűjtsétek össze a megmaradt eltört darabokat, hogy semmi se vesszen kárba.” Amikor végeztek a darabok összegyűjtésével, tizenkét kosárnyi

lett. A rendkívüli lakomából részesült férfiak, nők és gyerekek száma nagyjából ötezret tett ki.

^{152:2.10 (1702.1)} Ez volt az első és egyetlen természeti csoda, melyet Jézus tudatos előtervezés eredményeként hajtott végre. Igaz, hogy a tanítványai hajlamosak voltak sok olyan dolgot is csodának tartani, melyek nem voltak azok, ám ez igazi természetfeletti segédkezés volt. Nekünk azt tanították, hogy ebben az esetben Mihály úgy sokasította meg az élelmi elemeket, ahogy mindig is teszi, kivéve azt, hogy kiküszöbölte az időtényezőket és a látható életcsatornát.

3. A királycsináló mellékesemény

^{152:3.1 (1702.2)} Az ötezer ember természetfeletti energia révén való jóllakatása azon esetek egyike volt, amikor az emberi sajnálat, valamint a teremtető nyilvánult meg abban, ami végbement. Most, hogy a sokaság jóllakott, és lévén, hogy Jézus hírneve akkor és ott e rendkívüli csodatétel révén magasan szárnyalt, ama terv, hogy fogják a Mestert és királlyá nyilvánítják, már nem igényelt több személyes irányítást. Úgy tűnt, hogy a gondolat ragályként söpör végig a tömegben. A sokaság mélyről fakadó és elsöprő erejű választ adott a testi szükségleteik kielégítésének hirtelen, látványos módjára. A zsidóknak hosszú időn át azt tanították, hogy amikor eljön a Messiás, Dávid fia, akkor ő a földet újra tejjel és mézzel folyó vidékké teszi, és hogy az élet kenyerével úgy ajándékozza meg őket, ahogy a feltételezés szerint az ősapáik a pusztában mennyei mannához jutottak. Vajon nem teljesült-e be mindeme várakozásuk a szemük előtt? Amikor ez az éhes, alultáplált sokaság végzett a csoda-ételből való lakmározással, csak egyetlen közös válaszuk volt: „Ő a mi királyunk.” Eljött Izráel csodatévő

megszabadítója. Ennek az együgyű népnek a szemében az élelmet adó hatalommal együtt járt az uralkodás joga is. Nem csoda, hogy miután a sokaság befejezte a lakomát, egy emberként kerekedett fel és kiabálta: „Tegyük királlyá!”

^{152:3,2 (1702.3)} E nagy kiáltozás fellelkesítette Pétert és azokat az apostolokat, akikben még élt a remény, hogy megláthatják, amint Jézus érvényesíti az uralkodásra való jogát. Ám ezek a hiú remények nem élhettek sokáig. Alig ült el a sokaság nagy kiáltozásának a közeli szikláról visszaverődő hangja, amikor Jézus fellépett egy nagy kőre és felemelt jobb kezével figyelemre intve az embereket, így szólt: „Gyermekeim, jót akartok, de megfontolatlanok és földhözragadtak vagytok.” Rövid szünet következett; e szép termetű galileai fenségesen állt ott a keleti szürkület magával ragadó ragyogásában. Minden ízében királynak tűnt, ahogy a lélegzetvisszafojtva figyelő sokasághoz beszélt: „Királlyá tennétek, de nem azért, mert a lelketeket nagy igazság világosította meg, hanem mert a gyomrotokat kenyérrel töltöttétek meg. Hányszor mondtam már nektek, hogy az én országom nem e világi? E mennyország, melyet hirdetünk, szellemi testvériség, és senki ember nem uralkodik azon anyagi királyszékben ülve. A mennyei Atyám a végtelenül bölcs és mindenható Ura az Isten fiaiból álló szellemi testvériségnek a földön. Talán oly nagyon rosszul nyilatkoztattam ki nektek a szellemek Atyját, hogy a húsvér testben lévő Fiából királyt akartok csinálni! Most mindannyian térjete haza az otthonaitokba. Ha királyt akartok, akkor a fények Atyját emeljétek királyszékbe a szívetekben úgy, mint minden dolog szellem-Urát.”

^{152:3.3 (1702.4)} Jézus szavaira a sokaság kábán és csüggedten oszlott fel. A hívek közül sokan elfordultak és attól a naptól kezdve nem követték többé. Az apostolok szótlanok voltak; csendben állták körül az ételmaradékokat tartalmazó tizenkét kosarat; csak a mindenes fiú, a Márk legény szólt, „És nem volt hajlandó királyunkká lenni.” Mielőtt Jézus magában elvonult volna a hegyekbe, Andráshoz fordult és azt mondta: „Vidd vissza a testvéreidet a Zebedeus házba és imádkozz velük, különösen pedig a testvéredért, Simon Péterért.”

4. Simon Péter éjszakai látomása

^{152:4.1 (1703.1)} Az apostolok a Mesterük nélkül — magukban így elküldve — beszálltak a hajóba és némán evezni kezdtek Betsaida felé a tó nyugati partja mentén. A tizenkettek egyike sem volt úgy összetörve és elcsüggedve, mint Simon Péter. Alig szóltak egy-egy szót; mindannyian a hegyekben egyedül lévő Mesterre gondoltak. Vajon elhagyta őket? Addig a Mester sohasem küldte el mindannyiukat és sohasem fordult még elő, hogy nem volt hajlandó velük tartani. Mit jelenthet mindez?

^{152:4.2 (1703.2)} Komor hangulat telepedett rájuk, mert erős ellenszél támadt, mely az előrehaladást csaknem lehetetlenné tette. Ahogy a sötétség és a kemény evezés órái teltek, Péter kimerült és a fáradtságtól mély álomba zuhant. András és Jakab a hajótat párnás padjára fektette, hogy ott pihenjen. Mialatt a többi apostol keményen küzdött a széllel és a hullámokkal, Péter álmot látott; látomása volt Jézusról, amint a vízen járva közeledik feléjük. Látván a Mestert a hajó mellett a vízen járni, Péter felkiáltott, „Ments meg minket, Mester, ments meg!” Akik a hajó hátsó részében tartózkodtak, hallották is néhány szavát. Ahogy ez az éjszakai jelenés Péter elméjében

folytatódott, azt álmodta, hogy hallja, amint Jézus így szól: „Bátorság; én vagyok az; ne félj.” Olyan volt ez Péter zavart lelkének, mint a gileádi balzsam; megnyugtatta elgyötört szellemét, s így (álmában) odakiáltott a Mesternek: „Uram, ha valóban te vagy az, akkor parancsold meg, hogy menjek és járjak veled a vízen.” Amikor Péter elkezdett a vízen járni, a háborgó hullámok megrémisztették, és ahogy merülni kezdett, így kiáltott, „Uram, ments meg!” A tizenkettek közül sokan hallották a kiáltását. Ezután Péter azt álmodta, hogy Jézus eljön a megmentésére, kinyújtja a kezét, megragadja és felemeli, s azt mondja: „Ó, te kishitű, miért kételkedtél?”

^{152:4.3 (1703.3)} Az álma második részével összefüggésben Péter felkelt a padról, melyen aludt és ténylegesen is átlépett a hajóról a vízbe. Akkor ébredt fel az álomból, amikor András, Jakab és János lehajoltak érte és kihúzták a tóból.

^{152:4.4 (1703.4)} Péter számára ez az élmény mindig valós volt. Őszintén hitte, hogy Jézus eljött hozzájuk azon az éjszakán. Csak részben győzte meg erről János Márkot, ami megmagyarázza, hogy Márk miért hagyta ki a beszámolójából a történet egy részét. Lukács, az orvos, aki alapos kutatást végzett e tárgykörökben, arra a következtetésre jutott, hogy ez a mellékesemény Péter látomása volt és a beszámolója elkészítésekor ezért nem volt hajlandó helyt adni a történetnek.

5. Újra Betsaidában

^{152:5.1 (1703.5)} Csütörtök reggel, még mielőtt kivilágosodott volna, a hajójukat lehorgonyozták Zebedeus házának közelében és nagyjából délig megpróbáltak aludni egyet. Elsőként András kelt fel, és ahogy a parton sétált, ráakadt Jézusra, aki a

mindenes fiú társaságában volt, s a vízparton lévő egyik kövön üldögélt. Annak ellenére, hogy a fiatal vándor hitszónokokkal együtt a tömegből sokan keresték Jézust a keleti hegyekben egész éjjel és a következő nap nagy részében is, nem sokkal éjfél után ő és a Márk fiú elindult gyalog, megkerülték a tavat, átkeltek a folyón, s így jutottak vissza Betszaidába.

152:5.2 (1704.1) A csoda révén jóllakatott ötezer emberből és azok közül, akik királyt akartak csinálni belőle, amikor a gyomruk tele s a szívük pedig üres volt, most csak mintegy ötszázan maradtak meg a követőiként. De még mielőtt emezek is hírt kaptak volna arról, hogy visszatért Betszaidába, Jézus megkérte Andrást, hogy hívja össze a tizenkét apostolt és a társaikat, közöttük a nőket is, azzal, hogy „Beszélni akarok velük.” Amikor mind készen álltak, Jézus így szólt:

152:5.3 (1704.2) „Meddig kell még elnézőnek lennem veletek? Hát mindannyioknak lassú a szellemi felfogása és elégtelen az élő hite? E hónapok alatt mindvégig tanítottam nektek az ország igazságait, és rajtatok mégis anyagi szándékok uralkodnak el szellemi megfontolások helyett. Hát még azt sem olvastátok az Írásokban, ahol Mózes figyelmeztette Izráel hitetlen gyermekeit, azt mondva: »Ne féljetek, legyetek erősek és meglátjátok az Úr megszabadítását«? Azt mondta az énekes: »Bízzatok az Úrban!« »Legyetek türelemmel, várjátok az Urat és legyetek erősek! Megerősíti ő a szíveteket.« »Vesd az Úrra terhedet, és ő majd megtart téged. Reméljetek benne minden időben és öntsétek ki előtte a szíveteket, hiszen Isten a ti menedéketek.« »Aki a Fenséges rejtekében lakik, annak a Mindenható oltalmában kell élnie.« »Jobb az Úrban bízni, mint emberi hercegekben reménykedni.«

152:5.4 (1704.3) Látjátok-e most már mindannyian, hogy a csodatétel és az anyagi csodák művelése nem nyer meg lelkeket a szellemi országnak? Jóllakattuk a sokaságot, de ettől nem jött meg az étvágyuk az élet kenyerére és nem szomjaztak meg a szellemi igazság vizeire. Amikor az étvágyukat csillapították, nem keresték a bejutást a mennyországba, hanem arra törekedtek, hogy az Ember Fiát e világ királyainak módjára királlyá tegyék, csak hogy továbbra is úgy ehessenek kenyeret, hogy nem dolgoztak meg érte keményen. Mindez, amelyben ti mindannyian többé-kevésbé részt vettetek, semmiben sem nyilatkoztatja ki a mennyei Atyát, nem viszi előbbre az ország ügyét a földön. Hát nincs elég ellenségünk a terület vallási vezetői között, hogy olyat tegyünk, ami miatt vélhetően még a polgári vezetőink is elfordulnak tőlünk? Imádkozom, hogy az Atya felnyissa a szemeteket, hogy lássatok és kinyissa a fületeket, hogy halljatok, annak érdekében, hogy teljes hitetek legyen abban az örömhírben, melyet tanítottam nektek.”

152:5.5 (1704.4) Jézus ezután bejelentette, hogy néhány napos pihenésre vissza kíván vonulni az apostolaival, mielőtt felkészülnek a páska-ünnepi útra, Jeruzsálembe, és megtiltotta a tanítványainak és a tömegnek, hogy kövesse. Ennek megfelelően hajóval átmentek a genezáreti területre két-három nap pihenésre és alvásra. Jézus a földi életének nagy válságára készült, és ezért sok időt töltött a mennyei Atyával való bensőséges együttlétben.

152:5.6 (1704.5) Az ötezer ember jóllakatásának és a Jézus királlyá választására tett kísérletnek a híre vidékszerte kíváncsiságot keltett, és félelmet ébresztett mind a vallási vezetőkben, mind a polgári előljárókban egész Galileában és Júdeában. E nagy

csoda ugyan semennyire nem mozdította elő az országról szóló evangélium ügyét az anyagias beállítottságú és langyos hívek lelkében, jól szolgálta viszont azt a célt, hogy Jézusnak az apostolokból és a közeli tanítványokból álló családja a csodakereső és királyváró hajlamaikkal dűlőre jusson. E látványos mellékesemény véget vetett a tanítás, képzés és gyógyítás korai időszakának, s ezáltal előkészítette a terepet az országról szóló új evangélium felsőbb és szellemibb szakaszai — az isteni fiúi elismertség, a szellemi szabadság és az örök üdvözülés — hirdetésének utolsó éve számára.

6. Genezáretben

^{152;6.1 (1705.1)} Mialatt egy jómódú hívő házában tartózkodtak a genezáreti területen, Jézus minden délután kötetlen tanácskozást tartott a tizenkettekkel. Az ország követei kiábrándult férfiak komoly, józan és lecsillapodott csoportját alkották. De mindezen megtörtént események után is, és ahogy az elkövetkező történések megmutatták, e tizenkét férfi még mindig nem szabadult meg teljesen a zsidó Messiás eljövételével kapcsolatos természetes és régóta dédelgetett képzetétől. A megelőző néhány hét eseményei túlságosan gyorsan zajlottak ahhoz, hogy ezek az elképedt halászemberek azok jelentőségét a maguk teljességében felfoghassák. A férfiaknak és a nőknek időre van szükségük, hogy gyökeres és általános változtatásokat hajthassanak végre a társas viselkedéssel, a bölcseleti alapállással és a vallási meggyőződéssel kapcsolatos alapvető és sarkalatos felfogásaikon.

^{152;6.2 (1705.2)} Mialatt Jézus és a tizenkettek Genezáretben időztek, a sokaság feloszlott, némelyek hazatértek, mások elmentek

Jeruzsálemben a páska-ünnepre. Kevesebb mint egy hónapnyi idő alatt Jézus lelkes és őszinte követőinek száma, mely csak Galileában meghaladta az ötvenezret, kevesebb mint ötszázra olvadt. Jézus olyan élményben akarta részesíteni az apostolait a nép lelkesedésének ingatag voltát illetően, hogy ne érezzenek kísértést arra, hogy az átmeneti és kóros vallási izgatottság ilyen megnyilvánulásaira támaszkodjanak majd azután, hogy magára kell hagynia őket az ország munkájában, ám ezen erőfeszítésében csak részleges sikert arathatott.

152:6.3 (1705.3) A Genezáretben való ottlétük második éjszakáján a Mester megint elmesélte az apostoloknak a magvetőről szóló példázatot és e szavakkal egészítette ki azt: „Látjátok gyermekeim, az emberi érzelmekhez folyamodás átmeneti érvényű és teljesen kiábrándító; a kizárólag az emberi értelemhez való fordulás ugyancsak hiábavaló és meddő dolog; csakis az emberi elmében élő szellemhez folyamodva remélhetitek, hogy tartós sikert értek el és véghez viszitek azokat a bámulatos átalakulásokat az emberi jellemben, melyek rövidesen megmutatkoznak a szellem igaz gyümölcseinek bőséges termésében mindazok napi életében, akik megszabadultak a kétely sötétségétől annak révén, hogy szellemtől születtek a hit fényére — a mennyországba.”

152:6.4 (1705.4) Jézus megtanította az érzelmekhez való folyamodást, mint az értelmi figyelem megragadásának és összpontosításának módszerét. Az így felrázott és megélénkített elmét jelölte meg Jézus úgy, mint a lélekhez vezető kapubejáratot, ahol ott lakozik az ember ama szellemi természete, melynek fel kell ismernie az igazságot és válaszolnia kell az evangélium szellemi hívására annak

érdekében, hogy az igaz jellemváltozások állandósulását eredményezze.

^{152:6.5 (1705.5)} Jézus így próbálta felkészíteni az apostolait a küszöbön álló megrázkódtatásra — a vele kapcsolatos közgondolkodásban beálló válságra, mely már csak néhány napnyira volt. Elmagyarázta a tizenketteknek, hogy a jeruzsálemi vallási vezetők az elpusztításuk érdekében majd összeesküdnek Heródes Antipással. A tizenkettek kezdték jobban (de még nem a maga teljességében) felismerni, hogy Jézus nem fog Dávid királyszékében ülni. Világosabban látták, hogy szellemi igazságot anyagi csodatételekkel előmozdítani nem lehet. Kezdték felismerni, hogy az ötezer ember jóllakatása és a Jézusból királyt csinálni akaró népi megmozdulás jelentette a tetőpontját a nép csodakereső, csodatévőre vágyó várakozásának és ez volt a csúcsa a nép Jézus melletti kiállásának. Bizonytalanul érzékelték és homályosan előrelátták a szellemi elszigetelődés és a kegyetlen hányattatás közelgő időszakát. E tizenkét férfi lassan ráébredt az ország követeiként végzendő feladatuk valódi természetére, és megpróbáltak felkészülni a Mester földi segédkezése utolsó évében rájuk váró kemény megpróbáltatásokra.

^{152:6.6 (1706.1)} Mielőtt Genezáretet elhagyták volna, Jézus kioktatta őket az ötezer ember csodás jóllakatásával kapcsolatban, elmondta nekik, hogy miért fogott bele a teremtményrend rendkívüli kinyilvánításába és biztosította őket arról, hogy mindaddig nem engedett a sokaság iránti rokonszenvének, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy az „megfelel az Atya akaratának”.

7. Jeruzsálemben

152:7.1 (1706.2) Április 3-án, vasárnap mindössze a tizenkét apostol kíséretében Jézus megkezdte a Betszaidából Jeruzsálembe vezető útját. A tömeg elkerülése érdekében és abból a célból, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltsék, Gerasza és Filadelfia felé vették az irányt. Jézus megtiltotta nekik, hogy ezen út alatt bármilyen nyilvános tanítást végezzenek; azt sem engedte meg, hogy a jeruzsálemi ottlétük alatt tanítsanak vagy szónokoljanak. Április 6-án, szerdán késő este érkeztek meg Betániába, a Jeruzsálem melletti településre. Erre az egy éjszakára Lázár, Márta és Mária otthonában álltak meg, de másnap már el is váltak tőlük. Jézus Jánossal egy Simon nevű hívő házában maradt, mely Lázár betániai háza közelében állt. Karióti Júdás és Zélóta Simon a jeruzsálemi barátainál szállt meg, míg a többi apostol kettesével különböző házakhoz ment.

152:7.2 (1706.3) Jézus e páska-ünnep alatt csak egy alkalommal ment be Jeruzsálembe, és az pedig a nagy ünnepnapon történt. Abner sok jeruzsálemi hívőt hozott ki, hogy találkozhassanak Jézussal Betániában. E jeruzsálemi ottlétük alatt a tizenketten megtapasztalták, hogy milyen keserűvé kezd válni a hangulat a Mesterükkel szemben. Jeruzsálemet elhagyva mindannyian úgy hitték, hogy a válság a küszöbön van.

152:7.3 (1706.4) Április 24-én, vasárnap Jézus és az apostolok elindultak Jeruzsálemből Betszaidába, Joppa, Cezárea és Ptolemais tengerparti városokon át. Innen a szárazföldön át mentek tovább Rámán és Korazinon keresztül Betszaidáig, ahová április 29-én pénteken érkeztek meg. A hazaérésüket követően Jézus azonnal elküldte Andrást, hogy kérjen engedélyt a zsinagóga vezetőjétől, hogy másnap, szombat lévén, szólhasson a délutáni istentiszteleten. Jézus jól tudta,

hogyan lesz az utolsó alkalom, hogy valaha engedélyt kap szólásra a kapernaumi zsinagógában.

153. írás

A kapernaumi válság

^{153:0.1 (1707.1)} PÉNTEK este, a Betszaidába való megérkezésük napján, valamint szombat reggel az apostolok észrevették, hogy Jézust egy komoly kérdés foglalkoztatja; felfogták, hogy a Mester valamilyen fontos és szokatlan dolgon töpreng. Nem reggelizett és déltájban is csak keveset evett. A tizenkét apostol és a társaik egész szombat délelőtt és az előző estén kis csoportokban gyülekeztek a ház körül, a kertben és a parton. Bizonytalanságból eredő feszültség és rossz előérzet telepedett mindannyiukra. Jézus keveset szólt hozzájuk azóta, hogy Jeruzsálemből eljöttek.

^{153:0.2 (1707.2)} Hónapok óta nem látták a Mestert ennyire gondolataiba merülni és hallgatagnak. Még Simon Péter is levert, sőt talán csüggedt volt. Andrásnak fogalma sem volt, hogy mit tegyen az elkedvetlenedett társaiért. Nátániel azt mondta, hogy a „vihár előtti csend” kellős közepében vannak. Tamás azon véleményének adott hangot, hogy „valami nem mindennapi dolog fog történni”. Fülöp azt tanácsolta Zebedeus Dávidnak, hogy „felejtsd el a sokaság élelmezésével és elszállásolásával kapcsolatos terveket, amíg megtudjuk, hogy a Mester min gondolkozik”. Máté újabb erőfeszítéseket tett a pénztartalékuk feltöltésére. Jakab és János a zsinagógában rövidesen elmondandó hitszónoklatról beszélgetett és sokat töprengtek annak valószínű jellegén és tárgyán. Zélóta Simon kifejezte meggyőződését, valójában reményét, hogy „a mennyei Atya valamiképp váratlanul be fog avatkozni a Fia

védelve és támogatása érdekében”, míg Karióti Júdás arra vetemedett, hogy teret engedjen a gondolatnak, miszerint Jézus bizonyára azon bánkodik, hogy „nem volt meg a bátorsága és nem merte megengedni, hogy az ötezer ember a zsidók királyává nyilvánítsa”.

^{153:0.3 (1707.3)} Ilyen lehangolt és vigasztalan követők köréből indult el Jézus ezen a szép szombat délutánon, hogy megtartsa korszakalkotó hitszónoklatát a kapernaumi zsinagógában. A közvetlen követői közül csak a gyanútlan Alfeus ikrek egyikétől érkezett vidám, üdvözlő és támogató szó, aki, ahogy Jézus kilépett a házból és elindult a zsinagógába, jókedvűen köszöntötte és azt mondta: „Imádkozunk, hogy az Atya segítsen, és hogy minden eddiginél is nagyobb hallgatóságod legyen.”

1. Az előkészületek sora

^{153:1.1 (1707.4)} Előkelő gyülekezet köszöntötte Jézust ezen a gyönyörű szombat délutánon három órakor az új kapernaumi zsinagógában. Jairus töltötte be a vezető tiszteletét és adta át Jézusnak az írásokat, hogy felolvasson. Előző nap ötvenhárom farizeus és szadduceus érkezett Jeruzsálemből; a szomszédos zsinagógák vezetői és urai közül több mint harmincan szintén jelen voltak. E zsidó vallási vezetők közvetlenül a jeruzsálemi Szanhedrin utasításai szerint működtek, és ők alkották azt az óhitű élcsapatot, mely azért jött, hogy megindítsa a nyílt háborút Jézus és tanítványai ellen. E zsidó vezetők oldalán, a zsinagóga kiemelt vendégeinek fenntartott helyein ott ültek Heródes Antipász hivatalos megfigyelői, akik azt az utasítást kapták, hogy derítsék ki, mi az igazság azokból a nyugtalanító

hírekből, hogy a nép megkísérelte Jézust a zsidók királyává nyilvánítani Heródes testvérének, Fülöpnek a felségterületén.

153:1.2 (1708.1) Jézus megértette, hogy az egyre növekvő számú ellensége felismerhető és nyílt hadüzenetével fog most szembesülni, és elhatározta, hogy bátran szembenéz a támadással. Az ötezer ember jóllakatásának alkalmával már támadta az anyagi Messiásról alkotott nézeteiket; most megint úgy döntött, hogy nyíltan támadja a zsidó megszabadítóra vonatkozó felfogásukat. E válság, mely az ötezer ember jóllakatásával kezdődött és amely a szombat délutáni beszéddel fejeződött be, a nép előtti hírnév és a nép általi pártolás folyamatának látványos megfordulását jelentette. Ettől kezdve az országért végzett munkát egyre inkább azon fontosabb feladatra irányították, hogy állandó szellemi megtérteket nyerjenek meg az emberek közötti valóban vallásos testvériség számára. E beszéd a válságnak azt a pontját jelöli, amikor megtörtént az átmenet a tanácskozás, a vita és a döntés időszakából a végleges elfogadás vagy a végleges elutasítás nyílt háborúsága irányába.

153:1.3 (1708.2) A Mester jól tudta, hogy a követői közül sokakban lassan, de biztosan érlelődik a gondolat, hogy véglegesen elutasítják őt. Tudta azt is, hogy sok tanítványa lassan, de biztosan átesik azon az elme-előgyakorlaton és lélekfegyelmzésen, mely képessé teszi őket arra, hogy győzedelmeskedjenek a kétségek felett és bátran megvallják az országról szóló evangéliumban való szilárd hitüket. Jézus előtt teljesen világos volt, hogy az emberek miként készülnek fel a válságban meghozandó döntésekre és a bátor választással összefüggő, késlekedés nélküli cselekedetek végrehajtására a

vissza-visszatérő jó és rossz helyzetek közötti újbóli választások lassú folyamatai révén. Választott hírnökeit többszörös csalódások próbája elé állította és gyakori, megmérettetést jelentő lehetőségeket kínált nekik arra, hogy válasszanak a szellemi próbák kiállításának helyes és helytelen módja között. Tudta, hogy bízhat a követőiben, mert amikor majd a végső próba elé kerülnek, alapvető döntéseiket az előzetes és szokásos elmebéli beállítottságuk és szellembeli válaszaik szerint fogják meghozni.

153:1.4 (1708.3) Jézus földi életében e válság az ötezer ember jóllakatásával kezdődött és a zsinagógabeli beszéddel fejeződött be; az apostolok életében a válság ezzel a zsinagógabeli beszéddel kezdődött és az egész év folyamán tartott, és csak a Mester ügyének tárgyalásával és a keresztre feszítéssel ért véget.

153:1.5 (1708.4) Ahogy ott ültek a zsinagógában azon a délutánon, mielőtt Jézus beszélni kezdett volna, csak egyetlen nagy rejtély, pusztán egy igazán lényeges kérdés maradt mindenki fejében. A barátai és az ellenségei is mind csak egy dologra tudtak gondolni, és az pedig ez volt: „Miért fordította ő maga oly szándékosan és eredményesen visszájára a nép lelkesedésének árját?” Közvetlenül a beszédje előtt és után történt, hogy az elégedetlen támogatóinak kétségei és csalódásai önkéntelen ellenkezéssé és később tényleges gyűlöletté alakultak. A zsinagógában elmondott beszéd után fogant meg Karióti Júdás fejében az első tudatos gondolat Jézus elhagyásáról. De ekkor még minden ilyen késztetését eredményesen leküzdötte.

153:1.6 (1708.5) Mindenki tanácstalan volt. Jézus elképesztette és megdöbbenetette őket. Nem is olyan régen tartotta meg a legnagyobb bemutatót az egész létpályáját jellemző természetfeletti hatalomról. A földi életében az ötezer ember jóllakatása volt a várt Messiás zsidó felfogását a legnagyobb mértékben tükröző esemény. Ám ezt a rendkívüli előnyt nyomban és váratlanul kiegyenlítette az, hogy azonnal és határozottan elutasította, hogy királyt csináljanak belőle.

153:1.7 (1709.1) Péntek este, és szombat délelőtt ugyancsak, a jeruzsálemi vezetők hosszan és komolyan munkálkodtak azon, hogy Jairusnál eljárva megakadályozzák, hogy Jézus a zsinagógában beszéljen, mindhiába. Jairus minden ilyen kérésre csak azt válaszolta: „Már megadtam az engedélyt, és nem fogom megszegni a szavam.”

2. A korszakos beszéd

153:2.1 (1709.2) Jézus azzal kezdte a beszédét, hogy felolvasott a Deuteronomiumban található törvényből: „De úgy lesz, ha e nép nem figyel az Isten szavára, hogy a törvényszegés átkai bizonyosan utolérik őket. Az Úr eléri, hogy az ellenségeitek lesújtsanak rátok; és erőszakkal eltávolíttatok a föld minden országába. És az Úr titeket és a magatok fölé emelt királyt egy idegen nép kezére adja. Minden nemzet körében botránkozás, gúnydal és szóbeszéd tárgya lesztek. Fiaitokat és leányaitokat fogságba hurcolják. A közöttetek lévő idegenek magas rangra jutnak, míg titeket mélyre taszítanak. E dolgok azért érnek el benneteket és a leszármazottaitokat, mert nem vagytok hajlandók hallgatni az Úr szavára. Ezért fogjátok szolgálni az ellenségeiteket, akik ellenetek vonulnak. Éhséget és szomjúságot fogtok tűrni és viselni fogjátok ezen idegen

vasigát. Az Úr messziről, a világ végéről küld nemzetet ellenetek, olyan nemzetet, melynek nyelvét nem értitek, egy zord tekintetű népet, mely nemigen törődik veletek. Megrohannak ők benneteket minden városotokban, mígnem megerősített magasfalaitok, melyekben bíztatok, leomlanak; és az egész vidék a kezükre jut. És úgy lesz, hogy ezen megrohamlás ideje alatt rákényszerültök, hogy a saját testetek gyümölcsét egyétek, fiaitok és leányaitok húsát, ama szorultság miatt, melybe az ellenségeitek űznek benneteket.”

153:2,2 (1709.3) Amikor Jézus a felolvasást befejezte, a prófétákhoz tért át és Jeremiástól olvasott fel: „»Ha nem figyeltek szolgálóimnak, a prófétáknak szavára, akiket elküldtem hozzátok, akkor e házat Silóhoz teszem hasonlónak, ezt a várost pedig átokká teszem a föld összes nemzete előtt.« A papok és a tanítók hallották, amint Jeremiás elmondta e szavakat az Úr házában. És történt, hogy amikor Jeremiás mind elmondta, amit az Úr parancsára el kellett mondania az egész népnek, a papok és a tanítók megragadták és így szóltak, »Halállal kell lakolnod!« Az egész nép ott tolongott Jeremiás körül az Úr házában. Meghallván ezeket az eseményeket, Júda hercegei ítéletet tartottak Jeremiás felett. Akkor a papok és a tanítók így kezdtek beszélni a hercegekhez és az egész néphez: »Ez az ember halált érdemel, mert a városunk ellen jövendölt, amint azt saját fületekkel hallottátok.« Jeremiás erre így válaszolt az összes hercegnek és az egész népnek: »Az Úr küldött, hogy elmondjam e ház és e város ellen mindazokat a szavakat, amelyeket hallottatok. Most hát változtassatok a hozzáállásotokon és a tetteiteken, és hallgassatok az Úrnak, Isteneteknek a hangjára, mert akkor talán megmenekültök attól a rossztól, mellyel megfenyegettek benneteket. Ami engem

illet, a kezetekben vagyok. Tegyetek velem úgy, ahogy jónak és helyesnek látjátok. De tudjátok meg bizonyosan, hogy ha halálra adtok, ártatlan vér száll a fejetekre és erre a népre, mert valóban az Úr küldött, hogy ezt mind elmondjam a fületek hallatára.«

153:2.3 (1710.1) Az akkori papok és tanítók Jeremiás halálát akarták, ám a bírák nem egyeztek bele a megölésébe, jóllehet figyelmeztető szavai miatt köteleken leeresztették egy szennyes tömlőbe, míg egészen hónaljig el nem süllyedt a sárban. Ezt tették ezek az emberek Jeremiás prófétával, amikor ő engedelmeskedett az Úr parancsának és figyelmeztette a testvéreit a küszöbön álló politikai összeomlásra. Ma én azt kívánom megkérdezni tőletek: Mit fognak tenni e nép főpapjai és vallási vezetői azzal az emberrel, aki figyelmeztetni meri őket a szellemi pusztulásuk napjára? Vajon ti is a halálát akarjátok annak a tanítónak, aki hirdetni meri az Úr szavát, és aki nem fél rámutatni, hogy milyen mértékben nem vagytok hajlandók a fény útján járni, mely a mennyország kapujához vezet?

153:2.4 (1710.2) Miféle bizonyítékot kerestek hát az én földi küldetésemre? Nem mozdítottunk el benneteket a befolyásos tisztségeitekből és a hatalmatokból, s közben jó híreket hirdettünk a szegényeknek és a kitaszítottaknak. Nem indítottunk ellenséges támadást az ellen, amit tiszteltek, hanem inkább új szabadságot hirdettünk az ember félelemtől eltelt lelkének. Azért jöttem el e világra, hogy kinyilatkoztassam Atyámat és megalapítsam a földön az Isten fiainak szellemi testvériségét, a mennyországot. Annak ellenére, hogy oly sokszor emlékeztettelek benneteket, hogy az én országom nem

e világi, Atyám mégis számos anyagi csodát mutatott nektek a bizonyítóbb erejű szellemi átalakulásokon és megújulásokon túl.

^{153:2.5 (1710.3)} Milyen új jelet vártok a kezemtől? Kijelentem, hogy már elégséges bizonyíték áll a rendelkezésetekre, hogy döntést hozzatok. Bizony, bizony mondom nektek, akik közül sokan a mai napon előttem ülnek, választanotok kell, hogy melyik úton indultok; azt mondom nektek, amit Jósua mondott az ősapáitoknak, »ma válasszatok, kinek akartok szolgálni«. Közületek sokan válaszút előtt állnak ma.

^{153:2.6 (1710.4)} Némelyiketek, amikor nem találtatok rám a sokaság másik parton való jóllakatása után, felbérelték a tibériási halászhajórajt, mely egy héttel korábban a közelben keresett menedéket a vihar elől, hogy induljon a keresésemre, és miért? Nem az igazságért és az igazságosságért vagy hogy jobban megérthessétek, hogy miként szolgáljátok az embertársaitokat és miként segédkezzetek a számukra! Nem ezért, hanem azért, hogy még több olyan kenyeretek legyen, melyért nem dolgoztatok meg. Nem a lelketeket akartátok eltölteni az élet szavával, hanem csak a gyomrokat akartátok megtölteni a könnyen szerzett kenyérrel. Már régóta tanítják nektek, hogy a Messiás, amikor eljön, megteszi azokat a csodákat, melyek az életet kellemessé és könnyűvé teszik az egész kiválasztott nép számára. Ezért hát nincs semmi különös abban, hogy ti, akiknek ezt tanították, vágytok a kenyérre és a halra. De kijelentem nektek, hogy az Ember Fiának küldetése nem ez. Én azért jöttem, hogy szellemi szabadságot hirdessek, örökkévaló igazságot tanítsak és tápláljam az élő hitet.

153:2.7 (1710.5) Testvéreim, ne sóvárogjatok a romlandó étel után, hanem inkább törekedjete arra a szellemi táplálékra, mely az örökkévaló életig táplál; és ez az élet kenyere, melyet a Fiú megad mindenkinek, aki kész venni belőle és fogyasztani, mert az Atya ezt az életet végtelenül adta a Fiúnak. Amikor pedig azt kérdeztétek tőlem, »Mit kell tennünk, hogy véghez vigyük az Isten tetteit?« Én világosan elmondtam: »Ez az Isten tette, hogy higgyetek annak, akit ő küldött.«»

153:2.8 (1710.6) Ezután Jézus felmutatott az új zsinagóga ajtószemöldökét ékesítő mannaedény-alakra, melyet szőlőfürtök is díszítettek, s így szólt: „Úgy gondoltátok, hogy ősapáitok a vadonban mannát — mennyei kenyeret — ettek, de én azt mondom nektek, hogy az földi kenyér volt. Bár Mózes nem adott atyáitoknak mennyei kenyeret, az én Atyám most készen áll arra, hogy az élet igaz kenyerét adja nektek. A mennyei kenyér az, ami az Istentől jön és örök életet ad a világ embereinek. Amikor ti azt mondjátok nekem, add meg nekünk ezt az élő kenyeret, azt válaszolom majd: Én vagyok az élet kenyere. Aki hozzám fordul, nem fog éhezni, míg aki hisz nekem, az nem fog szomjazni sohasem. Láttatok engem, velem éltetek, és láttatok a tetteimet, mégsem hiszitek, hogy az Atyától jöttem. De azok számára, akik hisznek, azt mondom — ne féljete. Mindazok, akiket az Atya vezet, hozzám jönnek, és aki hozzám jön, az semmiképpen sem űzetik el.

153:2.9 (1711.1) És most hadd jelentsem ki nektek egyszer s mindenkorra, hogy én nem azért jöttem le a földre, hogy a saját akaratomat cselekedjem meg, hanem Azét, aki küldött. Ez a végső akarata Annak, aki engem küldött, hogy mindazok közül egyet se veszítsek el, akiket nekem adott. És ez az Atya akarata:

hogy mindenki, aki látja a Fiút és aki hisz neki, annak örök élete legyen. Csak tegnap lakattalak jól benneteket a testeteknek való kenyérrel; ma az élet kenyerét ajánlom az éhes lelkeknek. Nem fogadnátok-e oly szívesen a szellem kenyerét, ahogyan e világ kenyerét ettétek?”

153:2.10 (1711.2) Amíg Jézus egy pillanatnyi szünetet tartott és végignézett az egybegyűlteken, az egyik jeruzsálemi tanító (a Szanhedrin tagja) felállt és megkérdezte: „Jól értem, azt mondod, hogy a mennyből való kenyér te vagy, és hogy a manna, melyet Mózes az atyáinknak adott a vadonban, az nem te voltál?” Jézus azt felelte a farizeusnak, „Jól értetted.” Erre azt mondta a farizeus: „De te nem a názáreti Jézus vagy, Józsefnek, az ácsnak a fia? Vajon apádat és anyádat, valamint az öcséidet és a húgaidat sokan közülünk nem ismerik-e jól? Hát akkor meg hogy lehet az, hogy megjelenysz itt, az Isten házában és kijelented, hogy a mennyből jöttél le?”

153:2.11 (1711.3) Ekkorra erős zúgolódás támadt a zsinagógában, és olyan felfordulás veszélye fenyegetett, hogy Jézus felállt és azt mondta: „Legyünk türelemmel; az igazság sohasem szenved csorbát az őszinte vizsgálattól. Mindaz én vagyok, amit mondasz, de még több is. Az Atya és én egy vagyunk; a Fiú csak azt teszi, amire az Atya megtanítja, míg mindazokat, akiket az Atya a Fiúnak adott, azokat a Fiú magához fogadja. Olvastátok, ahol a próféták azt írják, »Mindannyiokat az Isten fogja tanítani«, és hogy »Akiiket az Atya tanít, azok meghallják az ő Fiát is«. Aki enged az Atya benne lakozó szelleme tanításának, az végül mind eljön hozzám. Nem arról van szó, hogy valaki is látta az Atyát, hanem arról, hogy az Atya szelleme az emberben él. A Fiú, aki lejött a mennyből,

bizonyosan látta az Atyát. És akik igazán hisznek e Fiúnak, azoknak már örök élete van.

^{153:2.12 (1711.4)} Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a vadonban és halottak. Ám ha e kenyérből, mely az Istentől való, az ember eszik, szellemében sosem fog meghalni. Ismétlem, én vagyok ez az élő kenyér, és minden lélek, aki eljut az Isten és ember ezen egyesített természetének felismeréséig, örökké fog élni. Az élet kenyere, melyet ajándéku adok mindazoknak, akik készek elfogadni, nem más, mint az én saját élő és egyesített természetem. Az Atya a Fiúban és a Fiú, aki egy az Atyával — ez az én életadó kinyilatkoztatásom a világnak és ez az én megmentő ajándékom minden nemzetnek.”

^{153:2.13 (1711.5)} Amikor Jézus elhallgatott, a zsinagóga vezetője fel akarta oszlatni a gyülekezetet, de az emberek nem voltak hajlandók távozni. Jézus köré gyűltek és több kérdést is feltettek neki, míg a többiek egymás közt morgolódtak és vitatkoztak. Ez is maradt a helyzet több mint három órán át. Már hét óra is jócskán elmúlt, mire a hallgatóság végre szétszéledt.

3. A beszéd után

^{153:3.1 (1712.1)} Jézus sok kérdést kapott a beszédet követően. Némely kérdést az összezavarodott tanítványai tettek fel, de többet kérdeztek az akadékoskodó hitetlenek, akik csak bosszantani akarták és igyekeztek őt kelepcébe csalni.

^{153:3.2 (1712.2)} Az egyik farizeus látogató, egy lámpásállványra fellépve, e kérdést kiáltotta: „Azt mondod nekünk, hogy az élet

kenyere vagy. Hogyan adhatnál nekünk enni a húsból vagy inni a véredből? Mi haszna a tanításodnak, ha nem lehet azt végrehajtani?” Jézus e kérdésre válaszul azt mondta: „Én nem tanítottam azt, hogy a testem az élet kenyere, sem azt, hogy a vérem annak vize. Hanem azt mondtam, hogy a húsvér testben töltött életem a mennyei kenyér adománya. A húsvér testben alászállt Isten Szavának ténye és az Isten akaratának alárendelt Ember Fiának jelensége az isteni éltetéssel egyenrangú, tapasztalható valóságot alkot. Nem ehetitek meg a testemet, és nem ihatjátok meg a véremet, de szellemben eggyé válhattok velem, éppen úgy, ahogy szellemben én is egy vagyok az Atyával. Éltethet benneteket az Isten örökkévaló szava, mely valóban az élet kenyere, és amely halandói húsvér testhez hasonló alakban testesült meg; és lelketekben öntözhetsz titeket az isteni szellem, mely valóban az élet vize. Az Atya azért küldött engem a világra, hogy megmutassam, mennyire vágyik arra, hogy minden emberben ott lakozzon és minden embert vezéreljen; és én úgy éltem ezt az életet a húsvér testben, hogy minden embert arra ösztönözzek, hogy hasonlóképpen mindig törekedjen arra, hogy megismerje és megcselekedje a benne lakozó mennyei Atya akaratát.”

^{153:3,3 (1712,3)} Ekkor az egyik jeruzsálemi kém, aki Jézust és az apostolait figyelte, azt mondta: „Észrevettük, hogy sem te, sem az apostolaid nem mostok megfelelően kezét, mielőtt kenyérhez nyúltok. Nagyon jól kellene tudnotok, hogy a szennyezett és meg nem mosott kézzel evés szokása a vének törvényének megszegését jelenti. Ivóedényeiteket és tálaitokat sem mossátok meg kellőképpen. Miért van az, hogy ekkora tisztéletlenséget mutattok az atyák hagyományai és a véneink törvényei iránt?” Amint Jézus a szavait meghallotta, azt

válaszolta: „Miért van az, hogy megszegitek az Isten törvényeit a hagyományotok törvényei által? A parancsolat azt mondja, »Tiszteld atyádat és anyádat«, és úgy rendeli, hogy oszd meg velük a vagyonodat, ha szükséges; de ti olyan hagyománytörvényt fogadtok el, mely megengedi a kötelességüket nem tudó gyermekeknek, hogy arra a pénzre, mellyel a szüleiket segíthetnék, azt mondják, az »Istennek adatott«. A vének törvénye így felmenti a fondorlatos gyermekeket a felelősség alól annak ellenére, hogy a gyermekek később minden ilyen pénzt a maguk jólétére fordítanak. Miért van az, hogy a magatok hagyománya révén így érvénytelenítitek a parancsolatot? A képmutatóitokról nagyon jól mondta Ésaías próféta: »Ez a nép csak az ajkával dicsőít, a szíve azonban távol van tőlem. Hiábavalóan imádnak, mert tanaik, amelyeket hirdetnek, csak emberi parancsok.«

^{153:3,4 (1712.4)} Láthatod, hogy miként van az, hogy elhagyjátok a parancsolatot, miközben erősen ragaszkodtok az emberek hagyományaihoz. Végképp arra törekedtek, hogy elutasítsátok az Isten szavát, miközben kitartotok a saját hagyományaitok mellett. És sok más módon is arra vetemedtek, hogy a saját tanításaitokat a törvény és a próféták fölébe helyezték.”

^{153:3,5 (1712.5)} Jézus ezután minden jelenlévőnek címezte az ezzel kapcsolatos mondandóját. Ekképpen szólt: „Mind figyeljetek rám. Nem az szennyezi be az embert szellemileg, ami a szájába kerül, hanem ami elhagyja a száját és a szívét.” De még az apostolok sem értették meg teljesen a szavai jelentését, mert Simon Péter is azt kérdezte: „Csak hogy a hallgatóságod némely tagja szükségtelenül meg ne bántódjon, elmagyaráznád nekünk e szavak értelmét?” Erre Jézus azt mondta Péternek:

„Hát te sem fogod fel? Hát nem tudod, hogy tövestül kitépnek minden növényt, amelyet nem a mennyei Atyám ültetett? Fordítsd figyelmed most azokra, akik meg akarják ismerni az igazságot. Nem kényszerítheted az embereket az igazság szeretetére. E tanítók közül sokan vak vezetők. Jól tudod, hogy ha vak vezet világtalant, akkor mind a kettő gödörbe esik. De figyeljetek csak ide, hadd mondjam el az igazságot ama dolgokról, melyek erkölcsileg beszennyezik és szellemileg megfertőzik az embereket. Kijelentem, hogy nem az szennyezi be az embert, ami a szájon át a testébe jut vagy a szemén és a fülén keresztül eléri az elméjét. Az embert csak az a rossz szennyezi be, mely a szívéből ered, és ami az ilyen istentelenek szavaiban és tetteiben kifejeződik. Hát nem tudjátok, hogy a szívből törnek elő a gyilkosságok, lopások és házasságtörések rossz gondolatai, gonosz terveik, a féltékenységek, a gőg, a harag, a bosszúvágy, a káromlás és a hamis tanúság gondolataival együtt? Épp az ilyen dolgok szennyeznek be az embereket, és nem az, hogy a szertartás szempontjából nem tiszta kézzel vesznek a kenyérből.”

^{153:3,6 (1713.1)} A jeruzsálemi Szanhedrin farizeus küldöttei most már csaknem teljesen meg voltak győződve arról, hogy Jézust istenkáromlásnak vagy a zsidók szent törvényének semmibevétele vádjával el kell ítélni; erre irányultak azon erőfeszítéseik, hogy Jézust bevonják a vének valamely hagyományával vagy a nemzet úgynevezett íratlan törvényei valamelyikével kapcsolatos vitába, és ha lehet, rábírók, hogy támadja azokat. Függetlenül attól, hogy adott esetben milyen kevés vizük volt, a hagyományok rabjaiként élő zsidók sohasem hagyták volna ki, hogy minden étkezés előtt az előírt szertartásos kézmosást elvégezzék. Azt hitték, hogy „jobb

meghalni, mint megszegni a vének parancsait”. A kémek azért tették fel e kérdést, mert jelentést kaptak arról, hogy Jézus azt mondta, „Az üdvözülés inkább tiszta szív kérdése, mintsem tiszta kéz”. De az ilyen meggyőződésektől, mihelyt az ember vallásának részévé válnak, nehezen lehet megszabadulni. Péter apostolt még sok évvel e napokat követően is gúzsba kötötte a félelem a tiszta és a tisztátalan dolgokkal kapcsolatos sok ilyen hagyomány kapcsán, és csak egy rendkívüli, életszerű álom megtapasztalása révén szabadult meg azoktól teljesen. Mindez jobban megérthető, ha emlékeztetünk arra, hogy a zsidók ugyanúgy tekintettek a mosdatlan kézzel való étkezésre, mint a szájával való nemi érintkezésre, és mindkettőt egyaránt kiközösítéssel büntették.

^{153:3,7 (1713.2)} A Mester így amellettt döntött, hogy annak az egész rabbinikus szabály- és előírásrendszernek az értelmetlenségét tárgyalja és leplezi le, melyet az íratlan törvény képviselt — a vének hagyományait, melyek mindegyikéről úgy tartották, hogy szentebbek és nagyobb kötelező erővel bírnak a zsidókra, mint az írások tanításai. Jézus azért beszélt kevés visszafogottsággal, mert tudta, hogy eljött az idő, amikor már nem tehet semmi többet annak érdekében, hogy megakadályozza a vallási vezetőkkel való kapcsolatának nyilvánvaló megszakadását.

4. Az utolsó szavak a zsinagógában

^{153:4,1 (1713.3)} Még az istentisztelet utáni beszélgetés alatt a jeruzsálemi farizeusok egyike elvitt Jézushoz egy elmeháborodott ifjút, akit egy féktelen, lázadó szellem szállt meg. E tébolyult legényt Jézus elé vezetve azt mondta: „Mit tudsz tenni olyan nyomorúság esetében, mint ez? Képes vagy

ördögöket kiűzni?” Ahogy a Mester a fiúra nézett, szánakozás töltötte el, és intett a legénynek, hogy jöjjön közelebb, majd megfogta a kezét és azt mondta: „Tudod ki vagyok; gyere ki belőle; és megbízom az egyik hűséges társadat, hogy gondoskodjon arról, hogy ne is térhess vissza.” A legény azon nyomban újra egészséges lett és észhez tért. Ez volt az első alkalom, hogy Jézus valóban „rossz szellemet” űzött ki emberi lényből. Minden korábbi eset csak állítólagos ördögűzés volt; ez azonban a démoni megszállottság valódi esete volt, éppen olyan, mint amilyenek néha előfordultak azokban a napokban és egészen a pünkösdi napjáig, amikor is a Mester szelleme kiáradt minden húsvér testre, s ezzel mindörökre lehetetlenné tette a kisszámú mennyei lázadó számára, hogy így kihasználják az emberi lények bizonyos, befolyásolható fajtáit.

^{153:4.2 (1714.1)} Miközben az emberek ezen csodálkoztak, az egyik farizeus felállt és megvádolta Jézust, hogy azért tud ilyen dolgokat megtenni, mert ördögökkel szövetkezik; hogy ennek az ördögnek a kiűzésekor használt szavai elárulták, hogy már ismerték egymást; és azt is állította, hogy a jeruzsálemi vallási tanítók és vezetők úgy ítélték meg, hogy Jézus mindezen úgynevezett csodákat Belzebubnak, az ördögök hercegének a hatalma révén teszi. Azt mondta a farizeus: „Ne legyen közöttök ehhez az emberhez; Sátán az ő társa.”

^{153:4.3 (1714.2)} Erre Jézus így szólt: „Hogyan képes Sátán Sátánt kiűzni? Az önmagával meghasonlott ország nem állhat fenn; az önmagával meghasonlott ház rövidesen elhagyatottá válik. Állhat-e ellen város támadásnak, ha nem egyesített? Ha a Sátánt Sátán űzi ki, akkor meghasonlik magával; hogyan állhat fenn akkor az országa? De tudnotok kell, hogy senki sem törhet

be egy erős ember házába és rabolhatja el a vagyonát, hacsak előbb le nem győzi és meg nem köti azt az erős embert. Ha én Belzebub hatalmával űzök ki ördögöket, akkor a fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Így ők lesznek bíraitok. De ha én az Isten szellemével űzök ki ördögöket, akkor már valóban elérkezett hozzátok az Isten országa. Ha nem vakítana el benneteket előítélet és nem tévesztene meg félelem és gőg, akkor könnyedén felismerhetnétek, hogy ördögöknél nagyobb valaki áll a köreitekben. Annak kimondására kényszerítetek, hogy aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór. Hadd figyelmeztesselek komolyan titeket, akik tudatosan és előre megfontolt rosszakarattal arra vetemedtek, hogy az Isten tetteit szánt szándékkal ördögök munkálkodásának tulajdonítjátok! Bizony, bizony mondom nektek, minden bűnötöket megbocsátják, még minden istenkáromlásotokat is, de aki elszántan és gonosz szándékkal káromolja az Istent, annak sohasem adatik megbocsátás. Lévé, hogy a gonoszság ilyen következetes művelői sohasem kérnek megbocsátást és sohasem részesülnek abban, bűnösök ők az isteni megbocsátás örök elutasításának bűnében.

153:4,4 (1714:3) Sokan közületek ma válaszúthoz érkeztek; eljutottatok oda, hogy hozzákezdtek az Atya akarata és a sötétség önként vállalt útjai közötti elkerülhetetlen választáshoz. És ahogy most választotok, olyanok lesztek mindörökre. Vagy jelentsétek ki, hogy a fa jó s a gyümölcse is éppúgy jó, vagy nyilvánítsátok a fát rossznak és a gyümölcset is rossznak. Kijelentem, hogy az Atyám örökkévaló országában gyümölcseiről ismerik meg a fát. De némelyek közületek, akik olyanok, mint a kígyók, hogyan tudnának jó gyümölcsöt

teremni, ha már a rosszat választották? A szájakat elvégre a szívetekben lévő rossz bőségéből szól.”

^{153:4.5 (1714.4)} Erre egy másik farizeus állt fel, aki azt mondta: „Tanító, azt akarjuk, hogy előre meghatározott jelet mutass, melyet a hatalmad megalapozásaként és tanítási jogodként elfogadunk. Beleegyezel-e ebbe?” Amikor Jézus meghallotta ezt, azt mondta: „E hitetlen és jelet kereső nemzedék bizonyosság jelét keresi, de nem kaptok más jelet, mint amelyet már kaptatok, és amelyet látni fogtok, amikor az Ember Fia eltávozik közületek.”

^{153:4.6 (1714.5)} Amint befejezte, az apostolai körülvették és kivezették a zsinagógából. Csendben tértek vele haza Betsaidába. Mind elámultak és némiképp meg is rémültek a Mester tanítási eljárás módjában beállt hirtelen változás miatt. Egyáltalán nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy ilyen harcias kiállással lássák.

5. A szombat este

^{153:5.1 (1715.1)} Jézus időről időre összezúzta az apostolai reményét, többször is lerombolta a legkedvesebb várakozásaikat, de a csalódottságnak vagy a szomorúságnak olyan időszak a addig még sohasem telepedett rájuk, mint amilyen most elérte őket. A lehangoltságukhoz most még az is társult, hogy ténylegesen is féltették a biztonságukat. Mindannyiukat megdöbbsentette, hogy a nép mily hirtelenül és véglegesen fordult el tőlük. Az is némiképp megrémítette és zavarba ejtette őket, hogy milyen váratlan nyíltsággal és erőszakosan léptek fel a Jeruzsálemből jött farizeusok. Mindenekelőtt azonban Jézus hirtelen eljárás mód-váltása hozta zavarba őket. Szokványos

körülmények között üdvözölték volna e harciasabb hozzáállás megjelenését, de ahogy azt Jézus megmutatta, a sok egyéb váratlan dologgal együtt, összezavarta őket.

^{153:5.2 (1715.2)} És most, mindezen aggasztó dolgok tetejébe, amikor hazaértek, Jézus nem volt hajlandó enni. Órákra elvonult magában a felső szobák egyikébe. Már csaknem éjfél volt, amikor Joáb, a vándor hitszónokok vezetője visszatért és azt jelentette, hogy a társai egyharmada elpártolt az ügytől. Az egész est folyamán hű tanítványok jöttek és mentek, jelentést téve arról, hogy a Mester irányában a hirtelen hangulatváltozás általános lett Kapernaumban. A Jeruzsálemből érkezett vezetők nem haboztak táplálni ezt az elhidegülő érzelmet és igyekeztek minden lehetőt megtenni, hogy segítsék a Jézustól és az ő tanításaitól való elfordulást. E megpróbáltatás órái alatt a tizenkét nő Péter házában tanácskozott. Rettenetesen zaklatott lelkiállapotban voltak, de egyikük sem pártolt el.

^{153:5.3 (1715.3)} Kevéssel éjfél után történt, hogy Jézus lejött a felső szobából és megállt a tizenkettek és a társaik előtt, akik összesen nagyjából harmincan voltak. Így szólt: „Úgy látom, hogy az ország megrostálása kint okoz nektek, de ez elkerülhetetlen dolog. Mégis, minden felkészítések mellett, vajon volt-e jó okotok arra, hogy a szavaimon megütközzetek? Miért van az, hogy félelem és döbbenet tölt el benneteket, amikor azt látjátok, hogy e langyos sokaság és ezek a félig hívő tanítványok elvetik az országot? Miért szomorkodtok, amikor új napja virrad annak, hogy a mennyország szellemi tanításai új dicsőségben ragyogjanak fel? Ha nehéznek találnátok e próba kiállítását, akkor vajon mihez fogtok kezdeni, amikor az Ember Fiának vissza kell térnie az Atyához? Mikor és hogyan

készültök fel arra az időre, amikor felmegyek arra a helyre, ahonnan e világra eljöttem?

153:5,4 (1715,4) Kedveseim, emlékeznetek kell, hogy a szellem elevenít meg; a húsvér test és minden, ami azzal jár, kevés hasznot hajt. Az általam elmondott szavak számotokra szellem és élet. Bizakodjatok! Nem hagytalak el benneteket. E napok során sokakat fog sérteni a nyílt beszéd. Már hallottátok hírért, hogy sok tanítványom visszafordult; már nem tartanak velem. Én kezdettől fogva tudtam, hogy e lagymatag hívek kidőlnek a sorból. Nem választottam-e tizenkettőtöket és különítettelek el benneteket az ország követeiként? Olyan időszakban, mint ez a mostani, ti is elhagynátok? Mindegyikőtök tekintse át a maga hitét, mert egyikőtök komoly veszélyben van.” Amint Jézus elhallgatott, Simon Péter azt mondta: „Igen, Uram, szomorúak vagyunk és megdöbbentek, de sohasem fogunk elhagyni téged. Megtanítottad nekünk az örökkévaló élet szavait. Hittünk benned és veled tartottunk ez idő alatt végig. Mi nem fordulunk vissza, mert tudjuk, hogy az Isten küldött téged.” Ahogy Péter befejezte, mind egyhangú fejbólintással jelezték, hogy a hűségesküjével egyetértenek.

153:5,5 (1716,1) Ezután Jézus azt mondta: „Térjeteك nyugovóra, mert dolgoz idők jönnek; tevékeny napok vannak előttünk.”

154. írás

Az utolsó napok Kapernaumban

154:0,1 (1717,1) ÁPRILIS 30-ának eseménydús szombat éjjelén, amikor Jézus éppen vigasztaló és bátorító szavakat intézett a lehangolt és összezavarodott tanítványaihoz, Tibériásban tanácskozássra került sor Heródes Antipász és a jeruzsálemi

Szanhedrint képviselő különleges megbízottak egy csoportja között. Ezek az írástudók és farizeusok Heródest Jézus letartóztatására biztatták; mindent megtettek, hogy meggyőzzék arról, hogy Jézus viszály, sőt lázadás kitöréséig szítja a néphangulatot. Heródes azonban nem volt hajlandó eljárni vele szemben úgy, mint egy politikai bűnelkövetővel. Heródes tanácsadói pontos jelentést tettek neki a tó túloldalán lejátszódott eseményről, amikor is az emberek Jézust királlyá akarták nyilvánítani és arról, hogy Jézus visszautasította az ajánlatot.

154:0.2 (1717.2) Heródes házának egyik tagja, Kuza, akinek a felesége a nők segédkező testületéhez tartozott, arról tájékoztatta, hogy Jézus nem pártolja a földi uralkodás dolgaiba való beavatkozást; hogy ő csakis a hívei szellemi testvériségének megalkotásán dolgozik, mely testvériséget ő a mennyországnak nevez. Heródes elhitte Kuza jelentéseit, méghozzá olyannyira, hogy nem is volt hajlandó beleavatkozni Jézus tevékenységeibe. Heródesnek a Jézussal szembeni magatartását ez alkalommal befolyásolta az is, hogy babonásan félt Keresztelő Jánostól. Heródes a hitehagyott zsidók közé tartozott, akik, bár semmiben sem hittek, mindentől féltek. Rossz volt a lelkiismerete, amiért megölette Jánost, és nem akart belekeveredni a Jézus ellen irányuló cselszövésekbe. Tudomása volt sok olyan beteg esetéről, amikor Jézus nyilvánvaló gyógyítást vitt véghez, és úgy tekintett rá, mint egy látnokra vagy egy viszonylag ártalmatlan vallási megszállottra.

154:0.3 (1717.3) Amikor a zsidók azzal fenyegetőztek, hogy jelentik a császárnak, hogy egy árulót védelmez, Heródes kiutasította őket a tanácsterméből. E kérdések egy hétig függőben voltak,

mialatt Jézus felkészítette a követőit a küszöbön álló szétszórásra.

1. A tanácskozás hete

^{154:1.1 (1717.4)} Május elsejétől május 7-ig Jézus bizalmas tanácskozást tartott a követőivel a Zebedeus házában. E megbeszéléseken csak a kipróbált és megbízható tanítványok lehettek jelen. Ekkoriban nagyjából száz olyan tanítvány volt, akik rendelkeztek azzal az erkölcsi bátorsággal, hogy szembeszálljanak a farizeusok támadásával és kinyilvánítsák a Jézus iránti odaadásukat. Ezzel a csoporttal tartott üléseket reggel, délután és este. Érdeklődők kis csoportjai gyülekeztek minden délután a parton, ahol a vándor hitszónokok vagy az apostolok némelyike beszélt. E csoport létszáma ritkán haladta meg az ötvenet.

^{154:1.2 (1717.5)} E hét péntekén a kapernaumi zsinagóga vezetői hivatalosan bezárták az Isten házáat Jézus és minden követője előtt. E lépésre a jeruzsálemi farizeusok ösztönzésére került sor. Jairus lemondott az első számú vezetői tisztéről és nyíltan elkötelezte magát Jézus mellett.

^{154:1.3 (1718.1)} Az utolsó tanácskozást a partvidéken május 7-én szombat délután tartották. Jézus az akkor összegyűlt kevesebb mint százötven ember előtt beszélt. E szombat éjjel jelentette a Jézus és tanításai iránti népszerűség mélypontját. Ettől kezdve állandó, lassú, ám egészségesebb és megbízhatóbb gyarapodás indult meg a kedvező fogadtatás irányában; a követésének új módja épült ki, mely jobb szellemi hitbeli és igazabb vallási tapasztalási alapokon nyugodott. Most már egyértelműen véget ért az a megalkuvásnak teret adó, többé-kevésbé összetett

átmeneti szakasz, amelyet a Mester követői által az országról alkotott anyagelvű nézetek és a Jézus által tanított eszményalapúbb és szellemibb nézetek egymás mellett élése jellemezett. Ettől kezdve nyíltabban hirdették az országról szóló evangéliumot a tágabb érvényességi területe és a kiterjedt szellemi jelentőségei vonatkozásában.

2. A pihenés hete

^{154:2.1 (1718.2)} Kr.u. 29. május 8-án vasárnap Jeruzsálemben a Szanhedrin olyan határozatot hozott, hogy bezárnak minden palesztinai zsinagógát Jézus és a követői előtt. Ez a jeruzsálemi Szanhedrin részéről új és példátlan hatáskörbitorlás volt. Annak előtte minden egyes zsinagóga az istenimádók független gyülekezeteként létezett és működött, és a saját kormányzótestületük vezetése és irányítása alatt állt. Csak a jeruzsálemi zsinagógák tartoztak a Szanhedrin hatáskörébe. A Szanhedrin nagy hirtelenséggel meghozott intézkedését a testület öt tagjának lemondása követte. Száz hírnököt küldtek ki késlekedés nélkül a határozat közlésére és végrehajtására. Röpké két hét alatt a hebroni zsinagógát kivéve Palesztinában minden zsinagóga meghajolt a Szanhedrin kiáltványa előtt. A hebroni zsinagóga vezetői nem voltak hajlandók elismerni a Szanhedrin jogát ahhoz, hogy ilyen hatáskört gyakoroljon a gyülekezetük felett. A jeruzsálemi határozat teljesítése megtagadásának alapját a gyülekezeti önrendelkezés védelme és nem annyira a Jézus ügye iránti rokonszenv képezte. Nem sokkal ezt követően a hebroni zsinagóga tűzvészben elpusztult.

^{154:2.2 (1718.3)} Ugyanezen a vasárnap reggelen Jézus egy hétnyi szabadságot hirdetett, arra biztatva minden tanítványát, hogy térjen haza vagy látogassa meg a barátait annak érdekében,

hogy a zaklatott lelkük megnyugodjon és hogy bátorító szavakat intézzenek a szeretteikhez. Azt mondta: „Menjetek oda, ahol játékkal vagy halászattal foglalkozhattok, s közben imádkozzatok az ország gyarapodásáért.”

154:2.3 (1718.4) Ezen egy hétnyi pihenő lehetőséget adott Jézusnak, hogy sok családot és csoportot keressen fel a parton. Több alkalommal elment halászni is Zebedeus Dáviddal, és bár az ideje nagy részét egyedül töltötte, mindig ott volt a közelben Dávid két-három legmegbízhatóbb figyelő hírnöke, akik nem vitatható utasításokat kaptak a főnöküktől Jézus megvédésével kapcsolatban. Ezen egy hétnyi pihenés alatt semmiféle nyilvános tanításra nem került sor.

154:2.4 (1718.5) E hét folyamán Nátániel és Zebedeus Jakab komolyabb betegséggel küszködött. Három napon és éjjelen át sokat szenvedtek egy fájdalmas emésztési zavartól. A harmadik éjszakán Jézus pihenni küldte Szalómét, Jakab anyját, s ő ápolta tovább a szenvedő apostolokat. Jézus természetesen egy pillanat alatt meggyógyíthatta volna e két férfit, de sem a Fiú, sem az Atya nem így jár el az idő és tér evolúciós világain élő emberek gyermekeit sújtó hétköznapi nehézségek és csapások esetében. A húsvér testben eltöltött eseménydús élete alatt Jézus egyetlen egyszer sem hajtott végre semmiféle természetfeletti segédkezést a földi családja bármely tagja vagy a közvetlen követőinek bármelyike javára.

154:2.5 (1719.1) A világegyetemi nehézségekkel és a bolygói akadályokkal a halandó teremtmények kifejlődő lelkének növekedése és fejlődése, a fokozatos tökéletesedés érdekében biztosított tapasztalási felkészülés részeként kell szembenézni. Az emberi lélek szellemivé lényegülése azt igényli, hogy a

lélek közelről tapasztalja meg a valódi világegyetemi nehézségek széles körének nevelő hatású megoldását. Az állati természet és a saját akaratú teremtmények alsóbb rendű formái gondtalan környezetben nem fejlődnek kedvezően. Nehézségekkel járó helyzetek, melyekhez erőfeszítésre késztető ingerek társulnak, ezek hatnak közre abban, hogy létrejöjjenek azok az elme-, lélek- és szellemműködések, melyek óriási mértékben hozzájárulnak a halandói fejlődés méltó céljainak eléréséhez és a szellemi beteljesülés felsőbb szintjeire való eljutáshoz.

3. A második megbeszélés Tibériásban

^{154:3.1 (1719.2)} Május 16-án Tibériásban a jeruzsálemi hatóságok és Heródes Antipász részvételével összehívták a második tanácskozást. A jeruzsálemi vallási és a politikai vezetők egyaránt jelen voltak. A zsidó vezetők azzal a jelentéssel szolgálhattak Heródesnek, hogy Galileában és Júdeában gyakorlatilag minden zsinagóga elzárkózott Jézus tanai elől. Újabb erőfeszítést tettek arra, hogy Heródest rávegyék Jézus letartóztatására, de ő nem volt hajlandó teljesíteni a követelésüket. Május 18-án azonban Heródes beleegyezett abba a tervbe, hogy a Szanhedrin hatóságai kapjanak engedélyt Jézus elfogására és Jeruzsálembe kísérésére, hogy ott vallási vádakkal perbe foghassák, feltéve, hogy Júdea római ura egyetért ezzel. Időközben Jézus ellenségei szerte Galileában szorgosan terjesztették azt a rémhírt, hogy Heródes Jézus ellen fordult, és hogy az a szándéka, hogy kiírt mindenkit, aki hisz az ő tanításaiban.

^{154:3.2 (1719.3)} Május 21-én szombat éjjel eljutott a hír Tibériásba, hogy a jeruzsálemi polgári hatóságok nem ellenzik a Heródes

és a farizeusok közötti azon megállapodást, hogy Jézust elfogják és Jeruzsálembe vigyék, hogy ott a Szanhedrin elé állítsák a zsidó nemzet szent törvényei semmibe vételének vádjával. Ennek megfelelően röviddel szombat éjfél előtt Heródes aláírta azt a rendeletet, mely felhatalmazta a Szanhedrin tisztviselőit, hogy elfogják Jézust Heródes felségterületén és erővel Jeruzsálembe vigyék tárgyalásra. Sok oldalról érte erős nyomás Heródest, mielőtt beleegyezését adta volna a kérelemhez, és jól tudta, hogy Jézus az esküdt ellenségei előtt nem számíthat tisztességes tárgyalásra Jeruzsálemben.

4. Szombat éjjel Kapernaumban

^{154:4.1 (1719.4)} Ugyanezen a szombat éjszakán Kapernaumban vezető polgárok ötvenfős csoportja találkozott a zsinagógánál, hogy megvitassák a fontos kérdést: „Mihez kezdünk Jézussal?” Még éjfél után is beszélgettek és vitatkoztak, de nem tudtak közös megegyezésre jutni. Eltekintve néhány embertől, akik hajlottak arra, hogy Jézus a Messiás, legalábbis szent ember vagy talán próféta, a tanácskozók négy, közel egyenlő létszámú csoportra oszlottak, akik Jézusról a következőképpen vélekedtek:

^{154:4.2 (1719.5)} 1. Hogy ő egy félrevezetett és ártalmatlan vallási megszállott.

^{154:4.3 (1719.6)} 2. Hogy ő egy veszélyes és fondorlatos felforgató elem, aki lázadást szíthat.

^{154:4.4 (1720.1)} 3. Hogy ördögökkel cimborál, vagy talán ő az ördögök egyik hercege.

154:4.5 (1720.2) **4. Hogy nincs magánál, őrült, elméjében zavarodott.**

154:4.6 (1720.3) Sokat beszéltek a Jézus által hirdetett tantételekről, melyek az egyszerű embereket izgalomba hozták; az ellenségei úgy tartották, hogy a tanításai kivihetetlenek, hogy minden összeomlik, ha mindenki őszinte kísérletet tesz arra, hogy az ő eszméinek megfelelően éljen. Sok későbbi nemzedék emberei is ugyanilyen dolgokat mondtak. Számos értelmes és jó szándékú ember, még e kinyilatkoztatások felvilágosultabb korában is, úgy tartja, hogy a mai polgárosodott társadalom nem épülhetett volna Jézus tanításaira — és részben igazuk is van. De minden ilyen kétkedő elfelejti, hogy egy sokkal jobb polgárosodott társadalom épülhetett volna az ő tanításaira, és valamikor majd így is lesz. E világ komolyan még sohasem próbálkozott a jézusi tanítások nagymérvű kivitelezésével, függetlenül attól, hogy gyakran történtek halovány kísérletek az úgynevezett kereszténység tantételeinek követésére.

5. A mozgalmas vasárnap reggel

154:5.1 (1720.4) Május 22. eseménydús nap volt Jézus életében. E vasárnap reggel még napkelte előtt Dávid egyik hírnöke érkezett Tibériásból nagy sietve, arról hozott hírt, hogy Heródes úgy rendelkezett, vagyis úgy akar rendelkezni, hogy a Szanhedrin tisztviselői tartóztassák le Jézust. E küszöbönálló veszély hírére Zebedeus Dávid hívatta a hírnökeit és kiküldte őket a tanítványok minden helyi csoportjához, s összehívta őket egy rendkívüli tanácskozásra aznap reggel hét órára. Amikor Júdásnak (Jézus öccsének) a sógornője értesült erről az aggasztó jelentésről, sietve tájékoztatta Jézus egész családját, akik a közelben laktak, s hívta őket, hogy nyomban jöjjenek el

a Zebedeus házhoz. A sürgős hívásra válaszul Mária, Jakab, József, Júdás és Rúth rövidesen össze is gyűlt.

154:5.2 (1720.5) E kora reggeli megbeszélésen mondta el Jézus a búcsúintelveit az összegyűlt tanítványoknak; vagyis, egy időre elbúcsúzott tőlük, jól tudva, hogy hamarosan elűzik őket Kapernaumból. Arra utasította mindannyiukat, hogy útmutatásért forduljanak Istenhez és vigyék tovább az ország munkáját a következményektől függetlenül. A vándor hitszónokoknak meghagyta, hogy úgy munkálkodjanak, ahogy jónak látják addig, amíg nem szólítja őket. Kiválasztott tizenkét vándor hitszónokot, hogy tartsanak vele; a tizenkét apostolt pedig felszólította, hogy maradjanak vele, bármi történjék is. A tizenkét nőt arra utasította, hogy maradjanak a Zebedeus házban és Péter házában, amíg értük nem küld.

154:5.3 (1720.6) Jézus beleegyezett, hogy Zebedeus Dávid tovább működtesse az országos hírvivői szolgálatot, és akkor a Mestertől búcsúzva Dávid azt mondta: „Menj a dolgodra, Mester. Ne hagyd, hogy a megszállottak elfogjanak, és soha ne kételkedj, hogy a hírnökök a nyomodat követik. Az embereim soha nem fogják elveszíteni a kapcsolatot veled, és rajtuk keresztül tudomásod lesz az ország más részeiről, és általuk mi mind tudni fogunk rólad. Semmi, ami velem történhet, nem fogja akadályozni e szolgálatot, mert kijelöltem első és második vezetőt, és még harmadikat is. Én nem vagyok sem tanító, sem tanhirdető, de az van a szívemben, hogy így tegyek, és senki sem állíthat meg.”

154:5.4 (1720.7) Ezen a reggelen nagyjából 7.30-kor kezdte meg Jézus a búcsúbeszédét csaknem száz hívő előtt, akik az épületben zsúfolódtak össze, hogy meghallgassák. Minden jelenlévő

számára komoly alkalom volt ez, Jézus azonban szokatlanul vidáman viselkedett; újra a régi önmaga volt. Az elmúlt hetek komolysága lefoszlott róla, és a szavaival mindegyikükbe hitet, reményt és bátorságot csepegtetett.

6. Jézus családjának megérkezése

^{154:6.1 (1721.1)} Ezen a vasárnap reggelen nagyjából nyolc órakor érkezett a helyszínre Jézus földi családjának öt tagja Júdás sógornőjének sürgős hívására. A húsvér testbeli családja egészéből egyetlen egy tag, Rúth hitt teljes szívvel és szakadatlanul az ő földi küldetésének isteni voltában. Júdás és Jakab, sőt még József is sokat megőrzött a Jézusba vetett hitéből, de engedték, hogy a büszkeségük megzavarja a jobb ítélőképességüket és a valódi szellemi hajlamaikat. Mária szintén szeretet és félelem között, az anyai szeretet és a családi büszkeség között őrlődött. Noha kétségek gyötörték, sohasem tudta egészen elfelejteni Gábiel látogatását, melyre még Jézus születése előtt került sor. A farizeusok azon munkálkodtak, hogy meggyőzzék Máriát, hogy Jézus magánkívül van, megháborodott. Sürgették, hogy kerekedjen fel a fiaival és próbálja meg rávenni őt arra, hogy hagyjon fel a nyilvános tanítással. Bizonygatták Máriának, hogy Jézus rövidesen le fog betegedni, és hogy csak szégyen és gyalázat érheti az egész családot, ha engedik, hogy folytassa ténykedését. Így amikor Júdás sógornőjétől megkapták az üzenetet, mind az öten egyből elindultak Zebedeus házához — mivel már együtt voltak Máriánál, ahol is előző este a farizeusokkal találkoztak. Késő éjszakába nyúlóan beszélgettek a jeruzsálemi vezetőkkel, és többé-kevésbé mindannyian meg voltak győződve arról, hogy Jézus furcsán viselkedik, hogy már egy ideje furcsán viselkedik. Bár Rúth nem tudott magyarázatot adni Jézus

viselkedésének minden vonására, kitartott amellett, hogy Jézus mindig tisztességesen bánt a családjával és nem volt hajlandó egyetérteni azzal a tervvel, hogy megpróbálják lebeszélni őt a munka folytatásáról.

154:6.2 (1721.2) Útban a Zebedeus házhoz ezekről a dolgokról beszélgettek és egymás között egyetértettek abban, hogy megpróbálják rávenni Jézust arra, hogy térjen haza velük, mert, ahogy Mária mondta: „Tudom, hogy befolyásolni tudnám a fiamat, ha hazajönne és meghallgatna.” Jakab és Júdás hallotta a híreket azzal kapcsolatban, hogy Jézust le akarják tartóztatni és tárgyalásra Jeruzsálembe akarják vinni. A saját biztonságukat is féltették. Mindaddig, amíg Jézus népszerű személyiség volt, a családja hagyta, hogy a dolgok ebben a mederben folyjanak, de most, hogy a kapernaumi emberek és a jeruzsálemi vezetők hirtelenül szembefordultak vele, nagyon is érezni kezdték a kényelmetlen helyzetükkel járó feltételezett kegyvesztettség súlyát.

154:6.3 (1721.3) Arra számítottak, hogy találkoznak Jézussal, félrehívják, és arra buzdítják, hogy térjen haza velük. Úgy gondolták, hogy megnyugtató, elfelejtik neki, hogy úgy elhanyagolta őket — megbocsátják és mindezt elfelejtik — ha felhagy azzal a bolondsággal, hogy megpróbál olyan új vallást hirdetni, mely őrá csak bajt, a családjára pedig csak szégyent hozhat. Minderre Rúth csak annyit mondott: „Én megmondom a bátyámnak, hogy szerintem ő Isten embere, és hogy azt remélem, hogy inkább meghal előbb, mintsem hogy hagyja, hogy ezek a gonosz farizeusok megállítsák a tan hirdetésében.” József ígéretet tett, hogy elhallgattatja Rúth-ot, mialatt a többiek Jézusnál próbálkoznak.

154:6.4 (1721.4) Amikor odaértek a Zebedeus házhoz, Jézus éppen a tanítványoknak szóló búcsúbeszédét tartotta. Megpróbáltak bejutni a házba, ám az zsúfolásig tele volt. Végül a hátsó fedett folyosón telepedtek le és mivel szájról szájra terjedt a híre a megérkezésüknek, végül Simon Péter odasúgta Jézusnak, megszakítva emiatt a beszédjét, hogy: „Nézd csak, az édesanyád és az öcséid itt vannak kint, és nagyon türelmetlenek, hogy beszélhessenek veled.” Jézus anyja ekkor nem értette, hogy miért olyan fontos a követőknek szóló búcsúbeszéd, és nem tudta azt sem, hogy a beszédjét bármelyik pillanatban megtörheti a letartóztatására jövők érkezése. Mária tényleg azt hitte, hogy az oly hosszú, nyilvánvaló elhidegülés után, annak hatására, hogy ő és Jézus öcséi kegyesen végre eljöttek hozzá, Jézus abbahagyja a beszédet és odajön hozzájuk abban a pillanatban, amint értesül arról, hogy várnak rá.

154:6.5 (1722.1) Ez is csak azon alkalmak közé tartozott, amikor Jézus földi családja nem volt képes megérteni, hogy neki az Atyja ügyében kell járnia. Így Mária és Jézus öcséi nagyon megsértődtek, amikor annak ellenére, hogy Jézus szünetet tartott a beszédjében amint az üzenetet megkapta, ahelyett, hogy sietett volna az üdvözlésükre, azt hallhatták, hogy dallamos hangját felemelve azt mondja: „Mondjátok meg anyámnak és az öcsémnek, hogy nem kell aggódniuk miattam. Az Atya, aki a világra küldött, nem hagy el engem; és a családomat sem éri semmi baj. Jó bátorságra intsétek őket és vessék bizalmukat az ország Atyjába. De, végül is, ki az én anyám és kik az én testvéreim?” Két kezét a teremben összegyűlt összes tanítványa felé kinyújtva, azt mondta: „Nekem nincsen anyám; nincsenek testvéreim. Nézzétek az édesanyámat és nézzétek az öcséimet! Mert aki megcselekszi

az én Atyám akaratát, aki a mennyben van, az az én anyám, öcsém és húgom.”

^{154:6.6 (1722.2)} Amikor Mária meghallotta e szavakat, Júdás karjába hanyatlott. Mialatt Jézus a búcsúüzenetének zárószavait mondta, Máriát kivitték a kertbe, hogy erőre kapjon. Jézus a beszéd után ki akart menni, hogy beszéljen az anyjával és az öcséivel, de Tibériásból hírnök érkezett sietve azzal a hírrel, hogy a Szanhedrin tisztviselői már elindultak, felhatalmazva arra, hogy Jézust elfogják és Jeruzsálembe vigyék. András kapta meg az üzenetet és Jézus beszédjét félbeszakítva közölte is vele a hírt.

^{154:6.7 (1722.3)} András nem emlékezett, hogy Dávid mintegy huszonöt őrt állított fel a Zebedeus ház környékén, és hogy senki sem lephette meg őket; így megkérdezte Jézust, hogy mi a teendő. A Mester csendben állt a helyiségben, míg az anyja, aki miután hallotta a „nekem nincsen anyám” szavait, éppen akkor tért magához a megrázkódtatásból a kertben. Épp ekkor történt, hogy a szobában az egyik nő felállt és azt kiáltotta, „Áldott a méh, mely megszült téged és áldottak az emlékek, melyek tápláltak.” Jézus egy pillanatra megszakítva az Andrással való beszélgetést, válaszul azt mondta ennek az asszonynak, „Nem, inkább áldott az, aki hallgatja az Isten szavát és mer engedelmeskedni annak.”

^{154:6.8 (1722.4)} Mária és Jézus öccsei úgy gondolták, hogy Jézus nem érti őket, hogy már nem érdeklik őt, nem is fogták fel, hogy ők voltak azok, akik nem értették Jézust. Jézus tökéletesen megértette, hogy az emberek milyen nehezen tudnak szakítani a múltjukkal. Tudta, hogy az emberi lényeket mennyire befolyásolja a tanhirdető ékesszólása, és a lelkiismeret hogyan

válaszol az érzelmi folyamodványra, mint ahogy az elme teszi azt az okszerűsége és az észérvekre, de tudta azt is, hogy mennyivel nehezebb dolog meggyőzni az embereket, hogy elszakadjanak a múlttól.

^{154:6.9 (1722.5)} Mindörökre igaz, hogy mindazok, akik úgy hiszik, hogy félreértik vagy nem értékelik őket, azok rokonszenvező barátokra és megértő tanácsadókra lelnek Jézusban. Jézus figyelmeztette az apostolait, hogy az ember ellensége lehet a saját háznépe is, de azt aligha fogta fel, hogy e jóslat mennyire jól beigazolódik majd az ő saját tapasztalásában. Jézus nem hagyta el a földi családját azért, hogy az Atyja munkáját elvégezze — ők hagyták el őt. Később, a Mester halálát és feltámadását követően, amikor Jakab kapcsolatba került a korai keresztény mozgalommal, mérhetetlenül sokat szenvedett amiatt, hogy nem lehetett részese Jézus és a tanítványai ezen első közösségének.

^{154:6.10 (1723.1)} Ezen események megélése során Jézus úgy döntött, hogy az emberi elméjének korlátozott ismereteire hagyatkozik. Azt akarta, hogy tisztán emberként élje meg mindezt a társaival. Jézus emberi elméjében az volt, hogy találkozni akar a családjával, mielőtt elmegy. Nem akart megállni a beszédje közepén és ezzel a már oly régóta fennálló elkülönülésüket közügygyé tenni. Az volt a szándéka, hogy befejezi a beszédjét és azután még indulás előtt találkozik velük, ám e tervét a soron következő események összejátszása megghiúsította.

^{154:6.11 (1723.2)} A menekülésük sürgős voltát fokozta, hogy a Zebedeus ház hátsó bejáratához Dávid hírnökeinek egy csoportja érkezett. Az általuk okozott mozgolódás megrettentette az apostolokat, akik azt hitték, hogy az újonnan

érkezettek a letartóztatóik, és az azonnali elfogástól való félelmükben az elülső bejáraton át a várakozó hajóhoz siettek. Mindez megmagyarázza, hogy Jézus miért nem találkozott a hátsóbejáratnál várakozó családjával.

^{154:6.12 (1723.3)} De azt mondta Zebedeus Dávidnak, amikor a sietős menekülés közben hajóra szállt: „Mondd meg anyámnak és az öcsémnek, hogy nagyra értékelem, hogy eljöttek, és szerettem volna találkozni velük. Értesd meg velük, hogy ne vegyék tőlem zokon, de törekedjenek inkább arra, hogy megismerjék az Isten akaratát és jóindulattal és bátran igyekezzenek megcselekedni azt az akaratot.”

7. A sietve távozás

^{154:7.1 (1723.4)} Ezen a vasárnap reggelen, a Kr.u. 29. év májusának huszonkettedik napján, Jézus a tizenkét apostolával és a tizenkét vándor tanhirdetővel megkezdte a sietős menekülést a Szanhedrin tisztviselői előtt, akik Heródes Antipásztól felhatalmazva elindultak Betszaidából, hogy elfogják és Jeruzsálembe vigyék őt, hogy istenkáromlás és a zsidó nemzet szent törvényeinek egyéb módon való megszegésének vádjával perbe fogják. Már majdnem fél nyolc volt ezen a szép reggelen, amikor e huszonöt főből álló társaság megragadta a lapátokat és evezve elindult a Galileai-tó keleti partja felé.

^{154:7.2 (1723.5)} A Mester hajóját egy másik, kisebb csónak követte, melyben Dávid hat hírnöke tartózkodott, akiket arra utasítottak, hogy maradjanak kapcsolatban Jézussal és a társaival, és a hollétük és a biztonságuk felől rendszeresen vigyenek híreket a Zebedeus házba Betszaidába, mely egy ideig az országért folyó munka központjául szolgált. Jézus azonban többé nem lett

otthonra Zebedeus házában. Mostantól kezdve végig a hátralévő földi élete alatt a Mesternek tényleg „nem volt hol lehajtania a fejét”. Többé már nem volt olyan hely számára, mely akár csak hasonlított volna egy állandó lakóhelyhez.

^{154:7.3 (1723.6)} Áteveztek a közeli Kheresa faluhoz, a hajót a barátaikra bízta, és megkezdték a Mester földi élete mozgalmas utolsó évének vándorlásait. Egy időre még Fülöp felségterületén maradtak, Kheresából Cezárea-Filippibe mentek, innen pedig továbbindultak Fönícia partjai felé.

^{154:7.4 (1723.7)} A tömeg ott őgyelgett a Zebedeus ház körül, figyelte, amint a két hajó elindul a tavon a keleti part felé, és a hajók már jócskán bent jártak, amikor a jeruzsálemi hivatalos emberek sietve megérkeztek és keresni kezdték Jézust. Nem akarták elhinni, hogy megszökött előlük, és mialatt Jézus és társasága észak felé tartott Bataneán keresztül, a farizeusok és a segítők csaknem egy teljes hetet töltöttek el azzal, hogy hiába keresték Jézust Kapernaum környékén.

^{154:7.5 (1724.1)} Jézus családja visszatért a kapernaumi otthonába és majd egy hetet töltöttek beszélgetéssel, vitával és imádkozással. Teljesen össze voltak zavarodva és meg voltak dőbbenve. Csütörtök délutánig nem is nyerték vissza a lelki nyugalmaikat, amikor is Rúth tért vissza a Zebedeus háznál tett látogatásból, ahol Dávidtól megtudta, hogy apai bátyja biztonságban van, jó egészségnek örvend és útban van a föníciai partvidék felé.

155. írás

Menekülés Észak-Galileán át

155:0.1 (1725.1) NEM SOKKAL azt követően, hogy Kheresa közelében partot értek ezen a mozgalmas vasárnapon, Jézus és huszonnégy társa egy rövid útszakaszt tett meg észak felé, azután az éjszakát Betsaida-Juliásztól délre, egy szép ligetben töltötték. Ismerték ezt a sátorozásra alkalmas helyet, mert régebben már megálltak itt. Mielőtt nyugovóra tértek volna, a Mester maga köré gyűjtötte a követőit és megvitatta velük a Bataneán és Észak-Galileán át a föníciai partvidékhez tervezett vándorútjuk részleteit.

1. Miért háborognak a pogányok?

155:1.1 (1725.2) Jézus azt mondta: „Mindannyiotoknak emlékeznie kell, hogy a Zsoltáros miként beszélt ezekről az időkről, amikor azt mondta, »Miért háborognak a pogányok és a népek miért szervezkednek hiába? A föld királyai fölkelnek és a nép urai összeesküsznek az Úr ellen és a fölKentje ellen, mondván, Tépjük szét az irgalombéklyókat és vessük le a szeretet kötelékeit.«

155:1.2 (1725.3) Ma beteljesülni látjátok mindezt. De nem fogjátok látni a Zsoltáros jövődölése többi részének beteljesülését, mert neki téves eszméi voltak az Ember Fiáról és annak földi küldetéséről. Az én országom szereteten alapul, irgalomban hirdettetik és önzetlen szolgálat által jön létre. Atyám nem a pogányokon gúnyosan nevetve ül a mennyben. Erős nemtetszésében nem haragos ő. Ígéretként igaz az, hogy a Fiúéi lesznek örökségképpen ezek az úgynevezett pogányok (valójában az ő tudatlan és tanulatlan testvérei). Én ezeket a nem-zsidókat irgalommal és rokonszenvvel, tárt karokkal fogadom. Mindeme szeretet megmutattatik az úgynevezett pogányoknak, függetlenül attól a feljegyzett, szerencsétlen

nyilatkozattól, mely arra utal, hogy a győzedelmes Fiú »vasvesszővel veri őket és mint a cserépedényt, összetöri őket«. A Zsoltáros arra intett titeket, hogy »szolgáljatok az Úrnak félelemmel« — én arra szólítalak benneteket, hogy hittel lépjetek az isteni fiúi elismertség magas kiváltságaiba; ő azt parancsolja, hogy örüljetek reszketéssel; én arra hívlak, hogy örüljetek bizonyossággal. Ő azt mondja, »Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek, amikor felgerjed az ő haragja.« De ti, akik velem éltetek, jól tudjátok, hogy harag és düh nem része az emberek szívében létesítendő mennyországnak. A Zsoltáros azonban megpillantotta az igaz fényt, amikor e figyelmeztetés végén azt mondta: »Áldottak, akik e Fiúban bizakodnak.«”

^{155:1.3 (1725.4)} Jézus folytatta a huszonnégyek tanítását, azt mondta: „A pogányok nincsenek híján ürügynek, amikor kikelnek ellenünk. Az ő látószögük kicsiny és szűk, ezért képesek az energiáikat lelkesen összpontosítani. Az ő céljuk közel van és többé-kevésbé látható; minélfogva bátran és eredményesen törekednek a cél elérésére. Ti, akik magatokról azt vallottátok, hogy beléptek a mennyországba, túlságosan is ingadozók és határozatlanok vagytok a tanítási tevékenységekben. A pogányok közvetlenül a céljaikra törnek; a ti hibátok a túlzott mértékű, állandó epekedés. Ha vágytok az országba való belépésre, akkor miért nem veszitek be azt szellemi rohammal, mint ahogy a pogányok beveszik a megtámadott várost? Nemigen vagytok méltók az országra, amennyiben a szolgálatotokat oly nagy mértékben jellemzi a múlton való sajnálkozás, a jelen feletti siránkozás és a jövőért való hiábavaló epekedés magatartása. Hogy miért háborognak a pogányok? Mert nem ismerik az igazságot. Hogy ti miért

bágyadtok hiábavaló sóvárgásban? Mert nem hallgattok az igazságra. Hagyjatok fel a hasztalan vágyakozással és bátran fogjatok az ország megteremtését célzó tettekbe.

155:1.4 (1726.1) Amit tesztek, abban ne váljatok egyoldalúvá és a túlzott szakosodást is kerüljétek. Az elpusztításunkra törő farizeusok valóban azt hiszik, hogy az Isten szolgálatában járnak el. A hagyományhoz való ragaszkodás által szűk látókörűvé váltak, ezért vakítja el őket az előítélet és keményíti szívüket a félelem. Nézzétek a görögöket, akiknek vallásnélküli tudományuk van, míg a zsidóknak tudománynélküli vallásuk. Amikor az embereket annyira félrevezetik, hogy elfogadják az igazság ilyen szűk látókörű, zavaros megbontását, akkor az ő egyetlen reményük az üdvözülésre az, hogy az igazságra hangolódjanak — áttérteké váljanak.

155:1.5 (1726.2) Igen nyomatékosan kell kimondanom ezen örökkévaló igazságot: Ha ti az igazságra hangolódás révén megtanuljátok, hogy példát mutassatok életetekben az igazságosság szép teljességére, akkor az embertársaitok keresni fognak titeket, hogy ők is megkapják, amire ti már szert tettetek. Amilyen mértékben az igazságkeresők vonzódnak hozzátok, az mutatja az igazsággal való felruházottságotok, az igazságosságotok mértékét. Amilyen mértékben üzenetetekkel az emberekhez kell mennetek, az valamiképpen azon sikertelenségetek mértéke, hogy mennyire nem tudtok teljes vagy igazságos életet, igazságban összehangolt életet élni.”

155:1.6 (1726.3) A Mester sok más dolgot is tanított az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak, mielőtt éjszakára búcsút vettek volna tőle és hálóhelyükön nyugodni tértek.

2. A vándor hitszónokok Korazinban

^{155:2.1 (1726.4)} Május 23. hétfő reggelén Jézus arra utasította Pétert, hogy a tizenkét vándor hitszónokkal menjen át Korazinba, míg ő a tizenegy apostollal elindult Cezárea-Filippibe a Jordán menti útvonalon a Damaszkusz-Kapernaum útig, onnan pedig északkelet felé, a Cezárea-Filippibe vezető út kereszteződéséig, aztán tovább a városba, ahol is két hétig időztek és tanítottak. Május 24-én kedden, a délután folyamán érkeztek meg oda.

^{155:2.2 (1726.5)} Péter és a vándor hitszónokok két hétig voltak Korazinban, és a hívek kis létszámú, ám elkötelezett csoportjának hirdették az országról szóló evangéliumot. De nem tudtak sok új megtérte szert tenni. Egész Galileában egyetlen város sem adott oly kevés lelket az országnak, mint Korazin. Péter utasításainak megfelelően a tizenkét vándor hitszónoknak kevesebbet kellett beszélnie a gyógyításról — a fizikai dolgokról — de fokozott eréllyel hirdették a tant és tanították a mennyország szellemi igazságait. A Korazinban töltött két hét a megpróbáltatások valóságos keresztségét jelentette a tizenkét vándor hitszónoknak annyiban, hogy mindaddig ez volt a pályafutásuk legnehezebb és legmeddőbb időszaka. Léven, hogy nem származott meglegedésük abból, hogy lelkeket nyerjenek meg az országnak, mindegyikük nagyobb meggyőződéssel és őszintébben tulajdonított jelentőséget a saját lelkének és a lelkük fejlődésének az új élet szellemi útjain.

^{155:2.3 (1726.6)} Amikor látszott, hogy több ember már nemigen törekszik az országba való belépésre, június 7-én kedden Péter összehívta a társait és elindultak Cezárea-Filippibe, hogy

csatlakozzanak Jézushoz és az apostolokhoz. Szerdán déltájban érkeztek meg és az egész estét azzal töltötték, hogy beszámoltak a korazini hitetlenekkel kapcsolatos tapasztalataikról. Az este során folytatott megbeszéléseken Jézus újabb utalást tett a magvető példázatára és sok igazságot tanított nekik az élet látszatra kudarcos vállalásainak jelentéséről.

3. Cezárea-Filippiben

^{155:3.1 (1727.1)} Bár Jézus a Cezárea-Filippi közelében eltöltött két hét alatt nem végzett nyilvános munkát, az apostolok számos nyugalmasabb esti találkozót tartottak a városban, és sok hívő eljött a táborba, hogy Jézussal beszéljen. Otlétük eredményeként igen kevesen csatlakoztak a hívek csoportjához. Jézus mindennap beszélt az apostolokkal, és az apostolok világosabban látták, hogy a mennyország hirdetésével kapcsolatos munkának egy új szakasza kezdődött meg. Kezdték megérteni, hogy „a mennyország nem eszem-iszom, hanem az isteni fiúi elismertség elfogadásával járó szellemi öröm megteremtése”.

^{155:3.2 (1727.2)} Otlétük Cezárea-Filippiben valódi próbát jelentett a tizenegy apostolnak; nehezen vészelték át a két hetet. Csaknem teljesen levertek voltak, és hiányzott nekik a Péter lelkes személyisége által jelentett rendszeres ösztönzés. Ezen időszakban valóban nagy kihívást és próbatételt jelentett nekik az, hogy higgyenek Jézusban és magukon erőt véve, kövessék őt. Bár e két hét során kevés embert térítettek meg, sok hasznos dolgot tanultak a Mesterrel való napi tanácskozásokból.

155:3.3 (1727.3) Az apostolok megtanulták, hogy a zsidók azért rekedtek meg és haldokolnak szellemileg, mert az igazságot hitvallássá merevítették; hogy amikor az igazságot úgy juttatják kifejezésre, mint az öntelt kizárólagosság határvonalát, ahelyett, hogy azok a szellemi vezetés és fejlődés útjelzőiül szolgálnának, akkor az ilyen tanítások elveszítik a teremtmény és életadó erejüket, végül pedig pusztán állandósító és elmerevítő jellegűvé válnak.

155:3.4 (1727.4) Egyre jobban megtanulták Jézustól, hogy az emberi egyedekre az időben és az örökkévalóságban rejlő lehetőségeik szerint tekintsenek. Megtanulták, hogy sok lelket úgy lehet legjobban a nem látható Isten szeretetéhez elvezetni, ha előbb megtanítják őket szeretni azokat a testvéreiket, akiket látnak. Ezzel összefüggésben társult új jelentéstartalom a Mester ama kijelentéséhez, mely az embernek a társai iránti önzetlen szolgálatával volt kapcsolatos: „Amit a testvéreim legkisebbjeinek valamelyikével megtettetek, azt velem tettétek.”

155:3.5 (1727.5) E cezáreai ottlétük egyik nagy tanulsága a vallási hagyományok eredetével függött össze, annak komoly veszélyével, ha megengedik, hogy a szentségérzet a nem szent dolgokhoz, a hétköznapi eszmékhez vagy a mindennapos eseményekhez kötődjön. Az egyik tanácskozásból azzal a tanítással álltak fel, hogy az igaz vallás az ember őszinte hűsége a legmagasabb rendű és legigazabb meggyőződéséhez.

155:3.6 (1727.6) Jézus arra intette a híveit, hogy amennyiben a vallási vágyaik csak anyagi jellegűek, akkor a természetre vonatkozó egyre gyarapodó ismereteik a dolgok természetfeletti eredetének feltételezését fokozatosan kiszorítják, és végül

megfosztják őket az Istenbe vetett hitüktől. Viszont, ha a vallásuk szellemi, a fizikai tudományos fejlődés sohasem tudja megzavarni az örök valóságokba és az isteni értékekbe vetett hitüket.

^{155:3.7 (1727.7)} Megtanulták, hogy a teljesen szellemi indíttatású vallás az egész életet értékesebbé teszi, magasrendű célokkal tölti meg, páratlan értékekkel ruházza fel, nagyszerű hajtóerővel ösztönzi, s mindvégig magasztos és éltető reménnyel vigasztalja az emberi lelket. Az igaz vallás rendeltetése az, hogy enyhítsen a létezés terhén; hitet és bátorságot szabadít fel a napi élethez és az önzetlen szolgálathoz. A hit segíti a szellemi életképességet és az igaz dolgokban való eredményességet.

^{155:3.8 (1727.8)} Jézus többször is tanította az apostolainak azt, hogy egyetlen polgárosodott társadalom sem képes sokáig túlélni a vallása legjobb elemeinek elvesztését. Sosem hagyott fel annak hangsúlyozásával a tizenketek számára, hogy milyen nagy veszéllyel jár, ha a vallási jelképeket és szertartásokat a vallási tapasztalás helyébe állítják. Ő az egész földi életét következetesen annak a küldetésnek szentelte, hogy a vallás dermedt formáit felváltsa a felvilágosult istenimádat szabadon való áradása.

4. Útban Fönícia felé

^{155:4.1 (1728.1)} Június 9-én, csütörtök reggel, miután Dávid hírnökei révén Betszaidából hírt hoztak az ország ügyének állásáról, az igazság huszonöt tanítójának csoportja elhagyta Cezárea-Filippit, hogy megkezdje utazását a föníciai partvidéken. Luz felé kerütek el a lápvidéket, a Magadán-Libanon-hegyi

gyalogúttal való kereszteződésig haladva, innen pedig továbbmentek a Szidonba vezető úttal való kereszteződésig, és a helységbe péntek délután érkeztek meg.

155:4.2 (1728.2) Mialatt egy kiugró sziklapárkány árnyékában pihentek s ebédeltek Luz közelében, Jézus elmondta az egyik legfigyelemreméltóbb beszédjét, melyet az apostolok valaha is hallottak a társaságában eltöltött évek alatt. Alig telepedtek le, hogy megtörjék a kenyeret, és Simon Péter már meg is kérdezte Jézust: „Mester, lévén, hogy a mennyei Atya mindenről tud, és mivel az ő szelleme a mi támaszunk a mennyország földi megteremtésében, miért van az, hogy menekülünk az ellenségeink fenyegetései elől? Miért utasítjuk el az igazság ellenségeivel való szembenézést?” De még mielőtt Jézus belekezdett volna Péter kérdésének a megválaszolásába, Tamás közbevágólag megkérdezte: „Mester, én tényleg tudni szeretném, hogy valójában mi a baj a jeruzsálemi ellenségeink vallásával. Mi az igazi különbség az ő vallásuk és a miénk között? Miért van az, hogy ilyen nagy a különbség a hitünkben, amikor mind azt valljuk, hogy ugyanazt az Istent szolgáljuk?” Amikor Tamás elhallgatott, Jézus így szólt: „Bár nem akarok megfélemlíteni Péter kérdéséről, hiszen jól tudom, hogy milyen könnyen félreérthetnétek, hogy milyen okaim vannak a zsidók vezetőivel való nyílt összeütközés elkerülésére éppen most, mégis hasznosabb lesz mindnyájatok számára, ha inkább Tamás kérdésére válaszok. De ezt majd azután teszem meg, hogy végeztetek az ebéddel.”

5. Beszélgetés az igaz vallásról

155:5.1 (1728.3) A vallásról szóló ezen emlékezetes beszélgetés összefoglalva és mai kifejezés módban újrafogalmazva a következő igazságokat tárta fel:

155:5.2 (1728.4) Bár a világ vallásainak kettős az eredete — természetes és kinyilatkoztatáson alapuló — bármely időpontban és bármely nép körében a vallásos tiszteletnek három különböző formája lelhető fel. A vallási készítés e háromféle megnyilvánulása:

155:5.3 (1728.5) 1. Kezdetleges vallás. A félig természetes és ösztönös készítés a rejtelmes energiáktól való félelem és a felsőbb erők imádása iránt, mely főként fizikai természetű vallás, a félelem vallása.

155:5.4 (1728.6) 2. A polgárosodott viszonyok vallása. A polgárosodó emberfajta fejlődő vallási fogalmai és szokásai — az elme vallása — mely az elfogadott vallási hagyomány tekintélyének értelmi igenlésű istentana.

155:5.5 (1728.7) 3. Igaz vallás — a kinyilatkoztatás vallása. A természetfeletti értékek kinyilatkoztatása, az örök valóságokra való részleges rálátás, a mennyei Atya végtelen jellemének jóságára és szépségére vetett pillantás — a szellem vallása, amint az az emberi tapasztalásban megmutatkozik.

155:5.6 (1729.1) A fizikai érzékek vallását és a természeti ember babonás félelmeit a Mester nem volt hajlandó lekicsinyelni, bár sajnálatát fejezte ki amiatt, hogy az emberiség értelmesebb fajtáinak vallási formáiban az imádat e kezdetleges módja oly nagy mértékben van jelen. Jézus egyértelművé tette, hogy az elme vallása és a szellem vallása közötti nagy különbség az,

hogy míg az előbbit egyházi tekintély tartja fenn, addig az utóbbit teljes mértékben az emberi tapasztalás.

^{155:5.7 (1729.2)} Ezután a Mester e tanítási órán folytatta az igazságok tisztázását:

^{155:5.8 (1729.3)} Amíg az emberfajta nem válnak magas fokon értelmessé és nagyobb mértékben polgárosulttá, mindaddig megmarad sok olyan gyerekes és babonás szertartás, mely olyannyira jellemző a fejletlen és visszamaradt népek evolúciós vallási szokásaira. Amíg az emberi faj a fejlődésben nem jut el a szellemi tapasztalás valóságainak egy magasabb szintű és általánosabb felismeréséhez, mindaddig férfiak és nők továbbra is nagy számban fogják személyesen előnyben részesíteni azokat a tekintélyelvű vallásokat, melyek csak értelmi beleegyezést kívánnak meg, szemben a szellem vallásával, mely az elme és a lélek tevékeny részvételét kívánja meg abban a hitbéli kalandban, mely a kiteljesedő emberi tapasztalás zord valóságaival való megbirkózásra irányul.

^{155:5.9 (1729.4)} A tekintély hagyományelvű vallásainak elfogadása könnyű kiutat jelent az ember azon késztetése számára, mely a szellemi természetével járó vágyainak kielégítésére irányul. A fennálló elmerévített, tekintélyelvű vallások olyan könnyen elérhető menedéket nyújtanak, ahová az ember zavart és háborgó lelke elmenekülhet, amikor félelem gyötri és bizonytalanság kínozza. Az ilyen vallás az általa nyújtott megelégedések és bizonyosságok árul csak tétlen és tisztán értelmi elfogadást kíván meg.

^{155:5.10 (1729.5)} Hosszú ideig fognak a földön élni olyan félénk, bátortalan és tétova egyének, akik így akarják a vallási

vigaszaikat biztosítani, még akkor is, hogyha a tekintélyelvű vallásokkal sorsközösséget vállalva engedményeket tesznek a személyiség függetlensége terén, alábadják az önérzetük méltóságát és végképp feladják azon jogukat, hogy részt vegyenek mind közül a legizgalmasabb és legösztönzőbb emberi tapasztalásban: az igazság utáni személyes kutatásban, az értelmi felfedezés veszélyeivel való szembenézés lelkesültségében, a személyes vallási tapasztalás valóságainak felfedezésére irányuló elhatározásban, ama legfelsőbb szintű megelégedettségben, mely az értelmi kétség feletti szellemi hit győzelmének tényleges felismerését eredményező személyes diadal megtapasztalásából fakad, amint azt az ember őszintén elnyeri a minden emberi lét legfelsőbb kalandjában — abban, hogy az ember keresi Istent, önmagáért és önmagaként, és megtalálja őt.

155:5.11 (1729.6) A szellem vallása erőfeszítést, küzdelmet, összeütközést, hitet, határozottságot, szeretetet, hűséget és fejlődést jelent. Az elme vallása — a tekintély istentana — ezek igénybevételére kevésbé vagy semennyire sem készíteti az alakias híveket. A hagyomány biztonságos menedék és könnyű út azoknak a félénk és bátortalan lelkeknek, akik ösztönösen kerülnek azokat a szellemi küzdelmeket és elmebéli bizonytalanságokat, melyek azokkal a hitet igénylő utazásokkal járnak, melyek a szellemi valóságok távolabbi partjainak felfedezése érdekében a feltáratlan igazság nyílt vizein tett merész vállalkozásokká lesznek, amint azokat a fejlődő emberi elme feltárja és a kifejlődő emberi lélek megtapasztalja.

155:5.12 (1729.7) Jézus így folytatta: „Jeruzsálemben a vallási vezetők a hagyományos tanítóik és a más korokban élt prófétáik különféle tantételeit az értelmi hiedelmek bevett rendszerévé, egy tekintélyen alapuló vallássá alakították. Minden ilyen vallás főként az elméhez szól. És mi most elérkeztünk oda, hogy egy ilyen vallással kerüljünk halálos összeütközésbe, lévén, hogy nagyon rövid idő múlva egy új vallást fogunk bátran hirdetni — olyat, mely a szó mai értelmében nem vallás, mégis olyan vallás, mely főként az Atyám isteni szelleméhez szól, mely az emberi elmében lakozik; egy olyan vallás, mely tekintélyét az elfogadásának gyümölcseiből nyeri, melyek oly bizonyosan megjelennek mindazok személyes tapasztalásában, akik valóban és igazán hisznek e felsőbb szellemi közösség igazságaiban.”

155:5.13 (1730.1) A huszonnégyekre egyenként rámutatva és néven szólítva őket Jézus azt mondta: „És most, vajon melyikötök akarná inkább a jeruzsálemi farizeusok által védelmezett, elfogadott és megmerevedett valláshoz vezető könnyű utat választani, mintsem, hogy elszenvedje azokat a nehézségeket és üldöztetéseket, melyek azzal a küldetéssel járnak, hogy az üdvözülés egy jobb módját hirdetitek az embereknek, miközben felismeritek az abból eredő meglepetést, hogy felfedezitek magatoknak a mennyország örökkévaló igazságaiban és legfelsőbb nagyságaiban nyert élő és személyes tapasztalás valóságainak szépségeit? Félősek, erőtlének és nyugalmat keresők vagytok? Féltetek attól, hogy az igazság Istenének kezébe tegyétek a jövőtöket, akinek pedig a fiai vagytok? Bizalmatlanok vagytok az Atyával szemben, akinek a gyermekei vagytok? Visszatérnétek a hagyományalapú, tekintélyelvű vallás bizonyosságát és értelmi

megállapodottságát jelentő könnyű útra, vagy felkészültök, hogy elinduljatok velem azon bizonytalan és zavaros jövőbe, amelyben a szellem vallásának új igazságait hirdetjük, a mennyországot az emberek szívében?”

155:5.14 (1730.2) Az öt hallgatók mind a huszonnégyen felálltak, jelezni akarván az ezzel kapcsolatos egységüket és elkötelezettségüket, mely egyike volt ama kevés érzelmi töltetű folyamodványoknak, melyet Jézus valaha is előadott nekik, de Jézus felemelte a kezét, megállította őket, mondván: „Most vonuljatok el magatokban, mindegyikőtök az Atyával, és úgy találjátok meg az érzelemmentes választ a kérdésemre, és ha találtatok ilyen igaz és őszinte lelki viszonyulást, mondjátok el azt a választ szabadon és bátran az én Atyámnak és a ti Atyátoknak, akinek szeretetteljes végtelen élete maga a szelleme annak a vallásnak, melyet hirdetünk.”

155:5.15 (1730.3) A vándor hitszónokok és az apostolok egy időre elvonultak magukban. Szellemüket felemelte, elméjüket megihlette, érzelmeiket pedig erősen felkavarta az, amit Jézus mondott. De amikor András összehívta őket, a Mester csak annyit közölt velük: „Folytassuk utunkat. Föníciába megyünk egy időre, és mindegyikőtöknek imádkoznia kell az Atyához, hogy az elmétek és testetek érzelmeit alakítsa át az elme magasabb szintű hűségeivé és a szellem nagyobb megelégedettséget nyújtó tapasztalásaivá.”

155:5.16 (1730.4) Az úton a huszonnégyek csendesek voltak, de rövidesen beszédbe elegyedtek egymással, és aznap délután három órakor már nem bírtak továbbmenni; megálltak, és Péter Jézushoz fordulva azt mondta: „Mester, az élet és az igazság

szavaival szóltál hozzánk. Többet szeretnénk hallani; nagyon kérünk, beszélj még nekünk ezekről a dolgokról.”

6. A második beszélgetés a vallásról

^{155:6.1 (1730.5)} Így aztán, amíg a hegyoldal árnyékában pihentek, Jézus folytatta a tanításukat a szellem vallásáról, és lényegében a következőket mondta:

^{155:6.2 (1730.6)} Olyan társak közül jöttetek, akik azt választják, hogy megelégednek az elme vallásával, akik biztonságra törekednek és az igazodást részesítik előnyben. Ti azt választottátok, hogy a tekintély bizonyosságának érzéseit lecseréletek a kalandvágyó és fejlődésképes hit szelleme által jelentett bizonyosságokra. Ti mertetek tiltakozni az intézményes vallás nehéz bilincse ellen és vállaltátok, hogy elutasítjátok a lejegyzett hagyományok tekintélyét, melyeket most az Isten szavának tekintenek. Atyánk valóban Mózesen, Illésen, Ésaiáson, Ámószon és Hóseán keresztül szólt, de nem hagyott fel azzal, hogy az igazság szavait intézze a világhoz, amikor e régi próféták már elmondták a mondandójukat. Atyám nem tesz különbséget emberfajták vagy nemzedékek között annyiban, hogy az igazság szava engedélyezett volna egy korszak számára és vissza lenne tartva egy másiktól. Ne kövessétek el azt a botorságot, hogy isteninek nevezitek azt, ami teljes mértékben emberi, és ne essetek abba a hibába, hogy nem halljátok meg az igazság azon szavait, melyek nem az ihletettnek hitt, hagyományosan csálhatatlannak vélt forrásokon keresztül érkeznek.

^{155:6.3 (1731.1)} Felszólítottalak benneteket, hogy szülessetek újjá, hogy szellemtől szülessetek. Kihívtalak benneteket a tekintély

sötétségéből és a hagyomány fásultságából ama felismerés
érzékfeletti fényére, ahol a magatokénak tudhatjátok a lehető
legnagyobb felfedezés lehetőségét, mely az emberi lélek előtt
állhat — az Isten megtalálásának magasztos élményét
magatokért, magatokban és magatoknak, s hogy mindezt a saját
személyes tapasztalásokat tényeként hajtsátok végre. Így
juthattok el a halálból az életre, a hagyomány tekintélyétől az
Isten megismerésének megtapasztalásához; így juttok el a
sötétségből a világosságra, az örökölt faji hittől a tényleges
tapasztalás révén elért személyes hithez; és ezáltal fejlődtek
tovább az elődeitektől kapott értelmi alapállású istentantól a
szellem igaz vallása felé, mely a lelkekben épül ki örökkévaló
felruházottságokként.

155:6.4 (1731.2) A vallásokat a hagyományelvű tekintélyben való
puszta értelmi hitből át fog változni azon élő hit tényleges
megtapasztalásává, mely képes megragadni az Isten valóságát
és mindent, ami az Atya isteni szellemével kapcsolatos. Az
elme vallása reménytelenül a múlthoz köt titeket; a szellem
vallása fokozatos kinyilatkoztatásban áll és mindegyre
magasabb és szentebb teljesítményekre hív a szellemi
eszményképek és örök valóságok elérése terén.

155:6.5 (1731.3) Bár a tekintély vallása hitelesnek tűnő
biztonságérzetet kölcsönözhet az adott pillanatban, az ilyen
átmeneti megelégedettségért a szellemi függetlenségetek és a
vallási szabadságotok elvesztésének árát fizetitek. Atyám nem
követeli meg tőletek a mennyországba való bejutás áráként,
hogy rákényszerítsétek magatokat a szellemi értelemben
visszataszító, szentségtelen és hamis dolgokban való hitre.
Nem kívánják meg tőletek, hogy a saját irgalom-,

igazságosság- és igazságérzeteken erőszakot tegyetek azáltal, hogy a vallási formák és szertartások túlhaladott rendszerének vetitek alá magatokat. A szellem vallása mindörökké hagyja, hogy szabadon kövessétek az igazságot, vezessen bármerre is a szellem benneteket. Vajon ki mondhatná meg — talán ennek a szellemnek van olyan közölnivalója e nemzedék számára, melyet más nemzedékek nem voltak hajlandók meghallgatni?

^{155:6.6 (1731.4)} Szégyen azokra a hamis vallási tanítókra, akik éhes lelkeket akarnak visszarángatni a ködös és távoli múltba és otthagynák őket! Mert így e szerencsétlenek arra vannak ítélve, hogy minden új felfedezés megrémítse őket, s az igazságra vonatkozó minden új kinyilatkoztatás megzavarja őket. A próféta, aki azt mondta, „teljes békében tartatik az, ki elméjében megmarad Isten mellett”, nem olyan ember volt, aki tisztán értelmileg hitt a tekintélyelvű istentanban. Ez az igazságot ismerő ember felfedezte Istent; ő nem csak beszélt Istenről.

^{155:6.7 (1731.5)} Arra intelek benneteket, hogy hagyjatok fel azzal a szokással, hogy mindig a régi prófétákat és Izráel hőseit idézgetitek, ehelyett törekedjete arra, hogy a Fenséges élő prófétáivá és az eljövendő ország szellemi hőseivé váljatok. A múlt Istent ismerő vezetőinek tisztelete talán méltó dolog, de miért kellene feláldoznotok az emberi létezés legfelsőbb tapasztalását: megtalálni Istent magatok számára és megismerni őt a saját lelketekben?

^{155:6.8 (1732.1)} Az emberiség minden fajtájának megvan a maga értelmi felfogása az emberi létről; ezért kell az elme vallásának mindig a különféle faji nézőpontokkal lépést tartania. A

tekintélyelvű vallások sohasem képesek egyesülni. Az emberiség egysége és a halandók testvérisége csakis a szellem vallásával való nemes felruházottság révén és azon keresztül teremthető meg. Az emberfajták gondolkodásmódja különbözhet, de az egész emberiségnél ugyanaz az isteni és örökkévaló szellem lakozik. Az emberek testvériségének reménye csak akkor válhat valóra, amikor és amint a különböző, értelmi alapállású tekintélyelvű vallásokat áthatja és háttérbe szorítja a szellem egyesítő és megnemesítő vallása — a személyes szellemi tapasztalás vallása.

155:6.9 (1732.2) A tekintélyelvű vallások csak arra képesek, hogy megosszák az embereket és felfogásbeli alapon csatarendbe állítsák őket egymás ellen; a szellem vallása fokozatosan közelebb hozza az embereket egymáshoz és rábírja őket, hogy megértőn rokonszenvezővé váljanak a másik iránt. A tekintélyelvű vallások egységes hitet követelnek az emberektől, ám ezt a világ mai állapotában lehetetlenség kivitelezni. A szellem vallása csak a tapasztalás egységét igényli — a beteljesülés azonosságát — a hitbeli változatosságnak azonban tág teret ad. A szellem vallása csak a látásmód azonosságát igényli, de nem követeli meg a nézőpont és a szemlélet egyformaságát. A szellem vallása nem az értelmi nézőpontok egységes voltát teszi szükségessé, hanem csak a szellemérzés egységét. A tekintély vallásai élettelen hitvallásokká dermednek; a szellem vallása a szeretetteljes szolgálat és az irgalmas segédkezés megnemesítő cselekedeteinek egyre erősödő örömévé és szabadságává növekszik.

^{155:6.10 (1732.3)} De vigyázzatok, nehogy bármilyekőtök is lenézzé Ábrahám gyermekeit azért, mert a hagyományelvű sivárság e rossz napjaiban elbuktak. Eleink elmerültek az Isten állhatatos és szenvedélyes keresésében, és rá is leltek úgy, ahogy semmilyen más emberfajta nem ismerte meg őt Ádám kora óta, aki sokat tudott erről, lévén, hogy maga is az Isten Fia volt. Atyám figyelmét nem kerülte el Izráel hosszú és lankadatlan küzdelme, mely Mózes kora óta folyik, hogy megtalálják Istent és megismerjék Istent. A zsidók kimerült nemzedékei nem hagytak fel azzal, hogy fáradságosan munkálkodjanak, verítékezzenek, keményen dolgozzanak és egy félreértett és megvetett nép szenvedéseit viseljék és szomorúságait megtapasztalják, teszik mindezt annak érdekében, hogy csak egy kicsit is közelebb kerüljenek az Istennel kapcsolatos igazság felfedezéséhez. Izráel minden tévedése és botlása ellenére atyáink Mózes-től Ámós és Hósea idejéig fokozatosan kinyilatkoztattak az egész világnak egy mind tisztább és igazabb képet az örökkévaló Istenre vonatkozóan. Így készítették elő a terepet az Atyáról szóló még nagyobb kinyilatkoztatás előtt, melynek megosztására ti kaptatok felhívást.

^{155:6.11 (1732.4)} Soha ne feledjétek, hogy az élő Isten akaratának felfedezésére irányuló törekvésnél nagyobb megelégedettséget és nagyobb izgalmat okozó kaland csak egy van, mégpedig az ezen isteni akarat megcselekedésére tett őszinte erőfeszítés legfelsőbb tapasztalása. Azt se feledjétek, hogy az Isten akarata bármely földi foglalatosságban megcselekedhető. Vannak nem szent és vannak világi szólítások. Minden dolog szent azok életében, akiket a szellem vezet; vagyis akik az igazságnak alárendeltek, akiket a szeretet nemesít meg, akiket irgalom

vezérel és akiket tisztességesség — igazságosság — korlátoz. A szellem, melyet Atyám és én elküldünk a világba nemcsak az Igazság Szelleme lesz, hanem az eszményelvű szépség szelleme is.

155:6.12 (1732.5) Fel kell hagynotok azzal, hogy az Isten szavát csak az istentani tekintély régi feljegyzéseinek lapjain keressétek. Akik az Isten szellemétől születnek, azok attól kezdve az Isten szavát annak bármilyen eredetétől függetlenül érzékelik. Az isteni igazságot nem szabad lebecsülni azért, mert az átadási csatornája láthatólag emberi. Sok társatok olyan beállítottságú, hogy elfogadja az Isten elméletét, és közben szellemileg nem képesek felismerni az Isten jelenlétét. Éppen ez az oka annak, hogy miért tanítottam nektek azt, hogy a mennyország a legjobban egy őszinte gyermek szellemi hozzáállásának elsajátítása révén ismerhető meg. Nem a gyermek elmebeli éretlenségét ajánlom nektek, hanem inkább azt a szellemi egyszerűséget, mellyel egy ilyen, hitre könnyen és bizodalomra teljesen fogékony kisgyermek rendelkezik. Nem annyira az Istennel kapcsolatos tények ismerete fontos, mint inkább az, hogy gyarapodjatok annak képességében, hogy érezzétek az Isten jelenlétét.

155:6.13 (1733.1) Mihelyt hozzáfogsz, hogy megtaláld Istent a lelkedben, rövidezen egyre inkább felfedezed őt más emberek lelkében és végül egy hatalmas világegyetem minden teremtményében és teremtszrészében is. De mekkora esélye van az Atyának arra, hogy a legfelsőbb szintű elkötelezettségek és isteni eszményképek Isteneként megjelenjen olyan emberek lelkében, akik kevés vagy semennyi időt sem szentelnek az ilyen örök valóságok figyelmes tanulmányozásának? Bár az

elme nem a szellemi természet fészke, de ténylegesen is az ahhoz vezető kapubejárat.

155:6.14 (1733.2) De ne kövessétek el azt a hibát, hogy másoknak próbáljátok bizonygatni, hogy megtaláltátok az Istent; ilyen megalapozott bizonyítékot tudatosan nem tudtok előadni, jóllehet van két tevőleges alapú és hathatós kimutatási módja annak, hogy Istent ismerők vagytok, és ezek:

155:6.15 (1733.3) 1. Az Isten szellemének gyümölcsei, melyek a napi megszokott életetekben megmutatkoznak.

155:6.16 (1733.4) 2. Az a tény, hogy az egész élettervetek egyértelmű bizonyítékot szolgáltat arra, hogy fenntartás nélkül kockára tettétek mindeneteket a halál utáni továbbélés kalandjában ama reményre törekedve, hogy megtaláljátok az örökkévalóság Istenét, akinek jelenlétéből ízelítőt kaptatok az időben.

155:6.17 (1733.5) Félreértés ne essék, Atyám mindig válaszolni fog a hit legkisebb szikrájára is. Figyeli az ősember fizikai eredetű és babonás érzelmeit. Azon őszinte, de bátortalan lelkek esetében pedig, akiknek a hite oly gyenge, hogy az csak kevéssel több, mint értelmi igazodás a tekintélyelvű vallások iránti tétlen beleegyezéshez, az Atya mindig éberén figyel, hogy elismerhessen és támogathasson minden ilyen, az ő elérésére irányuló gyenge próbálkozást. De tőletek, akiket kihívtam a sötétségből a világosságra, elvárható, hogy teljes szívvel higgyetek; a hiteteknek kell uralnia a test, az elme és a szellem együttes magatartását.

155:6.18 (1733.6) Ti az apostolaim vagytok, és számotokra a vallás nem válhat olyan istentani menedékké, ahová félelmetekben

elmenekülhettek, mikor szembetaláljátok magatokat a szellemi fejlődés és az eszményalapú kaland küzdelmes valóságaival; a ti esetetekben a vallásnak inkább ama valós tapasztalás tényévé kell válnia, mely igazolja, hogy az Isten megtalált titeket, eszményivé, nemessé és szellemlényegűvé tett benneteket, és hogy vállaltátok azt az örökkévaló kalandot, hogy megtaláljátok Istent, aki már megtalált és fiúi elismertségbe helyezett titeket.

155:6.19 (1733.7) Amikor Jézus befejezte a beszédet, intett Andrásnak és nyugat felé, Fönícia irányába mutatva, így szólt: „Folytassuk utunkat.”

156. írás

Időzés Türoszban és Szidonban

156:0.1 (1734.1) JÚNIUS 10-én, péntek délután érkeztek meg Jézus és a társai Szidon környékére, ahol egy tehetős asszony házában álltak meg, akit Jézus népszerűsége tetőpontjának idején a betszaidai kórházban ápoltak. A vándor hitszónokok és az apostolok az asszony barátainál kaptak szállást a közvetlen szomszédságban, és a szombati napot is ebben az üdítő környezetben töltötték. Csaknem két és fél hétig tartózkodtak Szidonban és annak közvetlen környékén, mielőtt felkerekedtek volna, hogy ellátogassanak a partvidék északi városaiba.

156:0.2 (1734.2) E júniusi szombat nagyon nyugalmas nap volt. A vándor hitszónokok és az apostolok teljesen belemerültek a Mesternek a vallásról tartott beszédeivel kapcsolatos gondolataikba, mely beszédeket útban Szidon felé hallottak tőle. Mind képesek voltak felfogni valamennyit abból, amit

elmondott nekik, de egyikük sem értette teljesen a tanítása jelentőségét.

1. A szíriai nő

^{156:1.1 (1734.3)} Lakott egy szíriai nő Karuska házának közelében, akinél a Mester megszállt, s e nő már sokat hallott Jézusról, a nagy gyógyítóról és tanítóról, és ezen a szombat délutánon át is jött, és magával hozta a kislányát is. A nagyjából tizenkét éves gyermek súlyos idegrendszeri zavartól szenvedett, melyet rángógörcsök és más kellemetlen megnyilvánulások kísértek.

^{156:1.2 (1734.4)} Jézus meghagyta a társainak, hogy senkinek se beszéljenek arról, hogy Karuska házában lakik, elmondta nekik ugyanis, hogy nyugalmat szeretne. Ők ugyan engedelmeskedtek a Mester utasításainak, ám Karuska szolgálója átment a szíriai asszony, Norana házába, hogy tájékoztassa őt arról, hogy Jézus a gazdája házában szállt meg és sürgette ezt az aggódó anyát, hogy a gyógyulás érdekében hozza el a beteg gyermekét. Az anya természetesen azt hitte, hogy a gyermekét egy démon, egy tisztátalan szellem szállta meg.

^{156:1.3 (1734.5)} Amikor Norana megérkezett a lányával, az Alfeus ikrek tolmács útján magyarázták neki, hogy a Mester pihen és nem lehet zavarni; mire Norana azt felelte, hogy ő és a gyerek mindaddig ott maradnak, amíg a Mester be nem fejezi a pihenést. Péter szintén vitába szállt vele és megpróbálta meggyőzni, hogy térjen haza. Elmondta, hogy Jézus kimerült a sok tanítástól és gyógyítástól, és azért jött Föníciába, hogy egy időre békét és nyugalmat leljen. Igyekezete azonban hasztalan volt; Norana nem akart távozni. Péter nyomatékos kéréseire

csak annyit felelt: „Addig nem megyek el, amíg nem láttam a Mestereteket. Tudom, hogy képes kiűzni a démont a gyermekemből, és addig nem megyek el, amíg a gyógyító meg nem nézte a lányomat.”

^{156:1.4 (1734.6)} Erre Tamás próbálta meg elküldeni az asszonyt, de ő is csak kudarcot vallott. Neki azt mondta: „Hiszem, hogy a Mesteretek ki tudja űzni a gyermekemet kínozó démont. Hallottam a Galileában véghez vitt nagy tetteiről, és hiszek benne. Mi történt veletek, akik a tanítványai vagytok, hogy el akarjátok küldeni azokat, akik azért jönnek, hogy a Mester segítségét kérjék?” Miután ezt elmondta, Tamás visszavonult.

^{156:1.5 (1735.1)} Ezután lépett elő Zélóta Simon, s vitatkozni kezdett Noranával. Simon azt mondta: „Asszony, te görögül beszélő nem-zsidó vagy. Nem helyes, hogy elvárod a Mestertől, hogy fogja a kenyeret, melyet a kegyelt háztartás gyermekeinek szántak, és a kutyák elé vesse azt.” Norana azonban nem volt hajlandó felvenni Simon kirohanását. Csak annyit válaszolt: „Igen, tanító, értem szavad. Én csak egy kutya vagyok a zsidók szemében, de a Mesteretek nézőpontjából hívő kutya vagyok. Nagyon is akarom, hogy megnézzé a lányomat, mert meggyőződése, hogy ha csak ránéz, meggyógyítja. És még te sem, jóember, te sem mernéd megfosztani a kutyákat attól a kiváltságtól, hogy megkaparintsák a morzsákat, melyek a gyermekek asztaláról véletlenül lehullanak.”

^{156:1.6 (1735.2)} Épp ekkor, ott mindannyiuk előtt, a kislányra erős rángógörcs jött rá, és az anya azt kiáltotta: „Íme, láthatjátok, hogy a gyermekemet rossz szellem szállta meg. Ha az ínségünk nem indít meg titeket, akkor megindítja a Mestereteket, akiről azt mondták nekem, hogy minden embert szeret és még a nem-

zsidókat is meri gyógyítani, amennyiben azok hisznek. Ti nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványai legyetek. Addig nem megyek el, amíg a gyermekem meg nem gyógyult.”

^{156:1.7 (1735.3)} Jézus, aki az egész beszélgetést egy nyitott ablakon keresztül hallotta s a legnagyobb meglepetésükre ki is jött, így szólt: „Ő asszony, nagy a te hited, oly nagy, hogy nem tudom megtagadni tőled, amire vágysz; menj békével. Leányod már egészséges.” A kislány attól az órától fogva jól volt. Amikor Norana és a gyermek elindult, Jézus nyomatékosan kérte őket, hogy senkinek se beszéljenek erről az esetről; és míg a társai eleget is tettek a kérésének, az anya és a gyermek nem győzte újságolni a kislány meggyógyulásának tényét az egész környéken, sőt még Szidonban is, és oly sokaknak beszélték el a dolgot, hogy Jézus néhány nappal később tanácsosnak tartotta, hogy szálláshelyet változtasson.

^{156:1.8 (1735.4)} Másnap, amint az apostolait tanította, Jézus a szíriai nő lányának gyógyulásával kapcsolatos észrevételként azt mondta: „Mindegyre csak ez a helyzet; magatok is látjátok, hogy a nem-zsidóknak mekkora megmentő hitük van a mennyország örömhíréről szóló tanításokban. Bizony, bizony mondom nektek, hogy az Atya országát a nem-zsidók fogják bevenni, ha Ábrahám gyermekei nem hajlandók elég hitet felmutatni a belépéshez.”

2. Tanítás Szidonban

^{156:2.1 (1735.5)} Szidonba beérve Jézus és a társai egy hídon keltek át, sokuk először látott ilyet életében. Ahogy átsétáltak a hídon, Jézus egyebek mellett azt mondta: „E világ csak egy híd;

átkelhettek rajta, de nem szabad azon gondolkodnotok, hogy lakhelyet építetek rá.”

156:2.2 (1735.6) Amint a huszonnégyek elkezdtek a munkát Szidonban, Jézus a város északi részében lévő egyik házban szállt meg, Jusztának és anyjának, Bernikének a házában. Jézus Juszta házában tanította a huszonnégyeket minden reggel, és ők délután és este mindenfelé kimentek a környékre tanítani és a tant hirdetni.

156:2.3 (1735.7) Az apostoloknak és a vándor hitszónokoknak nagy örömet okozott az, ahogy a szidoni nem-zsidók az üzenetüket fogadták; az ő rövid ottlétük alatt sokuk csatlakozott az országhoz. A Föníciában töltött mintegy hat hét igen eredményes időszak volt a lelkek megnyerésének munkájában, de az Evangéliumok későbbi zsidó írói szokás szerint könnyen átsiklottak annak említése felett, hogy e nem-zsidók milyen elfogadóak voltak Jézus tanításaival kapcsolatban éppen ebben az időpontban, amikor a saját népéből oly sokan sorakoztak fel ellene.

156:2.4 (1736.1) E nem-zsidó hívek sok tekintetben jobban értékelték Jézus tanításait, mint a zsidók. A görögül beszélő szírföníciaiak közül sokan nem csak azt értették meg, hogy Jézus olyan, mint Isten, hanem azt is, hogy az Isten olyan, mint Jézus. Ezek az úgynevezett pogányok jól megértették a Mesternek az e világ és az egész világegyetem egyformaságáról szóló tanításait. Megértették azt a tanítást, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek, emberfajták vagy nemzetek között; hogy az Egyetemes Atyánál nincs kivételezés; hogy a világegyetem teljes mértékben és mindig törvénytisztelő és hű megbízhatóságú. Ezek a nem-zsidók nem félték Jézustól;

bátran elfogadták az üzenetét. Az emberek az idők folyamán sohasem voltak képtelenek Jézus megértésére; de féltek megérteni őt.

156:2.5 (1736.2) Jézus világossá tette a huszonnégyek előtt, hogy nem azért menekült el Galileából, mert nincs meg a bátorsága ahhoz, hogy szembeszálljon az ellenségeivel. Megértették, hogy Jézus még nem készült fel a bevett vallással való nyílt összeütközésre, és hogy nem akar vértanú lenni. A Juszta házában tartott tanácskozások egyikén történt, hogy a Mester először beszélt a tanítványainak arról, hogy „ha az ég és a föld elmúlik is, az én szavaim el nem múlnak”.

156:2.6 (1736.3) A szidoni ottlétük alatt Jézus által tanítottak tárgya a szellemi fejlődés volt. Elmondta nekik, hogy nem állhatnak meg; tovább kell menniük az igazságosságban vagy vissza kell fordulniuk a rossz és a bűn felé. Arra intette őket, hogy „felejtsétek el a múltbeli dolgokat, s közben igyekezzetek magatokhoz ölelni az ország nagyobb valóságait”. Nyomatékosan kérte őket, hogy ne elégedjenek meg az evangéliumban való gyermeki léttel, hanem törekedjenek az isteni fiúi elismertség teljességének elérésére a szellemmel való párbeszédben és a hívekkel való közösségben.

156:2.7 (1736.4) Jézus azt mondta: „Az én tanítványaimnak nem szabad pusztán felhagyniuk a rosszcselkedetekkel, hanem meg kell tanulniuk jót tenni is; nem szabad csak megtisztulnotok minden tudatos bűntől, hanem el kell utasítanotok, hogy befogadjátok akár a bűntudat érzéseit is. Ha megvalljátok a bűneiteket, tiétek a megbocsátás; ezért legyen a lelkiismeretetek vétektől mentes.”

^{156:2.8 (1736.5)} Jézus nagyon élvezte azt a jó humorérzékét, mellyel ezek a nem-zsidók rendelkeztek. A szíriai asszony, Norana által tanúsított humorérzék, valamint az ő nagy és kitartó hite volt az, ami olyannyira megérintette a Mester szívét és irgalomra indította. Jézus nagyon sajnálta, hogy e népből — a zsidókból — olyannyira hiányzik a humor. Egyszer azt mondta Tamásnak: „A népem túl komolyan veszi önmagát; majdhogynem megfosztják magukat a humor élvezetétől. A farizeusok terhes vallása sohasem verhetett volna gyökeret humorérzékkel rendelkező népben. Hiányzik belőlük a következetesség is; a szűnyogot kiszűrjük, a tevét meg lenyelik.”

3. Utazás a partvidéken

^{156:3.1 (1736.6)} Június 28-án, kedden a Mester és a társai elhagyták Szidont, a part mentén haladtak Porfireon és Heldua felé. A nem-zsidók jól fogadták őket, és sokuk csatlakozott az országhoz ezen egyhétnyi tanítás és tanhirdetés során. Az apostolok Porfireonban hirdették a tant, a vándor hitszónokok pedig Helduában tanítottak. Mialatt a huszonnégyek imigyen foglalatoskodtak, Jézus egy három-négy napos időtartamra elhagyta őket, ellátogatott Beirut part menti városába, ahol felkeresett egy Malak nevezetű szíriait, aki hívő volt, és aki egy évvel korábban Betszaidában járt.

^{156:3.2 (1737.1)} Július 6-án, szerdán mindannyian visszatértek Szidonba és vasárnap reggelig Juszta házában időztek, majd elindultak Türoszba, a part mentén déli irányban haladva Szareptán át, és Türoszba július 11-én hétfőn érkeztek meg. Ekkorra az apostolok és a vándor hitszónokok már kezdtek hozzászokni ahhoz, hogy az úgynevezett nem-zsidók körében dolgozzanak, akik a valóságban nagyobb részét az ősi szemita

faji örökséget hordozó korai kánaáni törzsekből származtak. E népek mindegyike beszélt a görög nyelvet. Az apostolok és a vándor hitszónokok nagy meglepetéssel tapasztalták, hogy e nem-zsidók milyen lelkesen hallgatják az evangéliumot és nagy meglepetéssel fogadták azt is, hogy mily készségesek azokban a dolgokban, melyeket sokan közülük elhittek.

4. Türoszban

^{156:4.1 (1737.2)} Türoszban július 11-től július 24-ig tanítottak. Minden egyes apostol magával vitt egy-egy vándor hitszónokot, és így kettesével tanítottak és hirdették a tant Türosz minden részében és a város környékén. E forgalmas tengeri kikötő többnyelvű lakossága örömmel hallgatta őket, és sokukat keresztelték meg az ország külső társasága számára. Jézus egy József nevű zsidó házában szállt meg, aki hívő volt, s aki Türosztól öt-hat kilométernyire délre lakott, nem messze Hiram sírjától, aki Türosz városállam királya volt Dávid és Salamon korában.

^{156:4.2 (1737.3)} E kéthetes időszakban az apostolok és a vándor hitszónokok az Alexandrosz kikötőgáton át naponta bejártak Türoszba, hogy kisebb megbeszéléseket tartsanak, és a legtöbbjük minden éjjel vissza is tért a József házában lévő táborba, a város déli végébe. Mindennap hívek jöttek a városból, hogy a szálláshelyén beszéljenek Jézussal. A Mester csak egy alkalommal beszélt Türoszban, július 20. délutánján, amikor is az Atyának az egész emberiség iránti szeretetéről tanított a híveknek, valamint a Fiú azon küldetéséről, hogy kinyilatkoztassa az Atyát minden emberfajtának. E nem-zsidók körében oly nagy volt az érdeklődés az országról szóló evangélium iránt, hogy ez alkalommal a Melkárt templom

kapui is megnyíltak előtte, és érdemes megemlíteni, hogy a későbbi évek során egy keresztény templom épült épp ezen ősi templom helyén.

156:4.3 (1737.4) A türoszi bíborkészítő kézműipar által alkalmazott színezőanyag Türoszt és Szidont az egész világon híressé tette és nagyban hozzájárult a világméretű kereskedelmi tevékenységükhöz, valamint a későbbi meggazdagodásukhoz, és e kézműipar vezetői közül sokan hittek az országban. Amikor röviddel ezután csökkenni kezdett a festékanyag forrásául szolgáló tengeri állatok mennyisége, a festékkészítők elindultak, hogy megkeressék a mészhéjúak új előfordulási helyeit. S így egészen a föld határaiig vándorolva magukkal vitték az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről szóló üzenetet — az ország evangéliumát.

5. Jézus Türoszban tanít

156:5.1 (1737.5) E szerda délutánon a beszéde során mesélte el Jézus a fehérliliom történetét a követőinek először, mely a tiszta és hófehér fejét a magasba emeli a napsütésben, míg gyökerei lent a megfeketedett talaj sárában és szennyében találnak alapot. „Hasonló a helyzet”, mondta, „a halandó emberrel, mert míg annak eredetét és lényét képező gyökerei az emberi természet állati talajában vannak, addig hit révén képes a szellemi természetét felemelni a mennyei igazság napfényére és ténylegesen is megteremni a szellem nemes gyümölcseit.”

156:5.2 (1738.1) Ugyanezen hitszónoklat alatt történt, hogy Jézus felhasználta az első és egyetlen olyan példázatát, mely az ő saját mesterségével — az ácsmesterséggel — kapcsolatos. Az „erős alapokat építsetek a szellemi felruházottságból eredő

nemes jellem növekedéséhez” tárgyú intelem során mondta: „Ahhoz, hogy a szellem gyümölcseit teremjétek, szellemtől kell születnetek. A szellemnek kell tanítania és a szellemnek kell vezetnie benneteket, ha szellemmel eltöltött életet akartok élni a társaitok között. De ne kövessétek el az ostoba ács hibáját, aki a becses idejét pazarolja azzal, hogy ácsolja, méri és gyalulja a féregrágta és belül rothadó fát és amikor minden munkáját ennek a beteg gerendának szentelte, el kell vetnie azt, mint az olyan ház alapjához alkalmatlant, melyet azért épít, hogy ellenálljon az idő és a vihar rohamainak. Minden ember gondoskodjon arról, hogy a jellemének értelmi és erkölcsi alapjai olyanok legyenek, hogy megfelelő alátámasztást adjanak a gyarapodó és nemesedő szellemi természet felépítményének, mely így át fogja alakítani a halandói elmét és azután az újjáteremtett elmével együtt el fogja érni, hogy kifejlődjön a halhatatlan rendeltetésű lélek. A szellemtermészetetek — a közösen megteremtett lélek — élő hajtás, de az egyén elméje és erkölcsi jelentik a talajt, melyből az emberi fejlődés és az isteni beteljesülés felsőbb megnyilvánulásainak ki kell kelniük. A kifejlődő lélek talaja emberi és anyagi, az elme és a szellem ezen együttes teremtménye viszont szellemi és isteni.”

156:5.3 (1738.2) E nap estéjén Nátániel megkérdezte Jézustól: „Mester, miért imádkozunk azért, hogy az Isten ne vigyen minket kísértésbe, amikor az Atyáról szóló kinyilatkoztatásodból jól tudjuk, hogy az Atya sohasem tesz ilyesmit?” Jézus így válaszolt Nátánielnek:

156:5.4 (1738.3) „Nincs semmi különös abban, hogy ilyen kérdéseket teszel fel, mert látszik, hogy kezded megismerni az Atyát úgy,

ahogy én ismerem, és nem úgy, ahogy a korai héber próféták oly homályosan látták. Jól tudod, hogy az elődeink mennyire hajlamosak voltak Istent látni csaknem minden történésben. Isten kezét keresték minden természeti jelenségben és az emberi tapasztalás minden szokatlan mellékeseményében. Kapcsolatba hozták Istent jóval és rosszal is. Úgy gondolták, hogy ő lágyította meg Mózes szívét és ő keményítette meg a fáraót. Amikor az ember erős késztetést érzett valamilyen dolog megtételére, lett légyen az jó vagy rossz, szokása volt e különös érzelmeket azzal a megjegyzéssel magyarázni: »Az Úr szólt hozzám, mondván, így cselekedj, vagy menj ide és ide.« Ennek megfelelően, lévén, hogy az emberek oly gyakran és oly hevesen esnek kísértésbe, atyáink szokásává vált, hogy azt higgyék, hogy az Isten vezette őket próbára, büntetésre vagy megerősödéssre. De a ti ismereteitek most már valóban jobbak. Tudjátok, hogy az embereket túlságosan gyakran viszi kísértésbe a saját önzőségük kényszere és az állati természetük késztetése. Amikor így estek kísértésbe, arra intelk benneteket, hogy amint őszintén és komolyan felismeritek a kísértést épp olyanként amilyen, okosan tereljétek a kifejeződést kereső szellemi, elmebéli és testi energiáitokat magasabb csatornába és eszményelvűbb célok felé. Így a kísértéseiteket átalakíthatjátok a felemelő halandói segédkezés nemesebb fajtáivá, miközben csaknem teljesen elkerülitek az állati és a szellemi természet közötti haszontalan és legyengítő összeütközéseket.

156:5.5 (1738.4) De hadd figyelmeztesselek benneteket ama próbálkozás értelmetlenségére, amely során az egyik vágynak egy másik, felsőbbrendűnek tartott vággyal való helyettesítésével törekedtek a kísértés legyőzésére az emberi

akarata pusztán erején keresztül. Ha igazán győzni akartok az alantasabb és alsóbbrendű természet kísértései felett, akkor el kell jutnotok arra a szellemi előnyt jelentő helyre, ahol valóban és igazán tényleges érdeklődést és szeretetet alakítottatok ki azon magasabb rendű és eszményalapúbb viselkedésformák iránt, melyekre az elmétek le akarja cserélni ezeket az alsóbbrendű és kevésbé eszményelvű viselkedési szokásokat, melyeket kísértésként ismertek fel. Így szellemi átalakuláson keresztül nyertek szabadulást, mintsem hogy egyre jobban megterhelne benneteket a halandói vágyak csalóka elfojtása. A régi és az alacsonyabb rendű elfelejtődik az új és a magasabb rendű iránti szeretetben. A szépség mindig győzedelmeskedik a csúnya felett mindazoknak a szívében, akiket az igazság szeretete világosít meg. Hatalmas erő van az új és őszinte szellemi odaadás kiűző energiájában. Megint csak azt mondom nektek, ne a rossz győzzön le benneteket, hanem inkább jóval győzzetek a rossz felett.”

^{156:5.6 (1739.1)} Az apostolok és a vándor hitszónokok késő éjszakáig tettek fel kérdéseket, és a sok válasz közül az alábbi gondolatokat adjuk közre mai szóhasználatban újrafogalmazva:

^{156:5.7 (1739.2)} Az anyagi siker lényegi elemei az erélyes igyekezet, az értelmes ítéletalkotás és a sokat tapasztalt bölcsesség. A vezetés a természetes képességtől, a körültekintéstől, az akaraterőtől és a határozottságtól függ. A szellemi beteljesülés a hittől, a szeretettől és az igazság iránti odaadástól függ — az igazságosságra irányuló vágytól és szomjtól — azon őszinte vágytól, hogy az ember megtalálja Istent és olyan legyen mint ő.

156:5.8 (1739.3) Ne szegje kedveteket az a felfedezés, hogy emberek vagytok. Az emberi természet tán hajlik a rosszra, de nem eredendően bűnös. Ne csüggedsen el az, hogy nem tudjátok teljesen elfelejteni némely sajnálatos élményeket. Azokat a hibákat, melyeket nem tudtok elfelejteni az időben, elfelejtitek az örökkévalóságban. Könnyítsetek lelki terheiteken azzal, hogy gyorsan szert tesztek a beteljesülések távlati nézőpontjára, a létpályátok világegyetemi kiterjesztésére.

156:5.9 (1739.4) Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a lelkek értékét az elmétek tökéletlenségei vagy a test erős vágyai alapján becsülitek fel. Ne egyetlen szerencsétlen emberi mellékesemény mércéjével ítéljétek meg a lelket s ne azzal értékeljétek a lélek végső rendeltetését. A szellemi beteljesüléseket csakis a szellemi vágyaitok és céljaitok határozzák meg.

156:5.10 (1739.5) A vallás az Istent ismerő ember kifejlődő halhatatlan lelkének kizárólagos szellemi tapasztalása, az erkölcsi erő és a szellemi energia viszont a bonyolult társadalmi helyzetek kezelésében és az összetett gazdasági kérdések megoldásában igénybe vehető hatalmas erő. Ezen erkölcsi és szellemi felruházottságok az emberi élet minden szintjét gazdagabbá és értelemmel teltebbé teszik.

156:5.11 (1739.6) Szükségszerűen korlátozott és szegényes életet kell élnetek, ha csak a titeket szeretőket tanuljátok meg szeretni. Az emberi szeretet valóban lehet viszonyos, az isteni szeretet azonban minden megelégedés-keresésében kifelé irányuló. Minél kevesebb szeretet van valamely teremtmény természetében, annál nagyobb szüksége van a szeretetre, és annál többet tesz az isteni szeretet ezen igény kielégítése

érdekében. A szeretet sohasem önző, és nem lehet önmagának tárgya. Az isteni szeretet nem zárható be; annak önzetlenül adományozódnia kell.

156:5.12 (1739.7) Az ország híveinek fenntartás nélküli hittel, őszinte hittel kell hinniük az igazságosság biztos győzelmében. Az ország építőinek nem szabad kételkedniük az örök üdvözülés evangéliumának igazságában. A híveknek egyre jobban meg kell tanulniuk, hogy miként lépjenek ki az élet sodrából — miként kerüljék el az anyagi létezéssel járó zavaró hatásokat — miközben istenimádó közösség révén felüdítik a lelküket, ösztönzést adnak az elméjüknek és megújítják a szellemüket.

156:5.13 (1739.8) Az Istent ismerő egyéneknek nem szegi kedvét baj és nem csüggeszti őket csalódás. A hívekre nem hat a tisztán anyagi zavarokból eredő levertség; a szellembeli életet élőket nem zavarják meg az anyagi világ mellékeseményei. Az örökkévaló életre pályázók olyan éltető és alkotó eljárást alkalmaznak, mellyel a halandói élet minden megpróbáltatását és gyötrelmét kezelik. Minden nappal, melyet az igaz hívő megél, egyre könnyebbnek találja a helyes dolog megtételét.

156:5.14 (1740.1) A szellemi életmód nagymértékben javítja az igaz önbecsülést. Ám az önbecsülés nem önimádás. Az önbecsülés mindig összhangban van az ember társai iránti szeretetével és a számukra való szolgálattal. Nem tisztelheted magad jobban, mint amennyire szereted a szomszédodat; az egyik a másokra való képesség mértéke.

156:5.15 (1740.2) A napok múlásával minden igaz hívő egyre ügyesebbé válik abban, hogy társait az örökkévaló igazság szeretetéhez vonzza. Vajon leleményesebbek vagytok a

jóságnak az emberiség számára való kinyilatkoztatásában ma, mint tegnap voltatok? Vajon jobban tudjátok javasolni az igazságosságot idén, mint tavaly tudtátok? Vajon egyre kifinomultabbá válik-e azon módszerek, hogy az éhes lelkeket elvezessétek a szellemi országba?

156:5.16 (1740.3) Vajon elég magasrendűek-e az eszményképeitek az örök üdvözlészetek biztosításához, s közben vajon elég gyakorlatiasak-e az eszméitek, hogy hasznos létpolgárrá tegyenek benneteket a halandó társaitokkal való társulásban a földön? A szellemben a létpolgárságotok a mennyben van; a testben pedig még mindig a földi országok polgárai vagytok. Adjátok meg a császároknak az anyagi dolgokat és Istennek a szellemieket.

156:5.17 (1740.4) A kifejlődő lélek szellemi felfogóképességének mértéke nem más, mint az igazságban való hited és az emberszereteted, az emberi jellemerősséged mértéke viszont a haragtartásnak való ellenállási képességed és a nagy szomorúságban előtörő bénult merengés leküzdésére való képességed. A valódi sajátlényegedet megláthatod a vereség igaz képet mutató tükreben.

156:5.18 (1740.5) Ahogy az évek múlásával egyre idősebbek lesztek és egyre tapasztaltabbak az ország ügyeiben, vajon tapintatosabbá váltok-e a bosszantó halandókkal való viselkedés terén és vajon türelmesebbé váltok-e a makacs társaitokkal való együttélésben? A tapintat a társadalmi emelő támaszpontja, és a türelem a nagy lélek ismertetőjele. Ha rendelkeztek e ritka és elbűvölő képességekkel, akkor a napok múlásával egyre elővigyázatosabbak és hozzáértőbbek lesztek azon érdemes erőfeszítéseitekben, hogy elkerüljétek minden szükségtelen

társadalmi félreértést. Az ilyen bölcs lelkek képesek elkerülni sok olyan bajt, melyben biztosan osztozni fognak mindazok, akik érzelmi igazodás hiányától szenvednek, akik nem hajlandók felnőni, és akik nem hajlandók tisztességgel megöregedni.

156:5.19 (1740.6) Kerüljétek a becstelenséget és a tisztességtelenséget minden, az igazság hirdetésére és az evangélium terjesztésére irányuló erőfeszítésekben. Ne keressetek meg nem érdemelt elismerést és ne törekedjete ki nem érdemelt rokonszenvre. Szeretetet érdemeitektől függetlenül önként fogadjatok mind isteni, mind emberi forrásból, és önként szeressetek viszont. De a tisztelettel és rajongással kapcsolatos minden más dologban csak olyasmire törekedjete, ami őszintén kijár nektek.

156:5.20 (1740.7) Az Isten-tudatos halandó számára biztos az üdvözülés; ő nem fél az élettől; őszinte és tévedhetetlen. Tudja, hogy milyen bátran kell viselkednie az elkerülhetetlen szenvedés elviseléséhez; nem panaszkodik, amikor kikerülhetetlen nehézséggel kerül szembe.

156:5.21 (1740.8) Az igaz hívő nem fárad bele a jócselekedetbe csak azért, mert nem jár sikerrel. A nehézség fokozza az igazságot szerető buzgalmát, míg az akadályok csak kihívást jelentenek a tántoríthatatlan országépítő erőfeszítései számára.

156:5.22 (1740.9) Jézus még sok egyebet is tanított nekik, mielőtt felkészültek volna a Türoszból való elindulásra.

156:5.23 (1740.10) A Türoszból a Galileai-tó vidékére való visszatérést megelőző napon Jézus összehívta a társait és arra utasította a tizenkét vándor hitszónokot, hogy ne ugyanazon az úton

térjenek vissza, mint amelyen ő és a tizenkét apostol fog menni. Miután a vándor hitszónokok itt elváltak Jézustól, ilyen bensőséges közösséget soha többé nem éltek meg.

6. Visszatérés Föníciából

156:6.1 (1741.1) Július 24-én nagyjából dél körül Jézus és a tizenkettek elhagyták József házát, mely Türosz déli részében állt, s elindultak a part mentén Ptolemaisba. Itt egy napot időztek, vigasztaló szavakat intézve az ott lakó hívek társaságához. Péter július 25-én este beszélt nekik.

156:6.2 (1741.2) Kedden elhagyták Ptolemaiszt, és a szárazföld belsejébe, a Tibériás felé vezető úton keleti irányba igyekeztek, Jotapata környékére. Szerdán megálltak Jotapatában és tovább tanították a híveket az ország dolgaira. Csütörtökön elhagyták Jotapatát, és Rámán keresztül észak felé, a Názáret-Libanon-hegyi gyalogúton mentek Zebulun faluba. Megbeszéléseket tartottak Rámában pénteken és szombatig ott is maradtak. Zebulunt 31-én, vasárnap érték el, aznap este tartottak egy megbeszélést is és másnap reggel indultak tovább.

156:6.3 (1741.3) Zebulunt elhagyva Gischala közelében haladtak át a Magadán-Szidon útkereszteződésen és onnan Genezáret felé vették az útjukat a Galileai-tó nyugati partjai mentén, Kapernaumtól délre, ahol megbeszélt találkozójuk volt Zebedeus Dáviddal, és ahol tanácskozni szándékoztak arról, hogy mi legyen a következő teendő az országról szóló evangélium hirdetésének munkájában.

156:6.4 (1741.4) A Dáviddal való rövid tanácskozás során értesültek arról, hogy sok vezető hívő gyűlt össze a tó túlsó oldalán,

Kheresa közelében, és ennek megfelelően, azon az estén hajóval át is keltek a tavon. Egy nyugodt napot töltöttek a hegyekben, és másnap mentek át a közeli ligetbe, ahol a Mester egykor az ötezer embert jóllakatta. Itt három napig időztek és naponta tartottak megbeszéléseket, melyekre mintegy ötven férfi és nő látogatott el, ők maradtak meg a Kapernaumban és környékén lakó hívek egykor nagyszámú társaságából.

^{156:6.5 (1741.5)} Amikor Jézus távol volt Kapernaumtól és Galileától, vagyis a föníciai ottilétük alatt, az ellenségei úgy gondolták, hogy az egész mozgalom felbomlott és arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus sietős visszavonulása a nagy ijedtségének jele, ezért nem valószínű, hogy valaha is visszatérne és bosszantaná őket. A tanításaival való minden eleven szembenállás megszűnőben volt. A hívek újra kezdték a nyilvános gyűléseket, és fokozatosan, de hathatósan erősödni kezdett ama nagy rostálás kipróbált és igaz túlélőinek sokasága, mely rostáláson az evangéliumban hívők átestek.

^{156:6.6 (1741.6)} Fülöp, Heródes testvére félig hitt Jézusban és üzent neki, hogy a Mester szabadon élhet és tevékenykedhet az ő területein.

^{156:6.7 (1741.7)} Az a parancs, hogy az egész zsidóság zsinagógái legyenek zárva Jézus tanításai és minden követője előtt, visszaütött az írástudókra és a farizeusokra. Az, hogy Jézus megszűnt vitatárgy lenni, az egész zsidó népben nyomban egyöntetű választ váltott ki; általános lett a neheztelés a farizeusokra és a Szanhedrin vezetőire Jeruzsálemben. A zsinagógák vezetői közül sokan titokban megnyitották a zsinagógájukat Abner és a társai előtt, azt állítva, hogy e tanítók János követői, nem pedig Jézus tanítványai.

^{156:6.8 (1741.8)} Még Heródes Antipásznak is megváltozott a hozzáállása, és amikor megtudta, hogy Jézus a tó túloldalán, Fülöp testvére területén tartózkodik, üzent neki, hogy bár elfogatóparancsot adott ki ellene Galileában, nem rendelkezett az elfogásáról Pereában, s ezzel jelezte, hogy Jézusnak nem esik bántódása, amennyiben távol marad Galileától; és e rendelkezését közölte a jeruzsálemi zsidókkal is.

^{156:6.9 (1742.1)} Így alakult a helyzet Kr.u. 29. augusztus elseje tájékán, amikor a Mester visszatért a föníciai küldetésből és megkezdte a szétszórt, kipróbált és kimerült erőinek újjászervezését a földi küldetésének ezen utolsó és eseménydús évére.

^{156:6.10 (1742.2)} Az összecsapás kérdése egyértelműen előkerült, amint a Mester és a társai arra készültek, hogy megkezdjék egy új vallásnak, az élő Isten szelleme vallásának hirdetését, mely szellem az emberek elméjében lakozik.

157. írás

Cezárea-Filippiben

^{157:0.1 (1743.1)} MIELŐTT Jézus egy rövid időt eltöltött volna a tizenkettekkel Cezárea-Filippi közelében, Dávid hírnökein keresztül megszervezte, hogy augusztus 7-én, vasárnap átmeessen Kapernaumba abból a célból, hogy találkozzon a családjával. Előzetes egyeztetés alapján a találkozóra a Zebedeus hajóépítő-műhelynél kellett sort keríteni. Zebedeus Dávid úgy szervezte meg a dolgot Júdással, Jézus öccsével, hogy az egész názáreti család — Mária és Jézus minden öccse és húga — jelen legyen, Jézus pedig Andrással és Péterrel ment el a találkozóra. Máriának és a gyerekeinek feltett szándékuk

volt, hogy megtartsák az ígéretüket, de úgy alakult, hogy egy csoport farizeus, akik úgy tudták, hogy Jézus a tó szemközti oldalán, Fülöp területén tartózkodik, felkereste Máriát annak érdekében, hogy amit csak lehet, kiderítsenek Jézus hollétéről. E jeruzsálemi küldöttek jövetele nagyon felzaklatta Máriát, és látva az egész családban uralkodó felszültséget és idegességet, a küldöttek arra a következtetésre jutottak, hogy biztosan Jézus látogatását várják. Ennek megfelelően bevették magukat Mária házába, és miután erősítést hívtak, türelmesen várták Jézus érkezését. Ez természetesen eredményesen megakadályozta, hogy a család bármely tagja kísérletet tegyen a Jézussal megbeszéltek betartására. A nap folyamán Júdas és Rúth többször is megpróbálta kijátszani a farizeusok éberségét és megkísérelt üzenni Jézusnak, de nem jártak sikerrel.

^{157:0.2 (1743.2)} Kora délután Dávid hírnökei értesítették Jézust, hogy a farizeusok ott táboroznak az anyja házának küszöbénél, és ezért nem próbálkozott a családja meglátogatásával. Megint úgy alakult, bár nem az ő hibájukból, hogy Jézus és a földi családja nem tudott kapcsolatba lépni egymással.

1. A templomi adószedő

^{157:1.1 (1743.3)} Amint Jézus Andrással és Péterrel a hajóépítő-műhely közelében, a tónál tartózkodott, egy templomi adószedő akadt rájuk, és felismervén Jézust, félrehívta Pétert és azt mondta: „A Mestered nem fizeti meg a templomi adót?” Péter már a felháborodás küszöbén volt azon indítvány miatt, hogy Jézusnak hozzá kellene járulnia az esküdt ellenségei vallási tevékenységeinek fenntartásához, ám látva az adószedő különös arckifejezését, helyesen úgy gondolta, hogy a cél az ő csapdába ejtésük azzal, hogy esetleg nem hajlandók megfizetni

a szokásos fél sékelt a jeruzsálemi templomi szolgálatok támogatására. Ennek megfelelően Péter azt válaszolta: „Hát nyilvánvalóan megfizeti a Mester a templomi adót. Várj a kapunál, míg rövidesen visszatérek az adóval.”

157:1.2 (1743.4) Péter azonban elhamarkodottan szólt. Júdásnál volt a vagyonuk, és ő most a tó túloldalán tartózkodott. Sem ő, sem a fivére, sem Jézus nem hozott magával pénzt. Tudták, hogy a farizeusok keresik őket, ezért nemigen mehettek pénzért Betsaidába sem. Amikor Péter megemlítette Jézusnak az adószedőt és azt, hogy megígérte neki a pénzt, Jézus azt mondta: „Ha megígérted, akkor fizetned kell. De mivel fogsz eleget tenni az ígéretednek? Talán megint halász lesz belőled, hogy megtarthatd a szavad? Mindazonáltal Péter, helyes, hogy az adott körülmények között megfizessük az adót. Ne adjunk okot ezeknek az embereknek, hogy a magatartásunkon megütközzenek. Itt várunk, míg kimész a csónakkal és kiveted a halászhálódat, és amikor a halakat eladtad amott a vásáron, megfizeted az adót mindhármunkért.”

157:1.3 (1744.1) Mindezt hallotta Dávid titkos hírnöke is, aki a közelben állt, és aki ezután jelzett a part közelében halászó társának, hogy jöjjön gyorsan. Amikor Péter épp el akart indulni halászni a csónakkal, e hírnök és a halász barátja néhány kosár halat ajándékozott neki és segítettek azokat a közelben lévő halkereskedőhöz vinni, aki megvette a fogást, eleget fizetve érte, s a vételárat Dávid hírnöke kiegészítette, hogy az összeg kitegye a három emberért járó templomi adót. Az adószedő elfogadta a pénzt, s eltekintett a késedelmes fizetés miatti bírságtól, mert egy ideig távol voltak Galileától.

157:1.4 (1744.2) Nincs semmi különös abban, hogy a feljegyzésekben az áll, hogy Péter olyan halat fogott, melynek a szájában ott volt egy sékel. Azokban az időkben számos történet keringett arról, hogy valakik kincset találtak a halak szájában; e majdnem csodákról szóló mesék mindennaposak voltak. Így amikor Péter otthagyta őket és elindult a csónak felé, Jézus félig tréfásan megjegyezte: „Különös, hogy a király fiainak adót kell fizetniük; rendszerint az idegent adóztatják meg az udvartartás érdekében, de kötelességünk, hogy ne gátoljuk a hatóságokat. Menj hát! Talán kifogod a szájában sékelt hordozó halat.” Lévén, hogy Jézus ezt mondta, és hogy Péter rövidesen megjelent a templomi adóval, nem meglepő, hogy e mellékeseményből később csoda lett, amikor a Máté evangélium írója lejegyezte azt.

157:1.5 (1744.3) Jézus Andrással és Péterrel csaknem napnyugtáig várakozott a parton. Hírnökök arról értesítették őket, hogy Mária házat még mindig figyelik; ezért amikor besötétedett, a három várakozó férfi csónakba szállt és lassan evezve elindult a Galileai-tó keleti partja felé.

2. Betsaida-Juliászbán

157:2.1 (1744.4) Augusztus 8-án, hétfőn, mialatt Jézus és a tizenkét apostol Magadánligetben, Betsaida-Juliász mellett táborozott, több mint száz hívő, a vándor hitszónokok, a nők testülete és más, az ország megteremtése iránt érdeklődő ember jött el Kapernaumból egy tanácskozásra. Sok farizeus is eljött, mert hírét vették Jézus ittlétének. Ekkorra néhány szadduceus is szövetkezett a farizeusokkal annak érdekében, hogy kelepcebe csalják Jézust. Jézus, mielőtt elindult volna a hívekkel tartandó

zártkörű megbeszélésre, egy nyilvános összejövetelt tartott, amelyen jelen voltak a farizeusok, és a közbeszólásaikkal megpróbálták felbosszantani a Mestert és másképp is igyekeztek megzavarni a gyűlést. E rendzavarók vezetője azt mondta: „Tanító, szeretnénk, ha jelet adnál nekünk arra vonatkozólag, hogy felhatalmazásod van a tanításra, és majd ha az megtörténik, minden ember tudni fogja, hogy az Isten küldött téged.” Jézus így felelt nekik: „Este azt mondjátok, jó idő lesz, mert vöröslik az ég; reggel meg azt, ma zivatar lesz, mert az ég vörös és borult. Ha felhőt láttok kelni nyugaton, azt mondjátok, esők jönnek; amikor délről fúj a szél, azt mondjátok rekkenő hőség jön. Hogy van az, hogy ilyen jól olvassátok az egek színét, de olyannyira képtelenek vagytok meglátni az idők jeleit? Akik tudni akarják az igazságot, azoknak már jel adatott; de a rosszakaratú és képmutató nemzedék nem kap jelet.”

^{157:2.2 (1745.1)} Miután Jézus így szólt, visszavonult és készülni kezdett a követőivel tartandó esti megbeszélésre. E megbeszélésen arról döntöttek, hogy egyesített küldetésbe fognak a Tízváros összes városában és falujában, mihelyt Jézus és a tizenkettek visszatérnek a bejelentett cezárea-filippibeli látogatásról. A Mester részt vett a tízvárosi küldetés tervezésében, és a társaságot hazaküldve így szólt: „Azt mondom nektek, óvakodjatok a farizeusok és a szadduceusok kovászatól. Ne tévesszen meg benneteket, hogy azt mutatják, hogy milyen sokat tanultak és mily hűségesek a vallási formákhoz. Csakis az élő igazság szellemével és az igaz vallás erejével foglalkozzatok. Nem a holt vallástól való félelem fog megmenteni benneteket, hanem az ország szellemi valóságainak élő megtapasztalásában való hitetek. Ne engedjétek, hogy előítélet vakítson el és félelem bénítson meg

benneteket. A hagyománytiszteletnek se engedjétek, hogy úgy eltorzítsa az értelmeteket, hogy a szemetekkel ne lássatok és a fületekkel ne halljatok. Az igaz vallásnak nem célja, hogy pusztán csak békét hozzon, hanem inkább hogy biztosítsa a fejlődést. Nem lehet béke a szívetekben és fejlődés az elmétekben, hacsak nem szerettek bele őszintén az igazságba, az örök valóságok eszményképeibe. Az élet és halál kérdései felvetődnek bennetek — az idő bűnös gyönyörei szemben az örökkévalóság igaz valóságaival. Már most hozzá kell fognotok ahhoz, hogy ráleljetek a félelem és kétség béklyójától való szabadulásra, amint a hit és remény új életének megélésébe kezdtek. És amikor az embertársaitokért való szolgálat érzései eláradnak a lelketekben, ne nyomjátok el azokat; amikor a szomszédotok iránti szeretet érzelmei egészen eltöltik a szíveteket, e rokonszenveteket a társaitok valódi igényeinek értelmes szolgálatában juttassátok kifejezésre.”

3. Péter hitet tesz

157:3.1 (1745.2) Kedden kora reggel Jézus és a tizenkét apostol elhagyta Magadánligetet s elindult Cezárea-Filippibe, Fülöp negyedes fejedelem területének fővárosába. Cezárea-Filippi csodálatos vidéken terült el. A város egy festői szépségű hegyek között húzódó, elbűvölő völgyben rejtőzött, ahol a Jordán egy földalatti barlangból tört elő. A Hermon-hegy csúcsai teljesen láthatók voltak északon, míg a hegyekből déli irányban nagyszerű kilátás nyílt a Jordán felső szakaszára és a Galileai-tóra.

157:3.2 (1745.3) Jézus az ország ügyeivel kapcsolatos első tapasztalásai során már járt a Hermon-hegyen, és most, amikor épp megkezdte a munkájának végső időszakát, arra vágyott,

hogy visszatérjen a próbatétel és a győzelem hegyére, ahol reménye szerint az apostolok új színben láthatják majd a felelősségeiket és új erőt meríthetnek az előttük álló nehéz időkhöz. Ahogy az úton haladtak, nagyjából akkor, amikor dél felől kerültek Merom vizeit, az apostolok beszélgetni kezdtek maguk között a Föníciában és másutt átélt legutóbbi élményeikről és felidéztek, hogy az üzenetüket miként fogadták, és a különböző népek miként tekintettek a Mesterre.

157:3.3 (1745.4) Ahogy megálltak ebédelni, Jézus hirtelenül a tizenketteknek szegezte az első kérdést, melyet saját magáról valaha is megkérdezett tőlük. E meglepő kérdést tette fel: „Mit mondanak az emberek, ki vagyok én?”

157:3.4 (1746.1) Jézus hosszú hónapokat töltött ezeknek az apostoloknak a mennyország természetét és jellegét illető felkészítésével, és jól tudta, hogy eljött az idő, hogy többet is megtanítson nekik az ő természetéről és az országhoz fűződő személyes viszonyáról. S ahogy ott ültek az eperfák alatt, a Mester hozzáfogott, hogy levezesse a választott apostolaival való hosszú közösségének egyik legnagyobb jelentőségű megbeszélését.

157:3.5 (1746.2) Jézus kérdésére az apostoloknak több mint a fele válaszolt. Elmondták, hogy prófétának, rendkívüli embernek tartja őt mindenki, aki csak ismeri; hogy még az ellenségei is erősen félnek tőle, amelynek oka az ördögök hercegével való szövetségének vádja. Elmondták neki, hogy Júdeában és Szamariában némelyek, akik személyesen nem találkoztak vele, azt hiszik, hogy ő a holtából feltámadt Keresztelő János. Péter közölte, hogy különböző alkalmakkor különböző személyek Mózeshez, Illéshez, Ésaiáshoz és Jeremiáshoz

hasonlították. Amint a beszámolót meghallgatta, Jézus felállt és a körülötte félkörben ülő tizenkét emberre tekintve váratlan, széles kézmozdulattal rájuk mutatott és megkérdezte, „De mit mondotok ti, hogy ki vagyok én?” Egy pillanatra feszült csend állt be. A tizenketten le nem vették a szemüket a Mesterről, és akkor Simon Péter talpra ugrott és azt kiáltotta: „Te vagy a Megszabadító, az élő Isten Fia.” Erre tizenegy még ülő apostol mind együtt felállt, s ezzel jelezték, hogy Péter mindnyájuk nevében szólt.

^{157:3.6 (1746.3)} Ekkor Jézus intett nekik, hogy üljenek vissza, míg ő állva maradt előttük és így szólt: „Ez az Atyám által nyilatkoztatott ki nektek. Eljött az idő, hogy megtudjátok az igazat rólam. De egyelőre azt akarom, hogy erről ne szóljatok senkinek. Menjünk tovább.”

^{157:3.7 (1746.4)} Így tették meg a Cezárea-Filippibe vezető út hátralévő részét, ahová aznap késő este értek és Kelszosz házában szálltak meg, aki már várta őket. Az apostolok keveset aludtak azon az éjszakán; úgy tűnt, hogy érzékelik, nagy esemény ment végbe az életükben és az országért végzendő munkában.

4. Beszélgetés az Országról

^{157:4.1 (1746.5)} Azóta, hogy János megkeresztelte Jézust és amióta a víz borrá változott Kánában, az apostolok más és más alkalmakkor gyakorlatilag a Messiásnak fogadták el őt. Némelyikük rövid időre igazán hitt abban, hogy ő a várt Megszabadító. De alig támadtak ilyen remények a szívükben, a Mester megdöbbenő szavakkal vagy kiábrándító tettekkel máris összetörte azokat. Sokáig zavart okozott nekik az az

ellentét, mely a várt Messiással kapcsolatosan az elméjükben alkotott felfogások, és e rendkívüli emberrel való különleges közösségnek a szívükben megélt élménye között feszült.

^{157:4.2 (1746.6)} Az apostolok a szerdai nap késő délelőttjén Kelszosz kertjében gyűltek össze a déli étkezéshez. Az éjszaka legnagyobb részében és azóta, hogy azon a reggelen felkeltek, Simon Péter és Zélóta Simon komoly munkát végzett a testvéreiknél annak érdekében, hogy elérjék, hogy mindannyian őszintén elfogadják a Mestert nem pusztán a Messiásként, hanem úgy is, mint az élő Isten isteni Fiát. A két Simon nagyjából egyformán értékelte Jézust, és nagy igyekezettel azon dolgoztak, hogy rábírják testvéreiket a nézeteik teljes elfogadására. András továbbra is az apostoli testület legfőbb vezetője maradt, viszont a testvére, Simon Péter egyre inkább és mindenki egyetértésével a tizenkettek szószólójává vált.

^{157:4.3 (1747.1)} Mind ott ültek a kertben épp déltájban, amikor a Mester megjelent. Az apostolok tiszteletteljes ünnepélyességgel beszélgettek, és mind felálltak, amikor a Mester odajött hozzájuk. Jézus azzal a baráti és testvéri mosollyal oldotta a feszültséget, mely oly jellemző volt rá, amikor a követői túl komolyan vették magukat vagy valamely velük kapcsolatos dolgot. Határozott mozdulattal jelezte nekik, hogy üljenek le. A tizenkettek soha többet nem keltek fel a Mester üdvözlésére, amikor odajött hozzájuk. Látták, hogy nem helyesli a tisztelet ilyesfajta külsőséges megnyilvánulását.

^{157:4.4 (1747.2)} Miután elfogyasztották az ételüket és hozzáfogtak, hogy megvitassák a soron következő tízvárosi vándorúttal kapcsolatos terveket, Jézus hirtelen rájuk emelte a tekintetét és

azt mondta: „Most, hogy már egy teljes nap eltelt azóta, hogy egyetértettetek Simon Péternek az Ember Fia személyazonosságára vonatkozó kijelentésével, azt kérdem tőletek, kitartotok-e még a döntésetek mellett?” Ezt meghallva a tizenkettek felálltak, és Simon Péter, aki néhány lépést tett Jézus felé, így szólt: „Igen, Mester, kitartunk. Úgy hisszük, hogy te az élő Isten Fia vagy.” Ezután Péter a testvéreivel együtt leült.

^{157:4.5 (1747.3)} Jézus, aki még mindig állt, erre azt mondta a tizenketteknek: „Ti az én választott követeim vagytok, de tudom, hogy az adott körülmények között nem pusztán emberi tudásból jutottatok erre a hitre. Ez az Atyám szellemének kinyilatkoztatása a legbenső lelkek számára. Mivel az Atyám bennetek lakozó szellemével kapcsolatos éleslátásotok révén ti ezt a vallomást teszitek, annak a bejelentésére vezet engem, hogy erre az alapra fogom építeni a mennyország testvériségét. A szellemi valóság e sziklájára fogom építeni a szellemi közösség élő templomát az Atyám országának örök valóságaiban. Sem a rossz erőknek, sem a bűn seregeinek összessége nem fog felülkerekedni az isteni szellem ezen emberi testvériségén. Amíg az Atyám szelleme mindig az isteni vezetője és tanácsadója lesz mindazoknak, akik e szellemközösség számára elkötelezik magukat, nektek és a követőiteknek átadom most a külső ország kulcsait — a hatalmat a mulandó dolgok felett — a férfiak és nők mint az ország részesei által alkotott eme szövetség társadalmi és gazdasági jellemzői felett.” És megint csak meghagyta nekik, hogy senkinek se szóljanak arról, hogy ő az Isten Fia.

157:4.6 (1747.4) Jézus kezdett hinni az apostolai hűségében és feddhetetlenségében. A Mester meg volt győződve arról, hogy a választott képviselői által a közelmúltban átélteket kiállni képes hit kétségekívül ki fogja állni a közvetlenül előttük álló kemény próbákat is, és át fogja terelni az apostolokat a minden reményük nyilvánvaló beteljesülése elvárásának zsákutcájából egy új megítéltetés új fényére, és ezáltal képesek lesznek a sötétségben kucorgó világ számára a világosság elhozatalán munkálkodni. E napon a Mester hinni kezdett az apostolai hitében, egyikükét kivéve.

157:4.7 (1747.5) Attól a naptól fogva ez a Jézus az isteni fiúi besorolásának ugyanazon örökkévaló alapjára építi azt az élő templomot, és akik azáltal tudatos istenfiakká válnak, ők azok az emberi kövek, melyek a fiúi rend ezen élő templomát alkotják, mely templom a szellemek örökkévaló Atyja bölcsességének és szeretetének dicsőségére és tiszteletére emelkedik.

157:4.8 (1747.6) Miután Jézus imigyen szólt, meghagyta a tizenkettőnek, hogy az esti étkezés idejéig vonuljanak el magukban a hegyekbe, hogy bölcsességet, erőt és szellemi útmutatást találjanak. Az apostolok úgy is tettek, ahogy a Mester parancsolta nekik.

5. Az új felfogás

157:5.1 (1748.1) Péter vallomásának új és alapvető vonása az a határozott felismerés volt, hogy Jézus az Isten Fia, és az ő istenisége megkérdőjelezhetetlen. A megkeresztelése és a kánai menyegző óta ezek az apostolok különbözőképpen tekintettek rá mint a Messiásra, de a nemzeti megszabadítóról

alkotott zsidó felfogásnak nem képezte részét az, hogy neki isteninek kell lennie. A zsidók nem tanították a Messiás isteni eredetét; úgy hitték, hogy ő lesz a „felkent”, de aligha tekintették úgy, mint aki „az Isten Fia”. A második vallomásban nagyobb hangsúlyt kapott az együttes természet, az a mennyei tény, hogy ő az Ember Fia és az Isten Fia, és az emberi természet isteni természettel való egyesülésének nagy igazsága volt az, amelyről Jézus azt mondta, hogy arra fogja építeni a mennyországot.

^{157:5.2 (1748.2)} Jézus arra törekedett, hogy az Ember Fiaként élje a földi életét és teljesítse az alászállási küldetését. A követői hajlamosak voltak őt a várt Messiásnak tekinteni. Tudván, hogy sohasem teljesíthetné be a Messiással kapcsolatos várakozásaikat, megpróbálta a Messiásra vonatkozó felfogásukat úgy átalakítani, hogy részben eleget tehessen az elvárásaiknak. De most már belátta, hogy egy ilyen tervet nemigen lehetne sikeresen keresztülvinni. Ezért aztán bátran úgy döntött, hogy felfedi a harmadik tervet — hogy nyíltan bejelenti az isteniségét, elismeri a péteri vallomás igaz voltát, és közvetlenül azt hirdeti a tizenketteknek, hogy ő az Isten Fia.

^{157:5.3 (1748.3)} Jézus három éven át hirdette, hogy ő az „Ember Fia”, s ugyanezen három év alatt az apostolok egyre inkább ragaszkodtak ahhoz, hogy ő a várt zsidó Messiás. Most elárulta, hogy ő az Isten Fia, és úgy döntött, hogy az Ember Fiának és az Isten Fiának együttes természetét leíró fogalomra építi a mennyországot. Eldöntötte, hogy mellőzi a további erőfeszítéseket, hogy meggyőzze őket arról, nem ő a Messiás. Most bátran kinyilatkoztatta nekik, hogy mi is ő lényegében, és

ezt követően már nem foglalkozott azzal, hogy mennyire elszántan tartanak ki amellet, hogy a Messiásnak tekintsék.

6. A következő délután

^{157:6.1 (1748.4)} Jézus és az apostolok még egy napot töltöttek Kelszosz otthonában, várták, hogy megérkezzenek a pénzt hozó hírnökök Zebedeus Dávidtól. Nagy csökkenés mutatkozott a bevételekben is azóta, hogy a tömegek körében Jézus népszerűségének vége lett. Amikor Cezárea-Filippibe értek, a pénztáruk már üres volt. Máté nemigen akart elválni Jézustól és a társaitól ebben az időszakban, és önála sem volt pénz, melyet átadhatott volna Júdásnak, ahogy a múltban számos alkalommal tette. Zebedeus Dávid azonban előrelátta a várható bevételecsökkenést és ennek megfelelően arra utasította a hírnökeit, hogy amint Júdeán, Szamarián és Galileán áthaladnak, gyűjtsenek pénzt is, melyet továbbíthattak a száműzetésben lévő apostoloknak és a Mesterüknek. Így aztán aznap estére megérkeztek Betszaidából a hírnökök és elég pénzt hoztak, hogy az apostolok megélhessenek belőle addig, amíg vissza nem tértek, hogy megkezdjék a tízvárosi vándorutat. Máté arra számított, hogy a kapernaumi utolsó vagyonelemének értékesítéséből akkorra némi pénzhez jut, s úgy szervezte a dolgot, hogy ezt az összeget név említése nélkül adják át Júdásnak.

^{157:6.2 (1749.1)} Sem Péternek, sem a többi apostolnak nem volt eléggé pontos fogalma Jézus isteniségéről. Nem is sejtették, hogy egy új időszak kezdődött a Mester földi létpályájában, a tanító-gyógyítóból az új felfogású Messiássá — az Isten Fiává — válás időszaka. Ettől fogva egy új vonás jelent meg a Mester üzenetében. Ettől kezdve az életeszménye az Atya

kinyilatkoztatása lett, a tanításban megjelenő eszméje pedig az, hogy a világegyeteme számára bemutatja annak a legfelsőbb bölcsességnek a megszemélyesülését, mely csak megélve érthető meg. Azért jött, hogy mindannyiunknak élete legyen és az bőségben legyen.

157:6.3 (1749.2) Jézus most kezdte meg a húsvér testben töltött emberi életének negyedik és utolsó szakaszát. Az első szakaszt a gyermekkor jelentette, azok az évek, amikor még csak homályosan tudatosult benne az eredete, a természete és az emberi lényként való beteljesülése. A második szakaszt az ifjúkorának és fiatal férfikorának egyre tudatosabbá váló éveit alkották, mely évek alatt világosabban megértette az isteni természetét és az emberi küldetését. E második szakasz a megkeresztelésével kapcsolatos élményekkel és kinyilatkoztatásokkal ért véget. A Mester földi tapasztalásának harmadik szakasza a megkereszteléstől a tanítóként és gyógyítóként való segédkezésének évein keresztül tartott, egészen a Péter által Cezárea-Filippiben tett vallomás nagy jelentőségű órájáig. A földi életének harmadik időszaka foglalta magába azt az időt, amikor az apostolai és a közvetlen követői az Ember Fiaként megismerték és a Messiásnak tekintették. A földi létpályájának negyedik és utolsó időszaka itt, Cezárea-Filippiben kezdődött és a keresztre feszítésig tartott. A segédkezésének e szakaszát az isteniségének elismerése jellemezte és a húsvér testben töltött utolsó évének munkálkodására terjedt ki. A negyedik időszakban a követőinek többsége ugyan még mindig a Messiásnak tekintette, azonban az apostolok úgy ismerték meg, mint az Isten Fiát. Péter vallomása annak az új időszaknak a kezdetét jelezte, mely az Urantián alászállt Fiúként és egy egész

világegyetem érdekében az általa végzett legfelsőbb szintű segédkezéssel kapcsolatos igazság teljesebb megértését hozta, valamint eme ténynek az ő választott követői által való, legalábbis ködös felismerését.

157:6.4 (1749.3) Jézus így mutatott példát az életében arra, amit a vallásában tanított: az élő fejlődés módszerével való szellemi természetű gyarapodásra. A későbbi követőivel ellentétben ő nem a lélek és a test közötti szüntelen küzdelemre helyezte a hangsúlyt. Inkább azt tanította, hogy a szellem könnyedén győzelmet arat mindkettő felett és eredményesen munkálkodik azon, hogy haszonnal csillapítsa az értelem és ösztön közötti háborúság nagy részét.

157:6.5 (1749.4) Ettől kezdve új jelentőséggel egészült ki Jézus minden tanítása. Cezárea-Filippi előtt úgy mutatta be az országról szóló evangéliumot, mint annak vezető tanítója. Cezárea-Filippi után már nem pusztán tanítóként, hanem annak az örökkévaló Atyának az isteni képviselőjeként jelent meg, aki e szellemi ország közepe és széle, és arra volt szükség, hogy mindezt emberi lényként, az Ember Fiaként tegye.

157:6.6 (1749.5) Jézus komolyan felvállalta, hogy tanítóként, majd pedig tanító-gyógyítóként vezeti a híveit a szellemi országba, de a hívek nem így akarták. Jól tudta, hogy a földi küldetése sehogyan sem teljesítheti a zsidó nép messiási várakozásait; a régi próféták egy olyan Messiást ábrázoltak, amilyen ő sohasem lehetett. Az Ember Fiaként törekedett az Atya országának megteremtésére, ám a követői nem akartak vele tartani a kalandban. Ezt látván Jézus úgy döntött, hogy részben kiegyezik a híveivel s ezzel felkészül, hogy nyíltan felvállalja az Isten alászállt Fiának szerepét.

^{157:6.7 (1750.1)} Ennek megfelelően az apostolok sok újat hallottak, amikor Jézus e napon a kertben beszélt. E kijelentések némelyike még az ő számukra is különösnek hangzott. Egyéb meglepő bejelentések mellett olyasmiket hallhattak, mint a következők:

^{157:6.8 (1750.2)} „Mostantól kezdve, ha bárki közösségre akar velünk lépni, annak vállalnia kell a fiúi besorolással járó kötelezettségeket és követnie kell engem. És amikor én már nem leszek veletek, ne gondoljátok, hogy a világ jobban fog bánni veletek, mint ahogy a Mesteretekkel bánt. Ha szerettek engem, akkor készüljetek arra, hogy ezen odaadásotokat azzal bizonyíttjátok, hogy hajlandók vagytok a legnagyobb áldozat meghozatalára.”

^{157:6.9 (1750.3)} „Jól jegyezzétek meg, amit mondok: Nem azért jöttem, hogy az igazakat szólítsam, hanem a bűnösöket. Az Ember Fia nem azért jött, hogy segédkezzenek a számára, hanem azért, hogy ő segédkezzen, és az életét úgy adományozza mindenkinek, mint az ajándékot. Kijelentem nektek, hogy azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem azokat, akik elvesztek.”

^{157:6.10 (1750.4)} „E világon ma senki sem látja az Atyát, kivéve a Fiút, aki az Atyától jött. De ha a Fiú felemeltetik, akkor mindenkit magához vonz, és aki elhiszi a Fiú egyesített természetének ezen igazságát, az a korszaknyinál időállóbb élettel ruháztatik fel.”

^{157:6.11 (1750.5)} „Még nem hirdethetjük nyíltan, hogy az Ember Fia az Isten Fia, de az már kinyilatkoztatott nektek; ezért beszélek nyíltan előttetek e rejtélyekről. Bár testi alakban állok előttetek,

én az Atya Istentől jöttem. Mielőtt Ábrahám volt, én vagyok. Az Atyától jöttem e világra, miként megismertetek, és kijelentem nektek, hogy rövidesen el kell hagynom e világot és vissza kell térnem az Atyám munkájához.”

157:6.12 (1750.6) „Képes lesz-e a hitetek megérteni e kijelentések igazságát azon figyelmeztetésem mellett, hogy az Ember Fia nem fogja teljesíteni az atyáitoknak a Messiással szemben támasztott elvárásait? Az én országom nem e világi. Elhiszitek-e az igazságot rólam ama tény mellett, hogy bár a rókáknak van vackuk és az ég madarainak fészük, nekem nincs hova lehajtanom a fejemet?”

157:6.13 (1750.7) „Mindazonáltal azt mondom nektek, hogy az Atya és én egy vagyunk. Aki látott engem, az látta az Atyát. Atyám velem munkálkodik mindeme dolgokban, és a küldetésemben sohasem fog elhagyni engem, mint ahogy én sem foglak elhagyni benneteket, amikor rövidesen elindultok, hogy az egész világon hirdessétek ezt az örömhírt.”

157:6.14 (1750.8) „Elhoztalak benneteket magammal, hogy egy kis időre magatokban legyetek, hogy megértsétek annak az életnek a dicsőségét és felfogjátok annak nagyszerűségét, amelyre szólítottalak titeket: az Atyám országa emberek szívében való megteremtésének hit-kalandjára, azon társaságom felépítésére, mely mindazon lelkek élő közösségét jelenti, akik elhiszik ezt az örömhírt.”

157:6.15 (1750.9) Az apostolok csendben hallgatták e határozott és meglepő kijelentéseket; bele is szédültek. Kisebb csoportokra oszlottak, hogy megvitassák a Mester szavait és eltűnődjenek azokon. Megvallották, hogy ő az Isten Fia, de nem tudták

megérteni a teljes jelentését annak, aminek a megcselekedésére vezette őket.

7. András beszélgetései

^{157:7.1 (1750.10)} Azon az estén András vállalta, hogy személyes, vizsgálódó beszélgetést tart minden egyes testvérével, és Karióti Júdás kivételével mindegyik társával hasznos és bátorító beszélgetést folytatott. András sohasem alakított ki olyan bensőséges, személyes közösséget Júdással, mint a többi apostollal és ezért nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy Júdás addig sohasem beszélt nyíltan és bizalmasan az apostoli testület feje előtt. Andrást azonban most olyannyira aggasztotta Júdás magatartása, hogy azon az éjszakán, később, miután minden apostol mély álomba merült, odament Jézushoz és beszámolt a Mesternek a nyugtalansága okáról. Jézus azt mondta: „András, nincs semmi baj, hogy hozzám fordultál ezzel, de semmit sem tehetünk; csak bízzunk továbbra is a legteljesebb bizalommal ebben az apostolban. A testvéreinek ne említsd a beszélgetésünket.”

^{157:7.2 (1751.1)} Ez volt minden, amit András Jézusból ki tudott húzni. Mindig is volt egyfajta idegenkedés e júdeai és az ő galileai testvérei között. Júdást megdöbbenette Keresztelő János halála, komolyan megsértődött a Mester több feddésén is, csalódott, amikor Jézus nem volt hajlandó megengedni, hogy királyt csináljanak belőle, szégyenkezett, amikor elmenekültek a farizeusok elől, bosszankodott, amikor Jézus nem volt hajlandó elfogadni a farizeusok azon kihívását, hogy jelet mutasson, összezavarodott attól, hogy a Mestere nem akart a hatalma megmutatásához folyamodni, és most, legutóbb,

lehangolta és esetenként elcsüggesztette az üres pénztáruk. Júdásnak hiányzott a tömegek jelentette ösztönzés.

157:7.3 (1751.2) A többi apostol mindegyikét különböző mértékű, de jellegében hasonló megpróbáltatások és gyötrelmek érték, de ők szerették Jézust. Legalábbis jobban kellett szeretniük a Mestert, mint ahogy Júdás szerette, mert ők vele tartottak a keserű végig.

157:7.4 (1751.3) Léven, hogy Júdás Júdeából származott, a személye elleni támadásnak vette Jézus legutóbbi figyelmeztetését, melyet az apostoloknak szánt, „óvakodjatok a farizeusok kovászatól”; hajlamos volt úgy értelmezni e kijelentést, mint rá vonatkozó burkolt célzást. De Júdás nagy tévedése ez volt: időről időre, amikor Jézus elküldte az apostolokat magukban imádkozni, akkor ahelyett, hogy őszinte közösséget keresett volna a világegyetem szellemi erőivel, ő az emberi félelem gondolatainak adott teret, s közben kitartott a Jézus küldetésével kapcsolatos titokzatos gondolatai mellett, s engedett a bosszúérzelmek befogadására való szerencsétlen hajlamának is.

157:7.5 (1751.4) Ez alkalommal Jézus magával akarta vinni az apostolait a Hermon-hegyre, mely helyet azért választotta, hogy itt kezdje meg az Isten Fiaként való földi küldetésének negyedik szakaszát. Némelyikük jelen volt a Jordánban való megkeresztelésekor és tanúja volt az Ember Fiaként élendő létpályája kezdetének, és azt akarta, hogy némelyikük szintén legyen jelen, hogy hallja az Isten Fia új és nyilvános szerepének betöltésére vonatkozó elrendelést. Ennek megfelelően augusztus 12-én, péntek reggel Jézus így szólt a tizenkettekhez: „Csomagoljatok élelmet és készüljetek, mert elmegyünk

azokba a hegyekbe, ahová a szellem szólít, hogy a földi munkám befejezéséhez minden szükségest megkaphassak. Szívesen magammal vinném a testvéreimet, hogy ők is erőt nyerjenek ahhoz, hogy velem tudjanak tartani e megpróbáltatást jelentő idők átélésében.”

158. írás

Az átlényegülés hegye

158:0.1 (1752.1) JÉZUS és a társai Kr.u. 29. augusztus 12-én, pénteken napszállta közeledtével értek a Hermon-hegy lábához, annak a helynek a közelébe, ahol egykor a Tiglát nevű legény várakozott, mialatt a Mester fent járt a hegyen egymagában, hogy elrendezze az Urantia szellemi beteljesülési útjait és gyakorlatilag véget vessen a Lucifer-féle lázadásnak. Két napot töltöttek itt a sebesen közeledő eseményekre való szellemi felkészüléssel.

158:0.2 (1752.2) Jézus lényegében előre tudta, hogy mi fog történni a hegyen, és erősen akarta, hogy minden apostola osztozzon e tapasztalásban. Azért időzött velük a hegylábánál, hogy felkészítse őket a magáról szóló kinyilatkoztatásra. De az apostolok nem tudtak felemelkedni azokba a szellemi magasságokba, mely igazolta volna azt, hogy ki lehet őket tenni a földön rövidesen megjelenő mennyei lények látogatásával járó élményeknek. Léván, hogy minden társát nem vihette magával, úgy határozott, hogy csak azt a hármat viszi, akik szokásosan is elkísérték őt az ilyen különleges virrasztásokra. Ennek megfelelően csak Péter, Jakab és János osztozott a Mesterrel e különleges élmény egy részében.

1. Az átlényegülés

^{158:1.1 (1752.3)} Augusztus 15-én, hétfőn kora reggel Jézus és a három apostol elindult fel a Hermon-hegyre, és erre hat nappal azon emlékezetes délidei vallomást követően került sor, melyet Péter az út mentén, az eperfák alatt tett.

^{158:1.2 (1752.4)} Jézusnak magának azért kellett elmennie a hegyre, hogy a húsvér testben való alászállása előrehaladásával kapcsolatban felmerült fontos kérdések tisztázódjanak, lévén, hogy e tapasztalás a maga teremtetten világegyetemmel függött össze. Kiemelendő, hogy e rendkívüli esemény megtörténésének időpontja úgy volt meghatározva, hogy akkor Jézus és az apostolok épp a nem-zsidók földjén jártak, és hogy az ténylegesen is a nem-zsidók hegyén ment végbe.

^{158:1.3 (1752.5)} Röviddel dél előtt érték el úti céljukat, mely nagyjából a hegytetőhöz félúton helyezkedett el, és mialatt megebédeltek, Jézus elmesélte néhány élményét, melyeket akkor élt át, amikor a Jordántól keletre, a hegyekben tartózkodott, nem sokkal a megkeresztelését követően, és beszámolt nekik néhány olyan, a Hermon-hegyen szerzett élményéről is, melyekre a magányos elvonultságban töltött korábbi látogatásával összefüggésben került sor.

^{158:1.4 (1752.6)} Kisfiúként Jézus gyakran felment a házuk közelében álló hegyre és azokról a csatákról ábrándozott, melyeket a birodalmak seregei vívtak Eszdrélon mezején; most a Hermon-hegyre ment fel, hogy abban a felruházottságban részesüljön, mely felkészíti, hogy alászálljon a Jordán síkságaira annak érdekében, hogy előadja az Urantián való alászállása színművének zárójeleneteit. A Mester lemondhatott volna az e napon a Hermon-hegyen megvívandó küzdelemről és visszatérhetett volna a világegyetemi területei feletti

uralkodáshoz, de nem csak amellett döntött, hogy eleget tesz a paradicsomi Örökkévaló Fiú parancsában foglalt, az ő isteni fiúi besorolási rendjével szemben támasztott követelményeknek, hanem vállalta azt is, hogy véglegesen és teljes mértékben eleget tesz a paradicsomi Atyja mindenkorinak. Ezen az augusztusi napon három apostola is látta, amint visszautasítja, hogy a teljes világegyetemi hatalommal övezzék. Ámulva figyelték, amint a mennyei lények távoznak, s magára hagyják őt, hogy az Ember Fiaként és az Isten Fiaként fejezze be a földi életét.

158:1.5 (1753.1) Az apostolok hite magasan szárnyalt az ötezer ember jóllakatása idején, és azután gyorsan csaknem teljesen elfogyott. Most, annak eredményeként, hogy a Mester elismerte isteni voltát, a tizenkettek lankadt hite a következő néhány hét során elérte a tetőpontját, de aztán fokozatos csökkenésbe ment át. A hitük harmadik feléledésére nem is került sor egészen a Mester feltámadásáig.

158:1.6 (1753.2) Három óra körül járhatott az idő e szép délutánon, amikor Jézus elvált a három apostoltól, azzal, hogy: „Elmegyek egy időre, hogy együtt lehessenek Atyámmal és az ő hírnökeivel; azt akarom, hogy ti maradjatok itt, és amíg a visszatértemre várakoztok, imádkozzatok, hogy az Atya akarata legyen meg minden, az Ember Fia további alászállási küldetésével kapcsolatos tapasztalásokban.” Miután ezt elmondta nekik, Jézus hosszas tanácskozássra vonult vissza Gábiellel és a Melkizedek Atyával, s nem is tért vissza nagyjából hat óráig. Látva, hogy az apostolok mennyire nyugtalankodnak a hosszú távolmaradása miatt, Jézus azt mondta: „Mitől féltek? Tudjátok jól, hogy az Atyám ügyében kell járnom; miért vannak hát

kétségeitek, amikor nem vagyok veletek? Kijelentem, hogy az Ember Fia elhatározta, hogy a teljes életét a köreitekben, és mint közületek egy, úgy viszi végig. Bizakodjatok; nem foglak elhagyni benneteket, míg a munkámat el nem végeztem.”

158:1.7 (1753.3) Amint sovány estebédjüket fogyasztották, Péter megkérdezte a Mestert, „Meddig maradunk itt a hegyen, távol a testvéreinktől?” Erre Jézus azt válaszolta: „Amíg meg nem látjátok az Ember Fiának dicsőségét és meg nem értitek, hogy minden, amit mondtam nektek, igaz.” Ahogy ott üldögéltek, a tábortüzüik vörösen izzó fényénél megbeszélték a Lucifer-féle lázadással kapcsolatos ügyeket, mígnem leszállt a sötétség és az apostolok szeme a fáradtságtól le-lecsukódott, mert újtukra aznap reggel nagyon korán indultak.

158:1.8 (1753.4) Az apostolok mélyen aludtak, de egy fél óra elteltével hirtelenül egy közeli, sercegő hangra ébredtek, és nagy meglepetésükre és megdöbbenésükre, ahogy körülnéztek, látták, amint Jézus bizalmasan beszélget két ragyogó lénnel, akik a mennyei világ fényének öltözkét viselik. Jézus arca és alakja mennyei fényű világosságot árasztott. Ők hárman különös nyelven beszéltek, de az elhangzottak némely részéből Péter tévesen arra következtetett, hogy a Jézus társaságában lévő két lény Mózes és Illés; a valóságban Gábrriel és a Melkizedek Atya volt az. A fizikai szabályozók Jézus kérésére rendezték úgy, hogy az apostolok szemtanúi lehessenek e jelenetnek.

158:1.9 (1753.5) A három apostol oly szörnyen megrémült, hogy csak lassan nyerték vissza a lélekjelenlétüket, de Péter, aki először ocsúdott fel, azt mondta, amint a kápráztató látvány eltűnt a szemük elől és ahogy már csak azt látták, hogy Jézus

egymagában álldogál: „Jézus, Mester, jó, hogy itt voltunk. Örülünk, hogy láthattuk e dicsőséget. Nem szívesen megyünk vissza a dicstelen világba. Ha te is úgy akarod, maradjunk itt, és felállítunk három sátrat, egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” Péter zavarában szólt így, és mert abban a pillanatban semmi más nem jutott eszébe.

158:1.10 (1753.6) Mialatt Péter beszélt, egy ezüstösen fénylő felhő bújt elő és vetett árnyékot négyükre. Az apostolok ekkor nagyon megijedtek, és amint arcra borulva hódolni kezdtek, egy hangot hallottak, ugyanazt, mely Jézus megkeresztelésének napján is szólt, s ez alkalommal ezt mondta: „Ez az én szeretett fiam; figyeljete rá.” Amikor a felhő eltűnt, Jézus megint csak egyedül volt a hármakkal, és lehajolt értük, megérintette őket s így szólt: „Keljete fel és ne féljete; ennél nagyobb dolgokat fogtok látni.” Az apostolok azonban nagyon is féltek; hallgatag és gondolatokba merült hármast alkottak, amint röviddel éjfél előtt készülődni kezdtek, hogy lemenjenek a hegyről.

2. Útban lefelé a hegyről

158:2.1 (1754.1) A hegyről való levonulás során nagyjából fele útig egy szót sem szóltak. Jézus ekkor azzal kezdte a beszélgetést, hogy megjegyezte: „Ügyeljete jól, hogy mindaddig senkinek, még a testvéreiteknek se beszéljete e hegyen látott és hallott dolgokról, amíg az Ember Fia fel nem támadt holtából.” A három apostol megdöbbent és összezavarodott a Mester azon szavain, hogy „amíg az Ember Fia fel nem támadt holtából”. Nemrégiben erősítették meg a hitüket benne, mint a Megszabadítóban, az Isten Fiában, és látták, amint a szemük előtt lényegül át dicsőségben, és most arról kezd beszélni, hogy „feltámad a holtából”!

158:2.2 (1754.2) Péter beleborzongott a Mester halálának gondolatába — még belegondolni is túl kellemetlen volt — és attól félve, hogy Jakab vagy János rákérdez e kijelentésre, úgy tartotta a legjobbnak, ha a beszélgetést más irányba tereli, és mivel nem tudta, hogy mi egyébről beszélgethetnének, kimondta az első gondolatot, ami eszébe jutott, mégpedig ezt: „Mester, miért van az, hogy az írástudók azt mondják, hogy Illésnek kell eljönnie, mielőtt a Messiás megjelenik?” Jézus tudván, hogy Péter megpróbálja elkerülni, hogy az ő haláláról és feltámadásáról essék szó, így válaszolt: „Illés valóban előbb jön el, hogy előkészítse a terepet az Ember Fia számára, akinek sok dolgot kell elszenvednie és végül elutasításra kell találnia. De elmondom nektek, hogy Illés már eljött, és ők nem fogadták be, hanem kényük-kedvük szerint bántak vele.” A három apostol ekkor értette meg, hogy Jézus Illésként Keresztelő Jánosra utal. Jézus tudta, hogy ha ragaszkodnak ahhoz, hogy őt a Messiásnak tekintsék, akkor szükségképpen Jánosnak kell lennie a jövődölés Illésének.

158:2.3 (1754.3) Jézus megparancsolta nekik, hogy hallgassanak azon megfigyeléseikről, melyeket a feltámadása utáni dicsőségéből ízelítőül kaptak, mert nem akarta erősíteni azt az elképzelést, hogy ő majd bármilyen mértékben megfelel a csodákat művelő megszabadítóról alkotott téves nézeteiknek most, hogy a Messiásként tekintenek rá. Bár Péter, Jakab és János mélyen elgondolkodott mindezen, nem szóltak róla senkinek, míg a Mester fel nem támadt.

158:2.4 (1754.4) Ahogy folytatták útjukat a hegyről lefelé, Jézus azt mondta nekik: „Nem akartok elfogadni engem az Ember Fiaként; ezért beleegyeztem, hogy a ti bevett értelmezésetek

szerint fogadjatok, de félreértés ne essék, az Atyám akaratának érvényesülnie kell. Ha tehát úgy döntötök, hogy a magatok akarata szerinti értelmezést követitek, akkor fel kell készülnötök arra, hogy sok csalódást fogtok elszenvedni és számos megpróbáltatáson fogtok keresztülmenni, de a tőlem kapott felkészítésnek elégségesnek kell lennie ahhoz, hogy győzedelmeskedjete még a magatok választotta csapások közepette is.”

158:2.5 (1754.5) Jézus nem azért vitte fel magával Pétert, Jakabot és Jánost az átlényegülés hegyére, mintha ők bármilyen értelemben a többi apostolnál felkészültebbek lettek volna arra, hogy tanúi legyenek a történeteknek, vagy mert szellemileg alkalmasabbak lettek volna arra, hogy ilyen ritka kiváltságot élvezzenek. Egyáltalán nem. Jól tudta, hogy a tizenkettek egyike sincs szellemileg felkészülve erre a tapasztalásra; ezért vitte magával mindössze azt a három apostolt, akiket arra jelöltek ki, hogy elkísérjék őt azon alkalmakkor, amikor egyedül akart lenni, hogy így elvonulva magába szállhasson.

3. Az átlényegülés jelentése

158:3.1 (1755.1) Aminek Péter, Jakab és János tanúja volt az átlényegülés hegyén, az futó pillantás volt azon mennyei látványosságra, amely e mozgalmas napon végbement a Hermon-hegyen. Az átlényegülés a következő alkalmakból történt:

158:3.2 (1755.2) 1. A Paradicsom Örökkévaló Anya-Fia teljességében elfogadta Mihály megtestesült életének urantiai alászállását. Ami az Örökkévaló Fiú által támasztott feltételeket illeti, Jézus

megismerte az azok teljesülésére vonatkozó bizonyosságot. E bizonyosságot Gábriel hozta el Jézusnak.

158:3.3 (1755.3) 2. A Végtelen Szellem megelégedettségének tanúsítása arra vonatkozólag, hogy a halandói húsvér testhez hasonló alakban való urantiai alászállás teljes értékűvé lett. A Végtelen Szellem világegyetemi képviselője, Mihály közvetlen társa a Szalvingtonon és az ő mindig jelenlévő munkatársa ez alkalommal a Melkizedek Atyán keresztül szólt.

158:3.4 (1755.4) Jézus üdvözölte a földi küldetésével kapcsolatosan az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem hírnökei által tett tanúságtételt, de megjegyezte, hogy Atyja még nem jelezte, hogy az urantiai alászállás véget ért volna; az Atya nem látható jelenléte Jézus Megszemélyesült Igazítóján keresztül csak annyi tanúságot tett, hogy „Ez az én szeretett fiam; figyeljetelek rá.” És ez szavakkal hangzott el, hogy a három apostol is hallja.

158:3.5 (1755.5) E mennyei látogatás után Jézus meg akarta tudni az Atyja akaratát és úgy döntött, hogy a halandói alászállásban elmegy annak természetes végéig. Ez volt Jézus átlényegülésének jelentése. A három apostol számára ez olyan esemény volt, mely azt jelezte, hogy a Mester megkezdte az Isten Fiaként és az Ember Fiaként való földi létpályájának utolsó szakaszát.

158:3.6 (1755.6) Gábriel és a Melkizedek Atya hivatalos látogatását követően Jézus kötetlen beszélgetést folytatott velük, a segédkezésben részes Fiaival, és eszmét cseréltek a világegyetem ügyeiről.

4. A nyavalyatörős fiú

158:4.1 (1755.7) Jézus és a társai e keddi nap kezdetén, röviddel a reggeli idejét megelőzően érkeztek meg az apostoli táborba. Ahogy közelebb értek, észrevették, hogy egy nagyobb tömeg gyűlt össze az apostolok körül és hamarosan hallották is a nagyjából ötven személyből álló csoport hangos vitáját és veszekedését, mely csoportot a kilenc apostol, valamint az egyenlő számban összegyűlt jeruzsálemi írástudók és a hívő tanítványok alkottak, akik követték a Jézus és a társai által bejárt útvonalat Magadántól idáig.

158:4.2 (1755.8) Bár a tömeg sok dologról vitázott, a fő ellentét egy bizonyos tibériási polgár kapcsán bontakozott ki, aki Jézust keresve az előző napon érkezett. E férfinak, a sáfedi Jakabnak volt egy nagyjából tizennégy éves fia, az ő egyetlen gyermeke, aki súlyos rángógörcstől szenvedett. Ezen idegrendszeri betegségen felül a fiút megszállta egy olyan kóbor, rossztevő és lázadó közteslény is, melyek akkoriban jelen voltak a földön és nem álltak felügyelet alatt, tehát a fiú egyszerre volt nyavalyatörős és démoni megszállott.

158:4.3 (1755.9) Ez az aggódó apa, aki Heródes Antipász egy alacsonyabb rangú tisztviselője volt, csaknem két héten át járta Fülöp felségterületeinek nyugati végeit Jézust keresve, hogy a szenvedő fia meggyógyításáért könyörögjön neki. Nem is akadt rá az apostoli társaságra egészen azon nap deléig, amelyen Jézus a három apostollal még a hegyen tartózkodott.

158:4.4 (1756.1) A kilenc apostol nagyon meglepődött és igencsak összezavarodott, amikor e férfi majd negyven egyéb, Jézust kereső személy kíséretében váratlanul rájuk talált. A csoport megérkezésekor a kilenc apostol, legalábbis a többségük, nem tudott ellenállni a régi kísértésüknek — hogy megvitassák, ki

lesz a legnagyobb a közelő országban; elmélyölten vitáztak azokról a lehetséges tisztségekről, melyeket az egyes apostolok kapnának. Egyszerűen nem voltak képesek megszabadulni a Messiás anyagi küldetésével kapcsolatban régóta dédelgetett álmuktól. Most, hogy Jézus maga is elfogadta azt a megvallást, miszerint valóban ő a Megszabadító — legalábbis elismerte az isteniségének tényét — mi sem volt természetesebb, mint hogy a Mestertől való különletük ezen időszakában elmeröltek a szívüket leginkább megtöltő remények és vágyak megvitatásában. Épp e dolgokról beszélgettek, amikor a sáfedi Jakab és a Jézust kereső többiek rájuk akadtak.

158:4.5 (1756.2) András lépett oda, hogy köszöntse az apát és fiát e szavakkal, „Kit kerestek?” Jakab azt felelte: „Jóember, a Mesteredet keresem. Gyógyulást keresek a beteg fiamnak. Azt szeretném, hogy Jézus kiűzze a gyermekemet megszállva tartó ördögöt.” Ezután az apa előadta az apostoloknak, hogy mennyire szenved a fia, hogy sokszor csaknem életét veszttette a rosszindulatú rohamok következtében.

158:4.6 (1756.3) Az apostolok csak figyeltek, de Zélóta Simon és Karióti Júdás odalépett az apához és azt mondták: „Mi meg tudjuk gyógyítani őt; nem kell megvárnod a Mester visszatértét. Az ország követei vagyunk; e dolgokat többé már nem tartjuk titokban. Jézus a Megszabadító, és az ország kulcsait megkaptuk.” Ekkorra András és Tamás egymás között beszélgetni kezdett. Nátániel és a többiek elképedten figyeltek; mind megdöbbentek Simon és Júdás hirtelen merészségén, sőt önteltségén. Erre azt mondta az apa: „Ha megadatott nektek, hogy ilyeneket tegyetek, könyörgöm, szóljatok, hogy a gyermekem kiszabaduljon a fogságból.” Erre Simon odalépett,

és kezét a gyermek fejére téve, egyenesen a szemébe nézett és azt parancsolta: „Jöjj ki belőle, tisztátalan szellem; Jézus nevében engedelmeskedj nekem.” Ám a legénykére csak egy erősebb roham tört rá, s az írástudók gúnyosan nevettek az apostolokon, és a csalódott híveknek is el kellett szenvedniük ezen ellenséges gáncsokodók gúnyolódásait.

158:4.7 (1756.4) András igencsak bosszankodott e meggondolatlan próbálkozáson és annak lehangoló kudarcán. Tanácskozásra és imádkozásra hívta az apostolokat. E csendes elmélyedést követően András, aki kínosan érezte magát a vereségük miatt és érezte mindannyiuk megalázottságát is, megpróbálta, immár másodízben kiűzni a démont, de csak sikertelenség koronázta az erőfeszítéseit. András őszintén elismerte a vereséget és arra kérte az atyát, hogy maradjon ott éjszakára vagy amíg Jézus vissza nem tér, mondván: „Talán ez a fajta nem megy ki, hacsaknem a Mester személyes parancsára.”

158:4.8 (1756.5) Így aztán, mialatt Jézus lefelé tartott a hegyről a feldobott és elragadtatott Péterrel, Jakabbal és Jánossal, az összezavarodott és a megalázottságtól csüggedt kilenc testvérük ugyancsak nem aludt. Elkedvetlenedett és kiábrándult csoportot alkottak. De a sáfedi Jakab nem adta fel. Bár semmit sem tudtak mondani neki arról, hogy Jézus mikor tér vissza, ő úgy döntött, hogy a Mester visszaérkeztéig ott marad.

5. Jézus meggyógyítja a fiút

158:5.1 (1757.1) Ahogy Jézus a közelükbe ért, a kilenc apostol nagyon megkönnyebbült, hogy a köreikben üdvözölhetik, és erősen felbátorította őket annak a jókedvnek és szokatlan

lelkesültségnek a látványa, mely Péter, Jakab és János arcán tükröződött. Mind odaszaladtak, hogy üdvözljék Jézust és a három testvérüket. Ahogy egymást köszöntötték, a tömeg is odajött, és Jézus megkérdezte, „Min vitatkoztatok, amint felétek tartottunk?” De még mielőtt az összezavarodott és megszégyenült apostolok válaszolhattak volna a Mester kérdésére, a beteg legényke aggódó apja odament hozzájuk, és Jézus lába előtt letérdelve, így szólt: „Mester, van egy fiam, az egyetlen gyermekem, akit rossz szellem szállt meg. Nemcsak hogy üvölt félelmében, habzik a szája és a rohama idején halott módjára esik össze, hanem az őt megszállt rossz szellem gyakran görcsbe rántja és néha előfordult, hogy belevitte a vízbe és a tűzbe is. A sok fogcsikorgatásban és a sok sebesülés miatt a gyermekem teljesen legyengül. Élete a halálnál is rosszabb; az anyjának és nekem már nehéz a szívünk és megtört a szellemünk. Téged keresvén, nagyjából tegnap délben akadtam rá a tanítványaidra, és ahogy várakoztunk, az apostolaid megpróbálták kiűzni a démont, de nem tudták. És most, Mester, megteszed ezt értünk, meggyógyítod a fiamat?”

^{158:5,2 (1757.2)} Amint Jézus meghallgatta a beszámolót, megérintette a térdelő apát és kérte, hogy keljen fel, s közben a közelben álldogáló apostolokat fürkészte a tekintetével. Ezután Jézus így szólt az előtte állókhoz: „Ó, hitetlen és elfajzott nemzedék, meddig kell még türelmesnek lennem veletek? Meddig legyek veletek? Mikor tanuljátok már meg, hogy hitbeli tetteket kétkedő hitetlenség parancsa nem vihet véghez?” Az összezavarodott apára mutatva Jézus akkor azt mondta, „Hozd ide a fiadat!” Amint Jakab Jézus elé vezette a fiát, Jézus megkérdezte: „Mióta szenved a fiú ettől?” Az apa azt felelte, „Már kisgyermek kora óta.” Ahogy ott beszélgettek, a fiúra

erős roham jött rá és a fogait csikorgatva, habzó szájjal összeesett előttük. Egy sor erős rángógörcs után úgy feküdt ott, mint aki meghalt. Az apa megint letérdelt Jézus lába elé és e szavakkal könyörgött a Mesternek: „Ha meg tudod gyógyítani, kérve kérlek, könyörülj rajtunk és szabadíts meg minket a szenvedéstől.” Amint Jézus e szavakat meghallotta, letekintett az apa aggodalmas arcára, s azt mondta: „Ne kérdőjelezd meg az Atyám szeretetteljes hatalmát, hanem csak a hited őszinteségét és nagyságát. Minden lehetséges annak, aki valóban hisz.” Ekkor mondta el a sáfedi Jakab a hittel keveredett kétely sokáig emlékezetes szavait, „Uram, én hiszek. Kérlek, segíts a hitetlenségemen!”

158:5.3 (1757.3) E szavak hallatán Jézus előrelépett, megfogta a fiú kezét és így szólt: „Az Atyám akaratának megfelelően és az élő hit elismeréseként teszem ezt. Fiam, kelj fel! Gyere ki belőle engedetlen szellem, és ne térj vissza belé!” Majd a legényke kezét az apja kezébe téve, Jézus azt mondta: „Menj! Az Atya teljesítette a lelked kívánságát.” Mind, akik jelen voltak, még Jézus ellenségei is, elámultak a látottakon.

158:5.4 (1757.4) Valóságos kiábrándulást jelentett a három apostol számára, akik oly rövid idővel korábban még az átlényegülés történéseinek és tapasztalásainak szellemi elragadtatásában részesültek, hogy az apostoltársaik vereségének és eredménytelenségének látványára kellett visszatérniük. De mindig is ez volt a helyzet az ország e tizenkét követével. A lelkesültség és a megalázottság életélményei váltakoztak náluk.

158:5.5 (1758.1) Ez egy kettős csapásból, egy testi betegségből és egy szellemi bajból való igazi kigyógyulás volt. A legényke attól az órától fogva végleg meggyógyult. Amikor Jakab a

meggyógyult fiával visszaindult, Jézus azt mondta: „Cezárea-Filippibe megyünk; most azonnal készülődjeteK.” Hallgatag csoportként tartottak dél felé, s a tömeg követte őket.

6. Kelszosz kertjében

^{158:6.1 (1758.2)} Éjszakára Kelszosznál maradtak, és azon az estén a kertben, miután estétküket elköltötték és pihentek is, a tizenkét apostol Jézus köré gyűlt, és Tamás így szólt: „Mester, bár mi, akik hátramaradtunk, még mindig nem kaptunk tájékoztatást arról, hogy mi történt fenn a hegyen, hogy mi volt az, ami a veled tartó testvéreinket oly nagyon megörvendeztette, mégis azt szeretnénk, ha megbeszelnéd velünk a vereségünk dolgát és e kérdésekben kioktatnál minket, mivelhogy a hegyen végbement dolgok most még nem tárhatók fel.”

^{158:6.2 (1758.3)} Tamásnak válaszolva Jézus azt mondta: „Mindent, amit testvéreitek a hegyen hallottak, a kellő időben ti is megtudtok majd. De most elárulom nektek a vereségetek okát, melynek alapjául szolgáló cselekedetre oly botorul kísérletet tettetek. Mialatt a Mesteretek és a társaitok, a testvéreitek, tegnap felmentek arra a hegyre, hogy jobban megismerhessék az Atya akaratát és bölcsességgel való nagyobb felruházottságot kérjenek ezen isteni akarat megcselekedéséhez, addig ti, akik itt maradtatok készenlétben, olyan utasításokkal, hogy elmétek tegyen szert szellemi alapú éleslátásra és hogy imádkozzatok velünk az Atya akaratának teljesebb kinyilatkoztatásáért, nem voltatok képesek gyakorolni a meglévő hiteteket, hanem inkább engedtetek a kísértésnek és elmerültetek ama régi rossz hajlamaitokban, hogy kiemelt helyet keressetek magatoknak a mennyországban — abban az anyagi és ideigvaló országban, mely még mindig

ott él a gondolataitokban. Ti mégis ragaszkodtok e téves fogalmakhoz, pedig többször is kijelentettem, hogy az én országom nem e világi.

158:6.3 (1758.4) Addig nem fogja a hitetek megragadni az Ember Fiának személyazonosságát, míg az e világi előrelépések iránti önző vágyatok visszalopózik hozzátok, és újra csak azon vitatkoztok egymás között, hogy ki legyen a legnagyobb a mennyországban, egy olyan országban, mely, ahogy ti még mindig képzelitek, nem is létezik és soha nem is fog létezni. Hát nem mondtam-e nektek, hogy aki a legnagyobb akar lenni az Atyám szellemi testvériségének országában, annak a saját szemében kicsinynek kell lennie és így a testvérei szolgálójává kell válnia? A szellemi nagyság isteni hasonlatosságú, megértő szeretetben áll fenn, és nem a sajátlényeg felmagasztalását szolgáló anyagi hatalom gyakorlásának élvezetében. Amivel ti próbálkoztatok, s amiben oly tökéletes kudarcot vallottatok, az a célját illetően nem volt tiszta. A szándékok nem volt isteni. Az eszményképek nem volt szellemi. A törekvések nem volt önzetlen. Az eljárások alapját nem a szeretet képezte, és az elérendő célok nem a mennyei Atya akarata volt.

158:6.4 (1758.5) Mikor tanuljátok már meg, hogy időben nem rövidíthetitek le az elrendelt természeti jelenségek menetét, kivéve, amikor az ilyen dolgok az Atya akarata szerint valók? Szellemi erő hiányában sem végezhettek szellemi munkát. Ezek egyike alapján sem működhetek, még ha meg is vannak a lehetőség szintjén, a harmadik és alapvető fontosságú emberi tényező megléte nélkül, vagyis az élő hit birtoklásának személyes megtapasztalása nélkül. Vajon mindig anyagi megnyilvánulásokra van szükségetek ahhoz, hogy az ország

szellemi valóságaihoz folyamodjatok? Hát nem vagytok képesek felfogni a küldetésem szellemlényegét szokatlan tettek látható bemutatója nélkül? Mikor lehet végre bízni abban, hogy mindenféle anyagi megnyilvánulás külsőséges megjelenése nélkül is következetesen ragaszkodtok az ország szellemi valóságaihoz?”

158:6.5 (1759.1) Miután Jézus mindezt elmondta a tizenketteknek, még hozzátette: „Most pedig térjete nyugovóra, mert holnap visszamegyünk Magadánba és ott megvitátjuk a Tízváros városaiban és falvaiban teljesítendő küldetésünket. E nap tapasztalatainak lezárásaként hadd jelentsem ki mindegyikőtöknek azt, amit a testvéreiteknek a hegyen elmondtam, és e szavak verjenek gyökeret mélyen a szívetekben: Az Ember Fia most kezdi meg az alászállásának utolsó szakaszát. Most fogjuk megkezdeni azt a munkát, mely rövidesen elvezet a hitetek és az odaadásotok végső, nagy megmérettetéséhez, amikor is én az elpusztításomra törő emberek kezére kerülök. Emlékezzetek a szavamra: az Ember Fiát megölik, de ő feltámad.”

158:6.6 (1759.2) Elszomorodva tértek éjszakai nyugovóra. Össze voltak zavarodva; nem voltak képesek felfogni e szavakat. Féltek kérdezni bármit is az elmondottakkal kapcsolatban, viszont a feltámadását követően felidézték az egészet.

7. Péter tiltakozása

158:7.1 (1759.3) E szerdai napon kora reggel Jézus és a tizenkettek elindultak Cezárea-Filippiből a Betsaida-Juliász közelében lévő Magadánligetbe. Az apostolok nagyon keveset aludtak azon az éjszakán, így már korán felkeltek és készen álltak az

útra. Még az egykedvű Alfeus ikreket is megdöbbenetette ez a beszéd Jézus haláláról. Dél felé haladtukban, közvetlenül a Merom vizein túl, rátértek a damaszkuszi útra, ugyanis el akarták kerülni az írástudókat és másokat, akikről Jézus tudta, hogy rövidesen utánuk erednek, ezért úgy rendelkezett, hogy a Galileát átszelő damaszkuszi úton menjenek Kapernaumba. Tette ezt azért, mert tudta, hogy az őket követők a Jordántól keletre eső útvonalon fognak menni, mert úgy gondolják, hogy Jézus és az apostolok félnek keresztülvágni Heródes Antipász felségterületén. Jézus ki akart térni a bírálói és az őket követő tömeg elől, hogy e napot egyedül tölthesse az apostolaival.

158:7.2 (1759.4) Az ebédidő már jóval elmúlt s ők még mindig a galileai útszakaszt járták, amikor aztán megálltak az árnyékban, hogy felüdítsék magukat. Az ételük elfogyasztása után András így szólt Jézushoz: „Mester, a testvéreim nem értik a mély értelmű mondásaidat. Mi már teljesen elhittük, hogy az Isten Fia vagy, és most halljuk különös szavaidat arról, hogy elhagysz bennünket, arról, hogy meghalsz. Nem értjük a tanításodat. Példázatokban beszélsz? Nagyon kérünk, beszélj velünk egyenesen és nyíltan!”

158:7.3 (1759.5) Andrásnak válaszolva Jézus azt mondta: „Testvéreim, amiért megvallottátok, hogy az Isten Fia vagyok, mindenképpen azzal kell kezdenem, hogy elmondom nektek az igazságot az Ember Fia földi alászállásának végéről. Kitartotok azon meggyőződésetek mellett, hogy én vagyok a Messiás, és nem vagytok hajlandók elvetni azt a gondolatot, hogy a Messiásnak királyszékben kell ülnie Jeruzsálemben; ezért én továbbra is azt mondom nektek, hogy az Ember Fiának rövidesen Jeruzsálembe kell mennie, sok dolgot kell

elszenvednie, el kell, hogy utasítsák őt az írástudók, a vének és a főpapok, és mindezek után meg kell halnia és fel kell támadnia holtából. Nem példázatban beszélek; igazat szólok, hogy felkészülhessetek ezekre az eseményekre, melyek nagyon hamar elérnek bennünket.” Még mialatt e szavakat mondta, Simon Péter, aki indulatosan odaszaladt hozzá, kezét a Mester vállára tette és azt mondta: „Mester, távol álljon tőlünk, hogy vitába szálljunk veled, de kijelentem, hogy ezek a dolgok sohasem fognak megtörténni veled.”

158:7.4 (1760.1) Péter azért beszélt így, mert szerette Jézust; de a Mester emberi természete e jó szándékú, odaadást jelző szavakból kiérezte azt a nehezen kivehető, kísértő javaslatot, hogy változtasson azon a tervén, hogy a földi alászállását a paradicsomi Atyja akaratának megfelelően viszi végig. Észlelvén, hogy milyen veszéllyel jár, ha engedi, hogy akár az odaadó és hű barátainak javaslatai eltántorítsák, szembefordult Péterrel és a többi apostollal, és azt mondta: „Távozzatok tőlem! Az ellenségnek, a kísértőnek a szelleme érződik rajtatok. Amikor így beszéltek, nem az én oldalamon álltok, hanem az ellenségem oldalán. Így a szeretetetekből olyan akadályt gördítetek elébem, amely gátolni akar az Atya akaratának megcselekedésében. Ne az emberek dolgaival törődjete, hanem az Isten akaratával!”

158:7.5 (1760.2) Miután magukhoz tértek a Jézus kemény rendreutasítása által okozott első megdöbbenésükből, és mielőtt folytatták volna útjukat, a Mester tovább beszélt: „Ha valaki követni akar engem, ne magával törődjön, vállalja a mindennapi felelősségeit, és kövessen. Mert aki önzően meg akarja menteni az életét, elveszíti, de aki elveszíti értem és az

örömhírért, az megmenti az életét. Mit ér az embernek, ha megszerzi az egész világot és elveszíti a saját lelkét? Mit adhat cserébe az ember az örökkévaló életért? E bűnös és álszent nemzedékben ne szégyenkezzetek miattam és a szavaim miatt, mint ahogy én sem fogom szégyellni, hogy elismerjelek benneteket, amikor majd dicsőségben megjelenek Atyám előtt az összes mennyei sereg jelenlétében. Mindazonáltal az előttem állók közül sokan nem ízelelnek halált addig, míg meg nem látják Istennek a hatalomban eljövő ezen országát.”

158:7.6 (1760.3) Jézus így mutatta meg a tizenketteknek azt a fájdalmas és küzdelmes utat, melyet be kell járniuk, ha követni akarják. Mekkora megdöbbenést keltettek a szavai e galileai halászokban, akik még mindig egy olyan földi országról álmodtak, melyben nagyra becsült tisztségeket tölthetnek be! Ám hű szívüket megindította a bátorító üzenet, és egyikük sem akarta elhagyni őt. Jézus nem akarta egyedül küldeni őket a küzdelembe; vezette őket. Csupán annyit kért, hogy bátran kövessék.

158:7.7 (1760.4) A tizenkettek lassan kezdték megérteni, hogy Jézus üzen nekik valamit a halálának lehetősége kapcsán. Csak ködösen értették meg, amit a haláláról mondott, míg a holtából való feltámadásra vonatkozó állítása egyáltalán nem maradt meg a fejükben. A napok múlásával Péter, Jakab és János, miután felidézte az átlényegülés hegyén tapasztaltakat, e dolgok egy részét jobban felfogta.

158:7.8 (1760.5) A tizenkettek a Mesterükkel való együttlétük során mindössze néhány alkalommal látták ezt a villámló tekintetet és hallottak ilyen hirtelen korholó szavakat, mint amilyeneket Péter és a többiek ez alkalommal kaptak. Jézus mindig türelmes

volt az emberi hibáikkal, de nem volt ilyen, amikor szembekerült azzal a közvetlen veszéllyel, mely a földi létpályája hátralévő részében az Atyja akarata fenntartás nélküli kivitelezésének tervére leselkedett. Az apostolok valósággal beleszédültek; elképedtek és elszörnyedtek. Nem találtak szavakat a szomorúságuk kifejezésére. Lassan kezdték megérteni, hogy a Mesternek mit kell kiállnia, és hogy e tapasztalásokon vele együtt nekik is át kell esniük, de a későbbi napok küszöbön álló szomorú eseményére vonatkozó korai utalások elhangzását követően még sokáig nem ébredtek rá a közelgő események valós voltára.

^{158:7.9 (1761.1)} Jézus és a tizenkettek Kapernaumon át, csendben indultak el a magadánligeti táborukba. A délután folyamán Jézussal ugyan nem váltottak szót, de egymás között sokat beszélgettek, mialatt András a Mesterrel beszélt.

8. Péter házában

^{158:8.1 (1761.2)} Szürkületkor értek Kapernaumba, és kevésbé forgalmas átjáróutakon tartottak egyenesen Simon Péter házához, hogy ott költsék el az estebédjüket. Mialatt Zebedeus Dávid arra készült, hogy átvigye őket a tavon, ők Simon házában időztek, és Jézus, Péterre és a többi apostolra tekintve azt mondta: „Amikor ma délután együtt jöttetek, miről beszélgettetek magatok között oly nagy komolyan?” Az apostolok hallgattak, mert sokuk folytatta a Hermon-hegynél megkezdett ama vitát, hogy milyen tisztséget fognak kapni az eljövendő országban; ki legyen a legnagyobb, és így tovább. Jézus, aki tudta, hogy mi járt aznap a fejükben, Péter egyik kisgyermekét odahívva magához és odaállítva a gyermeket közéjük, így szólt: „Bizony, bizony mondom nektek, hacsak

meg nem változtok és nem váltok e gyermekekhez hasonlóvá, kevés előrehaladást fogtok mutatni a mennyországban. Aki aláztatossá teszi magát és olyan lesz, mint ez a kisgyermek, az legnagyobb lesz a mennyországban. Aki befogad egy ilyen gyereket, engem fogad be. És aki engem befogad, az Őt is befogadja, aki engem küldött. Ha első akarsz lenni az országban, akkor törekedj e jó igazságoknak a húsvér testben élő testvéreid számára való átadására. De aki megbotránkoztat csak egyet is e kicsik közül, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tengerbe vetnék. Ha a kezeddel művelt dolgok vagy a szemeddel látott dolgok zavarják az országbeli fejlődésedet, áldozd fel e dédelgetett bálványokat, mert jobb az országba az élet sok szeretett dolga nélkül belépni, mintsem ragaszkodni ezekhez a bálványokhoz és azt venni észre, hogy ki vagy zárva az országból. Mindenekelőtt azonban, vigyázzatok, ne vessetek meg egyet se e kicsik közül, mert angyalaik szüntelenül látják a mennyei seregeket.”

^{158:8.2 (1761.3)} Amint Jézus befejezte a beszédet, beszálltak a hajóba, vitorlát bontottak és átkeltek Magadánba.

159. írás

A tízvárosi vándorút

^{159:0.1 (1762.1)} MAGADÁNLIGETBE megérkezvén, Jézus és a tizenkettek ott találták a rájuk várakozó vándor hitszónokok és tanítványok egy csaknem százfős csoportját, köztük a női testülettel, és készen álltak, hogy nyomban megkezdjék a tanító és tanhirdető vándorutat a Tízváros településein.

^{159:0.2 (1762.2)} E csütörtök reggelen, augusztus 18-án, a Mester összehívta a követőit és úgy rendelkezett, hogy minden egyes

apostol vegye maga mellé a tizenkét vándor hitszónok valamelyikét, és a többi vándor hitszónokkal együtt tizenkét csoportban induljanak a Tízváros városaiban és falvaiban végzendő munkára. A női testületet és a többi tanítványt maga mellé rendelte. Jézus négy hetet tervezett erre a vándorútra, úgy utasítva a követőit, hogy szeptember 16., péntek napja előtt térjenek vissza Magadánba. Megígérte, hogy ez idő alatt gyakran felkeresi őket. E hónap folyamán a tizenkét csoport tevékenykedett Geraszában, Gamalában, Hipposzban, Zafónban, Gadarában, Abilában, Edreiben, Filadelfiában, Hesbonban, Diumban, Szkítavárosban és sok más városban. E vándorút alatt sem csodás gyógyításra, sem egyéb rendkívüli eseményre nem került sor.

1. A megbocsátásról szóló tan hirdetése

^{159:1.1 (1762.3)} Az egyik este Hipposzban, egy tanítvány kérdésére válaszolva Jézus elmondta a megbocsátásról szóló tanítását. A Mester azt mondta:

^{159:1.2 (1762.4)} „Ha egy jó embernek száz juha van és egy eltéved közülük, vajon nem hagyja ott a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet? És ha jó pásztor, vajon nem folytatja-e mindaddig a keresést, amíg rá nem lel? Ha aztán a pásztornak sikerül megtalálnia az elveszett bárányát, vállára emeli és örvendezve hazaindul, azt mondja a barátainak és a szomszédainak, »Örvendjetek velem, mert megtaláltam az elveszett bárányomat.« Kijelentem, hogy nagyobb öröm van a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz személy miatt, akiknél nincs szükség megbánásra. Éppen így, mennyei Atyám sem akarja, hogy csak egy is elveszen e kicsik közül, még kevésbé, hogy ti elvesszetek. A ti vallásotokban

Isten elfogadhatja a bűnbánó bűnösöket; az országról szóló örömhírben az Atya eljön, hogy megkeresse őket, még azelőtt, hogy ők komolyabban elgondolkodtak volna a bűnbánaton.

159:1.3 (1762.5) A mennyei Atya szereti a gyermekeit, és ezért nektek meg kell tanulnotok szeretni egymást; a mennyei Atya megbocsátja nektek a bűneiteket; ezért meg kell tanulnotok megbocsátani egymásnak. Ha a testvéred bűnt követ el ellened, menj oda hozzá és tapintattal és türelemmel mutass rá az ő vétkére. Mindezt csakis vele négyszemközt tedd. Ha hallgat rád, akkor megnyerted a testvéreidet. Ám ha a testvéred nem hallgat meg, ha kitart a téves viselkedése mellett, akkor menj el hozzá újra, vidd magaddal egy vagy két közös barátotokat, hogy így két vagy három tanú is legyen, mely megerősíti a tanúságot és alátámasztja azt a tényt, hogy te igazul és irgalmasan jártál el a téged bántó testvéreddel. Ha most ő nem hajlandó meghallgatni a testvéreidet, előadhatod az egész esetet a gyülekezetnek, és azután, ha nem hajlandó meghallgatni a testvériséget, hadd tegyék azt, amit bölcsnek tartanak; legyen az ilyen engedetlen társ száműzve az országból. Bár nem tetszeleghtetek abban a szerepben, hogy ítéletet mondjatok a társaitok lelke felett, és bár nem bocsáthatjátok meg a bűnöket és más módon sem vetemedhetek arra, hogy elbitoroljátok a mennyei seregek felügyelőinek előjogait, ugyanakkor megadatott nektek, hogy ideigvaló rendet tartsatok fenn az országban, a földön. Bár nem árthatjátok bele magatokat az örökkévaló élettel kapcsolatos isteni rendeletekbe, döntenetek kell azokban a viselkedési kérdésekben, melyek a földi testvériség időleges jólétével kapcsolatosak. Amit a testvériség fegyelmezésével kapcsolatosan mindeme dolgokban rendelkeztek a földön, azt

el fogják ismerni a mennyben. Bár nem szabhatjátok meg az egyén örök végzetét, rendelkezhetek a csoport viselkedéséről, mert ha közületek ketten vagy hárman e dolgok közül valamiben egyetértenek és úgy kéritek azt tőlem, meg is kapjátok, amennyiben a kérelmek nem összeegyeztethetetlen a mennyei Atyám akaratával. Mindez örökkön igaz, ahol ugyanis két vagy három hívő összegyűlik, ott vagyok én közöttük.”

159:1.4 (1763.1) Simon Péter a Hipposzban dolgozók felügyeletével volt megbízva, és amikor meghallotta Jézus szavait, megkérdezte: „Uram, ha a testvérem vét ellenem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?” Jézus így válaszolt Péternek: „Nem csak hétszer, hanem akár hetvenhétszer is. Ezért a mennyek országa hasonlít egy bizonyos királyhoz, aki el akarta számoltatni az intézőit. Amikor elkezdtek a számadást, eléje állították az egyik főintézőjét, aki megvallotta, hogy tízezer talentummal tartozik a királyának. A királyi udvar tisztviselője arra hivatkozott, hogy nehéz időket élt át, és hogy nincs miből megfizetnie ezen adósságát. Erre a király megparancsolta, hogy a vagyonát kobozzák el és a gyermekeit adják el, hogy a tartozását megfizethesse. Meghallván ezt a szigorú ítéletet, a főintéző arcra borult a király előtt és úgy esdekelt, hogy könyörüljön rajta és adjon neki több időt, azt mondta, »Uram, légy egy kicsit több türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked!« Ahogy a király végignézett a hanyag szolgálón és családján, megkönyörült rajta. Elrendelte, hogy eresszék el és minden adósságát engedjék el.

159:1.5 (1763.2) A főintéző, miután a királytól így irgalomban és megbocsátásban részesült, elment a dolgára, és találkozott az

egyik alárendeltjével, aki mindössze száz dénárral tartozott neki, megragadta, elkezdte fojtogatni és követelte, »Add meg mind, amivel tartozol!« Erre ez a másik intéző leborult a főintéző előtt, és kérte őt, mondván: »Csak légy türelemmel irántam, és rövidesen tudok majd fizetni.« De a főintéző nem volt hajlandó irgalmat mutatni az intézőtársa iránt, hanem fogta és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti a tartozását. Látna a történeteket, a többi szolgatársa olyannyira aggódni kezdett, hogy elmentek és jelentették azt uruknak és parancsolójuknak, a királynak. A főintézőjének dolgairól értesülve a király maga elé hívatta a hálátlan és megbocsátani nem tudó férfit és így szólt: »Te gonosz és hitvány intéző! Amikor könyörületet vártál, én kész voltam elengedni minden adósságodat. Miért nem mutattál irgalmat az intézőtársad iránt, éppen úgy, ahogy én megkönyörültem rajtad?« A király oly nagy haragra gerjedt, hogy a hálátlan főintézőt átadta a börtönőröknek, hogy mindaddig tartsák fogva, míg meg nem fizette mind, amivel tartozott. Éppen így kell a mennyei Atyámnak is bőséges irgalmat mutatnia azokkal szemben, akik önként mutatnak irgalmat a társaik iránt. Hogy vagytok képesek az Isten elébe járni és méltánylást kérni a hibáitok miatt, amikor szokás szerint megbüntetik testvéreiteket, mert ugyanilyen emberi gyarlóságokban bűnösök? Azt mondom mindannyiotoknak: ingyen kaptátok az ország jó dolgait; ennél fogva önként adjatok földi társaitoknak.”

159:1.6 (1764.1) Jézus így tanított annak veszélyeiről és így mutatta be annak tisztességtelen voltát, ha valaki személyesen ítélkezik a társai felett. A fegyelmet fenn kell tartani, az igazságosságot szolgálni kell, azonban mindeme dolgokban a testvériség bölcsességének kell érvényesülnie. Jézus a csoportot ruházta

fel törvényalkotó és ítélkező hatáskörrel, nem az egyént. Azonban a csoportnak eme hatáskörrel való felruházottságát sem szabad személyes hatáskörként gyakorolni. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy valamely egyén ítéletét megrontja az előítélet vagy eltorzítja a szenvedély. A csoportítélet esetében inkább elháríthatók a személyes elfogultság veszélyei és kiküszöbölhető annak tisztességtelen volta. Jézus mindig törekedett arra, hogy a lehető legkisebbre csökkentse a tisztességtelenség, a megtorlás és a bosszú előidéző tényezőit.

^{159:1.7 (1762.9)} [A hetvenhét fogalmának az irgalom és a türelem szemléltetésére való alkalmazása az írásokból származik, ahol is arra utalnak, ahogy Lámech örvendezik fia, Tubal-Káin fémfegyverei miatt, s aki, összehasonlítva e kiválóbb fegyvereket az ellenségével, így kiált: „Ha Káint, akinek kezében nem volt fegyver, hétszer bosszulták meg, akkor engem most hetvenhétszer fognak.”]

2. A különös tanhirdető

^{159:2.1 (1764.3)} Jézus átment Gamalába, hogy meglátogassa Jánost és azokat, akik vele együtt ott dolgoztak. Azon az estén, a kérdések és válaszok óráját követően, János így szólt Jézushoz: „Mester, tegnap átmentem Astarotba, hogy megnézzek egy férfit, aki a nevedben tanít és még azt is állítja, hogy képes ördögöket kiűzni. Ez az ember pedig soha nem járt nálunk, és nem is követ bennünket; ezért megtiltottam neki, hogy ilyesmit műveljen.” Erre Jézus azt mondta: „Ne tiltsd meg neki! Nem látod, hogy az országról szóló ezen örömhírt rövidesen az egész világon hirdetni fogják? Hogyan várhatod el, hogy mindenki, aki kész hinni az örömhírben, a te irányításod alá tartozzon? Örvendezz, hogy a tanításunk már elkezdett megmutatkozni a

személyes befolyásunkon kívül is. Nem veszed észre János, hogy akik a nevemben nagy tettek véghezvitelét vallják, azoknak végeredményben támogatniuk kell az ügyünket? Ők bizonyosan nem fognak rosszat mondani rólam. Fiam, az ilyen dolgokban jobban tennéd, ha elismernéd, hogy aki nincs ellenünk, az velünk van. Az eljövendő nemzedékekben a nem teljesen méltók közül sokan fognak különös dolgokat művelni a nevemben, de én nem fogom megtiltani nekik. Elmondom neked, hogy még ha csak egy csésze hús víz adatik is valamely szomjas léleknek, az Atya hírnökei mindig feljegyzik az ilyen szeretetteljes szolgálatot.”

159:2.2 (1764.4) Ez az intelem nagyon összezavarta Jánost. Hát nem hallotta a Mestertől, hogy „Aki nincs velem, az ellenem van”? Nem fogta fel, hogy ebben az esetben Jézus az embernek az országra vonatkozó szellemi tanításokhoz való személyes viszonyulására utalt, míg a másik esetben az utalás a hívek azon külső, szerteágazó társas viszonyaira vonatkozott, melyek a hívek egy csoportjának igazgatási irányításával és ítélkezésével összefüggő kérdésekkel voltak kapcsolatosak a más csoportok munkája viszonylatában, mely végül elhozhatja a közelgő világméretű testvériséget.

159:2.3 (1765.1) János azonban gyakran idézte fel magában ezt az élményt az ország érdekében végzett későbbi munkája kapcsán. Mindazonáltal az apostolok sokszor támadták azokat, akik merészen a Mester nevében tanítottak. Számukra mindig is helytelen dolognak tűnt, hogy azok, akik sohasem ültek Jézus lábánál, a nevében mernek tanítani.

159:2.4 (1765.2) Ez a férfi, akinek János megtiltotta, hogy Jézus nevében tanítson és munkálkodjon, nemigen vette figyelembe

az apostoli parancsot. Folytatta erőfeszítéseit és a hívek egy komoly létszámú társaságát hozta létre Kanatában, mielőtt Mezopotámiába költözött volna tovább. E férfi, Áden annak a tébolyult embernek a bizonyosságán keresztül lett Jézus hívévé, akit Jézus Kheresa mellett gyógyított meg, és aki oly határozottan hitte, hogy a feltételezett gonosz szellemek, melyeket a Mester belőle űzött ki, a disznókondába költöztek és az állatok rohanvást egy szikláról egyenest a pusztulásba zuhantak.

3. Intelem a tanítóknak és a híveknek

^{159:3.1 (1765.3)} Edreiben, ahol Tamás és a társai dolgoztak, Jézus egy napot és egy éjszakát töltött, és az esti vita során adta közre azokat az alapelveket, melyeknek az igazságot hirdetőket kell vezérelniük, és amelyeknek tettekre kell sarkallniuk mindazokat, akik az országról szóló evangéliumot tanítják. Összegezve és mai kifejezőmódban újrafogalmazva, Jézus ezt tanította:

^{159:3.2 (1765.4)} Mindig tiszteljétek az ember személyét. Erővel soha ne támogassatok igaz ügyet; szellemi győzelmeket csakis szellemi hatalommal lehet aratni. Az anyagi befolyás gyakorlása ellen szóló parancs a lelkierőre éppúgy vonatkozik, mint a testi erőre. Túlzottan erős érvek és az elmebéli fölényetek nem alkalmazandó ahhoz, hogy férfiakat és nőket kényszerítsetek az országba. Az emberi elmét nem szabad letaglózni az okszerűség puszta súlyával és nem szabad lenyűgözni körmönfont ékesszólással. Bár az érzelmet, mint az emberi döntések egyik tényezőjét nem lehet teljes mértékben kiküszöbölni, nem szabad közvetlenül ahhoz szólni azok tanításaiban, akik az ország ügyét elő akarják mozdítani. Közvetlenül ahhoz az isteni szellemhez folyamodjatok, mely

az emberek elméjében lakozik. Ne építsetek a félelemre, a sajnálatra vagy pusztán az érzésekre. Az emberekhez való forduláskor legyetek tisztességesek; gyakoroljatok önuralmat és mutassatok kellő visszafogottságot; mutassatok kellő tiszteletet a tanítványaitok személye iránt. Emlékezzetek, hogy azt mondtam: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok, és ha valaki ajtót nyit, bejövök.”

159:3.3 (1765.5) Amikor embereket visztek be az országba, ne csorbítsátok vagy romboljátok az önbecsülésüket. Bár a túlzott önérzet lerombolhatja a kellő alázatot és a végén büszkeséghez, önteltséghez és göghöz vezethet, az önbecsülés elvesztése gyakorta eredményezheti a saját akarat megbénulását. Ezen evangélium rendeltetése, hogy helyreállítsa azok önbecsülését, akik elvesztették azt és visszafogja azokét, akikben megvan. Ne essetek abba a hibába, hogy csak elítélitek a rossz dolgokat a tanítványaitok életében; emlékezzetek arra, hogy bőséges elismeréssel nyugtázzátok az életük legdicséretesebb dolgait is. Ne felejtsetek el, hogy engem semmi sem tart vissza attól, hogy helyreállítsam azok önbecsülését, akik elveszítették azt, és akik valóban vágnak arra, hogy visszakapják.

159:3.4 (1765.6) Ügyeljetek arra, hogy ne sértsétek meg a bátortalan, félénk lelkek önérzetét. Ne engedjétek meg magatoknak a maró gúnyt az egyszerű testvéreim kárára. Ne legyetek érzéketlenek a félelemtől eltelt testvéreimmel szemben. A tétlenség az önérzet elpusztítója; ezért arra intsetek a testvéreiteket, hogy mindig serénykedjenek a választott feladataikban, és tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy munkát szerezzenek azoknak, akik munka nélkül maradtak.

159:3.5 (1766.1) Soha ne kövessétek el olyan érdemtelen eljárás bűnét, mely ráíjesztéssel igyekeznek a férfiakat és nőket az országba terelni. A szerető atya nem ijesztgeti a gyermekeit annak érdekében, hogy az igazságos parancsai követésére bírja őket.

159:3.6 (1766.2) Az ország gyermekei egykor majd felismerik, hogy az érzelmi indíttatások nem egyenrangúak az isteni szellem vezetésével. Ha az ember valamely dolog megtételére vagy egy bizonyos helyre való elmenetel iránt erős és különös belső kényszert érez, az még nem szükségképpen jelenti, hogy az ilyen késztetések a benne lakozó szellem vezetéséből fakadnak.

159:3.7 (1766.3) Előre figyelmeztessetek minden hívőt az összeütközés mezsgyéjére, melyen mindenkinek át kell kelnie, aki abból az életből jön, melyet a húsvér testben élnek s azon felsőbb élet felé tart, melyet a szellemben élnek. Azoknak, akik csak az egyik vagy csak a másik területen élnek, kevés feszültségben vagy zavarban van részük, de mindenki szükségképpen több-kevesebb bizonytalanságot tapasztal meg a két életszint közötti átmenet időszakai során. Az országba belépve nem térhetek ki annak felelősségei elől és nem kerülhetitek meg annak kötelességeit, de emlékezzetek: az evangélium igája nem nehéz és az igazság terhe könnyű.

159:3.8 (1766.4) A világ tele van az élet kenyerének közvetlen jelenlétében éhező, szükségét szenvedő lelkekkel; az emberek éppen annak az Istennek a keresésében halnak meg, aki bennük lakozik. Az emberek epekedő szívvel és a fáradtságtól elnehezült lábbal keresik az ország kincseit, amikor mindannyian csak karnyújtásnyira vannak az élő hittől. A hit a vallás számára az, ami a vitorlázatot a hajó számára; kiegészítő hajtóerőt jelent, nem pedig az élet további terhét. Csak egyetlen

küzdelem áll az országba belépők előtt, és az nem más, mint a hit jó harcának megvívása. A hívő előtt csak egyetlen csata áll, és azt a kétely — a hitetlenség — ellen kell megvívnia.

159:3,9 (1766.5) Az országról szóló evangélium hirdetésekor egyszerűen csak az Istennel való barátságot tanítsátok. E barátság egyformán fontos lesz majd a férfiaknak és a nőknek annyiban, hogy mindkettő megtalálja azt, ami a leginkább igazul kielégíti az ő sajátos vágyait és megfelel az eszményképeiknek. Mondjátok el a gyermekeimnek, hogy én nemcsak gyöngéden viseltetek az érzelmeik iránt és türelmes vagyok a gyarlóságaikkal szemben, hanem könyörtelen vagyok a bűn iránt és nem tűröm a gonoszsgot sem. Atyám jelenléte valóban szelíddé és szerényé tesz, de ugyanilyen mértékben és hajlíthatatlanul kérlelhetetlen vagyok ott, ahol szándékos rossztett és bűnös lázadás van jelen a mennyei Atyám akarata ellen.

159:3,10 (1766.6) Ne úgy mutassátok be a tanítókat, mint a fájdalmas emberét. A jövő nemzedékei is meg fogják ismerni sugárzó örömrüket, jó szándékunk magával ragadó voltát és jókedvrük ösztönző hatását. Olyan jó hír üzenetét terjesztjük, mely átfarmáló erejét tekintve magával ragadó. Vallásunk új élettől és új jelentéstartalmaktól lüktet. Akik e tanítást elfogadják, azokat öröm tölti el és a szívükben örök örömezésre érznek készttést. Mindig erősödő boldogságot érznek mindazok, akiknek bizonysga van Istenben.

159:3,11 (1766.7) Minden hívőnek tanítsátok, hogy ne álljanak a hamis rokonszenv bizonytalan talaján. Nem alakíthat ki erős jellemet az, aki elmerül az önsajnálásban; őszintén törekedjete az olyan közösség áltató befolyásának kerülésére, melynek vállalása

csak gyötrellemmel jár. Terjesszétek ki rokonszenveteket a bátor és derék emberekre, közben ne érezzetek túl sok sajnálatot ama gyáva lelkek iránt, akik csak ímmel-ámmal veszik fel a küzdelmet az élet megpróbáltatásai idején. Ne akarjatok vigaszt nyújtani azoknak, akik harc nélkül megadják magukat a nehézségeiknek. Ne rokonszenvezzetek a társaitokkal pusztán azért, mert cserébe esetleg ők is rokonszenveznek veletek.

159:3,12 (1766.8) Mikor a gyermekeimben végre tudatosul az isteni jelenlét bizonyossága, e hit kiterjeszti majd az elmét, megnemesíti a lelket, megerősíti a személyiséget, fokozza a boldogságot, elmélyíti a szellemérzékelést és megnöveli a szeretni tudás és a szeretetreméltóság képességét.

159:3,13 (1767.1) Minden hívőnek tanítsátok, hogy akik belépnek az országba, azáltal még nem válnak védetté az idő véletlen eseményeivel vagy a mindennapos természeti csapásokkal szemben. Az evangéliumban való hit nem akadályozza meg, hogy valaki bajba kerüljön, azonban biztosítani fogja azt, hogy ne féljete, amikor a baj elér benneteket. Ha mertek hinni bennem és teljes szívvel vállaltjátok, hogy követtek, akkor így cselekedve a bajhoz vezető útra bizonyosan ráléptek. Nem ígérem, hogy távol tartalak benneteket a szenvedés vizeitől, de azt megígérem, hogy veletek együtt kelek át rajtuk.

159:3,14 (1767.2) Sok egyebet is tanított Jézus a hívek e csoportjának, mielőtt éjszakai nyugovóra tértek volna. Akik meghallgatták e tanításokat, meg is őrizték azokat a szívükben, és gyakran mondták el azon apostoloknak és tanítványoknak, akik nem voltak jelen ezek elhangzásakor.

4. Beszélgetés Nátániellel

^{159:4.1 (1767.3)} Ezután Jézus elment Abilába, ahol Nátániel és a társai dolgoztak. Nátánielt meglehetősen zavarta Jézus néhány kijelentése, melyek láthatólag csorbították az elismert héber írások tekintélyét. Ennek megfelelően ezen az éjszakán, miután a kérdések és válaszok szokásos alkalmának már szerét ejtették, Nátániel félrehívta Jézust és megkérdezte: „Mester, bízol-e bennem annyira, hogy megismerteted velem az Írásokkal kapcsolatos igazságot? Úgy látom, hogy a szent írásoknak csak egy részét tanítod nekünk — a legjobb részét, ahogy én látom — és arra következtetek, hogy abban az értelemben utasítod el a rabbik tanításait, hogy a törvény szavai az Isten szavai, melyek Istennél voltak a mennyben még Ábrahám és Mózes kora előtt. Mi az igazság az Írásokkal kapcsolatban?” Meghallva az összezavarodott apostol kérdését, Jézus így felelt:

^{159:4.2 (1767.4)} „Nátániel, helyesen ítélted meg; én nem úgy tekintek az Írásokra, ahogy a rabbik. Azzal a feltétellel beszélek veled erről a kérdésről, hogy e dolgokról nem szólsz a testvéreidnek, akik még nem mind készültek fel e tanítás befogadására. Mózes törvényének szavai és az Írások tanításai nem léteztek Ábrahám előtt. Az Írásokat csak a legutóbbi időkben gyűjtötték össze úgy, ahogy most a rendelkezésünkre állnak. Bár a zsidó nép legmagasabb rendű gondolatait és vágyait tartalmazzák, van bennük sok olyasmi is, amely távol van attól, hogy a mennyei Atya jellemét és tanításait kifejezze; emiatt kell kiválasztanom a jobb tanításokból azokat az igazságokat, melyeket össze kell gyűjteni az országról szóló örömhírhoz.

^{159:4.3 (1767.5)} Ezek az írások emberek munkáját képezik, némelyik írás szent emberé, más írások pedig nem annyira szenteké. E könyvek tanításai azon idők megvilágosodottsága szerinti nézeteket és mértéket képviselik, amely időkben keletkeztek. Az igazság kinyilatkoztatásaként az utolsó megbízhatóbb, mint az első. Az Írások pontatlanok és teljes mértékben emberi eredetűek, de ne értsd félre, ezek alkotják a vallási bölcsélet és a szellemi igazság legjobb gyűjteményét, mely e korban az egész világon található.

^{159:4.4 (1767.6)} E könyvek közül többet nem az írt, akinek a nevét viseli, de ez semmit sem von le a bennük foglalt igazságok értékéből. Ha Jónás története nem volna tény, vagy ha Jónás soha nem is élt volna, e beszámoló mély igazsága, Istennek Ninive és az úgynevezett pogányok iránti szeretete, akkor sem volna kevésbé becses mindazok szemében, akik szeretik az embertársaikat. Az Írások szentek, mert olyan emberek gondolatait és tetteit mutatják be, akik keresték Istent, és akik ezen írásokban feljegyezve megőrizték az igazságosságról, az igazságról és a szentségről alkotott legmagasabb rendű fogalmaikat. Az Írások sok olyasmit tartalmaznak, ami igaz, nagyon sok ilyen van bennük, ám a most megtanultak tükrében te már tudod, hogy ezek az írások sok olyasmit is tartalmaznak, melyek félreértelmezik a mennyei Atyát, azt a szerető Istent, akinek a minden világ számára való kinyilatkoztatása érdekében eljöttem.

^{159:4.5 (1768.1)} Nátániel, soha ne engedd meg magadnak egy pillanatra se, hogy higgy az Írásban szereplő azon feljegyzéseknek, melyekben az áll, hogy a szeretet Istene vezette ősatyáidat a csatában az összes ellenségük — férfiak,

nők és gyermekek — lemészárlására. E feljegyzések az emberek szavai, akik nemigen voltak szent emberek, és ezek nem az Isten szava. Az Írások mindig tükrözték és mindig is tükrözni fogják az alkotóik értelmi, erkölcsi és szellemi állapotát. Nem vetted észre, hogy a Jahvéről alkotott fogalmak egyre szebbek és dicsőbbek, ahogy a próféták Sámueltól Ésaiaig a feljegyzéseiket készítik? Emlékezned kell, hogy az Írások rendeltetése a vallási oktatás és a szellemi iránymutatás. Azok nem történészek vagy bölcselők munkái.

^{159:4.6 (1768.2)} A leginkább sajnálatos dolog nem pusztán az a téves felfogás, hogy az Írásban szereplő feljegyzés torzításmentes és annak tanításai tévedhetetlenek, hanem inkább e szent írások zavaros félreértelmezése a hagyományok rabjává lett jeruzsálemi írástudók és farizeusok részéről. Most majd az Írások sugalmazott voltának tantételét és az azokkal kapcsolatos félreértelmezésüket egyaránt fel fogják használni azon elszánt törekvésükben, hogy ellenálljanak az országról szóló örömhír ezen újabb tanításainak. Nátániel, soha ne felejtsd el, hogy az Atya nem korlátozza az igazság kinyilatkoztatását sem valamely nemzedék, sem valamely nép előtt. Az igazság sok őszinte kutatóját zavarták össze és bátortalanították el az Írások tökéletességére vonatkozó tantételek, és ez így lesz a jövőben is.

^{159:4.7 (1768.3)} Az igazság tekintélye éppen az a szellem, mely annak élő megnyilvánulásaiban lakozik, nem pedig azok a halott szavak, melyek egy másik nemzedék kevésbé megvilágosodott, ihletettnek mondott embereitől származnak. Még ha a régi idők szent emberei ihletett és szellemmel eltöltött életet éltek is, az még nem jelenti, hogy a szavaik

hasonlóképpen szellemi ihletettségük volnának. Ma nem készítünk jegyzeteket az országról szóló ezen örömhír tanításairól, nehogy, amikor én már eltávoztam, gyorsan az igazságról vitázó különféle csoportokra szakadjatok annak eredményeként, hogy a tanításaimat eltérően értelmezik. E nemzedéknek az a legjobb, ha megéljük ezeket az igazságokat, s közben kerüljük a feljegyzések készítését.

159:4.8 (1768.4) Figyelj jól a szavaimra Nátániel, nincs tévedhetetlenség abban, amihez az emberi természetnek köze van. Az igazság valóban felragyoghat az emberi elmén keresztül, de mindig csak viszonylagos tisztasággal és részleges isteniséggel. A teremtmény törekedhet tévedhetetlenségre, ám csakis a Teremtők rendelkeznek ilyen képességgel.

159:4.9 (1768.5) Az Írásokkal kapcsolatos tanítás legnagyobb hibája azonban az a tantétel, hogy ezek a rejtelmek és a bölcsesség olyan zárt könyvei, melyeknek értelmezéséhez csak a nemzet bölcs elméi vehetik a bátorságot. Az isteni igazság kinyilatkoztatásait csak az emberi tudatlanság, vakbuzgóság és szűklátókörű türelmetlenség zárja le. Az Írások világosságát csak előítélet tompítja és babona árnyékolja. A szentséggel kapcsolatos hamis félelem akadályozta meg a vallást abban, hogy a józan ész oltalmába kerüljön. A múlt szent írásainak tekintélyéhez kötődő félelem eredményesen hátráltatja a mai kor őszinte lelkeit abban, hogy elfogadják az örömhír új fényét, azt a fényt, melyet a másik nemzedék épp ezen Istent ismerő emberei oly hön óhajtottak megpillantani.

159:4.10 (1769.1) Ám mindennek a legszomorúbb vonása az a tény, hogy a hagyománytisztelet szentségének tanítói közül

némelyek ismerik ezt az igazságot. Többé-kevésbé teljesen ismerik az Írás e korlátait, azonban erkölcsileg gyávák, értelmileg becsstelenek. Ismerik a szent írásokkal kapcsolatban az igazságot, de inkább eltitkolják a zavaró tényeket az emberek elől. Ezzel lealjasítják és eltorzítják az Írásokat, a hétköznapi élet szolgai részleteihez való útmutatóvá, a nem-szellemi dolgokkal kapcsolatos tekintély alapjává teszik, ahelyett, hogy úgy fordulnának a szent írásokhoz, mint a más nemzedékek Istent ismerő emberei erkölcsi bölcsességének, vallási ihletettségének és szellemi tanításának tárához.”

159:4,11 (1769,2) A Mester kijelentése Nátániel számára megvilágosító hatású és megrázó volt. E beszélgetésről a lelke mélyén sokat gondolkozott, de senkinek sem szólt e tanácskozásról Jézus felemelkedése utánig; és még akkor is félt elmondani a Mester tanításával kapcsolatos teljes történetet.

5. Jézus vallásának igenlő jellege

159:5,1 (1769,3) Filadelfiában, ahol Jakab tevékenykedett, Jézus az országról szóló evangélium igenlő természetéről tanított az apostoloknak. Amikor a megjegyzéseinek közreadása során közölte, hogy az írás némely része több igazságot tartalmaz, mint más részei és arra intette a hallgatóit, hogy lelküket a legjobb szellemi élelemmel táplálják, Jakab félbeszakította a Mestert és megkérdezte: „Lennél olyan jó, Mester, hogy tanácsot adj nekünk abban, hogy miként válasszuk ki a jobb részeket az Írásokból a személyes épülésünk céljára?” Erre Jézus azt felelte: „Igen Jakab, amikor az Írásokat olvassátok, azokat az örökké igaz és istenmód szép tanításokat keressétek, mint:

159:5.2 (1769.4) Teremts tiszta szívet bennem, ó Uram.

159:5.3 (1769.5) Az Úr az én pásztorom; nem szenvedek hiányt.

159:5.4 (1769.6) Úgy kell szeretned a szomszédodat, mint magadat.

159:5.5 (1769.7) Mert én, az Úr Istened, fogom a jobbodat, azt mondom, ne félj; segítek neked.

159:5.6 (1769.8) Hadviselést sem tanulnak többé a nemzetek.”

159:5.7 (1769.9) Ez azt példázza, hogy Jézus miként alkalmazta nap mint nap a héber írások színe-javát a követői tanítására és miként illesztette be azt az országról szóló új evangélium tanításaiba. Más vallások az Isten emberhez való közelségének gondolatát kínálták, Jézus azonban az Istennek az emberrel való törődését úgy mutatta meg, mint annak a szerető atyának a gondoskodását, aki a rá utalt gyermekeinek jólétével törődik és azután e tanítást a vallásának alapkövévé tette. Ezzel az Isten atyaságának tantétele megkövetelte az emberek közötti testvériség gyakorlatba ültetését. Az Isten imádata és az ember szolgálata lett a vallásának lényege. Jézus vette a zsidó vallás legjobbját és átalakította azt méltó környezetté az országról szóló evangélium új tanításaiban.

159:5.8 (1769.10) Jézus az igenlő felfogású cselekedet szellemét belehelyezte a zsidó vallás közömbös tantételeibe. A szertartási követelményeknek való nemleges felfogású megfelelés helyett Jézus annak a többletnek a megtételét parancsolta, melyet az ő új vallása követelt azoktól, akik elfogadták azt. Jézus vallása nem pusztán hitben állt fenn, hanem az evangélium által megkövetelt dolgok tényleges megcselekedésében. Nem azt

tanította, hogy a vallásának lényege az embertársak szolgálata, hanem inkább azt, hogy a közösségi szolgálat az egyik biztos folyománya az igaz vallás szelleme birtoklásának.

^{159:5.9 (1770.1)} Jézus nem habozott felhasználni valamely írás jobb részét, miközben elvetette a silányabb részt. Nagy intelmét, „Szeresd a szomszédodat, mint magadat”, az írásból vette, ahol az így szól: „Ne állj bosszút a néped gyermekein, hanem szeresd őket, mint magadat.” Jézus felhasználta az írás igenlő jellegű részét és elvetette a nemleges jellegű részt. Még a visszahúzódnak vagy tisztán tétlen ellen nem állással is szembehelyezkedett. Azt mondta: „Amikor ellenséged arcul üt, ne állj ott dermedten és tétlenül, hanem határozott kiállással tartsd oda a másik arcodat; azaz, tevékenyen tedd meg a lehető legjobb dolgot, hogy a tévelygő testvéredet átkeröld a rossz útról az igaz élet jobb útjaira.” Jézus megkívánta a követőitől, hogy határozottan és tettersen válaszoljanak minden élethelyzetre. A másik orca odatartása vagy bármely efféle tevékeny cselekedet kezdeményezést igényel, nyomatékos, tevékeny és bátor megnyilvánulást tesz szükségessé a hívő személyisége részéről.

^{159:5.10 (1770.2)} Jézus nem azon gyakorlat mellett kardoskodott, hogy a rosszal szembeni ellen nem állást gyakorló ember visszahúzódnak vesse alá magát megaláztatásoknak azok részéről, akik céltudatosan ki akarják használni, hanem inkább amellet, hogy a követői legyenek bölcssek és éberek, hogy gyorsan és határozottan válaszoljanak jóval a rosszra annak érdekében, hogy eredményesen legyőzhessék a rosszat a jóval. Ne felejtsetek el, hogy az igazán jó mindig erősebb, mint a legrosszindulatúbb rossz. A Mester az igazságosság igenlő

jellegű irányelvét tanította: „Aki az én tanítványom akar lenni, az alázza meg magát és vállalja minden nap annak felelősségeit teljes súllyal, hogy követ.” Ő maga is így élt annyiban, hogy „ahol csak járt, jót tett”. Az evangélium e jellegzetességét jól mutatta a későbbiekben a követőinek elmondott számos példabeszéd. Sohasem szólította fel a híveit, hogy türelmesen viseljék a kötelezettségeiket, hanem inkább hogy erélyesen és lelkesülten éljenek az emberi felelősségeik és az isteni kiváltságaik szerint az Isten országában.

^{159:5.11 (1770.3)} Amikor Jézus arra utasította az apostolait, hogy ha valaki elveszi a kabátjukat, ajánlják fel egy további felsőruhájukat, akkor nem is annyira egy valóságos második kabátra utalt, hanem arra az eszmére, hogy valami hasznosat tegyenek a rosszat tevő megmentése érdekében a megtorlás régi tanácsa — a „szemet szemért” és így tovább — helyett. Jézus egyaránt irtózott a megtorlás gondolatától és attól, hogy tétlen elszenvedőjévé vagy áldozatává váljon az igazságtalanságnak. Ez alkalommal a rosszal való megküzdés és a rossznak való ellenállás három útját tanította meg nekik:

^{159:5.12 (1770.4)} 1. Rosszal viszonzni a rosszat — az igenlő jellegű, de helytelen módszer.

^{159:5.13 (1770.5)} 2. Elszenvedni a rosszat zokszó és ellenállás nélkül — a tisztán tevékenységmentes módszer.

^{159:5.14 (1770.6)} 3. Jóval viszonzni a rosszat, az ember akaratának kinyilvánítása a helyzet uralása céljából, legyőzni a rosszat a jóval — az igenlő jellegű és helyes módszer.

^{159:5.15 (1770.7)} Az egyik apostol egyszer megkérdezte: „Mester, mit tegyek, ha egy idegen arra kényszerített, hogy egy mérföldön át cipeljem a csomagját?” Jézus azt felelte: „Ne ülj le zihálva, s közben csendesen morgolódva az idegen miatt. Igazságosság nem ered az ilyen közömbös hozzáállásokból. Ha nem jut eszedbe semmilyen eredményesebb cselekedet, akkor legalább még egy mérföldön át viheted a csomagot. Az biztosan gondolkodóba ejti a becsstelen és istentelen idegent.”

^{159:5.16 (1770.8)} A zsidók már hallottak olyan Istenről, aki a bűnét megvalló bűnösöknek megbocsát és megpróbál elfeledkezni a vétségeikről, de Jézus színre lépéséig az emberek nem hallottak olyan Istenről, aki keresni megy az elveszett bárányt, aki maga indul el a bűnösök felkutatására, és aki örvendezik, amikor úgy talál azokra, hogy hajlandók visszatérni az Atya házába. Ezt a vallásban meglévő pozitív vonást Jézus még az imáira is kiterjesztette. A nemleges jellegű aranyszabályt átalakította az emberi pártatlanság igenlő jellegű intelmévé.

^{159:5.17 (1771.1)} Jézus minden tanításában folyamatosan kerülte a zavaró részleteket. Tartózkodott a virágnyelvtől és kerülte a szavakkal játszó, pusztán költői képletes beszédet. Szokás szerint komoly jelentéstartalmakat öntött szerény kifejezésformákba. A szemléltetés kedvéért Jézus sok fogalomnak az idő szerint érvényes jelentését megváltoztatta, olyanokét, mint a só, a kovász, a halfogás és a kisgyermek. Igen eredményesen alkalmazta a szembeállítást, összevetve a végest a végtelennel, stb. Feltűnő képeket rajzolt, mint például „vak vezet világtalant”. Ám az ő szemléletes tanításában fellelhető legnagyobb erősség annak természetessége volt. Jézus a mennyből lehozta a földre a vallásbölcseletet. Új

látásmódot hozott a lélek elemi igényei tekintetében és a szeretet új adományával láttatta azokat.

6. Visszatérés Magadánba

^{159:6.1 (1771.2)} A Tízvárosban eltöltött négy hét mérsékelt sikert hozott. Hívek százai nyertek felvételt az országba, és az apostolok és a vándor hitszónokok értékes tapasztalatot szereztek abban, hogy miként végezzék a munkájukat a Jézus közvetlen jelenléte által jelentett ösztönzés nélkül.

^{159:6.2 (1771.3)} Szeptember 16-án, pénteken a munkások egész testülete az előzetesen megbeszéltek szerint gyűlt össze Magadánligetben. A szombat napján a több mint száz hívő tanácskozást tartott, ahol az országgal kapcsolatos munka kiterjesztésére vonatkozó jövőbeli terveket részletesen áttekintették. Dávid hírnökei jelen voltak és beszámoltak a júdeai, a szamariai, a galileai és a szomszédos körzetekben élő hívek hogylétéről.

^{159:6.3 (1771.4)} Ekkor Jézusnak csak kevés híve ismerte fel egészen a hírvivői testület által végzett szolgálat igen értékes voltát. A hírvivők amellet, hogy fenntartották a hívek közötti kapcsolatot Palesztina egészében egymás, Jézus és az apostolok között, e nehéz napok során pénzgyűjtőkként is működtek, nemcsak Jézus és a társai ellátása érdekében végezve ezt, hanem a tizenkét apostol és a tizenkét vándor hitszónok családja számára is.

^{159:6.4 (1771.5)} Abner nagyjából ekkoriban helyezte át a ténykedésének helyszínét Hebronból Betlehembe, és ez utóbbi hely lett a központja Dávid hírnökeinek is Júdeában. Dávid

éjszakai összekötő-hírvivő szolgálatot tartott fenn Jeruzsálem és Betsaida között. E futárok minden este Jeruzsálemből indultak, Sikárban és Szkítavárosban váltottak, és másnap délelőtt, a reggeli idejére érkeztek meg Betsaidába.

^{159:6.5 (1771.6)} Jézus és a társai most úgy tervezték, hogy pihennek egy hetet, mielőtt felkészülnek arra, hogy megkezdjék az ország érdekében végzendő munkáik utolsó időszakát. Ez volt az utolsó pihenőjük, mert a pereai küldetés olyan tanhirdető és tanító megmozdulássá fejlődött, mely eltartott egészen a Jeruzsálembe való megérkezésükig és Jézus földi létpályája zárójeleneteinek kibontakozásáig.

160. írás

Alexandriai Rodan

^{160:0.1 (1772.1)} SZEPTEMBER 18-án, vasárnap reggel András bejelentette, hogy a következő hétre nem terveznek munkát. Nátániel és Tamás kivételével minden apostol hazalátogatott a családjához vagy elment a barátaihoz. Ezen a héten Jézus a csaknem teljes pihenés időszakát élvezhette, Nátánielt és Tamást azonban nagyon lekötötték azok a viták, melyeket egy bizonyos görög bölcselővel, az Alexandriából való, Rodan nevezetű férfival folytattak. E görög nemrégiben lett Jézus tanítványa Abner egyik társa tanításának eredményeként, aki Alexandriában teljesített küldetést. Rodan most komolyan nekifogott annak a feladatnak, hogy összehangolja az életfelfogását Jézus vallási tanításaival, és abban a reményben jött Magadánba, hogy ezeket a kérdéseket a Mesterrel megbeszélheti. Azt is szerette volna, hogy az evangélium első kézből való, hiteles változatát ismerhesse meg Jézustól vagy az egyik apostolától. Bár a Mester nem volt hajlandó ilyen

tanácskozást tartani Rodannal, jóindulattal fogadta őt és nyomban úgy rendelkezett, hogy Nátániel és Tamás hallgassa meg minden mondanivalóját és cserébe beszéljenek neki az evangéliumról.

1. Rodan görög bölcselete

^{160:1.1 (1772.2)} Hétfőn kora reggel Rodan hozzáfogott a tíz részből álló előadásához, melyet Nátánielnek, Tamásnak és annak a mintegy huszonnégy hívőből álló csoportnak mondott el, akik éppen Magadánban tartózkodtak. E beszédek tömörített, összefoglalt formában és mai kifejezőmódban újrafogalmazva, az alábbi elgondolkodtató meglátásokat képviselik:

^{160:1.2 (1772.3)} Az emberi életben három nagy hajtóerő nyilvánul meg — késztetések, vágyak és csábítások. Erős jellemre, figyelmet követelő személyiségre az ember csak annak révén tehet szert, hogy az élet természetes késztetéseit átalakítja a társas életvezetés művészetévé, hogy a jelenlegi vágyait átformálja azokká a nemesebb vágyódásokká, melyek tartós előrelépést tudnak biztosítani, míg a létezés hétköznapi csábítását át kell terelnie a szokványos és bevett eszméktől a felfedezetlen és feltáratlan eszményképek felsőbb területeire.

^{160:1.3 (1772.4)} Minél összetettebbé válik a polgárosodott társadalom, annál bonyolultabbá válik az életvezetés művészete. Minél gyorsabban zajlanak a társadalmi megszokás változásai, annál bonyolultabbá válik a jellemfejlődés feladata. A haladás folytatódásának biztosításához az emberiségnek tíz nemzedékenként új életművészetet kell megtanulnia. Ha az ember olyan leleményessé válik, hogy gyorsabban növeli a

társadalom összetett sajátosságait, akkor az életművészet elsajátításához rövidebb idő áll a rendelkezésére, talán csak egyetlen nemzedéknyi idő. Ha az életművészet fejlődése nem tud lépést tartani a társadalmi létezés módjával, akkor az emberiség gyorsan visszatér az egyszerű életkészítetéshez — a jelenlegi vágyak kielégítésére való törekvéshez. Így az emberiség éretlen marad; a társadalom nem tud eljutni a teljes érettségig.

160:1.4 (1773.1) A társadalmi érettség egyenértékű annak mértékével, hogy az ember mennyire hajlandó feladni a pusztán ideigvaló és pillanatnyi vágyak kielégítését ama nemesebb vágyódások elfogadása érdekében, mely vágyódások elérésére való törekvés az állandó célok felé való fokozatos haladás jóval nagyobb megelégedettségét nyújtja. Ám a társadalmi érettség igazi jelvénye valamely nép azon hajlandósága, hogy lemondjon a bevett hiedelmek és hagyományos eszmék csábításának kényelem-segítő alapelvei szerinti békében és megelégedettségben élés jogáról ama nyugtalanító és erélyt igénylő csábítás érdekében, mely az eszményalapú szellemi valóságok feltáratlan céljainak elérésére megnyílt, de még felfedezetlen lehetőségek felkutatására irányul.

160:1.5 (1773.2) Az állatok nagyszerűen válaszolnak az életkészítetésre, de csak az ember képes az életvezetés művészetét kialakítani, jóllehet az emberiség többsége csak az állati életkészítést tapasztalja meg. Az állatok csak ezt a vak és ösztönös készítést ismerik; az ember képes a természetes működés ilyen készítését meghaladni. Az ember dönthet úgy, hogy az értelmes készség felsőbb síkján él, akár még a mennyei öröm és szellemi elragadtatás szintjén is. Az állatok

nem keresik az élet céljaira a választ; ezért sohasem aggódnak, és nem is követnek el öngyilkosságot. Az emberek öngyilkossága azt mutatja, hogy az ilyen emberi lények kiemelkedtek a tisztán állati létezés szakaszából, és rámutat arra a további tényre, hogy az ilyen emberi lények kutató erőfeszítései nem voltak képesek elérni a halandói létezés művészi szintjeit. Az állatok nem ismerik az élet értelmét; az embernek nemcsak, hogy megvan a képessége az értékek felismerésére és a jelentéstartalmak megértésére, hanem tudatában van a jelentéstartalmak jelentésének is — az ember tudatában van a saját látásmódjának.

^{160:1.6 (1773.3)} Amikor az emberek el merik hagyni a természetes vágy jellemezte életet a művészi bátorság és a bizonytalan oktan jellemezte életért, akkor fel kell készülniük a növekvő érzelmi nehézségek — összeütközések, boldogtalanságok és bizonytalanságok — veszélyeire, legalábbis addig, amíg el nem érik az értelmi és érzelmi érettség valamely fokát. Az elbátortalanodás, az aggódás és a tunyaság egyértelmű bizonyítéka az erkölcsi éretlenségnek. Az emberi társadalom két kihívással szembesül: az egyén érettségének elérésével és a faj érettségének elérésével. Az érett emberi lény rövidesen elkezd gyöngéd érzelmekkel és türelmes érzésekkel tekinteni minden más halandóra. Az érett emberek olyan szeretettel és figyelmességgel tekintenek az éretlen emberekre, amilyennel a szülők viseltetnek a gyermekeik iránt.

^{160:1.7 (1773.4)} A sikeres élet nem több és nem kevesebb, mint annak művészete, hogy az ember elsajátítja a megoldandó hétköznapi feladatokhoz alkalmazható megbízható módszereket. Bármely feladat megoldásának első lépése a nehézség meghatározása, a

kérdéskör lehatárolása és a nehézség jellegének és súlyának őszinte felmérése. A nagy hiba az, hogy amikor a lét kihívásai felkorbácsolják a legmélyebb félelmeinket, nem vagyunk hajlandók felismerni azokat. És hasonlóképpen, amikor a nehézségeink felismerése megkívánja a régi önhittségünk visszafogását, az irigység beismerését vagy a mélyen gyökerező előítéletektől való megszabadulást, akkor az átlagember szívesebben ragaszkodik a biztonságról alkotott régi ábrándjaihoz és a biztonsággal kapcsolatosan régóta meglévő hamis érzéseihez. Az őszinte és józan elme feltárta dolgokat nyíltan beismerni és azzal félelmet nem ismerőn szembenézni csak bátor ember hajlandó.

160:1.8 (1773.5) Bármely nehézség bölcs és eredményes leküzdése megköveteli, hogy az elme elfogultságtól, szenvedélytől és minden más olyan, tisztán személyes előítélettől mentes legyen, mely megzavarhatja a megoldásra váró feladat tényleges alkotótényezőinek elfogulatlan felmérését. A lét kihívásaival való szembenézés bátorságot és őszinteséget igényel. Csakis az őszinte és bátor egyének képesek hőiesen elmenni az élet nyugtalanító és zavarba ejtő útvesztőjében odáig, ahová a félelmet nem ismerő elme az egyént vezet. Az elme és a lélek illetően felszabadulása soha nem vívható ki a vallási hitbuzgósággal határos értelmi indíttatású lelkesültség jelentette hajtóerő nélkül. Egy nagy eszménykép csábítása az, mely az embert a komoly anyagi nehézségek és a sokféle értelmezési kihívás közepette is a cél elérésére készíti.

160:1.9 (1774.1) Még ha hatékonyan fel is vagytok szerelve az élet bonyolult helyzeteivel való szembenézésre, aligha reménykedhettek a sikerben, hacsak nem vagytok ellátva azzal

az elme-bölcsességgel és személyiségi vonzerővel, mely képessé tesz benneteket a társaitok őszinte támogatásának és együttműködésének elnyerésére. Nem remélhettek nagyobb sikert sem a világi, sem a vallási munkában, hacsak nem vagytok képesek megtanulni, hogy miként győzzétek meg a társaitokat, hogy miként érvényesüljete az emberek között. Egyszerűen szükségetek van tapintatra és türelemre.

160:1.10 (1774.2) A nehézségekkel való szembenézés minden módszere közül a legnagyobb mértékben azonban Jézustól, a Mesteretektől tanultam. Arra utalok, amit ő állandóan gyakorol és amit oly hitelesen tanított nektek, az elvonulást az istenimádatban való elmélyülésre. Jézus ama szokásában, hogy gyakran elvonul egymagában a mennyei Atyával való bensőséges közösségre, abban lelhető fel az a módszer, mely nem csak erő- és bölcsességgyűjtés a szokványos életküzdelmekhez, hanem a magasabb szintű, erkölcsi és szellemi természetű nehézségek legyőzéséhez szükséges energia felvételét is jelenti. De még a nehézségek leküzdésének helyes módszerei sem ellentételezik a személyiség eredendő fogyatékoságait és nem pótolják a valódi igazságosság iránti vágy és szomj hiányát.

160:1.11 (1774.3) Nagy hatással van rám Jézus azon szokása, hogy elvonul magában a létkérdések magányos felmérésének ezen időszakaira; a társadalmi szolgálat sokféle igénye kielégítéséhez új bölcsesség- és energiatárak felkutatására; a legfelsőbb életcél megelevenítésére és elmélyítésére azáltal, hogy a teljes személyiségét ténylegesen aláveti az isteniséggel való kapcsolatteremtés tudatának; új és jobb módszerek elsajátítására ahhoz, hogy igazodhasson az állandóan változó

élethelyzetekhez; ama személyes hozzáállások alapvető fontosságú helyreállítására és újbóli beállítására, melyek létfontosságúak a minden érdemes és valós dologra való teljesebb rálátáshoz; és az, hogy mindezt úgy teszi, hogy fél szemmel mindig az Isten dicsőségét figyeli — őszintén suttozva a Mesteretek kedvenc imáját, „Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg!”

160:1.12 (1774.4) A Mesteretek ezen istenimádati szokása hozza magával az elmét felüdítő ellazulást; a lélekre ösztönzőleg ható megvilágosodást; az embert a nehézségeivel való szembenézésre képessé tevő bátorságot; a legyöngítő félelmet eltörlő önismeretet; és az isteniséggel való egyesülés tudatosságát, melynek bizonyága képessé teszi arra, hogy merjen olyan lenni, mint az Isten. A Mester által gyakorolt istenimádati ellazulás és bensőséges szellemi közösség oldja a feszültséget, elhárítja az összeütközéseket és hathatósan gyarapítja a teljes személyiség erőforrásait. Mindeme bölcselet az országról szóló evangéliummal együtt alkotja az új vallást, az én értelmezésem szerint.

160:1.13 (1774.5) Az előítélet vakká teszi a lelket az igazság felismerésére, és az előítélet csak azáltal küszöbölhető ki, ha a lélek őszinte odaadással viseltetik azon ügy imádata iránt, mely az egyén embertársait mindenre kiterjedően és teljesen magába foglalja. Az előítélet elválaszthatatlanul kötődik az önzőséghez. Az előítélet csakis azáltal számolható fel, hogy az egyén felhagy az önzéssel és annak helyébe azon ügy szolgálatából nyerhető meglegedettség-keresést állítja, mely ügy nemcsak az egyén sajátlányegénél nagyobb jelentőségű, hanem az emberiségnél is — ez az Isten keresése, az isteniség

elérése. A személyiség érettségének bizonyítéka abban áll, hogy az emberi vágy úgy alakul át, hogy állandóan törekszik a legmagasabb rendű és a leginkább istenien valós értékek felismerésére.

160:1.14 (1774.6) Egy folyamatosan változó világban, egy fejlődő társadalmi rend mellett lehetetlen dolog sziklaszilárd, egyszer s mindenkorra rögzített célokat fenntartani. A személyiség kiegyensúlyozottságát csak olyanok tapasztalhatják meg, akik felfedezték és befogadták az élő Istent, mint a végtelen fejlődés örökkévaló célját. Ahhoz, hogy az ember a célját az időből az örökkévalóságba, a földről a Paradicsomra, az emberitől az istenire ily módon áttehesse, arra van szükség, hogy az ember megújhódjon, átváltozzon, újjászülessen; hogy az isteni szellem újjáteremtett gyermekévé legyen; hogy felvétessen a mennyország testvériségébe. Éretlen minden, ezen eszményképekkel nem rendelkező bölcsélet és vallás. Az általam tanított bölcsélet, összekapcsolva az általatok hirdetett evangéliummal, az érettség új vallását, minden jövőbeli nemzedék eszményképét képviseli. Ez pedig azért van így, mert a mi eszményképünk végleges, csalhatatlan, örökkévaló, egyetemes, abszolút és végtelen.

160:1.15 (1775.1) Az életfelfogásom ellátott engem azzal a készítéssel, hogy kutassam az igaz fejlődés valóságait, az érettség célját. De az én készítésem tehetetlen volt; a keresésemből hiányzott a hajtóerő; a kutatásom az irányultság bizonyosságának hiányától szenvedett. E hiányosságokat bőven pótolta Jézus új evangéliuma, a meglátások kiteljesítésével, az eszményképek magasabb szintre emelésével és a célok

rögzítésével. Most már kétségek és nyugtalanság nélkül, őszinte buzgalommal tudok belevágni az örök vállalkozásba.

2. Az életvezetés művészete

^{160:2.1 (1775.2)} Csak két módja van a halandók együttélésének: az anyagi vagyis az állati út és a szellemi vagyis az emberi út. Az állatok jelzések és hangok használata révén korlátozott mértékben tudnak érintkezni egymással. De ezek az érintkezési formák nem közvetítenek jelentéstartalmat, nem hordoznak értékeket vagy eszméket. Az ember és állat közötti különbség az, hogy az ember képes a társaival jelképek révén érintkezni, mely felettébb bizonyosan jelöl és azonosít jelentéstartalmakat, értékeket, eszméket és még eszményképeket is.

^{160:2.2 (1775.3)} Lévéen, hogy az állatok nem képesek eszméket megosztani egymással, ezért nem képesek személyiség kifejlesztésére sem. Az ember azért fejleszt személyiséget, mert így eszméket és eszményképeket tud megosztani a társaival.

^{160:2.3 (1775.4)} Ez az érintkezési és jelentéstartalom-megosztási képesség az, ami az emberi műveltséget alkotja, és amely a társas közösségeken keresztül képessé teszi az embert polgárosodott társadalmak építésére. A tudás és a bölcsesség azért halmozódik fel, mert az embernek megvan az a képessége, hogy e szerzeményeit a következő nemzedékekkel megossza. Ezáltal bontakozik ki a faj kulturális tevékenysége: a művészet, a tudomány, a vallás és a bölcsélet.

^{160:2.4 (1775.5)} Az emberi lények közötti jelképi közléscsere eleve meghatározza társadalmi csoportok létrejöttét. Minden

társadalmi csoport közül a család a legeredményesebb, közelebből is a két szülő. Ezeket az anyagi közösségeket a személyes ragaszkodás szellemi köteléke tartja össze. Ilyen eredményes viszony lehetséges az egyazon nembe tartozó két személy között is, miként az igaz barátságon alapuló mély tisztelet számos példája is mutatja.

160:2.5 (1775.6) A barátságon és kölcsönös ragaszkodáson alapuló társulások azért közösség szervező és megnemesítő jellegűek, mert serkentik és előmozdítják az életművészet felsőbb szintjeit alkotó, következő lényeges tényezők érvényesülését:

160:2.6 (1775.7) 1. Kölcsönös önkifejezés és önismeret. Sok nemes emberi ihlet hal el, mert nincs senki, aki meghallgatná azok kifejeződését. Tényleg nem tesz jót az embernek, ha egyedül van. A valamilyen mértékű elismerés és a bizonyos fokú megbecsülés alapvető fontosságú az emberi jellem fejlődése szempontjából. Az otthon őszinte szeretete hiányában a gyermek nem képes egészséges jellem teljes kifejlesztésére. A jellem valamivel több, mint pusztán elme és erkölcsök. A jellemfejlődést célzó társas kapcsolatok közül a legeredményesebb és a leginkább eszményi a férfi és a nő odaadó és megértő barátsága a belátáson alapuló házasság kölcsönös összefogásában. A házasság, annak számos viszonylatával együtt, alkalmas a leginkább arra, hogy maga után vonja ama becses indítékokat és azon magasabb rendű mozgatóerőket, melyek nélkülözhetetlenek az erős jellem kialakulásához. Ezzel nem habozom dicsőíteni a családi életet, mert a Mesteretek bölcsen az apa-gyermek viszonyt választotta az országról szóló ezen új evangélium alapkövéül. Az ilyen páratlan kapcsolati közösség, a férfinak és a nőnek az idő

legmagasabb rendű eszményképeivel kapcsolatos szeretetteljes összefogása olyan értékes és megelégedést hozó tapasztalás, mely a megszerzéséhez szükséges bármely árat, bármely áldozatot megér.

160:2.7 (1776.1) 2. A lelkek egyesülése — a bölcsesség mozgósítása. Minden emberi lény előbb-utóbb kialakít valamilyen fogalmat erről a világról és bizonyos képet alkot a következőről. Most tehát lehetséges, személyiség-közösségen keresztül, hogy az ideigvaló létezés és az örökkévaló kilátások szempontjait egyesítse. Így az egyén elméje azáltal gyarapítja szellemi értékeit, hogy nagy rálátásra tesz szert a másik által. Ezzel az emberek gazdagabbá teszik a lelküket annak révén, hogy a saját szellemi birtokaikat összeadják. Ugyanígy válik képessé az ember azon állandóan meglévő hajlam semlegesítésére, hogy áldozatává váljon a torzult látképnek, az előítéletes nézőpontnak és a szűklátókörű ítéletalkotásnak. A félelem, az irigység és az önteltség csak a más elmékkal való bensőséges kapcsolat révén előzhető meg. Felhívom a figyelmeteket arra a tényre, hogy a Mester sohasem küld benneteket egymagatokban az ország gyarapítása érdekében végzendő munkára; mindig kettesével küld ki. A bölcsesség felsőbb-tudás, melyből következik, hogy a társadalmi csoport, akár kisebb, akár nagyobb, a bölcsesség egyesítése által kölcsönösen osztozik minden tudásban.

160:2.8 (1776.2) 3. Az életlelkesültség. Az elszigeteltség kimerítheti a lélek energiatartalékát. Az embernek a társaival való társulása lényeges az életöröm megújításához és nélkülözhetetlen ama bátorság fenntartásához, mely az emberi lét felsőbb szintjeire való feljutással járó csaták megvívásához szükséges. A

barátság fokozza az élet örömeit és megdicsőíti az életben kivívott győzelmeket. A szeretetteljes és bensőséges emberi közösségek megfoszthatják a szenvedést a velejáró bánattól és a nehézségeket azok keserűségétől. Egy barát jelenléte fokoz minden szépséget és kiemel minden jóságot. Értelmes jelképek révén az ember képes a barátai elismerési készségeit megeleveníteni és gyarapítani. Az emberi barátság egyik kimagasló dicsősége a képzelőerő kölcsönös serkentésére való képesség és lehetőség. Eredendően nagy szellemi erő lakozik annak tudatosságában, hogy az ember őszinte elkötelezettséggel viseltetik egy közös ügy iránt, egy mindenségrendi Istenséghez való kölcsönös hűség iránt.

160:2.9 (1776.3) 4. A minden rosszal szembeni fokozottabb védelem. A személyiségek társulása és kölcsönös ragaszkodása eredményes biztosítást jelent a rosszal szemben. A nehézségek, a csapások, a csalódás és a vereség fájdalmasabb és elcsüggesztőbb akkor, ha egyedülletben tör az emberre. A társulás nem alakítja át a rosszat igazságossággá, de sokat segít a fájdalom mérséklésében. Mesteretek azt mondta, „Boldogok, akik szomorúak” — ha kéznél van egy barát, aki vigaszt nyújt. Lelkesítő erő van abban az ismeretben, hogy a többiek jólétéért élsz, és hogy ezek a többiek hasonlóképpen a te jólétedért és fejlődésedért élnek. Az ember elbágyad az elszigeteltségben. Az emberi lények folyton elbátortalanodnak, amikor csak az idő átmeneti történéseit látják. A múlttól és a jövőtől elkülönülő jelen bosszantóan jelentéktelenné válik. Csak az örökkévalóság körére vetett pillantás ösztönözheti az embert arra, hogy megtegye a tőle telhetőt és rábírja, hogy kihozza magából a legjobbat. Amikor az ember a legjobbat hozza ki

magából, akkor él a legönzetlenebbül a többiek, az időben és örökkévalóságban élő társai javára.

160:2.10 (1777.1) Megismétlem, az ilyen ösztönző és magasztos közösség eszményi lehetőségekre lel az emberi házassági kapcsolatban. Igaz, sok eredmény elérhető házasságon kívül is, és nagyon sok házasság végül nem tudja megteremni ezeket az erkölcsi és szellemi gyümölcsöket. Túl sokszor lépnek házasságra olyanok, akik egyéb értékeket keresnek, melyek alacsonyabb rendűek az emberi érettség magasabb rendű járulékainál. Az eszményi házasságnak valamivel szilárdabb alapra kell épülnie annál, mint az érzések hullámozása és az egyszerű nemi vonzalom ingatagsága; őszinte és kölcsönös személyes odaadáson kell alapulnia. Ha így fel tudjátok építeni az emberi társulás ezen méltó és eredményes kis egységeit, amikor ezek együtt felhalmozódnak, akkor a világ majd egy nagyszerű és megdicsőült társadalomszerkezetet, a halandói érettség polgárosodott viszonyait figyelheti meg. Egy ilyen faj megérthet majd valamennyit a Mesteretek azon eszményképéből, hogy legyen „béke a földön és jó szándék az emberek között”. Bár az ilyen társadalom nem lesz tökéletes és nem lesz teljesen mentes a rossztól, legalább közelít az érettséggel járó állandósághoz.

3. Az érettség csábításai

160:3.1 (1777.2) Az érettség érdekében munkára van szükség, és a munkához energia kell. Honnan származik az erő mindennek a véghezviteléhez? A fizikai dolgok magától értetődőnek vehetők, de a Mester bizony jól mondta, „Nem élhet az ember csak kenyérrel.” Ha már rendelkezünk ép testtel és elég jó egészséggel, akkor a következőkben azokat a csábításokat kell

keresnünk, melyek serkentőleg hatva előcsalják az ember szunnyadó szellemi erőit. Jézus megtanította nekünk, hogy az Isten benne él az emberben; de vajon miként tudjuk rávenni az embert arra, hogy felszabadítsa az isteniség és végtelenség lélekben korlátozott erőit? Hogyan tudjuk rábírní az embereket arra, hogy engedjék az Istennek, hogy elhozza a magunk lelkének megújulását az átmenetben és azután szolgálni tudja általunk a számtalan más lélek megvilágosodásának, felemelésének és megáldásának célját? Mi a legjobb módja annak, hogy felélesszem a jóra való rejtett erőket, melyek a lelkekben szunnyadnak? Egy dologban biztos vagyok: Az érzelmi izgalom nem az eszményi szellemi inger. Az izgalom nem gyarapítja az energiát; az inkább kimeríti mind az elme, mind a test erőit. Akkor hát honnan jön az energia e nagy dolgok megcselekedéséhez? Nézzétek meg a Mestereteket. Most is kint van a hegyekben és erőt gyűjt, míg mi itt energiát veszítünk. E kérdéskör egészének titka szellemi közösségbe, istenimádásba van burkolva. Emberi nézőpontból ez összeszedett elmélyedés és ellazulás kérdése. Az ellazult elmélyedés teremt kapcsolatot az elme és a szellem között; az ellazulás határozza meg a szellemi fogékonyságra való képességet. A gyengeségnek erőre, a félelemnek bátorságra, a saját nézeteknek az Isten akaratára való lecserélése alkotja az istenimádatot. Legalábbis a bölcselő így látja ezt.

^{160:3.2 (1777.3)} Amikor ezek az élmények gyakorta ismétlődnek, szokásokká, erőt adó és istenimádó szokásokká szilárdulnak, és az ilyen szokások aztán átalakulnak szellemi jellemmé, és az ilyen jellemet az egyén társai végül érett személyiségként ismerik el. E gyakorlat elemei először nehezek és időigényesek, mihelyt azonban szokássá válnak, egyből

pihentetővé és időt megtakarítóvá lesznek. Minél összetettebbé válik a társadalom, és minél inkább megsokasodnak a társadalom csábításai, annál sürgetőbbé válik az Istent ismerő egyedek számára azon szükség, hogy ilyen védelmi szokás jellegű gyakorlatokat alakítsanak ki abból a célból, hogy megőrizték és gyarapítsák a szellemi energiáikat.

160:3.3 (1778.1) Az érettség elérésével szembeni további követelmény a társadalmi csoportoknak a folyton változó környezethez való együttműködő igazodása. Az éretlen egyén felkelti a társai szembenállását; az érett ember megnyeri a társai őszinte együttműködését, s ezáltal megsokszorozza az élete erőfeszítésének gyümölcseit.

160:3.4 (1778.2) Az én életfelfogásom azt mondatja velem, hogy vannak olyan időszakok, amikor harcolnom kell, ha szükséges, az igazságosságról általam alkotott felfogás védelméért, de nem kételkedem abban, hogy a Mester, aki érettebb személyiségfajtaival rendelkezik, könnyedén és nemesül aratna ezzel egyenértékű győzelmet az ő tapintatos és türelmes, ígéretes és vonzó módszerével. Az igazunkért küzdve túl gyakran alakul úgy, hogy mind a győztes, mind a vesztes vereséget szenved. Épp tegnap hallottam a Mestertől, hogy „bölcs, aki a zárt ajtón való bejutást keresvén nem az ajtót akarja betörni, hanem inkább felkutatja az ajtót nyitó kulcsot.” Túl gyakran merülünk olyan küzdelembe, melynek célja pusztán önmagunk meggyőzése arról, hogy nem félünk.

160:3.5 (1778.3) Az országról szóló ezen új evangélium nagy szolgálatára van az életművészetnek annyiban, hogy új és gazdagabb ösztönzést ad a magasabb rendű élethez. Új és fennköltebb beteljesülési célt, egy legfelsőbb életcélt jelent. Az

örökkévaló és isteni létcél ezen új fogalmai önmagukban olyan érzékfeletti ingerek, melyek kiváltják annak a legjobbnak a megnyilvánulását, mely az ember nemesebb természetében lakozik. Az elmélyült gondolkodás minden hegycsúcsán lelhet kikapcsolódást az elme, erőt a lélek és közösséget a szellem. A magasrendű élet magaslati pontjairól az ember képes meghaladni a gondolkodás alsóbb szintjeinek anyagi ingereit — az aggodást, a féltékenységet, az irigységet, a bosszút és az éretlen személyiség önteltségét. Ezek a magasra feljutott lelkek megszabadulnak az élet csekélyiségei miatti visszatartó küzdelmek sokaságától, s így felszabadulnak, hogy tudatosíthassák magukban a szellemfogalmak és a mennyei közléscsere felsőbb áramlatait. De az életcél féltékenyen óvniuk kell, nehogy a könnyű és átmeneti eredményre való törekvés kísértésébe essenek; hasonlóképpen segíteniük kell, hogy védetté váljon a megszállottság pusztító fenyegetéseivel szemben.

4. Az érettségi egyensúly

^{160:4.1 (1778.4)} Miközben fél szemmel az örök valóságok elérését figyelitek, gondoskodnotok kell az ideigvaló létezés szükségleteiről is. Bár a szellem a célunk, de a húsvér test tény. Az életszükségleti dolgok alkalmanként véletlenül megadatnak nekünk, de azokért általában értelmesen munkálkodnunk kell. Az élet két nagy kihívása: ideigvaló életet élni és az örök továbbélést elérni. Még a megélhetésnek a gondja is vallást igényel annak eszményi megoldásához. Ezek egyaránt meglehetősen személyes nehézségek. Az igaz vallás valójában nem az egyéntől elkülönülten működik.

^{160:4.2 (1778.5)} Az ideigvaló élet lényeges dolgai, ahogy én látom, ezek:

^{160:4.3 (1778.6)} 1. Jó testi egészség.

^{160:4.4 (1778.7)} 2. Tiszta és világos gondolkodás.

^{160:4.5 (1778.8)} 3. Tehetség és szakértelem.

^{160:4.6 (1778.9)} 4. Vagyon — az élet javai.

^{160:4.7 (1778.10)} 5. A vereség elviselésének képessége.

^{160:4.8 (1778.11)} 6. Műveltség — képzettség és bölcsesség.

^{160:4.9 (1779.1)} Még a testi egészséggel és teljesítőképességgel kapcsolatos fizikai nehézségek is akkor küzdhetők le a legjobban, ha azokhoz a Mester tanításának vallási nézőpontjából közelítünk: vagyis abból indulunk ki, hogy az ember teste és elméje a lakóhelye az Istenek ajándékának, az ember szellemévé váló Isten szellemének. Az emberi elme így az anyagi dolgok és a szellemi valóságok közvetítőjévé válik.

^{160:4.10 (1779.2)} Értelmet igényel annak biztosítása, hogy az ember részesüljön az élet kíváncsú dolgaiból. Teljes tévedés azt feltételezni, hogy a napi munka hűséges végzésének meg lesz a vagyoni jutalma. Leszámítva az alkalmi és véletlenszerű vagyonszerzést, az ideigvaló élet anyagi jutalmai láthatólag bizonyos jól szervezett csatornában áramlanak, és csak azok remélhetik, hogy az időbeni erőfeszítéseiknek meg lesz a jutalma, akiknek hozzáférésük van e csatornához. Mindig szegénység lesz az osztályrésze mindazoknak, akik elszigetelt és egyedi csatornában keresik a vagyont. Ezért a bölcs

tervezés válik a világméretű jólét alapvető fontosságú tényezőjévé. A siker nem csak az ember odaadó munkáját kívánja meg, hanem azt is, hogy az ember az anyagi vagyon valamely csatornájának részeként működjön. Ha esztelen vagy, akkor anyagi jutalom nélkül adományozhatsz odaadó életet a nemzedéknek; ha véletlenül áraszt el vagyon, akkor elmerülhetsz a költekezésben akkor is, ha semmi érdemlegeset nem tettél az embertársaidért.

160:4.11 (1779.3) A tehetség az, amit örökölsz, míg a szakértelem az, amit megszerzel. Az élet nem valóságos annak, aki nem képes valamely dolgot jól, hozzáértően megtenni. A szakértelem az életből nyerhető megelégedettség valódi forrásainak egyike. A tehetség magában foglalja az előrelátó, körültekintő látásmód adományát. Ne tévesszenek meg a tisztességtelen teljesítmény kísértést jelentő jutalmai; állj készen arra, hogy keményen megdolgozz az őszinte igyekezeteddel járó későbbi megtérülésekért. A bölcs képes különbséget tenni az eszközök és a célok között; különben a jövőre vonatkozó túlzott mértékű tervezés néha megghiúsítja a fő cél elérését. Az öröm keresőjeként a célod mindig az legyen, hogy örömszerző és megörvendezett is légy.

160:4.12 (1779.4) Készítsd fel az emlékezetedet arra, hogy szent őrizetben tartsa az élet azon erőt adó és érdekes mellékeseményeit, melyeket tetszésed szerint fel tudsz majd idézni az örömed és épülésed érdekében. Így építsd fel magad számára és magadban a szépség, a jóság és a művészi nagyság tárcsarnokait. De minden emlék közül a legnemesebbek a kiváló barátság nagy pillanatainak gondosan megőrzött visszaemlékezései. Mindezen emlékkincsek a szellemi

istenimádat felszabadító szikrája következtében árasztják legértékesebb és felemelő hatásaikat.

160:4.13 (1779.5) Az élet azonban a létezés terhévé válik, hacsak nem tanulsz meg, hogy miként veszíts méltósággal. Megvan a veszítésnek is a művészete, melyet a nemes lelkek mindig elsajátíthatnak; ismerned kell a vesztes derűs módját; félelem nélkül kell szembenézned a csalódással. Soha ne habozz elismerni a kudarcot. Ne tégy kísérletet a kudarc megtévesztő mosollyal és sugárzó derűlátással való elrejtésére. Jól hangzó dolog mindig sikert hirdetni, de a végeredmények ijesztőek. Az effajta módszerek közvetlenül egy nem valóságos világ megteremtéséhez és a végső csalódással járó, elkerülhetetlen összeomláshoz vezetnek.

160:4.14 (1779.6) A siker bátorságot teremthet és segítheti az önbizalmat, bölcsesség azonban csakis az ember kudarcainak eredményeihez való igazodás tapasztalásaiból származik. A valósággal kapcsolatos bizakodó ábrándokat előnyben részesítők sohasem válhatnak bölccsé. Csak a tényekkel szembenézők és azokat az eszményképekkel összeegyeztetők képesek bölcsességre szert tenni. A bölcsesség magába foglalja aényt és az eszményképet egyaránt és ennél fogva megmenti a bölcsességszeretőket a bölcelet mindkét meddő szélsőségétől — a tényeket kizáró eszményelvű embertől, valamint a szellemi kilátással nem rendelkező anyagi világnézetűtől. Azok a félénk lelkek, akik csak azáltal képesek megmaradni az étellel járó küzdelemben, hogy igénybe veszik a siker folyton hamis káprázatainak segítségét, azok arra vannak ítélve, hogy kudarcot valljanak és vereséget szenvedjenek mindaddig, amíg fel nem ébrednek a saját képzelgéseik álmvilágából.

^{160:4.15 (1780.1)} A kudarcral való szembenézés és a vereséghez való igazodás eme dolgában fejt ki a legfőbb hatását a vallásbeli éleslátás. A kudarc egyszerűen csak egy tanulási mellékesemény — egy kulturális kísérlet a bölcsesség megszerzésében — az Isten-kereső ember tapasztalásában, aki belekezdett a világegyetem felfedezésének örökkévaló kalandjába. Az ilyen emberek számára a vereség csak új eszköz a világegyetemi valóság magasabb szintjeinek eléréséhez.

^{160:4.16 (1780.2)} Az Isten-kereső ember létpályája az örökkévalóság tükrében nagy sikernek bizonyulhat, még ha az egész ideigvaló-élet vállalkozás megsemmisítő kudarcnak tűnik is, feltéve, hogy minden egyes életkudarc a bölcsesség- és szellem-elérés műveltségének megteremtéséhez járult hozzá. Ne kövesd el azt a hibát, hogy összekevered a tudást, a műveltséget és a bölcsességet. Ezek az életben összefüggenek, azonban nagyon is különböző szellemértékeket képviselnek; a bölcsesség mindig uralja a tudást és mindig megdicsőíti a műveltséget.

5. Az eszménykép vallása

^{160:5.1 (1780.3)} Azt mondtátok nekem, hogy a Mesteretek úgy tekint a tiszta emberi vallásra, mint az egyénnek a szellemi valóságokkal kapcsolatos tapasztalására. Én úgy tekintettem a vallást, mint az ember azon élményét, melyben olyasmire válaszol, amit az egész emberiség előtt tiszteletre és áhítatra méltónak vesz. Ebben az értelemben a vallás azon legfelsőbb áhítatunkat jelképezi, mely arra irányul, ami a valóság eszményképeiről általunk alkotott legmagasabb rendű fogalmainkat és a szellemi fejlődés örök lehetőségeiről az elméink által felfogható legnagyobb terjedelmet képviseli.

160:5.2 (1780.4) Az emberek a valláshoz törzsi, nemzeti vagy faji értelemben azért viszonyulnak, mert a csoportjukon kívüliekre úgy tekintenek, mint nem tisztán emberi lényegűekre. Mi mindig úgy tekintünk a vallási hűségünk tárgyára, mint amely minden ember tiszteletére méltó. A vallás sohasem lehet tisztán értelmi hit vagy bölcséleti magyarázat kérdése; a vallás mindig és örökre az élethelyzetekre való egyik válaszadási mód; egyfajta viselkedés. A vallás magába foglal gondolkodást, érzést, és valamely olyan valóság irányában való tiszteletteljes cselekvést, melyet az általános tiszteletre méltónak tekintünk.

160:5.3 (1780.5) Ha valami a tapasztalásokban vallássá vált, akkor magától értetődő, hogy már ama vallás tevékeny örömhírhözőjává lettetek, lévén, hogy a vallások legfelsőbb fogalmát méltónak tartjátok az egész emberiség, minden világegyetemi értelem imádatára. Ha a vallásoknak nem előrevivő és hiterjesztő örömhírhözői vagytok, akkor áttartjátok magatokat annyiban, hogy amit vallásnak hívtok, az csak hagyományos hiedelem vagy pusztán értelmi bölcséleti rendszer. Ha a vallások szellemi tapasztalás, akkor az imádatotok tárgyát az összes szellemivé lényegített fogalmatok egyetemes szellemvalósága és eszményképe kell, hogy alkossa. A félelmen, érzelmen, hagyományon és bölcseleten alapuló minden vallást én értelmi vallásnak nevezek, míg azokat, amelyek igaz szellemtapasztaláson alapulnak, igaz vallásoknak nevezném. A vallási áhítat tárgya lehet anyagi vagy szellemi, igaz vagy hamis, valós vagy nem valós, emberi vagy isteni. A vallások ezért lehetnek jók vagy rosszak.

160:5.4 (1780.6) Az erkölcsiség és a vallás nem szükségképpen ugyanaz. Az erkölcsök rendszere az imádat tárgyának

megragadása révén vallássá válhat. Egy vallás a hűséghez és a legfelsőbb odaadáshoz való általános vonzerejének elvesztése révén bölcséleti rendszerré vagy erkölcsi törvénykönyvvé alakulhat. Ez a dolog, lény, létállapot vagy létezési rend, valamint a fejlődés lehetősége, mely a vallási hűség legfelsőbb eszményképét alkotja és amely az imádatot gyakorló vallási áhítatának befogadója, az Isten. Függetlenül a szellemvalóság ezen eszményképére alkalmazott megjelöléstől, ez az Isten.

^{160:5.5 (1781.1)} Egy igaz vallás társadalmi jellegzetességei abból a tényből fakadnak, hogy az mindegyre az egyén átalakítására és a világ átformálására törekszik. A vallással együtt jár olyan felfedezetlen eszményképek létezése, melyek a polgárosultság legérettebb intézményeinek akár a legmagasabb rendű társadalmi szokásaiban megtestesülő etika és erkölcsiség ismert alapelveit is messze meghaladják. A vallás még fel nem fedezett eszményképeket, fel nem tárt valóságokat, emberfeletti értékeket, isteni bölcsességet és igaz szellemteljesítményt akar elérni. Az igaz vallás mindezt meg is teszi; semmilyen más hit nem méltó e megnevezésre. Nem lehet valódi szellemi vallásokat úgy, hogy nincs legfelsőbb és fenséges eszményképek egy örökkévaló Istenről. Az ilyen Isten nélküli vallás az ember találmánya, élettelen értelmi hiedelmek és értelmetlen érzelmi szertartások emberi intézménye. Egy vallás az odaadás tárgyául követelhet nagyszerű eszményképet. De a valószínűtlenség ilyen eszményképei nem elérhetők; az ilyen felfogás kétséges. Az ember által elérhető eszményképek csakis az örökkévaló Isten szellemi tényében meglévő végtelen értékek isteni valóságai lehetnek.

^{160:5.6 (1781.2)} Az Isten szó, az Istenre vonatkozó eszme, szemben az Istennel kapcsolatos eszményképpel, bármely vallás részévé válhat, függetlenül attól, hogy az a vallás milyen gyerekes és hamis. Az Istenre vonatkozó ezen eszme bármilyenné lehet, amilyennek az azt alkalmazók éppen teszik. Az alacsonyabb rendű vallások úgy alakítják az Istenre vonatkozó eszméiket, hogy azok megfeleljenek az emberi szív természetes állapotának; a magasabb rendű vallások megkövetelik, hogy az emberi szív változzon meg annak érdekében, hogy megfeleljen az igaz vallás eszményképeinek.

^{160:5.7 (1781.3)} Jézus vallása meghaladja az istenimádati eszmére vonatkozó minden korábbi felfogásunkat annyiban, hogy ő nem csak úgy mutatja be az Atyját, mint a végtelen valóság eszményképét, hanem határozottan kijelenti, hogy az értékek ezen isteni forrása és a világegyetem örökkévaló középpontja igazán és személyesen is elérhető minden halandó teremtmény számára, aki úgy dönt, hogy belép a mennyországba a földön, s ezáltal igazolja az Istenhez fűződő fiúi viszonynak és az emberhez fűződő testvéri viszonynak az elfogadását. Azt állítom, hogy ez a világ által valaha ismert legmagasabb rendű vallásfelfogás, és kijelentem, hogy soha nem létezhet ennél magasabb rendű, lévén, hogy ez az evangélium magába foglalja a valóságok végtelenségét, az értékek isteniségét és az egyetemes teljesítmények örökkévalóságát. Az ilyen fogalom alkotja a legfelsőbb és a végleges eszményelvűségének megtapasztalását.

^{160:5.8 (1781.4)} A Mesteretek vallásának nem csak a tökéletes eszményképei keltették fel a kíváncsiságomat, hanem nagyon is indítatva érzem magam annak megvallására, hogy hiszek

azon kijelentésében, hogy a szellemvalóságok ezen eszményképei elérhetők; hogy ti és én belevághatunk ebbe a hosszú és örökkévaló kalandba az ő azon bizonyosságával, hogy végül bizonyosan megérkezünk a Paradicsom kapuihoz. Testvéreim, én hívő vagyok, én már belevágtam; úton vagyok veletek ebben az örökké tartó vállalkozásban. A Mester azt mondja, hogy az Atyától jött, és hogy mutatja nekünk az utat. Teljesen meg vagyok győződve arról, hogy igazat beszél. Végképp meggyőződtem arról, hogy az örökkévaló és Egyetemes Atyán kívül nincsenek elérhető valóság-eszményképek vagy tökéletesség-értékek.

^{160:5.9 (1781.5)} Én ezért nem csak a létező dolgok Istenét jöttem imádni, hanem a minden eljövendő létező dolog lehetőségének Istenét is. Ezért a legfelsőbb eszményképre irányuló áhítatotoknak, amennyiben az az eszménykép valós, a dolgok és lények múltbeli, jelenlegi és jövőbeli világegyetemeinek ezen Istenére kell irányulnia. Nincs más Isten, mert sehogy sem lehet bármilyen más Isten. Minden más isten a képzelet szülötte, a halandói elme káprázata, a hamis következtetésen és bizonyításon alapuló módszer torzítása és azok önáltató bálványa, akik megteremtik. Igen, lehet vallásod ezen Isten nélkül is, de az nem jelent semmit. Ha arra törekedsz, hogy az Isten szóval felváltsd az élő Isten ezen eszményképének valóságát, akkor csak áltattad magadat azáltal, hogy egy eszmét tétél egy eszménykép, egy isteni valóság helyébe. Az ilyen hiedelmek pusztán a sóvár képzelgés vallásai.

^{160:5.10 (1782.1)} Jézus tanításaiban a legjobb képet alkothatom a vallásról. Ez az evangélium képessé tesz bennünket arra, hogy keressük az igaz Istent és meg is találjuk. De vajon hajlandók

vagyunk-e megfizetni a mennyországba való belépés árát? Hajlandók vagyunk-e újjászületni? Újjá alakítottá lenni? Hajlandók vagyunk-e alávetni magunkat a sajátlényeg leépítésével járó lélek-helyreállítás ijesztő, embert próbáló folyamatának? Nem megmondta a Mester: „Aki meg akarja menteni az életét, annak el kell veszítenie azt. Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy lelki küzdelmet”? Igaz, miután megfizetjük az árát annak, hogy magunkat az Atya akaratának szenteltük, nagy békét tapasztalunk meg, feltéve, hogy továbbmegyünk az annak szentelt élet szellemi ösvényein.

160:5.11 (1782.2) Most már igazán elhagyjuk a létezés ismert rendjének csábításait, miközben fenntartás nélkül ama csábítások felkutatásának szenteljük magunkat, melyek az isteni valóság felsőbb eszményalapúságának szellemvilágaiban való kalandra irányuló jövőbeli élet létezésének ismeretlen és felfedezetlen rendjében rejlenek. Azon jelentéstartalmú jelképeket keressük, melyekkel közvetíthetjük embertársainknak a jézusi vallás eszményelvű valóságának fogalmait, és szüntelenül imádkozunk azért a napért, amikor az egész emberiséget felvillanyozza e legfelsőbb igazság közösségi látomása. Most a szívünkben élő összpontosított kép az Atyáról az, hogy az Isten szellem; és ahogy a társainknak közvetítjük, az, hogy az Isten szeretet.

160:5.12 (1782.3) Jézus vallása megköveteli az élő és szellemi tapasztalást. Más vallások fennállhatnak hagyományokon alapuló hiedelmekben, érzelmi érzésekben, bölcséleti tudatban és mindezekben együtt is, ám a Mester tanítása megköveteli a valódi szellemfejlődés szintjeinek elérését.

^{160:5.13 (1782.4)} Az Istenhez hasonlóvá válásra irányuló indíttatások tudatosulása nem igaz vallás. Az érzelmi alapú istenimádat érzései nem minősülnek igazi vallásnak. A sajátlényeg feladására és az Isten szolgálatára irányuló meggyőződésbeli tudás nem igaz vallás. Az azon érvelésben rejlő bölcsesség, miszerint ez a vallás mind közül a legjobb, személyes és szellemi tapasztalásként nem vallás. Az igaz vallás kapcsolatba hozható a beteljesüléssel és a fejlődés valóságával, és annak valóságával és eszményi lényegével, amelyet őszinte hittel elfogadnak. Mindennek az Igazság Szellemének kinyilatkoztatása révén kell a számunkra személyessé válnia.

^{160:5.14 (1782.5)} Ezzel fejeződtek be a görög bölcselő értekezései, aki a fajtájának egyik legnagyobbika volt, és aki Jézus evangéliumának híve lett.

161. írás

További viták Rodannal

^{161:0.1 (1783.1)} AZ APOSTOLOK és a vándor hitszónokok Kr.u. 29. szeptember 25-én, vasárnap Magadánban gyűltek össze. Jézus, miután azon az estén hosszasan tanácskozott a társaival, mindannyiukat meglepte azzal a bejelentésével, hogy másnap korán reggel a tizenkét apostollal elindul Jeruzsálembe a sátoros ünnepre. Úgy rendelkezett, hogy a vándor hitszónokok látogassák meg a híveket Galileában, és hogy a női testület térjen vissza egy időre Betszaidába.

^{161:0.2 (1783.2)} Amikor eljött a Jeruzsálembe való elindulás ideje, Nátániel és Tamás még mindig nagyban vitázott az alexandriai Rodannal, és engedélyt kaptak a Mestertől, hogy néhány napig Magadánban maradjanak. És így, mialatt Jézus és a tíz apostol

Jeruzsálem felé tartott, Nátániel és Tamás komoly vitát folytatott Rodannal. Az előző héten, amikor Rodan részletesen kifejtette az eszmerendszerét, Tamás és Nátániel felváltva ismertették a görög bölcseinek az országról szóló evangéliumot. Rodan számára kiderült, hogy korábban milyen jól elmagyarázta neki Jézus tanításait Keresztelő János egyik korábbi apostola, aki Alexandriában az ő tanára volt.

1. Az Isten személyisége

^{161:1.1 (1783.3)} Volt egy kérdéskör, melyet Rodan és a két apostol nem egyformán ítélt meg, és ez az Isten személyiségének kérdése volt. Rodan kész volt elfogadni mindent, amit az Isten sajátosságait illetően előadtak neki, ám azt állította, hogy a mennyei Atya nem olyan személy, nem is lehet olyan, amely megfelelne az ember által a személyiségről alkotott képnek. Bár az apostolok is akadályba ütköztek azon bizonyítási kísérletük során, hogy az Isten személy, Rodannak még nehezebb volt bizonyítania, hogy az Isten nem személy.

^{161:1.2 (1783.4)} Rodan amellettt érvelt, hogy a személyiség ténye az egyenlő lények teljes körű és kölcsönös közléscseréjének egyidejűleg létező tényében áll fenn, s itt a rokonszenvező megértésre képes lényekről van szó. Rodan azt mondta: „Ahhoz, hogy személy legyen, az Istennek rendelkeznie kell a szellemérintkezés olyan jelképeivel, melyek képessé tennék arra, hogy a vele kapcsolatot teremtők teljesen megértsék. Ám lévén, hogy az Isten végtelen és örökkévaló, ő a Teremtője minden más lénynek, ebből következik, már ami az egyenlő lényeket illeti, hogy az Isten egyedül van a világegyetemben. Nincs senki, aki vele egyenlő lenne; nincs senki, akivel egyenlőként tudna érintkezni. Az Isten talán valóban minden

személyiség forrása, azonban mint ilyen, ő meghaladja a személyiséget, éppen úgy, ahogy a Teremtő is a teremtmény felett és azon túl helyezkedik el.”

161:1.3 (1783.5) Ez az állítás nagyon aggasztotta Tamást és Nátánielt, és Jézus segítségét kérték, a Mester azonban nem volt hajlandó vitába szállni. Azt mondta Tamásnak: „Keveset számít, hogy milyen eszmét alkotsz az Atyáról, amíg az ő végtelen és örökkévaló természete eszményképének megismerésére törekszel a szellemedben.”

161:1.4 (1784.1) Tamás azt bizonygatta, hogy az Isten érintkezik az emberrel, és hogy ezért az Isten személy, még Rodan meghatározása szerint is. Ezt a görög azon az alapon utasította el, hogy Isten nem mutatja meg magát személyesen; hogy ő mindig is rejtély marad. Erre Nátániel utalt az Istennel kapcsolatos saját személyes élményére, és azt Rodan el is fogadta, megerősítve, hogy nemrégiben ő is hasonlót tapasztalt, ám ezek a tapasztalások, fejtegette, csak az Isten valóságát bizonyítják, nem pedig a személyiségét.

161:1.5 (1784.2) Hétfő éjjelre Tamás feladta a dolgot. De kedd éjszakára Nátániel rávette Rodant, hogy higgyen az Atya személyiségében, és a görög nézeteinek megváltozását a következő érvelési lépésekkel érte el:

161:1.6 (1784.3) 1. A paradicsomi Atya legalább két másik lénnel egyenlő fokú közléscserét folytat, akik teljes mértékben egyenlők vele és teljesen olyanok, mint ő maga — az Örökkévaló Fiúval és a Végtelen Szellemmel. A Háromság tantételét véve, a görögnek el kellett ismernie az Egyetemes Atya személyiségének lehetőségét. (A tizenkét apostol e viták

későbbi áttekintése révén jutott el a Háromság tágabb értelméhez. Természetesen mind azt hitték, hogy Jézus az Örökkévaló Fiú.)

161:1.7 (1784.4) 2. Lévén, hogy Jézus egyenlő volt az Atyával, és mivel e Fiú megvalósította a személyiségi megnyilatkozást a földi gyermekei előtt, e jelenség megteremtette azt a tényszerű bizonyítékot és kimutatta annak lehetőségét, hogy mindhárom Istenség rendelkezik személyiséggel és örökre rendezte azt a kérdést, hogy képes-e az Isten érintkezni az emberrel és képes-e az ember kapcsolatba lépni az Istennel.

161:1.8 (1784.5) 3. Az, hogy Jézus kölcsönös társulásban volt és tökéletes közléscserét folytatott az emberrel; hogy Jézus az Isten Fia volt. Hogy a Fiú és az Atya viszonya feltételezi az egyenlőséget az érintkezésben és a kölcsönös megértésből fakadó rokonszenvet; hogy Jézus és az Atya egy volt. Hogy Jézus egyszerre tartott fenn megértő kapcsolatot mind az Istennel, mind az emberrel, és lévén, hogy az Isten és az ember egyaránt megértette a jézusi közléscsere jelképeinek jelentését, ezért az Isten és az ember személyisége egyaránt rendelkezik az egymással való érintkezés képességéhez szükséges sajátosságokkal. Hogy Jézus személyisége bizonyította az Isten személyiségét, miközben meggyőzően igazolta az Isten jelenlétét az emberben. Hogy az egyazon dologgal kapcsolatos két dolog egymással is kapcsolatban áll.

161:1.9 (1784.6) 4. Hogy a személyiség képviseli az ember legmagasabb rendű fogalmát az emberi valóságról és az isteni értékekről; hogy az Isten egyúttal az ember legmagasabb rendű fogalmát képviseli az isteni valóságról és a végtelen értékekről; s ezért az Istennek isteni és végtelen személyiségnek kell

lennie, valóságos személyiségnek, mely azonban végtelenül és örökkévalón meghaladja az embernek a személyiségre vonatkozó felfogását és meghatározását, mindazonáltal mindig és egyetemesen személyiség.

161:1.10 (1784.7) 5. Hogy az Istennek személyiségnek kell lennie, hiszen ő a Teremtője minden személyiségnek és ő a beteljesülése minden személyiségnek. Rodanra rendkívül erős hatást gyakorolt Jézus ama tanítása, hogy „Legyetek ezért tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.”

161:1.11 (1784.8) Meghallván ezeket az érveket Rodan így szólt: „Meggyőztél. Istent személynek vallom, ha megengeded, hogy az ezen meggyőződéssel kapcsolatos beismerésemet azáltal módosítsam, hogy a személyiség jelentéstartalmához hozzákapcsolom a kiterjesztett értékek egy csoportját, olyanokat, mint emberfeletti, érzékfeletti, legfelsőbb, végtelen, örökkévaló, végleges és egyetemes. Most már meggyőződésemm, hogy míg az Istennek végtelenül többnek kell lennie egy személyiségnél, ő nem lehet semmivel kevesebb sem. Elégedett vagyok a vita lezárásával és azzal, hogy elfogadjam Jézust úgy, mint az Atya személyes kinyilatkoztatását és mint kielégítő választ az összes oktani, értelmi és bölcséleti kérdésre.”

2. Jézus isteni természete

161:2.1 (1785.1) Léván, hogy Nátániel és Tamás teljes mértékben elismerte Rodannak az országról szóló evangéliumról vallott nézeteit, már csak egy tisztázandó kérdés maradt, a Jézus isteni természetére vonatkozó tanítás, az a tantétel, melyet csak nemrégiben tettek közzé. Nátániel és Tamás együtt adta elő a

Mester isteni természetével kapcsolatos nézeteit, és az alábbi beszámoló az ő tanításuknak egy tömörített, átszerkesztett és átfogalmazott bemutatása:

^{161:2.2 (1785.2)} 1. Jézus elismerte az isteniségét, és mi hiszünk neki. Számos figyelemre méltó dolog történt az ő segédkezésével összefüggésben, melyeket csak úgy tudunk megérteni, ha hisszük, hogy ő az Isten Fia és az Ember Fia egyaránt.

^{161:2.3 (1785.3)} 2. A velünk megélt közössége az emberi barátság eszményképének példája; csak egy isteni lény lehet ilyen emberi barát. Ő a legigazabbul önzetlen személy, akit valaha ismertünk. Ő még a bűnösöknek is barátja; meri szeretni az ellenségeit. Nagyon hűséges hozzánk. Ugyan nem habozik megfeddeni minket, de az teljesen világos, hogy igazán szeret bennünket. Minél jobban megismered őt, annál jobban fogod szeretni. Elbűvöl majd a rendíthetetlen odaadása. Mindezen évek alatt, amikor nem tudtuk megérteni a küldetését, ő végig hű barát volt. Bár nem él hízélgéssel, mindünket egyforma kedvességgel kezel; mindig gyöngéd és könnyörületes. Az életét és minden mást is megosztott velünk. Boldog közösség vagyunk; minden dolgunk közös. Nem hisszük, hogy pusztán emberi lény képes lenne ilyen feddhetetlen életet élni ilyen megpróbáltatást jelentő körülmények között.

^{161:2.4 (1785.4)} 3. Úgy gondoljuk, hogy Jézus isteni, mert sohasem tesz rosszat; nem hibázik. Az ő bölcsessége rendkívüli; kegyessége fenséges. Nap mint nap tökéletes összhangban él az Atya akaratával. Helytelen tetteket azért nem bán meg soha, mert ő sohasem szegi meg az Atya törvényeit. Velünk és értünk imádkozik, de sohasem kér bennünket, hogy érte imádkozzunk. Úgy hisszük, hogy ő következetesen büntelen. Nem gondoljuk,

hogy egy olyan valaki, aki csak emberi, az valaha is megfogadta volna, hogy ilyen életet éljen. Azt állítja, hogy tökéletes életet él, és mi elismerjük, hogy így tesz. A mi jóra törekvésünk bűnbánatból fakad, az ő kegyessége viszont igazságosságból. Azt is állítja még, hogy bűnöket bocsát meg és betegségeket gyógyít. Pusztán emberi lény józanul nem állítaná, hogy megbocsátja a bűnt; mert az isteni előjog. Ő az igazságosságát tekintve az első találkozásunk óta tökéletesnek tűnik. Mi gyarapodunk a kegyelemben és az igazsággal kapcsolatos tudásban, de a Mesterünk már a kezdetek óta érettséget mutat az igazságosság terén. Minden ember, jó és rossz, elismeri e jóságelemeket Jézusban. Ő mégsem tola-kodó vagy kérkedő a kegyességében. Ő egyszerre szelíd és félelmet nem ismerő. Igazolni látszik az isteniségéről alkotott felfogásunkat. Ő vagy az, aminek vallja magát, vagy különben ő a legnagyobb álszent és csaló, akit a világ valaha megismert. Minket meggyőzött, hogy ő pontosan az, aminek vallja magát.

161:2.5 (1785.5) 4. A jellemének egyedi volta és az érzelmi önuralmának tökéletessége meggyőz minket afelől, hogy ő az emberinek és az isteninek a társulása. Mindig érzékeny az emberi szükség látványára; a szenvedés mindig eljut hozzá. Könyörületességét a testi szenvedés éppúgy kiváltja, mint az elmebéli kín vagy a szellemi gyötrelem. Gyorsan elismeri és nagylelkűen elfogadja a hitnek vagy bármely más nemes vonásnak az embertársaiban való jelenlétét. Oly igazságos és tisztességes, és egyszerre oly irgalmas és figyelmes. Elszomorítja a nép szellemi konoksága és örül, amikor hajlandók meglátni az igazság fényét.

161:2.6 (1786.1) 5. Láthatólag ismeri az emberek elméjének gondolatait és érti a szívük vágyait. Mindig rokonszenvezik az összezavarodott szellemünkkel. Láthatólag megvan nála minden emberi érzelmünk, ám azok egészen átszellemültek. Nagyon szereti a jóságot és ugyanígy utálja a bűnt. Emberfeletti tudattal bír az Istenség jelenlétéről. Emberként imádkozik, de Istenként cselekszik. Láthatólag előre tudja a dolgokat; már most mer beszélni a haláláról, s valamiféle rejtélyes utalást is tesz a jövőbeli megdicsőülésére. Bár kedves, azért bátor és tetterre kész is. Soha nem habozik tenni a kötelességét.

161:2.7 (1786.2) 6. Mindig nagy hatással van ránk az ő emberfeletti tudásának jelensége. Nemigen múlik el úgy nap, hogy ne történne valami, ami arra utal, hogy a Mester tudja, mi folyik az ő közvetlen jelenlétén kívül. Láthatólag ismeri a társai gondolatait is. Kétségtelenül közösségben van mennyei személyiségekkel; megkérdőjelezhetetlenül magasan felettünk, többiek felett lévő szellemi síkon él. Úgy tűnik, hogy az ő egyedi felfogóképessége előtt minden nyitva áll. Azért kérdez minket, hogy szóra bírjon, nem pedig azért, hogy ismereteket szerezzen.

161:2.8 (1786.3) 7. Mostanában a Mester nem habozik elismerni az emberfeletti voltát. Az apostolként való felavatásunk napjától fogva egészen a legutóbbi időnkig sohasem tagadta, hogy a mennyei Atyától jött. Egy isteni tanító tekintélyével beszél. A Mester nem tétoz az cáfolni a mai vallási tanításokat és határozott tekintéllyel hirdetni az új evangéliumot. Magabiztos, határozott és ellentmondást nem tűrő. Még Keresztelő János is, amikor hallotta Jézust beszélni, kijelentette, hogy ő az Isten

Fia. Láthatólag megelégszik a maga erejével. Nem keresi a sokaság támogatását; nem az emberek véleményéből indul ki. Bátor és mégis olyannyira mentes az önhittségtől.

^{161:2.9 (1786.4)} 8. Folyton úgy beszél Istenről, mint örökké jelen lévő társról mindenben, amit csak végez. Amerre jár, jót tesz, úgy látszik azért, mert benne van az Isten. A legelképesztőbb kijelentéseket teszi magáról és az ő földi küldetéséről, olyan állításokat, melyek képtelenségek lennének, ha ő nem volna isteni. Egyszer kijelentette, „Mielőtt Ábrahám volt, én vagyok.” Határozottan elismerte az isteniségét; azt vallja, hogy társas viszonyban áll Istennel. Gyakorlatilag kimeríti a nyelvi lehetőségeket a mennyei Atyával való bensőséges közösségre vonatkozó igényeinek hangoztatása során. Még azt is állítja, hogy ő és az Atya egy. Azt mondja, hogy aki látta őt, az látta az Atyát. És mindezen óriási dolgokat oly gyermeki természetességgel mondja és cselekszi. Ugyanúgy utal az Atyával alkotott közösségére, mint a velünk való közösségére. Láthatólag nagyon biztos Isten felől és e viszonyokról magától értetődően szól.

^{161:2.10 (1786.5)} 9. Az imaéletében láthatólag közvetlenül az Atyjával érintkezik. Kevés imáját hallottuk, de ez a kevés is azt jelzi, hogy mondhatni szemtől szemben beszél Istennel. Láthatólag ismeri a jövőt és a múltat is. Egyszerűen nem lehetne mindez és nem tehetné mindeme rendkívüli dolgokat, hacsak nem volna több emberi lénynél. Tudjuk, hogy emberi, ebben biztosak vagyunk, de csaknem éppoly biztosak vagyunk abban is, hogy ő isteni lény is. Hisszük, hogy isteni. Meggyőződésünk, hogy ő az Ember Fia és az Isten Fia.

^{161:2.11 (1787.1)} Amint Nátániel és Tamás befejezte a Rodannal folytatott tanácskozást, sietve elindultak Jeruzsálembe, hogy csatlakozzanak apostoltársaikhoz, és oda annak a hétnek a péntekén érkeztek meg. Ez nagy élmény volt mindhárom hívő életében, és a többi apostol sokat tanult a Nátániel és Tamás által elmesélt élményekből.

^{161:2.12 (1787.2)} Rodan visszatért Alexandriába, ahol még sokáig tanította az eszmerendszerét a Meganta-tanodában. Nagy ember lett belőle a mennyország későbbi ügyeinek intézésében; egészen a földi napjainak végéig hűséges hívő volt, másokkal együtt akkor veszítette életét Görögországban, amikor az üldöztetések a legerősebbek voltak.

3. Jézus emberi és isteni elméje

^{161:3.1 (1787.3)} Az isteniség tudatosulása fokozatosan erősödött Jézus elméjében egészen a megkeresztelésének idejéig. Miután teljes mértékben tudatosult benne az isteni természete, az ember-előtti létezése és a világegyetemi előjogainak összessége, úgy látszik, hogy rendelkezett azzal a képességgel, hogy különböző mértékben korlátozza az isteniségével kapcsolatos emberi tudatát. Nekünk úgy tűnik, hogy a megkeresztelésétől a keresztre feszítéséig Jézus teljes mértékben dönthetett arról, hogy kizárólag az emberi elméjére támaszkodik vagy igénybe veszi mind az emberi elméjének, mind pedig az isteni elméjének tudását. Néha úgy tűnt, hogy csak azt az ismeretet használja, mely az emberi értelmében megvolt. Más alkalmakkor láthatólag oly nagy tudással és bölcsességgel cselekedett, hogy azt csakis az isteni tudata emberfeletti tartalmának igénybevétele révén tehette.

161:3.2 (1787.4) Csak azáltal érthetjük meg az ő különleges cselekedeteit, ha elfogadjuk azt az elméletet, hogy tetszése szerint maga tudta korlátozni az isteniség-tudatát. Teljesen tudatában vagyunk annak, hogy gyakran eltitkolta a társai elől, hogy előre tud az eseményekről, és hogy tudomással bír a gondolkodásuk és terveik természetéről. Értjük, hogy nem akarta, hogy a követői túl sokat megtudjanak arról, hogy képes belelátni a gondolataikba és megismerni a terveiket. Nem akarta nagyon sokban meghaladni azt az emberképet, mely az apostolainak és a tanítványainak elméjében élt.

161:3.3 (1787.5) Egyáltalán nem tudunk különbséget tenni azon működésmódok között, hogy egyfelől önmaga korlátozta az isteni tudatát, másfelől az emberi társai elől miként rejtette el az előzetes ismereteit és a meglátott gondolatokat. Meg vagyunk győződve arról, hogy mindkét eljárást alkalmazta, de nem mindig tudjuk meghatározni, hogy adott esetben melyik módszert használta. Gyakran megfigyeltük, amint csak az emberi tudattartalommal járt el; aztán láthattuk, amint a világegyetem mennyei seregeinek igazgatóival tanácskozik és észlelhettük az isteni elme kétségtelen működését. Azután csaknem megszámlálhatatlan alkalommal voltunk tanúi az ember és Isten ezen egyesített személyisége működésének, amint azt az emberi és isteni elme láthatólag tökéletes egysége működésbe hozta. Ez jelenti az ilyen jelenségekkel kapcsolatos ismereteink határát; valójában tényleg nem ismerjük a teljes igazságot e rejtéllyel kapcsolatban.

162. írás

A sátoros ünnepen

AMIKOR Jézus elindult a tíz apostollal Jeruzsálembe, úgy tervezte, hogy Szamarián keresztül mennek, mivel az volt a rövidebb út. Ennek megfelelően elhaladtak a tó keleti partja mentén, és Szkítaváros után léptek Szamaria határvidékére. Alkonyat közeledtével Jézus beküldte Fülöpöt és Mátét a Gilboa-hegy keleti lejtőjén fekvő egyik faluba, hogy szállást keressenek a társaságnak. E falusiak történetesen erős előítéllettel viseltettek a zsidók iránt, még az átlagos szamaritánusoknál is nagyobb, és ezen érzelmeiket ekkoriban még inkább fokozta az, hogy olyan sokan tartottak a sátoros ünnepre. Ezek az emberek igen keveset tudtak Jézusról, és nem voltak hajlandók szállást adni neki, mert ő és a társai zsidók voltak. Amikor Máté és Fülöp kimutatta a felháborodását és közölte a szamaritánusokkal, hogy megtagadják Izráel Szentjének vendégül látását, a feldühödött falusiak botokkal és kövekkel űzték ki őket a településről.

Miután Fülöp és Máté visszatért a társaihoz és beszámolt arról, hogy miként zavarták ki őket a faluból, Jakab és János lépett oda Jézushoz és így szóltak: „Mester, nagyon kérünk, adj engedélyt, hogy mennyből való tüzet rendelhessünk e pimasz és megátalkodott szamaritánusok elpusztítására.” Ám amint Jézus meghallotta a bosszúszomjas szavaikat, a Zebedeus fiúkhoz fordult és megfeddte őket: „Nem tudjátok miféle magatartást tanúsítotok. A bosszú nem gyarapítja a mennyországról kialakított felfogást. Vitatkozás helyett menjünk tovább a Jordán gázlójánál lévő kis faluba.” S így a szakadár felekezeties előítélet miatt ezek a szamaritánusok megfosztották magukat attól a megtiszteltetéstől, hogy egy világegyetem Teremtő Fia iránt kimutathassák a vendégszeretetüket.

^{162:0.3 (1788.3)} Jézus és a tízek az éjszakát a Jordán gázlója közelében lévő faluban töltötték. Másnap korán reggel átkeltek a folyón és a kelet-jordáni főúton mentek tovább Jeruzsálem felé, és szerdán késő este érkeztek meg Betániába. Tamás és Nátániel pénteken ért oda, mert a Rodannal való tanácskozás késleltette őket.

^{162:0.4 (1788.4)} Jézus és a tizenketek a következő hónap (október) végéig, nagyjából négy és fél héten át maradtak Jeruzsálem közelében. Jézus maga csak néhányszor ment be a városba, és e rövid látogatásokra a sátoros ünnep alatt került sor. Október jelentős részét Abnerrel és a társaival töltötte Betlehemben.

1. A jeruzsálemi látogatás veszélyei

^{162:1.1 (1788.5)} Már jóval azt megelőzően, hogy Galileából elmenekültek, Jézus követői nagyon kérték őt, hogy menjen Jeruzsálembe és hirdesse az országról szóló evangéliumot annak érdekében, hogy üzenetének súlya legyen azáltal, hogy az a zsidó művelődési és oktatási központban hirdettetik; de most, amikor ténylegesen is eljött Jeruzsálembe tanítani, már féltették az életét. Tudván, hogy a Szanhedrin Jeruzsálembe akarja vitetni és perbe akarja fogni Jézust, valamint emlékezvén arra, hogy a Mester nemrégiben megismételte azon kijelentéseit, hogy meg kell halnia, az apostolok valószínűleg is megdöbbenek azon a hirtelen elhatározásán, hogy elmegy a sátoros ünnepre. Minden korábbi könyörgésükre, hogy menjen el Jeruzsálembe, azt válaszolta, „Még nincs itt az ideje.” Most pedig, a félelemből fakadó tiltakozásaikra csak annyit felelt, „De már itt van az ideje.”

^{162:1.2 (1788.6)} A sátoros ünnep alatt Jézus merészen bement Jeruzsálembe több alkalommal is és a nyilvánosság előtt tanított a templomban. Tette ezt az apostolai azon erőfeszítései ellenére, melyek az erről való lebeszélésére irányultak. Bár már régóta sürgették, hogy hirdesse az üzenetét Jeruzsálemben, most félelemmel töltötte el őket annak látványa, hogy ebben az időszakban megy be a városba, mert nagyon jól tudták, hogy az írástudók és a farizeusok nagyon is arra törekednek, hogy a halálát okozzák.

^{162:1.3 (1788.7)} Jézus merész megjelenése Jeruzsálemben minden korábbinál jobban összezavarta a híveit. Számos tanítványa, sőt Karióti Júdás, az apostol sem átgondolta korábban arra gondolni, hogy Jézus azért menekült sietve Föníciába, mert félt a zsidó vezetőktől és Heródes Antipásztól. Nem értették meg a Mester cselekedeteinek értelmét. A követőinek tanácsa ellenére való megjelenése a sátoros ünnepen Jeruzsálemben, elegendő volt ahhoz, hogy örökre véget vessen az ő félelméről és gyávaságáról szóló mindenféle mendemondának.

^{162:1.4 (1789.1)} A sátoros ünnep alatt a római birodalom minden részéből érkező több ezer hívő látta Jézust, hallotta őt tanítani és sokan még Betániába is kiutaztak, hogy tanácskozzanak vele az ország ügyének a maguk körzetében való előmozdításáról.

^{162:1.5 (1789.2)} Számos oka volt annak, hogy Jézus nyilvánosan szónokolhatott a templomi udvarokban az ünnep napjain, és ezek közül a legfontosabb az a félelem volt, mely a Szanhedrin tisztviselőit a testületük érzelmileg megosztott voltának eredményeként fogta el. Tény, hogy a Szanhedrin sok tagja vagy titkon hitt Jézusban vagy határozottan idegenkedett attól, hogy az ünnep alatt tartóztassák le, amikor oly nagyszámú

ember tartózkodik Jeruzsálemben, akik közül sokan vagy hittek benne vagy legalábbis barátságosan viseltettek az általa vezetett szellemi mozgalom iránt.

^{162:1.6 (1789.3)} Abner és a társai erőfeszítései Júdeában szintén nagyban hozzájárultak az ország iránt megmutatkozó kedvező hozzáállás megszilárdulásához, de olyannyira, hogy Jézus ellenségei nem is igen merték a szembenállásukat hangoztatni. Ez volt az egyik oka annak, hogy Jézus nyilvánosan is ellátogathatott Jeruzsálembe és élve távozhatott is onnan. Egy vagy két hónappal korábban biztosan megölték volna.

^{162:1.7 (1789.4)} De Jézus azon vakmerő bátorsága, hogy nyilvánosan megjelent Jeruzsálemben, megdöbbenetette az ellenségeit; ilyen merész kihívásra nem voltak felkészülve. A Szanhedrin e hónap folyamán több alkalommal is gyenge kísérletet tett a Mester letartóztatására, de ezen erőfeszítések hiábavalók maradtak. Az ellenségei olyannyira meghökkentek Jézus váratlan, nyilvános megjelenésén Jeruzsálemben, hogy azt feltételezték, védelmi ígéretet kapott a római hatóságoktól. Mivel tudták, hogy Fülöp (Heródes Antipász testvére) akkorra már csaknem Jézus követője lett, a Szanhedrin tagjai azt gyanították, hogy Fülöp ígéretet tett, megvédi Jézust az ellenségeitől. Jézus már el is tűnt a szemük elől, mire ráébredtek, hogy rosszul gondolták, miszerint az ő hirtelen és merész megjelenése Jeruzsálemben a római tisztviselőkkel kötött titkos megállapodás eredménye lenne.

^{162:1.8 (1789.5)} Csak a tizenkét apostol tudta, hogy Jézus el akar menni a sátoros ünnepre, amikor elindultak Magadánból. A Mester többi követője igencsak elképedt, amikor Jézus megjelent a templomi udvarokban és megkezdte a nyilvános

tanítást, és a zsidó hatóságok megdöbbenése leírhatatlan volt, amikor jelentést kaptak arról, hogy a templomban tanít.

^{162:1.9 (1790.1)} Bár a tanítványai nem várták, hogy Jézus eljön az ünnepre, a messziről érkezett zarándokok többsége, akik hallottak felőle, reménykedtek abban, hogy talán találkoznak vele Jeruzsálemben. Nem is csalódtak, mert több alkalommal tanított Salamon csarnokában és másutt is a templomi udvarokban. E tanítások valóban Jézus isteniségének hivatalos vagy külsőleges bejelentését képezték a zsidó nép és az egész világ számára.

^{162:1.10 (1790.2)} A Mester tanításait hallgató tömegek véleménye megoszlott. Némelyek azt mondták, hogy jó ember; mások azt, hogy próféta; megint mások azt, hogy ő valóban a Messiás; egyesek pedig azt mondták, hogy rosszindulatú akadékoskodó, hogy a furcsa tantételeivel félrevezeti az embereket. Az ellenségei haboztak nyilvánosan elítélni őt, mert féltek a vele rokonszenvező hívektől, míg a barátai féltek nyíltan elismerni őt, mert ők a zsidó vezetőktől tartottak, tudván, hogy a Szanhedrin elszánta magát, hogy kivégeztesse. De még az ellenségei is elcsodálkoztak a tanításán, mert tudták, hogy nem járt a rabbik tanodáiba.

^{162:1.11 (1790.3)} Az apostolait minden alkalommal rettegés fogta el, amikor csak Jézus bement Jeruzsálembe. Napról napra jobban féltek, amint hallgatták a földi küldetésének természetéről szóló, egyre merészebb kijelentéseit. Nem voltak hozzászokva ahhoz, hogy Jézustól ilyen határozott igények és ilyen meglepő állítások hirdetését hallják, korábban még akkor sem került ilyenre sor, amikor a barátainak szónokolt.

2. Az első templomi beszéd

162:2.1 (1790.4) Az első délutánon, ahogy Jézus a templomban tanított, egy nagyobb társaság ült ott és hallgatta az új evangélium szabadságát és a jó hírt elfogadók örömét ecsetelő szavait, amikor is az egyik kíváncsi hallgató a kérdésével félbeszakította: „Tanító, hogy lehet az, hogy olyan folyamatosan tudod idézni az Írásokat és tanítani az embereket, amikor nekem azt mondták, hogy nem tanultál a rabbik tanodájában?” Jézus így felelt: „Nem ember tanította nekem ezeket az igazságokat, melyeket nektek mondok. E tanítás nem az enyém, hanem Azé, aki engem küldött. Ha valaki valóban vágyik az Atyám akaratának megcselekedésére, akkor biztonnal tudni fogja, hogy a tanításom az Istené vagy pedig a magam dolgában szólok. Aki a maga dolgában szól, az a saját dicsőségét keresi, de amikor az Atya szavait mondom, akkor ezzel én annak dicsőségét keresem, aki engem küldött. De mielőtt megpróbáltok belépni az új fényre, nem kellene inkább a már meglévő világosságot követnetek? Mózes adta nektek a törvényt, mégis hányan törekedtek őszintén arra, hogy eleget tegyetek az előírásoknak? Mózes e törvényben arra int benneteket, mondván, »Ne ölj«; e parancs ellenére némelyetek az Ember Fiának megölésére törekszik.”

162:2.2 (1790.5) Amikor a tömeg meghallotta e szavakat, hangos szóváltás alakult ki. Némelyek azt mondták, hogy bolond; mások azt, hogy ördög szállta meg. Megint mások azt mondták, hogy ő valóban az a galileai próféta, akinek az írástudók és a farizeusok az életére törnek. Voltak, akik azt mondták, hogy a vallási hatóságok félnek zaklatni őt; mások úgy gondolták, hogy azért nem alkalmaznak vele szemben erőszakot, mert a híveivé váltak. A komoly vitát követően a tömegből előlépett

valaki és megkérdezte Jézustól, „Miért akarnak a vezetőink megölni téged?” Jézus erre így válaszolt: „A vezetőitek azért akarnak elpusztítani, mert neheztelnek az országról szóló jó hírrel kapcsolatos tanításom miatt, azon örömhír miatt, mely megszabadítja az embereket a szertartások alakias vallásának terhes hagyományaitól, melyeket e tanítók mindenáron fenn akarnak tartani. Áldozást tartanak a törvény szerint a szombat napján, de engem megölnének, mert egyszer a szombat napján megszabadítottam egy embert a csüggedésének terhétől. Követnek szombaton, hogy kémkedjenek utánam, de megölnének, mert egy másik alkalommal úgy döntöttem, hogy szombaton teljesen meggyógyítok egy súlyos beteget. Meg akarnak ölni, mert jól tudják, hogy ha őszintén hiszitek és el meritek fogadni a tanításomat, akkor az ő hagyományos vallási rendszerük megbukik, örökre megsemmisül. Így elveszítik a hatalmat afelett, amelynek az életüket szentelték, lévén, hogy következetesen nem hajlandók elfogadni az Isten országának ezen új és dicsőbb örömhírét. Most mindegyikötökhöz fordulok: ne a külsődleges formák szerint ítéljetek, hanem e tanítások igaz szelleme révén; pártatlanul ítéljetek.”

^{162:2.3 (1791.1)} Erre azt mondta egy másik kérdező: „Igen, Mester, mi a Messiást keressük, de amikor eljön, tudjuk, hogy az ő megjelenése rejtélyes lesz. Rólad tudjuk, hogy honnan jössz. Te már az elejétől fogva a testvéreid között vagy. A megszabadító hatalomban érkezik, hogy helyreállítsa Dávid királyságának királyszékét. Valóban azt állítod, hogy te vagy a Messiás?” Jézus így felelt: „Azt állítod, hogy ismersz engem és hogy tudod, hogy honnan jöttem. Bárcsak igazak volnának az állításaid, mert akkor valóban bőséges életet találnál ama tudásban. De kijelentem, hogy én nem magamért jöttem el

hozzátok; engem az Atya küldött, és aki küldött, az igaz és hűséges. Azzal, hogy nem hallgattok meg engem, elutasítjátok, hogy elfogadjátok őt, aki küldött. Ha elfogadnátok ezt az örömhírt, megismernétek őt, aki engem küldött. Ismerem az Atyát, mert az Atyától jöttem megjelenteni és hirdetni őt nektek.”

162:2.4 (1791.2) Az írástudók ügynökei le akarták fogni Jézust, de féltek a tömegtől, mert sokan hittek benne. Az egész zsidóság már jól ismerte Jézusnak a megkeresztelése óta végzett munkáját, és mivel sokan felidéztek ezeket a tetteket, azt mondták maguk közt: „Bár e tanító Galileából való, és bár nem tesz mindenben eleget a Messiással kapcsolatos elvárásainknak, kíváncsiak vagyunk, hogy amikor majd eljön a megszabadító, akkor vajon csodálatosabb dolgokat művel-e, mint amiket ez a názáreti Jézus tett.”

162:2.5 (1791.3) Amikor a farizeusok és az ügynökeik értesültek arról, hogy az emberek ilyesmiket mondanak, tanácskozásba kezdtek a vezetőikkel és úgy határoztak, hogy haladéktalanul tenni kell valamit annak érdekében, hogy véget érjenek Jézusnak a templomi udvarokban való megjelenései. A zsidók vezetői általában kerülni akarták a Jézussal való összezapást, mert azt hitték, hogy a római hatóságok sértetlenséget ígértek neki. Nem tudhatták be másnak azt a merészséget, hogy épp ilyenkor jön el Jeruzsálembe; ám a Szanhedrin tisztviselői nem hitték el teljesen ezeket a mendemondákat. Ők úgy okoskodtak, hogy a római urak nem tennének ilyesmit titokban és a zsidó nemzet legfelsőbb kormányzó testületének tudta nélkül.

162:2.6 (1791.4) Ennek megfelelően elküldték Ébert, a Szanhedrin hivatalos tisztviselőjét két segéddel együtt, hogy tartóztassák le

Jézust. Ahogy Éber Jézushoz közelített, a Mester így szólt: „Ne félj a közelembe jönni. Jöjj közelebb, s közben figyelj a tanításomra. Tudom, hogy azért küldtek, hogy elfogj, de meg kell értened, hogy semmi sem történhet az Ember Fiával, amíg el nem jön az ideje. Te nem vagy ellenem; te csak az uraid parancsát jöttél teljesíteni, és még a zsidók ezen urai is azt hiszik, hogy az Istennek szolgálnak, amikor titkon az elpusztításomra törnek.

162:2.7 (1792.1) Nem neheztelek egyikőtökre sem. Az Atya szeret titeket, és ezért azt szeretném, ha megszabadulnátok az előítélet kötelékétől és a sötétség hagyományától. Az élet szabadságát és az üdvözülés örömét kínálom nektek. Az új és élő utat, a rossztól való megszabadulást és a bűn bilincseinek letörését hirdetem. Azért jöttem, hogy életetek legyen, és az örökkön legyen. Arra törekedtek, hogy megszabaduljatok tőlem és az én nyugtalanító tanításaimtól. Bárcsak megértenétek, hogy én már csak egy kis időre vagyok veletek! Rövid időn belül elmegyek őhozzá, aki ebbe a világba küldött. Sokan közületek majd nagyon keresni fognak engem, de a színemet nem lelitek, mert ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. De mindazok, akik igazán meg akarnak találni, azok egykor majd elérik azt az életet, mely az Atyám színéhez vezet.”

162:2.8 (1792.2) A gúnyolódók némelyike azt mondta erre: „Hová megy ez az ember, ahol mi nem találhatjuk meg? Vajon a görögök közé megy? Megöli magát? Mire gondolhat, amikor azt mondja, hogy rövidesen elhagy minket, és hogy mi nem mehetünk oda, ahová ő megy?”

162:2.9 (1792.3) Éber és a segédei nem voltak hajlandók letartóztatni Jézust; nélküle tértek vissza a találkozóhelyükre. Amikor aztán

a főpapok és a farizeusok szemrehányást tettek Ébernek és a segédeknek, mert nem hozták magukkal Jézust, Éber csak annyit felelt: „Féltünk letartóztatni a tömegben, mert sokan hisznek benne. Azonkívül eddig még nem hallottunk senkit úgy beszélni, mint ezt az embert. Van valami rendkívüli ebben a tanítóban. Mindannyian jól tennétek, ha elmennétek meghallgatni.” Amint a legfőbb vezetők e szavakat meghallották, elképedtek és gúnyosan így szóltak Éberhez: „Talán téged is tévútra vitt? Te is hinni fogsz ennek a csalónak? Hallottál olyat, hogy a tanult férfiak közül vagy a vezetők közül bárki is hisz benne? Megtévesztett-e írástudókat vagy farizeusokat az ő ravasz tanításaival? Hogy lehet az, hogy befolyásol téged e tudatlan tömeg viselkedése, akik nem ismerik se a törvényt, se a prófétákat? Hát nem tudod, hogy az ilyen tanulatlan emberek átkozottak?” Erre Éber így válaszolt: „Akkor is, uraim, ez az ember az irgalom és a remény szavaival szól a tömeghez. Jókedvre deríti a csüggedőket, és a szavai még a mi lelkünknek is vigaszt jelentettek. Mi rossz lehet e tanításokban, még ha ő nem is az Írások Messiása? Vajon a törvényünk nem követel-e tisztességet akkor is? Elítélünk valakit úgy, hogy nem hallgatjuk meg előtte?” A Szanhedrin vezetője megharagudott Éberre, és rátámadva azt mondta: „Megőrültél? Talán te is galileai vagy? Vedd elő az Írásokat, és meglátod, hogy Galileából nem jön próféta, még kevésbé a Messiás.”

162:2.10 (1792.4) A Szanhedrin zavarodottságában feloszlott, és Jézus éjszakára visszavonult Betániába.

3. A házasságtörésen ért asszony

^{162:3.1 (1792.5)} E jeruzsálemi látogatás alatt történt, hogy Jézus foglalkozott egy bizonyos rossz hírű asszonnyal, akit az asszony vádlói és Jézus ellenségei hoztak elébe. E mellékeseményről szóló eltorzított feljegyzések azt sugallja, hogy e nőt az írástudók és a farizeusok vitték Jézus elé, és Jézus úgy kezelte őket, hogy rámutasson, a zsidók vallási vezetői maguk is bűnösök az erkölcstelenségben. Jézus jól tudta, hogy bár ezek az írástudók és farizeusok szellemileg vakok és értelmileg előítéletesek a hagyományhoz való hűségük miatt, az akkori kornak és nemzedéknek az erkölcsöt legjobban tisztelő emberei közé tartoztak.

^{162:3.2 (1793.1)} Valójában a következő történt: Az ünnep harmadik napjának kora reggelén, amint Jézus a templom felé haladt, a Szanhedrin felbérelt ügynökeinek egy csoportja került az útjába, akik egy nőt hurcoltak magukkal. Ahogy közelebb értek, a szószóló azt mondta: „Mester, ezt a nőt házasságtörésen érték — rajtakapták. Mózes törvénye megparancsolja, hogy az ilyen asszonyt meg kell kövezni. Mit mondasz, mi legyen vele?”

^{162:3.3 (1793.2)} Jézus ellenségeinek terve az volt, hogy ha Jézus tartja Mózes törvényét és megköveteli, hogy a törvény nyílt megszegőjét megkövezzék, akkor meggyűljön a baja a római vezetőkkel, akik nem ismerték el a zsidók jogát ahhoz, hogy halálbüntetést szabjanak ki valakire a római bíróság jóváhagyása nélkül. Ha megtiltaná az asszony megkövezését, akkor a Szanhedrin előtt megvádolnák azzal, hogy Mózes és a zsidó törvény fölébe helyezi magát. Ha pedig hallgatna, akkor gyávasággal vádolnák. De a Mester úgy kezelte a helyzetet,

hogy az egész összeesküvés a maga hitvány súlya alatt összeomlott.

^{162:3,4 (1793,3)} Ez az egykor bájos asszony egy alsóbb néposztálybeli názáreti polgár felesége volt, mely férfi ifjúkorában is több bajt okozott Jézusnak. A férfi, miután elvette ezt a nőt, igen szégyenletesen arra kényszerítette az asszonyt, hogy a testének áruba bocsátásával keresse a kenyerüket. Azért jött el az ünnepre Jeruzsálembe, hogy a felesége a testi bájainak eladásával keressen pénzt. Üzletet kötött a zsidó vezetők bérenceivel, hogy beárulja a saját feleségét üzletszerű kéjelgés miatt. Így jöttek ők az asszonnyal és az ő bűnbeli társával abból a célból, hogy Jézust kelepcébe csalják, hogy valami olyat mondjon, amit a letartóztatása érdekében felhasználhatnak ellene.

^{162:3,5 (1793,4)} Jézus, amint végignézett a tömegen, meglátta az asszony férjét a többiek mögött. Tudta, hogy miféle ember is az és megértette, hogy ő is benne van az aljas tervben. Jézus először odament, ahol ez a züllött férj állt és néhány szót írt a homokba, mire a férfi sietve távozott. Ezután visszament a nőhöz és az asszony önjelölt vádlóinak okulására szintén írt valamit a földre; és amikor elolvasták a szavait, egymás után ők is eltávoztak. Amikor a Mester harmadjára írt a homokba, az asszony rossztettbeli társa hagyta ott a helyszínt, így aztán, amikor a Mester felállt az írásból, azt láthatta, hogy az asszony egyedül áll előtte. Jézus így szólt: „Asszony, hol vannak a vádlóid? Nem maradt senki, aki megkövezzen?” Az asszony felnézett rá és azt felelte: „Senki, Uram.” Erre Jézus azt mondta: „Ismerem a dolgaidat; én sem ítélek el téged. Menj

békével.” És e nő, Hildana, elhagyta a gonosz férjét és csatlakozott az ország tanítványaihoz.

4. A sátoros ünnep

^{162:4.1 (1793.5)} Az tette tökéletesen megfelelővé Jézus számára a sátoros ünnepet ahhoz, hogy először hirdesse nyilvánosan Jeruzsálemben a teljes evangéliumát, hogy Spanyolországtól Indiáig az egész ismert világból jöttek ide emberek. Ezen az ünnepen az emberek sokat tartózkodtak a szabad levegőn, lombsátrakban. A termés begyűjtésének ünnepe volt ez, és mivel a hűvösebb őszi hónapok közeledtével került rá sor, a világban élő zsidók közül sokkal többen jöttek el, mint a télvégi páska-ünnepre vagy a nyár eleji pünkösdre. Az apostolok végre láthatták, amint a Mester bátran bejelenti a földi küldetését úgyszólván az egész világnak.

^{162:4.2 (1794.1)} Ez volt az ünnepek ünnepe, lévén, hogy a más ünnepségeken meg nem tett áldozatok ez alkalommal megtehetőek voltak. Ez alkalom volt a templomi felajánlások elfogadására is; a szünidei örömök és a vallási istenimádat ünnepi szokásainak keveréke volt ez. Népi jókedv keveredett áldozásokkal, lévi énekekkel és a papok ezüst kürtjeinek ünnepélyes megfújásával. Éjjel a templom mély benyomást keltő látképét és a templomi zarándoktömegeket ragyogóan bevilágították a nők udvarában nagy tartókon égő fényes gyertyák, valamint a templomudvarokban felállított temérdek fáklya fényei. Az egész város vidám díszben úszott, kivéve Antónia római várát, melynek zord képe éles ellentétben állt ezzel az ünnepi, hódolatteljes látképpel. És mennyire utálták a zsidók a római iga ezen állandóan jelenlévő emlékeztetőjét!

^{162:4,3 (1794.2)} Az ünnepség alatt hetven ökröt áldoztak, a pogányok hetven nemzedékének jelképét. A kiömlő víz szertartása jelképezte az isteni szellem kiáradását. E vízszertartást a papok és a léviek hajnali körmenete követte. Az ájtatos hódolók az Izráel udvarától a nők udvarába vezető lépcsőkön haladtak az ezüst trombiták rendszeres időközönként megszólaló hangjától kísérve. Azután a hívők továbbvonultak a szép kapuhoz, mely a nem-zsidók udvarára nyílt. Itt arccal nyugat felé fordultak, hogy megismételjék az énekeiket, és folytassák a menetet a jelképes víz felé.

^{162:4,4 (1794.3)} Az ünnep utolsó napján csaknem négyszázötven pap és a megfelelő számú lévi ember tevékenykedett. Hajnalban a zarándokok a város minden részéből összesereglettek, mindegyikük egy mirtusz-, fűz- és pálmaágakból álló kévét vitt a jobb kezében, míg a bal kezében mindegyikük a paradicsom alma — a cédrátcitrom, vagy a „tiltott gyümölcs” — egy ágát vitte. Ezek a zarándokok három csoportra oszlottak ezen a kora reggeli szertartáson. Egy csoport a templomban maradt, hogy megnézzék a reggeli áldozatokat; egy másik csoport elgyalogolt a Jeruzsálem alatti, Máza közelében lévő helyre, hogy fűzfaágakat vágjanak az áldozóoltár feldíszítéséhez, míg a harmadik csoport körmeneten vett részt, elindulva a templomból a víz papja mögött, aki az ezüst kürtök hangjára hozta az aranykorsót, melyben a jelképes vizet kellett tartani, s végighaladtak Ofelen keresztül a Siloám felé, ahol a kútka volt. Miután az aranykorsót megtöltötték a Siloám tavában, a körmenet a vízkapun át egyenesen a papok udvara felé tartva visszatért a templomba, ahol is a vizeskorsót vivő paphoz csatlakozott az ivóáldozathoz való bort hozó pap. E két pap ezután odafordult az oltár alapjához vezető ezüst csatornákhöz

és beöntötte azokba a korsók tartalmát. A bor és a víz kiöntésének szertartásos szokása az összesereglett zarándokok számára azt jelezte, hogy a léveikkel felváltva kezdjék el énekelni a 113-tól a 118-ig írt istendicsőítő énekeket. És ahogy e sorokat ismételték, közben lengették a kéréiket az oltárnál. Ezután következtek a napi áldozások, melyekhez a nap istendicsőítő énekének ismételtetése társult, s az ünnep utolsó napi istendicsőítő éneke a nyolcvankettedik volt, az ötödik verstől kezdve.

5. Hitszónoklat a világ világosságáról

^{162:5.1 (1794.4)} Az ünnep utolsó előtti napjának estéjén, amikor a város képét ragyogó fényekkel világították meg a tartókon elhelyezett gyertyák és a fáklyák, Jézus felállt az összegyűlt tömegben és így szólt:

^{162:5.2 (1795.1)} „Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet fénye. Ha bíróság elé állítotok és amennyiben bírám lesztek, kijelenthetitek, hogy ha magam mellett tesztek tanúságot, a tanúságom nem lehet igaz. De a teremtmény soha nem ítélni a Teremtő felett. Még ha magam mellett tesztek is tanúságot, örökre érvényes a tanúságom, mert tudom, hogy honnan jöttem és hová tartok. Ti, akik meg akarjátok ölni az Ember Fiát, nem tudjátok, honnan jöttem, ki vagyok vagy hová tartok. Ti csak a test külsőségei szerint ítéltétek; nem érzékelitek a szellem valóságait. Én nem ítélek senki felett, még a főellenségem felett sem. De ha mégis úgy döntenék, hogy ítélek, akkor igaz alapú és igazságos lenne az ítéletem, mert én nem egyedül ítélek, hanem az Atyámmal együtt, aki e világba küldött engem, és aki minden igaz ítélet forrása. Ti még azt is megengeditek, hogy

két megbízható személy tanúsága elfogadható — nos, akkor én tanúságot teszek ezekről az igazságokról; és így tesz a mennyei Atyám is. Amikor elmondtam ezt nektek tegnap, tudatlanságotokban megkérdeztétek, »Hol van az Atyád?« Valóban nem ismertek sem engem, sem az Atyámat, mert ha ismertetek volna, akkor ismertétek volna az Atyát is.

162:5.3 (1795.2) Már szoltam nektek arról, hogy el fogok menni, és hogy keresni fogtok és nem találtok, mert oda megyek, ahová ti nem jöhettek. Ti, akik elutasítanátok e világosságot, lenről jöttök; én fentről. Ti, akik szívesebben kucorogtok a sötétségben, e világból valók vagytok; én nem e világból való vagyok, én a fények Atyjának örök világosságában élek. Nektek mindannyiatoknak rengeteg lehetőségetek volt arra, hogy megtudjátok ki vagyok, de további bizonyítékot kaptok majd az Ember Fia személyazonosságáról való meggyőződéshez. Én vagyok az élet fénye, és aki szándékosan és tudatosan elutasítja ezt a megmentő világosságot, mind meghal a bűneiben. Sok mondandóm van nektek, de nem vagytok képesek felfogni a szavaimat. Azonban aki engem küldött, az igaz és hű; Atyám még a tévúton járó gyermekeit is szereti. És mindent, amit az Atyám mondott, én is hirdetem a világnak.

162:5.4 (1795.3) Amikor az Ember Fia felemeltetik, akkor mindannyian meg fogjátok tudni, hogy én vagyok az, és hogy én semmit sem magamtól tettem, hanem úgy, ahogy az Atya tanította nekem. E szavakat hozzátok és a gyermekeitekhez intézem. És aki engem küldött, az már most velem van; nem hagyott magamra, mert én mindig azt teszem, ami neki tetsző.”

^{162:5.5 (1795.4)} Sokan elhitték, amit Jézus a templomi kertekben a zarándokoknak tanított. Senki nem is mert kezét emelni rá.

6. Beszéd az élet vizéről

^{162:6.1 (1795.5)} Az utolsó napon, az ünnep nagy napján, amint a Siloám tavától elindult körmenet áthaladt a templomudvarokon, és miután a vizet és a bort a papok leöntötték az oltáron, Jézus, aki a zarándokok között állt, így szólt: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék. A mennyei Atyától hozom az élet vizét e világra. Aki hisz nekem, azt eltölti e víz által jelképezett szellem, mert még az Írások is megmondták, »Belőle élő vizek folyói ömlenek.« Amint az Ember Fia bevégezte munkáját a földön, minden húsvér testet eltölt az élő Igazság Szelleme. Akik e szellemet befogadják, sohasem fognak szellemi szomjat érezni.”

^{162:6.2 (1795.6)} Jézus e szavaival nem szakította félbe az istentiszteletet. A híveket rögtön a Hallelnek, a Zsoltárok felelgetős felolvasásának elénekzése után szólította meg, mely éneket az ágak lengetése kísérte az oltár előtt. Itt éppen szünet volt, mialatt az áldozatokat előkészítették, és ez idő alatt hallották meg a zarándokok a Mester figyelmet lekötő hangját, amint kijelenti, hogy minden szellem-szomjazó lélek számára ő az élő vizet adó.

^{162:6.3 (1796.1)} E kora reggeli istentisztelet zárásaként Jézus tovább tanította a sokaságot, azt mondta: „Hát nem olvastátok az Írásban: »Nézzétek, miként a víz kiárad a száraz földre és előnti a kiszáradt talajt, úgy árasztom ki majd a szentség szellemét az utódaitokra, áldásul még a gyermekeitek gyermekeire is«? Miért szomjazzátok a szellem segédkezését, hogyha a

lelketeket az emberek hagyományaival akarjátok öntözni, melyet a szertartásos tisztelet törött korsóiból öntenek? Amit e templomban láttok, az annak módja, ahogyan apáitok törekedtek jelképesen ábrázolni a hites gyermekeknek az isteni szellemtől való megajándékozottságát, és nagyon jól teszitek, hogy őrzitek e jelképeket a mai napig. De ehhez a nemzedékhez most eljött a szellemek Atyjának kinyilatkoztatása az ő Fiának alászállásán keresztül, és mindezt bizonyosan követni fogja az Atya és a Fiú szellemének ajándéka az emberek gyermekeinek. Mindenki számára, akinek van hite, e szellem adománya azon út igaz tanítójává fog válni, mely út örökkévaló élethez vezet, az élet igaz vizeihez a földi mennyországban és az Atya Paradicsomában odaát.”

162:6.4 (1796.2) Jézus válaszolt a tömeg és a farizeusok kérdéseire is. Némelyek úgy gondolták, hogy próféta; néhányan azt hitték, hogy ő a Messiás; mások azt mondták, hogy ő nem lehet a Krisztus, lévén, hogy Galileából való, a Messiásnak pedig Dávid királyszékét kell helyreállítania. Mégsem merték letartóztatni.

7. Beszéd a szellemi szabadságról

162:7.1 (1796.3) Az ünnep utolsó napjának délutánján és miután az apostolok sikertelenül próbálkoztak azzal, hogy rávegyék Jézust a Jeruzsálemből való elmenekülésre, Jézus újra elment a templomba tanítani. A hívek egy nagyobb csoportjára akadt rá Salamon csarnokában, és ő e szavakkal szólt hozzájuk:

162:7.2 (1796.4) „Ha a szavaim megmaradnak bennetek és hajlandók vagytok megcselekedni az Atyám akaratát, akkor igazán a tanítványaim vagytok. Megismeritek az igazságot, és az

igazság szabaddá tesz benneteket. Tudom, hogy mi lesz a válaszotok: mi Ábrahám gyermekei vagyunk, és senkinek nem vagyunk a rabjai; hát akkor hogyan lehetne minket szabaddá tenni? Mindazonáltal én nem a mások uralmának való külső alávetettségről beszélek; én a lélek szabadságaira utalok. Bizony, bizony mondom nektek, mindenki, aki bűnt követ el, az a bűn rabszolgája. Tudjátok, hogy a rabszolga nemigen fog örökre az urának házában lakni. Azt is tudjátok, hogy a fiú marad az apja házában. Ha tehát a Fiú szabaddá tesz titeket, fiakká tesz benneteket, s ekkor valóban szabadok lesztek.

162:7.3 (1796.5) Tudom, hogy Ábrahám ivadékai vagytok, a vezetőitek mégis meg akarnak ölni engem, mert nem engedték, hogy a szavam kifejtse átformáló hatását a szívükben. A lelküket előítélet zárja le és a bosszú gőgje vakítja el. Kijelentem nektek az igazságot, melyet az örökkévaló Atya megmutat nekem, míg e félrevezetett tanítók ama dolgok megtételére törekednek, melyeket csak a földi atyáiktól tanultak. Amikor azt felelitek, hogy Ábrahám a ti atyátok, akkor én azt mondom nektek, hogy ha Ábrahám gyermekei volnátok, akkor Ábrahám tetteit vinnétek véghez. Némelyiketek elhiszi a tanításomat, mások azonban az elpusztításomra törnek, mert elmondtam nektek az igazságot, melyet az Istentől kaptam. De Ábrahám nem így bánt az Isten igazával. Látom, hogy közületek némelyek elszántak, hogy a gonosz tetteit vigyék véghez. Ha az Isten volna a ti Atyátok, akkor ismernétek engem és szeretnétek az igazságot, melyet kinyilatkoztatok. Hát nem látjátok, hogy az Atyától jöttem, hogy engem az Isten küldött, hogy én nem magamtól végzem a munkát? Miért nem értitek a szavaimat? Talán azért, mert elhatároztátok, hogy a rossz gyermekei lesztek? Ha a sötétség

gyermekai vagytok, akkor aligha fogtok azon igazság fényében járni, melyet kinyilatkoztatok. A rossz gyermekai csak az atyjuk nyomdokaiban járnak, aki csaló volt és azért nem tűrte az igazságot, mert nem volt őbenne igazság. De most az Ember Fia jön el, aki igazságot szól és él meg, és sokan közületek nem hajlandók hinni.

^{162:7.4 (1797.1)} Ki vádol bűnnel engem közületek? Ha tehát most én az Atya által nekem megmutatott igazságot hirdetem és megélem, akkor miért nem hisztek? Aki Istennel van, az örömmel hallgatja az Isten szavait; ez okból nem hallgatják meg közületek sokan a szavaimat, mert nem Istennel vagytok. A tanítóitok nem áttalották azt mondani, hogy a tetteimet az ördögök hercegének hatalma révén viszem véghez. Az egyikőtök itt a közelben éppen azt mondta, hogy ördög szállt meg, hogy ördögfajzat vagyok. De ti mindannyian, akik a magatok lelkét őszintén vizsgáljátok, teljes mértékben tisztában vagytok azzal, hogy nem vagyok ördög. Tudjátok, hogy én akkor is tiszteltem az Atyát, ha ti nem tiszteltek engem. Én nem a magam dicsőségét keresem, hanem csakis a paradicsomi Atyám dicsőségét. Én nem ítélek meg titeket, mert van aki ítél nekem.

^{162:7.5 (1797.2)} Bizony, bizony mondom nektek, akik elhiszitek az örömhírt, ha az ember az igazság e szavát a szívében élteti, sohasem fogja megízlelni a halált. Erre épp itt mellettem egy írástudó azt mondja, hogy e kijelentés bizonyítja, hogy ördög szállt meg engem, mivel Ábrahám már halott, és a próféták is. És azt kérdezi: »Te vajon sokkal nagyobb vagy Ábrahámnál és a prófétáknál, hogy ki mersz ide állni és azt mondani, hogy aki megtartja a szavadat az nem fogja megízlelni a halált? Kinek

mondod magad, hogy ilyen istenkáromlásokat mersz szólani?« Én pedig azt mondom minden ilyennek, hogy ha én dicsőítem meg magam, akkor az én dicsőségem semmi. De az Atya az, aki megdicsőít engem, méghozzá ugyanaz az Atya, akit ti Istennek hívtok. De ti nem voltatok képesek megismerni a ti ezen Isteneteket és az én Atyámat, és én azért jöttem, hogy összeszedjelek benneteket; hogy megmutassam nektek, miként váljatok az Isten igazi fiaivá. Bár ti nem ismeritek az Atyát, én igazán ismerem őt. Még Ábrahám is örvendezett, hogy megláthatja a napomat, és hit révén meg is látta és boldog volt.”

^{162:7.6 (1797.3)} Amikor a hitetlen zsidók és a Szanhedrin ekkorra már odagyűlt ügynökei meghallották e szavakat, nagy felfordulást okoztak, azt kiabálták: „Te ötvenéves sem vagy, és mégis azt mondod, hogy láttad Ábrahámot; te ördögfajzat!” Jézus nem tudta folytatni a beszédet. Eltávozóban csak annyit mondott, „Bizony, bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám volt, én vagyok.” A hitetlenek közül sokan kőért szaladtak, hogy Jézust megkövezzék, és a Szanhedrin ügynökei megpróbálták elfogni, a Mester azonban gyorsan utat talált a templomi folyosókon át és elmenekült egy titkos találkahelyre Betánia közelében, ahol Márta, Mária és Lázár várta.

8. Látogatás Mártánál és Máriánál

^{162:8.1 (1797.4)} Úgy szervezték, hogy Jézus Lázárral és az ő lánytestvéreivel az egyik barátjuk házában szálljon meg, míg az apostolok itt-ott, kisebb csoportokban külön kerestek szállást, s ezt az óvintézkedést azért hozták meg, mert a zsidó hatóságok újra csak felbátorodtak a Jézus letartóztatására irányuló terveik kivitelezésében.

^{162:8.2 (1797.5)} E három embernek éveken át szokása volt, hogy otthagytak mindent és leültek hallgatni Jézus tanítását, amikor csak meglátogatta őket. A szüleik elvesztésével Márta vette át a családi élet vezetésének felelősségét, és így ez alkalommal, mialatt Lázár és Mária ott ült Jézus lábánál és az ő üdítő tanítását itta magába, Márta az estebéd tálalásához készülődött. Meg kell említeni, hogy Márta feleslegesen gyötörte magát sok szükségtelen feladattal és sok jelentéktelen dolog gondját vállalta magára; ilyen volt a természete.

^{162:8.3 (1798.1)} Márta épp e feltételezett kötelességeknek próbált eleget tenni, de feldúlt volt, mert Mária nem segített semmit. Ezért odament Jézushoz és így szólt: „Mester, nem érdekel, hogy a húgom teljesen magamra hagyott a tálalással? Nem parancsolnád meg neki, hogy jöjjön segíteni?” Jézus így válaszolt: „Márta, Márta, miért aggódsz mindig oly sok dolog miatt és miért nyugtalankodsz oly sok kicsinység miatt? Csak egy dolog számít igazán, és lévén, hogy Mária e jó és szükséges részt választotta, én nem fogom megfosztani attól. De mikor tanultok már meg úgy élni, ahogy tanítottalak: mindketten együttműködve szolgálatok és mindketten együtt üdítsetek fel a lelketeket? Nem vagytok képesek megtanulni, hogy mindennek meg van a maga ideje — hogy a mennyország nagyobb dolgai előbbre valók az élet jelentéktelenebb dolgainál?”

9. Betlehemben Abnerrel

^{162:9.1 (1798.2)} A sátoros ünnepet követő hét folyamán rengeteg hívő gyűlt össze Betániában és hallgatta a tizenkét apostol tanítását. A Szanhedrin nem tett erőfeszítéseket e gyűlések megzavarására, lévén, hogy Jézus nem volt jelen; ő végig ez

idő alatt Abnerrel és a társaival tevékenykedett Betlehemben. Az ünnep zárását követő napon Jézus elindult Betániába, és a jeruzsálemi látogatása alatt többet nem is tanított a templomban.

162:9.2 (1798.3) Abner ekkortájt rendezte be a főhadiszállását Betlehemben, és abból a központból sok munkást küldött ki Júdea és Dél-Szamaria városaiba, sőt még Alexandriába is. A Jézus megérkezését követő néhány napon belül Jézus és Abner lezárta a két apostoli csoport egyesítésével kapcsolatos egyeztetéseket.

162:9.3 (1798.4) Jézus a sátoros ünnepen való részvétele alatt egyenlően osztotta meg az idejét Betánia és Betlehem között. Betániában sok időt töltött az apostolaival; Betlehemben sokat tanította Abnert és János más, korábbi apostolait. Ez a bensőséges kapcsolat volt az, mely végül rávette őket arra, hogy higgyenek benne. Keresztelő János egykori apostolaira hatással volt Jézusnak a Jeruzsálemben való nyilvános tanítás során mutatott bátorsága, valamint az a rokonszenves megértés is, melyet a betlehemi külön tanítási alkalmak során a részéről megtapasztaltak. Ezek a hatások végül és teljes mértékben megnyerték Abner minden egyes társát annak, hogy őszintén elfogadják az országot és minden olyasmit is, ami azzal járt.

162:9.4 (1798.5) Mielőtt még utoljára elindult volna Betlehembe, a Mester megegyezett mindannyiukkal, hogy csatlakoznak hozzá abban a közös erőfeszítésben, melynek meg kellett előznie a húsvér testben megélendő földi létpályájának befejeződését. Megbeszélték, hogy Abner és a társai a közeljövőben Magadánligetben fognak csatlakozni Jézushoz és a tizenkettekhez.

^{162:9.5 (1798.6)} E megegyezés szerint november elején Abner és tizenegy társa közösséget vállalt Jézussal és a tizenkettekkel, és egy szervezetben dolgoztak velük egészen a keresztre feszítésig.

^{162:9.6 (1798.7)} Október második felében Jézus és a tizenkét apostol távolabb vonult Jeruzsálem közvetlen közeléből. Október 30-án, vasárnap Jézus és a társai elhagyták Efraim városát, ahová Jézus néhány napra elvonult, és a nyugat-jordáni főúton közvetlenül jutottak el Magadánligetbe, ahová november 2-án, szerdán késő délután érkeztek meg.

^{162:9.7 (1799.1)} Az apostolok nagyon megkönnyebbültek, hogy a Mestert újra baráti területen tudhatják; soha többé nem is sürgették, hogy az országról szóló evangélium hirdetése céljából Jeruzsálembe menjen.

163. írás

A hetvenek felavatása Magadánban

^{163:0.1 (1800.1)} NÉHÁNY nappal azután, hogy Jézus és a tizenkettek Jeruzsálemből visszatértek Magadánba, Abner és a mintegy ötven tanítványból álló csoport megérkezett Betlehembe. Ekkortájt gyűlt össze a magadáni táborban a vándor hitszónokok testülete, a női testület és mintegy százötven más, igaz és kipróbált tanítvány is Palesztina minden részéből. Miután néhány napot a találkozás örömének és a tábor újjászervezésének szenteltek, Jézus és a tizenkettek megkezdték e sajátos hívői csoport alapos felkészítését, és a tanítványok e jól felkészített és tapasztalt gyülekezetéből a Mester később kiválasztotta a hetven tanítót és kiküldte őket, hogy hirdessék az országról szóló evangéliumot. E rendszeres

oktatás november 4-én, pénteken kezdődött és november 19-ig, szombatig folyt.

163:0.2 (1800.2) Jézus minden reggel beszélt a társasághoz. Péter a nyilvános szónoklás módszereit tanította; Nátániel a tanítás művészetére oktatta őket; Tamás elmagyarázta, hogy miként feleljenek a kérdésekre; míg Máté a csoportjuk kiadásainak megszervezésére oktatta őket. A többi apostol a saját tapasztalatait és természetes adottságait kamatoztatva szintén részt vett a felkészítésben.

1. A hetvenek felavatása

163:1.1 (1800.3) A hetveneket Jézus november 19-én, szombat délután avatta fel a magadáni táborban, és Abnert tette meg az evangéliumi tanhirdetők és tanítók vezetőjévé. A hetvenek testületét Abner, valamint János tíz korábbi apostola, ötvenegy korábbi vándor hitszónok és nyolc egyéb olyan tanítvány alkotta, akik kitűntek az ország szolgálatában.

163:1.2 (1800.4) E szombat délutánon, nagyjából két óraker, miközben záporok jöttek-mentek, a Dáviddal és az ő hírvivői testületének többségével kiegészült hívek társasága, létszámában négyszáznál is többen, ott gyülekezett a Galileai-tó partján, hogy tanúja legyen a hetvenek felavatásának.

163:1.3 (1800.5) Mielőtt Jézus a hetvenek fejére tette volna a kezét, hogy az ország hírnökeinek megtegye őket, e szavakat intézte hozzájuk: „A termés valóban bőséges, de a munkás kevés; ezért arra buzdítalak mindannyiatokat, hogy imádkozzatok azért, hogy az aratás Ura még további munkásokat küldjön az aratásához. Az ország hírnökeivé választalak titeket; zsidók és

nem-zsidók közé küldelek, mint bárányokat a farkasok közé. Amint kettesével utatokra indultok, arra utasítalak titeket, hogy ne vigyetek magatokkal erszényt, se külön öltözetet, mert ezen első küldetésbe csak rövid időre mentek. Az úton senkit ne üdvözljétek, csakis a munkátokra figyeljétek. Ha betértek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség a háznak! Ha békességszeretők laknak ott, maradjatok; ha nem, távozzatok. És ha e házat választottátok, addig maradjatok is ott, míg abban a városban vagytok, azt egyétek és igyátok, amit elétek tesznek. Azért tegyetek így, mert a munkás megérdemli a kenyerét. Ne járjatok házról házra, mert esetleg jobb szállást ígérnek. Amint hirdetitek a békét a földön és a jó szándékot az emberek között, emlékezzetek, hogy elkeseredett és önámító ellenségekkel kell vitáznotok; ezért legyetek ravaszak, mint a kígyók és ártalmatlanok is, mint a galambok.

163:1.4 (1801.1) Ahová csak mentek hirdessétek, »Közel a mennyország«, és segédkezzetek mindazoknak, akik lelkileg vagy testileg betegek. Ingyen kaptátok az ország jó dolgait; adjatok hát önként. Ha bármely városban fogadnak titeket, bőséges lesz az Atya országába belépők száma; de ha bármely város népe nem hajlandó elfogadni ezt az örömhírt, ti akkor is hirdessétek az üzeneteket, amint ama hitetlen közösségből eljöttök, távozóban is azt mondva azoknak, akik a tanításotokat elutasítják: »Bár ti elutasítjátok az igazságot, csak fennáll, hogy az Isten országa eljött a közeletekbe.« Aki meghallgat titeket, az engem hallgat meg. És aki meghallgat engem, az meghallgatja Őt, aki engem küldött. Aki elutasítja az örömhír jelentését, az engem utasít el. Aki pedig elutasít engem, az elutasítja Őt, aki engem küldött.”

^{163:1.5 (1801.2)} Amint Jézus ezt elmondta a hetveneknek, Abnerrel kezdte a felavatást, és amint a hetvenek ott térdeltek körben, Jézus egymás után minden ember fejére rátette a kezét.

^{163:1.6 (1801.3)} Másnap korán reggel Abner elküldte a hetven hírnököt Galilea, Szamaria és Júdea minden városába. Ez a harmincöt pár mintegy hat hétre elment hirdetni a tant és tanítani, és december 30-án, pénteken tértek vissza mindannyian a pereai Pella melletti új táborba.

2. A gazdag ifjú és a többiek

^{163:2.1 (1801.4)} A Jézus által a jelentkezők kiválasztására kijelölt bizottság a hetvenek csoportjába való felavatásra és a tagságra jelentkezők közül több mint ötven tanítványt utasított el. E bizottságot András, Abner és a vándor hitszónokok megbízott vezetője alkotta. Minden olyan esetben, amikor e háromtagú bizottság nem jutott egyetértésre, a pályázót Jézus elé vitték, és bár a Mester sohasem utasított el egyetlen evangéliumi hírnökké avatásra vágyó személyt sem, tizenkettőnél is többen voltak olyanok, akik miután beszéltek Jézussal, többé már nem akartak evangéliumi hírnökök lenni.

^{163:2.2 (1801.5)} Az egyik buzgó tanítvány e szavakkal jött oda Jézushoz: „Mester, én a te egyik új apostolod szeretnék lenni, de apám nagyon öreg és közel a halála; engedélyt kaphatnék-e, hogy hazatérjek és eltemessem?” E férfinak Jézus azt mondta: „Fiam, a rókáknak van vackuk, és az ég madarainak fészük, de az Ember Fiának nincs hova lehajtania a fejét. Te hű tanítvány vagy, és az is maradhatsz, míg hazatérsz, hogy segédkezz a szeretteidnek, de nem ez a helyzet az én örömhírvivőimmal. Ők feladtak mindent, hogy kövessenek és

hirdessék az országot. Ha te felavatott tanító akarsz lenni, akkor hagyd másokra, hadd temessék a halottakat, míg te a jó hírt terjeszted.” Erre a férfi nagyot csalódva távozott.

^{163:2.3 (1801.6)} Egy másik tanítvány jött oda a Mesterhez és azt mondta: „Felavatott hírnök szeretnék lenni, de egy időre hazamennék, hogy megvigasztaljam a családomat.” Jézus így felelt: „Ha azt akarod, hogy felavassalak, akkor hajlandónak kell lenned mindenkit elhagyni. Az örömhír terjesztőinek odaadása nem lehet megosztott. Aki az eke szarvára teszi a kezét és hátrafelé néz, az nem alkalmas az ország hírnökének.”

^{163:2.4 (1801.7)} Ezután András egy bizonyos gazdag fiatalembert hozott Jézus elé, aki odaadó hívő volt, és aki vágyott a felavatásra. Ez az ifjú, Matadormusz, a jeruzsálemi Szanhedrin tagja volt; hallotta Jézust tanítani és később tanította őt az országról szóló evangéliumra Péter és a többi apostol is. Jézus elbeszélgetett Matadormusszal a felavatás feltételeiről és arra kérte, hogy halassza el a döntést addig, amíg jobban át nem gondolta a dolgot. Másnap kora reggel, amint Jézus sétálni indult, az ifjú e szavakkal szólította meg: „Mester, ismerem tőled az örökkévaló élet bizonyosságait. Minthogy gyermekkorom óta követtem az összes parancsolatot, szeretném tudni, hogy mi többet kell még tennem az örökkévaló élet elnyeréséhez?” E kérdésre válaszul Jézus azt mondta: „Ha megtartod az összes parancsolatot — ne kövess el házasságtörést, ne ölj, ne lopj, ne tégy hamis tanúságot, ne csalj, tiszteld szüleidet — azt jól teszed, ám az üdvözülés a hit jutalma, nem pusztán a tetteké. Hiszed-e az ország ezen örömhírét?” Matadormusz azt felelte: „Igen, Mester, elhiszek mindent, amit te és az apostolaid tanítottatok nekem.” Erre

Jézus azt mondta, „Akkor valóban a tanítványom és az ország gyermeke vagy.”

163:2.5 (1802.1) Erre azt mondta az ifjú: „De Mester, nem elég, hogy a tanítványod legyek; én az egyik új hírnököd akarok lenni.” Meghallván ezt Jézus, nagy szeretettel végignézett rajta, és azt mondta: „Az egyik hírnökömmé teszek, ha hajlandó vagy megfizetni az árát, ha pótolod azt, ami hiányzik belőled.” Matadormusz azt felelte: „Mester, megteszek bármit, ha megengeded, hogy kövesslek.” Jézus megcsókolta az előtte térdelő ifjú homlokát, és azt mondta: „Ha a hírnököm akarsz lenni, akkor menj és add el mindenedet, és amint javaidat a szegényeknek vagy a testvéreidnek adományoztad, jöjj és kövess, és kincsed lesz a mennyországban.”

163:2.6 (1802.2) Ahogy Matadormusz meghallotta ezt, megnyúlt a képe. Felállt és csüggedten távozott, mert sok vagyona volt. E fiatal farizeus abban a hitben nevelkedett, hogy a vagyon az Isten kegyének jele. Jézus tudta, hogy az ifjú nem mentes a maga és a javai imádásától. A Mester a vagyon imádásától és nem feltétlenül a vagyontól akarta megszabadítani. Míg Jézus tanítványai nem váltak meg a világi javaik egészétől, az apostolok és a hetvenek igen. Matadormusz a hetven új hírnök egyike akart lenni, és ez volt az oka annak, hogy Jézus megkövetelte, hogy váljon meg minden ideigvaló vagyonától.

163:2.7 (1802.3) Csaknem minden emberi lénynek van valamije, melyhez kedves gyengéjeként ragaszkodik, és amelyet a mennyország a bejutás belépti díjának részeként követel. Ha Matadormusz megvált volna a vagyonától, akkor a hetvenek pénztárosaként valószínűleg egyenesen vissza is kapta volna annak kezelési jogát. Később, a jeruzsálemi egyház felállítását

követően engedett a Mester rendelkezésének, bár akkor már késő volt ahhoz, hogy a hetvenek közé bekerüljön, és ő lett a jeruzsálemi egyház kincstárnoka, melynek Jakab, az Úr vér szerinti testvére volt a vezetője.

163:2.8 (1802.4) Mindig is így volt és mindörökre így lesz: Az embereknek meg kell hozniuk a maguk döntéseit. A választási szabadságnak van egy bizonyos tartománya, melyen belül a halandók mozoghatnak. A szellemi világ erői nem kényszerítik az embert; engedik, hogy a maga választotta utat járja.

163:2.9 (1802.5) Jézus előre látta, hogy Matadormusz az ő vagyonával valószínűleg nem válhat azon emberek felavatott társává, akik az evangéliumért mindent feladtak; ugyanakkor látta azt is, hogy a vagyona nélkül belőle lehetne mindazok legfőbb vezetője. De Jézus saját testvéreihez hasonlóan ő sem lett nagy ember az országban soha, mert megfosztotta magát a Mesterrel való bensőséges, személyes közösségtől, melyet megtapasztalhatott volna, ha ekkor hajlandó megtenni azt a dolgot, amit Jézus kért, és amelyet néhány évvel később ténylegesen meg is tett.

163:2.10 (1803.1) A javaknak közvetlenül semmi közük sincs a mennyországba való bejutáshoz, a vagyon imádásának azonban igen. Az ország iránti szellemi hűségek nem egyeztethetők össze az anyagelvűség mammonjának szolgálatával. Az ember valamely szellemi eszménykép iránti legfelsőbb szintű hűsége nem osztható meg anyagi irányú odaadással.

163:2.11 (1803.2) Jézus sohasem tanította, hogy helytelen dolog vagyonnal rendelkezni. Csak a tizenkettőtől és a hetvenektől

követelte meg, hogy a világi javaik egészét a közös ügynek ajánlják fel. De még így is gondoskodott a tulajdonuk előnyös felszámolásáról, miként Máté apostol esetében is. Jézus számos alkalommal azt tanácsolta a tehetős tanítványainak, amit a gazdag rómainak. A Mester a többletjövedelmek bölcs beruházását a jövőbeli, elkerülhetetlen csapások elleni biztosítás egyik helyénvaló formájának tekintette. Amikor az apostoli pénztár tele volt, Júdás letéteket helyezett el, melyeket később vettek igénybe, amikor nagy nehézségeik voltak a bevételecsökkenés miatt. Júdás ezt úgy tette, hogy előbb megbeszélte Andrással. Jézusnak személyesen soha semmi köze nem volt az apostoli pénzügyekhez, kivéve az adományosztást. Volt azonban egy olyan fajta gazdasági visszaélés, melyet sokszor elítélt, és az a gyenge, tapasztalatlan és kedvezőtlenebb helyzetű embereknek az erős, eszes és avatottabb társaik által való tisztességtelen kiszípolozása volt. Jézus kijelentette, hogy a férfiakkal, nőkkel és gyermekekkel való ilyen embertelen bánásmód összeegyeztethetetlen a mennyország testvériségének eszményképeivel.

3. Vita a vagyonról

^{163:3.1 (1803.3)} Amikor Jézus befejezte a Matadormusszal folytatott beszélgetést, Péter és néhány apostol gyűlt köré, és amint a gazdag ifjú távozott, Jézus odafordult az apostolokhoz és azt mondta: „Látjátok, hogy milyen nehéz a vagyonosoknak teljesen belépni az Isten országába! A szellemi imádatot nem lehet megosztani anyagi irányú odaadásokkal; senki sem szolgálhat két urat. Van egy mondásotok, miszerint »könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a pogánynak megkapni az örökkévaló életet«. Kijelentem, hogy éppoly könnyű e tevének

átmennie a tű fokán, mint ezen öntelt gazdagoknak belépniük a mennyországba.”

163:3.2 (1803.4) Hallván e szavakat, Péter és az apostolok igencsak elképedtek, de olyannyira, hogy Péter azt mondta: „Akkor hát, Uram, ki menthető meg? Vajon mindenkit kívül kell tartani az országon, aki vagyonnal bír?” Jézus azt felelte: „Nem, Péter, de mindenki, aki a bizodalját a vagyonba veti, az aligha juthat el a szellemi életre, mely az örökkévaló fejlődéshez vezet. De még így is, sok olyasmi, ami az ember számára lehetetlen, nem elérhetetlen a mennyei Atya számára; el kell ismernünk inkább, hogy Istennel minden dolog lehetséges.”

163:3.3 (1803.5) Látván őket Matadormusz nélkül távozni, Jézust elszomorította, hogy az ifjú nem tartott velük, mert igen kedvelte őt. És ahogy lementek a tóhoz, meglátták a vízparton üldögélő Jézust, és Péter, a tizenkettek nevében szólva (akik ekkorra már mind jelen voltak), azt mondta: „Össze vagyunk zavarodva a gazdag fiatalemberhez intézett szavaid miatt. Vajon elvárjuk-e a téged követni akaróktól, hogy mondjanak le a világi javaikról egészen?” Erre Jézus így felelt: „Nem, Péter, csak azoktól, akik apostollá akarnak válni, és azoktól, akik úgy akarnak élni velem, ahogy ti is, egy családként. De az Atya megköveteli, hogy a gyermekeinek ragaszkodása tiszta és teljes legyen. Bármely dolog vagy személy áll közétek és az ország igazságainak szeretete közé, azt fel kell adni. Ha a vagyon nem tör be a lélek területeire, akkor annak nincsenek következményei azok szellemi életében, akik be akarnak lépni az országba.”

163:3.4 (1804.1) Erre Péter azt mondta, „De Mester, mi otthagytunk mindent, hogy kövessünk téged, akkor tehát mi lesz a miénk?”

Jézus mind a tizenkettejükhöz szólt: „Bizony, bizony mondom nektek, senki sincs, aki értem és a mennyországért elhagyta a vagyonát, otthonát, feleségét, testvéreit, szüleit vagy a gyermekeit, és ne kapna sokszorosán többet ezen a világon, talán üldöztetések közepette is, az eljövendő világban pedig örök életet. De sokan lesznek elsőkből utolsók, míg az utolsókból gyakran lesznek elsők. Az Atya az ő ígényeik szerint és pontosan azon igaz törvényeinek megfelelően bánik a teremtményeivel, mely törvények egy világegyetem jólétének irgalmas és szeretetteljes fenntartására irányulnak.

163:3,5 (1804.2) A mennyek országa hasonlít a gazdához, aki sok embernek adott munkát, és aki kora reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután napi egy dénárban megegyezett a munkásokkal, kiküldte őket a szőlőbe. Amikor kilenc óra körül kiment, és látta, hogy mások is ácsorognak ott tétlenül a vásártéren, megszólította őket: »Menjetek ki ti is a szőlőmbe, és majd megfizetem, ami jár nektek.« És azok egyből ki is mentek dolgozni. Megint kiment tizenkettő tájban és három körül is, és hasonlóképpen tett. Amikor aztán délután öt körül is kiment, még mindig talált ott ácsorgókat, és megkérdezte tőlük, »Mit ácsorogtok itt egész nap tétlenül?« Mire a férfiak azt felelték, »Mert nem fogadott fel minket senki.« Erre azt mondta a gazda: »Menjetek ki ti is dolgozni a szőlőmbe, és megfizetem, ami jár nektek.«

163:3,6 (1804.3) Amikor beesteledett, így szólt a szőlősgazda az intézőjéhez: »Hívd össze a munkásokat és add ki a bérüket, kezdve az utoljára felfogadottakon és fejezd be az elsőekkel.« Amikor jöttek tehát, akiket öt óra körül fogadott fel, fejenként egy dénárt kaptak, és mindegyik további munkás is ennyit

kapott. Amikor a nap elején felfogadottak látták, hogy a később jövők mennyit kapnak, arra számítottak, hogy nekik a megállapodásosnál több juthat majd. De a többiekhez hasonlóan mindenki csak egy dénárt kapott. Miután mindegyikük felvette a fizetséget, panaszkodni mentek a gazdához, mondván: »Ezek, akiket utoljára fogadtál fel, csak egy órát dolgoztak, és ugyanannyit fizettél nekik, mint nekünk, akik pedig a munkanap terhét a tikkasztó napon viseltük.«

^{163:3.7 (1804.4)} Erre azt felelte a gazda: »Barátaim, nem teszek veletek rosszat. Nem napi egy dénárban egyeztetek meg velem? Fogjátok, ami a tiétek és menjetek, mert úgy akarom, hogy az utoljára jöttek is annyit kapjanak, amennyit nektek adtam. Vagy talán nem helyénvaló, hogy a sajátommal azt tegyek, amit akarok? Vagy sajnáljátok a nagylelkűségemet, mert jó akarok lenni és irgalmat akarok mutatni?«

4. Búcsú a hetvenektől

^{163:4.1 (1804.5)} Mozgalmas időszak volt az a nap a magadáni táborban, amikor a hetvenek az első küldetésükre indultak. Aznap kora reggel a hetvenekhez intézett utolsó beszédében Jézus a következőket hangsúlyozta:

^{163:4.2 (1804.6)} 1. Az országról szóló evangéliumot az egész világnak hirdetni kell, a nem-zsidóknak éppúgy, mint a zsidóknak.

^{163:4.3 (1804.7)} 2. Miközben segédkeztek a betegeknek, tartózkodjatok a csodavarástól.

^{163:4.4 (1805.1)} 3. Az Isten fiainak szellemi testvériségét hirdessétek, ne a világi hatalom és az anyagi dicsőség külsőséges királyságát.

^{163:4.5 (1805.2)} 4. Ne pazaroljátok időt túl sok társas összejövetelre és egyéb csekélységekre, melyek kisebbíthetik az evangélium hirdetésére irányuló őszinte odaadást.

^{163:4.6 (1805.3)} 5. Ha a szállásul elsőként választott ház méltó otthonnak bizonyul, akkor az adott városban való tartózkodásotok során végig maradjatok ott.

^{163:4.7 (1805.4)} 6. Tegyétek világossá minden odaadó hívő előtt, hogy itt az ideje a zsidók jeruzsálemi vallási vezetőivel való nyílt szakításnak.

^{163:4.8 (1805.5)} 7. Azt tanítsátok, hogy az ember minden kötelessége ezen egyetlen parancsolatban összegezhető: teljes elmédből és szellemedből szeresd az Urat, a te Istenedet és magadként a szomszédodat. (Az ember teljes kötelességeként ezt kellett tanítaniuk a farizeusok által előadott 613 életmódszabály helyett.)

^{163:4.9 (1805.6)} Miután Jézus imigyen szólt a hetvenekhez az összes apostol és tanítvány jelenlétében, Simon Péter elvonult velük és elmondta nekik a felavatási beszédet, mely a Mester azon megbízásának részletezése volt, melyben akkor részesítette őket, amikor a kezét a fejükre tette és kijelölte őket az ország hírnökeivé. Péter arra intette a hetveneket, hogy őrizzék meg tapasztalásukban a következő erényeket:

^{163:4.10 (1805.7)} 1. Elhivatott odaadás. Hogy mindig imádkozzanak, hogy még több munkás küldessen az evangéliumi aratásra. Elmagyarázta, hogy amikor valaki így imádkozik, akkor nagyobb valószínűséggel talál majd olyat, aki azt mondja, „Itt

vagyok; küldj engem.” Arra intette őket, hogy ne feledkezzenek meg naponta imádni az Istent.

163:4.11 (1805.8) 2. Igaz bátorság. Figyelmeztette őket, hogy ellenségességgel fognak találkozni és bizonyosan részük lesz üldöztetésben. Péter elmondta, hogy a küldetésük nem a gyávák vállalkozása és azoknak, akik félnek, azt javasolta, hogy álljanak félre. De senki sem lépett vissza.

163:4.12 (1805.9) 3. Hit és bizodalom. Úgy kell e rövid küldetésen részt venniük, hogy egyáltalán nem gondoskodnak magukról; az Atyában kell bízniuk az étel, a szállás és minden más szükséges dolgában.

163:4.13 (1805.10) 4. Lelkesedés és kezdeményezőkézség. Rendelkezniük kell buzgalommal és értelmes lelkesedéssel; szigorúan a Mester dolgával kell törődniük. A keleties üdvözlés hosszadalmas és körülményes szertartás volt; ezért kapták azt az utasítást, hogy „az úton senkit ne üdvözöljete”, mely általánosan elterjedt megoldása volt annak, hogy valakit további idő vesztegetése nélkül a dolgára küldhessenek. E szertartásos üdvözlésmódnak semmi köze sem volt a barátságos köszöntéshez.

163:4.14 (1805.11) 5. Kedvesség és udvariasság. A Mester arra intette őket, hogy ne vesztegessék az idejüket társadalmi formásokkal, de felszólította őket, hogy legyenek udvariasak mindenkivel, akivel csak kapcsolatba kerülnek. Nagyfokú kedvességet kellett mutatniuk azok iránt, akik befogadják őket az otthonukba. Szigorúan előírták nekik, hogy ne hagyják ott a szerényebb hajlékot egy kényelmesebb vagy tekintélyesebb otthonért.

^{163:4.15 (1805.12)} **6. Segédkezés a betegek számára.** Péter felszólította a hetveneket, hogy a betegeket lelkileg és testileg alaposan vizsgálják meg és tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy enyhülést vagy gyógyulást hozzanak a betegségben szenvedőknek.

^{163:4.16 (1805.13)} Miután megkapták a feladatot és az intelmeket, kettesével el is indultak a galileai, samariai és júdeai küldetésükre.

^{163:4.17 (1806.1)} Bár a zsidók különös jelentőséget tulajdonítottak a hetvenes számnak, néha még a pogány nemzetekről is úgy gondolták, hogy szám szerint hetven van belőlük, és bár a hetven hírnöknek minden néphez el kellett mennie az evangéliummal, mégis, amennyire mi meg tudjuk ítélni, csak véletlen egybeesés volt, hogy e csoport éppen hetventagú lett. Bizonyos, hogy Jézus nem kevesebb mint hat másikat is elfogadott volna, de ők nem voltak hajlandók megfizetni a vagyon és a család otthagyzásának árát.

5. A tábor áthelyezése Pellába

^{163:5.1 (1806.2)} Jézus és a tizenkettek most arra készültek, hogy az utolsó szálláshelyüket Pereában, Pella közelében alakítják ki, ahol a Mestert a Jordánban megkeresztelték. November utolsó tíz napját tanácskozással töltötték Magadánban, és december 6-án, kedden hajnalban az egész társaság, csaknem háromezren, minden holmijával felkerekedett, hogy aznap éjjelre már Pella mellett, a folyónál táborozzon le. Ez ott a forrás mellett ugyanaz a helyszín volt, ahol Keresztelő János néhány évvel korábban maga is táborozott.

^{163:5.2 (1806.3)} A magadáni táborbontást követően Zebedeus Dávid visszatért Betszaidába és nyomban hozzáfogott a hírvivői szolgálat egyszerűsítéséhez. Az ország egy új létszakaszba ért. Naponta érkeztek zarándokok Palesztina minden részéből és még a római birodalom távoli vidékeiről is. Néha érkeztek hívek Mezopotámiából és a Tigristől keletre eső területekről ugyancsak. Ennek megfelelően december 18-án, vasárnap Dávid a hírvivői testületének segítségével felmálházta a teherhordó állatokat a tábori felszereléssel, melyet akkoriban az apja házában tárolt, s amellyel korábban a betszaidai tábort tartotta fenn a tónál. Egy időre búcsút mondott Betszaidának, és végig a tó partján, valamint a Jordán mentén haladva érte el az apostoli tábortól bő fél kilométernyire északra lévő helyszínt; és kevesebb mint egy hét alatt felkészült, hogy vendégül lásson csaknem ezerötszáz zarándok látogatót. Az apostoli tábor nagyjából ötszáz főnek volt elégséges. Palesztina ekkor az esős évszakban járt, és ezeknek a szálláshelyeknek kellett gondoskodniuk az egyre növekvő számú, többnyire komoly érdeklődőről, akik azért jöttek el Pereába, hogy lássák Jézust és hallják a tanítását.

^{163:5.3 (1806.4)} Dávid mindezt saját indíttatásból tette, bár megbeszélte a dolgot Fülöppel és Mátéval Magadánban. Nagyobbrészt a korábbi hírvivői testületének tagjait vette igénybe segítőként a tábor fenntartásában; most kevesebb mint húsz emberrel látta el a rendszeres hírvivői feladatot. December vége felé és még a hetvenek visszatérte előtt csaknem nyolcszáz látogató jött el a Mesterhez, és kapott szállást Dávid táborában.

6. A hetvenek visszatérése

^{163:6.1 (1806.5)} December 30-án, pénteken, mialatt Jézus a közeli hegyekben tartózkodott Péterrel, Jakabbal és Jánossal, a hetven hírnök párosával szállingózni kezdett a pellaai szálláshelyükre, s őket számos hívő kísérte. Nagyjából öt órára mind a hetvenen összegyűltek a tanítás helyszínén, amikor Jézus is visszatért a táborba. Az estebéd több mint egy órát késett, mivel az országról szóló evangélium lelkes hívei élménybeszámolót tartottak. Dávid hírvivői e hírekből már sokat tudattak az apostolokkal a megelőző hetek alatt, de igencsak lelkesítő volt meghallgatni ezeket az újonnan felavatott evangéliumi tanítókat, amint személyesen is beszámolnak arról, hogy miként fogadták az üzenetüket az arra szomjazó zsidók és nem-zsidók. Jézus végre láthatta, hogy az emberek az ő személyes jelenléte nélkül is terjesztik a jó hírt. A Mester ekkor már tudta, hogy az ország előmenetelének komoly hátráltatása nélkül is elhagyhatja e világot.

^{163:6.2 (1807.1)} Amikor a hetvenek elmesélték, hogy „még az ördögök is engedelmeskedtek” nekik, azon csodálatos gyógyításokra utaltak, melyeket az idegi eredetű rendellenességektől szenvedők esetében vittek véghez. Mindazonáltal volt néhány valódi szellem-megszállottsági eset, melyeken e segédkezők javítottak, és ezekre utalva mondta Jézus: „Nincs semmi különös abban, hogy ezen engedetlen, kisebb szellemek engedelmeskednek nektek, minthogy láttam Sátánt mint villámlást lehullani a mennyből. De ennek ne örvendjeteek túlzottan, mert kijelentem, hogy amint visszatérek az Atyámhoz, elküldjük a szellemeinket az emberek elméjébe, hogy e kevés elveszett szellem többé ne tudjon behatolni a szerencsétlen halandók elméjébe. Együtt örülök veletek, hogy van hatalmatok az emberek között, de ne

ezen élmény miatt örvendeztetek, hanem inkább amiatt, hogy a nevetek fel írva a menny tekerceire, és hogy így a szellemi hódítás végtelen létpályáján haladhattok tovább.”

163:6.3 (1807.2) Ekkor történt, épp az estebéd elfogyasztása előtt, hogy Jézus az érzelmi elragadtatás ama ritka pillanatainak egyikét élte meg, melyeknek a követői csak alkalmanként voltak tanúi. Azt mondta: „Köszönöm Atyám, menny és föld Ura, hogy míg e csodálatos örömhír el volt rejtve a bölcsek és az önelégültek előtt, addig a szellem kinyilatkoztatta ezeket a szellemi dicsőségeket az ország gyermekeinek. Igen Atyám, bizonyára kellemes látvány lehetett ennek megtétele, és én örülök, tudván, hogy a jó hír terjedni fog az egész világon még azt követően is, hogy visszatértem hozzád és ahhoz a munkához, melyet elvégezniem kiadtál. Erősen megindít a felismerés, hogy minden hatáskört a kezembe kívánsz adni, hogy csak te tudod igazán, hogy ki vagyok, és hogy csak én ismerlek igazán, és azok, akiknek kinyilatkoztattalak. Amint befejeztem e kinyilatkoztatást a húsvér testben élő testvéreim számára, folytatom a kinyilatkoztatást a teremtményeidnek fent.”

163:6.4 (1807.3) Miután Jézus így szólt az Atyához, e szavakkal fordult az apostolokhoz és a lelkipásztorokhoz: „Áldottak a szemek, melyek látják és a fülek, melyek hallják e dolgokat. Hadd mondjam el nektek, hogy a régi korok prófétái és nagy emberei közül sokan akarták látni, amit ti láttok most, de nem adatott meg nekik. A fény gyermekeinek sok eljövendő nemzedéke, amikor e dolgokról hall, irigyelni fog titeket, akik hallottátok és láttátok ezeket.”

^{163:6.5 (1807.4)} Ezután, minden tanítványhoz szólva, azt mondta: „Hallottátok, hogy milyen sok város és falu fogadta el az országról szóló jó hírt, és a segítőimet és tanítóimat miként fogadták a zsidók és a nem-zsidók egyaránt. Valóban áldottak e közösségek, melyek úgy döntöttek, hogy elhiszik az országról szóló örömhírt. De jaj Korazin, Betsaida-Juliász és Kapernaum világosságot elutasító lakosainak, ama városoknak, melyek nem fogadták kedvezően a hírnököket. Kijelentem, hogy ha az itt véghez vitt nagy tettekre Türoszban vagy Szidonban került volna sor, akkor az úgynevezett pogány városok népe már régen bűnbánatot tartott volna szőrzsákban és hamuban. Türosznak és Szidonnak valóban elviselhetőbb lesz a sorsa az ítélet napján.”

^{163:6.6 (1807.5)} Lévén, hogy a következő nap szombat volt, Jézus elvonult a hetvenekkel és azt mondta nekik: „Valóban veletek örültem, amikor azzal a jó hírrel tértetek vissza, hogy Galilea, Szamaria és Júdea szerte milyen sok emberhez jutott el az országról szóló evangélium. De miért jöttetek oly nagy izgalomba? Nem számíttattok arra, hogy üzenetetek erőt mutat majd a közreadásakor? Hát ezen örömhírben oly kicsiny hittel mentetek el, hogy az eredményességén meglepődve tértetek vissza? Most pedig, bár nem akarom az örvendező szellemeteket csitítani, komolyan óva intelek benneteket az önteltség, a szellemi gőg gyengeségeitől. Ha megértenétek Lucifernek, a gonosznak a bukását, akkor komolyan kerülnétek mindenféle szellemi önhittséget.

^{163:6.7 (1808.1)} Nagy munkába fogtatok, hogy megtanítsátok a halandó embernek azt, hogy ő az Isten fia. Az utat megmutattam nektek; menjetek és tegyétek a dolgotokat, és ne

fáradjatok bele annak jól végzésébe. Nektek és mindazoknak, akik a nyomotokban járnak majd az idők során, hadd mondok el: én mindig itt állok a közelben, és hívószavam most és mindig az, hogy »Gyertek hozzám mindnyájan, akik dolgoztok és akik nehéz terhet hordoztok, és én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra az ígámat és tanuljatok tőlem, mert én igaz és hűséges vagyok, és szellemi nyugalmat találtok a lelketeknek.«”

^{163:6.8 (1808.2)} A Mester szavait igaznak találták, amikor az ígéreteit próbáknak vetették alá. Attól a naptól fogva számtalan ezernyi szintén próbára tették és igazolták ugyanezen ígérek bizonyosságát.

7. Felkészülés az utolsó küldetésre

^{163:7.1 (1808.3)} Az elkövetkező néhány nap során sok dolguk akadt a pellaiban; végeztek a pereai küldetésre való felkészüléssel. Jézus és a társai az utolsó küldetésük megkezdésére készültek, az egész Pereára kiterjedő három hónapos vándorútra, mely csak akkor ért véget, amikor a Mester az utolsó földi feladatainak elvégzésére bevonult Jeruzsálembe. Ez idő alatt Jézus és a tizenkét apostol a székhelyét végig itt, a pellaiban tartotta fenn.

^{163:7.2 (1808.4)} Többé már nem volt szükség arra, hogy Jézus távoli vidékekre menjen az embereket tanítani. Most már ők jöttek el hozzá minden héten egyre nagyobb számban és nem csak Palesztinából, hanem az egész római világból és a Közel-Keletről is. Bár a Mester részt vett a hetvenekkel a pereai vándorúton, sok időt töltött a pellaiban is, tanította a

tömeget és oktatta a tizenketteket. E három hónapos időszak alatt legalább tíz apostol Jézussal maradt.

^{163:7.3 (1808.5)} A női testület szintén készülődött a párosával való indulásra, hogy a hetvenekkel dolgozzon Perea nagyobb városaiban. E tizenkét nő alkotta eredeti csoport nem sokkal korábban készített fel egy ötven nőből álló nagyobb csoportot az otthonlátogatási munkára és a betegek, valamint a szenvedők számára való segédkezésre. Perpetua, Simon Péter felesége a női testület ezen új részlegének tagja lett és őt bízták meg az Abner felügyelete alatt végzendő, szélesebb körű női munka vezetésével. Pünkösds után Perpetua a neves férjével maradt, elkísérte őt minden hittenjesztői útjára; és azon a napon, amikor Pétert keresztre feszítették Rómában, őt a vadállatok elé vetették a küzdőtéren. Ezen új női testület tagjai között volt Fülöp és Máté felesége, valamint Jakab és János anyja is.

^{163:7.4 (1808.6)} Az országért folyó munka most érkezett el a Jézus személyes vezetése alatti utolsó szakaszába. A jelen szakasz olyan szellemi mélységet képviselt, mely tartalmában eltért attól, mint amit azok a csodákra fogékony tömegek igényeltek és kerestek, akik a Mester népszerűségének korábbi napjai alatt követték őt Galileában. A követői között azonban még mindig sokan voltak anyagiasság-beállítottságúak és olyanok, akik nem tudták megragadni azt az igazságot, hogy a mennyország nem más, mint az Isten egyetemes atyaságának örökkévaló tényére épülő szellemi testvériség az emberek között.

164. írás

A templomszentelés ünnepén

^{164:0.1 (1809.1)} MIALATT a pella tábor felállítási munkái zajlottak, Jézus Nátánielt és Tamást maga mellé véve titokban elment Jeruzsálembe a templomszentelés ünnepére. Amíg a betániai gázlónál át nem keltek a Jordánon, a két apostolban nem is tudatosult, hogy a Mester Jeruzsálembe tart. Amikor aztán rájöttek, hogy Jézus valóban ott akar lenni a templomszentelés ünnepén, igen komolyan tiltakoztak nála, és mindenféle érvet felhoztak, csak hogy lebeszéljék. De a próbálkozásaiknak semmi haszna sem volt; Jézus elszánta magát, hogy elmegy Jeruzsálembe. Minden könyörgésük és minden figyelmeztetésük ellenére, melyek annak meggondolatlan voltát és veszélyét hangsúlyozták, hogy magát a Szanhedrin kezére adja, ő csak azt felelte, „Még egy lehetőséget akarok adni ezeknek a tanítóknak Izráelben, hogy meglássák a világosságot, mielőtt eljön az én időm.”

^{164:0.2 (1809.2)} Ahogy Jeruzsálem felé haladtak, a két apostol tovább beszélt a félelmeikről és hangot adtak azzal kapcsolatos kétségeiknek, hogy bölcs dolog-e az ilyen, láthatólag vakmerő vállalkozás. Jerikót nagyjából fél öt körül érték el és arra készültek, hogy ott szállnak meg éjszakára.

1. A jó szamaritánus története

^{164:1.1 (1809.3)} Azon az estén egy nagyobb társaság gyűlt össze Jézus és a két apostol körül, hogy kérdéseket tegyenek fel nekik, melyek közül sokat az apostolok válaszoltak meg, míg a többit a Mesterrel beszéltek meg. Az este folyamán egy bizonyos törvénytudó ember, megpróbálván Jézust kellemetlen helyzetbe hozni, így szólt: „Tanító, szeretném megkérdezni tőled, hogy mit kell tennem az örökkévaló élet elnyeréséhez?” Jézus azt válaszolta, „Mi van megírva a törvényben és a

prófétáknál; hogyan olvasod az Írásokat?” A törvénytudó ember, aki ismerte mind Jézus, mind a farizeusok tanításait, így felelt: „Hogy teljes szívvel, lélekkel, elmével és erővel szeresd az Úr Istent, és a szomszédodat magadként.” Erre azt mondta Jézus: „Helyesen feleltél; ez, amennyiben valóban megteszed, elvezet az örökkévaló élethez.”

164:1.2 (1809.4) Ám a törvénytudó ember nem volt teljesen őszinte a kérdésfeltevésben, és igazolást keresvén, remélve, hogy kínos helyzetbe hozhatja Jézust, egy további kérdés megfogalmazására vetemedett. Egy kicsit közelebb húzódott a Mesterhez, s azt mondta: „De Mester, szeretném, ha megmondanád, hogy kicsoda az én szomszédom?” A törvénytudó ember abban a reményben tette fel ezt a kérdést, hogy kelepcebe csalhatja Jézust azáltal, hogy olyan kijelentésre kényszeríti, amely sérti a zsidó törvényt, mivel ez az ember szomszédját úgy határozta meg, mint „az ember népének gyermekei”. A zsidók mindenki másra úgy tekintettek, mint „pogány kutyákra”. E törvénytudó ember valamennyire ismerte Jézus tanítását és ezért jól tudta, hogy a Mester másként gondolkodik erről; így hát remélte, hogy valami olyasminak a kimondására bírja rá, amelyet a szent törvény elleni támadásként lehet értelmezni.

164:1.3 (1810.1) Jézus azonban érzékelte a törvénytudó ember szándékát, és ahelyett, hogy besétált volna a kelepcebe, belefogott egy történetbe, melyet nagyon is értékelt volna minden jerikói közönség. Jézus azt mondta: „Egy bizonyos ember Jeruzsálemből Jerikóba ment, és kegyetlen útonállók kezébe került, akik kirabolták, ruhájától megfosztották és megverték, és félholtan otthagyták. Rövidesen, véletlenül, egy

bizonyos pap tartott lefelé az úton, és amikor odaért a sebesülthöz, látván a siralmas állapotát, áttért az út másik oldalára. Ugyanígy közeledett egy lévi ember is, aki, amint odaért és meglátta a férfit, átment a másik oldalra. Most azonban egy bizonyos samaritánus is rátalált, aki éppen Jerikóba utazott; és amikor látta a kirabolt és összevert embert, megesett rajta a szíve, és odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte, magát az embert pedig felültette a teherhordó állatára, s elhozta ide, a fogadóba és ápolta. Másnap elővett némi pénzt, és odaadva a fogadosnak, azt mondta: »Viseld gondját a barátomnak, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked.« Most hadd kérdezzem meg tőled: e három közül ki volt a szomszédja annak, aki a rablók kezébe került?» Amint a törvénytudó ember észrevette, hogy a saját csapdájába esett, azt válaszolta, „Aki irgalmat mutatott iránta.” Mire Jézus azt mondta, „Menj és tégy te is hasonlóképp.”

164:1.4 (1810.2) A törvénytudó ember azért válaszolta, hogy „Aki irgalmat mutatott iránta”, mert még annak a gyűlöletes szónak a kimondásától is tartózkodni akart, hogy samaritánus. A törvénytudó ember kényszerült arra, hogy a „Kicsoda az én szomszédom” kérdésre válaszoljon, melyre a feleletet Jézustól várta, és amellyel, ha Jézus így kimondta volna, közvetlenül az eretnokség vádját vonta volna magára. Jézus nemcsak hogy összezavarta a tisztességtelen törvénytudó embert, hanem elmondott a hallgatóinak egy történetet is, mely egyszerre szolgált szép intelemül a követői számára és jelentett erős dorgálást minden zsidó számára a samaritánusokkal kapcsolatos magatartásuk miatt. Ez a történet tovább segítette

a testvéri szeretet munkálását mindazok között, akik később elhitték a jézusi evangéliumot.

2. Jeruzsálemben

^{164:2.1 (1810.3)} Jézus azért ment el a sátoros ünnepre, hogy hirdethesse az evangéliumot a birodalom minden részéből érkezett zarándokoknak; a templomszentelés ünnepére most egyetlen céllal ment: hogy még egy lehetőséget adjon a Szanhedrinnek és a zsidó vezetőknek, hogy meglássák a világosságot. E néhány jeruzsálemi nap legkiemelkedőbb eseményére péntek éjjel, Nikodémusz házában került sor. Itt gyűlt össze mintegy huszonöt zsidó vezető, akik elhitték Jézus tanítását. E csoportban ott volt tizennégy olyan férfi is, akik akkor, vagy korábban, a Szanhedrin tagjai voltak. E találkozóra elment Éber, Matadormusz és arimateai József is.

^{164:2.2 (1810.4)} Jézus hallgatóságát ez alkalommal csupa tanult ember alkotta, és mind ők, mind pedig a két apostol elcsodálkozott azon megjegyzések emelkedettségén és mélyen szántó voltán, melyeket a Mester ezen előkelő csoport előtt tett. Azóta, hogy Alexandriában, Rómában és a földközi-tengeri szigeteken tanított, Jézus nem mutatta meg, hogy mennyire ismeri és valójában mennyire megérti az emberek dolgait, mind világi, mind vallási téren.

^{164:2.3 (1810.5)} Amikor e kis gyülekezet feloszlott, mind úgy távoztak, hogy ámultak a Mester személyiségén, elbűvölte őket az, amilyen jóindulattal és szeretettel bánt az emberrel. Megpróbáltak tanácsokat adni Jézusnak azon tervével kapcsolatban, hogy megnyerje a Szanhedrin többi tagját is. A Mester figyelmesen, de csendben hallgatta meg minden

javaslatukat. Jól tudta, hogy semelyik tervük sem fog működni. Úgy gondolta, hogy a zsidó vezetők többsége sohasem fogadná el az országról szóló evangéliumot; mindazonáltal mindannyiuknak adott még egy esélyt a választásra. De amikor azon az éjszakán Nátániellel és Tamással az Olajfák hegyére tartott, hogy ott töltsék az éjszakát, még nem döntötte el, hogy milyen módszerrel próbálja meg még egyszer felhívni a Szanhedrin figyelmét a munkájára.

^{164:2,4 (1811.1)} Azon az éjszakán Nátániel és Tamás keveset aludt; túlságosan meg voltak rökönyödve azon, amit Nikodémusz házában hallottak. Sokat gondolkoztak Jézus utolsó megjegyzésén, melyet a Szanhedrin korábbi és jelenlegi tagjai által megfogalmazott azon javaslatra tett, hogy vele tartanak a hetvenekhez. A Mester azt mondta: „Nem, testvéreim, ez hiábavaló lenne. Csak megsokszoroznátok a fejetekre zúduló haragot, de egyáltalán nem mérsékelnétek az irántam érzett gyűlöletüket. Járjon mindegyikötök az Atya ügyében, ahogy a szellem vezeti, mialatt én még egyszer felhívom a figyelmüket az országra úgy, ahogy azt az Atyám rendeli.”

3. A vak koldus meggyógyítása

^{164:3,1 (1811.2)} Másnap reggel mindhárman átmentek Márta betániai házába reggelire és onnan rögtön Jeruzsálembe indultak. E szombat reggelen, ahogy Jézus és a két apostol a templomhoz közeledett, összetalálkoztak egy ismert koldussal, egy férfival, aki vakon született, s aki a szokott helyén üldögélt. Bár a kéregetők a szombat napján nem kértek vagy kaptak könyöradományt, szabad volt ott ülniük a megszokott helyükön. Jézus megállt és a koldust figyelte. Ahogy a vakon született embert nézte, megfogant elméjében a gondolat, hogy

miként hívhatná fel még egyszer a Szanhedrin és a többi zsidó vezető és vallási tanító figyelmét a földi küldetésére.

164:3.2 (1811.3) Amint a Mester ott állt a vak ember előtt, gondolataiba merülve, Nátániel, az ember vakságának lehetséges okán tűnődve, megkérdezte: „Mester, ki követett el bűnt, ez a férfi vagy az ő szülei, hogy vakon kellett megszületnie?”

164:3.3 (1811.4) A rabbik azt tanították a születéstől való vakság minden ilyen esetében, hogy azt bűn okozta. Nemcsak, hogy a gyermekekről tartották, hogy bűnben fogantak és születtek, hanem születhetett a gyermek vakon, büntetésül az apja által elkövetett valamilyen sajátos bűn miatt is. Még azt is tanították, hogy maga a gyermek is követhetett el bűnt még a világra való megszületése előtt. De tanították azt is, hogy az ilyen fogyatékoságokat a gyermeket kihordó anya valamilyen bűne vagy egyéb tévelygése is okozhatja.

164:3.4 (1811.5) Mindeme vidékeken élt a régi hit az újratestesülésben. A régebbi zsidó tanítók Platónnal, Philónnal és sok esszénussal együtt megengedték azt az elméletet, hogy az emberek az egyik megtestesülésben learathatják azt, amit a megelőző létezésben vetettek; így azt hitték, hogy az egyik életben levezekelhethők a megelőző életekben elkövetett bűnök. A Mester nehezen tudta elhitetni az emberekkel, hogy a lelküknek nem volt korábbi léte.

164:3.5 (1811.6) Azonban, bármily következetlennek tűnik is, míg az ilyen vakságot a bűn eredményének hitték, a zsidók úgy gondolták, hogy igencsak tiszteletre méltó dolog könyöradományt adni az ilyen vak koldusoknak. E vakok

szokás szerint azt énekelték a járókelőknek, „Ó lágyszívűek, mutassátok meg az érdemre méltó voltotokat a vak megsegítésével.”

^{164:3.6} (1811.7) Jézus nem csak azért kezdett bele az eset megvitatásába Nátániellel és Tamással, mert már eldöntötte, hogy felhasználja e vak embert, mint annak a napnak eszközét azért, hogy a küldetését még egyszer szembetűnően a zsidó vezetők tudtára adja, hanem azért is, mert mindig arra biztatta az apostolait, hogy keressék meg minden természeti vagy szellemi jelenség igazi okát. Gyakorta intette őket, hogy általában is tartózkodjanak szellemi okokat tulajdonítani mindennapos fizikai eseményeknek.

^{164:3.7} (1812.1) Jézus elhatározta, hogy felhasználja e koldust a nap munkájával kapcsolatos terveiben, ám mielőtt bármit is tett volna a vak emberért, akit Jósiásnak hívtak, megválaszolta Nátániel kérdését. A Mester azt mondta: „Sem ez a férfi nem követett el bűnt, sem pedig a szülei, hogy azok az Isten tetteinek nyilvánulását váltották volna ki őbenne. E vakság az események természetes menetében érte őt, de nekünk most Annak a tetteit kell véghez vinnünk, aki engem küldött, amíg még világos van, mert bizonyosan eljön az éjjel, amikor az elvégzendő munkát megtenni nem lesz lehetőségünk. Amíg a világban vagyok, én vagyok a világ világossága, de egy kis idő múlva én már nem leszek veletek.”

^{164:3.8} (1812.2) Amikor Jézus ezt elmondta, így szólt Nátánielhez és Tamáshoz: „Adjuk meg a vak ember látását ezen a szombati napon, hogy az írástudók és a farizeusok megtalálják a kiváló alkalmat, melyet az Ember Fiának megvádolásához keresnek.” Ezután előrehajolt, a földre köpött és a köpetet összekeverte

agyaggal. Végig úgy beszélt, hogy a vak ember is hallja, majd odament Jósiáshoz és az agyagot a világtalan szemére tette, mondván: „Menj, fiam, mosd le ezt az agyagot a Siloám tavában, és rögvest elnyered a látásodat.” Miután Jósiás eszerint megmosdott a Siloám tavában, már látva tért vissza a barátaihoz és a családjához.

164:3.9 (1812.3) A férfi mindig is koldus volt, ezért semmi máshoz nem értett; így, amikor elmúlt az elnyert látása miatti első izgatottsága, visszatért a megszokott könyöradomány-kérő helyére. A barátai, a szomszédai és mindenki, aki korábban ismerte, amikor észrevették, hogy lát, mind azt mondták, „Ez nem Jósiás, a vak koldus?” Némelyek azt mondták, hogy ő az, míg mások azt, hogy „Nem, ez a valaki őhöz hasonló, de ez az ember lát.” De amikor őt magát kérdezték, azt felelte, „Én vagyok az”.

164:3.10 (1812.4) Amikor elkezdtek kérdezgetni, hogy miként vált képessé a látásra, azt felelte nekik: „Egy Jézus nevű ember jött erre, és ahogy a barátaival rólam beszélt, köpettel kevert össze agyagot, rákente a szememre és arra utasított, hogy menjek és mosdjak meg a Siloám tavában. Én megtettem, amit ez a férfi mondott, és nyomban elnyertem a látásomat. Ez csak néhány órája történt. Még mindig nem sokat értek abból, amit látok.” Amikor a köréje gyűlő emberek megkérdezték, hogy hol találják e különös férfit, aki meggyógyította, Jósiás csak annyit tudott válaszolni, hogy nem tudja.

164:3.11 (1812.5) A Mester által véghez vitt csodák közül ez volt az egyik legkülönösebb. Ez az ember nem kérte, hogy gyógyítsa meg. Nem tudta, hogy az a Jézus, aki arra utasította, hogy mosdjon meg a Siloámnál, és aki látást ígért neki, nem más,

mint a sátoros ünnep alatt Jeruzsálemben szónokolt galileai próféta. Ennek az embernek kevés volt a hite ahhoz, hogy elnyerje a látását, de az akkori idők emberei erősen hittek egy nagy vagy szent ember köpetének segítő erejében; és Jézusnak a Nátániellel és Tamással folytatott beszélgetéséből Jósias arra következtetett, hogy a jövőbeli jótevője nagy ember, tanult tanító vagy szent próféta; ennek megfelelően úgy tett, ahogy Jézus utasította.

^{164:3.12 (1812.6)} Jézus három okból használta az agyagot és a köpetet és utasította őt arra, hogy mosdjon meg a jelképi erővel bíró Siloám tavában:

^{164:3.13 (1812.7)} 1. Ez nem az egyéni hitre válaszul adott csoda volt. Ez olyan csodatétel volt, melyet Jézus a saját céljának elérése érdekében választott, de amelyet úgy intézett, hogy ennek az embernek tartós haszna legyen belőle.

^{164:3.14 (1813.1)} 2. Lévén, hogy a vak férfi nem kérte a gyógyulást, és mivel a hite csekély volt, ezen anyagi cselekedetek az ő bátorításának célját szolgálták. Ez az ember hitt a köpet segítő erejének babonaságában, és tudta, hogy a Siloám tava félig szent hely. De aligha ment volna el oda, ha nem kellett volna lemosnia az agyagkenetet. Elég szertartási elem volt a dologban ahhoz, hogy cselekvésre készítse.

^{164:3.15 (1813.2)} 3. Jézusnak azonban volt egy harmadik oka is arra, hogy e különleges tethez kapcsolódóan ezen anyagi eszközt vegye igénybe: Ez tisztán a saját döntése szerint véghez vitt csoda volt, és ezáltal akarta megtanítani az akkori korban és minden következő korszakban élő követőinek azt, hogy a betegek gyógyítása során tartózkodjanak az anyagi módszerek

megvetésétől vagy semmibe vételétől. Azt akarta megtanítani nekik, hogy többé ne úgy tekintsenek a csodákra, mint az emberi betegségek gyógyításának egyedüli módjára.

^{164:3,16 (1813,3)} Jézus csodatétellel adta meg a látását ennek az embernek ezen a szombat reggelen, mégpedig a jeruzsálemi templom közelében, mert a tettének elsődleges célja a nyílt kihívás volt a Szanhedrin és minden zsidó tanító és vallási vezető számára. Ez volt az ő módszere ahhoz, hogy a farizeusokkal való nyílt szakítást hirdesse. Jézus igenlő felfogást mutatott mindenben, amit csak tett. Jézus abból a célból vitte el a két apostolát ehhez az emberhez e szombati nap kora délutánján és gerjesztette szándékosan a vitákat, hogy arra készítse a farizeusokat, hogy felfigyeljenek a csodára s e dolgok a Szanhedrin elé kerüljenek.

4. Jósiás a Szanhedrin előtt

^{164:4,1 (1813,4)} A délután derekára Jósiás gyógyulásának híre olyan nagy vitát váltott ki a templom környékén, hogy a Szanhedrin vezetői úgy döntöttek, összehívják a tanácsot a szokásos templomi találkozók helyszínén. Ezt azon megváltoztathatatlan szabály ellenében tették, mely tiltotta a Szanhedrin összeülését a szombati napon. Jézus tudta, hogy a szombat törvényének megszegése lesz az ellene felhozandó fő vádak egyike, amikor a végső megmérettetés eljön, és azt akarta, hogy azzal a váddal kerüljön a Szanhedrin bírái elé, hogy szombaton gyógyított meg egy vak embert, s hogy az ő irgalmas cselekedete felett ítélkező magas zsidó tanácsnak az ülése szintén a szombat napján legyen és a saját maguk által önként vállalt törvények egyértelmű megszegésével vitassák meg ezeket a dolgokat.

^{164:4.2 (1813.5)} De nem hívták maguk elé Jézust; féltek azt tenni. Ehelyett haladéktalanul Jósiásért küldettek. Néhány előzetes kérdést követően a Szanhedrin szóvivője (nagyjából ötven tag volt jelen) úgy rendelkezett, hogy Jósiás mondja el, mi történt vele. A reggeli gyógyulása óta Jósiás megtudta Tamástól, Nátánieltől és másoktól, hogy a farizeusok dühösek a szombaton megesett gyógyulása miatt, és hogy valószínűleg minden érintettnek kárára lesznek; de Jósiás ekkor még nem tudta, hogy Jézus az, akit a Megszabadítónak neveztek. Így aztán, amikor a farizeusok megkérdezték, azt mondta: „Ez az ember jött arra, agyagot tett a szememre, azt mondta, hogy menjek és mosdjak meg a Siloámban, és én most látok.”

^{164:4.3 (1813.6)} Az egyik idősebb farizeus a hosszabb hozzászólását követően azt mondta: „E férfi nem jöhet Istentől, mert láthatjátok, hogy nem tartja meg a szombatot. Megszegi a törvényt, először is azzal, hogy agyagot gyúr, majd pedig, hogy e koldust elküldi megmosdani a Siloámban a szombat napján. Az ilyen ember nem lehet Istentől küldött tanító.”

^{164:4.4 (1813.7)} Ezután a fiatalabbak egyike szólt, aki titkon hitt Jézusban: „Ha ezt az embert nem az Isten küldte, akkor miként tudja e dolgokat véghez vinni? Tudjuk, hogy aki közönséges bűnös, az nem képes ilyen csodákra. Mi mind ismerjük e koldust és hogy vakon született; most pedig lát. Még mindig azt állítjátok, hogy e próféta mindeme csodákat az ördögök hercegének hatalmával műveli?” És minden farizeusnak, aki Jézust vádolni és elítélni merte, most egyikük olyan fogós és zavarba ejtő kérdéseket tett fel, hogy komoly megosztottság alakult ki közöttük. Az elnöklő tisztviselő látta, hogy milyen irányba sodródnak a dolgok, és a vita lecsillapítása érdekében

arra készült, hogy inkább magát a férfit kérdezi meg. Jósiáshoz fordulva azt mondta: „Mi mondanivalód van erről az emberről, erről a Jézusról, akiről azt állítod, hogy felnyitotta a szemedet?” Jósiás erre azt felelte, „Úgy hiszem, hogy ő próféta.”

164:4.5 (1814.1) A vezetőket nagyon felkavarta a válasz, és nem tudván, hogy mi egyebet tehetnének, úgy határoztak, hogy elküldetnek Jósiás szüleiért, hogy megtudják, vajon tényleg vakon született-e. Nemigen akarták elhinni, hogy a koldust meggyógyították.

164:4.6 (1814.2) Jól ismert tény volt Jeruzsálemben, hogy nem csak Jézustól tagadták meg a zsinagógákba való belépést, hanem mindenki, aki hitt a tanításában, hasonlóképpen ki volt tiltva a zsinagógából, ki volt közösítve Izráel gyülekezetéből; és ez azt is jelentette, hogy az egész zsidóság szerte mindenféle jogtól és kiváltságtól megfosztották őket, kivéve azt a jogot, hogy megvásárolják a létszükségleti árucikkeket.

164:4.7 (1814.3) Amikor tehát Jósiás szülei, szegény és rettegő lelkek, megjelentek a méltóságos Szanhedrin előtt, féltek nyíltan beszélni. A bíróság szóvivője azt mondta: „Ez a ti fiatok? És jól értjük-e, hogy vakon született? Ha ez igaz, akkor miként lehetséges, hogy most lát?” Erre Jósiás apja, akihez Jósiás anyja is csatlakozott, azt felelte: „Úgy tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született, de hogy miként lehetséges, hogy látóvá vált, vagy ki volt az, aki felnyitotta a szemét, azt nem tudjuk. Kérdezzétek őt; elég idős hozzá; szóljon a maga nevében.”

164:4.8 (1814.4) Ekkor másodjára idézték be Jósiást. Nem boldogultak valami jól azon mesterkedésükben, hogy szabályszerű

tárgyalást tartsanak, és némelyek kezdték furcsán érezni magukat, amiért ilyet művelnek szombaton; ennek megfelelően, amikor újra szólították Jósiást, más támadási módszerrel próbálták kelepcébe csalni. A bíróság tisztviselője szólt a korábban vak emberhez, ezt mondva: „Miért nem dicsőíted az Istent ezért? Miért nem mondod el nekünk a teljes igazságot a történetekről? Mi mindannyian tudjuk, hogy ez az ember bűnös. Miért nem vagy hajlandó tudomásul venni az igazságot? Tudod, hogy te és e férfi egyaránt bűnösök vagytok a szombat megszegésében. Nem akarsz vezekelni a bűnödért azzal, hogy elismered Istent a gyógyítódként, ha továbbra is azt állítod, hogy a szemedet ma nyitották fel?”

164:4.9 (1814.5) Jósiás azonban nem volt néma, és nem volt híján a humorérzéknek sem; így azt válaszolta a bíróság tisztviselőjének: „Hogy bűnös-e ez az ember, azt nem tudom; csak egy dolgot tudok — azt, hogy eddig vak voltam, most viszont látok.” Mivel nem tudták kelepcébe csalni Jósiást, tovább firtatva a történeteket, megkérdezték tőle: „Pontosan hogyan nyitotta fel a szemedet? Mit tett ténylegesen veled? Mit mondott? Kérte, hogy higgy benne?”

164:4.10 (1814.6) Jósiás némileg türelmetlenül így válaszolt: „Pontosan elmondtam már nektek, hogy miként történt az egész, és ha nem hiszitek el a vallomásomat, akkor miért hallgattok meg újra? Esetleg ti is az ő tanítványaivá akartok válni?” Amikor Jósiás ezt elmondta, felbomlott a rend a Szanhedrinben, majdnem tettelegességre került sor, mert a vezetők rárontottak Jósiásra, dühösen azt kiabálva: „Azt mondod, hogy ennek az embernek a tanítványai legyünk, de mi Mózes tanítványai vagyunk, és az Isten törvényeinek tanítói

vagyunk. Tudjuk, hogy Isten szólt Mózesen keresztül, de ami ezt a Jézus nevűt illeti, nem tudjuk, hogy ő honnét jött.”

^{164:4.11 (1814.7)} Erre Jósiás, aki egy emelvényen állt, hangosan, hogy mindenki hallhassa, azt mondta: „Figyeljete ide, ti, akik azt mondjátok magatokról, hogy egész Izráel tanítói vagytok, hadd mondjam el, hogy itt valami nagy csoda van, lévén, hogy megvalljátok, hogy nem tudjátok, hogy ez az ember honnét való, és mégis bizonyosan tudjátok abból a tanúvallomásból, melyet meghallgattatok, hogy felnyitotta a szememet. Mindannyian tudjuk, hogy az Isten nem tesz ilyesmit az istentelenekért; hogy az Isten ilyen dolgot csakis egy igaz hívó kérésére tesz — olyanért, aki szent és igaz. Tudjátok, hogy a világ kezdete óta nem hallottatok olyanról, hogy valakinek, aki vakon született, felnyitották a szemét. Nézzetek hát meg engem, ti mind, és lássátok, hogy mi történt ma Jeruzsálemben! Azt mondom nektek, hogy ha ez az ember nem Istentől való, akkor nem tehetett volna meg ezt.” Ahogy a Szanhedrin tagjait megosztotta a düh és a zavarodottság, azt kiabálták neki: „Te, aki teljességgel bűnben születted, te mersz tanítani minket? Talán nem is igazán vakon születted, és még ha a szemedet a szombat napján nyitották is fel, azt az ördögök hercegének hatalma művelte.” El is indultak egyenest a zsinagógába, hogy kiközösítsék Jósiást.

^{164:4.12 (1815.1)} Jósiás a tárgyalásra úgy ment el, hogy csak halvány fogalma volt Jézusról és a gyógyulásának természetéről. Annak a merész tanúvallomásnak a legnagyobb része, mely vallomást oly okosan és bátran tett egész Izráel legfelsőbb bírósága előtt, akkor alakult ki az elméjében, amikor a tárgyalás ilyen tisztességtelen és igazságtalan irányba fordult.

5. Tanítás Salamon csarnokában

^{164:5.1 (1815.2)} A Szanhedrinnek a templomi hivatalos helyiségek egyikében megtartott, a szombatot megtörő ülése alatt végig, Jézus a közelben járt, az embereket tanította Salamon csarnokában, azt remélve, hogy a Szanhedrin elé hívatják, ahol is elmondhatja nekik az Isten országában való isteni fiúi elismerés szabadságának és örömének jó hírét. De féltek érte küldeni. Mindig összezavarodtak, amikor Jézus ilyen hirtelenül és nyilvánosan megjelent Jeruzsálemben. Az oly buzgón keresett alkalmat Jézus most megadta nekik, de ők féltek őt akárcsak tanúként is a Szanhedrin elé hozatni, és még jobban féltek attól, hogy letartóztassák.

^{164:5.2 (1815.3)} Ekkoriban a tél derekán járt az idő Jeruzsálemben, és az emberek Salamon csarnokában kerestek legalább részleges menedéket; és ahogy Jézus ott időzött, a tömeg számos kérdést tett fel neki, és ő több mint két órán át tanította őket. Néhány zsidó vezető megpróbálta csapdába csalni a nyilvánosan feltett kérdéseikkel: „Meddig tartasz még bennünket bizonytalanságban? Ha te vagy a Messiás, akkor miért nem mondod meg nekünk egyenesen?” Jézus ezt válaszolta: „Én már sokszor beszéltem nektek magamról és az Atyámról, de nem vagytok hajlandók hinni nekem. Hát nem látjátok, hogy az Atyám nevében véghez vitt tetteim tanúskodnak mellettem? De sokan közületek azért nem hisznek, mert nem az én nyájamba tartoznak. Az igazság tanítója csak azok számára vonzó, akik vágnak az igazságra és akik szomjazzák az igazságosságot. A bárányaim hallgatnak a szavamra, és én ismerem őket és ők követnek engem. Örökkévaló életet adok mindazoknak, akik követik a tanításomat; nem vesznek el soha, és nem ragadja ki őket a kezemből senki. Atyám, aki nekem adta e gyermekeket,

mindenkinél nagyobb, így az ő kezéből senki sem ragadhatja ki őket. Az Atya és én egy vagyunk.” Néhány hitetlen zsidó elrohant oda, ahol még folyt az építkezés, hogy köveket szedjenek fel és megkövezzék Jézust, de a hívek visszatartották őket.

^{164:5.3 (1815.4)} Jézus folytatta a tanítást: „Mennyi jótettet mutattam nektek az Atyától, így hát megkérdezem, hogy e jótetteim közül melyikért akartok megkövezni?” Erre azt válaszolta az egyik farizeus: „Nem a jótettedért akarunk megkövezni, hanem a káromlásért, azért, hogy ember létedre arra vetemedsz, hogy Istennel egyenlővé teszed magadat.” Mire Jézus így felelt: „Azért vádoljátok az Ember Fiát káromlással, mert nem voltatok hajlandók hinni nekem, amikor kijelentettem, hogy az Isten küldött. Ha nem az Isten tetteit viszem véghez, akkor ne higgyetek, de ha az Isten tetteit viszem végbe, akkor, még ha nem is hisztek bennem, azt kell gondolnom, hogy hisztek a tettekben. De hogy bizonyosak legyetek afelől, amit hirdetek, hadd jelentsem ki újra, hogy az Atya bennem van és én az Atyában vagyok, és hogy amint az Atya bennem lakozik, úgy fogok én ott lakozni mindenki bennében, aki elhiszi ezt az örömhírt.” Amikor az emberek meghallották e szavakat, sokan elfutottak, hogy követ ragadjanak és megkövezzék, de Jézus a templomi területen keresztül kiment a csarnokból; és találkozott a Szanhedrin ülésének fejleményeit figyelő Nátániellel és Tamással, s a templom közelében várakoztak együtt, míg Jósiás ki nem jött a tanácsteremből.

^{164:5.4 (1816.1)} Jézus és a két apostol nem kereste Jósiást az otthonában addig, amíg hírért nem vették, hogy kiközösítették a zsinagógából. Amikor odamentek a házához, Tamás kihívta az

udvarra, és Jézus e szavakkal szólt hozzá: „Jósiás, hiszel az Isten Fiában?” Jósiás azt felelte, „Mondd meg, hogy ki az, hogy hihessek benne.” Jézus azt mondta erre: „Láttad is és hallottad is őt, és ő az, aki most szól tehozzád.” Mire Jósiás így szólt, „Uram, hiszek”, és leborulva imádta őt.

^{164:5.5 (1816.2)} Amikor Jósiás megtudta, hogy kiközösítették a zsinagógából, először nagyon elcsüggedt, de aztán igen felbátorodott, amikor Jézus úgy rendelkezett, hogy haladéktalanul készülődjön, mert velük jön a pella-i táborba. Ezt az együgyű jeruzsálemi embert valóban kiközösítették egy zsidó zsinagógából, de lám csak, egy világegyetem Teremtője vezeti el, hogy az akkori kor és nemzedék szellemi nemességéhez csatlakozzon.

^{164:5.6 (1816.3)} Jézus ezután eltávozott Jeruzsálemből, és nem tért vissza addig a közeli időpontig, amikor is már arra készült, hogy elhagyja e világot. A Mester a két apostollal és Jósiással visszament Pellába. Jósiás a Mester csodálatos segédkezésében részesülők ama csoportjába tartozott, akik jó termést hoztak, mert belőle egy életre az országról szóló evangélium tanhirdetője vált.

165. írás

A perei küldetés kezdete

^{165:0.1 (1817.1)} ABNER, Keresztelő János tizenkét apostolának korábbi vezetője, nazireus és az engedibeli nazireus tanoda egykori feje, most pedig az ország hetven hírnökének főnöke Kr.u. 30. január 3-án, kedden összehívta a társait és elmondta nekik az utolsó utasításokat, mielőtt elküldte volna őket a Perea összes városában és falvában teljesítendő küldetésre. E perei

küldetés csaknem három hónapig tartott és ez volt a Mester utolsó segédkezése. E munkából Jézus egyenesen Jeruzsálembe ment, hogy átessen a húsvér testben rá váró utolsó tapasztalásain. A hetvenek, akiknek segítségére volt Jézus és a tizenkét apostol rendszeres munkája is, a következő kisebb-nagyobb városokban és mintegy ötven további faluban tevékenykedtek: Zafón, Gadara, Maked, Arbela, Ramat, Edrei, Bozora, Kaszpin, Mispa, Gerasza, Ragaba, Szukkot, Amathusz, Ádám, Penuel, Kapitoliasz, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbeha, Gileád, Bet-Nimra, Türosz, Elealah, Liviasz, Hesbon, Kallirhoé, Bet-Peor, Shittim, Szibma, Médeba, Bet-Meon, Areopolisz és Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} E pereai vándorút alatt az ekkor hatvankét tagú női testület vette át a betegek számára való segédkezési munka nagyobb részét. Ez volt az országról szóló evangélium nemes szellemi jellege kialakulásának utolsó időszaka, és ezért aztán mentes volt a csodatételektől. Palesztina egyetlen más részében sem végeztek az apostolok és Jézus tanítványai ilyen kiterjedt munkát, és egyetlen más vidéken sem fogadták el a polgárok jobb rétegei ilyen általánosan a Mester tanításait.

^{165:0.3 (1817.3)} Pereát ekkoriban nagyjából egyenlő mértékben népesítették be nem-zsidók és zsidók, mert a zsidókat általánosan eltávolították ezekről a területekről Júdás Makkabeus idejében. Perea volt egész Palesztina legszebb és legfestőibb tartománya. A zsidók általában úgy utaltak rá, mint „a Jordánon túli földre”.

^{165:0.4 (1817.4)} Jézus végig ezen időszak alatt megosztotta idejét a pellai tábor és a tizenkettekkel megtett utazások között, akikkel a hetveneket segítette azokban a városokban, ahol amazok

tanítottak és szónokoltak. A hetvenek Abner utasításai szerint megkereszteltek minden hívőt, bár Jézus ezzel sohasem bízta meg őket.

1. A pella táborban

^{165:1.1 (1817.5)} Január közepére több mint ezerkétszáz ember gyűlt össze Pellánál, és Jézus minden nap legalább egy alkalommal tanította is a sokaságot, amikor éppen a táborban tartózkodott, és rendszerint délelőtt kilenc órakor beszélt, ha az eső nem akadályozta meg ebben. Péter és a többi apostol délutánonként tanított. Az estét Jézus fenntartotta a szokás szerint kérdésekkel és válaszokkal töltött tanácskozásokra, melyekre a tizenkettek és más haladó tanítványok társaságában került sor. Az esti csoportok átlagosan ötvenfősek voltak.

^{165:1.2 (1817.6)} Március közepére, akkorra, amikor Jézus elindult Jeruzsálem felé, négyezernél is több ember alkotta azt a népes hallgatótábort, mely reggelente Jézus, illetőleg Péter hitszónoklatában részesült. A Mester a földi munkája befejezéséül azt az időpontot választotta, amikor az üzenete iránti érdeklődés magasan szárnyalt, a legmagasabban, az ország fejlődésének e második vagy nem csodatételes szakaszában. A tömeg háromnegyede igazságkereső volt, azonban nagy számban jelen voltak közöttük farizeusok is Jeruzsálemből és máshonnan, valamint volt számos kétkedő és gáncsoskodó is.

^{165:1.3 (1818.1)} Jézus és a tizenkét apostol az ideje nagy részét a pella táborban összegyűlt sokaságnak szentelte. A tizenkettek kevés vagy semennyi figyelmet sem szenteltek a külső munkának, csak Jézussal mentek ki, hogy időről időre meglátogassák

Abner társait. Abner igen jól ismerte a pereai körzetet, lévén, hogy e területen végezte a munkája nagy részét korábbi mestere, Keresztelő János. A pereai küldetés megkezdését követően Abner és a hetvenek többé nem tértek vissza a pellaiai táborba.

2. Hitszónoklat a jó pásztorról

^{165:2.1 (1818.2)} Jeruzsálemiek, farizeusok és mások háromszáz főnél is nagyobb létszámú csoportja követte Jézust észak felé, Pelláig, miután Jézus sietve elkerülte a zsidó vezetők bíraskodását a templomszentelés ünnepének végén; és e zsidó tanítók és vezetők jelenlétében, valamint a tizenkét apostol füle hallatára történt, hogy Jézus elmondta a „jó pásztorról” szóló hitszónoklatot. Egy félórás kötetlen beszélgetést követően a mintegy százfős csoporthoz szólva Jézus azt mondta:

^{165:2.2 (1818.3)} „Ma este sok mondanivalóm van számotokra, és mivel sokan közületek a tanítványaim és némelyek az esküdt ellenségeim, a tanításomat példázatban mondom el, hogy mindegyikőtök olyannak vehesse, amelyet a szíve befogad.

^{165:2.3 (1818.4)} Ma este olyan emberek vannak itt előttem, akik hajlandók volnának meghalni értem és az országról szóló ezen örömhírért, és némelyikük fel is ajánlja majd életét az elkövetkező évek során; és vannak itt olyanok is, a hagyomány rabszolgái, akik Jeruzsálemtől követtek engem, és akik az összezavart és rászedett vezetőikkel az Ember Fiának elpusztítására törekednek. A húsvér testben most élt életem ítélt majd mindkettő felett, az igaz pásztorok felett és a hamis pásztorok felett. Ha a hamis pásztor vak volna, akkor büntelen

lenne, de ti azt állítjátok, hogy láttok; tanítóknak valljátok magatokat Izráelben; ezért a bűnötök rajtatok marad.

165:2.4 (1818.5) Az igaz pásztor összereli a nyáját a karámba éjszakára a veszély idején. Amikor eljön a reggel, belép a karámba a kapun, és amikor szól, a juhok megismerik a hangját. Az a pásztor, aki nem a kapun megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hatol be, az tolvaj és rabló. Az igaz pásztor az akolba akkor megy be, amikor a kapuőr kinyitotta előtte a kaput, és a juhai, megismervén a hangját, előjönnek a szavára; és amikor azokat, melyek az övéi, így kivezette, a jó pásztor elindul előttük; az élen halad és a juhok követik. A juhai azért követik, mert ismerik a hangját; idegent nem követnének. Elfutnak az idegen elől, mert nem ismerik a hangját. A tömeg, mely itt körénk gyűlt olyan, mint a pásztor nélküli bárányok, de amikor hozzájuk szólunk, ők megismerik a pásztor hangját, és követnek minket; legalábbis azok, akik vágynak az igazságra és szomjazzák az igazságosságot. Némelyiketek nem az én nyájamba tartozik; nem ismeritek a hangomat és nem követtek. És mivel hamis pásztorok vagytok, a bárányok nem ismerik a hangotokat és nem követnek titeket.”

165:2.5 (1819.1) Amikor Jézus elmondta ezt a példabeszédet, senki sem tett fel kérdést. Egy idő után újra beszélni kezdett és elkezdte magyarázni a példázatot:

165:2.6 (1819.2) „Nektek, akik az Atyám nyájainak segédpásztorai akartok lenni, nem csak hogy méltó vezetőknek kell lennetek, hanem táplálnotok is kell a nyáját jó élelemmel; nem vagytok igaz pásztorok, hacsak nem vezetitek a nyájaitokat zöld mezőkre és nyugodt vizek mellé.

^{165:2.7 (1819.3)} És most, nehogy némelyikőtök túl könnyen megértse ezt a példabeszédet, kijelentem, hogy én vagyok a kapu az Atya juhaklához is és ugyanakkor én vagyok az igaz pásztor az Atyám nyájai számára is. Minden pásztor, aki nélkülem akar bejutni az akolba, kudarcot fog vallani, és a bárányok nem fognak hallgatni a hangjára. Én vagyok a kapu azokkal együtt, akik segédkeznek nekem. Minden lélek, aki az általam teremtet és elrendelt módon lép az örökkévaló útra, az üdvözl és képes lesz továbbmenni, míg csak el nem éri a Paradicsom örökkévaló mezőit.

^{165:2.8 (1819.4)} De ugyancsak én vagyok a juhaiért még az életét adni is hajlandó igaz pásztor. A tolvaj csak azért tör be az akolba, hogy lopjon, öljön és pusztítson; de én azért jöttem, hogy nektek mind életetek legyen és az bőségben legyen. Aki bérenc, megfutamodik a veszély fokozódásával és hagyja, hogy a juhokat széttépjék és elpusztítsák; de az igaz pásztor nem szalad el, amikor jön a farkas; megvédi a nyáját, és ha szükséges, életét is adja a bárányaiért. Bizony, bizony mondom nektek, barátaim és ellenségeim, én vagyok az igaz pásztor; ismerem az enyéimet és az enyéim ismernek engem. Én nem fogok elfutni a veszély elől. Befejezem az Atyám akarata beteljesítésének szolgálatát, és nem fogom elhagyni a nyáját, melyet az Atya rám bízott.

^{165:2.9 (1819.5)} De sok más bárányaim is vannak nem ebből a nyájból, és e szavak nem csak e világra érvényesek. E más bárányok szintén hallgatnak rám és megismerik a hangomat, és én megígértem az Atyának, hogy mindet egy akolba terelem, az Isten fiainak egy testvériségébe. Akkor majd mind

megismeritek az egy pásztor hangját, az igaz pásztorét, és mind elismeritek az Isten atyaságát.

165:2.10 (1819.6) Akkor megtudjátok majd, hogy az Atya miért szeret engem és miért bízta énrám az összes nyáját ezen a területen; azért, mert az Atya tudja, hogy nem fogok megtorpanni a juhakol védelmezése során, hogy én nem fogom elhagyni a bárányaimat, és hogyha szükséges, nem fogok habozni, hogy életemet áldozzam az ő számos nyájának szolgálatában. De jegyezzétek meg, ha odaadom az életemet, fel is veszem újra. Sem ember, sem bármely más teremtmény nem képes elvenni az életemet. Megvan a jogom és a hatalmam, hogy odaadjam az életemet, és ugyanúgy megvan a hatalmam és jogom azt újra felvenni. Ti nem érthetitek ezt, de ilyen hatáskört kaptam az Atyámtól még mielőtt e világ meglett.”

165:2.11 (1819.7) Amikor meghallották e szavakat, az apostolai összezavarodtak, a tanítványai elképedtek, a Jeruzsálemből és környékéről való farizeusok pedig késő éjszakáig vitatták ezt, mondván, „Ez vagy örült vagy ördög szállta meg.” De a jeruzsálemi tanítók közül azt mondták némelyek: „Úgy beszél, mint akinek tekintélye van; mellesleg, ki látott már olyat, hogy valakit megszállt az ördög és az felnyitja a vakon született ember szemét és véghez viszi mindazokat a csodás dolgokat, melyeket ez az ember megtett?”

165:2.12 (1819.8) Másnap a zsidó tanítóknak mintegy a fele megvallotta a hitét Jézusban, míg a másik fele feldúltan visszatért a jeruzsálemi és más helységbeli otthonába.

3. Szombati hitszónoklat Pellában

^{165:3.1 (1819.9)} Január végére a szombat délutáni tömegek létszáma csaknem elérte a háromezret. Január 28-án, szombaton mondta el Jézus az emlékezetes beszédét a „bizodalomról és a szellemi felkészültségről”. Simon Péter néhány bevezető megjegyzése után a Mester azt mondta:

^{165:3.2 (1820.1)} „Amit már sokszor elmondtam az apostolaimnak és a tanítványaimnak, most kijelentem e sokaságnak is: óvakodjatok a farizeusok kovászatól, ami a képmutatás, mely előítéletből születik és a hagyományhoz való ragaszkodásból táplálkozik, jóllehet a farizeusok közül soknak őszinte a szíve és némelyikük tanítványomként van itt. Rövidesen mindannyian megértitek a tanításomat, mert most nincs semmi elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne. Ami még el van rejtve előletek, mind a tudtokra adatik, amint az Ember Fia teljesítette a küldetését a földön és a húsvér testben.

^{165:3.3 (1820.2)} Rövidesen, nagyon hamar az ellenségeink által titkon és sötétben tervezett dolgok napvilágra kerülnek és világgá fogják kürtölni azokat. De én azt mondom nektek, barátaim, amikor az Ember Fiának elpusztítására törekednek, ne féljetek tőlük. Ne féljetek azoktól, akik ugyan képesek megölni a testet, azután viszont már nincs több hatalmuk rajtatok. Arra intelek benneteket, hogy ne féljetek senkitől a mennyben vagy a földön, de örvendezzete, hogy ismeritek Őt, akinek megvan a hatalma ahhoz, hogy megszabadítson titeket minden becstelenségtől és feddhetetlenként állítson titeket egy világegyetem ítélőszéke elé.

^{165:3.4 (1820.3)} Ugye két fillérért öt verebet is adnak? Ennek ellenére, amikor a madarak élelmet keresve szálldosnak mindenfelé, egyikük sem kerüli el Atyámnak, minden élet forrásának

figyelmét. A szeráfi oltalmazók a fejeteken a hajszálat is mind számon tartják. Ha pedig mindez igaz, akkor miért élnétek félelemben a mindennapok sok kicsinysége miatt? Azt mondom nektek: ne féljetek; sokkal többet értek ti, mint a sok veréb.

^{165:3.5 (1820.4)} Mindannyiatokat, akiknek elég bátorságotok volt ahhoz, hogy megvalljátok hiteteket a tanításomban az emberek előtt, rövidesen én is megvallok a menny angyalai előtt; de aki tudatosan tagadja a tanításaim igazságát az emberek előtt, azt a beteljesülés-őrangyala megtagadja még a menny angyalai előtt is.

^{165:3.6 (1820.5)} Mondjatok, amit akartok az Ember Fiáról, és megbocsátják nektek; de aki káromolni meri az Istent, az aligha nyer megbocsátást. Amikor az emberek odáig mennek, hogy szánt szándékkal az ördög erőinek tulajdonítsák az Isten tetteit, az ilyen tudatos lázadók aligha kérnek megbocsátást a bűneikért.

^{165:3.7 (1820.6)} Amikor majd az ellenségeink a zsinagógák vezetői elé és más magas hatóságok elé visznek titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy mit mondjatok és ne nyugtalankodjatok amiatt, hogy miként válaszoljatok a kérdéseikre, mert a bennetek lakozó szellem bizonyosan sugalmaz nektek abban az órában, hogy mit mondjatok az országról szóló örömhír tiszteletére.

^{165:3.8 (1820.7)} Meddig fogtok még a döntés völgyében tartózkodni? Miért tétováztok a két választás között? Miért kell a zsidó vagy a nem-zsidó embernek haboznia, hogy elfogadja azt a jó hírt, hogy ő az örökkévaló Isten egyik fia? Mennyi időt vesz még igénybe az, hogy meggyőzzünk titeket, hogy örömmel lépjete

a szellemi örökségekbe? Én azért jöttem e világba, hogy kinyilatkoztassam nektek az Atyát és elvezesselek titeket az Atyához. Az elsőt már elvégeztem, de az utóbbit a beleegyezések nélkül nem tehetem meg; az Atya sohasem kényszerít egyetlen embert sem az országba való belépésre. A meghívás mindig is ez volt és mindig is ez lesz: jöjjön bárki, aki akar és vegyen szabadon az élet vizéből.”

^{165:3.9 (1820.8)} Amikor Jézus befejezte a beszédet, sokan mentek el felvenni a keresztséget az apostoloktól a Jordánban, mialatt Jézus az ott maradottak által feltett kérdésekre válaszolt.

4. Az örökség felosztása

^{165:4.1 (1821.1)} Mialatt az apostolok a híveket keresztelték, a Mester az ott maradtakkal beszélgetett. Egy bizonyos fiatalember azt mondta neki: „Mester, apám meghalt és nagy vagyont hagyott rám és a fivéremre, de a fivérem nem hajlandó kiadni nekem, ami az enyém. Megtennéd, hogy utasítod a fivéremet, hogy ezt az örökséget ossza meg velem?” Jézus egy kissé ingerült lett, amiért ez az anyagiasságú ifjú ilyesfajta kérdést vet fel megvitatásra; de kihasználta az alkalmat arra, hogy további intelmeket adjon. Jézus így szólt: „Ember, ki hatalmazott fel arra, hogy a bírótok legyek és elosszam az örökségeket? Honnan vetted az ötletet, hogy figyelmet fordítok e világ anyagi ügyeire?” Ezután a körülötte lévők felé fordulva azt mondta: „Vigyázzatok és óvakodjatok minden kapzsiságtól; nem a birtokolható dolgokban való bővelkedéstől függ az ember élete. Nem származik boldogság a vagyon hatalmából, és nem fakad öröm a vagyoni javakból. A vagyon önmagában nem átok, viszont a vagyoni javak imádata sokszor vezet az e világi dolgok áhításához, mely a lelket vakká teszi az Isten

országa szellemi valóságainak bájára a földön és az örökkévaló élet örömeire a mennyben.

^{165:4.2 (1821.2)} Hadd mondjak el nektek egy történetet egy bizonyos gazdag emberről, akinek a földje bőséges termést adott; és amikor nagyon meggazdagodott, azon kezdett el gondolkodni: »Mihez kezdjek mindezzel a vagyonnal? Oly sok a vagyonom, hogy nem tudom hová tenni.« Amint ezen a kérdésen merengett, azt mondta: »Ezt fogom tenni; lebontom a csúreimet és nagyobbakat építek, és így elég helyem lesz, ahol a termést és a vagyonomat gyűjthetem. Akkor aztán azt mondhatom a lelkemnek, én lelkem, sok javad van sok évre félretéve; most pihenj; egyél, igyál és vigadozzál, mert gazdag vagy és a javakban bővelkedsz.«

^{165:4.3 (1821.3)} De ez a gazdag ember ostoba is volt. Azzal, hogy gondoskodott az elméje és a teste anyagi szükségleteiről, nem gyűjtött kincseket a mennyben a szellem megelégedésére és a lélek üdvözülésére. Azonban így sem élvezhette a felhalmozott vagyonának feléléséből fakadó örömet, mert éppen azon az éjszakán a lelkét követelték tőle. Azon az éjszakán zsványok jöttek, akik betörtek a házába, hogy megöljék, és miután kifosztották a csúreit, a maradékot felgyűjtották. A rablók által hátrahagyott javakért pedig az örökösei keltek harcra. Ez az ember magának gyűjtött kincseket a földön, de nem az Isten szerint volt gazdag.”

^{165:4.4 (1821.4)} Jézus azért kezelte így a fiatalembert és az ő örökségét, mert tudta, hogy a mohóság az ő baja. De még ha nem is ez lett volna a helyzet, a Mester akkor sem avatkozott volna be, mert ő sohasem folyt bele még az apostolai ideigvaló ügyeibe sem, nemhogy a tanítványokéba.

^{165:4,5 (1821.5)} Amikor Jézus befejezte a történetet, egy másik ember állt fel és kérdezett: „Mester, tudom, hogy az apostolaid eladták minden földi vagyonukat, hogy kövessenek téged, és hogy mindenük közös, mint az esszénusoknál, de vajon azt szeretnéd-e, hogy mi mindannyian, akik a tanítványaid vagyunk, mi is így tegyünk? Vajon bűn-e tisztességes vagyonnal rendelkezni?” Jézus így válaszolt a kérdésre: „Barátom, nem bűn az, ha valakinek tisztességes vagyona van; de az bűn, ha az anyagi javak jelentette vagyont olyan kincsekké alakítod, melyek elvonják az érdeklődésedet és elterelnek az ország szellemi céljai iránti odaadástól. Nincs bűn abban, ha tisztességes javaid vannak a földön, feltéve, hogy a kincsed a mennyben van, mert ahol a kincsed, ott lesz a te szíved is. Nagy különbség van az olyan vagyon között, mely kapzsisághoz és önzőséghez vezet, és az olyan között, melyet a gondnokság szellemében tartanak és adnak ki azok, akik bővében vannak a földi javaknak, és akik oly bőkezűen járulnak hozzá azok támogatásához, akik minden energiájukat az országért végzett munkának szentelik. Sokan közületek, akik itt most pénz nélkül vagytok, azért kaptok élelmet és szállást az amott álló sátorvárosban, mert bőkezű és vagyonos férfiak és nők ilyen célokra adakoztak a házigazdátoknak, Zebedeus Dávidnak.

^{165:4,6 (1822.1)} De soha ne felejtsetek el, hogy végeredményben a vagyon nem tartós dolog. A vagyon szeretete túl gyakran homályosítja el, sőt semmisíti meg a szellemi látképet. Ne legyetek restek felismerni annak veszélyét, hogy a vagyon nem a szolgátokká, hanem az uratokká válhat.”

^{165:4,7 (1822,2)} Jézus nem tanította és nem is helyeselte az ember családjá fizikai szükségleteinek kielégítésével kapcsolatban a hanyagságot, a tétlenséget, a közömbösséget vagy a könyöradományokon élést. De azt tanította, hogy az anyagit és az ideigvalót alá kell rendelni a lélek jólétének és a szellemi természet fejlődésének a mennyországban.

^{165:4,8 (1822,3)} Ezután, amikor az emberek lementek a folyóhoz, hogy megnézzék a keresztelést, az öröksége ügyében kérő ember jött oda külön Jézushoz, minthogy úgy gondolta, hogy Jézus durván bánt vele; és amikor a Mester újra meghallgatta, azt felelte neki: „Fiam, miért szalasztod el az alkalmat, hogy az élet kenyeren élj egy ilyen napon, és ezzel miért engedsz szabad folyást a mohó hajlamodnak? Hát nem tudod, hogy a zsidó örökösödési törvényeket igazságosan alkalmazni fogják, ha panaszoddal a zsinagóga bíróságához fordulsz? Nem látod, hogy az én munkám azzal függ össze, hogy biztosítsam, hogy tudomásotok legyen a mennyei örökségekről? Nem olvastad az Írásban: »Van, aki meggazdagszik a körültekintése és a sok fukarsága révén, és az ő jutalmának ez a része: míg azt mondja, megtaláltam a nyugalmat és most már folyton lakomázhatom a vagyonomból, mégsem tudja, hogy milyen idők jönnek rá, és azt sem, hogy mindeme dolgokat másokra kell hagynia, amikor meghal.« Nem olvastad a parancsolatot: »Ne kívánd!« És megint csak, hogy »Ették és teletömték magukat és faltak jóllakásig, és azután más istenekhez tértek.« Nem olvastad a Zsoltárokból, hogy »az Úr irtózik a kapzsi embertől«, és hogy »jobb a kevés, amit az igaz bír, mint a sok gonosz nagy gazdagsága«. »Ha javaitok gyarapodnak, a szívetek ne kötődjön hozzá.« Olvastad, ahol Jeremiás azt mondta, »A gazdag ne a gazdagságával dicsekedjék«; és Ezékiel igazat

szólt, amikor azt mondta, »Szájukkal szeretetet mutatnak, de szívük a maguk önző hasznát lesi.«»

165:4.9 (1822.4) Jézus elküldte a fiatalembert, mondván neki, „Fiam, mi hasznod abból, ha megnyered az egész világot és elveszíted a saját lelkedet?”

165:4.10 (1822.5) Egy másik, közelben álló embernek, aki megkérdezte Jézustól, hogy mi vár a vagyonos emberre az ítélet napján, azt felelte: „Én nem azért jöttem, hogy ítélek a gazdagok vagy a szegények felett, viszont ítélek majd minden ember felett az az élet, melyet megéltek. Bármilyen más kerüljön is elő a vagyonos ember megítélésénél, legalább három kérdésre választ kell adnia mindenkinek, aki nagy vagyont halmoz fel, a kérdések pedig ezek:

165:4.11 (1822.6) 1. Mekkora vagyont halmoztál fel?

165:4.12 (1822.7) 2. Hogyan szerezted ezt a vagyont?

165:4.13 (1822.8) 3. Hogyan használtad a vagyonodat?”

165:4.14 (1822.9) Ezután Jézus az estebéd előtt egy időre visszavonult a sátrába. Amikor az apostolok végeztek a keresztteléssel, ők is visszajöttek és beszélni akartak vele a vagyonról a földön és a kincsről a mennyben, de Jézus akkor éppen aludt.

5. Beszéd az apostoloknak a vagyonról

165:5.1 (1823.1) Aznap, estebéd után, amikor Jézus és a tizenkettek összegyűltek a napi tanácskozásra, András megkérdezte: „Mester, míg mi a híveket kereszteltük, sokat szóltál az itt maradt sokaságnak, melyet mi nem hallhattunk. Elismételnéd-

e épülésünkre az akkor mondottakat?” András kérdésére válaszul Jézus azt mondta:

165:5,2 (1823,2) „Igen, András, beszélek nektek a vagyon és a megélhetés kérdéseiről, de a mondandóm nektek, apostoloknak, szükségképp némileg más lesz, mint amit a tanítványoknak és a tömegnek mondtam, hiszen ti feladatok mindent, nem csak azért, hogy kövessetek engem, hanem hogy felavassalak titeket, mint az ország követeit. Nektek már többéves tapasztalatotok van, és tudjátok, hogy az Atya, akinek az országát hirdetitek, nem hagy el benneteket. Az országért való segédkezésnek szenteltétek az életeteket; ezért ne nyugtalankodjatok és ne aggódjatok az ideigvaló élet dolgai miatt, hogy mit fogtok enni és hogy milyen öltözetet viseltek a testeteken. A lélek jóléte több, mint étel és ital; a szellembeli előrehaladás jóval fontosabb a ruházkodás igényénél. Amikor kísértést éreztek a kenyerek bizonyosságának kétségbe vonására, tekintsétek a hollókat; nem vetnek, nem aratnak, nincs tárházuk, sem csűrük, s az Isten mégis gondoskodik élelemről mindegyiknek, amelyik keres. És mennyivel többet értek ti, mint a sok madár! Mellesleg, bárhogya is aggódtok és vergődtök kétségek között, az nem segít semmit az anyagi igényeitek kielégítésében. Aggodalmában melyiktek tudja egy tenyérnyivel is megnövelni a termetét vagy egy nappal is meghosszabbítani az életét? Lévé, hogy e dolgok nem a ti kezetekben vannak, miért engedtek hát teret bármely ilyen nehézséggel kapcsolatos aggodalmas gondolatotoknak?

165:5,3 (1823,3) Nézzétek a liliumokat, hogyan nőnek; nem fáradoznak, nem is szőnek-fonnak; mégis, mondom nektek, még Salamon sem volt dicsősége teljében úgy felöltözve, mint

egy ezek közül. Ha a mezőt, amely ma virít és holnap levágják és tűzre vetik, így öltözteti az Isten, akkor benneteket, a mennyország követeit, nem sokkal inkább fogja? Ó, ti kishitűek! Amikor teljes szívvel a mennyországról szóló örömhír terjesztésének szentelitek magatokat, akkor nem szabad kétkedő gondolatokat táplálnotok a magatok vagy az elhagyott családok ellátása miatt. Ha életeteket igazán az örömhírnek adjátok, akkor az örömhír fog éltetni. Ha csak hívő tanítványok vagytok, akkor nektek kell megkeresnetek a magatok kenyerét és hozzá kell járulnotok mindazok eltartásához, akik tanítanak, a tant hirdetik és gyógyítanak. Ha aggódtok a kenyeretek és a vizetek miatt, akkor miben különböztök a világ nemzeteitől, akik oly nagy igyekezettel törekednek ezekre a létszükségleti javakra? Szenteljétek magatokat a munkátoknak, higgyétek, hogy az Atya is tudja és én is tudom, hogy mindeme dolgokra szükségetek van. Hadd biztosítsalak titeket egyszer s mindenkorra, hogy ha életeteket az országért való munkának szentelitek, akkor minden valódi szükségletetek kielégítést nyer. A nagyobb dolgokra törekedjétek, és ráleltek a kisebbekre azokban; kérjétek a mennyeit, és a földit is megkapjátok vele. Az árnyék biztos követi az anyagot.

165:5.4 (1823.4) Ti csak egy kis csoport vagytok, de ha van hitetek, ha nem buktok el félelemben, akkor, kijelentem, hogy az Atyám nagy örömmel adja nektek ezt az országot. Kincseiteket oda tettétek, ahol az erszény nem öregszik el, ahol tolvaj nem dézsmálhat és ahol moly nem rághat. Ahogy az embereknek is mondtam, ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

^{165:5.5 (1824.1)} De abban a munkában, mely közvetlenül előttünk áll, és abban, mely rátok marad, miután én visszatérek az Atyához, nagyon nehéz próbát fogtok kiállni. Mindannyiatoknak őrizkednetek kell a félelemtől és a kétségektől. Mindegyikőtök szedje össze magát elméjében és égessétek a lámpásotokat. Legyetek éberek, mint akik az urukat várják vissza a lakodalmi ünnepről, annak érdekében, hogy amikor az úr megjön és zörget, gyorsan ajtót nyithassatok neki. Az ilyen éber szolgálókat megáldja az úr, mert az ilyen fontos pillanatban hűnek találja őket. Ekkor az úr leülteti a szolgálait és maga szolgál nekik. Bizony, bizony mondom nektek, hogy válság közeleg az életetekben, és helyénvaló, hogy figyeljetelek és készüljetelek.

^{165:5.6 (1824.2)} Azt jól megértitek, hogy senki sem hagyja, hogy betörjenek a házába, ha tudja, hogy a tolvaj mely órán érkezik. Figyeljetelek hát magatokra is, mert abban az órában, amikor a legkevésbé várjátok és olyan módon, amelyre nem gondoltok, az Ember Fia eltávozik.”

^{165:5.7 (1824.3)} A tizenkettek néhány percig csendben ültek. E figyelmeztetések némelyikét már hallották korábban, de nem olyan keretben, amilyenben ez alkalommal.

6. Válasz Péter kérdésére

^{165:6.1 (1824.4)} Ahogy gondolatokba merülve ott ültek, Simon Péter megkérdezte: „E példabeszédet nekünk, az apostolaidnak mondod, vagy ez minden tanítványnak szól?” Jézus erre így válaszolt:

^{165:6.2 (1824.5)} „A megmérettetéskor megmutatkozik az ember lelke; a próba felfedi, hogy mi is rejtőzik a szívben igazán. Amikor a szolga megméretik és kipróbáltatik, akkor tehet a ház ura egy ilyen szolgát a ház élére és bízhatja rá nyugodtan e hű intézőjére, hogy gondoskodjon a gyermekei élelmezéséről és neveléséről. Hasonlóképpen rövidesen én is megtudom majd, hogy kire bízhatom a gyermekeim jólétét, amikor nekem már vissza kellett térnem az Atyához. Ahogy a ház ura az igaz és kipróbált szolgáját a családja ügyeinek intézőjévé teszi, úgy fogom felemelni azokat, akik kiállják ezen óra próbáit az országom ügyeiben.

^{165:6.3 (1824.6)} De ha a szolga lusta és a szívében azt mondja, »Késik a gazdám«, és kezd rosszul bánni a szolgatársaival és együtt eszik-iszik a részegekkel, akkor e szolga ura olyan időben jön meg, amikor a szolga nem várja, és hűtlennek találván, kegyvesztettként elzavarja. Ezért jól teszitek, ha készültök a napra, amikor a látogatás hirtelenül és váratlanul történik meg. Emlékezzetek, hogy sokat kaptatok; ezért sokat is várnak tőletek. A szenvedés tüze közeledik hozzátok. Keresztséggel kell megkereszteltetnem, és addig ügyelek, míg be nem teljesedik. Ti békét hirdettek a földön, de az én küldetésem nem az lesz, hogy békét hozzak az emberek anyagi ügyeiben — legalábbis egy időre nem. Csak megosztottság lehet az eredménye annak, ha egy család két tagja hisz bennem, három pedig elutasítja ezt az örömhírt. Elkerülhetetlenül barátokat, rokonokat és az ember szeretteit állítja szembe egymással az átlalatok terjesztett örömhír. Igaz, e hívek mindegyikének szívében erős és tartós lesz a béke, de mindaddig nem jön el a béke a földön, amíg mindenki hajlandó nem lesz hinni és belépni az Istennél való fiúi elismertség dicső örökségébe.

Mindazonáltal, menjetek el az egész világba és hirdessétek ezt az örömhírt minden férfinak, asszonynak és gyerekeknek.”

165:6.4 (1824.7) Ezzel fejeződött be ez a kimerítően mozgalmas szombati nap. Másnap Jézus és a tizenkettek elindultak Észak-Perea városaiba, hogy meglátogassák a hetveneket, akik e vidékeken dolgoztak Abner felügyelete alatt.

166. írás

Az utolsó látogatás Észak-Pereában

166:0.1 (1825.1) FEBRUÁR 11-től 20-ig Jézus és a tizenkettek bejárták Észak-Perea összes városát és faluját, ahol Abner társai és a női testület tagjai dolgoztak. Úgy tapasztalták, hogy az evangélium hírnökei sikeresen működnek, és Jézus többször is felhívta az apostolai figyelmét arra a tényre, hogy az országról szóló evangélium csodák és csodatételek nélkül is tud terjedni.

166:0.2 (1825.2) Az egész három hónapos pereabeli küldetést a tizenkét apostoltól származó kismértékű segítség révén sikeresen teljesítették, és az evangélium ettől kezdve nem is annyira Jézus személyiségét, mint inkább a tanításait tükrözte. A követői azonban nem sokáig tartották meg az útmutatásait, mert Jézus halálát és feltámadását követően rövidesen eltértek a tanításaitól és a korai egyházat az ő isteni-emberi személyiségével összefüggő csodálatos fogalmak és megdicsőült emlékek köré kezdték építeni.

1. A farizeusok Ragabában

166:1.1 (1825.3) Február 18-án, szombaton Jézus Ragabában tartózkodott, ahol élt egy Nátániel nevű, jómódú farizeus is; és

mivel igen sok farizeustársa követte Jézust és a tizenketteket a vidéken, ezért e farizeus reggelivel vendégelte meg ezen a szombaton mindannyiukat, szám szerint mintegy húszan voltak, és Jézust mint díszvendéget hívta meg.

^{166:1.2 (1825.4)} Amikor Jézus megérkezett a reggelire, a farizeusok többsége, két-három törvénytudóval együtt, már ott volt és az asztalnál ült. A Mester egyből helyet foglalt Nátániel balján, anélkül, hogy odament volna a mosdótálakhoz és kezet mosott volna. A farizeusok közül sokan, különösen azok, akik kedvezően fogadták Jézus tanításait, tudták, hogy Jézus csak tisztálkodási céllal mos kezet, hogy irtózik e pusztán szertartási célt szolgáló műveletektől; így nem lepődtek meg azon, hogy egyenest odajött az asztalhoz és nem mosott előtte kétszer kezet. Nátániel viszont megdöbben azon, hogy a Mester nem tett eleget a farizeus szokás szigorú előírásainak. Jézus, ellentétben a farizeusokkal, nem mosott kezet az egyes fogások között, sem pedig az étkezés végén.

^{166:1.3 (1825.5)} Miután komoly sugdolózás alakult ki Nátániel és egy ellenséges farizeus között az ő jobbján, és miután a Mesterrel szemközt lévők erősen felhúzták a szemöldöküket és gúnyosan legörbítették az ajkukat, Jézus végül így szólt: „Azt hittem, azért hívtatok meg e házba, hogy kenyeret törjek veletek és esetleg megkérdőztetek az Isten országa új örömhírének hirdetéséről; de már látom, hogy azért hoztatok ide, hogy tanúja legyek a képmutatás iránti szertartásos odaadásotok megmutatkozásának. E szolgálatot tehát már megtettétek nekem; mi lesz a következő dolog, amivel megtiszteltek, mint ezen ünnepi alkalom díszvendégét?”

Amikor a Mester ezt elmondta, a farizeusok a tekintetüket az asztalra szegezték és elhallgattak. Mivel senki nem szólalt meg, Jézus folytatta: „Közületek, farizeusok közül, sokan barátként vagytok itt velem, némelyek még a tanítványaim is, de a farizeusok többsége következetesen elutasítja a világosság megpillantását és az igazság elfogadását, pedig az örömhírért folyó munka nagy erővel tárul fel előttük. Mily gondosan tisztogatjátok a poharakat és a tálakat, miközben a szellemi-étel edényeitek mocskosak és szennyezettek! Nagyon ügyeltek arra, hogy jámbor és szent külsővel jelenjete meg az emberek előtt, de a lelketek mélye csupa képmutatás, mohóság, zsarolás és mindenféle szellemi gonoszság. A vezetőitek nem átallják azt sem, hogy kigondolják és megtervezzék az Ember Fiának megölését. Hát nem értitek meg, esztelenek, hogy a menny Istene látja a lélek benső szándékait, valamint a külső színleléseteket és az ájtatos hitvallásaitokat is? Ne higgyétek, hogy az adományosztás és a dézsmafizetés megtisztít benneteket az igaztalanságtól és képessé tesz arra, hogy tisztán álljatok a minden ember Bírójának színe elé. Jaj nektek, farizeusok, akik továbbra is elutasítjátok az élet fényét! Pontosak vagytok a dézsmafizetésben és kérkedők az adományosztásban, de tudatosan és durván tagadjátok az Isten eljövételét és elutasítjátok az ő szeretetének kinyilatkoztatását. Bár minden jogotok megvan ahhoz, hogy a kisebb kötelezettségeket megtartsátok, nem lett volna szabad tartózkodnotok a jelentősebb követelményeknek való megfeleléstől. Jaj mindazoknak, akik menekülnek az igazság elől, gorombán visszautasítják az irgalmat és elvetik az igazat! Jaj mindazoknak, akik megvetik az Atya kinyilatkoztatását,

miközben az előkelők székét keresik a zsinagógában és hízelgő köszöntéseket várnak a vásártereken!”

^{166:1.5 (1826.2)} Amint Jézus felállt, hogy távozzon, az asztalnál lévő törvénytudók egyike ezzel szólította meg: „De Mester, némely kijelentéssel minket is megdorgálsz. Hát semmi jó sincs az írástudókban, a farizeusokban vagy a törvénytudókban?” Jézus állva felelt a törvénytudó embernek: „Ti, miként a farizeusok, örömtöket lelitek az ünnepek legfőbb helyeinek elfoglalásában és a hosszú palástok viselésében, miközben az emberek vállára nehéz terheket, fájdalmasan viselhetőket tesztek. Miközben az emberek lelke tántorog e nehéz terhek alatt, ti az ujjatokat sem mozdítanátok. Jaj nektek, akiknek legnagyobb öröme az, hogy sírokat építsetek az atyáitok által megölt prófétáknak! És hogy beleegyezéseket adjátok abba, hogy amit az atyáitok megtettek, az ma is megvalósuljon, mivel azt tervezitek, hogy megöljétek azokat, akik most jönnek megtenni azt, amit a próféták a maguk idejében tettek — hirdetni az Isten igazságosságát és kinyilatkoztatni a mennyei Atya irgalmát. De minden múltbeli nemzedék közül a próféták és az apostolok vérét leginkább ettől az elfajzott és képmutató nemzedéktől követelik. Jaj mindannyiatoknak, törvénytudók, akik elrejtettétek az egyszerű emberek előtt a tudás tárházának kulcsát! Ti magatok elutasítjátok, hogy az igazság útjára lépjétek, és ugyanakkor megakadályoznátok mindenki mást is, aki be akar lépni oda. De ti ezzel nem tudjátok bezárni a mennyország kapuit; kinyitottuk ezeket mindazok előtt, akiknek megvan a hitük a belépéshez, és az irgalom kapuit nem zárja be azon hamis tanítók és igaztalan pásztorok előítélete és gőgje, akik a fehérre meszelt sírokhoz hasonlítanak, amelyek

kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a halottak csontjaival és mindenféle szellemi undoksággal.”

166:1.6 (1826.3) Amikor Jézus befejezte a beszédet Nátániel asztalánál, úgy távozott a házból, hogy nem vett az ételből. A farizeusok közül azok, akik hallották e szavakat, némelyek hittek a tanításaiban és később beléptek az országba, de a többség megmaradt a sötétség útján, és egyre elszántabban várták, hogy elkaphassák némely szavát, melyeket felhasználhatnak a perbe fogásához és a Szanhedrin előtti elítéltetéséhez Jeruzsálemben.

166:1.7 (1827.1) A farizeusok éppen három dolog iránt mutattak különös érdeklődést:

166:1.8 (1827.2) 1. A szigorú dézsmafizetés.

166:1.9 (1827.3) 2. A tisztasági törvények kínosan pontos követése.

166:1.10 (1827.4) 3. Minden kapcsolat kerülése azokkal, akik nem farizeusok.

166:1.11 (1827.5) Ez alkalommal Jézus az első két szokás szellemi sivárságát állította pellengérre, miközben egy másik, későbbi alkalomra, amikor is majd ugyanezen emberek közül sokkal újra együtt fog étkezni, tartogatta a farizeusokat dorgáló azon megjegyzéseit, melyeket azért fogalmazott meg, mert nem voltak hajlandók társas érintkezést folytatni a nem farizeusokkal.

2. A tíz leprás

^{166:2.1 (1827.6)} Másnap Jézus a tizenkettekkel átment a Szamaria határa közelében lévő Amathuszba, és ahogy a városhoz közeledtek, összetalálkoztak egy tíz leprásból álló csoporttal, akik e hely közelében tartózkodtak. E csoportból kilencen zsidók voltak, egy pedig szamaritánus. Rendes körülmények között a zsidók tartózkodtak volna ezzel a szamaritánussal való közösségtől vagy kapcsolatba lépéstől, de a közös nyomorúságuk épp elég volt ahhoz, hogy minden vallási előítéletükön felülemelkedjenek. Sokat hallottak Jézusról és a korábbi gyógyítási csodáiról, és amikor a Mester e vándorutakon volt a tizenkettekkel, a hetvenek szokás szerint bejelentették Jézus várható érkezésének időpontját, így a tíz leprás értesült arról, hogy a Mester e helyen várhatóan ekkortájt fog megjelenni; és ők ennek megfelelően itt, a város peremén várakoztak, mert abban reménykedtek, hogy magukra vonhatják a figyelmét és gyógyulást kérhetnek tőle. A leprások Jézust közeledni látván, mivel ők nem mertek közelebb menni, a távolból kiáltottak oda neki: „Mester, könyörülj rajtunk; tisztíts meg minket a betegségünktől! Gyógyíts meg minket, ahogy meggyógyítottál másokat is.”

^{166:2.2 (1827.7)} Jézus épp akkor magyarázta el a tizenketteknek, hogy miért inkább a pereai nem-zsidók és a kevésbé hithű zsidók hajlandók elhinni a hetvenek által hirdetett evangéliumot, s nem az óhitű és a hagyományhoz ragaszkodó júdeai zsidók. Felhívta a figyelmüket arra a tényre, hogy az üzenetüket hasonlóképpen készségesen fogadták a galileaiak és még a szamaritánusok is. De a tizenkét apostolnak még nemigen akaródzott jóindulatú érzéseket táplálnia a régóta lenézett szamaritánusok iránt.

^{166:2.3 (1827.8)} Ennek megfelelően, amikor Zélóta Simon észrevette a szamaritánust a leprások között, megpróbálta rávenni a Mestert, hogy úgy menjen be a városba, hogy nem is gondolkodik el azon, hogy esetleg üdvözlje őket. Jézus azt mondta Simonnak: „De mi van, ha a szamaritánus úgy szereti az Istent, ahogy a zsidók? Ítélezzünk az embertársaink felett? Ki tudja? Ha meggyógyítjuk ezt a tíz embert, akkor talán a szamaritánus még hálásabb lesz, mint a zsidók. Biztos vagy a véleményedben, Simon?” Simon rávágta, „Ha megtisztítod őket, hamarosan megtudod.” Jézus azt felelte: „Úgy is lesz, Simon, és te is rövidesen megismered az emberek háláját és az Isten szeretetteljes irgalmát.”

^{166:2.4 (1827.9)} Jézus, közelebb menve a leprásokhoz, azt mondta: „Ha meg akartok gyógyulni, menjetek nyomban és álljatok a papok elé, amint azt Mózes törvénye megköveteli.” És ahogy elindultak, meg is gyógyultak. De amikor a szamaritánus látta, hogy meggyógyult, visszafordult és Jézust keresvén, elkezdte hangosan dicsőíteni az Istent. Amikor rátalált a Mesterre, térdre borult a lába előtt és köszönetet mondott a meggyógyulásáért. A kilenc másik, a zsidók, szintén felfedezték, hogy meggyógyultak, és bár ők is hálásak voltak a megtisztulásért, folytatták útjukat, hogy a papok elé álljanak.

^{166:2.5 (1828.1)} Ahogy a szamaritánus ott térdelt Jézus lába előtt, a Mester a tizenkettekre nézve, különösen Zélóta Simonra, azt mondta: „Hát nem tíz tisztult meg? Hol van akkor a másik kilenc, a zsidók? Csupán egy, ez az idegen tért vissza, hogy dicsőítse az Istent.” Ezután így szólt a szamaritánushoz, „Kelj fel és menj utadra; a hited meggyógyított.”

^{166:2.6 (1828.2)} Jézus újra az apostolaira tekintett, amint az idegen elment tőlük. Az apostolok pedig mind Jézusra emelték a tekintetüket, kivéve Zélóta Simont, aki szemlesütve állt. A tizenkettek nem szóltak egy szót sem. Jézus sem beszélt; nem volt szükséges szólnia.

^{166:2.7 (1828.3)} Bár mind a tíz férfi valóban azt hitte, hogy leprás, csak négyük szenvedett e betegségben. A többi hat tévesen leprának hitt bőrbetegségből gyógyult ki. Ám a szamaritánusnak valóban leprája volt.

^{166:2.8 (1828.4)} Jézus a tizenkettek lelkére kötötte, hogy ne beszéljenek a leprások megtisztításáról, és ahogy Amathusz felé tartottak, hozzátette: „Látjátok miként van az, hogy a ház gyermekei, még ha engedetlenek is az Atyjuk akaratával szemben, természetesnek veszik az áldásokat. Kis dolognak tartják, ha elfeledkeznek arról, hogy köszönetet mondjanak, amikor az Atya meggyógyítja őket, de az idegenek, amikor ajándékot kapnak a ház urától, elcsodálkoznak és kötelességüknek érzik, hogy köszönetet mondjanak azokért a jó dolgokért, melyeket kaptak.” Az apostolok megint nem feleltek semmit a Mester szavaira.

3. A geraszai hitszónoklat

^{166:3.1 (1828.5)} Amikor Jézus és a tizenkettek felkeresték az ország hírnökeit Geraszában, az egyik farizeus, aki hitt Jézusban, megkérdezte tőle: „Uram, sokan lesznek vagy kevesen, akik igazán üdvözülnek?” Jézus válaszul azt mondta:

^{166:3.2 (1828.6)} „Azt tanították nektek, hogy csak Ábrahám gyermekei menekülnek meg; hogy csakis a befogadott nem-

zsidók reménykedhetnek az üdvözülésben. Némelyiketek úgy érvelt, hogy mivel az Írásokban az áll, hogy az Egyiptomból kiment összes sereg közül csak Káleb és Jósua élte meg, hogy eljusson az ígért földjére, ezért viszonylag kevés azoknak a száma, akik a mennyországot keresvén bebocsátást is nyernek.

^{166:3.3 (1828.7)} Van nálatok egy másik mondás is, egy olyan, mely sok igazságot tartalmaz: az, hogy az örökkévaló élethez vezető út egyenes és keskeny, hogy az oda vezető kapu szintén szűk, s így azok közül, akik az üdvözülést keresik, csak kevesen juthatnak át e kapun. Van egy olyan tanításotok is, miszerint a romlásba vivő út széles, hogy annak bejárata tágas, és hogy sokan vannak, akik ezt az utat választják. E közmondásnak megvan a maga értelme. De én kijelentem, hogy az üdvözülés elsősorban a személyes döntéseken múlik. Még ha az élet útjához vezető kapu szűk is, azért elég tágas ahhoz, hogy átengedjen mindenkit, aki őszintén be akar jutni, mert én vagyok az a kapu. A Fiú sohasem fogja megtagadni a bejutást a világegyetem bármely olyan gyermekétől, aki hit révén törekszik a Fiún keresztül megtalálni az Atyát.

^{166:3.4 (1829.1)} De ebben áll a veszély mindazok előtt, akik késlekednének az országba való belépéssel, miközben folyamatosan az éretlenség gyönyöreit hajszojják és szabad folyást engednek az önzőségük kielégítésének: miután nem voltak hajlandók szellemi tapasztalásban belépni az országba, később esetleg be akarnak jutni oda, amikor a jobb út dicsősége az eljövendő korszakban megnyilatkozik. És ezért akkor majd azok, akik gorombán elutasították az országot, amikor emberi hasonlatosságban eljöttem, és be akarnak jutni, amikor az az isteniség hasonlatosságában nyilatkozik meg, akkor minden

ilyen önzőnek azt fogom mondani: Nem tudom honnan valók vagytok. Meg volt az esélyetek, hogy a mennyei létpolgárságra felkészüljete, de ti elutasítottatok minden ilyen irgalmas ajánlatot; visszautasítottatok minden meghívást, hogy jöjjetek, amikor nyitva a kapu. Most, elöttetek, akik elutasítottatok az üdvözülést, a kapu zárva van. A kapu nincs nyitva azok előtt, akik önös dicsőségéből akarnak bejutni az országba. Az üdvözülés nem azoké, akik nem hajlandók megfizetni azt az árat, hogy magukat őszintén az Atyám akarata megcselekedésének szenteljék. Amikor szellemben és lélekben hátat fordítottatok az Atya országának, akkor nincs értelme elmében és testben a kapu elé állni és zörgetni, mondván, »Uram, nyiss kaput nekünk; mi is nagyok akarunk lenni az országban.« Ekkor azt mondom majd, hogy ti nem az én nyájamba tartoztok. Nem eresztelek benneteket azok közé, akik megválták a hit jó harcát és elnyerték az országban való önzetlen szolgálat jutalmát a földön. És amikor azt mondjátok, »Hát nem ettünk és ittunk veled, és nem tanítottál az utcáinkon?« Erre megint csak azt mondom majd, hogy ti szellemben idegenek vagytok; hogy nem voltunk társak az Atya irgalmas segédkezésében a földön; hogy nem ismerlek titeket; és akkor az egész föld Bírója azt mondja nektek: »Távozzatok tőlünk ti mind, akik örömet leltetek a gonosz tetteitekben.«

^{166:3,5 (1829,2)} De ne féljete; mindenki, aki őszintén vágyik az örökkévaló élet megtalálására az Isten országába való belépés révén, az bizonyosan meglesi ezt az örök üdvösséget. Ám ti, akik elutasítjátok ezt az üdvözülést, egy napon meglátjátok majd Ábrahám ivadékának prófétáit, akik ott ülnek a nem-zsidó nemzetek híveivel a megdicsőült országban, hogy

részesüljenek az élet kenyeréből és felüdítsék magukat annak vizével. Akik így szellemi erővel és az élő hit kitartó rohamai által beveszik az országot, jönnek azok északról és délről és keletről és nyugatról. Meglátjátok, sokan az elsők közül utolsók lesznek, és sokszor lesznek utolsókból elsők.”

^{166:3.6 (1829.3)} Ez valóban új és sajátságos változata volt az egyenes és keskeny útról szóló régi, ismert közmondásnak.

^{166:3.7 (1829.4)} Az apostolok és sok tanítvány ekkor kezdte megérteni Jézus korai kijelentésének értelmét: „Hacsak nem születtek újjá, hacsak nem születtek a szellemtől, nem léphettek be az Isten országába.” Azonban mindazok számára, akiknek a szíve nyílt és a hite őszinte, mindörökre igaz marad: „Nézd, az emberek szívének ajtajában állok és kopogok, és aki ajtót nyit nekem, bemegyek őhöz és vele eszem és jóllakatom az élet kenyerével; egy leszünk szellemben és célban, és így mindörökre testvérek leszünk a paradicsomi Atya keresésének hosszú és gyümölcsöző szolgálatában.” Így tehát az, hogy kevés vagy sok lesz a megmentett, teljesen attól függ, hogy kevés vagy sok méltányolja a meghívást: „Én vagyok a kapu, én vagyok az új és élő út, és bárki, aki akar, belevághat az örökkévaló élettel járó végtelen igazságkeresésbe.”

^{166:3.8 (1829.5)} Még az apostolok sem voltak képesek teljesen felfogni azon tanítását, hogy az embereknek szellemi erőre van szükségük ahhoz, hogy minden anyagi ellenálláson áttörjenek és minden olyan földi akadályt legyőzzenek, mely az Isten felszabadított fiaiként az útjukban áll a szellemben élendő új élet végtelenül fontos szellemi értékeinek elérése során.

4. A véletlenekről szóló tanítás

^{166:4.1 (1830.1)} Noha a palesztinaiak többsége kétszer étkezett egy nap, Jézusnak és az apostoloknak az volt a szokása, hogy amikor úton voltak, délidőben megálltak pihenni és magukat felüdíteni. Útban Filadelfia felé épp egy ilyen déli pihenő alkalmával történt, hogy Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, hallván az út során reggel tett megjegyzéseidet, azt szeretném tudni, hogy a szellemi lényeknek van-e közük az anyagi világban végbemenő különös és rendkívüli eseményekhez, és megkérdezném azt is, hogy vajon az angyalok és más szellemlények képesek-e megelőzni a véletlen eseményeket.”

^{166:4.2 (1830.2)} Tamás kérdésére válaszolva Jézus azt mondta: „Oly régóta vagyok veletek, és ti mégis folyton ilyeneket kérdeztek tőlem? Hát nem figyeltétek meg, hogy az Ember Fia miként él veletek egyként és mily következetesen utasítja el a menny erőinek igénybevételét a személyes szükségleteinek kielégítése érdekében? Nem mind együtt élünk-e ugyanazon eszközökkel, melyekkel minden ember is él? Látjátok-e a szellemi világ hatalmát megnyilatkozni e világ anyagi életében, eltekintve az Atya kinyilatkoztatásától és néha az ő beteg gyermekeinek meggyógyításától?

^{166:4.3 (1830.3)} Atyáitok túlságosan is sokáig hitték, hogy a jólét az isteni helyeslés jegye; hogy a hányattatás az Isten nemtetszésének bizonyítéka. Kijelentem, hogy az efféle hiedelmek babonaságok. Nem veszitek észre, hogy a szegények sokkal nagyobb számban fogadják el az örömhírt és lépnek be rögvest az országba? Ha a vagyon az isteni kegy bizonyítéka, akkor a gazdagok vajon miért vonakodnak oly sokszor, hogy elhiggyék ezt a mennyből való jó hírt?

^{166:4.4 (1830.4)} Az Atya esőt ad igazaknak is, igaztalanoknak is; a nap ugyancsak süt igazakra és igaztalanokra. Hallottatok azokról a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus összevegyítette az áldozatokkal, de én azt mondom, hogy e galileaiak semmiképp nem voltak bűnösebbek, mint minden társuk, mert történetesen velük esett meg ez. Tudomásotok van arról a tizennyolc emberről is, akikre a Siloám tornya ráomlott és megölte őket. Ne gondoljátok, hogy az így elpusztult férfiak bűnösebbek voltak minden társuknál Jeruzsálemben. Ezek az emberek egyszerűen csak ártatlan áldozatai voltak egy időbeli véletlen eseménynek.

^{166:4.5 (1830.5)} Az életetekben végbemenő események három csoportba sorolhatók:

^{166:4.6 (1830.6)} 1. Részesei lehettek ama szokványos történéseknek, melyek a ti és a társaitok által a föld színén élt élet részét képezik.

^{166:4.7 (1830.7)} 2. Áldozatául eshettek valamely természeti eredetű véletlen eseménynek, valamely emberi sikertelenségnek, melyekről tudvalévő, hogy az ilyen eseményeket semmiképp nem rendezik meg előre vagy idézik elő más módon a teremtszész szellemi erői.

^{166:4.8 (1830.8)} 3. Learathatjátok a magatok azon közvetlen erőfeszítéseinek termését, hogy összhangban éltek a világot kormányzó természeti törvényekkel.

^{166:4.9 (1830.9)} Volt egy bizonyos ember, aki fügefát ültetett a kertjében, és amikor sokszor keresett a fán gyümölcsöt és semmit sem talált, hívatta a szőlőtermelőket és azt mondta:

»Már három idény óta várom a gyümölcsöt ezen a fügefán, de semmit sem találok. Vágjátok ki ezt a nem termő fát; miért terhelné a földet?« De a főkertész így válaszolt a gazdájának: »Hagyd meg még egy évig, s én körbeásom és megtrágyázom, és aztán, a következő évben, ha nem hoz gyümölcsöt, kivágjuk.« Amikor így eleget tettek a bő termést biztosító törvényeknek, lévén, hogy a fa ép és egészséges volt, bőséges terméssel jutalmazta meg őket.

^{166:4.10 (1831.1)} A betegség és egészség dolgában tudnotok kell, hogy e testi állapotok anyagi okok eredményei; az egészség nem a menny mosolya rajtatok, és a betegség sem az Isten zord tekintete.

^{166:4.11 (1831.2)} Az Atya emberi gyermekeinek egyforma képességük van az anyagi áldások befogadására; ezért adományozza a fizikai dolgokat az emberek gyermekeinek megkülönböztetés nélkül. Amikor a szellemi ajándékok adományozására kerül sor, az Atyát korlátozza az embernek az ezen isteni felruházottságok elfogadására való képessége. Bár az Atya nem tesz különbséget az emberek között, a szellemi ajándékok adásában korlátozza őt az ember hite és azon hajlandósága, hogy mindig alávesse magát az Atya akaratának.”

^{166:4.12 (1831.3)} Ahogy folytatták útjukat Filadelfia felé, Jézus tovább tanította őket és válaszolt a véletlen eseményekkel, a betegségekkel és a csodákkal kapcsolatos kérdéseikre, de nem voltak képesek teljesen megérteni a tanítást. Egy órányi tanítás nem változtatja meg teljesen egy élet hiedelmeit, és így Jézus szükségesnek tartotta, hogy megismételje az üzenetét, hogy újra és újra elmondja, amit meg akart értetni velük; és még

ezután sem tudták felfogni a földi küldetésének értelmét, egészen a haláláig és a feltámadásáig.

5. A filadelfiai gyülekezet

^{166:5.1 (1831.4)} Jézus és a tizenkettek úton voltak, hogy felkeressék Abnert és a társait, akik Filadelfiában hirdették a tant és tanítottak. Az összes pereai város közül Filadelfiában fogadta el a hetvenek tanításait a zsidók és nem-zsidók, a gazdagok és szegények, a tanultak és a tanulatlanok legnagyobb csoportja, s jutottak be ezzel a mennyországba. Filadelfia zsinagógájára sohasem terjedt ki a jeruzsálemi Szanhedrin felügyelete és ezért sohasem zárta be a kapuit Jézus és a társai tanításai előtt. Abner ekkoriban éppen napi három alkalommal tanított a filadelfiai zsinagógában.

^{166:5.2 (1831.5)} Épp ez a zsinagóga lett később keresztény templom és ez volt az evangélium keleti területeken való terjesztésének kiküldési központja is. Sokáig volt a Mester tanításainak erőssége és a vidéken sokáig egymaga alkotott keresztény tanítási központot évszázadokon át.

^{166:5.3 (1831.6)} A jeruzsálemi zsidóknak mindig is bajuk volt a filadelfiai zsidókkal. Jézus halálát és feltámadását követően a jeruzsálemi egyház, melynek az Úr testvére, Jakab lett a vezetője, komoly nehézségekkel szembesült a hívek filadelfiai gyülekezetével való viszonyban. Abner lett a filadelfiai egyház vezetője, és egészen a haláláig az is maradt. A Jeruzsálemtől való elhidegülés a magyarázat arra, hogy miért nem hallani semmit Abnerről és az ő munkájáról az Újszövetség evangéliumi feljegyzéseiben. E viszály Jeruzsálem és Filadelfia között Jakab és Abner életében végig tartott, és

folytatódott valamivel Jeruzsálem elpusztítását követően is. Valójában Filadelfia lett a korai egyház központja délen és keleten, ahogy Antiókhia volt a központ északon és nyugaton.

^{166:5.4 (1831.7)} Abner számára nyilvánvalóan szerencsétlen dolog volt, hogy nézeteltérése akadt a korai keresztény egyház minden vezetőjével. Összevitatkozott Péterrel és Jakabbal (Jézus testvérével) igazgatási kérdésekben és a jeruzsálemi egyház fennhatóságát illetően; elváltak útjaik Pállal a bölcséleti és istentani nézetkülönbségeik miatt. Abner a világszemléletében inkább babiloni volt, mint hellén, és makacsul ellenállt Pál minden próbálkozásának, hogy úgy alakítsa át Jézus tanításait, hogy kevesebb kifogásolható dolgot találjanak benne elsősorban a zsidók, majd pedig a misztériumvallások görög-római hívei.

^{166:5.5 (1832.1)} Így Abner arra kényszerült, hogy elszigetelt életet éljen. Egy olyan egyház feje volt, mely nem kapott megbecsülést Jeruzsálemben. Dacolni mert az Úr testvérével, Jakabbal, aki később megkapta Péter támogatását. E viselkedése eredményesen eltávolította őt minden korábbi társától. Ezután szembe mert szegülni Pállal. Bár teljes mértékben rokonszenvezett Pállal az ő nem-zsidóknál végzett küldetését tekintve, és bár támogatta őt a jeruzsálemi egyházzal való küzdelmében, elkeseredetten ellenezte a jézusi tanítások ama változatát, melyet Pál a terjesztéshez választott. Az utolsó éveiben Abner úgy bélyegezte meg Pált, mint „a názareti Jézus, az élő Isten Fia élete tanításainak agyafűrt megrontója”.

^{166:5.6 (1832.2)} Abner későbbi évei során és valamivel azt követően is, a filadelfiai hívek bármely más földi csoportnál szigorúbban

tartották magukat Jézus vallásához, ahhoz, ahogyan élt és tanított.

^{166:5.7 (1832.3)} Abner 89 éves koráig élt, és Filadelfiában halt meg Kr.u. 74. november 21-én. Egészen élete végéig hűséges híve és tanítója maradt a mennyország evangéliumának.

167. írás

Látogatás Filadelfiában

^{167:0.1 (1833.1)} EMLÉKEZTETÜNK arra, hogy a hetvenek pereai segédkezésének időszaka alatt, amikor a különböző helyszíneket felkereső Jézust és apostolait említjük, tudnivaló, hogy rendszerint csupán tízen voltak vele, ugyanis az volt a szokás, hogy legalább két apostolt Pellában hagytak, hogy a sokaságot oktassák. Amint Jézus arra készült, hogy Filadelfiába megy, Simon Péter és a fivére, András visszatért a pella-i táborba, hogy az ott összegyűlt tömegeket tanítsa. Amikor a Mester elhagyta a pella-i tábort, hogy ellátogasson Perea valamely részébe, nem volt szokatlan dolog, hogy a táborozók közül három-ötszázan is követték. A Filadelfiába való megérkezésekor hatszáznál is több hívő volt vele.

^{167:0.2 (1833.2)} A legutóbbi, tízvárosi tanhirdető vándorúton nem került sor csodatételekre, és a tíz leprás megtisztítását kivéve, eddig nem is történtek csodák e pereai küldetésen sem. Olyan időszak volt ez, amikor az evangéliumot hatalommal, csodatételek nélkül, és az idő legnagyobb részében Jézus, sőt az ő apostolai személyes jelenléte nélkül hirdették.

^{167:0.3 (1833.3)} Jézus és a tíz apostol február 22-én, szerdán érkezett meg Filadelfiába, és a csütörtököt és a pénteket a legutóbbi

utazásaik és munkáik fáradalmi kipihenésének szentelték. Azon a péntek estén Jakab beszélt a zsinagógában, és a következő estére általános tanácskozást hívtak össze. Nagyon örültek az evangélium filadelfiai és környező falvakbeli terjedésének. Dávid hírvivői szintén hoztak híreket az ország ügyének Palesztina-szerte való előrehaladásáról, és jó hírek érkeztek Alexandriából és Damaszkuszból is.

1. Reggeli a farizeusokkal

167:1.1 (1833.4) Élt Filadelfiában egy igen jómódú és befolyásos farizeus, aki elfogadta Abner tanításait, és aki meghívta Jézust a házába szombaton reggelire. Tudott dolog volt, hogy Jézus filadelfiai megjelenése ekkortájt várható; így nagyszámú látogató, köztük sok farizeussal, jött el Jeruzsálemből és máshonnan. Ennek megfelelően mintegy negyven ilyen vezetőt és néhány törvénytudó embert vártak a Mester tiszteletére rendezett reggelire.

167:1.2 (1833.5) Miközben Jézus éppen az ajtónál tartózkodott s Abnerrel beszélgetett, és miután a házigazda maga is leült, bejött a terembe az egyik jeruzsálemi vezető farizeus, a Szanhedrin tagja, és szokása szerint egyenesen a díszvendég helyéhez, a házigazda baljánál lévő helyhez tartott. De mivel ezt a Mesternek tartották fenn, a jobboldali helyet pedig Abnernek, a házigazda arra kérte a jeruzsálemi farizeust, hogy balról a negyedik széket foglalja el, és e méltóság nagyon megsértődött, mert nem ő kapta a díszvendégnek járó helyet.

167:1.3 (1834.1) Rövidesen mindannyian helyet foglaltak és barátságos beszélgetés kezdődött, hiszen a jelenlévők többsége Jézus tanítványa volt vagy egyébként is barátságosan

viszonyult az evangéliumhoz. Csak az ellenségei figyeltek fel arra, hogy Jézus nem tett eleget a szertartásos kézmosásnak, mielőtt leült volna enni. Abner mosott kezet az étkezés elején, de a fogások között nem.

167:1.4 (1834.2) Az étkezés vége felé az utcáról bejött egy férfi, aki már régóta szenvedett egy idült betegségtől és ekkor éppen vízkóros tünetei voltak. E férfi hívő volt, akit nem is olyan régen kereszteltek meg Abner társai. Nem kérte Jézustól, hogy gyógyítsa meg, de a Mester nagyon jól tudta, hogy e beteg ember azért tért be a reggelire, mert azt remélte, hogy elkerülheti a Jézust szorongató tömegeket és a figyelem így jobban ráterelődhet. E férfi tudta, hogy addig kevés csodatétel történt; azonban a szíve mélyén úgy gondolta, hogy a sanyarú állapota esetleg kiváltja a Mester szánalmát. Nem is csalódott, mert amikor belépett a szobába, mind Jézus, mind az önelégült jeruzsálemi farizeus felfigyelt rá. A farizeus nem késlekedett hangot adni a bosszankodásának, hogy egy ilyen embert beengednek a terembe. Jézus azonban végignézett a betegen és olyan nyájas mosolyt mutatott, hogy a férfi közelebb jött és leült a padlóra. Lévén, hogy az étkezés a végére járt, a Mester végignézett a többi vendégen és aztán, hogy egy sokatmondó pillantást vetett a vízkórosra, így szólt: „Barátaim, Izráel tanítói és tanult törvénytudók, hadd kérdezzek meg titeket: vajon törvényes dolog-e beteget és szenvedőt gyógyítani a szombat napján vagy nem?” De a jelenlévők túl jól ismerték Jézust; csendben maradtak; nem feleltek a kérdésére.

167:1.5 (1834.3) Erre Jézus odament, ahol a beteg ember ült, kézen fogta és azt mondta: „Kelj fel és menj utadra. Nem kérted a gyógyulást, de én ismerem a szíved vágyát és a lelked hitét.”

Mielőtt a férfi elhagyta volna a termet, Jézus visszament a helyére és az asztalnál ülőkhöz e szavakat intézte: „Ilyen dolgokat Atyám nem azért tesz, hogy becsábítson benneteket az országba, hanem hogy kinyilatkoztassa magát azoknak, akik már az országban vannak. Láthatjátok, hogy az ilyen dolgok megtétele olyan, mint az Atya cselekedete, mert melyikőtök nem menne egyenest a kúthoz és húzná ki onnan a kedvenc állatát, mely kútba esett a szombat napján?” Mivel senki sem akart felelni neki, és minthogy a házigazda nyilvánvalóan helyeselte a történeteket, Jézus felállt és minden jelenlévőhöz szólva beszélt: „Testvéreim, amikor lakodalomba vagytok hivatalosak, ne üljtek a főszékbe, mert esetleg egy nálatok még nagyobb tiszteletűt is meghívtak, és akkor a házigazdának oda kell majd mennie hozzátok és arra kell kérnie, hogy adjátok át a helyet e másik díszvendégnek. Ekkor aztán szégyenkezve át kell ülnötök egy másik, kevésbé kitüntetett helyre az asztalnál. Amikor ünnepre vagytok hivatalosak, megérkező az ünnepi asztalhoz, bölcs dolog a legkevésbé rangos helyet megkeresni és oda leülni, hogy amikor a házigazda végignézi a vendégeken, esetleg azt mondja nektek: »Barátom, miért a legutolsó helyre ültél? Gyere és ülj hozzánk közelebb!«; és így ez az ember tiszteletet kap a vendégtársai előtt. Ne felejtsetek el, hogy aki felemeli magát, az megaláztatik, míg aki igazán lealacsonyítja magát, az felemeltetik. Ezért amikor ebédet rendeztek vagy estebédet adtok, ne mindig csak a barátaitokat, testvéreiteket, rokonaitokat vagy a gazdag szomszédaitokat hívjátok meg, hogy cserébe ők is meghívjanak az ő ünnepi alkalmaikra és így viszonzásra találjatok. Amikor fogadást adtok, hívjátok meg néha a szegényeket, a nyomorékokat és a vakokat is. Így áldottak lesztek a szívetekben, mert jól tudjátok,

hogy a béna és a sánta nem tudja megfizetni a szeretetteljes segédkezéseketek.”

2. A nagy estebédéről szóló példabeszéd

^{167:2.1 (1835.1)} Amikor Jézus befejezte a beszédet a farizeus reggeli asztalánál, az egyik jelenlévő törvénytudó, aki meg akarta törni a csendet, meggondolatlanul azt mondta: „Áldott, aki kenyeret eszik az Isten országában” — mely az akkori időkben bevett szólás volt. Erre Jézus elmondott egy olyan példázatot, melyet még a barátai is kénytelenek voltak a szívükre venni. Jézus azt mondta:

^{167:2.2 (1835.2)} „Egy bizonyos uralkodó nagy estebédet adott, és mivel sok vendéget hívott, elküldte a szolgálait estebédidőben, hogy mondják meg a meghívottaknak, »Gyere, mert már minden készen áll«. Csakhogy mindannyian kifogásokat soroltak. Az első azt mondta, »Földet vettem, s okvetlenül el kell mennem megnézni; kérlek, ments ki.« A másik azt mondta: »Öt iga ökröt vettem, és ki kell mennem átvenni azokat; kérlek, ments ki.« Ismét más ezt mondta: »Épp most nősültem, azért nem mehetek.« Így visszatértek a szolgálak és megjelentették ezt az uruknak. Amikor a ház ura meghallotta, nagyon megharagudott, és a szolgálíhoz fordulva azt mondta: »Gondosan előkészítettem a lakodalmi ünnepet; a hizlalt fiatal állatokat leöltem, és minden készen áll a vendégeimnek, de ők gorombán visszautasították a meghívásomat; mindenki elment a földjére és az üzletébe, és még a szolgálaimmal szemben is tiszteletlenséget mutattak, akik az ünnepségre szóló meghívást elvitték nekik. Ezért fogjátok magatokat, eredjetek ki a város utcáira és tereire, fő- és mellékutcáira, és hívjátok ide a szegényeket és a kiközösítetteket, a vakokat és a sántákat,

hogy legyenek vendégek a lakodalmas ünnepen.« A szolgák úgy is tettek, ahogy az uruk parancsolta, de ekkor is volt még hely a teremben vendégek számára. Erre azt mondta az úr a szolgálainak: »Menjetek ki most az országutakra és a sövények mentére, és bátorítsatok mindenkit, jöjjön el, hadd teljen meg a házam. Mondom nektek, azok közül, akik hivatalosak voltak, senki sem ízleli a lakomámat.« A szolgák úgy is tettek, ahogy az uruk meghagyta, és a ház megtelt.”

167:2.3 (1835.3) Amint e szavakat meghallották, hazamentek; mindenki a maga otthonába. A jelenlévő és gúnyosan mosolygó farizeusok közül legalább egy megértette a példázat értelmét, mert aznap megkeresztelkedett és nyilvánosan megvallotta hitét az országról szóló evangéliumban. Abner e példabeszédről a hívek aznap éjjeli általános tanácskozásán szónokolt.

167:2.4 (1835.4) Másnap minden apostol elmerült abban a bölcséleti igyekezetben, hogy megpróbálják értelmezni a nagy estebédről szóló példázatot. Bár Jézus érdeklődéssel hallgatta a különböző értelmezéseiket, következesen elutasította, hogy további segítséget adjon a példázat magyarázatához. Csak annyit volt hajlandó mondani, „Találja meg mindenki magának és a saját lelkében a megfelelő értelmezést.”

3. Az erőtlen szellemű asszony

167:3.1 (1835.5) Abner megszervezte, hogy a Mester e szombati napon a zsinagógában tanítson, s hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy Jézus megjelent egy zsinagógában, ugyanis a Szanhedrin rendeletére mind zárva volt a tanításai előtt. Az istentisztelet végén Jézus meglátott maga előtt egy idősebb

asszonyt, aki láthatóan csüggedten és megtörten álldogált ott. E nő már régóta félelemtől eltelve élt, és az élete minden örömtől mentes volt. Ahogy Jézus lelépett a szószékről, odament az asszonyhoz, és görnyedt alakját a vállán megérintve, így szólt: „Asszony, ha hinnél, akkor képes lennél egészen megszabadulni az erőtlen szellemedtől.” Ez az asszony, akit a félelemből eredő fásultsága már több mint tizennyolc éve görnyesztett és tartott fogva, elhitte a Mester szavait és hit révén nyomban kiegyenesedett. Amikor az asszony látta, hogy a tartása kiegyenesedett, hangosan dicsőíteni kezdte az Istent.

^{167:3.2 (1836.1)} Függetlenül attól, hogy ennek az asszonynak a nyomorúsága tisztán hozzáállásbeli, a görnyedt tartása pedig a csüggedt elméjének eredménye volt, az emberek azt hitték, hogy Jézus valódi testi rendellenességet gyógyított meg. Bár a filadelfiai zsinagógabeli gyülekezet kedvezően fogadta Jézus tanításait, a zsinagóga elsőszámú vezetője egy ellenséges érzületű farizeus volt. Mivel ő is osztotta a gyülekezet azon véleményét, hogy Jézus testi rendellenességet gyógyított meg, és mivel felháborodott azon, hogy Jézus ilyen dolgot mert tenni szombaton, felállt a gyülekezet előtt és azt mondta: „Vajon nem hat nap áll-e rendelkezésre, hogy az emberek tegyék a dolgukat? Ezért e munkanapokon gyertek és gyógyuljatok, ne pedig a szombat napján.”

^{167:3.3 (1836.2)} Amikor a barátságtalan vezető imigyen szólt, Jézus visszament a szónoki emelvényre és azt mondta: „Miért játsszátok az álszentek szerepét? Vajon nem oldjátok-e el mindnyájan szombaton is az ökrötöket a karámtól, hogy megitassátok? Ha az ilyen szolgálat megengedett a szombat

napján, akkor vajon e nőt, Ábrahám leányát, akit a rossz kötött gúzsba tizenhét éven át, ne szabadítsam meg a rabságból és ne vezessem inni a szabadság és élet vizeihez, akár a szombat napján is?” Ahogy az asszony tovább dicsőítette az Istent, Jézus bírálata szégyenkezést váltott ki az emberekben, és a gyülekezet együtt örült a meggyógyított asszonnyal.

167:3.4 (1836.3) A zsinagóga legfőbb vezetőjét, aki e szombaton nyíltan bírálta Jézust, eltávolították a beosztásából, és Jézus egyik követőjét tették a helyére.

167:3.5 (1836.4) Jézus gyakran szabadította meg az ilyen félelemben élőket a szellemük erőtlenségétől, elmebeli csüggedtségüktől és a félelem láncaitól. Ám az emberek azt hitték, hogy minden ilyen betegség testi rendellenesség vagy rossz szellemtől való megszállottság.

167:3.6 (1836.5) Jézus vasárnap megint tanított a zsinagógában, és Abner aznap délben sokakat keresztelt meg a várostól délre lévő folyóban. Másnap Jézus és a tíz apostol vissza akart indulni a pellai táborba, ám ekkor érkezett meg Dávid egyik hírvivője, aki sürgős üzenetet hozott Jézusnak a Jeruzsálem mellett, Betániában tartózkodó barátaitól.

4. A Betániából jött üzenet

167:4.1 (1836.6) Február 26-án, vasárnap nagyon késő éjjel Betániából futár érkezett Filadelfiába, üzenetet hozott Mártától és Máriától, mely így szólt, „Uram, akit te olyannyira szeretsz, nagyon beteg.” Ez az üzenet az esti tanácskozás végén jutott el Jézushoz, amikor éppen távozni készült az apostolokkal éjszakára. Jézus először nem válaszolt. Ekkor került sor ama

különös közjátékok egyikére, azon rövid időre, amikor úgy tűnt, hogy valami rajta kívülvel és önmagán túlival érintkezik. Ezután felnézett és az apostolok füle hallatára így szólt a hírvivőhöz: „E betegség nem igazán halálos. Ne kételkedjetez abban, hogy hasznára lesz az Isten dicsőítésének és a Fiú felmagasztalásának.”

167:4.2 (1837.1) Jézus nagyon kedvelte Mártát, Máriát és a fivérüket, Lázárt; odaadó ragaszkodással szerette őket. Az első és emberi gondolata az volt, hogy egyből a segítségükre siet, de egy másik ötlet merült fel az egyesített elméjében. Már majdnem feladta a reményt, hogy a jeruzsálemi zsidó vezetők valaha is elfogadják az országot, de azért még mindig szerette a népét, és most egy olyan terv körvonalazódott az elméjében, miáltal a jeruzsálemi írástudók és farizeusok újabb esélyt kaphatnak a tanításai elfogadására; és úgy döntött, hogy amennyiben az Atya akarata is ez, akkor a Jeruzsálemhez való fordulás ezen utolsó alkalmát az egész földi létpályájának legmegrendítőbb és legrendkívülibb külsődleges jelleget mutató munkájává teszi. A zsidók egy csodatévő megszabadító eszméjéhez ragaszkodtak. Bár nem volt hajlandó lealacsonyodni odáig, hogy anyagi csodákat műveljen, vagy hogy ideigvaló politikai-hatalmi mutatványokat vigyen véghez, most ahhoz kérte az Atya jóváhagyását, hogy megmutathassa eleddig ki nem mutatott hatalmát élet és halál felett.

167:4.3 (1837.2) A zsidók szokása az volt, hogy a halottat az elhalálozása napján temetik el; egy ilyen meleg éghajlaton ez volt a szükséges eljárás. Gyakran megesett, hogy olyat tettek a sírba, aki csak öntudatlan állapotban volt, s így a második vagy akár a harmadik napon az illető előjött a sírból. De a zsidók úgy

tartották, hogy bár a szellem vagy a lélek a test közelében tartózkodhat két-három napig, sohasem marad ott a harmadik napnál tovább; hogy a rothadás már igen előrehalad a negyedik napon, és hogy ezen időszak leteltét követően soha nem tért vissza senki a sírból. Ezen okok miatt maradt Jézus két teljes napot Filadelfiában, mielőtt elindult volna Betániába.

167:4.4 (1837.3) Ilyenformán szerdán kora reggel azt mondta az apostolainak: „Készülődjünk, hogy nyomban indulhassunk vissza Júdeába.” Meghallván a Mester szavait, az apostolok elvonultak magukban egy időre, hogy egymás között megvitassák a dolgot. Jakab vállalta a tanácskozás vezetésének feladatát, és mindannyian egyetértettek abban, hogy örültség lenne engedni, hogy Jézus visszamenjen Júdeába, és visszatérve egy emberként közölték is vele a véleményüket. Jakab így szólt: „Mester, néhány hete ott jártál Jeruzsálemben, és a vezetők a halálodat akarták, az emberek pedig meg akartak kövezni. Akkor megadtad ezeknek az embereknek az esélyt az igazság elfogadására, és mi nem engedjük, hogy újra Júdeába menj.”

167:4.5 (1837.4) Erre Jézus azt mondta: „De nem értitek meg, hogy egy napból tizenkét óra áll rendelkezésre ahhoz, hogy a munkát biztonságosan el lehessen végezni? Ha az ember nappal sétál, akkor nem botladozik, mivel világosság van. Ha éjjel sétál, akkor megbotolhat, hiszen nincs fény. Amíg a napom tart, nem félek belépni Júdea területére. Még egy nagyobb munkát akarok végezni ezekért a zsidókért; még egy esélyt akarok adni nekik, hogy higgyenek, akár az ő saját feltételeik szerint is — a külsődleges dicsőség és az Atya hatalma, valamint a Fiú szeretete látható megnyilvánulásának feltételei mellett is.

Egyébként, nem értitek, hogy Lázár barátunk elaludt, és én oda akarok menni, hogy felébresszem ebből az alvásból!”

^{167:4.6 (1837.5)} Erre azt mondta az egyik apostol: „Mester, ha Lázár elaludt, akkor bizonyosan fel is kel majd.” Akkoriban szokás volt a zsidóknál, hogy a halálról mint egyfajta alvásról beszéljenek, de mivel az apostolok nem értették, hogy Jézus arra utalt, hogy Lázár eltávozott e világból, Jézus most világosan is kimondta: „Lázár halott. Még ha mások ennek révén nem is menekülnek meg, én miattatok örülök, hogy nem voltam ott, mégpedig azért, mert nektek most új okotok lesz a bennem való hitre; és annak révén, aminek tanúi lesztek, megerősítést nyertek felkészülés gyanánt ahhoz a naphoz, amikor el kell hagynom titeket és az Atyához kell mennem.”

^{167:4.7 (1838.1)} Miután nem tudták meggyőzni, hogy ne menjen el Júdeába, és minthogy némely apostolnak sem igen volt kedve vele tartani, Tamás így szólt a társaihoz: „Elmondtuk a Mesternek a félelmeinket, de ő elszánta magát, hogy elmegy Betániába. Meggyőződésem, hogy ez a vég; meg fogják ölni, de ha ez a Mester döntése, akkor viselkedjünk bátrak módjára; menjünk mi is, hogy vele halhassunk meg.” Mindig ez volt a helyzet; a határozottságot és lankadatlan bátorságot igénylő dolgokban mindig Tamás volt a tizenkét apostol támasza.

5. Útban Betániába

^{167:5.1 (1838.2)} Útban Júdea felé Jézust egy csaknem ötvenfős, a barátaiból és az ellenségeiből álló társaság követte. Szerdán a déli ebédidőben beszélt az apostolaihoz és a követői alkotta csoporthoz az „üdvözülés feltételeiről”, és e tanítás végén mondta el a példabeszédet a farizeusról és a publikánusról

(adószedőről). Jézus azt mondta: „Látjátok tehát, hogy az Atya üdvözülést ad az emberek gyermekeinek, és ez az üdvözülés ingyenajándék mindenkinek, akinek megvan a hite az isteni családban fiúként való elismerés elfogadásához. Az ember semmit sem tehet ezen üdvözülés kiérdemlése érdekében. Az önelégült tettek nem vehetik meg az Isten kegyét, és a sok nyilvános imádkozás nem ellensúlyozza az emberi szív élő hitének hiányát. Az embereket becsaphatjátok a külsődleges szolgálatban, de Isten belelát a lelketekbe. Jól példázza az elmondottakat az a két ember, akik elmentek a templomba imádkozni, az egyikük egy farizeus, a másik pedig egy publikánus volt. A farizeus felállt és így imádkozott magához: »Ó, Isten, köszönöm, hogy én nem vagyok olyan, mint a többi ember, akik zsarolók, tanulatlanok, igaztalanok, házasságtörők vagy olyanok, mint akár ez az adószedő. Hetente kétszer böjtölök; mindenből, amire szert teszek, megfizetem a dézsmát.« Ellenben a publikánus, aki távolabb állt, még csak nem is akarta az égre emelni a tekintetét, hanem a mellkasára ütve azt mondta, »Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz.« Azt mondom nektek, hogy inkább a publikánus tért haza Isten jóváhagyásával, mintsem a farizeus, mert aki felmagasztalja magát, az megaláztatik, de aki lealacsonyítja magát, az felemeltetik.”

167:5.2 (1838.3) Azon az éjszakán Jerikóban az ellenséges farizeusok megpróbálták csapdába csalni a Mestert úgy, ahogy a társaik is tették egykor Galileában, ugyanis rá akarták venni, hogy beszéljen a házasságról és a válásról — Jézus azonban ügyesen kitért azon próbálkozásaik elől, hogy a válási törvényekkel kapcsolatos vitába belerángassák. Ahogy az adószedő és a farizeus a jó és a rossz vallás közötti különbséget jelképezte,

úgy a zsidó törvénykönyv mózesi válási rendelkezéseinek jobb házassági szabályai is kimutathatóan különböztek az ő válási szokásaik szégyenletes lazaságot mutató farizeusi értelmezésétől. A farizeus a legalacsonyabb mércét alkalmazta magára; az adószedő a legmagasabb eszményképhez mérte magát. Az odaadás a farizeus számára az önelégült tétlenség fenntartásának eszköze és a hamis szellemi biztonságba vetett bizodalom volt; az odaadás a publikánus számára a lelke felélénkítésének eszköze volt annak érdekében, hogy a bűneit látva megbánja és megvallja azokat, és hit révén elfogadja az irgalmas megbocsátást. A farizeus igazságot keresett; a publikánus irgalmat. A világegyetem törvénye: kérj és adatik neked; keress és találsz.

^{167:5.3 (1838.4)} Bár Jézus nem volt hajlandó vitába szállni a farizeusokkal a válást illetően, határozott tanítást adott elő a házassággal kapcsolatos legmagasabb rendű eszményképekről. Úgy dicsérte a házasságot, mint a minden emberi kapcsolatot leginkább eszményi és legmagasabb rendű formáját. Hasonlóképpen tudtul adta, hogy erősen helyteleníti a jeruzsálemi zsidók laza és tisztességtelen válási szokásait, akik akkoriban engedélyezték egy férfinak, hogy a legcsekélyebb okok miatt is elváljon a feleségétől, mint például, ha az asszony rosszul főz, rosszul vezeti a háztartást, vagy ha nem talált jobb indokot, akkor azért, mert beleszeretett egy csinosabb nőbe.

^{167:5.4 (1839.1)} A farizeusok egészen odáig merészkedtek, hogy azt tanítsák, hogy e könnyen választható válás a zsidó népnek, különösen a farizeusoknak adott különleges engedmény. Miközben tehát Jézus nem volt hajlandó nyilatkozni a házasság és a válás dolgában, igen erősen ostorozta a házassági kapcsolat

szégyenteljes semmibevételét és rámutatott e gyakorlatnak a nőkkel és a gyermekekkel szembeni igazságtalan voltára. Nem szentesített soha egyetlen olyan válási szokást sem, mely a férfinak a nővel szemben előnyt biztosított volna; a Mester csakis a nőt a férfival egyenjogúan kezelő tanításokat helyezelte.

^{167:5.5 (1839.2)} Bár Jézus nem javasolt új rendelkezéseket a házasság és a válás szabályozására, sürgette a zsidókat, hogy a maguk törvényei és felsőbb rendű tanításai szerint éljenek. Folyamatosan hivatkozott az írásokra azon erőfeszítése során, hogy javítsa a szokásaikat e társadalmi előírásoknak megfelelően. Azzal, hogy így támogatta a házasságra vonatkozó felsőbbrendű, eszményi felfogásokat, Jézus ügyesen elkerülte az összeütközést azokkal, akik az írott törvényeikből vagy a nagy becsben tartott válási kiváltságaikból eredő társadalmi szokások kapcsán tettek fel neki kérdéseket.

^{167:5.6 (1839.3)} Az apostolok igen nehezen értették meg, hogy a Mester miért vonakodik határozott kijelentéseket tenni a tudományos, a társadalmi, a gazdasági és a politikai kihívásokkal kapcsolatban. Nem értették meg teljesen, hogy az ő földi küldetése kizárólag a szellemi és a vallási igazságok kinyilatkoztatására irányult.

^{167:5.7 (1839.4)} Miután Jézus beszélt a házasságról és a válásról, aznap késő este az apostolok külön is számos további kérdést tettek fel, és a kérdésekre adott válaszai sok félreértésüket eloszlatták. E tanácskozás végén Jézus azt mondta: „A házasság tiszteletreméltó dolog és minden embernek vágya kell arra. A tény, hogy az Ember Fia egyedül végzi a földi küldetését, egyáltalán nem jelenti a házasság kívánatos

voltának helytelenítését. Az Atya akarata az, hogy így dolgozzak, de ugyanez az Atya rendelte el a férfi és a nő teremtesét, és az isteni akarat az, hogy a férfiak és a nők megtalálják a legmagasabb szintű szolgálatot és a gyermekek fogadására és nevelésére alkalmas otthon létesítésének azzal járó örömét, hogy a gyerekek teremtesében e szülők társaivá lesznek a menny és a föld Alkotóinak. Emiatt kell a férfinak elhagynia az anyját és az apját és emiatt kell hűen ragaszkodnia a feleségéhez, és emiatt kell e kettőnek eggyé válnia.”

^{167:5.8 (1839.5)} Ezzel Jézus megszabadította az apostolokat a házassággal kapcsolatos számos aggodalmuktól és elosztatott számos, válással kapcsolatos félreértést; ugyanakkor sokat tett annak érdekében, hogy a társas kötelék eszményképeit magasabb szintre emelje és fokozza a nők és a gyermekek, valamint az otthon iránti tiszteletüket.

6. A kisgyermek megáldása

^{167:6.1 (1839.6)} Azon az estén Jézusnak a házasságról és a gyermekek boldogságáról szóló üzenete elterjedt egész Jerikóban, így másnap reggel, jóval azelőtt, hogy Jézus és az apostolok felkészültek volna a távozásra, még a reggeli ideje előtt, sok anya jött el Jézus szálláshelyéhez, karjukon hozva és kézen fogva vezetve a gyermekeiket, és azt szerették volna, ha megáldja a kicsiket. Amikor az apostolok kimentek, hogy megnézzék az anyák és a gyermekek gyülekezetét, megpróbálták elküldeni őket, de ezek az asszonyok nem voltak hajlandók távozni, amíg a Mester a kezét a gyermekeikre nem helyezi és meg nem áldja őket. Amikor az apostolok hangosan megfeddték az anyákat, Jézus, hallván a zivajtot, kijött és erősen leteremtette őket, mondván: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám

a kicsinyek; ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké a mennyország. Bizony, bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, az aligha jut be oda, hogy a szellemi ember teljes képességéig fejlődhessen.”

^{167:6.2 (1840.1)} Miután a Mester így szólt az apostolokhoz, az összes gyermeket magához engedte, kezét rájuk helyezte, s közben bátorító és biztató szavakat mondott az anyáknak.

^{167:6.3 (1839.8)} Jézus gyakran beszélt az apostolainak a mennyei lakóhelyekről és azt tanította, hogy az Isten fejlődő gyermekeinek ott kell felnőniük szellemileg úgy, ahogy a gyermekek e világon fizikailag növekednek. A szent gyakorta így jelenik meg hétköznapi módon, és ezen a napon ezek a gyermekek és anyák sem sejtették, hogy a Nebadon figyelő értelmei nézik, amint a jerikói gyermekek egy világegyetem urával játszanak.

^{167:6.4 (1839.9)} A nők helyzete Palesztinában sokat javult Jézus tanítása révén; és ez így lett volna szerte a világon is, ha a követői nem távolodtak volna el messzire attól, amit ő oly nyomatékosan tanított nekik.

^{167:6.5 (1839.10)} Szintén Jerikóban, a gyermekeknek az istenimádat szokására való korai vallási felkészítésének megvitatásával összefüggésben történt, hogy Jézus igen emlékezetessé tette az apostolai előtt azt, hogy milyen nagy értéke van a szépségnek, mint az istenimádatra készítés eszközének, különösen a gyermekek esetében. A Mester összefüggések láttatásával és példával is tanította a Teremtő imadásának a teremtmény természetes környezetében való értékét. Előnyben részesítette a mennyei Atyával való bensőséges közösséget a fák között és

a természeti világ alacsonyabb rendű teremtményei között. Örömet okozott neki, hogy az Atyát a Teremtő Fiak csillagos tereinek lelkesítő látványán keresztül szemlélheti.

167:6.6 (1839.11) Amikor nincs lehetőség az Istent a természet sátoztemplomaiban imádni, akkor az embereknek meg kell tenniük minden tőlük telhetőt, hogy olyan szép házakat, megkapó egyszerűségű és művészi szépségű szentélyeket emeljenek, hogy a legmagasabb szintű emberi érzelmek az Istennel való szellemi közösségre irányuló értelmi közeledéssel társulva feléledjenek. Az igaz, a szép és a szentség mind erős és hatékony segítője az igaz imádatnak. De a szellemi közösséget nem segítik az ember kifinomult és kérkedő művészetének erős ékességei és túlzott díszai. A szépség akkor a leginkább vallási, ha az a legegyszerűbb és a természethez hasonló. Milyen szerencsétlen dolog, hogy a kisgyermekeknek a nyilvános istenimádat fogalmaival való megismerkedésére hideg és sivár termekben kerül sor, melyek olyannyira mentesek a szépség vonzerejétől és olyannyira hiányzik belőlük a derű és a lelkesítő szentség mindenféle ösztönzése! A gyermeket az istenimádatba bevezetni a szabad ég alatt kell és a gyermek később kísérje el a szüleit a nyilvános vallási összejövetelt szolgáló házakba, melyek legalább olyan anyagi vonzerőt és művészi szépséget árasszanak, mint az otthon, melyben a gyermek nap mint nap lakik.

7. Beszélgetés az angyalokról

167:7.1 (1840.6) Ahogy felfelé haladtak a hegyekben Jerikóból Betániába, Nátániel az út legnagyobb részén Jézus oldalán haladt, és a gyermekek és a mennyország viszonyával kapcsolatos beszélgetésük vezetett el közvetlenül az angyalok

segédkezésének áttekintéséhez. Nátániel végül ezt a kérdést tette fel a Mesternek: „Lévén, hogy a főpap egy szadduceus, és mivel a szadduceusok nem hisznek az angyalokban, mit tanítsunk az embereknek a mennyei segédkezőkről?” Erre Jézus egyebek között azt mondta:

^{167:7.2 (1841.1)} „Az angyali seregek a teremtetett lények egy külön rendjét alkotják; teljesen különböznek a halandó teremtmények anyagi rendjétől, és a világegyetemi értelmek külön csoportjaként működnek. Az angyalok a teremtményeknek nem abba a csoportjába tartoznak, melyet az Írásokban »az Isten Fiainak« neveznek; és nem is a halandó emberek megdicsőült szellemei, akik átmentek, hogy a magasságbeli házakon keresztül haladva fejlődjenek. Az angyalok közvetlen teremtés eredményei, és ők nem szaporítják magukat. Az angyali seregek csak szellemi rokonságban állnak az emberi fajjal. Ahogy az ember a Paradicsomban lévő Atya felé való utazásban fokozatosan halad előre, egyszer átjut egy, az angyalok állapotához hasonló létállapoton, de halandó emberből sohasem lesz angyal.

^{167:7.3 (1841.2)} Az angyalok sohasem halnak meg, mint az ember. Az angyalok halhatatlanok, kivéve, ha esetleg bűnbe keverednek, mint ahogy ezt tette némelyikük is a Lucifer-féle ármányban. Az angyalok a szellemszolgálók a mennyben, és ők nem végtelenül bölcsek és nem is végtelenül hatalmasak. De minden hűségese angyal valóban tiszta és szent.

^{167:7.4 (1841.3)} Nem emlékeztek, hogy egyszer régebben azt mondtam nektek, hogy ha a szellemi szemeteket kinyitnátok, akkor látnátok megnyílni a mennyeket és megfigyelhetnétek az Isten angyalainak fel- és leszállását? Az angyalok

segédkezésén múlik, hogy az egyik világ kapcsolatban állhat más világokkal, mert nem mondtam-e nektek többször is, hogy vannak nekem más bárányaim is, nem csak ebből a nyájból? Ezek az angyalok nem a szellemvilág kémei, akik leskelődnek utánatok és aztán egyből az Atyához mennek és beszámolnak a szívetek gondolatairól és jelentik a húsvér testetek tetteit. Az Atyának nincs szüksége ilyen szolgálatra, ugyanis az ő saját szelleme él bennetek. De ezek az angyali szellemek a működésük során biztosítják, hogy a mennyei teremtségösszesség egyik része értesüljön a világegyetem más, távoli részeinek dolgairól. Az Atya kormányában és a Fiak világegyetemeiben működő angyalok közül sokakat jelöltek ki az emberfajta szolgálatára. Amikor azt tanítottam nektek, hogy e szeráfok közül sokan segédkező szellemek, akkor nem képes beszéddel és nem is a költészet nyelvén szóltam. Mindez így igaz, függetlenül attól, hogy e dolgokat mily nehezen fogjátok fel.

^{167:7.5 (1841.4)} Sokan ezen angyalok közül közreműködnek az emberek megmentésének munkájában, mert nem beszéltem-e nektek arról a szeráfi örömről, amikor egy lélek úgy dönt, hogy elfordul a bűntől és az Isten keresésébe kezd? Még arról az örömről is beszéltem nektek, mely a menny angyalai között nyilvánul meg, amikor egy bűnös bűnbánatot mutat, ez pedig olyan, más és magasabb rendű mennyei lények létezését jelzi, akik ugyancsak érintettek a halandó ember szellemi jólétében és isteni fejlődésében.

^{167:7.6 (1841.5)} Ezen angyaloknak igencsak sok közülük van azokhoz a folyamatokhoz is, melyek révén az ember szelleme kiszabadul a hajlékául szolgáló húsvér testből és az ember lelke

a mennyei házakhoz kísértetik. Az angyalok megbízható mennyei kísérői az emberi léleknek a húsvér test halála és a szellemi lakóhelyeken való új élet közötti feltérképezetlen és meghatározatlan időszakban.”

167:7.7 (1841.6) Beszélt volna tovább is Nátániellel az angyalok segédkezéséről, de félbeszakította őket Márta közeledése, akit a barátai értesítettek arról, hogy a Mester Betánia felé tart, mikor meglátták Jézust a keleti hegyek között felfelé jönni. Márta pedig sietve indult Jézus elé, hogy üdvözlje.

168. írás

Lázár feltámasztása

168:0.1 (1842.1) RÖVIDDEL dél után történt, hogy Márta kiszaladt Jézus elé, aki éppen akkor kelt át a Betánia melletti hegyormon. Fivére, Lázár már négy napja halott volt és vasárnap délután el is temették egy külön sírba a kert egyik távoli végében. A sírbolt bejáratát elzáró sziklát e nap, vagyis csütörtök reggelén gördítették a helyére.

168:0.2 (1842.2) Amikor Márta és Mária megüzente Jézusnak Lázár betegségét, abban bíztak, hogy a Mester tesz valamit. Tudták, hogy a fivérük nagyon súlyos beteg, és bár nemigen merték remélni, hogy Jézus otthagyja a tanítást és a tan hirdetését, hogy a segítségükre siessen, oly erősen hittek a betegség-gyógyító hatalmában, hogy úgy gondolták, Jézus csak kimondja a gyógyító szavakat és Lázár nyomban újra egészséges lesz. Amikor Lázár meghalt néhány órával azt követően, hogy a hírvivő elindult Betániából Filadelfiába, úgy gondolták, hogy ez azért következett be, mert a Mester túl későn értesült a

fivérük betegségéről, hogy csak akkor tudta meg, amikor Lázár már több órája halott volt.

168:0.3 (1842.3) De a két nőt minden hívő barátjukkal együtt nagyon megrázta az a válaszüzenet, melyet a kedden délelőtt Betániába érkező futár hozott. A hírvivő határozottan állította, hogy hallotta, amint Jézus azt mondja, „...e betegség nem igazán halálos”. Azt sem értették, hogy nekik miért nem üzen vagy miért nem ajánl fel egyéb segítséget.

168:0.4 (1842.4) Sok barátjuk jött el a közeli kis falvakból és érkeztek mások is Jeruzsálemből, hogy vigaszt nyújtsanak a bánattól lesújtott testvéreknek. Lázár és nőtestvérei egy tehetős és tiszteletreméltó zsidónak a gyermekei voltak, akit egykor Betánia kis falujának első embereként tartottak számon. Függetlenül attól, hogy mindhárman már régóta Jézus lelkes követői közé tartoztak, aki csak ismerte, mind nagyon tisztelte őket. Nagyobb szőlőföldeket és olívaültetvényeket örököltek a környéken, és hogy gazdagok voltak, arra további bizonyíték az a tény is, hogy megengedhették maguknak, hogy saját sírboltjuk legyen a házuknál. Mindkét szülőjüket e sírban helyezték el.

168:0.5 (1842.5) Mária már feladta a reményt, hogy Jézus eljön, és elmerült a bánatban, Márta azonban kitartott azon reménye mellett, hogy Jézus el fog jönni, egészen addig a pillanatig, amíg reggel a sír elülső zárókövét a helyére nem tették, lezárva ezzel a bejáratot. De még ekkor is azzal bízott meg egy szomszéd legényt, hogy figyelje a Betániától keletre álló hegy ormáról a jerikói utat; és e legény hozott hírt Mártának arról, hogy Jézus a barátaival közeledik.

^{168:0.6 (1842.6)} Amikor Márta odaért Jézushoz, e szavakat szólva borult térdre előtte, „Mester, ha itt lettél volna, a fivérem nem halt volna meg!” Márta elméjén sok félelem suhant át, de ő nem kételkedett, és nem is merte bírálni vagy megkérdőjelezni a Mesternek a Lázár halálával kapcsolatos viselkedését. Miután ezt elmondta, Jézus lehajolt, talpra állította és azt mondta neki: „Csak legyen hited Márta, és a fivéred felkel újra.” Erre Márta azt mondta: „Tudom, hogy fel fog kelni az utolsó nap feltámadásában; és már most is hiszem, hogy bármit is kérj Istentől, Atyánk megadja neked.”

^{168:0.7 (1843.1)} Erre Jézus, egyenesen Márta szemébe nézve, így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz bennem, bár meghal, mégis élni fog. Voltaképpen, aki él és hisz bennem, az sohasem fog meghalni. Márta elhiszed-e ezt?” Márta azt felelte a Mesternek: „Igen, már régóta hiszem, hogy te vagy a Megszabadító, az élő Isten Fia, éppen az, akinek el kellett jönnie e világra.”

^{168:0.8 (1843.2)} Mivel Jézus ekkor Mária felől érdeklődött, Márta egyből bement a házba és a testvérének sűgva mondta, „A Mester van itt és téged keres.” Amint Mária meghallotta ezt, gyorsan felkelt és kiszaladt üdvözölni Jézust, aki még mindig azon a helyen tartózkodott, némi távolságra a háztól, ahol Márta először elérte. A Máriával lévő barátok, akik vigasztalni igyekeztek őt, látván, hogy hirtelenül felkel és kimegy, követték, mert úgy gondolták, hogy a sírhoz szalad sírni.

^{168:0.9 (1843.3)} A jelenlévők közül sokan Jézus esküdt ellenségei voltak. Ezért jött ki Márta magában Jézus üdvözlésére, és ezért is ment be és tájékoztatta bizalmasan Máriát, hogy keresik. Márta, bár szeretett volna Jézus mellett maradni, egyúttal el

akart kerülni mindenféle esetleges kellemetlenséget, melyet azzal válthatott volna ki, hogy ha hirtelenül beszalad a jeruzsálemi ellenségeiket is magába foglaló csoporthoz. Márta szándéka az volt, hogy ő a házban marad a barátaikkal, amíg Mária kimegy üdvözölni Jézust, de a terve nem sikerült, mert mindannyian követték Máriát és így váratlanul a Mester jelenlétében találták magukat.

^{168:0.10 (1843.4)} Márta odavezette Máriát Jézushoz, s ahogy a testvére meglátta őt, térdre borulva így szólt, „Bárcsak itt lettél volna, akkor a testvérem nem halt volna meg!” Amikor Jézus látta, hogy mindannyian mennyire búsulnak Lázár halála miatt, a lelkében szájalom ébredt.

^{168:0.11 (1843.5)} Mihelyst a gyászolók észrevették, hogy Mária Jézus üdvözlésére ment ki, egy kissé távolabb húzódtak, míg Márta és Mária a Mesterrel beszélgetett, akik ekkor további vigasztaló és lelkesítő szavakat hallhattak arra vonatkozóan, hogy tartsák meg erős hitüket az Atyában és teljesen vessék alá magukat az isteni akaratnak.

^{168:0.12 (1843.6)} Jézus emberi elméjét igencsak felkavarta az a küzdelem, mely Lázár és az ő itt maradt nőtestvérei iránti szeretete és azon megvető utálat között folyt, mely a hitetlen és gyilkos szándékú zsidók némelyike által tanúsított képmutató ragaszkodással szemben merült fel benne. Jézus ingerült nehezteléssel viseltetett a magukat barátoknak mondók által mutatott mesterkélt és külsőséges gyászolás miatt, minthogy az ilyen hamis bánathoz a szívükben oly keserves gyűlölködés is társult övele szemben. E zsidók némelyike azonban őszintén gyászolt, mert ők a család igaz barátai voltak.

1. Lázár sírjánál

168:1.1 (1843.7) Miután Jézus némi időt eltöltött Márta és Mária vigasztalásával, még a gyászolóktól elkülönülten megkérdezte tőlük, „Hol temettétek el?” Erre Márta azt mondta, „Gyere és nézd meg.” Amint a Mester csendben követte a két búsuló testvért, könnyezni kezdett. Meglátván a könnyeit, az őket követő barátságos zsidók egyike azt mondta: „Nézzétek, mennyire szerette. Ő, aki felnyitotta a vak ember szemét, nem tudta volna megmenteni ezt az embert a haláltól?” Ekkorra már a családi sírbolt előtt álltak, mely egy kisebb természetes barlang vagy lejtős üreg volt abban a sziklagerincben, mely a telken belül, annak távolabbi végében, mintegy tíz méternyre magasodott.

168:1.2 (1844.1) Az emberi elméknek nehéz elmagyarázni, hogy miért is sírt Jézus. Mi ugyan hozzáférünk az egyesített emberi érzelmekről és isteni gondolatokról a Megszemélyesült Igazító elméjében bejegyzett információkhoz, azonban nem vagyunk teljesen bizonyosak ezen érzelmi megnyilvánulások valódi okában. Hajlunk arra a feltételezésre, hogy Jézus az elméjén ekkor átfutott sokféle gondolat és érzés miatt könnyezett, úgy mint:

168:1.3 (1844.2) 1. Valódi szomorúsággal érzett együtt Mártával és Máriával; valós és mély emberi ragaszkodással viseltetett a nővérek iránt, akik elveszítették a fivérüket.

168:1.4 (1844.3) 2. Az elméjét nyugtalanította a gyászolók tömege, melyben némelyek őszinték voltak, mások meg csak tettették magukat. Jézus mindig is rossz néven vette a gyászolás ilyen külsőséges megnyilvánulásait. Tudta, hogy a nővérek szerették

a fivérüket és hittek a hívek továbbélésében. Ezek az egymással összeütköző érzelmek talán megmagyarázzák, hogy miért búsult, ahogy a sírhoz közeledtek.

^{168:1.5 (1844.4)} 3. Valóban habozott, hogy visszahozza-e Lázárt a halandói életre. A testvéreinek tényleg szükségük volt rá, Jézus azonban sajnálta visszahozni a barátját azon elkeseredett üldöztetés tapasztalására, melyről jól tudta, hogy Lázárnak el kell majd szenvednie annak eredményeként, hogy az Ember Fia isteni hatalma mind közül legnagyobb megmutatkozásának alanyává lesz.

^{168:1.6 (1844.5)} Most egy érdekes és tanulságos tényről közlünk: Bár e beszámolót az emberi ügyek nyilvánvalóan természetes és szokványos eseményeként tárjuk fel, azért van ennek néhány igen érdekes vetülete is. Amikor a hírvivő vasárnap odaért Jézushoz és beszámolt neki Lázár betegségéről, bár Jézus azt üzenté, hogy az „nem halálos”, ugyanakkor személyesen elment Betániába, sőt még azt is megkérdezte a nővérektől, hogy „Hová temettétek?” Noha mindez arra utal, hogy a Mester természetes módon és az emberi elméje korlátozott ismereteinek megfelelően járt el, mindazonáltal a világegyetemi feljegyzésekből kitűnik, hogy Jézus Megszemélyesült Igazítója rendelkezéseket adott ki Lázár Gondolatigazítójának a Lázár halála utáni időszakra vonatkozóan, a bolygón meghatározatlan ideig való itt tartás érdekében, és e rendelkezés bejegyzésére csak tizenöt perccel azt megelőzően került sor, hogy Lázár az utolsót lélegezte.

^{168:1.7 (1844.6)} Hogy Jézus isteni elméje tudta-e már Lázár halála előtt, hogy fel fogja őt támasztani a holtából? Nem tudjuk. Mi csak annyit tudunk, amennyit e feljegyzésben közreadunk.

^{168:1.8 (1844.7)} Jézus ellenségei közül sokan hajlamosak voltak megvetően figyelni a gyöngédsége megnyilvánulásait, és azt mondták egymás között: „Ha olyan nagyra tartja ezt az embert, akkor miért várt olyan sokat, hogy eljöjjön Betániába? Ha ő az, aminek mondja magát, akkor miért nem mentette meg a kedves barátját? Mi haszna az idegenek gyógyításának Galileában, ha nem tudja megmenteni azokat, akiket szeret?” Sok más módon is gúnyolódtak Jézus tanításain és tettein, és igyekeztek jelentéktelennek feltüntetni azokat.

^{168:1.9 (1844.8)} Így aztán ezen a csütörtök délutánon, nagyjából fél háromkor, a terep teljesen elő volt készítve Betániában, e kis faluban a nebadoni Mihály földi segédkezése során véghez vitt minden tette közül a legnagyobbiknak a kivitelezésére, az isteni hatalomnak az ő húsvér testben való megtestesülése alatti legnagyobb szerűbb megmutatkozására, ugyanis az ő saját feltámadására majd csak azt követően került sor, hogy megszabadult a halandói porhüvely jelentette kötelékektől.

^{168:1.10 (1845.1)} A Lázár sírboltjánál összegyűlt kis csoportnak sejtelve sem volt a mindenféle rendű mennyei lények hatalmas sokadalmának közvetlen közelségéről, mely csoport Gábiel vezetése alatt gyülekezett és várakozott Jézus Megszemélyesült Igazítójának irányítása mellett, tettvágytól égve arra készen, hogy végrehajtsák a szeretett Uruk parancsát.

^{168:1.11 (1845.2)} Amikor Jézus kiadta azt az utasítást, hogy „Vegyétek el a követ”, az összegyűlt mennyei seregek felkészültek arra, hogy eljátsszák a Lázár húsvér testi alakjához való hasonlatosságban történő feltámasztás színművét. Az effajta feltámasztás kivitelezésével járó nehézségek jóval nagyobbak a halandó teremtmények morontia alakban való

feltámasztásának bevett eljárásához képest, és sokkal több mennyei személyiséget és a világegyetemi eszközök sokkal nagyobb fokú szervezettségét igénylik.

^{168:1.12 (1845.3)} Amikor Márta és Mária meghallotta Jézus azon utasítását, hogy a sír bejárata előtt távolítsák el a követ, vegyes érzelmek lettek úrrá rajtuk. Mária abban reménykedett, hogy Lázárt feltámasztják holtából, de Mártát, aki bizonyos mértékig osztozott ugyan a testvére hitében, jobban eltöltötte az abbéli félelem, hogy Lázár nincs olyan állapotban, hogy Jézus, az apostolok és a barátaik szeme elé kerüljön. Márta azt mondta: „Valóban szükséges elgördítenünk a követ? A fivérem már négy napja halott, s így a test bomlása már megkezdődött.” Márta azért is mondta ezt, mert nem tudta, hogy a Mester miért kérte a kő elmozdítását; úgy gondolta, hogy Jézus talán csak egy utolsó pillantást akar vetni Lázárra. Márta viselkedését határozatlanság és habozás jellemezte. Ahogy az emberek bizonytalanul ott álltak a kőnél, Jézus így szólt: „Nem megmondtam először, hogy e betegség nem halálos? Nem azért jöttem-e, hogy teljesítsem az ígéretemet? Amikor eljöttem hozzátok, nem azt mondtam-e, hogy ha tudnátok hinni, akkor meglátnátok az Isten dicsőségét? Miért kételkedtek hát? Mikor fogtok végre hinni és hallgatni rám?”

^{168:1.13 (1845.4)} Amikor Jézus elhallgatott, az apostolai a segítőkész szomszédokkal együtt megragadták a követ és elgördítették a sír bejáratából.

^{168:1.14 (1845.5)} A zsidóknál általános volt az a felfogás, hogy a halál angyalának kardja hegyén a méreg a harmadik nap végén kezd el hatni, s így a negyedik napon fejt ki a teljes hatását. Úgy vélték, hogy az ember lelke a harmadik nap végéig a sír

környékén maradhat, s a holttest életre keltésével próbálkozhat; de erősen hittek abban, hogy az ilyen lélek még a negyedik nap hajnala előtt átmegy az eltávozott szellemek lakhelyére.

168:1.15 (1845.6) A halottakkal és a halottak szellemének eltávozásával kapcsolatos hiedelmek és vélekedések azt erősítették mindazok elméjében, akik most jelen voltak Lázár sírjánál és később azok esetében, akikhez eljutott a most még csak készülőben lévő esemény híre, hogy ez valójában és igazán, személyesen véghez vitt halott-feltámasztási cselekedete volt annak, aki azt mondta magáról, hogy ő „a feltámadás és az élet”.

2. Lázár feltámasztása

168:2.1 (1845.7) Lévén, hogy a mintegy negyvenöt főnyi halandó alkotta társaság a sír előtt állt, a beszűrődő fényben halványan kivehették Lázár alakját, amint az vászonba pólyálva ott fekszik a temetkezési barlang jobb alsó fölkéjében. Míg a földi teremtmények csaknem lélegzet visszafojtva, csendben álltak ott, a mennyei lények hatalmas serege sietve elfoglalta a helyét, várva, hogy a beavatkozás jelére meginduljanak, mely jelet a parancsnokuknak, Gábrielnek kellett megadnia.

168:2.2 (1846.1) Jézus felemelte a tekintetét és így szólt: „Atyám, köszönöm, hogy meghallgattad és teljesítetted a kérésemet. Tudom, hogy mindig meghallgatsz, de azokért, akik most itt állnak mellettem, azokért szólok most hozzád, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem a világba, és hogy megtudják, hogy velem munkálkodsz abban, amit véghez akarunk vinni.” Miután így imádkozott, hangosan azt mondta, „Lázár, jöjj elő!”

^{168:2.3 (1846.2)} Bár ezek az emberi megfigyelők nem mozdultak, a hatalmas mennyei sereg a Teremtő szavának engedelmeskedve, egységes cselekvésre készen felbolydult. Földi időben mérve mindössze tizenkét másodperc alatt Lázár addig élettelen alakja megmozdult és rövidesen fel is ült azon a sziklapadon, melyre elhelyezték. A teste halotti ruhába volt öltöztetve, és az arcát kendő takarta. Ahogy felállt előttük — élve — Jézus azt mondta, „Szabadítsátok ki, hadd jöjjön elő.”

^{168:2.4 (1846.3)} Mindenki, kivéve az apostolokat, valamint Mártát és Máriát, elfutott a házhoz. Elsápadtak az ijedtségtől és úrrá lett rajtuk a döbbenet. Némelyek maradtak ugyan, de sokan hazasiettek.

^{168:2.5 (1846.4)} Lázár üdvözölte Jézust és az apostolokat és megkérdezte, hogy mit jelent a halotti öltözék és miért a kertben ébredt. Jézus és az apostolok félrevonultak, míg Márta beszámolt Lázárnak arról, hogy meghalt, eltemették, és feltámadt. El kellett mondania neki, hogy vasárnap halt meg és most, csütörtökön hozták vissza az életre, minthogy Lázárban nem tudatosult az idő azóta, hogy a halálba szenderült.

^{168:2.6 (1846.5)} Amint Lázár előjött a sírból, Jézus Megszemélyesült Igazítója, aki ekkor a fajtájának vezetője volt ebben a helyi világegyetemben, megparancsolta Lázár korábbi Igazítójának, aki most utasításra várt, hogy újra foglalja el a helyét a feltámadott ember elméjében és lelkében.

^{168:2.7 (1846.6)} Ezután Lázár odament Jézushoz és a nőtestvéreivel együtt letérdelt a Mester lába elé, hogy köszönetet mondjanak és dicsőítsék az Istent. Jézus megfogta Lázár kezét, felsegítette és így szólt: „Fiam, ami veled történt, azt megtapasztalja

mindenki, aki elhiszi ezt az örömhírt, azzal a különbséggel, hogy dicsőbb alakban támadnak fel. Te azon igazság élő tanúja leszel, melyről beszélek — én vagyok a feltámadás és az élet. De most mindannyian menjünk be a házba és lássuk el táplálékkal e fizikai testeket.”

^{168:2.8 (1846.7)} Ahogy a ház felé sétáltak, Gábiel feloszlatta az összegyűlt mennyei sereg kiegészítőleg érkezett csoportjait, miközben feljegyezte, hogy ez volt az első és az utolsó eset az Urantián, hogy egy halandó teremtményt feltámasztottak a fizikai test halott alakjából.

^{168:2.9 (1846.8)} Lázár nemigen értette a történeteket. Azt tudta, hogy nagyon beteg volt, de csak annyira emlékezett, hogy elaludt és felébredt. Soha nem tudott semmit mondani a sírban töltött négy napról, mert teljesen öntudatlan volt. Az idő nem létezik azok számára, akik a halálba szenderülten alszanak.

^{168:2.10 (1846.9)} Bár e nagy tett eredményeképp sokan hittek Jézusban, mások szíve éppen hogy megkeményedett az ő elutasításában. Másnap délre a történet egész Jeruzsálemben elterjedt. Rengeteg férfi és nő ment el Betániába, hogy lássa Lázárt és beszéljen vele, és a rémült, elképedt farizeusok sietve összehívták a Szanhedrin ülését, hogy eldöntsék, mihez is kezdjenek ezekkel az új fejleményekkel.

3. A Szanhedrin ülése

^{168:3.1 (1847.1)} Bár a holtából feltámasztott ember bizonyossága nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az országról szóló evangéliumban hívők tömegének hite megerősödjön, ez kevés vagy semmilyen hatással sem volt a jeruzsálemi vallási vezetők

és befolyásos személyek magatartására attól eltekintve, hogy felgyorsította a Jézus elpusztítására és a tevékenysége leállítására vonatkozó döntésük meghozatalát.

^{168:3.2 (1847.2)} Másnap, pénteken egy órakor a Szanhedrin összeült, hogy részleteiben is megvitassák a kérdést, „Mit csináljunk a názáreti Jézussal?” Több mint kétórányi tanácskozást és elkeseredett vitát követően egy bizonyos farizeus előállt azzal a határozati javaslattal, mely az elfogadása esetén kimondta volna, hogy Jézus fenyegetést jelent egész Izráel számára és hivatalosan is arra kötelezte volna a Szanhedrint, hogy tárgyalás nélkül és minden irányadó eset ellenében hozza meg a halálos ítéletét.

^{168:3.3 (1847.3)} A zsidó vezetők főméltóságú testülete időről időre elrendelte, hogy Jézust el kell fogni és bíróság elé kell állítani az istenkáromlás vádjával és számos egyéb váddal a zsidó szent törvények semmibevétele miatt. Korábban egyszer már elmentek odáig, hogy halálra ítéljék, de ez volt a Szanhedrinről feljegyezhető első alkalom, hogy Jézus halálra ítéletét bármilyen tárgyalást megelőzően kívánta. Azonban erről a határozati javaslatról nem szavaztak, mert a Szanhedrin tizennégy tagja egyszerre lemondott, amikor ilyen hallatlan intézkedési javaslat került elő. Bár e lemondásokra csaknem két héten át hivatalosan nem került sor, a tizennégy fős csoport attól a naptól fogva visszavonult a Szanhedrintől és soha többé nem vett részt a tanács munkájában. Amikor a lemondásokat végül hivatalossá tették, öt másik tagot is kizártak, mert a társaik azt hitték, hogy baráti érzelmeket táplálnak Jézus iránt. E tizenkilenc férfi kizárásával a Szanhedrinben olyan helyzet

alakult ki, hogy teljes egyetértéssel határos összetartással próbálhatta meg elérni Jézus elítélését.

^{168:3.4 (1847.4)} A következő héten Lázárt és a testvéreit beidézték a Szanhedrin elé. Amikor meghallgatták a vallomásukat, már nem lehetett kétségük, hogy Lázár feltámadt a holtából. Bár a Szanhedrin jegyzőkönyvei tulajdonképpen elfogadták Lázár feltámadását, a feljegyzés tartalmazott egy olyan határozatot is, mely ezt és a Jézus által véghez vitt összes többi csodát az ördögök hercege hatalmának tulajdonította, akivel Jézus állításuk szerint szövetségben van.

^{168:3.5 (1847.5)} Függetlenül attól, hogy a csodatévő ereje milyen forrásból származott, e zsidó vezetők meg voltak győződve arról, hogy ha nem állítják le azonnal, akkor rövidesen az egész köznép hinni fog benne; továbbá azért is, mert tartottak attól, hogy a római hatóságokkal komoly bonyodalmak támadhatnak, hiszen a hívei közül sokan úgy tekintettek rá, mint a Messiásra, Izráel megszabadítójára.

^{168:3.6 (1847.6)} A Szanhedrin ugyanezen ülésén történt, hogy Kajafás, a főpap először utalt arra a régi zsidó mondásra, melyet oly sokszor megismételt: „Jobb, ha egy ember hal meg, minthogy az egész közösség elpusztuljon.”

^{168:3.7 (1847.7)} Bár Jézust értesítették a Szanhedrin e sötét péntek délutáni dolgairól, ez egyáltalán nem nyugtalanította őt és szombatig ottmaradt a barátainál Betfagéban, a Betánia melletti egyik falucskában. Vasárnap kora reggel Jézus és az apostolok az előre megbeszéltek szerint Lázár házában gyülekeztek, és miután elbúcsúztak a betániai családtól, elindultak vissza a pella-i táborba.

4. Az ima meghallgatása

^{168:4.1 (1848.1)} A Betániából Pellába tartó út során az apostolok számos kérdést tettek fel Jézusnak, melyek mindegyikére a Mester nyílt választ adott, kivéve azokat, melyek a halott feltámasztásának részleteit firtatták. Az ilyen természetű dolgok meghaladták az apostolai felfogóképességét; ennél fogva a Mester nem volt hajlandó e kérdéseket megvitatni velük. Lévéen, hogy titokban hagyták el Betániát, csak maguk voltak. Jézus ezért kihasználta az alkalmat, hogy sok olyasmit tudasson a tízekkel, melyekről úgy gondolta, hogy felkészíti őket az előttük álló, megpróbáltatást hozó napokra.

^{168:4.2 (1848.2)} Az apostolok igen zaklatottak voltak és sok időt töltöttek a legutóbbi élményeik megvitatásával, melyek az imádkozással és annak meghallgatásával függtek össze. Mindannyian emlékeztek a betániai hírvivőnek Filadelfiában elmondott kijelentésre, amikor is Jézus világosan megmondta, „E betegség nem igazán halálos”. Csakhogy ezen ígélet ellenére Lázár ténylegesen meghalt. Egész nap újra és újra visszatértek az ima meghallgatásával kapcsolatos kérdés megvitatásához.

^{168:4.3 (1848.3)} Jézus válaszai, melyeket a számos kérdésükre adott, a következőképpen foglalhatók össze:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Az imádság a véges elme olyan megnyilatkozása, melynek során az elme közeledni próbál a Végtelenhez. Az imádkozás ezért szükségképpen korlátozott a véges tudása, bölcsessége és sajátosságai által; a válasz hasonlóképpen korlátozott a Végtelen látásmódja, céljai, eszményképei és előjogai miatt. Sohasem figyelhetők meg töretlen

folytonossággal olyan anyagi válaszjelenségek, amelyek az imádkozásra érkező szellemi válasz teljes befogadását mutatnák.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. Amikor az ima látszólag megválaszolatlan marad, akkor a késlekedés valójában egy jobb választ jelez, olyat, mely esetleg igen alapos ok miatt szenved késedelmet. Amikor Jézus azt mondta, hogy Lázár betegsége nem igazán halálos, akkor ő már tizenegy órája halott volt. Az őszinte imára nem tagadtatik meg a válasz, kivéve, ha a szellemi világ magasabb nézőpontja jobb választ ígér, mégpedig olyat, mely az ember szellemének kérését teljesíti, szemben az ember pusztá elméjének imájával.

^{168:4.6 (1848.6)} 3. Az idő világából érkező imák, amikor szellem sugallta és hit juttatta kifejezésre azokat, gyakran oly mérhetetlenek és mindent magukba foglalók, hogy a válasz csak az örökkévalóságban adható meg; a véges területéről induló kérelem néha annyira megragadja a Végtelent, hogy a válaszadás elhalasztódik addig, amíg a megfelelő befogadóképesség ki nem alakul; a hittel teli ima olyan mértékben felölelhet mindent, hogy arra a válasz csak a Paradicsomon kapható meg.

^{168:4.7 (1848.7)} 4. A halandói elme imájára adandó válaszok gyakran olyan jellegűek, hogy a befogadásukra és megértésükre csak a halhatatlan rend elérése után válik képessé ezen imádkozó elme. Az anyagi lény imájára sokszor csak akkor érkezhethet válasz, amikor a szóban forgó egyén a fejlődésben már elérte a szellemi szintet.

^{168:4.8 (1848.8)} 5. Az Istent ismerő személy imáját úgy elferdítheti a tudatlanság és úgy eltorzíthatja a babonaság, hogy a válasz

igencsak nemkívánatosnak minősül. Ekkor a közbeavatkozó szellemlényeknek úgy át kell alakítaniuk az ilyen imát, hogy amikor a válasz megérkezik, a kérelmező teljesen képtelen azt az imájára adott válaszként felismerni.

168:4.9 (1848.9) 6. Minden igaz ima szellemi lényeknek szól, és minden ilyen fohászra szellemi fogalmakon keresztül adatik válasz, és minden ilyen válasznak a szellemi valóságokban kell fennállnia. A szellemlények nem adhatnak anyagi választ a szellemi kérelmekre, még ha anyagi lény is a kérelmező. Az anyagi lények csak akkor képesek eredményesen imádkozni, ha „a szellemben imádkoznak”.

168:4.10 (1849.1) 7. Egyetlen imára sem remélhető válasz, hacsak nem szellemtől született és hit táplálta imáról van szó. Őszinte hitetek egyszersmind azt is jelenti, hogy voltaképpen már előre megadtátok imátok meghallgatóinak a teljes felhatalmazást arra, hogy a kéréseiteket annak a legfelsőbb bölcsességnek és annak az isteni szeretetnek megfelelően teljesítsék, amely az imával megszólított lények örökös mozgatóerejét adja a hitetek szerint.

168:4.11 (1849.2) 8. A gyermeknek mindig természetes joga, hogy kéréssel forduljon szülőjéhez; és a szülő is csak szülői kötelességeit teljesíti éretlen gyermekével szemben akkor, amikor teljesebb bölcsessége alapján a gyermek kérésének megválaszolását késlelteti, módosítja, megbontja, magasabb szintre emeli vagy a gyermek szellemi felemelkedésének későbbi szakaszáig elhalasztja.

168:4.12 (1849.3) 9. Ne habozzatok szellemi célok elérése iránt imádkozni; ne kételkedjete abbán, hogy a kérelmeitekre

megkapjátok a választ. E válaszok várnak rátok, megvárják, míg a tényleges mindenségrendi előrehaladás jövőbeli szellemi szintjeire eljuttok, legyen az e világon vagy másutt, ahol végre képesek lesztek felismerni és befogadni a korábbi, de rosszul időzített kérelmeitekre oly régóta váró válaszokat.

168:4.13 (1849.4) 10. Minden tiszta, szellemtől született kérelemre bizonyosan adatik válasz. Kérjétek, s a válasz megérkezik. De emlékezzetek arra, hogy az idő és a tér fokozatosan fejlődő teremtményei vagytok; ezért a nagyszámú imátokra és kérésekre jövő, teljes körű válaszok személyes befogadása során mindig számolnotok kell a tér-idő-tényezővel.

5. Lázár további sorsa

168:5.1 (1849.5) Lázár a betániai otthonában maradt, mely nagy érdeklődés tárgyává vált sok őszinte hívő és számos kíváncsi ember számára, egészen Jézus keresztre feszítésének idejéig, amikor is figyelmeztetést kapott, hogy a Szanhedrin halálra ítélte. A zsidók urai elszánták magukat, hogy megállítják a jézusi tanok további terjedését, és helyesen ítélték meg, hogy nem volna értelme kivégezni Jézust úgy, hogy Lázárt, aki az ő csodatévő tevékenységének tetőpontját jelentette, hagyják élni és tanúsítani azt a tényt, hogy Jézus feltámasztotta őt a holtából. Lázár a részükről már addig is kegyetlen üldöztetésnek volt kitéve.

168:5.2 (1849.6) Így aztán Lázár sietve otthagyta a leánytestvéreit Betániában, Jerikón át és a Jordánon keresztül menekült, és nem is állt meg hosszabb pihenőre, míg Filadelfiát el nem érte. Lázár jól ismerte Abnert, és itt biztonságban érezte magát a kegyetlen Szanhedrin gyilkos cselszövéseitől.

^{168:5.3 (1849.7)} Röviddel ezután Márta és Mária túladott a betániai földjeiken és csatlakoztak a fivérükhöz Pereában. Ezalatt Lázárból a filadelfiai egyház kincstárnoka vált. Erős támogatója lett Abnernek Pállal és a jeruzsálemi egyházzal szemben, és végül 67 éves korában ugyanazon betegségtől halt meg, mely fiatalabb korában Betániában elvitte.

169. írás

Az utolsó tanítás Pellában

^{169:0.1 (1850.1)} MÁRCIUS 6-án, hétfőn késő este érkezett meg Jézus és a tíz apostol a pella táborba. Ez volt Jézus ottlétének utolsó hete, és Jézus igen tevékeny volt a tömeg tanításában és az apostolok oktatásában. Minden délután beszélt a sokaság előtt és minden este válaszolt az apostolok és bizonyos, a táborban tartózkodó haladó tanítványok kérdéseire.

^{169:0.2 (1850.2)} Lázár feltámasztásának híre két nappal a Mester megérkezését megelőzően jutott el a táborba, és az egész gyülekezeten izgatottság vett erőt. Az ötezer ember jóllakátása óta nem történt olyasmi, amely ennyire megragadta volna az emberek képzeletét. Így hát az országgal kapcsolatos nyilvános segédkezés második szakaszának tetőpontján Jézus azt tervezte, hogy e rövid hetet tanítással tölti Pellában és azután kezdi meg a dél-pereai vándorutat, mely közvetlenül elvezetett az utolsó hét végső és megrendítően szomorú élményeihez Jeruzsálemben.

^{169:0.3 (1850.3)} A farizeusok és a főpapok már hozzáfogtak a támadásaik megfogalmazásához és a vádjaik formába öntéséhez. A Mester tanításai ellen a következő alapokon tiltakoztak:

^{169:0.4 (1850.4)} 1. A publikánusok és bűnösök barátja; elfogadja az istenteleneket, és még együtt is étkezik velük.

^{169:0.5 (1850.5)} 2. Istenkáromló; úgy beszél Istenről, mint az Atyjáról, és azt hiszi, hogy ő maga egyenlő az Istennel.

^{169:0.6 (1850.6)} 3. Megszegi a törvényt. Betegséget gyógyít a szombat napján és sok más módon is semmibe veszi Izráel szent törvényét.

^{169:0.7 (1850.7)} 4. Ördögökkel cimborál. Csodákat művel és az állítólagos csodatételeit Belzebubnak, az ördögök hercegének hatalma révén hajtja végre.

1. Példabeszéd az elveszett fiúról

^{169:1.1 (1850.8)} Csütörtök délután beszélt Jézus a tömegnek az „üdvözülés kegyéről”. E beszéd során felidézte az elveszett bárány és az elveszett pénzérme történetét és ezt kiegészítette a tékozló fiúról szóló kedvenc példázatával. Jézus azt mondta:

^{169:1.2 (1850.9)} „A próféták, Sámuelről Jánosig, már figyelmeztettek benneteket, hogy keresnetek kell az Istent — keresnetek kell az igazságot. Mindegyre azt mondták, »Keresd az Urat, míg meg nem találod«. Minden ilyen tanítást meg kell szívlelnetek. De én azért jöttem hozzátok, hogy megmutassam, hogy amíg ti az Isten megtalálására törekedtek, addig az Isten ugyancsak keres titeket. Sokszor elmondtam már nektek a jó pásztor történetét, aki otthagya a kilencvenkilenc bárányt a nyájban és elment megkeresni azt az egyet, amelyik elveszett, és hogy amikor megtalálta az eltévedt bárányt, miként vette a vállára és vitte vissza gyöngéden a nyájhoz. Amikor az elveszett bárány visszakerült a nyájba, emlékeztek, hogy a jó pásztor hívta a

barátait és kérte őket, hogy osztozzanak vele azon örömeiben, hogy megtalálta az elveszettet. Újra azt mondom, hogy nagyobb az öröm a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc olyan személy miatt, akiknek nincs szükségük bűnbánatra. Az elveszett lelkek ténye csak fokozza a mennyei Atya érdeklődését. Én azért jöttem e világra, hogy megtegyem az Atya parancsát, és igaz, amit az Ember Fiáról mondanak, hogy a publikánusok és a bűnösök barátja.

^{169:1.3 (1851.1)} Nektek azt tanították, hogy isteni megbocsátás követi a bűnbánatokat és erre minden áldozati és vezeklési tettek eredményeként kerül sor, de én biztosítalak titeket, hogy az Atya már azt megelőzően elfogad benneteket, hogy bűnbánatot mutattatok volna és elküldi a Fiát és az ő társait, hogy rátok leljenek és örömmel vigyenek vissza titeket a nyájhoz, a fiúi elismertség és a szellemi fejlődés országába. Olyanok vagytok, mint a bárányok, melyek eltévedtek, és én azért jöttem, hogy megkeressem és megmentsem az elveszetteket.

^{169:1.4 (1851.2)} Emlékeznetek kell annak az asszonynak a történetére is, akinek volt tíz ezüstpénze, melyből díszes nyakék készült, s elveszített ezekből egyet, és hogy miként gyújtott világot és sepegte ki gondosan a házat és kutatott mindaddig, míg meg nem találta az elveszett ezüstpénzt. Amikor megtalálta az elveszett érmét, összehívta a barátait és a szomszédait, mondván, »Örvendjetelek velem, mert megtaláltam az elveszett darabot.« Tehát megint csak azt mondom, mindig örvendeznek a menny angyalai a bűneit megbánó és az Atya nyájához visszatérő bűnös miatt. E történetet azért mesélem el nektek, hogy jól megértsétek, hogy az Atya és az ő Fia kimegy megkeresni az elveszetteket, és a keresésben igénybe veszünk

minden olyan hatalmat, mely segítségünkre lehet ama buzgó törekvéseinkben, hogy megleljük az elveszetteket, azokat, akiknek szükségük van az üdvözülésre. Így tehát, amikor az Ember Fia kimegy a pusztába, hogy megkeresse az elbitangolt bárányt, keresi az elveszett érmét is a házban. A bárány akaratlanul kóborol el; az érmét belepíti az idő pora és elrejtik a felgyülemlett emberi dolgok.

^{169:1.5 (1851.3)} Most pedig szeretném elmondani nektek a jómódú gazda meggondolatlan fiának történetét, aki szándékosan hagyta el az atyai házat és ment el idegen földre, ahol aztán sok gyötrelmet élt meg. Emlékezzetek, hogy a bárány nem szándékosan kódorgott el, de ez az ifjú előre megfontolt szándékkal ment el otthonról. A története ez volt:

^{169:1.6 (1851.4)} Egy bizonyos férfinak volt két fia; az egyik, a fiatalabb, könnyű szívű, nemtörődöm volt, mindig csak szórakozást kereste és hogy kibújjon a felelősség alól, míg a bátyja komoly volt, józan, keményen dolgozó, aki hajlandó a felelősséget is vállalni. E két fivér nem jött ki jól egymással; mindig csak veszekedtek és civódtak. A fiatalabb legény vidám volt és jókedvű, de tunya és megbízhatatlan; az idősebbik szilárd jellemű és dolgos volt, ugyanakkor önző, zsémbes és öntelt. A fiatalabb fiú örömét lelte a játékban, de kerülte a munkát; az idősebb a munkának szentelte magát, de csak ritkán játszott. E társaság olyannyira kellemetlenné vált, hogy a fiatalabb fiú odament az apjához és így szólt: »Apám, add ki nekem a vagyonod harmadát, mely nekem jutna és hadd menjek el a világba, hogy megtaláljam a szerencsémét.« Amikor az apa meghallotta e kérést, tudván, hogy milyen

boldogtalan a fiatalember odahaza és a bátyjával, felosztotta a vagyonát, és kiadta a fiúnak járó részt.

^{169:1.7 (1851.5)} Az ifjú néhány hét alatt összeszedte minden vagyonát és nekivágott az útnak egy távoli országba, és mivel ott semmi olyan jövedelmező dolgot nem talált, amely egyúttal élvezetes is lett volna számára, rövidesen elherdálta az örökségét a dőzsölésben. Amikor mindent elköltött, nagy éhínség köszöntött be abban az országban, és a fiút is utolérte az ínség. Így aztán amikor éhezett és sokat gyötrődött, munkát szerzett az ország egyik polgáránál, aki kiküldte őt a mezőkre, hogy a disznókat etesse. Az ifjú örült volna, ha ő maga is eheti azt a pelyvát, melyet a disznók ettek, de senki nem adott neki semmit.

^{169:1.8 (1852.1)} Egy nap, amikor nagyon éhes volt, magába szállt és azt mondta: »Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben, én meg éhen halok, ahogy etetem a disznókat itt, ebben az idegen országban! Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy a fiadnak nevezze; csak azt szeretném, hogy a béreseid közé fogadj be.« Amikor a fiatalember erre a döntésre jutott, felkerekedett és visszatért az apja házához.

^{169:1.9 (1852.2)} Az apa sokat búsult a fia miatt; hiányzott neki a vidám, bár meggondolatlan legény. Az apa szerette a fiát és mindegyre várta a hazatértét, így hát azon a napon, amikor az ifjú a házhoz közeledett, az apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve, eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta. Miután így összetalálkoztak, a fiú az apja könnyes arcába tekintve azt mondta: »Apám, vétkeztem az ég

ellen és előtted; már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezz« — de a fiú nem tudta végigmondani a bűnbánatát, mert a nagy örömében lévő apa utasította a szolgákat, akik ekkorra sietve odajöttek: »Hozzatok hamar a legjobb ruháját, azt, amelyet félretettem, és adjátok rá és az ujjára húzzatok gyűrűt és hozzatok a lábára sarut.«

^{169:1.10 (1852.3)} És ekkor, miután a boldog apa bevezette a házba a sebes lábú és kimerült legényt, azt mondta a szolgálainak: »Vezessétek elő a hizlalt borjút és vágjátok le, és együnk és vigadjunk, hisz e fiam halott volt és most újra él; elveszett és megkerült.« Erre mind az apa köré gyűltek, hogy vele örüljenek a fia visszakerülésének.

^{169:1.11 (1852.4)} Már tartott az ünnepség, amikor az idősebbik fiú is hazajött a mezőn végzett egész napos munkából, és ahogy a házhoz közeledett, meghallotta a zenét és a táncot. Amikor odaért a hátsó ajtóhoz, kihívta az egyik szolgát és megkérdezte, hogy mi ez az ünnepség. Erre azt mondta a szolga: »A régen elveszett testvéred hazajött, és atyád leölette a hizlalt borjút, hogy így örvendezzen a fia biztonságos hazatérte miatt. Gyere be és köszöntsd te is a testvéredet és üdvözlöld újra az atyád házában.«

^{169:1.12 (1852.5)} De amikor a báty meghallotta ezt, úgy megsértődött és olyan mérges lett, hogy nem akart bemenni. Amikor az apa megtudta, hogy a fia neheztel az öccse fogadtatása miatt, kiment hozzá, hogy kérlelje. De az idősebbik fiú nem állt kötélnek. Ezt válaszolta az apjának: »Látod, én annyi éve szolgállok neked, egyszer sem szegtem meg a parancsodat, és nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. Itt maradtam, hogy gondodat

viseljem mindezen évek alatt, és sohasem örültél a hű szolgálatomnak, de most meg, hogy ez a fiad megjött, aki a vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki és vigadsz miatta.«

^{169:1.13 (1852.6)} Lévé, hogy az apa igazán szerette mindkét fiát, megpróbálta meggyőzni az idősebbiket: »De fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tiéd. Vághattál volna gödölyét bármikor, amikor a barátaiddal meg akartad osztani az örömet. De úgy illik, hogy most csatlakozz hozzám a testvéred visszatérte miatti vigalomban és örömben. Gondold csak el, fiam, az öcséd elveszett és megkerült; élve tért vissza hozzánk!«

^{169:1.14 (1853.1)} Ez volt minden példabeszéd egyik legmeghatóbbika és legeredményesebbike, melyet Jézus valaha is előadott abból a célból, hogy jól megértesse a hallgatóságával azt, hogy az Atya kész fogadni mindenkit, aki be akar jutni a mennyországba.

^{169:1.15 (1853.2)} Jézus különösen szívesen adta elő e három történetet egyszerre. Az elveszett bárány történetét annak bemutatásául mondta el, hogy az Atya törődik azon elveszett emberekkel, akik nem szándékosan térnek le az élet ösvényéről, és ilyenkor kimegy a Fiaival, a nyáj igaz pásztoraival, hogy megtalálja az elveszett bárányt. Ezután előadta a házban elveszett pénzérme történetét annak szemléltetésére, hogy mily alapos az isteni keresés mindazok esetében, akik az anyagi gondok és az élet rájuk nehezedő súlya következtében össze vannak zavarodva, tanácstalanok vagy egyéb módon elveszítették a szellemi látásukat. Ezután kezdett bele az elveszett fiúról, a visszatérő tékozló ember visszafogadásáról szóló példabeszédbe, hogy

rámutasson, milyen teljes az elveszett fiú visszafogadása az Atyja házába és szívébe.

^{169:1.16 (1853.3)} A sokéves tanítás alatt Jézus újra és újra elmondta a tékozló fiú történetét. E példázat és a jó szamaritánus története volt az ő kedvenc eszköze az Atya szeretete és az emberek közötti jószomszédi viszony tanításában.

2. Példabeszéd a ravasz intézőről

^{169:2.1 (1853.4)} Az egyik este Jézus kijelentésére válaszul Zélóta Simon azt mondta: „Mester, mit értettél az alatt, amikor azt mondtad ma, hogy a világ sok gyermeke bölcsebb a nemzedékében, mint az ország gyermekei, ugyanis ők ugyanis barátkoznak az igaztalanság mammonjával?” Jézus így válaszolt:

^{169:2.2 (1853.5)} „Némelyetek, mielőtt belépett az országba, igen ravaszul viselkedett az üzleti kapcsolatokban. Ha méltánytalanok és gyakran tisztességtelenek voltatok is, nem kevésbé voltatok körültekintők és előrelátók annyiban, hogy úgy szerződtek az üzletfelekkel, hogy közben fél szemmel a jelenlegi hasznotokat és a jövőbeli biztonságotokat figyeltétek. Hasonlóképpen kell most elrendeznetek az országbeli életeteket annak érdekében, hogy miközben gondoskodtok a mostani örömtökről, biztosítjátok a mennyben felhalmozott kincseitek jövőbeli élvezetét is. Ha olyannyira igyekeztetek a magatok számára való haszonszerzésben a saját magatok szolgálata során, akkor miért kellene kevésbé iparkodnotok a lelkek gyűjtésében az ország számára, hiszen ti most már az emberi testvériség szolgálói és az Isten pásztorai vagytok?

^{169:2.3 (1853.6)} Mindannyian tanulhattok annak a gazdag embernek a történetéből, akinek volt egy ravasz, ám tisztességtelen intézője. Ez a tisztartó nemcsak hogy kihasználta a gazdája üzletfeleit a saját önző hasznára, hanem közvetlenül is pocsékolta és herdálta a gazdája javait. Amikor mindez végül a gazda fülébe jutott, magához hívatta az intézőt és megkérdezte, hogy mi az alapja e szóbeszédnek és követelte, hogy nyomban számoljon el az intézőségéről és készüljön, mert át fogja adni a gazdája ügyeinek intézését másnak.

^{169:2.4 (1853.7)} E hűtlen intéző ekkor azt mondta magának: »Mit tegyek most, hiszen el fogom veszíteni az intézőségemet? Nincs erőm a földműveléshez; koldulni meg szégyellek. Tudom már mit tegyek, hogy amikor majd kitesznek ebből az intézőségből, minden olyan házban szívesen lássanak, ahol a gazdámmal üzleti kapcsolatban állnak.« Ezután elment az ura minden egyes adósához, és azt mondta az elsőnek, »Mennyivel tartozol a gazdámnak?« Az így válaszolt, »Száz mérő olajjal.« Erre azt mondta az intéző, »Vedd elő a viasztábládat, ülj le szép nyugodtan és javítsd át az adósságodat ötvenre.« Ezután így szólt egy másik adóshoz, »Mennyi a tartozásod?« Amaz meg ezt felelte, »Száz mérő búza.« Erre azt mondta az intéző, »Vedd elő az adóstábládat és írd rá nyolcvanra.« Így járt el számos más adóssal is. Ily módon igyekezett a becsstelen intéző barátokat szerezni magának arra az időre, amikor majd elveszik tőle az intézőségét. Még az ura és parancsolója is, amikor később tudomására jutott mindez, kénytelen volt elismerni, hogy a hűtlen intéző legalább annyiban éleslátásról tett tanúbizonyságot, hogy megpróbált gondoskodni magáról a szükségben és nyomorúságban eltöltendő majdani napokra.

^{169:2.5 (1854.1)} E világ fiai néha így mutatnak a jövőre való felkészülés terén több bölcsességet a fény gyermekeinél. Azt mondom nektek, akik azt valljátok magatokról, hogy a mennyben kerestek kincset: tanuljatok azoktól, akik az igaztalanság mammonjával barátkoznak, és hasonlóképpen kormányozzátok az életeteket, mégpedig úgy, hogy örök barátságot köttök az igazságosság erőivel annak érdekében, hogy mikor minden földi dolognak vége szakad, örömmel fogadjanak benneteket az örökkévaló lakóhelyeken.

^{169:2.6 (1854.2)} Határozottan állítom, hogy aki a kicsiben hűséges, az hű lesz a nagyban is, míg aki igaztalan a kicsiben, az igaztalan lesz a nagyban is. Ha nem mutattatok előrelátást és tisztességet e világ ügyeiben, akkor miként reménykedhettek abban, hogy hűek és körültekintők lesztek, amikor megbíznak benneteket a mennyei ország igaz kincseinek intézőségével? Ha nem vagytok jó intézők és hű pénzváltók, ha nem voltatok hűségesek abban, ami a másé, akkor ki lesz olyan bolond, hogy nagy kincset adjon a ti nevetekre?

^{169:2.7 (1854.3)} Még egyszer elmondom, hogy senki sem szolgálhat két urat; vagy megutálja az egyiket és megszereti a másikat, vagy pedig kitart az egyik mellett s közben megveti a másikat. Nem szolgálhatjátok az Istent és a mammont.”

^{169:2.8 (1854.4)} Ezt hallván a jelenlévő farizeusok csúfondárosan nevetni és gúnyolódni kezdtek, mert nagyon is szerették gyűjteni a vagyont. E barátságtalan hallgatóság megpróbálta értelmetlen vitatkozásba belevinni Jézust, de ő nem volt hajlandó vitatkozni az ellenségeivel. Amikor a farizeusok egymással kezdtek el civakodni, a hangos zsidvaj a környéken táborozó emberek sokaságát csalta a helyszínre; és amikor

egymással kezdtek el vitázni, Jézus visszavonult, bement a sátrába éjszakára.

3. A gazdag ember és a koldus

^{169:3.1 (1854.5)} Amikor a tanácskozás túl hangossá vált, Simon Péter felkelvén, átvette az irányítást és így szólt: „Emberek, testvéreim, nem illő dolog, hogy így vitatkozzatok egymással. A Mester már szólt, és jól teszitek, ha elgondolkoztok a szavain. Ez nem valamiféle új tantétel, melyet hirdetett nektek. Hát nem hallottátok a nazireusok példázatát a gazdag emberről és a koldusról? Némelyikünk még hallotta, amint Keresztelő János mennydörgő szavakkal mondja e figyelmeztető példabeszédet azoknak, akik szeretik a kincseket és becstelen vagyon után sóvárognak. Bár e régi példázat nem az általunk terjesztett örömhír szerint való, mindannyian nagyon jól tennétek, ha tanulnátok ebből addig is, amíg megértitek a mennyország új fényét. A János által előadott történet így szólt:

^{169:3.2 (1854.6)} Volt egyszer egy bizonyos Divész nevű gazdag ember, aki bíborba és nemes vászonba öltözve járt, minden napját mulatsággal és fényűzésben töltötte. Volt egy bizonyos Lázár nevű koldus, akit e gazdag ember kapualjában helyeztek el, a testét fekélyek borították és azért könyörgött, hogy megkaphassa a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákat; bizony, még a kutyák is odamentek hozzá és a sebeit nyalogatták. Úgy alakult, hogy a koldus meghalt és elvitték az angyalok, hogy Ábrahám kebelén nyugodjon. Röviddel ezután a gazdag ember is meghalt és őt fényűzőn és fejedelmi külsőségek közepette temették el. Amikor a gazdag ember elhagyta e világot, Hádészban ébredt, és mivel kínok között találta magát, felemelte a tekintetét és meglátta a messzi

távolban Ábrahámot és Lázárt az ő kebelén. Erre Divész így kiáltott: »Ábrahám atyám, könyörülj rajtam és küldd át Lázárt, hogy ujjá hegyét a vízbe mártván lehűtse nyelvemet, mert a büntetésemtől nagyon szenvedek.« Mire Ábrahám azt felelte: »Fiam, emlékezz, hogy életed során te a jó dolgokat élvezted, míg Lázár hasonlóképpen szenvedte a rosszat. De most mindez megváltozott, lévén, hogy Lázár megvigasztaltatik s te pedig meggyötörtetsz. Emellett köztünk és teközted oly nagy a szakadék, hogy mi nem tudunk elmenni hozzád, és te sem jöhetsz át mihozzánk.« Erre azt mondta Divész Ábrahámnak: »Könyörgök, küldd vissza Lázárt az apám házába, mivel van őt testvérem, hogy tanúskodjon nekik, hogy a testvéreim ne kerüljenek e kínhelyre.« De Ábrahám azt mondta: »Fiam, nekik ott van Mózes és a próféták; hallgassanak rájuk.« Erre azt válaszolta Divész: » Nem úgy, Ábrahám atyám! Ha ugyanis a holtak közül csak egy is elmehetne hozzájuk, ők megbánnák a bűneiket.« Erre azt mondta Ábrahám: » Ha nem hallgatnak Mózesre és a prófétákra, akkor az sem győzné meg őket, ha valaki feltámadna a holtából.«»

169:3,3 (1855.1) Miután Péter elmesélte a nazireus testvériség ezen ősi példázatát, és mivel a tömeg lecsillapodott, András felállt és nyugovóra küldte az embereket. Bár az apostolok és Jézus tanítványai egyaránt gyakran kérdezgették Jézust a Divészről és Lázárról szóló példázatról, ő sohasem volt hajlandó véleményt mondani.

4. Az Atya és az ő Országá

169:4,1 (1855.2) Jézusnak mindig gondot okozott, hogy elmagyarázza az apostolainak azt, hogy bár ők az Isten országának megteremtését hirdetik, a mennyei Atya nem király. Abban az

időben, amikor Jézus a földön élt és a húsvér testben tanított, az urantiai embereknek jobbára a nemzeteket kormányzó királyokról és császárokról volt tudomásuk, és a zsidók már régóta várták az Isten királyságának eljövételét. Ezen és más okokból a Mester úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha úgy jelöli meg az emberek szellemi testvériségét, mint mennyországot és e testvériség szellemi vezetőjét, mint a mennyei Atyát. Jézus sohasem utalt úgy az Atyjára, mint királyra. Az apostolokkal folytatott bizalmas beszélgetések során mindig úgy utalt magára, mint az Ember Fiára és mint az ő bátyjukra. Minden követőjét úgy állította be, mint az emberiség szolgáloit és az országról szóló evangélium hírnökeit.

169:4.2 (1855.3) Jézus sohasem részesítette módszeres oktatásban az apostolait a mennyei Atya személyiségét és sajátosságait illetően. Sohasem kérte az embereket arra, hogy higgyenek az Atyjában; magától értetődőnek vette, hogy hisznek. Jézus sohasem alacsonyodott le odáig, hogy bizonyítékokat adott volna elő az Atya valós voltával kapcsolatban. Az Atyára vonatkozó tanítása mindig abban a kijelentésben összpontosult, hogy ő és az Atya egy; hogy aki látta a Fiút, az látta az Atyát; hogy az Atyának, a Fiúhoz hasonlóan, minden dologról tudomása van; hogy csakis a Fiú ismeri az Atyát igazán, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja őt; hogy aki ismeri a Fiút, az ismeri az Atyát is; és hogy az Atya küldte őt a világba, hogy kinyilatkoztassa a közös természetüket és kinyilvánítsa a közös munkájukat. Sohasem tett egyéb kijelentéseket az Atyjáról, kivéve azt az esetet a szamariai asszonnyal Jákob kútjánál, amikor is kijelentette, hogy „az Isten szellem”.

^{169:4.3 (1856.1)} Jézustól annak révén ismeritek meg Istent, hogy megfigyelitek az ő életének isteniségét, nem pedig azáltal, hogy a tanításaira támaszkodtok. A Mester életéből mindannyian a magatokévá tehetitek azt az Isten-felfogást, mely mértékéül szolgál azon képességeknek, ahogy felfogjátok a szellemi és isteni valóságokat, a valós és örök igazságokat. A véges sohasem remélheti, hogy megérti a Végtelent, kivéve azon a módon, ahogy a Végtelen a názáreti Jézus személyiségén keresztül a mulandó emberi élet tér-idő tapasztalásában összpontosult.

^{169:4.4 (1856.2)} Jézus jól tudta, hogy az Istent csakis a megtapasztalt valóságon keresztül lehet megismerni; az elme pusztá tanítása révén sohasem lehet megérteni őt. Jézus azt tanította az apostolainak, hogy bár sohasem képesek teljesen megérteni az Istent, bizonyosan képesek a megismerésére, éppen úgy, ahogy megismerték az Ember Fiát. Nem azáltal ismerhetitek meg az Istent, amit Jézus mondott, hanem azáltal, hogy tudomásotok van Jézus mivoltáról. Jézus az Isten kinyilatkoztatása volt.

^{169:4.5 (1856.3)} Azon esetektől eltekintve, amikor Jézus a héber írásokból idézett, mindig csupán két megnevezéssel utalt az Istenségre: Isten és Atya. Amikor a Mester úgy utalt az Atyjára, mint az Istenre, akkor rendszerint azt a héber kifejezést használta, mely a többes Istent (a Háromságot) jelölte, nem pedig a Jahve szót, amely a zsidók törzsi Istenének fokozatosan fejlődő felfogását jelentette.

^{169:4.6 (1856.4)} Jézus sohasem hívta az Atyát királynak, és nagyon sajnálta, hogy a zsidók egy visszaállított királyságban reménykednek, és Jánosnak a közelgő országról szóló kijelentése tette szükségessé, hogy úgy jelölje meg az általa

hirdetett szellemi testvériséget, mint a mennyországot. Egyetlen kivételtől — „az Isten szellem” kijelentéstől — eltekintve Jézus sohasem utalt az Istenségre másként, mint a Paradicsom Első Forrásával és Közepontjával való saját, személyes viszonyát leíró kifejezésekkel.

^{169:4.7 (1856.5)} Jézus az Isten kifejezést az Istenség eszméjének megjelölésére, az Atya kifejezést pedig a megismerhető Isten megtapasztalásának megjelölésére alkalmazta. Amikor az Atya szót használta az Istenre való utalásként, akkor azt a lehető legtágabb értelemben kell érteni. Az Isten kifejezést nem lehet meghatározni és ezért az az Atya végtelen fogalmát jelöli, míg az Atya fogalom, melyre részleges meghatározás adható, arra használatos, hogy az isteni Atyáról alkotott emberi fogalmat képviselje, amint az emberrel társul a halandói lét során.

^{169:4.8 (1856.6)} A zsidók számára Elohim volt az istenek Istene, míg Jahve Izráel Istene volt. Jézus elfogadta Elohim fogalmát és a lények e legfelsőbb csoportját nevezte Istennek. A Jahve, mint faji istenség fogalma helyett bevezette az Isten atyaságának és az emberek közötti világméretű testvériségnek az eszméjét. Jahve fogalmát az istenített faji Atyától egy olyan Atya eszméjének szintjére emelte, aki az emberek minden gyermekének Atyja, aki minden egyes hívő ember isteni Atyja. Azt tanította még, hogy a világegyetemek ezen Istene és az összes ember ezen Atyja egy és ugyanazon paradicsomi Istenség.

^{169:4.9 (1856.7)} Jézus sohasem állította, hogy ő Elohim (Isten) húsvér testi megnyilvánulása. Sohasem jelentette ki, hogy ő Elohim (Isten) kinyilatkoztatása a világoknak. Sohasem tanította, hogy aki látta őt, az látta Elohimot (Istent). De azt hirdette magáról,

hogy ő az Atya kinyilatkoztatása a húsvér testben, és mondta, hogy aki látta őt, az látta az Atyát. Isteni Fiúként azt állította, hogy ő csak az Atyát képviseli.

^{169:4.10 (1857.1)} Ő valóban még Elohim Isten Fia is volt; de a halandói húsvér testi alakban és az Isten halandó fiai számára úgy döntött, hogy élet-kinyilatkoztatását az Atyja jellemének bemutatására korlátozza, már amennyire egy ilyen kinyilatkoztatást a halandó ember képes felfogni. Ami a paradicsomi Háromság többi személyének jellemét illeti, meg kell elégednünk azzal a tanítással, hogy ők teljesen olyanok, mint az Atya, akinek személyét az ő megtestesült Fiának, a názáreti Jézusnak az élete ábrázolta.

^{169:4.11 (1857.2)} Bár Jézus a földi életében kinyilatkoztatta a mennyei Atya igaz természetét, keveset tanított róla. Valójában csupán két dolgot tanított: hogy az Isten magában szellem, és hogy a teremtményeivel való minden kapcsolatában ő Atya. Ezen az estén tette Jézus az utolsó kijelentését az Istenhez fűződő viszonyáról, amikor is kijelentette: „Az Atyától jöttem, és a világba jöttem; ismétlem, el fogom hagyni a világot és elmegyek Atyámhoz.”

^{169:4.12 (1857.3)} De jegyezzétek meg, Jézus sohasem mondta, „Aki hallott engem, az hallotta Istent”. Hanem azt mondta, hogy „Aki látott engem, az látta az Atyát.” Jézus tanítását meghallgatni nem egyenértékű az Isten megismerésével, de Jézust látni olyan tapasztalás, mely önmagában is az Atyáról szóló kinyilatkoztatás a lélek számára. A világegyetemek Istene uralkodik a kiterjedt teremtésösszességen, de a mennyei Atya az, aki elküldi a szellemét, hogy az elmétekben lakozzon.

^{169:4.13 (1857.4)} Jézus az a szellemi lencse emberi alakban, mely láthatóvá teszi az anyagi teremtmény számára Őt, aki láthatatlan. Ő a ti bátyátok, aki a húsvér testben megismertet veletek egy végtelen sajátosságokkal rendelkező Lényt, akinek a teljes megértéséhez még a mennyei seregek sem vehetik maguknak a bátorságot. De mindennek az egyes hívő személyes tapasztalásában kell fennállnia. Az Istent, aki szellem, csakis szellemi tapasztalásként lehet megismerni. Az Isten az anyagi világok véges fiai számára a szellemi teremtsrészek isteni Fia által csak mint Atya nyilatkoztatható ki. Az Örökkévalót mint Atyát ismerhetitek meg; s a világegyetemek Isteneként, a minden létező lény végtelen Teremtőjeként imádhathjátok.

170. írás

A mennyország

^{170:0.1 (1858.1)} MÁRCIUS 11-én, szombat délután mondta el Jézus az utolsó beszédét Pellában. Ez a nyilvános segédkezésének emlékezetes beszédei közé tartozott, mely a mennyország teljes körű és kimerítő tárgyalását jelentette. Jézus tisztában volt az apostolok és a tanítványok elméjében uralkodó zavarral a „mennyország” és az „Isten országa” fogalom jelentéstartalmát és jelentőségét illetően, mely fogalmakat az alászállási küldetésének felcserélhető megjelöléseiként alkalmazott. Bár magának a menny-ország kifejezésnek elégségesnek kellett volna lennie ahhoz, hogy minden vonatkozásban elkülönülést jelentsen a földi országoktól és az ideigvaló kormányoktól, de mégsem volt az. A világi király eszméje túlságosan is mélyen gyökerezett a zsidó elmében, semhogy egyetlen nemzedék alatt ki lehetett volna szorítani onnan. Ezért Jézus először nem

helyezkedett szembe nyíltan az országról alkotott, régóta kedvelt fogalommal.

170:0.2 (1858.2) Ezen a szombat délutánon a Mester megpróbálta tisztázni a mennyországról szóló tanítást; minden nézőpontból vizsgálta a tárgyat és megkísérelt rávilágítani arra a sok különféle értelmére, melyekben a fogalmat használták. E beszámolóban úgy közöljük ezt a beszédet, hogy kiegészítjük számos olyan állítással, melyeket Jézus korábbi alkalmakkor tett és hozzáteszünk néhány olyan megjegyzést is, melyek csak az apostolok előtt hangzottak el az e napon folytatott esti viták során. Néhány olyan megjegyzést is teszünk, melyek a későbbi keresztény egyházhoz köthetően az országra vonatkozó eszme fejlődésével kapcsolatosak.

1. A mennyországgal kapcsolatos felfogások

170:1.1 (1858.3) Jézus beszédének ismertetése során meg kell említenünk, hogy a héber írásokban több helyen is szerepel a mennyország kettős fogalma. A próféták az Isten országát úgy mutatták be, mint:

170:1.2 (1858.4) 1. Jelenlegi valóságot; és mint

170:1.3 (1858.5) 2. Jövőbeli reményt — amikor az ország a maga teljességében megvalósul a Messiás megjelenését követően. Ez a Keresztelő János által tanított ország-felfogás.

170:1.4 (1858.6) Jézus és az apostolok már a kezdetektől fogva tanították mindkét felfogást. Volt két másik eszme is az országról, melyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni:

170:1.5 (1858.7) 3. Az a későbbi felfogás, mely egy természetfeletti eredetű és csodákkal beköszöntő, világméretű és magasabb rendű országot takar.

170:1.6 (1858.8) 4. Egy olyan isteni ország létrehozásáról szóló perzsa tanítások, mely a jónak a rossz feletti győzelme elérését jelenti a világ végén.

170:1.7 (1858.9) Épp Jézusnak a földre érkezése előtt, a zsidók az országgal kapcsolatos mindezen eszméiket összekeverték és összevegyítették abba a látomásszerű felfogásba, hogy az eljövendő Messiás elhozza a zsidó diadal korszakát, az Isten legfelsőbb uralmának örökkévaló korszakát a földön, az új világot, azt az időszakot, melyben az egész emberiség Jahvét fogja imádni. Azzal, hogy Jézus úgy döntött, hogy felhasználja a mennyországról alkotott fogalmat, azt választotta, hogy a magáévá teszi mind a zsidó, mind a perzsa vidékek leglényegesebb és legmagasabb rendű örökségét.

170:1.8 (1859.1) A keresztény kor évszázadai alatt értelmezett és félreértelmezett mennyországgal kapcsolatos eszmék négy különböző csoportba sorolhatók:

170:1.9 (1859.2) 1. A zsidók felfogása.

170:1.10 (1859.3) 2. A perzsák felfogása.

170:1.11 (1859.4) 3. Jézus személyes-tapasztalási felfogása — „a mennyország bennetek van”.

170:1.12 (1859.5) 4. Azon összetett és zavaros felfogások, melyeket a kereszténység alapítói és terjesztői próbáltak a világra erőltetni.

^{170:1.13 (1859.6)} Bár úgy tűnik, hogy a különböző időszakokban, más és más körülmények között Jézus számos fogalmat adott közre a nyilvános tanításaiban az „országról”, az apostolainak mindig azt tanította, hogy az ország magába foglalja az embernek a földi társaival és a mennyei Atyával kapcsolatos személyes élményét. Az országra vonatkozóan az utolsó kijelentése mindig az volt, hogy „Az ország bennetek van.”

^{170:1.14 (1859.7)} A „mennyország” kifejezés jelentésével kapcsolatos sok évszázados fogalomzavart három tényező váltotta ki:

^{170:1.15 (1859.8)} 1. Az abból eredő utólagos értelmezési zavar, hogy Jézus és az apostolok fokozatosan alakították az „ország” eszméjét s ennek révén e fogalom különböző fejlődési szakaszokon ment át.

^{170:1.16 (1859.9)} 2. Az a zavar, mely elkerülhetetlenül együtt járt azzal, hogy a korai kereszténység átültette azt a zsidó talajból nem-zsidó talajba.

^{170:1.17 (1859.10)} 3. Azzal a ténnyel eredendően együtt járó zavar, hogy a kereszténység olyan vallássá vált, mely Jézus személyének központivá tett felfogása köré szerveződött; az országról szóló evangélium egyre inkább a róla szóló vallássá lett.

2. Jézus felfogása az Országról

^{170:2.1 (1859.11)} A Mester világossá tette, hogy a mennyországnak az Isten atyasága igazságának és az emberek közötti testvériség kölcsönösen összefüggő tényének kettős fogalmával kell kezdődnie és abban kell összpontosulnia. Egy ilyen tanítás elfogadása, Jézus kijelentése szerint, felszabadítja az embert az

állati félelem korszaknyi hosszúságú rabszolgaságából és egyúttal az emberi létet is gazdagítja a szellemi szabadságbeli új élet következő adományaival:

170:2.2 (1859.12) 1. Új bátorság és nagyobb szellemi erő birtoklása. Az országról szóló evangélium rendeltetése az volt, hogy felszabadítsa az embert és arra ösztönözze, hogy merjen reménykedni az örök életben.

170:2.3 (1859.13) 2. Az evangélium új bizodalom és igaz vigasz üzenetét hordozta minden ember számára, még a szegények számára is.

170:2.4 (1859.14) 3. Önmagában is az erkölcsi értékek új mércéje, egy új etikai mérőrúd volt, mellyel az emberi viselkedés mérhető. Az emberi társadalom származékos új rendjének eszményképét ábrázolta.

170:2.5 (1859.15) 4. A szellemi felsőbbrendűségét tanította az anyagihoz képest; dicsőítette a szellemi valóságokat és magasztalta az emberfeletti eszményképeket.

170:2.6 (1860.1) 5. Ez az új evangélium úgy emelte ki a szellemi előrehaladást, mint az élet igazi célját. Az emberi élet új erkölcsi értékkel és isteni méltósággal lett felruházva.

170:2.7 (1860.2) 6. Jézus azt tanította, hogy az örök valóságok alkotják az igaz földi törekvés folyamányát (jutalmát). Az ember halandói léte a földön egy nemes rendeltetési cél felismerésének eredményeképpen új jelentéstartalmakkal telítődött.

170:2.8 (1860.3) 7. Az új evangélium megerősítette, hogy az emberi üdvözülés nem más, mint egy nagy távlatú isteni szándék kinyilatkoztatása, mely cél a jövőben, az Isten üdvözült fiai végtelen szolgálatának kiteljesedése által érhető el és valósul meg.

170:2.9 (1860.4) E tanítások fedik le az országról Jézus által közreadott, kibővített felfogást. E nagyszerű fogalom nemigen foglaltatott benne Keresztelő János kezdetleges és zavaros ország-tanításaiban.

170:2.10 (1860.5) Az apostolok nem voltak képesek felfogni a Mester országgal kapcsolatos közléseinek valódi jelentését. Jézus tanításainak későbbi eltorzítása, amint annak példái az Újszövetségben megjelennek, azért történt meg, mert az evangéliumi írókat befolyásolta az a meggyőződés, hogy Jézus akkoriban csak rövid időre van távol a világtól; hogy hamarosan visszatér megteremteni az országot hatalomban és dicsőségben — ez éppen olyan eszme volt, amilyenben akkor hittek, amikor még velük volt a húsvér testben. Jézus azonban nem kapcsolta össze az ország megalapítását az e világba való visszatérésével. Az, hogy évszázadok múltak el úgy, hogy semmi jele az „új korszak” beköszöntének, semmiképpen nincs ellentmondásban Jézus tanításával.

170:2.11 (1860.6) E beszédében megtestesülő nagyszerű törekvést az a kísérlet képezte, hogy a mennyország fogalmát átalakítsa az Isten akarata megcselekedésének felfogásbeli eszményévé. A Mester már régóta tanította a követőit úgy imádkozni, hogy „Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg”; és ez alkalommal komolyan törekedett arra, hogy rávegye őket az Isten országa fogalmának elhagyására a nagyobb gyakorlati

értékkel bíró megfelelőjéért, az Isten akaratáért. De nem járt sikerrel.

170:2.12 (1860.7) Jézus azt szeretne volna, hogy az ország, a király és az alattvalók fogalmát cseréljék le a mennyei család, a mennyei Atya, és az Isten felszabadított fiainak fogalmára, akik örömteli és önkéntes szolgálatot végeznek az embertársaikért, és felvilágosult magasztossággal imádják az Atya Istent.

170:2.13 (1860.8) Eddig az apostolok kettős nézőponttal rendelkeztek az országról; úgy tekintették, mint ami:

170:2.14 (1860.9) 1. személyes tapasztalás dolga, mely már az igaz hívek szívében jelen van, és

170:2.15 (1860.10) 2. faji vagy világi jelenségek kérdése; hogy az ország a jövőben lesz, valami olyan lesz, amit várni kell.

170:2.16 (1860.11) Úgy tekintettek az emberek szívében beköszöntő országra, mint amely fokozatos fejlődés eredménye, amely úgy működik, mint a kovász a tésztában, és úgy növekszik, mint a mustármag. Azt hitték, hogy a faji vagy világi értelemben vett ország eljövetele hirtelen és látványos esemény lesz. Jézus folyvást azt magyarázta nekik, hogy a mennyország az ő személyes tapasztalásuk a szellemi élet felsőbb minőségeinek megértésében; hogy a szellem-tapasztalás valóságai fokozatosan átalakulnak az isteni bizonyosság és az örökkévaló nagyszerűség új és felsőbb szintjeivé.

170:2.17 (1860.12) Ezen a délutánon a Mester az ország kettős természetének új fogalmát világosan megtanította annyiban, hogy bemutatta a következő két szakaszt:

170:2.18 (1860.13) „Az első. Az Isten országa e világban, a legfőbb vágy az Isten akaratának megcselekedésére, az ember önzetlen szeretete, mely megtermi a fejlettebb etikus és erkölcsös viselkedés jó gyümölcseit.

170:2.19 (1861.1) A második. Az Isten országa a mennyben, a halandó hívők célja, az az állapot, amelyben az Isten iránti szeretet tökéletes, és amelyben az Isten akaratát istenibben cselekszik meg.”

170:2.20 (1861.2) Jézus azt tanította, hogy hit révén a hívő most jut be az országba. A különféle beszédeiben azt tanította, hogy két lényeges dolog szükséges az országba hiten keresztül való belépéshez:

170:2.21 (1861.3) 1. Hit, őszinteség. Kisgyermekként jönni, ajándékként fogadni a fiúi elismerés adományát; kérdés nélkül és az Atya bölcsességében való teljes bizodalommal és igaz bizalommal alávetni magunkat az Atya akaratának megcselekedésének; elfogultságtól és előítélettől mentesen jönni az országba; az el nem rontott gyermek módjára nyitottnak és tanulásra késznek lenni.

170:2.22 (1861.4) 2. Igazságvágy. Az igazságosság iránti szomj, szemléletváltás, ama késztetés magunkévá tétele, hogy olyanok legyünk, mint az Isten és megtaláljuk Istent.

170:2.23 (1861.5) Jézus tanítása szerint a bűn nem valamiféle sérült természet szüleménye, hanem az engedetlen akarat uralta értelmes elme terméke. A bűn vonatkozásában azt tanította, hogy az Isten már megbocsátott; hogy az ilyen megbocsátást a társainknak való megbocsátással tesszük személyesen is

megtapasztalhatóvá. A húsvér testben élő testvérednek való megbocsátással teremted meg a képességet a saját lelkedben arra, hogy a saját helytelen tetteidért való isteni megbocsátás valóságát befogadd.

170:2.24 (1861.6) Amikorra János apostol elkezdte megírni Jézus életének és tanításainak történetét, a korai keresztényeknek már oly sok gondjuk akadt az Isten-országa eszmével, mint az üldöztetésük előidézőjével, hogy jórészt mellőzték a fogalom használatát. János sok szót ejt az „örök életről”. Jézus gyakorta beszélt úgy arról, mint az „élet országáról”. Gyakran utalt arra is, hogy „az Isten országa bennetek van”. Egy alkalommal úgy beszélt az ilyen tapasztalásról, mint „családi közösségről az Atya Istennel”. Jézus sok fogalommal próbálta meg lecserélni az országot, de sohasem járt sikerrel. Egyebek mellett használta ezeket is: az Isten családja, az Atya akarata, az Isten barátai, a hívek közössége, az emberek testvérisége, az Atya nyája, az Isten gyermekei, a hűek közössége, az Atya szolgálata és az Isten felszabadított fiai.

170:2.25 (1861.7) De az ország eszméjének használatát nem tudta elkerülni. Több mint ötven évvel később, csak miután a római seregek elpusztították Jeruzsálemet, került sor arra, hogy az ország e felfogásának az örök élet tiszteletévé való átalakulása megkezdődjön, akkor, amikor annak társadalmi és intézményi vonatkozásait a gyorsan terjeszkedő és formálódó keresztény egyház átvette.

3. Az igazságossággal kapcsolatban

170:3.1 (1861.8) Jézus mindig is próbálta jól megértetni az apostolaival és a tanítványaival azt, hogy hit révén olyan

igazságosságra kell szert tenniük, mely meghaladja ama rabszolgai tettek igazságosságát, melyekkel némely írástudó és farizeus oly nagyra volt a világ előtt.

170:3.2 (1861.9) Bár Jézus azt tanította, hogy a hit, az egyszerű, gyermeki hit a kulcs az ország kapujához, azt is tanította, hogy miután a hívő gyermek belépett a kapun, ott vannak az igazságosság egyre feljebb vivő lépcsőfokai, melyeken minden hívő gyermeknek fel kell mennie annak érdekében, hogy az Isten erős fiait jellemző szellemi képességek teljességének eléréséig növekedjenek.

170:3.3 (1861.10) Az Isten megbocsátásának elfogadását folyamatként vizsgálva megnyilatkozik, hogy miként érhető el az ország igazságossága. A hit a belépti díj az Isten családjába; de a megbocsátás az Isten azon cselekedete, mely a hitedet mint belépti díjat elfogadja. Az Isten megbocsátásának az ország híve által való elfogadása egy meghatározott és tényleges tapasztalást foglal magában és a következő négy lépésből, a belső igazságosság országbeli lépéseiből áll:

170:3.4 (1862.1) 1. Az Isten megbocsátása az ember számára éppen olyan mértékben válik ténylegesen is elérhetővé és személyesen is megtapasztalhatóvá, amilyen mértékben az ember megbocsát a társainak.

170:3.5 (1862.2) 2. Az ember nem bocsát meg igazán a társainak, hacsak nem szereti őket úgy, mint saját magát.

170:3.6 (1862.3) 3. Ezért a szomszédodat magadként szeretni, ez maga a legmagasabb rendű etika.

170:3.7 (1862.4) 4. Az erkölcsös viselkedés, a valódi igazságosság ekkor válik az ilyen szeretet természetes eredményévé.

170:3.8 (1862.5) Ezért nyilvánvaló, hogy az ország igaz és benső vallása biztosan és egyre növekvő mértékben mutatkozik meg gyakorlati módon, társadalmi szolgálatban. Jézus élő vallást tanított, mely arra kötelezi a híveit, hogy szeretetteljes szolgálat végzéséhez fogjanak. Jézus azonban nem tette az etikát a vallás helyébe. Azt tanította, hogy a vallás az ok és az etika az eredmény.

170:3.9 (1862.6) Bármely tett igazságos voltát annak szándékával kell mérni; a jó legmagasabb rendű formái ezért nem tudatosak. Jézus soha nem foglalkozott az erkölcsökkel vagy az etikával, mint olyannal. Teljes mértékben az Atya Istennel való azon befelé irányuló és szellemi közösséggel törődött, mely oly biztosan és közvetlenül mutatkozik meg az ember iránti külső és szeretetteljes szolgálatként. Azt tanította, hogy az ország vallása olyan igaz személyes tapasztalás, melyet senki sem tarthat meg magának; annak tudata, hogy valaki a hívek családjának tagja, elkerülhetetlenül elvezet a családi viselkedés szabályainak gyakorlásához, az ember fivéreinek és nővéreinek szolgálatához a testvériség erősítésének és kiterjesztésének érdekében megtett erőfeszítések által.

170:3.10 (1862.7) Az ország vallása személyes, egyedi; a gyümölcsei, az eredményei családiak, társadalmiak. Jézus soha nem mulasztotta el kiemelni az egyed szentségét, szemben a közösségével. De azt is hangsúlyozta, hogy az ember önzetlen szolgálat révén fejleszti a jellemét; hogy az ember az erkölcsi természetét a társaival való szeretetteljes kapcsolataiban bontakoztatja ki.

^{170:3.11 (1862.8)} Azzal, hogy azt tanította, hogy az ország bennünk van, azzal, hogy felmagasztalta az egyént, Jézus halálos csapást mért a régi társadalomra annyiban, hogy megnyitotta a helyes társadalmi igazságosságra vonatkozó új megítélés időszakát. Ezt az új társadalmi rendet a világ kevéssé ismerte, mert a világ nem volt hajlandó a gyakorlatban is alkalmazni a mennyországról szóló evangélium alapelveit. Amikor e nagyszerű szellemi ország beköszönt a földre, nem pusztán fejlettebb társadalmi és anyagi viszonyok közepette fog megmutatkozni, hanem inkább azon magasabb rendű és gazdagabb szellemi értékek dicsőségeiben, melyek a fejlett emberi kapcsolatok és a fejlődő szellem eredményeinek közelgő korszakára jellemzők.

4. Jézus tanítása az Országról

^{170:4.1 (1862.9)} Jézus sohasem adott pontos meghatározást az országra. Egyszer az ország egyik szakaszát taglalta, más alkalommal meg az Istennek az emberek szívében lévő uralmát jelentő testvériség egy más vetületéről szólt. E szombat délutáni beszéd során Jézus az országnak nem kevesebb mint öt szakaszáról vagy időszakáról beszélt, és ezek a következők voltak:

^{170:4.2 (1862.10)} 1. Az Atya Istennel való élő szellemi közösség személyes és bensőséges megtapasztalása az egyes hívő részéről.

^{170:4.3 (1863.1)} 2. Az evangéliumban hívők gyarapodó testvérisége, a magasabb szintű erkölcsöknek és a kibontakozó etikának ama társadalmi vetületei, melyek annak következtében jelennek meg, hogy az Isten szelleme az egyes hívek szívében uralkodik.

170:4.4 (1863.2) 3. A láthatatlan szellemi lények halandó-feletti testvérisége, mely a földön és a mennyben érvényesül, az Isten emberfeletti országa.

170:4.5 (1863.3) 4. Az Isten akarata tökéletesebb teljesítésének távlata, elmozdulás egy új társadalmi rend hajnala felé a fejlettebb szellemi élettel összefüggésben — az ember következő korszaka.

170:4.6 (1863.4) 5. Az ország a maga teljességében, a fény és élet jövőbeli szellemi korszaka a földön.

170:4.7 (1863.5) Minek okáért mindig vizsgálnunk kell a Mester tanítását, hogy megbizonyosodjunk afelől, hogy ezen öt szakasz közül melyikre utalhat, amikor a mennyország fogalmát használja. Az emberi akarat fokozatos átalakításának folyamata révén és ezen keresztül az emberi döntések befolyásolásával Mihály és a társai hasonlóképpen fokozatosan, de biztosan megváltoztatják az emberi evolúció teljes menetét társadalmi és egyéb téren is.

170:4.8 (1863.6) A Mester ez alkalommal a következő öt pontra helyezte a hangsúlyt, melyek az országról szóló evangélium legfőbb sajátságait képviselik:

170:4.9 (1863.7) 1. Az egyén elsődlegessége.

170:4.10 (1863.8) 2. A saját akarat, mint az emberi tapasztalás meghatározó tényezője.

170:4.11 (1863.9) 3. Az Atya Istennel való szellemi közösség.

170:4.12 (1863.10) 4. Az ember szeretetteljes szolgálatából eredő legmagasabb szintű megelégedettségek.

170:4.13 (1863.11) 5. A szelleminek az anyagit meghaladó volta az emberi személyiségben.

170:4.14 (1863.12) E világ sohasem próbálta ki komolyan, őszintén vagy nyíltan a mennyországról szóló jézusi tantétel lendületes eszméit és isteni eszményképeit. De ne szegje kedveteket az ország eszméjének látszólag lassú urantiai fejlődése. Emlékezzetek, hogy a fokozatos evolúció rendje hirtelen és váratlan időszakos változásoknak van kitéve mind az anyagi, mind a szellemi világokban. Jézusnak a megtestesült Fiúként való alászállása épp ilyen különös és váratlan esemény volt a világ szellemi életében. Ne kövessétek el azt a végzetes hibát se, hogy amikor az ország korszak-megnyilatkozását várjátok, nem teremtitok meg azt a saját lelketekben.

170:4.15 (1863.13) Bár Jézus az ország egy jövőbeli állapotára utalt és számos alkalommal bizalmasan tudatta azt is, hogy egy ilyen esemény esetleg valamilyen világméretű válsághelyzetben jelenik meg; és bár több alkalommal ugyancsak határozottan megígérte, hogy valamikor majd visszatér az Urantiára, fel kell jegyeznünk, hogy e két eszmét sohasem kapcsolta össze határozottan. Az ország egy új kinyilatkoztatását ígérte a földön és a valamikori jövőben; megígérte azt is, hogy valamikor majd személyesen is visszajön e világra; de azt nem mondta, hogy e két eseményre egyszerre kerül sor. Mindabból, amit tudunk, ezek az ígérek vagy ugyanazon eseményre utalnak, vagy nem.

^{170:4.16 (1863.14)} Az apostolai és a tanítványai felettébb bizonyosan összekapcsolták e két tanítást. Amikor az ország nem jelent meg úgy, ahogy azt elképzelték, felidézve a Mesternek az eljövendő országgal kapcsolatos tanítását és emlékezve azon ígéretére, hogy újra eljön, arra a következtetésre jutottak, hogy ezek az ígérek ugyanazon eseményre utalnak; és ezért abban a reményben éltek, hogy az ő rövidesen elkövetkező második eljövedele az országnak a maga teljességében történő, erőben és dicsőségben való megteremtését hozza magával. Így az egymást követő hívő nemzedékek ugyanazon ösztönző, ámde beteljesületlen reményt táplálva éltek a földön.

5. Az Országról alkotott későbbi eszmék

^{170:5.1 (1864.1)} Miután összefoglaltuk Jézusnak a mennyországról szóló tanításait, engedélyünk van arra, hogy közreadjunk bizonyos későbbi eszméket, melyek az ország felfogásához kötődtek, és látnoki előrejelzést tegyünk az eljövendő korszakban megmutatkozó országról.

^{170:5.2 (1864.2)} Végig a keresztény hitterjesztés első századaiban a mennyország eszméjét felettébb befolyásolták a görög eszményelvűség akkoriban sebesen terjedő nézetei, a természetesnek, mint a szellemi árnyékának eszméje — és a mulandónak, mint az örökkévaló idő-árnyékának eszméje.

^{170:5.3 (1864.3)} Ám a nagy lépésre, mely a jézusi tanításoknak a zsidó talajból a nem-zsidó talajba való átültetését jelezte, akkor került sor, amikor az ország Messiásából az egyház Megváltója lett, egy olyan vallási és társadalmi szerveződésé, mely Pál és a követői tevékenységéből nőtt ki Jézus alaptanításai hatására,

amelyet kiegészítettek Philón eszméi, valamint a jóról és a rosszról alkotott perzsa tantételek is.

170:5.4 (1864.4) A Jézussal kapcsolatos eszméket és eszményképeket, melyek az ország evangéliumára vonatkozó tanításokban testesültek meg, az emberek kis híján nem ismerték meg, mert Jézus követői fokozatosan elferdítették az ő kijelentéseit. A Mesternek az országgal kapcsolatos felfogását két nagy irányzat erőteljesen módosította:

170:5.5 (1864.5) 1. A zsidó hívek továbbra is a Messiást látták benne. Azt hitték, hogy nagyon rövid időn belül visszatérve, Jézus ténylegesen is megteremti a világméretű és többé-kevésbé anyagi országot.

170:5.6 (1864.6) 2. A nem-zsidó keresztények már nagyon korán kezdték elfogadni Pál tantételeit, melyek egyre inkább azon általános meggyőződéshez vezettek, hogy Jézus a Megváltója azon egyház gyermekeinek, mely újdonsült intézményes örököse az ország tisztán szellemi testvérisége korábbi felfogásának.

170:5.7 (1864.7) Az egyház, mint az ország társadalmi velejárója, teljes mértékben természetes és még kívánatos is lett volna. Az egyház rossz volta nem annak létezésében, hanem inkább abban rejlik, hogy csaknem teljesen kiszorította az országgal kapcsolatos jézusi felfogást. Pál intézményesített egyháza a Jézus által hirdetett mennyország tulajdonképpeni helyettesítője lett.

170:5.8 (1864.8) De ne kételkedjeteK abban, hogy ugyanez a mennyország, melyről a Mester azt tanította, hogy a hívő ember

szívében létezik, hirdettetik majd még a keresztény egyháznak is, éppen úgy, ahogy minden más vallásnak, emberfajtának és nemzetnek is a földön — sőt minden egyénnek is.

170:5.9 (1864.9) A jézusi tanítás szerinti ország, mint az egyéni igazságosság szellemi eszményképe és az ember Istennel való isteni közösségének felfogása, fokozatosan elmerült abban a ködös elképzelésben, mely szerint Jézus személye a Megváltó-Teremtő és ő a közösségbe tagozódott vallási csoport szellemi feje. Ezzel egy hivatalos és intézményes egyház lett a helyettesítője az ország szellem vezette egyénekből álló testvériségének.

170:5.10 (1864.10) Az egyház elkerülhetetlen és hasznos társadalmi eredménye volt Jézus életének és tanításainak; a dolog szomorú voltát az jelentette, hogy az országgal kapcsolatos tanításokra adott társadalmi válasz oly teljesen képes volt felváltani a valódi ország ama szellemi felfogását, amelyet Jézus tanított és megélt.

170:5.11 (1865.1) A zsidók számára az ország az izraelita közösséget jelentette; a nem-zsidók számára a keresztény egyház lett. Jézus számára az ország azon egyének összességét jelentette, akik megvallották hitüket az Isten atyaságában, s ezáltal kijelentették azon őszinte odaadásukat, hogy megcselekszik az Isten akaratát, s ezzel tagjaivá válnak az emberek szellemi testvériségének.

170:5.12 (1865.2) A Mester teljes mértékben felismerte, hogy az országról szóló evangélium terjedésének eredményeként bizonyos társadalmi eredmények meg fognak jelenni a világban; de az volt a szándéka, hogy minden ilyen kíváncs

társadalmi megnyilvánulás az egyes hívek benső személyes tapasztalásának, a minden ilyen hívőben ott lakozó és őt megélénkítő isteni szellemmel való tisztán szellemi társaságnak és közösségnek az öntudatlan és elkerülhetetlen velejáróiként, annak természetes gyümölcseiként jelenjen meg.

170:5.13 (1865.3) Jézus látta előre, hogy egy társadalmi szervezet, egy egyház fogja követni az igaz szellemi ország kialakulását, és ez az oka annak, hogy sohasem ellenezte, hogy az apostolok János keresztelési szertartását gyakorolják. Ő azt tanította, hogy az igazságszerető lélek, az, aki vágyik és szomjazik az igazságosságra, Istenre, hit révén bejuthat a szellemi országba; ugyanakkor az apostolok azt tanították, hogy az ilyen hívő a keresztelés külsőséges szertartásos szokásának elvégzése által vétetik fel a tanítványok társadalmi szervezetébe.

170:5.14 (1865.4) Amikor Jézus közvetlen követői felismerték részbeni tévedésüket, miszerint nem fogták fel az egyéni hívő szellem általi vezetése és útbaigazítása révén az emberek szívében megteremtendő országgal kapcsolatos jézusi eszményképet, hozzáfogtak, hogy megmentsek a tanítását attól, hogy teljesen elvesszen, mégpedig azáltal, hogy a Mesternek az országra vonatkozó eszményképét lecserélték egy látható társadalmi szervezet, a keresztény egyház fokozatos megteremtésére. Amikor e helyettesítési programmal végeztek, annak érdekében, hogy megőrizték a Mester tanításának az ország tényével kapcsolatos következetességét és gondoskodjanak is annak elismertetéséről, elkezdtek az országot kitolni a jövőbe. Az egyház, már a biztos megalapozásával egy időben azt kezdte tanítani, hogy az országnak valójában a keresztény

korszak betetőzésekor, Krisztus második eljövetelekor kell megjelennie.

170:5.15 (1865.5) Így lett az ország egy korszakfelfogás, egy jövőbeli látogatás eszméje, a Fenséges szentjei végső megváltásának eszményképe. A korai keresztények (és túlságosan sok későbbi keresztény is) általánosan szem elől veszítették az országról szóló jézusi tanításban megtestesülő Atya-és-fiú eszmét, miközben ennek helyébe az egyház jól szervezett társadalmi közösségét tették. Az egyház így mindent összevetve egy olyan társadalmi testvériséggé vált, mely eredményesen váltotta fel Jézusnak a szellemi testvériségről alkotott felfogását és eszményképét.

170:5.16 (1865.6) Jézus eszményi felfogása nagyjából megbukott, de a Mester személyes életére és tanításaira alapozva, s kiegészítve azt az örökkévaló élettel kapcsolatos görög és perzsa felfogásokkal, valamint hozzáadva az ideigvaló és a szellemi szembenállásának philóni tantételét, Pál azon munkálkodott, hogy kiépítse az egyik leghaladóbb emberi társadalmat, mely valaha létezett az Urantián.

170:5.17 (1865.7) Jézus felfogása még mindig él a világ fejlettebb vallásaiban. Pál keresztény egyháza csak egy közösséghez igazított és emberbarátivá tett árnyéka annak, amit Jézus a mennyországgént kívánt — és amely minden bizonnyal meg is lesz majd. Pál és az ő utódai az örökkévaló élet kérdéseit részben áttették az egyéntől az egyházhoz. Krisztus így lett az egyház feje, nem pedig minden egyes olyan hívő bátyja, aki hisz az Atya országbeli családjában. Pál és kortársai Jézusnak minden olyan kijelentését, amelynek saját magára és az egyéni hívőre nézve szellemi vonatkozása volt, az egyházra, mint a

hívek csoportjára alkalmazták; és ezzel halálos csapást mértek Jézus ama felfogására, hogy az isteni ország az egyes hívek szívében van.

^{170:5.18 (1866.1)} Így a keresztény egyház működése évszázadokon át nagy hátrányt szenvedett, mert arra vetemedett, hogy a magáénak vallja az ország azon rejtélyes erőit és kiváltságait, azokat az erőket és kiváltságokat, melyek csakis Jézus és az ő szellemi hívő testvérei között gyakorolhatók és tapasztalhatók meg. Így már nyilvánvaló, hogy az egyházi tagság nem szükségképp jelenti az országban való társaságot; az egyik szellemi, a másik főként társadalmi.

^{170:5.19 (1866.2)} Előbb-utóbb egy másik és még nagyobb Keresztelő Jánosnak kell megjelennie, aki hirdeti majd, hogy „közel az Isten országa” — értve ez alatt a visszatérést Jézus magas szellemi felfogásához, aki azt hirdette, hogy az ország az ő mennyei Atyjának a hívő szívében meghatározó és minden másnál magasabb rendű akarata — és mindezt úgy fogja tenni, hogy semmilyen formában nem utal sem a látható egyházra a földön, sem Krisztus elvárt második eljövételére. Fel kell élednie Jézus tényleges tanításainak, melyek újbóli elmondása ellentételezi majd ama korai követőinek munkáját, akik Mihály földi itt tartózkodásának tényéből egy társadalombölcseleti hiedelemrendszer megalkotásához fogtak. Rövid idő alatt a Jézusról szóló történet tanítása csaknem kiszorította az országról szóló jézusi evangélium tanítását. Így egy történelmi vallás váltotta fel azt a tanítást, melyben Jézus összevegyítette az ember legmagasabb rendű eszméit és szellemi eszményképeit az embernek a jövővel kapcsolatos

legmagasztosabb reményével — az örökkévaló élettel. Ez volt az ország evangéliuma.

170:5.20 (1866.3) Éppen azért, mert Jézus evangéliuma olyannyira sokrétű volt, néhány évszázad alatt a tanításairól készített feljegyzéseket tanulmányozók sok imádatközösség és szakadár felekezet között oszlottak meg. A keresztény hívek sajnálatos megosztottsága ama kudarcból ered, hogy nem képesek felismerni a Mester sokrétű tanításaiban az ő páratlan életének isteni egyetlenségét. De egykor majd a Jézusban hívők nem lesznek szellemileg ily megosztottak a nem hívőkkel szembeni magatartásuk terén. Mindig is vannak különbségek az észbeli felfogóképességünkben és az értelmi képességünkben, sőt különböző fokú a közösségtudatunk is, de a szellemi testvériség hiánya megbocsáthatatlan és helytelenítendő.

170:5.21 (1866.4) Félreértés ne essék, Jézus tanításainak örök természete nem engedi, hogy azok örökre terméketlenek maradjanak a gondolkodó emberek szívében. A Jézus által elképzelt ország nagyjából megbukott a földön; egyelőre egy külsőséges egyház foglalja el a helyét; de meg kell értenetek, hogy ez az egyház csak a bábállapota az akadályozott szellemi országnak, átviszi azt ezen az anyagi korszakon és még tovább, egy szellemibb megítélésre, ahol a Mester tanításai teljesebb körű lehetőséget kapnak a kiteljesedésre. Az úgynevezett keresztény egyház így válik azzá a gubóvá, amelyben a jézusi felfogás szerinti ország jelenleg szunnyad. Az isteni testvériség országa még életben van és a hosszas elszigeteltségéből végül és bizonyosan ki is fog törni, éppoly biztosan, mint ahogy a pillangó is előbújik

végül az átalakulási fejlődésen áteső, kevésbé vonzó megjelenésű teremtmény szép kifejléseként.

171. írás

Úton Jeruzsálembe

171:0.1 (1867.1) A „MENNYORSZÁGRÓL” szóló emlékezetes beszédét követő napon Jézus bejelentette, hogy másnap ő és az apostolok elindulnak Jeruzsálembe a páska-ünnepre, s az út során ellátogatnak számos dél-pereai városba is.

171:0.2 (1867.2) Az országról szóló beszéd és az a bejelentés, miszerint elmegy a páska-ünnepre, elgondolkodtatta minden követőjét arról, hogy talán azért megy Jeruzsálembe, hogy megnyissa a zsidó uralom ideigvaló országát. Függetlenül attól, hogy Jézus mit mondott az ország nem anyagi jellegéről, nem tudta teljesen kivenni a zsidó hallgatói fejéből azt a felfogást, hogy a Messiás majd jeruzsálemi központtal fog valamiféle nemzeti kormányt alakítani.

171:0.3 (1867.3) Amit Jézus a szombati beszéd során mondott, az inkább csak fokozni látszott a zavart a követői többségénél; nagyon kevesen értették a Mester beszédét. A vezetők felfogtak valamennyit a belső országról, „a bennetek lévő mennyországról” szóló tanításaiból, de tudták azt is, hogy ő egy másik, eljövendő országról beszélt, ezért úgy gondolták, hogy ezt az országot megy most megalapítani Jeruzsálembe. Amikor a várakozásukban csalódniuk kellett, amikor a zsidók elutasították őt, és később, amikor Jeruzsálem ténylegesen elpusztult, ők még mindig kitartottak e reményük mellett, őszintén hitték, hogy a Mester rövidesen visszatér a világra

nagy hatalomban és fenséges dicsőségben, hogy megalapítsa a megígért országot.

171:0.4 (1867.4) E vasárnap délután történt, hogy Szalómé, Zebedeus Jakab és János anyja eljött Jézushoz a két apostol fiával, és mint aki valamiféle keleti hatalmasság elé járul, megpróbált előzetes ígéretet venni Jézustól arra, hogy megkapja, bármit is kérne. A Mester azonban nem volt hajlandó megígérni semmit; ehelyett megkérdezte tőle, „Mit szeretnél, mit tegyek érted?” Erre Szalómé azt válaszolta: „Mester, most, hogy Jeruzsálembe mész az ország megalapítására, arra kérlek, hogy előre ígérd meg nekem, hogy az én két fiamat nagy tiszteletben részesítéd, az egyik a jobboldon, a másik a baloldon fog ülni az országodban.”

171:0.5 (1867.5) Szalómé kérését meghallván Jézus így szólt: „Asszony, nem tudod mit kérsz.” Ezután egyenesen a két, megtiszteltetést kereső apostol szemébe nézve azt mondta: „Mert már hosszú ideje ismerlek és szeretlek titeket; mert laktam én még édesanyátok házában is; mert András arra jelölt ki benneteket, hogy mindenkor velem legyetek; ezért engeditek meg anyátoknak, hogy titkon megkeressen és ilyen helytelen dolgot kérjen. De hadd kérdezzek meg titeket: képesek vagytok-e kiinni a poharat, melyet én kiinni készülök?” Egy pillanatnyi gondolkodás után Jakab és János azt felelte, „Igen, Mester, képesek vagyunk.” Erre azt mondta Jézus: „Elszomorít, hogy nem tudjátok, hogy miért megyünk Jeruzsálembe; bánt, hogy nem értitek az országom természetét; csalódott vagyok, hogy e kéréssel hozzátok ide az édesanyátokat; de tudom, hogy szívből szerettek engem; ezért kijelentem, hogy valóban ki fogjátok inni a keserű poharamat

és osztolni fogtok a megaláztatásomban, de hogy a jobbomra és a balomra ülhessetek, arról én nem dönthetek. Az ilyen megtiszteltetést azoknak tartják fenn, akiket Atyám kijelölt.”

171:0.6 (1868.1) Ekkorra valaki hírt vitt Péternek és a többi apostolnak erről a beszélgetésről, és ők erősen méltatlankodtak amiatt, hogy Jakab és János őket megelőző kiváltságokat akarva, titkon ilyen kéréssel fordult anyjukkal Jézushoz. Amikor egymás között vitatkozni kezdtek, Jézus mindannyiukat magához hívta és így szólt: „Jól tudjátok, hogy a nem-zsidók vezetői miként hatalmaskodnak az alattvalóikkal, és hogy a nagyok miként gyakorolják a hatalmat. De a mennyországban nem így lesz. Aki nagy akar lenni közöttetek, annak előbb a szolgátokká kell válnia. Aki első akar lenni az országban, az hadd legyen a segítségetekre. Kijelentem nektek, hogy az Ember Fia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon; és most azért megyek Jeruzsálembe, hogy meghaljak az Atya akaratának megcselekedésében és a testvéreim szolgálatában.” Amikor az apostolok meghallották e szavakat, külön-külön visszavonultak imádkozni. Azon az estén Péter kezdeményezésére Jakab és János megfelelően megkövette a tíz apostolt, és a testvéreik vissza is fogadták őket.

171:0.7 (1868.2) Akkor, amikor Jézustól azt kérték, hogy Jeruzsálemben a jobbján és a balján kapjanak helyet, a Zebedeus fiak nem is sejtették, hogy kevesebb mint egy hónapon belül a szeretett tanítójuk egy római kereszten fog függeni az egyik oldalán egy haldokló latorral, a másikon meg egy másik törvényszegővel. Az anyjuk, aki jelen volt a keresztre feszítésnél, jól emlékezett arra az ostoba kérésre,

melyet az apostol fiai érdekében oly esztelenül keresett megtiszteltetés ügyében intézett Jézushoz Pereában.

1. Elindulás Pellából

171:1.1 (1868.3) Március 13-án, hétfőn délelőtt Jézus és tizenkét apostola végleg elhagyta a pella táborát, és délnek, a dél-pereai városok felé vették útjukat, ahol Abner társai dolgoztak. Több mint két hetet töltöttek a hetvenek felkeresésével és azt követően egyenesen Jeruzsálembe mentek a páska-ünnepre.

171:1.2 (1868.4) Amikor a Mester elhagyta Pellát, az apostolokkal együtt táborozó tanítványok, mintegy ezren, követték Jézust. E csoportnak csaknem a fele elvált tőle a Jordán gázlójánál, a Jerikó felé vezető útnál, amikor megtudták, hogy ő Hesbon felé megy, és miután elmondta „a költségek számbavételéről” szóló hitszónoklatát. Ezután ők Jeruzsálembe mentek, míg a tanítványok másik fele két héten át követte őt azokra a látogatásokra, melyeket a dél-pereai kisvárosokban tettek.

171:1.3 (1868.5) Általában véve Jézus legtöbb közvetlen követője megértette, hogy a pella táborát végleg elhagyták, de igazából úgy gondolták, hogy ez annak a jele, hogy a Mesterük végre rászánta magát, hogy Jeruzsálembe menjen és érvényesítse igényét Dávid királyszékére. A követőinek nagyon nagy része sohasem volt képes felfogni a mennyországnak bármiféle más értelmét; függetlenül attól, hogy mit tanított nekik, nem voltak hajlandók feladni az országról alkotott zsidó eszmét.

171:1.4 (1868.6) András apostol utasításai szerint Zebedeus Dávid március 15-én, szerdán bezárta a látogatók táborát. Ezt megelőzően csaknem négyezer látogatót szállásoltak el ott, és

ebben még nincs benne az az ezeregynéhány személy, akik az apostolokkal laktak azon a helyen, melyet a tanítók táborának neveztek, és akik Jézussal és a tizenkettekkel mentek tovább dél felé. Bár Dávidnak nemigen akarózott, mégis eladta az egész tábori felszerelést több vevőnek és a vételárral Jeruzsálembe ment, ahol a pénzt később átadta Karióti Júdásnak.

171:1.5 (1869.1) Dávid ott volt Jeruzsálemben a megrendítően szomorú két hét alatt, s anyjával tért vissza Betsaidába a keresztre feszítés után. Mialatt Jézusra és az apostolokra várakozott, Dávid Lázárnál időzött Betániában és igen felzaklatta őt a farizeusok üldözése és zaklatása, melyet Lázár ellen indítottak a feltámadása óta. András úgy utasította Dávidot, hogy ne tartsa fenn tovább a hírvivői szolgálatot; és ezt mindenki úgy magyarázta, mint az ország Jeruzsálemben való közelgő megteremtésének előjelét. Dávid munka nélkül maradt, és már azt a döntést fontolgatta, hogy Lázár önjelölt védelmezőjévé lesz, amikor a felháborodás indíttatásából jött segíteni akarásának tárgya rövidesen sietve elmenekült Filadelfiába. Ennek megfelelően Dávid nem sokkal Lázár feltámadása után és az anyja halálát követően elindult Filadelfiába, de előbb még segített Mártának és Máriának az ingatlanügyeik rendezésében; és ott élte le az életét Abnerrel és Lázárral együttműködve, ő lett az ország mindama fontos érdekeinek pénzügyi felügyelője, melyek központja Filadelfiában volt azalatt, amíg Abner élt.

171:1.6 (1869.2) Jeruzsálem lerombolását követően, rövid időn belül Antiókhia lett a Pál-féle kereszténység székhelye, míg Filadelfia megmaradt az Abner-féle mennyország

központjának. Antiókhából terjedt el az egész nyugati világban Jézus tanításainak és a Jézusról szóló tanításoknak a Pál-féle változata; Filadelfiából indulva a mennyország Abner-féle változatának hitterjesztői hosszú időn keresztül jelen voltak egész Mezopotámiában és Arábiában, mígnem a jézusi tanok megalkuvást nem ismerő küldötteit legázolta az iszlám hirtelenül jött áradata.

2. A költségek számbavétele

^{171:2.1 (1869.3)} Amikor Jézus és a csaknem ezer követőből álló társaság megérkezett a Jordán betániai gázlójához, melyet egykor Bethabarának neveztek, a tanítványok kezdték felismerni, hogy Jézus nem egyenesen Jeruzsálembe tart. Ahogy ott tépelődtek és egymással vitatkoztak, Jézus felhágott egy nagy sziklára és elmondta azt a beszédet, mely „a költségek számbavétele” néven lett ismeretes. A Mester azt mondta:

^{171:2.2 (1869.4)} „Nektek, akik ettől kezdve követni akartok, hajlandóknak kell lennetek megfizetni annak árát, hogy magatokat őszintén az Atyám akarata megcselekedésének szentelitek. Ha a tanítványaim akartok lenni, akkor hajlandóknak kell lennetek elhagyni apátokat, anyákat, feleségeket, gyermekeiteket, fivéreiteket és nővéreiteket. Ha közületek valaki most a tanítványom akar lenni, akkor hajlandónak kell lennie még arra is, hogy az életét adja éppen úgy, ahogy az Ember Fia is arra készül, hogy felajánlja az életét ama küldetés befejezéséhez, melynek célja az Atya akaratának megcselekedése a földön és a húsvér testben.

^{171:2.3 (1869.5)} Ha nem vagytok hajlandók megfizetni a teljes árat, akkor nemigen lehettek a tanítványaim. Mielőtt

továbbmennétek, mindegyikőtök üljön le és vegye számba annak költségét, hogy a tanítványaim vagytok. Melyiketek merne őrtorony építésébe fogni a földjén úgy, hogy előtte nem ül le és veszi számba annak költségét, hogy kiderüljön, vajon van-e elég pénze a torony befejezéséhez? Ha nem tekintitek át így a költségeket, akkor miután leraktátok az alapot, esetleg kiderülhet, hogy nem tudjátok befejezni azt, amit elkezdtetek, és ezért minden szomszédotok gúnyolni fog titeket, mondván, »Nézzétek, ez az ember építkezésbe fogott, de nem tudta befejezni a munkát.« Ugyanígy felvethető, hogy miféle király az, aki egy másik király ellen háborúra készülvén nem ül le először és hallgat meg tanácsokat azzal kapcsolatban, hogy vajon képes lehet-e tízezer emberrel szembeszállni olyannal, aki húszezer emberrel jön ellene? Ha a király nem engedheti meg magának, hogy az ellenségével szembeszálljon, amikor még nincs felkészülve, követet küld a másik királyhoz, még akkor, amikor az messze van, és megkérdezi a béke feltételeiről.

171:2.4 (1879.1) Most tehát mindegyikőtöknek le kell ülnie és számba kell vennie annak költségét, ami azzal jár, hogy a tanítványaim vagytok. Mostantól kezdve már nem követhettek minket úgy, hogy hallgatjátok a tanítást és szemlélitek a cselekedeteinket; azt követelik tőletek, hogy keserves üldöztetéssel nézzetek szembe és a lesújtó csalódás mellett is tanúsítsátok ezt az örömhírt. Ha nem vagytok hajlandók lemondani mindenről, amik vagytok és nem vagytok hajlandók mindeneteket Istennek ajánlani, akkor nem vagytok méltók arra, hogy a tanítványaim legyetek. Ha már legyőztétek magatokat a szívetekben, akkor nem kell félnetek attól a külsődleges győzelemtől, melyet rövidesen ki kell vívnotok, amikor az Ember Fiát a főpapok és

a szadduceusok elutasítják és a gúnyolódó hitetlenek kezére adják.

171:2.5 (1879.2) Most tartsatok tehát önvizsgálatot, hogy megismerjétek azon szándékokat, hogy a tanítványaim akartok-e lenni. Ha tiszteletre és dicsőségre törekedtek, ha világi beállítottságúak vagytok, akkor olyanok vagytok, mint az ízet vesztett só. Ha pedig ízet vesztette az, amelynek értékét a sós volta jelenti, mivel sózzák akkor? Az ilyen ízesítő semmit sem ér; csak arra való, hogy a szemétbe dobják. Most figyelmeztettelek titeket, hogy térjete haza békével, ha nem vagytok hajlandók kiinni velem azt a poharat, melyet már készítenek. Újra és újra elmondtam nektek, hogy az én országom nem e világi, de nem akartok hinni nekem. Akinek füle van a hallásra, az hallja meg amit mondok.”

171:2.6 (1879.3) Rögtön azután, hogy e szavakat elmondta, Jézus a tizenkettek élén elindult a Hesbon felé vezető úton, s mintegy ötszázan követték. A tömeg másik fele röviddel később Jeruzsálem felé vette az útját. Jézus apostolai, valamint a vezető tanítványok sokat merengtek e szavakon, de még mindig kitarottak azon meggyőződésük mellett, hogy a hányattatás és megpróbáltatás rövid időszakát követően az ország bizonyosan valamiképp annak megfelelően létesül, ahogy már régóta remélik.

3. A pereai vándorút

171:3.1 (1870.4) Jézus és a tizenkettek, a tanítványok több száz fős tömegétől követve, több mint két héten át vándorolt Dél-Pereában, ellátogattak minden olyan kisvárosba, ahol a hetvenek dolgoztak. E vidéken sok nem-zsidó élt, és mivel

kevesen mentek el közülük a páska-ünnepre Jeruzsálembe, az ország hírnökei jól haladtak a tanítással és a tan hirdetésével.

171:3.2 (1870.5) Jézus Hesbonban találkozott Abnerrel, és András úgy rendelkezett, hogy a hetvenek munkáját ne szakítsák félbe a páska-ünnep miatt; Jézus azt tanácsolta, hogy a hírnökök a Jeruzsálemben készülő dolgoktól teljesen függetlenül folytassák a munkájukat. Abnernek azt is javasolta, hogy engedje meg a női testületnek, legalábbis, ha kéri, hogy elmehessenek Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Ez volt az utolsó alkalom, hogy Abner még látta Jézust a húsvér testben. Jézus így búcsúzott Abnertől: „Fiam, tudom, hogy igaz leszel az országhoz, és imádkozom, hogy az Atya adjon bölcsességet ahhoz, hogy szeresd és megértsd a testvéreidet.”

171:3.3 (1870.6) Ahogy városról városra haladtak, a követőik közül sokan otthagyták őket és elindultak Jeruzsálembe, s így mire Jézus odaért a páska-ünnepre, azoknak a száma, akik nap mint nap követték, kétszáz alá apadt.

171:3.4 (1871.1) Az apostolok megértették, hogy Jézus a páska-ünnepre megy Jeruzsálembe. Tudták, hogy a Szanhedrin egész Izráelben szétküldött egy üzenetet, miszerint halálra ítélték és elrendelték, hogy bárkinek, akinek tudomása van a hollétéről, tájékoztatnia kell a Szanhedrint; és mégis, mindezek ellenére, nem rémültek meg annyira, amikor Filadelfiában közölte velük, hogy elmegy Betániába Lázárhoz. A magatartásukban az erős félelemből a csendes várakozás állapotába való ezen elmozdulás főként Lázár feltámasztása miatt következett be. Arra a következtetésre jutottak, hogy Jézus szükséghelyzetben élne az isteni hatalmával és megszegyenítené az ellenségeit. E remény, melyhez a Mesterük szellemi felsőségébe vetett

mélyebb és érettebb hitük társult, volt a felelős a közvetlen követői által kifelé mutatott bátorságért, akik most már felkészültek, hogy annak ellenére kövessék őt Jeruzsálembe, hogy a Szanhedrin nyíltan bejelentette: Jézusnak meg kell halnia.

^{171:3.5 (1871.2)} Az apostolok többsége és sok közelebbi tanítványa nem tartotta lehetségesnek, hogy Jézus meghaljon; hitték, hogy ő „a feltámadás és az élet”, és úgy tekintettek rá, mint halhatatlanra és mint aki már legyőzte a halált.

4. Tanítás Liviaszban

^{171:4.1 (1871.3)} Március 29-én, szerdán este Jézus és a követői Liviasznál ütöttek tábort útban Jeruzsálem felé, miután a délpereai vándorútjukat befejezték. Ezen az éjszakán történt Liviaszban, hogy Zélóta Simon és Simon Péter, miután összebeszéltek, hogy e helyre több mint száz kardot hozatnak, átvették és kiosztották a fegyvereket mindazok között, akik hajlandók voltak azt magukhoz venni és a köpenyük alá rejtve viselni. Simon Péter még a Mester kertbeli elárulásának idején is magánál hordta a kardját.

^{171:4.2 (1871.4)} Csütörtökön korán reggel, mielőtt a többiek még felkeltek volna, Jézus magához hívta Andrást és így szólt: „Keltsd fel a testvéreidet! Mondani akarok nekik valamit.” Jézus tudott a kardokról és arról, hogy mely apostolai fogadták el és viselték a fegyvereket, de sohasem tudatta velük, hogy tudomása van ezekről a dolgokról. Amikor András felkeltette a társait, és külön összegyűltek, Jézus azt mondta: „Gyermekeim, már hosszú ideje vagytok velem, és sok olyasmit tanítottam nektek, mely erre az időre szükséges lesz,

de most figyelmeztetni akarlak benneteket, hogy ne a húsvér test bizonytalanságaiba vessétek a hiteteket, és ne is azokba a gyarlóságokba, hogy az előttünk álló próbák és megmérettetések ellen emberi védelmet terveztek. Azért hívtalak el most csak titeket, hogy még egyszer világosan elmagyarázzam, hogy Jeruzsálembe megyünk, ahol is, már tudhatjátok, az Ember Fiát halálra ítélték. Újra elmondom, hogy az Ember Fia a főpapok és a vallási vezetők kezére adatik; hogy elítéltetik majd általuk és azután a nem-zsidók kezére kerül. Az Ember Fiát kigúnyolják, még le is köpik és megostorozzák, és halálnak adják. Amikor majd megölik az Ember Fiát, ne essetek kétségbe, mert kijelentem, hogy a harmadik napon feltámad. Legyen gondotok magatokra és emlékezzetek, hogy én előre figyelmeztettelek titeket.”

171:4.3 (1871.5) Az apostolok megint csak elképedtek, megdöbbentek; de nem tudták a kijelentéseit szó szerint értelmezni; nem voltak képesek megérteni azt, amit a Mester az imént mondott. Olyannyira elvakította őket a jeruzsálemi székhelyű, ideigvaló földi országba vetett állhatatos hitük, hogy egyszerűen nem tudták — nem akarták — megengedni maguknak, hogy Jézus kijelentéseit szó szerint vegyék. Egész nap azon gondolkodtak, hogy a Mester vajon mit érthetett a különös bejelentésein. De egyikük sem mert kérdezősködni e kijelentések felől. Ezek az összezavarodott apostolok csak a halála után értették meg, hogy a Mester világosan és közvetlenül előre szólt a kivégzéséről.

171:4.4 (1872.1) Itt, Liviaszban, röviddel a reggelit követően történt, hogy bizonyos rokonszenvező farizeusok jöttek oda Jézushoz és azt mondták: „Gyorsan menekülj e vidékről, mert Heródes,

ahogy egykor Jánosnak, neked is a halálodat akarja. Fél, hogy a nép esetleg felkel és ezért elhatározta, hogy megölet. Azért hoztuk neked ezt a hírt, hogy elmenekülhess.”

171:4.5 (1872.2) Ez csak részben volt igaz. Lázár feltámasztása megijesztette és megrémítette Heródest, és tudván, hogy a Szanhedrin már odáig merészkedett, hogy tárgyalás nélkül is előre halálra ítélje Jézust, Heródes úgy döntött, hogy vagy megöleti Jézust vagy kiűzi a felségterületeiről. Valójában az utóbbit szerette volna tenni, mert olyannyira félt tőle, hogy inkább abban reménykedett, hogy nem kényszerül a kivégzésére.

171:4.6 (1872.3) Amikor Jézus meghallgatta a farizeusok mondandóját, így válaszolt: „Sokat tudok Heródesről és az ő félelméről, mely az országról szóló örömhír miatt tölti el. De félreértés ne essék, ő sokkal inkább azt szeretné, hogy az Ember Fia elmenjen Jeruzsálembe és ott szenvedjen, majd haljon meg a főpapok kezétől; nem ég a vágytól, hogy miután beszennyezte a kezét János vérével, most az Ember Fiának haláláért is felelőssé váljon. Menjetek és mondjátok meg annak a rókának, hogy az Ember Fia ma Pereában hirdeti a tant, holnap Júdeába megy, és néhány nap múlva befejezi a földi küldetését és felkészül az Atyához való felemelkedésre.”

171:4.7 (1872.4) Ezután az apostolaihoz fordulva Jézus azt mondta: „Már régóta halnak meg próféták Jeruzsálemben, és ezért igencsak illő dolog, hogy az Ember Fia is elmenjen az Atya házának városába, hogy az emberi vakbuzgóság áraként és a vallási előítélet, valamint a szellemi vakság eredményeként feláldoztassék. Ó, Jeruzsálem, Jeruzsálem, te, aki megöled a prófétákat és megkövezed az igazság tanítóit! Milyen sokszor

akartam összegyűjteni a gyermekeidet éppen úgy, ahogy a tyúk a szárnyai alá gyűjti a költését, de te nem engedted! Meglátod, házad kiürül! Sokszor akarsz majd látni engem, de nem fogsz. Ekkor keresni fogsz engem, de nem találsz meg.” Miután így szólt, a körülötte állókhoz fordult és azt mondta: „Mindazonáltal menjünk fel Jeruzsálembe a páska-ünnepre és tegyük azt, amit tennünk kell a mennyei Atya akaratának megcselekedésében.”

171:4.8 (1872.5) A hívek összezavarodott és meghökkent csoportja követte Jézust e napon Jerikóba. Az apostolok Jézusnak az országgal kapcsolatos kijelentéseiből csak a végső győzelem vonását tudták kivenni; egyszerűen nem tudtak eljutni oda, hogy hajlandók legyenek felfogni a küszöbön álló megpróbáltatásra vonatkozó figyelmeztetéseket. Amikor Jézus arról beszélt, hogy „harmadnapra feltámad”, ők e kijelentést úgy értelmezték, mint ami az ország biztos diadalát jelenti, mely nyomban akkor jön el, hogy előzetesen valamilyen kellemetlen összetűzésre kerül sor a zsidó vallási vezetőkkel. A „harmadik nap” mindennapos zsidó kifejezés volt, és annyit jelentett, hogy „rövidesen” vagy „nem sokkal később”. Amikor Jézus a „feltámadásról” beszélt, ők úgy gondolták, hogy „az ország feltámadására” utal.

171:4.9 (1872.6) Jézust e hívek Messiásként fogadták el, és a zsidók csak keveset vagy semennyit sem tudtak egy szenvedő Messiásról. Nem értették meg, hogy Jézus a halála révén sok olyan dolgot akar véghez vinni, melyet az életével nem tudott elérni. Az apostolokba Lázár feltámasztása öntött bátorságot ahhoz, hogy Jeruzsálembe menjenek, a Mester esetében pedig

az átlényegülés emléke volt az, ami az alászállásának e megpróbáltatást jelentő időszakában erősítette.

5. A jerikói vak ember

171:5.1 (1873.1) Március 30-án, csütörtök késő délutánján Jézus és az apostolok egy kétszáz főnyi, követőkből álló csapat élén Jerikó falainak közelébe értek. Ahogy közeledtek a város kapujához, koldusok tömegével találkoztak, s ott volt közöttük egy bizonyos Bartimeus is, egy idősebb férfi, aki már fiatal kora óta vak volt. E vak koldus sokat hallott Jézusról és mindent tudott a jeruzsálemi vak Jósiás meggyógyításáról. Egészen addig nem szerzett tudomást Jézus utolsó jerikói látogatásáról, míg el nem ment Betániába. Bartimeus elhatározta, hogy nem hagyja, hogy Jézus úgy jöjjön el még egyszer Jerikóba, hogy nem kéri meg a látásának visszaadására.

171:5.2 (1873.2) Jézus közeledésének híre Jerikó-szerte elterjedt, és a lakosok százai tódultak ki, hogy üdvözöljék. Amikor a nagy tömeg a Mestert kísérve visszajött a városba, Bartimeus, hallván a sok ember lábdobogását, tudta, hogy valami nem szokványos dolog zajlik, és megkérdezte a közelében állókat, hogy mi történik. Az egyik koldus azt felelte, „A názáreti Jézus jön erre.” Meghallván, hogy Jézus a közelben van, Bartimeus a hangját megemelve azt kezdte kiabálni, „Jézus, Jézus, könyörülj rajtam!” Ahogy egyre hangosabban kiáltozott, a Jézus közelében lévők közül némelyek odamentek hozzá és korholták, arra kérve, hogy maradjon veszteg; de nem volt foganatja; ő egyre többször és egyre hangosabban kiáltott fel.

171:5.3 (1873.3) Meghallván a vak ember kiáltását, Jézus megállt. Amikor meglátta, azt mondta a barátainak, „Hozzátok ide azt

az embert.” Ekkor azok odamentek Bartimeushoz, s így szóltak hozzá: „Bizakodjál; jöjj velünk, mert a Mester hív.” Amikor Bartimeus meghallotta e szavakat, ledobta a köpenyét, felpattant és megindult az utca közepe felé s a mellette állók odavezették Jézushoz. Bartimeust megszólítva Jézus azt mondta: „Mit szeretnél, mit tegyek érted?” Erre azt mondta a vak férfi, „Szeretném visszakapni a látásomat.” Amikor Jézus meghallotta a kérést és látta az ő hitét, azt mondta: „Visszanyered a látásodat; menj utadra; a hited meggyógyított.” A férfi nyomban visszanyerte a látását, és az Istent dicsőítve Jézus közelében maradt addig, amíg a Mester másnap el nem indult Jeruzsálembe, s akkor a tömeg elé állt és beszámolt mindannyiuknak arról, hogy miként nyerte vissza a látását Jerikóban.

6. Látogatás Zákeusnál

171:6.1 (1873.4) Már majdnem napnyugta volt, amikor a Mester vezette menet elérte Jerikót, és Jézus úgy gondolta, hogy ott töltik az éjszakát. Ahogy Jézus elhaladt a vámház mellett, Zákeus, a vezető publikánus, vagyis adószedő, éppen ott volt, és nagyon szerette volna látni Jézust. E vezető publikánus nagyon gazdag volt és sokat hallott erről a galileai prófétáról. Elhatározta, hogy megnézi, miféle ember is ez a Jézus, amint az legközelebb Jerikóban jár; ennek megfelelően Zákeus megpróbált keresztülfurakodni a tömegben, de túl nagy volt a sokadalom, és mivel alacsony termetű ember volt, nem tudott átnézni a fejek fölött sem. Így a vezető publikánus a tömeggel tartott egy darabon, amíg a városközpont közelébe nem értek, mely helyszín nem esett messze attól, ahol ő lakott. Amikor látta, hogy a tömegben nem lesz képes átjutni, arra gondolta, hogy Jézus esetleg megállás nélkül, egyenesen áthalad a

városon, előreszaladt és felmászott egy vadfügefára, melynek terebélyes ágai kinyúltak az út fölé. Tudta, hogy így jól láthatja majd az arra elhaladó Mestert. Nem is csalódott, mert Jézus elhaladtában megállt, és felnézve Zákeusra, így szólt: „Siess, Zákeus, gyere le, mert ma éjszakára a házában kell megszállnom.” Amikor Zákeus meghallotta ezeket a meglepő szavakat, majdnem lepottyant a fáról, ahogy nagy sietve leereszkedett, és Jézushoz odamenve nagy örömét fejezte ki amiatt, hogy a Mester hajlandó az ő házában megállni.

171:6.2 (1874.1) Egyből Zákeus házához mentek, és akik Jerikóban éltek, nagyon meglepődtek, hogy Jézus késznek mutatkozott megszállni a vezető publikánusnál. Még amikor Jézus és az apostolok Zákeussal a ház ajtajában álldogáltak, a jerikói farizeusok egyike, aki a közelben állt, így szólt: „Látjátok, hogy ez az ember miként ment megszállni egy bűnöshöz, Ábrahám hitehagyott fiához, aki a saját népének zsarolója és kirablója.” Amikor Jézus meghallotta ezt, letekintett Zákeusra és elmosolyodott. Erre Zákeus felállt egy emelvényre és azt mondta: „Jerikói emberek, hallgassatok meg! Talán publikánus vagyok és bűnös, de a nagy Tanító az én házamba jött megszállni; és mielőtt belép, elmondom nektek, hogy minden vagyonom egyik felét a szegényeknek adományozom, és holnaptól kezdve, ha valamit is helytelenül szedtem be valakitől, azt négyszeresen fogom visszaadni. Teljes szívvel fogom keresni az üdvözülést és arra törekszem, hogy megtanuljak igazul cselekedni az Isten előtt.”

171:6.3 (1874.2) Ahogy Zákeus elhallgatott, Jézus szólalt meg: „Ma üdvözülés jött e házhoz, és te valóban Ábrahám fiává lettél.” A körülöttük összegyűlt tömeghez fordulva Jézus azt mondta:

„Ne csodálkozzatok azon, amit mondok, és ne ütközzetek meg azon, amit teszünk, mert mindvégig azt hirdettem, hogy az Ember Fia eljött megkeresni és megmenteni azokat, akik elvesztek.”

171:6.4 (1874.3) Éjszakára Zákeus házában maradtak. Másnap felkeltek és elindultak a „rablók útján” Betániába, hogy odaérjenek a páska-ünnepre Jeruzsálembe.

7. „Ahogy Jézus arra ment”

171:7.1 (1874.4) Jézus jókedvet szerzett mindenütt, amerre csak járt. Bővelkedett kedvességben és igazságban. A társai nem győzték csodálni a száját elhagyó kedves szavakat. Könnyedséget gyakorolhat az ember, azonban a megnyerő kedvesség a szeretet által átjárt lélekből sugárzó barátságosság zamata.

171:7.2 (1874.5) A jóság mindig tiszteletet vált ki, de amikor mentes a kedvességtől, akkor az gyakran taszítólag hat a ragaszkodásra. A jóság csakis akkor bír általános vonzerővel, amikor kegyelemmel teljes. A jóság csak akkor eredményes, amikor vonzó.

171:7.3 (1874.6) Jézus valóban megértette az embereket; ezért volt képes igazi rokonszenvet és őszinte könyörületet mutatni. De ritkán merült el a sajnálkozásban. A könyörülete ugyan határtalan volt, a rokonszenve azonban gyakorlatias, személyes és építő jellegű. A szenvedéshez való megértő hozzáállása sohasem váltott ki érzéketlenséget benne, és képes volt a szükséglet szenvedő lelkeket úgy támogatni, hogy közben nem nőtt bennük az önsajnálát.

171:7.4 (1874.7) Jézus azért tudott olyan sokat segíteni az embereknek, mert oly őszintén szerette őket. Igazán szeretett minden egyes férfit, minden egyes nőt és minden egyes gyermeket. Azért lehetett ilyen igaz barát, mert figyelemre méltó éleslátással rendelkezett — nagyon is jól tudta, hogy mi van az ember szívében és elméjében. Érdeklődő és éleslátó megfigyelő volt. Hozzáértőn ismerte fel az emberek igényét, és ügyesen tárta fel az emberi vágyakat.

171:7.5 (1874.8) Jézus sohasem sietett. Volt ideje vigaszt nyújtani az embertársainak, „ahogy arra járt”. Mindig elérte a barátainál, hogy azok nyugodt lelkiállapotba kerüljenek. Elbűvölő hallgatóság volt. Sohasem folyamodott a társai lelkében való fürkész vizsgálódáshoz. Ahogy vigaszt nyújtott a kiéhezett elméknek és segédkezett a szomjas lelkek számára, az ő irgalmának befogadói nem is annyira azt érezték, mintha gyónnának neki, hanem inkább hogy társalognak vele. Azért voltak iránta feltétlen bizalommal, mert látták, hogy milyen nagy a hite őbennük.

171:7.6 (1875.1) Jézus sohasem tűnt olyannak, mint aki kíváncsiskodik az emberek felől, és soha nem is mutatott oly vágyat, hogy irányítani, vezetni vagy ellenőrizni akarná őket. Mély önbizalmat és nagy bátorságot szabadított fel mindazokban, akik a társaságát élvezhették. Amikor rámosolygott valakire, akkor az a halandó a számos gondja megoldásához jobb képességek meglétét tapasztalta meg.

171:7.7 (1875.2) Jézus oly nagyon és oly bölcsen szerette az embereket, hogy nem habozott soha szigorúnak lenni velük, amikor az adott helyzet a fegyelmezést megkívánta. Gyakorta

volt segítségére annak, aki segítséget kért. Így felkeltette az érdeklődést, az emberi természet jobb dolgaihoz folyamodott.

171:7.8 (1875.3) A Mester képes volt észlelni a megmentő hitet annak az asszonynak az erős babonáságában, aki gyógyulást keresett azáltal, hogy megpróbálta megérinteni Jézus öltözkének szegélyét. Mindig kész és hajlandó volt félbeszakítani a beszédet vagy megállítani a tömeget, hogy segítséget nyújtson egyetlen személynek, még egy kisgyermeknek is. Nem csak azért történtek nagy dolgok, mert az emberek hittek Jézusban, hanem azért is, mert Jézusnak oly nagy volt a hite bennük.

171:7.9 (1875.4) A valóban fontos dolgok többsége, melyeket Jézus mondott vagy tett, láthatólag alkalomszerűen történt, „ahogy arra járt”. A Mester földi segédkezésében nagyon kevés szakavatottan, jól tervezetten és előre megfontoltan véghez vitt dolog volt. Úgy osztott egészséget és hintett boldogságot kedves természetességgel, ahogy az életen átutazott. Szó szerint igaz volt, hogy „ahol csak járt, jót tett”.

171:7.10 (1875.5) A Mester minden korbeli követői jól teszik, ha megtanulnak úgy segédkezni, ahogy „arra járnak” — hogy önzetlen jót cselekedjenek, ahogy a napi kötelességeiknek eleget tesznek.

8. Példázat a minákról

171:8.1 (1875.6) Csak dél közeledtével indultak el Jerikóból, ugyanis előző éjjel sokáig fenn voltak, mert Jézus az országról szóló evangéliumra tanította Zákeust és családját. Nagyjából a Betániához felvivő út felénél a társaság megállt ebédelni, miközben a tömeg továbbment Jeruzsálembe, mert az emberek

nem tudták, hogy Jézus és az apostolok azt az éjszakát az Olajfák hegyén fogják tölteni.

171:8.2 (1875.7) A minákról szóló példabeszéd, ellentétben a talentumokról szóló példázattal, mely rendeltetése szerint minden tanítványnak szólt, kizárólag az apostolok számára hangzott el és főként Archelausz tapasztalásán és az ő azon hasztalan igyekezetén alapult, hogy megszerezze magának Júdea királyságát. Ez a Mester ama kevés példázata közé tartozik, melyek tényleges történelmi jellemen alapultak. Semmi különös nem volt abban, hogy eszükbe jutott Archelausz, minthogy Zákeus jerikói háza igen közel esett Archelausz gazdagon díszített palotájához, és a vízvezetéke ott haladt a Jerikót elhagyó út mellett.

171:8.3 (1875.8) Jézus azt mondta: „Azt hiszitek, hogy az Ember Fia azért megy Jeruzsálembe, hogy átvegyen egy országot, de kijelentem, hogy bizonyosan csalódnotok kell. Hát nem emlékeztek arra a bizonyos hercegre, aki elment egy távoli vidékre, hogy átvegyen egy országot, de mielőtt visszatért volna, a saját tartományának polgárai, akik a szívükben már korábban elutasították őt, követet küldtek utána azzal, hogy »Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjon rajtunk.«? Ahogy e királyt a világi uralmában elutasították, úgy fogják elutasítani az Ember Fiát a szellemi uralomban. Ismét csak kijelentem, hogy az én országom nem e világi; de ha az Ember Fia megkapta volna a szellemi uralmat a népe felett, akkor elfogadta volna az emberek lelkeinek ezen országát és vállalta volna az emberi szívek vezetését. Függetlenül attól, hogy elutasítják a felettük való szellemi uralmamat, vissza fogok térni, hogy másoktól átvegyem a szellem ezen országát, melyet

most megtagadnak tőlem. Most az Ember Fiának elutasítását fogjátok látni, de egy másik korszakban az, amit Ábrahám gyermekei most elutasítanak, átvétték és felemeltetik.

171:8.4 (1876.1) Most pedig, miként a példázat visszautasított nemesembere, én is magamhoz szólítom a tizenkét szolgálmat, különleges intézőmet, és mindegyikötök kezébe egy-egy mina összeget teszek, s arra intem mindegyiketeket, hogy jól figyeljete az utasításaimra, hogy bánjatok igyekvően a rátok bízott vagyonnal, míg távol vagyok, annak érdekében, hogy legyen mivel igazolnotok az intézőségeteket, amikor visszatérek és számadást kérek tőletek.

171:8.5 (1876.2) Még ha ez az elutasított Fiú nem is térne vissza, egy másik Fiút küldenek majd, hogy átvegye ezt az országot, és e Fiú ezután elküldet majd értetek, hogy fogadja intézőségi beszámolótokat és öröme teljék a nyereségeteken.

171:8.6 (1876.3) Amikor ezeket az intézőket később számadásra összehívták, előlépett az első, azt mondván, »Uram, a mináddal további tíz minára tettem szert.« Azt mondta neki az ura: »Jól van; jó szolga vagy; mivel ebbéli hűségedet bizonyítottad, tíz város felett adok neked fennhatóságot.« És jött a második, mondván, »A nálam hagyott minád, uram, öt minát hozott.« Az ura pedig azt mondta, »Eszerint téged öt város urává teszek.« Így ment ez a többiekkel is, mígnem sorra került az utolsó szolga, aki az elszámoltatáskor azt jelentette: »Uram, nézd, itt a minád, melyet biztos helyen, e kendőben megőriztem. Azért tettem így, mert féltem tőled; azt hittem, hogy túlzó ember vagy, mivelhogy fölszeded, amit nem te tettél le, és learatod, amit nem te vetettél.« Erre azt mondta az ura: »Te mihaszna és hűtlen szolga, a te szádból elhangzottak alapján ítélek meg.

Tudtad, hogy nyilvánvalóan leíratom, amit nem én vetettem; ezért tudtad, hogy ezt az elszámolást megkövetelik tőled. Tudván ezt, legalább odaadhattad volna a pénzemet a pénzváltónak, hogy megjövet kamatostul kapjam vissza.«

171:8.7 (1876.4) Akkor azt mondta ez az úr azoknak, akik ott álltak: »Vegyétek el a pénzt ettől a lusta szolgától és adjátok annak, akinek tíz minája van.« Amikor emlékeztették a gazdájukat, hogy annak már volt tíz minája, az úr azt mondta: »Akinek van, még több adatik, de attól, akinek nincs, elvételik még az is, amiye van.«»

171:8.8 (1876.5) Ezután az apostolok azt akarták tudni, hogy mi a különbség e példázat jelentése és a talentumokról szóló korábbi példázat jelentése között, de Jézus csak annyit volt hajlandó mondani a sok kérdésükre válaszul: „Fontoljátok meg jól a szívetekben e szavakat, és mindegyiketek találja meg az igaz jelentését.”

171:8.9 (1876.6) Nátániel volt az, aki igen jól tanította a két példázat jelentését a későbbi évek során, s ő a tanításait e következtetésekben foglalta össze:

171:8.10 (1876.7) 1. A képesség az egyéni életlehetőségek gyakorlati kibontója. Sohasem fogják számon kérni rajtad a képességeidet meghaladó dolgok teljesülését.

171:8.11 (1876.8) 2. A hűség az emberi megbízhatóság csálhatatlan kifejezője. Aki hű a kis dolgokban, az valószínűleg hűséget fog mutatni minden olyasmiben is, amely összeegyeztethető a képességeivel.

^{171:8.12 (1876.9)} 3. A Mester a kisebb hűségért a kisebb jutalmat adja, hasonló alkalmak esetén.

^{171:8.13 (1877.1)} 4. Hasonló hűségért hasonló jutalmat ad, még ha erre kevesebb alkalom adódik is.

^{171:8.14 (1877.2)} Amikor befejezték az ebédet, és miután a követők tömege elindult Jeruzsálem felé, Jézus, aki az apostolok előtt, egy kiugró sziklatömb árnyékában az út mentén állt, derűs fennkölességgel és kegyes méltósággal nyugat felé mutatott az ujjával, ezt mondva: „Gyertek, testvéreim, menjünk tovább Jeruzsálembe, s fogadjuk ott azt, ami ránk vár; így teljesítsük a minden dolog mennyei Atyjának akaratát.”

^{171:8.15 (1877.3)} Jézus és az apostolai ezzel befejezték a Mesternek a halandó emberi hűsvér testhez való hasonlatosságban megtett utolsó útját Jeruzsálembe.

172. írás

Bevonulás Jeruzsálembe

^{172:0.1 (1878.1)} JÉZUS és az apostolok Kr.u. 30. március 31-én, pénteken röviddel délután négy óra után érkeztek meg Betániába. Lázár, az ő testvérei és a barátaik már várták őket; és lévén, hogy olyan sok ember jött el mindennap Lázárhoz, hogy a feltámadásáról beszéljen vele, Jézust tájékoztatták, hogy előkészületeket tettek arra, hogy az egyik hívő szomszédnál lakhasson, egy bizonyos Simon nevezetű embernél, aki Lázár apjának halála óta a kis falu első polgára volt.

^{172:0.2 (1878.2)} Azon az estén Jézus sok látogatót fogadott, és Betánia, valamint Betfage egyszerű népe minden tőlük telhetőt

megtett, hogy szívélyes fogadtatásban részesítsék. Bár sokan úgy gondolták, hogy Jézus most azért megy Jeruzsálembe, teljes mértékben dacolva a Szanhedrin halálos ítéletével, hogy magát a zsidók királyává tegye, a betániai család — Lázár, Márta és Mária — inkább felismerte, hogy a Mester nem ilyesféle király; bizonytalanul érezték, hogy ez lesz az ő utolsó látogatása Jeruzsálemben és Betániában.

172:0.3 (1878.3) A főpapok értesültek arról, hogy Jézus Betániában szállt meg, de úgy gondolták, hogy a legjobb, ha nem a barátai körében próbálják meg elfogni; úgy döntöttek, hogy megvárják, míg bejön Jeruzsálembe. Jézus tudott minderről, de fenségesen nyugodt volt; a barátai sohasem látták még higgadtabbnak és szeretetre méltóbbnak; még az apostolok is elképedtek, hogy mennyire nem törődött azzal, hogy a Szanhedrin az egész zsidóságot felszólította az ő kiszolgáltatására. Míg a Mester éjszaka aludt, az apostolok kettesével őrködtek felette, és sokuk kardot kötött. Másnap kora reggel zarándokok százai keltették őket, akik Jeruzsálemből érkeztek, ráadásul a szombat napján, hogy lássák Jézust és Lázárt, akit feltámasztott a holtából.

1. A szombat Betániában

172:1.1 (1878.4) A Júdeán kívülről jött zarándokok és a zsidó hatóságok is mind azt kérdezték: „Mit gondoltok? Vajon eljön Jézus az ünnepre?” Ezért, amikor az emberek meghallották, hogy Jézus Betániában tartózkodik, megörültek, a főpapok és a farizeusok viszont némiképp összezavarodtak. Örömmel vették, hogy a fennhatóságuk alatt tudhatják, de egy kicsit meghökkentette őket Jézus merészsége; még emlékeztek, hogy az előző betániai látogatása alkalmával Lázár feltámadt

holtából, és Lázár egyre nagyobb bosszúság forrásává kezdett válni Jézus ellenségei számára.

172:1.2 (1878.5) Hat nappal a páska-ünnep előtt, a szombatot követő estén, egész Betánia és Betfage közösen ünnepelte Jézus megérkezését egy nyilvános fogadáson Simon házában. Ezt az estebédet Jézus és Lázár tiszteletére tartották; megszervezésére a Szanhedrinnel dacolva került sor. Márta irányította az ételek felszolgálását; testvére, Mária a bámészkodók között állt, mert a zsidó szokások nem engedték, hogy egy nő egy nyilvános fogadáson helyet foglaljon. A Szanhedrin ügynökei is jelen voltak, de féltek letartóztatni Jézust a barátai körében.

172:1.3 (1879.1) Jézus a régi Jósuáról, a névrokonáról beszélgetett Simonnal, és felidézte, hogy Jósua és az izraeliták hogyan jöttek fel Jeruzsálembe Jerikón át. A Jerikó falainak leomlásával kapcsolatos mondáéhoz Jézus azt a megjegyzést fűzte: „Én nem foglalkozom ilyen téglá- és kőfalakkal; de szeretném, ha az előítélet, az önzőség és a gyűlölet falai az Atya minden ember iránti szeretetének kimondása által leomlanának.”

172:1.4 (1879.2) A fogadás igen vidám hangulatban és rendes mederben folyt, attól eltekintve, hogy az összes apostol szokatlanul komoly volt. Jézus rendkívül jókedvűen viselkedett és az asztal elfoglalásának időpontjáig a gyerekekkel játszott.

172:1.5 (1879.3) Egészen az ünnepség befejezésének közeledtéig nem történt semmi rendkívüli, amikor is Mária, Lázár testvére előlépett az ott bámészkodó nők csoportjából és elindult oda, ahol Jézus mint díszvendég foglalt helyet, odament, és kinyitott

egy nagyon ritka és értékes balzsamot tartalmazó nagy alabástrom korsót; és miután balzsammal bekente a Mester halántékát, Jézus lábára is öntött, majd leengedte a haját és azzal törölte le. Az egész házat megtöltötte a balzsam illata, és a házban jelenlévők mindegyike elcsodálkozott Mária tettén. Lázár nem szólt semmit, de amikor egyesek sugdolózni kezdtek, amiatt elégedetlenkedve, hogy a nagy értékű balzsamot így használta, Karióti Júdás lépett oda, ahol András foglalt helyet és így szólt: „Miért nem adták el ezt a balzsamot és adták oda a pénzt a szegények élelmezésére? Beszélned kellene a Mesterrel, hogy ítélje el az ilyen pazarlást.”

^{172:1.6 (1879.4)} Jézus, aki tudta, hogy mit gondolnak és hallotta, hogy mit mondanak, kezét a mellette térdelő Mária fejére téve, kedves arckifejezést öltve azt mondta: „Hagyjátok őt békén, mindannyian. Miért zaklatjátok emiatt, hisz látjátok, hogy jót cselekedett a szíve szerint? Nektek, akik morgolódtok és azt mondjátok, hogy ezt a balzsamot el kellett volna adni és a pénzt a szegényeknek kellett volna adni, hadd mondjam el, hogy a szegények mindig veletek vannak, így hát segédkezhettek nekik bármikor, amikor csak jónak látjátok; de én nem leszek mindig veletek; rövidesen elmegyek az Atyámhoz. Ez a nő már régóta tartogatta ezt a balzsamot a testem számára a temetéshez, és mivel most úgy látta jónak, hogy e kenetet a halálom előtt tegye fel, ezért nem tagadható meg tőle ez az öröm. Ennek megcselekedésében Mária mindanniatokat megdorgált annyiban, hogy a tette révén bizonyítja a hitét abban, amit a halálomról és a mennyei Atyámhoz való felemelkedésemről mondtam. E nőt nem szabad megfeddni azért, amit ma este tett; inkább azt mondom nektek, hogy az

eljövendő korszakokban, ahol csak terjesztik ezt az örömhírt szerte a világon, e tettet az ő emlékére fogják elmondani.”

172:1.7 (1879.5) Karióti Júdás e személyes gáncsnak vett rendreutasítás hatására döntötte el végleg, hogy elégtételt vesz a sértett érzelmei miatt. Tudat alatt előzőleg már sokszor foglalkozott ilyen gondolatokkal, de most vetemedett arra, hogy ilyen gonosz gondolatoknak nyíltan és tudatosan teret engedjen az elméjében. Sokan mások is bátorították e viselkedését, hiszen ennek a balzsamnak az ára kitette egy ember egyévi jövedelmét — ez elég lett volna ötezer ember kenyérére. Mária azonban szerette Jézust; ezt az értékes balzsamot azért szerezte be, hogy legyen mivel bekennie Jézus holttestét, mert ő elhitte a szavait, amikor Jézus előre figyelmeztette őket, hogy meg kell halnia, és nem tagadtatott meg tőle, ha már meggondolta magát és úgy döntött, hogy a Mesternek szóló felajánlást akkor teljesíti, amikor a Mester még él.

172:1.8 (1879.6) Lázár és Márta is tudta, hogy Mária régóta gyűjtögette a pénzt, hogy legyen miből megvennie ezt az illatos olajat tartalmazó korsót, és szívükből helyeselték a tettét, ha már ez volt a szíve vágya, mert jómódúak voltak és minden további nélkül megengedhettek maguknak ilyen ajándékot.

172:1.9 (1880.1) Értesülvén a Jézus és Lázár tiszteletére Betániában adott ezen ünnepségről, a főpapok tanácskozni kezdtek maguk között, hogy mihez kezdjenek Lázárral. Rövidesen úgy döntöttek, hogy Lázárnak is meg kell halnia. Arra a következtetésre jutottak, hogy értelmetlen dolog lenne Jézust kivégezni, ha Lázárt, akit Jézus a holtából feltámasztott, életben hagyják.

2. Vasárnap reggel az apostolokkal

^{172:2.1 (1880.2)} Ezen a vasárnap reggelen, Simon szép kertjében, a Mester összehívta a tizenkét apostolát és elmondta nekik a Jeruzsálembe való belépésükkel kapcsolatos utolsó intelmeit. Közölte velük, hogy valószínűleg sok beszédet fog tartani és sok tanítást mond majd el, mielőtt az Atyához visszatérne, de azt tanácsolta az apostolainak, hogy tartózkodjanak bármilyen nyilvános munkától a páska-ünnepen való jeruzsálemi ottlétük alatt. Úgy utasította őket, hogy maradjanak a közelében, „figyeljenek és imádkozzanak”. Jézus tudta, hogy sok apostola és közvetlen követője titkon még akkor is kardot tartott magánál, de ezt a tényt nem hozta szóba.

^{172:2.2 (1880.3)} E reggeli utasítások alkalmával röviden áttekintette a segédkezésüket a Kapernaum melletti felavatásuktól eddig a napig, amikor is arra készülnek, hogy bemenjenek Jeruzsálembe. Az apostolok szótlanul hallgatták; nem kérdeztek semmit.

^{172:2.3 (1880.4)} Aznap kora reggel Zebedeus Dávid átadta Júdásnak a pella-i tábori felszerelés értékesítéséből származó pénzt, ezt követően Júdás a pénzének nagyobbik részét Simonnak, a vendéglátójuknak adta oda, hogy őrizze meg, mivel a Jeruzsálembe való bevonulásuk által kialakuló nehéz helyzetben szükségük lehet rá.

^{172:2.4 (1880.5)} Az apostolokkal tartott tanácskozás után Jézus Lázárral váltott szót és arra utasította, hogy ne áldozza életét a Szanhedrin bosszúvágyának. Ezen intelemnek engedelmeskedett is Lázár, és néhány nappal később

elmenekült Filadelfiába, amikor a Szanhedrin embereket küldött a letartóztatására.

172:2.5 (1880.6) Jézus minden követője érzékelte valamennyire a közelgő válságot, de a Mester szokatlan jókedve és kivételesen jó hangulata akadályozta őket abban, hogy annak komolyságát teljesen felmérhessék.

3. Elindulás Jeruzsálembe

172:3.1 (1880.7) Betánia mintegy három kilométerre volt a templomtól, és azon a vasárnap délutánon fél kettőre járt az idő, amikor Jézus készen állt, hogy elinduljon Jeruzsálembe. Mély ragaszkodással viseltetett Betánia és annak egyszerű népe iránt. Názáret, Kapernaum és Jeruzsálem elutasította őt, de Betánia elfogadta, hitt benne. E falu, ahol csaknem minden férfi, nő és gyerek hívő volt, ez volt az, amelyet kiválasztott abból a célból, hogy végrehajtsa a földi alászállásának legnagyobb művét, Lázár feltámasztását. Nem azért támasztotta fel Lázárt, hogy a falusiak higgyenek, hanem inkább azért, mert már hittek.

172:3.2 (1880.8) Jézus egész reggel a jeruzsálemi bevonulásán gondolkozott. Azelőtt mindig megpróbált elnyomni minden olyan megnyilvánulást, amely által az emberek őt a Messiásként akarták üdvözölni, de most más volt a helyzet; most a húsvér testi létpályájának végéhez közeledett, a Szanhedrin már halálra ítélte, és semmiféle kár sem származott abból, ha megengedi a tanítványainak, hogy szabadon kifejezzék az érzéseiket, amivel számolni is lehetett, ha úgy dönt, hogy hivatalosan és a nyilvánosság előtt vonul be a városba.

172:3.3 (1881.1) Jézus nem azért döntött a Jeruzsálembe való nyilvános bevonulás mellett, hogy utoljára még elnyerje a nép kegyét vagy megtegye az utolsó lépést a hatalom megszerzése érdekében. Nem is azért tette, hogy teljesen kielégítse a tanítványai és az apostolai emberi vágyait. Jézusnak nem voltak ilyen elképzelésekből eredő ábrándképei; jól tudta, hogy mi lesz a kimenetele ennek a látogatásnak.

172:3.4 (1881.2) Miután döntött a Jeruzsálembe való nyilvános bevonulásról, a Mester azzal szembesült, hogy meg kell választania a döntése végrehajtásának megfelelő módszerét. Jézus átgondolta a számos, többé-kevésbé ellentmondásos, úgynevezett messiási jóslat mindegyikét, de csupán egy olyan volt, amely egyáltalán követhető lehetett. E látnoki kijelentések többsége egy királyt ábrázolt, Dávid fiát és követőjét, egy olyan merész és erélyes világi urat, aki megszabadítja egész Izráelt az idegen befolyás igája alól. De volt egy olyan írás, melyet egykor a Messiáshoz kapcsoltak azok, akik jobban kötődtek a küldetésének szellemi felfogásához, melyről Jézus úgy gondolta, hogy következetesen alkalmazható útmutatásul szolgálhat a tervezett jeruzsálemi bevonulásához. Ez az írás Zekarjahunál volt olvasható, és így szólt: „Ujjongj, ó Sion leánya; zengj éneket, ó Jeruzsálem leánya. Nézd, közeleg királyod. Igaz ő és megszabadulást hoz. Alázatosan, számaron jön, számarháton, száárnak csikaján.”

172:3.5 (1881.3) Egy harcos király mindig lovon ülve vonult be egy városba; a béke és barátság küldetésén járó király mindig számarháton jött be. Jézus nem akart úgy bevonulni Jeruzsálembe, mint lovasember, de hajlandó volt belépni békésen és jó szándékkal, az Ember Fiaként, számarháton.

172:3.6 (1881.4) Jézus régóta próbálkozott azzal, hogy közvetlen tanítás révén jól megértesse az apostolaival és a tanítványaival azt, hogy az ő országa nem e világi, hogy az tisztán szellemi dolog; de e törekvésében nem járt sikerrel. Most viszont, amit nem tudott véghez vinni nyílt és személyes tanítással, azt megpróbálta elérni jelképes úton. Így tehát mindjárt a déli ebéd után Jézus magához hívta Pétert és Jánost, és miután arra utasította őket, hogy menjenek át Betfagéba, abba a szomszédos kis faluba, mely a főút közelében és Betániától nem messze északnyugatra volt, azt mondta még nekik: „Induljatok Betfagéba, és amikor az útelágazáshoz értek, láthatok majd egy kikötött szamár csikóját. Oldjátok el a csikót és hozzátok magatokkal. Ha bárki megkérdezi, hogy miért tesztek így, annyit mondjatok csak, hogy »A Mesternek van rá szüksége.«” Amikor a két apostol elment Betfagéba ahogy a Mester meghagyta nekik, rátaláltak a szamárcsikóra, mely az anyja mellett volt megkötve a nyílt utcán, a sarkon lévő ház közelében. Ahogy Péter a csikót oldozni kezdte, előjött a gazdája és megkérdezte, hogy mit csinálnak, és amikor Péter azt válaszolta neki, amire Jézus utasította, a férfi azt mondta: „Ha a Mesteretek a galileai Jézus, akkor legyen övé a csikó.” Így tértek vissza a szamárcsikóval.

172:3.7 (1881.5) Ekkorra már több száz zarándok gyűlt össze Jézus és az apostolai körül. A délelőtti közepe óta voltak ott azok a látogatók, akik útban a páska-ünnepre megálltak. Időközben Zebedeus Dávid és néhány korábbi hírvivő társa kérés nélkül lesietett Jeruzsálembe, ahol is a templom környékén tartózkodó látogató zarándokok között eredményesen terjesztették annak hírét, hogy a názáreti Jézus győzelmesen fog bevonulni a városba. Ennek hatására a látogatók közül több ezren tódultak

ki, hogy üdvözölgék ezt a sokat emlegetett prófétát és csodatévőt, akiről némelyek úgy tartották, hogy ő a Messiás. E sokaság, ahogy Jeruzsálemből jött kifelé, akkor találkozott Jézussal és a városba igyekvő tömeggel, miután azok áthaladtak az Olajfák magaslatán és megkezdték a leereszkedést a városba.

172:3,8 (1882.1) Ahogy a menet elindult Betániából, nagy lelkesültség uralkodott a tanítványok, hívek és látogató zarándokok ünnepi tömegén, akik közül sokan Galileából és Pereából jöttek. Épp mielőtt elindultak volna, az eredeti női testület tizenkét tagja néhány társuk kíséretében megérkezett a helyszínre és csatlakozott a város felé tartó különleges, vidám menethez.

172:3,9 (1882.2) Az Alfeus ikrek még indulás előtt a számárra terítették a köpenyüket és tartották az állatot, míg a Mester felült rá. Ahogy a menet az Olajfák magaslatához közeledett, az ünnepi tömeg ruhadarabokat és a közeli fákról leszedett ágakat helyezett el a földön abból a célból, hogy tiszteletszőnyeget terítsenek a királyi Fiút, a megígért Messiást vivő számár útja elé. Ahogy a víg tömeg Jeruzsálem felé haladt, énekelni kezdtek, vagyis inkább hangos szóval ismételték az istendicsőítő éneket, „Dicsőség Dávid fiának; áldott, aki az Úr nevében jön. Dicsőség a magasságban. Áldott legyen az ország, mely a mennyből jön le.”

172:3,10 (1882.3) Az út során Jézus végig jókedvű, vidám volt, míg oda nem ért az Olajfák magaslatához, ahol a város és a templomtornyok teljes látképe tárult eléjük; ott a Mester megállította a menetet, és mélységes csend telepedett mindenkre, ahogy a síró Mestert figyelték. A Mester, letekintve a nagy tömegre, amely a köszöntésére jött ki, nagy

megindultságban és a sírástól eltorzult hangon azt mondta: „Ó Jeruzsálem, bárcsak megismerted volna te is, legalább e napon azokat a dolgokat, melyek a békédhez hozzátartoznak, és amelyeket korlátlanul megkaphattál volna! De a dicsőségek most el fognak tűnni a szemed elől. Azon vagy, hogy elutasítsd a Béke Fiát és hátat fordíts az üdvözülés örömhírének. Hamarosan felvirrad a napod, amikor ellenségeid árkot húznak köréd és megrohannak mindenfelől; teljesen elpusztítanak téged, de olyannyira, hogy egy kő nem sok, annyi sem marad a másikon. Mindez azért fog bekövetkezni, mert nem ismerted fel az isteni látogatás időpontját. Azon vagy, hogy elutasítsd az Isten ajándékát, és minden ember téged fog elutasítani.”

172:3,11 (1882,4) Amikor befejezte a beszédet, elindultak lefelé az Olajfák hegyéről és rövidesen csatlakozott hozzájuk a látogatók tömege, akik Jeruzsálemből jöttek, pálmaágakat lengetve, hangosan ujjongó énekléssel, és egyéb módokon is kifejezve örömuiket és barátságos hangulatukat. A Mester nem úgy tervezte, hogy a tömegek kijönnek Jeruzsálemből az ő üdvözlésére; ez mások munkája volt. Ő sohasem tervezett előre semmi olyasmit, ami hangulatkeltő lett volna.

172:3,12 (1882,5) A Mester üdvözlésére kitódult tömeggel együtt jött sok farizeus és más ellensége is. Olyannyira összezavarta őket a nép tetszésnyilvánításának hirtelen, váratlan kitörése, hogy féltek letartóztatni, nehogy egy ilyen tett a nép nyílt felkelését váltsa ki. Nagyon féltek a nagyszámú látogató viselkedésétől, akik már sokat hallottak Jézusról, és akik közül sokan hittek is Jézusban.

172:3,13 (1882,6) Ahogy Jeruzsálemhez közeledtek, a tömeg egyre tüntetőbb lett, de olyannyira, hogy néhány farizeus oda is ment

Jézushoz és azt mondta: „Tanító, meg kellene feddened a tanítványaidat és arra kellene intened őket, hogy viselkedjenek illemtudóbban.” Jézus azt felelte: „Helyénvaló dolog, hogy a gyermekek üdvözljék a Béke Fiát, akit a főpapok elutasítottak. Nincs értelme megállítani őket, nehogy helyettük ezek az út menti kövek kiáltsanak.”

172:3,14 (1882.7) A farizeusok a menetet megelőzve előresiettek, hogy csatlakozzanak a Szanhedrinhez, mely akkor már a templomban ülésezett, és jelentették a társaiknak: „Nézzétek, bármit teszünk is, hasztalan az; megdöbbent minket ez a galileai. Teljesen megbolondította az embereket; ha nem állítjuk meg ezeket a tudatlanokat, az egész világ őt fogja követni.”

172:3,15 (1883.1) Valójában nem volt komolyabb jelentősége a nép felületes és önkéntelen fellelkesülésének. Ez az üdvözlés, bár örömteli és őszinte volt, nem jelzett semmilyen valós vagy mélyen gyökerező meggyőződést ennek az ünnepi sokadalomnak a szívében. Ugyanezek a tömegek ugyanúgy hajlandók voltak gyorsan elutasítani Jézust a hét folyamán később, mihelyt a Szanhedrin végre szilárdan és határozottan állást foglalt ellene, és amikor a hiú reményeik szertefoszlottak — mivel ráébredtek, hogy Jézus nem fogja megteremteni az általuk már régóta várt országot.

172:3,16 (1883.2) De az egész város alaposan felkavarodott, olyannyira, hogy mindenki azt kérdezte, „Ki ez az ember?” A tömeg azt válaszolta, „Ez a galileai próféta, a názáreti Jézus.”

4. Időzés a templomnál

^{172:4.1 (1883.3)} Mialatt az Alfeus ikrek visszavitték a szamarat a gazdájának, Jézus és a tíz apostol különvált a velük tartó társaktól és a templom környékén sétálgattak, a páska-ünnepi készülődést figyelték. Nem történtek kísérletek Jézus megzavarására, mert a Szanhedrin nagyon félt a néptől, és végeredményben ez volt az egyik oka, hogy Jézus megengedte a tömegnek a lelkes üdvözlést. Az apostolok kevéssé fogták fel, hogy ez volt az egyetlen emberi eljárás, mely képes volt eredményesen megakadályozni a városba belépő Jézus azonnali letartóztatását. A Mester még egy utolsó esélyt akart adni Jeruzsálem lakosainak, mindegyiküknek, valamint a több tízezernyi páska-ünnepi látogatónak is, hogy meghallgassák az evangéliumot és ha akarják, elfogadják a Béke Fiát.

^{172:4.2 (1883.4)} Ahogy közeledett az este és a tömegek élelem után néztek, Jézus és közvetlen követői egyedül maradtak. Milyen különös nap volt ez! Az apostolok elmélázók, de szótlanok voltak. A Jézussal való együttlétük éve alatt még sohasem láttak ilyen napot. Egy rövid időre leültek a pénzgyűjtő-helynél, figyelték, amint az emberek hozzájárulásokat tesznek: a gazdag ember sokat tett a dobozba és mindenki adott valamennyit a vagyona mértékétől függően. Végül egy szegény özvegyasszony jött oda, szegényes öltözkben, és megfigyelték, ahogy két fillért (kis rézért) dob a tölcsérbe. Erre Jézus az apostolok figyelmét az özvegyre irányítva azt mondta: „Nézzétek meg jól. Ez a szegény özvegyasszony többet dobott be, mint a többiek, mert ezek a többiek a feleslegükből dobtak be egy keveset ajándékként, de ez a szegény asszony, bár szükségét szenved, odaadott mindent, amije csak volt, még a megélhetését is odaadta.”

^{172:4.3 (1883.5)} Esteledtével a templomi udvarokat járták csendben, és miután Jézus újra megnézte ezeket az ismerős helyszíneket, felidézve a korábbi látogatásaihoz kapcsolódó érzéseit, még a legkorábbiakat is, azt mondta, „Menjünk Betániába megpihenni.” Jézus Péterrel és Jánossal Simon házához ment, míg a többi apostol a barátaiknál szállt meg Betániában és Betfagéban.

5. Az apostolok hozzáállása

^{172:5.1 (1883.6)} Ezen a vasárnapestén, ahogy visszatértek Betániába, Jézus az apostolok élén haladt. Egy szó sem esett közöttük, míg Simon házához érve külön nem váltak. Tizenkét emberi lény még sohasem élt át ilyen sokféle és megmagyarázhatatlan érzelmet, mint amilyenek az ország követeknek elméjét és lelkét most elöntötték. Ezek a határozott galileaiak össze voltak zavarodva és magukon kívül voltak; nem tudták mire számíthatnak legközelebb; túl meglepettek voltak, semhogy nagyon féltek volna. Semmit sem tudtak a Mester másnapi terveiről, és nem is kérdezgették őt. Elmentek a szálláshelyükre, de nem sokat aludtak, kivéve az ikreket. Fegyveres őrseget azonban nem állítottak Jézusnál, Simon házában.

^{172:5.2 (1884.1)} András teljesen elbizonytalanodott, már-már zavart állapotban volt. Ő volt az egyetlen apostol, aki nem merült el mélyen a népi rokonszenv kitörésének kiértékelésében. Túlságosan lekötötte őt az apostoli testület vezetői felelősségének gondja, semhogy komolyan belegondolt volna a tömeg hangosan ujjongó éneklésének értelmébe vagy jelentőségébe. Andrást az kötötte le, hogy figyelte a társait, mert attól félt, hogy az izgalomból fakadó érzéseik félrevezetik

őket, különösen Pétert, Jakabot, Jánost és Zélóta Simont. Andrást komoly kétségek gyötörték végig a nap folyamán és a soron következő napok alatt is, de a balsejtelmeit sohasem osztotta meg az apostoltársaival. Aggódott a tizenkettek némelyikének hozzáállása miatt, akikről tudta, hogy karddal vannak felszerelve; de azt nem tudta, hogy a saját testvére, Péter is ilyen fegyvert hord magánál. Emiatt aztán a Jeruzsálembe tartó menet viszonylag felszínes benyomást tett Andrássra; túlságosan el volt foglalva a hivatalával járó felelősségekkel, semhogymásra is tudott volna gondolni.

172:5.3 (1884.2) Simon Pétert először majdnem leverte a lábáról a lelkesültségnek a nép részéről való megmutatkozása; de mire éjszakára Betániába mentek, már teljesen magához tért. Péter egyszerűen nem tudta kitalálni, hogy a Mester mire készül. Szörnyen csalódott volt, amiért Jézus nem használta ki a népi kegy hullámát és nem tett valamilyen nyilatkozatot. Péter nem volt képes felfogni, hogy Jézus miért nem szólt a sokasághoz, amikor a templomhoz értek, vagy legalább engedte volna, hogy az egyik apostol beszéljen a tömeghez. Péter nagyszerű tanhirdető volt, és ki nem állhatta annak látványát, hogy egy ilyen nagy, fogékony és lelkes hallgatóság kihasználatlan marad. Annyira szerette volna az országról szóló evangéliumot hirdetni annak a tömegnek ott, a templomban; de a Mester külön is meghagyta nekik, hogy ne tanítsanak vagy szónokoljanak, amíg Jeruzsálemben vannak a páska-ünnepi hét alatt. A városba való látványos bevonulásra adott válasz rettenetes hatással volt Simon Péterre; éjszakára kijózanodott és leírhatatlanul elszomorodott.

172:5.4 (1884.3) Zebedeus Jakab számára e vasárnap a meghökkenés és a mély zavar időszaka volt; nem tudta megérteni, hogy valójában mi történik; nem fogta fel, hogy mi volt a Mester célja azzal, hogy engedélyezte ezt a harsány tetszésnyilvánítást, utána pedig miért nem volt hajlandó egy szót sem szólni az emberekhez, amikor azok odaértek a templomhoz. Ahogy a menet az Olajfák hegyéről Jeruzsálembe, lefelé haladt, közelebbről is amikor összetalálkoztak a Mester üdvözlésére kiözönlő több ezer zarándokkal, Jakabot kegyetlenül kínozták azok a vegyes érzések, melyek egyrészt a látványból fakadó ujjongásból és jóleső érzésből fakadtak, másrészt abból a mély félelemérzetből, hogy vajon mi fog történni, amikor odaérnek a templomhoz. Ezután csalódás tette lehangolttá és kerítette hatalmába, mivel Jézus leszállt a számárról és ráérősen sétálgatni kezdett a templomudvarokban. Jakab nem tudta megérteni, hogy mi okból kellett elszalasztani egy ilyen kiváló alkalmat az ország hirdetésére. Éjszakára már csüggesztő és ijesztő bizonytalanság tartotta erős szorításban az elméjét.

172:5.5 (1884.4) Zebedeus János valamelyest jobban megértette, hogy Jézus miért tett így; legalábbis részben felfogta ennek az úgynevezett diadalmas jeruzsálemi bevonulásnak a szellemi jelentőségét. Ahogy a sokadalom a templom felé haladt, és ahogy János figyelte, amint a Mester szétterpesztett lábakkal ül a számárcsikón, felidézte magában a Jézustól egykor hallott idézetet az írásból, Zekarjahu kijelentését, mely úgy írta le a Messiás eljövételét, mint aki a béke embere és aki számárháton érkezik Jeruzsálembe. Ahogy János ezen az íráson töprengett, kezdte megérteni a vasárnap délutáni felvonulás jelképes jelentőségét. Legalábbis eléggé megértette ennek az írásnak a jelentését ahhoz, hogy némiképp élvezze a mellékeseményt és

ne csüggesse el túlságosan a diadalmas menet láthatóan céltalan befejeződése. János elméje a maga természetes módján hajlott a jelképekben való gondolkodásra és érzésre.

172:5.6 (1885.1) Fülöp teljesen zaklatott lelkiállapotban volt a néphangulat kitörésének hirtelensége és önkéntelensége miatt. Nem is tudta rendesen összerendezni a gondolatait, mialatt lefelé mentek az Olajfák hegyéről, és nem tudott határozott elképzelést kialakítani arról, hogy miért is van mindez a felvonulás. Bizonyos tekintetben élvezte az eseményeket, mert a Mestere tiszteletet kapott. Mire a templomhoz értek, az a gondolat dúlta fel a lelkivilágát, hogy Jézus esetleg azt kéri tőle, hogy lakassa jól a sokadalmat, így hát Jézus azon viselkedése, hogy ráérősen elfordult a tömegektől, mely oly nagyon kiábrándította az apostolok többségét, Fülöp számára nagy megkönnyebbülést jelentett. A tömegek néha nagy erőpróbára készítették a tizenketek intézőjét. Miután a tömeg ellátásával kapcsolatos személyes félelmei eloszlottak, Fülöp osztozott Péter azon csalódásában, hogy semmit sem tesznek a sokadalom tanítása érdekében. Azon az éjszakán Fülöpnek el kellett gondolkoznia ezeken az élményeken és odáig jutott, hogy már-már az ország egész eszméjében kezdett kételkedni; őszintén kíváncsi volt arra, hogy mindeme dolgok mit jelenthetnek, de a kétségeiről nem szólt senkinek sem; túlságosan is szerette Jézust. Erős személyes hite volt a Mesterben.

172:5.7 (1885.2) A jelképes és látnoki jegyeiktől eltekintve Nátániel jutott a legközelebb a Mester azon indokának megértéséhez, amiért igénybe vette a páska-ünnepi zarándokok nyilvános támogatását. Még mielőtt odaértek volna a templomhoz,

kikövetkeztette, hogy egy ilyen tüntető jeruzsálemi bevonulás nélkül a Szanhedrin tisztviselői letartóztatták volna Jézust és börtönbe vetették volna, mihelyt be mer lépni a városba. Ezért cseppet sem volt meglepve, hogy a Mester a továbbiakban már nem vette igénybe a lelkes tömeget, amint a város falain belültre került és ezzel arra kényszerítette a zsidó vezetőket, hogy tartózkodjanak az azonnali letartóztatásától. Miután megértette a Mester valódi okát arra, hogy így jusson be a városba, Nátániel már nyugodtabban követte a menetet, és kevésbé volt zavart és csalódott Jézus későbbi viselkedése miatt, mint a többi apostol. Nátániel nagyon bízott Jézus emberismeretében és abban is, hogy a bonyolult helyzeteket éleslátással és ügyesen kezeli.

^{172:5.8 (1885.3)} Máté először nem tudta, hogy mit gondoljon erről a látványos felvonulásról. Nem fogta fel, amit a szemével látott, mígnem ő is felidézte magában az írást Zekarjahutól, ahol a próféta a jeruzsálemi vigadalomra utalt, mert a város királya szabadulást hozva, egy számárcsikó hátán ülve jött el. Ahogy a menet a város felé haladt és miután a templom irányában továbbvonult, Mátén erőt vett a lelkesültség; biztos volt abban, hogy valami rendkívüli dolog fog történni, amikor a Mester ezen éneklő sokadalom élén odaér a templomhoz. Amikor az egyik farizeus Jézust gúnyolta, mondván, „Nézzétek csak, ti mind, ki jön itt, a zsidók királya számárháton!” Máté csak nagy önuralom árán tudta elérni, hogy ne emeljen rá kezet. A tizenkettek egyike sem volt nála jobban elcsüggedve aznap este, amikor visszafelé tartottak Betániába. Simon Péter és Zélóta Simon után ő élte át a legnagyobb idegfeszültséget és merült ki estére a legjobban. Reggelre azonban Máté sokkal

jobb hangulatba került; ő végül is a vereséget derűsen fogadó fajta volt.

172:5,9 (1886.1) Tamás volt mind a tizenkettő közül a legzavarodottabb és a legtanácstalanabb ember. Az idő legnagyobb részében csak követte őket, bámulta a látványt és őszintén kíváncsi volt arra, hogy milyen indíttatásból vett részt a Mester egy ilyen különös felvonuláson. A szíve mélyén olyannak tekintette az egész előadást, mint amely egy kissé gyerekes, sőt tisztán bolondos dolog. Sohasem látta Jézust ilyesmit művelni és nem talált magyarázatot a vasárnap délutáni furcsa viselkedésére. Mire a templomhoz értek, Tamás kikövetkeztette, hogy a tömeg felvonultatásának célja a Szanhedrin megijesztése volt, hogy ne merjék rögtön letartóztatni a Mestert. A Betániába tartó visszaút során Tamás sokat gondolkodott, de nem szólt semmit. Amikor eljött a lefekvés ideje, a Mester azon ügyes terve, hogy ilyen tömeges bevonulást rendez Jeruzsálembe, Tamás előtt kezdett némi mókás színezetet kapni, és e gondolattól sokkal jobb kedvre derült.

172:5,10 (1886.2) Ez a vasárnap nagyszerű napnak indult Zélóta Simon számára. A Jeruzsálemben eltöltendő néhány nappal kapcsolatban csodás tettek ábrándképei jelentek meg előtte, és valamelyest igaza is volt, csak hogy Simon a zsidók új nemzeti uralmának megteremtéséről álmodozott, ahol Dávid királyszékében Jézus ül. Simon látta, amint a nemzeti érzelműek nyomban hozzá is fognak a cselekvéshez, ahogy az országot bejelentik, és látta magát, mint az új ország gyülekező katonai erőinek főparancsnokát. Az Olajfák hegyéről lejövet még látni vélte a Szanhedrin és a velük rokonszenvezők halálát

is napnyugta előtt. Valóban azt hitte, hogy valami nagy dolog fog történni. Ő volt a leghangosabb az egész tömegben. Aznap délután öt órára már lecsendesedett, összetört és kiábrándult apostol volt. Soha nem is heverte ki teljesen azt a csüggedtséget, mely az e napi megrázkódtatás eredményeként rátelepedett; legalábbis a Mester feltámadását követően még sokáig nem.

^{172:5.11 (1886.3)} Az Alfeus ikrek számára ez tökéletes nap volt. Végig valóban élvezték a dolgot, és mivel nem voltak jelen a templom környékén folytatott csendes szemlélődésnél, így nagyjából mentesültek a közhangulat hullámlásának mélypontjától. Sehogy sem értették az apostolok csüggedt viselkedését, amikor aznap este visszaértek Betániába. Az ikrek emlékezete szerint mindig is ez volt az a nap, amikor a legközelebb kerültek a földi mennyhez. Ez a nap volt az ő egész apostoli pályájuk beteljesülést hozó csúcspontja. E vasárnap délutáni diadalérzet emléke segített nekik abban, hogy átvészeljék ennek az eseménydús hétnak, ennek az egészen a keresztre feszítés órájáig tartó időszaknak minden szomorú mozzanatát. Az ikrek felfogása szerint ez volt a királyhoz leginkább illő bevonulás; a felvonulás minden pillanatát élvezték. Teljes mértékben helyeselték mindent, amit láttak és sokáig megőrizték azok emlékét.

^{172:5.12 (1886.4)} Az összes apostol közül Karióti Júdást érintette a legkedvezőtlenebbül az ilyen menettel való bevonulás Jeruzsálembe. Kellemetlenül zaklatott lelkiállapotban volt, amiért a Mester előző nap leteremtette Mária balzsamával kapcsolatban a Simon házában tartott ünnepségen. Júdás undorodott az egész látványtól. Számára ez gyerekesnek, ha

nem ténylegesen is nevetségesnek tűnt. Ahogy ez a bosszúvágó apostol e vasárnap délutáni fejleményeket szemlélte, Jézust inkább látta bohócnak, mint királynak. Szívből neheztelt az egész színjáték miatt. Osztotta a görögök és a rómaiak nézetét, akik lenéztek mindenkit, aki hajlandó volt felülni egy számárra vagy egy számárcsikóra. Mire a diadalmas menet elérte a várost, Júdás már majdnem eldöntötte, hogy elveti az ilyen ország egész eszméjét; már majdnem úgy határozott, hogy elpártol minden ilyen, a mennyország megalapítására irányuló nevetséges próbálkozástól. Akkor eszébe jutott Lázár feltámasztása, és sok más dolog is, és úgy döntött, hogy a tizenkettekkel marad, legalábbis még egy napig. Emellett ő hordozta az erszényt, és nem akart elmenni úgy, hogy nála van az apostolok pénze. Aznap este a Betániába visszavezető úton a viselkedése nem tűnt furcsának, mert az összes apostol egyformán lehangolt és hallgatag volt.

^{172:5.13 (1887.1)} Júdásra óriási hatást gyakorolt az, hogy a szadduceus barátai gúny tárgyává tették. Egyetlen más egyedi tényező sem fejtett ki rá ilyen erőteljes hatást ama végső elhatározásában, hogy elhagyja Jézust és az apostoltársait, mint az a bizonyos mellékesemény, mely akkor esett meg, amikor Jézus éppen odaért a városkapuhoz: Egy magas rangú szadduceus személyiség (Júdás családjának barátja) szaladt oda hozzá csúfondáros szellemben, és hátba veregetve őt, azt mondta: „Miért oly gondterhelt az ábrázatod, kedves barátom; örvendj és csatlakozz hozzánk, amint hangosan üdvözljük ezt a názáreti Jézust, a zsidók királyát, amint Jeruzsálem kapuin számárháton áthalad.” Júdás sohasem hátrált meg az üldöztetés elől, de a gúnynak ezt a fajtáját ki nem állhatta. A régóta dédelgetett bosszúvágásával most már a nevetségessé válástól

való halálos félelem keveredett, az a rettenetes és iszonyú félelem, hogy szégyenkeznie kell a Mestere és az apostoltársai miatt. Az ország felavatott követe a szívében már elpártolt; most már csak az volt hátra, hogy valamilyen hihető okot találjon a Mesterrel való nyílt szakításhoz.

173. írás

A hétfői nap Jeruzsálemben

^{173:0.1 (1888.1)} E HÉTFŐI napon, korán reggel, az előzetes megbeszélések szerint Jézus és az apostolok összegyűltek Simon betániai házában, és egy rövid tanácskozást követően elindultak Jeruzsálembé. A tizenketten furcsa szótlanságban haladtak a templom felé; még nem tértek magukhoz az előző napi élményből. Reménykedtek, féltek, és mélyen megérintette őket egyfajta elszigetelődés-érzés, mely részben a Mester hirtelen eljárás mód-váltásából eredt, részben pedig azon intelméből, hogy nem foghatnak nyilvános tanításba e páska-ünnepi hét folyamán.

^{173:0.2 (1888.2)} Ahogy a csoport lefelé jött az Olajfák hegyéről, Jézus ment az élen és az apostolok tűnődő szótlanságban haladtak szorosan mögötte. Karióti Júdás kivételével mindegyikük elméjét egyetlen gondolat uralta, és pedig: mit fog tenni a Mester ma? A Júdást foglalkoztató gondolat ez volt: Mihez kezdjek? Tartsak továbbra is Jézussal és a társaimmal, vagy vonuljak vissza? És ha kilépnék, hogyan szakadjak el tőlük?

^{173:0.3 (1888.3)} Kilenc óra felé járhatott az idő ezen a szép reggelen, amikor e férfiak odaértek a templomhoz. Egyenest ahhoz a nagy udvarhoz mentek, ahol Jézus oly gyakran tanított, és miután üdvözölték a rájuk várakozó híveket, Jézus felállt az

egyik emelvényre és beszélni kezdett az összegyűlt tömeghez. Az apostolok a közelbe húzódtak vissza és várták a fejleményeket.

1. A templom megtisztítása

173:1.1 (1888,4) A templomi istentiszteletekhez és szertartásokhoz kapcsolódóan hatalmas kereskedelmi forgalom épült ki. Itt működött a különféle áldozásokhoz alkalmas állatok rendelkezésre bocsátásának üzlete. Bár az imádatot gyakorlóknak megengedték, hogy saját áldozatot hozzanak, továbbra is tény maradt, hogy ennek az állatnak a lévi törvény szerint és a templom hivatalos felügyelőinek értelmezése szerint minden „szennyől” tisztának kellett lennie. Számos vallási hívő szenvedte el azt a megaláztatást, hogy az általa tökéletesnek hitt állatot a templomi ellenőrök nem találták megfelelőnek. Ezért egyre inkább az lett az általános szokás, hogy az áldozati állatokat a templomban vásárolták meg, és bár számos telep volt a közeli Olajfák hegyén, ahol ilyen állatokat vásárolhattak volna, bevett dolog lett ezeket az állatokat közvetlenül a templomi karámokból megvenni. Fokozatosan kialakult az a szokás, hogy a templomkertekben árultak mindenféle áldozati állatot. Ezzel hatalmas hasznot termelő, kiterjedt üzletet hívtak életre. E javak egy részét a templomkincstárnak tartották fenn, de a nagyobbik rész közvetve az uralkodó főpapi családok kezébe került.

173:1.2 (1888,5) Ez a templomi állateladás azért virágzott, mert amikor a hívő megvásárolt egy ilyen állatot, bár az ára némiképp magas is lehetett, egyéb díjat már nem kellett fizetnie, és biztos lehetett abban, hogy a javasolt áldozatot nem fogják alkalmatlannak találni olyan alapon, hogy valós vagy

mondott tisztátalansággal bír. Időről időre felháborítóan magas felárakat számítottak az egyszerű embereknek, különösen a nagy nemzeti ünnepeken. Egy alkalommal a kapzsi papok odáig mentek, hogy egyheti bérnek megfelelő összeget követeljenek egy pár galambért, melyet néhány fillérért kellett volna eladni a szegényeknek. „Annás fiai” már korábban hozzákezdtek a zsibáru-kereskedéseik felállításához a templomi területeken, azokról a kereskedésekről van szó, melyek egészen addig megvoltak, amíg azokat a tömeg le nem rombolta a templom pusztulása előtt három évvel.

173:1.3 (1889.1) De nem csak az áldozati állatokkal és a különféle árucikkekkel való kereskedés volt az egyetlen dolog, amellyel a templom udvarait bemocskolták. Ekkoriban építettek ki egy kiterjedt pénzváltó és kereskedelmi árucseré-rendszert, melyet éppen a templomi területeken folytattak. Mindez a következőképpen ment végbe: Az ásmoni nemzetség alatt a zsidók saját ezüstpénzt verettek, és szokássá vált, hogy a templomnak járó fél sékelt és minden más templomi díjat ebben a zsidó pénzben kellett megfizetni. Ez a szabály szükségessé tette, hogy a pénzváltók engedélyt kapjanak arra, hogy a Palesztinában és a római birodalom más tartományaiban forgalomban lévő sokféle pénzt beválthassák. A templomi főadó, melyet a nők, a rabszolgák és a gyermekek kivételével mindenkinek meg kellett fizetnie, fél sékel volt, s e meglehetősen vastag pénzérme átmérője két centimétert tett ki. Jézus korára a papok is mentesültek a templomi adók megfizetése alól. Ennek megfelelően a páska-ünnepet megelőző hónap 15-e és 25-e között meghatalmazott pénzváltók állították fel üzlethelyeiket Palesztina nagyobb városaiban abból a célból, hogy a Jeruzsálemben tartó zsidó

embereket ellássák a templomi adók megfizetéséhez szükséges megfelelő pénzzel. E tíz napos időszak leteltét követően a pénzváltók Jeruzsálembe mentek és a templomi udvarokban állították fel a pénzváltóasztalaikat. Engedélyük volt arra, hogy három-négy fillérnek megfelelő értékben pénzváltási díjat számítsanak fel a nagyjából tíz fillért érő érme esetében, és amennyiben ennél nagyobb értékű érmét akart valaki beváltani, megtehették, hogy a szokott díj kétszeresét kérik el. E templomi pénzváltók részesedtek mindabból a pénzforgalomból is, melyek az áldozati állatok megvásárlásához, a fogadalmakért járó díjakhoz és a felajánlásokhoz kapcsolódtak.

^{173:1.4 (1889.2)} Ezek a templomi pénzváltók nem csak hogy rendszeres pénzváltóüzletet folytattak a több mint húszféle pénz beváltásában megszerezhető haszonért, mely pénzeket a látogató zarándokok rendszeres időközönként elvittek Jeruzsálembe, hanem benne voltak mindenféle egyéb, a bankügyletekhez kötődő vállalkozásban is. Mind a templomi kincstár, mind a templomi vezetők óriási haszonra tettek szert a kereskedelmi tevékenységekből. Nem ment ritkaságszámba, hogy a templomi kincstár tízmillió dollárnyinál is többel rendelkezett, míg a köznép szegénységben sínylődött és továbbra is fizette ezeket a méltánytalan adókat.

^{173:1.5 (1889.3)} A pénzváltók, kereskedők és jószágárosok zajos gyülekezetének közepében próbálkozott meg Jézus ezen a hétfő délelőttön a mennyországról szóló evangélium tanításával. Nem ő volt az egyetlen, aki helytelenítette a templom meggyalázását; az egyszerű emberek, különösen a távoli tartományokból érkezett zsidó látogatók, szintén

nehezteltek a nemzeti templomuk ezen üzérkedő megszenteltelenítése miatt. Ekkortájt a Szanhedrin maga is egy olyan teremben tartotta a rendszeres üléseit, melyet a pénzcserével és árukereskedelemmel járó zshivaj és felfordulás vett körül.

173:1.6 (1890.1) Jézus épp azon volt, hogy hozzákezdjen a beszédéhez, amikor két dolog vonta magára a figyelmét. A közelben működő egyik pénzváltó asztalánál erőszakos és heves vita robbant ki egy alexandriai zsidóval szembeni állítólagos túlzott követelés miatt, míg ugyanekkor mintegy száz ökönyi állattömeg bömbölése rengette meg a levegőt, melyeket az állatkaram egyik részéből a másikba tereltek át. Ahogy Jézus elhallgatott, csendesen, de elgondolkodva figyelve a kereskedés és a zűrzavar sajátos jelenetét, a közelben észrevett egy együgyű galileait, egy férfit, akivel Jirónban már beszélt egyszer, s akit a fölényes és magukat felsőbbrendűnek tartó júdeaiak gúnyoltak és taszigáltak; és mindez együtt váltotta ki Jézus lelkében a felháborodás érzése különös és ritka kitöréseinek egyikét.

173:1.7 (1890.2) A közelben álló apostolai meglepetésére, akik tartózkodtak attól, hogy részt vegyenek abban, ami oly rövid időn belül bekövetkezett, Jézus lejött az emelvényről és odament az ifjúhoz, aki a jószágot az udvaron hajtotta keresztül, elvette tőle a kötélkorbácsát és gyorsan kiterelte az állatokat a templomból. De nem ez volt minden; a templomudvarban összegyűlt ezrek csodálkozó tekintete előtt fenségesen odasétált a legtávolabbi jószágkarámhoz és kinyitotta az összes jószágállás ajtaját és kihajtotta a bezárt állatokat. Ekkorra az összegyűlt zarándokok felvillanyozódtak,

és nagy hanggal a zsibáru-kereskedések felé nyomultak, majd elkezdték felborogatni a pénzváltók asztalait. Kevesebb mint öt perc alatt minden kereskedelmi tevékenységet kisöpörtek a templomból. Mire a közelben tartózkodó római örök a helyszínre értek, már minden nyugodt volt, és a tömeg is lecsillapodott; Jézus, visszatérve a szónoki emelvényre, így szólt a tömeghez: „Ma láthattátok, ami meg van írva az Írásokban: »Házam minden nemzet számára az imádság háza lesz, de ti rablók barlangjává tettétek.«”

173:1.8 (1890.3) De mielőtt mást is mondhatott volna, a nagy tömeg ujjongó-dicsőítő éneklésben tört ki, és rövidesen fiatalok egy nagyobb csoportja vált ki a tömegből, hogy megbecsülésük jeléül hálás dicsőítő énekeket énekeljenek azért, hogy a szentségtörő és üzérkedő kereskedők kiűzettek a szent templomból. Ekkorra néhány pap érkezett a helyszínre, és az egyikük azt mondta Jézusnak, „Nem hallod mit mondanak a léviak gyermekei?” Erre a Mester azt felelte, „Sohasem olvastad, hogy »Gyerekek és csecsemők ajkával hirdettetett a dicsőség«?” A nap hátralévő részében, mialatt Jézus tanított, az emberek által felállított örök figyeltek minden átjárót, és nem engedtek át senkit, aki akárcsak egy üres edényt is át akart vinni a templomudvarokon.

173:1.9 (1890.4) Értesülve ezen eseményekről a főpapok és az írástudók megrémültek. Annál jobban féltek a Mestertől, és annál inkább elszánták magukat, hogy elpusztítják. De nagy zavarban voltak. Nem tudták, hogy miként okozzák a halálát, mert erősen féltek a tömegektől, akik most oly nyíltan helyeselték, hogy Jézus kidobta a világiás üzérkedőket. Egész nap, a templomi udvarokban eltelt csendes és békés nap

folyamán az emberek Jézus tanítását hallgatták és tényleg csüggték a szavain.

173:1.10 (1890.5) Jézus meglepő tette meghaladta az apostolai felfogóképességét. Olyannyira megdöbbentek a Mesterük hirtelen és váratlan húzásán, hogy végig az egész mellékesemény alatt a szónoki emelvény közelében, egy csoportban maradtak; a kisujjukat sem mozdították a templom megtisztítása érdekében. Ha ez a látványos esemény előző nap zajlott volna, amikor Jézus diadalmenetben megérkezett a templomhoz a tömeg városkapukon keresztüli bevonulásának végeztével, mely idő alatt hangosan éltették, akkor az apostolok készek lettek volna ilyesmire, de ahogy most alakultak a dolgok, egyáltalán nem voltak felkészülve a közreműködésre.

173:1.11 (1891.1) A templom megtisztítása a Mesternek a vallási szokások elüzletiesítésével szembeni hozzáállását mutatja, valamint az undorát a szegények és a tanulatlanok kárára történő mindennemű tisztességtelenséggel és nyereszkedéssel szemben. Ez a mellékesemény azt is jelzi, hogy Jézus nem nézte jó szemmel, hogy elutasítsák az erő alkalmazását bármely adott emberi csoport többségének védelme érdekében olyan igazságtalan kisebbségek elnyomó szokásaival szemben, melyek politikai, pénzügyi vagy egyházi hatalom fedezékébe vonulhatnak. Nem szabad megengedni, hogy agyafúrt, gonosz és számító emberek megszervezzék azoknak a kizsákmányolását és elnyomását, akik az eszményekért való lelkesedésük okán nem hajlandók erő igénybevételéhez folyamodni önvédelemből vagy a dicséretre méltó életterveik kivitelezése érdekében.

2. A Mester tekintélyének megkérdőjelezése

173:2.1 (1891.2) A vasárnapi diadalmas bevonulás Jeruzsálembe olyannyira megfélemlítette a zsidó vezetőket, hogy tartózkodtak Jézus őrizetbe vételétől. Ma pedig a templom látványos megtisztítása ugyancsak eredményesen hátráltatta a Mester elfogatását. A zsidók vezetői napról napra egyre elszántabban törekedtek az elpusztítására, de két félelem zavart okozott náluk, melyek együtt késleltették a lecsapás idejét. A főpapok és az írástudók nem voltak hajlandók elfogni Jézust a nyilvánosság előtt, mert attól féltek, hogy a tömeg esetleg ellenük fordul haragjában; rettegtek annak lehetőségétől is, hogy a római őrseget kelljen igénybe venni a népi felkelés elfojtásához.

173:2.2 (1891.3) A Szanhedrin déli ülésén egyhangúlag megállapodtak abban, hogy Jézust sürgősen el kell pusztítani, és ezen az ülésen a Mester egyetlen barátja sem volt jelen. De abban nem tudtak egyezsége jutni, hogy mikor és hogyan fogassák el. Végül megegyeztek abban, hogy kijelölnek öt csoportot, hogy az emberek közé menve próbálják megzavarni a beszédében vagy más módon próbálják meg lejáratni azok előtt, akik a tanítását hallgatják. Ennek megfelelően nagyjából kettőkor, amikor Jézus éppen hogy csak belekezdett „a fiúi elismertség szabadságáról” szóló beszédbe, Izráel véneinek egy csoportja ment oda Jézushoz, és a szokásos módon félbeszakítva e kérdést tették fel: „Milyen felhatalmazás alapján műveled ezeket a dolgokat? Ki hatalmazott fel erre?”

173:2.3 (1891.4) Teljesen helyénvaló dolog volt, hogy a templom vezetői és a zsidó Szanhedrin tisztviselői ilyesmit kérdezzenek bárkitől, aki olyan rendkívüli módon mert tanítani és

tevékenykedni, mint ami Jézusra jellemző volt, különösen ami a templomnak a mindenféle kereskedelmi tevékenységtől való megtisztításával kapcsolatos legutóbbi viselkedését illeti. Mindezek a kereskedők és pénzváltók a legmagasabb rangú papoktól kapott engedély birtokában működtek, és a bevételük egy bizonyos százalékának közvetlenül a templomkincstárba kellett befolynia. Ne felejtsetek el, hogy az egész zsidóság jelszava a felhatalmazás volt. A próféták mindig is azért okoztak bajt, mert oly merészen vállalkoztak a felhatalmazás nélküli tanításra, anélkül, hogy megfelelő képzésben részesültek volna a rabbinusi főtanodákban és később szokásosan felavatta volna őket a Szanhedrin. Az ilyen felhatalmazás hiányában végzett nagyra törő nyilvános tanítást úgy tekintették, mint a tudatlan önteltség vagy a nyílt lázadás jelét. Ekkoriban csak a Szanhedrin avathatott fel egy vént vagy egy tanítót, és egy ilyen szertartásnak legalább három, előzőleg már így felavatott személy jelenlétében kellett megtörténnie. E felavatás során adományozták a „rabbi” címet a tanítónak és feljogosították arra is, hogy bíróként működjön, „olyan kérdésekben legyen kötő és oldó, melyeket megítélésre elébe hoznak”.

173:2,4 (1892.1) A templom vezetői nem csak a tanításának, hanem a tetteinek a megkérdőjelezése céljából is eljöttek Jézushoz ezen a délutáni órán. Jézus jól tudta, hogy éppen ezek az emberek hirdették már régóta nyilvánosan, hogy az ő tanítási felhatalmazása sátáni, és hogy minden nagy tettét az ördögök hercegének hatalmával vitte véghez. Ezért kezdte a Mester a kérdésükre adandó válaszát azzal, hogy ellenkérdést tett fel nekik. Jézus azt mondta: „Én is feltennék egy kérdést nektek, melyre ha megfeleltek, én is elmondom nektek, hogy milyen

felhatalmazás alapján viszem véghez e tetteket. János keresztelese honnan eredt? Vajon János a mennyből vagy az emberektől kapta a felhatalmazást?”

173:2.5 (1892.2) Ahogy a kérdezők meghallották ezt, félrevonultak, hogy megtanácskozzák magukban, milyen választ is adjanak. Azt tervezték, hogy a tömeg előtt kínos helyzetbe hozzák Jézust, de most azt látták, hogy őket hozták zavarba a templomudvarban összegyűlt emberek sokasága előtt. A sarokba szorított helyzetük egyre nyilvánvalóbbá vált, amikor e szavakkal tértek vissza Jézushoz: „János keresztelését illetően nem ismerjük a választ; nem tudjuk.” Azért válaszoltak így a Mesternek, mert maguk között a következőképpen okoskodtak: ha azt mondjuk, hogy a mennyből, akkor azt fogja mondani, miért nem hittetek benne, és esetleg azt is hozzáteszi, hogy ő Jánostól kapta a felhatalmazást; ha pedig azt mondjuk, hogy az emberektől, akkor a tömeg még nekünk esik, mert a legtöbbjük úgy gondolja, hogy János próféta volt; így aztán kénytelenek voltak Jézus és az emberek elé kiállni és megvallani, hogy ők, Izráel vallási tanítói és vezetői nem tudnak (vagy nem akarnak) véleményt nyilvánítani János küldetését illetően. Amikor ezt elmondták, Jézus rájuk nézett és így szólt, „Akkor én sem mondom meg nektek, hogy milyen felhatalmazás révén teszem e dolgokat.”

173:2.6 (1892.3) Jézusnak sohasem állt szándékában Jánoshoz fordulni felhatalmazásért; Jánost sohasem avatta fel a Szanhedrin. Jézus felhatalmazása saját magában és az Atyja örökkévaló felsőségében volt.

173:2.7 (1892.4) Azzal, hogy az ellenfeleivel szemben ilyen bánásmódot alkalmazott, Jézus nem akart kitérni a kérdés elől.

Elsőre úgy tűnhet, mintha valamilyen mesteri kibúvó alkalmazásában lett volna vétkes, de nem ez volt a helyzet. Jézus sohasem volt hajlandó tisztességtelen előnyt keresni még az ellenségeivel szemben sem. E látszólagos kibúvóval ő valójában megválaszolta minden hallgatója számára a farizeusok kérdését, mely az ő küldetésére és felhatalmazására vonatkozott. Ők azt állították, hogy az ördögök hercegének felhatalmazása alapján ténykedik. Jézus többször is azt állította, hogy minden tanítását és tettét a mennyei Atyjának hatalma és felhatalmazása alapján viszi véghez. Ezt a zsidó vezetők nem voltak hajlandók elfogadni és sarokba akarták szorítani, hogy ismerje el azt, hogy ő szabadtanító, hiszen a működésre sohasem kapott engedélyt a Szanhedrintől. Bár Jézus nem vett jogalapot Jánostól, a válaszdás módja mégis annyira kielégítette az embereket, hogy az ellenségeinek azon erőfeszítése, hogy kelepcébe csalják, eredményében saját magukra ütött vissza és nagyban hozzájárult a minden jelenlévő előtti hitelük gyengüléséhez.

173:2.8 (1892.5) A Mesternek az ellenfeleivel való hallatlanul okos bánásmódja volt az, amely miatt annyira féltek tőle. Azon a napon nem is mertek több kérdést feltenni; visszavonultak további tanácskozásra. De az emberek nyomban felismerték a zsidó vezetők által feltett kérdések becstelen és kétszínű voltát. Még az egyszerű nép is képes volt különbséget tenni a Mester erkölcsi méltósága és az ellenségei ármányos képmutatása között. Ám a templom megtisztítása a szadduceusokat átállította a farizeusok oldalára a Jézus elpusztítására irányuló tervük tökéletesítésének munkájában. A szadduceusok ekkor már többségben voltak a Szanhedrinben.

3. Példabeszéd a két fiúról

^{173:3.1 (1893.1)} Ahogy a gáncsoskodó farizeusok csendben ott álltak Jézus előtt, ő letekintett és azt mondta: „Lévén, hogy kétségeitek vannak János küldetését illetően és felsorakoztatok az Ember Fia tanítása és tettei ellen, hallgassatok meg egy példázatot: Egy bizonyos nagy és tiszteletreméltó földbirtokosnak volt két fia, és mivel azt szeretete volna, ha a fiai segítenek neki a nagy birtokai igazgatásában, odament az egyikükhöz, s így szólt, »Fiam, menj ki dolgozni ma a szőlőmbe.« Ez a meggondolatlan fiú válaszul azt mondta az apjának, »Nem megyek«; de aztán megbánta a dolgot és kiment. Amikor megtalálta az idősebb fiút, neki is azt mondta, »Fiam, menj ki dolgozni a szőlőmbe.« Ez a képmutató, hűtlen fiú azt felelte, »Igen apám, megyek.« De amikor az apja elment, a fiú nem ment ki dolgozni. Hadd kérdezzek meg titeket, e fiak közül melyik teljesítette igazán az apja akaratát?»

^{173:3.2 (1893.2)} Az emberek egyhangúlag azt mondták, „Az első fiú.” Erre Jézus így szólt: „Úgy bizony; és most kijelentem, hogy a publikánusok és a szajhák, még ha láthatólag nem is hajlandók hallgatni a bűnbánati felhívásra, belátják a tévelygésüket és előbb jutnak be az Isten országába, mint ti, akik erősen kérkedtek azzal, hogy a mennyei Atyát szolgáljátok, közben meg nem vagytok hajlandók véghez vinni az Atya tetteit. Nem ti voltatok, farizeusok és írástudók, akik hittek Jánosnak, hanem a publikánusok és a bűnösök; ti az én tanításomnak sem hisztok, de a köznép örömmel hallgatja a szavaimat.”

^{173:3.3 (1893.3)} Jézus személyesen nem viszolygott a farizeusoktól és a szadduceusoktól. Az ő tanítási és szokásrendszerük volt az, amelynek a hiteltelenítésére törekedett. Ő nem volt ellenséges

egyetlen emberrel sem, de itt elkerülhetetlen összeütközés zajlott a szellem egy új és élő vallása, valamint a szertartás, a hagyomány és a tekintély régibb vallása között.

^{173:3.4 (1893.4)} Az apostolok ezalatt mindvégig a Mester közelében álltak, de semmilyen mértékben nem vettek részt a történetekben. A tizenkettek mindegyike a maga sajátos módján viszonyult Jézus húsvér testben való segédkezése zárónapjainak eseményeihez, és mindegyikük hasonlóképpen engedelmeskedett a Mester azon utasításának, hogy tartózkodjanak minden nyilvános tanítástól és szónoklattól a páska-ünnepi hét alatt.

4. Példabeszéd a távollévő földbirtokosról

^{173:4.1 (1893.5)} Miután a vezető farizeusok és írástudók, akik megpróbálták Jézust összezavarni a kérdéseikkel, felhagytak a két fiú történetének hallgatásával és újabb tanácskozássra visszavonultak, a Mester a továbbra is érdeklődést mutató tömeg felé fordítva a figyelmét, elmondott egy másik példabeszédet:

^{173:4.2 (1893.6)} „Volt egyszer egy gazda, aki háztulajdonos volt, és egy darab szőlőt művelt. Sövényt telepített a szőlőültetvény köré, vermet ásott a szőlősajtólónak, és az örök számára épített egy tornyot. Ezután a bérlőkre bízta a szőlőjét, amíg ő egy hosszabb útra ment egy másik országba. Amikor közeledett a gyümölcsérés ideje, szolgákat küldött a bérlőkhöz, hogy beszedjék tőlük a bérleti díjat. De amazok megtanácskozták a dolgot maguk között és nem voltak hajlandók megadni a szolgáknak a gazdának járó gyümölcsöt; ehelyett nekiestek a szolgáknak, az egyiket megverték, a másikat megkövezték, és

üres kézzel zavarták el a többit. Amikor a háztulajdonos meghallotta mindezt, további és még megbízhatóbb szolgákat küldött, hogy intézzék el a dolgot ezekkel a megátalkodott bérlőkkel, és amazok ezeket is megsebesítették és hasonlóképpen szégyenletesen bántak velük. Erre a háztulajdonos elküldte a kedvenc szolgáját, az intézőjét, és azt pedig megölték. Ennek ellenére türelmesen és békétűrőssel sok más szolgát is küldött, de egyiknek sem adtak semmit. Némelyeket megvertek, másokat meggyilkoltak, és miután a háztulajdonossal így bántak, eldöntötte, hogy elküldi a fiát, hogy tárgyaljon a hálátlan bérlőkkel, ezt mondván magában, »Talán rosszul bántak a szolgálaimmal, de bizonyára tiszteletet fognak mutatni a szeretett fiam iránt.« De amikor ezek a megátalkodott és gonosz bérlők meglátták a fiút, úgy okoskodtak magukban: »Ez az örökös; gyertek, öljük meg és akkor az örökség a miénk lesz.« Így hát megfogták, és miután kidobták a szőlőből, meggyilkolták. Amikor ama szőlő tulajdonosa meghallja, hogy miként utasították el és ölték meg a fiát, akkor vajon mit fog ő tenni azokkal a hálátlan és gonosz bérlőkkel?”

173:4.3 (1894.1) Amikor az emberek meghallották ezt a példázatot és a Jézus által feltett kérdést, azt felelték, „El fogja pusztítani azokat az alávalókat és olyan más, tisztességes gazdálkodóknak adja ki a szőlőjét, akik megadják neki a gyümölcsöt a maga idején.” Amikor némelyek, akik hallották ezt, és megértették, hogy a példabeszéd a zsidó nemzetre és arra utalt, ahogyan az a prófétáival bánik, valamint arra, hogy küszöbön áll Jézusnak és az országról szóló evangéliumnak az elutasítása, szomorúan azt mondták, „Isten bocsássa meg nekünk, hogy továbbra is ilyen dolgokat művelünk.”

^{173:4.4 (1894.2)} Jézus észrevette, hogy szadduceusok és farizeusok egy csoportja vág át a tömegen, és egy pillanatra megállt, míg azok a közelébe nem értek, amikor is így szólt: „Tudjátok, hogy atyáitok miként utasították el a prófétákat, és jól tudjátok, hogy a szívetek szerint elutasítjátok az Ember Fiát.” Ekkor kutató tekintettel végignézte a közelében álló papokon és véneken, Jézus azt mondta: „Hát sohasem olvastatok az Írásban arról a kőről, melyet az építők otthagytak, és amelyből, miután az emberek felfedezték, szegletkő lett? Így tehát még egyszer arra intelek titeket, hogy ha továbbra is elutasítjátok ezt az örömhírt, akkor az Isten országa rövidesen megtagadtatik tőletek és odaadatik egy olyan népnek, mely hajlandó elfogadni a jó hírt és hajlandó a szellem gyümölcseit teremni. Rejtély övezi ezt a követ, mivel aki ráesik arra, az bár darabokra törik tőle, mégis megmenekül; de akire a kő esik rá, azt a porba veri le és a hamuját elviszi a szél a négy égtáj felé.”

^{173:4.5 (1894.3)} E szavakat hallva a farizeusok megértették, hogy Jézus őrájuk és a többi zsidó vezetőre utalt. Égtek a vágytól, hogy ott helyben megragadják, de féltek a tömegtől. Azonban úgy feldühítették őket a Mester szavai, hogy visszavonultak és újabb tanácskozást tartottak egymás között arról, hogy miként okozhatnák a halálát. Azon az éjszakán a szadduceusok és a farizeusok szövetkeztek ama tervükben, hogy másnap törbe csalják.

5. Példabeszéd az esküvői lakomáról

^{173:5.1 (1894.4)} Miután az írástudók és a vezetők visszavonultak, Jézus megint az összegyűlt tömeghez fordult és elmondta nekik a nászlakomáról szóló példabeszédet. Ekképpen szólt:

„A mennyország hasonlítható egy bizonyos királyhoz, aki a fiának esküvői lakomát rendezett és hírvivőket küldött ki azokhoz, akiket előzőleg meghívott az ünnepségre, mondván, »Minden készen áll a lakodalmi estebédre a király palotájában.« Most azonban, a korábban ígéretet tettek közül sokan nem akartak eljönni. Amikor a király meghallotta a meghívására adott visszautasításokat, más szolgákat és hírvivőket küldött, azt üzenté: »Mondjátok meg mindazoknak, akiket meghívtam, hogy jöjjenek el, mert lám, az estebéd már készen van. Ökreimet és hizlalt fiatal állataimat leölettem, és minden készen áll a fiam küszöbön álló házasságának megünneplésére.« De a meggondolatlanok megint csak félvállról vették a királyuk meghívását, és elmentek a dolgukra, az egyik a gazdaságába, a másik a fazekasműhelyébe, mások meg az üzletükbe. Megint mások nem elégedtek meg azzal, hogy így semmibe vegyék a király hívását, hanem nyíltan fellázadva kezet emeltek a hírvivőkre és szégyenletesen bántak velük, némelyiküket meg is ölték. Amikor a király értesült arról, hogy a kiválasztott vendégei, még azok is, akik elfogadták az előzetes meghívást és megígérték, hogy részt vesznek a nászlakomán, végül visszautasították a meghívást és fellázadva rátámadtak a hírnökeire és megölték azokat, rettenetes haragra gerjedt. Ekkor a megsértett király kirendelte a seregeit és a szövetségeseinek seregeit és arra utasította őket, hogy pusztítsák el ezeket a lázadó gyilkosokat és égessék fel a városaikat.

Miután így megbüntette azokat, akik gorombán visszautasították a meghívását, kijelölt egy másik napot a nászlakomára és azt mondta a hírnökeinek: »Akik először kaptak meghívást a lakodalomba, azok méltatlanok voltak erre;

most menjetek hát el az útelágazásokhoz és a főutakra, sőt a város határain túlra is, és ahány emberrel csak találkoztok, hívjátok el mind ezeket az idegeneket, hogy jöjjenek és vegyenek részt a nász lakomán.« Erre ezek a szolgák elmentek a főutakra és a félreeső helyekre, és összeszedtek annyi embert, amennyit csak tudtak, jót és rosszat, gazdagot és szegényt, így végül a lakodalmi terem megtelt vendégekkel. Amikor minden készen állt, a király bejött, hogy megnézzze a vendégeit, és nagy meglepetésére meglátott egy ünnepi ruhát nem viselő embert. A király, aki minden vendége számára ünneplőruhát biztosított ingyen, e szavakkal szólt a férfinak: »Barátom, hogy lehet az, hogy ünneplőruha nélkül jössz ily alkalommal a vendégszobámba?« A felkészületlen ember nem tudott mit mondani. Erre azt mondta a király a szolgáinak: »Zavarjátok ki a házamból ezt a meggondolatlan vendéget, hogy osztozzon azok sorsában, akik durván elutasították a vendégszeretetemet és visszautasították a meghívásomat. Csak azokat akarom itt tudni, akik örömmel fogadják a meghívásomat, és akik megtisztelnak azzal, hogy viselik azt a díszruhát, melyet ingyen adtam mindenkinek.«»

^{173:5.4 (1895.2)} Jézus, miután elmondta ezt a példázatot, azon volt, hogy elküldje a tömeget, amikor egy rokonszenves hívő, aki a tömegben át odajött hozzá, megkérdezte: „De Mester, hogyan fogjuk megtudni ezeket a dolgokat? Hogyan készüljünk a király meghívására? Milyen jelet adsz nekünk, amely révén tudni fogjuk, hogy az Isten Fia vagy?” Amikor a Mester meghallotta ezt, így szólt, „Csak egy jelet fogtok kapni.” Ezután a saját testére mutatott és így folytatta, „Pusztítsátok el ezt a templomot, és én három nap múltán feltámasztom.” De nem értették meg, és ahogy az emberek szétszéledtek, így

beszélgettek egymás között, „E templom építésén csaknem ötven éven át dolgoztak, és mégis azt mondja, hogy elpusztítja és három nap múltán feltámasztja.” Még az apostolai sem értették a kijelentés értelmét, de később, a feltámadása után felidéztek, hogy mit is mondott.

^{173:5.5 (1895.3)} Ezen a délutánon négy óra tájban Jézus odahívta az apostolait és jelezte, hogy el kíván menni a templomból, és Betániában akar estebédelni és éjszakára megszállni. Az Olajfák hegyére felfelé menet Jézus arra utasította Andrást, Fülöpöt és Tamást, hogy másnap verjenek tábort a város közelében, mely tábort a páska-ünnepi hét hátralévő részében használhatnak. E rendelkezésnek megfelelően másnap reggel felállították a sátraikat abban a hegyoldali szurdokban, mely földdarab a betániai Simon tulajdonában volt és ahonnan rá lehetett látni a Getszemáni nyilvános táborhelyre.

^{173:5.6 (1896.1)} Megint csak egy hallgató zsidó csoportot alkottak, ahogy ezen a hétfő estén az Olajfák hegyének nyugati emelkedőjén kaptattak felfelé. E tizenkét ember soha ezelőtt még nem érezte ilyen erősen, hogy valami megrázóan szomorú dolog fog történni. Bár a templom kora reggeli megrendítő körülmények közötti megtisztítása felélesztette azon reményeiket, hogy meglátják a Mestert, amint érvényesíti jogát és megmutatja erős hatalmát, az egész délután eseményei mégiscsak egyfajta mélypontként jelentkeztek annyiban, hogy a történetek a jézusi tanítás zsidó hatóságok részéről való elutasítását mutatták. Az apostolokat kétségek tartották fogva és szörnyű nagy bizonytalanság szorításában voltak. Felismerték, hogy már csak néhány nap telhet el a most elmúlt nap eseményei és a küszöbön álló végzetes összeomlás között.

Mindannyian érezték, hogy valami rettenetes dolog fog történni, de nem tudták mire számítsanak. Elmentek a más és más házakban lévő szállásukra, de igen keveset aludtak. Végül még az Alfeus ikrek is megértették, hogy a Mester életének eseményei sebesen haladnak a végső betetőzés felé.

174. írás

A keddi reggel a templomban

174:0.1 (1897.1) JÉZUS e keddi reggelen nagyjából hét órakor találkozott az apostolokkal, a női testülettel és mintegy huszonnégy más, kiváló tanítvánnyal Simon házában. E megbeszélésen Jézus elbúcsúzott Lázártól, s olyan értelmű utasítást adott neki, melynek következtében Lázár rövidesen elmenekült a pereai Filadelfiába, ahol később kapcsolatba került a városban székhelyet fenntartó hitterjesztői mozgalommal. Jézus elbúcsúzott a koros Simontól is, és búcsút vett a női testülettől, akikkel így soha többé nem találkozott.

174:0.2 (1897.2) Ezen a reggelen személyesen is köszöntötte a tizenketteket. Andrásnak azt mondta: „Ne félj az előttünk álló eseményektől. Nagyon figyelj a testvéreidre és ügyelj arra, hogy ne lássanak csüggedtnek.” Péternek azt mondta: „Bizalmaidat ne a húsvér testi karokba vedd, és ne is az acélfegyverekbe. Az örökkévaló sziklák szellemi alapjaira támaszkodj.” Jakabnak azt mondta: „Ne inogj meg a külvilági látszatoktól. Őrizd meg a hitedet, és hamarosan megismered annak valóságát, amit hiszel.” Jánosnak azt mondta: „Légy szelíd; szeresd még az ellenségeidet is; légy türelmes. Emlékezz, hogy sok dolgot bíztam rád.” Nátánielnek azt mondta: „Ne a külső alapján ítéld; őrizd meg a hitedet, amikor minden elenyészni látszik; légy hűséges az ország követeként

kapott megbízatásodhoz.” Fülöpnek azt mondta: „Ne hagyd, hogy a közelgő események megingassanak. Légy szilárd, még akkor is, amikor nem látod az utat. Légy hű a felszentelési esküdhöz.” Máténak azt mondta: „Ne felejtsd el azt a kegyelmet, mely felvett az országba. Ne hagyd, hogy bárki is kicsalja tőled az örök jutalmadat. Ahogy ellenálltál a halandói természet hajlamainak, úgy legyél kész arra is, hogy rendíthetetlen légy.” Tamásnak azt mondta: „Mindegy, hogy milyen nehéz lesz is, neked most hittel és nem látással kell járnod. Ne kételkedj abban, hogy be tudom fejezni az elkezdett munkámat, és hogy végül minden hűséges követemet meglátom az odaát lévő országban.” Az Alfeus ikreknek azt mondta: „Ne engedjétek, hogy összetörjenek titeket azok a dolgok, melyeket nem tudtok megérteni. Maradjatok hűek a szívetek odaadásához és ne bízzatok se nagy emberekben, se a nép változó hangulatában. Tartsatok ki a testvéreitek mellett.” Zélóta Simonnak pedig azt mondta: „Simon, talán össze vagy törve a csalódástól, de a szellemed felülemelkedik mindazon, ami utolérhet. Amit tőlem nem tudtál megtanulni, azt megtanítja a szellemem. Keresd a szellem igaz valóságait és vess véget annak, hogy a nem valós, anyagi árnyékok vonzanak.” Karióti Júdához így szólt: „Júdás, én szerettelek téged és imádkoztam, hogy szeresd a testvéreidet. Ne fáradj bele a jócselekedetek végzésébe; és figyelmeztetek, hogy óvakodj a hízélgés bizonytalan ösvényeitől és a nevetségesség érzésének mérges fullánkjaitól.”

174:0.3 (1897.3) Amikor végzett ezekkel a köszöntésekkel, elindult Jeruzsálembe Andrással, Péterrel, Jakabbal és Jánossal, míg a többi apostol hozzáfogott a berendezkedéshez a Getszemáni táborban, ahová aznap éjszakára el akartak vonulni, és ahová a

Mester húsvér testben eltöltendő életének hátralévő részére a székhelyüket tették. Az Olajfák hegyéről lefelé tartó menet során nagyjából félúton, Jézus megállt és több mint egy órát beszélgetett a négy apostollal.

1. Isteni megbocsátás

174:1.1 (1898.1) Péter és Jakab már néhány napja azon véleménykülönbségről vitatkozott, hogy miben áll a Mesternek a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanítása. Egyetértettek abban, hogy Jézus elé viszik a dolgot, és Péter ekkor ragadta meg a kiváló alkalmat, hogy a Mester tanácsát kikérje. Ennek megfelelően Simon Péter azzal szakította félbe az Isten imádása és az ájtatosság közötti különbségről folyó beszélgetést, hogy megkérdezte: „Mester, Jakab és én nem vagyunk egy véleményen a bűn megbocsátásával kapcsolatos tanításaidat illetően. Jakab állítása szerint te azt tanítod, hogy az Atya már akkor megbocsát nekünk, mielőtt még kértük volna, nekem pedig az a véleményem, hogy bűnbánatnak és a beismerésnek kell megelőznie a megbocsátást. Melyikünknek van igaza? Mit mondasz erre?”

174:1.2 (1898.2) Rövid szünet után Jézus jelentőségteljesen tekintett mind a négyükre és így felelt: „Testvéreim, rosszul gondolkodtok, mert nem értitek a teremtmény és a Teremtő, az ember és az Isten közötti bensőséges és szeretetteljes kapcsolatok természetét. Nem fogjátok fel azt a megértő rokonszenvet, melyet a bölcs szülő táplál az éretlen és néha tévelygő gyermeke iránt. Valóban kétséges, hogy az okos és szerető szülők valaha is arra kényszerüljenek, hogy megbocsássanak egy átlagos és egészséges gyermeknek. A szeretetteljes hozzáállással társult megértő kapcsolatok

megakadályozzák mindazon eltávolodásokat, melyek később szükségessé tennék az újból igazodást a megbánásban a gyermek részéről és a megbocsátásban a szülő részéről.

174:1.3 (1898.3) Minden apa egy része ott él a gyermekben. Az apa élvezi a megértés elsőbbségét és felsőbbbségét minden, a gyermek-szülő viszonytal kapcsolatos kérdésben. A szülő képes meglátni a gyermek éretlenségét a fejlettebb szülői érettség, az idősebb társ érett tapasztalatának tükrében. A földi gyermek és a mennyei Atya viszonyában az isteni szülő végtelen, isteni rokonszenvvel, valamint a szeretetteljes megértés képességével rendelkezik. Az isteni megbocsátás elkerülhetetlen; eredendően és elidegeníthetetlenül megvan az Isten végtelen megértésében, az ő tökéletes tudásában minden olyasmi kapcsán, ami a gyermek hibás ítélőképességével és a téves választásával összefügg. Az isteni igazság oly örökkévalón tisztességes, hogy kimeríthetetlenül magába foglalja a megértő irgalmat.

174:1.4 (1898.4) Amikor a bölcs ember megérti a társai belső indítékait, akkor megszereti őket. Amikor szeretitek a testvéreiteket, már meg is bocsátottatok neki. Isten-szerű a képesség az ember természetének megértésére és a nyilvánvalóan helytelen cselekedetének megbocsátására. Ha bölcs szülők vagytok, akkor ez az útja annak, hogy szeressétek és megértsétek a gyermekeiteket, és még meg is bocsássatok nekik, amikor átmeneti félreértések látszólag elválasztottak benneteket egymástól. Az éretlen és a gyermek-atya viszony mélységét nem teljesen értő gyermek szükségképpen gyakran érez igazságtalan mellőzést, amikor az atyja megtagadja tőle az egyetértését, de az igaz atya nem ismer ilyen elkülönülést. A

bűn a teremtményi tudat tapasztalása; nem pedig az Isten tudatának része.

174:1.5 (1898.5) A társaitoknak való megbocsátásra képtelenségetek vagy az attól való vonakodások az éretlenségeket mutatja, azt jelzi, hogy nem sikerült eljutnotok felnőtthöz méltó rokonszenzig, megértésig és szeretetig. Amilyen mértékben nem vagytok tudatában a gyermeketek és a lénytársaitok benső természetének és igazi vágyainak, olyan mértékben nehezteltek és forraltok bosszút. A szeretet az élet isteni, benső készítésének munkálása. Megértésen alapul, önzetlen szolgálat táplálja és bölcsesség tökéletesíti.”

2. A zsidó vezetők kérdései

174:2.1 (1899.1) Hétfő este tanácskozást tartott a Szanhedrin és mintegy ötven további vezető, akiket az írástudók, a farizeusok és a szadduceusok közül választottak. E megbeszélésen egyetértésre jutottak abban, hogy veszélyes lenne Jézust nyilvánosan letartóztatni, mert a közhangulat még neki kedvez. Többségi vélemény volt az is, hogy határozott erőfeszítést kell tenni a tömeg előtti hitelétől való megfosztása érdekében, mielőtt letartóztatnák és bíróság elé állítanák. Ennek megfelelően tanult férfiakból több csoportot jelöltek ki, hogy kéznél legyenek másnap reggel a templomban, hogy aztán nehéz kérdésekkel megpróbálják törbe csalni vagy másként elérjék, hogy kellemetlen helyzetbe hozzák az emberek előtt. Végül a farizeusok, a szadduceusok és még a Heródes-pártiak is egyesítették az erőiket annak érdekében, hogy lejárassák Jézust a páska-ünnepi tömegek előtt.

174:2.2 (1899.2) Kedd reggel, amikor Jézus megérkezett a templomudvarba és tanítani kezdett, alig ejtett ki néhány szót, amikor a főtanodákba járó ifjabb hallgatók, akiket e célra készítettek fel, máris előléptek és a szószólójuk azt mondta Jézusnak: „Mester, tudjuk, hogy igaz tanító vagy, és tudjuk, hogy az igazság útjait tanítod, és hogy csak Istent szolgálod, mert nem félsz senkitől, és hogy nem teszel különbséget személyek között. Mi csak tanulók vagyunk, és szeretnénk tudni, hogy mi az igazság a nekünk gondot okozó kérdésben; a feladvány ez: Törvényes dolog-e adót fizetnünk a Cézárnak? Tegyük vagy ne tegyük?” Jézus, aki észrevette az álszentségüket és a fortélyosságukat, azt mondta nekik: „Miért jöttök hozzám, hogy próbára tegyetek? Mutassátok meg nekem a hódító sarcpénzét, és válaszolok nektek.” Amikor átadtak neki egy dénárt, ránézett és azt mondta, „Kinek a képe és felírása van ezen az érmén?” Amikor azt felelték neki, „a Cézáré,” Jézus így szólt: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és adjátok meg az Istennek, ami az Istené.”

174:2.3 (1899.3) Amikor így megválaszolta ezen ifjú írástudóknak és az ő heródesi bűnsegeiknek a kérdését, azok eltávoztak, és az emberek, még a szadduceusok is, élvezték a zavarodottságukat. Még azok az ifjak is nagyon elcsodálkoztak a Mester bölcs válaszána váratlanságán, akik megpróbálták őt tőrbe csalni.

174:2.4 (1899.4) Előző nap a vezetők az egyházi tekintély kérdéskörében próbálták meg kelepcébe csalni a tömeg előtt, és mivel nem jártak sikerrel, most megpróbálták belevonni valamilyen kellemetlen vitába a polgári hatósággal kapcsolatosan. Pilátus és Heródes is Jeruzsálemben

tartózkodott ekkor, és Jézus ellenségei feltételezték, hogy ha Jézus azt merné javasolni, hogy ne fizessék meg a sarcot a császárnak, akkor egyből a római hatóságokhoz fordulhatnak és lázítással vádolhatják. Másrészről, ha netalán túl sok szóval méltatja a sarc megfizetését, akkor helyesen azzal számoltak, hogy a kijelentése mély sebet ütne a zsidó hallgatóságának nemzeti érzületén, s ezáltal a tömeg jó szándéka és jóindulata elhagyná.

174:2.5 (1899.5) Mindebben Jézus ellenségei vereséget szenvedtek, hiszen a Szanhedrin közismert döntése volt, melyet a nem-zsidó nemzetek között szétszóródott zsidók számára útmutatásul adott, hogy a „pénzverés jogával együtt jár az adókivetés joga”. Így Jézus elkerülte a csapdájukat. Ha a kérdésükre „Nemmel” felelt volna, akkor az egyenértékű lett volna a lázadásra buzdítással; ha „Igent” mondott volna, akkor az megtépázta volna az akkori idők mélyen gyökerező hazafias érzületeit. A Mester nem kerülte meg a kérdést; ő pusztán a kettős válaszadás bölcsességét vette igénybe. Jézus soha nem volt köntörfalazó, de mindig is bölcs volt az ő zaklatására és elpusztítására törekedőkkel való bánásmódban.

3. A szadduceusok és a feltámadás

174:3.1 (1900.1) Mielőtt Jézus belekezdett volna a tanításába, egy újabb csoport lépett elő kérdéssel, ez alkalommal a tanult és furfangos szadduceusok egy társasága tette ezt. Szóvivőjük, közelebb húzódva hozzá, azt mondta: „Mester, Mózes azt mondta, hogy ha egy házasember meghal, és nem hagy maga után gyermeket, akkor a fivére vegye el a feleségét és neveljen utódot az elhunyt testvérnek. Előfordult egy olyan eset, ahol egy bizonyos férfi, akinek hat fiútestvére volt, gyermektelenül

halt meg; a nála eggyel idősebb bátyja elvette a feleségét, de az is hamarosan meghalt, gyermek nélkül. A második fivér hasonlóképpen elvette a feleséget, de ő is utód nélkül halt meg. Így ment ez egészen addig, míg mind a hat fivér el nem vette a feleséget, és mind a hat úgy halt meg, hogy nem lett gyereke. Majd pedig mindegyikőjük után maga az asszony is meghalt. A hozzád szóló kérdésünk tehát ez: kinek lesz a felesége az asszony a feltámadásban, hiszen mind a hét fivér feleségül vette?”

174:3,2 (1900.2) Jézus tudta, és tudták az emberek is, hogy ezek a szadduceusok nem voltak tisztességesek a kérdésük feltevésében, mert nem valószínű, hogy ilyen eset valóban előfordult volna; emellett az a szokás, hogy a halott ember fiútestvérei arra törekednének, hogy gyermeket nemzzenek neki, ekkoriban nem teljesített elvárás volt a zsidók körében. Mindazonáltal Jézus hajlandó volt megválaszolni e rosszindulatú kérdést. Jézus azt mondta: „Mindannyian tévedtek, amikor ilyen kérdéseket teszteltek fel, mert nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten élő hatalmát. Azt tudjátok, hogy e világ fiai házasodhatnak és házasságra léphetnek, de valahogy nem értitek, hogy akik az igazak feltámadásán keresztül méltónak találtattak az eljövendő világok elérésére, azok nem házasodnak és nem is lépnek házasságra. Akik megtapasztalják a holtukból való feltámadást, azok inkább a menny angyalaira hasonlítanak, és sohasem halnak meg. Ezek a feltámadottak örökre az Isten fiai; ők a fény gyermekei, akik az örökkévaló életben történő fejlődésre támadtak fel. Még Mózes atyátok is megértette ezt, mert az égő bokorral kapcsolatos élményeivel összefüggésben hallotta, amint az Atya azt mondja, »Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák

Istene és Jákob Istene.« Így Mózesrel együtt kijelentem, hogy az én Atyám nem a halottak, hanem az élők Istene. Mindannyian őbenne éltek, szaporodtak és rendelkeztek a halandói létetekkel.”

174:3.3 (1900.3) Amikor Jézus befejezte a kérdések megválaszolását, a szadduceusok visszavonultak, és némely farizeus olyannyira elfeledkezett magáról, hogy azt kiáltotta, „Igaz, igaz, Mester, jól megmondtad ezeknek a hitetlen szadduceusoknak.” A szadduceusok nem mertek több kérdést feltenni neki, és az egyszerű emberek elcsodálkoztak a tanítása bölcsességén.

174:3.4 (1900.4) Jézus a szadduceusokkal való összeclapásban azért csak Mózeshez fordult, mert ez a vallási-politikai szakadár felekezet csupán az őt, úgynevezett Mózes-könyvet ismerte el hitelesnek; nem fogadták el, hogy a próféták tanításai alapját képezhetnék tételes hitelveknek. A Mester a válaszában ugyan határozottan megerősítette a halandó teremtmények továbbélésének tényét, mely továbbélés a feltámadás módszerével valósul meg, viszont semmilyen értelemben nem hagyta jóvá a farizeusoknak a szó szerint vett emberi test feltámadásával kapcsolatos meggyőződését. Jézus ezt a részletet kívánta kiemelni: hogy az Atya azt mondta, „Én vagyok Ábrahám, Izsák és Jákob Istene,” nem pedig azt, hogy én voltam az ő Istenük.

174:3.5 (1900.5) A szadduceusok úgy gondolták, hogy Jézust a nevetségesség megsemmisítő hatásának teszik ki, mert jól tudták, hogy a nyilvános üldöztetés minden bizonnyal további rokonszenvet gerjeszt iránta az emberi elmék tömegében.

4. A nagy parancsolat

174:4.1 (1901.1) A szadduceusoknak egy másik csoportját arra utasították, hogy az angyalokról tegyen fel ravasz kérdéseket Jézusnak, de amikor látták, hogy milyen sorsra jutottak azok a társaik, akik megpróbálták törbe csalni a feltámadással kapcsolatos kérdésekkel, nagyon bölcsen úgy döntöttek, hogy hallgatnak; kérdés nélkül visszavonultak. Az összeszövetkezett farizeusok, írástudók, szadduceusok és Heródes-pártiak előre elhatározott terve az volt, hogy az egész napot ilyen fogós kérdésekkel töltik ki, abban a reményben, hogy ezzel lejáráthatják Jézust az emberek előtt és ugyanakkor eredményesen akadályozhatják meg, hogy bármikor is hirdetni tudja a felforgató tanait.

174:4.2 (1901.2) Ekkor előlépett a farizeusok egyik csoportja, hogy kérdésekkel zaklassák, és a szószólójuk, Jézusnak jelezve, így szólt: „Mester, én törvénytudó ember vagyok, és azt szeretném megkérdezni tőled, hogy a véleményed szerint melyik a legnagyobb parancsolat?” Jézus azt felelte: „Csak egy parancsolat van, és az a legnagyobb mind közül, és ez a parancsolat: »Halld, ó Izráel, az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr; és szeressétek az Úr Isteneteket teljes szívvel és teljes lélekkel, és teljes elmével és teljes erővel.« Ez az első és nagy parancsolat. A második parancsolat az elsőhöz hasonló; valójában közvetlenül abból fakad, és ez pedig: »A szomszédodat magadként szeresd.« Nincs ezeknél nagyobb parancsolat; e két parancsolaton függ az egész törvény és minden próféta.”

174:4.3 (1901.3) Amikor a törvénytudó megértette, hogy Jézus nem csak a zsidó vallás legfelsőbb rendű felfogása szerint válaszolt, hanem az összegyűlt tömeg előtt is bölcs választ adott, úgy

gondolta, hogy az a bátrabb dolog, ha megdicséri a Mester választát. Ennek megfelelően azt mondta: „Bizony igaz, Mester, jól mondtad, hogy egyetlen az Isten és nincs kívülé más; és hogy teljes szívvel, értelemmel és erővel szeretni őt és a szomszédunkat magunkként szeretni, ez az első és nagy parancsolat; és elfogadjuk, hogy e nagy parancsolatra sokkal jobban oda kell figyelni, mint minden égőáldozatra és áldozati adományra.” Amikor a törvénytudó elővigyázatosan így válaszolt, Jézus letekintett rá és azt mondta, „Barátom, látom, hogy nem vagy messze az Isten országától.”

174:4.4 (1901.4) Jézus igazat szólt, amikor úgy utalt erre a törvénytudóra, mint aki „nincs messze az országtól”, mert az illető azon az éjszakán kiment a Mesternek a Getszemáni közelében álló sátrához, megvallotta a hitét az ország evangéliumában, és megkeresztelkedett Jósiástól, Abner egyik tanítványától.

174:4.5 (1901.5) Az írástudók és a farizeusok további két-három csoportja is jelen volt és kérdéseket akart feltenni, de vagy leszerelte őket a Jézus által a törvénytudónak adott válasz, vagy visszariadtak attól a kellemetlen helyzettől, melybe mindenki belekerült, aki megpróbálta Jézust kelepcébe csalni. Ezután senki nem mert újabb kérdést feltenni neki nyilvánosan.

174:4.6 (1901.6) Amikor több kérdés már nem érkezett, és mivel közelgett a délidő, Jézus nem folytatta a tanítást, hanem megelégedett azzal, hogy egyszerűen csak feltett egy kérdést a farizeusoknak és társaiknak. Jézus azt mondta: „Lévé, hogy nincs több kérdésed, én szeretnék egyet kérdezni tőletek. Mit gondoltok a Megszabadítóról? Azaz, kinek a fia ő?” Rövid csend után az egyik írástudó azt válaszolta, „A Messiás Dávid

fia.” Mivel Jézus tudta, hogy nagy vita zajlott még a saját tanítványai között is arról, hogy vajon ő Dávid fia-e vagy sem, e további kérdést tette fel: „Ha a Megszabadító valóban Dávid fia, akkor hogy lehet az, hogy az istendicsőítő énekekben, melyeket Dávidnak magának tulajdonítotok, szellemben szólva azt mondja, »Az Úr azt mondta az uramnak, jobbam felől foglalj helyet, és lábad alá teszem zsámolyul minden ellenségedet.« Ha Dávid Úrnak szólítja őt, akkor hogyan lehet az ő fia?” Bár a vezetők, az írástudók és a főpapok nem feleltek a kérdésre, ők is tartózkodtak a zaklatására irányuló további kérdezgetéstől. Sohasem válaszolták meg a Jézus által nekik feltett kérdést, de a Mester halálát követően azzal igyekeztek szabadulni ebből a helyzetből, hogy megváltoztatták ezen istendicsőítő ének értelmezését úgy, hogy az a Messiás helyett Ábrahámra utaljon. Mások úgy próbálták megkerülni a kényszerű választást, hogy nem fogadták el azt, hogy Dávid a szerzője ennek az úgynevezett messiási istendicsőítő éneknek.

^{174:4.7 (1902.1)} Nem sokkal korábban a farizeusok élvezték, hogy a Mester miként hallgattatta el a szadduceusokat; most a szadduceusok örvendtek a farizeusok kudarcának; de ez a versengés csak pillanatnyi volt; gyorsan megfélelkeztek a régi nézetkülönbségeikről azon együttes törekvésükben, hogy véget vessenek Jézus tanításainak és tetteinek. De mindezek megtörténte az egyszerű emberek örömmel hallgatták őt.

5. Az érdeklődő görögök

^{174:5.1 (1902.2)} Nagyjából dél körül, amint Fülöp épp az új táborhoz szükséges dolgokat vásárolta meg, mely tábort aznap kellett a Getszemáni közelében berendezniük, idegenek szólították meg őt, egy olyan hívekből álló csoport, melynek tagjai

Alexandriából, Athénből és Rómából érkeztek, s a szószólójuk azt mondta az apostolnak: „Azok mutattak meg téged nekünk, akik ismernek; ezért jöttünk hát hozzád, uram, azzal a kéréssel, hogy hadd láthassuk Jézust, a Mesteredet.” Fülöp meglepődött, hogy ezen előkelő és érdeklődő nem-zsidó görögökkel a vásártéren találkozik, és lévén, hogy Jézus kifejezetten meghagyta mind a tizenkettejüknek, hogy ne végezzenek semmiféle nyilvános tanítást a páska-ünnepi hét alatt, egy kissé zavarban volt, hogy mi volna a dolog megfelelő kezelésének módja. Azért is össze volt zavarodva, mert ezek az emberek idegen vidékről való nem-zsidók voltak. Ha zsidók lettek volna vagy közeli és ismert nem-zsidók, akkor nem habozott volna ilyen feltűnően. Végül ezt tette: megkérte a görögöket, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Ahogy elsietett, a görögök úgy gondolták, hogy elment megkeresni Jézust, valójában azonban gyorsan elment József házához, mert tudta, hogy András és a többi apostol ott ebédel; és Andrást kihívva, elmagyarázta neki a jövetele célját, és aztán András társaságában visszatért a várakozó görögökhöz.

174:5.2 (1902.3) Léven, hogy Fülöp már gyakorlatilag végzett a holmik beszerzésével, ő és András a görögökkel együtt tért vissza József házához, ahol Jézus fogadta őket; és a közelben telepedtek le, miközben Jézus az apostolaihoz és az ebédnél összegyűlt számos vezető tanítványhoz beszélt. Jézus azt mondta:

174:5.3 (1902.4) „Atyám azért küldött e világra, hogy kinyilatkoztassam az ő szeretetét az emberek gyermekeinek, de azok, akikhez először jöttem, nem voltak hajlandók elfogadni. Való igaz, hogy ti magatok sokan elhittétek az általam hozott

örömhírt, de Ábrahám gyermekei és az ő vezetőik épp azon vannak, hogy elutasítsanak, és e tetteikkel elutasítják Őt is, aki engem küldött. Én önként hirdetem az üdvözülésről szóló örömhírt e népnek; beszéltem nekik az örömteli, szabad fiúi elismertségről és a szellemi gazdagabb életről. Atyám sok csodát tett az emberek félelemtől eltelt fiainak körében. De Ésaiás próféta valóban e népre utalt, amikor azt írta: »Uram, ki hitte el a tanításainkat? És kinek nyilatkoztatott ki az Úr?« A népem vezetői valóban szándékosan hunyták be a szemüket, hogy ne lássanak, és keményítették meg a szívüket, nehogy higgyenek és megmeneküljenek. Ezen évek alatt mindvégig arra törekedtem, hogy kigyógyítsam őket a hitetlenségükből, hogy elfogadhassák az Atyánál való örök üdvözülést. Tudom, hogy nem mind hagyott cserben engem; némelyiketek valóban elhitte az üzenetemet. E teremben több mint húsz olyan ember van, aki egykor a Szanhedrin tagja volt, vagy akik a nemzet nagy tanácsaiban voltak, de némelyeteknek még most sem akaródzik nyíltan megvallani az igazságot, nehogy kitiltsanak benneteket a zsinagógából. Némelyetek kísértést érez arra, hogy az emberek dicsőségét az Isten dicsőségénél jobban szeresse. De én kénytelen vagyok béketűrést mutatni, mert még azok némelyikének biztonságát és hűségét is félttem, akik oly régóta mellettem vannak, és akik hozzám oly közel éltek.

174:5.4 (1903.1) Látom, hogy e díszteremben zsidók és nem-zsidók nagyjából egyenlő számban gyűltek össze, és úgy fordulok hozzátok, mint az első és utolsó ilyen csoporthoz, hogy az ország ügyeiről taníthassak, mielőtt Atyámhoz elmegyek.”

174:5.5 (1903.2) E görögök áhítattal hallgatták Jézus tanítását a templomban. Hétfő este megbeszélést tartottak Nikodémusz

házában, mely másnap hajnalig tartott, és közülük harmincan úgy döntöttek, hogy belépnek az országba.

174:5.6 (1903.3) Ahogy Jézus ez alkalommal ott állt előttük, felismerte, hogy véget ért egy megítéltetés és megkezdődött egy másik. Figyelmét a görögökre fordítva a Mester azt mondta:

174:5.7 (1903.4) „Aki elhiszi ezt az örömhírt, az nem pusztán bennem hisz, hanem Őbenne, aki engem küldött. Amikor rám tekintetek, nem csak az Ember Fiát látjátok, hanem Őt is, aki engem küldött. Én vagyok a világ világossága, és bárki, aki kész elhinni a tanításomat, az többé nem marad sötétségben. Ha ti, nem-zsidók meghallgattok, megkapjátok az élet szavait és nyomban beléptek az Istennél való fiúi elismerés igazságának örömteli szabadságába. Ha a honfitársaim, a zsidók, úgy döntenek, hogy elutasítanak engem és elutasítják a tanításaimat, akkor én nem ítélek felettük, mert nem azért jöttem, hogy megítéljem a világot, hanem hogy üdvözülést ajánljak neki. Mindazonáltal, akik elutasítanak engem és nem hajlandók elfogadni a tanításomat, azok a kellő időben megítéltetnek az Atyám által és azok által, akiket ítélkezésre kijelölt az olyan ügyekben, mint amilyen az irgalom ajándékának és az üdvözülés igazságainak elutasítása. Emlékezzetek mindannyian, hogy én nem magamtól szólok, hanem hűen kinyilatkoztattam az emberek gyermekeinek azt, amit az Atya parancsolt nekem. E szavak, melyeket az Atya utasítására mondok a világnak, az isteni igazság, az örökké tartó kegyelem és az örökkévaló élet szavai.

174:5.8 (1903.5) De mondom zsidóknak és nem-zsidóknak egyaránt, már majdnem itt az idő, amikor az Ember Fia megdicsőül. Jól

tudjátok, hacsak nem esik a földbe és pusztul el a búzamag, magában marad meg; de ha jó talajban pusztul el, újból életre szökken és bő termést hoz. Aki önzően szereti az életét, annál nagy a veszélye, hogy elveszíti azt; de aki hajlandó az életét elveszíteni a kedvemért és az örömhírért, az teljesebb életet élvez majd a földön és a mennyben, örökkévaló életet. Ha őszintén követtek engem, még azután is, hogy elmentem Atyámhoz, akkor a tanítványaimmá és a halandótársaitok őszinte szolgálóivá váltok.

174:5.9 (1903.6) Tudom, hogy közeleg az óráim, és ez nyugtalanít is. Azt látom, hogy a népem elszánta magát, hogy durván elutasítsa az országot, de örömmel fogadom ezeket az igazságkereső nem-zsidókat, akik eljöttek ma ide, hogy a világosság útja felől érdeklődjenek. De azért fáj a szívem a népemért, és a lelkem háborog a közvetlenül előttem álló dolog miatt. Mit mondjak, amikor előretekintek és látom, ami velem történni fog? Mondjam azt, hogy Atyám, ments meg ettől a szörnyű órától? Nem! Hiszen épp e célból jöttem a világba és éppen erre az órára. Azt mondom inkább, és imádkozom azért, hogy csatlakozzatok hozzám: Atyám, dicsőítsd meg a neved; legyen meg az akaratod.”

174:5.10 (1904.1) Amikor Jézus ezt elmondta, a megkeresztelése előtti időkben benne lakozó Megszemélyesült Igazító jelent meg előtte, és amint Jézus figyelt rá és megállt, az Atyát képviselő, most fenséges szellem ezt mondta a názáreti Jézusnak: „Sokszor megdicsőítettem a nevedet az alászállásaidban, és még egyszer megdicsőítem.”

174:5.11 (1904.2) Bár az itt összegyűlt zsidók és nem-zsidók nem hallották a hangot, nem tudták nem észrevenni, hogy a Mester

azért állt meg beszéd közben, mert üzenetet kapott valamilyen emberfeletti forrásból. Mindenki azt mondta a szomszédjának, „Angyal szólt hozzá.”

174:5.12 (1904.3) Ezután Jézus így folytatta: „Mindez nem az én kedvemért, hanem értetek történt. Bizonyosan tudom, hogy az Atya elfogad engem és elfogadja az érdekekben teljesített küldetésemet, de szükséges az is, hogy bátorságot merítsetek és készüljetek az előttek álló viharos megpróbáltatásra. Hadd biztosítsalak titeket, hogy végül győzelemre visszük a közös erőfeszítéseinket a világ megvilágosításában és az emberiség felszabadításában. A régi rend magát ítelteti meg; e világ Hercegét letaszítottam; és minden embert felszabadít ama szellem fénye, melyet minden húsvér testre kiárasztok, miután felemelkedtem a mennyei Atyámhoz.

174:5.13 (1904.4) Most kijelentem nektek, hogy én, ha felemeltetek a földről és az életetekben, mindenkit magamhoz és az Atyám közösségébe vonzok. Azt hittétek, hogy a Megszabadító a földön fog lakni örökre, de kijelentem, hogy az emberek el fogják utasítani az Ember Fiát, és hogy visszatér ő az Atyához. Én már csak egy kis ideig leszek veletek; csak kis ideig lesz az élő fény ezen elhomályosult nemzedék között. Addig járjatok, míg e világosság itt van veletek, hogy a leszálló sötétség és zűrzavar ne vegyen erőt rajtatok. Aki sötétségben jár, nem tudja merre megy; de ha úgy döntötök, hogy a világosságban jártok, valóban az Isten felszabadult fiaivá lesztek. Most pedig mindannyian gyertek velem, menjünk vissza a templomba s ott elmondom búcsúszavaimat a főpapoknak, az írástudóknak, a farizeusoknak, a szadduceusoknak, a Heródes-pártiaknak és Izrael szellemi sötétségben élő urainak.”

^{174:5.14 (1904.5)} Miután ezt közölte, Jézus az élükre állva ment vissza a templomba a szűk jeruzsálemi utcákon át. Épp most hallhatták, amint a Mester azt mondja, hogy ez lesz az ő búcsúbeszéde a templomban, és csendben és mélyen elgondolkozva követték.

175. írás

Az utolsó templomi beszéd

^{175:0.1 (1905.1)} EZEN a keddi napon, röviddel délután két óra után érkezett meg Jézus tizenegy apostol, az arimateai József, a harminc görög és bizonyos más tanítványok kíséretében a templomhoz és kezdett hozzá az utolsó beszédéhez a szent épület udvaraiban. E beszéd rendeltetése szerint a zsidó néphez való utolsó folyamodvány, valamint az indulatos ellenségeihez és a jövőbeli elpusztítóihoz — az írástudókhöz, a farizeusokhoz, a szadduceusokhoz és Izráel elöljáróihoz — szóló utolsó vádbeszéd volt. A délelőtti folyamán a különféle csoportok lehetőséget kaptak arra, hogy kérdéseket tegyenek fel Jézusnak; e délutánon senki sem kérdezett tőle.

^{175:0.2 (1905.2)} Amikor a Mester beszélni kezdett, a templomudvar csendes és nyugodt volt. A pénzváltók és az árusok nem mertek újra belépni a templomba, amióta Jézus és a feldühödött tömeg előző nap kikergette őket. A beszéd megkezdése előtt Jézus gyöngédséggel a szemében végignézett a hallgatóságán, mely rövidesen meghallhatja az emberiségnek szóló nyilvános búcsúüzenetét az irgalmasságról, melyhez kapcsolódik majd a zsidók hamis tanítóinak és álszent vezetőinek az ő részéről történő utolsó megbélyegzése.

1. A beszéd

175:1.1 (1905.3) „E hosszú idő óta, amióta veletek vagyok, járván az országot és hirdetve az Atyának az emberek gyermekei iránti szeretetét, sokan meglátták a világosságot és hit révén beléptek a mennyországba. E tanítással és hitszónoklattal kapcsolatban az Atya számos csodát tett, beleértve még a halott feltámasztását is. Sok beteg és szenvedő ember lett egészséges, mert hittek; de mindezen igazsághirdetés és betegséggyógyítás nem nyitotta fel azok szemét, akik nem hajlandók meglátni a fényt, akik elszántak abban, hogy elutasítsák az ország ezen örömhírét.

175:1.2 (1905.4) Az Atyám akaratának megcselekedésével összeegyeztethető módokon én és az apostolaim megtettünk minden tőlünk telhetőt annak érdekében, hogy békében éljünk a testvéreinkkel, hogy megfeleljünk a mózesi törvények ésszerű követelményeinek és Izráel hagyományainak. Következésként törekedtünk a békére, ám Izráel vezetői nem kérnek ebből. Azzal, hogy elutasítják az Isten igazságát és a menny világosságát, a tévedés és a sötétség oldalán sorakoznak fel. Nem lehet béke a világosság és a sötétség között, élet és halál között, igazság és tévedés között.

175:1.3 (1905.5) Sokan közületek hinni mertétek a tanításaimat és már részesévé lettetek az Istennél való fiúi besorolás tudatából fakadó örömmek és szabadságnak. Tanúim vagytok, hogy én felajánlottam az Istennél való ugyanezen fiúi elismerést az egész zsidó nemzetnek, még azoknak is, akik most az elpusztításomra törekednek. Az Atyám még most is elfogadná ezeket az elvakult tanítókat és ezeket a képmutató vezetőket, ha felé fordulnának és elfogadnák az ő irgalmát. Még most

sincs túl késő ezen emberek számára, hogy elfogadják a menny szavát és köszöntsék az Ember Fiát.

175:1.4 (1906.1) Atyám régóta bánik irgalommal ezekkel az emberekkel. Nemzedékről nemzedékre küldtük prófétáinkat, hogy tanítsák és figyelmeztessék őket, és ők nemzedékről nemzedékre megölték ezeket a mennytől küldött tanítókat. Ezek az akaratos főpapok és makacs vezetők most ugyanezt tervezik. Ahogy Heródes János halálát okozta, úgy ti most az Ember Fiának elpusztítását tervezitek.

175:1.5 (1906.2) Mindaddig, amíg van esély arra, hogy a zsidók az Atyám felé fordulnak és keresik az üdvözülést, addig Ábrahám, Izsák és Jákob Istene ki fogja nyújtani irgalmas kezét felétek; de amint egyszer már megtöltöttétek a megátalkodottság poharát, és amint véglegesen elutasítottátok az Atyám irgalmát, e nemzet a saját bölcsességére hagyatik, és gyorsan eljön majd a dicstelen vég. E népet hívták fel arra, hogy a világ világossága legyen, hogy egy Istent ismerő emberfajta szellemi dicsőségét megmutassa, de oly messze eltértetek az isteni kiváltságaitoknak való megfeleléstől, hogy a vezetőitek arra készülnek, hogy minden idők legnagyobb ostobaságát kövessék el, mivel azon vannak, hogy végleg elutasítsák az Istentől a minden embernek és minden korszaknak szánt ajándékot — a mennyei Atya szeretetének kinyilatkoztatását minden földi teremtménye számára.

175:1.6 (1906.3) Ha egyszer elutasítjátok az Istentől az embernek szóló kinyilatkoztatást, a mennyország más népeknek adatik, azoknak, akik örömmel és boldogan fogadják. Az Atya nevében, aki engem küldött, nyomatékosan figyelmeztetek titeket, hogy el fogjátok veszíteni a világban ama

tisztségeket, hogy az örökkévaló igazság zászlóvivői és az isteni törvény őrei legyetek. Most ajánlom fel nektek az utolsó esélyt, hogy előrelépjete és bűnbánatot mutassatok, hogy megmutassátok azon szándékotokat, hogy szívből keresitek az Istent és gyermekek módjára és őszinte hit révén beléptek a mennyország biztonságába és üdvébe.

175:1.7 (1906.4) Atyám régóta munkálkodik a megmentéseken, és én azért jöttem le, hogy közöttetek éljek és személyesen mutassam az utat. A zsidók és a szamaritánusok, és még a nem-zsidók közül is sokan hitték el az országról szóló örömhírt, de akiknek elsőként kellene előlépniük és elfogadniuk a menny világosságát, azok következetesen nem voltak hajlandók elhinni az Isten igazságának kinyilatkoztatását — az emberben kinyilatkoztatott Istent és az Istenhez felemelt embert.

175:1.8 (1906.5) E délutánon az apostolaim csendben állnak itt előttetek, de hamarosan meg fogjátok hallani a zengő hangjukat, amint üdvözülésre hívnak és arra buzdítanak, hogy az élő Isten fiaiként egyesüljete a mennyországgal. Most pedig tanúságra hívom ezeket a tanítványaimat és híveimet az ország örömhírében, valamint az oldalukon lévő, nem látható hírnököket, hogy még egyszer szabadulást és megmentést ajánlottam Izráelnek és a vezetőinek. De mindannyian láthatjátok, hogy miként veszik semmibe az Atya irgalmát és hogyan utasítják el az igazság hírnökeit. Mindazonáltal figyelmeztetlek titeket, hogy ezek az írástudók és farizeusok még mindig Mózes székében ülnek, és ezért addig, amíg a Fenségesek, akik az emberek országain uralkodnak, alá nem vetik e nemzetet és el nem pusztítják e vezetők helyét, felszólítalak, hogy működjete együtt a vénekkel Izráelben.

Nem kívánom meg tőletek, hogy csatlakozzatok hozzájuk az Ember Fiának elpusztítására vonatkozó terveikben, de az Izráel békéjével összefüggő minden dologban alá kell vetnetek magatokat nekik. Mindeme dolgokban tegyetek meg mindent, amit kérnek tőletek és tegyetek eleget a törvény alapvető előírásainak, de ne kövessétek az ő rosszcselekedeteik mintáját. Emlékezzetek, ez a bűne ezeknek a vezetőknek: Azt mondják, ami jó, de nem azt teszik. Jól tudjátok, hogy e vezetők nagy terheket kötöznek a vállatokra, mely terheket nehéz elbírní, és hogy a kisujjukat sem mozdítanák, hogy a súlyos terhek cipelésében segítsenek nektek. Szertartásokkal nyomtak el titeket és hagyományokkal taszítottak rabszolgasorba.

^{175:1.9 (1907.1)} Ezen kívül ezek az önző vezetők örömet lelik úgy jót cselekedni, hogy az emberek lássák őket. Megszélesítik az imaszíjukat és megnagyobbítják a hivatali ruhájuk szegélyét. Ünnepeken a fő hely megszerzésére törekednek és a főszékeket követelik a zsinagógákban. Magasztaló köszöntések után sóvárognak a vásártereken és arra vágnak, hogy mindenki rabbinak hívja őket. Miközben az emberektől csupa ilyesféle tiszteletre vágnak, titkon megkaparintják az özvegyek házáat és hasznot húznak a szent templom istentiszteleteiből. Ezek az álszentek színlelésből hosszú imákat mondanak nyilvánosan és könyöradományt osztanak azért, hogy felhívják magukra a társaik figyelmét.

^{175:1.10 (1907.2)} Bár tisztelnetek kell a vezetőiteket és meg kell becsülnötök a tanítóitokat, szellemi értelemben egyetlen embert sem szabad Atyának szólítanotok, mert egy van, aki az Atyátok, aki az Isten. Ne is fölényeskedjete a testvéreitek felett az országban. Emlékezzetek, hogy azt tanítottam nektek,

hogy aki a legnagyobb akar lenni közöttetek, annak mindenki szolgálójává kell válnia. Ha arra vetemedtek, hogy Isten előtt felmagasztaljátok magatokat, akkor bizonyosan megaláztattok; de aki igazán szerénységet mutat, az bizonyosan felemeltetik. A napi életetek során ne a magatok dicsőségét keressétek, hanem az Isten dicsőségét. Belátón rendeljétek alá az akaratotokat a mennyei Atya akaratának.

175:1.11 (1907.3) Ne értsétek félre a szavaimat! Én nem gyűlölöm e főpapokat és vezetőket, akik most az életemre törnek; nem neheztelek ezekre az írástudókra és farizeusokra, akik elutasítják a tanításaimat. Tudom, hogy sokan közületek titokban hisznek, és tudom, hogy nyíltan megvalljátok hűségeteket az országnak, amikor eljön az én időm. De vajon hogyan fogják igazolni magukat a rabbijaitok, hiszen azt állítják, hogy Istennel beszélnek és aztán arra vetemednek, hogy elutasítsák és elpusztítsák azt, aki azért jön, hogy kinyilatkoztassa az Atyát a világoknak?

175:1.12 (1907.4) Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti álszentek! Bezárnátok a mennyország kapuit az őszinte emberek előtt, mert ők éppen nem kaptak felkészítést a ti tanításotok szerint. Nem vagytok hajlandók belépni az országba és ugyanakkor megtesztek mindent, ami a hatalmatokban áll, hogy megakadályozzátok mindenki másnak a belépését. Hátatokat nekivetitek az üdvözülés kapuinak és küzdötök mindenkivel, aki be akar azokon jönni.

175:1.13 (1907.5) Jaj nektek, írástudók és farizeusok, mily képmutatók vagytok! Mert valóban bejártok földet és vizet, hogy valakit áttértté tegyetek, és amikor sikerrel jártatok, nem elégedtek

meg addig, amíg kétszer rosszabbá nem tettétek őt annál, mint amilyen a pogányok gyermekeként volt.

175:1.14 (1907.6) Jaj nektek, főpapok és vezetők, akik megkaparintjátok a szegények javait és magas díjakat követeltek azoktól, akik úgy szolgálnák Istent, ahogy szerintük azt Mózes elrendelte! Ti, akik nem vagytok hajlandók irgalmat mutatni, reménykedhettek-e irgalomban az eljövendő világokban?

175:1.15 (1907.7) Jaj nektek, hamis tanítók, vak kísérők! Mit lehetne várni egy nemzettől, amikor vak vezet világtalant? Mind a kettő a pusztulás gödrébe esik.

175:1.16 (1907.8) Jaj nektek, akik nem őszintén tesztet esküt! Csalók vagytok, mert azt tanítjátok, hogy az ember esküt tehet a templomra és megszegheti az esküjét, de ha valaki az aranyra esküszik a templomban, annak meg kell tartania a szavát. Ti mind bolondok és vakok vagytok. Még a becstelenségekben sem vagytok következetesek, mert melyik a nagyobb, az arany vagy a templom, mely állítólag megszentelte az aranyat? Azt is tanítjátok, hogy ha valaki az oltárra esküszik, az semmi; de hogyha valaki arra az ajándékra esküszik, mely az oltáron van, akkor őt már köti a szava. Megint csak vakok vagytok az igazsághoz, mert mi a nagyobb, az ajándék vagy az oltár, mely megszenteli az ajándékot? Hogyan tudnátok igazolni az ilyen álszentséget és becstelenséget a mennyei Isten szeme láttára?

175:1.17 (1908.1) Jaj nektek, írástudók és farizeusok és minden más képmutató, aki ügyel arra, hogy megfizesse a menta-, ánizs- és kömény-dézsmát, ugyanakkor nem veszi figyelembe a törvény súlyosabb dolgait — a hitet, az irgalmat és az ítéletet! Ésszerű

dolog, hogy ha már megtettétek az egyiket, ne felejtsetek el a másikat. Valóban vak kísérők és néma tanítók vagytok; kiszűritek a szűnyogot és lenyelitek a tevét.

175:1.18 (1908.2) Jaj nektek, írástudók, farizeusok és álszentek! Mert gondosan ügyeltek arra, hogy kívülről megtisztítsátok a poharat és a tálat, de belül ott marad a zsarolás, a züllés és az ámitás szennye. Szellemileg vakok vagytok. Hát nem ismeritek fel, hogy mennyivel jobb volna előbb belül megtisztítani a poharat, és azután ami kicsordul, az maga megtisztítaná a külsejét? Ti elvetemültek! Kifelé olyan vallási megnyilvánulásaitok vannak, melyekkel arra törekedtek, hogy megfeleljetek a mózesi törvény értelmezések szerinti betűjének, miközben a lelketek gonoszságban merül el és gyilkos érzülettel telik meg.

175:1.19 (1908.3) Jaj mindanniatoknak, akik elvetitek az igazságot és megvetőleg elutasítjátok az irgalmat! Sokan közületek olyanok, mint a fehérre meszelt sírok, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak a holtak csontjaival és mindenféle undoksággal. Ti, akik tudatosan elutasítjátok az Isten tanácsát, éppen így látszotok kifelé az emberek számára szentnek és igaznak, de belül a szívetek álszentséggel és gonoszsággal van tele.

175:1.20 (1908.4) Jaj nektek, egy nemzet hamis kísérői! Odaát emlékművet építtettek a régi idők vértanú prófétáinak, miközben összeesküdtetek, hogy elpusztítsátok azt, akiről ők szóltak. Feldíszítitek az igazak sírjait és azzal hízelegtek magatoknak, hogy ha az apáitok korában éltetek volna, akkor ti nem öltétek volna meg a prófétákat; és aztán az ilyen önelégült gondolkodás közepette készek vagytok meggyilkolni

őt, akiről a próféták beszéltek, az Ember Fiát. Amennyiben e dolgokat megteszitek, magatok előtt tanúsítjátok, hogy azoknak a gonosz fiai vagytok, akik megölték a prófétákat. Folytassátok hát, és töltsétek tele az elutasításotok poharát!

175:1.21 (1908.5) Jaj nektek, rossz gyermekek! János helyesen nevezett titeket kígyófajzatoknak, és én azt kérdezem, hogy miként menekülhetnétek meg a megítéltetéstől, melyet János kijelentett rátok?

175:1.22 (1908.6) De még most is irgalmat és megbocsátást ajánlok nektek az Atyám nevében; még most is az örökkévaló közösség szerető kezét nyújtom. Atyám elküldte hozzátok a bölcseket és a prófétákat; némelyiküket üldöztétek és másokat megöltetek. Ezután megjelent János, aki az Ember Fiának eljövételét hirdette, és őt elpusztítottátok, miután oly sokan elhitték a tanítását. Most pedig készen álltok még több ártatlan vér kiontására. Hát nem értitek, hogy eljön az elszámolás szörnyű napja, amikor az egész föld Bírāja magyarázatot kér e néptől arra, hogy miért utasította el, üldözte és pusztította el így a mennyei hírnököket? Nem értitek, hogy el kell számolnotok mindezen igaz vérrel, az első meggyilkolt prófétától kezdve Zekarjahu koráig, akit a szentély és az oltár között öltek meg? Ha továbbra is a rossz útajaitokon jártok, a számadást talán épp e nemzedéktől fogják kérni.

175:1.23 (1908.7) Ó Jeruzsálem és Ábrahámnak gyermekei, ti, akik halálra köveztétek a prófétákat és megöltétek a tanítókat, akiket elküldtek hozzátok, még most is összegyűjteném a gyermekeiteket, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akarjátok!

^{175:1.24 (1908.8)} Most búcsúzom tőletek. Hallottátok az üzenetemet és meghoztátok a döntéseket. Akik elhitték az örömhíremet, azok már most biztonságban vannak az Isten országában. Nektek pedig, akik úgy döntöttetek, hogy elutasítjátok az Isten ajándékát, azt mondom, hogy engem többé nem láttok a templomban tanítani. Az értetek való munkát elvégeztem. Nézzétek, most elvonulok a gyermekeimmal, és csak az üres házat hagyom nektek!”

^{175:1.25 (1908.9)} Ezután a Mester jelezte a követőinek, hogy hagyják el a templomot.

2. Az egyes zsidók helyzete

^{175:2.1 (1909.1)} Az a tény, hogy a zsidó nemzet szellemi vezetői és vallási tanítói egykor elutasították Jézus tanításait és összeesküdtek, hogy a kegyetlen halálát előidézzék, semmilyen mértékben nem befolyásolja bármely egyes zsidó embernek az Isten előtti helyzetét. Nem szabad megengedni, hogy a magukat Krisztus követőinek vallók előítélettel viseltessenek a zsidókkal, mint halandó társaikkal szemben. A zsidók, mint nemzet, mint társadalompolitikai csoport teljes egészében megfizette annak szörnyű árát, hogy elutasították a Béke Hercegét. Ők már régóta nem az emberek fajtáinak szóló isteni igazság szellemi fáklyavivői, de ez nem jogos érv ahhoz, hogy e régen élt zsidók egyes leszármazottainak olyan üldöztetéseket kelljen elszenvedniük, melyeket azok a türelmetlenek, hitványak és megszállottak mérnek ki rájuk, akik a földi születésénél fogva zsidó názáreti Jézus követőinek vallják magukat.

^{175:2,2 (1909.2)} A legújabb kor zsidóival szembeni ezen értelmetlen, a krisztusi szeretettel össze nem egyeztethető gyűlölet, valamint üldöztetés sokszor végződött olyan ártatlan és ártalmatlan zsidó egyének szenvedésével és halálával, akiknek az ősei Jézus idejében őszintén elfogadták az ő evangéliumát és rövidesen rendíthetetlenül meghaltak azért az igazságért, melyet oly nagy meggyőződéssel hittek. Milyen megdöbbentő irtózat söpör végig a figyelő mennyei lényeken, amint azt látják, hogy a magukat Jézus követőinek vallók elmerülnek Péter, Fülöp, Máté és más palesztinai zsidók kései leszármazottainak üldözésében, zaklatásában, sőt meggyilkolásában, akik pedig oly dicsőn adták életüket a mennyországról szóló evangélium első vértanúiként!

^{175:2,3 (1909.3)} Mily kegyetlen és értelmetlen dolog arra kényszeríteni ártatlan gyermekeket, hogy az őseik bűneiért szenvedjenek, olyan helytelen tettekért, melyekben ők teljesen ártatlanok, és amelyekért ők semmilyen mértékben nem lehetnek felelősek! Ilyen gonosz tetteket művelni annak a nevében, aki azt tanította a tanítványainak, hogy szeressék még az ellenségeiket is! Szükséges volt bemutatnunk a Jézus életéről szóló beszámolónkban, hogy bizonyos zsidó embertársai miként utasították el őt és esküdtek össze, hogy a gyalázatos halálát okozzák; de figyelmeztetünk mindenkit, aki e beszámolót olvassa, hogy egy ilyen történelmi beszámoló közreadása semmilyen mértékben nem igazolja azt az igazságtalan gyűlöletet és nem bocsátja meg azt a becstelen hozzáállást, melyet oly sok, magát kereszténynek mondó ember tett a magáévá az egyes zsidókkal szemben sok száz év óta. Az országban hívőknek, azoknak, akik Jézus tanításait követik, fel kell hagyniuk azzal, hogy helytelenül úgy kezelik

az egyes zsidókat, mint akik bűnösök Jézus elutasításában és keresztre feszítésében. Az Atya és az ő Teremtő Fia zsidók iránti szeretete sohasem hunyt ki. Az Isten nem tesz különbséget személyek között, és az üdvözülés lehetősége zsidók és nem-zsidók számára egyaránt megvan.

3. A Szanhedrin sorsdöntő ülése

^{175:3.1 (1909.4)} E keddi napon este nyolckor hívták össze a Szanhedrint a sorsdöntő ülésre. A zsidó nemzet legfelsőbb bírósága számos korábbi alkalommal nem szabályszerűen már halálra ítélte Jézust. E méltóságos kormányzó testület már sokszor elszánta magát, hogy véget vet Jézus tevékenységének, de korábban még sohasem döntöttek úgy, hogy bármi áron letartóztatják és kivégeztetik. E keddi napon, Kr.u. 30. április 4-én, éppen éjfél előtt történt, hogy a Szanhedrin, az akkori összetételében, hivatalosan és egyhangúlag megszavazta Jézus és Lázár halálos ítéletét. Ez volt a válasz a Mesternek a zsidók vezetőihez címzett utolsó felszólalására, melyre csak néhány órával korábban került sor a templomban, és ez a keserű haragból fakadó megnyilvánulásukat tükrözte Jézus utolsó, nyomatékos vádbeszédére, mely ugyanezen főpapok, megátalkodott szadduceusok és farizeusok felé irányult. Az Isten Fiára vonatkozó halálos ítélet (tárgyalás előtt történt) kimondása volt a Szanhedrin válasza a mennyei kegyelem utolsó felajánlására, melyet a zsidó nemzetre, mint egységes egészre valaha kiterjesztettek.

^{175:3.2 (1910.1)} Ettől kezdve a zsidókra maradt, hogy tisztán az emberi helyzetük alapján zárják le a nemzetlétük kimért, még hátralévő kevés idejét az Urantia nemzetei között. Izráel eltaszította az Isten Fiát, aki szövetséget kötött Ábrahámmal,

és meghiúsult a terv, hogy Ábrahám gyermekei legyenek az igazság fény-hordozói a világ számára. Az isteni szövetséget érvénytelenítették, és a héber nemzet vége gyorsan közeledett.

^{175:3,3 (1910.2)} A Szanhedrin tisztviselői megkapták a parancsot Jézus másnap kora reggeli letartóztatására, de azzal, hogy az elfogására nem kerülhet sor a nyilvánosság előtt. Megmondták nekik, hogy titokban próbálják meg elfogni, lehetőleg meglepetésszerűen és éjszaka. Megértették, hogy aznap (szerdán) már nem megy vissza tanítani a templomba, ezért arra utasították a Szanhedrin tisztviselőit, hogy „csütörtök éjféli előtt hozzátok őt a magas zsidó bíróság elé”.

4. A jeruzsálemi helyzet

^{175:4,1 (1910.3)} Jézus utolsó templomi beszédének eredményeként az apostolok újra csak összezavarodtak és megdöbbenek. Mielőtt a Mester hozzákezdett volna a zsidó vezetőkkel szembeni súlyos vádak megfogalmazásához, Júdás visszatért a templomba, s így mind a tizenketten hallották Jézus utolsó templomi beszédének második felét. Sajnálatos, hogy Karióti Júdás nem hallhatta e búcsúbeszéd első, irgalmat ajánló részét. Azért nem hallhatta a zsidó vezetőknek szóló ezen utolsó irgalmas ajánlatot, mert akkor még mindig tanácskozott a szadduceus rokonok és barátok egy bizonyos csoportjával, akikkel együtt ebédelt, és akikkel arról tárgyalt, hogy mi volna a legmegfelelőbb módja annak, hogy elváljon Jézustól és az apostoltársaitól. Mialatt a Mesternek a zsidó vezetőkhez és urakhoz szóló vádbeszédét hallgatta, Júdás végképp és teljesen eldöntötte, hogy elhagyja az evangéliumi mozgalmat és mossa kezét az egész vállalkozás kapcsán. Mindazonáltal a tizenkettek társaságában hagyta el a templomot, velük tartott az

Olajfák hegyére, ahol az apostoltársaival együtt hallgatta meg a Jeruzsálem pusztulásáról és a zsidó nemzet végéről szóló sorsdöntő beszédet, és velük is maradt ama kedd éjjelig a Getszemáni melletti új táborban.

^{175:4.2 (1910.4)} A tömeg, amely hallgatta Jézust, amint a zsidó vezetőknek való irgalmas felajánlásból hirtelenül átváltott arra a lesújtó bírálatra, mely már a kíméletlen megbélyegzéssel volt határos, elképedt és összezavarodott. Azon az éjszakán, mialatt a Szanhedrin ülésén meghozták a halálos ítéletet Jézus felett, és mialatt a Mester az apostolaival és bizonyos tanítványaival kint ült a szabadban az Olajfák hegyén és előrevetítette a zsidó nemzet halálát, egész Jeruzsálem komolyan és lehangoltan erről az egyetlen kérdéstről vitatkozott: „Mit fognak tenni Jézussal?”

^{175:4.3 (1910.5)} Nikodémusz házában több mint harminc előkelő zsidó jött össze, akik titkon hittek az országban és azt vitatták meg, hogy milyen utat kövessenek, ha esetleg nyílt szakításra kerül sor a Szanhedrinnel. Minden jelenlévő egyetértett abban, hogy nyíltan el kell ismerniük a Mesterhez való hűségüket azon az órán, amikor értesülnek a letartóztatásáról. És pontosan ezt tették.

^{175:4.4 (1911.1)} A Szanhedrint akkor irányító és uraló szadduceusok a következő okok miatt akarták megölni Jézust:

^{175:4.5 (1911.2)} 1. Attól féltek, hogy az a megerősödött népi rokonszenv, mellyel a tömeg iránta viseltetik, a római hatóságok beavatkozását vonhatja maga után, ami veszélybe sodorja a zsidó nemzet létét.

^{175:4.6 (1911.3)} 2. Az egyházújítás iránti hevülete közvetlenül sújtotta volna a bevételeiket; a templom megtisztítása az anyagi erőforrásaikat érintette.

^{175:4.7 (1911.4)} 3. Úgy érezték, hogy az ő felelősségük a társadalmi rend megőrzése, és féltek annak következményeitől, hogy Jézusnak az emberek közötti testvériségről szóló furcsa és új tantétele tovább terjed.

^{175:4.8 (1911.5)} A farizeusok más okok miatt akarták holtan látni Jézust. Azért féltek tőle, mert:

^{175:4.9 (1911.6)} 1. Határozottan ellenszegült annak, ahogy hagyományosan a nép felett uralkodnak. A farizeusok szélsőségesen hagyományelvűek voltak, és igen rossz néven vették ezeket a szerintük elszánt támadásokat a vallási tanítóként megszerzett tekintélyük ellen.

^{175:4.10 (1911.7)} 2. Úgy tartották, hogy Jézus törvénszegő; hogy teljes tiszteletlenséget mutatott a szombati és számos egyéb törvényi és szertartási követelménnyel szemben.

^{175:4.11 (1911.8)} 3. Istenkáromlással vádolták, mert úgy utalt az Istenre, mint az Atyjára.

^{175:4.12 (1911.9)} 4. Most már szerfölkött dühösek voltak rá az utolsó beszédében elmondott keserű megbélyegzés miatt is, melyet Jézus a búcsúbeszédének záró részeként közölt a templomban ezen a napon.

^{175:4.13 (1911.10)} A Szanhedrin, mely hivatalosan is halálra ítélte Jézust és parancsot adott az elfogására, e keddi napon éjfél környékén rekesztette be az ülését, miután megállapodtak

abban, hogy másnap délelőtt tízkor találkoznak a főpap, Kajafás házában abból a célból, hogy megfogalmazzák azokat a vádakat, melyekkel Jézust bíróság elé kell állítani.

^{175:4,14 (1911.11)} A szadduceusok egy kis csoportja ténylegesen is azt javasolta, hogy orgyilkosság révén szabaduljanak meg Jézustól, de a farizeusok nem voltak hajlandók szentesíteni egy ilyen eljárást.

^{175:4,15 (1911.12)} Ez volt a helyzet Jeruzsálemben és az emberek között ezen a mozgalmas napon, mialatt a nagy jelentőségű földi helyszín felett a mennyei lények nyüzsgő tömege várta, hogy szeretett Uruknek valamiben a segítségére lehessenek, de nem tehettek semmit, mert a parancsnokló előljáróik eredményesen visszatartották őket.

176. írás

Kedd este az Olajfák hegyén

^{176:0,1 (1912.1)} E KEDDI nap délutánján, ahogy Jézus és az apostolok elindultak a templomból a Getszemáni tábor felé, Máté a templom pusztulására irányítva a figyelmet így szólt: „Mester, nézd csak milyen épületek ezek. Nézd az óriási kőtömböket és a szép díszítéseket; hát lehet az, hogy ezek az épületek megsemmisüljenek?” Ahogy az Olajfák hegye felé haladtak, Jézus azt mondta: „Ti ezeket a köveket és ezt az erős templomot látjátok; bizony, bizony mondom nektek: A rövidesen elközelgő napokban egy kő sem marad a másikon. Mindet ledöntik.” E megjegyzések a szent templom pusztulásáról, felkeltették a Mester mögött haladó apostolok kíváncsiságát; a világ végétől eltekintve nem tudtak elképzelni a templomot elpusztítani képes eseményt.

^{176:0.2 (1912.2)} Annak érdekében, hogy elkerüljék a Kidron-völgyön át a Getszemáni felé tartó tömegeket, Jézus és a társai úgy gondolták, hogy az Olajfák hegyének nyugati oldalán kaptatnak fel egy darabon és aztán a Getszemáni melletti magántáboruk felé vezető gyalogutat követik, mely tábor valamivel a nyilvános táborterület felett helyezkedett el. A Betániába vivő útról letérve, megszemléltek a lenyugvó nap sugaraiban megszépült templomot; és amíg a hegyen tartózkodtak, látták a város fényeit kigyúlni és figyelték a kivilágított templom szépségét; és ott, a telihold megnyugtató fényében ült le Jézus és a tizenkettek. A Mester beszélgetett velük, és Nátániel rövidesen ezt a kérdést tette fel: „Mondd meg nekünk Mester, honnan fogjuk tudni, hogy mikor következnek be ezek az események?”

1. Jeruzsálem pusztulása

^{176:1.1 (1912.3)} Nátániel kérdésére válaszul Jézus azt mondta: „Igen, elmondom nektek, hogy mikor jön el az ideje annak, amikor e nép megtölti a gonoszságának poharát; amikor az igazság sebesen leszáll atyáink e városára. Én rövidesen elhagylak benneteket; Atyámhoz megyek. Miután elhagylak titeket, ügyeljete arra, hogy senki ne csapjon be benneteket, mert sokan jönnek majd megszabadítóként és sokakat fognak megtéveszteni. Amikor háborúkról és háborúknak híreiről hallotok, ne aggódjatok, mert bár mindeme dolgok megtörténnek, Jeruzsálem vége még nincs ily közel. Ne zavarjanak meg titeket az éhezések vagy a földrengések; ne aggódjatok amiatt sem, hogy ha a polgári hatóságok elé visznek titeket és az örömhír miatt üldöztetést szenvedtek. Kiutasítanak benneteket a zsinagógából és börtönbe vetnek miattam, és némelyiketeket megölik. Amikor kormányzók és uralkodók elé

idéznek titeket, az a hitetek tanúságtétele lesz és lehetőség arra, hogy állhatatosságot mutassatok az országról szóló örömhírben. Amikor majd bírák előtt álltok, ne nyugtalankodjatok előre, hogy mit mondjatok, mert a szellem abban az órában megtanítja, hogy mit válaszoljatok az ellenfeleiteknek. E nehéz munka napjai alatt, azoknak a vezetésével, akik az Ember Fiát elutasították, még a rokonaitok is börtönbe és halálra küldenek titeket. Egy időre talán minden ember gyűlölni fog benneteket miattam, de én még ezen üldöztetésekben sem foglak elhagyni titeket; a szellemem nem pártol el tőletek. Legyetek türelemmel! Ne kételkedjeteK abban, hogy az országról szóló ezen örömhír legyőz minden ellenséget, és végül hirdetni fogják minden nemzetnek.”

^{176:1,2 (1913.1)} Jézus itt megállt, miközben letekintett a városra. A Mester felismerte, hogy a Messiás szellemi felfogásának elutasítása, azon elszántság, hogy kitartóan és vakon ragaszkodnak a várt megszabadító anyagi küldetéséhez, rövidesen közvetlen összeütközésbe hozza a zsidókat a hatalmas római seregekkel, és hogy e küzdelem vége csakis a zsidó nemzet végső és teljes bukása lehet. Amikor a népe elutasította az ő szellemi alászállását és nem volt hajlandó elfogadni a menny világosságát, amint az oly irgalmasan beragyogta őket, akkor ezáltal megpecsételték a különleges szellemi küldetést teljesítő független népi sorsukat a földön. Még a zsidó vezetők is felismerték később, hogy a Messiás felfogás világi eszméjéhez való ragaszkodás volt az, amely közvetlenül elvezetett a pusztulásukat okozó végső felforduláshoz.

176:1.3 (1913.2) Lévén, hogy Jeruzsálemnek kellett a korai evangéliumi mozgalom bölcsőjévé válnia, Jézus nem akarta, hogy annak tanítói és tanhirdetői elpusztuljanak a zsidó nép szörnyű bukásában Jeruzsálem lerombolása során; ennél fogva mondta a követőinek ezeket az intelmeket. Jézus nagyon aggódott, hogy némely tanítványa esetleg belekeveredik ezekbe a rövidesen kitörő felkelésekbe és így Jeruzsálem elestekor ők is elpusztulnak.

176:1.4 (1913.3) Ezután András kérdezett: „De Mester, ha a Szent Várost és a templomot el fogják pusztítani, és ha te nem vagy itt, hogy irányíts minket, akkor honnan fogjuk tudni, hogy mikor kell elhagynunk Jeruzsálemet?” Erre Jézus azt mondta: „Miután én eltávoztam, itt maradhattok a városban, még a nehézségek és a keserves üldöztetés ideje alatt is, de amikor végül azt látjátok, hogy a római seregek körülveszik Jeruzsálemet a hamis próféták felkelését követően, akkor tudni fogjátok, hogy a város dúlása küszöbön áll; ekkor meneküljétek el a hegyekbe. A városban lévők és a környéken lakók közül senkit sem hagynak menekülni, és a kívül levőket sem engedik, hogy bemenjenek. Nagy szenvedés jön, mert ezek a nem-zsidók bosszújának napjai lesznek. Miután elhagytátok a várost, ezt az engedetlen népet kardélre hányják és minden nemzethez rabságba vetik; és a nem-zsidók így tiporják el Jeruzsálemet. Ezalatt, arra intelek titeket, ne hagyjátok becsapni magatokat. Ha bárki odajön hozzátok e szavakkal, »Nézd, itt a Megszabadító«, vagy »Nézd, itt van ő«, ne higgyétek el, mert sok hamis tanító fog előlépni és sokakat fognak megtéveszteni; de titeket ne tévesszenek meg, mert én mindezt előre elmondtam nektek.”

^{176:1.5} (1913.4) Az apostolok hosszú időn át szótlanul ültek a holdfényben, miközben a Mester megdöbbentő jóslatai az összezavarodott elméjükbe ivódtak. Épp e figyelmeztetésnek megfelelően cselekedve menekült el gyakorlatilag a hívők és tanítványok egész csoportja Jeruzsálemből az első római csapatok megjelenésekor, és biztonságos menedéket találtak északon, Pellában.

^{176:1.6} (1913.5) Jézus számos követője még e kifejezett figyelmeztetést követően is úgy értelmezte a jóslatokat, mint amelyek azokra a Jeruzsálemben nyilvánvalóan végbemenő változásokra utalnak, amikor a Messiás újbóli megjelenésének eredményeként megalapul az Új Jeruzsálem és a világ fővárosává váló város kibővül. Elméjükben a zsidók határozottan összekapcsolták a templom elpusztítását a „világ végével”. Azt hitték, hogy ez az Új Jeruzsálem kitölti majd egész Palesztinát; hogy a világvégét azonnal követi az „új mennyek és az új föld” megjelenése. Így aztán semmi különös nem volt abban, hogy Péter azt mondja: „Mester, tudjuk, hogy minden elmúlik, amikor az új mennyek és az új föld megjelenik, de honnan fogjuk tudni, hogy mikor térsz vissza, hogy véghez vidd mindezt?”

^{176:1.7} (1914.1) Ezt meghallván Jézus egy kicsit elgondolkodott, majd pedig azt mondta: „Mindig tévedtek, hiszen mindig megpróbáljátok az új tanítást a régihez kötni; kitartóan félreértitek minden tanításomat; ragaszkodtok ahhoz, hogy a bevett meggyőződéseitek szerint értelmezzétek az örömhírt. Mindazonáltal megpróbálom megvilágítani a dolgot előttetek.”

2. A Mester második eljövetele

^{176:2.1 (1914.2)} Jézus több alkalommal is tett olyan kijelentéseket, melyek alapján a hallgatósága arra következtetett, hogy bár az a szándéka, hogy rövidesen elhagyja e világot, minden bizonnyal vissza fog térni, hogy befejezze a mennyországért végzett munkáját. Ahogy a követőinek erősödött azon meggyőződése, hogy Jézus el fogja hagyni őket, és miután el is távozott e világból, teljesen természetes dolog volt minden hívő számára, hogy erősen belekapaszkodjon a visszatérési ígérekbe. Krisztus második eljövételének tantétele így már korán bekerült a keresztények tanításaiba, és a tanítványoknak csaknem minden későbbi nemzedéke őszintén elhitte ezt az igazságot és bizakodóan várta az ő valamikori eljövetelét.

^{176:2.2 (1914.3)} Ha már meg kellett válniuk a Mesterüktől és Tanítójuktól, ezek az első tanítványok és apostolok annál erősebben kötődtek a visszatérési ígérethez, s nem haboztak Jeruzsálem megjósolt pusztulását összekapcsolni a megígért második eljövettel. És továbbra is így értelmezték a szavait, függetlenül attól, hogy az Olajfák hegyén megtartott tanítási estén a Mester kínosan ügyelt arra, hogy az ilyen félreértést megelőzze.

^{176:2.3 (1914.4)} Péter kérdésére további válaszul Jézus azt mondta: „Miért várjátok még mindig az Ember Fiától, hogy Dávid királyszékébe üljön és miért várjátok el, hogy a zsidók anyagi álmai beteljesüljenek? Hát nem azt mondtam nektek mindezen évek során, hogy az én országom nem e világi? A dolgok, melyekre ti most letekintetek, a végükhöz közelednek, de ez egy olyan új kezdet lesz, melyből az ország örömhíre eljut az egész világba és az üdvé elterjed minden nép között. Amikor majd az ország teljesen kibontakozik, legyetek nyugodtak

afelől, hogy a mennyei Atya nem fog elfelejtkezni arról, hogy meglátogasson titeket az igazság teljesebb kinyilatkoztatásával és az igazságosság bőségesebb megmutatásával, éppen úgy, ahogy már e világnak adományozta őt, aki a sötétség hercege lett, és aztán Ádámot, akit a Melkizedek követett, és e napokban az Ember Fiát. Az Atyám így fogja folytatni a kegyelmének megmutatását és a szeretetének kimutatását még e sötét és rossz világnak is. Így én is, miután Atyám felruházott engem minden hatalommal és fennhatósággal, továbbra is nyomon követem a sorsotok alakulását és kísérlek benneteket az ország ügyeiben a szellemem jelenléte révén, akit rövidesen kiárasztok minden húsvér testre. És bár itt leszek veletek szellemben, azt is megígérem, hogy valamikor majd visszatérek e világra, ahol a húsvér testben az életemet éltem és eljutottam arra a tapasztalásra, amely által egyszerre nyilatkoztattam ki az Istent az embernek és vezettem az embert Istenhez. Igen rövid időn belül el kell hagynom benneteket és fel kell vennem azt a munkát, melyet az Atya énrám bízott, de legyetek bátrak, mert egykor majd visszatérek. Időközben a világegyetemi Igazság Szellemem fog bátorítani és kísérni titeket.

176:2.4 (1915.1) Ti most gyengeségben és húsvér testben láttok engem, de amikor visszatérek, arra hatalomban és szellemben fog sor kerülni. A húsvér test szeme húsvér testben látja az Ember Fiát, de csakis a szellem szeme fogja meglátni az Atya által megdicsőített Ember Fiát, aki a földön a saját nevén jelenik meg.

176:2.5 (1915.2) De az Ember Fia újbóli megjelenésének időpontját csak a Paradicsom tanácsaiban ismerik; még a mennyi angyalai

sem tudják, hogy mikor kerül erre sor. Azonban meg kell értenetek, hogy amikor az országról szóló ezen örömhírt terjesztik majd az egész világon minden nép üdvére, és amikor a korszak lezárul, az Atya egy másik megítéltetési adományt küld nektek, vagy az Ember Fia tér vissza, hogy megítélje a korszakot.

176:2,6 (1915.3) Ami pedig a jeruzsálemi nehéz munkát illeti, melyről már szóltam nektek, még ez a nemzedék sem fog letűnni addig, míg a szavaim be nem teljesednek; de az Ember Fia újbóli eljövételének idejét illetően se a mennyben, se a földön senki nem mondhat erről semmit. Azonban bölcsen kell hozzáállnotok egy korszak kibontakozásához; éberén kell figyelnetek az idők jeleit. Amikor a fügefa gyenge ágat hajt és meghozza a leveleit, tudhatjátok, hogy közeleg a nyár. Hasonlóképpen tudhatjátok majd, hogy amikor a világ átesett az anyagiás beállítottság hosszú telén és látjátok egy új megítéltetés szellemi tavaszának közeledtét, akkor egy új látogatás nyárideje közeleg.

176:2,7 (1915.4) De vajon mi a jelentősége ennek a tanításnak, mely az Isten Fiainak eljövetelével függ össze? Nem látjátok, hogy amikor mindegyikötöket arra szólítják, hogy adja fel életküzdelseit és keljen át a halál kapuján, akkor a megítéltetés közvetlen jelenlétében álltok, és hogy szemtől szembe kerültök a végtelen Atya örökkévaló tervében foglalt új megítéltetési szolgálat tényeivel? Amivel az egész világnak egy korszak végén szilárd tényként szembe kell néznie, azzal nektek, egyéneknek minden biztonnal személyes tapasztalásként kell szembenéznetek, amikor a természetes életetek végére értek és így továbbmentek, hogy szembesüljete azokkal a

körülményekkel és igényekkel, melyek eredendően megvannak az Atya országa örökkévaló fejlődésének következő kinyilatkoztatásában.”

^{176:2.8 (1915.5)} Az apostolainak tartott minden beszéde közül eggyel sem okozott nagyobb zavart a fejükben, mint ezzel, melyet ezen a kedd estén az Olajfák hegyén mondott el Jeruzsálem pusztulásának és a maga második eljövételének kettős tárgyában. Ezért volt kevés egyetértés ama későbbi írásos beszámolókból, melyek a Mester által e rendkívüli alkalommal elmondottak emlékein alapultak. Következésképp számos hagyomány teremtődött, amikor a feljegyzésekben nem foglalkoztak sok olyasmivel, ami ezen a kedd estén elhangzott; és már a második század legelején a Messiásról egy zsidó apokaliptikát — melyet egy bizonyos Szelta írt, aki Kaligula császár udvarának szolgálatában állt — teljes egészében bemásoltak a Máté evangéliumba és később (részleteiben) hozzátettek Márk és Lukács feljegyzéseihez is. Szelta ezen írásaiban jelent meg a tíz szűz példázata. Az evangéliumi feljegyzés egyetlen része sem szenvedett el ilyen zavaró félremagyarázást, mint az a tanítás, mely ezen az estén hangzott el. János apostolnál azonban ekkora zavar sohasem alakult ki.

^{176:2.9 (1915.6)} E tizenhárom férfi szótlánul, nagy érzelmi feszültség alatt folytatta útját a tábor felé. Júdas véglegesen megerősítette ama döntését, hogy elhagyja a társait. Későre járt az idő, amikor Zebedeus Dávid, János Márk és számos vezető tanítvány az új táborban üdvözölhette Jézust és a tizenketteket, de az apostolok nem akartak aludni; többet szerettek volna tudni Jeruzsálem pusztulásáról, a Mester távozásáról és a világ végéről.

3. Későbbi beszélgetés a táborban

176:3.1 (1916.1) Ahogy a tábortűznél összegyűltek, mintegy húszan, Tamás megkérdezte: „Lévén, hogy vissza fogsz térni, hogy az országért való munkádat befejezd, milyen magatartást tanúsítsunk, amíg te az Atya ügyében távol vagy?” Ahogy Jézus a tűz fényében végignézett rajtuk, azt felelte:

176:3.2 (1916.2) „Még te, Tamás, te sem érted, amit mondok. Nem azt tanítottam-e mindezen idő alatt, hogy az országgal való kapcsolatokat szellemi és egyéni, teljes mértékben a szellemben való személyes tapasztalások azon hitbéli felismerés révén, hogy az Isten fiai vagytok? Hát mit mondjak még? A nemzetek bukása, a birodalmak összeomlása, a hitetlen zsidók pusztulása, egy korszak vége, sőt a világ vége, mi közük ezeknek a dolgoknak ahhoz, aki elhiszi ezt az örömhírt, és aki az életét az örökkévaló ország bizonyosságába rejtette? Ti, akik Istent ismerők és örömhír-hívők vagytok, már megkaptátok az örök élet bizonyosságait. Ha már életeteket a szellemben és az Atyáért éltétek, semmi sem aggaszthat igazán komolyan benneteket. Az ország építőit, a mennyei világok meghatalmazott képviselőit nem szabad, hogy megzavarják az ideigvaló felfordulások vagy nyugtalanítsák a szörnyű földi csapások. Mit számít az nektek, akik elhiszitek az országról szóló ezen örömhírt, hogy nemzetek buknak el, a korszak lezárul vagy minden látható dolog összeomlik, ha tudjátok, hogy az életetek a Fiú ajándéka, és hogy az örökre biztonságban van az Atyában? Ha az ideigvaló életet hit révén éltétek és megteremtétek a szellem gyümölcseit, mint a társaitokért való szeretetteljes szolgálat igazságosságát, akkor bizakodóan várhatjátok a következő lépést az örökkévaló létpályán a továbbélés ugyanazon hitében, mely végigvezetett

benneteket az Istennél való fiúi elismertség első, földi kalandján.

176:3.3 (1916.3) A hívek minden egyes nemzedékének az Ember Fia esetleges visszatértét szem előtt tartva kell folytatnia a munkáját, pontosan úgy, ahogy minden egyes hívő az elkerülhetetlen és mindig küszöbön álló természetes halált szem előtt tartva viszi tovább az életművét. Amint egyszer már hit által megerősítettétek magatokat az Isten fiaként, semmi más nem számít a továbbélés bizonyosságát illetően. De félreértés ne essék! A továbbéléshez vezető hit élő hit, és egyre inkább megmutatja azon isteni szellem gyümölcseit, mely szellem elsőként ösztönözte e hitet az ember szívében. Az, hogy egyszer már elfogadtátok a mennyországban való fiúi elismerést, még nem ment meg titeket, ha tudatosan és konokul elutasítjátok azokat az igazságokat, melyek az Isten húsvér testben élő fiainak fokozatos szellemi gyümölcstermésével vannak kapcsolatban. Ti, akik velem voltatok az Atya ügyében a földön, már most elhagyhatjátok az országot, ha úgy látjátok, hogy nem szeretitek azt, ahogyan az Atya az emberiséget szolgálja.

176:3.4 (1916.4) Egyénekként, és mint a hívek nemzedéke, hallgassátok meg tőlem e példázatot: Volt egyszer egy bizonyos nagy ember, aki mielőtt hosszú útra kelt volna egy másik országba, összehívta a megbízható szolgálait és minden vagyonát rájuk bízta. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, és egy továbbiak meg egyet. Így tett a megbecsült intézők egész csoportjával, mindegyikre annak képességei szerint bízta rá a javait; és aztán útnak indult. Amikor az uruk elment, a szolgák munkához fogtak, hogy a

rájuk bízott vagyonból hasznót termeljenek. Aki öt talentumot kapott, az rögvest kereskedni kezdett azokkal és nagyon rövid időn belül további öt talentumnyi haszonra tett szert. Aki két talentumot kapott, az hasonlóképpen további kettőt szerzett. E szolgák mindegyike így hozott hasznót a gazdájának, kivéve azt, aki csak egy talentumot kapott. Ő elment magában és egy gödröt ásott a földbe, ahová elrejtette a gazdája pénzét. A szolgák ura rövid idő múlva váratlanul visszatért és számadást kért az intézőitől. Amikor mindannyiukat a gazdájuk elé szólították, az, aki öt talentumot kapott, előállt a rábízott pénzzel és hozzátett még öt talentumot, mondván, »Uram, öt talentumot adtál, hogy fektessem be, és én örömmel adom át további öt talentumnyi hasznomat.« Erre azt mondta neki a gazdája: »Jól van, jó és hű szolgám, hűséges voltál néhány dologban; most sok felett teszek intézővé; vigadj most együtt uraddal.« Erre e szavakkal lépett elő az, aki két talentumot kapott: »Uram, te két talentumot bízál rám; nézd, én e két további talentumot szereztem.« A gazda erre azt mondta neki: »Jól van, jó és hű intézőm; te is több dologban voltál hűséges, és én most sok felett teszek intézővé; vigadj most együtt uraddal.« Ekkor került a számadás sora arra, aki az egy talentumot kapta. Ez a szolga e szavakkal lépett elő: »Uram, én ismertelek és tudtam, hogy túlzó ember vagy annyiban, hogy olyan hasznokat vársz el, melyekért magad nem dolgoztál meg; ezért féltem kockára tenni bármit is, amit rám bízál. Biztonságban elrejtettem a talentumodat a földben; itt van; most már visszakaptad, ami a tiéd.« De a gazdája azt felelte: »Semmirekellő és hanyag intéző vagy. A saját szavaid tanúsítják, hogy tudtad, hogy ésszerű haszonnal való elszámolást várok tőled, éppen olyat, mint amelyet az igyekvő szolgatársaid e napon megadtak. Tudván ezt, legalább a

pénzváltóknak kellett volna adnod a pénzemet, hogy visszatértemkor kamatostul kapjam vissza.« Ezután azt mondta a gazda a főintézőnek: »Vegyétek el ezt az egy talentumot ettől a hasznot nem hajtó szolgától és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.«

^{176:3.5 (1917.1)} Mindenkinnek, akinek van, még több adatik, és bőséges lesz annak; de attól, akinek nincs, még az is elvételik, amije van. Az örökkévaló ország dolgainak tételében nem állhattok meg. Atyám elvárja minden gyermekétől, hogy irgalomban és az igazság ismeretében gyarapodjék. Nektek, akik ismeritek ezeket az igazságokat, gyarapítanotok kell a szellem gyümölcseit és növekvő odaadást kell mutatnotok a társaitok önzetlen szolgálata iránt. Emlékezzetek, hogy amennyiben a testvéreim legkisebbjeinek egyike számára segédkeztek, e szolgálatot nekem tettétek.

^{176:3.6 (1917.2)} Így kell járnotok az Atya ügyének munkájában, most és ezentúl, sőt mindörökre. Folytassátok, míg eljövök. Hűségesen tegyétek, amivel megbíztak titeket, és ezáltal készüljetek a halál számvetési szólítására. Miután így éltetek az Atya dicsőségére és a Fiú meglegedésére, örömmel és határtalanul nagy gyönyörűséggel léptek az örökké tartó ország örök szolgálatába.”

^{176:3.7 (1917.3)} Az igazság élő; az Igazság Szelleme mindegyre a szellemi valóság és az isteni szolgálat új területeire vezeti a fény gyermekeit. Nem azért kaptok igazságot, hogy azt rögzült, biztos és tisztelt formákká merevítsétek. A ti igazság-kinyilatkoztatásokotoknak olyan mértékben ki kell teljesednie annak révén, hogy személyes tapasztaláson mentek keresztül, hogy új szépség és tényleges szellemi nyereségek

mutatkozzanak meg mindazok számára, akik a szellemi gyümölcseiteket figyelik, hogy annak következményeként megdicsőítsék az Atyát, aki a mennyben van. Csak azok a hűséges szolgálók, akik az igazság ismeretében így gyarapodnak, és akik ezáltal kifejlesztik a szellemi valóságok isteni értékelésére való képességet, csak azok remélhetik, hogy „teljesen bemennek Uruk örömébe”. Mily szomorú látni, amint a magukat Jézus követőinek vallók egymást követő nemzedékei azt mondják az isteni igazságbeli intézőségük kapcsán: „Itt van, Mester, a száz vagy ezer éve ránk bízott igazság. Nem veszítettünk el semmit sem; hűen megőriztünk mindent, amit adtál; nem engedték, hogy bármi is megváltozzon abban, amit tanítottál nekünk; itt van az igazság, melyet nekünk adtál.” De a szellemi tunyaságra vonatkozó ilyen kifogás nem igazolja az igazság haszontalan intézőjét a Mester előtt. A rátok bízott igazság szerint fogja az igazság Mestere a számonkérést elvégezni.

^{176:3.8 (1918.1)} A következő világon arra kérnek majd, hogy adjatok számot az e világi felruházottságaitokról és intézőségeitekről. Legyen akár kevés vagy sok eredendően meglévő talentumotok, igazságos és irgalmas elszámoltatásra számíthattok. Ha a rátok bízott dolgokat csak önző törekvésekre használtátok és nem gondoltatok a szellem gyümölcseinek bővebb termésével kapcsolatos felsőbb kötelességekre — hogy azok megmutatkozzanak az emberek iránti egyre jobban kiteljesedő szolgálatban és az Isten imádatában — akkor ilyen önző intézőként mindenkinek el kell fogadnia a szándékos választása következményét.

^{176:3.9 (1918.2)} Mennyire hasonlít minden önző halandóra ez a hűtlen szolga az egy talentummal annyiban, hogy a saját tunyasága miatt egyenesen a gazdáját okolta. Mennyire hajlamos a saját tévedéseivel szembesülő ember másokat hibáztatni, gyakran olyanokat, akik a legkevésbé érdemlik meg!

^{176:3.10 (1918.3)} Amikor nyugovóra tértek, Jézus azt mondta: „Ingyen kaptátok; ezért önként kell adnotok a menny igazságát, és ahogy adjátok, ez az igazság megsokasodik és a megmentő irgalom növekvő fényét árasztja, éppen azáltal, hogy ebben a munkában segédkeztek.”

4. Mihály visszatérése

^{176:4.1 (1918.4)} A Mester minden tanítása közül egyetlen szakaszt sem értettek úgy félre, mint azt az ígétét, hogy egyszer még személyesen is visszajön e világra. Nincs semmi különös abban, hogy Mihálynak érdeke egykor visszatérni arra a bolygóra, ahol a hetedik és utolsó alászállását a teremtszrész halandójaként megtapasztalta. Teljesen természetes dolog úgy gondolni, hogy a názáreti Jézus, aki ma egy hatalmas világegyetem legfőbb ura, érdekelt a visszatérésben, és nem csak az egyszeri visszatérésben, hanem a többszöriben is, arra a világra, ahol oly különleges életet élt és végül kiérdemelte a maga számára az Atya által adományozott korlátlan világegyetemi hatalmat és fennhatóságot. Az Urantia örökre az egyike lesz Mihály azon hét születési szférájának, ahol a világegyetemi főhatalmat kiérdemelte.

^{176:4.2 (1918.5)} Jézus több alkalommal és számos egyénnek kinyilvánította ama szándékát, hogy visszatér e világra. Amint a követői ráébredtek arra a tényre, hogy a Mesterük nem fog

ideigvaló megszabadítóként működni, és ahogy a Jeruzsálem bukásáról és a zsidó nemzet összeomlásáról szóló előrejelzéseit hallgatták, magától értetődően kezdték társítani a megígért visszatérését ezekkel a rettenetes eseményekkel. De amikor a római seregek a föld színével tették egyenlővé Jeruzsálem falait, elpusztították a templomot és szétszórták a júdeai zsidókat, és a Mester még mindig nem mutatkozott hatalomban és dicsőségben, a követői elkezdtek kialakítani azon meggyőződésüket, mely Krisztus második eljövételét végül összekapcsolta a korszak végével, sőt a világ végével.

176:4.3 (1918.6) Jézus két dolgot ígért meg akkorra, miután felemelkedett az Atyához, és miután minden hatalom a mennyben és a földön az ő kezébe adatott. Először is megígérte, hogy maga helyett elküld a világba egy másik tanítót, az Igazság Szellemét; és ezt pünkösd napján tette meg. Másodszor felettébb biztosan megígérte a követőinek, hogy valamikor majd személyesen is visszatér e világra. De azt nem mondta meg, hogy hogyan, hol vagy mikor fog újból eljönni a húsvér testben való alászállásával kapcsolatos tapasztalásának bolygójára. Egy alkalommal utalt arra, hogy míg a húsvér test szeme látta őt, amikor a húsvér testben itt élt, a visszatértekor (legalábbis az egyik esetleges látogatásakor) csak a szellemi hit szeme fogja látni.

176:4.4 (1919.1) Sokunk hajlamos azt hinni, hogy Jézus az elkövetkező korszakokban több alkalommal is vissza fog térni az Urantiára. E többszöri látogatásra vonatkozóan nem rendelkezünk az ő külön ígéretével, de igencsak valószínű, hogy aki a világegyetemi címei között viseli az Urantia Bolygóhercegének címét is, az több alkalommal is meg fogja

látogatni azt a világot, melynek meghódítása ilyen különleges címhez juttatta.

176:4.5 (1919.2) Igen határozott meggyőződésünk, hogy Mihály személyesen is újra el fog jönni az Urantiára, de halvány fogalmunk sincs arról, hogy mikor vagy milyen módon való eljövétel mellett fog dönteni. Vajon a második földi eljövételét a jelen korszakot lezáró megítéltetéshez időzíti, akár egy Ítélező Fiú megjelenésével együtt, akár nélküle? Esetleg valamely későbbi urantiai korszak lezárultával kapcsolatban jön el? Vagy bejelentés nélkül és más eseményhez nem köthetően fog eljönni? Nem tudjuk. Csak egy dologban vagyunk biztosak, és ez pedig az, hogy amikor visszatér, az egész világ valószínűleg tudni fog róla, mert úgy kell eljönnie, mint egy világegyetem legfőbb urának és nem úgy, mint az ismeretlen betlehemi újszülöttnak. De ha minden szemnek látnia kell őt, és ha csak szellemi szemek láthatják meg a jelenlétét, akkor az eljövetele még sokáig várat magára.

176:4.6 (1919.3) Ezért hát jól teszitek, ha a Mesternek a földre való személyes visszatérését nem kapcsoljátok semmiféle különleges eseményhez vagy meghatározott időszakhoz. Mi csak egy dologban vagyunk biztosak: megígérte, hogy visszajön. Ötletünk sincs arra, hogy mikor vagy mivel összefüggésben fogja teljesíteni ezen ígéretét. Amennyire tudjuk, bármelyik napon megjelenhet a földön, és talán addig nem is jön el, amíg korszakok sora el nem telt és annak rendje és módja szerint meg nem ítélték azokat a paradicsomi testületbe tartozó Fiú-társai.

176:4.7 (1919.4) Mihálynak a földön való második megjelenése mind a közteslények, mind az emberek vonatkozásában óriási

érzelmi értékkel bíró esemény; de egyébként nincs közvetlen jelentősége a közteslények számára és nem bír több gyakorlati jelentőséggel az emberi lények számára, mint a természetes halál mindennapos eseménye, mely oly hirtelenül és egyértelműen a világegyetemi események azon sorának útjára vezeti a halandó embert, mely eseménysor közvetlenül elvezet ugyanezen Jézusnak, a világegyetemünk legfőbb urának színe elé. A fény gyermekei rendeltetésük szerint mind meglátják őt, és nincs nagy jelentősége annak, hogy mi megyünk őhozzá vagy esetleg ő jön előbb hozzánk. Ezért hát legyetek mindig készek a földön való üdvözlésére, mint ahogy ő is készen áll a fogadásotokra a mennyben. Mi bizakodóan várjuk az ő dicső megjelenését, akárha többször jönne is el, de fogalmunk sincs, hogy hogyan, mikor vagy mivel kapcsolatban kell megjelennie.

177. írás

Szerda, a pihenés napja

177:0.1 (1920.1) AMIKOR az emberek tanításának súlya nem nehezedett rájuk, az volt Jézus és apostolainak szokása, hogy szerdánként pihenésre visszavonultak a munkától. Ezen a bizonyos szerdai napon a szokásosnál később fogyasztották el a reggelijüket, és a táborra baljós csend telepedett; a reggeli étkezés első felében kevés szó esett. Végül Jézus azt mondta: „Azt szeretném, ha ma pihennétek. Szánjatok időt arra, hogy átgondoljátok mindazt, ami azóta történt, hogy Jeruzsálembe jöttünk és gondolkodjatok el azon, ami előttünk áll, azon, amiről már világosan szóltam nektek. Ügyeljetek arra, hogy igazság legyen az életetekben, és hogy naponta gyarapodjatok kegyelemben.”

^{177:0.2 (1920.2)} Reggeli után a Mester tájékoztatta Andrást, hogy a nap folyamán távol lesz és javasolta, hogy az apostolok kapjanak engedélyt arra, hogy az időt a maguk választása szerint töltsék, de semmi szín alatt ne menjenek Jeruzsálem kapuin belülre.

^{177:0.3 (1920.3)} Amikor Jézus összekészült, hogy egymagában elinduljon a hegyekbe, Zebedeus Dávid jött oda hozzá e szavakkal: „Jól tudod, Mester, hogy a farizeusok és a vezetők el akarnak pusztítani téged, és mégis egyedül készülsz a hegyekbe. Ez örültség; ezért három jól felszerelkezett embert küldök veled, hogy senki ne árthasson neked.” Jézus végigmérte a három felfegyverkezett, markos galileait és így szólt Dávidhoz: „Jót akarsz, de tévedsz annyiban, hogy nem érted, hogy az Ember Fiának nincs szüksége arra, hogy bárki is megvédje. Senki sem emelhet kezét rám addig az óráig, amíg készen nem állok, hogy az Atyám akaratának megfelelően az életemet adjam. Ne kísérjenek el ezek a férfiak. Egyedül szeretnék menni, hogy tanácskozhassak az Atyával.”

^{177:0.4 (1920.4)} E szavak hallatán Dávid és az ő felfegyverkezett őrei visszavonultak; de ahogy Jézus elindult egyedül, János Márk ment oda hozzá egy kis kosárnyi étellel és vízzel, és azt javasolta, hogy ha már az a szándéka, hogy egész nap távol legyen, akkor talán majd meg is fog éhezni. A Mester rámosolygott Jánosra és előrehajolt, hogy átvegye a kosarat.

1. Egy nap egyedül az Istennel

^{177:1.1 (1920.5)} Ahogy Jézus éppen átvette volna az ebédes kosarat Jánostól, a fiatalember e szavakat kockáztatta meg: „De Mester, leteheted a kosarat, míg elvonulsz imádkozni és nem

kell magaddal vinned. Ezenfelül, ha mégis veled tartanék, hogy vigyem az ebédedet, akkor szabadabban gyakorolhatnád az istenimádást, és én biztosan csendben maradok. Nem kérdezetlek és a kosár mellett maradok, míg te elvonulsz magadban imádkozni.”

^{177:1.2 (1920.6)} E szavai közben, melyek vakmerősége a közelben álló fültanúk némelyikét megdöbbentette, János merészen megragadta a kosarat. Ott álltak ők, János és Jézus, a kosarat fogva. Ekkor a Mester eleresztette, és a legényre letekintve így szólt: „Mivel teljes szívedből szeretnél velem tartani, nem tagadhatom meg tőled. Magunk megyünk tehát és kellemesen eltöltjük az időt. Bármilyen kérdést feltehetsz, ami a szívedből fakad, és majd egymást bátorítjuk és vigasztaljuk. Először te viszed az ebédet, és amikor elfáradsz, segíték. Kövess.”

^{177:1.3 (1921.1)} Jézus napnyugta utánig nem is tért vissza a táborba. A Mester az utolsó nyugalmas földi napját ezzel az igazságkereső ifjúval és a paradicsomi Atyjával való beszélgetéssel töltötte. Ez az esemény fent úgy vált ismertté, mint „a nap, amelyet egy fiatalember az Istennel töltött a hegyekben”. Ezen alkalom mindörökre például szolgál a Teremtőnek a teremtménnyel való közössége iránti hajlandóságára. Még egy ifjú ember is, amennyiben a szíve vágya valóban nemes, képes egy világegyetem Istenének figyelmét megragadni és az ő szeretetteljes társaságát élvezni, képes ténylegesen is megélni annak felejthetetlen örömét, hogy egyedül és egy egész napra együtt lehet az Istennel a hegyekben. Ebben a különleges élményben volt része János Márknak ezen a szerdai napon Júdea hegyeiben.

^{177:1.4 (1920.8)} Jézus sokat beszélgetett Jánossal, kötetlenül váltottak szót ennek és a következő világnak a dolgairól. János elmondta Jézusnak, hogy mennyire sajnálja, hogy nem volt elég idős ahhoz, hogy ő lehessen az egyik apostol, és kifejezte háláját, amiért engedélyt kapott, hogy a föníciai útvonalat kivéve, követhette őket az útjaikon, a Jerikó melletti Jordán-gázlónál megtartott első szónoklásuktól kezdve. Jézus figyelmeztette a legényt, hogy ne szegjék kedvét a közelgő események és biztosította arról, hogy elkövetkezik még életében az az idő, amikor az ország nagy hírnöke válik belőle.

^{177:1.5 (1920.9)} János Márk beleborzongott e nap emlékébe, melyet Jézussal a hegyekben töltött, de sohasem felejtette el a Mester utolsó figyelmeztetését, melyet akkor mondott el, amikor épp visszaindultak a getszemáni táborba: „Nohát, János, jól eltöltöttük az időt, igazi pihenőnap volt ez, de ügyelj, hogy senkinek ne szólj azokról a dolgokról, melyekről beszéltem.” János Márk sohasem számolt be senkinek arról, ami ezen, a Jézussal a hegyekben töltött napon történt.

^{177:1.6 (1920.10)} A Jézus földi életéből még hátralévő néhány óra alatt János Márk sohasem hagyta, hogy a Mester hosszabb időre eltűnjön a szeme elől. A legény titkon mindig a közelében tartózkodott; csak akkor aludt, amikor Jézus is aludt.

2. Az otthoni gyermekkori évek

^{177:2.1 (1921.5)} Azon a napon, melyet János Márkkal töltött, Jézus a beszélgetésük idejének jelentős részében azzal foglalkozott, hogy összevesse kettőjük kisgyermekkori és serdülőkori élményeit. Bár János szülei e világi javakból többet birtokoltak, mint Jézus szülei, mégis sok hasonló élményük volt. Jézus sok

olyasmit mondott, ami segített Jánosnak abban, hogy jobban megértse a szüleit és a családja többi tagját. Amikor a legény megkérdezte a Mestert, hogy honnan tudja, hogy belőle „az ország nagy hírnöke” válik, Jézus azt mondta:

177:2,2 (1921.6) „Tudom, hogy hűségesnek bizonyulsz majd az országról szóló örömhírhoz, mert megbízhatok a jelenlegi hitedben és szeretettedben, mivel e vonásaid olyan korai felkészítésen alapulnak, amelyben otthon volt részed. Te olyan otthonból származol, ahol a szülők őszinte ragaszkodással viseltetnek egymás iránt, és ezért nem szerettek téged túlzottan ahhoz, hogy károsan felnagyítsák az önnön fontosságodról alkotott felfogásodat. A te személyiséged nem szenvedett torzulást amiatt sem, hogy a szüleid — egyikük a másik ellenében — szeretet nélkül, befolyásolással próbálták volna megszerezni a bizalmadat és a hűségedet. Te azt a szülői szeretetet élvezted, mely egészséges önbizalmat biztosít és amely elősegíti az egészséges biztonságérzet kialakulását. De szerencsés voltál annyiban is, hogy a szüleid bölcsességgel és szeretettel is rendelkeztek; és a bölcsesség készítette őket arra, hogy mellőzzenek sok olyan élvezeti dolgot és számos olyan kényelmi formát, mely pénzen megvehető, miközben téged a szomszéd pajtásaiddal elküldtek a zsinagógai tanodába, és abban is bátorítottak, hogy eredeti tapasztalatot szerevezve tanulj meg élni e világon. Ifjú barátoddal, Ámósszal jöttetek át a Jordánon túlra, ahol mi a tant hirdettük és János tanítványai kereszteltek. Mindketten velünk szerettetek volna lenni. Amikor visszatértetek Jeruzsálembe, a te szüleid belementek a dologba; Ámós szülei nem voltak hajlandók erre; olyannyira szerették a fiukat, hogy megtagadták tőle azt az áldott tapasztalást, melyet te megszereztél, épp olyat, mint amelyet ma

is élvezel. Ha Ámós elmenekül otthonról azért, hogy csatlakozzon hozzánk, akkor e cselekedetével sebet ütött volna a szereteten és feláldozta volna az elkötelezettséget. Még ha egy ilyen elmenekülés bölcs dolog is lett volna, szörnyű árat kellett volna fizetnie a tapasztalásért, a függetlenségért és a szabadságért. A bölcs szülők, mint a tieid is, gondoskodnak arról, hogy a gyermekeiknek ne kelljen megsebezniük a szeretetet vagy megfojtaniuk a hűséget annak érdekében, hogy kialakítsák a függetlenségüket és élvezzék az éltető szabadságot, amikor annyi idősek lesznek, mint te.

177:2.3 (1922.1) A szeretet, János, a világegyetem legfelsőbb valósága, amikor azt végtelenül bölcs lények adományozzák, de veszélyes és gyakran félig önző jellemvonás, amint az a halandó szülők magatartásában nyilvánul meg. Amikor megházasodsz és saját gyerekeid lesznek, akiket fel kell nevelned, gondoskodj arról, hogy a szeretetedet bölcsesség terelgesse és értelem kísérje.

177:2.4 (1922.2) A te gyermekkori barátod, Ámós, éppen úgy elhiszi az ország ezen örömhírét, mint te, de én nem számíthatok rá teljesen; nem tudhatom biztosan, hogy mit fog tenni a következő évek alatt. Az ő otthoni gyermekkori évei nemigen tették őt teljes mértékben megbízható személlyé. Ámós túlságosan is olyan, mint az egyik apostol, aki nem kapott rendes, szeretetteljes és bölcs otthoni felkészítést. A te későbbi életed boldogabb és megbízhatóbb lesz, mert te az első nyolc évedet átlagos és jól szabályozott otthonban töltötted. Erős és magabiztos jellemmel rendelkezel, mert olyan otthonban nőttél fel, ahol szeretet érvényesült és bölcsesség uralkodott. Az ilyen

gyermekkor olyanfajta hűséget hoz létre, mely biztosít engem arról, hogy te be is futod majd azt a pályát, amelyen elindultál.”

177:2.5 (1922.3) Jézus és János több mint egy órán át folytatta a beszélgetést az otthon töltött évekről. A Mester elmagyarázta Jánosnak azt is, hogy egy gyermek minden értelmi, közösségi, erkölcsi, sőt szellemi dologgal kapcsolatos összes korai fogalmát illetően teljes mértékben függ a szüleitől és az általuk kialakított családi élettől, hiszen a család képviseli a zsenge gyermek számára mindazt, amit először megtudhat akár az emberi, akár az isteni kapcsolatokról. A gyermek a világegyetemmel kapcsolatos első benyomásait az anyja gondoskodásából szerzi; a mennyei Atyára vonatkozó első eszméiben teljes mértékben a földi apától függ. A gyermek későbbi élete annak megfelelően lesz boldog vagy boldogtalan, könnyű vagy nehéz, hogy milyen volt a korai elmebeli és érzelmi élete, s éppen ezt befolyásolják az otthon közösségi és szellemi viszonyai. Egy emberi lény teljes későbbi életére óriási mértékben van hatással az, hogy mi történik a létezésének első néhány éve alatt.

177:2.6 (1922.4) Őszinte meggyőződésünk, hogy a jézusi tanítás evangéliuma, mivelhogy az apa-gyermek viszonyra épül, nemigen nyerhet világszerte elfogadást mindaddig, amíg a mai polgárosodott népek családi élete nem foglal magába több szeretetet és több bölcsességet. Függetlenül attól, hogy a huszadik századi szülők nagy tudással és több igazsággal rendelkeznek az otthon fejlesztéséhez és a családi élet nemesebbé tételéhez, még tény marad az, hogy csak kevés mai otthon minősül olyan jó helynek a fiúk és a lányok neveléséhez, mint amilyen Jézus galileai otthona és János Márk júdeai

otthona volt, jóllehet a jézusi evangélium elfogadása a családi élet azonnali javulását eredményezi. Egy bölcs otthon szeretetteljes élete és az igaz vallás iránti hű odaadás, komoly és kölcsönös hatást fejt ki egymásra. Az ilyen családi élet gyarapítja a vallást, és az igazi vallás mindig magasztosabbá teszi az otthont.

177:2,7 (1923.1) Igaz, hogy e régi zsidó otthonok számos kifogásolható, fejlődést gátló hatását és egyéb bénító sajátosságát gyakorlatilag kitörölték a jobban szabályozott mai otthonok jelentős részéből. Valóban több magától értetődő szabadság és jóval több személyes szabadság van már, de ezt a szabadságot nem korlátozza szeretet, nem vezérli hűség és nem irányítja a bölcsesség belátó fegyelme. Amíg a gyermeket úgy tanítjuk imádkozni, „Mi Atyánk, ki a mennyben vagy”, óriási felelősség hárul minden földi apára, hogy úgy éljen és úgy alakítsa az otthonát, hogy az atya szót minden felnövekvő gyermek méltón őrizhesse az elméjében és a szívében.

3. Napközben a táborban

177:3,1 (1923.2) Az apostolok e nap nagyobb részét azzal töltötték, hogy az Olajfák hegyének környékét járták és felkeresték azokat a tanítványokat, akik velük táboroztak, de kora délután már nagyon szerették volna viszontlátni Jézust. Ahogy telt az idő, egyre jobban kezdtek aggódni a biztonsága miatt; leírhatatlanul magányosnak érezték magukat nélküle. Egész nap sokat vitatkoztak, hogy vajon szabad volt-e a Mestert egyedül elengedni a hegyekbe úgy, hogy mindössze egy küldönc kíséri. Bár egyikük sem mondta ki nyíltan a gondolatait, Karióti Júdást kivéve egy sem akadt köztük, aki ne szeretett volna János Márk helyében lenni.

177:3.2 (1923.3) A délután derekán járhatott az idő, amikor Nátániel elmondta a „legjobb vágyról” szóló beszédét mintegy hat apostol és ugyanennyi tanítvány előtt, melynek vége ez volt: „Az a baj a legtöbbünkkel, hogy bátortalanok vagyunk. Nem úgy szeretjük a Mestert, ahogy ő szeret minket. Ha mindannyian annyira szerettünk volna vele tartani, mint János Márk, akkor biztosan magával vitt volna mindannyiunkat. Mi csak ott álltunk, míg a legény odament a Mesterhez és felajánlotta neki a kosarat, de amikor a Mester megfogta, a legény nem akarta elereszteni. Így a Mester itt hagyott minket, s elment a hegyekbe a kosárral, a fiúval, meg mindennel.”

177:3.3 (1923.4) Nagyjából négykor futárok érkeztek Zebedeus Dávidhoz, akik híreket hoztak az anyjáról, aki Betszaidában tartózkodott, és Jézus anyjáról. Néhány nappal korábban Dávid úgy látta, hogy a főpapok és a vezetők meg fogják ölni Jézust. Dávid tudta, hogy feltett szándékuk a Mester elpusztítása, és az járt a fejében, hogy Jézus nem fog élni az isteni hatalmával önmaga megmentése érdekében és nem engedi meg a követőinek sem, hogy erővel a védelmére keljenek. Miután erre a következtetésre jutott, nem vesztegette az időt, és hírnököket küldött az anyjához, sürgetvén, hogy rögvest jöjjön Jeruzsálembe és hozza magával Máriát, Jézus anyját és a család minden tagját is.

177:3.4 (1923.5) Dávid anyja úgy tett, ahogy a fia kérte, és a futárok most tértek vissza Dávidhoz azzal a hírrel, hogy az anyja és Jézus egész családja elindult Jeruzsálembe, és valamikor másnap, késő este vagy az azt követő reggelen fognak megérkezni. Léván, hogy Dávid ezt saját kezdeményezésre tette, úgy gondolta, hogy az a bölcs, ha a dolgot a maga

ügyének tekinti. Ezért aztán nem szólt senkinek, hogy Jézus családja úton van Jeruzsálembe.

^{177:3.5 (1924.1)} Röviddel dél után több mint húsz olyan görög érkezett a táborba, akik az arimateai József házában találkoztak Jézussal és a tizenkettekkel, és Péter Jánossal több órán át tanácskozott velük. Ezek a görögök, legalábbis némelyikük, már haladó ismeretekkel rendelkezett az országról, mely ismereteket az alexandriai Rodantól szereztek.

^{177:3.6 (1924.2)} Azon az estén, miután Jézus visszaért a táborba, felkereste a görögöket, és ha egy ilyen lépés nem okozott volna olyan nagy zavart az apostolai és számos vezető tanítványa körében, Jézus felavatta volna e húsz görögöt is úgy, mint ahogy azt a hetvenek esetében tette.

^{177:3.7 (1924.3)} Mialatt a táborban ezekre az eseményekre került sor, Jeruzsálemben a főpapok és a vének meglepődtek azon, hogy Jézus nem tért vissza, hogy szóljon a tömegekhez. Igaz, hogy előző nap, amikor a templomot elhagyta, azt mondta, „Az üres házat hagyom nektek.” De nem értették, hogy miért szalasztja el azt a nagy lehetőséget, mely a tömegek barátságos hozzáállása eredményeképpen adódott. Bár féltek attól, hogy felfordulást okoz az emberek között, a Mesternek a tömeghez intézett utolsó szavai felhívást jelentettek arra, hogy minden ésszerű módon feleljenek meg azok tekintélyének, „akik Mózes székében ülnek”. Azonban ez elfoglalt nap volt számukra a városban, mivel egyszerre készültek a páska-ünnepre és tökéletesítették a Jézus elpusztítására irányuló terveiket.

^{177:3.8 (1924.4)} Nem sok ember jött el a táborba, mert annak felállítását jól őrzött titokként kezelte mindenki, aki tudta, hogy Jézus várhatóan itt fog tartózkodni, ahelyett, hogy minden éjszakára Betániába menne.

4. Júdás és a főpapok

^{177:4.1 (1924.5)} Röviddel azután, hogy Jézus és János Márk elhagyta a tábort, Karióti Júdás eltűnt a testvérei köréből, és nem is tért vissza késő délutánig. Ez az összezavarodott és elkeseredett apostol, a Mester ama külön kérése ellenére, hogy ne menjenek be Jeruzsálembe, sietett, hogy odaérjen a Jézus ellenségeivel megbeszélte találkozóra a főpap, Kajafás házához. Ez alkalommal a Szanhedrin nem hivatalos ülést tartott itt és az ülés időpontját aznap délelőtt nem sokkal tíz óra utánra tűzték ki. Ezt az ülést azért hívták össze, hogy megvitassák a Jézus ellen felhozható vádak természetét és döntsenek arról, hogy milyen eljárással állítsák a római hatóságok elé abból a célból, hogy biztosítsák a halálos ítélethez szükséges polgári megerősítést, mely halálos ítéletet ők már kiszabtak rá.

^{177:4.2 (1924.6)} Előző nap Júdás néhány rokonának és bizonyos, az apja családjához közel álló szadduceus barátainak elmondta, hogy arra a következtetésre jutott, hogy bár Jézus jó szándékú álmodozó és eszményelvű, nem ő Izráel várt megszabadítója. Júdás elmondta, hogy nagyon szeretné megtalálni a módját, hogy az egész mozgalomtól méltóságteljesen elszakadhasson. A barátai behízelgően biztosították arról, hogy a visszalépését a zsidó vezetők nagy eseményként üdvözölnék, és hogy ezért semmi sem lenne nekik túl nagy áldozat. Elhitették vele, hogy a Szanhedrin nyomban nagy megtiszteltetésben részesítené, és hogy végül olyan tisztséget kaphat, amely által letörölheti a

bélyegét az ő jóhiszemű, de „szerencsétlen közösségének a ki nem tanított galileaiakkal”.

177:4.3 (1924.7) Júdás nemigen tudta elhinni, hogy a Mester a nagy tetteit az ördögök hercegének hatalma révén vitte véghez, de most már teljesen meg volt győződve arról, hogy Jézus a maga megerősítésére nem venné igénybe a hatalmát; végül arra a meggyőződésre jutott, hogy Jézus hagyná, hogy a zsidó urak elpusztítsák, és nem tudta elviselni azt a megalázó gondolatot, hogy egy vesztes mozgalommal azonosítsák őt. Nem volt hajlandó belegondolni a nyilvánvaló vereségbe. Tökéletesen megértette a Mestere szilárd jellemét és az ő fenséges és irgalmas elméjének okos nyitottságát, mégis meglepődéssel töltötte el az, hogy még ha csak részben is, de elfogadta az egyik rokonának azon felvetését, hogy Jézus bár jó szándékú megszállott, de valószínűleg nem teljesen ép elméjű; hogy ő mindig is egy furcsa és félreértett személy képét mutatta.

177:4.4 (1925.1) Júdás ekkor minden előzmény nélkül ráébredt, hogy furcsamód egyre inkább neheztel amiatt, hogy Jézus soha nem részesítette őt nagyobb megtiszteltetésben. Mindvégig értékelte az elismerésnek azt a formáját, hogy ő lehet az apostoli pénztáros, de most azt kezdte érezni, hogy nem becsülik meg; hogy a képességeit nem ismerik el. Hirtelenül előntötte a méltatlankodás, hogy Péter, Jakab és János abban a megtiszteltetésben részesült, hogy Jézus közeli társai lehettek, és ekkor, ahogy a főpap háza felé tartott, inkább hajlott arra, hogy elégtételt vegyen Péteren, Jakabon és Jánoson, minthogy Jézus elárulásának gondolatával foglalkozzon. De ettől a pillanattól kezdve egy új és minden mást háttérbe szorító gondolat kezdett a tudatos elméjében megjelenni: azért indult

el, hogy megbecsülést szerezzen magának, és ha ez azzal együtt kivitelezhető, hogy elégtételt vesz azokon, akik az élete legnagyobb csalódásához hozzájárultak, akkor az annál jobb. A zavarodottság, a gőg, a kétségbeesés és az elszántság szörnyű keveréke kerítette hatalmába. Így már világosan látni kell, hogy nem a pénz volt az oka annak, hogy Júdás elindult Kajafás házához annak érdekében, hogy megszervezze Jézus elárulását.

^{177:4.5 (1925.2)} Ahogy Júdás Kajafás házához közeledett, végleg eldöntötte, hogy elhagyja Jézust és az apostoltársait; és miután úgy határozott, hogy elpártol a mennyország ügyétől, elszánta magát, hogy minél többet megszerez magának abból a megtiszteltetésből és dicsőségből, melyről a Jézus és az országról szóló új evangélium ügye melletti első elköteleződése idején úgy gondolta, hogy az övé lehet. Az összes apostolban élt egykor ez a törekvés, de az idő múlásával megtanulták imádni az igazságot és szeretni Jézust, legalábbis jobban, mint Júdás.

^{177:4.6 (1925.3)} Az árulót az unokatestvére mutatta be Kajafásnak és a zsidó vezetőknek, aki elmondta, hogy Júdás, miután felismerte azon hibáját, hogy hagyta magát félrevezetni Jézus körmönfont tanítása által, azért jött el, hogy nyilvánosan és hivatalosan megtagadja a galileaiak való közösségét és ezzel egyidejűleg a régi bizalom visszanyerését óhajtja, s hogy vegyék vissza a júdeai testvérei közé. Júdás szószólója elmondta továbbá, hogy Júdás felismerte, hogy az volna a legjobb Izráel számára, ha Jézust őrizetbe vennék, és annak bizonyítékául, hogy megbánta a részvételét egy ilyen vétkes mozgalomban, továbbá annak igazolásául, hogy most őszintén vissza akar térni Mózes tanaihoz, eljött, hogy felajánlja a

szolgálatait a Szanhedrinnek, mint aki képes a Jézus letartóztatását elrendelő parancsokat vivő kapitánnyal megszervezni, hogy Jézust nyugodt körülmények között vegyék őrizetbe, s ezzel elkerüljék annak veszélyét, hogy felfordulást okozzanak a tömeg körében, és el kelljen halasztani az elfogását a páska-ünnep utánra.

^{177:4.7 (1925.4)} Amikor az unokatestvér befejezte, bemutatta Júdást, aki közelebb lépve a főpaphoz, így szólt: „Mindazt megteszem, amit az unkatestvérem mondott, de mit adnátok nekem e szolgálatért?” Júdás láthatólag nem vette észre azt a megvetést, sőt undort, mely a keményszívű és öntelt Kajafás arcán átsuhant; a szívét túlságosan is eltöltötte az öndicsőítés és az önnön felmagasztalásából fakadó meglelégedettségre való törekvés.

^{177:4.8 (1926.1)} Ekkor Kajafás letekintett az árulóra, s azt mondta: „Júdás, menj az őrség parancsnokához és szervezzétek meg, hogy a Mesteredet ma este vagy holnap este elhozhassátok hozzánk, és amikor a kezünkre adtad, megkapod a jutalmat a szolgálatodért.” Amikor Júdás ezt meghallotta, eltávozott a főpapok és vezetők színe elől és megbeszélte a templomőrség parancsnokával, hogy miként fogják el Jézust. Júdás tudta, hogy Jézus akkor távol van a tábortól és fogalma sem volt arról, hogy aznap este mikor fog visszatérni, és így abban egyeztek meg egymás között, hogy Jézust másnap (csütörtök) este tartóztatják le, miután Jeruzsálem lakói és minden látogató zarándok éjszakai nyugovóra tért.

^{177:4.9 (1926.2)} Júdás a nagyság és dicsőség gondolataitól olyannyira megrészegülten tért vissza társaihoz a táborba, ahogy már régóta nem érezte magát. Jézushoz azért csatlakozott, mert azt

remélte, hogy egy napon majd nagy ember lesz belőle az új országban. Végre felismerte, hogy nem lesz olyan új ország, amilyenre számított. De annak azért örült, hogy volt olyan éles elméjű, hogy egy várt, új országbeli dicsőség el nem érése miatti csalódását felváltsa a régi rend által nyújtott megtiszteltetéssel és jutalommal, melyről úgy gondolta, hogy híressé teszi őt, és amely rend szerint biztosan el fogja pusztítani Jézust és mindazt, amit Jézus képviselt. A szánt szándékának utolsó serkentő tényezője által Júdas Jézussal szembeni árulása egy olyan önző áruló gyáva tette lett, akinek egyetlen gondolatává a saját biztonsága és megdicsőítése vált, függetlenül attól, hogy a viselkedése milyen következményekkel járhat a Mesterre és a korábbi társaira nézve.

^{177:4.10 (1926.3)} De mindig ez volt a helyzet. Júdas már régóta foglalkozott azzal, hogy ilyen szándékos, állandó, önző és bosszúszomjas tudatot alakítson ki az elméjében, és ilyen gyűlöletes és bosszú iránti vágyat és hűtlenséget tápláljon a szívében. Jézus szerette Júdást és megbízott benne éppen úgy, ahogy a többi apostolt szerette és megbízott bennük, de Júdas cserébe nem alakított ki állhatatos bizalmat és nem élt meg őszinte szeretetet. És milyen veszélyessé válhat a becsvágy, ha egyszer teljesen összekapcsolódik az önzéssel és erősen serkenti azt dacos és régóta elfojtott bosszúvágy! Milyen lesújtó dolog a csalódás azon ostoba személyek életében, akik tekintetüket az idő homályos és tűnékeny bájjaira szegezve vakká válnak az isteni értékek és az igaz szellemi valóságok örökkévaló világainak soha véget nem érő meghódításából származó, felsőbb szintű és valósabb eredmények iránt. Júdas elméje világi megtiszteltetést keresett és teljes szívvel

beleszeretett e vágyába; a többi apostol hasonlóképpen ugyanezen világi megtiszteltetésre vágyott, de a szívükkel ők szerették Jézust és megtették a tőlük telhetőt, hogy megtanulják szeretni azokat az igazságokat, melyeket megtanított nekik.

177:4,11 (1926,4) Júdás ekkor még nem fogta fel, de tudat alatt már azóta bírálta Jézust, hogy Heródes lefejeztette Keresztelő Jánost. A szíve mélyén Júdás mindig is neheztelt amiatt, hogy Jézus nem mentette meg Jánost. Nem szabad elfelejtenetek, hogy Júdás János tanítványa volt, mielőtt Jézus követőjévé vált volna. Az emberi sértődés és a keserű csalódás mindeme felgyülemlett elemei, melyeket Júdás a lelkében elraktározott, a gyűlölet leple által összefogva, most jól szervezetté váltak a tudatalatti elméjében és készen álltak előtörni, hogy elárasszák őt, amint végre elszakad a testvérei támogató befolyásától, s ezzel egyidejűleg átadja magát Jézus ellenségei ravasz sejtetéseinek és ügyesen árnyalt gúnyának. Mindig, amikor csak megengedte, hogy a reményei magasan szárnyaljanak és Jézus valami olyat tett vagy mondott, ami darabokra zúzta azokat, Júdás szívében mindig ott maradt a keserű sértődöttség sebhelye; és ahogy sokasodtak a hegek, ez a szív, mely oly sok sebet kapott, rövidesen elveszített minden valós ragaszkodást az iránt, aki egy jó szándékú, de gyáva és önző személyiséget ilyen utálatos élményekben részesített. Júdás nem fogta fel, de gyáva volt. Ennek megfelelően mindig is hajlott arra, hogy Jézusnak gyávaságként tudja be, amiért oly sokszor nem volt hajlandó hatalomért vagy dicsőségért folyamodni, amikor pedig nyilvánvalóan könnyedén megszerezhetette volna. Minden halandó ember igen jól tudja, hogy a szeretet, mely ha nemes volt is egykor, a csalódáson, a féltékenységen és a hosszú ideje

tartó neheztelésen keresztül végül miként válhat tényleges gyűlöletté.

^{177:4.12 (1927.1)} A főpapok és a vének végre fellélegezhettek néhány órára. Nem kellett Jézust nyilvánosan letartóztatniuk, és az, hogy Júdást áruló szövetségesként maguk mellett tudhatják, biztosította, hogy Jézus nem fog kikerülni a fennhatóságuk alól úgy, ahogy már sok alkalommal tette a múltban.

5. Az utolsó együtt töltött óra

^{177:5.1 (1927.2)} Léven, hogy szerda volt, ezen az estén testvéri összejövetelre került sor a táborban. A Mester megpróbálta felvidítani a csüggedt apostolait, de az csaknem lehetetlen dolog volt. Most már mindannyian kezdték felismerni, hogy megdöbbentő és lesújtó események vannak készülőben. Nem lehetett felvidítani őket még azáltal sem, hogy a Mester felidézte előttük a mozgalmas és szeretetteljes közösségben eltöltött éveiket. Jézus óvatosan érdeklődött minden apostol családjáról, és végigpillantva Zebedeus Dávidon, megkérdezte, hogy hallott-e valaki mostanában az anyjáról, a legkisebb hűgáról vagy a családja más tagjáról. Dávid lesütötte a szemét; félt válaszolni.

^{177:5.2 (1927.3)} Ez alkalommal figyelmeztette Jézus a követőit, hogy óvakodjanak a tömeg támogatásától. Felidézte a galileai élményeiket, amikor az emberek nagy tömegei időről időre lelkesülten követték őket mindenhová és azután éppoly hevesen ellenük fordultak, és visszatértek a korábbi meggyőződésükhöz és életükhöz. Ezután azt mondta: „Tehát nem szabad engednetek, hogy megtévesszenek benneteket a nagy tömegek, akik a templomban hallgattak minket, és akikről

úgy látszott, hogy elhiszik a tanításainkat. E tömegek az elméjükben felületesen hallgatják és hiszik az igazságot, s közülük csak kevesen engedik, hogy az igazság szava élő gyökerekkel hatoljon le a szívükbe. Akik csak az elméjükben ismerik az örömhírt, és akik nem tapasztalták meg azt a szívükben, azok támogatására nem lehet számítani a bajok idején. Amikor a zsidók vezetői egyezsége jutnak az Ember Fiának elpusztításáról, és amikor teljes egyetértésben sújtanak le, akkor meglátjátok majd, hogy a tömeg miként menekül ijedtében vagy marad tétlen, döbönt csendben, miközben ezek a feldühödött és elvakult vezetők a halálba küldik az örömhír igazságának tanítóit. Amikor elér benneteket a csapás és az üldöztetés, még további olyanok fognak elszéledni, akikről azt hiszitek, hogy szeretik az igazságot, és némelyek feladják az örömhírbeli tanításokat és elhagynak titeket. Egyesek pedig, akik nagyon közel álltak hozzánk, már eldöntötték, hogy elpártolnak. Ma azért pihentetek, hogy felkészüljete arra az időre, mely előttünk áll. Ezért hát legyetek résen, és imádkozzatok, hogy holnapra erőre kapjatok az előttünk álló napokhoz.”

^{177:5.3 (1927.4)} A tábori hangulat leírhatatlan feszültséggel telítődött. Hallgatók hírvivők jöttek-mentek, akik csak Zebedeus Dáviddal álltak szóba. Még az est elmúltá előtt némelyek megtudták, hogy Lázár sietve elmenekült Betániából. János Márk a táborba való visszatérése óta csak hallgatott, amiből nem sok jóra lehetett következtetni, pedig az egész napot a Mester társaságában töltötte. Minden sikertelen gyözködés, hogy beszéljen, csak azt mutatta, hogy Jézus meghagyta neki, hogy ne nyilatkozzon.

^{177:5.4 (1928.1)} Még a Mester jókedve és a szokatlan nyájassága is megijesztette őket. Mindannyian annak a szörnyű elszigetelődésnek az előszelét érezték, melyről úgy gondolták, hogy nagy hirtelenséggel és elkerülhetetlenül fog rájuk szakadni. Bizonytalanul érzékelték, hogy mi közeleg, és egyikük sem érezte felkészültnek magát a megmérettetésre. A Mester egész nap távol volt; rettenetesen hiányzott nekik.

^{177:5.5 (1928.2)} Egészen a Mester halálának tényleges órájáig tartó időszakban ez a szerda este jelentette a szellemi állapotuk legalsó szintjét. Bár a következő nap egy nappal közelebb volt a megrendítően szomorú péntekhez, mégis, ő velük volt, és a pénteki nap gondterhelt óráit valamivel méltóságteljesebben viselték.

^{177:5.6 (1928.3)} Épp éjfél előtt járt az idő, amikor Jézus, tudván, hogy ez lesz az utolsó éjszaka, melyet valaha még végig fog aludni a választott földi családja társaságában, ahogy éjszakára feloszlatta a csoportjukat, azt mondta: „Menjetek aludni testvéreim, és béke legyen veletek, míg fel nem kelünk holnap, egy további napra, hogy megcselekedjük az Atya akaratát és megtapasztaljuk annak örömét, hogy tudjuk, mi az ő fiai vagyunk.”

178. írás

Az utolsó nap a táborban

^{178:0.1 (1929.1)} JÉZUS úgy tervezte, hogy e csütörtököt, a húsvér testben megtestesült isteni Fiúként megélendő utolsó szabad napját a földön az apostolaival és néhány hűséges és odaadó tanítványával tölti. Röviddel a reggeli befejezését követően, ezen a szép reggelen, a Mester a táboruk feletti egyik félreeső

helyre vezette őket és ott számos igazságot tanított nekik. Bár Jézus a nap kora esti részében más beszédek is tartott az apostoloknak, e csütörtök délelőtti beszéd volt az ő búcsúbeszéde az apostolok és a kiválasztott tanítványok vegyes tábori csoportja számára, melyben egyaránt voltak zsidók és nem-zsidók. A tizenkettek Júdás kivételével mind jelen voltak. Péter és több más apostol is észrevette Júdás távollétét, és némelyikük arra gondolt, hogy Jézus beküldte a városba valamilyen ügyben, valószínűleg azért, hogy előkészítse a közelgő páska-ünnepi dolgokat. Júdás nem is tért vissza a táborba késő délutánig, csak röviddel azt megelőzően, hogy Jézus elindult a tizenkettekkel Jeruzsálembe, hogy részt vegyenek az utolsó estében.

1. Beszélgetés a fiúi elismertségről és az állampolgárságról

^{178:1.1} (1929.2) Jézus mintegy ötven megbízható követőjének csaknem két órán át beszélt és válaszolt számos kérdésükre a mennyország és az e világ országainak viszonyáról, az Istennél való fiúi elismerésnek és a földi kormányzatok állampolgárságának viszonyáról. E beszéd a kérdésekre adott válaszaival együtt a következőképpen összegezhető és fogalmazható újra mai nyelven:

^{178:1.2} (1929.3) E világ országai, lévén anyagiak, gyakran szükségesnek látják, hogy fizikai erőt alkalmazzanak a törvényeik végrehajtása és a rend fenntartása érdekében. A mennyországban az igaz hívek nem folyamodnak fizikai erő alkalmazásához. A mennyország, lévén az Isten szellemtől született fiainak szellemi testvérisége, csak a szellem erejével hirdetik. Ez az eljárásbeli különbségtétel a hívek országának

a világi kormányok országaihoz fűződő viszonyára utal, és nem érvényteleníti a hívek társadalmi csoportjainak azon jogát, hogy rendet tartsanak a soraikban és gondoskodjanak az engedetlen és méltatlan tagjaik megfegyelmezéséről.

178:1.3 (1929.4) Nincs semmi összeférhetetlenség a szellemi ország fiaként való elismertség és a világi vagy polgári kormányzatban való állampolgárság között. A hívő kötelessége, hogy megadja a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Nem lehet ellentmondás e két követelmény között, mert az egyik anyagi, a másik pedig szellemi, hacsak nem alakul úgy, hogy egy császár arra vetemedik, hogy elbitorolja az Isten előjogait és megköveteli, hogy szellemi hódolatot és legfelsőbb szintű imádatot mutassanak iránta. Ilyen esetben csakis az Istent imádjátok, és közben törekedjetez arra, hogy felvilágosítsátok ezeket a félrevezetett földi uralkodókat és így velük is ismertessétek meg a mennyei Atyát. Szellemi imádatot ne mutassatok földi urak iránt; és a szellemi országért végzett küldetés előmozdítása során a fizikai erejét se vegyétek igénybe azoknak a földi kormányoknak, melyek vezetőiből egyszer még hívek válhatnak.

178:1.4 (1930.1) A kibontakozó polgárosodás szemszögéből nézve az ország fiaként való elismertség támogasson benneteket abban, hogy e világ országainak eszményi polgáraivá váljatok, hiszen a testvériség és a szolgálat képezi az országról szóló evangélium sarokkövét. A szellemi ország szeretetteljes hívása legyen az eredményes elpusztítója a földi országok hitetlen és háborúkedvelő polgárai gyűlöletkésztetésének. De ezek az anyagi beállítottságú fiak a sötétségben sohasem fogják

megismerni a ti szellemi igazságfényeteket, hacsak nem közeledtek hozzájuk azzal az önzetlen társadalmi szolgálattal, mely a szellem gyümölcsözésének természetes növekménye lesz a hívek személyes élettapasztalásában.

178:1.5 (1930.2) Halandó és anyagi emberekként ti valóban a földi országok polgárai vagytok, és jó állampolgároknak kell lennetek, annál is inkább, ha már a mennyország szellemtől újjászületett fiai lettetek. A mennyország hit révén megvilágosodott és szellemben felszabadult fiaiként az ember iránti kötelezettség és az Isten iránti kötelezettség kettős felelősségével néztek szembe, miközben önként egy harmadik és szent köteleességet vállaltok: az Istent ismerő hívek testvériségének szolgálatát.

178:1.6 (1930.3) Ideigvaló urakat ne imádjatok, és ne alkalmazzatok ideigvaló hatalmat a szellemi ország előmozdításában; de a híveknek és a nem híveknek egyaránt mutassátok a szeretetteljes szolgálat igaz segédkezését. Az országról szóló evangéliumban ott lakozik a nagy Igazság Szelleme, és én rövidesen minden húsvér testre kiárasztom ugyanezen szellemet. A szellem gyümölcsei, a ti őszinte és szeretetteljes szolgálatotok azok a társadalmi emelők, melyek a sötétségben élő népeket felemelik, és az Igazság Szelleme lesz az erőtetet megsokszorozó emelőpont.

178:1.7 (1930.4) A hitetlen polgári előjárókkal szemben mutassatok bölcsességet és tanúsítsatok éleselméjűséget. Körültekintéssel mutassatok szakértő hozzáértést a kisebb nézeteltérések kisimításában és a csekély félreértések áthidalásában. Minden lehetséges módon — a világegyetem urai iránti hűségen kívül mindenben — törekedjetez arra, hogy békében éljetez minden

emberrel. Legyetek mindig olyan ravaszak, mint a kígyók, de olyan ártalmatlanok, mint a galambok.

178:1.8 (1930.5) Válgatok minél jobb fiaivá a világi kormányoknak annak eredményeként, hogy az ország megvilágosodott fiaivá lettetek; ennek hatására a földi kormányok vezetői is jobb urai lehetnek a polgári ügyeknek, amennyiben elhiszik a mennyországról szóló ezen evangéliumot. Az ember önzetlen szolgálatában és az Isten felvilágosult imádatában megnyilvánuló hozzáállás tegyen minden országban hívőt a világ jobb polgárává, míg az igaz állampolgárság és az ember mulandó kötelességei iránti tisztos odaadás segítsen a mennyországbeli fiúi elismertség iránti szellemi felhívásnak az ilyen polgár elérésében.

178:1.9 (1930.6) Amíg a földi kormányok vezetői arra törekednek, hogy vallási önkényurak fennhatóságát is gyakorolják, addig ti, akik elhiszitek ezt az evangéliumot, csak bajra, üldöztetésre, sőt halálra számíthattok. De maga az a fény, melyet a világ számára hordoztok, és még az a mód is, mellyel az ország ezen evangéliumáért szenvedtek és meghaltok, ezek végül önmagukban is meg fogják világosítani az egész világot, és a politika és a vallás fokozatos szétválását fogják eredményezni. Az országról szóló ezen evangélium állhatatos hirdetése egy napon minden nemzetet új és hihetetlen felszabaduláshoz, értelmi függetlenséghez és vallási szabadsághoz vezet.

178:1.10 (1931.1) Ama közelgő üldöztetések során, melyekre azok részéről kerül sor, akik gyűlölik az öröm és a szabadság ezen evangéliumát, ti gyarapodni fogtok és az ország erősödni fog. De az ezt követő időkben komoly veszélybe kerültök, mivel a legtöbb ember barátságosan beszél majd az ország híveiről és

a magas beosztásban lévők közül sokan névlegesen elfogadják a mennyország evangéliumát. Tanuljatok meg hűségesek lenni az országhoz még a béke és a jólét idején is. Ne kísértsétek a titeket felügyelő angyalokat, hogy bajos utakra vezessenek titeket olyan szeretetteljes fegyelmezés gyanánt, melynek célja, hogy megmentse a gondtalanságba merülő lelketeket.

178:1.11 (1931.2) Emlékezzetek, hogy azt a megbízást kaptátok, hogy hirdessétek az ország ezen evangéliumát — azt a legfőbb vágyat, hogy megcselekedjük az Atya akaratát, melyhez azon legfelsőbb öröm társul, hogy hittel felismerjük az Istennél való fiúi elismertségünket — és nem szabad megengednetek, hogy bármi is eltérítse az ezen egy kötelesség iránti odaadásotokat. Válgjátok az egész emberiség előnyére a ti szeretetteljes szellemi segédkezéseket, megvilágosító értelmi közösségeket és felemelő társadalmi szolgálatokat kiáradása; de ne engedjétek, hogy ezen emberbaráti munkáitok bármelyike vagy összessége elfoglalja az evangélium hirdetésének helyét. E nemes segédkezések azoknak a még nagyobb és még magasabb segédkezéseknek és átalakításoknak a közösségi melléktermékei, melyeket az ország híveinek szívében az Igazság élő Szelleme és az a személyes felismerés alakított ki, hogy a szellemtől született ember hite megadja az örökkévaló Istennel való élő közösség bizonyosságát.

178:1.12 (1931.3) A polgári kormányok hatalma révén vagy a világi törvények igénybevételével nem szabad törekednetek az igazság terjesztésére, sem pedig az igazságosság megteremtésére. Az emberek elméjének meggyőzésén mindig munkálkodhattok, de sohasem szabad arra vetemednetek, hogy kényszerítitek őket. Nem szabad elfelejtenetek az emberi

tisztesség nagy törvényét, melyet igenlő formában tanítottam nektek: amit szeretnétek, hogy az emberek megtegyenek veletek, azt tegyétek ti velük is.

178:1.13 (1931.4) Amikor az ország hívét felkérlik a polgári kormány szolgálatára, hadd teljesítse ezt a szolgálatot az ilyen kormány ideigvaló polgáraként, jóllehet ennek a hívőnek a polgári szolgálatban fel kell mutatnia az állampolgárság minden olyan szokványos vonását, melyet a halandó ember elméjében az örökkévaló Isten bent lakozó szellemével való megnemesítő társulás szellemi megvilágosodása eredményez. Ha a hitetlen ember magas közszolgálati rangra juthat, akkor komolyan fel kell tennetek a kérdést, hogy az igazság gyökerei a szívekben nem pusztultak-e ki a szellemi közösség és a társadalmi szolgálat együtteséből fakadó élő víz hiányától. Az Istennél való fiúi elismerés tudatának kell megélnékítenie minden olyan férfi, nő és gyermek egész életét, aki a birtokába jutott ilyen, az emberi személyiség minden eredendően meglévő képességét mozgósító erős készítésnek.

178:1.14 (1931.5) Nem szabad tétlen rejtelemhívökké vagy szürke önmegtagadókká lennetek; ne váljatok álmodozókká és sodródókká, egykedvűen bízva egy kitalált Gondviselésben, hogy majd az ellát benneteket még minden életszükségleti dologgal is. Valóban gyöngéden kell bánnotok a tévelygő halandókkal, türelmesen kell bánnotok a tudatlan emberekkel, és legyetek béketűrők az ingerlő kihívások közepette; de vitéznek kell lennetek az igazságosság védelmében, erősnek az igazság terjesztésében és erélyesnek az országról szóló ezen evangélium hirdetésében, egészen a föld határaiig.

178:1.15 (1931.6) Az országról szóló ezen evangélium élő igazság. Mondtam már nektek, hogy olyan az, mint a kovász a tésztában, mint a mustármag; és most azt mondom, hogy olyan, mint az élőlény ivadéka, mely, bár ugyanaz az élő mag marad, nemzedékről nemzedékre biztosan új megnyilatkozásokban tárulkozik fel és az egymást követő nemzedékek sajátos igényeihez és feltételeihez való új alkalmazkodás csatornáiban megfelelően növekszik. A számotokra tett kinyilatkoztatás élő kinyilatkoztatás, és én azt szeretném, hogy az minden egyes egyénben és minden egyes nemzedékben megfelelő gyümölcsöt hozzon a szellemi gyarapodás, a szellemi növekedés és az alkalmazkodó fejlődés törvényei szerint. Ezen evangéliumnak nemzedékről nemzedékre egyre több életképességet kell mutatnia és egyre mélyebb szellemi erőről kell bizonytságot tennie. Nem szabad megengedni, hogy pusztán a velem és az általunk megélt időkkel kapcsolatos szent emlékké, hagyománnyá váljon.

178:1.16 (1932.1) Ne feledjétek: Mi nem indítottunk közvetlen támadást azon személyek ellen vagy azok tekintélye ellen, akik Mózes székében ülnek; mi csak az új világosságot ajánlottuk nekik, melyet ők oly hevesen visszautasítottak. Mi csak amiatt kerültünk velük szembe, hogy lelepleztük azon igazságokhoz való szellemi hűtlenségüket, melyekről azt állítják, hogy tanítják és védelmezik. E neves vezetőkkel és elismert urakkal csak akkor kerültünk összeütközésbe, amikor útját állták annak, hogy az emberek fiainak az országról szóló evangéliumot hirdessük. Még most sem mi vagyunk azok, akik támadják őket, hanem ők azok, akik a mi elpusztításunkra törnek. Ne feledjétek, csak arra kaptatok megbízást, hogy a jó hírt menjeteK hirdetni. Nektek nem szabad a régi gyakorlatot

támadnotok; az új igazság kovászát tegyétek ügyesen a régi meggyőződések közepébe. Hadd végezze el az Igazság Szelleme a maga feladatát. Csak akkor kerüljön sor vitára, amikor azok, akik megvetik az igazságot, rátok kényszerítik azt. De amikor az eltökélt hitetlen támad rátok, ne habozzatok erőteljesen kiállni azon igazság védelmében, mely megmentett és megszentelt titeket.

178:1.17 (1932.2) Az élet viszontagságai közepette soha ne felejtsetek el szeretni egymást. Ne küzdjete az emberekkel, még a nem hívőkkel se. Mutassatok irgalmat még azoknak is, akik rosszul bánnak veletek. Magatokat mindig elkötelezett állampolgároknak, egyenes iparosoknak, dicséretre méltó szomszédoknak, odaadó rokonoknak, megértő szülőknek és az Atya országának testvériségében őszintén hívőknek mutassátok. A szellemem köztetek lesz, most és egészen a világ végéig.

178:1.18 (1932.3) Amikor Jézus befejezte a tanítást, már majdnem egy óra volt, és nyomban vissza is tértek a táborba, ahol Dávid és a társai már elkészítették az ebédjüket.

2. Ebéd után

178:2.1 (1932.4) A Mester hallgatóságából nem sokan voltak képesek akár csak részben is befogadni a délelőtti beszédét. Mindazok közül, akik meghallgatták, a görögök értették meg a legtöbbet. Még a tizenegy apostolt is összezavarták a jövőbeli politikai országokra és az ország híveinek egymást követő nemzedékeire vonatkozó utalásai. Jézus legodaadóbb hívei nem tudták a földi küldetésének küszöbön álló végét összeegyeztetni az evangéliumi tevékenységek távolabbi

jövőjére vonatkozó hivatkozásokkal. A zsidó hívek némelyike érezni kezdte, hogy a föld legnagyobb szerencsétlensége fog bekövetkezni, de egy ilyen, küszöbön álló végromlást nem tudtak összeegyeztetni sem a Mester derűsen közömbös személyes hozzáállásával, sem a délelőtti beszédével, amelyben többször is utalt a mennyország ama jövőbeli történéseire, melyek hosszú időtávokat ölelnek fel és amelyek számos, egymást követő földi országgal vannak kapcsolatban.

178:2.2 (1932.5) E nap delére az összes apostol és tanítvány értesült arról, hogy Lázár sietve elmenekült Betániából. Kezdték érzékelní a zsidó vezetők azon kíméletlen elszántságát, hogy egyszer s mindenkorra végezzenek Jézussal és a tanításaival.

178:2.3 (1932.6) Zebedeus Dávid a jeruzsálemi titkos ügynökeinek munkája révén teljes mértékben képben volt a Jézus letartóztatására és meggyilkolására kidolgozott terv alakulásával. Mindent tudott Júdásnak az összeesküvésben betöltött szerepéről, de ezen ismereteit sohasem hozta sem az apostolok, sem semelyik tanítvány tudomására. Nem sokkal az ebédet követően félrehívta Jézust és nyíltan megkérdezte tőle, hogy tud-e erről — de a kérdésfeltevésnél tovább nem jutott. A Mester, a kezét felemelve megállította, azt mondta neki: „Igen, Dávid, mindent tudok erről, és azt is tudom, hogy te tudsz erről, de ügyelj arra, hogy senkinek se szólj róla. Mindössze annyi a dolgod, hogy a szívedben ne kételkedj abban, hogy az Isten akarata végül érvényesülni fog.”

178:2.4 (1933.1) A Dáviddal folytatott beszélgetést egy hírvivő érkezése szakította félbe, aki Filadelfiából hozott hírt arról, hogy a Jézus meggyilkolására irányuló összeesküvésről értesülést szerzett Abner most azt kérdezi, hogy elinduljon-e

Jeruzsálembe. E futár ezzel az üzenettel sietett vissza Filadelfiába, Abnerhez: „Folytasd a munkádat. Ha eltávozom tőletek a húsvér testben, az csak azért van, hogy szellemben visszatérhessek. Nem hagylak el titeket. Veletek leszek végig.”

178:2.5 (1933.2) Fülöp nagyjából ekkor jött oda a Mesterhez és tette fel a kérdést: „Mester, minthogy közeleg a páska-ünnep, mit szeretnél, hol készülünk az ünnepi étel elfogyasztására?” Amikor Jézus meghallotta Fülöp kérdését, azt felelte: „Menj és hozd ide Pétert és Jánost, és megadom nektek az utasításokat az estét illetően, hogy hol fogunk ma együtt estebédelni. Ami pedig a páska-ünnepet illeti, azt majd akkor kell eldönteni, miután ezt elvégeztük.”

178:2.6 (1933.3) Amikor Júdás meghallotta, hogy a Mester ezekről a dolgokról beszélget Fülöppel, közelebb húzódott, hogy kihallgassa a beszélgetést. Zebedeus Dávid azonban, aki a közelben állt, odalépett hozzá és beszédbe elegyedett vele, miközben Fülöp, Péter és János félrevonultak, hogy szót váltsanak a Mesterrel.

178:2.7 (1933.4) Jézus azt mondta hármójuknak: „Menjetek rögvest Jeruzsálembe, és ahogy átléptek a kapun, ott találtok egy férfit vizeskorsóval. Megszólít titeket, és ti kövessétek. Amikor elvezet titeket egy bizonyos házhoz, menjetek be utána és érdeklődjétek meg a házigazdánál, »Hol a vendégszoba, ahol a Mester elfogyaszthatja az estebédet az apostolaival?« Amint ezt megkérdeztétek, a háztulajdonos megmutat nektek egy nagy felsőszobát, mely teljesen be van rendezve és elő van készítve nekünk.”

178:2.8 (1933.5) A várost elérve az apostolok találkoztak a vizeskorsós emberrel a kapu közelében és követték őt János Márk házába, ahol a legény apja várta őket és megmutatta nekik az esti étkezésre előkészített felsőszobát.

178:2.9 (1933.6) Mindez annak a megegyezésnek az eredményeként alakult így, melyet a Mester és János Márk kötött előző nap délután, amikor egymagukban kint voltak a hegyekben. Jézus biztos akart lenni abban, hogy ezt az utolsó étkezést zavartalanul töltheti el az apostolokkal, és mivel úgy hitte, hogy ha Júdásnak előzetesen tudomása volna a találkozóhelyükről, megszervezhetné az ellenségeivel, hogy elfogják őt, ezért kötötte ezt a titkos egyezséget János Márkkal. Így Júdás nem szerzett tudomást a találkahelyükről egészen addig, amíg Jézus és a többi apostol társaságában meg nem érkezett a helyszínre.

178:2.10 (1933.7) Zebedeus Dávidnak sok egyeztetnivalója volt Júdással, így könnyedén meg tudta akadályozni, hogy Júdás kövesse Pétert, Jánost és Fülöpöt, melyet emez nagyon is meg akart tenni. Amikor Júdás átadott Dávidnak egy bizonyos pénzösszeget az ellátmányra, Dávid azt mondta neki: „Júdás, figyelembe véve a körülményeket, nem az volna jó, ha előre ideadnál nekem némi pénzt a tényleges szükségleteimre?” Egy pillanatnyi gondolkodás után Júdás azt felelte: „De igen, Dávid, azt hiszem ez bölcs dolog volna. Valójában, tekintettel a felkavarodott jeruzsálemi viszonyokra, úgy gondolom, hogy az volna a legjobb, ha minden pénzt átadnék neked. Összeesküvést terveznek a Mester ellen, és ha velem bármi történik is, az téged nem fog hátráltatni.”

^{178:2.11 (1934.1)} Dávid így vette át az összes apostoli készpénzt és minden letétbe helyezett pénz elismervényét. Az apostolok másnap estéig nem értesültek erről az ügyletről.

^{178:2.12 (1934.2)} Nagyjából fél öt lehetett, amikor a három apostol visszatért és beszámoltak Jézusnak arról, hogy minden készen áll az estebédhez. A Mester nyomban készülődni kezdett, hogy a tizenkét apostolt a gyalogúton át elvezesse a betániai úthoz és onnan tovább Jeruzsálembe. Ez volt az utolsó út, melyet a tizenkettővel együtt tett meg.

3. Útban az estebédre

^{178:3.1 (1934.3)} Megint csak arra törekedtek, hogy elkerüljék a tömegeket, melyek a Kidron-völgyön jártak át a Getszemáni liget és Jeruzsálem között, így hát Jézus és a tizenkettek átsétáltak az Olajfák hegyének nyugati ormán, hogy elérjék a Betániából a városba vezető utat. Ahogy ahhoz a helyhez közeledtek, ahol Jézus előző este elmondta a Jeruzsálem pusztulásáról szóló beszédet, öntudatlanul is megálltak, és onnan csendben figyelték a várost. Lévé, hogy egy kicsit korán volt még, és mivel Jézus nem akart átmenni a városon napnyugta előtt, így szólt a társaihoz:

^{178:3.2 (1934.4)} „Üljetek le és pihenjete, én meg közben beszélgetek veletek arról, hogy rövidesen mi fog történni. Ezen évek során mindvégig testvéreteként éltem veletek, és megtanítottam nektek a mennyországgal kapcsolatos igazságot és kinyilatkoztattam nektek annak rejtelseit. Atyám valóban sok csodát vitt véghez az én földi küldetésemmel összefüggésben. Ti mindennek tanúi voltatok és részeseivé váltatok annak a tapasztalásnak, hogy együtt dolgozhattok az Istennel. Tanúim

lesztek, hogy már előre figyelmeztettelek titeket, hogy rövidesen vissza kell térnem ahhoz a munkához, melyet az Atya adott; világosan elmondtam nektek, hogy itt kell hagynom titeket a világban, hogy ti vigyétek tovább az ország ügyét. E célból avattalak fel titeket Kapernaum hegyeiben. A velem kapcsolatban szerzett tapasztalatotok másokkal való megosztására most már készen kell állnotok. Ahogy az Atya engem e világra elküldött, úgy foglak én is titeket kiküldeni, hogy képviseljétek engem és befejezzétek az általam elkezdett munkát.

178:3.3 (1934.5) Szomorúsággal tekintetek le az amott levő városra, mert hallottátok szavaimat Jeruzsálem végéről. Előre figyelmeztettelek benneteket, nehogy ti is odavesszetek a pusztulásában és ezzel késedelmet szenvedjen az országról szóló örömhír terjesztése. Hasonlóképpen figyelmeztetlek, hogy óvakodjatok attól, hogy szükségtelenül veszélynek tegyétek ki magatokat, amikor eljönnek, hogy elvigyék az Ember Fiát. Én kénytelen vagyok menni, de nektek maradnotok kell, hogy tanúsítsátok ezt az örömhírt, amikor én már eltávoztam, éppen úgy, ahogy elrendeltem, hogy Lázár elmeneküljön az emberek haragja elől azért, hogy élhessen és terjessze az Isten dicsőségét. Ha az Atya akarata az, hogy elmenjek, akkor semmit sem tehettek, ami az isteni tervet megghiúsítaná. Vigyázzatok magatokra, mert különben titeket is megölnék. Az örömhírt a lelketek szellemerejével vitézül oltalmazzatok, de ne térjétek olyan rossz útra, hogy bármiféle esztelen kísérletet tegyetek az Ember Fiának megvédésére. Nekem nincs szükségem arra, hogy az ember keze védjen meg; a menny seregeit én már most igénybe vehetném; de elszántam magam, hogy megcselekszem a mennyei Atyám akaratát, és

ezért alá kell vetnünk magunkat mindannak, ami nagyon hamar elér minket.

178:3.4 (1934.6) Amikor e várost elpusztulni látjátok, ne felejtsetek el, hogy ti már megkezdtétek a végtelen szolgálattal járó örök életet az örökké fejlődő országban, sőt a mennyek országában. Tudnotok kell, hogy az Atyám világegyetemében és az enyémben sok lakóhely van, és hogy a fény gyermekeire olyan városok megnyilatkozása vár, melyeknek építője az Isten és olyan világoké, melyek megszokott életmódja az igazságosság és az igazság feletti öröm. Én elhoztam nektek a mennyországot ide a földre, de kijelentem, hogy ti mindannyian, akik hit révén beléptek oda és ott is maradtok az igazság élő szolgálata révén, bizonyosan felemelkedtek a magas világokra és ott ültök majd velem az Atyám szellemországában. De először készüljetek arra a munkára, és végezzétek is el azt, melyet velem elkezdtetek. Sok gyötrelmen kell átesnetek és sok szomorúságot kell elviselnetek — és e megpróbáltatások már most elértek minket — és amikor befejeztétek a munkátokat a földön, eljöttök az örömökre, éppen úgy, ahogy én is befejeztem Atyám munkáját a földön és most azon vagyok, hogy visszatérjek az ő kebelére.”

178:3.5 (1935.1) Amikor a Mester ezeket elmondta, felállt, és mindannyian követték az Olajfák hegyéről lefelé, a városba. Az apostolok közül hármat kivéve senki nem tudta, hogy hová is mennek, mert az utat a szűk utcákban, a beálló sötétségben tették meg. A tömegek beléjük futottak, de senki sem ismerte fel őket, és így nem is tudhatták, hogy az Isten Fia halad el mellettük, amint az ország kiválasztott apostolaival való utolsó halandói találkozójára tart. Az apostolok azt sem tudták, hogy

az egyikük már csatlakozott az összeesküvéshez, hogy árulással az ellenségei kezére játssza a Mestert.

^{178:3.6 (1935.2)} János Márk az úton végig követte őket, egészen a városig, és miután átléptek a kapun, egy másik utcán rohant végig, s így az apja házánál üdvözölhette őket, amikor odaértek.

179. írás

Az utolsó estebéd

^{179:0.1 (1936.1)} E CSÜTÖRTÖKI nap délutánján, amikor Fülöp a közlgő páska-ünnepre emlékeztette a Mestert és az annak megünneplésével kapcsolatos tervei felől érdeklődött, akkor a páska-ünnepi estebédre gondolt, melyet szokás szerint másnap, péntek éjjel kellett elfogyasztani. Az volt a szokás, hogy a páska-ünnepre való felkészülést legkésőbb a megelőző nap déléig meg kellett kezdeni. Mivel a zsidók a nap kezdetét a napnyugta beálltától számították, ez azt jelentette, hogy a szombati páska-ünnepi estebédet péntek éjjel, valamivel az éjféli órát megelőzően kellett elfogyasztani.

^{179:0.2 (1936.2)} Az apostolok ezért egyáltalán nem értették a Mester azon bejelentését, miszerint a páska-ünnepet egy nappal korábban tartják meg. Arra gondoltak, legalábbis némelyikük, hogy a Mester tudja, hogy még a pénteki ünnepi estebéd előtt le fogják őt tartóztatni és ezért hívja össze őket egy külön estebédre ezen a csütörtök estén. Mások úgy gondolták, hogy ez pusztán egy különleges alkalom, mely a hagyományos páska-ünnepi eseményt megelőzi.

179:0.3 (1936.3) Az apostolok tudták, hogy Jézus a többi páska-ünnepet bárányhús nélkül ünnepelte; tudták, hogy ő személyesen nem vesz részt semmilyen, a zsidó rendszer szerinti áldozási szertartásban. Vendégként számos alkalommal evett az ünnepi bárányból, de amikor ő volt a házigazda, akkor sohasem szolgáltak fel bárányhúst. Nem okozott volna nagy meglepetést az apostoloknak, ha azt látják, hogy a bárányhús kimarad a páska-ünnepi éjszakai étkekből, és mivel erre az estebédre egy nappal korábban került sor, nem is tulajdonítottak neki különösebb jelentőséget.

179:0.4 (1936.4) Miután János Márk apja és anyja üdvözölte őket, az apostolok azonnal a felsőszobába mentek, míg Jézus lent maradt, hogy beszélgessen Márk családjával.

179:0.5 (1936.5) Az volt az előzetes megállapodás, hogy a Mester ezt az alkalmat egyedül ünnepli meg a tizenkét apostolával; ezért nem várták őket szolgálók.

1. A megkülönböztetés utáni vágy

179:1.1 (1936.6) Amikor az apostolokat János Márk felvezette, egy nagy, tágas helyiséget találtak, melyet teljesen berendeztek az estebédhez, és megláthatták, hogy a kenyér, a bor, a víz és a fűszernövények mind oda voltak készítve az asztal egyik oldalára. A hosszú asztalt, azt a végét kivéve, ahová a kenyeret és a bort tették, tizenhárom kerevet vette körül, éppen úgy, ahogy egy jómódú zsidó házban a páska-ünnep megtartásának szokása megkövetelte.

179:1.2 (1936.7) Ahogy a tizenkettek a felsőszobába léptek, észrevették, hogy már az ajtón belül ott voltak a vizeskorsók, a

mosdótálak és a törölközők, hogy a poros lábukat megmossák; és mivel ehhez szolgálót nem adtak, János Márk távozását követően az apostolok kérdően néztek egymásra és mindegyikük azon tanakodott magában, »Ki fogja a lábunkat megmosni?« Mindegyik úgy gondolta, hogy nem ő az, akinek a többiek szolgáljaként kellene eljárnia.

^{179:1.3 (1937.1)} Ahogy ott álltak, magukban tanakodva, az asztali ülésrendet is megnézték, és észrevették, hogy a házigazda magasabb kerevete mellett jobb felől egy kerevet áll, és tizenegy pedig az asztal körül van elhelyezve egymás mellett úgy, hogy a soruk elért egészen a házigazda jobbján lévő, második kiemelt hellyel szemközti helyig.

^{179:1.4 (1937.2)} Arra számítottak, hogy a Mester bármely pillanatban megérkezhet, de kínosan érezték magukat, hogy vajon helyet foglaljanak-e vagy várják meg, amíg megjön és bízzák rá a helyük kijelölését. Ahogy így haboztak, Júdás odalépett a díszvendégi helyhez, mely a házigazda helyétől balra helyezkedett el, és jelezte, hogy ő díszvendégként ott akar helyet foglalni. Júdás cselekedete nyomban heves vitát váltott ki a többi apostol körében. Alig foglalta el Júdás a díszvendégi helyet, Zebedeus János bejelentette igényét a második kiemelt helyre, a házigazdáétól jobbra lévőre. Simon Péter olyannyira feldühödött az előkelő helyek Júdás és János általi kiválasztásában megmutatkozó önteltségen, hogy a többi apostol szeme láttára egyenesen megkerülte az asztalt és a legalsóbb kereveten, az ülésrend legutolsó helyén, a Zebedeus János által kiválasztottal épp szemközt foglalt helyet. Léván, hogy a többiek előkelő helyet foglaltak maguknak, Péter úgy gondolta, hogy ő a legalsóbb rendűt választja, és nem pusztán

a testvérei nem helyénvaló önteltsége elleni tiltakozásul tette ezt, hanem annak reményében is, hogy Jézus, amikor belép és meglátja őt a legkevésbé kiemelt helyen, egy rangosabb helyre hívja, és ezzel elmozdítja azt, aki arra vetemedett, hogy önmagát tisztelje meg.

^{179:1.5 (1937.3)} Azzal, hogy a legelőkelőbb és a legkevésbé előkelő hely már elkelt, a többi apostol Júdás vagy Péter közelében keresett helyet magának, míg végül mind elhelyezkedtek. Az U-alakú asztal körül a következő sorrendben foglaltak helyet ezeken a kereveteken: a Mester jobbán, János; a balján, Júdás, Zélóta Simon, Máté, Zebedeus Jakab, András, az Alfeus ikrek, Fülöp, Nátániel, Tamás és Simon Péter.

^{179:1.6 (1937.4)} Azért gyűltek össze, hogy ünnepeljenek, legalábbis szellemben, mely szokás még Mózes előttről eredt és azokra az időkre utalt, amikor az apáik rabszolgák voltak Egyiptomban. Ez az estebéd az utolsó találkozójuk Jézussal, és Júdás vezetésével az apostolok még ilyen ünnepélyes keretek között is újra csak teret engednek a megtiszteltetés, a kiváltság és a személyes felmagasztalás iránti régi részrehajlásuknak.

^{179:1.7 (1937.5)} Még mindig hangos és dühös vádaskodást folytattak, amikor a Mester megjelent az ajtóban, ahol is megállt egy pillanatra és az arcára lassan csalódottság ült ki. Szó nélkül a helyére ment, és nem bolygatta meg az ülésrendet.

^{179:1.8 (1937.6)} Most már készen álltak az estebédhez, kivéve, hogy a lábukat még mindig nem mosta meg senki, és a kedélyállapotuk mindennek volt mondható, csak kellemesnek nem. Amikor a Mester megérkezett, ők még mindig goromba megjegyzéseket tettek egymásra, hogy ne is említsük azokat,

akiknek volt annyi érzelmi önuralmuk, hogy az érzéseiket ne fejezzék ki nyilvánosan.

2. Az estebéd kezdete

^{179:2.1 (1937.7)} Miután a Mester a helyére ment, néhány pillanatig egy szó sem esett. Jézus végigmérte őket, és egy mosollyal oldva a feszültséget azt mondta: „Nagyon szerettem volna veletek elkölteni ezt a páska-ünnepi ételt. Még egyszer akartam veletek étkezni, mielőtt a szenvedésem megkezdődik, és mivel tudom, hogy eljött az órám, ezért szerveztem meg ma ezt az estebédet veletek, mert ami a holnapi napot illeti, mi mindannyian az Atya kezében vagyunk, akinek akaratát végrehajtani eljöttem. Én többé már nem fogok veletek enni, amíg ott nem ültök velem az országban, melyet Atyám nekem ad, mihelyt elvégeztem azt, amiért e világba küldött.”

^{179:2.2 (1938.1)} Miután a bort és a vizet összekeverték, a kelyhet Jézushoz vitték, aki Tádé kezéből átvette s a kezében tartotta, míg köszönetet mondott. Amikor a köszönetnyilvánítást befejezte, így szólt: „Vegyétek e kelyhet és osszátok meg egymás között, és amikor isztok belőle, jusson eszetekbe, hogy én nem fogok többet inni a szőlő terméséből veletek, mert ez az utolsó estebédünk. Amikor újra leülünk így, az már az eljövendő országban lesz.”

^{179:2.3 (1938.2)} Jézus azért kezdett így beszélni az apostolokhoz, mert tudta, hogy elérkezett az ideje. Megértette, hogy eljött az idő, amikor vissza kell térnie az Atyához, és hogy a földi munkája már csaknem befejeződött. A Mester tudta, hogy kinyilatkoztatta az Atya szeretetét a földön és kimutatta az ő irgalmát az emberiségnek, és hogy teljesítette, amiért a világba

eljött, sőt megkapott minden hatalmat és fennhatóságot is a mennyben és a földön. Tudta azt is, hogy Karióti Júdás már végképp eldöntötte, hogy azon az éjszakán az ellenségei kezére adja őt. Teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy ez a hitszegő árulás Júdás műve, de tudta azt is, hogy ez örömet okoz Lucifernek, Sátánnak és Kaligasztiának, a sötétség hercegének is. De éppoly kevésbé félt azoktól, akik az ő szellemi legyőzésére törekedtek, mint ahogy azoktól tartott, akik a fizikai halálát akarták. A Mestert csak egy dolog nyugtalanította, mégpedig az ő választott követőinek biztonsága és üdvözülése. Így tehát, mivel teljes mértékben tisztában volt azzal, hogy az Atya mindent az ő fennhatósága alá rendelt, a Mester most arra készült, hogy előadja a testvéri szeretet példázatát.

3. Az apostolok lábának megmosása

^{179:3.1 (1938.3)} A páska-ünnepkor az első pohár ünnepi ital elfogyasztását követően zsidó szokás szerint a házigazdának fel kellett állnia az asztaltól és kezet kellett mosnia. Az étkezés folyamán és a második poharat követően minden vendég hasonlóképpen felkelt és kezet mosott. Lévén, hogy az apostolok tudták, hogy a Mester sohasem tartotta meg a szertartásos kézmosás szokását, igencsak kíváncsiak voltak, hogy mit akar tenni, amikor az első pohár kiürítése után felállt az asztaltól és csendesen odament az ajtóhoz, ahol a vizeskorsók, a mosdótálak és a törölközők voltak. A kíváncsiságuk meglepetéssé fokozódott, amint azt látták, hogy a Mester leveti a felsőruháját, magára vesz egy törölközőt, és önteni kezdi a vizet az egyik lábmosó tálba. Képzeltétek e tizenkét ember meglepetését, akik az imént még nem voltak hajlandók egymás lábát megmosni, és akik oly illetlen vitába

keveredtek az asztali ülésrenden, amikor azt látták, hogy Jézus az asztal üres végét megkerülve elindul az ünnepi alkalom legkevésbé kiemelt kerekete felé, ahol Simon Péter foglalt helyet, és szolga módjára letérdel, arra készülve, hogy megmossa Simon lábát. Ahogy a Mester letérdelt, a tizenkettek egy emberként ugrottak talpra; egy pillanatra még az áruló Júdás is olyannyira megfeledkezett az aljasságáról, hogy a társaival együtt állt fel a meglepetésük, a tiszteletük és a legteljesebb megrökönyödésük kifejezéseként.

179:3.2 (1938.4) Simon Péter ott állt, letekintve a Mester felfelé fordított arcába. Jézus nem mondott semmit; nem volt szükséges szólnia. A magatartása világossá tette, hogy az a szándéka, hogy megmossa Simon Péter lábát. Az emberi gyarlóságaitól eltekintve Péter szerette a Mestert. Ez a galileai halászember volt az első emberi lény, aki teljes szívvel hitt Jézus isteniségében és e hitét teljesen és nyilvánosan megvallotta. Péter azóta sem kételkedett igazán a Mester isteni természetében. Léván, hogy Péter a szívében olyannyira nagyra becsülte és tisztelte Jézust, semmi különös nem volt abban, hogy a lelke neheztelt azon gondolat miatt, hogy Jézus szolgamód elébe térdel és felajánlja, hogy megmossa a lábát, mint egy rabszolga. Amikor Péter rövidesen felocsúdott annyira, hogy a Mesterhez szóljon, minden apostoltársa szívéből szólt.

179:3.3 (1939.1) E nagy zavarának pillanatait követően Péter azt mondta: „Mester, te tényleg meg akarod mosni a lábamat?” Erre, felnézve Péter arcába, Jézus így szólt: „Talán nem teljesen érted, hogy mit is akarok tenni, de később megérted mindennek az értelmét.” Ezután Simon Péter vett egy nagy

levegőt és azt mondta, „Mester, te ne mosd meg soha az én lábamat!” Mindegyik apostol helyeslően bólintott Péter ama határozott kijelentésére, mellyel nem engedte, hogy Jézus így megalázkodjon előttük.

179:3.4 (1939.2) E szokatlan jelenet megrázó erejétől először még Karióti Júdás szíve is megsajdult; de amint öntelt értelmé felfogta a történeteket, arra a következtetésre jutott, hogy ez az alázatos tett csak egy további olyan mellékesemény, mely meggyőzően igazolja, hogy Jézus sohasem lesz Izráel megszabadítója, és hogy nem követett el hibát, amikor úgy döntött, hogy elpártol a Mester ügyétől.

179:3.5 (1939.3) Ahogy ott álltak meglepetten, lélegzetvisszafojtva, Jézus így szólt: „Péter, azt mondom, hogyha nem mosom meg a lábadat, akkor nem lesz részed velem abban, amit meg akarok cselekedni.” Amikor Péter e kijelentést meghallotta, melyhez az a tény társult, hogy Jézus továbbra is a lábánál térdelt, meghozta azon döntéseinek egyikét, mely döntések az általa tisztelték és szeretettek vágyának való vak engedelmességet fejezték ki. Ahogy Simon Péter ráébredt, hogy a felajánlott szolgálathoz valamiféle olyan jelzés is párosult, mely meghatározza az embernek a Mester dolgához fűződő jövőbeli kapcsolatát, nemcsak hogy megbékélt a gondolattal, hogy megengedi Jézusnak, hogy megmossa a lábát, hanem a maga jellegzetes és hirtelen modorában azt mondta: „Akkor, Mester, ne csak a lábamat mossad meg, hanem a kezemet és a fejemet is.”

179:3.6 (1939.4) Amint a Mester épp Péter lábának megmosására készült, azt mondta: „Aki már tiszta, annak már csak a lábát kell megmosni. Ti, akik ma este itt ültök velem, tiszták vagytok

— de nem mindannyian. Azonban a lábatok porát le kellett volna mosni, mielőtt leültök, hogy velem étkezzetek. Mellesleg e szolgálatot példázatként teszem meg nektek, hogy megmutassam egy új parancsolat értelmét, melyet rövidesen megismertetek veletek.”

^{179:3.7 (1939.5)} A Mester hasonlóképpen ment körbe az asztalnál, és szó nélkül megmosta a tizenkét apostol lábát, még Júdást sem hagyta ki. Amikor Jézus végzett a tizenketek lábának megmosásával, felvette a felsőruháját, visszament a házigazda helyére, és végignézte az összezavarodott apostolokon, így szólt:

^{179:3.8 (1939.6)} „Értitek-e valóban, hogy mit tettem veletek? Mesternek hívtok, és jól is teszitek, mert az vagyok. Ha viszont most a Mester megmossa a lábatokat, akkor miért nem voltatok hajlandók ti megmosni egymás lábát? Milyen tanulságot vehettek e példázatból, melyben a Mester oly készségesen megteszi azt a szolgálatot, melyet a testvérei nem voltak hajlandók megtenni egymásnak? Bizony, bizony mondom nektek: egy szolga nem nagyobb az uránál; és akit elküldtek, az sem nagyobb az őt küldőnél. Láttátok a szolgálat útját a közöttetek megélt életemben, és áldottak vagytok, akiknek megvan a jó szándékú bátorságotok az ilyen szolgálatra. De miért értitek meg ilyen nehezen, hogy a szellemi országban való nagyság titka nem olyan, mint az anyagi világbeli hatalmi módszerek?

^{179:3.9 (1940.1)} Amikor ma este a terembe beléptem, nemcsak hogy nem voltatok hajlandók megmosni egymás lábát, hanem egymás között azon is vitáztatok, hogy kik foglalják el a kiemelt helyeket az asztalomnál. Ilyen megtiszteltetést a

farizeusok és e világ gyermekei keresnek, de nem szabad így lennie a mennyország követeinél. Hát nem tudjátok, hogy az én asztalomnál nem lehet kiemelt hely? Nem értitek, hogy mindegyikőtöket úgy szeretem, ahogy a többit? Nem tudjátok, hogy a hozzám legközelebb eső hely, ahogy az emberek e megtiszteltetést tekintik, semmit sem jelenthet a mennyországbeli helyzeteteket illetően? Tudjátok, hogy a nem-zsidók királyai uralkodnak az alattvalóikon, míg azokat, akik e fennhatóságot gyakorolják, néha jótevőknek hívják. De a mennyországban nem így lesz ez. Aki nagy akar lenni közöttetek, hagyjátok, hogy olyan legyen, mintha ő volna a fiatalabb; míg aki vezető akar lenni, hadd legyen ő az, aki szolgál. Ki a nagyobb, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Nem az az általános vélekedés, hogy az a nagyobb, aki az asztalnál ül? De meglátjátok, hogy én olyan vagyok közöttetek, aki szolgál. Ha hajlandók vagytok szolgáló társaimmá válni az Atya akaratának megcselekedésében, akkor az eljövendő országban ott fogtok ülni velem hatalomban, továbbra is az Atya akaratát cselekedve a jövőbeli dicsőségben.”

^{179:3,10 (1940.2)} Amikor Jézus elhallgatott, az Alfeus ikrek az utolsó estebéd következő fogásához odahozták a kenyeret és a bort, valamint a keserűfüveket és a szárított gyümölcsöket.

4. Az árulóhoz intézett utolsó szavak

^{179:4.1 (1940.3)} Az apostolok perceken át némán fogyasztották az ételt, de a Mester derűs viselkedésének hatására rövidesen beszédbe elegyedtek, és nemsokára az étkezés úgy folytatódott, mintha semmi rendkívüli nem zavarta volna meg e különleges alkalom jó hangulatát és békés közösségét. Valamivel később, amikor a második fogás ételnél tartottak, Jézus végignézett

rajtuk, és azt mondta: „Már mondtam nektek, hogy mennyire szerettem volna veletek elkölteni ezt az estebédet, és tudván, hogy a sötétség rossz erői miként esküdtek össze, hogy az Ember Fiának halálát okozzák, ezért határoztam úgy, hogy ezt az estebédet e titkos teremben és a páska-ünnep előtti napon fogyasztom el a körötökben, mert holnap ekkorra már nem leszek veletek. Többször is mondtam már nektek, hogy vissza kell térnem az Atyámhoz. Most eljött az időm, de ehhez nem volt szükség arra, hogy egyikőtök árulással az ellenségeim kezére juttasson engem.”

179:4.2 (1940.4) Amikor a tizenkettek meghallották ezt, és miután a lábmosással kapcsolatos példázat és a Mester azt követő beszéde már így is megfosztotta őket a magabiztosságuktól és önbizalmuktól, egymást kezdték méregetni, s közben zavart hangon, bizonytalanul azt kérdezték, „Én vagyok az?” És ahogy így kérdezgették mindannyian, Jézus azt mondta: „Bár nekem az Atyához kell mennem, arra azért nem volt szükség, hogy egyikőtök árulóvá váljon az Atya akaratának teljesüléséhez. Ezzel érik be a gyümölcse annak a titkolt rossznak, melyet az táplált a szívében, aki nem volt képes szeretni az igazságot teljes lelkéből. Mily csalárd az az értelmi gőg, mely a szellemi bukás előtt jár! Aki éveken át a barátom volt, s aki most is a kenyereimet eszi, hajlandó lesz elárulni engem, pedig most is velem nyúl a tálba.”

179:4.3 (1940.5) Amikor Jézus ezt elmondta, megint csak feltették a kérdést, „Én vagyok az?” És amint Júdás, aki a Mester balján ült, újra megkérdezte, „Én vagyok az?”, Jézus belemártotta a kenyeret a keserűfüves tálba, majd azzal nyújtotta át neki, hogy „Te mondtad.” De a többiek nem hallották, amint Jézus így

szólt Júdáshoz. János, aki Jézus jobbán foglalt helyet, odahajolt hozzá és megkérdezte a Mestert: „Ki az? Tudnunk kell, hogy ki az, aki a bizalmadat elárulta.” Jézus így felelt: „Már megmondtam neked, az, akinek belemártott kenyeret adtam.” De olyan természetes dolog volt, hogy a házigazda belemártott kenyeret adjon annak, aki a balján mellette ül, hogy senki sem figyelt fel erre, még ha a Mester oly világosan beszélt is. Júdást azonban kínosan érintette a Mester cselekedetével kapcsolatos szavainak értelme, és félelem vett rajta erőt amiatt, hogy most már a testvérei is tudhatták, hogy ő az áruló.

179:4.4 (1941.1) Pétert nagyon felizgatták a hallottak, és előrehajolva megszólította Jánost, „Kérdezd meg tőle, hogy ki az, vagy ha neked megmondta, mondd meg nekem, hogy ki az áruló.”

179:4.5 (1941.2) Jézus azzal vetett véget a sugdolózásuknak, hogy azt mondta: „Sajnálom, hogy ez a rossz dolog megtörtént, és egészen mostanáig reménykedtem abban, hogy az igazság ereje győzedelmeskedik a rossz megtévesztései felett, de ilyen győzelmeket nem lehet kivívni az igazság hitből fakadó, őszinte szeretete nélkül. Én nem akartam e dolgokat itt, az utolsó estebédünkön elmondani, de figyelmeztetni akarlak titeket e szomorú dolgokra és ezzel akarlak felkészíteni benneteket arra, ami előttünk áll. Azért beszéltem erről, mert szeretném, ha emlékeznétek, amikor én már eltávoztam, hogy ezekről az aljas cselszövésekről teljes egészében tudomásom volt, és hogy én előre figyelmeztettelek titeket az elárultatásomról. Mindezt csak azért teszem, hogy megerősödjetek a rátok váró kísértésekkel és megpróbáltatásokkal szemben.”

^{179:4.6 (1941.3)} Amikor Jézus befejezte, odahajolt Júdáshoz és azt mondta: „Amit elhatároztál, tedd meg gyorsan.” Amint Júdas meghallotta e szavakat, felállt az asztaltól és sietve elhagyta a helyiséget, és elindult az éjszakában, hogy véghez vigye, amire elszánta magát. Amikor a többi apostol látta, amint Júdas sietve távozik azt követően, hogy Jézus néhány szót mond neki, arra gondoltak, hogy azért ment el, hogy az estebédhez hozzon még valamit vagy valamilyen más megbízást kapott, mert úgy tudták, hogy még mindig nála van az erszény.

^{179:4.7 (1941.4)} Jézus most már tudta, hogy semmi sem tarthatja vissza Júdást attól, hogy árulóvá váljon. Tizenkettővel kezdte — most tizenegy apostola maradt. Ő hatot választott az apostolok közül, és bár Júdas az általa először kiválasztottak jelöltjei közé tartozott, a Mester mégis elfogadta és egészen eddig meg is tett minden lehetőt annak érdekében, hogy megtisztítsa és megmentse őt, éppen úgy, ahogy a többiek békéjén és megmentésén is dolgozott.

^{179:4.8 (1941.5)} Jézus ezzel az estebéddel, annak gyöngéd mellékeseményeivel és megenyhítő pillanataival fordult utoljára az elpártoló Júdáshoz, de hasztalanul. A figyelmeztetés, még ha a legtapintatosabb módon és a legkedvesebb szellemben adják is át, általában csak felszítja a gyűlöletet és felerősíti a rosszra való elszántságot, és az illető teljesen végigviszi a maga önző terveit, amikor a szeretet már valóban kihalt.

5. A megemlékezési estebéd meghonosítása

^{179:5.1 (1941.6)} Ahogy kihozták Jézusnak a harmadik kehely bort, az „áldás kelyhét”, ő felkelt a kerevetről és két kezébe fogva a

kelyhet azt mondta: „Vegyétek kézbe e kelyhet mindannyian, és igyátok ki. Ez lesz a rám való emlékezés kelyhe. Ez a kegyelemben és az igazságban való új megítéltetés áldásának kelyhe. Ez lesz számotokra az Igazság isteni Szellemé alászállásának és segédkezésének jelképe. Addig nem iszom újra e kehelyből, amíg új alakban nem iszom veletek az Atya örökkévaló országában.”

179:5.2 (1942.1) Az apostolok mind érzékelték, hogy valami rendkívüli dolog zajlik, ahogy az áldás kelyhét mély hódolattal és tökéletes csendben itták. A régi páska-ünnep annak emléke volt, hogy az apáik kiemelkedtek a faji rabszolgaság állapotából az egyéni szabadságra; most a Mester egy új megemlékezési estebédet honosított meg az új megítéltetés jelképeként, ahol a rabszolgasorba taszított egyén kiemelkedik a szertartások és az önzőség szolgaságából az élő Isten felszabadult hű fiai testvériségének és közösségének szellemi örömére.

179:5.3 (1942.2) Amikor a megemlékezés ezen új kelyhét kiürítették, a Mester felvette a kenyeret, és miután köszönetet mondott, darabokat tört belőle és arra utasítván őket, hogy adják körbe, azt mondta: „Vegyétek az emlékezés kenyerét és egyétek. Mondtam már, hogy én vagyok az élet vize. Az élet kenyere az Atya és a Fiú egyesített élete egyetlen ajándékban. Az Atya szava, mely a Fiúban nyilatkoztatik ki, valóban az élet kenyere.” Miután vettek a megemlékezés kenyeréből, az igazság élő szavának a halandói húsvér testhez hasonló alakban való megtestesülése jelképéből, mind leültek.

179:5.4 (1942.3) E megemlékezési estebéd meghonosításában a Mester, miként az mindig is szokása volt, példázatokhoz és

jelképekhez folyamodott. Azért alkalmazott jelképeket, mert bizonyos nagy szellemi igazságokat akart megtanítani úgy, hogy a követőinek nehézséget okozzon pontos értelmezést kapcsolni és határozott jelentést társítani a szavaihoz. Így akarta megelőzni, hogy az egymást követő nemzedékek elmerevítsék a tanításait, és a hagyomány, valamint a rögzöttelvűség halott láncával megkössék az ő szellemi üzenetét. Az egész életküldetésével kapcsolatos egyetlen szertartás vagy szentség megteremtésében Jézus kínosan ügyelt arra, hogy a jelentéstartalmakra utaljon, s ne a pontos meghatározásokhoz kösse magát. Nem akarta lerombolni az egyes embereknek a bensőséges isteni közösségről alkotott felfogását azzal, hogy egy pontos formát teremtsen; nem akarta a hívő szellemi képzelőerejét sem korlátozni azzal, hogy formailag elmerevítse azt. Megpróbálta inkább felszabadítani az ember újjászületett lelkét, hogy az az új és élő szellemi szabadság örömeiben szárnyra kaphasson.

^{179:5.5 (1942.4)} Függetlenül a Mester ama törekvésétől, hogy az emlékezés ezen új szentségét megalapítsa, az azóta eltelt évszázadokban élt követői gondoskodtak arról, hogy az ő kifejezett kívánságát eredményesen megkerüljék annyiban, hogy a húsvér testben eltöltött azon utolsó estére vonatkozó egyszerű szellemi jelképrendszerét pontos értelmezésekre silányították és egy csaknem matematikai pontosságú bevett mintának rendelték alá. Jézus összes tanítása közül egyet sem tettek jobban hagyományelvű mércévé.

^{179:5.6 (1942.5)} A megemlékezés ezen estebédét, amikor azt a Fiúban hívők és az Istent ismerők fogyasztják, jelképrendszerében nem szabad semmi olyasmire társítani, melynek köze van az

isteni jelenlét jelentésével kapcsolatos bármely gyerekes emberi félreértelmezéshez, mert minden ilyen alkalommal a Mester valóban jelen van. A megemlékezési estebéd a hívő jelképes találkozója Mihállyal. Amikor ilyen szellemtudatossá váltok, a Fiú ténylegesen is jelen van, és az ő szelleme az Atyjának az emberben lakozó szellemszilánkjával barátkozik.

179:5.7 (1942.6) Miután néhány pillanatra magukban elmerengtek, Jézus így folytatta: „Amikor e dolgokat teszitek, idézzétek fel a földön veletek töltött életemet és örvendezzetek, hogy én továbbra is a földön élek veletek és rajtatok keresztül szolgállok. Egyénekként ne vitatkozzatok azon, hogy ki legyen a legnagyobb. Legyetek mind egymás testvérei. Amikor az ország olyannyira kiterjed, hogy hívek nagyszámú csoportjait foglalja magába, akkor ugyancsak tartózkodnotok kell attól, hogy a nagyságért versengjetelek vagy hogy e csoportok között kiváltságot keressetek.”

179:5.8 (1943.1) E nagyszerű alkalomra egy barát házában felsőszobájában került sor. Semmi szent forma vagy szertartásos beszentelés nem kötődött sem az estebédhez, sem az épülethez. A megemlékezési estebéd megteremtésére egyházi megszentelés nélkül került sor.

179:5.9 (1943.2) Miután Jézus így megalapította a megemlékezés estebédét, azt mondta a tizenegyeknek: „És amikor csak így tesztek, énám emlékezve tegyétek. Amikor rám emlékeztek, először tekintsétek át a húsvér testben töltött életemet, idézzétek fel, hogy egykor veletek voltam, és azután hit révén ismerjétek fel, hogy ti mind egyszer majd velem estebédeltetek az Atya örökkévaló országában. Ezt az új páska-ünnepet hagyom itt nektek, s ez nem más, mint az alászállási életmemnek,

az örökkévaló igazság szavának emléke; és az irántatok való szeretetemé, az én Igazság Szellememnek a minden húsvér testre való kiáradásáé.”

179:5.10 (1943.3) A régi szokás szerinti, ám vértelen páska-ünnep megtartását, melyhez a megemlékezés új estebédének bevezetése társult, azzal fejezték be, hogy együtt elénekelték a száztizennyolcadik istendicsőítő éneket.

180. írás

A búcsúbeszéd

180:0.1 (1944.1) AZ UTOLSÓ estebéd után, az istendicsőítő ének eléneklését követően az apostolok úgy gondolták, hogy Jézus haladéktalanul vissza akar térni a táborba, de ő jelezte, hogy üljenek le. A Mester így szólt:

180:0.2 (1944.2) „Jól emlékeztek, amikor erszény és tarisznya nélkül küldtelek ki titeket és még azt is javasoltam, hogy ne vigyetek magatokkal külön ruhát. Mindannyian emlékeztek, hogy semmiben sem szenvedtetek hiányt. De most nehéz idők elébe néztek. Többé már nem számíthattok a tömegek jóindulatára. Mostantól kezdve, akinek van erszénye, vigye magával. Amikor elindultok a világba hirdetni ezt az örömhírt, az ellátásokatokra azt vigyétek, amit a legjobbnak gondoltok. Én azért jöttem, hogy békét hozzak, de az most egy időig nem fog előtűnni.

180:0.3 (1944.3) Eljött az ideje annak, hogy az Ember Fia megdicsőüljön, és az Atya bennem fog megdicsőülni. Barátaim, én már csak egy kis időre vagyok veletek. Hamarosan keresni fogtok, de nem találtok meg, mert olyan

helyre megyek, ahová ti most nem jöhettek. De amint elvégeztétek a dolgotokat a földön, mint ahogy én is elvégeztem az enyémet, akkor eljöttök majd hozzám, éppen úgy, ahogy én most az Atyámhoz megyek. Rövid időn belül elhagylak titeket, többé nem láttok engem a földön, de mind látni fogtok az eljövendő korszakban, amikor felemelkedtek az országhoz, melyet Atyám nekem adott.”

1. Az új parancsolat

180:1.1 (1944.4) Néhány pillanatnyi kötetlen beszélgetést követően Jézus felállt és így szólt: „Amikor előadtam nektek egy példázatot arról, hogy miként kell hajlandóknak lennetek egymás szolgálatára, azt mondtam, hogy egy új parancsolatot szeretnék adni nektek; és ezt most teszem meg, mivel távozni készülök. Jól ismeritek azt a parancsolatot, mely azt mondja, hogy szeressétek egymást; hogy a szomszédodat magadként szeresd. De én nem elégszem meg még ezzel az őszinte odaadással sem a gyermekeim részéről. Azt szeretném, ha még nagyobb szeretetteljes tetteket vinnétek véghez a hívő testvériség országában. Tehát e parancsolatot adom nektek: szeressétek a másikat éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. És ha így szeretitek egymást, minden ember tudni fogja, hogy ti az én tanítványaim vagytok.

180:1.2 (1944.5) Amikor ezen új parancsolatot adom, nem teszek új terhet a lelketekre; inkább új örömet hozok nektek és lehetővé teszem számotokra, hogy új gyönyörűséget találjatok az abból fakadó boldogság megismerésében, hogy a szívetek ragaszkodását az embertársaitoknak adományozzátok. A nektek és a halandó társaitoknak való szeretet-

adományozásában én a legfelsőbb rendű örömet fogom megtapasztalni, még ha kifelé szenvedést élek is át.

180:1.3 (1944.6) Amikor arra hívlak fel titeket, hogy szeressétek a másikat, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket, akkor az igaz ragaszkodás legfelsőbb mércéjét mutatom nektek, mert embernek ennél nagyobb szeretete nem lehet: hogy életét adja a barátaiért. És ti a barátaim vagytok; azok is maradtok, ha hajlandók vagytok megtenni, amit tanítottam nektek. Mesternek hívtatok, de én nem neveztelek benneteket szolgálknak. Ha szeretni tudjátok egymást úgy, ahogy én szeretlek titeket, akkor a barátaim lesztek, és én mindig azt fogom mondani nektek, amit az Atya kinyilatkoztat nekem.

180:1.4 (1945.1) Nem csak ti választottatok engem, hanem én is választottalak titeket, és felavattalak benneteket, hogy menjetek ki a világba és teremjétek a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit a társaitok számára éppen úgy, ahogy én közöttetek éltem és kinyilatkoztattam nektek az Atyát. Az Atya és én egyaránt veletek fogunk dolgozni, és az isteni örömet teljességében tapasztaljátok majd, ha hajlandók vagytok eleget tenni azon felszólításomnak, hogy úgy szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket.”

180:1.5 (1945.2) Ha osztozni akartok a Mester örömében, akkor osztoznotok kell a szeretetében is. Az ő szeretetében osztozni azt jelenti, hogy osztoztatok a szolgálatában. Az ilyen szeretet-tapasztalás nem szabadít meg e világ nehézségeitől; nem terem új világot, de bizonyosan megújítja a régit.

180:1.6 (1945.3) Tartsátok észben: hűséget kért Jézus, nem áldozatot. Az áldozat tudata azzal jár, hogy hiányzik az ilyen

szeretetteljes szolgálatot a legnemesebb örömmé tenni képes őszinte odaadás. A kötelesség eszméje azt jelzi, hogy szolgálai beállítottságúak vagytok és ezért nincs meg bennetek az a nagyszerű izgalom, hogy a szolgálatotokat barátként, egy barátunk tegyék meg. A barátságbeli indíttatás meghalad minden kötelességbeli meggyőződést, és egy barátunk a barát iránti szolgálata sohasem nevezhető áldozatnak. A Mester megtanította az apostolainak, hogy ők az Isten fiai. Testvéreinek nevezte őket, most pedig, a távozása előtt, a barátainak hívta őket.

2. A szőlőtő és az ágak

180:2,1 (1945,4) Ezután Jézus újra felállt és folytatta az apostolai tanítását: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Én vagyok a szőlőtő, és ti vagytok az ágak. Az Atya csak azt kívánja tőlem, hogy ti bő termést hozzatok. A szőlőtövet csak azért metszik meg, hogy növeljék az ágainak termés hozamát. A belőlem kihajtó minden olyan ágat, mely nem hoz gyümölcsöt, az Atya lemetsz. Minden gyümölcs hozó ágat az Atya megtisztít, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Az általam elmondott szavakon keresztül ti már tiszták vagytok, de továbbra is tisztának kell maradnotok. Bennem kell lakoznotok, és nekem tibennetek; meghal az ág, ha elválasztják a tőtől. Miként az ág nem tud teremni, hacsak nem marad meg a szőlőtőn, úgy ti sem tudjátok a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit teremni, hacsak nem maradtok meg bennem. Emlékezzetek: Én vagyok a valódi szőlőtő, és ti vagytok az élő ágak. Aki bennem él, és én őbenne, az bőven termi a szellem gyümölcseit és megtapasztalja a szellemi szüretet eredményező legfelsőbb örömet. Ha ezen élő szellemi kapcsolatot fenntartjátok velem, bőséges lesz a termésetek. Ha

megmaradtok bennem és a szavaim bennetek élnek, akkor képesek lesztek szabadon tanácskozni velem, és akkor az én élő szellemem képes olyannyira átjárni titeket, hogy kérhettek bármit, amit a szellemem akar, és mindezt ama bizonyásban tehetitek, hogy az Atya teljesíti a kérésünket. Ebben dicsőül meg az Atya: hogy a szőlőtőnek számos élő ága van, és hogy minden egyes ág sok gyümölcsöt hoz. Amikor a világ meglátja e gyümölcstermő ágakat — a barátaimat, akik szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én szerettem őket — minden ember tudni fogja, hogy ti igazán az én tanítványaim vagytok.

180:2.2 (1945.5) Ahogy az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket. Éljetek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én élek az Atya szeretetében. Ha úgy tesztek, ahogy tanítottam, akkor velem lesztek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én megtartottam az Atya szavát és mindig megmaradok az ő szeretetében.”

180:2.3 (1946.1) A zsidók régóta azt tanították, hogy a Messiásnak Dávid ősapáinak „szőlőtövéből kihajtó törzsöknek” kell lennie, és a régi tanítás emlékére Heródes templomának bejáratát egy szőlőfürt és az ahhoz kapcsolódó szőlőtő nagy jelképe díszítette. Az apostolok mind felidézték magukban e dolgokat, mialatt a Mester a felsőteremben ezen az éjszakán beszélt hozzájuk.

180:2.4 (1946.2) De később sok szomorúságot eredményezett a Mester imával kapcsolatos fejtegetéseinek félremagyarázása. Kevés gond támadt volna e tanítások kapcsán, ha a szavaira pontosan emlékeznek és később pontosan jegyzik le azokat. De amint a feljegyzés elkészült, a hívek végül úgy tekintették a Jézus nevében való imát, mint a legfelsőbb rendű varázslat egy

formáját, arra gondolva, hogy bármit megkapnak az Atyától, amit csak kérnek. Évszázadokon át őszinte lelkek hite futott zátonyra ezen az akadályon. Mikor fogja a hívek világa végre megérteni, hogy az ima nem a magunk útjának keresési folyamata, hanem inkább az Isten útja bejárásának programja, olyan tanulási tapasztalás, amely arra irányul, hogy miként ismerjük fel és hajtsuk végre az Atya akaratát? Teljes mértékben igaz, hogy amikor az akaratodat igazán hozzáigazítottad az övéhez, ezen akarat-egyesülés révén kérhetsz bármit, és az megadatik. Az ilyen akarat-egyesülés Jézus által és rajta keresztül teremődik meg, éppen úgy, ahogy a szőlőtő élete az élő ágakba és azokon keresztül áramlik.

180:2.5 (1946.3) Amikor az isteniség és az emberiség között megvan ez az élő kapcsolat, s ha az emberiség meggondolatlanul és tudatlanul önző jólétért és öntelt eredményekért imádkozik, akkor csakis egy isteni válasz lehetséges: több és bővebb gyümölcs meghozatala a szellemből az élő ágak törzsökein. Amikor a szőlőtő ága él, csak egy válasz lehetséges annak minden kérelmére: bővebb szőlőtermés. Valójában az ág csak a gyümölcseért, a szőlőtermésért él, és nem is tehet mást. Az igaz hívő így él, csakis a szellem gyümölcseinek meghozatala céljából: hogy úgy szeresse az embert, ahogy őt magát szeretette az Isten — hogy úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretett bennünket.

180:2.6 (1946.4) Amikor az Atya fegyelmező keze a szőlőtőhöz nyúl, azt szeretetben teszi, annak érdekében, hogy az ágak még több gyümölcsöt teremjenek. A bölcs szőlőműves csak az élettelen és terméketlen ágakat metszi le.

180:2.7 (1946.5) Jézusnak nehezére esett, hogy akár csak az apostolaival is felismertesse, hogy az ima a szellemtől született hívek működése a szellem uralta országban.

3. A világ ellenségessége

180:3.1 (1946.6) Alig fejezték be a tizenegyek a szőlőtőről és az ágakról szóló beszéd megvitatását, amikor a Mester, jelezve, hogy még további mondanivalója van számukra és tudván, hogy kevés ideje maradt, így szólt: „Miután itt hagytalak benneteket, ne szegje kedveteket a világ ellenségessége. Ne csüggedjete még akkor se, amikor a kicsinyhitűek ellenetek fordulnak és összefognak az ország ellenségeivel. Ha megutál is titeket a világ, emlékezzetek, hogy előbb utált engem, mint ahogy titeket utált. Ha ti e világból valók lennétek, akkor a világ szeretné a sajátjait, de mert nem azok vagytok, a világ nem hajlandó szeretni titeket. Ti ebben a világban vagytok, de az életetek ne legyen világi. Azért választottalak titeket a világból, hogy egy másik világ szellemét képviseljétek még e világon is, melyből kiválasztottalak. De mindig emlékezzetek a szavaimra: A szolga nem nagyobb az uránál. Ha üldözni mernek engem, akkor üldözni fognak titeket is. Ha a szavaim sértik a hitetleneket, akkor a ti szavaitok is sérteni fogják az istenteleneket. Mindezt azért teszik veletek, mert ők nem hisznek bennem vagy Őbenne, aki engem küldött; így sok dolgot fogtok elszenvedni az általam hozott örömhírért. De amikor e gyötrelmeket tűritek, emlékezzetek, hogy én is szenvedtem előttek a mennyországról szóló ezen örömhírért.

180:3.2 (1947.1) A rátok támadók közül sokan nem ismerik a menny világosságát, de ez nem igaz a minket most üldözők némelyikére. Ha nem tanítottuk volna nekik az igazságot,

akkor a sok furcsa dolog, melyet műveltek, nem esne elítélés alá, de most, lévén, hogy megismerték a világosságot és mégis arra vetemedtek, hogy elutasítsák azt, már nincs mentség a viselkedésükre. Aki engem gyűlöl, az Atyámat gyűlöli. Nem lehet másképp; a világosság, mely megment titeket, ha elfogadjátok, csak akkor marasztalhat el benneteket, ha szánt szándékkal elutasítjátok. Mit tettem ezekkel az emberekkel, hogy ily rettenetes gyűlölettel viseltetnek irántam? Semmit, kivéve azt, hogy közösséget ajánlottam nekik a földön és üdvözülést a mennyben. De nem olvastátok a mondást az írásban: »És ok nélkül gyűlöltek engem«?

180:3.3 (1947.2) De nem hagylak egyedül titeket a világban. A távozásomat követően nagyon rövid időn belül szellemsegítőt küldök nektek. Olyan lesz veletek, aki átveszi a helyemet közöttetek, aki tovább tanít titeket az igazság útjára, aki még vigaszt is nyújt nektek.

180:3.4 (1947.3) A szívetekben ne támadjon aggodalom. Hisztek az Istenben; higgyetek továbbra is, és bennem is higgyetek. Még ha el is kell hagynom titeket, nem leszek távol tőletek. Mondtam már nektek, hogy az Atyám világegyetemében számos lakóhely van. Ha ez nem így volna, akkor nem említettem volna ezt nektek többször is. Én visszatérek a világosság világaira, az Atya mennyének azon állomáshelyeire, ahová egykor majd ti is felemelkedtek. E helyekről jöttem ebbe a világba, és közel az óra, amikor vissza kell ténnem az Atyámnak a magas szférákban végzendő munkájához.

180:3.5 (1947.4) Ha így elöttetek megyek az Atya mennyországába, úgy bizonyosan elküldetek értetek, hogy velem legyetek azokon a helyeken, melyek az Isten halandó fiai számára

készítették még azelőtt, hogy e világ meg lett volna. Még ha itt is kell hagynom titeket, én itt maradok veletek szellemben, és ti végül velem lesztek személyesen, miután felemelkedtetek hozzám a világegyetememben, éppen úgy, ahogy én felemelkedem Atyámhoz az ő nagyobb világegyetemében. És amit nektek mondtam, az igaz és örökkévaló, még ha nem is értitek teljesen. Az Atyához megyek, és bár most nem követhettek, bizonyosan követni fogtok az eljövendő korszakokban.”

180:3.6 (1947.5) Amikor Jézus leült, Tamás állt fel és szólt: „Mester, nem tudjuk hová mész; így természetesen az utat sem ismerjük. De ma éjszaka követünk téged, ha mutatod az utat nekünk.”

180:3.7 (1947.6) Tamás szavait meghallván Jézus azt felelte: „Tamás, én vagyok az út, az igazság és az élet. Az Atyához csak rajtam keresztül lehet eljutni. Mindenki, aki megtalálja az Atyát, előbb engem talál meg. Ha ismertek engem, ismeritek az Atyához vezető utat. És engem ismertek, mert veletek éltem és most láttok engem.”

180:3.8 (1947.7) De ez a tanítás túlságosan mély értelmű volt sok apostolnak, különösen Fülöpnek, aki miután váltott néhány szót Nátániellel, felkelt és azt mondta: „Mester, mutasd meg nekünk az Atyát, és minden, amit mondtál, világos lesz.”

180:3.9 (1947.8) Amikor Fülöp imigyen szólt, Jézus azt mondta: „Fülöp, oly hosszú időt töltöttem veletek és te még most sem ismersz engem? Újból elmondom: aki látott engem, az látta az Atyát. Hát akkor meg hogy mondhatod, hogy mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya bennem van? Nem tanítottam-e nektek azt, hogy a

szavak, melyeket mondok, nem az én szavaim, hanem az Atya szavai? Én az Atya akarata szerint beszélek és nem magamtól. Az Atya akaratának megcselekedésére vagyok e világban, és meg is cselekedtem azt. Atyám bennem lakozik és rajtam keresztül munkál. Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy az Atya bennem van, és hogy én az Atyában vagyok, vagy pedig higgy nekem azon életért, melyet megéltem — az elvégzett munkáért.”

180:3.10 (1948.1) A Mester elvonult, hogy vízzel üdítse fel magát, a tizenegyek pedig élénk tanácskozásba kezdtek e tanításokról, és Péter épp egy hosszabb beszédet akart tartani, amikor Jézus visszatért és jelzett nekik, hogy üljenek le.

4. A megígért segítő

180:4.1 (1948.2) Jézus e szavakkal folytatta a tanítást: „Amint eltávoztam az Atyához, és miután ő teljes egészében elfogadta a földön értetek végzett munkámat, és miután megkaptam a saját területem feletti végleges fennhatóságot, azt mondom majd az Atyámnak: lévén, hogy egyedül hagytam a gyermekeimet a földön, ígéretem szerint egy másik tanítót kell küldenem nekik. Amint az Atya jóváhagyja, kiárasztom az Igazság Szellemét minden húsvér testre. Atyám szelleme már a szívetekben van, és amikor e nap eljön, én is veletek leszek, éppen úgy, ahogy most veletek van az Atya. Ez az új ajándék az élő igazság szelleme. A hitetlenek először nem hallgatnak majd e szellem tanításaira, de a világosság fiai mind örömmel és tiszta szívvel fogadják. Amikor eljön, e szellemet olyannak fogjátok megismerni, mint amilyennek engem ismertetek, és ezt az ajándékot a szívetekbe fogadjátok, és ő veletek marad. Láthatjátok tehát, hogy nem hagylak benneteket segítség és

útmutatás nélkül. Nem hagylak vigasz nélkül titeket. Ma csak személyemben lehetek veletek. Az eljövendő időkben veletek és minden olyan emberrel is leszek, aki vágyik a jelenlétemre, legyetek bárhol is, és mindegyikőtökkel egyszerre leszek. Nem látjátok, hogy jobb, ha elmegyek; hogy azért hagylak el titeket a húsvér testben, hogy jobban és teljesebben veletek lehessek a szellemenben?

180:4.2 (1948.3) Csak néhány óra múlik el, és a világ többé nem lát engem; de ti továbbra is ismerni fogtok engem a szívetekben, míg el nem küldöm hozzátok ezt az új tanítót, az Igazság Szellemét. Miként személyemben veletek éltem, úgy fogok akkor bennetek élni; egy leszek a személyes tapasztalásokkal a szellemországban. Amikor ez megtörténik, biztosan tudni fogjátok, hogy én az Atyában vagyok, és hogy míg életetek az Atyával bennem rejtezik, én is veletek vagyok. Én szerettem az Atyát és megtartottam a szavát; ti szerettetek engem, és megtartjátok a szavamat. Miként Atyám adott nekem a szelleméből, úgy fogok én is adni nektek a szellememből. Az Igazság Szelleme, melyet nektek adományozok, vezetni és vigasztalni fog titeket és végül elvezet benneteket a teljes igazságba.

180:4.3 (1948.4) Azért mondom nektek e dolgokat, ameddig még veletek vagyok, hogy jobban felkészüljete az azon megpróbáltatások elviselésére, melyek már most elértek minket. Amikor eljön ez az új nap, a Fiú és az Atya is bennetek fog lakozni. E mennyei ajándékok mindig éppen úgy fognak együttműködni, ahogy az Atya és én egy személyben, az Ember Fiaként dolgoztunk a földön és a szemetek előtt. Ez a

szellembarát emlékeztetni fog titeket mindenre, amit tanítottam nektek.”

180:4.4 (1948.5) Amint a Mester egy pillanatnyi szünetet tartott, Alfeus Júdás összeszedte a bátorságát és feltette azon kevés kérdéseinek egyikét, melyeket ő vagy a testvére Jézusnak valaha is feltett mások előtt. Júdás azt mondta: „Mester, te mindig is barátként éltél közöttünk; hogyan fogunk felismeri téged, ha többé már nem mutatod meg nekünk magad másként, mint e szellem által? Ha a világ nem lát téged, akkor mi hogyan bizonyosodjunk meg felőled? Hogyan fogsz nekünk megmutatkozni?”

180:4.5 (1949.1) Jézus végignézett rajtuk, elmosolyodott, és azt mondta: „Gyermekeim, én eltávozom, visszamegyek Atyámhoz. Egy rövid ideig nem fogtok látni engem úgy, ahogy most itt láttok, húsvér testként. Nagyon rövid időn belül elküldöm nektek a szellememet, aki ezt az anyagi testet kivéve éppen olyan, mint én. Ez az új tanító az Igazság Szelleme, aki mindegyikötökkel ott fog élni a szívetekben, és így a világosság minden gyermeke egyé lesz és közelebb fogja érezni magát egymáshoz. Atyám és én épp így leszünk képesek arra, hogy mindegyikötök lelkében éljünk és minden más ember szívében is, akik szeretnek minket és e szeretetet valódiként élik meg azáltal, hogy szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én most szeretlek titeket.”

180:4.6 (1949.2) Alfeus Júdás nem értette meg teljesen a Mester szavait, de felfogta az új tanító ígéretét, és látva András arckifejezését, érezte, hogy a kérdésére kielégítő választ adtak.

5. Az Igazság Szelleme

180:5.1 (1949.3) Ez az új segítő, melynek elküldését a hívek szívébe, melynek kiárasztását minden hűsvér testre Jézus megígérte, nem más, mint az Igazság Szelleme. Ez az isteni felruházottság nem az igazság betűje vagy törvénye, és nem is az igazság formájaként vagy kifejeződéseként kell működnie. Az új tanító az igazságról való meggyőződés, az igaz jelentéstartalmak tudatossága és bizonyossága a valódi szellemszinteken. Ez az új tanító az élő és növekvő igazságnak, a kiterjedő, feltáruló és alkalmazkodó igazságnak a szelleme.

180:5.2 (1949.4) Az isteni igazság szellem által érzékelt, élő valóság. Az igazság csakis az isteniség felismerésének és az Istennel való bensőséges közösség tudatának felső szellemi szintjein létezik. Megismerhetitek az igazságot, és meg is élhetitek az igazságot; megtapasztalhatjátok az igazság gyarapodását a lelketekben és élvezhetitek annak elmebeli megvilágosító szabadságát, de az igazságot nem zárhatjátok be az emberi viselkedés fordulataiba, szabályaiba, meggyőződéseibe vagy értelmi mintáiba. Az emberi szabályokba foglalásra tett kísérlettel az isteni igazság gyorsan elpusztul. A bebörtönzött igazság a halálából a legjobb esetben is csak az értelem által felmagasztalt bölcsesség valamely sajátos formájában támasztható fel. Az állandósult igazság halott igazság, és csakis halott igazságot lehet elméletként megtartani. Az élő igazság lendületes és csak a tapasztalás szintjén létezhet az emberi elmében.

180:5.3 (1949.5) Az értelem a mindenségrendi elme jelenlétével megvilágított anyagi létezésből nő ki. A bölcsességet az új jelentéstartalmú szintre emelkedett ismeret tudatosulása alkotja, és annak működését az egyetemesen adományozott

bölcsesség segéd jelenléte indítja be. Az igazságot mint szellemi valóságértéket csakis olyan, szellemmel felruházott lények tapasztalhatják meg, akik a világegyetem-tudat anyagfeletti szintjein működnek, és akik az igazság felismerését követően engedélyezik annak megelevenítő szelleme számára, hogy a lelkükben éljen és uralkodjon.

180:5.4 (1949.6) A világegyetemi látásmóddal rendelkező igaz gyermek minden bölcs mondásban az Igazság élő Szellemét keresi. Az Istent ismerő egyén úgy halad előre a bölcsességben, hogy azt az élő-igazság szintjeihez igazítja; a szellemi fejlődésre képtelen lélek az élő igazságot minduntalan lehúzza a bölcsesség halott szintjeire és a tisztán felmagasztaláson alapuló tudás területére.

180:5.5 (1949.7) Az Igazság Szellemének emberfeletti nézőpontjához való igazodás híján az arany szabály egyszerűen csak egy magas szintű etikus viselkedési szabállyá válik. Az arany szabály, ha az ember szó szerint értelmezi, komoly sérelem eszközéül szolgálhat az ember társaival szemben. A bölcsesség arany szabályának szellemi megítélése nélkül arra a következtetésre juthatnátok, hogyha vágyatok szerint minden embernek az elméjében lévő teljes és őszinte igazságot el kellene mondania nektek, akkor nektek is az elmétek minden gondolatát teljesen és nyíltan el kell mondanotok a lénytársaitoknak. Az arany szabály ilyen szellemietlen értelmezése elmondhatatlan boldogtalansághoz és vég nélküli fájdalomhoz vezetne.

180:5.6 (1950.1) Némelyek úgy látják és értelmezik az arany szabályt, mint az emberi testvériesség tisztán értelmi helyeslését. Mások az emberi kapcsolat eme kifejeződését úgy értelmezik, mint az

emberi személyiség gyöngéd érzelmeinek kielégülését. Egy másik halandó ugyanezen arany szabályt a minden társadalmi kapcsolat mérésére alkalmas mérőrudként, a társas viselkedés mércéjeként ismeri el. Megint mások úgy tekintik, mint egy olyan erkölcsi tanító határozott parancsát, aki ezen állításban minden testvéri viszony tekintetében megjelenítette az erkölcsi kötelesség legfelsőbb rendű fogalmát. Az ilyen erkölcsi lények életében az arany szabály válik az egész életfelfogásuk bölcsességének középpontjává és peremévé.

180:5.7 (1950.2) Az Istent ismerő igazságszeretők hívó testvériségének országában ez az arany szabály a szellemi felismerés élő jegyeit viszi tovább az értelmezés magasabb szintjeire, ahol is az Isten halandó fiait arra készítetik, hogy a Mester parancsát olyanként tekintsék, mint amely a társaikhoz való viszonyulás terén megköveteli tőlük, hogy a társak a hívő által velük kezdeményezett kapcsolatteremtés eredményeként a lehető legnagyobb jót kapják. Ez az igaz vallás lényege: hogy magadként szeresd a szomszédodat.

180:5.8 (1950.3) De az arany szabály legfelsőbb szintű felismerése és legigazabb értelmezése az, hogy az ilyen isteni kijelentés tartós és élő valóságának igazsága a szellemben tudatosul. Az egyetemes viszony eme szabályának igaz mindenségrendi jelentése csakis azon szellemi felismerésben nyilatkoztatik ki, azon viselkedési törvény értelmezésében, mely értelmezést a Fiú szelleme nyújt az Atya halandó ember lelkében lakozó szellemének. Amikor az ilyen szellem vezette halandók felismerik ezen arany szabály igazi értelmét, túlárad bennük annak bizonyossága, hogy ők egy barátságos világegyetem létpolgárai, és a szellemvalósággal kapcsolatos eszményképeik

csak akkor jelentenek megelégedést nekik, amikor úgy szeretik a társaikat, ahogy Jézus szeretett mindannyiunkat, és hogy ez az Isten szeretete felismerésének valósága.

180:5.9 (1950.4) Először a minden istenfi egyedi igényeivel és képességével szemben élő rugalmasságot és mindenségrendi alkalmazkodásképpességet mutató isteni igazságra vonatkozó bölcsélettel kell tisztában lennetek, ha remélni szeretnétek, hogy kellőképpen megértitek a Mester által a rosszal szembeni ellen nem állás kapcsán tanított és megélt dolgokat. A Mester tanítása alapvetően szellemi nyilatkozat. A bölcséletének még az anyagi kihatásai sem értelmezhetők haszonnal a szellemi összefüggéseiktől elkülönülten. A Mester parancsának szelleme abban áll fenn, hogy ne álljunk ellen a világegyetemnek önző megnyilvánulásokkal, s ehhez az igaz szellemértékek valós szintjeinek tetterős és fokozatos elérése társul: az isteni szépségé, a végtelen jóságé és az örökkévaló igazságé — megismerni Istent és egyre inkább olyanná válni, mint ő.

180:5.10 (1950.5) A szeretetnek és az önzetlenségnek a kapcsolatokat illetően folyamatos, élő újraalkalmazkodáson kell átesnie az Igazság Szellemének vezetésével összhangban. A szeretetnek ezáltal kell megváltoztatnia és kiterjesztenie a szeretett egyén legnagyobb mindenségrendi boldogságáról alkotott fogalmait. Ekkor a szeretet továbbmegy és rábukkan ugyanezen hozzáállásra minden más egyént illetően, akiket esetleg befolyásolhatott az a növekvő és élő kapcsolat, melyet egy szellem-vezette halandó alakított ki a világegyetem többi létpolgára iránti szeretetében. A szeretet eme teljes és élő igazodási folyamatának a jelenlévő rossz környezetének és a

tökéletes isteni beteljesülés örök céljának tükrében kell végbemennie.

180:5.11 (1950.6) Tehát világosan fel kell ismernünk, hogy sem az arany szabályt, sem az ellen nem állás tanítását hitelvként vagy tantételként soha nem lehet helyesen értelmezni. Azokat csak úgy lehet megérteni, ha megéljük, ha felismerjük a jelentéstartalmukat az egyik emberi lénynek a másikkal való szeretetteljes kapcsolatát irányító Igazság Szellemének élő értelmezése szerint.

180:5.12 (1951.1) Mindez világosan mutatja a különbséget a régi és az új vallás között. A régi vallás önmegtagadást tanított; az új vallás csak önzetlenséget tanít, teljesebb önmegvalósítást az együttes társas szolgálatban és a világegyetem megértésében. A régi vallást félelemtudat hajtotta; az országról szóló új evangéliumot igazság-meggyőződés uralja, az örökkévaló és egyetemes igazság szelleme. Az ország híveinek élettapasztalásában semmilyen mértékű jámborság vagy hitelvű hűség nem képes helyettesíteni azon önkéntelen, nagylelkű és őszinte barátságosságot, mely az élő Isten szellemtől született fiainak jellemzője. Sem a hagyomány, sem az alakias istenimádat semmilyen szertartásrendszere nem képes kárpótlást nyújtani az embertársak felé irányuló valódi könyörület hiányáért.

6. A távozás szükségessége

180:6.1 (1951.2) Miután Péter, Jakab, János és Máté számos kérdést intézett a Mesterhez, ő így folytatta a búcsúbeszédét: „Azért szólok nektek minderről, mielőtt itt hagylak titeket, hogy ezzel felkészüljete arra, ami rátok vár, hogy ne essetek súlyos

tévedésbe. A hatóságok nem fognak megelégedni pusztán azzal, hogy kitiltanak titeket a zsinagógákból; figyelmeztetlek, hogy közeleg az óra, amikor a gyilkosaitok úgy gondolják majd, hogy az Istennek tesznek szolgálatot. Mindeme dolgokat azért teszik meg veletek és azokkal, akiket a mennyországba vezettek, mert ők nem ismerik az Atyát. Nem voltak hajlandók megismerni az Atyát azáltal, hogy nem voltak hajlandók elfogadni engem; és nem akarnak elfogadni engem, amikor elutasítanak titeket, feltéve, hogy megtartottátok az új parancsomat, miszerint úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Azért beszélek nektek e dolgokról előre, hogy amikor eljön a ti időtök, ahogy az enyém is eljött most, erőt merítsetek annak tudatából, hogy minderről nekem tudomásom volt, és hogy a szellemem veletek lesz minden szenvedéseitekben, melyet értem és az örömhírért viselték. E célból beszéltem előttetek oly nyíltan a legelejétől fogva. Még arra is figyelmeztettelek benneteket, hogy az ember ellenségei a maga házából valók is lehetnek. Bár az országról szóló ezen örömhír szüntelenül nagy békességet szerez az egyes hívő lelkében, nem hoz békét a földön addig, amíg az ember hajlandó nem lesz teljes szívvel elhinni a tanításomat és a halandói élet megélésének fő céljaként meghonosítani azt a gyakorlatot, hogy az Atya akaratát megcselekedje.

180:6.2 (1951.3) Most, hogy elhagylak titeket, mivelhogyan eljött az idő, amikor el kell indulnom az Atyához, meg vagyok lepve, hogy egyikőtök sem kérdezte meg tőlem, hogy »Miért hagysz el minket?« Mindazonáltal tudom, hogy a szívetekben ilyen kérdéseket tesztek fel. Ezért nyíltan fogok beszélni hozzátok, mint barát a baráthoz. Valóban hasznos számotokra, hogy eltávozom. Ha nem mennék el, az új tanító nem jöhetne el a

szívetekbe. Meg kell válnom a halandó testtől és újra el kell foglalnom a helyemet fent, mielőtt elküldhetném e szellemi tanítót, hogy a lelkekben éljen és a szellemeteket az igazságba vezesse. Amikor a szellemem eljön, hogy bennetek lakozzon, megvilágítja majd a bűn és az igazságosság közötti különbséget és képessé tesz titeket arra, hogy azok felől bölcsen ítéljete a szívetekben.

180:6.3 (1951.4) Még sok mondanivalóm lenne számotokra, de most nem tudnátok többet befogadni. Jóllehet amikor ő, az Igazság Szelleme eljön, végül elvezet titeket a teljes igazságba, ahogy az Atyám világegyetemének számos lakóhelyén áthaladtok.

180:6.4 (1951.5) E szellem nem magától fog szólni, hanem azt mondja nektek, amit az Atya a Fiúnak kinyilatkoztatott, és megmutat még eljövendő dolgokat is; úgy dicsőít meg engem, ahogy én megdicsőítettem az Atyát. E szellem belőlem jön elő, és az én igazságomat nyilatkoztatja ki nektek. Minden, amivel az Atya e területen rendelkezik, az már az enyém; ezért mondtam azt, hogy ez az új tanító abból vesz, ami az enyém és kinyilatkoztatja nektek.

180:6.5 (1952.1) Nemsokára elhagylak titeket egy rövid időre. Azután, amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához, ezért ezt követően még ti sem fogtok sokáig látni.”

180:6.6 (1952.2) Mialatt rövid szünetet tartott, az apostolok ilyen szavakat váltottak egymás között: „Miről beszél most? »Nemsokára elhagylak titeket,« és »Amikor viszontláttok, az nem sokáig lesz így, mert úton leszek az Atyához.« Mit érthet az alatt, hogy »nemsokára« és »nem sokáig«? Nem értjük, hogy mit akar mondani.”

180:6.7 (1952.3) Jézus tudta, hogy ezeket a kérdéseket tették fel, ezért azt mondta: „Azt kérdezitek egymástól, hogy mit értettem az alatt, amikor azt mondtam, hogy nemsokára nem leszek veletek, és hogy amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához? Világosan elmondtam nektek, hogy az Ember Fiának meg kell halnia, de újra feltámad. Hát nem értitek a szavaim jelentését? Először elszomorodtok, de később ama sokakkal együtt örvendeztek majd, akik megértik e dolgokat, miután azok megtörténtek. A nő valóban szenved a vajúdás alatt, de amikor végre megszülte a gyermekét, nyomban elfelejti a fájdalmát örömében, tudván, hogy egy ember született a világra. Így fogtok ti is szenvedni az eltávozásom miatt, de rövidesen viszontlátlak titeket, és akkor a szomorúságotok örvendzéssé fog változni, és az Isten üdvösségének egy új kinyilatkoztatása jön el hozzátok, melyet ember soha nem vehet el tőletek. Az élet ugyanezen kinyilatkoztatásában az összes világ áldást nyer a halál legyőzésének megvalósításához. Ez ideig minden kérelmeteket az Atyám nevében tettétek. Miután viszontláttatok, az én nevemben is kérhettek, és én meghallgatlak titeket.

180:6.8 (1952.4) Idelent képes beszéd által tanítottalak titeket és példázatokban szóltam hozzátok. Azért tettem így, mert még csak gyermekek voltatok a szellemben; de közeleg az idő, amikor nyíltan beszélek majd nektek az Atyáról és az ő országáról. Azért fogok így tenni, mert az Atya maga szeret titeket és azt szeretné, hogy még teljesebben kinyilatkoztassék számotokra. Halandó ember nem láthatja a szellem-Atyát; ezért jöttem én el a világba, hogy megmutassam az Atyát a ti teremtményi szemeteknek. De amikor a szellemnövekedésben kiteljesedtetek, meglátjátok majd az Atyát magát is.”

^{180:6.9 (1952.5)} Mindezt meghallván, a tizenegyek azt mondták egymásnak: „Nézd csak, világosan beszél hozzánk. A Mester biztosan Istentől jött. De miért mondja, hogy vissza kell térnie az Atyához?” Jézus látta, hogy még mindig nem értik őt. Ez a tizenegy ember nem tudott megszabadulni a Messiásra vonatkozó zsidó felfogással kapcsolatban általuk régóta dédelgetett eszméktől. Minél jobban hittek abban, hogy Jézus a Messiás, annál több gondot okoztak azok a mélyen gyökerező képzeleteik, amelyek az országnak a földön való dicsőséges anyagi diadalával voltak kapcsolatban.

181. írás

Az utolsó intelmek és figyelmeztetések

^{181:0.1 (1953.1)} A TIZENEGYEKNEK elmondott búcsúbeszédet követően Jézus kötetlen beszélgetést folytatott velük és felidéztek számos olyan élményüket, melyben csoportként és egyénekként részük volt. E galileaiak végre kezdték érteni, hogy a barátjuk és tanítójuk el fogja hagyni őket, és reménykedve kapaszkodtak azon ígéretbe, hogy rövidesen újra velük lesz, de hajlamosak voltak elfelejteni, hogy a visszatérése úgyszintén csak rövid ideig fog tartani. Az apostolok és a vezető tanítványok közül sokan tényleg úgy gondolták, hogy e rövid időre (a feltámadás és a felemelkedés közötti rövid időszakra) szóló visszatérési ígérettel Jézus arra utalt, hogy egy rövid látogatást tesz az Atyjánál, majd visszatér és megalapítja az országot. A tanításának ilyen értelmezése összhangban volt mind az előre kialakított meggyőződéseikkel, mind pedig a vérmes reményeikkel. És mivel az életüket végigkísérő meggyőződéseik és a vágyaik teljesülésével kapcsolatos reményeik így egybeestek, már nem esett nehezükre, hogy a

Mester szavaihoz az erős sóvárgásaikat igazolni képes értelmezést találjanak.

181:0.2 (1953.2) Miután a búcsúbeszédet megvitatták és az elméjükben megnyugodtak, Jézus újra az apostolok figyelmét kérte és hozzáfogott az utolsó intelmeinek és figyelmeztetéseinek közreadásához.

1. Az utolsó vigasztaló szavak

181:1.1 (1953.3) Amikor a tizenegyek helyet foglaltak, Jézus felállt és így szólt hozzájuk: „Amíg veletek vagyok a húsvér testben, én csak egy lehetek közöttetek vagy az egész világon. De amint a halandói természet eme burkától megváltam, úgy térhetek majd vissza, mint bennetek lakozó szellem, aki mindegyikőtökben és mindenki olyanban lakozik, aki hisz az országról szóló ezen örömhírben. Így az Ember Fia szellemi megtestesüléssé válik minden igaz hívő lelkében.

181:1.2 (1953.4) Amint visszatértem, hogy bennetek lakozzam és rajtatok keresztül munkálkodjak, képes leszek jobban továbbvezetni titeket ezen az életen keresztül és jobban tudok majd utat mutatni nektek a számos lakóhelyen át, a jövőbeli életben a mennyeknek országában. Az Atya örökkévaló teremtésében az élet nem a tétlenségben és önző kényelemben való végtelen pihenésről szól, hanem a vég nélküli fejlődésről a kegyelemben, az igazságban és a dicsőségben. Az Atyám házában lévő sok-sok állomáshely egy-egy megálló, olyan élet, melynek rendeltetése az, hogy felkészítsen titeket a következőre, mely előttetek áll. A világosság gyermekei így fognak dicsőségről dicsőségre továbbmenni, míg eljutnak ahhoz az isteni állapothoz, amelyben szellemileg tökéletessé

váltak, éppen olyan tökéletessé, mint amilyen tökéletes az Atya minden dologban.

181:1.3 (1953.5) Ha követni akartok, amikor itt hagylak titeket, akkor minden őszinte erőfeszítéseketek arra irányítsátok, hogy a tanításaim szelleme és az életem eszményképe szerint éljete — az Atya akaratát megcselekedve. Ezt tegyétek, ahelyett, hogy megpróbálnátok utánózni a természetes életemet a húsvér testben, melyet szükségszerűen meg kellett élnem ezen a világon.

181:1.4 (1954.1) Az Atya küldött engem e világba, de közületek csak néhányan döntöttek úgy, hogy teljesen elfogadnak. A szellememet minden húsvér testre kiárasztom, de nem minden ember fogja elfogadni ezt az új tanítót a lélek kísérlőjeként és tanácsadójaként. De akik elfogadják, azok megvilágosodnak, megtisztulnak és megvigasztaltatnak. Az Igazság Szelleme az élő víz örökkévaló életre feltörő forrásává fog válni bennük.

181:1.5 (1954.2) Most, hogy távozni készülök tőletek, vigasztaló szavakat akarok szólni. Békével búcsúzom tőletek; a békémet adom nektek. Ezeket az ajándékokat nem úgy adom, ahogy a világ ad — mértékkel — én mindegyiketeknek megadom mindazt, amit be tudtok fogadni. Ne nyugtalankodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megrémüljön. Legyőztem a világot, és bennem ti mind győzedelmeskedni fogtok a hiten keresztül. Figyelmeztettelek titeket, hogy az Ember Fiát meg fogják ölni, de biztosítalak titeket, hogy még visszatérek, még ha csak rövid időre is, mielőtt elmegyek az Atyához. Miután felemelkedtem az Atyához, biztosan elküldöm az új tanítót, hogy veletek legyen és a szívetekben lakozzon. Amikor látjátok mindezt megtörténni, ne ijedjete

meg, hanem inkább higgyetek, minthogy minderről előre tudtatok. Erős ragaszkodással szerettelek titeket, és nem szeretnék elhagyni benneteket, de ez az Atya akarata. Az én időm elérkezett.

181:1.6 (1954.3) Ezen igazságok egyikében se kételkedjetelek, miután az üldöztetés szétszór és a sok szomorúság elcsüggeszt titeket. Amikor úgy érzitek, hogy egyedül vagytok a világban, én tudni fogok a ti elszigeteltségetekről, éppen úgy, ahogy ti is tudtok majd az enyémről, miután szétszaladtok, mindegyikötök más helyre, s az Ember Fia az ellenségeinek kezére jut. De én sohasem vagyok egyedül; az Atya mindig velem van. Még ekkor is imádkozni fogok értetek. Mindeme dolgokat azért mondtam el nektek, hogy békességetek legyen és folyvást gyarapodjatok benne. E világon gyötrelem jut nektek, de bizakodjatok; győzedelmeskedtem a világban és megmutattam nektek az örökkévaló örömhöz és az örökké tartó szolgálathoz vezető utat.”

181:1.7 (1954.4) Jézus megnyugtatja azokat, akik társai az Atya akaratának megcselekedésében, de nem e világ örömeinek és megelégedettségeinek sora szerint. A hitetlen anyagi világnézetűek és végzetűek csupán kétféle béke és lelki vigasz élvezetében reménykedhetnek: vagy sztoikusoknak kell lenniük, kitartó elszántsággal nézve szembe az elkerülhetetlennel és a legrosszabb elviselésével; vagy derűlátóknak kell lenniük, mindegyre engedve annak a reménynek, mely csak az emberi kebelből fakad, és hiábavalóan vágyani a valójában soha el nem jövő békére.

181:1.8 (1954.5) Egy bizonyos mennyiségű közönyös nyugalom és derűlátás jó szolgálatot tesz az élet megélésében a földön, de

egyiknek sincs semmi köze ahhoz a fenséges békéhez, melyet az Isten Fia adományoz a testvéreinek a húsvér testben. A Mihály által a testvéreinek nyújtott béke a földön éppen az, mely eltöltötte az ő saját lelkét is, amikor ő maga a halandói életet élte a húsvér testben ezen a világon. Jézus békéje egy olyan, Istent ismerő egyén öröme és megelégedettsége, aki győzelemre jutott abban, hogy teljesen megtanulta, miként cselekedje meg az Isten akaratát, mialatt a halandói életet éli a húsvér testben. Jézus elméjében a béke az isteni Atya bölcs és rokonszenvező felügyeletében gyökerező, teljesen emberi hiten alapult. Jézusnak voltak nehézségei a földön, még helytelenül úgy is nevezték, hogy a „fájdalmak embere”, de mindeme tapasztalásokban és azokon túl, annak a magabiztosságnak a vigaszát élvezte, mely még arra is képessé tette, hogy az életcélját annak teljes bizonyosságában teljesítse ki, hogy az Atya akaratát véghez viszi.

181:1.9 (1954.6) Jézus céltudatos volt, kitartó és teljesen a küldetése teljesítésének szentelte magát, de nem volt érzéketlen és keményszívű sztoikus; mindig az életélményei derűs vetületeit kereste, s nem volt a valóságra érzéketlen és önáltató derűlátó sem. A Mester tudott mindenről, ami rá várt, és nem félt. Miután e békével minden egyes követőjét megajándékozta, következetesen azt mondhatta, „Ne nyugtalankodjon a szívetek, és ne hagyjátok azt se, hogy megijedjen.”

181:1.10 (1955.1) Jézus békéje tehát egy olyan fiú békéje és bizonyossága, aki teljes mértékben hiszi, hogy az időbeli és az örökkévalóságbeli létpályája biztonságban van, mert teljes egészében egy határtalanul bölcs, végtelenül szerető és korlátlan hatalmú szellem-Atya gondjára és felügyeletére van

bízva. Ez valóban olyan béke, mely meghaladja a halandó elméjének felfogóképességét, de amelyet a hívő ember szíve teljes mértékben élvezhet.

2. Személyes búcsúintelmek

^{181:2.1 (1955.2)} A Mester befejezte a búcsúintelmeinek átadását és az utolsó figyelmeztetéseinek közreadását az apostolok, mint csoport számára. Ezután egyenként fordult hozzájuk, hogy elbúcsúzzon, és hogy mindegyiküknek valamilyen személyes tanácsot adjon a búcsúáldása mellé. Az apostolok még mindig úgy ültek az asztal körül, mint amikor először ültek le az utolsó estebédhez, és ahogy a Mester körbejárta az asztalt, hogy beszéljen velük, mindegyikük felállt, amikor Jézus megszólította.

^{181:2.2 (1955.3)} Jánosnak azt mondta Jézus: „Te, János, te vagy a legifjabb a testvéreim közül. Nagyon közel álltál hozzám, és bár mindanniatokat ugyanazzal a szeretettel szeretlek, melyet egy atya a fiainak adhat, András téged jelölt azon hármak egyikének, akiknek mindig a közelemben kell lenniük. Emellett engem képviseltél és folytatnod is kell ezt a földi családomat érintő sok dologban. Én úgy megyek az Atyához, János, hogy teljesen biztos vagyok abban, hogy te továbbra is felügyelni fogod az enyéimet a húsvér testben. Ügyelj arra, hogy a küldetésemmel kapcsolatos zavaruk semmiképpen se akadályozzon téged abban, hogy mindannyiukra kiterjeszd a rokonszenvedet, lásd el őket tanáccsal, sőt úgy segíts nekik, ahogy szerinted én segíteném őket, ha itt maradnék a húsvér testben. Amikor majd mind meglátják a világosságot és teljesen belépnek az országba, bár ti mind örömmel fogjátok üdvözölni

őket, én számítok rád János abban, hogy a nevemben üdvözlöd őket.

181:2.3 (1955.4) Most, hogy megkezdem a földi pályám utolsó óráit, maradj a közelemben, hogy üzenetet hagyhassak nálad a családom számára. Ami az Atyától kapott munkámat illeti, az már elvégeztetett, a hűsvér testben megtapasztalandó halálomat kivéve, és én hajlandó vagyok kiinni ezen utolsó poharat is. De ami a földi atyám, József által rám hagyott felelősségeket illeti, bár ezeknek életem során eleget tettem, most rád kell támaszkodnom abban, hogy helyettem mindeme dolgokban eljárj. Azért választottalak téged János arra, hogy ezt megtedd nekem, mert te vagy a legfiatalabb és ezért igencsak valószínű, hogy túléled a többi apostolt.

181:2.4 (1955.5) Egykor úgy hívtunk téged és a fivéredet, hogy a mennydörgés fiai. Erélyesként és türelmetlenként indultatok velünk, de sokat változtatok azóta, amikor még azt akartátok, hogy tűzesőt kérjek a tudatlan és meggondolatlan hitetlenek fejére. De még további változáson kell átesned. Azon új parancsolat apostolává kell válnod, melyet ma éjjel átadtam nektek. Szenteld életedet annak, hogy megtanítod a testvéreidnek azt, hogy miként szeressék egymást úgy, ahogy én szerettelek titeket.”

181:2.5 (1955.6) Ahogy Zebedeus János ott állt a felsőszobában, legördülő könnycseppekkel az arcán, a Mester szemébe nézett és azt mondta: „Így fogok tenni, Mesterem, de miképp tudnám megtanulni, hogy jobban szeressem a testvéreimet?” Erre Jézus így felelt: „Akkor fogod megtanulni, hogy miként szeresd jobban a testvéreidet, ha először megtanulod jobban szeretni a mennyei Atyjukat, és ezután ténylegesen nagyobb érdeklődést

mutatsz majd az időbeni és örökkévalóságbeli jólétük iránt. Minden ilyen emberi érdeklődést segít a megértő rokonszenv, az önzetlen szolgálat és a teljes megbocsátás. Senki sem nézhet le a fiatalságod miatt, de arra intelek, hogy mindig kellőképpen vedd figyelembe azt, hogy a kor gyakran tapasztalatot hoz magával, és hogy az emberi ügyekben semmi sem helyettesítheti a tényleges tapasztalást. Törekedj arra, hogy békességben élj minden emberrel, különösen a barátaiddal a mennyország testvériségében. János, mindig emlékezz, hogy ne küzdj azokkal a lelkekkel, akiket meg akarsz nyerni az országnak.”

181:2.6 (1956.1) Ezután elsétált a saját helye mellett, majd egy pillanatra megállt Karióti Júdás kerevete előtt. Az apostolokat eléggé meglepte, hogy Júdás nem tért vissza ekkorra, és nagyon kíváncsiak voltak, hogy mit is jelenthet Jézus szomorú arckifejezése, ahogy ott áll az áruló üres helye fölött. De talán András kivételével egyiküknek sem fordult meg a fejében az a gondolat, hogy a pénztárosuk azért ment el, hogy elárulja a Mesterét, melyre Jézus az est korábbi részében és az estebéd alatt már célzott. Annyi minden történt eddig, hogy egészen elfelejtkeztek a Mester azon bejelentéséről, hogy az egyikük el fogja árulni őt.

181:2.7 (1956.2) Jézus most Zélóta Simonhoz ment oda, aki felállt és e figyelmeztetést hallgatta meg: „Te Ábrahám igaz fia vagy, de mennyi időt fordítottam arra, hogy megpróbáljalak a mennyország fiává tenni. Szeretlek téged és minden testvéredet is szeretem. Tudom, hogy szeretsz engem, Simon, és hogy szereted az országot is, de még mindig azt szeretnéd, hogy az ország a te kedved szerint jöjjön el. Tudom jól, hogy végül

felfogod az örömhírem szellemi természetét és értelmét, és hogy bátor munkát fogsz végezni annak hirdetésében, azonban szomorú vagyok amiatt, hogy mi történhet veled, amikor eltávozom. Boldoggá tenne az a tudat, hogy nem fogsz elbukni; örömmel töltene el, ha tudhatnám, hogy miután elmegyek az Atyához, te továbbra is az apostolom maradsz, és hogy a mennyország követéhez méltóan viselkedsz majd.”

181:2.8 (1956.3) Jézus alig mondta el a Zélóta Simonhoz intézett szavait, amikor a heves hazafi, kitörölve a könnyeket a szeméből, így felelt neki: „Mester, ne aggódj a hűségem miatt. Én már hátat fordítottam mindennek, hogy életemet a te földi országod megteremtésének szentelhessem, és nem fogok elbukni. Túléltem eddig minden csalódást, és nem foglak cserbenhagyni.”

181:2.9 (1956.4) Erre, kezét Simon vállára téve, Jézus azt mondta: „Igazán üdítő hallani, hogy így beszélsz, különösen olyan időben, mint ez a mostani, de kedves barátom, még mindig nem tudod, hogy mit beszélsz. Én egy pillanatra sem kételkednék a hűségedben, az odaadásodban; tudom, hogy nem haboznál harcba szállni és meghalni értem, mint ahogy a többiek is mind” (élénk helyeslésük jeléül a többiek mind bólintottak), „de ezt nem várják el tőled. Többször is mondtam már neked, hogy az én országom nem e világi, és hogy a tanítványaim nem harccal fogják azt megalapítani. Sokszor mondtam már ezt neked Simon, de nem vagy hajlandó szembenézni az igazsággal. Az irántam és az ország iránt való hűséged miatt nem aggódom, de mit fogsz tenni, amikor eltávozom és végül ráébredsz, hogy nem tudtad megragadni a tanításom értelmét,

és hogy a helytelen nézeteidet hozzá kell majd igazítanod a dolgok más, szellemi rendű valóságához az országban?”

181:2.10 (1956.5) Simon tovább akart beszélni, Jézus azonban felemelte a kezét, és megállítva őt, így folytatta: „Egyik apostolom sem nyíltabb és őszintébb a szívében, de egyikük sem lesz olyan levert és csüggedt az eltávozásomat követően, mint te. Minden elbátortalanodásodban a szellemem veled lesz, és ezek, a te testvéreid, nem fognak elhagyni téged. Ne feledd, hogy mit tanítottam neked a földi állampolgárságnak és az Atya szellemi országában való fiúi elismertségnek a viszonyáról. Jól fontolj meg mindent, amit arról mondtam, hogy add meg a császárnak, ami a császáré és az Istennek, ami az Istené. Simon, szenteld az életedet annak, hogy megmutatod, milyen elfogadható módon tehet eleget a halandó ember ama parancsomnak, hogy egyszerre ismerje el a polgári hatalmak iránti ideigvaló kötelességet és az ország testvériségének szellemi szolgálatát. Ha az Igazság Szelleme fog tanítani, akkor sohasem lesz összeütközés a földi állampolgárság és a mennybeli fiúi besorolás követelményei között, hacsak az ideigvaló uralkodók nem vetemednek arra, hogy azt a tiszteletet és imádatot követeljék tőletek, ami csakis az Istennek jár.

181:2.11 (1957.1) Most, Simon, amikor mindezt végre meglátod, és miután magadhoz tértél a csüggedtségedből és elindultál hirdetni ezen örömhírt nagy erővel, ne feledd soha, hogy én veled voltam még az elbátortalanodásod teljes időszakában is, és hogy elmegyek veled egészen a legvégsőig. Te mindig is az apostolom maradsz, és miután hajlandó leszel a szellem szemével látni és arra, hogy teljesebben rendeld alá akaratodat

a mennyei Atya akaratának, akkor fogsz visszatérni úgy, mint az én követem, és csak azért, mert lassan fogtad fel a neked tanított igazságokat, senki sem foszthat meg attól a fennhatóságtól, melyet rád ruháztam. Így tehát, Simon, még egyszer figyelmeztetlek, hogy akik karddal harcolnak, azok kard által pusztulnak, míg akik a szellemben dolgoznak, örökké tartó életet kapnak az eljövendő országban, mint ahogy örömet és békét nyernek abban az országban, mely most van. Amikor a neked adott munka elvégeztetett a földön, te, Simon, ott fogsz velem ülni az országomban. Valóban meg fogod látni a régóta vágyott országot, de nem ebben az életben. Továbbra is higgy bennem és abban, amit kinyilatkoztattam nektek, és megkapod az örökkévaló élet ajándékát.”

181:2.12 (1957.2) Befejezván a Zélóta Simonnak szóló beszédét, Jézus Lévi Mátéhoz lépett oda és így szólt: „Nem hárul rád többé az apostoli csoport pénztáráról való gondoskodás feladata. Hamarosan, nagyon is hamar, mindannyian szétszórattok; nem engedik meg, hogy akár egyetlen testvéretek vigaszt nyújtó és megtartó társaságát is élvezzétek. Ahogy haladtok előre az országról szóló ezen örömhír terjesztésében, új társakat kell magatok mellé találnotok. Én kettesével küldtelek ki titeket a felkészülésetek idején, de most, hogy itt hagylak benneteket, miután magatokhoz tértetek a megrázkódtatásból, magatokban és egészen a föld határaiig fogtok menni, hirdetve azt az új hírt, hogy a hit megelevenítette halandók az Isten fiai.”

181:2.13 (1957.3) Erre Máté azt mondta: „De Mester, ki fog elküldeni minket, és hogyan fogjuk megtudni, hogy merre menjünk? Vajon András fogja mutatni az utat?” Jézus erre így felelt: „Nem, Lévi, András nem fog többé vezetni benneteket az

örömhír terjesztésében. Ő valóban továbbra is a barátotok és a tanácsadótok marad addig a napig, amíg az új tanító el nem jön, és akkor az Igazság Szelleme mindegyiketeket elvezeti majd távoli vidékekre, hogy ott dolgozzatok az ország kiterjesztésén. Sok változáson estél át attól a naptól kezdve ott a vámházban, amikor először indultál el, hogy kövess; de sok további változásnak kell végbemennie, mielőtt még képes lennél elképzelni egy olyan testvériség látványát, melyben a nem-zsidók a zsidókkal együtt ott ülnek testvéri közösségben. Amíg teljes meglepedésre nem jutsz, maradj meg ama készletesebben, hogy megnyered a zsidó testvéreidet, és aztán fordulj komolyan a nem-zsidók felé. Egy dologban biztos lehetsz Lévi: elnyerted a testvéreid bizalmát és ragaszkodását; mindannyian szeretnek téged.” (Mind a tízen jelezték, hogy helyeslik a Mester szavait.)

181:2.14 (1958.1) „Lévi, én sok olyasmit tudok a te aggodalmaidról, áldozataidról és munkáidról, hogy a pénztárat feltöltve tartsd, melyekről a testvéreidnek nincs tudomása, és örülök, hogy bár aki az erszényt hordozta, most nincs jelen, de a publikánus követ itt van az ország hírnökeinek búcsúgyűlésén. Imádkozom, hogy a szellem szemével érzékeld a tanításom jelentését. Amikor az új tanító a szívedbe költözik, kövesd, amint vezet és láttasd a testvéreiddel — sőt az egész világgal — hogy mit tehet az Atya egy gyűlölt adószedőért, akinek volt mersze követni az Ember Fiát és elhinni az országról szóló örömhírt. Már a legelejétől fogva úgy szerettelek téged, Lévi, ahogy e többi galileait. Így jól tudván, hogy sem az Atya, sem a Fiú nem tesz különbséget személyek között, gondoskodj arról, hogy te se tégy ilyen megkülönböztetést azok között, akik a te segédkezéseden keresztül válnak hívővé az örömhírben.

Máté, így szenteld az egész jövőbeli életszolgálatodat annak, hogy megmutatod minden embernek, hogy az Isten nem tesz különbséget a személyek között; hogy az Isten szemében és az ország társaságában minden ember egyenlő, minden hívő az Isten fia.”

181:2.15 (1958.2) Jézus ezt követően Zebedeus Jakabhoz lépett oda, aki némán állt, ahogy a Mester megszólította e szavakkal: „Jakab, amikor te és az öcséd egyszer eljöttetek hozzám az országbeli rangban előléptetést keresve, és azt mondtam nektek, hogy az ilyen megtiszteltetés adományozásának joga az Atyáé, megkérdeztelek, hogy képesek volnátok-e kiinni a poharat, és mindketten azt feleltétek, hogy képesek. Még ha akkor nem is lettetek volna képesek, és ha most nem is lennétek képesek, rövidesen fel fog készíteni benneteket az ilyen szolgálatra az a tapasztalás, melyen nemsokára keresztülmentek. Akkoriban ezzel a viselkedéssel feldühítettétek a testvéreiteket. Ha ők még nem bocsátottak meg neked teljesen, akkor meg fognak, amikor azt látják, hogy kiiszod a poharamat. Akár hosszú lesz a segédkezésed, akár rövid, lélekben légy türelmes. Amikor az új tanító eljön, hadd tanítsa meg neked a kiegyensúlyozott együttérzést és azt a rokonszenves türelmet, mely a bennem való magasztos bizodalomból és az Atya akaratának tökéletes elfogadásából születik. Szenteld életedet annak, hogy egyszerre mutatsz meg az Istent ismerő és a Fiúban hívő tanítvány emberi rokonszenvét és isteni méltóságát. Mindenki, aki így él, még a halála módján is kinyilatkoztatja az örömhírt. Te és János öcséd más úton jártok majd, és egyikőtök jóval előbb ott fog ülni velem az örökkévaló országban, mint a másik. Sokat segítene nektek, ha megtanulnátok, hogy az igazi bölcsesség éppúgy

magába foglal körültekintést, mint bátorságot. Meg kell tanulnotok éleslátással társítani a határozottságokat. Eljönnek majd azok a legjelentősebb pillanatok, amikor a tanítványaim nem haboznak életüket adni ezért az örömhírért, de a hétköznapi körülmények között sokkal jobb volna, ha megbékítenétek a hitetlenek haragját, hogy élhessetek és folytathassátok a jó hírek terjesztését. Amennyire csak a hatalmatokban áll, éljete sokáig a földön, hogy a sok éven át élt életetek a mennyország számára megnyert lelkekben gyümölcsözzön.”

181:2.16 (1958.3) Amikor a Mester befejezte a Zebedeus Jakabnak szánt szavait, megkerülte az asztal végét, ahol András ült, és hű segítője szemébe nézve azt mondta: „András, hűségesen képviseltél engem a mennyország követinek ügyvezetőjeként. Bár néha kételkedtél és néha veszélyes félénkséget mutattál, mégis mindig őszintén igaz és kitűnően tisztességes voltál a társaiddal való bánásmódban. Az ország hírnökeiként való felavatásotok óta a csoportot érintő minden ügyben magatokat igazgatjátok, attól eltekintve, hogy a kiválasztottak ügyvezetőjének téged jelöltelek ki. Semmilyen más ideigvaló dologban nem léptem fel úgy, mintha irányítani vagy befolyásolni akarnám a döntéseiteket. Azért jártam el így, hogy vezetésről gondoskodjam minden későbbi csoportos tanácskozásotok irányítása érdekében. Az én világegyetememben és az Atya világegyetemek mindenségében a testvér-fiainkat minden szellemi kapcsolatukban egyénekként kezeljük, de minden csoportviszonylatban bizonyosan gondoskodunk valamilyen határozott vezetésről. A mi országunk a rend területe, és ahol két vagy több, saját akarattal bíró teremtmény

együttműködésben cselekszik, ott mindig biztosított a vezetői hatáskör.

181:2.17 (1959.1) Most pedig, András, lévén, hogy a kijelölésem erejénél fogva te vagy a testvéreid főnöke, és mivel a személyes képviselőmként szolgáltál, és mivel én arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket és elmenjek az Atyámhoz, felmentelek minden felelősség alól, ami ezeket az ideigvaló és igazgatási ügyeket illeti. Mostantól fogva nincs fennhatóságod a testvéreid felett, kivéve azt, amelyet szellemi vezetői tisztedben érdemeltél ki, és amelyet a testvéreid ennél fogva önként elismernek. Ezen órától kezdve nincs hatalmad felettük, hacsak nem ruháznak fel újra ilyen valamely egyértelmű egyértelmű döntésük révén azt követően, hogy én már eltávoztam az Atyához. De a csoport igazgatásával járó vezetői felelősségek alóli felmentésed semmilyen módon nem csökkenti az erkölcsi felelősségedet abban, hogy megtegyél minden tőled telhetőt annak érdekében, hogy erős és szeretetteljes kézzel együtt tartsd a testvéreidet az előttetek álló nehéz időkben, ama napokban, melyek a húsvér testben történő elmenetelem és az új tanító elküldésének időpontja között eltelnek, és itt arról a tanítóról van szó, aki a szívetekben fog lakni és aki végül elvezet benneteket a teljes igazságba. Amint arra készülök, hogy itt hagyjalak titeket, mentesíteni akarlak téged minden igazgatási felelősségtől, melynek kezdete és fennhatósága az én közöttetek való egyéni jelenlétemből ered. Ezentúl én csakis szellemi fennhatóságot gyakorlok felettetek és közöttetek.

181:2.18 (1959.2) Ha a társaid meg akarnak tartani tanácsadójukként, akkor én úgy rendelem, hogy minden ideigvaló és szellemi dologban tegyél meg minden tőled telhetőt annak érdekében,

hogy elősegítsd a békét és az összhangot az örömhír őszinte híveinek különféle csoportjai között. Az életed hátralévő részét szenteld a testvéreid közötti testvéri szeretet gyakorlati szempontjai fejlesztésének. Légy kedves a testvéreimhez a húsvér testben, amikor végre teljesen elhiszik ezt az örömhírt; mutass szeretetteljes és pártatlan odaadást nyugaton a görögök iránt és keleten Abner iránt. Bár ezen apostolaim rövidesen szét fognak szóródni a föld négy sarkába, hogy hirdessék az Istennél való fiúi elismerés üdvösségének jó hírét, neked kell összetartanod őket az előttek álló keserves időkben, az erős megmérettetés azon időszakában, mely alatt meg kell tanulnotok a személyes jelenlétem nélkül elhinni ezt az örömhírt, amíg türelmesen várjátok az új tanítónak, az Igazság Szellemének a megérkezését. Így tehát, András, bár nem lesz osztályrészed, hogy az emberek szemében nagy tetteket vigyél véghez, elégedj meg azzal, hogy azok tanítója és tanácsadója leszel, akik ilyeneket visznek véghez. Folytasd a munkádat a földön a végsőkig, és akkor majd folytatni fogod a segédkezést az örökkévaló országban is, mert nem megmondtam-e már sokszor, hogy vannak más bárányaim is, nem csak e nyájból?”

181:2.19 (1959.3) Jézus ezután az Alfeus ikrekhez ment oda, és közéjük állva azt mondta: „Kedves gyermekeim, ti a testvérek ama három csoportjának egyike vagytok, akik úgy döntöttek, hogy követnek engem. Mind a hatan jól teljesítettetek abban, hogy békességben tudtatok együtt dolgozni a saját testvéreitekkel, de nálatok senki sem tette a dolgát jobban. Nehéz idők várnak ránk. Talán nem értitek mindazt, ami megeshet majd veletek és a testvéreitekkel, de soha ne kételkedjetek abban, hogy egykor elszólítottak titeket az országért való munkára. Egy időre nem lesz majd embertömeg, melyet igazgatni kellene, de ez azért ne

szegje kedveteket; amint az életetek munkája véget ér, elfogadlak titeket ott fent, ahol dicsőségben fogjátok elmesélni az üdvözléseket a szeráfi seregeknek és a magas Istenfiak tömegeinek. Szenteljétek életeteket érdemszerző módon a mindennapos nehéz munkának. Mutassátok meg minden embernek a földön és a mennyei angyaloknak, hogy a halandó ember, azt követően, hogy egy időre elszólytatott arra, hogy az Isten különleges szolgálatát végezze, milyen derűsen és bátran tud visszatérni a korábbi napjainak munkáihoz. Ha tehát az ország külsődleges ügyeiben való munkátokat egyelőre be is kell fejeznetek, az Istennél való fiúi elismerés tapasztalásának új megvilágosodásával és azzal a teljesebb felismeréssel kell visszatérnetek a korábbi munkátokhoz, hogy az Istent ismerő ember számára nincs olyan, hogy közönséges munka vagy világi fáradozás. Számotokra, akik velem dolgoztatok, minden dolog szentté vált, és minden földi munka az Atya Isten számára való szolgálattá lett. Amikor hírért veszitek a korábbi apostoltársaitok cselekedeteinek, örvendezzetek velük és folytassátok a napi munkátokat olyanokként, akik szolgálják Istent és szolgálnak, miközben várnak. Ti az apostolaim voltatok és mindig is azok lesztek, és emlékezni fogok rátok az eljövendő országban.”

181:2.20 (1960.1) Ezt követően Jézus Fülöphöz ment, aki felállva hallgatta meg a Mesterétől ezt az üzenetet: „Fülöp, te sok okatlan kérdést tettél fel nekem, de én minden tőlem telhetőt megtettem, hogy megválaszoljam mindet, és most megszeretném válaszolni e kérdések közül az utolsót, mely a te igen őszinte, ám szellemietlen elmédben felbukkant. Mindig, amikor tehozzád fordultam, te mindegyre azt mondtad magadnak, »Mihez kezdjek majd, ha a Mester elmegy és itt

hagy minket egyedül a világban?» Ó, te kishitű! Mégis csaknem annyi hited van, mint sok testvérednek. Jó intéző voltál, Fülöp. Csak néhányszor vallottál kudarcot nálunk, és az egyik ilyen hibázásodat arra használtuk, hogy megmutassuk az Atya dicsőségét. Az intézőséggel járó hivatalod most lejár. Hamarosan teljesebb módon kell folytatnod azt a munkát, melynek végzésére felszólítottak — az országról szóló ezen örömhír terjesztésére. Fülöp, te mindig azt akartad, hogy mutassák meg neked a dolgot, és rövidesen nagy dolgokat fogsz látni. Mindezt sokkal jobban kellett volna látnod hit révén, de mivel őszinte voltál még az anyagiasság beállítottságodban is, meg fogod élni, hogy meglásd a szavaim beteljesülését. Amikor majd szellemi látásmód áldásában részesülsz, indulj munkára, szenteld életedet annak az ügynek, hogy elvezeted az embereket az Isten keresésére és az örök valóságoknak a szellemi hit szemével és nem az anyagi elme szemével való felkutatására. Emlékezz, Fülöp, hogy nagy küldetésed van a földön, mert a világ tele van olyanokkal, akik úgy tekintenek az életre, ahogy te is hajlamos voltál. Nagy munkát kell elvégezned, és amikor hitben elvégezted, eljössz hozzám az országomban, és én nagy örömmel fogom megmutatni neked azt, amit szem nem látott, fül nem hallott és a halandói elme nem fogott fel. Időközben légy olyan, mint egy kisgyermek a szellem országában és engedd meg nekem, mint az új tanító szellemének, hogy a szellemi országban tovább vezesselek. Így megtehetek majd érted sok olyat, amelyet nem tudtam elvégezni, amikor a teremtsérsz halandójaként itt voltam veletek. Mindig emlékezz Fülöp, aki látott engem, az látta az Atyát.”

181:2.21 (1960.2) Ezután a Mester Nátánielhez ment oda. Amint Nátániel felállt, Jézus arra kérte, hogy maradjon ülve, és leülve mellé, így szólt: „Nátániel, megtanultál az előítéletesen felülemelkedve élni és fokozottabb türelmet mutatni azóta, hogy az apostolom lettél. De még sokat kell tanulnod. Áldás voltál a társaid számára annyiban, hogy a te következetes őszinteséged mindig is intést jelentett nekik. Amikor én már eltávoztam, megtörténhet, hogy a nyíltságod gátolni fog abban, hogy jól boldogulj a régi és új testvéreiddel. Meg kell tanulnod, hogy még egy jó gondolatot is annak megfelelően kell árnyalni, hogy milyen a hallgató értelmi állapota és szellemi fejlettsége. Az őszinteség akkor igazán hasznos az ország munkájában, amikor megfontoltsággal társul.

181:2.22 (1961.1) Ha megtanulnál a testvéreiddel dolgozni, akkor tartósabb dolgokat vihetnél véghez, de ha azon kapod magad, hogy letérsz az útról azok után kutatva, akik úgy gondolkodnak, mint te, akkor abban szenteld életedet annak, hogy bizonyítod, az Istent ismerő tanítvány az ország építőjévé válhat akkor is, ha egyedül van a világban és teljesen el van szigetelődve a hívőtársaitól. Tudom, hogy hű leszel a végsőig, és egy napon a fenti országom kiteljesedett szolgálatában üdvözölhetlek majd.”

181:2.23 (1961.2) Erre Nátániel egy kérdést tett fel Jézusnak: „Azóta hallgattam a tanításaidat, hogy először elhívtál engem ezen ország szolgálatába, de őszintén szólva, nem tudom teljesen megérteni mindannak a jelentését, amit mondasz nekünk. Nem tudom mire számíthatok legközelebb, és azt hiszem, hogy a testvéreim többsége is hasonlóképpen össze van zavarodva, de ők haboznak megvallani a zavarukat. Tudsz nekem segíteni?”

Jézus, kezét Nátániel vállára téve azt mondta: „Barátom, nincs semmi különös abban, hogy zavarodottságot élsz meg, amikor megpróbálsz megragadni a szellemi tanításaim értelmét, hiszen titeket olyannyira korlátoznak a zsidó hagyományok előítéletei és oly nagyon összezavarnak azon állandó hajlamaitok, hogy az örömhíreket az írástudók és a farizeusok tanításai szerint értelmezzétek.

181:2.24 (1961.3) Sokat tanítottalak titeket előszóval, és az életemet közöttetek éltem. Megtettem mindent, amit megtehettem annak érdekében, hogy megvilágosítsam az elméteket és felszabadítsam a lelketeket, és amit nem tudtatok kivenni a tanításaimból és az életemből, készüljétek, hogy azt most a minden tanító mesterének kezéből kapjátok meg — a tényleges tapasztalásból. Minden ilyen rátok váró új tapasztalásban előttetek fogok járni és az Igazság Szelleme veletek lesz. Ne félj; amit most nem értesz meg, azt az új tanító, amikor eljön, kinyilatkoztatja neked a földi életed hátralévő részében és végig a felkészítéseden keresztül az örökkévaló korszakokban.”

181:2.25 (1961.4) Ezt követően a Mester mindannyiukhoz fordulva azt mondta: „Ne féljétek, hogy nem vagytok képesek felfogni az örömhír teljes jelentését. Ti végesek vagytok, halandó emberek, és amit én nektek tanítottam, az végtelen, isteni és örökkévaló. Legyetek türelemmel és őrizzétek meg a bátorságokat, hiszen előttetek állnak az örökkévaló korszakok, amelyekben folytathatjátok a fokozatos fejlődéséteket a tökéletessé válás tapasztalásában, hogy olyan tökéletesek legyetek, mint amilyen tökéletes az Atyátok a Paradicsomban.”

181:2.26 (1962.1) Ekkor Jézus Tamáshoz ment oda, aki felállt és ezt hallhatta: „Tamás, gyakran kevés volt a hited; azonban amikor elértek téged a kétségek időszakai, sohasem voltál bátorság híján. Tudom jól, hogy a hamis próféták és az áltanítók téged nem fognak megtéveszteni. Miután én eltávoztam, a testvéreid jobban fogják értékelni az új tanításokkal kapcsolatos bíráló-elemző látásmódodat. Amikor az eljövendő időkben mindannyian szétszórattok a föld határaiig, emlékezz, hogy még mindig az én követem vagy. Szenteld életedet ama nagy munkának, hogy megmutatod, hogy a bíráló-elemző anyagi emberelme miként győzedelmeskedhet az értelmi kétség tehetetlensége felett, amikor az élő igazság megnyilatkozásának látványával szembesül, amint az érvényesül a szellemtől született férfiak és nők tapasztalásában, akik életükben a szellem gyümölcseit termik, és akik úgy szeretik egymást, ahogy én szerettelek titeket. Tamás, örülök, hogy csatlakoztál hozzánk, és tudom, hogy a zavarodottság rövid időszakát követően folytatod az ország szolgálatát. A kétségeid megdöbbentették a testvéreidet, de ők sohasem zavartak engem ezzel. Bízom benned, és előtted megyek el a földnek még a legtávolabbi részeibe is.”

181:2.27 (1962.2) Ezután a Mester odament Simon Péterhez, aki felállt, ahogy Jézus beszélni kezdett hozzá: „Péter, tudom, hogy szeretsz engem, és hogy életedet az országról szóló ezen örömhír zsidók és nem-zsidók számára való nyilvános hirdetésének fogod szentelni, de szomorúsággal tölt el, hogy a velem oly szoros közösségben eltöltött éveid nem segítettek téged jobban abban, hogy gondolkodj, mielőtt beszélsz. Milyen tapasztaláson kell átesned, mire megtanulod, hogy lakatot tegyél a szádra? Mennyi bajt okoztál nekünk a meggondolatlan

beszédedd, az öntelt magabiztossággoddal! Elkerülhetetlenül még több bajt hozol a fejedre, ha nem leszel úrrá e gyarlóságon. Tudod, hogy a testvéreid a gyengeséged ellenére szeretnek téged, és azt is meg kell értened, hogy e fogyatékoságod semmiképpen nem gyöngíti az irántad való szeretetemet, de csökkenti a hasznosságodat és mindig bajt fog okozni neked. Azonban kétségkívül nagy segítséget fogsz kapni abból a tapasztalásból, melyen ezen az éjszakán átesel. Amit most neked mondok, Simon Péter, azt ugyancsak mondom minden, itt összegyűlt testvérednek: Ezen az éjszakán mindannyiatok esetében nagy lesz a veszélye annak, hogy megütköztök rajtam. Tudjátok, meg van írva”, hogy »A pásztort lesújtják és a bárányokat szétkergetik.« Amíg távol leszek, nagy a veszélye annak, hogy némelyetek enged a kétségeknek és megütközik azon, ami velem megesik. De megígérem most nektek, hogy egy rövid időre visszajövök, és hogy azután előttetek megyek el Galileába.”

181:2.28 (1962.3) Erre Péter, kezét Jézus vállára téve azt mondta: „Nem számít, hogy ha minden testvérem enged is a kétségeknek veled kapcsolatban, megígérem, hogy én nem fogok megütközni semmin, amit teszel. Én veled tartok, és ha szükséges, meg is halok érted.”

181:2.29 (1962.4) Ahogy Péter ott állt a Mestere előtt az egész lényén erőt vett érzelmi felindulásban és az iránta való igazi szeretet erejétől áthatva, Jézus egyenesen Péter könnytől nedves szemébe nézett és azt mondta: „Péter, bizony, bizony mondom neked, nem szól a kakas ezen az éjszakán, míg te meg nem tagadtál engem három vagy négy alkalommal. Így tehát, amit nem tanultál meg a velem töltött békés társaság által, meg

fogod tanulni azt sok bajon és megannyi szenvedésen keresztül. Miután valóban a magadévá tetted ezt a szükséges tanítást, erőt kell öntened a testvéreidbe és továbbra is olyan életet kell élned, melyet ezen örömhír terjesztésének szenteltél, még ha börtönbe vetnek is, és talán követsz engem abban, hogy megfizeted az Atya országa felépítésében teljesítendő szeretetteljes szolgálat legmagasabb árát.

181:2.30 (1962.5) De emlékezz az ígéretemre: miután én felemeltetek, egy időre veletek leszek, mielőtt az Atyához elmegyek. Még ezen az éjszakán könyörögni fogok az Atyának, hogy öntsön erőt mindegyiketekbe ahhoz, amin oly hamar keresztül kell mennetek. Mindannyiatokat azzal a szeretettel szeretlek, mellyel az Atya szeret engem, és ezért mostantól fogva éppen úgy kell szeretnetek egymást, ahogy én szerettelek titeket.”

181:2.31 (1962.6) Egy dicsőítő ének eléneklését követően elindultak az Olajfák hegyén lévő táborba.

182. írás

A Getszemániban

182:0.1 (1963.1) TÍZ ÓRA felé járt az idő e csütörtök éjszakán, amikor Jézus visszavezette az apostolokat Illés és Mária Márk házából a Getszemáni táborba. A hegyekben eltöltött nap óta János Márk a maga feladatává tette, hogy Jézust szemmel tartsa. János így néhány órára lepihent, amíg a Mester az apostolaival a felsőszobában tartózkodott, de amint meghallotta, hogy jönnek lefelé, felkelt és gyorsan magára kapva egy vászonköpenyt, velük ment végig a városon, át a Kidron patakon, és tovább, egészen a Getszemáni liget melletti magánszállásukig. János Márk egészen a Mester közelében

maradt ezen az éjszakán és másnap is, s így tanúja lehetett mindennek és meghallhatott sok olyasmit, amit a Mester e perctől kezdve a keresztre feszítésének órájáig elmondott.

182:0.2 (1963.2) Amint Jézus és a tizenegyek visszafelé tartottak a táborba, az apostolok találgatni kezdték, hogy Júdás miért marad ilyen sokáig távol, és egymás között a Mester azon előrejelzéséről beszélgettek, hogy egyikőjük el fogja árulni őt, és most először sejtették meg, hogy nincs minden rendben Karióti Júdással. De Júdás ügyét nyíltan nem hozták fel egészen addig, amíg a táborba nem értek, ahol is kiderült, hogy Júdás nincs ott, hogy várná őket. Amikor mindannyian Andrást kezdték kérdezgetni, hogy megtudják mi történt Júdással, a vezetőjük csak annyit mondott, „Nem tudom merre jár Júdás, de félek, hogy elhagyott minket.”

1. Az utolsó csoportos ima

182:1.1 (1963.3) Néhány pillanattal a táborba érést követően Jézus így szólt hozzájuk: „Barátaim és testvéreim, a veletek eltöltendő időm már nagyon rövid, és azt szeretném, ha elvonulnánk magunkban, és imádkoznánk a mennyei Atyánkhoz, hogy adjon éltető erőt ebben az órában és ettől kezdve minden munkában, melyet az ő nevében kell elvégeznünk.”

182:1.2 (1963.4) Amikor Jézus ezt elmondta, egy közeli helyre vonult az Olajfák hegyén, és egész Jeruzsálem látképe előtt arra kérte őket, hogy térdeljenek le körülötte egy nagy, lapos sziklán, mint ahogy a felavatásuk napján is tették; és akkor, ahogy ott állt a kör közepén, a lágy holdfényben megmutatkozó dicső alakjában, tekintetét az égre emelte és így imádkozott:

182:1.3 (1963.5) „Atyám, az időm elérkezett; dicsőítsd meg most a Fiadat, hogy a Fiú megdicsőítsen téged. Tudom, hogy teljes fennhatóságot adtál nekem az országom minden élő teremtménye felett, és én örökkévaló életet fogok adni mindenkinek, aki kész az Isten hű fiává lenni. Ez az örökkévaló élet, hogy a teremtményeim megismerjenek téged úgy, mint a mindenek egyetlen igaz Istenét és Atyját, és hogy higgyenek abban, akit te a világba küldtél. Atyám, megdicsőítettelek téged a földön és elvégeztem a rám bízott feladatot. Már csaknem befejeztem a magunk teremtmése szerinti gyermekek számára való alászállásomat; már csak az maradt hátra, hogy életemet adjam a húsvér testben. Most pedig ó, Atyám, dicsőíts meg azzal a dicsőséggel, melyben akkor volt részem veled, mielőtt e világ lett volna és fogadj engem még egyszer a jobboldon.

182:1.4 (1964.1) Kinyilatkoztattalak téged azoknak az embereknek, akiket a világból kiválasztottál és nekem adtál. Ők a tied — minthogy minden élet a te kezében van — te pedig nekem adtad őket, és én közöttük éltem, tanítottam őket az élet útjára, és ők hittek. Ezek az emberek megtanulják, hogy minden, amim csak van, tőled származik, és hogy a húsvér testben élt életem célja nem más, mint megismertetnem Atyámat a világokkal. A tőled való igazságot kinyilatkoztattam nekik. Ezek a barátaim és a követeim őszintén beleegyeztek, hogy elfogadják a szavadat. Elmondtam nekik, hogy én tőled jöttem, hogy te küldtél engem ebbe a világba, és hogy vissza fogok térni hozzád. Atyám, ezekért a kiválasztott emberekért imádkozom. Nem úgy imádkozom értük, mint ahogy a világért imádkoznék, hanem ahogy azokért, akiket a világból kiválasztottam arra, hogy miután visszatértem a munkádhoz, éppen úgy képviseljenek engem a világ számára, mint ahogy

én is képviselvelek e világban, a húsvér testben való ittlétem alatt. Ezek az emberek az enyéme; te adtad nekem őket; de mindazok a dolgok, melyek az enyéme, örökre a tied, és mindent, ami a tiéd volt, az enyémmé tettél. Bennem magasztalódtál fel, és most azért imádkozom, hogy én ezekben az emberekben tiszteltté váljak. Én tovább már nem lehetek e világban; azon vagyok, hogy visszatérjek a tőled kapott munkához. Itt kell hagynom ezeket az embereket, hogy képviseljenek minket és az országunkat az emberek között. Atyám, tartsd meg ezeket az embereket a hűségükben, mivel én arra készülök, hogy feladjam életemet a húsvér testben. Segítsd őket, az én barátaimat, hogy szellemben egyek legyenek, éppen úgy, ahogy mi is egy vagyunk. Ameddig velük lehettem, addig felügyelhettem és vezethettem őket, de most távozni készülök. Óvd őket, Atyám, amíg elküldhetjük az új tanítót, hogy megvigasztalja és megerősítse őket.

182:1.5 (1964.2) Tizenkét embert adtál nekem, és én mindet megtartottam, egynek, a bosszúállás fiának a kivételével, aki nem akar a társunk lenni többé. Ezek a férfiak gyengék és esendőek, de én tudom, hogy megbízhatunk bennük; próbára tettem őket; szeretnek engem, éppen úgy, ahogy tisztelnek téged. Bár a kedvemért sokat kell szenvedniük, azt szeretném, ha őket is eltöltené a mennyországban való fiúi elismertség bizonyosságának öröme. E tizenkét embernek kinyilatkoztattam szavadat és megtanítottam nekik az igazságot. A világ talán gyűlöli őket, mint ahogy engem is gyűlölt, de nem kérem, hogy vedd ki őket a világból, csak azt, hogy tartsd távol őket a rossztól. Szenteld meg őket az igazságban; a te szavad az igazság. Miként elküldtél engem e világba, éppen úgy fogom én is elküldeni ezeket az embereket a világba. A javukra éltem

az emberek között és szenteltem életemet a szolgálatodnak, hogy ösztönözzem őket a megtisztulásra a nekik megtanított igazságon és a nekik kinyilatkoztatott szereteten keresztül. Jól tudom Atyám, hogy nem szükséges megkérnem téged, hogy vigyázz a testvéreimre, miután eltávoztam; tudom, hogy éppen úgy szereted őket, ahogy én, de azért teszem ezt, hogy jobban megértsék, hogy az Atya éppen úgy szereti a halandó embereket, mint a Fiú.

182:1.6 (1964.3) Most, Atyám, nem csak ezért a tizenegy emberért akarok imádkozni, hanem mindenki másért is, akik már hisznek vagy akik ezt követően elhiszik a mennyországról szóló örömhírt, az ő jövőbeli segédkezésükön keresztül. Azt akarom, hogy egyek legyenek, mint ahogy te és én egy vagyunk. Te bennem vagy és én benned vagyok, és azt szeretném, hogy e hívek hasonlóképpen bennünk legyenek; hogy mindkettőnk szelleme bennük lakozzon. Ha a gyermekeim egyek úgy, ahogy mi egy vagyunk, és ha úgy szeretik egymást, ahogy én szerettem őket, akkor minden ember el fogja hinni, hogy én tőled jöttem és hajlandó lesz elfogadni az igazságról és a dicsőségről tett kinyilatkoztatásomat. A dicsőséget, melyet nekem adtál, kinyilatkoztattam e híveknek. Ahogy te velem éltél szellemben, úgy éltem én velük a húsvér testben. Ahogy te egy voltál velem, úgy voltam én egy velük, és úgy lesz az új tanító mindig egy velük és bennük. Mindezt azért tettem, hogy a testvéreim a húsvér testben megtudják, hogy az Atya éppen úgy szereti őket, ahogy a Fiú, és hogy te éppen úgy szereted őket, ahogy engem szeretsz. Atyám, munkálkodj velem azon, hogy megmentjük e híveket, hogy rövidesen velem lehessenek dicsőségben, majd továbbhaladva csatlakozzanak hozzád, hogy a Paradicsomon

magadhoz ölelhesd őket. Akik magukat lealacsonyítva velem szolgálnak, azokat magamhoz veszem a dicsőségben, hogy meglássák mindazt, amit nekem adtál, mint örökkévaló termését a halandói húsvér testhez hasonló alak idővetéséből kinőtt magnak. Arra vágyom, hogy megmutassam a földi testvéreimnek azt a dicsőséget, melyben részem volt e világ megalapítása előtt. Ez a világ nagyon keveset tud rólad, igazságos Atyám, de én ismerlek, és megismertettelek e hívekkel, és ők megismertetik a nevedet más nemzedékekkel. Most megígérem nekik, hogy velük leszel a világban, éppen úgy, ahogy velem voltál — úgy legyen.”

182:1.7 (1965.1) A tizenegyek még néhány percig térden állva maradtak Jézus körül, mielőtt felkeltek és csendben elindultak volna vissza a közeli táborukba.

182:1.8 (1965.2) Jézus a követői közötti egységért imádkozott, de nem akart egyformaságot. A bűn a végzetes tétlenség halott szintjét teremti meg, az igazságosság viszont az egyéni tapasztalás alkotószellemét táplálja, mely tapasztalásra az örökkévaló igazság élő valóságaiban kerül sor, az Atya és a Fiú isteni szellemeivel való közösség fokozatos fejlődése által. A hívő-fiúnak az isteni Atyával alkotott szellemi társaságában sohasem lehet helye tantételszerű véglegességnek és felekezeti felsőbbrendűségi csoporttudatnak.

182:1.9 (1965.3) A Mester az apostolaival közösen megtartott ezen utolsó imája alatt arra a tényre utalt, hogy megmutatta az Atya nevét a világnak. És pontosan ezt tette az Isten kinyilatkoztatása révén a húsvér testben eltöltött tökéletessé tett életében. A mennyei Atya megpróbálta kinyilatkoztatni magát Mózesnek, de annak kimondásánál, mint „VAGYOK”, nem

tudott tovább jutni. Amikor sürgették az önmaga további kinyilatkoztatását, csak annyi tárult fel, „VAGYOK, aki VAGYOK”. De amikor Jézus a földi életét befejezte, az Atya neve oly mértékben kinyilatkoztatott, hogy a Mester, aki a megtestesült Atya volt, igazul mondhatta:

182:1.10 (1965.4) Én vagyok az élet kenyere.

182:1.11 (1965.5) Én vagyok az élő víz.

182:1.12 (1965.6) Én vagyok a világ világossága.

182:1.13 (1965.7) Én vagyok minden korszak vágya.

182:1.14 (1965.8) Én vagyok a nyitott kapu az örökkévaló üdvözüléshez.

182:1.15 (1965.9) Én vagyok a vég nélküli élet valósága.

182:1.16 (1965.10) Én vagyok a jó pásztor.

182:1.17 (1965.11) Én vagyok a végtelen tökéletesség ösvénye.

182:1.18 (1965.12) Én vagyok a feltámadás és az élet.

182:1.19 (1965.13) Én vagyok az örök továbbélés titka.

182:1.20 (1965.14) Én vagyok az út, az igazság és az élet.

182:1.21 (1965.15) Én vagyok a véges gyermekeim végtelen Atyja.

182:1.22 (1965.16) Én vagyok az igaz szőlőtő; ti vagytok az ágak.

182:1.23 (1965.17) Én vagyok mindenkinek a reménye, aki ismeri az élő igazságot.

182:1.24 (1965.18) Én vagyok az élő híd az egyik világról a másikra.

182:1.25 (1965.19) Én vagyok az élő kapocs idő és örökkévalóság között.

182:1.26 (1965.20) Jézus így teljesítette ki az Isten nevének élő kinyilatkoztatását minden nemzedék számára. Ahogy az isteni szeretet kinyilatkoztatja az Isten természetét, az örökkévaló igazság egyre nagyobb arányban tárja fel az ő nevét.

2. Az árulás előtti utolsó óra

182:2.1 (1966.1) Az apostolokat nagyon megdöbbenette, hogy amikor a táborba visszatértek, nem találták ott Júdást. Mialatt a tizenegyek hevesen vitatkoztak az áruló apostoltársukról, Zebedeus Dávid és János Márk félrehívta Jézust és közölték vele, hogy már néhány napja figyelik Júdást, és tudják, hogy szándéka szerint árulással az ellenségei kezére juttatná őt. Jézus meghallgatta őket, de csak annyit mondott: „Barátaim, semmi sem történhet az Ember Fiával, hacsak nem a mennyei Atya akarja úgy. Ne nyugtalankodjék a szívetek; minden dolog együtt fog működni az Isten dicsőségére és az emberek üdvözülésére.”

182:2.2 (1966.2) Jézus derűs magatartása eltűnőben volt. Ahogy az óra előrehaladt, egyre komolyabbá, sőt szomorúvá vált. Az apostolok, akik nagyon izgatottak voltak, nemigen akartak visszamenni a sátraikba, még akkor sem, amikor a Mester maga kérte őket erre. A Dáviddal és Jánossal folytatott beszélgetésből visszatérve, Jézus a tizenegyhez e szavakkal szólt utoljára: „Barátaim, térjete nyugovóra. Készüljete a holnapi nap munkájára. Emlékezzete, mindannyiunknak alá

kell vetnünk magunkat a mennyei Atya akaratának. Békével búcsúzom tőletek.” Miután ezt elmondta, intett nekik, hogy menjenek a sátraikba, de ahogy elindultak, Jézus odaszólt Péternek, Jakabnak és Jánosnak, ezt mondva, „Szeretném, ha velem maradnátok egy kicsit.”

182:2.3 (1966.3) Az apostolok csak azért aludtak el, mert tényleg kimerültek voltak; igen keveset aludtak azóta, hogy megérkeztek Jeruzsálembe. Mielőtt a különálló hálókelyeikre mentek volna, Zélóta Simon mindannyiukat odavezette az ő sátrához, ahol a kardokat és hasonló eszközöket tárolta, és mindegyiküket ellátta fegyverrel. Nátániel kivételével mindegyikük vett a fegyverekből és fel is kötötték azt. Nátániel nem volt hajlandó felfegyverkezni, mondván: „Testvéreim, a Mester többször is elmondta nekünk, hogy az ő országa nem e világi, és hogy a tanítványainak nem karddal kell kivívniuk annak megalapítását. Én elhiszem ezt; nem gondolom, hogy a Mesternek szüksége lenne arra, hogy kardot ragadjunk a védelmében. Mindannyian láttuk az ő nagy hatalmát és tudjuk, hogy meg tudná védeni magát az ellenségeitől, ha úgy akarná. Ha nem akar ellenállni az ellenségeinek, akkor az azért van, mert a dolgok ilyen alakulása az ő azon törekvését képviseli, hogy teljesítse az Atyja akaratát. Imádkozni fogok, de kardot nem ragadok.” Meghallgatván Nátániel beszédét, András visszaadta a kardját Zélóta Simonnak. Így aztán kilencen voltak felfegyverkezve, ahogy éjszakára különváltak.

182:2.4 (1966.4) A Júdás áruló volta miatti neheztelés az adott pillanatban minden mást elhomályosított az apostolok elméjében. A Mesternek a Júdásra vonatkozó megjegyzése,

melyet az utolsó ima során mondott, ráébresztette őket arra a tényre, hogy Júdás elhagyta őket.

182:2.5 (1966.5) Miután a nyolc apostol végül visszavonult a sátrába, és mialatt Péter, Jakab és János arra várt, hogy megkapja a Mester parancsait, Jézus így szólt Zebedeus Dávidhoz, „Küldd ide hozzám a legfürgébb és legmegbízhatóbb hírvivődet.” Amikor Dávid a Mester elé vezetett egy bizonyos Jákobot, aki egykor futár volt az éjszakai szolgálatban Jeruzsálem és Betsaida között, Jézus e szavakkal fordult hozzá: „A legnagyobb sietséggel menj el Abnerhez Filadelfiába, és mondd meg neki: »A Mester békés üdvözetét küldi neked és azt mondja, hogy eljött az ő ideje, amikor is az ellenségei kezére adatik, akik megölik őt, de feltámad a holtából és rövidesen megjelenik nektek, mielőtt az Atyához elmegy, azért, hogy útmutatást adjon arra az időre, amikor majd az új tanító eljön, hogy a szívetekben éljen.«” Amikor Jákob a Mester meglegedésére visszamondta ezt az üzenetet, Jézus e szavakkal indította útnak: „Ne félj attól, hogy mit tehet veled bárki ember, Jákob, mert ezen az éjszakán egy nem látható hírvivő fog melletted futni.”

182:2.6 (1967.1) Ezután Jézus a látogatóban lévő görögök vezetőjéhez fordult, akik velük táboroztak, és azt mondta: „Testvérem, ne aggasszon, ami történni fog, hiszen én már előre figyelmeztettelek titeket. Az Ember Fiát megölik az ellenségeinek, a főpapoknak és a zsidók vezetőinek a felbujtására, de én feltámadok, hogy egy kis időre veletek legyek, mielőtt eltávozom az Atyához. Amikor mindennek a megtörténtét láttátok, dicsőítsétek az Istent és öntsetek erőt a testvéreitekbe.”

182:2.7 (1967.2) Szokványos körülmények között az apostolok személyesen is jó éjszakát kívántak volna a Mesternek, de ezen az estén olyannyira lekötötte őket Júdás elpártolásának döbbenetes felismerése és olyannyira hatalmába kerítette őket a Mester búcsúimájának szokatlan természete, hogy meghallgatták az elköszönését és aztán szó nélkül elvonultak.

182:2.8 (1967.3) Jézus ezt mondta Andrásnak, ahogy ő is elvált tőle azon az éjszakán: „András, tegyél meg mindent, amit csak tudsz a testvéreid együtt tartása érdekében, amíg újra el nem jövök hozzátok, miután e poharat kiittam. Adj erőt a társaidnak, mivelhogy én már mindent elmondtam nekik. Béke legyen veled.”

182:2.9 (1967.4) Az apostolok egyike sem számított arra, hogy bármi rendkívüli dolog történne azon az éjszakán, hiszen már túl késő volt. Megpróbáltak aludni, hogy reggel korán fel tudjanak kelni és felkészülhessenek a legrosszabbra. Úgy gondolták, hogy a főpapok kora reggel akarják majd elfogni Jézust, mert soha semmilyen világi munkát nem végeztek a páska-ünnepre való felkészülés napjának dele után. Csak Zebedeus Dávid és János Márk értette meg, hogy Jézus ellenségei épp azon az éjszakán jönnek el Júdással.

182:2.10 (1967.5) Dávid úgy szervezte, hogy azon az éjszakán annál a felső ösvénynél álljon őrt, mely a Betánia-Jeruzsálem úthoz vitt, míg János Márknak a Kidron völgyén át a Getszemániba felfelé vezető úton kellett figyelnie. Mielőtt Dávid elindult volna erre az önként vállalt őrésre, e szavakkal búcsúzott el Jézustól: „Mester, igen nagy örömömre volt, hogy veled szolgálhattam. A testvéreim a te apostolaid, de én örültem, hogy megtehetem a csekélyebb dolgokat, mivel azokat is meg

kellett tenni, és teljes szívemből hiányolni foglak, amikor már eltávoztál.” Erre Jézus azt mondta Dávidnak: „Dávid, fiam, mások azt tették, amire utasították őket, te viszont ezt a szolgálatot a saját szívedből indítatva végezted, és én nem fogok megfélekezni az odaadásodról. Egy napon te is ott fogsz szolgálni velem az örökkévaló országban.”

182:2.11 (1967.6) Ezután, amint épp arra készült, hogy a felső ösvénynél álljon őrt, Dávid azt mondta Jézusnak: „Tudod, Mester, elküldtettem a családomért, és azt az üzenetet kaptam az egyik hírvivőtől, hogy ma este Jerikóba érnek. Holnap kora délelőttre lesznek itt, mert veszélyes lenne éjjel megtenniük azt a rossz utat.” Jézus lenézett Dávidra és csak annyit mondott: „Legyen úgy, Dávid.”

182:2.12 (1967.7) Amikor Dávid felment az Olajfák hegyére, János Márk azon út közelében kezdte meg a virrasztást, mely a patak mellett haladt lefelé, Jeruzsálembe. János az őrhelyén is maradt volna, ha nem vágyik annyira arra, hogy Jézus közelében legyen és megtudja, hogy mi történik. Röviddel azt követően, hogy Dávid otthagyta őt, és amikor János Márk észrevette, hogy Jézus Péterrel, Jakabbal és Jánossal visszavonul egy közeli szurdokba, olyannyira hatalmába kerítette az odaadással vegyes kíváncsiság, hogy elhagyta az őrhelyét és utánuk eredt, megbújva a bokrok mögött, ahonnan látott és hallott is mindent, ami a kertben töltött utolsó pillanatokban végbement, épp mielőtt Júdás és a fegyveres őrség megjelent Jézus elfogására.

182:2.13 (1968.1) Mialatt mindezek zajlottak a Mester táborában, Karióti Júdás a templomőrség kapitányával tanácskozott, aki összegyűjtötte az embereit, hogy felkészüljenek az indulásra s az áruló vezetésével elfogják Jézust.

3. Egyedül a Getszemániban

182:3.1 (1968.2) Miután megnyugodott és elcsendesült az egész tábor, Jézus elvonult Péter, Jakab és János társaságában egy közeli szurdokba, ahová már korábban is gyakran eljár imádkozni, és hogy az Istennel együtt legyen. A három apostol nem tudta nem észrevenni, hogy Jézus milyen fájdalmasan levert; a Mesterüket még soha azelőtt nem látták ilyen gondterheltnak és szomorúnak. Amikor odaértek az imádságos helyéhez, arra kérte őket, hogy üljenek le és virrasszanak vele, miközben ő egy kőhajításnyira eltávolodott imádkozni. Amikor arcra borult, így imádkozott: „Atyám, azért jöttem e világba, hogy megcselekedjem az akaratodat, és így is tettem. Tudom, hogy eljött az idő, hogy életemet adjam a húsvér testben, és nem riadok vissza tőle, de szeretném tudni, hogy akaratod-e az, hogy e poharat kiigyam. Küldj nekem bizonyosságot arról, hogy a halálom által kell örömet szereznem neked, éppen úgy, ahogy az életemben is szereztem.”

182:3.2 (1968.3) A Mester néhány pillanatig imádkozó testtartásban maradt, és azután odament az apostolokhoz, akiket alva talált, mert szempilláik elnehezültek és nem tudtak ébren maradni. Ahogy Jézus felkeltette őket, ezt mondta: „Hát nem tudtok virrasztani velem még egy órán át sem? Hát nem látjátok, hogy a lelkem szerfelett szomorú, halálosan bánatos, és hogy a társaságotokért esedezem?” Miután a három apostol felébredt az alvásból, a Mester megint elvonult magában, és a földre borulva, ismét imádkozott: „Atyám, tudom, hogy e poharat elkerülni lehetséges volna — veled minden dolog lehetséges — de én azért jöttem, hogy megcselekedjem az akaratodat, és bár ez keserű pohár, kiiszom, ha úgy akarod.” Amint az imát így

elmondta, egy fenséges angyal jött le mellé, szólt hozzá, megérintette és erőt öntött belé.

182:3.3 (1968.4) Amikor Jézus visszament, hogy beszéljen a három apostollal, megint mély álomba merülten lelt rájuk. Felébresztette őket, mondván: „Ilyen órán szükségem van arra, hogy velem virrasszatok és imádkozzatok — annál is inkább szükségetek van az imádkozásra, nehogy kísértésbe esetek — miért alusztok hát el, amikor itt hagylak titeket?”

182:3.4 (1968.5) Ezután, harmadszorra is, a Mester visszavonult és imádkozott: „Atyám, látod alvó apostolaimat; könyörülj rajtuk. A szellem valóban készsleges, de a húsvér test gyenge. Most, ó, Atyám, ha e pohár nem múlik el, akkor kiiszom. Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” Amikor az imádkozást befejezte, egy darabig a földre borulva maradt. Amikor felkelt és visszament az apostolaihoz, megint csak alva találta őket. Nézte őket és szájalommal és gyöngédséggel a hangjában így szólt: „Aludjatok csak és pihenjete; a döntés ideje már elmúlt. Elért minket az óra, amelyben az Ember Fiát árulással az ellenségei kezére adják.” Ahogy lehajolt, hogy felrázza őket, azt mondta: „Keljete fel, térjünk vissza a táborba, mert meglátjátok, az árulóm már közel jár, és eljött az idő, amikor a nyájamat szétkergetik. De én e dolgokról már szóltam nektek.”

182:3.5 (1968.6) Az évek során, amikor Jézus a követői között élt, ők valóban sok bizonyítékot találtak az ő isteni természetére, most azonban az emberisége új bizonyítékainak lesznek tanúi. Éppen az istenisége kinyilatkoztatásainak legnagyobbika, vagyis a feltámadása előtt most kellett elérkezniük a halandói természete bizonyítékainak, a megaláztatásnak és a keresztre feszítésnek.

182:3.6 (1969.1) Minden egyes alkalommal, amikor a kertben imádkozott, az emberisége erős hit-szorításban talált fogást az isteniségén; emberi akarata még teljesebben lett eggyé az Atyja isteni akaratával. A fenséges angyal által neki elmondottakban egyebek mellett ott volt annak üzenete is, hogy az Atya azt szeretné a Fiától, hogy a földi alászállását úgy fejezze be, hogy átesik a halál teremtményi tapasztalásán, éppen úgy, ahogy minden halandónak meg kell tapasztalnia azt az anyagi felbomlást, amely által az időbeli létezésből átkel az örökkévalóság fejlődésébe.

182:3.7 (1969.2) Az est korábbi részében nem látszott oly nehéznek a pohár kiívása, de ahogy az emberi Jézus búcsút vett az apostolaitól és aludni küldte őket, a megpróbáltatástól való iszonyata felerősödött. Jézus az érzések természetes hullámválását élte át, mely minden emberi tapasztalás velejárója, és e pillanatban elfáradt a munkától, kimerült a megfeszített munka és az apostolai biztonsága miatti fájdalmas aggodás hosszú óráitól. Bár halandó ember nem képes felfogni az Isten megtestesült Fiának ama gondolatait és érzéseit, melyek ekkor eltöltötték, mi tudjuk, hogy komoly fájdalmat és elmondhatatlan szomorúságot viselt el, mert a veríték nagy cseppekben gördült le az arcán. Végre meggyőződött arról, hogy az Atya azt akarja, hogy az események a maguk természetes menetét kövessék; teljes mértékben elszánta magát, hogy az egyik világegyetem elsőszámú vezetőjeként birtokolt legfelsőbb hatalmából semmit sem fog igénybe venni a maga megmentése érdekében.

182:3.8 (1969.3) Egy hatalmas teremtettségösszesség összegyűlt seregei lebegtek ekkor a helyszín felett, Gábielnek és Jézus

Megszemélyesült Igazítójának átmeneti, közös parancsnoksága alatt. E mennyei seregek hadosztályparancsnokait többször is figyelmeztették, hogy ne avatkozzanak be ezekbe a történésekbe a földön, hacsak nem maga Jézus rendeli el a közbelépésüket.

182:3.9 (1969.4) Az apostoloktól való elválás élménye komoly teher volt Jézus emberi szívéen; a szeretettel vegyes szomorúság kerítette hatalmába és nehezítette meg, hogy a bizonyosan rá váró halállal szembenézzen. Felismerte, hogy az apostolai mennyire gyengék és mennyire tudatlanok, és rettegett attól, hogy el kell hagynia őket. Jól tudta, hogy eljött az indulás ideje, de az emberi szíve tudni szeretete volna, hogy nincs-e esetleg valamilyen szabályos menekülési út a szenvedés és a szomorúság szörnyű állapotából. Miután így megpróbálkozott a meneküléssel, és az nem sikerült neki, már hajlandó volt kiinni a poharat. Mihály isteni elméje tudta, hogy megtette a tőle telhetőt a tizenkét apostolért; Jézus emberi szíve azonban azt szeretete volna, ha még többet lehet tenni értük, mielőtt a világban magukra maradnak. Jézus szívét ez összetörte; igazán szeretete a testvéreit. A vér szerinti családjától elszigetelődött; az egyik választott társa azon volt, hogy elárulja. Az apjának, Józsefnek a népe elutasította őt és ezzel megpecsételték a sorsukat, elbuktak mint nép, mely különleges küldetést kapott a földön. A lelkét a megcsalt szeretet és az elutasított irgalom kínoztta. Ez a pillanat is egy olyan szörnyű emberi pillanat volt, amikor úgy tűnt, hogy minden egyszerre zúdul rá az emberre pusztító kegyetlenséggel és szörnyű gyötrelemmel.

182:3.10 (1969.5) Jézus emberi lényé nem volt érzéketlen az egyéni magányosságra, a nyilvános megszégyenülésre és az ügye

kudarcának megmutatkozására. Mindezek az érzések leírhatatlan súllyal zúdultak rá. E nagy szomorúságban elméje visszatért a gyermekkorának názáreti napjaihoz és a Galileában végzett kezdeti ténykedéséhez. E nagy megpróbáltatás idején a földi segédkezésének számos kellemes mellékeseménye bukkant fel az elméjében. Ezekkel a názáreti, kapernaumi, Hermon-hegyi, valamint a csillámló Galileai-tónál megtapasztalt napkeltét és napnyugtát idéző régi emlékekkel enyhítette fájdalmát, amint megerősítette emberi szívét és felkészült, hogy szembenézzen a hitszegővel, akinek oly rövid időn belül el kell árulnia őt.

^{182:3.11 (1969.6)} Mielőtt Júdás és a katonák megérkeztek volna, a Mester teljesen visszanyerte a szokásos higgadtságát; a szellem győzedelmeskedett a húsvér test felett; a hit fölébe kerekedett minden aggódó és kételkedő emberi hajlamnak. Sor került a teljesen kibontakozott emberi természet végső megmérettetésére és a vizsgát sikeresen letette. Az Ember Fia még egyszer felkészült, hogy nyugodtan és a legyőzhetetlensége teljes bizonyosságában nézzen szembe az ellenségeivel, úgy, mint egy olyan halandó, aki fenntartás nélkül az Atyja akarata megcselekedésének szentelte magát.

183. írás

Jézus elárulása és elfogása

^{183:0.1 (1971.1)} MIUTÁN Jézus utoljára is felkeltette Pétert, Jakabot és Jánost, azt tanácsolta nekik, hogy menjenek a sátraikba és próbáljanak meg aludni, hogy a másnapi kötelességeikre felkészülhessenek. Ám ekkorra a három apostol már teljesen ébren volt; a rövid szunyókálások felüdítették őket, emellett pedig élénkítőleg hatott rájuk és felrázta őket az, hogy a

helyszínre ért két izgatott hírvivő, akik Zebedeus Dávid után érdeklődtek és gyorsan a keresésére is indultak, amint Péter elmondta nekik, hogy Dávid őrt áll.

183:0.2 (1971.2) Bár a nyolc apostol mélyen aludt, a mellettük táborozó görögöket jobban eltöltötte a bajtól való félelem, mégpedig olyannyira, hogy őrt állítottak, hogy jelezzék nekik veszély esetén és keltse fel őket. Amikor a két hírvivő sietve megérkezett a táborba, a görög őrszem felébresztette mindegyik honfitársát, akik teljesen felöltözve és teljes fegyverzetben rontottak ki a sátraikból. A nyolc apostol kivételével az egész tábor talpon volt ekkor. Péter szeretne volna hívni a társait, de Jézus határozottan megtiltotta neki. A Mester szelíden felszólította mindannyiukat, hogy menjenek vissza a sátraikba, de az emberek nemigen akartak eleget tenni a javaslatának.

183:0.3 (1971.3) Lévén, hogy a követői csoportját nem tudta feloszlatni, a Mester otthagya őket és elindult lefelé az olajútó irányába, mely a Getszemáni liget bejárata közelében állt. Bár a három apostol, a görögök és a többi táborlakó habozott, hogy rögtön utána eredjen-e, János Márk kerülő úton, az olajfákon keresztül sietve elindult és egy kis pajtában rejtőzött el az olajútó mellett. Jézus azért távolodott el a tábortól és a barátaitól, hogy a letartóztatására érkezők az apostolok zaklatása nélkül foghassák el őt. A Mester félt felkelteni az apostolait és félt attól, hogy az elfogásakor jelen legyenek, nehogy úgy elragadja őket a gyűlölet Júdas árulásának láttán, hogy ellenálljanak a katonáknak és esetleg vele együtt őket is őrizetbe vegyék. Attól tartott, hogy ha vele együtt őket is letartóztatják, akkor ők is vele pusztulnak.

183:0.4 (1971.4) Bár Jézus tudta, hogy a halálának terve a zsidók vezetőinek tanácsaitól eredt, tudta azt is, hogy az egész aljas ármánykodás élvezte Lucifer, Sátán és Kaligaszta teljes támogatását. Jól tudta, hogy a teremtészrészek eme lázadóit örömmel töltené el az is, ha láthatnák, hogy az összes apostola is vele pusztul.

183:0.5 (1971.5) Jézus leült magában az olajütőnél, ott várta az áruló érkezését, és ekkor csak János Márk és a mennyei figyelők megszámlálhatatlan serege látta őt.

1. Az Atya akarata

183:1.1 (1971.6) Komoly veszély ered abból, hogy félreértik a Mester hűsvér testi létpályájának végével összefüggő számos mondás és esemény jelentését. Azt a kegyetlen bánásmódot, melyben a tudatlan szolgák és az érzéketlen katonák részesítették Jézust, a tárgyalásokon tanúsított tisztességtelen viselkedést és a magukat vallási vezetőknek mondók ellenséges hozzáállását nem szabad összekeverni azzal a ténnyel, hogy Jézus, aki türelmesen alávetette magát mindeme szenvedésnek és megaláztatásnak, valójában a paradicsomi Atya akaratát teljesítette. Valóban és igazából az volt az Atya akarata, hogy a Fia fenéig ürítse a születéstől a halálig tartó halandói létezés poharát, de a mennyei Atyának semmilyen része nem volt abban, hogy azok a polgárosodottnak mondott emberi lények, akik oly embertelenül megkínózták a Mestert és sorozatos megaláztatásokban részesítették az ő nem védekező személyét, az ilyen embertelen viselkedésre ösztönzést kapjanak. Ezek az embertelen és megdöbbentő tapasztalások, melyeket Jézusnak el kellett viselnie a halandói élete utolsó óráiban, semmilyen értelemben nem képezték részét az Atya isteni akaratának,

melynek végig vitelére az ő emberi természete oly diadalmasan tett fogadalmat akkor, amikor az ember véglegesen megadta magát az Istennek, melyet a Jézus által a kertben elmondott hármasság ima jelzett, mialatt a kifáradt apostolai a fizikai kimerültség álmát aludták.

183:1.2 (1972.1) A mennyei Atya azt szeretette volna az alászálló Fiától, hogy természetes úton fejezze be a földi pályáját, éppen úgy, ahogy minden halandónak a földön és a húsvér testben be kell fejeznie életét. A közönséges férfiak és nők nem remélhetik, hogy az utolsó óráikat a földön és a halál rákövetkező eseményét valamilyen különleges mentesülés teszi könnyűvé. Ennek megfelelően Jézus úgy döntött, hogy úgy adja életét a húsvér testben, mely megfelel a természetes események menetének, és állhatatosan elutasította, hogy kiszabadítsa magát az embertelen események gonosz összjátékának kegyetlen szorításából, mely események szörnyű bizonyossággal haladtak előre az ő felfoghatatlan megaláztatása és gyalázatos halála felé. A gyűlölet mindezen elképesztő megnyilvánulásának és a kegyetlenség mindeme példátlan megmutatkozásának minden eleme rossz emberek és gonosz halandók munkája volt. Nem a mennyei Isten akarta, és nem is Jézus főellenségei parancsolták azt, bár ez utóbbiak sokat tettek annak érdekében, hogy biztosítsák, hogy a megdöglött és rossz halandók így elutasítsák az alászálló Fiút. Még a bűn atyja is elfordította arcát a keresztre feszítés jelenetének gyötrő borzalmától.

2. Júdás a városban

183:2.1 (1972.2) Miután Júdás oly hirtelenül otthagya az utolsó estebéd asztalát, egyenesen az unokatestvére házához indult,

onnan pedig mind a ketten rögvest a templomőrség kapitányához mentek. Júdás arra kérte a kapitányt, hogy gyűjtse össze az őrséget és elmondta neki, hogy hajlandó elvezetni őket Jézushoz. Lévén, hogy Júdás kicsit korábban jelent meg a színen, mint ahogy erre számítottak, némi késéssel tudtak csak elindulni Márk házához, ahol Júdás reményei szerint megtalálták volna Jézust, amint még mindig az apostolokkal beszélget. A Mester és a tizenegyek bő tizenöt perccel azt megelőzően hagyták el Illés Márk házát, hogy az áruló és az őrség megérkezett. Amikor a letartóztatására készülők odaértek Márk házához, Jézus és a tizenegyek már jócskán a város falain kívül jártak és útban voltak az Olajfák hegyén lévő tábor felé.

183:2.2 (1972.3) Júdást nagyon feldúlta, hogy nem tudták elfogni Jézust Márk otthonában és a tizenegy férfi társaságában, akik közül csupán kettő volt felfegyverkezve az ellenállásra. Tudomása volt arról, hogy a délután folyamán, amikor a tábort elhagyta, csak Simon Péter és Zélóta Simon viselt kardot; Júdás abban reménykedett, hogy Jézust akkor foghatják el, amikor a város csendes, amikor csekély az ellenállás esélye. Az áruló attól félt, hogyha megvárja, míg visszaérnek a táborukba, több mint hatvan hű tanítvánnyal találják szemben magukat, és tudta azt is, hogy Zélóta Simon nagy mennyiségű fegyvert tárol. Júdás egyre idegesebb lett, ahogy komolyan belegondolt abba, hogy a tizenegy hű apostol mennyire meggyűlöli őt, és félt, hogy mindannyian az elpusztítására törnek majd. Nemcsak, hogy hűtlen volt, hanem a szívében igazán gyáva is.

183:2.3 (1973.1) Miután nem sikerült megtalálniuk Jézust a felsőteremben, Júdás arra kérte az őrség kapitányát, hogy

térjenek vissza a templomba. Ekkorra a vezetők már gyülekezni kezdtek a főpap házában, Jézus fogadására készülve, mivelhogy a hitszegővel kötött egyezségük értelmében Jézus letartóztatására aznap éjfélig kellett sort keríteni. Júdás elmagyarázta a vele levőknek, hogy elkerülték Jézust Márk házánál, és hogy az elfogására kénytelenek lesznek elmenni a Getszemániba. Az áruló ezt követően elmondta, hogy több mint hatvan odaadó követője táborozik vele, és hogy azok mind jól fel vannak fegyverezve. A zsidók vezetői emlékeztették Júdást, hogy Jézus mindig is az ellen nem állást hirdette, Júdás azonban azt felelte, hogy az ilyen tanításának megtartása kapcsán nem lehet Jézus minden követőjében megbízni. Valóban aggódott önmagáért és ezért merte negyven fegyveres katona társaságát kérni. Lévén, hogy a zsidó hatóságoknak nem állt rendelkezésére ekkora fegyveres erő, egyből elmentek Antónia erődjébe és arra kérték a római parancsnokot, hogy adja melléjük a szükséges létszámot; de amikor a római parancsnok megtudta, hogy Jézust akarják elfogni, azonnal elutasította a kérésük teljesítését és a feletteséhez irányította őket. Így több mint egy óra telt el azzal, hogy hatóságról hatóságra jártak, mire végül arra utasították őket, hogy járuljanak maga Pilátus elé, hogy engedélyt kaphassanak a fegyveres római őrség igénybevételére. Késő volt már, amikor odaértek Pilátus házához, és ő már visszavonult a magánlakosztályába a feleségével. Pilátus habozott, hogy bármit is kezdjen a dologgal, annál is inkább, mert a felesége arra kérte, hogy ne teljesítse a kérést. Mivel azonban a zsidó Szanhedrin elnöklő tisztviselője jött el és kérte személyesen a segítséget, a kormányzó úgy gondolta, hogy bölcs dolog a kérelem teljesítése, meg aztán arra jutott

magában, hogy később ő majd helyrehozhatja azt a rosszat, amit ezek elkövetni szándékoztak.

183:2.4 (1973.2) Ennek megfelelően, amikor Karióti Júdás a templomból elindult, nagyjából fél tizenkettőkor, több mint hatvan ember kísérte — templomi örök, római katonák és a főpapok és vezetők kíváncsi szolgái.

3. A Mester elfogása

183:3.1 (1973.3) Amikor a fegyveres katonák és örök csoportja fáklyákat és lámpásokat tartva a kerthez közeledett, Júdás jóval a csapat előtt lépkedett, hogy gyorsan azonosítani tudja Jézust, és így a letartóztatására készülők könnyedén elfoghassák még mielőtt a társai a védelmére siethetnének. Volt még egy oka annak, hogy Júdás úgy döntött, hogy a Mester ellenségei előtt halad: Arra gondolt, hogy úgy fog tűnni, mintha a katonák előtt ért volna a helyszínre, és így az apostolok és a Jézus körül gyülekező többiek nem tudják majd közvetlen kapcsolatba hozni őt a szorosan a nyomában járó fegyveres örökkel. Júdás még arra is gondolt, hogy majd úgy tesz, mintha azért sietett volna ide, hogy figyelmeztesse őket a letartóztatásra igyekvők közeledésére, ám a számítását keresztülhúzta az, ahogyan Jézus az árulót megbélyegzőn üdvözölte. Bár a Mester kedvesen szólt Júdáshoz, úgy köszöntötte, mint hitszegőt.

183:3.2 (1973.4) Ahogy Péter, Jakab, János és a mintegy harminc táborbeli társuk észrevette a fegyveres csapatot, amint az fáklyákkal előbukkan a hegytetőn, tudták, hogy a katonák Jézus elfogására jönnek, és mind gyorsan lerohantak az olajütőhöz, ahol a Mester a holdfényben egymagában üldögélt. Az egyik oldalon a katonák közeledtek, a másik oldalon pedig

a három apostol és a társaik tartottak arrafelé. Amint Júdás odalépett, hogy üdvözlje a Mestert, a két csoport megállt, nem mozdult, közöttük a Mesterrel és Júdással, mely utóbbi arra készült, hogy áruló csókkal illesse Jézus homlokát.

183:3.3 (1974.1) Az áruló korábban abban reménykedett, hogy miután az öröket a Getszemániba vezette, egyszerűen csak megmutatja Jézust a katonáknak, vagy legfeljebb megtartja azon ígéretét, hogy csókkal üdvözli őt, és azután gyorsan eltűnik a színről. Júdás nagyon félt attól, hogy az apostolok mind jelen lesznek, és hogy a támadásukat őrá összpontosítják megtorlásul azért, mert el merte árulni a szeretett tanítójukat. Ám amikor a Mester úgy üdvözölte, mint árulót, olyannyira összezavarodott, hogy nem próbálkozott a meneküléssel.

183:3.4 (1974.2) Jézus még egy utolsó kísérletet tett arra, hogy megmentse Júdást attól, hogy ténylegesen is elárulja őt, azáltal, hogy mielőtt a hitszegő odaért volna hozzá, kitért az útjából és megszólítva a bal oldalon legelöl álló katonát, a rómaiak századosát, ezt kérdezte, „Kit kerestek?” A százados azt felelte, „A názáreti Jézust.” Erre Jézus egyenesen odaállt a tiszt elé, és ezen egész teremtsésszesség Istenének higgadt méltóságában azt mondta, „Én vagyok az.” E fegyveres csapat tagjai közül sokan hallották Jézust tanítani a templomban, mások meg már hallottak a nagy tetteiről, és amikor meghallották, hogy ilyen nyíltan azonosítja magát, az első sorokban állók visszahőköltek. Meglepetéssel töltötte el őket, hogy milyen higgadtan és fenségesen azonosította magát. Ezért aztán már nem volt szükség arra, hogy Júdás folytassa az árulási tervének kivitelezését. A Mester bátran felfedte magát az ellenségei előtt, és így már Júdás segítsége nélkül is elfoghatták volna.

Ám a hitszegőnek tennie kellett valamit, hogy magyarázatot adjon a fegyveres csapattal való együttlétére, és emellett meg akarta mutatni, hogy ő a maga részéről eleget tesz a zsidók vezetőivel kötött egyezségnek annak érdekében, hogy jogosult legyen arra a nagy jutalomra és tiszteletre, melyről azt hitte, hogy kijár neki azért, mert megtartotta azon ígéretét, hogy Jézust a kezükre játssza.

183:3.5 (1974.3) Amint az örök magukhoz tértek a Jézus megpillantása és szokatlan hangszíne okozta első megdöbbenésükből, és amint az apostolok és a tanítványok közelebb jöttek, Júdás odalépett Jézushoz és homlokon csókolva őt, azt mondta, „Üdvöz légy, Mester és Tanító.” Amikor Júdás így megölelte a Mesterét, Jézus így szólt: „Barátom, hát ennyi nem elég? Még el is árulnád az Ember Fiát egy csókkal?”

183:3.6 (1974.4) Az apostoloknak és a tanítványoknak valósággal a földbe gyökerezett a lábuk a látványtól. Egy pillanatig senki sem mozdult. Erre Jézus, kibontakozva Júdás áruló öleléséből, odalépett az örökhöz és a katonákhoz, és újra megkérdezte, „Kit kerestek?” A százados megint azt mondta, „A názáreti Jézust.” Jézus megint csak azt felelte: „Mondtam már, hogy én vagyok az. Ha tehát engem kerestek, a többiek hadd menjenek útjukra. Én kész vagyok veletek menni.”

183:3.7 (1974.5) Jézus hajlandó volt az örökkel visszamenni Jeruzsálembe, és a katonák századosa ugyancsak hajlandó volt megengedni a három apostolnak és a társaiknak, hogy békében a dolgukra menjenek. De mielőtt ehhez hozzáfoghattak volna, ahogy Jézus ott állt, várva a százados parancsait, egy bizonyos Malchusz, a főpap szír testőre, odalépett Jézushoz és arra

készült, hogy hátrakösse Jézus kezét, jóllehet a római százados nem rendelte el, hogy Jézust megkötözzék. Amikor Péter és a társai azt látták, hogy a Mestert ilyen megaláztatásban akarják részesíteni, nem tudták tovább türtőztetni magukat. Péter kirántotta a kardját és a többiekkel együtt odarohant, hogy lesújtson Malchuszra. De még mielőtt a katonák a főpap szolgájának védelmére kelhetek volna, Jézus tiltón felemelte a kezét és ellentmondást nem tűrő hangon azt mondta: „Péter, tedd el a kardodat! Akik kardot ragadnak, azok kard által pusztulnak. Hát nem érted, hogy az Atya akarata, hogy kiigyam e poharat? És nem tudod azt sem, hogy én akár most is parancsolhatnék az angyalok és a társaik több mint tizenkét hadosztályának, akik kiragadnának engem e néhány ember kezéből?”

183:3.8 (1975.1) Mialatt Jézus ily eredményesen eltérítette a követőit a tetteges ellenállás szándékától, ez elég volt ahhoz, hogy az őrség kapitányát félelem töltse el, aki így a katonái segítségével erősen megragadta Jézust és gyorsan megkötözték. Amint súlyos kötelekkel a kezét összekötötték, Jézus azt mondta nekik: „Miért jöttök ellenem kardokkal és botokkal, mint ahogy a haramiát szokás elfogni? Naponta ott voltam veletek a templomban, nyilvánosan tanítottam az embereket, és nem próbáltatok meg elfogni.”

183:3.9 (1975.2) Miután Jézust megkötözték, a kapitány, attól való félelmében, hogy a Mester követői esetleg megpróbálkoznak a kiszabadításával, parancsokat adott, hogy őket is fogják el; ám a katonák nem voltak elég gyorsak, ugyanis Jézus követői, meghallván a kapitány által a letartóztatásukra kiadott parancsokat, sietve visszavonultak a szurdokba. János Márk

mindvégig a közeli pajtában maradt egyedül. Amikor az örök elindultak Jézussal vissza Jeruzsálembe, János Márk megpróbált kilopózni a pajtából annak érdekében, hogy utolérje a menekülő apostolokat és tanítványokat; ám épp ahogy előmerészkedett, a menekülő tanítványok üldözéséből utoljára visszatérő katonák egyike a közelben haladt el, és meglátva az ifjút a lenvászon köpenyben, üldözni kezdte, és majdnem utol is érte. A katona valójában elég közel került Jánoshoz ahhoz, hogy megragadja a köpenyét, de a fiatalember kiszabadította magát az öltözetéből és mezítelenül menekült tovább, s a katona markában csak az üres köpeny maradt. János Márk a legnagyobb sietségben tartott Zebedeus Dávidhoz a felső ösvényen. Amikor elmesélte Dávidnak, hogy mi történt, mindketten visszasiettek az alvó apostolok sátraihoz és tájékoztatták a nyolcakat a Mester elárulásáról és elfogásáról.

183:3.10 (1975.3) Nagyjából akkor, amikor ők a nyolc apostolt ébresztgették, azok, akik a szurdokba menekültek, most visszatértek, és mindannyian az olajsajtó közelében gyülekeztek, hogy megvitassák a teendőket. Időközben Simon Péter és Zebedeus János, akik az olajfák között bújtak el, már elindultak a katonák, örök és szolgák tömege után, akik úgy vitték vissza Jézust Jeruzsálembe, mintha egy megátalkodott bűnözőt kísértek volna. János közelről követte a tömeget, Péter azonban távolságot tartva ment utánuk. Miután János Márk kiszabadult a katona markából, magához vett egy köpenyt, melyet Simon Péter és Zebedeus János sátrában talált. Gyanította, hogy az örök Annásnak, a kiérdemesült főpapnak a házához viszik Jézust; így futva megkerülte az olajfa-ligetet és a tömeg elébe került, majd elbújt a főpap palotájának kapujához vezető bejárat közelében.

4. Vita az olajütőnél

183:4.1 (1975.4) Zebedeus Jakab ott találta magát Simon Pétertől és az öccsétől, Jánostól magára hagyva, így aztán csatlakozott a többi apostolhoz és a táborbeli társaikhoz az olajütőnél, hogy megvitassák, mit tegyenek válaszul a Mester elfogására.

183:4.2 (1975.5) Jézus már korábban felmentette Andrást az apostoli csoport igazgatásával kapcsolatos minden felelősség alól; ennek megfelelően, az életük legnagyobb válsághelyzetében, ő most hallgatott. Egy rövid, kötetlen beszélgetést követően Zélóta Simon felállt az olajütő kőfalára és szenvedélyes hangon érvelve a Mester és az ország ügye iránti hűség mellett, felszólította apostoltársait és a többi tanítványt, hogy siessenek a tömeg után és mentsek meg Jézust. A társaság többsége hajlott volna arra, hogy elfogadja az ő határozott vezetését, ha nem hangzik el Nátániel tanácsa, aki abban a pillanatban állt fel, amint Simon befejezte a beszédet, és ő felhívta a figyelmüket a Jézus által gyakran elmondott tanításokra az ellen nem állással kapcsolatban. Emlékeztette a társait arra is, hogy Jézus épp azon az éjszakán utasította őket, hogy óvják meg életüket arra az időre, amikor el kell indulniuk a világban és hirdetniük kell a mennyországról szóló evangélium jó hírét. Nátániel ezen álláspontját támogatta Zebedeus Jakab is, aki most elmesélte, hogy Péter és a többiek miként rántották elő kardjukat a Mester letartóztatásának megakadályozására, és hogy Jézus arra kérte Simon Pétert és a többi, kardot rántó társát, hogy tegyék tokjába a pengéjüket. Máté és Fülöp szintén beszélt, de semmilyen határozott eredményre nem jutottak a vitában egészen addig, amíg Tamás fel nem hívta a figyelmüket arra a tényre, hogy Jézus azt tanácsolta Lázárnak, hogy ne tegye ki magát halálos veszedelemnek, s rámutatott, hogy nem

tehetnek semmit a Mesterük megmentése érdekében, minthogy ő nem hajlandó megengedni a barátainak, hogy megvédjék, és mivel ragaszkodott ahhoz, hogy nem fog élni az isteni hatalmi eszközeivel az emberi ellenségeinek leszerelése érdekében. Tamás rávette őket, hogy oszoljanak és térjenek haza, hiszen Zebedeus Dávid a táborban marad, hogy irányító- és hírvivői központot tartson fenn a csoport számára. Aznap reggel fél háromra a tábor kiürült; csak Dávid maradt ott három-négy hírvivővel, a többieket pedig elküldte, hogy híreket szerezzenek arról, hová vitték Jézust és mit fognak tenni vele.

^{183:4.3 (1976.1)} Öt apostol, vagyis Nátániel, Máté, Fülöp és az ikerpár Betfagéban és Betániában rejtőzködött. Tamás, András, Jakab és Zélóta Simon a városban bujkált. Simon Péter és Zebedeus János Annás házáig követte a csapatot.

^{183:4.4 (1976.2)} Röviddel napkelte után Simon Péter visszasétált a Getszemáni táborba, s az arcán a mély kétségbeesés szomorú képe tükröződött. Dávid egy hírvivő felügyelete mellett elküldte, hogy csatlakozzon a testvéréhez, Andráshoz, aki Nikodémusz házában tartózkodott Jeruzsálemben.

^{183:4.5 (1976.3)} Zebedeus János, ahogy Jézus meghagyta neki, a keresztre feszítés legvégéig a közelében maradt, és ő volt az, aki óráról órára ellátta Dávid embereit hírekkel, melyet elvittek Dávidnak a kerti táborba, és amelyet azután eljuttattak a bujkáló apostoloknak és Jézus családjának.

^{183:4.6 (1976.4)} Kétségkívül úgy volt, hogy a pásztort lesújtották és a nyáját szétkergették! Mialatt mindannyian bizonytalanul tudatában voltak, hogy Jézus előre figyelmeztette őket erre a helyzetre, a Mester hirtelen eltűnése túlságosan is

megdöbbsentette őket, semhogy képesek lettek volna az eszközt rendesen használni.

^{183:4.7 (1976.5)} Nem sokkal a nappal beálltát követően, éppen azután, hogy Pétert elküldték a testvéréhez, Júdás, Jézus vér szerinti testvére, csaknem lélekszakadva és Jézus családjának többi tagja előtt, arra érkezett a táborba, hogy a Mestert már letartóztatták; és egyből rohant is lefelé a jerikói úton, hogy megvigye a hírt az anyjának és a fiú- és lánytestvéreinek. Zebedeus Dávid Júdás révén azt üzenté Jézus családjának, hogy Márta és Mária betániai házában gyülekezzenek és ott várják a híreket, melyeket a hírvivői rendszeresen megvisznek nekik.

^{183:4.8 (1976.6)} Így alakult tehát a helyzet a csütörtök éjjel utolsó felében és a pénteki nap kora reggeli óráiban, már ami az apostolokat, a főbb tanítványokat és Jézus földi családját illeti. Mindeme csoportok és egyének között Dávid azon hírvivői szolgálata tartotta a kapcsolatot, melyet Zebedeus Dávid működtetett tovább a Getszemáni ligeti székhelyéről.

5. Útban a főpap palotájához

^{183:5.1 (1977.1)} Azt megelőzően, hogy elindultak volna Jézussal a kertből, vita alakult ki a templomőrség zsidó kapitánya és a katonák csapatának római századosa között abban, hogy hová is vigyék Jézust. A templomőrség kapitánya olyan parancsokat adott, hogy vigyék a hivatalban lévő főpap, Kajafás elé. A római katonák századosa úgy rendelkezett, hogy Jézust Annásnak, a korábbi főpapnak és Kajafás apósának palotájába kell vinni. Azért tett így, mert a rómaiak szokás szerint közvetlenül Annással tárgyaltak minden olyan dologban,

amely a zsidó egyházi törvények foganatosításával volt kapcsolatos. Végül is a római százados parancsának engedelmeskedtek; Jézust előzetes kihallgatásra Annás házához vitték.

183:5.2 (1977.2) Júdás a parancsnokok közelében haladt, s hallott mindent, amit beszéltek, de nem vett részt a vitában, mert sem a zsidó kapitánynak, sem a római tisztnek nemigen akadt sok beszélő az árulóval — ennyire megvetették őt.

183:5.3 (1977.3) Zebedeus János, aki emlékezett a Mester azon utasításaira, hogy legyen mindig kéznél, nagyjából ekkor már egészen megközelítette Jézust, aki a két parancsnok között haladt. A templomőrség parancsnoka, meglátva a mellettük haladó Jánost, odaszólt a helyettesének: „Fogjátok el ezt az embert és kötözzétek meg. Ő az egyik követője ennek a fickónak.” De amikor a római százados meghallotta ezt és körülnézve meglátta Jánost, parancsot adott, hogy az apostol hadd menjen mellette, és hogy senki ne bántsa. Ezután a római százados azt mondta a zsidó kapitánynak: „Ez az ember nem áruló és nem is gyáva. Láttam a kertben, és ő nem rántott kardot, hogy ellenálljon nekünk. Megvan a bátorsága, hogy előjöjjön és a Mesterével legyen, és senki se emeljen rá kezet. A római törvény megengedi, hogy bármely fogolynak legalább egy barátja ott álljon mellette a vádlottak padjánál, és ezt az embert nem fogja senki megakadályozni abban, hogy a Mestere, a fogoly mellett álljon.” Amikor Júdás meghallotta ezt, olyannyira elszégyellte magát és olyannyira megszégyenült, hogy egészen lemaradt a menetelőktől, s egyedül ért oda Annás palotájához.

183:5.4 (1977.4) Ez megmagyarázza, hogy Zebedeus János miért kapott engedélyt arra, hogy Jézus mellett legyen végig a megpróbáltatást jelentő tapasztalásaiban ezen az éjszakán és másnap. A zsidók féltek bármit is mondani Jánosnak vagy bármiképp zaklatni őt, mert némileg olyan helyzetbe került, mint egy római tanácsadó, akit azért jelöltek ki, hogy figyelje a zsidó egyházi bíróság ténykedését. János ebbéli kitüntetett szerepe még inkább megszilárdult, amikor a római, átadva Jézust a templomőrség kapitányának Annás palotájának kapujában, a helyetteséhez szólva azt mondta: „Menj a fogollyal és gondoskodj arról, hogy ezek a zsidók meg ne öljék Pilátus jóváhagyása nélkül. Figyelj oda, hogy meg ne gyilkolják, és ügyelj, hogy a barátja, a galileai, engedélyt kapjon, hogy mellette álljon és megfigyelhessen mindent, ami zajlik.” János így tudott ott lenni Jézus közelében egészen a kereszten való haláláig, míg a többi tíz apostol arra kényszerült, hogy rejtőzködésben maradjon. János római védelem alatt cselekedett így, és a zsidók nem is merték zaklatni a Mester haláláig.

183:5.5 (1977.5) Az Annás palotájához vezető út alatt Jézus egyszer sem nyitotta szélre a száját. Az elfogásától kezdve az Annás előtti megjelenéséig az Ember Fia egy szót sem szólt.

184. írás

A Szanhedrin bírósága előtt

184:0.1 (1978.1) ANNÁS képviselői titokban arra utasították a római katonák századosát, hogy miután Jézust letartóztatta, azonnal vigye Annás palotájába. A korábbi főpap azt szerette volna, ha megőrizheti a maga, mint a zsidók fő egyházi hatósága tekintélyét. Volt egy másik célja is azzal, hogy Jézust néhány

órára a házában tartsa, és ez pedig az volt, hogy időt adjon ahhoz, hogy a Szanhedrin bíróságát szabályosan összehívhassák. Törvényellenes dolog volt a Szanhedrin bíróságát a templombeli reggeli áldozatbemutató ideje előtt összehívni, és ezt az áldozatot nagyjából hajnali háromkor mutatták be.

184:0.2 (1978.2) Annás tudta, hogy a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság várakozik a veje, Kajafás palotájában. Éjfélre a Szanhedrin mintegy harminc tagja gyűlt össze a főpap otthonában, hogy készen álljanak ítéletet mondani Jézus felett, amint eléjük hozzák. Csak a Jézussal és az ő tanításával erősen és nyíltan szembenálló tagok gyűltek össze, hiszen mindössze huszonhárom főre volt szükség ahhoz, hogy egy pert lefolytató bíróságot kiállítsanak.

184:0.3 (1978.3) Jézus mintegy három órát töltött Annás palotájában az Olajfák hegyén, nem messze a Getszemáni kerttől, ahol elfogták. Zebedeus János szabadon és biztonságban mozoghatott Annás palotájában, de nem csak azért, mert a római százados így határozott, hanem azért is, mert őt és Jakab fivérét jól ismerték az idősebb szolgák, mivel sokszor vendégeskedtek a palotában, ugyanis a korábbi főpap anyjuknak, Szalóménak a távoli rokona volt.

1. Az Annás által lefolytatott vizsgálat

184:1.1 (1978.4) Annás, aki a templomi jövedelmekből gazdagodott meg, és akinek a veje a hivatalban lévő főpap volt, és aki összeköttetésben állt a római hatóságokkal, valóban a leghatalmasabb egyén volt az egész zsidóságban. Behízlgő és ármánykodó alkat, cselszövő és összeesküvő személy volt. A

Jézustól való megszabadulás ügyét ő akarta irányítani; félt teljesen rábízni egy ilyen fontos feladatot az ő durva és erőszakos vejére. Annás meg akart bizonyosodni afelől, hogy a Mester perét a szadduceusok tartják kézben; tartott a némely farizeus részéről esetlegesen megnyilvánuló rokonszenvtől, minthogy a Szanhedrin gyakorlatilag minden tagja, aki Jézus mellett hitet tett, farizeus volt.

184:1.2 (1978.5) Annás már évek óta nem találkozott Jézussal, egészen azóta nem, hogy Jézus ellátogatott az otthonába és nyomban távozott is onnan, ahogy felmérte, hogy Annás milyen hűvösen és tartózkodóan fogadja. Annás arra gondolt, hogy épít az egykori ismeretségre, és ennek révén próbálja meg rávenni Jézust, hogy hagyjon fel a szándékaival és hagyja el Palesztinát. Nemigen akaródzott neki részt venni egy jó ember megölésében és arra a következtetésre jutott, hogy Jézus talán úgy dönt, hogy inkább elhagyja az országot, mintsem, hogy elszenvedje a halált. De amikor Annás ott állt az elszánt és rendíthetetlen galileai előtt, egyből tudta, hogy hasztalan dolog volna ilyen ajánlatokkal próbálkozni. Jézus még fenségesebb és biztosabb fellépésű volt, mint ahogy Annás emlékezetében élt.

184:1.3 (1979.1) Amikor Jézus ifjabb volt, Annás nagy érdeklődést mutatott iránta, de most a bevételeit veszélyeztette az, amelyben Jézus szerepet vállalt, vagyis hogy kikergették a pénzváltókat és egyéb zsibáru-kereskedőket a templomból. Jézusnak ez a tette sokkal jobban kiváltotta az egykori főpap gyűlöletét, mint a tanításai.

184:1.4 (1979.2) Annás belépett a tágas fogadóterembe, helyet foglalt egy nagy székben, és megparancsolta, hogy hozzák elé Jézust.

Miután néhány pillanatig szótlanul szemlélte a Mestert, így szólt: „Te is tudod, hogy tennünk kell valamit a tanításod ügyében, hiszen megzavarod az ország nyugalmát és rendjét.” Annás kérdően tekintett Jézusra, a Mester pedig mélyen a szemébe a nézett, de nem válaszolt. Megint Annás szólalt meg, „Hogy hívják a tanítványaidat, Zélóta Simonon, a bujtogatón kívül?” Jézus megint csak letekintett rá, de nem felelt.

184:1.5 (1979.3) Annást annyira megzavarta az, hogy Jézus nem hajlandó válaszolni a kérdéseire, hogy azt mondta neki: „Nem érdekel téged, hogy barátságos vagyok-e veled vagy sem? Nem veszed figyelembe, hogy hatalmamban áll döntené a közelgő pered kérdéseiben?” Jézus ezt hallván, azt mondta: „Annás, te is tudod, hogy nem lehetne hatalmad felettem, hacsak nem az Atya engedélye révén. Némelyek azért akarják elpusztítani az Ember Fiát, mert tudatlanok; nem tudnak jobbat, de te, barátom, te tudod, hogy mit teszel. Hogyan vagy képes elutasítani az Isten világosságát?”

184:1.6 (1979.4) Jézus közvetlensége csaknem összezavarta Annást. De elméjében már elszánta magát, hogy Jézusnak vagy el kell hagynia Palesztinát vagy vesznie kell; így hát összeszedte a bátorságát és megkérdezte: „Hát mi is az, amit a népnek tanítani próbálsz? Minek mondod magad?” Jézus azt felelte: „Tudod nagyon jól, hogy én csak nyíltan szóltam a világnak. Tanítottam a zsinagógákban és sokszor a templomban is, ahol minden zsidó és számos nem-zsidó is meghallgatott. Titkon semmit sem mondtam; miért kérdezhetsz hát engem a tanításomról? Miért nem hívod össze azokat, akik hallottak engem és kérdezed meg őket? Íme, egész Jeruzsálem hallotta, amit beszéltem, még ha te magad nem is hallottad e

tanításokat.” De mielőtt Annás válaszolhatott volna, a palota főintézője, aki a közelben állt, arcul csapta Jézust, mondván, „Hogy mersz ily szavakkal felelni a főpapnak?” Annás nem feddte meg az intézőjét, Jézus azonban ezzel fordult hozzá, „Barátom, ha rosszat mondtam, szólj a rossz ellen; de ha igazat szóltam, akkor miért kell megütnöd?”

184:1.7 (1979.5) Bár Annás sajnálta, hogy az intézője megütötte Jézust, túl büszke volt ahhoz, hogy foglalkozzon a dologgal. Zavarában átment egy másik terembe, otthagya Jézust a ház szolgáljaival és a templomőrséggel csaknem egy órára.

184:1.8 (1979.6) Amikor visszatért, odament a Mesterhez és így szólt, „Azt állítod, hogy te vagy a Messiás, Izráel megszabadítója?” Jézus azt mondta: „Annás, te ismertél engem már ifjúkorom óta. Tudod, hogy én nem mondom magamat senkinek, kivéve, aminek Atyám kinevezett, és hogy engem minden emberhez küldött, nem-zsidóhoz és zsidóhoz egyaránt.” Erre Annás azt felelte: „Nekem azt mondták, hogy azt állítottad, hogy te vagy a Messiás. Igaz ez?” Jézus Annásra nézett, de csak annyit felelt, „Te mondtad.”

184:1.9 (1980.1) Ekkortájt érkeztek hírnökök Kajafás palotájából azt tudakolván, hogy Jézust mikor állítják a Szanhedrin bírósága elé, és mivel már közeledett a hajnal, Annás úgy gondolta, hogy az a legjobb, ha Jézust megkötözve és a templomőrség őrizetében átküldi Kajafáshoz. Rövidesen ő maga is követte őket.

2. Péter az udvarban

184:2.1 (1980.2) Ahogy az örök és katonák csapata Annás palotájának bejáratához közeledett, Zebedeus János ott haladt a római katonák századosának oldalán. Júdas valamivel hátrébb járt, Simon Péter pedig jóval távolabbról követte őket. Miután János belépett a palotaudvarba Jézussal és az örökkel együtt, Júdas csak a kapuig jött, látván Jézust és Jánost, továbbment Kajafás házához, ahol tudomása szerint a Mester valódi perére később sor fog kerülni. Röviddel azt követően, hogy Júdas elment, Simon Péter érkezett meg, és ahogy ott álldogált a kapu előtt, János meglátta őt, miközben Jézust a palotához vezették. A kaput nyitó szolgálólány ismerte Jánost, és amikor az megszólította és arra kérte, hogy engedje be Pétert, a leány ezt örömmel tette meg.

184:2.2 (1980.3) Péter, miután belépett az udvarba, odament a faszénből rakott tűzhöz, hogy megmelegedjen, mert az éjszakai levegő csípős volt. Igencsak úgy érezte, hogy nem helyénvaló dolog itt lennie, Jézus ellenségei körében, és valóban nem volt az. A Mester nem utasította, hogy legyen a közelében, mint ahogy meghagyta azt Jánosnak. Péter azon apostolokhoz tartozott, akiket külön is figyelmeztettek, hogy ne sodorják veszélybe az életüket a Mesterük perének és keresztre feszítésének ideje alatt.

184:2.3 (1980.4) Péter röviddel azelőtt hajította el a kardját, hogy a palotakapuhoz ért volna, így hát fegyvertelenül lépett Annás udvarába. Elméjében vadul kavargtak a kusza gondolatok; nemigen tudta felfogni, hogy Jézust letartóztatták. Nem tudta megérteni a helyzet valóságát — hogy ő itt van Annás udvarában, és a főpap szolgálói oldalán melegszik a tűznél. Kíváncsi volt, hogy mit csinál a többi apostol, és aztán azon

töprengve, hogy vajon János hogyan kaphatott engedélyt arra, hogy a palotába belépjen, arra a következtetésre jutott, hogy azért alakult így a dolog, mert a szolgák ismerték, lévén, hogy János kérte meg a kapust is, hogy őt engedjék be.

184:2.4 (1980.5) Nem sokkal azután, hogy a kapusnő beengedte Pétert, és miközben Péter a tűznél melegedett, a lány odament hozzá és civódva azt mondta, „Te nem egyike vagy e férfi tanítványainak?” Péternek nem kellett volna meglepődnie azon, hogy felismerték, mert János volt az, aki megkérte a lányt, hogy a palotakapun beengedje; de olyan feszült idegállapotban volt, hogy a tanítványként való azonosítása kibillentette az egyensúlyából, és mivel elméjében egyetlen gondolat tolult előre — az, hogy mentse az életét — nyomban azt felelte a fiatal leány kérdésére, „Én nem.”

184:2.5 (1980.6) Csakhamar egy másik szolga jött oda Péterhez és megkérdezte: „Nem téged láttalak a kertben, amikor ezt a fickót elfogták? Nem vagy te is az ő egyik követője?” Péter ekkor nagyon megrémült; nem látott lehetőséget a vádlói elől való biztonságos menekülésre; így aztán indulatosan tagadott mindenféle kapcsolatot Jézussal, azt mondta, „Én nem ismerem ezt az embert, és nem vagyok a követője sem.”

184:2.6 (1980.7) Ez idő tájt hívta félre a kapusnő Pétert és így szólt: „Biztos vagyok abban, hogy te ennek a Jézusnak az egyik tanítványa vagy, és nem csak azért, mert az egyik követője kért meg, hogy beengedjelek az udvarba, hanem azért is, mert a nővérem, aki itt van, látott téged a templomban ezzel az emberrel. Miért tagadod?” Hallván a leány vádját, Péter szitkozódva és esküdözve tagadta, hogy bármiképpen ismerné Jézust, megint csak ezt mondva, „Én nem vagyok ennek az

embernek a követője; még csak nem is ismerem; eddig nem is hallottam felőle.”

184:2.7 (1981.1) Péter egy időre otthagyta a tüzet és a kertben sétálgatott. Szeretett volna kiszökni, de félt, hogy felhívja magára a figyelmet. Mivel fázni kezdett, visszament a tűzhöz, ahol a mellette álldogáló férfiak egyike azt mondta: „Te egész biztosan ennek az embernek az egyik tanítványa vagy. Ez a Jézus galileai, és a beszéded elárul, mert te is úgy beszélsz, mint egy galileai.” De Péter megint csak tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban állna a Mesterével.

184:2.8 (1981.2) Péter olyannyira össze volt zavarodva, hogy azzal próbálta elkerülni a vádlóival való érintkezést, hogy visszahúzódott a tűztől és egyedül maradt a fedett folyosón. A több mint egyórnyi elvonulás után, a kapus és a nővére megtalálta, és mindketten civódva rótták fel neki, hogy Jézus követője. De ő megint tagadta a vádat. Épp amikor még egyszer tagadta, hogy bármiféle kapcsolatban állna Jézussal, megszólalt a kakas, és Péternek eszébe jutottak a Mester által aznap éjjel hozzá intézett figyelmeztető szavak. Ahogy ott állt, nehéz szívvel és összetörve a büntudat súlya alatt, feltárultak a palota kapui, és az örök Jézust vezetve elindultak Kajafáshoz. Ahogy a Mester elhaladt Péter mellett, a fáklyák fényénél meglátta az egykor magabiztos és felületesen bátor apostolának arcán megmutatkozó kétségbeesett arckifejezést, és odafordulva, Péterre emelte a tekintetét. Péter soha nem felejtette el ezt a nézést, amíg csak élt. E pillantás a sajnálat és a szeretet olyan keveréke volt, melyet halandó ember eddig még nem láthatott a Mester arcán.

184:2.9 (1981.3) Miután Jézus és az örök kimentek a palota kapuin, Péter utánuk eredt, de csak egy darabon követte őket. Nem tudott továbbmenni. Leült az út mellett és keservesen sírni kezdett. Amikor a lelki gyötrelmének könnyeit kisírta, elindult vissza a tábor felé, reménykedve, hogy megleli a fivérét, Andrást. A táborhoz érve csak Zebedeus Dávidot találta, aki elküldött egy hírvivőt, hogy vezesse el oda, ahol a testvére megbújt Jeruzsálemben.

184:2.10 (1981.4) Péter ezt a teljes tapasztalást Annás palotájának udvarában, az Olajfák hegyén élte meg. Nem követte Jézust a főpap, Kajafás palotájába. Az, hogy Péter felismerte, hogy többször is megtagadta a Mesterét mire a kakas megszólalt, azt jelzi, hogy mindez Jeruzsálemben kívül történt, hiszen törvény ellen való dolog volt szárnyast tartani a városon belül.

184:2.11 (1981.5) Amíg a kakaskukorékolás észre nem térítette Pétert, csak arra tudott gondolni, ahogy ott járkált fázósan föl és alá az épület külső, fedett folyosóján, hogy milyen ügyesen kitért a szolgák gyanúsítgatásai elől, és miként hiúsította meg ama tervüket, hogy Jézussal azonosítsák. Addig csak arra tudott gondolni, hogy ezeknek a szolgáknak nincs erkölcsi vagy törvényes alapjuk az ő kérdőre vonására, és ténylegesen is dicsérte magát azért, ahogy őszerinte elkerülte azt, hogy beazonosítsák és esetleg elfogják és bebörtönözzék. Amíg a kakas meg nem szólalt, Péter nem ismerte fel, hogy megtagadta a Mesterét. Amíg Jézus rá nem tekintett, nem értette meg, hogy nem volt képes élni ama kiváltságaival, melyeket az ország követeként megkapott.

184:2.12 (1981.6) Lévén, hogy megtette az első lépést a megalkuvás és a legkisebb ellenállás útján, Péter nem látott más megoldást,

minthogy továbbmenjen a megkezdett úton. Nagyszerű és nemes jellemet igényel az, hogy elindulva a rossz úton, az ember megforduljon és a jó felé menjen. Az ember elméje túl gyakran igyekszik igazolni a tévedés útján való megmaradást, ha egyszer már rálépett arra az útra.

184:2.13 (1982.1) Péter sohasem hitte el teljesen, hogy megbocsátást nyerhet, amíg nem találkozott a Mesterével annak feltámadását követően és amíg meg nem látta, hogy úgy fogadja őt, mint a megtagadások megrendítően szomorú éjszakájának tapasztalásai előtt.

3. A Szanhedrin tagjaiból álló bíróság előtt

184:3.1 (1982.2) Körülbelül fél négyre járt az idő ezen a péntek reggelen, amikor a főpap, Kajafás megnyitotta a Szanhedrin tagjaiból álló vizsgálóbíróság ülését és elrendelte, hogy hozzák eléjük Jézust hivatalos bírósági tárgyalásra. A Szanhedrin három korábbi alkalommal nagy szavazati többséggel már halálra ítélte Jézust, és úgy döntöttek, hogy megérdemli a halált a törvényszegés, az istenkáromlás és az Izráel atyái hagyományainak semmibevétele kapcsán megfogalmazott, nem hivatalos vádak alapján.

184:3.2 (1982.3) Ez a Szanhedrin nem hivatalos ülése volt és arra nem is a szokott helyen, a templom faragott köves termében került sor. Ez a bíróság a mintegy harminc Szanhedrin-tag alkotta különleges tárgyaló bíróság volt, és összehívásukra a főpap palotájában kerítették sort. Zebedeus János végig ott volt Jézussal az úgynevezett per alatt.

184:3.3 (1982.4) Mennyire büszkék voltak ezek a főpapok, írástudók, szadduceusok és egyes farizeusok arra, hogy Jézust, a tisztségük el nem fogadóját és a tekintélyük megkérdőjelezőjét, most biztosan a kezük között tudhatják! Eltökéltek voltak abban, hogy a bosszúszomjas szorításukból nem kerülhet ki élve.

184:3.4 (1982.5) A zsidók, amikor valakit főbenjáró bűnnel vádoltak meg, rendszerint nagy körültekintéssel jártak el és megtettek minden intézkedést annak érdekében, hogy biztosítsák a tisztességes eljárást, például azzal, hogy gondosan választották ki a tanúkat, továbbá az egész pert ilyen szellemben vezették le. Ám ez alkalommal Kajafás inkább volt vádló, mint elfogulatlan bíró.

184:3.5 (1982.6) Jézus a szokásos öltözkéiben és hátrakötött kézzel jelent meg a bíróság előtt. Az egész bíróság meglepődött és némiképp össze is zavarodott a fenséges megjelenésén. Sohasem láttak még ilyen foglyot és sohasem voltak tanúi ilyen higgadtságnak egy olyan ember részéről, aki az életéről döntő per alanya volt.

184:3.6 (1982.7) A zsidó törvény megkövetelte, hogy legalább két tanú legyen azonos véleményen bármely dologban, mielőtt vádat lehet emelni egy fogoly ellen. Júdást nem használhatták fel tanúként Jézus ellen, mert a zsidó törvény külön tiltotta a hitszegő tanúskodását. Több mint húsz hamistanú volt kéznél, hogy Jézus ellen valljanak, ám az ő vallomásaik oly ellentmondásosak és oly nyilvánvaló koholmányok voltak, hogy maguk a Szanhedrin tagjai is erősen szégyellték az előadásukat. Jézus ott állt, szelíden figyelve ezeket a hamisan esküvőket, és maga ez az arckifejezés zavarba hozta a

hamistanúkat. Mindeme hamistanúzás alatt a Mester egy szót sem szólt; nem felelt a számos hamis vádjukra.

184:3.7 (1982.8) Az első alkalom, amikor két tanújuk véleménye hasonlítani kezdett, az volt, amikor két férfi azt állította, hogy hallották Jézust, amint azt mondja az egyik templomi beszédében, hogy megtehetné, hogy „lerombolja ezt az emberkéz építette templomot és harmadnapra egy emberkéz nélkül épültet emel”. Jézus nem pontosan ezt mondta, és amikor a felemlített megjegyzést tette, a saját testére mutatott.

184:3.8 (1982.9) Bár a főpapok azt kiáltották Jézusnak, „Nem felelsz e vádak egyikére sem?” Jézus nem nyitotta ki a száját. Ott állt csendben, míg az összes hamistanú elő nem adta a vallomását. Ezeknek a hamisan esküvőknek a szavait annyi gyűlölet, elfogultság és gátlástalan túlzás jellemezte, hogy a vallomásuk önmagával került ellentmondásba. A hamis vádjaik legjobb cáfolata a Mester higgadt és fenséges hallgatása volt.

184:3.9 (1983.1) Röviddel a hamistanúk vallomástételének megkezdése után érkezett meg Annás és helyet is foglalt Kajafás mellett. Annás most felállt és amellet érvelt, hogy Jézus azon fenyegetése, miszerint lerombolja a templomot, már elégséges három vádhoz ellene:

184:3.10 (1983.2) 1. Hogy veszélyes népbutító. Hogy lehetetlen dolgokat tanított nekik és másként is becsapta őket.

184:3.11 (1983.3) 2. Hogy elvakult forradalmár annyiban, hogy pártolja a szent templom elleni erőszakot, különben hogyan tudná lerombolni azt?

184:3.12 (1983.4) 3. Hogy varázslást tanított, mivel azt ígérte, hogy új templomot épít, és mindezt kéz nélkül teszi meg.

184:3.13 (1983.5) Már az egész Szanhedrin egyetértett abban, hogy Jézus bűnös a zsidó törvények halállal büntetendő megszegésében, most azonban további vádakat akartak elővezetni a viselkedésével és a tanításával kapcsolatban, melyek igazolnák Pilátus számára a foglyukra kiszabott halálos ítéletet. Tudták, hogy meg kell szerezniük a római kormányzó beleegyezését ahhoz, hogy Jézust törvényesen kivégeztethessék. Annás úgy gondolta, hogy úgy kell folytatni a pert, hogy olybá tűnjön, mintha Jézus veszélyes tanító volna, akit nem szabad az emberek közé engedni.

184:3.14 (1983.6) Kajafás azonban már nem bírta tovább nézni a Mestert, amint az tökéletes önuralommal és kitartóan hallgatva ott áll. Úgy gondolta, hogy tud legalább egy módot a fogoly szóra bírására. Ennek megfelelően odaszaladt Jézushoz, és ujját vádlón a Mester arca előtt rázva, azt mondta: „Megparancsolom, az élő Isten nevében, hogy mondd meg nekünk, hogy te vagy-e a Megszabadító, az Isten Fia.” Jézus így felelt Kajafásnak: „Én vagyok. Rövidesen elmegyek Atyámhoz, és az Ember Fia hamarosan hatalommal ruháztatik fel és újra uralkodni fog a mennyei seregek felett.”

184:3.15 (1983.7) Jézus eme szavait hallván a főpap roppant haragra gerjedt, és felsőruháját megszaggatva azt kiabálta: „Milyen tanúság kell még nekünk? Íme, most mind hallottátok ennek az embernek az istenkáromlását. Szerintetek mit kellene tenni most ezzel a törvényszegővel és istenkáromlóval?” Erre egyhangúlag mind azt felelték, „Megérdemli a halált; feszíttessék meg.”

184:3.16 (1983.8) Jézus nem mutatott érdeklődést a hozzá intézett semmilyen kérdés iránt, amikor Annás vagy a Szanhedrin tagjai előtt állt, azt az egyetlen kérdést kivéve, mely a földi alászállási küldetésére irányult. Amikor megkérdezték, hogy vajon ő az Isten Fia, rögvest és világosan igenlően válaszolt.

184:3.17 (1983.9) Annás azt szeretne volna, ha a per folytatódik, és hogy a római törvénnyel és a római intézményekkel kapcsolatos jézusi hozzáállás egyértelmű természetét illetően olyan vádakat fogalmazzanak meg, melyeket később Pilátus elé terjeszthetnek. A tanácsstagok türelmetlenül várták a mielőbbi befejezést, nem csak azért, mert az volt a páska-ünnepre való felkészülés napja és világi munkát dél után már nem volt szabad végezni, hanem azért is, mert attól tartottak, hogy Pilátus bármikor visszatérhet Júdea római fővárosába, Cezáreába, lévén, hogy csak a páska-ünnepre jött Jeruzsálembe.

184:3.18 (1983.10) Annás azonban nem tudta ellenőrzés alatt tartani a bíróságot. Azután, hogy Jézus oly váratlanul felelt Kajafásnak, a főpap előrelépett és ököllel Jézus arcába csapott. Annás, miként a bíróság többi tagja is, meg volt döbbenve, és ahogy a teremből kifelé haladtak, Jézus arcába köptek, és sokuk gúnyosan meg is legyintette őt a tenyerével. Ilyen rendezetlenül és hallatlan felfordulás közepette ért véget a Jézus ügyét tárgyaló, a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság első ülése fél ötkor.

184:3.19 (1984.1) Harminc előítéletes és a hagyományoktól elvakult hamis bíró az ő hamistanúikkal akart ítéletet mondani egy világegyetem igaz Teremtője felett. E heves vádlókat felbőszítette ezen Isten-ember fenséges hallgatása és nemes

viselkedése. A hallgatását szörnyű volt elviselni; a beszéde félelmet nem ismerően dacos volt. Nem hatottak rá a fenyegetéseik és nem tántorították el a támadásaik. Az ember ítél az Istenről, de ő még ekkor is szereti és meg akarja menteni őket, ha tudja.

4. A megaláztatás órája

184:4.1 (1984.2) A zsidó törvény előírta, hogy halálos ítélet kiszabása esetén két bírósági ülést kell tartani. E második ülést az elsőt követő napon kellett megtartani, és a bíróság tagjainak a köztes időt böjtöléssel és gyászban kellett eltölteniük. Ám ezek az emberek nem várhatták meg a következő napot, hogy megerősítést nyerjen az a döntésük, hogy Jézusnak meg kell halnia. Mindössze egyetlen órát vártak. Időközben Jézust a fogadóteremben tartották a templomőrség őrizetében, akik a főpap szolgálival együtt azzal szórakoztak, hogy mindenféle megaláztatásban részesítették az Ember Fiát. Gúnyolták, leköpték és kegyetlenül megpofozták. Vesszővel csaptak az arcába és azt mondták, „Na most mondd meg, te Megszabadító, hogy ki ütött meg téged.” Így tettek egy teljes órán át, gyalázva és gonoszul bántva ezzel a nem védekező galileával.

184:4.2 (1984.3) A szenvedés és a gúnyolódásból fakadó megpróbáltatások megrázóan szomorú órája alatt, mely események a tudatlan, érzéketlen örök és szolgák jelenlétében zajlottak, Zebedeus János egymagában és rettegve várakozott a szomszédos teremben. Amikor e durva cselekedetek elkezdődtek, Jézus egy fejmozdulattal jelezte Jánosnak, hogy távozzon. A Mester jól tudta, hogy ha megengedné az apostolának, hogy a szobában maradva tanúja legyen ezeknek

az aljasságoknak, János felháborodása oly mértékig fokozódna, hogy a kitörő tiltakozása valószínűleg a halálát okozná.

184:4.3 (1984.4) E szörnyű óra alatt Jézus egyetlen szót sem szólt. Az emberiség e kedves és érzékeny lelke számára, mely lélek személyiségi viszonyban társult ezen egész világegyetem Istenével, ezen a szörnyű órán nem kevesebb keserűség jutott a megaláztatás poharából, mint a tudatlan és kegyetlen örök és szolgák kénye-kedvére kiszolgáltatva lenni, akikre az úgynevezett Szanhedrin bíróság tagjai által mutatott példa hatott ösztönzőleg.

184:4.4 (1984.5) Az emberi szív valószínűleg nem képes felfogni azt a felháborodással vegyes elborzadást, mely egy hatalmas világegyetemen söpört végig, amint a mennyei értelmek tanúi voltak annak a látványnak, hogy szeretett Uruk aláveti magát az ő tudatlan és félrevezetett teremtményei akaratának a szerencsétlen Urantia büntől elhomályosult szféráján.

184:4.5 (1984.6) Mely állati vonás készíti az embert arra, hogy megtámadja és testileg is bántalmazza azt, amit szellemileg vagy értelmileg nem képes elérni? A félig polgárosodott emberben még mindig ott lappang az a fajta kíméletlen erőszakosság, mely igyekszik rávetni magát azokra, akik bölcsességben és szellemi teljesítményben kiválóbbak. Nézzétek e polgárosodottnak mondott emberek gyöngédséget nélkülöző, állatias vadságát, amint az állati öröm egy bizonyos formáját nyerik abból, hogy fizikai támadást intéznek az ellen nem álló Ember Fia ellen. Ahogy ezek a támadások, gúnyolódások és ütések Jézust érték, ő nem védekezett, de nem volt védtelen. Jézust nem győzték le, ő pusztán nem küzdött anyagi értelemben.

184:4.6 (1985.1) A Mesternek, mint egy hatalmas és kiterjedt világegyetem teremtményének, megtartójának és megmentőjének a hosszú és eseménydús létpályáján kivívott legnagyobb győzelmeinek pillanatai ezek. Miután teljes életet élt az Istent az embernek kinyilatkoztatva, Jézus most arra vállalkozik, hogy újonnan és páratlanul nyilatkoztassa ki az embert az Istennek. Jézus most a világoknak nyilatkoztatja ki a teremtményi személyiség elszigetelődéséből eredő félelmek feletti végső győzelmet. Az Ember Fia végre teljesen felismerte az Isten Fiaként való azonosságát. Jézus nem habozik kijelenteni, hogy ő és az Atya egy; és eme legfelsőbb és fenséges tapasztalás ténye és igazsága alapján int arra minden ország-hívőt, hogy úgy legyen vele egy, mint ahogy ő és az Atyja egy. Jézus vallásában az ilyen élő tapasztalás lesz az a bizonyos és hiteles eljárás, ami által a szellemileg elszigetelődött és mindenségrendileg elmagányosodott földi halandók képesek kitörni a személyiség elszigeteltségéből, annak minden félelem-következményéből és a vele járó tehetetlenség érzésből. A mennyország testvéri valóságaiban az Isten hű fiai végleg megszabadulnak a sajátlénységük elszigeteltségéből, mind személyes, mind bolygó viszonylatban. Az Istent ismerő hívő egyre jobban megtapasztalja a világegyetemi léptékű szellemi közösség-építés elragadtatását és nagyszerűségét — a fenti létpolgárságot és azzal együtt a tökéletesség elérésében rejlő isteni sors örök beteljesítését.

5. A bíróság második ülése

184:5.1 (1985.2) Öt óra harminc perckor a bíróság újból összeült, és Jézust a szomszédos terembe vezették, ahol János várta. Itt a római katonák és a templomőrség vigyázott Jézusra, mialatt a

bíróság hozzáfogott azoknak a vádaknak a megfogalmazásához, melyeket Pilátus elé terjeszthetnek. Annás nyilvánvalóvá tette a társai számára, hogy az istenkáromlás vádjának nincs elég súlya Pilátus előtt. Júdás jelen volt a bíróság második ülésén, de nem tanúskodott.

184:5.2 (1985.3) A bíróság ezen ülése csak félórát tartott, és amikor az ülést berekesztették, hogy Pilátus elé járuljanak, a Jézus elleni halálos ítélethez elegendő vádat három tételben állították össze:

184:5.3 (1985.4) 1. Hogy ő a zsidó nemzet megrontója; becsapta az embereket és lázadásra buzdította őket.

184:5.4 (1985.5) 2. Hogy azt tanította az embereknek, hogy ne fizessenek adót a császárnak.

184:5.5 (1985.6) 3. Azzal, hogy egy újfajta ország királyának és megalapítójának vallotta magát, felségárulást követett el a császárral szemben.

184:5.6 (1985.7) Ez az egész eljárás szabálytalan volt és teljes mértékben ellentétben állt a zsidó törvényekkel. Nem volt két olyan tanú, akik egyetértettek volna bármely dologban, kivéve azokat, akik azt állították, hogy Jézus, kijelentése szerint elpusztítja a templomot és három nap múltán újra felépíti azt. Azonban még e kérdésben sem szólt senki a védelem oldaláról, és Jézust sem kérték, hogy magyarázza meg a kijelentését.

184:5.7 (1985.8) Az egyetlen tárgykör, melyben a bíróság következetesen el tudta ítélni, az istenkáromlás volt, és ebben teljes mértékben az ő vallomására építettek. De még az

istenkáromlás esetében sem tartottak szabályos szavazást a halálos ítélet mellett.

184:5.8 (1985.9) Így aztán, hogy Pilátus elé járulhassanak, három olyan vád megfogalmazására vetemedtek, amelyekről nem hallgattak meg tanúkat, és amelyekben úgy állapodtak meg, hogy a megvádolt fogoly nem volt jelen. Amint ezt megtették, három farizeus távozott is; holtan akarták látni Jézust, de nem voltak hajlandók tanúk nélkül és az ő távollétében vádakot összetákolni ellene.

184:5.9 (1986.1) Jézus többet nem jelent meg a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság előtt. Nem akartak még egyszer a szemébe nézni azután, hogy ítéletet mondtak az ártatlan élete felett. Jézus (emberként) nem ismerte meg a vádjaikat addig, amíg meg nem hallotta azokat Pilátustól.

184:5.10 (1986.2) Mialatt Jézus a teremben tartózkodott Jánossal és az örökkel, és miközben a bíróság a második ülését tartotta, a főpap palotájában lévő nők közül néhányan, a barátaikkal együtt, eljöttek megnézni a különös foglyot, és az egyikük megkérdezte tőle, „Te vagy a Messiás, az Isten Fia?” Jézus erre így válaszolt: „Ha megmondom, nem hiszel nekem; és ha megkérdezlek, nem felelsz.”

184:5.11 (1986.3) Aznap reggel hat órakor Jézust elvezették Kajafás házából Pilátus elé, hogy megerősítse a halálos ítéletet, melyet a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság oly igazságtalanul és szabálytalanul már kiszabott.

185. írás

A Pilátus előtti per

185:0.1 (1987.1) RÖVIDDEL reggel hat óra után, Kr.u. 30. április 7-én, pénteken állították Jézust Pilátus, a római helytartó elé, aki Júdeát, Szamariát és Idumeát kormányozta Szíria teljhatalmú császári megbízottjának közvetlen felügyelete alatt. A megkötözött Mestert a templomőrség vitte a római kormányzó elé, a Mestert kísérve pedig ott volt mintegy ötven vádlója, közöttük a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság (főleg szadduceusok), Karióti Júdás és a főpap, Kajafás, valamint jelen volt János apostol is. Annás nem jelent meg Pilátus előtt.

185:0.2 (1987.2) Pilátus már felkelt és készen állt a kora reggeli látogató csoport fogadására, mert azok, akik előző este megszerezték a beleegyezését a római katonák igénybevételére az Ember Fia elfogásához, előre tájékoztatták arról, hogy Jézust korán fogják elhozni hozzá. E tárgyalást Antónia erődjének egy hozzáépített része, a praetorium előtt tartották, ahol Pilátus és a felesége meg szokott szállni Jeruzsálemben jártakor.

185:0.3 (1987.3) Bár Pilátus nagyjából a praetorium csarnokaiban folytatta le a vizsgálatot, a nyilvános tárgyalásra kívül, a főbejáratához felvezető lépcsőkön került sor. Ez egyfajta engedmény volt a zsidók számára, akik nem voltak hajlandók belépni semmiféle olyan pogány épületbe, ahol esetleg kovászt használhattak a páska-ünnepre való készülődés napján. Ha így tesznek, akkor az nem csak szertartási értelemben teszi őket tisztátalanná és ezáltal megakadályozta volna, hogy részt vegyenek a hálaadás délutáni ünnepén, hanem azt is szükségessé tette volna, hogy megtisztulási szertartásoknak vessék alá magukat napnyugta után a páska-ünnepi estebéd elfogyasztására való jogosultság érdekében.

185:0.4 (1987.4) Jóllehet ezeket a zsidókat lelkiismeretileg egyáltalán nem zavarta, hogy fondorlatosan előidézzék Jézus bírósági úton való meggyilkolását, ugyanakkor kínosan pontosak voltak a szertartási tisztaság és a hagyományos szabályszerűség kérdéseiben. De nem ezek a zsidók voltak az egyetlenek, akik nem ismerték fel egy isteni természet nagy és szent kötelességeit, miközben túlzottan nagy figyelmet fordítottak az időben és örökkévalóságban való emberi jólét csekély jelentőségű dolgaira.

1. Pilátus helytartó

185:1.1 (1987.5) Ha Pilátus helytartó nem lett volna a kisebb tartományok meglehetősen jó kormányzója, akkor Tibériusz aligha tűrte volna el, hogy Júdea kormányzója maradjon tíz éven át. Bár igen jó intézőnek minősült, erkölcsileg gyáva volt. Hiányzott belőle az emberi nagyság, ami által megérthette volna a zsidók kormányzójaként kapott feladatának természetét. Nem fogta fel azt a tényt, hogy ezeknek a hébereknek valódi vallásuk volt, olyan hitük, melyért készek voltak meghalni, és hogy sok milliójuk, akik itt-ott a birodalomban elszórtan éltek, úgy tekintett Jeruzsálemre, mint a hitük szentélyére és a Szanhedrint a legfelsőbb földi bírósággént tisztelte.

185:1.2 (1988.1) Pilátus nem szerette a zsidókat, és e mélyen gyökerező gyűlölete már korán megnyilvánult. Az összes római tartomány közül egyet sem volt nehezebb kormányozni, mint Júdeát. Pilátus sohasem látta át igazán a zsidók igazgatásával járó nehézségeket és ezért a kormányzói ténykedésének már a legelején egy sor, csaknem végzetes és majdhogynem öngyilkos baklövést követett el. E melléfogásai

miatt tehettek szert a zsidók oly nagy hatalomra fölötte. Amikor befolyásolni akarták a döntéseit, csak annyit kellett tenniük, hogy felkeléssel fenyegettek, és Pilátus gyorsan meg is hátrált. A helytartó nyilvánvaló ingadozása, az erkölcsi bátorságának hiánya, főként számos olyan vita emlékéből fakadt, mely vitákat a zsidókkal folytatott, és amelyekben minden esetben le is győzték őt. A zsidók tudták, hogy Pilátus fél tőlük, hogy félti a tisztségét Tibériusz előtt, és ezt az ismeretet számos alkalommal kamatoztatták is a kormányzó nagy hátrányára.

185:1.3 (1988.2) Pilátusnak a zsidók előtti kegyvesztettsége egy sor szerencsétlen összeütközés eredményeként alakult ki. Először is, nem vette komolyan a bennük mélyen gyökerező előítéletet minden kép iránt, amely bálványimádási jelkép lehetett. Ennélfogva megengedte a katonáinak, hogy úgy lépjenek be Jeruzsálembe, hogy nem távolították el a császár képeit a lobogóikról, amint az szokása volt a római katonáknak az elődje idején. Nagy zsidó küldöttség járt Pilátus nyakára öt napon keresztül, azért esedezve nála, hogy távolíttassa el ezeket a képeket a katonai zászlókról. Kereken megtagadta a kérésüket és azzal fenyegetőzött, hogy nyomban kivégezteti őket. Pilátus, lévén maga is szkeptikus, nem értette meg, hogy az erősen vallásos érületű emberek nem haboznának meghalni a vallási meggyőződésükért; és ezért ijedt meg, amikor a zsidók dacosan, a fejüket leszegve felsorakoztak a palotája előtt, és megüzenték, hogy készek a halálra. Pilátus ekkor értette meg, hogy olyasmivel fenyegetőzött, amit nemigen akar teljesíteni. Megadta magát, elrendelte, hogy a képeket távolítsák el a jeruzsálemi katonáinak lobogóiról, és attól a naptól kezdve nagymértékben a zsidó vezetők játékszere lett, mivel

felfedezték azon gyengéjét, hogy olyasmivel fenyegetőzik, amit fél megtenni.

185:1.4 (1988.3) Pilátus később eltökélte, hogy visszaszerzi ezt az elveszett tekintélyét és ennek megfelelően elhelyeztette Heródes jeruzsálemi palotájának falain azokat a császári címerpajzsokat, melyek mindennapos használatban voltak a császárimádatban. Amikor a zsidók tiltakoztak, ő hajthatatlan maradt. S mivel nem volt hajlandó meghallgatni a tiltakozásaikat, a zsidók rögvest Rómához fordultak, és a császár nyomban elrendelte a sértő pajzsok eltávolítását. Ekkor Pilátus megbecsültsége még kisebbre zsugorodott.

185:1.5 (1988.4) A másik dolog, amivel igencsak megutáltatta magát a zsidókkal az volt, hogy arra vetemedett, hogy pénzt vegyen el a templomkincstárból egy új vízvezeték építési költségeinek fedezésére, mellyel több vizet lehetett biztosítani a nagy vallási ünnepek idején Jeruzsálembe érkező sok millió látogatónak. A zsidók úgy tartották, hogy csakis a Szanhedrin teljesíthet kifizetéseket a templomi pénzekből, és a zsidók sohasem hagytak fel Pilátus gyalázásával e szemtelen rendelkezése miatt. E döntés eredménye nem kevesebb mint húsz felkelés és sok vérontás lett. E komoly zendülések közül az utolsó egy nagy csoport galileainak a lemészárolását hozta, amint azok éppen az oltárnál tartottak istenimádatot.

185:1.6 (1988.5) Fontos tény, hogy bár ez az ingatag római úr feláldozta Jézust a zsidóktól való félelemből és a személyes helyzetének védelme okán, végül azért veszítette el a hivatalát, mert szükségtelenül lemészároltatott több szamaritánust egy hamis Messiás kijelentéseivel összefüggésben, aki seregeket vezetett a Gerizim hegyre, ahol állítása szerint a templomi

edények el voltak ásva; és ádáz forrongás tört ki, amikor nem talált rá a szent edények rejtekhelyére, pedig megígérte. E mellékesemény eredményeként Szíria teljhatalmú császári megbízottja Rómába rendelte Pilátust. Tibériusz meghalt, miközben Pilátus Róma felé tartott, és nem őt jelölték újra Júdea kormányzójává. Pilátus soha nem heverte ki teljesen azt a sajnálatos megbélyegzést, hogy hozzájárult Jézus keresztre feszítéséhez. Lévén, hogy nem volt az új császár kegyeltje, visszavonult Lausanne tartományba, ahol később öngyilkos lett.

185:1.7 (1989.1) Klaudia Prokula, Pilátus felesége sokat hallott Jézusról a szolgálólányától, aki föníciaiként hitt az országról szóló evangéliumban. Pilátus halála után Klaudia nyíltan is azonosult a jó hír terjesztésének munkájával.

185:1.8 (1989.2) Mindez sokat megmagyaráz abból, ami ezen a megrendítően szomorú péntek délelőttön lezajlott. Könnyű megérteni, hogy a zsidók miért merték kényszeríteni Pilátust — felkeltve őt hat órákor, hogy hallgassa ki Jézust — és hogy miért is nem haboztak megvádolni őt a császárral szembeni felségsértéssel, amennyiben meg meri tagadni a Jézus halálával kapcsolatos követeléseiket.

185:1.9 (1989.3) Egy rangjához méltó római kormányzó, aki a zsidók vezetőivel nem ily kedvezőtlen viszonyban van, sohasem engedte volna meg ezeknek a vérszomjas vallási megszállottaknak, hogy egy olyan ember halálát okozzák, akiről ő maga is kijelentette, hogy ártatlan az ellene felhozott vádakban és nem követett el vétséget. Róma nagy hibát, e világ ügyében messze ható következményekkel járó hibát követett el, amikor a képességeit tekintve másodrendű Pilátust küldte

Palesztina kormányzására. Tibériusz jobban tette volna, ha a birodalom legjobb tartományi intézőjét küldi a zsidókhoz.

2. Jézus megjelenik Pilátus előtt

185:2.1 (1989.4) Amikor Jézus és a vádlói összegyűltek Pilátus ítélkező csarnoka előtt, a római kormányzó kijött, és üdvözölve az összesereglett társaságot, megkérdezte, „Mivel vádoljátok ezt az embert?” A szadduceusok és a tanácsosok, akik eltökélték, hogy Jézust félreállítják, elszánták magukat, hogy úgy járulnak Pilátus elé és kérik tőle a Jézusra kiszabott halálbüntetés megerősítését, hogy maguk nem javasolnak semmilyen ténytörvényszerű vádat. Ezért a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság szóvivője így felelt Pilátusnak: „Ha ez az ember nem volna gonosztevő, akkor nem hoztuk volna el hozzád.”

185:2.2 (1989.5) Amikor Pilátus látta, hogy vonakodnak előadni a Jézus elleni vádjaikat, bár tudta, hogy egész éjjel a bűnösségéről tanácskoztak, azt válaszolta nekik: „Ha nem értettetek egyet semmilyen vádpontban, akkor miért nem ítélték fölöttem a magatok törvényei szerint?”

185:2.3 (1989.6) Erre a Szanhedrin tagjaiból álló bíróság írnoka szólt Pilátushoz: „Törvény ellen való dolog bárkit is megölnünk, márpedig a nemzetünk rendbontója halált érdemel azokért a dolgokért, amiket mondott és tett. Azért járultunk elébed, hogy jóváhagyd a határozatunkat.”

185:2.4 (1989.7) Az, hogy ilyen ürüggyel próbálkoztak a római kormányzónál, mutatja a Szanhedrin tagjainak rosszakaratát és harapós kedvét Jézussal szemben, valamint Pilátus tiszteletének, megbecsülésének és méltósága elismerésének

hiányát is. Mily arcátlanság ezen alávetett polgárok részéről, hogy azzal állnak a tartományi kormányzójuk elé, hogy kivégzési parancsot kérjenek egy olyan ember ellen, akinek előzőleg nem biztosítottak tisztességes tárgyalást és még csak nem is nyújtottak be egyértelmű bűnvádakat ellene!

185:2.5 (1989.8) Pilátusnak volt némi tudomása Jézusnak a zsidók körében végzett munkájáról, és gyanította, hogy az ellene felhozható vádak összefüggenek a zsidó egyházi törvények megszegésével; ezért aztán megpróbálta az ügyet visszautalni az ő saját bíróságukhoz. Pilátus megint csak örömét lelte abban, hogy nyomást gyakorolhatott rájuk annak érdekében, hogy nyilvánosan megvallják, nincs hatalmuk kimondani és végrehajtani a halálos ítéletet még a saját fajtájukhoz tartozó ember esetében sem, akit pedig keserű és irigy gyűlölettel vetettek meg.

185:2.6 (1990.1) Néhány órával korábban, nem sokkal éjfél előtt és miután engedélyezte a római katonák igénybevételét Jézus titkos elfogásához, Pilátusnak további ismeretek jutottak tudomására Jézusról és az ő tanításairól a feleségétől, Klaudiától, aki részlegesen áttért a judaizmusra, és aki később teljesen a jézusi evangélium híve lett.

185:2.7 (1990.2) Pilátus szeretne volna elhalasztani a kihallgatást, ám belátta, hogy a zsidó vezetők elszántak az ügy folytatásában. Tudta, hogy ez az időszak nem csak a páska-ünnepre való készülődés délelőttje, hanem hogy e nap, péntek lévén, egyúttal az előkészületi napja is a pihenés és az istenimádat zsidó szombatjának.

185:2.8 (1990.3) Pilátus, akit felettebb érzékenyen érintett a zsidók fellépésének tiszteletlen volta, nem volt hajlandó teljesíteni azon követeléseiket, hogy Jézust tárgyalás nélkül ítéljék halálra. Miután tehát várt néhány pillanatot, hogy előadják a fogoly elleni vádjaikat, odafordult hozzájuk és így szólt: „Nem fogom halálra ítélni ezt az embert tárgyalás nélkül; és abba sem egyezem bele, hogy kihallgassam, amíg elő nem adjátok az ellene szóló vádjaitokat írásban.”

185:2.9 (1990.4) Amikor a főpap és a többiek meghallották, hogy Pilátus ezt mondja, jeleztek a bírósági írnoknak, aki erre átadta Pilátusnak a Jézus ellen írásban megfogalmazott vádakat. A vádak pedig ezek voltak:

185:2.10 (1990.5) „A Szanhedrin tagjaiból álló bíróságban úgy találtuk, hogy ez az ember gonosztevő és felforgatja a nemzetünket, mert bűnös abban, hogy:

185:2.11 (1990.6) 1. Megrontja nemzetünket és lázadásba hajszolja a népünket.

185:2.12 (1990.7) 2. Tiltja az embereknek, hogy adót fizessenek a császárnak.

185:2.13 (1990.8) 3. A zsidók királyának nevezi magát és egy új ország alapítását tanítja.”

185:2.14 (1990.9) Jézus ellen nem folytattak szabályos büntetőeljárást és nem is ítélték el őt jogszerűen e vádak egyikében sem. Még csak nem is hallotta ezeket a vádakat, amikor azokat először kimondták, Pilátus azonban kihozatta őt a praetoriumból, ahol

az örök vigyázták, és ragaszkodott ahhoz, hogy a vádakat ismételjék el Jézus előtt.

185:2.15 (1990.10) Amikor Jézus meghallotta a vádpontokat, jól tudta, hogy azok nem hangzottak el a zsidó bíróság előtt, és tudta ezt Zebedeus János és a vádlói is, de Jézus nem felelt a hamis vádjaikra. Még amikor Pilátus felszólította, hogy feleljen a vádlóinak, akkor sem nyitotta ki a száját. Pilátus olyannyira elképedt az egész eljárás tisztességtelen voltán és oly nagy hatást gyakorolt rá Jézus hallgatása és tökéletes viselkedése, hogy úgy döntött, a foglyot beviszi a csarnokba és ő maga hallgatja ki.

185:2.16 (1990.11) Pilátus elméje összezavarodott, szívében félt a zsidóktól és a szelleme igencsak fel volt kavarodva, látván, hogy Jézus mily fenségesen áll a vérszomjas vádlói előtt és nem néma megvetéssel, hanem a valódi sajnálat és az elszomorult szeretet képét mutatva tekint le rájuk.

3. Pilátus magánkihallgatása

185:3.1 (1991.1) Pilátus bevitte Jézust és Zebedeus Jánost a magántermébe, az öröknek kint kellett maradniuk a csarnokban, és miután megkérte a foglyot, hogy üljön le, leült mellé és feltett neki néhány kérdést. Pilátus a Jézussal való beszélgetést azzal kezdte, hogy biztosította arról, hogy nem hiszi el az ellene felhozott első vádpontot: mely szerint ő a nemzet megrontója és lázadásra bujtogató lenne. Ezután megkérdezte, „Tanítottad-e valaha, hogy nem szabad adót fizetni a császárnak?” Jézus, Jánosra mutatva, azt mondta, „Kérdezd őt vagy bárki mást, aki hallotta a tanításomat.” Erre Pilátus megkérdezte az adófizetés dolgáról Jánost, és János

tanúskodott a Mester tanításáról és elmondta, hogy Jézus és az apostolai megfizették az adót a császárnak is és a templomnak is. Miután Pilátus kikérdezte Jánost, azt mondta, „Ne szólj senkinek arról, hogy beszéltem veled.” És János soha nem is beszélt erről.

^{185:3.2 (1991.2)} Pilátus ezután Jézushoz fordult a további kérdéseivel, mondván: „Most pedig beszéljünk az ellened felhozott harmadik vádpontról, te vagy a zsidók királya?” Mivel úgy tűnt, hogy Pilátus hangjában az őszinte érdeklődés csendült fel, Jézus rámosolygott a helytartóra és azt mondta: „Pilátus, ezt most magadtól kérdezed, vagy a többiek, a vádlóim miatt teszed fel e kérdést?” Mire némiképp felháborodva, a kormányzó azt kérdezte: „Hát zsidó vagyok én? A te saját néped és a főpapok hoztak ide és kértek, hogy ítéljelek halálra. Én megkérdőjelezem a vádjaik érvényességét és csak azt akarom kideríteni a magam számára, hogy mit tettél. Mondd meg nekem, mondtad-e azt, hogy te vagy a zsidók királya és törekedtél-e új ország alapítására?”

^{185:3.3 (1991.3)} Erre Jézus azt mondta Pilátusnak: „Nem látod, hogy az én országom nem e világi? Ha az országom e világi volna, akkor a tanítványaim bizonyosan harcolnának, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. Az, hogy most itt vagyok előtted kötelekben, kellőképpen mutatja minden embernek, hogy az országom szellemi uralom, olyan emberek közötti testvériség, akik hiten keresztül és szeretet révén az Isten fiaivá lettek. Ez a megmentő üdv a nem-zsidókért éppúgy van, mint a zsidókért.”

^{185:3.4 (1991.4)} „Hát akkor te végül is király vagy?” mondta Pilátus. Jézus erre így felelt: „Igen, ilyen király vagyok, és az én országom a mennyei Atyám hű fiainak családja. Azért

születtem e világba, hogy megmutassam Atyámat minden embernek és tanúságot tegyek az Isten igazságáról. Most neked is kijelentem, hogy mindenki, aki szereti az igazságot, meghallja az én hangomat.”

185:3,5 (1991.5) Erre Pilátus félig tréfásan, félig komolyan azt mondta, „Igazság, mi az igazság — ki tudja?”

185:3,6 (1991.6) Pilátus nem volt képes felfogni Jézus szavait, és nem tudta megérteni a szellemi országának jellegét sem, de most már biztos volt abban, hogy a fogoly nem tett semmi olyat, amiért halált érdemelt volna. Egy pillantás Jézusra, amint szemtől szemben voltak, elég volt ahhoz, hogy még akár Pilátust is meggyőzze arról, hogy ez a szelíd és kimerült, ámde fenséges és egyenes ember nem olyan vad és veszélyes forradalmár, aki arra áhítozik, hogy magát Izrael földi királyszékebe emelje. Pilátus úgy gondolta, hogy megértett valamennyit abból, amit Jézus mondott, amikor királynak nevezte magát, mert ismerte a sztoikusok tanításait, akik kijelentették, hogy „a bölcs ember király”. Pilátusnak mély meggyőződésévé vált, hogy Jézus, nemhogy nem veszélyes lázító, hanem se több, se kevesebb, mint egy ártalmatlan képzelgő, egy ártatlan megszállott.

185:3,7 (1991.7) Miután kikérdezte a Mestert, Pilátus visszament a főpapokhoz és Jézus vádlóihoz, és azt mondta: „Kihallgattam ezt az embert, és nem találtam vétkesnek. Nem hiszem, hogy bűnös volna azokban a vádokban, amelyeket ellene felhozatok; úgy gondolom, hogy szabadon kell engedni.” Ahogy a zsidók meghallották ezt, éktelen haragra gerjedtek, de olyan nagyra, hogy vadul azt kezdték kiáltozni, hogy Jézusnak meg kell halnia; és a Szanhedrin tagjainak egyike vakmerőn e

szavakkal lépett oda Pilátushoz: „Ez az ember feltüzeli a népet, kezdte Galileában és folytatta egész Júdeában. Bajkeverő és gonosztevő. Sokáig fogod sajnálni, ha ezt a gonosztevőt elengeded.”

185:3.8 (1992.1) Pilátus erősen szorongatott helyzetben volt azt illetően, hogy mit tegyen Jézussal; ezért aztán, amikor meghallotta, hogy azt mondják, hogy a működését Galileában kezdte, arra gondolt, hogy azzal kerülheti meg az ügy eldöntésének felelősségét, vagy legalábbis gondolkodási időt nyerhet, ha elküldi Jézust Heródes elé, aki akkor éppen a városban tartózkodott a páska-ünnep miatt. Pilátus arra is gondolt, hogy e nagyvonalú cselekedettel megtalálta az ellenszerét ama keserű érzések egy részének, melyek egy ideje már kölcsönösek voltak ő és Heródes között, s amelyek a hatásköri ügyekkel kapcsolatos számos félreértésből eredtek.

185:3.9 (1992.2) Pilátus magához hívta az öröket és azt mondta: „Ez az ember galileai. Vigyétek tüstént Heródeshez, és amint kihallgatta, jelentsétek, hogy mire jutott vele.” És azok elvitték Jézust Heródeshez.

4. Jézus Heródes előtt

185:4.1 (1992.3) Amikor Heródes Jeruzsálemben tartózkodott, Nagy Heródes régi makkabeusi palotájában szállt meg, és a korábbi uralkodó ezen otthonába vitték most a templomőrök Jézust, és őt a vádlói és a gyarapodó sokaság követte. Heródesnek már régóta tudomása volt Jézusról, és nagyon kíváncsi volt rá. Amikor az Ember Fia ott állt előtte, ezen a péntek délelőttön, a gonosz edómi egy pillanatra sem emlékezett a korábbi évek fiatalemberére, aki Szeforiszban járult elébe, igazságos döntést

kérve az apja után járó pénz ügyében, aki baleset következtében halt meg az egyik középületen végzett munka közben. Amennyire Heródes meg tudta ítélni, sohasem találkozott még Jézussal, bár sok aggodalmat okozott neki, amikor a tevékenységét még csak Galileában folytatta. Most, hogy Jézus Pilátus és a júdeaiak fogságában volt, Heródes már szeretne volna látni, mert biztonságban érezte magát a tőle eredő bármilyen bonyodalomtól. Heródes korábban sokat hallott a Jézus által művelt csodákról, és most tényleg abban reménykedett, hogy megláthatja, amint valamilyen csodát tesz.

185:4.2 (1992.4) Amikor Jézust Heródes elé vezették, a negyedes fejedelem elképedt a méltóságteljes megjelenésén és az arckifejezésének nyugodtságán. Heródes mintegy tizenöt percen át kérdezgette Jézust, ám a Mester nem felelt neki. Heródes gúnyolódott vele és rá akarta venni, hogy mutasson valami csodát, Jézus azonban nem volt hajlandó válaszolni a számos kérdésére és nem volt hajlandó lépni a kötekedéseire.

185:4.3 (1992.5) Ezután Heródes a főpapokhoz és a szadduceusokhoz fordult, és meghallgatván a vádjaikat, megtudhatott mindent, sőt még annál többet is, mint amit Pilátus meghallhatott az Ember Fiának állítólagos gonosztetteiről. Végül, miután meggyőződött arról, hogy Jézus nem akar sem beszélni, sem csodát tenni a kedvéért, Heródes egy darabig gúnyolódott rajta, majd felöltöztette egy régi bíborszínű díszruhába és visszaküldte Pilátushoz. Heródes tudta, hogy nem rendelkezhet Jézus felett Júdeában. Bár örült annak, hogy végleg megszabadulhat Jézustól Galileában, hálás is volt, amiért Pilátus viselte a kivégeztetésének felelősségét. Heródes sohasem vetkőzte le teljesen a Keresztelő János megölése

miatti gyötrő félelmét. Heródes néha még attól is félt, hogy Jézus nem más, mint a holtából feltámadt János. Most e félelme elmúlt, hiszen láthatta, hogy Jézus igen eltérő személyiség a szókimondó és tüzes prófétához képest, aki arra vetemedett, hogy világgá kürtölje és elítélje az ő magánéleti dolgai.

5. Jézus visszatér Pilátushoz

185:5.1 (1993.1) Amikor az örök visszavitték Jézust Pilátushoz, a helytartó kiment a praetorium elülső lépcsőjéhez, ahol az ítélszéke állt, és a főpapokat és a Szanhedrin tagjait összehívva, azt mondta nekik: „Olyan vádakkal hoztátok elém ezt az embert, hogy megrontja az embereket, tiltja az adófizetést, és azt állítja, hogy ő a zsidók királya. Megvizsgáltam a dolgot és nem találtam bűnösnek ezekben a vádakban. Valójában semmilyen vétket nem találtam nála. Ezután elküldtem Heródeshez, és a negyedes fejedelemnek is erre a következtetésre kellett jutnia, hiszen visszaküldte hozzánk. Ez az ember biztosan nem követett el semmi olyasmit, ami halálbüntetést érdemelne. Ha még mindig úgy gondoljátok, hogy fegyelmezést érdemel, hajlandó vagyok megbüntetni, mielőtt eleresztem.”

185:5.2 (1993.2) Amint a zsidók épp hangosan tiltakozni kezdtek Jézus elengedése ellen, egy nagyobb tömeg vonult a praetorium elé abból a célból, hogy arra kérjék Pilátust, hogy a páska-ünnep tiszteletére engedjen el egy foglyot. Egy ideje az volt a római kormányzók szokása, hogy megengedték a köznépnek, hogy kiválasszon egy bebörtönzött vagy elítélt embert, aki megbocsátást nyert a páska-ünnep idején. Most ez a tömeg egy fogoly elengedését kérve jött elé, és mivel Jézus nemrégiben még nagy kegyben állt a tömegek előtt, az jutott Pilátus eszébe,

hogy esetleg kivonhatja magát a kellemetlen helyzetből azzal, hogy felajánlja e csoportnak, hogy mivel Jézus épp egy ítélszék előtt álló fogoly, ezért a páska-ünnepi jó szándék jeléül ezt a galileai férfit engedi el.

185:5.3 (1993.3) Ahogy a tömeg felfelé nyomult az épület lépcsőjén, Pilátus meghallotta, hogy az emberek egy bizonyos Barabbás nevét kiáltozzák. Barabbás hírhedt politikai felbujtó és gyilkos rabló volt, egy pap fia, akit a közelmúltban fogtak el, miközben a jerikói úton rabolt és gyilkolt. Ezt az embert halálra ítélték, mely ítéletet a páska-ünnep elmúltával kellett végrehajtani.

185:5.4 (1993.4) Pilátus felállt és elmagyarázta a tömegnek, hogy Jézust a főpapok hozták elé, akik bizonyos vádakkal ki akarják végeztetni, és hogy őszerinte a férfi nem érdemli meg a halált. Pilátus azt mondta: „Ezért hát mit szeretnétek, melyiket adjam nektek, ezt a Barabbást, a gyilkost, vagy ezt a galileai Jézust?” Amikor Pilátus ezt elmondta, a főpapok és a Szanhedrin tanácsosai teli torokból mind azt kiáltották, „Barabbást, Barabbást!” Amint az emberek látták, hogy a főpapok Jézus halálát akarják, gyorsan csatlakoztak az életét követelőkhez s közben hangosan kiabálva kérték Barabbás elengedését.

185:5.5 (1993.5) Néhány nappal ezt megelőzően, a tömeg félelemmel vegyes tisztelettel viseltetett Jézus iránt, de a tömeg nem nézett fel olyasvalakire, aki, miután azt állította magáról, hogy ő az Isten Fia, most a főpapok és a vezetők fogságában van és Pilátus előtt áll az életéről döntő perben. Jézus lehetett hős a néptömeg szemében, amikor kikergette a pénzváltókat és az árusokat a templomból, de nem akkor, amikor ellen nem álló fogoly volt az ellenségei kezében és az életéről határozó perben.

185:5.6 (1993.6) Pilátust dühítette annak látványa, hogy a főpapok a megrögzött gyilkosnak való megbocsátást követelik, miközben Jézus véérért kiáltanak. Látta a rosszindulatukat és a gyűlöletüket, és érzékelte az előítéletüket és irigységüket. Ezért így szólt hozzájuk: „Hogy választhatjátok egy gyilkos életét ezen emberé helyett, akinek a legnagyobb bűne az, hogy képletesen a zsidók királyának mondja magát?” Ám ez nem volt valami bölcs kijelentés Pilátus részéről. A zsidóké büszke nép volt, mely most a római politikai iga alatt állt, de akik abban reménykedtek, hogy eljön majd egy Messiás, aki nagy erőben és dicsőségben megszabadítja őket a nem-zsidó rabságból. Nagyon megsértődtek azon a burkolt célzáson — jobban, mintsem Pilátus gondolta volna — hogy a furcsa tantételek szerény tanítójára, aki most letartóztatásban volt és akit halált érdemlő bűnökkel vádoltak meg, úgy utalt valaki, mint „a zsidók királyára”. Egy ilyen megjegyzést úgy tekintettek, mint támadást minden olyasmi ellen, amit a nemzeti létükben szentnek és tisztelendőnek tartottak, és ezért engedtek még inkább szabad folyást annak, hogy hangosan kiabálva követeljék Barabbás elengedését és Jézus halálát.

185:5.7 (1994.1) Pilátus tudta, hogy Jézus ártatlan az ellene felhozott vádakban, és ha igazságos és bátor bíró lett volna, akkor felmenti és szabadon engedi őt. De félt szembeszállni ezekkel a feldühödött zsidókkal, és mialatt habozott tenni a kötelességét, egy hírnök érkezett és egy, a feleségétől, Klaudiától jövő lepecsételt üzenetet adott át neki.

185:5.8 (1994.1) Pilátus jelezte az összegyűlteknél, hogy szeretné elolvasni az üzenetet, melyet épp akkor kapott meg, mielőtt folytatta volna az előtte lévő ügy elbírálását. Amikor Pilátus

felbontotta a feleségétől jött levelet, ezt olvashatta: „Könyörgöm, ne tégy semmit ezzel az ártatlan és igaz emberrel, akit Jézusnak neveznek. Sokat szenvedtem egy ma éjszakai álmomtól, mely vele volt kapcsolatos.” A Klaudiától érkezett ezen üzenet nemcsak hogy nagyon feldúlta Pilátust, hanem sajnos késleltette az ügy elbírálását is, amivel elég időt biztosított ahhoz, hogy a zsidó vezetők szabadon körbe járjanak a tömegben és arra biztassák az embereket, hogy Barabbás elengedését kívánják és Jézus keresztre feszítését követeljék.

185:5.9 (1994.2) Pilátus végül még egyszer nekigyürkőzött a kialakult kényelmetlen helyzet rendezésének és megkérdezte a zsidó vezetők s a megbocsátást kérelmező tömeg vegyes gyülekezetétől, „Mit tegyek azzal, akit a zsidók királyának neveznek?” Erre mind egyhangúlag azt kiáltották, „Feszítsd meg! Feszítsd meg!” A vegyes összetételű tömeg részéről elhangzott követelés egyöntetűsége mehökkentette és megijesztette Pilátust, az igaztalan és rettegő bírót.

185:5.10 (1994.3) Erre Pilátus még egyszer megkérdezte: „Miért feszíttetnétek keresztre ezt az embert? Mi rosszat tett? Ki áll elő és tanúskodik ellene?” De amikor meghallották, hogy Pilátus Jézus védelmében beszél, annál inkább azt kiabálták: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

185:5.11 (1994.4) Erre Pilátus a páska-ünnepi fogoly elbocsátása tárgyában fordult hozzájuk, mondván: „Újra csak megkérdezlek titeket, melyiket engedjem el a foglyok közül ma, a páska-ünnep idején?” A tömeg megint azt kiabálta: „Add nekünk Barabbást!”

185:5.12 (1994.5) Pilátus erre azt mondta: „Ha elengedem a gyilkost, Barabbást, akkor mit tegyek Jézussal?” A sokaság egyhangúlag azt üvöltötte: „Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

185:5.13 (1994.6) Pilátust rettegéssel töltötte el a főpapok és a Szanhedrin tanácsosainak közvetlen irányítása alatt álló tömeg állhatatos kiabálása; mindazonáltal úgy döntött, hogy legalább még egy kísérletet tesz a tömeg lecsillapítására és Jézus megmentésére.

6. Pilátus utolsó próbálkozása

185:6.1 (1994.7) Mindabban, ami ezen a péntek reggelen Pilátus előtt folyik, csak Jézus ellenségei vesznek részt. A sok barátja vagy nem értesült még az éjszakai letartóztatásáról és a kora reggeli tárgyalásáról vagy bujkált, nehogy őket is letartóztassák és halálra ítéljék, mert hisznek Jézus tanításaiban. A Mester halálát követelő sokaság most csak az ő esküdt ellenségeiből és a könnyen irányítható és nem gondolkodó embertömegből áll.

185:6.2 (1995.1) Pilátus még egyszer hatni akart a sajnálatukra. Mivel félt, hogy dacoljon a félrevezetett tömeggel, mely Jézus véérért kiáltott, elrendelte a zsidó öröknek és a római katonáknak, hogy vigyék el Jézust és korbácsolják meg. Ez önmagában igazságtalan és jogtalan eljárás volt, hiszen a római törvény előírta, hogy csak azokat lehet megkorbácsoltatni, akiket kereszthalálra ítélték. Az örök Jézust a praetorium nyílt udvarára vitték e megpróbáltatáshoz. Bár az ellenségei nem voltak tanúi ennek a megkorbácsolásnak, Pilátus igen, és mielőtt az aljas tettükkel végeztek volna, arra utasította a korbácsolókat, hogy hagyják abba és jelezte, hogy vigyék elé Jézust. Mielőtt a korbácsolók hozzákezdtek volna ahhoz, hogy

csomós korbáccsal megverjék a szégyenfához kötözött Jézust, megint ráadták a bíborszínű öltözetet, és fontak egy töviskoronát, melyet a homlokába húztak. Amikor egy nádpálcát adtak a kezébe hamis jogarként, eléje térdeltek és úgy gúnyolták, mondván, „Üdvözlégy, zsidók királya!” Majd leköpték és ököllel az arcába sújtottak. Az egyikük pedig, mielőtt visszavitték volna őt Pilátushoz, kivette a nádpálcát a kezéből és fejbe verte vele.

185:6.3 (1995.2) Ezután vezettette elő Pilátus a vérző, meggyötört foglyot, és megmutatva őt a vegyes tömegnek, azt mondta: „Íme az ember! Megint csak azt mondom nektek, hogy én nem találtam bűnt benne, és miután megkorbácsoltattam, el akarom engedni.”

185:6.4 (1995.3) Ott állt a názáreti Jézus, egy régi, bíborszínű királyi palástban, kedves homlokát pedig töviskorona szúrta. Arca vérfoltos volt és tartása meggörnyedt a szenvedéstől és a fájdalomtól. De semmi sem indítja meg azok kegyetlen szívét, akik a mélyen gyökerező érzelmi gyűlölet áldozatai és a vallási előítélet rabszolgái. E látvány óriási iszonyodást keltett egy hatalmas világegyetem területein, de nem érintette meg azok szívét, akik az elméjükben elszánták magukat arra, hogy Jézus pusztulását okozzák.

185:6.5 (1995.4) Amikor magukhoz tértek az első megrökönyödésből a Mester állapotának láttán, csak még hangosabban kiabálták, „Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!”

185:6.6 (1995.5) Ekkor Pilátus megértette, hogy hasztalan dolog az ő feltételezett sajnálatukra építeni. Előrelépett és így szólt: „Úgy látom, elszántátok magatokat, hogy ennek az embernek meg

kell halnia, de mit tett, hogy halált érdemel? Ki mondja meg az elkövetett bűnét?”

185:6.7 (1995.6) Ekkor maga a főpap lépett előre, és odamenve Pilátushoz, dühösen azt mondta: „Van egy szent törvényünk, és ama törvény szerint ennek az embernek meg kell halnia, mert azt állította magáról, hogy ő az Isten Fia.” Ezt meghallva Pilátus nagyon megijedt, nem csak a zsidóktól, hanem azért is, mert eszébe jutott a felesége üzenete és a görögök mitológiai története arról, hogy az istenek lejöttek a földre, így hát reszketni kezdett attól a gondolattól, hogy Jézus esetleg isteni személyiség. Csendre intette a tömeget, közben karon fogta Jézust és megint elvezette az épület belsejébe, hogy további kérdéseket tegyen fel neki. Pilátust most félelem bizonytalanította el, babona zavarta össze és a tömeg makacs hozzáállása gyötörte.

7. Pilátus utolsó kérdései

185:7.1 (1995.7) Ahogy a félelemérzettől megindult Pilátus leült Jézus mellé, azt kérdezte: „Honnan jössz? Ki vagy te valójában? Mit jelent az, amit mondanak, hogy az Isten Fia vagy?”

185:7.2 (1996.1) Jézus azonban nemigen tudott válaszolni ilyen kérdésekre, amikor azokat az emberektől félő, gyenge és ingadozó bíró tette fel, aki olyan igazságtalan volt, hogy megkorbácsoltatta őt azelőtt, hogy annak rendje és módja szerint halálra ítélte volna, pedig maga is kijelentette, hogy minden bűnben ártatlan. Jézus egyenesen Pilátus szemébe nézett, de nem válaszolt neki. Erre Pilátus így szólt: „Nem vagy hajlandó beszélni? Nem veszed észre, hogy még mindig a hatalmamban áll, hogy elengedjelek vagy megfeszíttesselek?”

Erre Jézus azt mondta: „Nem lehetne hatalmad felettem, kivéve, ha azt fentről engedélyezték. Te nem gyakorolhatnál hatalmat az Ember Fia felett, ha a mennyei Atya nem engedné. De a te bűnöd nem oly nagy, mert te nem ismered az örömhírt. Aki elárult engem és aki átadott neked, azoknak nagyobb a bűnük.”

185:7.3 (1996.2) A Jézussal folytatott ezen utolsó beszélgetés komolyan megrémisztette Pilátust. Ez az erkölcsileg gyáva és ítélőképességét tekintve határozatlan ember most a Jézustól való babonás félelem és a zsidó vezetőktől való halálos rettegés kettős súlya alatt görnyedezett.

185:7.4 (1996.3) Pilátus újból megjelent a tömeg előtt, s e szavakat mondta: „Bizonyos vagyok abban, hogy ez az ember csak vallási szabályszegést követett el. Vigyétek és ítéljétek meg a törvényetek szerint. Miért várjátok el, hogy beleegyezzem a halálába, csak mert összeütközésbe került a hagyományaitokkal?”

185:7.5 (1996.4) Pilátus már éppen kész volt elengedni Jézust, amikor Kajafás, a főpap odament a gyáva római bíróhoz, és ujját bosszúállón Pilátus arca előtt rázva olyan dühös szavakat szólt, melyeket az egész tömeg hallhatott: „Ha elengeded ezt az embert, akkor nem vagy a császár barátja, és én majd gondoskodom arról, hogy a császár tudomást szerezzen mindenről.” Ez a nyilvános fenyegetés már túl sok volt Pilátusnak. A személyes jövője miatti aggodás most elhomályosított minden más megfontolást, és a gyáva kormányzó elrendelte, hogy Jézust az ítélszék elé hozzák. Ahogy a Mester ott állt előtte, rámutatott és gúnyosan azt mondta, „Íme a királyotok”. A zsidók azt felelték, „El vele.

Feszítsd meg!” Mire Pilátus bő élccel és maró gúnnyal a hangjában azt mondta, „Feszíttessem keresztre a királyotokat?” A zsidók erre azt felelték, „Igen, feszíttessd meg! Nekünk nincs más királyunk, mint a császár.” Pilátus ekkor belátta, hogy nincs remény Jézus megmentésére, mert ő nem hajlandó dacolni a zsidókkal.

8. Pilátus gyászos megfutamodása

^{185:8.1 (1996.5)} Itt állt az Isten Fia az Ember Fiaként megtestesülve. Megfogalmazott vádak nélkül vették őrizetbe; bizonyítékok nélkül vádolták meg; tanúk nélkül ítélték felőle; ítélet nélkül büntették meg; most pedig rövidesen halálra fogja ítélni egy igazságtalan bírót, aki bevallotta, hogy nem tudott vétket találni nála. Ha Pilátus úgy gondolta, hogy a hazafiságukat hívja segítségül azzal, hogy úgy utal Jézusra, mint „a zsidók királyára”, akkor teljes mértékben kudarcot vallott. A zsidók nem ilyen királyt vártak. A főpapok és a szadduceusok azon kijelentése, hogy „Nekünk nincs más királyunk, mint a császár”, még a nem gondolkodó néptömegben is megdöbbenést keltett, de most már túl késő volt Jézus megmentéséhez, még ha a tömeg ki is mert volna állni Jézus ügye mellett.

^{185:8.2 (1996.6)} Pilátus félt egy felfordulástól vagy zendüléstől. Nem mert megkockáztatni egy ilyen zűrzavart a páska-ünnep idején Jeruzsálemben. Nemrégiben kapott megrovást a császártól, és nem akart megkockáztatni még egyet. A tömeg üdvözölte, amikor elrendelte Barabbás szabadon engedését. Ezt követően odarendelt egy tálat és némi vizet, és ott a tömeg előtt mosta a kezét, mondván: „Ártatlan vagyok ezen ember vérének kiontásában. Ti elhatároztátok, hogy meg kell halnia, de én

nem találtam bűnt benne. Intézkedjete ti. A katonák mindjárt elővezetik.” Erre a tömeg felujjongott és azt felelte, „Száradjon az ő vére rajtunk és a gyermekeinken.”

186. írás

Röviddel a keresztre feszítés előtt

186:0.1 (1997.1) AHOGY Jézus és a vádlói elindultak Heródeshez, a Mester odafordult János apostolhoz és azt mondta: „János, te már nem tehetsz többet értem. Menj el anyámhoz és hozd el hozzám, mielőtt meghalok.” Amikor János meghallotta a Mester kérését, bár nem szívesen hagyta őt magára az ellenségeivel, sietve elment Betániába, ahol Jézus egész családja Mártának és Máriának, ama Lázár nőtestvéreinek a házában gyűlt össze és várakozott, akit Jézus a holtából feltámasztott.

186:0.2 (1997.2) A délelőtt folyamán a hírvivők több alkalommal is hoztak híreket Mártának és Máriának arról, hogy miként is áll Jézus pere. Jézus családja azonban csak néhány perccel azt megelőzően ért Betániába, hogy János megérkezett Jézus azon kérésével, hogy a kivégzése előtt látni szeretné az anyját. Miután Zebedeus János részletesen beszámolt a Jézus éjféli elfogása óta történekről, Mária, Jézus anyja egyből csatlakozott Jánoshoz, hogy elmenjen a legidősebb fiához. Mire Mária és János beért a városba, Jézus a keresztre feszítésére parancsot kapott római katonák kíséretében már odaért a Golgotához.

186:0.3 (1997.3) Amikor Mária, Jézus anyja elindult Jánossal a fiához, Jézus húga, Rúth nem volt hajlandó a család többi tagjával maradni. Lévén, hogy elszánta magát, hogy elkíséri az anyját,

a bátyja, Júdás is vele tartott. A Mester családjának többi tagja Betániában maradt Jakab irányítása alatt, és csaknem óránként érkeztek Zebedeus Dávid hírvivői jelentésekkel arról, hogyan is áll a legidősebb bátyjuk, a názáreti Jézus elpusztítására irányuló szörnyűséges ügy.

1. Karióti Júdás vége

186:1.1 (1997.4) Nagyjából fél kilencre járt az idő ezen a péntek reggelen, amikor véget ért Jézus kihallgatása Pilátusnál és a Mestert azoknak a római katonáknak az őrizetére bízta, akiknek a keresztre feszítést el kellett végezniük. Amint a rómaiak átvették Jézust, a zsidó örök kapitánya visszatért az embereivel a templomi telephelyükre. A főpap és az ő szanhedrinbeli társai szorosan az örök nyomában haladtak, és egyenesen a megszokott ülés helyükre, a templombeli faragott köves terembe tartottak. Itt találták a Szanhedrin sok más tagját, akik arra vártak, hogy megtudják, mi lett Jézussal. Amint Kajafás előadta a Szanhedrinnek szóló beszámolót Jézus peréről és elítéléséről, Júdás jelent meg előttük és kérte a jutalmát a Mester elfogásában és a halálra ítéelésében játszott szerepért.

186:1.2 (1997.5) Ezek a zsidók mind ellenszenvvel viseltettek Júdás iránt; csakis a teljes megvetés érzésével tekintettek az árulóra. Jézusnak a Kajafás előtti pere és a Pilátus előtti megjelenése alatt Júdást mindvégig furdalta a lelkiismeret a hitszegő viselkedése miatt. Emellett a Jézus elárulásában nyújtott szolgálata fizetségül veendő jutalom iránti hiú reményei is kezdtek valamelyest szertefoszlani. Nem tetszett neki a zsidó hatóságok hűvössége és közönye; mindazonáltal elvárta, hogy bőkezűen megjutalmazzák a gyáva viselkedését. Arra

számított, hogy a Szanhedrin teljes ülése elé hívják, és ott majd felmagasztalják őt és kellő tiszteletben részesítik ama nagy szolgálat jeléül, melyet, ahogy azzal magának hízelt, a nemzetének tett. Ezért aztán képzelhetitek ezen öntelt hitszegő nagy meglepetését, amikor a főpap egyik szolgája megütögetve a vállát, kihívta a teremből és azt mondta: „Júdás, azt a feladatot kaptam, hogy kifizesselek Jézus elárulásáért. Itt a jutalmad.” Ezzel Kajafás szolgája átadott Júdásnak egy harminc ezüstpénzt tartalmazó zacskót — mely egy jóféle, egészséges rabszolga ára volt.

186:1.3 (1998.1) Júdás elkábult, megdöbbsent. Rohant vissza, hogy bemenjen a terembe, ám az ajtónálló feltartóztatta. Szólni akart a Szanhedrinhez, de azok nem voltak hajlandók beengedni. Júdás nem tudta elhinni, hogy a zsidók ezen urai engednék, hogy elárulja a barátait és a Mesterét és aztán jutalmul harminc ezüstpénzt ajánlanak neki. Megszégyenítettnek, reményében megcsaltnak és teljesen összetörtnek érezte magát. Úgy oldalgott el a templomból, mintha önkívületben lenne. A pénzes zacskót megszokott mozdulattal a mélyzsebébe csúsztatta, ugyanazon zsebébe, melyben oly sokáig az apostoli pénzeket tartalmazó ersényt hordta. És elindult a keresztre feszítések megtekintésére kivonuló tömegek után.

186:1.4 (1998.2) Júdás távolról figyelte, amint felállítják a keresztet, rajta az odaszegezett Jézussal, és e látványtól hajtva visszaroht a templomba és átverekedve magát az ajtónállón, ott találta magát a Szanhedrin előtt, mely még mindig ülésezett. Az áruló csaknem teljesen kifulladt és erősen zaklatott állapotban volt, de ki tudta nyögni e szavakat: „Vétkeztem annyiban, hogy ártatlan vért árultam el. Ti megsértettetek

engem. A szolgálatomért jutalmul pénzt ajánlottatok — egy rabszolga árát. Megbántam, hogy ezt tettem; itt van a pénzetek. Mentessétek a tettem bűnétől.”

186:1.5 (1998.3) Amikor a zsidók vezetői meghallották Júdást, gúnyolódni kezdtek vele. Az egyikük, aki a teremben álló Júdás közelében ült, intett neki, hogy hagyja el a termet és azt mondta: „A Mesteredet már kivégezték a rómaiak, ami pedig a vétkeidet illeti, mit számít az nekünk? Törődj azzal te — és kotródj innét!”

186:1.6 (1998.4) Ahogy Júdás kifelé haladt a Szanhedrin terméből, kivette a harminc ezüstöt tartalmazó zacskót és eldobta, s a pénzek szétgurultak a templompadlón. A templomból kilépve az áruló csaknem magánkívül volt. Júdás most tapasztalás által ismerte fel a bűn igazi természetét. A rossztett minden káprázata, varázsa és mámore szertefoszlott. A gonosztevő most ott állt egyedül, szemtől szemben a reményvesztett és csalódott lelke végítéletével. A bűn ígésző és kalandos volt az elkövetésekor, de most a puszta és sivár tények termésével kellett szembenéznie.

186:1.7 (1998.5) A mennyország ezen egykori földi követe most Jeruzsálem utcáit járta, elhagyatva és magányosan. A kétségbeesése reménytelen és gyakorlatilag végső volt. Áthaladt a városon és tovább a városfalon át kívülre, majd pedig tovább, a Hinnom völgyének szörnyű magányába, ahol is felmászott a meredek sziklákra, és a ruhája övét levéve, annak egyik végét egy kis fára kötözte, a másikat pedig a nyaka köré, és levetette magát a mélységbe. Még mielőtt meghalt volna, a reszkető kézzel kötött csomó elengedett, és az áruló teste összezúzódott, ahogy az éles sziklákra csapódott.

2. A Mester hozzáállása

186:2.1 (1999.1) Amikor Jézust elfogták, tudta, hogy befejeződött a földi munkája, melyet a halandói húsvér testhez hasonló alakban végzett. Teljes mértékben felfogta azt a halálnemet, mellyel meg kellett halnia, és kevésbé érdekelték az úgynevezett perének a részletei.

186:2.2 (1999.2) A Szanhedrin tagjaiból álló bíróság előtt Jézus nem volt hajlandó válaszolni a hamistanúk vallomásaira. Csak egy olyan kérdés volt, mely mindig is kikényszerítette a választ, akár barát, akár ellenség tette fel azt, és az pedig a földi küldetésének természetére és isteniségére vonatkozott. Amikor megkérdezték, hogy vajon ő az Isten Fia, Jézus minden alkalommal készségesen felelt is. De éppily következetesen nem volt hajlandó megszólalni a kíváncsi és gonosz Heródes jelenlétében. Pilátus előtt csak akkor beszélt, amikor úgy gondolta, hogy Pilátusnak vagy valamely más tisztességes embernek segíthet abban, hogy jobban megértse az általa képviseltek igazságát. Jézus azt tanította az apostolainak, hogy hasztalan dolog a gyöngyeiket disznók elé szórni, és most volt bátorsága az általa tanítottakat alkalmazni. Az ez alkalommal mutatott viselkedése azt példázta, amint az emberi természet türelmesen háttérbe vonul, s ezzel az isteni természet fenséges hallgatása és ünnepélyes méltósága párosul. Teljes mértékben kész volt megvitatni Pilátussal bármely ellene felhozott politikai vádat — bármely kérdést, melyről úgy ítélte meg, hogy az a kormányzó hatáskörébe tartozik.

186:2.3 (1999.3) Jézus meg volt győződve arról, hogy az Atya akarata, hogy alávesse magát az emberi események természetes és szokványos menetének, mint ahogy minden más halandó

teremtmenynek is így kell tennie, és ezért nem volt hajlandó még a meggyőző ékesszólásának tisztán emberi erőit sem igénybe venni ahhoz, hogy befolyásolja az ő társadalmilag rövidlátó és szellemileg vak halandótársainak mesterkedéseit. Bár Jézus az Urantián élt és halt, az ő teljes emberi létpályája, az elejétől a végéig, olyan látványt nyújtott, melynek célja az volt, hogy a maga által teremtett és folyamatosan fenntartott teljes világegyetemet befolyásolja és tanítsa.

186:2.4 (1999.4) Ezek a rövidlátó zsidók elítélendően a Mester halálát követelték, miközben ő félelmetes hallgatással figyelte egy nemzet — a földi atyja saját népe — haldoklásának jelenetét.

186:2.5 (1999.5) Jézus szert tett arra az emberi jellemre, mely képes volt megőrizni a higgadtságot és megmutatni a méltóságot a folyamatos és indokolatlan sértések közepette is. Őt nem lehetett megfélemlíteni. Amikor Annás szolgája először rátámadt, csak annak illendő voltára utalt, hogy állítsanak tanúkat, akik kellőképpen tanúskodnának ellene.

186:2.6 (1999.6) Jézusnak az úgynevezett Pilátus előtti perében a figyelő mennyei seregek egytől egyig képtelenek voltak arra, hogy ne máshogy továbbítsák a világegyetem részére ezen esemény leírását, mint hogy „Pilátus áll perben Jézus előtt”.

186:2.7 (1999.7) Amikor Kajafás előtt állt, és amikor a hamis vallomások mind összeomlottak, Jézus nem habozott válaszolni a főpap kérdésére, s így a saját vallomásában adta elő azt, amit az istenkáromlásban való elítélésének alapjául ők szerettek volna bizonyítani.

186:2.8 (1999.8) A Mester sohasem mutatta a legkisebb érdeklődést sem Pilátusnak a szabadon engedésére irányuló jó szándékú, ámde bátortalan kísérletei iránt. Tényleg sajnálta Pilátust és őszintén megpróbálta megvilágosítani az ő homályos elméjét. Teljesen közömbös volt a római kormányzó minden olyan próbálkozása iránt, hogy elérje a zsidóknál, hogy visszavonják az ellene felhozott bűnvádjaikat. Az egész szomorú megpróbáltatás alatt egyszerű méltósággal és nem-kérkedő fenségességgel viselkedett. Nem is nagyon akart tükröt tartani a jövőendő gyilkosai elé a kétszínűségükről, amikor megkérdezték, hogy vajon ő lenne-e „a zsidók királya”. Mindössze kevés módosító magyarázattal fogadta a megjelölést, tudván, hogy míg ők úgy döntöttek, hogy elutasítják, ő lenne az utolsó, aki valódi nemzeti vezetői szerepet osztana rájuk, hát még szellemi értelemben.

186:2.9 (2000.1) Jézus keveset beszélt a perek alatt, viszont eleget mondott ahhoz, hogy megmutassa minden halandónak azt a fajta emberi jellemet, melyet az ember tökélyre fejleszthet az Istennel való társulásban, és amely által kinyilatkoztathatta az egész világegyetemnek azt, ahogy az Isten megmutatkozni képes a teremtmény életében, amikor egy ilyen teremtmény igazán úgy dönt, hogy megcselekszi az Atya akaratát, s ezzel az élő Isten tevékeny fiává válik.

186:2.10 (2000.2) A tudatlan halandók iránti szeretete teljesen megmutatkozik a durva katonák és a meggondolatlan szolgák gúnyolódásaival, ütlegetéseivel és pofonjaival kapcsolatos türelmében és nagy önuralmában. Még csak mérges sem volt, amikor bekötötték a szemét és gúnyosan az arcába csaptak, azt kiáltva: „Na, most mondd meg, hogy ki ütött meg!”

186:2.11 (2000.3) Pilátus igazabbul szólt, mint azt maga tudta volna, amikor Jézus megkorbácsoltatását követően, ezt kiáltva állította a sokaság elé, „Íme, az ember!” Valóban, a rettegett római kormányzó álmában sem gondolta volna, hogy épp abban a pillanatban egy világegyetem figyeli ezt a különleges jelenetet, szemlélve azt, amint a szeretett Ura a lealjasult és elfajzott halandó alattvalók gúnyolódásai és ökölcsapásai jelentette megaláztatásnak van kitéve. Amikor Pilátus szólt, a szavait az egész Nebadon visszhangozta, „Íme, az Isten és az ember!” Attól a naptól kezdve, szerte egy világegyetemben, számtalan milliók látják azt az embert, míg a Havona Istene, a világegyetekek mindenségének legfelsőbb ura elfogadja a názáreti embert, megfélemlésül az idő és tér helyi világegyetemének halandó teremtményei számára való eszményképnek. A páratlan életében ő sohasem mulasztotta el kinyilatkoztatni az Istent az embernek. Most, a halandói létpályája ezen utolsó jeleneteiben és a későbbi halálában új és meghatározó kinyilatkoztatást tett az emberről az Istennek.

3. A megbízható Zebedeus Dávid

186:3.1 (2000.4) Nem sokkal azt követően, hogy Jézust átadták a római katonáknak a Pilátus előtt lezajlott meghallgatás után, a templomőrség egy különítménye sietett ki a Getszemániba, hogy szétoszlassa vagy elfogja a Mester követőit. E követők azonban jóval az érkezésük előtt szétszóródtak. Az apostolok visszavonultak a nekik kijelölt búvóhelyekre; a görögök is elvonultak és különböző jeruzsálemi házakhoz mentek; a többi tanítvány ugyancsak eltűnt. Zebedeus Dávid úgy gondolta, hogy Jézus ellenségei vissza fognak térni; így hát hamarosan áthelyezett öt-hat sátrat fentre, a szurdok közelébe, ahová a Mester oly gyakran visszavonult imádkozni és együtt lenni

Istennel. Itt szándékozott megbújni és ugyanakkor fenntartani egy központot, pontosabban szervezői állomáshelyet a hírvivői szolgálathoz. Alig hagyta el Dávid a tábort, a templomőrség meg is érkezett. Mivel senkit sem találtak ott, megelégedtek azzal, hogy felégették a tábort és azután siettek vissza a templomba. A jelentésük meghallgatását követően a Szanhedrin megelégedéssel vette tudomásul, hogy Jézus követőit olyannyira megijesztették és legyőzték, hogy már nem állt fenn a veszélye felkelésnek vagy bármiféle próbálkozásnak arra, hogy kimentsék Jézust az ítéletvégrehajtók kezéből. Végre fellélegezhettek, így aztán berekesztették az ülést, és mindenki ment a dolgára, hogy felkészüljön a páska-ünnepre.

186:3.2 (2000.5) Amint Pilátus átadta Jézust a római katonáknak, hogy keresztre feszítsék, egy hírvivő indult el sietve a Getszemániba, hogy tájékoztassa Dávidot, és öt percen belül futárok indultak útnak Betszaidába, Pellába, Filadelfiába, Szidonba, Sikembe, Hebronba, Damaszkuszba és Alexandriába. E hírnökök azt a hírt vitték, hogy a rómaiak a zsidók vezetőinek nyomatékos kérésére keresztre feszítik Jézust.

186:3.3 (2001.1) E megrendítően szomorú nap folyamán, míg el nem jutott mindenhova az üzenet, hogy a Mestert sírba tették, Dávid hírvivőket küldött ki nagyjából félóránként és azok jelentéseket továbbítottak az apostoloknak, a görögöknek és Jézus földi családjának, melynek tagjai Lázár betániai házában gyűltek össze. Amikor a hírvivők elindultak azzal a hírral, hogy Jézust eltemették, Dávid feloszlatta a helyi futárokból álló testületét a páska-ünnep idejére és a közelgő szombati pihenőnapra, arra utasítva őket, hogy feltűnés nélkül tegyenek neki jelentést vasárnap reggel Nikodémusz házában, mert Dávid úgy

gondolta, hogy néhány napra ott húzza meg magát Andrással és Simon Péterrel.

186:3.4 (2001.2) Ez a különös beállítottságú Zebedeus Dávid volt Jézus vezető tanítványai közül az egyetlen, aki hajlott arra, hogy szó szerint és kész tényként vegye a Mester azon kijelentését, hogy meghal és „harmadnapra feltámad”. Dávid egyszer hallotta e jóslatát elmondani, és mivel a gondolkodásmódja olyan volt, hogy szó szerint vette a dolgokat, most azt javasolta a hírvivőinek, hogy vasárnap kora reggel gyűljenek össze Nikodémusz házánál, hogy kéznél legyenek a hírek továbbítására abban az esetben, ha Jézus feltámad holtából. Dávid rövidesen észrevette, hogy Jézus követői közül senki sem várta a Mester sírból való ilyen korai visszatérését; ezért beszélt keveset a meggyőződéséről és nem szólt senkinek arról, hogy mozgósította az egész hírvivői csapatát vasárnap korán reggelre, mikor a futárait péntek délben kiküldte a távolabbi városokba és a hívők központjaiba.

186:3.5 (2001.3) Így Jézus követői, akik szétszóródtak Jeruzsálemben és annak környékén, aznap éjjel megtartották a páska-ünnepet, másnap pedig elvonultak a nyilvánosság elől.

4. Előkészületek a keresztre feszítésre

186:4.1 (2001.4) Miután Pilátus mosta kezét a sokaság előtt, ezzel próbálva meg tisztára mosni annak bűnét, hogy egy ártatlan embert küldött a keresztre pusztán azért, mert félt dacolni a zsidók vezetőinek követelésével, elrendelte, hogy a Mestert adják át a római katonáknak és azt a parancsot adta a századosuknak, hogy késlekedés nélkül feszítsék keresztre. Miután átvették Jézust, a katonák visszavezették őt a

praetorium udvarába és a saját ruháiba öltöztették azt követően, hogy levették róla a Heródes által ráadott öltözetet. Ezek a katonák gúnyolták és csúfolták, de egyébként nem bántalmazták. Jézus most egyedül volt ezekkel a római katonákkal. A barátai bujkáltak; az ellenségei elmentek a dolgukra; már Zebedeus János sem volt mellette.

186:4.2 (2001.5) Röviddel nyolc óra után történt, hogy Pilátus átadta Jézust a katonáknak és kevéssel kilenc óra előtt került sor arra, hogy elindultak a keresztre feszítés helyszínére. E több mint félórás időtartam alatt Jézus egy szót sem szólt. Egy nagy világegyetem ügyvitele gyakorlatilag leállt. Gábiel és a Nebadon főurai vagy itt, az Urantián gyülekeztek, vagy pedig figyelmesen követték a főangyalok térjelentéseit arra törekedve, hogy képben legyenek arról, ami az Urantián az Ember Fiával történik.

186:4.3 (2001.6) A Jézussal a Golgotához készülő katonákra már kezdett nagy hatással lenni az ő szokatlan higgadtsága és rendkívüli méltósága, az ő nem panaszkodó hallgatása.

186:4.4 (2001.7) A keresztre feszítés helyszínére való elindulás nagyjából azért szenvedett késedelmet, mert a százados az utolsó percben elrendelte, hogy vigyenek magukkal két halálraítélt latrot is; lévén, hogy Jézust azon a délelőttön kellett keresztre feszíteniük, a római százados úgy gondolta, hogy ez a kettő is meghalhat vele együtt, így nem kell megvárniuk a páska-ünnepi események végét.

186:4.5 (2002.1) Amint a latrokat felkészítették, az udvarba vezették őket, ahol is meglátták Jézust, az egyikük most először

életében, viszont a másik már többször hallotta beszélni a templomban és sok hónappal korábban a pella táborban is.

5. Jézus halálának a páska-ünnephez való viszonya

186:5.1 (2002.2) Nincs közvetlen kapcsolat Jézus halála és a zsidó páska-ünnep között. Igaz, a Mester ezen a napon, a páska-ünnepre való felkészülés napján adta életét a húsvér testben, és nagyjából akkor, amikor a páska-ünnepi bárányokat a templomban feláldozták. Ám ez a véletlen egybeesés semmilyen mértékben nem jelenti azt, hogy az Ember Fia halála a földön bármilyen kapcsolatban lenne a zsidó áldozási rendszerrel. Jézus zsidó volt, de az Ember Fiaként a teremtsrészek halandója is. A Mester közelgő keresztre feszítésének órájához vezető események elmondása elégséges annak jelzésére, hogy az ekkor bekövetkező halála tisztán természetes és ember által irányított történés volt.

186:5.2 (2002.3) Ember és nem az Isten volt az, aki eltervezte és kivitelezte Jézus kereszthalálát. Igaz, az Atya nem volt hajlandó beavatkozni az emberi események menetébe az Urantián, de a paradicsomi Atya nem rendelte el, nem igényelte és nem is követelte meg a Fia olyan módon való halálát, ahogyan azt a földön véghez vitték. Tény, hogy előbb-utóbb, valamiképp Jézusnak meg kellett válnia a halandó testétől, a húsvér testi megtestesülési alakjától, ám e feladatot számtalan módon végrehajthatta volna úgy, hogy ne két lator között, egy kereszten kelljen meghalnia. Ami történt, az ember cselekedete volt, nem az Istené.

186:5.3 (2002.4) A megkeresztelése idejére a Mester már magáévá tette azt a szükséges földi, húsvér testi tapasztalást, mely az ő

hetedik és utolsó világegyetemi alászállásához kellett. Ekkorra Jézus a földi kötelességének már eleget tett. Az egész élet, melyet azt követően megélt, és még a halálának módja is, tisztán személyes segédkezés volt a részéről az ezen a világon és a többi világon élő halandó teremtményei jóléte és felemelése érdekében.

186:5.4 (2002.5) Ama jó hír evangéliuma, hogy a halandó emberben hit által szellemileg tudatosulhat az, hogy ő az Isten fia, nem függ Jézus halálától. Való igaz, hogy az országról szóló evangéliumot igen erősen megvilágította a Mester halála, de még inkább az ő élete.

186:5.5 (2002.6) Mindaz, amit az Ember Fia mondott vagy tett a földön, nagymértékben megszépítette az Istenhez fűződő fiúságnak és az emberek közötti testvériségnek a tantételeit, ám az Isten és az emberek közötti ezen alapvető fontosságú kapcsolatok eredendően megvannak azon világegyetemi tényekben, hogy az Isten szereti a teremtményeit és az isteni Fiak természetüknél fogva irgalmasak. E megható és istenmód szépséges kapcsolatok ember és az Alkotója között e világon és minden más világon szerte a világegyetemek mindenségében, az örökkévalóságtól fogva léteznek; és azok semmilyen értelemben nem függenek az Isten Teremtő Fiainak ezen időszakos alászállásaitól, akik így felveszik a teremtetten értelmes lények természetét és hasonlatosságát azon ár részeként, mely árat meg kell fizetniük azért, hogy véglegesen megkapják a korlátlan főhatalmat a saját helyi világegyetemük felett.

186:5.6 (2002.7) A mennyei Atya éppen úgy szerette a halandó embert a földön Jézus urantiai életét és halálát megelőzően, mint ahogy

az ember és az Isten társas viszonyának eme páratlan megmutatkozását követően. A Nebadon Istenének emberként való megtestesülése olyan nagyszerű folyamat, mely az Urantián nem tudta teljesebben megmutatni az örökkévaló, végtelen és egyetemes Atya sajátosságait, viszont gazdagabbá tett és megvilágosított minden más intézőt és teremtményt a Nebadon világegyetemben. Míg a mennyei Atya nem szeret bennünket jobban Mihály ezen alászállása miatt, minden más mennyei értelem igen. Ez azért van így, mert Jézus nem csak Istent nyilatkoztatta ki az embernek, hanem mert ugyancsak új kinyilatkoztatást tett az emberről az Isteneknek és a világegyetemek mindensége mennyei értelemeinek.

186:5.7 (2003.1) Jézus nem úgy készül meghalni, mint bűnért való áldozat. Nem fog vezekelni az emberi faj veleszületett erkölcsi bűnösségeért. Az emberiségnek nincs ilyen faji vétke az Isten előtt. A bűnösség tisztán a személyes bűn területe, az Atya akarata és az ő Fiainak igazgatása elleni tudatos és szándékos lázadás kérdése.

186:5.8 (2003.2) A bűnnek és a lázadásnak semmi köze sincs a paradicsomi Istenfiak alapvető alászállási tervéhez, jóllehet számunkra úgy tűnik, hogy a megmentési terv az alászállási terv egyik időleges ismérve.

186:5.9 (2003.3) Az Istentől eredő szabadítás az Urantia halandói számára éppoly eredményes és csalhatatlanul bizonyos lett volna akkor is, ha Jézus nem hal meg a tudatlan halandók kegyetlen kezétől. Ha a Mestert kedvezően fogadták volna a földi halandók és a húsvér testi életét önként feladva távozott volna az Urantiáról, akkor az az Isten szeretetének és a Fiú irgalmának tényét — az Istennél való fiúi elismerés tényét —

semmilyen mértékben nem érintette volna. Ti, halandók, az Isten fiai vagytok, és egyetlen dologra van szükség ahhoz, hogy ez az igazság tényszerűvé váljon a személyes tapasztalásokban, és az nem más, mint a szellemtől született hitetek.

187. írás

A keresztre feszítés

187:0.1 (2004.1) MIUTÁN a két zsidót felkészítették, a katonák egy centurió vezetése alatt elindultak a keresztre feszítés helyszínére. E tizenkét katona fölött parancsnokló centurió ugyanaz a százados volt, aki előző éjszaka a római katonákat Jézus letartóztatására vezette a Getszemániban. Az volt a rómaiak szokása, hogy minden egyes keresztre feszítendő mellé négy katonát rendeltek. A két zsidót annak rendje és módja szerint megkorbácsolták, mielőtt kivitték volna őket a keresztre feszítésre, Jézus azonban nem részesült több testi fenyegetésben; a százados kétségkívül úgy gondolta, hogy őt az elítélése előtt már eléggé megkorbácsolták.

187:0.2 (2004.2) A Jézussal együtt keresztre feszített két lator Barabbás társa volt és őket a vezetőjükkel együtt kellett volna később kivégezni, ha Pilátus páska-ünnepi kegyelmeként nem engedték volna szabadon. Jézust tehát Barabbás helyett feszítették keresztre.

187:0.3 (2004.3) Amit Jézus most tenni készül, hogy alávesse magát a kereszthalálnak, azt a saját szabad akaratából teszi. E tapasztalást előre jelezve mondta: „Az Atya azért szeret és éltet engem, mert hajlandó vagyok az életemet adni. De felveszem azt újra. Az életemet senki sem veszi el tőlem — magamtól

adom. Megvan a hatalmam, hogy odaadjam, és megvan a hatalmam, hogy felvegyem. Ilyen felhatalmazást kaptam Atyámtól.”

187:0.4 (2004.4) Még alig volt kilenc óra ezen a reggelen, amikor a katonák kivezették Jézust a praetoriumból és elindították a Golgota felé vezető úton. Őket sok olyan ember követte, akik titkon rokonszenveztek Jézussal, de a kétszáz főnél is nagyobb létszámú csoport többségét az ellenségei, valamint olyan kíváncsi, dologtalan emberek tették ki, akik pusztán élvezni akarták a keresztre feszítések okozta borzongást. A zsidó vezetők közül csak néhány ment ki Jézus kereszthalálát megnézni. Mivel tudták, hogy Pilátus átadta a római katonáknak, és hogy halálra volt ítélve, inkább azzal foglalatoskodtak, hogy megszervezzék a templomi ülésüket, ahol is megvitatták, hogy mihez kezdjenek a követőivel.

1. Útban a Golgotához

187:1.1 (2004.5) Mielőtt a praetorium udvarát elhagyták volna, a katonák Jézus vállára helyezték a keresztfát. Az volt a szokás, hogy az elítéltet arra kényszerítik, hogy a keresztfát a keresztre feszítés helyszínére cipelje. Egy ilyen halálraítélt nem az egész keresztet vitte, csak ezt a rövidebb gerendát. A három kereszt hosszabb és felállítandó gerendáit már előzőleg a Golgotához szállították, és mire a katonák és a rabok odaértek, azokat már szilárdan a földbe is állították.

187:1.2 (2004.6) A szokásnak megfelelően a százados vezette a menetet, aki kisméretű, fehér táblákat vitt magával, melyekre faszénnel írták rá a bűnözők nevét és azokat a bűnöket, amelyekért halálra ítélték őket. A két lator esetében a centurió

tábláin a nevek szerepeltek, alatta pedig egyetlen szó, az, hogy „Zsivány”. Az volt a szokás, hogy, miután az áldozatot rászegezték a keresztfára és felhúzták a helyére, a függőleges gerendára, e táblát a kereszt tetejére, épp a bűnöző feje fölé szegezték, hogy minden nézelődő láthassa, hogy az elítéltet milyen bűnért feszítették keresztre. A feliratot, melyet a centurió magával vitt, hogy Jézus keresztfájára erősítsen, maga Pilátus írta meg latinul, görögül és arameusul, és így szólt: „A názáreti Jézus — a zsidók Királya”.

187:1.3 (2005.1) A zsidó hatóságok néhány tagja, akik még jelen voltak, amikor Pilátus elkészítette a feliratot, hevesen tiltakoztak az ellen, hogy Jézust „a zsidók királyának” nevezi. Pilátus azonban emlékeztette őket arra, hogy e vádpont részét képezte annak a vádnak, melyért halálra ítélték. Látván, hogy nem tudják rábírní Pilátust az álláspontjának megváltoztatására, a zsidók könyörögtek, hogy legalább módosítsa úgy, hogy „Azt mondta, »Én vagyok a zsidók királya«”. Pilátus azonban hajthatatlan volt; nem volt hajlandó megváltoztatni az írást. Minden további könyörgésre csak azt felelte, „Amit írtam, megírtam.”

187:1.4 (2005.2) Rendszerint az volt a szokás, hogy a Golgotához a leghosszabb úton mennek annak érdekében, hogy sok ember láthassa a halálra ítélt bűnözőt, ám ezen a napon a legrövidebb úton haladtak a damaszkuszi kapu felé, mely északi irányban vezetett ki a városból, és ezt az utat követve hamarosan odaértek a Golgotához, Jeruzsálem hivatalos keresztre feszítési helyéhez. A Golgotán túl álltak a gazdagok lakóhelyei, az út másik oldalán pedig számos jómódú zsidó sírja helyezkedett el.

187:1.5 (2005.3) A keresztre feszítés nem zsidó kínzási módszer volt. Mind a görögök, mind a rómaiak a föníciaiaktól tanulták ezt a kivégzési eljárást. Minden kegyetlensége mellett, még Heródes sem folyamodott a keresztre feszítéshez. A rómaiak sohasem feszítettek meg római polgárt; csak a rabszolgáknak és a leigázott népeknek tartották fenn ezt a becstelen halálnemet. Jeruzsálem megrohamlása alatt, épp negyven évvel Jézus keresztre feszítését követően, az egész Golgotát ezer és egy kereszt borította, melyeken napról napra ott pusztult el a zsidó nép színe-java. Valóban rettenetes aratása volt az e napi magvetésnek.

187:1.6 (2005.4) Ahogy a halálmenet a szűk jeruzsálemi utcákon haladt, ama lágyszívű zsidó nők közül sokan, akik hallották Jézus szavait a hitbeli bizakodásról és a könyörületről, és akik ismerték a szeretetteljes segédkezésben töltött életét, nem tudták visszatartani a sírást, amikor meglátták az ilyen gyalázatos halálba indulót. Ahogy előttük elhaladt, e nők közül sokan siráncokztak és jajveszékeltek. Amikor némelyikük felbátorodott, hogy mellette haladjon, a Mester feléjük fordította a fejét és azt mondta: „Jeruzsálem leányai, ne értem sírjátok, hanem sírjátok magatokért és a gyermekeitekért. Az én munkám már majdnem elvégeztetett — rövidesen elmegyek Atyámhoz — de Jeruzsálem szörnyűséges bajának időszakai elkezdődnek. Meglátjátok, közelednek a napok, amikor azt fogjátok mondani: áldottak a terméketlenek és azok, akiknek emlői sohasem szoptattak csecsemőt. Azokban a napokban imádkozni fogtok, hogy a hegyek sziklái zuhanjanak rátok, hogy megszabaduljatok a bajaitok szörnyűségeitől.”

187:1.7 (2005.5) Ezek a jeruzsálemi nők valóban bátran mutatták ki rokonszenvüket Jézus iránt, mert a törvény szigorúan tiltotta, hogy az emberek rokonszenvező érzelmeket mutassanak az iránt, akit keresztre feszítésre visznek. Megengedett volt, hogy a csőcselék gúnyolja, csúfolja és kinevesse a halálraítéltet, de nem volt szabad semmilyen rokonszenvet mutatni. Bár Jézus értékelte a rokonszenv megnyilvánulását e sötét órán, amikor a barátai elbújtak, azt azért nem akarta, hogy ezek a jószívű asszonyok kivívják a hatóságok nemtetszését azzal, hogy irgalmat mutatnak iránta. Jézus még ekkor is kevésbé törődött magával, hanem csak Jeruzsálem és az egész zsidó nemzet közelgő és szomorú végének szörnyű napjaival foglalkozott.

187:1.8 (2006.1) A keresztre feszítés helyszíne felé vánszorgó Mester nagyon elcsigázott volt; már majdnem teljesen elhagyta az ereje. Az Illés Márk házában elfogyasztott utolsó estebéd óta nem evett és vizet sem ivott; és aludni sem hagyták egy pillanatra sem. Ezen felül egymást követték a kihallgatások, egészen az elítéléséig, a gyalázatos korbácsolással járó testi szenvedést és vérvesztéséget nem is említve. Mindennek tetejébe ott volt még a rendkívüli elmebéli kínja, az erős szellemi feszültsége és az emberi magány szörnyű érzése is.

187:1.9 (2006.2) Röviddel azt követően, hogy Jézus a városból kivezető úton a kapun áthaladt, ahogy a keresztfát cipelve tántorgott, a testi ereje egy pillanatra elhagyta és a nehéz terhének súlya alatt összeroskadt. A katonák ráüvöltöttek és rugdosták, de ő nem tudott felállni. Amikor a százados meglátta ezt, tudván, hogy Jézus már eddig is mit viselt el, megparancsolta a katonáknak, hogy hagyják abba. Ezután arra utasított egy arra járó, egy bizonyos Simont, aki Cirénéből

való volt, hogy vegye át a keresztfát Jézus válláról és arra kényszerítette, hogy a Golgotáig még hátralévő szakaszon ő vigye azt.

187:1.10 (2006.3) Ez a Simon nevű férfi egészen Cirénéből, Észak-Afrikából jött, hogy részt vegyen a páska-ünnepen. Más ciréneiekkel együtt a városfalon kívül szállt meg és éppen a városi templomi istentiszteletre tartott, amikor a római százados megparancsolta neki, hogy vigye Jézus keresztfáját. Simon a Mester kereszthalála alatt végig ott időzött a helyszínen, beszélgetett Jézus sok barátjával és ellenségével. A feltámadást követően és mielőtt elhagyta volna Jeruzsálemet, az országról szóló evangélium derék híve vált belőle, és amikor hazatért, az egész családját a mennyországba vezette. Két fiából, Alexandroszból és Rufuszból az új evangélium igen eredményes tanítója vált Afrikában. Simon azonban sohasem tudta meg, hogy akinek a terhét cipelte, és az a zsidó tanító, aki egykor a megsérült fiával barátkozott, egy és ugyanazon személy volt.

187:1.11 (2006.4) Röviddel kilenc óra után történt, hogy a halálmenet odaért a Golgotához, és a római katonák hozzáfogtak, hogy a két zsidót és az Ember Fiát a keresztfére szegezzék.

2. A keresztre feszítés

187:2.1 (2006.5) A katonák először a Mester karját kötözték oda a keresztfához, majd pedig a kezét szegezték a fához. Amikor a keresztfát a helyére emelték, és miután erősen odaszegezték azt a kereszt függőleges helyzetű gerendájához, odakötözték és odaszegezték a lábát a fához, mely célra egyetlen hosszú szeget vettek igénybe, mellyel mindkét lábfejét átszúrták. A

függőleges gerendán volt egy faék, melyet a megfelelő magasságban helyeztek el, s amely egyfajta nyeregként arra szolgált, hogy megtartsa a test súlyát. A kereszt nem volt magas, a Mester lába a földtől kevesebb mint egy méterre volt. Ezért aztán hallhatott mindent, amit rajta gúnyolódva elmondtak és jól láthatta azoknak az arckifejezését, akik oly meggondolatlanul csúfolódtak vele. A jelenlévők is jól hallhattak mindent, amit Jézus mondott a hosszantartó kínszenvedés és lassú halál ezen órái alatt.

187:2.2 (2007.1) Szokás volt minden ruhát eltávolítani a keresztre feszítendőkről, ám mivel a zsidók erősen tiltakoztak a mezítelen emberi alak nyilvános mutogatásától, a rómaiak Jeruzsálemben mindig biztosítottak alkalmas ágyékkötőt minden keresztre feszítendő személynek. Ennek megfelelően, miután Jézust levetkőztették, ilyen ruhadarabot adtak rá, mielőtt a keresztre tették volna.

187:2.3 (2007.2) A keresztre feszítést azért alkalmazták, hogy az illetőt kegyetlen és hosszan tartó büntetésben részesítsék, ugyanis az áldozat néha csak több nap alatt szenvedett ki. A keresztre feszítés iránt komoly ellenérzéssel viseltettek Jeruzsálemben, és létezett a zsidó nőknek egy olyan társasága is, melynek tagjai mindig kiküldték egy képviselőjüket a keresztre feszítések színhelyére abból a célból, hogy kábító hatású bort kínáljon az áldozatnak a szenvedés mérséklésére. Ám amikor Jézus megízlelte a bódító hatásúvá tett bort, bármily szomjat érzett is, nem volt hajlandó inni belőle. A Mester elhatározta, hogy a végsőkéig megőrzi az emberi tudatát. Úgy akart szembenézni a halállal és győzedelmeskedni felette, még e kegyetlen és

embertelen formában is, hogy önként veti alá magát a teljes emberi tapasztalásnak.

187:2.4 (2007.3) Mielőtt Jézust a keresztre tették volna, a két zsidót már a maguk keresztfájára helyezték, akik mindvégig szidalmazták és köpdösték a kivégzőiket. Ahogy a keresztfára szegezték, Jézus csak annyit mondott, „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.” Nem tudott volna ilyen irgalmasan és szeretetteljesen közbenjárni az ítéletvégrehajtók érdekében, ha az odaadó szeretetet mutató gondolatai nem az önzetlen szolgálattal töltött életének a hajtóerői lettek volna. Egy egész élet eszméi, készítései és vágyai tárultak fel egy válsághelyzetben.

187:2.5 (2007.4) Miután a Mestert felemelték a keresztre, a százados odaszegezte a táblát a feje fölé, és azon ez állt három nyelven, „A názáreti Jézus — a zsidók Királya”. A zsidók ezt sértésnek vették és nagyon felbőszültek. Pilátus viszont az ő tiszteletlenségükön bosszankodott; úgy érezte, hogy megfélemlítették és megalázták, és így állt kicsinyes bosszút. Írhatta volna azt is, hogy „Jézus, a lázadó”. De jól tudta, hogy ezek a jeruzsálemi zsidók mennyire megvetették még magát a Názáret megnevezést is, és elhatározta, hogy megalázza őket. Tudta, hogy attól is vérig lennének sértve, ha azt látják, hogy ezt a kivégzett galileait úgy nevezik, hogy „A zsidók Királya”.

187:2.6 (2007.5) A zsidó vezetők közül sokan, amikor megtudták, hogy Pilátus miként próbálja kigúnyolni őket azzal, hogy ezt a feliratot helyezi el Jézus keresztfáján, kirohantak a Golgotához, de nem mertek megpróbálkozni a felirat eltávolításával, ugyanis a római katonák álltak ott őrséget. Mivel nem tudták a megnevezést eltávolítani, a vezetők elvegyültek a tömegben és

minden tőlük telhetőt megtettek, hogy fokozzák a gúnyolódást és a csúfolódást, nehogy bárki komolyan vegye a feliratot.

187:2.7 (2007.6) János apostol Máriával, vagyis Jézus anyjával, Rúth-tal és Júdással épp azt követően érkezett meg a helyszínre, hogy Jézust feltették a keresztre, és épp amint a százados a Mester feje fölé szegezte a megnevezést. A tizenegy apostol közül egyedül János volt tanúja a keresztre feszítésnek, és még ő sem volt végig jelen, ugyanis beszaladt Jeruzsálembe, hogy elhozza az anyját és annak barátait röviddel azt követően, hogy Jézus anyját a helyszínre vezette.

187:2.8 (2007.7) Meglátván az anyját Jánossal, az öccsével és a húgával, Jézus elmosolyodott, de nem szólt semmit. Időközben a Mester keresztre feszítéséhez kirendelt négy katona, amint az szokás volt, szétosztotta egymás között a Mester ruházatát, az egyik elvette a saruit, a másik a turbánját, a harmadik az övét, a negyedik meg a köpenyét. Az ingruha, vagyis a majdnem térdig leérő, egy darabban szőtt öltözképzés így megmaradt, melyet négy részre akartak vágni, de amikor a katonák látták, hogy milyen szokatlan ruhadarabról van szó, úgy döntöttek, hogy kisorsolják. Jézus figyelte őket, amint elosztják egymás között a ruhadarabjait, miközben a meggondolatlan emberek őt gúnyolták.

187:2.9 (2008.1) Azáltal alakult jól, hogy a római katonák szerezték meg a Mester ruházatát. Különbözőben, amennyiben a követői szerzik meg ezeket a ruhadarabokat, még képesek lettek volna babonás imádatukban kegytárgynak tekinteni azokat. A Mester azt szerette volna, ha a követőinek nem jut semmilyen, az ő életéhez kapcsolható anyagi dolog. Egy olyan emberi élet emlékével akarta itt hagyni az emberiséget, mely életet az a

magas szellemi eszménykép jellemzett, hogy magát az Atya akarata megcselekedésének szentelte.

3. A keresztre feszítés szemtanúi

187:3.1 (2008.2) E péntek délelőttön nagyjából fél tízkor tették fel Jézust a keresztre. Még tizenegy óra előtt ezernél is több ember gyűlt össze, hogy tanúja legyen az Ember Fia keresztre feszítése látványának. E rettenetes órák alatt egy világegyetem nem látható seregei álltak némán, miközben figyelték a Teremtőt érintő rendkívüli jelenséget, amint az a teremtmény halálával, sőt egy elítélt bűnöző leggyalázatosabb halálával haldokol.

187:3.2 (2008.3) Hosszabb vagy rövidebb ideig a kereszt közelében tartózkodott Mária, Rúth, Júdás, János, Szalómé (János anyja) és a meggyőződéses női hívek egy csoportja, köztük Máriával, Klópás feleségével és Jézus anyjának testvérével, a magadáni Máriával, valamint Rebekával, aki egykor Szeforiszban lakott. Ezek és Jézus más barátai megőrizték a nyugalmaikat, miközben tanúi lehettek az ő nagy türelmének és lelkierejének, és szemlélték az ő nagy szenvedését.

187:3.3 (2008.4) Az arra járók közül sokan ingatták a fejüket és kikeltek ellene, azt mondták: „Te, aki le akartad rombolni a templomot és harmadnapra újjáépíteni, mentsd meg magad. Ha te az Isten Fia vagy, miért nem jössz le a keresztedről?” A zsidók vezetői hasonlóképpen gúnyolták, mondván, „Megmentett másokat, de magát nem tudja megmenteni.” Megint mások azt mondták, „Ha te vagy a zsidók királya, gyere le a keresztről, és hiszünk majd neked.” Később még tovább gúnyolták, mondván: „Istenben bízott, hogy majd megmenti őt.

Még azt is állította, hogy ő az Isten Fia — nézzétek meg most — ott van megfeszítve két lator között.” Még a két lator is kikelt ellene és szemrehányást tett neki.

187:3.4 (2008.5) Minthogy Jézus nem volt hajlandó válaszolni a gúnyolódásaikra, és mivel közeledett e különleges felkészülési nap dele, fél tizenkettőre az élcelődő és gúnyolódó tömeg nagy része elment a dolgára; kevesebb mint ötven személy maradt a helyszínen. A katonák most arra készültek, hogy megebédeljenek és megigják a maguk olcsó, savanyú borát, mivel hosszú őrésre készültek a halálra ítélték mellett. Ahogy a borukat fogyasztották, Jézusnak e szavakkal mondtak gúnyosan köszöntőt, „Üdv és jó szerencse neked, a zsidók királyának!” Meglepődve tapasztalták, hogy a Mester mily béketűréssel viseltetik a tréfálkozásuk és gúnyolódásuk iránt.

187:3.5 (2008.6) Látván őket enni és inni, Jézus lenézett rájuk és azt mondta, „Szomjazom”. Amikor az őrség századosa meghallotta, hogy Jézus azt mondja, „Szomjazom”, kiöntött némi bort a palackjából és a borral átitatott szivacs tömítéket egy gerely végére tűzve, felnyújtotta azt Jézusnak, hogy megnedvesítse a kiszáradt ajkait.

187:3.6 (2008.7) Jézusnak az volt a célja, hogy úgy él, hogy nem folyamodik a természetfeletti hatalmához, és ugyancsak elhatározta, hogy úgy hal meg, mint egy közönséges halandó a kereszten. Emberként élt és emberként akart meghalni — megcselekedve az Atya akaratát.

4. A lator a kereszten

187:4.1 (2008.8) Az egyik zsidó e szavakkal szidalmazta Jézust, „Ha te az Isten Fia vagy, akkor miért nem mented meg magadat és minket?” De amikor ez szemrehányást tett Jézusnak, a másik látor, aki már többször is hallotta a Mestert tanítani, így szólt: „Hát te még az Istentől se félsz? Nem látod, hogy mi igazul szenvedünk a tetteinkért, ez az ember viszont igaztalanul szenved? Jobban tennénk, ha a bűneinkért megbocsátást, a lelkünknek meg üdvözülést kérnénk.” Amikor Jézus meghallotta, hogy a látor ezt mondja, feléje fordította az arcát és helyeslően elmosolyodott. Látván Jézus feléje fordított arcát, a zsidó összeszedte a bátorságát, felszította a hitének pislákoló lángját, és azt mondta, „Uram, emlékezz rám, amikor bemész az országodba.” Jézus erre azt mondta, „Bizony, bizony azt mondom neked ma, hogy egykor velem leszel majd a Paradicsomban.”

187:4.2 (2009.1) A Mesternek volt ideje a halandói halál kínjai közepette meghallgatni e hívő zsidó hitének megvallását. Ezen üdvözülést kereső látor megszabadulást talált. Ő már sokszor ezelőtt megpróbálta rávenni magát, hogy higgyen Jézusban, de csak a tudatának ezen utolsó óráiban fordult teljes szívvel a Mester tanítása felé. Látván, hogy Jézus miképpen néz szembe a halállal a kereszten, e látor többé már nem tudott ellenállni annak a meggyőződésnek, hogy ez az Ember Fia valóban az Isten Fia.

187:4.3 (2009.2) János apostol nem volt jelen azon esemény alatt, amikor Jézus megtérítette és a mennyországba fogadta a látort, mert bement a városba, hogy elhozza az anyját és annak barátait a keresztre feszítés helyszínére. Lukács e történetet később ismerte meg az őrség megtért római parancsnokától.

187:4.4 (2009.3) János apostol úgy számolt be a keresztre feszítésről, ahogy az eseményre annak megtörténtét követően, kétharmadnyi évszázad múltán emlékezett. A többi feljegyzés alapját a szolgálatban lévő római centurió beszámolója képezte, aki annak okán, amit látott és hallott, később hitt Jézusban és teljes jogú tagja lett a földi mennyország közösségének.

187:4.5 (2009.4) Ezt a fiatalembert, a bűnbánó zshiványt, azok vezették erőszakos és gonosztevő életre, akik úgy dicsőítették a rablóéletet, mint eredményes hazafias lázadást a politikai elnyomás és a társadalmi igazságtalanság ellen. Az efféle tanítás, valamint a kalandvágy vezetett sok, egyébként jó szándékú ifjút arra, hogy ilyen rablóvállalkozásokhoz csatlakozzon. Ez a fiatalember úgy tekintett Barabbásra, mint egy hősré. Most azonban belátta, hogy tévedett. Itt, a kereszten, maga mellett egy valóban nagy embert látott, egy igazi hőst. Itt volt egy olyan hős, aki feltüzeltelte a lelkesedését, ösztönözte az önbecsüléssel kapcsolatos legmagasabb rendű eszméit, és megelevenítette a bátorságról, a férfiasságról és a merészségről alkotott összes eszményképét. Jézust látva a szeretet, a hűség és az igazi nagyság mindent elsöprő érzése jelent meg a szívében.

187:4.6 (2009.5) Ha a gúnyolódó tömegben bárki más megtapasztalta volna a hit megszületését a lelkében és kegyelemért fordult volna Jézushoz, akkor őt is ugyanazzal a szeretetteljes figyelemmel fogadta volna, mint amilyet a hívő zshivány iránt mutatott.

187:4.7 (2009.6) Éppen azután, hogy a bűnbánó zshivány meghallotta a Mester ígéretét, miszerint egykor majd találkoznak a

Paradicsomban, János visszatért a városból, magával hozva az anyját és egy csaknem tizenkét női hívő alkotta társaságot. János Mária, vagyis Jézus anyja mellett helyezkedett el, őt támogatta. Mária fia, Júdás pedig az asszony másik oldalán állt. Ahogy Jézus letekintett rájuk, dél felé járt az idő ekkor, azt mondta az anyjának, „Asszony, nézd a fiadat!” Jánoshoz szólva azt mondta, „Fiam, nézd az édesanyádat!” Ezután mindkettejükhöz szólt e szavakkal, „Szeretném, ha elmennétek innen.” Ennek megfelelően János és Júdás elvezette Máriát a Golgotáról. János oda vitte el Jézus anyját, ahol ő maga Jeruzsálemben megszállt, majd sietett vissza a keresztre feszítés helyszínére. A páska-ünnep után Mária visszatért Betsaidába, ahol a természetes élete hátralévő részében János házában lakott. Mária alig egy évvel élte túl Jézus halálát.

187:4.8 (2010.1) Miután Mária távozott, a többi nő a közelbe vonult vissza és ott is maradtak várva, hogy Jézus bevégezze a kereszten, és még akkor is ott álldogáltak, amikor a Mester testét a temetéshez levették.

5. Az utolsó óra a kereszten

187:5.1 (2010.2) Bár efféle jelenség kialakulásának még nemigen volt itt az ideje, röviddel tizenkettő óra után a levegőben szálló apró homokszemcséktől elsötétült az ég. A jeruzsálemi emberek tudták, hogy ez azt jelenti, hogy az Arab-sivatag felől fújó forró széllel érkező homokviharak egyike közeleg. Egy óra előtt már olyan sötét volt az ég, hogy a nap nem is látszott, és a maradék tömeg is visszasietett a városba. Amikor a Mester nem sokkal ezen órát követően életét vesztette, kevesebb mint harminc ember volt jelen a helyszínen, csak a tizenhárom római katona és a mintegy tizenöt hívőből álló csoport. E hívek mindegyike

nő volt, kettejüket kivéve, Júdást, Jézus öccsét és Zebedeus Jánost, aki épp a Mester halála előtt ért vissza.

187:5.2 (2010.3) Röviddel egy óra után, a dühöngő homokvihár okozta egyre sűrűsödő sötétség mellett, Jézus kezdte elveszíteni az emberi tudatát. Az utolsó irgalmas, megbocsátó és intő szavait már elmondta. Az utolsó kívánságát — az anyjáról való gondoskodást illetően — már közreadta. A közelgő halál ezen órája alatt Jézus emberi elméje a héber írásokban, különösen az istendicsőítő énekekben szereplő számos rész elismérléséhez folyamodott. Az emberi Jézus utolsó tudatos gondolata a Zsoltárok könyve egy részének az elméjében való elismérlésére irányult, mely rész ma úgy ismeretes, mint a huszadik, a huszonegyedik és a huszonkettedik istendicsőítő ének. Bár az ajkai gyakran meg-megmozdultak, túl gyenge volt ahhoz, hogy ki is mondja e szakaszok szavait, melyeket oly jól tudott kívülről, s amelyek az elméjén most átfutottak. Csak néha tudták az ott álldogálók elkapni a szavait, mint például, „Tudom, hogy az Úr megmenti az ő felkentjét,” „Kezed utoléri minden ellenségemet,” és „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Jézusban egy pillanatra sem merült fel szemernyi kétség afelől, hogy az Atya akaratának megfelelően élt; és soha nem kételkedett abban sem, hogy most az Atya akaratának megfelelően adja életét a húsvér testben. Nem érezte úgy, hogy az Atya elhagyta; ő pusztán a kihunyó tudatában mondott el számos írást, közöttük éppen a huszonkettedik istendicsőítő éneket, mely azzal kezdődik, hogy „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Úgy alakult, hogy ez volt az egyike ama három részletnek, melyek elég tisztán hangzottak el ahhoz, hogy az ott állók is meghallhassák.

187:5.3 (2010.4) Az utolsó kérés, mellyel a halandó Jézus a jelenlévőkhez fordult, nagyjából fél kettőkor hangzott el, amikor is másodjára mondta azt, „Szomjazom”, és az őrség parancsnoka megint megnedvesítette az ajkait a savanyú borral átítatott, ugyanazon szivaccsal, mely bort akkoriban rendszerint ecetnek neveztek.

187:5.4 (2010.5) A homokfergeteg egyre erősebb lett és az ég egyre jobban elsötétült. A katonák és a hívek kis csoportja azonban még mindig ott volt. A katonák a kereszt közelében kuporodtak le, a metsző homok elleni védekezésül egymással kapaszkodtak össze. János anyja és a többiek távolabbról figyeltek, onnan, ahol egy kiugró szikla nyújtott nekik valamennyi védelmet. Amikor a Mester végül az utolsót lehelte, a kereszt tövében Zebedeus János, Júdás, vagyis Jézus öccse, Rúth, az ő húga, a magadáni Mária és Rebeka, az egykori szeforiszbeli volt jelen.

187:5.5 (2011.1) Éppen három órához közeledett az idő, amikor Jézus hangosan így kiáltott, „Bevégeztetett! Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.” Amint ezt elmondta, a feje lehanyatlott és befejezte az életküzdelmet. Látván, hogy Jézus miként hal meg, a római centurió a mellkasára csapott és azt mondta: „Ez valóban igaz ember volt; ő valóban az Isten Fia kellett, hogy legyen.” Attól az órától hinni kezdett Jézusban.

187:5.6 (2011.2) Jézus úgy halt meg, ahogy élt — királyhoz méltóan. Önként fogadta a királyi voltát és ura maradt a helyzetnek végig a megrendítően szomorú napon. Önként ment a gyalázatos halálba, miután gondoskodott a választott apostolai biztonságáról. Bölcsen visszatartotta Pétert attól, hogy bajba sodorja magát az erőszakosságával és gondoskodott, hogy

János a közelében legyen egészen a halandói léte végéig. Megmutatta az igaz természetét a gyilkos Szanhedrinnek és emlékeztette Pilátust az Isten Fiaként való főhatalmának forrására. Úgy indult el a Golgotához, hogy maga vitte a keresztyét és azzal fejezte be a szeretetteljes alászállását, hogy átadta a paradicsomi Atyának a halandóként megkapott szellemét. Egy ilyen élet után — és egy ilyen halálban — a Mester igazul mondhatta, „Bevégeztetett.”

187:5.7 (2011.3) Lévén, hogy ez volt a felkészülési nap a páska-ünnepre és a szombatra egyaránt, a zsidók nem akarták, hogy a testek a Golgotán közszemlére legyenek kitéve. Ezért Pilátus elé járultak, és kérték, hogy a három férfi lábszárát törjék el, hogy meghaljanak, s így még napnyugta előtt le lehessen venni őket a keresztyükről és belevethessék őket a zsványok sírgödrébe. E kérést meghallván, Pilátus nyomban elküldött három katonát, hogy törjék el a keresztre feszítettek lábát és öljék meg Jézust és a két zsványt.

187:5.8 (2011.4) A Golgotához érve ezek a katonák parancs szerint jártak el a két lator esetében, de Jézust nagy meglepetésükre már holtan találták. Azonban, hogy megbizonyosodjanak a halála felől, az egyikük a dárdájával beleszúrt a baloldalába. Bár gyakori volt, hogy a keresztre feszítés áldozatai akár két-három napot is éltek még a kereszten, Jézus mindent elsöprő érzelmi kínja és a heves szellemi fájdalma kevesebb mint öt és fél óra alatt véget vetett a húsvér testbeli halandó életének.

6. A keresztre feszítés után

187:6.1 (2011.5) A homokvihar okozta sötétség közepén, nagyjából fél négykor, Zebedeus Dávid kiküldte az utolsó hírvivőket azzal,

hogy vigyék meg a Mester halálának hírért. Az utolsó futárait Márta és Mária betániai házához küldte, mert úgy gondolta, hogy Jézus anyját ott találhatja meg a családja többi tagjával.

187:6.2 (2011.6) A Mester halálát követően János elküldte a nőket Illés Márk házához Júdás vezetésével, ahol ők a szombat napjának végéig ott is maradtak. János pedig, akit a római centurió ekkorra már jól ismert, ott maradt a Golgotánál, amíg József és Nikodémusz meg nem érkezett a színhelyre Pilátus parancsával, mely felhatalmazta őket Jézus testének átvételére.

187:6.3 (2011.7) Így ért véget az a nap, mely megrendülést és szomorúságot hozott egy hatalmas világegyetemnek, melynek miriádnyi értelmes lényre borzadt el a szeretett Uruk emberi megtestesülése keresztre feszítésének megdöbbentő látványától; elképesztette őket a halandói érzéketlenség és az emberi romlottság ilyen megnyilvánulása.

188. írás

A sírban töltött idő

188:0.1 (2012.1) AZ A másfél nap, mely idő alatt Jézus halandói teste József sírjában feküdt, vagyis a kereszthalála és a feltámadása közötti időszak, Mihály földi létpályájának egy előttünk kevésbé ismert fejezete. Elmesélhetjük az Ember Fiának temetését és e feljegyzésben közreadhatjuk a feltámadásával kapcsolatos eseményeket, de csak kevés hiteles tájékoztatást tudunk adni arról, hogy valójában mi ment végbe e nagyjából harminchat órányi időtartam alatt, péntek délután három órától vasárnap reggel háromig. A Mester földi létpályájában ez az időszak röviddel azelőtt kezdődött meg, hogy a római katonák levették őt a keresztről. A kereszten a halálát követően

nagyjából még egy órát függött. Már előbb is levették volna, de a két zsidó kisenvedése késleltette őket.

188:0.2 (2012.2) A zsidók urai úgy tervezték, hogy Jézus testét a várostól délre lévő Gehenna fedetlen sírgödreibe vetik; a keresztre feszítés áldozatai esetében ez volt a szokás. Ha ezt a tervet követik, akkor a Mester testét a vadállatoknak tették volna ki.

188:0.3 (2012.3) Időközben az arimateai József, akit Nikodémusz kísért el, Pilátus elébe járult és arra kérte, hogy adja ki nekik Jézus testét annak érdekében, hogy méltón eltemethessék. Nem volt szokatlan dolog, hogy a megfeszítettek barátai megvesztegették a római hatóságokat azért, hogy a holttesteket megkaphassák. József egy nagyobb pénzösszeggel ment Pilátus elé, arra az esetre, ha fizetnie kellene az engedélyért, hogy Jézus testét magánsírba vihessék. Pilátus azonban nem volt hajlandó ezért pénzt elfogadni. A kérést meghallván gyorsan megírta a parancsot, mely felhatalmazta Józsefet, hogy a Golgotához menjen és késlekedés nélkül teljesen a birtokába vehesse a Mester holttestét. Eközben, mivel a homokvihar jelentősen csillapodott, a Szanhedrint képviselő zsidók egy csoportja kiment a Golgotához annak ellenőrzése céljából, hogy Jézus testét a zsidókéval együtt a fedetlen nyilvános sírgödrökbe teszik-e.

1. Jézus temetése

188:1.1 (2012.4) Amikor József és Nikodémusz odaért a Golgotához, azt látták, hogy a katonák éppen leveszik Jézust a keresztről és a Szanhedrin képviselői ott állnak, biztosítandó, hogy Jézus követői közül senki se akadályozhassa meg a holttestnek a

bűnözők sírgödrébe vetését. Amikor József megmutatta Pilátus engedélyét a Mester teste feletti rendelkezés jogáról, a zsidók kavarodást okoztak és kiabálva követelték a testet. Dühöngésükben megpróbálták erőszakkal megszerezni a testet, ám amikor kísérletet tettek erre, a centurió maga mellé rendelte négy katonáját, és kivont karddal, megvetett lábakkal körülállták a Mester földön fekvő holttestét. A centurió megparancsolta a többi katonának, hogy hagyják a két latrot, akik így viasszorították a feldühödött zsidók indulatos tömegét. Amint a rendet helyreállították, a centurió felolvasta a zsidóknak Pilátus engedélyét és az útból félreállva azt mondta Józsefnek: „Ez a test a tiéd, tégy vele azt, amit jónak látsz. Én és a katonáim készenlétben leszünk, hogy senki ne háborgasson.”

^{188:1.2 (2013.1)} Egy keresztre feszített zsidó temetőben nem volt szabad eltemetni; szigorú törvény tiltotta az ilyen eljárást. József és Nikodémusz ismerte ezt a törvényt, és a Golgotáról elmenet úgy döntöttek, hogy Jézust József új családi sírboltjában temetik el, melyet kemény kőzetbe vágtak, s amely nem messze, a Golgotától északi irányban, a Szamaria felé vezető út túloldalán volt. Addig még senkit nem helyeztek el ebben a sírban, és úgy gondolták, hogy az megfelelő lesz a Mester nyughelyéül. József tényleg hitte, hogy Jézus fel fog támadni a holtából, Nikodémusz azonban erősen kételkedett. A Szanhedrin e korábbi tagjai többé-kevésbé megőrizték a Jézusba vetett hitük titkát, bár a szanhedrinbeli társaik már régóta gyanakodtak rájuk, még mielőtt kivonultak volna a tanácsból. Mostantól fogva ők voltak Jézus legőszintébb tanítványai egész Jeruzsálemben.

188:1.3 (2013.2) Nagyjából fél ötkor a názáreti Jézus temetési menete elindult a Golgotától József sírboltja felé, az út túloldalára. A testet egy lenvászon lepelbe tették, melyet négy férfi vitt, akiket a Galileából való hűséges női virrasztók követtek. A Jézus anyagi testét a sírhoz szállító halandók a következők voltak: József, Nikodémusz, János és a római centurió.

188:1.4 (2013.3) Ők vitték a testet a sírboltba, mely egy nagyjából kilenc négyzetméternyi fülke volt, ahol sietve hozzá is fogtak a temetéshez. A zsidók nem igazán temették el a halottaikat; valójában bebalzsamozták őket. József és Nikodémusz nagy mennyiségű mirhagyantát és aloét hozott magával, és most ezekkel az oldatokkal átitatott gyolccsal pólyálták be a testet. Amikor a balzsamozással végeztek, egy kendőt kötöttek az arcára, lenvászon lepelbe burkolták a testet, és nagy tisztelettel elhelyezték azt a sír egyik párkányán.

188:1.5 (2013.4) Miután a testet elhelyezték a sírboltban, a centurió jelezte a katonáinak, hogy segítsenek a sír bejárata elé gördíteni a küszöbkövet. A katonák ezután elindultak a Gehenna felé a latrok holttestével, míg a többiek szomorúan visszatértek Jeruzsálembe, hogy részt vegyenek a páska-ünnep Mózes törvényei szerinti megtartásában.

188:1.6 (2013.5) Jézus temetését sietős igyekezettel végezték, mert a felkészülési nap és a szombat rohamosan közeledett. A férfiak visszasiettek a városba, a nők azonban egészen addig a sír közelében maradtak, amíg teljesen be nem sötétedett.

188:1.7 (2013.6) Mivel a történetek alatt a nők a közelben rejtőzködtek, ezért aztán láttak mindent és megnézték, hogy a Mestert hová helyezik el. Azért bújtak így el, mert a nőknek nem volt szabad

a férfiakhoz csatlakozniuk ilyen alkalmakkor. Ezek a nők nem gondolták úgy, hogy Jézus megfelelően elő lenne készítve a temetéshez, és maguk között megállapodtak, hogy visszatérnek József házához a szombati pihenőnap időtartamára, illatosítókat és balzsamokat szereznek, és vasárnap reggel visszamennek, hogy megfelelően előkészítsék a Mester testét a halálbeli nyugvásra. E péntek estén a sír mellett tartózkodó nők a következők voltak: a magadáni Mária, Mária, vagyis Klópás felesége, Márta, vagyis Jézus anyjának egy másik testvére, és a Szefforiszból való Rebeka.

188:1.8 (2013.7) Zebedeus Dávidon és az arimateai Józsefen kívül Jézus nagyon kevés tanítványa hitt abban vagy értette meg igazán, hogy a harmadik napon fel kell támadnia a holtából.

2. A sír őrzése

188:2.1 (2014.1) Ha Jézus követői nem is vették komolyan azon ígéretét, hogy a harmadik napon kikel a sírjából, az ellenségei igen. A főpapok, a farizeusok és a szadduceusok emlékeztek arra, hogy többször is beszámoltak nekik Jézus azon kijelentéséről, hogy fel fog támadni holtából.

188:2.2 (2014.2) Ezen a péntek éjjelen, a páska-ünnepi estebéd után, úgy éjfél körül a zsidó vezetők egy csoportja gyűlt össze Kajafás házában, ahol is megvitatták a Mester azon kijelentéseivel kapcsolatos félelmeiket, hogy a harmadik napon feltámad holtából. E találkozó azzal zárult, hogy a Szanhedrin tagjaiból egy bizottságot jelöltek ki, akiknek másnap korán reggel el kellett menniük Pilátushoz a Szanhedrin ama hivatalos kérésével, hogy római őrség állíttassék Jézus sírboltja elé annak megakadályozása érdekében, hogy Jézus barátai

megbolygassák a sírt. E bizottság szóvivője azt mondta Pilátusnak: „Uram, emlékszünk, amint ez a csaló, a názáreti Jézus azt mondta még életében, »Három nap múltán feltámadok.« Azért járultunk elébed, hogy megkérjünk, parancsold meg a sír biztosítását a követői ellen, legalábbis a harmadik nap leteltéig. Nagyon tartunk attól, hogy a tanítványai eljönnek és éjjel ellopják a testet, hogy aztán hirdethessék az embereknek, hogy feltámadt holtából. Ha megengedjük, hogy ez történjen, akkor ez a hiba sokkal rosszabb lesz, mintha életben hagytuk volna.”

188:2.3 (2014.3) A Szanhedrin tagjainak kérését hallva Pilátus így szólt: „Egy tízfős őrséget adok mellétek. Menjetek hát és biztosítsátok a sírt.” A zsidók visszamentek a templomhoz, kiválasztottak tíz főt a saját őrségükből, és ezzel a tíz zsidó őrral és a tíz római katonával vonultak ki József sírboltjához, még ha ekkor szombat reggel volt is, hogy a sír előtt az őrséget felállítsák. E férfiak még egy követ gördítettek a sírbolt elé és elhelyezték Pilátus pecsétjét ezeken a sziklákon és azok környékén, nehogy a tudtuk nélkül bolygassa meg valaki a sírt. Ez a húsz ember egészen a feltámadás órájáig ott őrködött, és a zsidók hordták nekik az ételt és az italt.

3. A szombat napján

188:3.1 (2014.4) A tanítványok és az apostolok e szombati nap alatt végig a rejtekhelyükön maradtak, mialatt egész Jeruzsálem Jézus kereszthaláláról beszélt. Csaknem másfél millió zsidó tartózkodott ekkoriban Jeruzsálemben, akik a római birodalom és Mezopotámia minden részéből érkeztek. Ez volt a páska-ünnepi hét kezdete, ezek a zarándokok mind ott akartak lenni a

városban, hogyha megtörténik, értesüljenek Jézus feltámadásáról és elvigyék annak híret haza.

188:3.2 (2014.5) Szombaton késő este János Márk titokban meghívta a tizenegy apostolt az apja házába, ahol épp éjfél előtt mind össze is gyűltek ugyanabban a felsőteremben, ahol két éjszakával korábban az utolsó estebédet a Mesterükkel elfogyasztották.

188:3.3 (2014.6) Mária, vagyis Jézus anyja Rúth-tal és Júdással együtt visszatért Betániába, hogy még napnyugta előtt odaérjenek a családjukhoz ezen a szombat estén. Zebedeus Dávid Nikodémusz házában maradt, ahová a hírvivőit rendelte vasárnap kora reggelre. A galileai nők, akik az illatosítókat készítették elő Jézus testének bebalzsamozásához, az arimateai József házában tartózkodtak.

188:3.4 (2014.7) Nem tudjuk teljesen megmagyarázni, hogy mi is történt a názáreti Jézussal e másfél napnyi időtartam alatt, amikor mindenki tudomása szerint József új sírboltjában nyugodott. Nyilvánvalóan ugyanolyan természetes halált halt a kereszten, mint amelyet bármely más halandó is halt volna ugyanilyen körülmények között. Hallottuk, amikor azt mondta, „Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.” Nem teljesen értjük e kijelentést annyiban, hogy a Gondolatigazítója már régen megszemélyesült és így Jézus halandói lényétől függetlenül létezett. A Mester Megszemélyesült Igazítóját az ő testi halála a kereszten semmilyen értelemben nem érinthette. Amit Jézus egyelőre az Atya kezébe adott, nem lehetett más, mint az Igazító korai munkájának szellemlényegű ellendarabja, amikor a halandói elmét szellemivé lényegítette annak érdekében, hogy biztosítsa az emberi tapasztalás átíratának a lakóvilágokra

való átvitelét. Kellett lennie valamiféle szellemi valóságnak Jézus tapasztalásában, mely a szférák hitben gyarapodó halandóinak szellemtermészetével és lelkével volt rokon. Ám ez pusztán a mi véleményünk — nem igazán tudjuk, hogy Jézus mit ajánlott fel az Atyjának.

188:3.5 (2015.1) Tudjuk, hogy a Mester testi alakja nagyjából vasárnap reggel három óráig nyugodott József sírboltjában, de teljesen bizonytalanok vagyunk Jézus személyiségének helyzetét illetően ama harminchat órás időtartamban. Néha a következőképpen próbáltuk megmagyarázni magunknak ezeket a dolgokat:

188:3.6 (2015.2) 1. Mihály teremtfői tudata nagyjában-egészében szükségképpen független volt a fizikai megtestesülésben azzal társult halandói elmétől.

188:3.7 (2015.3) 2. Jézus korábbi Gondolatigazítójáról tudjuk, hogy ebben az időszakban jelen volt a földön és személyesen ő parancsolt az összegyűlt mennyei seregeknek.

188:3.8 (2015.4) 3. A názáreti ember megszerzett szellemazonossága, melyet a húsvér testben eltöltött élete alatt először a Gondolatigazítója közvetlen erőfeszítései révén, később a testi szükségletek és az eszményi halandói lét szellemi követelményei közötti tökéletes egyensúly megtalálása által épített ki, mégpedig úgy, hogy mindegyre az Atya akarata mellett döntött, tehát bizonyára e szellemazonosságot adta át a paradicsomi Atya megőrzésébe. Hogy vajon ez a szellemvalóság tért-e vissza vagy sem, hogy a feltámadott személyiség részét képezze, azt nem tudjuk, de úgy hisszük, hogy ez történt. Ám vannak a világegyetemben olyanok, akik

úgy tartják, hogy Jézus lélek-azonossága most az „Atya kebelén” nyugszik, hogy később elbocsáttasson a Nebadon Végleges Testületének vezetésére a külső tér megszervezetlen területeinek meg nem teremtet világegyetemeivel kapcsolatos ismeretlen rendeltetésre.

188:3.9 (2015.5) 4. Úgy gondoljuk, hogy Jézus emberi és halandói tudata e harminchat órát átaludta. Okunk van azt hinni, hogy az emberi Jézus semmit sem tudott arról, ami a világegyetemben ebben az időszakban végbement. A halandói tudat számára időköz nem jelent meg; az életre való feltámadás egyazon pillanatban követte a halálba való elalvást.

188:3.10 (2015.6) Ez minden, amit feljegyezhetünk Jézusnak a sírban töltött ezen időszakbeli helyzetéről. Számos olyan összefüggő tény van, melyekre utalhatunk, bár mi nemigen vagyunk hivatottak azok értelmezésére vállalkozni.

188:3.11 (2015.7) A Satania első lakóvilága feltámadási csarnokainak nagy udvarában mostanság megfigyelhető egy nagyszerű anyagi-morontia műtárgy, melyet „Mihály Emlékmű” néven ismernek, s amely jelenleg Gábiel pecsétjét viseli. Ez az emlékmű röviddel azt követően készült, hogy Mihály elhagyta ezt a világot, és ez a felirat áll rajta: „A názáreti Jézus Urantián való halandói átmenetének emlékére.”

188:3.12 (2016.1) Vannak olyan megmaradt feljegyzések is, melyek azt mutatják, hogy ezen időszakban a Szalvington száztagú legfelsőbb tanácsa Gábiel elnökletével igazgatási ülést tartott az Urantián. Vannak olyan feljegyzések is, melyek arra utalnak, hogy az uverszai Nappalok Elődei ez idő alatt

összeköttetésben álltak Mihállyal a Nebadon világegyetem helyzetének kérdésében.

188:3.13 (2016.2) Tudjuk, hogy legalább egy üzenetváltásra sor került Mihály és a Szalvingtonon tartózkodó Immanuel között, mialatt a Mester teste a sírban feküdt.

188:3.14 (2016.3) Jó okunk van azt hinni, hogy ugyanaz a személyiség ült Kaligasztia székében a Bolygóhercegek csillagrendszeri tanácsában a Jerusemen, mely testület akkor ülésezett, mialatt Jézus teste a sírboltban nyugodott.

188:3.15 (2016.4) Az edentiai feljegyzések arra utalnak, hogy a Norlatiadek Csillagvilági Atyja jelen volt az Urantián, és hogy a sírban töltött idő alatt utasításokat kapott Mihálytól.

188:3.16 (2016.5) Sok egyéb bizonyíték is azt sugallja, hogy Jézusnak nem a teljes személyisége aludt a nyilvánvaló testi halál ezen időszakában és töltötte azt öntudatlanságban.

4. A kereszthalál jelentése

188:4.1 (2016.6) Bár Jézus nem azért halt kereszthalált, hogy vezekeljen a halandó ember faji bűnösségeért, és nem is azért tett így, hogy valamiképpen eredményesen közeledjen egy egyébként megsértődött és engesztelhetetlen Istenhez; az Ember Fia még csak nem is azért ajánlotta magát áldozatnak, hogy lecsendesítse az Isten haragját és megnyissa az utat a bűnös ember előtt az üdvözülés elnyeréséhez; függetlenül attól, hogy ezek a vezeklési és kiengesztelési eszmék milyen tévesek, mégis vannak a jézusi kereszthalálhoz kapcsolódóan olyan jelentések, melyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Tény, hogy az Urantiát a szomszédos lakott bolygókon úgy ismerték meg, mint a „Kereszt Világát”.

188:4.2 (2016.7) Jézus teljes halandói életet akart élni az Urantián. A halál rendszerint az élet része. A halál a halandói színmű utolsó felvonása. Azon jó szándékú erőfeszítéseitek során, hogy elkerüljétek a kereszthalál jelentésének hamis értelmezésű, babonás tévedéseit, ügyelnetek kell arra, hogy ne kövessétek el azt a nagy hibát, hogy nem veszitek észre a Mester halálának valódi jelentőségét és igazi horderejét.

188:4.3 (2016.8) A halandó ember sohasem volt a világcsalóknak kiszolgáltatott eszköz. Jézus nem azért halt meg, hogy kiváltsa az embert a hitehagyott vezetők és a szférák bukott hercegeinek fogságából. A mennyei Atya sohasem gondolt ki olyan durva igazságtalanságot, hogy megátkozzon egy halandói lelket, mert annak elődei rosszat tettek. A Mester kereszthalála nem is olyan áldozat volt, mely azért történt volna, hogy megpróbálja megfizetni Istennek az emberi faj önála felhalmozott tartozását.

188:4.4 (2016.9) Mielőtt Jézus a földön élt, talán igazolást találtak volna arra, hogy egy ilyen Istenben higgyetek, de nem ez a helyzet azóta, hogy a Mester a halandótársaitok között élt és halt. Mózes egy Teremtő Isten méltóságát és igazságosságát tanította; Jézus viszont egy mennyei Atya szeretetét és irgalmát mutatta be.

188:4.5 (2016.10) Az állati természet — a rosszcselekedetre való hajlam — lehet öröklődő, de a bűn nem adódik át a szülőtől a gyermeknek. A bűn valamely saját akaratú teremtmény tudatos és szándékos lázadási cselekedete az Atya akarata és a Fiak törvényei ellen.

188:4.6 (2017.1) Jézus egy egész világegyetemért élt és halt meg, nem csak ezen egy világ emberfajtaiért. Bár a teremtsrészek halandói már azelőtt is üdvözültek, hogy Jézus az Urantián élt és meghalt volna, mindazonáltal tény, hogy az e világra való alászállása nagymértékben megvilágította az üdvözülés útját; a halála nagyban hozzájárult ahhoz, hogy mindörökre nyilvánvalóvá tegye a húsvér test halála utáni halandói továbbélés bizonyosságát.

188:4.7 (2017.2) Bár aligha helyes úgy beszélni Jézusról, mint áldozópapról, váltságfizetőről vagy megváltóról, teljes mértékben megfelelő dolog úgy utalni rá, mint megmentőre. Örökre világosabbá és bizonyosabbá tette az üdvözülés (a továbbélés) útját; jobban és bizonyosabban megmutatta az üdvözülés útját a Nebadon világegyetem minden világa összes halandójának.

188:4.8 (2017.3) Amikor egyszer majd megértitek az Istent igaz és szerető Atyaként leíró eszmét, azt az egyetlen fogalmat, melyet Jézus mindig is tanított, akkor haladéktalanul, teljes következetesség mellett végképp fel kell hagynotok mindama kezdetleges képzetekkel, melyeket Istenről, mint egy megsértett egyeduralkodóról, egy olyan zord és mindenható úrról alakítottatok ki, akinek a fő kedvtelése az, hogy leleplezze az alattvalói rossztéteményeit és gondoskodjon a megfelelő megbüntetésükről, hacsak valaki, vele csaknem egyenlő, nem vállalkozik önként arra, hogy értük szenvedjen, hogy helyettük és a helyükben meghaljon. A váltság és a vezeklés teljes eszméje összeegyeztethetetlen azzal az istenképpel, amelyet a názáreti Jézus tanított és életével szemléltetett. Az Isten

végtelen szeretete semmi másnak nincs alárendelve az isteni természetben.

188:4.9 (2017.4) A vezeklés és az áldozati üdvözülés fogalomrendszere önzőségben gyökerezik és azon alapul. Jézus azt tanította, hogy az embertársak iránti szolgálat a szellemi hívek testvériségének legmagasabb rendű fogalma. Az üdvözülést magától értetődőnek kell venniük azoknak, akik hisznek az Isten atyaságában. A hívő figyelmének középpontjában ne a személyes üdvözülésének önző vágya álljon, hanem az az önzetlen késztetés, hogy úgy szeresse a társait és ezért úgy szolgálja őket, ahogy Jézus szerette és szolgált a halandó embereket.

188:4.10 (2017.5) Az igaz híveknek nem nagyon kell aggódniuk a bűn jövőbeli megbüntetése miatt. Az igaz hívőt csak az aggasztja, ha a jelenben eltávolodik Istentől. Igaz, a bölcs apák megfenyíthetik a fiaikat, ám mindezt szeretetből és javító céllal teszik. Nem mérgükben büntetnek, és nem is megtorlásul fenyegetnek.

188:4.11 (2017.6) Még ha Isten a zord és törvényes egyeduralkodója volna is egy világegyetemnek, melyben az igazság a legfelsőbb szinten uralkodik, ő bizonyosan akkor sem elégedne meg egy olyan gyerekes renddel, melyben egy ártatlan szenvedővel helyettesítik a bűnben vétkeket.

188:4.12 (2017.7) Jézus halálában, amint az az emberi tapasztalás gazdagodásával és az üdvözülés útjának kiszélesedésével összefüggésbe hozható, nem a halálának a ténye a nagyszerű, hanem az a kiváló mód és az a páratlan szellem, melyben a halállal szembenézett.

188:4.13 (2017.8) Az engesztelő áldozaton keresztüli váltság teljes eszméje az üdvözülést a valószerűtlenség síkjára helyezi; az ilyen felfogás tisztán bölcséleti. Az emberi üdvözülés valós; két olyan valóságon alapul, melyeket a teremtményi hit megragadhat és ezáltal beépülhetnek az egyéni emberi tapasztalásba: az Isten atyaságának ténye, valamint az ahhoz kapcsolódó igazság, az emberek közötti testvériség. Igaz ugyanis, hogy „megbocsátják adósságaitokat, mint ahogy ti is megbocsátotok adóssaitoknak.”

5. A kereszt tanulságai

188:5.1 (2017.9) Jézus keresztje azon legfelsőbb szintű odaadást mutatja, melyet az igaz pásztor még a nyája méltatlan egyedei iránt is táplál. Ez mindörökre családi alapokra helyez minden Isten és ember között meglévő kapcsolatot. Az Isten az Atya; az ember az ő fia. A szeretet, egy apa szeretete a fia iránt, a Teremtő és a teremtmény világegyetemi kapcsolataiban a központi igazsággá válik — s nem egy olyan király igazságává, aki meglegedést keres a rossztevő alattvalójának szenvedéseiben és megbüntetésében.

188:5.2 (2018.1) A kereszt mindörökre mutatja, hogy Jézusnak a bűnösökhöz való hozzáállása nem az elítélés vagy az elnézés volt, hanem az örökkévaló és szeretetteljes üdvözítés. Jézus valóban megmentő abban az értelemben, hogy az élete és a halála megnyeri az embereket a jóságnak és az igaz továbbélésnek. Jézus olyannyira szereti az embereket, hogy a szeretete szeretetválaszt kelt az emberi szívben. A szeretet valóban magával ragadó és örökmód teremtő. Jézus kereszthalála a bűn megbocsátásához és minden rossztett eltörléséhez elég erős és isteni szeretetet példáz. Jézus inkább

egy felsőbb rendű pártatlanságot, mint pusztán alakilag helyes és helytelen igazságosságot tárt e világ elé. Az isteni szeretet nem pusztán megbocsátja a helytelen dolgokat; feloldja és ténylegesen meg is szünteti azokat. A szeretet megbocsátása teljes mértékben meghaladja az irgalom megbocsátását. Az irgalom figyelmen kívül hagyja a rossztétemény által való bűnösséget; a szeretet azonban mindörökre megszünteti a bűnt és az abból eredő minden gyengeséget. Jézus új életmódot hozott az Urantiára. Azt tanította nekünk, hogy ne álljunk ellent a rossznak, viszont rajta keresztül találjuk meg a rosszzat eredményesen semlegesítő jóságát. A jézusi megbocsátás nem elnézés; az nem más, mint az elítéléstől való megszabadulás. Az üdvözülés nem veszi semmibe a helytelen dolgokat; hanem helyessé teszi azokat. Az igaz szeretet nem alkuszik meg a gyűlölettel és nem is nézi el azt; hanem megszünteti. A jézusi szeretet sohasem elégszik meg a pusztá megbocsátással. A Mester szeretete elégtételt, örökkévaló továbbélést foglal magában. Teljesen helyénvaló úgy beszélni az üdvözülésről, mint váltságról, ha ez alatt ezt az örökkévaló elégtételt értitek.

188:5.3 (2018.2) Jézus az emberek iránti személyes szeretetének ereje révén képes volt felbontani a bűn és a rossz szorítását. Ezáltal szabadságot biztosított az embereknek, hogy a jobb életutakat válasszák. Jézus megszabadulást mutatott a múlttól, mely önmagában is jövőbeli győzelmet ígért. A megbocsátás így üdvözülést hozott. Az isteni szeretet szépsége, amint azt az emberi szív végre teljes mértékben befogadja, örökre megtöri a bűn báját és a rossz erejét.

188:5.4 (2018.3) Jézus szenvedései nem korlátozódtak a keresztre feszítésre. Valójában a názáreti Jézus több mint huszonöt évet

töltött egy valós és megfeszített halandói létezés keresztyén. A keresztyén igazi értéke ama tényben áll fenn, hogy az a szeretetének a legfelsőbb rendű és végleges kifejeződése, az irgalma kiteljesített kinyilatkoztatása volt.

188:5.5 (2018.4) A lakott világok millióin a fejlődő teremtmények tízbilliói, akik esetleg kísértést éreztek arra, hogy feladják az erkölcsi küzdelmet és felhagyjanak a hittel való jó harccal, csak egy pillantást vetettek Jézusra a keresztyén és aztán teljes erővel törekedtek előre, melyhez annak látványa nyújtott ösztönzést, hogy az Isten a megtestesült életét adja az ember önzetlen szolgálata iránti odaadásban.

188:5.6 (2018.5) A keresztyénhalál feletti diadal egészében összeadódik annak szellemében, hogy Jézus milyen magatartást tanúsított a nekitámadókkal szemben. Azáltal, hogy úgy imádkozott, „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”, a keresztyén annak örök jelképévé tette, hogy a szeretet győzedelmeskedik a gyűlölet felett és az igazság legyőzi a rosszat. Ez a szeretetteljes odaadás ragályos volt egy egész hatalmas világegyetemben; a tanítványok a Mesterüktől kapták el. Az evangéliumának legelső tanítója, akinek életét kellett adnia e szolgálatban, azt mondta, amint halálra kövezték, „Ne ródd fel nekik ezt bűnükül.”

188:5.7 (2018.6) A keresztyén kiválóan folyamosodik az emberben lévő legjobbhoz, mert arra emlékeztet, aki hajlandó volt életét adni az embertársai szolgálatában. Az embernek nem lehet ennél nagyobb szeretete: hogy hajlandó legyen életét adni a barátaiért — és Jézusnak olyan szeretete volt, hogy hajlandó volt életét adni az ellenségeiért, mely szeretet nagyobb, mint amelyet addig a földön valaha is ismertek.

188:5.8 (2019.1) Más világokon, valamint az Urantián is, az emberi Jézus golgotai kereszthalálának felemelő látványa felkavarta a halandói érzelmeket, s közben kivívta az angyalok legmagasabb rendű odaadását.

188:5.9 (2019.2) A kereszt a szent szolgálatnak, annak felsőbb jelképe, hogy valaki az életét a társai jólétének és üdvözülésének szenteli. A kereszt nem az ártatlan Istenfi áldozatának jelképe, akit a bűnösök helyében és egy megsértett Isten haragjának lecsillapítása érdekében áldoztak fel, hanem mindörökre olyan szent jelképként áll a földön és mindenhol egy hatalmas világegyetemben, amely azt jelképezi, hogy a jók magukat a rossznak adományozták és ezáltal megmentették őket, éppen e szeretetteljes odaadással. A kereszt az önzetlen szolgálat legfelsőbb rendű formájának jelképeként áll, az odaadó segédkezés szolgálatában élt igaz élet teljes vállalása iránti legmagasabb rendű elkötelezettség jelképeként, még a halálban, a kereszthalálban is. Jézus alászállási élete nagy jelképének látványa valóban ösztönzést jelent mindnyájunknak, hogy mi is hasonlóképpen cselekedjünk.

188:5.10 (2019.3) Amikor a gondolkodó férfiak és nők úgy tekintenek Jézusra, mint aki felajánlja életét a kereszten, aligha fogják újra megengedni maguknak, hogy panaszkodjanak az életük akár legkeményebb megpróbáltatásai miatt, még kevésbé a jelentéktelenebb gondjaik és a számos, tisztán képzelt sérelmeik miatt. Az ő élete oly dicső volt és a halála oly diadalmas volt, hogy mindannyiunkat arra csábít, hogy hajlandók legyünk mindkettőben osztozni. Igaz vonzóerő van Mihály egész alászállásában, az ifjúkorának napjaitól fogva a kereszthalálának lenyűgöző látványáig.

188:5.11 (2019.4) Ezért hát ügyeljete, hogy amikor a keresztet Isten kinyilatkoztatásaként szemlélitek, ne az ősember szemével lássátok, és ne is a későbbi barbárok nézőpontjából nézzétek, melyek mindegyike úgy tekintett Istenre, mint a zord igazság és rideg törvényalkalmazás hajlíthatatlan Urára. Ehelyett inkább gondoskodjatok arról, hogy a keresztben Jézusnak az ő hatalmas világegyetemben élő halandó fajaihoz való alászállási életküldetése iránti szeretet és odaadás végső megnyilvánulását lássátok. Az Ember Fia halálában az Atyának a halandói szférákon élő fiai iránti isteni szeretete tényét lássátok. A kereszt így azt a szolgálatkész szeretetet és az önkéntes üdvözítés adományát mutatja, melyben azok részesülnek, akik hajlandók ilyen ajándékokat és odaadást elfogadni. A keresztben nem volt semmi olyasmi, amit az Atya igényelt volna — csak az, amit Jézus oly készségesen megadott, és amelyet nem volt hajlandó elkerülni.

188:5.12 (2019.5) Ha az ember egyébként nem képes értékelni Jézust és nem tudja megérteni a földi alászállásának jelentését, legalább felfoghatja a halandóként élt szenvedéseinek összességét. Senki ember nem félhet attól, hogy a Teremtő nem ismeri az ő ideigvaló kínjainak természetét vagy mértékét.

188:5.13 (2019.6) Tudjuk, hogy a kereszthalálra nem azért került sor, hogy az embert kibékítse Istennel, hanem hogy ösztönözze azt, hogy az ember felismerje az Atya örökkévaló szeretetét és a Fia végtelen irgalmát, és hogy ezeket az egyetemes igazságokat egy egész világegyetem számára közvetítse.

189. írás

A feltámadás

189:0.1 (2020.1) RÖVIDDEL azután, hogy Jézust péntek délután eltemették, a Nebadon főangyalainak vezetője, aki ekkor az Urantián tartózkodott, összehívta az alvó saját akaratú teremtmények feltámadási tanácsát és hozzáfogtak a Jézus helyreállítását célzó lehetséges eljárás áttekintéséhez. A helyi világegyetem ezen összegyűlt fiai, Mihály teremtményei ezt a saját felelősségükre tették; nem Gábiel hívta őket össze. Éjfélre arra a következtetésre jutottak, hogy a teremtmény semmit sem tehet a Teremtő feltámadásának elősegítése érdekében. Hajlandók voltak megfogadni Gábiel tanácsát, aki arról tájékoztatta őket, hogy mivel Mihály „életét a maga szabad akaratából adta, ezért megvan a hatalma ahhoz is, hogy újra felvegye a maga szándéka szerint.” Nem sokkal a főangyalok, az élethordozók és a teremtmény-helyreállítás és morontia-teremtés munkájában az ő különféle társaik tanácsülésének megszakítását követően Jézus Megszemélyesült Igazítója, lévén, hogy személyesen ő vezette az Urantián akkor összegyűlt mennyei seregeket, e szavakat intézte a gondterhelten várakozó megfigyelőkhöz:

189:0.2 (2020.2) „Egyikőtök sem tehet semmit annak érdekében, hogy segítse a Teremtő-atyákat az élethez visszatérni. A teremtszész halandójaként halandói halált tapasztalt meg; egy világegyetem Egyeduralkodójaként még mindig él. Amit ti megfigyelhettek, az a názáreti Jézus halandói átmenete a húsvér testi életéből a morontia életébe. E Jézusnak a szellem-átmenete akkor fejeződött be, amikor én elváltam az ő személyiségétől és a ti ideiglenes vezetőtök lettem. A Teremtő-atyátok úgy döntött, hogy átesik a halandói teremtményei teljes körű tapasztalásán, az anyagi világokon való megszületéstől a természetes halálon és a morontia feltámadáson át az igaz

szellemlét rendjéig. Ennek a tapasztalásnak egy bizonyos szakaszát láthatjátok majd, de abban ti nem vehettek részt. Azokat a dolgokat, melyeket ti rendszerint a teremtményekért tesztek, nem tehetitek meg most a Teremtőért. A Teremtő Fiúnak megvan a saját hatalma ahhoz, hogy magát bármely teremtetett fiához hasonló alaknak adja; megvan a saját hatalma ahhoz, hogy a megfigyelhető életét feladja és felvegye azt újra; és azért rendelkezik ezzel a hatalommal, mert a paradicsomi Atya közvetlenül így rendelte, és én tudom, mit beszélek.”

189:0.3 (2020.3) Hallván a Megszemélyesült Igazító szavait, az izgatottság jelei kezdtek mutatkozni mindannyiuk magatartásán, Gábrieltől a legszerényebb kerubig. Látták Jézus halandói testét a sírban; érzékelték a szeretett Uruk világegyetemi tevékenységének bizonyítékait; és mivel nem értették ezeket a jelenségeket, türelmesen várták a fejleményeket.

1. A morontia átmenet

189:1.1 (2020.4) Vasárnap reggel két óra negyvenötökör a paradicsomi megtestesülési bizottság, melyet hét, nem azonosított paradicsomi személyiség alkotott, a helyszínre érkezett és nyomban fel is sorakoztak a sírbolt körül. Három óra előtt tíz perccel az összevegyült anyagi és morontia működés keltette erőteljes rezgések kezdtek kiindulni József új sírhelyéből, és két perccel három óra után, ezen a vasárnap reggelen, Kr.u. 30. április 9-én, a názáreti Jézus feltámadott morontia alakja és személyisége előjött a sírból.

189:1.2 (2021.1) Miután a feltámadott Jézus kikelt a temetkezési sírhelyéből, a húsvér test, melyben csaknem harminchat évet

élt és munkálkodott a földön, még mindig ott feküdt a sírfülkében, háborítatlanul és a lenvászon lepelbe göngyölve, éppen úgy, ahogy a testet József és a társai péntek délután nyugalomra helyezték. A sírbolt előtti követ sem mozdította el senki; Pilátus pecsétje sértetlen volt; a katonák még mindig ott álltak őrségben. A templom őrei állandó szolgálatot láttak el; a római őrséget éjfélkor váltották. Ezen örök egyike sem gyanította, hogy a virrasztásuk tárgya egy új és felsőbb rendű létformába emelkedett, és hogy a test, melyet őriztek, most már egy levetett burok, melynek semmilyen további kapcsolata nincs Jézus megszabadult és feltámadott morontia személyiségével.

189:1.3 (2021.2) Az emberiség nehezen fogja fel, hogy mindenben, ami személyes, az anyag a morontia csontváza, és hogy e kettő az állandó szellemvalóság tükröződő árnyéka. Mikor fogjátok végre úgy tekinteni az időt, mint az örökkévalóság mozgó képét és a teret, mint a paradicsomi valóságok tovasuhanó árnyékát?

189:1.4 (2021.3) Amennyire meg tudjuk ítélni, sem e világegyetemi teremtménynek, sem más világegyetemekből való személyiségnek nem volt köze a názáreti Jézus morontia feltámadásához. Pénteken a teremtsérsz halandójaként adta életét; vasárnap reggel pedig a norlatiadekbeli Satania csillagrendszer morontia lényeként vette fel újra. Jézus feltámadásának sok részletével nem vagyunk tisztában. Tudjuk viszont, hogy a dolog úgy és akkor ment végbe, ahogy előadtuk és nagyjából a jelzett időpontban. Feljegyezhetjük azt is, hogy e halandói átmenettel és a morontia feltámadással kapcsolatos minden ismert jelenség éppen ott, József új sírboltjában zajlott,

ahol Jézus halandói anyagi maradványa a halotti ruházatba volt burkolva.

189:1.5 (2021.4) Tudjuk, hogy ebben a morontia ébredésben nem vett részt semmilyen teremtmény a helyi világegyetemből. Érzékeltük a hét paradicsomi személyiséget a sír körül, de nem láttuk, hogy bármit is tettek volna a Mester ébredésével összefüggésben. Mihelyst Jézus megjelent Gábrriel mellett a sír felett, a hét paradicsomi személyiség jelezte, hogy haladéktalanul távozni kíván az Uverszára.

189:1.6 (2021.5) A következő állításokkal mindörökre tisztázni szeretnénk Jézus feltámadásának fogalmát:

189:1.7 (2021.6) 1. Az ő anyagi vagy fizikai teste nem képezte részét az ő feltámadott személyiségének. Amikor Jézus a sírból előjött, a húsvér teste háborítatlanul a sírban maradt. Anélkül emelkedett ki a sírhelyből, hogy elmozdította volna a bejárat előtt lévő köveket és megrongálta volna Pilátus pecsétjeit.

189:1.8 (2021.7) 2. Nem úgy kelt ki a sírból, mint egy szellem, és nem is úgy, mint a nebadoni Mihály; nem a Teremtő Egyeduralkodó azon alakjában jelent meg, amely alakkal az Urantián való megtestesülése előtt rendelkezett.

189:1.9 (2021.8) 3. József sírjából azok morontia személyiségéhez igen hasonló alakban jött elő, akik a Satania helyi csillagrendszere első lakóvilágán lévő feltámadási csarnokokból mint feltámadott morontia felemelkedő lények emelkednek ki. Abból, hogy a Mihály-émlékmű az egyes számú lakóvilág feltámadási csarnokainak hatalmas udvara közepén áll, arra következtetünk, hogy a Mester urantiai

feltámadását valamiképpen ezen a csillagrendszeri első lakóvilágon segítették elő.

189:1.10 (2022.1) A sírból kikelve Jézus első dolga az volt, hogy üdvözölte Gábrielt és arra utasította, hogy maradjon továbbra is az Immanuel felügyelete alatt álló világegyetem ügyeinek intézője, és ezután meghagyta a melkizedek fönökének, hogy tolmácsolja testvéri üdvözlését Immanuelnek. Ezt követően kérte, hogy az edentiai Fenséges szerezzé be a Nappalok Elődeinek igazolását az ő halandói átmenetéhez; és a hét lakóvilág összesereglett morontia csoportjaihoz fordulva, akik azért gyűltek össze itt, hogy köszöntsék és üdvözöljék a maguk teremtményi rendjében megjelent Teremtőjüket, Jézus elmondta a halandói utáni létpályájának első szavait. Így szólt a morontia Jézus: „Miután befejeztem életemet a húsvér testben, egy rövid ideig itt leszek ebben az átmeneti alakban, hogy jobban megismerjem a felemelkedő teremtményeim életét és még teljesebben kinyilatkoztassam a paradicsomi Atyám akaratát.”

189:1.11 (2022.2) Miután Jézus a beszédet befejezte, jelzett a Megszemélyesült Igazítónak, és az összes világegyetemi értelem, akik az Urantián összesereglettek, hogy tanúi legyenek a feltámadásnak, parancsot kaptak a maguk világegyetemi feladataihoz való azonnali visszatérésre.

189:1.12 (2022.3) Jézus most kezdett kapcsolatot teremteni a morontia szinttel, mert teremtményként megismerte annak az életnek a feltételeit, melynek a rövid ideig való megélését az Urantián vállalta. A morontia világ dolgaival való ismerkedés földi időben több mint egy órát vett igénybe és kétszer szakította meg azt ama vágya, hogy kapcsolatba lépjen a korábbi társaival

a húsvér testben, amint azok eljöttek Jeruzsálemből, hogy csodálkozva nézzenek körül az üres sírboltban és ráleljenek arra, amit a feltámadása bizonyítékának tekintettek.

189:1.13 (2022.4) Ezzel ér véget Jézus halandói átmenete — az Ember Fiának morontia feltámadása. Megkezdődött a Mester azon időleges tapasztalása, amikor személyiségként félúton jár az anyagi és a szellemi között. Mindezt a magában meglévő hatalmon keresztül tette; semmilyen személyiség nem nyújtott neki segítséget. Most morontia Jézusként él, és amint hozzáfog ehhez a morontia élethez, az emberi anyagi teste még ott fekszik a sírboltban háborítatlanul. A katonák még mindig őt állnak, és a kormányzó sziklákon elhelyezett pecsétje még mindig nincs feltörve.

2. Jézus anyagi teste

189:2.1 (2022.5) Tíz perccel három után, ahogy a feltámadott Jézus a Satania hét lakóvilágáról összesereglett morontia személyiségeket üdvözölte, a főangyalok vezetője — a feltámadás angyalaié — Gábrielhez fordult és Jézus halandói testét kérte. A főangyalok vezetője ezt mondta: „Nem vehetünk részt urunk, Mihály alászállási tapasztalásának morontia feltámadásában, de szeretnénk megkapni a halandói maradványait, hogy haladéktalanul hozzáfoghassunk az elbontásához. Most nem az anyagtalanná lényegítő eljárásunk alkalmazását javasoljuk; pusztán a felgyorsított idő eljárását szeretnénk segítségül hívni. Elég volt látnunk, amint Urunk él és meghal az Urantián; a mennyei seregeket megkímélnénk attól az emléktől, melyre a Világegyetem Teremtője és Megtartója emberi alakjának lassú felbomlása láttán tehetnek szert. Az egész Nebadon mennyei értelmeinek nevében kérlek,

adj felhatalmazást arra, hogy átvegyem a názáreti Jézus halandói testét és hatalmazz fel bennünket, hogy annak haladéktalan lebontását elvégezzük.”

189:2.2 (2023.1) Amint Gábiel megtanácskozta a dolgot az Edentia rangidős Fenségesével, a mennyei seregek főangyali szóvivője engedélyt kapott, hogy a belátása szerint járjon el Jézus maradványai esetében.

189:2.3 (2023.2) Miután a kérését teljesítették, a főangyalok vezetője segítségül hívta számos társát, valamint a mennyei személyiségek minden rendjének képviselői által alkotott nagyszámú sereget, és akkor, az urantiai közteslények segítségével hozzáfogtak, hogy birtokba vegyék Jézus fizikai testét. E holttest tisztán anyagi teremtés volt; fizikai és valóságos; nem lehetett úgy kivinni a sírboltból, mint ahogy a feltámadási morontia alak képes volt kijutni a lepecsételt sírból. Bizonyos morontia kisegítő személyiségek közreműködésével a morontia alak egyszer szellemivé tehető, s ezzel a közönséges anyag iránt közömbössé válik, míg máskor az anyagi teremtmények számára érzékelhetővé és velük kapcsolat létesítésére képessé válhat, éppen olyanná, mint a teremtesrész halandói.

189:2.4 (2023.3) Ahogy hozzáfogtak, hogy eltávolítsák Jézus testét a sírból annak előkészítéseként, hogy azt a közel pillanatszerű lebontás keretében méltóságteljesen és tisztelettel eltüntessék, a másodfajú urantiai közteslények azt a feladatot kapták, hogy a sírbolt bejárata előtt gördítsék el a köveket. E két szikla közül a nagyobbik egy terjedelmes, kör alakú darab volt, nagyon hasonlított egy malomkőhöz, és a követ egy sziklavágtatban lehetett mozgatni, így oda-vissza tudták görgetni, aszerint,

hogyan megnyitni vagy lezárni akarták a sírt. Amikor az őrt álló zsidó őrök és a római katonák a reggeli gyöngé fényben azt látták, hogy a nagy kődarab elgördül a sír bejárata előtt, látszólag magától — mert semmilyen látható dolgot nem észleltek, mely a mozgásért okolható lett volna — félelem és vakrémület tört rájuk, és futva menekültek el a helyszínről. A zsidók előbb hazaszaladtak, majd pedig elmentek a templomba jelenteni a történeteket a kapitányuknak. A rómaiak Antónia erődjébe menekültek és jelentették is a látottakat a centuriónak, amint az szolgálatba lépett.

189:2.5 (2023.4) A zsidó vezetők már hozzáfogtak a Jézustól való feltételezett megszabadulás hitvány ügyletéhez azzal, hogy kenőpénzt ajánlottak a hitszegő Júdásnak, és most, amikor ezzel a zavarba ejtő helyzettel szembesültek, ahelyett, hogy azon gondolkodtak volna, hogy megbüntetik az őröket, amiért elhagyták a kijelölt helyüket, ahhoz folyamodtak, hogy megvesztegessék őket a római katonákkal együtt. E húsz ember mindegyikének fizettek valamennyit és arra utasították őket, hogy mindenkinek azt mondják: „Mialatt éjszaka aludtunk, a tanítványok lecsaptak ránk és elvitték a testet.” A zsidó vezetők ünnepélyes ígéreteket tettek a katonáknak, hogy megvédik őket Pilátus előtt abban az esetben, ha valaha is a kormányzó tudomására jutna, hogy kenőpénzt fogadtak el.

189:2.6 (2023.5) A Jézus feltámadásában való keresztény hit az „üres sír” tényén alapult. Csakugyan tény volt, hogy a sír üres, ám nem ez a feltámadás igazsága. A sír valóban üres volt, amikor az első hívek megérkeztek, és ez a tény, melyhez a Mester kétségtelen feltámadásának ténye társult, hamis hiedelem kialakulásához vezetett: ahhoz a tanításhoz, hogy Jézus anyagi

és halandói teste szállt ki a sírból. A szellemi valóságokkal és az örökkévaló értékekkel kapcsolatos igazság nem mindig építhető fel nyilvánvaló tények keverékéből. Az egyes tények lehetnek ugyan anyagi értelemben igazak, de ebből nem következik, hogy ezen tények társítása szükségképpen igaz szellemi következtetésekhez vezet.

189:2.7 (2023.6) József sírboltja üres volt, de nem azért, mintha Jézus testét helyreállították vagy feltámasztották volna, hanem mert teljesítették a mennyei seregek kérését és így azok véghez vihették a különleges és egyedi lebontást, végrehajtották a „pornak a porhoz” való visszatérését úgy, hogy az időbeli késedelmek ne játszanak közre és a halandói rothadás, valamint az anyagi bomlás szokványos és megfigyelhető folyamatai ne érvényesüljenek.

189:2.8 (2024.1) Jézus halandó testének maradványai az elemekre való lebomlás ugyanazon természetes folyamatán mentek keresztül, mint amelyben a földön minden emberi test is részesül, kivéve, már ami az időbeli lefolyását illeti, hogy a felbomlás természetes módját úgy felgyorsították, ütemében úgy sietteték, hogy csaknem pillanatszerűen ment végbe.

189:2.9 (2024.2) Mihály feltámadásának igaz bizonyítékai szellemi természetűek, jóllehet e tanítást alátámasztja a teremtesrész számos halandójának tanúsága, akik a feltámadott morontia Mesterrel találkoztak, felismerték őt és bensőségesen társalogtak vele. Csaknem ezer emberi lény személyes élményének vált részévé, mielőtt végleg elhagyta volna az Urantiát.

3. A megítéltetési feltámadás

Ezen a vasárnap reggelen, kevéssel fél öt után, Gábriel magához hívatta a főangyalokat és felkészült, hogy az ádami megítéltetési időszak lezárásaként megnyissa az általános feltámadást az Urantián. Amikor e nagy eseményben érintett szeráfok és kerubok hatalmas serege felsorakozott a megfelelő alakzatba, a morontia Mihály megjelent Gábriel előtt, mondván: „Miként Atyámnak önmagában van élete, úgy adta azt a Fiúnak, hogy neki magában is legyen élete. Bár én még nem vettem vissza teljesen a világegyetemi hatáskör gyakorlását, ez az önként vállalt korlátozás semmilyen mértékben nem hátráltat abban, hogy életet adományozzak az alvó fiaimnak; kezdődjön hát a bolygói feltámadási számbavétel.”

A főangyalok köre ekkor működött első alkalommal az Urantiáról. Gábriel és a főangyali seregek a bolygó szellemi sarkának helyére vonultak; és amikor Gábriel megadta a jelet, a hangja villanásszerűen jutott el a csillagrendszeri első lakóvilágra, mondván: „Mihály felhatalmazása alapján, támadjanak fel az urantiai megítéltetési időszak halottai!” Erre az Urantia emberfajtáinak összes továbbélője, akik Ádám napjai óta szenderültek el, és akik addig még nem kerültek megítéltetésre, a morontia beiktatásra készen megjelentek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban. A szeráfok és a társaik egy pillanat alatt felkészültek a lakóvilágokra való elindulásra. E továbbélő halandók csoportfelügyeletére egykor kijelölt szeráfi oltalmazók rendszerint jelen lettek volna védeneknek a lakóvilágok feltámadási csarnokaiban való ébredésekor, ám ekkor azért tartózkodtak az Urantián, mert itt volt szükség Gábriel jelenlétére Jézus morontia feltámadása kapcsán.

189:3.3 (2024.5) Függetlenül a számtalan olyan egyedtől, akinek személyes szeráfi oltalmazója volt, és akik kellő szellemi személyiségi előrehaladást mutattak és továbbmentek a lakóvilágokra az Ádám és Éva korát követő korszakokban, és bár eddig az urantiai fiak számos különleges és ezeréves feltámadására került sor, a mostani alkalom képezte a harmadikat a bolygói számbavételek vagy teljes megítéltetési feltámadások sorában. Az elsőre a Bolygóherceg megérkezésekor került sor, a másodikra Ádám idején, és ez, a harmadik, a názáreti Jézus morontia feltámadását, az ő halandói átmenetét jelölte.

189:3.4 (2024.6) Amikor a főangyalok vezetője vette a bolygói feltámadás jelét, az Ember Fia Megszemélyesült Igazítója lemondott az Urantián összegyűlt mennyei seregek feletti hatásköréről, a helyi világegyetem mindeme fiait visszautalta a saját parancsnokaik fennhatósága alá. Amint ezt elvégezte, elindult a Szalvingtonra, hogy Mihály halandói átmenetének teljesítését bejegyeztesse Immanuelnél. Rögtön követte őt az a mennyei sereg, melynek szolgálatára nem volt szükség az Urantián. Gábiel azonban az Urantián maradt a morontia Jézussal.

189:3.5 (2025.1) Ez a története a Jézus feltámadását kísérő jelenségeknek, ahogy azok látták, akik a részleges és korlátolt emberi látás fogyatékoságaitól mentesen követték ezen események tényleges lefolyását.

4. Az üres sír felfedezése

189:4.1 (2025.2) Ahogy közeledünk Jézusnak a vasárnap reggel végbement feltámadásához, emlékeztetünk arra, hogy a tíz

apostol Illés és Mária Márk házában tartózkodott, ahol is a felsőszobában aludtak, éppen azokon a kereveteken pihenve, melyeken a Mesterükkel megtartott utolsó estebéden foglaltak helyet. Ezen a vasárnap reggelen Tamás kivételével mindannyian ott gyűltek össze. Szombaton késő este, amikor először összejöttek, Tamás néhány percig velük volt, ám az apostolok látványa, melyhez a Jézussal történtek gondolata társult, már túl sok volt neki. Végigmérte a társait és nyomban elhagyta a helyiséget, elment a betfagei Simon házához, ahol egyedül akart elmerülni a gondjaiban. Az apostolok mind szenvedtek, nem is annyira a kétkedéstől és a kétségbeeséstől, hanem a félelemtől, a bánattól és a szégyentől.

189:4.2 (2025.3) Zebedeus Dáviddal és az arimateai Józseffel együtt Nikodémusz házában gyűlt össze Jézus mintegy tizenkét-tizenöt jelesebb jeruzsálemi tanítványa. Az arimateai József házában nagyjából tizenöten-húszan voltak jelen a vezető nők közül. József házában csak ezek a nők szálltak meg, és a szombat napján, valamint a szombatot követő est órái alatt itt bújtak meg, így nem is tudtak a sírnál felállított katonai őrségről; nem tudták azt sem, hogy egy másik követ is görgettek a sírbolt elé, és hogy mindkét követ Pilátus pecsétjével zárták le.

189:4.3 (2025.4) Ezen a vasárnap reggelen kevéssel három óra előtt, amikor a felkelő nap első jelei kezdtek megmutatkozni keleten, öt nő indult el Jézus sírjához. Bőségesen ellátták magukat különleges balzsamozó oldatokkal, és nagy mennyiségű vázsongyolcsot is vittek magukkal. Az volt a szándékuk, hogy alaposabban bekenik Jézus testét a halotti balzsamokkal és gondosabban bekötik azt az új gyolcsokkal.

189:4.4 (2025.5) A Jézus teste bekenésének szándékával elindult nők a következők voltak: a magadáni Mária, Mária, vagyis az Alfeus ikrek anyja, Szalómé, vagyis a Zebedeus fivérek anyja, Johanna, vagyis Kuza felesége, és Zsuzsanna, vagyis az alexandriai Ezra leánya.

189:4.5 (2025.6) Nagyjából fél négyre járt az idő, amikor a kenőcsöket hozó öt nő odaért az üres sírhoz. Ahogy a damaszkuszi kapun kiléptek, számos, a városba bemenekülő katonával találkoztak, akik kisebb-nagyobb rémület jeleit mutatták, és ez arra készítette őket, hogy néhány percre megálljanak; de amikor semmi sem történt, folytatták útjukat.

189:4.6 (2025.7) Igencsak meglepődtek annak láttán, hogy a követ valaki elgördítette a sír bejáratából, minthogy az úton arról volt szó, hogy „Ki fog segíteni nekünk félregördíteni a követ?” Letették a terheiket és félve, megrökönyödve néztek egymásra. Ahogy ott álltak, félelmükben reszketve, a magadáni Mária összeszedte a bátorságát és megkerülte a kisebbik követ, majd belépett a felnyitott sírba. József sírboltja a kertjében, az út keleti oldalán lévő domboldalon épült, és ugyancsak keletre nézett. Ekkorra az új nap hajnala már elég világosságot adott ahhoz, hogy Mária megfordulva beláthasson arra a helyre, ahová a Mester testét elhelyezték és észrevegye, hogy a test eltűnt. A kőfülkében, ahová Jézust fektették, Mária csak az összehajtogatott kendőt látta ott, ahol a fej volt és azokat az érintetlen gyolcsokat, melyekbe a testet pólyálták, mégpedig úgy, ahogy a kövön feküdtek, mielőtt a mennyei seregek a testet eltávolították volna. A fedőlepel a temetkezési fülke tövében hevert.

189:4.7 (2026.1) Miután Mária néhány pillanatnyi időt eltöltött a sír bejáratánál (még nem látott tisztán, ahogy először a sírboltba belépett), most észrevette, hogy Jézus teste eltűnt és annak helyén csak a halotti ruhák vannak, mire az ijedtségtől és az aggodalomtól felkiáltott. Az összes nő roppant ideges volt; már azóta idegesek voltak, hogy a városkapuban összefutottak a megrettent katonákkal, és amikor Mária aggodalmában felkiáltott, megrettentek ők is és fejvesztve menekülni kezdtek. Nem is álltak meg, amíg végig futva oda nem értek a damaszkuszi kapuhoz. Ekkorra Johannát már lelkiismeret furdalás gyötörte, amiért otthagyták Máriát; ezért összegyűjtötte a társait, és elindultak vissza a sírhoz.

189:4.8 (2026.2) Ahogy a sírhelyhez közeledtek, a megrémült magadáni, aki csak még jobban megrettent, amikor a sírból előjövet nem találta a várakozó testvéreit odakint, most odaszaladt hozzájuk, izgatottan azt kiáltva: „Nincs ott — elvitték!” Újra odavezette őket a sírhoz, és mindannyian be is léptek és látták, hogy a sír üres.

189:4.9 (2026.3) Ezután mind az öt nő leült a bejárat melletti kőre és elkezdtek megvitatni a helyzetet. Ekkor még nem merült fel bennük, hogy Jézus feltámadt. Egymagukban voltak egész szombaton, és azt gyanították, hogy a testet egy másik nyugvóhelyre vitték. De amikor a nehéz helyzet esetén való megoldásán gondolkodtak, nem tudtak magyarázatot találni a halotti ruha szabályos elrendezettségére; arra, hogy miként lehetett elmozdítani a testet úgy, hogy a gyolcsok, melyekbe be volt pólyálva, megőrizték a helyzetüket és láthatóan érintetlenül heverték a párkányon.

189:4.10 (2026.4) Ahogy e nők ezen új nap első óráiban ott üldögéltek, az egyik irányban megláttak egy néma és mozdulatlan idegent. Egy pillanatra megint megijedtek, a magadáni Mária azonban odaszaladt hozzá és megszólította, mert úgy gondolta, hogy ő lehet a kert gondozója, és azt mondta, „Hová vitték a Mestert? Hová temették? Mondd meg nekünk, hogy elmehessünk érte.” Amikor az idegen nem felelt neki, Mária sírva fakadt. Erre Jézus e szavakkal szólt hozzájuk, „Kit kerestek?” Mária azt mondta: „Jézust keressük, akit József sírjában helyeztek nyugalomra, de eltűnt. Te tudod hová vitték?” Erre Jézus azt mondta: „Hát nem azt mondta nektek ez a Jézus, még Galileában, hogy meg fog halni, de feltámad?” E szavak meglepték a nőket, de a Mester olyannyira megváltozott, hogy még mindig nem ismerték fel, mert a gyenge fénynek háttal állt előttük. Ahogy a szavain merengtek, a Mester jól ismert hangon szólva ezt mondta a magadáninak, „Mária”. Amikor az meghallotta az oly ismerősen hangzó, szeretetteljes üdvözlést közvetítő szót, már tudta, hogy a Mester hangja az, és odaszaladt, hogy a lába elé térdeljen, miközben azt kiáltotta, „Uram, és Mesterem!” Az összes többi nő is rájött, hogy a Mester áll előttük megdicsőült alakban, és sietve letérdeltek előtte.

189:4.11 (2027.1) Ezek az emberi szemek azért láthatták Jézus morontia alakját, mert az átalakítók és a közteslények, valamint az akkor Jézus társaságában lévő, bizonyos morontia személyiségek különleges segédkezést végeztek.

189:4.12 (2027.2) Ahogy Mária megpróbálta átkarolni Jézus lábát, a Mester azt mondta: „Ne érints meg Mária, mert nem olyan vagyok, amilyenként a húsvér testben ismertél. Ebben az

alakban leszek veletek egy időre, mielőtt felemelkedem az Atyához. De most menjetek mindannyian, és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek — hogy feltámadtam, és hogy beszéltek velem.”

189:4.13 (2027.3) Miután e nők magukhoz tértek a döbbenet okozta megrázkódtatásból, visszasiettek a városba Illés Márk házához, ahol elmesélték a tíz apostolnak mindazt, ami velük megesett; de az apostolok nemigen akartak hinni nekik. Először arra gondoltak, hogy a nők látomást láttak, de amikor a magadáni Mária elismételte Jézus szavait, Péter, a nevét meghallva, kirohant a felsőteremből, szorosan a nyomában pedig ott haladt János, és nagy sietve elindultak a sírhoz, hogy maguk is megnézzék e dolgokat.

189:4.14 (2027.4) A nők elismételték a Jézussal folytatott beszélgetésük történetét a többi apostolnak, ám azok nem hittek nekik; és nem is voltak hajlandók maguk utánanézni a dolognak, ahogy Péter és János tette.

5. Péter és János a sírnál

189:5.1 (2027.5) Amint a két apostol a Golgotához és József sírboltjához sietett, Péter gondolatai a félelem és a remény között csapongtak; félt találkozni a Mesterrel, ám a reményét megerősítette az a beszámoló, hogy Jézus külön szavakat intézett hozzá. Félig meg volt győződve arról, hogy Jézus valóban él; felidézte azon ígéretet, hogy a harmadik napon feltámad. Érdekes módon ez az ígéret nem jutott eszébe a keresztre feszítés óta egészen eddig a pillanatig, amikor északi irányban rohantak keresztül Jeruzsálemen. Ahogy János a városból kifelé szaladt, az öröm és a remény különös

elragadtatása tört fel a lelkében. Félig meg volt győződve arról, hogy a nők valóban látták a feltámadott Mestert.

189:5.2 (2027.6) János, aki Péternél fiatalabb volt, hagyta őt a futásban és elsőként ért oda a sírhoz. János ott állt a bejáratnál, a sírboltot figyelte, és őt is a Mária által leírt látvány fogadta. Simon Péter is hamar odaért és belépve meglátta ugyanazt az üres sírt, az oly különösen elrendezett halotti ruhákkal. Amikor Péter kijött, János is bement és maga is látta mindazt, és ezután leültek a kőre, hogy átgondolják, vajon mit is jelentenek a látottak és a hallottak. Mialatt ott ültek, megfordult a fejükben mindaz, amit Jézusról mondtak nekik, de nem igazán tudták felfogni, hogy mi történt.

189:5.3 (2027.7) Péter először azzal állt elő, hogy a sírt kirabolták, hogy az ellenségeik ellopták a testet, talán megvesztegették az öröket. János azonban úgy érvelt, hogy a sírt aligha hagyják ilyen rendben, ha a testet ellopták volna, és azt a kérdést is feltette, hogy miként hagyhatták ott a gyolcsokat, és azok miként maradhattak láthatóan érintetlenül. Megint csak visszamentek mindketten a sírboltba, hogy tüzetesebben megvizsgálják a halotti ruhákat. Ahogy másodjára is kijöttek a sírboltból, a bejárat előtt ott találták sírva az időközben visszatért magadáni Máriát. Mária abban a hitben ment el az apostolokhoz, hogy Jézus kikelt a sírből, de amikor azok nem voltak hajlandók elhinni a beszámolóját, leverte és kétségbeesett lett. Arra vágyott, hogy visszamenjen a sír közelébe, ahol Jézus jól ismert hangját hallotta.

189:5.4 (2027.8) Ahogy Mária ott őgylgett, miután Péter és János elment, a Mester megint megjelent neki, azt mondta: „Ne kételkedj; legyen meg a bátorságod, hogy elhidd azt, amit láttál

és hallottál. Menj vissza az apostolaimhoz és mondd el nekik megint, hogy feltámadtam és meg fogok jelenni nekik, hamarosan pedig elmegyek elébük Galileába, ahogy megígértem.”

189:5.5 (2028.1) Mária visszasietett Márk házához és elmondta az apostoloknak, hogy megint beszélt Jézussal, de azok nem akartak hinni neki. Ám amikor Péter és János visszatért, már nem nevettek, hanem félelemmel vegyes balsejtelem töltötte el őket.

190. írás

Jézus morontia jelenései

190:0.1 (2029.1) A FELTÁMADOTT Jézus most arra készül, hogy egy rövid időt töltsön az Urantián abból a célból, hogy megtapasztalja a teremtsrészek halandójának felemelkedő morontia létpályáját. Bár a morontia élet ezen időszakát a halandói megtestesülésének világán kell eltöltenie, az mégis minden tekintetben a párját fogja képezni annak a tapasztalásnak, mely a Jerusem hét lakóvilága haladó szintű morontia életén áteső sataniai halandóké.

190:0.2 (2029.2) Mindeme hatalom — az élettől való felruházottsága — mely eredendően megvan Jézusban, és amely képessé tette őt a holtából való feltámadásra, az örökkévaló életnek azon adományát jelenti, melyet az országban hívőknek ad, és amely már most bizonyossá teszi a természetes halál kötelékeiből való feltámadásukat.

190:0.3 (2029.3) A teremtsrészek halandói a feltámadás reggelén ugyanolyan fajta átmeneti vagy morontia testtel támadnak fel,

mint amilyenel Jézus is rendelkezett, amikor kikelt a sírból ezen a vasárnap reggelen. E testekben nincs vérkeringés, és az ilyen lények nem fogyasztanak szokványos anyagi ételmet; mindazonáltal ezek a morontia alakok valóságosak. Amikor a különböző hívek meglátták Jézust a feltámadást követően, valóban látták őt; nem látási vagy hallási érzéksalódások önámító áldozatai voltak.

190:0.4 (2029.4) A Jézus feltámadásába vetett megingathatatlan hit volt a korai evangéliumi tanítás minden ágának legfőbb hitbeni sajátossága. Jeruzsálemben, Alexandriában, Antióchiában és Filadelfiában az összes evangélium-tanító egységet alkotott a Mester feltámadásába vetett feltétlen hitben.

190:0.5 (2029.5) Ha azt a kiemelkedő szerepet nézzük, melyet a magadáni Mária játszott a Mester feltámadásának hirdetésében, fel kell jegyeznünk, hogy Mária volt a női testület szószólója, mint amilyen Péter is volt az apostolok között. Mária nem volt a női munkacsoport főnöke, de ő volt a vezető tanítójuk és nyilvános szószólójuk. Máriából nagyon elővigyázatos nő lett, így az a merészség, ahogy ahhoz a férfialakhoz fordult, akit József kertje gondozójának hitt, csak azt mutatja, hogy mennyire meg volt rémülve attól, hogy a sírhely üres. Az ő szeretetének mélysége és gyötrelme, az odaadásának teljessége volt az, ami rábírta, hogy egy pillanatra megfedkezzen azokról a hagyományos tilalmakról, melyek a zsidó nőknek az idegen férfiakkal való közeledésére érvényben voltak.

1. A feltámadás hírnökei

190:1.1 (2029.6) Az apostolok nem akarták, hogy Jézus elhagyja őket; ezért vették félvállról a halálának magyarázatával, valamint a

feltámadási ígéretével kapcsolatos kijelentéseit. Nem úgy számítottak a feltámadásra, ahogy az megtörtént, és addig nem is voltak hajlandók hinni, amíg nem szembesültek a cáfolhatatlan bizonyág kényszerítő erejével és a saját tapasztalásaik kétségbevonhatatlan bizonyítékával.

190:1.2 (2030.1) Amikor az apostolok nem voltak hajlandók elhinni az öt nő beszámolóját, akik azt állították, látták Jézust és beszéltek is vele, a magadáni Mária visszatért a sírhoz, a többiek pedig visszamentek József házába, ahol elmesélték az élményeiket József leányának és a többi nőnek. A nők el is hitték a beszámolót. Nem sokkal hat óra után az arimateai József leánya és a négy nő, aki látta Jézust, átment Nikodémusz házához, ahol előadta mindezt Józsefnek, Nikodémusznak, Zebedeus Dávidnak és az ott összegyűlt többi férfinak. Nikodémusz és a többiek kétkedve fogadták a történetüket, kételkedtek abban, hogy Jézus feltámadt a holtából; azt gyanították, hogy a zsidók vitték el a testet. József és Dávid olyannyira hajlott arra, hogy elhiggyék a beszámolót, hogy sietve el is indultak megvizsgálni a sírhelyet, és mindent pontosan úgy találtak, ahogy a nők elmondták. Ők voltak az utolsók, akik így látták a sírboltot, mert a főpap fél nyolckor kiküldte a templomőrség parancsnokát a sírhoz, hogy távolítsa el a halotti ruházatot. A kapitány belecsavarta mindezeket a vászonlepelbe és lehajította a közeli szikláról.

190:1.3 (2030.2) A sírtól Dávid és József egyenesen Illés Márk házához ment, ahol a felsőteremben tanácskozni kezdtek a tíz apostollal. Csak Zebedeus János hajlott arra, hogy ha bizonytalanul is, de higgyen abban, hogy Jézus feltámadt a holtából. Péter először hitt, de mikor aztán nem találta a

Mestert, komoly kétségei támadtak. Mind hajlott arra, hogy azt higgye, hogy a zsidók vitték el a testet. Dávid nem akart vitatkozni velük, de mielőtt elment, azt mondta: „Ti vagytok az apostolok, és nektek értenetek kellene ezeket a dolgokat. Én nem fogok vitázni veletek; mindazonáltal most visszamegyek Nikodémusz házába, ahová ma reggelre odarendeltem a hírvivőket, és amint összegyűltek, kiküldöm őket az utolsó küldetésükre, a Mester feltámadásának hírnökeiként. Hallottam, ahogy a Mester azt mondja, hogy miután meghal, harmadnapra feltámad, és én hiszek neki.” Miután így szólt az ország csüggedt és kétségbeesett követeihez, a tájékoztatás és hírgyűjtés ezen önjelölt vezetője otthagya az apostolokat. A felsőteremből kifelé menet Lévi Máté ölébe dobta Júdás erszényét, amely az összes apostoli pénzt tartalmazta.

190:1.4 (2030.3) Körülbelül fél tíz volt, amikor Dávid huszonhat hírvivője közül az utolsó is megérkezett Nikodémusz házába. Dávid rögtön összeterelte őket a tágas udvarban és így szólt hozzájuk:

190:1.5 (2030.4) „Emberek, testvéreim, mind ez idáig a nekem és az egymásnak tett eskütök szerint szolgáltatok nálam, és tanúságra hívlak titeket, miszerint sohasem küldtelek ki benneteket téves hírekkel. Most az utolsó küldetésetekre foglak küldeni titeket, mint az ország önkéntes hírvivőit, és így felmentelek benneteket az eskütök alól és ezzel feloszlatom a hírvivői testületet. Emberek, kijelentem nektek, hogy a munkánkat elvégeztük. A Mesternek többé már nincs szüksége halandó hírvivőkre; feltámadott holtából. Megmondta nekünk még azelőtt, hogy elfogták, hogy meg fog halni és harmadnapra feltámad. Én láttam a sírt — üres. Beszéltem a magadáni

Máriával és a négy nővel, akik Jézussal beszéltek. Most felosztatlak benneteket, jó utat kívánva, és elküldelek titeket a kijelölt feladatotokra, és az üzenet, melyet a híveknek meg kell vinnetek: »Jézus feltámadt a holtából; a sír üres.«»

190:1.6 (2030.5) A jelenlévők többsége megpróbálta meggyőzni Dávidot arról, hogy ne tegye ezt. Ám nem tudták más belátásra bírni. Erre azután megpróbálták lebeszélni a hírvivőket, ám azok sem voltak hajlandók hallgatni rájuk. Így aztán, röviddel tíz óra előtt ezen a vasárnap délelőttön, ezek a futárok, huszonhatan, elindultak a feltámadott Jézus fenséges igazságténye első hírnökeiként. E küldetésre úgy indultak, ahogy oly sok korábbira is, amikor a Zebedeus Dávidnak és egymásnak tett esküjüket teljesítették. Ezek a férfiak erősen bíztak Dávidban. E feladatra úgy indultak, hogy nem fecsérelték az időt beszélgetésre azokkal, akik látták Jézust; bíztak Dávid szavában. A többségük elhitte, amit Dávid mondott nekik, és még a kissé kétkedők is éppoly biztosan és éppoly sebesen továbbították az üzenetet.

190:1.7 (2031.1) Az apostolok, az ország szellemi testülete e napon a felsőteremben gyűlt össze, ahol félelmet mutattak és kétkedésüket fejezték ki, miközben ezek a be nem avatottak, akik a Mesternek az emberek közötti testvériségről szóló evangéliumának társadalmi elfogadtatására az első kísérletet megtették, a rettenthetetlen és rátermett vezetőjük iránymutatása mellett elindulnak, hogy hirdessék egy világ és egy világegyetem feltámadott Megmentőjét. Ők erre az eseménydús szolgálatra még azelőtt vállalkoztak, hogy az ő választott képviselői hajlandók lettek volna elhinni a szavát vagy elfogadni a szemtanúk vallomását.

^{190:1.8 (2031.2)} E huszonhat embert Lázár betániai házához és az összes hívői központba küldték, a déli Beersebától az északi Damaszkuszig és Szidonig; és a keleti Filadelfiától a nyugati Alexandriáig.

^{190:1.9 (2031.3)} Elbúcsúzván a testvéreitől, Dávid átment József házába az anyjáért, és ezután elmentek Betániába, hogy csatlakozzanak Jézus ott várakozó családjához. Dávid Mártával és Máriával addig lakott Betániában, amíg el nem rendezték a földi javaik ügyét, majd elkísérte őket útjukon, hogy csatlakozhassanak fivérükhöz, Lázárhoz Filadelfiában.

^{190:1.10 (2031.4)} Az ettől számított nagyjából egy hét múlva Zebedeus János elvitte Máriát, vagyis Jézus anyját a betszaidai házába. Jakab, Jézus legidősebb öccse a családjával maradt Jeruzsálemben. Rúth Betániában maradt Lázár nőtestvéreivel. Jézus családjának többi tagja pedig visszament Galileába. Zebedeus Dávid június elején indult el Betániából Filadelfiába Mártával és Máriával, annak másnapján, hogy házasságot kötött Rúth-tal, Jézus legfiatalabb húgával.

2. Jézus megjelenése Betániában

^{190:2.1 (2031.5)} A morontia feltámadástól kezdve a szellemi felemelkedésének órájáig Jézus tizenkilenc különböző alkalommal jelent meg látható alakban a híveknek a földön. Sem az ellenségeinek, sem azoknak nem jelent meg, akiknek nem származhatott szellemi haszna a látható alakban való megmutatkozásából. Az első megjelenésére az öt nő előtt került sor a sírnál; a másodikra a magadáni Mária előtt, ugyancsak a sírhelynél.

190:2.2 (2031.6) A harmadik megjelenés ezen a vasárnapon, dél körül történt Betániában. Röviddel a délidőt követően Jézus legidősebb öccse, Jakab épp ott állt Lázár kertjében, Márta és Mária feltámadt fivérének üres sírja előtt, a fejében azok az új hírek jártak, melyeket egy órával korábban Dávid hírvivője hozott nekik. Jakab mindig is hajlamos volt hinni a bátyja földi küldetésében, ám már régóta elveszítette a kapcsolatot Jézus munkájával és komoly kétségei voltak az apostolok ama későbbi állításaival kapcsolatban, miszerint Jézus a Messiás. Az egész családot meglepték és csaknem megdöbbenették a hírvivőtől származó hírek. Mikor a magadáni Mária a helyszínre ért és izgatottan mesélni kezdte a családnak a József sírboltjánál kora reggel szerzett élményeit, Jakab még Lázár üres sírja előtt álldogált. Mielőtt Mária a végére ért volna, Zebedeus Dávid és az anyja is megérkezett. Rúth természetesen elhitte a beszámolót, és Júdás is, miután beszélt Dáviddal és Szalóméval.

190:2.3 (2032.1) Időközben, ahogy ők Jakabot keresték és mielőtt még ráakadtak volna, ahogy ő ott álldogált a kertben a sír közelében, Jakab valakinek a jelenlétére lett figyelmes, mintha valaki megérintette volna a vállát; és amikor megfordult, egy különös alak fokozatos megjelenését észlelte maga mellett. Túlságosan elképedt, semhogy szólni tudott volna és túlságosan megijedt, hogy elfusson. Akkor a különös alak megszólalt, ezt mondta: „Jakab, azért jöttem, hogy elhívjalak az országért való szolgálatra. Komolyan fogj össze a testvéreiddel és kövess engem.” Amikor Jakab meghallotta a nevét, már tudta, hogy az ő bátyja, Jézus az, aki megszólította. Mindannyiuknak kisebb-nagyobb nehézséget okozott, hogy felismerjék a Mester morontia alakját, de közülük csak keveseknek okozott gondot

felismerni a hangját vagy másként azonosítani az ő elbűvölő személyiségét, mihelyt beszédbe elegyedett velük.

190:2.4 (2032.2) Amikor Jakab felfogta, hogy Jézus szólította meg, elkezdett térdre ereszkedni, azt kiáltva, „Atyám és fivérem,” Jézus azonban kérte, hogy maradjon állva, amíg beszélnek. Csaknem három percen keresztül sétáltak és beszélgettek a kertben; beszéltek a korábbi napok élményeiről és foglalkoztak a közeljövő eseményeivel. Ahogy közeledtek a házhoz, Jézus így szólt: „Búcsúzom Jakab, addig is, amikor majd mindannyiatokat együtt köszönhetlek.”

190:2.5 (2032.3) Jakab, akit ezalatt Betfagéban kerestek, beszaladt a házba ezt kiáltva: „Épp most láttam Jézust és beszéltem is vele, beszélgettünk. Nem halt meg; feltámadt! Azzal tűnt el előlem, hogy »Búcsúzom, addig is, amikor majd mindannyiatokat együtt köszönhetlek.«” Alighogy befejezte, Júdás tért vissza, és Júdás miatt újra elmesélte a Jézussal való kertbeli találkozásának élményét. Ekkor már mind hinni kezdtek Jézus feltámadásában. Jakab ekkor bejelentette, hogy ő nem akar visszatérni Galileába, és Dávid így kiáltott: „Nemcsak izgatott nők látták őt; most már erősszívű férfiak is látni kezdik. Arra számítok, hogy jómagam is látni fogom.”

190:2.6 (2032.4) Dávid nem is várt sokáig, mert Jézusnak a halandók által felismert negyedik megjelenésére röviddel két óra előtt került sor épp itt, Márta és Mária házában, amikor látható alakban megjelent a földi családja és a barátaik előtt, mely társaság összesen húsz főből állt. A Mester a nyitott hátsó ajtóban jelent meg és ezt mondta: „Béke legyen veletek. Üdvözöllek titeket, akik egykor közel álltatok hozzám a húsvér testben és akik a mennyország fivéreinek és nővéreinek

társaságát alkotjátok. Hogyan is kételkedhettetek? Miért várakoztatok oly sokáig, mire úgy döntöttetek, hogy teljes szívvel követitek az igazság fényét? Gyertek hát mindannyian, az Igazság Szellemének az Atya országában lévő közösségébe.” Ahogy kezdtek magukhoz térni a megdöbbenés okozta első megrázkódtatásból, elindultak feléje, hogy megöleljék, ám ő eltűnt a szemük előtt.

190:2.7 (2032.5) Mindannyian be akartak rohanni a városba, hogy beszámoljanak a kételkedő apostoloknak a történekről, de Jakab visszatartotta őket. Egyedül a magadáni Mária kapott engedélyt arra, hogy visszatérjen József házába. Jakab azért tiltotta meg nekik, hogy a morontia látogatás tényét szétkürtöljék, mert Jézus mondott neki valamit, amikor a kertben beszélgettek. Jakab azonban nem hozott nyilvánosságra többet a feltámadt Mesterrel ezen a napon Lázár betániai házában folytatott beszélgetéséből.

3. József házában

190:3.1 (2033.1) Jézusnak a halandói szem által is felismert ötödik morontia megmutatkozására az arimateai József házában összegyűlt, mintegy huszonöt női hívő előtt került sor, nagyjából negyed ötkor ugyanezen a vasárnap délutánon. A magadáni Mária épp néhány perccel e jelenés előtt ért vissza József házához. Jakab, Jézus öccse arra kérte, hogy az apostoloknak semmit se mondjon a Mester betániai megjelenéséről. De nem kérte arra Máriát, hogy tartózkodjon attól, hogy beszámoljon a történekről a hívő nőtestvéreinek. Ennek megfelelően, miután Mária megígértette az összes nővel, hogy titokban tartják a dolgot, előadta a nemrégiben történeket, amit Jézussal élt át Betániában. Épp a felkavaró

beszámoló közepén tartott, amikor hirtelenül ünnepélyes csend telepedett rájuk; észrevették a körükben a feltámadt Jézus teljesen látható alakját. Ő ezzel üdvözölte őket: „Béke legyen veletek. Az ország közösségében nem lesznek sem zsidók, sem nem-zsidók, sem gazdagok, sem szegények, sem szabadok, sem rabszolgák, sem férfiak, sem nők. Titeket is arra kérlek, hogy terjesszétek az emberiségnek az Istennél való fiúi elismerés örömhírén keresztül történő, mennyországban való felszabadulásának jó üzenetét. Menjetek el az egész világba, hirdessétek ezt az örömhírt és erősítsétek meg a hívek ebbéli hitét. Mialatt ezt cselekszitek, ne feledkezzetek meg arról, hogy segédkezzetek a betegeknek és erőt öntsetek azokba, akik félénkek és akiket félelem gyötör. Én mindig veletek leszek, egészen a föld határáig.” Amint ezt elmondta, eltűnt a szemük elől, miközben a nők leborultak és némán imádták őt.

190:3.2 (2033.2) Jézusnak az eddig lezajlott öt morontia megjelenéséből a magadáni Mária négynek tanúja volt.

190:3.3 (2033.3) Annak eredményeként, hogy hírvivőket küldtek ki a délelőtti derekán és amiatt, hogy Jézus József házában való megjelenésével összefüggésben nem szándékos hírverésre került sor, kora este értesültek a zsidók vezetői arról, hogy a városban Jézus feltámadásának hírére terjesztik, és hogy sokan azt állítják, hogy látták őt. A Szanhedrin tagjait alaposan felkavarták ezek a híresztelések. Kajafás, miután sietve egyeztetett Annással, összehívta a Szanhedrin ülését aznap este nyolc órára. Ezen az ülésen történt, hogy határozatot hoztak arról, hogy a zsinagógákból kizárnak mindenkit, aki Jézus feltámadásáról beszél. Még azt is javasolták, hogy mindenkit, aki azt állítja, hogy látta őt, végeztessenek ki; e javaslatról

azonban nem szavaztak, mivel az ülés a valóságos fejvesztettséggel határos zűrzavarban feloszlott. Addig úgy hitték, hogy végeztek Jézussal. Azonban rá kellett ébredniük, hogy a názáreti férfival kapcsolatos igazi bonyodalom csak most kezdődik.

4. Jézus megjelenése a görögöknek

190:4.1 (2033.4) Fél öt körül, egy bizonyos Fláviusz házában a Mester hatodszor is megjelent morontia alakjában az ott összegyűlt mintegy negyven görög hívő előtt. Mialatt azok a Mester feltámadásáról szóló beszámolókat vitatták meg, ő megjelent közöttük, pedig az ajtókat gondosan bezárták, és e szavakkal szólt hozzájuk: „Béke legyen veletek. Bár az Ember Fia a földön a zsidók között jelent meg, mindenkihez jött segédkezni. Az Atyám országában nem lesznek sem zsidók, sem nem-zsidók; mindannyian testvérek lesztek — az Isten fiai. Menjetek hát el az egész világba, úgy hirdetvén az üdvözülés ezen örömhírét, ahogy az ország követeitől kaptátok, és én szövetségesetek leszek az Atya hites és igaz fiainak testvériségében.” Miután imigyen megbízta őket, eltávozott a körükből, és nem látták többé. Egész este a házban maradtak; túlságosan letaglózta őket a megilletődés és a félelem, semhogy előmerészkedtek volna. E görögök közül nem is aludt senki azon az éjszakán; mindvégig fennmaradtak és ezeket a dolgokat tárgyalták és remélték, hogy a Mester újra meglátogatja őket. E csoportban sok olyan görög is ott volt, akik jelen voltak a Getszemániban, amikor a katonák elfogták Jézust és Júdás csókkal árulta el őt.

190:4.2 (2034.1) A Jézus feltámadásáról szóló híresztelések és a követői előtt lezajlott megjelenéseiről szóló beszámolók

gyorsan terjedtek, és az egész városban a tetőfokára hágott az izgalom. A Mester már megjelent a családjának, a nőknek és a görögöknek, és hamarosan megmutatkozik az apostolok körében. A Szanhedrin rövidesen hozzáfog ezeknek az új kérdéseknek a vizsgálatához, melyek oly hirtelenül zúdultak rá a zsidó vezetőkre. Jézus sokat gondol az apostolaira, de azt szeretné, ha még néhány órát egyedül töltenének azzal, hogy ünnepélyesen magukba szállnak és alaposan átgondolják a dolgokat, mielőtt meglátogatja őket.

5. Séta a két testvérrel

190:5.1 (2034.2) Emmauszban, Jeruzsálemtől bő tíz kilométerre nyugatra élt két testvér, két pásztor, akik a páska-ünnepet Jeruzsálemben töltötték, ellátogatva az áldozásokra, szertartásokra és ünnepi eseményekre. Kleofás, az idősebbik félig már hitt Jézusban; legalábbis a zsinagógából már kitiltották. Az öccse, Jákob nem volt hívő, bár nagyon foglalkoztatták a Mester tanításairól és tetteiről hallott dolgok.

190:5.2 (2034.3) Ezen a vasárnap délutánon, néhány perccel öt óra előtt és Jeruzsálemtől mintegy öt kilométernyire, a két testvér az Emmauszba vezető úton gyalogolt, és komoly beszélgetést folytattak Jézusról, az ő tanításairól, munkájáról, közelebbről is azokról a híresztelésekről, hogy a sírja üres, és hogy bizonyos nők beszéltek vele. Kleofás félig elhitte ezeket a beszámolókat, Jákob azonban kitartott amellett, hogy az egész ügy valószínűleg csalás. Ahogy hazafelé menet így vitatkoztak és beszélgettek, Jézus morontia megnyilvánulása, az ő hetedik megjelenése jött velük, ahogy az úton haladtak. Kleofás gyakran hallotta Jézust tanítani és néhány alkalommal együtt is

étkezett vele a jeruzsálemi hívek házaiban. De még akkor sem ismerte fel a Mestert, amikor az beszédbe elegyedett velük.

190:5.3 (2034.4) Miután egy darabon együtt haladt velük, Jézus így szólt: „Miről beszélgettetek oly nagy komolyan, amikor összetalálkoztunk?” Amikor Jézus ezt elmondta, azok megálltak és szomorú álmélkodással tekintettek rá. Kleofás azt kérdezte: „Hogy lehet az, hogy itt vagy Jeruzsálemben és nincs tudomásod a közelmúltban történt dolgokról?” Erre a Mester azt kérdezte: „Miféle dolgokról?” Kleofás így felelt: „Ha nem tudsz ezekről, akkor te vagy az egyetlen Jeruzsálemben, aki nem hallotta a názáreti Jézusról szóló szóbeszédet, aki szóban és tettben nagy próféta volt Isten és minden ember előtt. A főpapok és az uraink a rómaiak kezére adták őt és követelték, hogy feszítsék keresztre. Sokunk abban reménykedett, hogy ő az, aki megszabadítja Izráelt a hitetlenek igájából. De ez nem minden. Ma van a harmadik napja, hogy keresztre feszítették, és bizonyos nők azzal a kijelentéssel leptek meg minket ma, hogy kora reggel kimentek a sírjához és üresen találták azt. E nők erősködnék, hogy beszéltek ezzel a férfival; azt állítják, hogy feltámadott holtából. Amikor a nők beszámoltak erről a férfiakkal, két apostola szaladt ki a sírhoz és ők is csak üresen találták” — és itt félbeszakítva a testvérét, Jákob azt mondta, „de ők nem látták Jézust”.

190:5.4 (2035.1) Ahogy továbbhaladtak, Jézus azt mondta nekik: „Milyen nehezen fogjátok fel az igazságot! Mivel azt mondjátok, hogy e férfi tanításairól és munkájáról beszélgettetek, én felvilágosíthatlak titeket, mert jobban ismerem e tanokat. Nem emlékeztek arra, hogy ez a Jézus mindig azt tanította, hogy az ő országa nem e világi, és hogy

minden ember, lévén az Isten fia, szabadságot és függetlenséget talál a mennyei Atya szeretet-igazságának ezen új országában végzendő szeretetteljes szolgálat által megteremtett testvéri közösség szellemi örömében? Nem emlékeztek, hogy az Ember Fia miként hirdette az Isten üdvözítését minden emberre vonatkozóan, amint segédkezett a betegeknek és a szenvedőknek, szabaddá téve azokat, akiket félelem béklyózott és rossz igazított le? Nem tudjátok, hogy ez a názáreti férfi azt mondta a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, az ellenségei kezére kell adatnia, akik megölik őt, és hogy a harmadik napon feltámad? Nem beszéltek nektek minderről? Hát sohasem olvastatok az Írásokban a zsidók és a nem-zsidók üdvözülésének napjáról, ahol azt mondja, hogy őbenne a föld minden családja áldott lesz; hogy meghallja ő a szükségét szenvedők kiáltását és megmenti az őt kereső szegények lelkét; hogy minden nemzet áldottnak fogja őt nevezni? Hogy az ilyen Megszabadító olyan lesz, mint egy nagy szikla árnyéka a tikkadt földön. Hogy igaz pásztorként fogja jóllakatni a nyáját, karjára gyűjtve a bárányokat és gyöngéden az ölében hordozza őket. Hogy felnyitja a szellemileg vakok szemét és a kétségbeesés foglyait elviszi a teljes szabadságra és világosságra; hogy mindenki, aki sötétségben gubbaszt, meglátja majd az örökkévaló üdvözülés nagy fényességét. Hogy bekötözi a megtört szívűeket, szabadulást hirdet a bűn rabjainak, és kinyitja azok tömlöcét, akiket a félelem ejtett rabul és a rossz béklyózott meg. Hogy vigaszt hoz azoknak, akik búsulnak és az üdvözülés örömét adja nekik a bánat és a szomorúság helyébe. Hogy ő lesz minden nemzet vágya és mindazok örökkévaló öröme, akik igazságosságot keresnek. Hogy az igazság és pártatlanság Fia gyógyító fénnel és megmentő erővel támad fel a világra; sőt,

hogy megmenti az ő népét a bűneiktől; hogy valóban megkeresi és megmenti az elveszetteket. Hogy nem pusztítja el a gyengéket, hanem üdvözítőleg segítkezik mindenkinek, aki vágyik az igazságosságra és szomjazza azt. Hogy akik hisznek benne, azoknak örök élete lesz. Hogy kiárasztja a szellemét minden húsvér testre, és hogy ez az Igazság Szelleme minden egyes hívőben forrás lesz, mely örökkévaló életre tör fel. Nem értettétek meg, hogy milyen nagyszerű az az örömhír, melyet ez az ember adott nektek? Nem fogjátok fel, hogy mily nagy üdvösség ért titeket?”

190:5.5 (2035.2) Ekkorra már odaértek annak a falunak a közelébe, ahol a két fivér lakott. E két férfi nem szólt egy szót sem azóta, hogy Jézus tanítani kezdte őket az úton haladtukban. Rövidesen oda is értek a szerény hajlékuk elé, és Jézus éppen búcsúzni készült, tovább akart menni az úton, de azok erősen ragaszkodtak ahhoz, hogy bejöjjön és egy darabig velük maradjon. Erősködtek, hogy közel az este, és hogy maradjon velük. Jézus végül ráállt, és miután bementek a házba, rövidesen leültek enni. Odaadták neki a kenyeret, hogy áldja meg, és amint megtörte és átnyújtotta nekik, felnyílt a szemük, és Kleofás felismerte, hogy a vendégük maga a Mester. És amikor azt mondta, „Ez a Mester —,” a morontia Jézus eltűnt a szemük elől.

190:5.6 (2036.1) Erre azt mondták, egyik a másiknak, „Nem csoda, hogy égett a szívünk a vágytól, amint beszélt nekünk, mialatt az úton haladtunk! Ezalatt megértette velünk az Írások tanításait!”

190:5.7 (2036.2) Nem akartak evéssel foglalatoskodni. Látták a morontia Mestert, és kirohantak a házból, siettek vissza

Jeruzsálemben, hogy továbbadják a feltámadt Megmentőről szóló jó hírt.

190:5.8 (2036.3) Aznap este nagyjából kilenc órakor, épp mielőtt a Mester megjelent a tízeknek, toppant be e két izgatott testvér az apostolokhoz a felsőterembe, azt állítva, hogy látták Jézust és beszéltek is vele. Elmeséltek mindent, amit Jézus mondott nekik, és hogy mennyire nem ismerték fel őt addig, amíg meg nem szegte a kenyeret.

191. írás

Jelenések az apostolok és más vezetők előtt

191:0.1 (2037.1) A FELTÁMADÁSI vasárnap szörnyűséges nap volt az apostolok életében; közülük tízen a nap nagyobb részét a felsőteremben, elrekesztett ajtók mögött töltötték. Elmenekülhettek volna Jeruzsálemből, de attól féltek, hogy a Szanhedrin ügynökei elfogják őket, ha a házon kívül rájuk akadnak. Tamás magában rágódott a bajain Betfagéban. Jobban viselte volna a dolgot, ha az apostoltársaival marad, és segíthette volna őket abban, hogy a beszélgetéseiket hasznosabb irányokba tereljék.

191:0.2 (2037.2) Jánost egész nap az a gondolat foglalkoztatta, hogy Jézus feltámadt holtából. Nem kevesebb mint öt különböző alkalmat idézett fel, amikor a Mester határozottan állította, hogy feltámad és legalább három olyat is, amikor a harmadik napra célzott. János hozzáállása komoly hatással volt rájuk, különösen a testvéreire, Jakabra, valamint Nátánielre. János még nagyobb hatással lett volna rájuk, ha nem ő lett volna a csoport legfiatalabb tagja.

191:0.3 (2037.3) A gondjaik zöme az elszigeteltségükből eredt. János Márk folyamatosan tájékoztatta őket a templombeli fejleményekről és beszámolt nekik a városban terjedő sokféle híresztelésről, de nem jutott eszébe, hogy ama különböző hívő csoportoktól szerezzen híreket, akiknek Jézus már megjelent. Ez olyasféle szolgálat volt, melyet korábban Dávid hírvivői teljesítettek, ám ők most mind távol voltak az utolsó feladatuk miatt, amikor is mint a feltámadás hírnökei mentek el a hívek azon csoportjaihoz, akik Jeruzsálemtől távolabb éltek. Ezen évek alatt az apostolok most először fogták fel, hogy mennyire rá voltak szorulva Dávid hírvivőire az ország ügyei terén való napi tájékozódásban.

191:0.4 (2037.4) Péter egész nap jellemzően a Mester feltámadásában való hit és kétség érzelmei között ingadozott. Nem tudott szabadulni annak látványától, hogy a temetési ruhák úgy heverték a sírban, mintha csak Jézus teste elpárolgott volna belőlük. „De,” érvelt Péter, „ha feltámadt és meg tudja mutatni magát a nőknek, akkor miért nem mutatkozik meg nekünk, az apostolainak?” Péter elszomorodott, amikor arra gondolt, hogy Jézus talán azért nem jön el hozzájuk, mert ő is jelen van az apostolok között, ő ugyanis megtagadta Jézust azon az éjszakán, Annás kertjében. Aztán jobb kedvre derült a nők hozta üzenettől, miszerint „Menjetek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek.” De hogy ebből az üzenetből erőt meríthessen, egyúttal azt is jelentette, hogy el kell hinnie, hogy a nők valóban látták és hallották a feltámadt Mestert. Péter így vergődött hit és kétség között egész nap, nem sokkal nyolc óra utánig, amikor is kimerészkedett a kertbe. Péter úgy gondolta, hogy elmegy, ne akadályozza Jézus eljövetelét az apostolokhoz, csak mert ő megtagadta a Mestert.

191:0.5 (2037.5) Zebedeus Jakab először amellet kardoskodott, hogy mindannyian menjenek ki a sírhoz; nagyon akart tenni valamit annak érdekében, hogy a végére járjanak a rejtélynek. Nátániel volt az, aki megakadályozta, hogy az emberek közé menjenek Jakab sürgetésére, és ezt azzal érte el, hogy emlékeztette őket Jézus figyelmeztetésére, hogy ebben az időszakban sürgősen ne sodorják veszélybe az életüket. Délre Jakab a többiekkel együtt éber várakozásba merült. Keveset szólt; rettenetesen csalódott volt, mert Jézus nem jelent meg nekik, ám ő nem tudott a Mesternek a többi csoport és egyén előtti számos megjelenéséről.

191:0.6 (2038.1) András sokat hallgatott ezen a napon. Rendkívül zavarba ejtette a helyzet és kétségek között vergődött, azonban bizonyos értelemben örült annak, hogy megszabadult az apostoltársai vezetéséből fakadó felelősségtől. Valóban hálás volt azért, hogy a Mester levette róla a vezetői terheket, mielőtt e gyötrelmes időszakok elkövetkeztek volna.

191:0.7 (2038.2) E megrázóan szomorú nap hosszú és kimerítő órái alatt nem egy alkalommal volt a csoport kizárólagos éltetője az, hogy Nátániel jócskán ellátta őket a rá jellemző bölcselői tanácsokkal. Valóban ő volt a tíz között a legmeghatározóbb befolyásoló tényező a nap folyamán. Egyszer sem fejezte ki a Mester feltámadásában való hitét vagy kétségét. Ám ahogy telt a nap, egyre inkább hajlott arra, hogy elhiggye, hogy Jézus megtartotta ígéretét és feltámadt.

191:0.8 (2038.3) Zélóta Simon túlságosan össze volt törve, semhogy a vitákban részt vegyen. Az idő legnagyobb részében a helyiség egyik sarkában lévő heverőn feküdt, arccal a falnak; egész nap nem szólt még hatszor se. Az országra vonatkozó nézete

összeomlott, és nem volt képes felfogni, hogy a Mester feltámadása nagymértékben megváltoztatná a helyzetet. Csalódottsága igen személyes és egészen keserű volt, semhogy rövid idő alatt kilábalhatott volna belőle, még egy oly döbbenetes tény mellett sem, mint a feltámadás.

191:0.9 (2038.4) Különös módon a rendszerint hallgató Fülöp e nap egész délutánján sokat beszélt. A délelőtti folyamán kevés mondanivalója akadt, de egész délután az apostoltársait kérdezgette. Pétert gyakran idegesítették Fülöp kérdései, a többiek viszont jóindulatúan fogadták a kérdezősködéseit. Fülöp különösen azt szeretne tudni, feltéve, hogy Jézus valóban előjött a sírból, hogy vajon a testén ott vannak-e a keresztre feszítés fizikai nyomai.

191:0.10 (2038.5) Máté igencsak össze volt zavarodva; hallgatta a társai vitáit, de az idő nagy részében a jövőbeli pénzügyeikkel kapcsolatos kérdés foglalkoztatta. Függetlenül Jézus állítólagos feltámadásától, Júdás már nem volt ott, Dávid pedig teketória nélkül átadta neki a pénzeket, és nem volt irányadó vezetőjük sem. Mielőtt Máté elmerült volna abban, hogy komolyan belegondoljon a feltámadással kapcsolatos érvekbe, már láthatta is szemtől szemben a Mestert.

191:0.11 (2038.6) Az Alfeus ikrek kevésbé vettek részt e komoly beszélgetésekben; eléggé lefoglalta őket a szokásos segédkezésük. Egyikük a kettejük hozzáállását fejezte ki, amikor Fülöp egyik kérdésére válaszul azt mondta: „Mi nem értjük a feltámadást, de anyánk azt mondja, hogy beszélt a Mesterrel, és mi hiszünk neki.”

191:0.12 (2038.7) Tamás a reménytelen fásultság rá jellemző időszakainak egyikét élte meg. A nap egyik részét átaludta, az idő többi részében meg a dombok között sétálgatott. Érezte azt is, hogy csatlakoznia kellene az apostoltársaihoz, de az egyedüllét utáni vágya erősebbnek bizonyult.

191:0.13 (2038.8) A Mester több okból halasztotta el az apostolok előtti első morontia megjelenését. Először is időt akart adni nekik, hogy miután értesültek a feltámadásáról, jól átgondolhassák, hogy mit mondott nekik a haláláról és a feltámadásáról, amikor még a húsvér testben volt. A Mester azt akarta, hogy Péter megbirkózzon némely sajátos nehézségével, mielőtt mindannyiuk előtt megmutatkozik. Másodsorban azt szeretne volna, ha Tamás velük van az első megjelenésekor. János Márk e vasárnap korán reggel Simon betfagei házában fedezte fel Tamást, és erről üzent is az apostoloknak tizenegy körül. A nap folyamán, ha Nátániel vagy bármely két apostol elmegy érte, Tamás visszament volna velük. Tényleg vissza akart térni, de ahogy az előző este elment, túl büszke volt, semhogy önszántából ilyen rövid időn belül visszamenjen. Másnapra olyannyira nem volt önmaga, hogy csaknem egy hét kellett neki ahhoz az elhatározáshoz, hogy visszamegy. Az apostolok várták őt, ő pedig azt várta, hogy a testvérei megtalálják és megkérjék, hogy menjen vissza velük. Tamás így egészen a következő szombat estéig távol maradt a társaitól, amikor is, miután besötétedett, Péter és János átment Betfagéba és visszahozták. Ez is közrejátszott abban, hogy miért nem mentek egyből Galileába azután, hogy Jézus először megjelent nekik; Tamás nélkül nem akartak elindulni.

1. Jelenés Péter előtt

191:1.1 (2039.1) Már majdnem fél kilenc volt ezen a vasárnap estén, amikor Márk házának kertjében Jézus megjelent Simon Péternek. Ez volt a nyolcadik morontia megnyilatkozása. Péter a kétség és a bűntudat nehéz terhét hordozta, amióta a Mestert megtagadta. Szombaton egész nap és ezen a vasárnapon is azzal a félelemmel küzdött, hogy ő talán már nem is apostol. Rettegett Júdas balsorsától és még arra is gondolt, hogy ő is elárulta a Mesterét. Egész délután az járt a fejében, hogy az ő jelenléte az apostolok körében az, ami visszatartja Jézust attól, hogy megjelenjen nekik, feltéve természetesen, hogy valóban feltámadt holtából. Pétert tehát ilyen gondolatok kínozták és ilyen lelkiállapotban volt, amikor Jézus megjelent neki, amint a kedveszegett apostol a virágok és a bokrok között kószált.

191:1.2 (2039.2) Amikor Péter a Mester szeretetteljes pillantására gondolt, ahogy a Mester Annás házelője előtt elhaladt, és amint éppen az a csodálatos üzenet járt a fejében, melyet aznap korán reggel hoztak neki a nők, akik az üres sírhelyről jöttek, „Menjetek és mondjátok meg az apostolaimnak — és Péternek” — amint éppen a kegyelem jelein merengett, a hite kezdett a kétségei fölébe kerekedni, és megállt, kezét ökölbe szorította, s közben hangosan azt mondta: „Hiszem, hogy feltámadt holtából; megyek és elmondom a testvéreimnek.” Alighogy ezt kimondta, hirtelenül előtte termett egy emberalak, aki ismerős hangon szólva hozzá ezt mondta: „Péter, az ellenség meg akart szerezni téged, de én nem akartalak feladni. Tudtam, hogy nem szívből tagadtál meg; ezért megbocsátottam neked, még mielőtt kérted volna; de most már ne gondold magadra és a pillanat gondjaira, miközben felkészülsz, hogy elvidd az örömhír jó üzenetét a sötétségben gubbasztóknak. Többé ne azzal törődj, hogy mit nyersz az országtól, hanem

azzal foglalkozz, hogy mit adhatsz azoknak, akik rettenetes szellemi szegénységben élnek. Készülj, Simon, egy új nap csatájára, az emberi gondolkodás természetében jelen lévő szellemi sötétséggel és káros kétkedéssel való küzdelemre.”

191:1.3 (2039.3) Péter és a morontia Jézus a kertben sétált és a múlt, a jelen és a jövő dolgairól beszélgetett csaknem öt percen át. Ezt követően a Mester e szavakkal tűnt el a szeme elől: „Búcsúzom, Péter, míg majd a testvéreiddel együtt látlak.”

191:1.4 (2039.4) Péter egy pillanat alatt felismerte, hogy a feltámadt Mesterrel beszélgetett, és hogy biztos lehet abban, hogy ő még mindig az ország követe. Épp most hallotta a megdicsőült Mestert, amint arra buzdítja, hogy folytassa az evangélium hirdetését. És mivel mindez feltört a szívében, felrohant a felsőterembe az apostoltársaihoz, az izgatottságtól elfúló hangon azt kiáltva: „Láttam a Mestert; ott volt a kertben. Beszéltem vele, és megbocsátott nekem.”

191:1.5 (2040.1) Péter azon kijelentése, hogy látta Jézust a kertben, mély benyomást tett az apostoltársaira, és készek voltak feladni a kétségeiket, amikor András felállt és figyelmeztette őket, hogy ne nagyon hagyják befolyásolni magukat az öccse beszámolójától. András arra utalt, hogy Péter korábban már látott nem valós dolgokat. Bár András közvetlenül nem utalt a Galileai-tavon töltött éjszaka alatti látomására, amikor is Péter azt állította, hogy látta a Mestert feléjük közeledni a vízen, azért eleget mondott ahhoz, hogy minden jelenlévőnek elárulja, hogy ő erre a kellemetlen esetre gondolt. Simon Péter nagyon megsértődött a testvére burkolt célzásain és nyomban csüggedt hallgatásba merült. Az ikrek nagyon sajnálták Pétert, mindketten odamentek hozzá és kifejezve a rokonszenvüket azt

mondták, hogy ők hisznek neki és megismételték, hogy az ő anyjuk is látta a Mestert.

2. Az első megjelenés az apostoloknak

191:2.1 (2040.2) Aznap este röviddel kilenc óra után, Kleofás és Jákob távozását követően, mialatt az Alfeus ikrek Pétert vigasztalták, és mialatt Nátániel Andrásnál az egyet nem értésének adott hangot, a felsőteremben együtt levő, a letartóztatástól való félelmében minden ajtót elrekeszelő tíz apostol között hirtelenül megjelent a Mester morontia alakban és ezt mondta: „Béke legyen veletek. Miért ijedtek meg úgy a megjelenésemtől, mintha szellemet látnátok? Nem beszéltem nektek e dolgokról, amikor veletek voltam a húsvér testben? Nem mondtam-e nektek, hogy a főpapok és a vezetők kiadnak engem, hogy megöljenek, hogy az egyikőtök el fog árulni engem, és hogy a harmadik napon feltámadok? Honnan erednek hát ezek a kétségeitek és ezek a viták a nők, Kleofás és Jákob, sőt Péter beszámolóí kapcsán? Meddig fogtok még kételkedni a szavaimban és még meddig nem vagytok hajlandók hinni az ígéreteimben? Most, hogy ténylegesen is láttok engem, hisztek-e már? Egyikőtök még most is hiányzik. Amikor legközelebb összegyűltök, és miután már mindannyian biztosan tudjátok, hogy az Ember Fia feltámadt a sírból, menjetek innen Galileába. Legyen hitetek Istenben; legyen bizalmatok egymásban; és így lépjete a mennyország új szolgálatába. Addig leszek veletek Jeruzsálemben, amíg felkészültök, hogy elinduljatok Galileába. Békével búcsúzom tőletek.”

191:2.2 (2040.3) Miután a morontia Jézus így szólt hozzájuk, egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől. Mindannyian arcra borultak,

imádták az Istent és dicsőítették az eltűnt Mesterüket. Ez volt a Mester kilencedik morontia jelenése.

3. A morontia teremtményekkel

^{191:3.1 (2040.4)} A másnapot, vagyis a hétfőt teljes egészében az akkor az Urantián tartózkodó morontia teremtményekkel töltötte. A Mester morontia-átmeneti tapasztalásának résztvevőiként morontia igazgatók és a társaik, több mint egymillióan, jöttek el az Urantiára a Satania hét lakóvilágáról való különféle rendű, átmenetben lévő halandókkal együtt. A morontia Jézus ezekkel a ragyogó értelmekkel volt együtt negyven napig. Oktatta őket és az igazgatóiktól megismerte a morontia átmenetbeli életet, ahogyan azon átkelnek a Satania lakott világainak halandói a csillagrendszeri morontia szférákon való áthaladás során.

^{191:3.2 (2041.1)} E hétfői napon éjfél körül a Mester morontia alakja hozzáigazodott a morontia fejlődés második szakaszához. Amikor legközelebb megjelent a halandó gyermekeinek a földön, az már egy második szakaszbeli morontia lény volt. Ahogy a Mester a morontia lépcsőjén haladt előre, gyakorlati értelemben egyre nehezebb feladatot jelentett a morontia értelmeknek és az ő átalakító társaiknak az, hogy a Mestert a halandó és anyagi szemlélők számára láthatóvá tegyék.

^{191:3.3 (2041.2)} Jézus a morontia harmadik szakaszába április 14-én, pénteken kelt át; a negyedik szakaszba 17-én, hétfőn; az ötödik szakaszba 22-én, szombaton; a hatodik szakaszba 27-én, csütörtökön; a hetedik szakaszba május 2-án, kedden; a jerusemi létpolgárságot 7-én, vasárnap érte el; és az edentiai Fenségesek 14-én, vasárnap fogadták be.

^{191:3.4 (2041.3)} Így teljesítette a nebadoni Mihály a világegyetemi tapasztalás szolgálatát, lévén, hogy ő már a korábbi alászállásai alkalmával teljes mértékben megtapasztalta az idő és tér felemelkedő halandóinak életét, a csillagvilági központokon való ottléttől egészen a felsőbb-világegyetemi központon való szolgálatig, és azon keresztül. A Nebadon Teremtő Fia éppen a morontia tapasztalások révén fejezte be ténylegesen és zárta le megelégedésre a hetedik és utolsó világegyetemi alászállását.

4. A tizedik megjelenés (Filadelfiában)

^{191:4.1 (2041.4)} Jézusnak a halandók számára is felismerhető tizedik morontia megnyilvánulása április 11-én kedden, röviddel nyolc óra után történt meg Filadelfiában, ahol Abnernek és Lázárnak, és mintegy százötven társuknak mutatta meg magát, akik között több mint ötvenen voltak jelen a hetvenfős vándor hitszónoki testületből. E megjelenés épp a zsinagógában szervezett külön találkozó megnyitását követően zajlott le, melyet Abner azért hívott össze, hogy megvitassák Jézus keresztre feszítését és a feltámadásáról szóló legújabb jelentést, melyet Dávid hírvivője hozott. Minthogy a feltámadott Lázár most már a hívek csoportjának tagja volt, nem okozott gondot nekik, hogy elhiggyék a beszámolót, miszerint Jézus feltámadt a holtából.

^{191:4.2 (2041.5)} Abner és Lázár, akik együtt álltak a szószéknél, éppen csak megnyitották a zsinagógába összehívott ülést, amikor a hívek teljes közönsége meglátta a hirtelenül megjelenő Mester alakját. Előrelépett onnan, ahol észrevétlenül megjelent, Abner és Lázár között, és a társaságot köszöntve így szólt:

191:4.3 (2041.6) „Béke legyen veletek. Ti mind tudjátok, hogy egy Atyánk van a mennyben, és hogy csak egy örömhír van az országról — az örökkévaló élet azon adományának jó híre, mely adományt az emberek hit által kapnak meg. Amikor örvendeztek az örömhírhoz való hűségetekben, imádkozzatok az igazság Atyájához, hogy árásszon ki a lelketekben új és nagyobb szeretetet a testvéreitek iránt. Úgy kell szeretnetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy kell szolgálnotok minden embert, ahogy én szolgáltalak benneteket. Megértő rokonszenvvel és testvéries szeretettel fogadjátok társaitokká mindama testvéreiteket, akik a jó hír terjesztésének szentelték magukat, legyenek ők zsidók vagy nem-zsidók, görögök vagy rómaiak, perzsák vagy etiópok. János előzetesen hirdette az országot; ti hatalomban hirdettétek az örömhírt; a görögök már tanítják a jó hírt; és én rövidesen elküldöm az Igazság Szellemét mindezeknek a testvéreimnek a lelkébe, akik oly önzetlenül szentelték az életüket a szellemi sötétségben gubbasztó társaik felvilágosításának. Ti mind a világosság gyermekei vagytok; ezért ne gabalyodjatok bele a halandói gyanakvás és az emberi türelmetlenség hamis szövevényébe. Ha a hit kegye megnemesített titeket, hogy szeressétek a hitetleneket, akkor nem kell-e éppen úgy szeretnetek azokat, akik hívőtársaitok a hit kiterjedt háznépében? Emlékezzetek, ahogyan szeretitek egymást, arról fogja tudni minden ember, hogy az én tanítványaim vagytok.

191:4.4 (2042.1) Menjetek hát az egész világba, és hirdessétek az Isten atyaságának és a minden nemzet és emberfajta közötti testvériségnek ezen örömhírét és mindig bölcsen válasszátok meg a módszereket ahhoz, hogy miként adjátok közre a jó hírt az emberiség különféle fajtáinak és néptörzseinek. Ingyen

kaptátok az országról szóló ezen örömhírt, és önként is fogjátok átadni a jó hírt minden nemzetnek. Ne féljete a rossz ellenállásától, mert én mindig veletek vagyok, egészen a korszakok végéig. Békével búcsúzom tőletek.”

191:4.5 (2042.2) Amint azt mondta, hogy „Békével búcsúzom tőletek”, el is tűnt a szemük előtt. A Galileában végbement egyetlen megjelenését kivéve, ahol is egyszerre több mint ötszáz hívő látta, e filadelfiai csoport számlálta a legnagyobb halandói tagságot, akik valaha is látták őt feltámadt alakban.

191:4.6 (2042.3) Másnap kora reggel, amikor az apostolok még Jeruzsálemben várakoztak Tamás érzelmi felépülésére, ezek a filadelfiai hívek már el is indultak hirdetni, hogy a názáreti Jézus feltámadott a holtából.

191:4.7 (2042.4) A másnapot, vagyis a szerdai napot Jézus megszakítás nélkül a morontia társai társaságában töltötte, és a késő délutáni órákban fogadta a Norlatiadek csillagvilágbeli lakott szférák minden helyi csillagrendszerének lakóvilágairól látogatóba érkezett morontia küldöttségeket. Mind örvendeztek, hogy a Teremtőjüket a világegyetemi értelmek között a saját rendjükbe tartozónak is tudhatják.

5. A második megjelenés az apostoloknak

191:5.1 (2042.5) Tamás egy magányos hetet töltött a társaitól külön az Olajfák hegyét környező dombok között. Ez idő alatt csak a Simon házában lévőkkal és János Márkkal találkozott. Április 15-én, szombaton nagyjából kilenc óra volt, amikor a két apostol ráakadt és visszavitték a Márk házában lévő gyülekezési helyükre. Másnap Tamás meghallgatta a Mester

különféle megjelenéseiről szóló történeteket, de következetesen elutasította, hogy elhiggye azokat. Fenntartotta, hogy Péter lelkesíteni akarta őket annak elhitetésével, hogy látta a Mestert. Nátániel vitába szállt vele, de ez nem tett jót. Érzelmi csökönység társult a szokásos kétkedéséhez, melyet kiegészített az előlük való elfutása miatti bánkódása, és ez a lelkiállapot olyan elszigetelt helyzetbe hozta, melyet maga Tamás sem értett teljesen. Elhúzódtott a társai közeléből, a maga útját járta, és most, még amikor újra itt volt közöttük, akaratlanul akkor is hajlamos volt felvenni a széthúzó magatartást. Nehezen adta meg magát; nem szerette a megadást. Anélkül, hogy akarta volna, tényleg élvezte a neki szentelt figyelmet; nem szándékolt meglegedést nyert abból, hogy az összes társa erőfeszítéseket tett a meggyőzésére és visszatérítésére. Egy teljes héten át hiányolta őket, és most komoly örömet okozott neki a folytonos figyelmük.

191:5.2 (2042.6) Röviddel hat óra után, épp az estebédjüket fogyasztották, mikor a Péter és Nátániel között ülő Tamás apostol a kétkedésének hangot adva így szólt: „Nem fogok hinni, hacsak nem látom a Mestert a saját szememmel és nem teszem az ujjamat a szegek okozta sebhelyekre.” Ahogy ott ültek az estebédnél, és mialatt az ajtók gondosan be voltak zárva és el voltak reteszelve, a morontia Mester hirtelenül megjelent az asztalok formálta belső térrészben, éppen Tamással szemközt megállva, és azt mondta:

191:5.3 (2043.1) „Béke legyen veletek. Egy teljes hetet maradtam, hogy újból megjelenhessek, amikor mindannyian jelen vagytok, hogy meghallgassátok még egyszer a megbízást, hogy menjetek el az egész világba és hirdessétek az országról szóló

ezen örömhírt. Megint elmondom nektek: Ahogy az Atya engem a világba küldött, úgy küldelek én titeket. Ahogy én kinyilatkoztattam az Atyát, úgy nyilatkoztassátok ki az isteni szeretetet, ne pusztán szavakkal, hanem a napi életetekben. Nem azért küldelek ki titeket, hogy szeressétek az emberek lelkét, hanem azért, hogy szeressétek az embereket. Nem pusztán hirdetenek kell a menny örömeit, hanem a napi gyakorlatotokban is tükröződnie kell az isteni élet eme szellemvalóságainak, lévén, hogy nektek az Isten adományaként, hiten keresztül, már örök életetek van. Amikor van hitetek, amikor a fentről való hatalom, az Igazság Szelleme leszállt rátok, nem fogjátok a világosságotokat elrejteni itt, a zárt ajtók mögött; megismertetitek az Isten szeretetét és irgalmát az egész emberiséggel. A félelem miatt most menekültök a kellemetlen tapasztalás tényeitől, de amikor az Igazság Szellemével megkeresztelnek benneteket, bátran és örömmel indultok majd el, hogy megéljétek az Isten országában való örök élet jó üzenetének hirdetéséből fakadó új tapasztalásokat. Lehetek itt és Galileában egy rövid ideig, mialatt felépültök abból a megrázkódtatásból, melyet a régtől fogva megszokott tekintély jelentette hamis biztonságérzetből az élő tapasztalás legmagasabb rendű valóságaiban megnyilvánuló tények, igazságok és hit alkotta új tekintélyrendre való átmenet okozott. A világ számára teljesítendő küldetésetek azon a tényen alapszik, hogy én Istent kinyilatkoztató életet éltem közöttetek; azon az igazságon, hogy ti és minden más ember is, az Isten fiai vagytok; és abban az életben fog fennállni, melyet az emberek között éltek — ami annak a tényleges és élő megtapasztalása lesz, hogy éppen úgy szeretitek az embereket és szolgáljátok őket, ahogy én szerettelek titeket és szolgáltalak benneteket. Nyilatkoztassa ki

a hitetek a világosságotokat a világnak; nyissa fel az igazság kinyilatkoztatása a hagyomány által elvakított szemeket; rombolja le a szeretetteljes szolgálatotok a tudatlanság szülte előítéletet eredményesen. Azzal, hogy megértő rokonszenvvel és önzetlen odaadással közeledtek embertársaitokhoz, elvezetitek őket az Atya szeretetének megmentő tudatába. A zsidók felmagasztalták a jóságot; a görögök feldicsérték a szépséget; a hinduk odaadást hirdettek; a távoli önmegtagadók tiszteletadást tanítanak; a rómaiak hűséget követelnek; de én életet kérek a tanítványaimtól, szeretetteljes életet szolgálatban a testvéreitekért a húsvér testben.”

191:5.4 (2043.2) Amikor a Mester ezt elmondta, letekintett Tamás arcába és így szólt: „Te, Tamás, aki azt mondtad, hogy nem fogsz hinni, hacsak nem látsz engem és teszed ujjadat a szegek okozta sebhelyekre a kezemen, most láthattál engem és hallhattad a szavaimat; és bár nem láthatod semmiféle szeg nyomát a kezemen, mivel abban az alakban támadtam fel, amilyenben te is fogsz, amikor elhagyod ezt a világot, mit fogsz mondani a testvéreidnek? Elfogadod az igazságot, mert a szívedben már akkor elkezdted hinni, amikor még oly kitartóan bizonygattad a hitetlenségedet. Tamás, a kétségeid akkor törnek fel a leghevesebben, amikor éppen oszlani kezdenek. Arra kérlek Tamás, hogy ne hitetlen légy, hanem hívő — és én tudom, hogy hinni fogsz, mégpedig teljes szívvel.”

191:5.5 (2043.3) E szavakat hallva Tamás térdre borult a morontia Mester előtt és így kiáltott, „Hiszek! Uram és Mesterem!” Erre Jézus így szólt Tamáshoz: „Hittél Tamás, mert tényleg láttál és hallottál engem. Áldottak az eljövendő korszakokban azok,

akik hisznek, még ha nem is láttak a húsvér test szemével és nem hallottak halandói füllel.”

^{191:5.6 (2043.4)} Ekkor, amint a Mester alakja az asztalfő közelében lévő hely felé tartott, mindükhöz szólva azt mondta: „Most pedig menjete el mind Galileába, ahol rövidesen megjelenek nektek.” Amint ezt elmondta, eltűnt a szemük előtt.

^{191:5.7 (2044.1)} A tizenegy apostol most már teljesen meg volt győződve arról, hogy Jézus feltámadt holtából, és másnap korán reggel, még napkelte előtt, el is indultak Galileába.

6. Az alexandriai jelenés

^{191:6.1 (2044.2)} Mialatt a tizenegy apostol úton volt Galileába, az útjuk vége felé, április 18-án, kedden este nagyjából fél kilenckor, Jézus megjelent Alexandriában Rodannak és mintegy nyolcvan más hívőnek. Ez volt a Mester tizenkettedik megjelenése morontia alakban. Jézus e görögök és zsidók előtt azt követően jelent meg, hogy Dávid hírvivője beszámolt nekik a keresztre feszítésről. E hírvivő, aki a Jeruzsálem-Alexandria futárhálózatban az ötödik váltás volt, aznap késő délután érkezett meg Alexandriába, és amikor az üzenetét átadta Rodannak, úgy döntöttek, hogy összehívják a híveket, hogy azok magától a hírvivőtől értesüljenek a megrendítően szomorú hírről. Nagyjából nyolc óra körül a hírvivő, a buziriszi Nátán odaállt a csoport elé és részletesen előadta nekik azt, amit az előző futár neki elmondott. Nátán e szavakkal fejezte be a megható beszámolót: „Dávid azonban, aki e hírt küldi nekünk, arról tett jelentést, hogy a Mester, aki előre megmondta a halálát, kijelentette, hogy feltámad.” A morontia Mester még

Nátán beszéde alatt jelent meg és mindannyian jól láthatták őt. Amint Nátán leült, Jézus így szólt:

191:6.2 (2044.3) „Béke legyen veletek. Aminek a létrehozására Atyám engem e világba küldött, nem valamely emberfajtáé vagy valamely nemzeté, és nem is a tanítók vagy tanhirdetők valamely különleges csoportjáé. Az országról szóló ezen örömhír egyaránt a zsidóké és a nem-zsidóké, a gazdagoké és a szegényeké, a szabadoké és a rabszolgáké, a férfiaké és a nőké, még a kisgyermeké is. Nektek mindannyioknak hirdetnetek kell a szeretet és az igazság ezen örömhírét azon élet által, melyet a húsvér testben éltek. Új és feltűnő ragaszkodással kell szeretnetek egymást, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. Új és meglepő odaadással fogjátok szolgálni az emberiséget, éppen úgy, ahogy én szolgáltalak titeket. Amikor az emberek látják, hogy mennyire szeretitek őket, és amikor látják, hogy mily lelkesen szolgáljátok őket, észre fogják venni, hogy ti a mennyország hites társaivá váltatok, és követni fogják az Igazság Szellemét, melyet a ti életekben látnak, és rálelnék az örökkévaló üdvözlésre.

191:6.3 (2044.4) Ahogy az Atya engem e világba küldött, úgy küldelek én most benneteket. Arra szólítalak titeket, hogy vigyétek el a jó hírt azoknak, akik sötétségben gubbasztanak. Az országról szóló ezen örömhír mindazoké, akik elhiszik azt; nem szabad pusztán a papok felügyeletére bízni. Az Igazság Szelleme rövidesen eltölt benneteket, és elvezet titeket a teljes igazságba. Ezért hát menjetek el az egész világba és hirdessétek ezt az örömhírt, és meglátjátok, én mindig veletek vagyok, egészen az idők végezetéig.”

^{191:6.4 (2044.5)} Amikor a Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Azon az éjszakán a hívek végig együtt maradtak, felidéztek az országban hívökként szerzett élményeiket és hallgatták Rodan és a társai számos beszédét. Mind el is hitték, hogy Jézus feltámadt holtából. Képzelték Dávid feltámadási hírnökének meglepetését, aki ennek másnapján érkezett meg, amikor válaszul a bejelentésére ezt mondták neki: „Igen, tudjuk, mert láttuk őt. Tegnapelőtt megjelent nekünk.”

192. írás

Jelenések Galileában

^{192:0.1 (2045.1)} AMIKOR az apostolok elindultak Jeruzsálemből Galileába, addigra a zsidó vezetők már jelentős mértékben lecsillapodtak. Lévén, hogy Jézus csak az országban hívők alkotta családja előtt jelent meg, és mivel az apostolok bujkáltak és nyilvánosan nem szónokoltak, a zsidók vezetői arra a következtetésre jutottak, hogy az evangéliumi mozgalmat tulajdonképpen eredményesen szétzúzták. Természetesen nyugtalanította őket ama szóbeszéd, hogy Jézus feltámadt holtából, de bíztak abban, hogy a lefízett örök eredményesen semlegesítenek majd minden ilyen beszámolót azzal, hogy újra előadják azt a történetet, hogy Jézus követőinek csoportja távolította el a testet.

^{192:0.2 (2045.2)} Ettől az időtől kezdve egészen addig, amíg az apostolokat szét nem szórta az egyre fokozódó üldöztetés, Péter lett az apostoli testület általánosan elismert vezetője. Jézus sohasem ruházta fel ilyen hatáskörrel és az apostoltársai sem választották meg hivatalosan erre a felelős tisztségre; ő magától értetődően vette magára azt és a közös egyetértés alapján

tartotta meg, valamint azért is, mert ő volt a fő tanhirdetőjük. Ettől fogva a nyilvános szónoklás lett az apostolok fő foglalatossága. Galileába visszatértüket követően a Júdás helyére választott Mátyás lett a pénztárosuk.

192:0.3 (2045.3) Azon hét folyamán, amíg Jeruzsálemben voltak, Mária, Jézus anyja sok időt töltött a női hívekkel, akik az arimateai József házában szálltak meg.

192:0.4 (2045.4) E hétfőn, korán reggel, amikor az apostolok elindultak Galileába, János Márk velük tartott. Követte őket a városból kifelé vezető útjukon, és amikor már messze maguk mögött hagyták Betániát, bátran odament hozzájuk, mert bízott abban, hogy nem fogják visszaküldeni.

192:0.5 (2045.5) Az apostolok többször is megálltak a Galileába vezető útjuk során, hogy elmeséljék a feltámadt Mester történetét és ezért csak szerdán késő este érkeztek meg Betsaidába. Csütörtökön dél lett, mire mindannyian felkeltek és a reggelizéshez készülődtek.

1. Jelenés a tónál

192:1.1 (2045.6) Április 21-én, pénteken reggel nagyjából hat órakor jelent meg a morontia Mester tizenharmadik alkalommal, és Galileában az első alkalommal a tíz apostolnak, ahogy a hajójuk közeledett a Betsaidánál lévő szokásos kikötési helyük közelében lévő partszakaszhoz.

192:1.2 (2045.7) Miután az apostolok a Zebedeus házban várakozással töltötték a csütörtök délutánt és a kora estét, Simon Péter azt javasolta, hogy menjenek halászni. Amikor Péter felvetette a halászás ötletét, az összes apostol úgy döntött, hogy vele tart.

Egész éjjel keményen dolgoztak a hálókkel, de halat nem fogtak. Nem sokat gondolkoztak a fogás sikertelenségén, mert számos érdekes élményük volt, melyeket meg akartak beszélni, olyan dolgok, melyek a közelmúltban estek meg velük Jeruzsálemben. De amikor kivilágosodott, úgy döntöttek, hogy visszatérnek Betsaidába. Ahogy a parthoz közeledtek, a hajókikötő közelében megláttak valakit a parton, ahogy egy tűz mellett álldogál. Először azt hitték, hogy János Márk az, aki azért jött le, hogy üdvözölje a fogással visszatérőket, de ahogy közelebb értek a parthoz, észrevették, hogy tévedtek — a férfialak túl magas volt, semhogy János lehetett volna. Egyikük sem gondolta, hogy a parton álló alak a Mester. Azt sem értették egészen, hogy Jézus miért akar találkozni velük a korábbi együttléteik színhelyein, kint a szabadban, távol a félelemmel, árulással és a halál megrendítő szomorúságával összekapcsolható nyomasztó jeruzsálemi környezettől. Azt mondta nekik, hogy ha elmennek Galileába, akkor majd ott találkoznak, és azon volt, hogy megtartsa ezt az ígérétét.

192:1.3 (2046.1) Ahogy lehorgonyoztak és készülődtek a kis hajóból való kiszállásra, a parton álló ember odakiáltott nekik, „Fiúk, fogtatok valamit?” És amikor azt felelték, „Nem,” megint megszólalt. „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalánál, és fogtok halat.” Bár azt nem tudták, hogy Jézus volt az, aki így utasította őket, teljes egyetértésben kivetették a hálót, ahogy mondták nekik, és az nyomban meg is telt, de olyannyira, hogy alig bírták kihúzni. Most Zebedeus János kapcsolt gyorsan, és amikor meglátta a súlyos hálót, rájött, hogy a Mester az, aki szólt hozzájuk. Amint ez a gondolat átfutott az elméjén, odahajolt Péterhez és azt súgta neki, „Ez a Mester.” Péter mindig is meggondolatlanul cselekvő és tisztelettudásában

túlzó ember volt; így amikor János a fülébe súgta ezt, gyorsan felegyenesedett és belevetette magát a vízbe, hogy mielőbb a Mesterhez érjen. A testvérei ott haladtak közvetlenül mögötte, és a halakkal teli hálót maguk után vontatva a kis hajóval értek partot.

192:1.4 (2046.2) János Márk ekkorra már talpon volt, és látván, hogy az apostolok a súlyos hálóval közelednek a parthoz, leszaladt az üdvözlésükre; és amikor tizenegy embert látott tíz helyett, gyanította, hogy az ismeretlen alak a feltámadt Jézus, és ahogy a meglepődött tízek ott álltak némán, a legény odaszaladt a Mesterhez és a lábához térdelve azt mondta, „Uram és Mesterem.” Erre Jézus megszólalt, de nem úgy, mint Jeruzsálemben, amikor azzal köszöntötte őket, hogy „Béke legyen veletek”, hanem hétköznapi beszédmódban azt mondta János Márknak: „Jól van, János, örülök, hogy újra látlak a gondtalan Galileában, ahol hasznosan töltheted az időt. Maradj itt, János, és reggelizz velünk.”

192:1.5 (2046.3) Ahogy Jézus a fiatalemberrel beszélgetett, a tízek olyannyira el voltak képedve és meg voltak lepődve, hogy megfeledkeztek arról, hogy a hálónyi halat a partra húzzák. Jézus most azt mondta: „Hozzátok ki a halakat és készítsetek valami reggelit. Tüzünk és kenyérünk már bőséggel van.”

192:1.6 (2046.4) Mialatt János Márk hódolatát fejezte ki a Mesternek, Péter először megdöbbsen a szénből rakott, vörösen izzó tűz látványától a parton; mivel a jelenet oly élénken emlékeztette őt az Annás udvarában rakott éjféli faszéntűzre, amely mellett megtagadta a Mestert, de aztán magához tért, és a Mester lába elé térdelve azt kiáltotta, „Uram és Mesterem!”

192:1.7 (2046.5) Péter ezt követően csatlakozott a társaihoz, hogy kihúzzák a hálót a partra. Amikor a fogás már a parton volt, szerbe-számba vették a halakat, és 153 nagyobbakat találtak. Megint csak elkövették azt a hibát, hogy a dolgot csodás halfogásnak tekintették. Ehhez a mellékeseményhez semmilyen csoda nem járult. Ez pusztán a Mester korábbi ismereteinek alkalmazását jelentette. Tudta, hogy a halak ott vannak és ennek megfelelően utasította az apostolokat, hogy hová vessék ki a hálójukat.

192:1.8 (2047.1) Jézus e szavakkal szólt hozzájuk: „Most pedig mindannyian gyertek reggelizni. Még az ikrek is üljenek le, amíg beszélgetek veletek; János Márk majd megtisztítja a halakat.” János Márk odahozott hét méretes halat, melyeket a Mester feltett a tűzre, és amikor az étel elkészült, a legény felszolgált a tízeknek. Ezután Jézus megtörte a kenyeret és átadta Jánosnak, aki így felszolgált az éhes apostoloknak. Amikor János Márk mindegyiküket kiszolgált, Jézus megkérte, hogy üljön le, és a legénynek ő maga szolgált fel a halat és a kenyeret. Ahogy falatoztak, Jézus beszélgetett velük és felidéztek számos, Galileában és épp e tónál szerzett emléküket.

192:1.9 (2047.2) Ez volt a harmadik alkalom, hogy Jézus megmutatkozott az apostoloknak, mint csoportnak. Amikor Jézus először megszólította őket, azt kérdezvén, hogy fogtak-e halat, azért nem sejtették, hogy ő az, mert mindennapos dolog volt a Galileai-tavon halászók számára, hogy amikor partra szálltak, megszólították őket a tariceai halkereskedők, akik rendszerint kéznél voltak, hogy megvásárolják a napi fogást a szárítók részére.

^{192:1.10 (2047.3)} Jézus több mint egy órán át társalgott az apostolokkal és János Márkkal, és ezután a parton sétálgatott, kettesével beszélgetett velük — de nem olyan párosításban, mint ahogy először küldte ki őket együtt tanítani. Mind a tizenegy apostol együtt jött el Jeruzsálemből, Zélóta Simon viszont egyre csüggedtebb lett, ahogy Galileához közeledtek, így aztán, amikor Betsaidába értek, elvált a testvéreitől és hazament.

^{192:1.11 (2047.4)} Mielőtt elbúcsúzott volna tőlük ezen a reggelen, Jézus úgy rendelkezett, hogy két önként vállalkozó apostol menjen el Zélóta Simonhoz és hozza vissza őt még aznap. Péter és András így is tett.

2. Beszélgetés az apostolokkal kettesével

^{192:2.1 (2047.5)} Amikor befejezték a reggelit, és miközben a többiek a tűznél ültek, Jézus jelezte Péternek és Jánosnak, hogy jöjjenek vele sétálni a partra. Ahogy ott sétáltak, Jézus azt mondta Jánosnak, „János, szeretsz te engem?” Amikor János azt felelte, „Igen, Mester, teljes szívemből,” a Mester azt mondta: „Akkor, János, add fel a türelmetlenségedet és tanuld meg szeretni az embereket, úgy, ahogy én szerettelek téged. Szenteld életedet annak bizonyításának, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világon. Az Isten szeretete bírja rá az embereket az üdvözülés keresésére. A szeretet az elődje minden szellemi jóságnak, az a lényege az igaznak és a szépnek.”

^{192:2.2 (2047.6)} Jézus ezután Péterhez fordult és megkérdezte, „Péter, szeretsz te engem?” Péter azt felelte, „Uram, tudod, hogy teljes lelkemmel szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Ha szeretsz engem, Péter, akkor tápláld a bárányaimat. Ne feledkezz meg

arról, hogy segédkezz a gyengéknek, a szegényeknek és az ifjaknak. Félelem vagy kedvezmény nélkül hirdesd az örömhírt; mindig emlékezz, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek között. Úgy szolgálj az embertársaidat, ahogy én szolgáltalak téged; bocsáss meg a halandótársaidnak, ahogy én is megbocsátottam neked. A tapasztalás tanítsa meg neked a csendes elmélkedés értékét és az értelmes gondolkodás erejét.”

192:2.3 (2047.7) Ahogy egy kicsit továbbsétáltak, a Mester odafordult Péterhez és megkérdezte, „Péter, tényleg szeretsz engem?” Erre Simon azt mondta, „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.” Jézus megint azt mondta: „Akkor viseld jó gondját a bárányaimnak. Légy jó és igaz pásztora a nyájnak. Ne áruld el a beléd vetett bizalmukat. Ne hagyd, hogy a rád törő ellenség készületlenül érjen. Mindenkor légy résen — figyelj és imádkozz.”

192:2.4 (2047.8) Amikor továbbmentek néhány lépést, Jézus odafordult Péterhez és harmadjára is megkérdezte, „Péter, igazán szeretsz engem?” Erre Péter, akit egy kissé már bántott, hogy a Mester láthatólag nem bízik benne, érzéssel teli hangon azt mondta, „Uram, te mindent tudsz, és ezért tudod azt is, hogy én valóban és igazán szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Tápláld a bárányaimat. Ne hagyd el a nyáját. Mutass példát és ösztönzést minden pásztortársadnak. Úgy szeresd a nyáját, ahogy én szerettelek téged és szenteld magad az ő jólétüknek, ahogy én a te jólétednek szenteltem az életemet. És kövess engem egészen a végsőkig.”

192:2.5 (2048.1) Péter ezt az utolsó kijelentést szó szerint vette — hogy továbbra is követnie kell őt — és Jézushoz fordulva,

Jánosra mutatott, megkérdezvén, „Ha én követlek téged, akkor mit tegyen ez az ember?” És ekkor, látván, hogy Péter félreértette a szavait, Jézus így szólt: „Péter, ne foglalkozz azzal, hogy mit tegyenek a testvéreid. Ha azt akarom, hogy János itt maradjon azt követően, hogy te elmentél, míg ide vissza nem jövök, mit jelent ez neked? Csak azzal törődj, hogy kövess engem.”

^{192:2.6 (2048.2)} Ez a megjegyzés elterjedt a testvérek között és úgy vették, mint Jézus az irányú kijelentését, hogy János nem fog meghalni azelőtt, hogy a Mester visszatér megalapítani az országot hatalomban és dicsőségben, amint azt sokan gondolták és remélték. Jézus szavainak ez az értelmezése nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Zélóta Simont visszahozzák a szolgálatba, és meg is maradjon a munkában.

^{192:2.7 (2048.3)} Amikor visszatértek a többiekhez, Jézus Andrással és Jakabbal ment el sétálni és beszélgetni. Amikor egy rövid szakaszt megtettek, Jézus így szólt Andrásához, „András, bízol te bennem?” Amikor az apostolok korábbi főnöke meghallotta, hogy Jézus ilyen kérdést tesz fel, megállt és azt felelte, „Igen, Mester, hát hogyan bíznék benned, és tudod, hogy bízom.” Erre Jézus azt mondta: „András, ha bízol bennem, akkor bízz jobban a testvéreidben — még Péterben is. Egyszer megbíztalak a testvéreid vezetésével. Most neked kell megbíznod másokban, amint elhagylak titeket, hogy elmenjek az Atyához. Amikor a testvéreid elkezdenek szétszóródni az elkeseredett üldöztetések miatt, légy megfontolt és bölcs tanácsadója Jakabnak, a vér szerinti testvéremnek, amikor olyan nehéz terheket tesznek rá, melyek elbírására a tapasztalatai nem készítették fel őt. És

bízzál továbbra is, mert én nem hagylak el. Amint végeztél a földön, eljössz hozzám.”

192:2.8 (2048.4) Erre Jézus odafordult Jakabhoz, azt kérdezvén tőle, „Jakab, bízol te bennem?” Jakab természetesen azt válaszolta, „Igen, Mester, teljes szívemből bízom benned.” Erre Jézus azt mondta: „Jakab, ha jobban bízna bennem, akkor kevésbé volnál türelmetlen a testvéreiddel. Ha hajlandó vagy bízni bennem, akkor az segít neked abban, hogy kedves légy a hívek testvériségéhez. Tanuld meg felmérni a szavaid és a tetteid következményeit. Emlékezz, hogy az aratást a vetés határozza meg. Imádkozz a szellem nyugalmaért és gyakorolj türelmet. Ezek a kegyek, az élő hittel, ezek éltsenek, amikor eljön az óra, hogy az áldozati poharat kiidd. De ne aggódj; amikor végeztél a földön, te is eljössz hozzám, hogy velem legyél.”

192:2.9 (2048.5) Jézus ezután Tamással és Nátániellel beszélgetett. Tamásnak azt mondta, „Tamás, szolgálsz te engem?” Tamás azt felelte, „Igen, Uram, szolgállok most és mindig.” Erre Jézus így szólt: „Ha szolgálni akarsz engem, akkor szolgálj a húsvér testben élő testvéreidet úgy, ahogy én szolgálalak téged. E jótéteménybe ne fáradj bele, hanem állhatatosan tarts ki, mint akit az Isten avatott fel a szeretet szolgálatára. Amikor végeztél a velem való szolgálattal a földön, dicsőségben fogsz szolgálni velem. Tamás, fel kell hagynod a kétkedéssel; erősödjön a hited és az igazságról való tudásod. Gyermekként higgy az Istenben, de ne viselkedj oly gyerekesen. Légy bátor; légy erőshitű és nagy az Isten országában.”

192:2.10 (2049.1) Ezután a Mester azt mondta Nátánielnek, „Nátániel, szolgálsz te engem?” Az apostol azt felelte, „Igen Mester, szolgállok, osztatlan szeretettel.” Erre Jézus így szólt: „Ha tehát

teljes szívvel szolgálj engem, akkor gondoskodj arról, hogy fáradhatatlan odaadással a földi testvéreim jólétének szenteld magad. Barátságot vegyíts tanáccsal és adj szeretetet a bölcsletedhez. Szolgáld úgy az embertársaidat, ahogy én szolgálalak téged. Légy olyan hűséges az emberekhez, ahogy én ügyeltem rád. Légy kevésbé bíráló; várj el kevesebbet némely embertől és ezáltal mérsékelj a csalódásodat. Amikor az itt lent folyó munkád véget ér, velem fogsz szolgálni fent.”

192:2.11 (2049.2) Ezt követően a Mester Mátéval és Fülöppel beszélgetett. Fülöpnek azt mondta, „Fülöp, hallgatsz te rám?” Fülöp azt felelte, „Igen, Uram, az életem árán is engedelmeskedni fogok neked.” Erre Jézus így szólt: „Ha engedelmeskedni akarsz nekem, akkor menj a nem-zsidók vidékeire és terjeszd ezt az örömhírt. A próféták azt mondták neked, hogy jobb engedelmeskedni, mint áldozni. Hit révén Istent ismerő országfivá váltál. Csak egy megtartandó törvény van — ez pedig az a parancs, hogy menj és terjeszd az országról szóló örömhírt. Ne félj többé az emberektől; ne félj hirdetni az örökkévaló élet jó hírét a társaidnak, akik sötétségben trespednek és ki vannak éhezve az igazság világosságára. Fülöp, többé ne foglalkozz a pénzzel és a javakkal. Most már éppoly szabadon hirdesd a jó híreket, mint a testvéreid. Én előtted fogok járni és veled leszek egészen a végsőig.”

192:2.12 (2049.3) Ezután pedig, Mátéhoz szólva, a Mester megkérdezte, „Máté, szívből akarod-e tenni az akaratomat?” Máté azt felelte, „Igen, Uram, teljesen annak szenteltem magam, hogy megcselekedjem az akaratodat.” Erre a Mester azt mondta: „Máté, ha az akaratomat szeretnéd tenni, menj és tanítsd meg minden embernek az országról szóló ezen

örömhírt. Többé nem szolgálod testvéreidet az élet anyagi dolgaival; ezentúl neked is hirdetned kell a szellemi üdvözülés jó hírét. Mostantól kezdve félszeggel csakis arra ügyelj, hogy eleget tégy azon megbízatásodnak, hogy az Atya országáról szóló ezen örömhírt terjeszd. Ahogy én megcselekedtem az Atya akaratát a földön, úgy teljesítsd te az isteni megbízatást. Emlékezz, a zsidók és a nem-zsidók egyaránt a testvéreid. Ne félj senkitől, amikor a mennyország örömhírének megmentő igazságait hirdeted. És ahová én megyek, rövidesen te is eljössz.”

192:2,13 (2049,4) Ezután az Alfeus ikrekkel, Jakabbal és Júdással sétált és beszélgetett, és mindkettejükhöz szólva megkérdezte, „Jakab és Júdás, hisztek ti bennem?” Amikor mindketten azt felelték, „Igen, Mester, hiszünk,” azt mondta: „Rövidesen itt hagylak benneteket. Látjátok, hogy a húsvér testben már el is hagytalak. Csak egy rövid időre maradok ebben az alakban, mielőtt elmegyek az Atyámhoz. Ti hisztek bennem — az apostolaim vagytok, és mindig is azok lesztek. Higgyetek továbbra is és emlékezzetek a velem való társaságotokra, amikor már eltávoztam, és miután esetleg visszatértetek a munkátokhoz, melyet akkor végeztetek, mielőtt eljöttetek, hogy velem éljete. Soha ne engedjétek, hogy a világnak végzett munkátok kihasson a hűségetekre. Legyen hitetek Istenben egészen az utolsó földi napjaitok végéig. Soha ne feledjétek, hogy amíg az Isten hű fiai vagytok, a teremtsérsz minden becsületes munkája szent. Semmi sem lehet közönséges, melyet az Isten fia tesz. Ezért hát mostantól fogva Istenért dolgozzatok. És amikor végeztek e világon, vannak más és jobb világaim, ahol hasonlóképpen értem fogtok

dolgozni. Mindeme munkában, e világon és más világokon, én veletek fogok dolgozni, és a szellemem bennetek fog lakozni.”

192:2.14 (2049.5) Már csaknem tíz óra volt, amikor Jézus visszatért az Alfeus ikrekkel való beszélgetésből, és mielőtt az apostolokat magukra hagyta, azt mondta: „Búcsúzom addig is, amíg majd mindannyiatokkal találkozom holnap délidőben a felavatásotok hegyén.” Amint ezt elmondta, el is tűnt a szemük előtt.

3. A felavatás hegyén

192:3.1 (2050.1) Április 22-én, szombaton délben a tizenegy apostol a megbeszéltek szerint összegyűlt a Kapernaum melletti hegyen, és Jézus megjelent közöttük. Erre a találkozóra pontosan azon a hegyen került sor, ahol a Mester kijelölte őket apostolainak és az Atya országa követének a földön. Ez volt a Mester tizennegyedik morontia megnyilatkozása.

192:3.2 (2050.2) Ekkor az apostolok körben letérdeltek a Mester körül és meghallgatták, amint elismétli a megbízásokat és látták, amint újból előadja a felavatási jelenetet éppen úgy, mint amikor először jelölte ki őket az országért való különleges munkára. Számukra mindez, a Mester imájától eltekintve, az Atya szolgálatára való korábbi felszentelésük emlékét idézte. Amikor a Mester — a morontia Jézus — most imádkozáshoz fogott, oly fenséges hangon és hatalmi szóval szólt, melyet az apostolok addig még soha nem hallottak. A Mesterük most olyanként beszélt a világegyetemek vezetőivel, mint akinek a kezébe adatott a saját világegyetemében minden hatalom és fennhatóság. Ez a tizenegy ember sohasem felejtette el a követként korábban tett fogadalmaikkal kapcsolatos újbóli,

morontia felajánlás élményét. A Mester mindössze egy órát töltött a követivel a hegyen, és miután bensőséges búcsút vett tőlük, el is tűnt a szemük elől.

^{192:3.3 (2050.3)} Egy hétig senki sem látta Jézust. Az apostoloknak tényleg semmi elképzelésük sem volt, hogy mihez kezdjenek, nem tudták, hogy a Mester vajon elment-e már az Atyához. E bizonytalan helyzetben Betszaidában maradtak. Féltek kimenni halászni, nehogy a Mester akkor jöjjön el hozzájuk és így elkerüljék. Jézus a teljes hetet a földön tartózkodó morontia teremtményekkel és azokkal a morontia-átmeneti ügyekkel töltötte, melyeket e világon megtapasztalt.

4. A tóparti gyűlés

^{192:4.1 (2050.4)} Jézus jelenéseinek híre elterjedt Galilea-szerte, és napról napra egyre növekvő számban érkeztek hívek a Zebedeus házhoz, hogy érdeklődjenek a Mester feltámadásáról és hogy kiderítsék az igazságot ezen állítólagos jelenésekkel kapcsolatban. Péter a hét legelején üzenetet küldött, hogy nyilvános találkozót tartanak a tóparton a következő szombaton, délután háromkor.

^{192:4.2 (2050.5)} Ennek megfelelően április 29-én, szombaton három órakor több mint ötszáz hívő gyűlt össze Kapernaum környékéről Betszaidában, hogy meghallgassa Péternek a feltámadás óta először megtartandó nyilvános hitszónoklatát. Az apostol a legjobb formában volt, és miután befejezte a megindító beszédet, a hallgatóság tagjai közül már csak kevesen kételkedtek abban, hogy a Mester feltámadt holtából.

192:4.3 (2050.6) Péter ezzel fejezte be a beszédét: „Megerősítjük, hogy a názáreti Jézus nem halott; kijelentjük, hogy feltámadt a sírból; azt hirdetjük, hogy láttuk őt és beszéltünk vele.” Épp ahogy végzett e hitbéli nyilatkozattal, mindezen emberek szeme láttára megjelent mellette a Mester morontia alakban és a jól ismert hanghordozással szólva ezt mondta, „Béke legyen veletek, és békével búcsúzódom tőletek.” Ahogy megjelent és szólt hozzájuk, el is tűnt a szemük előtt. Az volt a feltámadott Jézus tizenötödik morontia megnyilvánulása.

192:4.4 (2051.1) Ama bizonyos dolgok miatt, melyeket a Mester a felavatás hegyén való tanácskozásuk alatt mondott a tizenegyeknek, az apostoloknak az volt a benyomásuk, hogy a Mesterük rövidesen nyilvánosan is meg fog jelenni a galileai hívek egy csoportja előtt, és ha majd így tesz, nekik vissza kell térniük Jeruzsálembe. Ennek megfelelően másnap, vagyis április 30-án, vasárnap korán reggel a tizenegyek elindultak Betsaidából Jeruzsálembe. Sokat tanítottak és szónokoltak a Jordán folyása mentén vezető útjukon, így csak május 3-án, szerdán késő este érkeztek meg Jeruzsálembe, Márkék házához.

192:4.5 (2051.2) Szomorú hazatérés volt ez János Márk számára. Néhány órával azelőtt, hogy hazaért volna, apja, Illés Márk agyvérzésben meghalt. Bár a feltámadás bizonyosságának gondolata sok vigaszt jelentett az apostoloknak a fájdalmukban, ugyanakkor igazán gyászolták jó barátjuk elvesztését, aki szilárd támogatójuk volt még a nagy bajok és csalódások idején is. János Márk megtett mindent, hogy vigaszt nyújtson az anyjának, és a nevében arra kérte az apostolokat, hogy továbbra is tekintsék otthonuknak az asszony házát. A

tizenegyek e felsőtermet tették meg szálláshelyüknek a pünkösdi napjáig.

192:4.6 (2051.3) Az apostolok azért az est leszállta után léptek be Jeruzsálembe, nehogy a zsidó hatóságok észrevegyék őket. Illés Márk temetésén sem mutatkoztak nyilvánosan. Másnap egész nap csendes elzárkózásban maradtak ebben a sokat látott felsőteremben.

192:4.7 (2051.4) Az apostolok csütörtök éjjel csodálatos tanácskozást tartottak ebben a felső helyiségben és Tamás, Zélóta Simon és az Alfeus ikrek kivételével mind megfogadták, hogy elindulnak és nyilvánosan hirdetik a feltámadt Úr új evangéliumát. Már meg is tették az első lépéseket az országról szóló evangéliumnak — az Istennél való fiúi elismerésnek és az emberek közötti testvériségnek — a Jézus feltámadásának hirdetésévé való átalakítására. Nátániel ellenezte a nyilvános üzenetük lényegének illetően való módosítását, de nem tudott ellene mondani Péter ékesszólásának, és nem tudta legyőzni a tanítványok, különösen a női hívek lelkesültségét sem.

192:4.8 (2051.5) Így aztán Péter erőteljes vezetése alatt, és mielőtt a Mester felemelkedett volna az Atyához, az ő jó szándékú képviselői hozzáfogtak ahhoz az aprólékos eljáráshoz, hogy fokozatosan és biztosan átalakítsák Jézus vallási tanítását egy, a Jézusról szóló új és módosított formájú vallássá.

193. írás

Az utolsó jelenések és a mennybemenetel

193:0.1 (2052.1) JÉZUS tizenhatodik morontia megnyilatkozására május 5-én, pénteken került sor Nikodémusz kertjében,

nagyjából este kilenc órakor. A jeruzsálemi hívek a feltámadás óta először ezen az estén tettek kísérletet a gyülekezésre. Ez alkalommal itt találkozott a tizenegy apostol, a női testület és a társaik, valamint a Mester mintegy ötven egyéb, vezető tanítványa, beleértve számos görögöt is. E hívői csoport kötetlenül beszélgetett több mint egy félórán át, amikor is a morontia Mester mindannyiuk szeme előtt váratlanul megjelent és nyomban hozzá is fogott a tanításukhoz. Jézus ezt mondta:

193:0.2 (2052.2) „Béke legyen veletek. E csoport a hívek legjellemzőbb csoportja — apostolok és tanítványok, férfiak és nők egyaránt — akiknek megjelentem azóta, hogy a húsvér testből megszabadultam. Most tanúságra hívlak benneteket, hogy én megmondtam előre, hogy a közöttetek való ittlétemnek véget kell érnie; megmondtam, hogy rövidesen vissza kell térnem az Atyához. Akkor világosan elmondtam nektek, hogy a főpapok és a zsidók vezetői miként fognak megöletni engem, és hogy feltámadok a sírból. Hát akkor miért hagyjátok, hogy mindeme dolgok, amikor megtörténnek, így összezavarjanak titeket? Miért lepődtetek meg annyira, amikor a harmadik napon kikeltem a sírból? Azért nem hittetek nekem, mert úgy hallgattátok a szavaimat, hogy nem értettétek azok jelentését.

193:0.3 (2052.3) Most pedig jól figyeljete a szavaimra, nehogy megint elkövessétek azt a hibát, hogy az elmétek hallja a tanításomat, miközben a szívetekben nem értitek a jelentését. A közületek egyként való ittlétem kezdete óta azt tanítottam nektek, hogy az egyik célom az, hogy kinyilatkoztassam a mennyei Atyámat az ő földi gyermekeinek. Azért éltem Istent kinyilatkoztató alászállást, hogy megtapasztalhassátok az Istent ismerő létpályát. Istent, mint a mennyei Atyátokat

nyilatkoztattam ki; rólatok úgy tettem kinyilatkoztatást, mint az Isten földi fiairól. Tény, hogy az Isten szeret titeket, a fiait. A szavaimban való hit révén e tény örökkévaló és élő igazsággá válik a szívetekben. Amikor élő hit révén istenmód Isten-tudatossá váltok, akkor a szellemtől születtek meg a fény és élet gyermekeiként, arról az örökkévaló életről van szó, amivel felemelkedtek a világegyetemek mindenségében és abban a tapasztalásban részesültök, hogy a Paradicsomon megtaláljátok az Atya Istent.

193:0.4 (2052.4) Arra intelek titeket, hogy mindig emlékezzetek arra, hogy az emberek közötti küldetések a mennyországról szóló örömhírnek — az Isten atyasága valóságának és az ember fiúsága igazságának — a hirdetése. A jó hír teljes igazságát hirdessétek, ne csak a megmentő örömhír egy részét. Üzeneteket nem változtatja meg a feltámadásommal kapcsolatos tapasztalás. Az Istennél való fiúi elismerés, hit révén, még mindig az országról szóló örömhír megmentő igazsága. Menjetek hirdetni az Isten szeretetét és az ember szolgálatát. Amely tudásra a világnak a legnagyobb szüksége van, az ez: az emberek az Isten fiai, és hiten keresztül ténylegesen is megismerhetik és naponta átélhetik e megnemesítő igazságot. Segítsen az alászállásom minden embert abban, hogy felismerjék, hogy ők az Isten gyermekei, ám e tudás nem lesz elégséges, ha nem ragadják meg személyes hit révén azt a megmentő igazságot, hogy ők az örökkévaló Atya élő szellemfiai. Az országról szóló örömhír az Atya szeretetére és az ő földi gyermekeinek szolgálatára vonatkozik.

193:0.5 (2053.1) Itt, egymás között osztotok ama tudatban, hogy feltámadtam holtamból, de ebben nincs semmi különös.

Megvan a hatalmam ahhoz, hogy életemet adjam és újra felvegyem; az Atya ily hatalmat ad a paradicsomi Fiainak. A szívetek inkább annak kellene megdobogatnia, hogy egy korszak holtai kezdték meg az örökkévaló felemelkedést röviddel azután, hogy József sírhelyét elhagytam. Úgy éltem az életemet a húsvér testben, hogy megmutassam, miként válhattok a szeretetteljes szolgálton keresztül Istent kinyilatkoztatóvá az embertársaitok számára éppen úgy, ahogy titeket szeretve és benneteket szolgálva Istent kinyilatkoztatóvá lettem számotokra én. Azért éltem az Ember Fiaként közöttetek, hogy veletek együtt minden más ember is megtudja, hogy mindannyian valóban az Isten fiai vagytok. Ezért menjetek most az egész világba és hirdessétek a mennyországról szóló ezen örömhírt minden embernek. Úgy szeressetek minden embert, ahogy én szerettelek titeket; úgy szolgáljátok halandótársaitokat, ahogyan én szolgálalak benneteket. Ingyen kaptatok, önként adjatok. Csak addig maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg elmegyek Atyámhoz, és amíg elküldöm nektek az Igazság Szellemét. Ő elvezet majd titeket a teljesebb igazságra, és én veletek megyek az egész világba. Veletek vagyok mindig, és békével búcsúzom tőletek.”

193:0.6 (2053.2) Miután a Mester ezt elmondta nekik, eltűnt a szemük elől. Már közeledett a hajnal, mire a hívek csoportja szétoszlott; egész éjjel együtt maradtak, alaposan megtárgyalták a Mester intelmeit és elgondolkodtak mindazon, ami megesett velük. Zebedeus Jakab és az apostolok közül mások is elmesélték nekik a morontia Mesterrel kapcsolatos galileai tapasztalásaikat és előadták, hogy miként jelent meg nekik három alkalommal.

1. A jelenés Sikárban

^{193:1.1 (2053.3)} Május 13-án, szombat délután nagyjából négy órakor a Mester megjelent Naldának és mintegy hetvenöt samaritanus hívőnek Jákob kútja közelében, Sikárban. A hívek szokás szerint itt találkoztak, annak a helynek a közelében, ahol Jézus az élet vizéről beszélt Naldának. E napon, amint éppen befejezték a feltámadásról szóló beszámolókkal kapcsolatos megbeszéléseiket, Jézus váratlanul megjelent közöttük, ezt mondva:

^{193:1.2 (2053.4)} „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy én vagyok a feltámadás és az élet, de ez semmi hasznot nem hoz nektek, hacsak nem születtek meg előbb az örökkévaló szellemtől, hogy hit révén megkapjátok az örökkévaló élet ajándékát. Ha az Atyám hites fiai vagytok, akkor sohasem fogtok meghalni; nem fogtok elpusztulni. Az országról szóló örömhír megtanította nektek, hogy minden ember az Isten fia. A mennyei Atyának a földi gyermekei iránti szeretetéről szóló jó hírt el kell vinni az egész világnak. Eljött az idő, amikor nem a Gerizimen és nem is Jeruzsálemben imádjátok az Istent, hanem ott, ahol vagytok, ahogy vagytok, szellemben és igazságban. A hitetek az, ami megmenti a lelketeket. Az üdvözülés az Isten ajándéka mindazoknak, akik hiszik, hogy az ő fiai. De tévedés ne essék; míg az üdvözülés az Isten önkéntes adománya és mindenki megkapja azt, aki hit révén elfogadja, addig e szellemélet gyümölcsei megtermésének tapasztalása úgy mutatkozik meg, ahogy az életet a húsvér testben megélik. Az Isten atyasága tantételének elfogadása azt is jelenti, hogy szintén önként elfogadjátok az emberek közötti testvériség ehhez társuló igazságát. Ha az ember a testvéretek, akkor még több ő, mint a szomszédotok, akivel kapcsolatban az Atya

megkívánja tőletek, hogy magatokként szeressétek. A testvéredet, lévén ő a saját családod tagja, nemcsak családi ragaszkodással szereted, hanem szolgálni is úgy fogod, ahogy magadat szolgálnád. Így fogjátok szeretni és szolgálni a testvéreteket, mert titeket, a testvéreim lévén, én így szerettelek és szolgálalak. Menjetek hát el az egész világba és mondjátok el minden emberfajta, törzs és nemzet minden teremtményének ezt a jó hírt. Szellemem előttetek fog járni, és én mindig veletek leszek.”

193:1.3 (2054.1) Ezeket a szamaritánusokat nagyon elképesztette a Mester megjelenése, és a helyszínről siettek is vissza a közeli városaikba és falvaikba, ahol híresztelni kezdték, hogy látták Jézust, és ő beszélt is hozzájuk. Ez volt a Mester tizenhetedik morontia megjelenése.

2. A föníciai jelenés

193:2.1 (2054.2) A Mester tizennyolcadik morontia megjelenésére Türoszban került sor május 16-án kedden, kevéssel este kilenc óra előtt. Megint csak a hívek egy találkozójának végén jelent meg, ahogy az emberek éppen indulni készültek, és ezt mondta:

193:2.2 (2054.3) „Béke legyen veletek. Örvendeztek tudván, hogy az Ember Fia feltámadt holtából, mert ezáltal tudjátok, hogy ti és a testvéreitek szintén túl fogjátok élni a halandói halált. De az ilyen feltámadás attól függ, hogy előzőleg megszülettetek-e az igazságkereső és Istent ismerő szellemtől. Az élet kenyeré és annak vize csak azoknak adatik, akik vágynak az igazságra és szomjaznak az igazságosságra — Istenre. A halottak feltámadásának ténye nem azonos az országról szóló örömhírrrel. E nagy igazságok és e világegyetemi tények mind

kapcsolatba hozhatók ezzel az örömhírrrel annyiban, hogy részét képezik annak az eredménynek, hogy az emberek elhiszik a jó hírt és benne foglaltatnak azok későbbi tapasztalásában, akik hit révén valóban és igazán az örökkévaló Isten örökös fiai. Atyám azért küldött a világba, hogy hirdessem a fiúság által való üdvözülést minden embernek. Így küldelek ki titeket a fiúság üdvözítő voltának hirdetésére. Az üdvözülés az Isten önként adott ajándéka, de akik szellemtől születtek, nyomban megmutatják a szellem gyümölcseit a teremtménytársaik szeretetteljes szolgálatában. Az isteni szellemnek a szellemtől született és Istent ismerő halandók életében termett gyümölcsei ezek: szeretetteljes szolgálat, önzetlen odaadás, bátor hűség, őszinte tisztesség, felvilágosult őszinteség, halhatatlan remény, gyanakvásmentes bizalom, irgalmas segédkezés, kimeríthetetlen jóság, megbocsátó türelem és tartós béke. Ha a magukat hívőknek vallók nem hozzák az isteni szellem gyümölcseit az életükben, akkor halottak; az Igazság Szelleme nincs bennük; ők az élő szőlőtő haszontalan ágai, és rövidesen lemetszik őket. Atyám a hites gyermekeitől a szellemgyümölcs bő termését igényli. Ha tehát nem vagytok termők, megássa a gyökereiteket és levágja a nem termő ágaitokat. Az Isten országában a menny felé fejlődve a szellem egyre több gyümölcset kell teremnetek. Gyermekeként léphettek az országba, de az Atya megköveteli, hogy kegyelem révén felnőjete a szellemi felnőtttség végső fokára. Amikor kimentek, hogy minden nemzetnek elmondjátok ezen örömhír jó üzenetét, én előttetek fogok járni, és az én Igazság Szellemem ott lesz a szívetekben. Békével búcsúzom tőletek.”

193:2.3 (2054.4) Ezzel a Mester eltűnt a szemük elől. Másnap Türoszból indultak el azok, akik elvitték a történetek hírét

Szidonba és még Antiókhiába és Damaszkuszba is. Korábban Jézus akkor találkozott e hívekkel, amikor a húsvér testben volt, és egyből felismerték, amikor tanítani kezdte őket. A barátai ugyan nem tudták egykönnyen felismerni a láthatóvá tett morontia alakjában, de egyáltalán nem okozott gondot nekik, hogy a személyét azonosítsák, amikor hozzájuk beszélt.

3. Az utolsó jelenés Jeruzsálemben

193:3.1 (2055.1) Május 18-án, csütörtökön kora reggel jelent meg Jézus a földön morontia személyiségként utoljára. A tizenegy apostol éppen leült reggelizni Mária Márk házának felsőtermében, amikor Jézus megjelent nekik és azt mondta:

193:3.2 (2055.2) „Béke legyen veletek. Arra kértelek titeket, hogy maradjatok itt, Jeruzsálemben, amíg felemelkedem az Atyához, egészen addig, amíg elküldöm hozzátok az Igazság Szellemét, aki rövidesen kiárad minden húsvér testre, és aki felruház benneteket fentről való hatalommal.” Zélóta Simon e kérdéssel szakította félbe Jézust, „Akkor hát, Mester, helyreállítod az országot, és látjuk az Isten dicsőségét megmutatkozni a földön?” Simon kérdését hallva Jézus azt felelte: „Simon, te még mindig kitartasz a zsidó Messiásra és az anyagi királyságra vonatkozó régi felfogásod mellett. De szellemi erőt kaptok, miután a szellem leszállt rátok, és rövidesen elmentek az egész világba terjeszteni az országról szóló örömhírt. Ahogy az Atya elküldött engem a világba, úgy küldelek el titeket én. Azt szeretném, hogy szeressétek egymást és bízzatok egymásban. Júdás többé már nincs veletek, mert a szeretete kihűlt, és mert nem volt hajlandó bízni bennetek, az ő hű testvéreiben. Nem olvastátok az Írásban, ahol meg van írva: »Nem tesz jót az embernek, ha egyedül van. Senki nem él önmagának«? Meg

ahol azt mondja: »Aki barátokat akar, annak barátságosnak kell mutatkoznia«? Nem kettesével küldtelek-e ki benneteket tanítani, hogy ne legyetek magányosak és nehogy az elszigeteltség tévútjára jussatok és annak gyötrelmeibe essetek? Azt is jól tudjátok, hogy amikor a húsvér testben voltam, én nem engedtem meg magamnak, hogy hosszú időszakokra egyedül legyek. Már az együttlétünk legelejétől fogva mindig is ketten-hárman közületek állandóan mellettem vagy a közelemben voltak még akkor is, amikor az Atyával társalogtam. Ezért hát bízzatok egymásban és legyetek bizalommal egymás iránt. És ez annál is inkább szükséges, hiszen én ma egyedül hagylak titeket a világban. Eljött az idő; elmegyek az Atyához.”

193:3.3 (2055.3) Amikor ezt elmondta, jelezte nekik, hogy jöjjenek vele, és kivezette őket az Olajfák hegyére, ahol az Urantia elhagyására készülve búcsút vett tőlük. Ez ünnepélyes út volt az Olajfák hegyére. Egyikük sem szólt egy szót sem attól fogva, hogy elhagyták a felsőtermet egészen addig, amíg Jézus meg nem állt velük az Olajfák hegyén.

4. Júdás bukásának okai

193:4.1 (2055.4) A Mester az apostoloknak szánt búcsúüzenete első részében utalt Júdás elveszésére, és a munkában hitszegő társuk megrendítően szomorú sorsát a közösségi és testvéri elszigetelődés veszélyeivel szembeni ünnepélyes figyelmeztetésként emelte ki. Hasznos lehet az ebben és az eljövendő korszakokban élő hívek számára, hogy röviden áttekintsük Júdás bukásának okait a Mester megjegyzéseinek tükrében és az egymást követő évszázadok során megjelent szellemi világosság szempontjából.

193:4.2 (2055.5) Ahogy mi visszatekintünk e gyászos történésekre, úgy véljük, hogy Júdas elsődlegesen azért tért rossz útra, mert kifejezetten elszigetelt személyiség volt, olyan személyiség, aki bezárkózott és elzárkózott a társas kapcsolatok elől. Következtesen elutasította, hogy bízson az apostoltársaiban vagy összebarátkozzon velük. De az, hogy a személyisége a magányos fajta tartozott, önmagában és önmagától még nem okozott volna ilyen gondot Júdásnak, ha nem az lett volna a helyzet, hogy sem nem erősödött szeretetben, sem nem gyarapodott szellemi kegyelemben. Ekkor, mintha még fokozni akarná a rossz dolgokat, minduntalan olyan ellenérzéseknek adott teret és olyan lélektani ellenségeket támogatott, mint a bosszúállás és az az általánossá tett törekvése, hogy „leszámoljon” valakivel minden csalódásáért.

193:4.3 (2056.1) Az egyéni sajátságok és az elmebéli hajlamok szerencsétlen társulása hatott együtt abban, hogy elpusztítsanak egy olyan jó szándékú embert, aki nem győzte le a rossz dolgait szeretet, hit és bizalom révén. Azt, hogy Júdásnak nem kellett volna megtévednie, jól mutatja Tamás és Nátániel esete is, mert mindkettejüket ugyanilyen fajta gyanakvás és az egyéniségközpontú hajlam túlfeljettsége sújtotta. Még Andrásnak és Máténak is sok ilyen hajlama volt; de mindezekben az emberekben az idő múlásával többé-kevésbé megerősödött a szeretet Jézus és az apostoltársaik iránt. Gyarapodtak a kegyelemben és az igazság tudatában. Képessé váltak egyre jobban bízni a testvéreikben és lassan kifejlesztették azt a képességüket, hogy megbízzanak a társaikban. Júdas következetesen elutasította, hogy megbízson a testvéreiben. Amikor az érzelmi feszültségeinek felhalmozódása miatt arra kényszerült, hogy a mások felé

nyitás által jusson megkönnyebbüléshez, ő mindig a szellemetlen rokonainak vagy azon alkalmi ismerőseinek a tanácsát kérte és az ő botor vigaszukat fogadta el, akik azon mennyország szellemi valóságainak jóléte iránt és előrehaladásával szemben, mely mennyország tizenkét felszentelt földi követének ő az egyike volt, vagy közömbösek vagy ténylegesen is ellenségesek voltak.

193:4.4 (2056.2) Júdás a személyes hajlamok és jellembeli gyengeségek következő tényezői miatt szenvedett vereséget a földi csatáiban:

193:4.5 (2056.3) 1. Az elszigetelt fajtába tartozó emberi lény volt. Erősen egyéniség-hangsúlyozó, aki azt az utat választotta, hogy megrögzötten „zárkózott” és összeférhetetlen fajtájú személlyé válik.

193:4.6 (2056.4) 2. Gyermekként túl könnyűvé tették számára az életet. Keserűen fogadta a kudarcot. Mindig elvárta, hogy győzzön; nagyon rossz vesztes volt.

193:4.7 (2056.5) 3. Sohasem sajátította el a csalódottsággal való szembenézés kezelésére alkalmas bölcséleti módszert. Ahelyett, hogy a csalódásokat az emberi létezés szokványos és hétköznapi sajátságaként fogadta volna el, minduntalan ahhoz a gyakorlathoz folyamodott, hogy egy valakit vagy a társait, mint csoportot hibáztassa minden személyes gondjáért és csalódásáért.

193:4.8 (2056.6) 4. Hajlamos volt a haragtartásra; mindig a bosszúállás gondolata foglalkoztatta.

193:4.9 (2056.7) 5. Nem szeretett szembenézni a tényekkel; nem volt őszinte az élethelyzetekkel kapcsolatos hozzáállásában.

193:4.10 (2056.8) 6. Nem szerette megvitatni a személyes gondjait a vele együtt dolgozókkal; nem volt hajlandó megbeszélni a nehézségeit az igazi barátaival és azokkal, akik igazán szerették őt. Az együttlétük éveit alatt egyszer sem fordult a Mesterhez tisztán személyes kérdésben.

193:4.11 (2056.9) 7. Sohasem tanulta meg, hogy a nemes élet valódi jutalmait tulajdonképpen szellemi díjak, melyeket nem mindig a hűség testben eltöltendő rövid életben osztanak ki.

193:4.12 (2056.10) A személyiségbeli következetes elszigetelődésének eredményeként a bánata megsokasodott, a fájdalmai felerősödtek, a nyugtalansága fokozódott és a kétségbeesése csaknem az elviselhetetlenségig mélyült.

193:4.13 (2057.1) Míg ennek az önközpontú és szerfölött egyéniség-hangsúlyozó apostolnak számos lelki, érzelmi és szellemi gondja volt, a fő nehézségeit ezek alkották: Személyében elszigetelt volt. Elméjében gyanakvó és bosszúálló. Vérmérsékletét tekintve mogorva és gyűlölködő. Érzelmileg szeretetlen és kérlelhetetlen. Közösségi értelemben gyanakvó és csaknem teljesen zárkózott volt. Szellemében önhitté és önzőn törtetővé vált. Életében semmibe vette azokat, akik szerették, a halálában pedig magára maradt.

193:4.14 (2057.2) Ezek tehát azok az elmetényezők és rossz hatások, melyek együttesen már megmagyarázzák, hogy egy jó szándékú és Jézusban egyébként egykor önként hívó ember még a Jézus átalakító személyiségének társaságában eltöltött

több év után is miért hagyta el a társait, tagadott meg egy szent ügyet, utasította el a neki szóló szent felhívást és árulta el az isteni Mesterét.

5. A Mester mennybemenetele

193:5.1 (2057.3) Már majdnem fél nyolc volt ezen a csütörtök reggelen, május 18-án, amikor Jézus megérkezett az Olajfák hegyének nyugati lejtőjére a tizenegy hallgató és némiképp összezavarodott apostollal. Innen, a hegyre felvezető út mintegy kétharmadáról kitekinthettek Jeruzsálemre és ráláthattak a Getszemánira. Jézus most arra készült, hogy elmondja az apostoloknak az utolsó búcsúszavait, mielőtt elhagyja az Urantiát. Ahogy ott állt előttük, anélkül, hogy elrendelte volna, az apostolok körben letérdeltek körülötte és a Mester így szólt:

193:5.2 (2057.4) „Meghagyom nektek, hogy addig maradjatok Jeruzsálemben, amíg fentről fel nem ruháztattok hatalommal. Én most itt hagylak titeket; felemelkedem az Atyámhoz, és rövidesen, nagyon is hamar, elküldjük az ittlétem e világába az Igazság Szellemét; és amikor ő eljött, akkor kezdjétek meg az országról szóló örömhír új terjesztését először Jeruzsálemben, majd pedig a világ legtávolabbi részeiben is. Azzal a szeretettel szeressétek az embereket, amilyennel én szerettelek titeket és úgy szolgáljátok a halandótársaitokat, ahogyan én szolgáltalak benneteket. Az életetek szellemgyümölcseivel vegyetek rá lelkeket arra, hogy higgyék el azt az igazságot, hogy az ember az Isten fia, és hogy minden ember testvér. Emlékezzetek mindarra, amit tanítottam nektek, és az életre, melyet közöttetek éltem. Szeretetem rátok vetül, szellemem veletek lakozik és békém veletek marad. Búcsúzom.”

193:5.3 (2057.5) Amikor a morontia Mester ezt elmondta, eltűnt a szemük elől. Jézusnak ez az úgynevezett mennybemenetele semmilyen tekintetben nem különbözött a halandói szemek elől való többi eltűnésétől, melyekre az Urantián megélt morontia létpályájának negyven napja alatt került sor.

193:5.4 (2057.6) A Mester a Jerusemen keresztül ment az Edentiára, ahol a Fenségesek a paradicsomi Fiú jelenlétében elbocsátották a názáreti Jézust a morontia állapotból, és a felemelkedés szellemcsatornáin keresztül visszaállították a paradicsomi fiúi és a Szalvington legfőbb hatalmát jelentő állapotba.

193:5.5 (2057.7) Hét óra negyvenöt perc körül járt az idő ezen a reggelen, amikor a morontia Jézus eltűnt a tizenegy apostol figyelő tekintete elől, hogy megkezdje a felemelkedést az Atyja jobbára, hogy ott megkapja a hivatalos megerősítést arról, hogy a Nebadon világegyetem feletti főhatalma immár kiteljesedett.

6. Péter gyűlést hív össze

193:6.1 (2057.8) Péter útmutatása szerint cselekedve, János Márk és mások elindultak, hogy összehívják a vezető tanítványokat Mária Márk házába. Tíz óra harmincra, Jézus Jeruzsálemben élő legkiválóbb tanítványai közül százhuszan gyűltek össze, hogy meghallgassák a Mester búcsúüzenetéről szóló beszámolót és értesüljenek a felemelkedéséről. E társaságban ott volt Mária, Jézus anyja is. Zebedeus Jánossal jött vissza Jeruzsálembe, amikor az apostolok a legutóbbi galileai útjukról visszatértek. Röviddel pünkösd után Mária visszament Szalómé házába, Betsaidába. Jakab, Jézus testvére ugyancsak jelen volt a találkozón, a Mester tanítványainak első

megbeszélésén, melyet az ő bolygói létpályájának befejeződése után hívtak össze.

193:6.2 (2058.1) Simon Péter vállalta, hogy az apostoltársai nevében beszél és megindító beszámolót tart a tizenegy apostolnak a Mesterrel való utolsó találkozásáról és szerfelett meghatóan bemutatja a Mester utolsó búcsúját és a felemelkedési eltűnését. Ehhez fogható találkozó ezen a világon korábban még sohasem zajlott. A találkozóznak ez a része nem egészen egy órát tartott. Péter ezután kifejtette, hogy döntésük értelmében utódot választanak Karióti Júdás helyére, és hogy az apostolok lehetőséget kapnak a visszavonulásra, hogy eldönthessék, hogy a tisztségre javasolt két férfi, Mátyás és Jusztusz közül melyiket választják.

193:6.3 (2058.2) A tizenegy apostol ezután lement a földszintre, ahol megegyeztek, hogy sorsot vetnek annak eldöntése érdekében, hogy a két férfi közül melyik legyen a Júdás helyében szolgáló apostol. A sorsolás Mátyásnak kedvezett, és őt nevezték ki az új apostollá. Annak rendje és módja szerint beiktatták a hivatalába és azután őt jelölték ki pénztárosnak. Mátyás azonban kevésbé vett részt az apostolok tevékenységeiben.

193:6.4 (2058.3) Az ikrek röviddel pünkösöd után hazamentek Galileába. Zélóta Simon egy időre visszavonult, mielőtt felkerekedett volna az evangélium hirdetésére. Tamás egy darabig még gyötrődött és aztán folytatta a tanítást. Nátániel egyre nagyobb ellentétbe került Péterrel annak kapcsán, hogy Péter a Jézusról való tanítás mellett volt, ő pedig az országról szóló korábbi evangéliumot hirdette. E szembenállás a következő hónap derekára olyannyira kiéleződött, hogy Nátániel visszavonult, elment Filadelfiába, hogy meglátogassa

Abnert és Lázárt; és miután több mint egy évet eltöltött náluk, továbbment a Mezopotámián túli vidékekre és ott úgy hirdette az evangéliumot, ahogy ő értelmezte.

193:6.5 (2058.4) Ezzel az eredeti tizenkét apostolból csupán hat maradt, aki az evangélium korai hirdetésének színterén, Jeruzsálemben működött: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté.

193:6.6 (2058.5) Dél körül az apostolok visszamentek a testvéreikhez a felsőterembe és bejelentették, hogy Mátyást választották az új apostolnak. Ezután Péter minden hívőt arra szólított fel, hogy imádkozzanak, mondjanak olyan imát, mellyel felkészülhetnek a szellem ajándékának fogadására, melynek elküldését a Mester megígérte.

194. írás

Az Igazság Szellemének adományozása

194:0.1 (2059.1) EGY óra körül, amint a százhusz hívő éppen imádkozott, mindannyian egy különös jelenlétre lettek figyelmesek a helyiségben. E tanítványokban mind egyszerre tudatosult a szellemi öröm, biztonság és bizakodás egy új és mély érzése. A szellemi erő ezen új tudatosulását nyomban egy erős készítés követte, mely arra sarkallta őket, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot és azt a jó hírt is, hogy Jézus feltámadt a holtából.

194:0.2 (2059.2) Péter felállt és kijelentette, hogy ez bizonyára az Igazság Szellemének eljövetele, melyet a Mester megígért nekik és javasolta, hogy menjenek el a templomba és fogjanak

hozzá a rájuk bízott jó hír terjesztéséhez. Úgy is tettek, ahogy Péter javasolta.

194:0.3 (2059.3) Ezeket az embereket arra készítették fel és oktatták, hogy az általuk hirdetendő evangélium az Isten atyasága és az ember fiúsága, ám a szellemi elragadtatás és személyes diadal pillanatában a legjobb hír, a legnagyobb újság, amelyre ezek az emberek gondolni tudtak, a Mester feltámadásának ténye volt. Így indultak el, a fentről való hatalommal felruházva, hirdetvén a jó hírt az embereknek — a Jézuson keresztüli üdvözülést is — azonban akaratlanul is abba a hibába estek, hogy az evangéliummal kapcsolatos tények némelyikével helyettesítették magát az evangéliumi üzenetet. Péter tudtán kívül járt elől ebben a tévedésben, mások pedig követték egészen Pálig, aki egy új vallást teremtett a jó hírek új változatából.

194:0.4 (2059.4) Az országról szóló evangélium: az Isten atyaságának ténye s ehhez kapcsolódóan az emberek fiúságának-testvériségének ebből eredő igazsága. A kereszténység pedig, ahogy az ama naptól fogva fejlődött: az Istennek, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjának ténye, melyhez társul a feltámadt és megdicsőült Krisztussal való közösség hívői megtapasztalása.

194:0.5 (2059.5) Nincs semmi különös abban, hogy ezek a szellemmel eltöltött emberek szükségképpen megragadták annak lehetőségét, hogy a Mesterük elpusztítására és az ő tanításai befolyásának felszámolására törekvő erők feletti győzelem érzését kifejezzék. Egy ilyen időszakban könnyebb volt emlékezni a Jézussal való személyes közösségükre és megborzongani attól a bizonyosságtól, hogy a Mester mégis él,

hogy a barátságuk nem szakadt meg, és hogy a szellem valóban éppen úgy jött el hozzájuk, ahogy megígérte.

194:0.6 (2059.6) E hívek úgy érezték, hogy hirtelenül egy másik világba kerültek át, az öröm, a hatalom és a dicsőség egy új létezésébe. A Mester beszélt nekik arról, hogy az ország hatalommal jön el, és némelyikük úgy gondolta, hogy már kezdik érzékelni, hogy mire is gondolt.

194:0.7 (2059.7) Amikor mindezt figyelembe vesszük, akkor már nem is oly nehéz megérteni, hogy ezek az emberek miként jutottak el oda, hogy Jézusról egy új evangéliumot hirdessenek az Isten atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló korábbi üzenetük helyett.

1. A pünkösdi beszéd

194:1.1 (2060.1) Az apostolok negyven napja bujdokoltak. E nap éppen a pünkösöd zsidó ünnepe volt, és a világ minden részéből érkezett látogatók ezrei voltak jelen Jeruzsálemben. Sokan erre az ünnepre érkeztek, de a többség már a páska-ünnep óta a városban tartózkodott. Ezek az ijedt apostolok most merészkedtek elő a heteken át tartó elzárkózásukból, hogy bátran megjelenjenek a templomban, ahol elkezdték hirdetni az új üzenetet egy feltámadt Messiásról. Az összes tanítványban hasonlóképpen tudatosult, hogy az éleslátás és az erő valamiféle új szellemi felruházottságában részesültek.

194:1.2 (2060.2) Két óra felé járt az idő, amikor Péter odaállt épp arra a helyre, ahol a Mester a templombeli utolsó tanítását elmondta, és előadta azt a szenvedélyes folyamodványt, melynek eredményeként több mint kétezer lelket nyertek meg.

A Mester elment, ám hirtelenül felfedezték, hogy a róla szóló történet nagy erővel hat az emberekre. Nem csoda, hogy többet hirdettek annál, mint ami megtartotta a Jézus iránti korábbi odaadásukat és ugyanakkor oly erős kényszerítő erővel bírta rá az embereket arra, hogy higgyenek benne. Az apostolok közül hatan vettek részt e találkozón: Péter, András, Jakab, János, Fülöp és Máté. Több mint másfél órán át beszéltek és adták át üzeneteiket görögül, héberül és arámiul, és néhány szót még olyan egyéb nyelven is elmondtak, mely nyelveken szólni tudtak.

194:1.3 (2060.3) A zsidók vezetői megdöbbenek az apostolok merészségén, de féltek zaklatni őket, mert olyan sokan elhitték a történetüket.

194:1.4 (2060.4) Fél ötre több mint kétezer hívő követte az apostolokat a Siloám tavához, ahol Péter, András, Jakab és János megkeresztelte őket a Mester nevében. Már sötét volt, amikor végeztek a sokaság megkeresztelésével.

194:1.5 (2060.5) A pünkösöd nagy keresztelési ünnep volt, annak időszaka, amikor összejöttek a kapu áttértjei, azok a nem-zsidók, akik Jahvét akarták szolgálni. Ezért aztán a zsidók és a hívő nem-zsidók sokaságának mi sem volt könnyebb, mint hogy e napon vessék alá magukat a keresztelésnek. Ezzel semmilyen értelemben nem távolodtak el a zsidó hittől. A Jézusban hívők még valamivel ezután is a judaizmus egy szakadár felekezetét alkották. Mindegyikük, beleértve az apostolokat is, még mindig kitartott a zsidó szertartási rendszer alapvető követelményei mellett.

2. A pünkösöd jelentősége

194:2.1 (2060.6) Jézus olyan életet élt a földön és olyan evangéliumot tanított, mely kiemelte az embert abból a babonáságból, hogy az ember az ördög gyermeke, és felemelte őt az Isten hű fiának méltóságára. Jézus üzenete, ahogyan azt hirdette és annak idején megélte, hatékony megoldás volt az ember szellemi nehézségeire az üzenet elmondásának idején. Most, hogy személyesen már elhagyta a világot, a maga helyébe elküldi az ő Igazság Szellemét, akinek rendeltetése, hogy az emberben éljen, és minden egyes új nemzedék számára újrafogalmazza a jézusi üzenetet annak érdekében, hogy a föld színén megjelenő halandók minden új csoportja az evangélium új és naprakész változatát kapja, olyan személyes megvilágosodást és csoportos útmutatást, mely hatékony megoldásnak fog bizonyulni az ember sokféle, új és újabb szellemi nehézségeire.

194:2.2 (2060.7) E szellem első küldetése természetesen az, hogy támogassa és személyessé tegye az igazságot, mert az igazság megértése alkotja az emberi szabadság legmagasabb rendű formáját. Ezután e szellem célja a hívő árvaságérzésének eltörlése. Lévé, hogy Jézus az emberek között élt, minden hívő a magányosság érzését tapasztalhatná meg, ha az Igazság Szelleme nem jött volna el, hogy az emberek szívében lakozzon.

194:2.3 (2061.1) A Fiú szellemének ezen adományozása eredményesen felkészítette minden egészséges ember elméjét az Atya szellemének (az Igazítónak) az egész emberiség számára való későbbi egyetemes elküldésére. Az Igazság Szelleme bizonyos értelemben mind az Egyetemes Atya, mind pedig a Teremtő Fiú szelleme.

194:2.4 (2061.2) Ne kövessétek el azt a hibát, hogy arra számítottok, hogy a kiáradt Igazság Szelleme erőteljesen tudatosul bennetek értelmileg. A szellem sohasem kelt magáról tudatot, hanem csak Mihályról, a Fiúról kelt tudatot. Jézus kezdettől fogva azt tanította, hogy a szellem nem magától beszél. Ezért aztán annak bizonyítéka, hogy közösségben vagytok az Igazság Szellemével, nem a szellemről kialakított tudatokban lelhető fel, hanem a Mihállyal való kiteljesedett közösségben szerzett tapasztalásokban.

194:2.5 (2061.3) A szellem azért is jött, hogy segítse az embereket abban, hogy felidézzék és megértsék a Mester szavait, valamint, hogy megvilágítsa és újraértelmezze az ő földi életét.

194:2.6 (2061.4) Aztán az Igazság Szelleme azért is jött, hogy segítse a hívőt abban, hogy tanúja lehessen a jézusi tanítások és azon élet valóságának, melyet a húsvér testben megélt és amelyet most újra és újból megél az Isten szellemmel eltelt fiai minden múltó nemzedékének minden egyes hívőjében.

194:2.7 (2061.5) Így hát úgy tűnik, hogy az Igazság Szelleme valóban azért jön, hogy minden hívőt elvezessen a teljes igazságba, az Istennél való örök és felemelkedői fiúság valóságára történő élő és fokozatos szellemi ráébredés mind teljesebb megtapasztalására.

194:2.8 (2061.6) Jézus élete mindenki előtt az Atya akaratának magát alávető ember kinyilatkoztatása, nem pedig olyan példa, amely alapján szó szerint kell követni őt. A húsvér testben eltöltött ezen élete, a kereszthalállal és a későbbi feltámadással együtt, rövidesen a váltság olyan új evangéliumává vált, melyet azért kellett megfizetnie, hogy visszavásárolja az embert a rossz

markából — egy megsértett Isten rosszállásából. Mindazonáltal, még ha az evangélium erősen eltorzult is, tény marad, hogy a Jézusról szóló ezen új üzenet magával vitte az országról szóló korai evangéliumának számos igazságát és tanítását. Az Isten atyaságáról és az emberek testvériségéről szóló rejtett igazságok előbb-utóbb előbukkannak, hogy eredményesen átalakítsák az egész emberiség polgárosodott társadalmát.

194:2.9 (2061.7) Az értelmi tévedések azonban semmilyen mértékben nem korlátozzák a hívőt a komolyabb mértékű szellembeli gyarapodásban. Kevesebb mint egy hónappal az Igazság Szellemének adományozását követően az apostolok nagyobb egyéni szellemi előrelépést mutattak, mint a Mesterrel való személyes és szeretetteljes együttlétük csaknem négy éve alatt. Az Istennél való fiúság megmentő evangéliumi igazságának a Jézus feltámadása tényével való helyettesítése sem korlátozta semmilyen mértékben a tanításaik gyors terjedését; épp ellenkezőleg, azzal, hogy Jézus üzenetét az ő személyével és feltámadásával kapcsolatos új tanításokkal elfedték, láthatólag nagyban megkönnyítették a jó hír terjesztését.

194:2.10 (2061.8) A „szellemtől való keresztelés” fogalma, mely nagyjából ekkortájt lett ilyen általánosan használatos, pusztán az Igazság Szelleme ajándékának tudatos elfogadását és ezen új szellemi erőnek, mint az Istent ismerő lelkek által addig megtapasztalt szellemi hatások felerősödésének a személyes elismerését jelezte.

194:2.11 (2061.9) Az Igazság Szellemének adományozása óta az embert háromszoros szellemi felruházottság tanító és iránymutató hatása éri: az Atya szelleme, vagyis a

Gondolatigazító; a Fiú szelleme, vagyis az Igazság Szelleme; a Szellem szelleme, vagyis a Szent Szellem.

194:2.12 (2062.1) Az emberiség, ha úgy vesszük, a világegyetemi szellemi hatások hétszeres vonzerejének közös hatása alatt áll. A halandók korai evolúciós fajtáit a helyi világegyetemi Anyaszellem hét elmeszellem-segédjével való fokozatos fejlődési kapcsolat hatása éri. Ahogy az ember az értelem és a szellemi érzékelés lépcsőfokain felfelé halad, végül eljön hozzá és belé költözik a hét magasabb szellemi hatás. A fejlődő világok e hét szelleme:

194:2.13 (2062.2) 1. Az Egyetemes Atya által adományozott szellem — a Gondolatigazítók.

194:2.14 (2062.3) 2. Az Örökkévaló Fiú szellemjelenléte — a világegyetemek mindenségének szellem-gravitációja és minden bensőséges szellemi közösség biztos csatornája.

194:2.15 (2062.4) 3. A Végtelen Szellem szellemjelenléte — a teremtésszösszesség egyetemes szellem-elméje, az összes haladó szintű értelem értelmi rokonságának szellemi forrása.

194:2.16 (2062.5) 4. Az Egyetemes Atya és a Teremtő Fiú szelleme — az Igazság Szelleme, akit általában a Világegyetemi Fiú szellemének tekintenek.

194:2.17 (2062.6) 5. A Végtelen Szellem és a Világegyetemi Anyaszellem szelleme — a Szent Szellem, akit általában a Világegyetemi Szellem szellemének tartanak.

194:2.18 (2062.7) 6. A Világegyetemi Anyaszellem elme-szelleme — a helyi világegyetem hét elmeszellem-segédje.

^{194:2.19 (2062.8)} 7. Az Atya, a Fiak és a Szellemek szelleme — a teremtsrészek felemelkedő halandóinak új elnevezésű szelleme azután, hogy a szellemtől született halandói lélek egyesült a paradicsomi Gondolatigazítóval, és azt követően, hogy elérte az isteniség és megdicsőülés állapotát a Paradicsomi Végleges Testületben.

^{194:2.20 (2062.9)} Az Igazság Szellemének adományozása így biztosította a világnak és népeinek azon utolsó szellemi felruházottságot, melynek rendeltetése, hogy segítséget nyújtson az Isten keresésében a felemelkedés során.

3. Ami pünkösdkor történt

^{194:3.1 (2062.10)} A pünkösd napjáról szóló első beszámolókhöz számos meghökkentő és különös tanítás társult. Az e napon végment eseményekhez, amikor is az Igazság Szelleme, az új tanító eljött, hogy az emberiséggel legyen, a későbbi időkben hozzákeveredtek a túlradó érzelgősség buta megnyilvánulásai. Az Atya és a Fiú kiáradt szellemének legfontosabb küldetése az, hogy megtanítsa az embereket az Atya szeretetének és a Fiú könyörületességének igazságaira. Ezek az isteniség azon igazságai, melyeket az ember sokkal jobban megérthet, mint a többi isteni jellemvonást. Az Igazság Szelleme elsősorban az Atya szellemtermészetének és a Fiú erkölcsi jellemének kinyilatkoztatásában érintett. A Teremtő Fiú a húsvér testben kinyilatkoztatta Istent az embereknek; az Igazság Szelleme a szívekben kinyilatkoztatja a Teremtő Fiút az embereknek. Amikor az ember megtermi „a szellem gyümölcseit” az életében, akkor egyszerűen csak feltárja ama vonásokat, melyeket a Mester a maga földi életében megmutatott. Amikor Jézus a földön volt, életét egy

személyiségként élte — a názáreti Jézusként. Az „új tanító” emberben lakozó szellemeként a Mester pünkösöd óta képes az életét újra megélni minden, az igazságra megtanított hívő tapasztalásában.

194:3.2 (2062.11) Sok olyan dolog történik az emberi élet során, melyeket nehéz megérteni, nehéz békében elfogadni azt a gondolatot, hogy ez egy olyan világegyetem, amelyben az igazság érvényesül és amelyben az igazságosság diadalmaskodik. Gyakran tűnik úgy, hogy a rágalom, a hazugságok, az őszintétlenség és az igazságtalanság — a bűn — van uralmon. Hogy győz-e végül a hit a rossz, a bűn és a gonoszság felett? Győz. Jézus élete és halála az örökkévaló bizonyíték arra, hogy a jóság igazsága és a szellem vezette teremtmény hite mindig érvényre jut. A kereszten lévő Jézust azzal gúnyolták, hogy „Hát lássuk, eljön-e az Isten, hogy megszabadítsa.” A keresztre feszítés ama napja sötétnek tűnt, de a nap dicsőségesen ragyogott a feltámadás reggelén; a pünkösöd napján pedig még ragyogóbb és örömtelibb volt. A reménytelen kétségbeesés vallásai arra törekednek, hogy megszabaduljanak az élet terheitől; a végtelen alvásban és nyugalomban való kihunyást keresik. Ezek az ősi félelem és rettegés vallásai. Jézus vallása a hit egy olyan új evangéliuma, mely a küzdő emberiségnek hirdettetik. Ez az új vallás a hiten, a reményen és a szereteten alapul.

194:3.3 (2063.1) A halandói élet Jézusra a legkeményebb, a legkegyetlenebb és a legelkeseredettebb csapásokat mérte; és ez az ember a kétségbeesésre okot adó, neki kijutó résszel hittet, bátorsággal és az Atya akarata megcselekedése iránti rendíthetetlen elhatározottsággal nézett szembe. Jézus az élettel

annak minden szörnyű valóságával együtt szembesült és úrrá lett rajta — még a halálban is. A vallást nem az élettől való megszabadulásként használta. Jézus vallása nem törekszik megszabadulni ettől az élettől annak érdekében, hogy egy másik létezés várakozásteljes üdvét élvezze. Jézus vallása egy másik, szellemi létezés örömét és békéjét nyújtja ahhoz, hogy az emberek kiteljesíthessék és megnemesíthessék azt az életet, melyet a húsvér testben most élnek.

194:3.4 (2063.2) Ha a vallás mákony a népnek, akkor az nem Jézus vallása. A kereszten nem volt hajlandó inni a tudatgyengítő szerből, és a minden húsvér testre kiáradt szelleme pedig nem más, mint az embert felfelé vezető és előrefelé hajtó hatalmas világhatás. Az előremutató szellemi készítés a világban jelen lévő legerősebb hajtóerő; az igazságot tanuló hívő a haladó és tetterős lélek a földön.

194:3.5 (2063.3) A pünkösöd napján Jézus vallása összetört minden nemzeti megszorítást és faji bilincset. Mindörökre igaz, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” Az Igazság Szelleme ezen a napon lett a Mestertől minden halandónak felkínált személyes ajándék. E szellemet abból a célból adományozta a híveknek, hogy eredményesebben hirdethessék az országról szóló evangéliumot, de ők összetévesztették a kiáradt szellem befogadásának tapasztalását azon új evangélium egy részével, melynek a kialakításán nem tudatosan munkálkodtak.

194:3.6 (2063.4) Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy az Igazság Szellemét adományként minden őszinte hívő megkapta; a szellem ezen ajándéka nem csak az apostolokhoz jött el. A felsőteremben összegyűlt százhusz férfi és nő mind megkapta az új tanítót, mint ahogy minden nyíltszívű ember is

az egész világon. Ezt az új tanítót az emberiség kapta adományul, és minden lélek el is fogadta attól függően, hogy mennyire szerette az igazságot és milyen képességgel rendelkezett a szellemi valóságok megragadására és megértésére. Az igaz vallás végül kiszabadul a papok és minden szent osztály felügyelete alól, és az emberek lelkében találja meg a valódi megnyilatkozás módját.

194:3.7 (2063.5) Jézus vallása annyiban segíti az emberi polgárosodás legfelsőbb rendű formáját, hogy megteremti a legfelsőbb rendű szellemi személyiség fajtát és hirdeti ama személy szent voltát.

194:3.8 (2063.6) Az Igazság Szellemének pünkösdkor való eljövetele egy olyan vallást tett lehetővé, mely nem harcos újíto és nem is hagyományelvű; nem az új és nem is a régi; nem csak az idősek vagy csak a fiatalok számára való. Jézus földi életének ténye biztos pontként rögzül az időben, az Igazság Szellemének adományozása pedig gondoskodik az általa megélt vallás és az általa hirdetett evangélium örökké tartó terjeszkedéséről és végtelen növekedéséről. A szellem vezet el minden igazságba; egy végtelen fejlődésű és istenmód kifejlő, kiterjedő és mindig gyarapodó vallás tanítója ő. Ez az új tanító mindörökké feltárja az igazságkereső hívő számára azt, ami oly istenmód benne rejtett az Ember Fia személyében és természetében.

194:3.9 (2064.1) Az „új tanító” adományozásával kapcsolatos megnyilatkozások, és az, ahogy a Jeruzsálemben összegyűlt különböző emberfajtákba és nemzetekbe tartozó emberek fogadták az apostolok szónoklatait, mindez Jézus vallásának egyetemes voltát mutatja. Az országról szóló evangéliumot nem lehetett egy adott emberfajtaival, műveltséggel vagy nyelvvel azonosítani. A pünkösdkor napja megmutatta a szellem

ama nagy erőfeszítését, hogy megszabadítsa Jézus vallását a megörökölt zsidó láncoktól. Az apostolok, még a szellemnek a minden húsvér testre való kiáradását követően is, eleinte megpróbálták a judaizmus követelményeit ráerőltetni az áttértekre. Még Pálnak is gondja akadt a jeruzsálemi testvéreivel, mert ő nem volt hajlandó alávetni a nem-zsidókat e zsidó szokásoknak. Egyetlen kinyilatkoztatott vallás sem terjedhet el az egész világon, ha elköveti azt a súlyos hibát, hogy átitatódik valamilyen nemzeti műveltséggel vagy összekapcsolódik bevett faji, társadalmi vagy gazdasági szokásokkal.

194:3.10 (2064.2) Az Igazság Szellemének adományozása független volt minden formától, szertartástól, szenthelytől és azok különleges viselkedésétől, akik a megnyilatkozásának teljességében részesültek. Amikor a szellem eljött a felsőteremben összegyűltekhöz, ők egyszerűen csak ott ültek, éppen némán imádkoztak. A szellem vidéken éppúgy adományozódott, mint a városban. Nem volt szükség arra, hogy az apostolok elvonuljanak egy elhagyatott helyre éveken át tartó magányos elmélkedésre annak érdekében, hogy megkapják a szellemet. A pünkösdi örökre elválasztja a szellemi tapasztalás eszméjét attól, hogy azt a különösen kedvező környezeti viszonyokkal hozzák összefüggésbe.

194:3.11 (2064.3) A pünkösdi a maga szellemi felruházottságával arra rendeltetett, hogy mindörökre eloldozza a Mester vallását a fizikai erőktől való mindenféle függőségtől; ezen új vallás tanítói most már szellemi fegyverekkel vannak felszerelve. El kell indulniuk, hogy a kimeríthetetlen megbocsátással, a páratlan jóakarattal és a bőséges szeretettel meghódítsák a

világot. Fel vannak szerelve arra, hogy jóval legyenek úrrá a rosszon, szeretet által győzzék le a gyűlöletet, az igazságba vetett bátor és élő hittel szüntessék meg a félelmet. Jézus már megtanította a követőinek, hogy az ő vallása sohasem tétlen; a tanítványainak mindig tevékenynek és előremutatónak kellett lenniük az irgalmas segédkezésük és a szeretetteljes megnyilvánulásaik által. E hívek többé már nem úgy néztek Jahvéra mint „a Seregek Urára”. Az örökkévaló Istenséget most már úgy tekintették, mint „az Úr Jézus Krisztus Istenét és Atyját”. Legalább elfogadták — még ha nem is teljesen értették meg azt az igazságot — hogy az Isten egyúttal minden egyén szellemi Atyja is.

194:3.12 (2064.4) A pünkösöd felruházta a halandó embert azzal a hatalommal, hogy megbocsássa a személyes sérelmeket, hogy szelíd maradjon a legnagyobb igazságtalanság közepette is, hogy rendületlenül nézzon szembe az ijesztő veszéllyel, és hogy a szeretet és a türelem bátor tetteivel dacoljon a gyűlölet és a dührosszaival. Az Urantia a történelme során nagy és pusztító háborúk dúlásain ment keresztül. E szörnyű háborúk résztvevői mind vereséget szenvedtek. Csak egy győztes volt; csak egy valaki, aki ezekből az elkeseredett küzdelmekből megerősödött hírnévvel került ki — mégpedig a názáreti Jézus és az ő evangéliuma a rossz jóval való legyőzésére. Egy jobb polgárosodott társadalom titka rejlik a Mesternek az ember testvériségéről, a szeretetbeli jó szándékról és a kölcsönös bizalomról szóló tanításaiban.

194:3.13 (2065.1) Pünkösdig a vallás csak az Istent kereső embert nyilatkoztatta ki; pünkösöd óta az ember továbbra is keresi az Istent, de a világra fényesen kivetül annak látványa is, hogy az

Isten is keresi az embert és elküldi az ő szellemét, hogy az emberben lakozzon, miután rátalált.

194:3.14 (2065.2) Jézus tanításait megelőzően, mely tanok a pünkösdben teljesedtek ki, a nőknek kevés vagy semmilyen szellemi rangjuk sem volt a régebbi vallások felfogása szerint. Pünkösd után az ország testvériségében a nő a férfival egyenlőként állt az Isten előtt. A szellem e különleges látogatását fogadó százhusz ember között számos női hívő is volt, és a férfi hívekkel egyenlő mértékben osztoztak ezekben az áldásokban. A férfi többé már nem sajátíthatja ki a vallási szolgálatban való közreműködést. A farizeus továbbra is megköszönheti az Istennek, hogy „nem nőnek, leprásnak vagy pogánynak született,” de Jézus követői körében a nő örökre megszabadult mindenféle nemi alapú vallási megkülönböztetéstől. A pünkösd eltörölt minden faji elkülönítést, kulturális különbségeket, társadalmi kaszton vagy nemi előítéleten alapuló vallási megkülönböztetést. Nem csoda, hogy e hívek az új vallásban azt kiáltották, „Ahol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.”

194:3.15 (2065.3) Jézus anyja és öccse is ott volt a százhusz hívő között, és a tanítványok körének tagjaiként ők is részesültek a kiáradt szellemben. Ők sem kaptak többet a jó ajándékból, mint a társaik. Jézus földi családjának tagjai semmilyen külön adományt nem kaptak. A pünkösd a külön papságoknak és a szent családokban való mindenféle hitnek a végét jelezte.

194:3.16 (2065.4) Az apostolok már Pünkösd előtt lemondtak sok dologról Jézusért. Feláldozták az otthonukat, a családjukat, a barátaikat, a világi javaikat és a társadalmi helyzetüket. Pünkösdkor pedig az Istennek adták magukat, melyre az Atya

és a Fiú úgy válaszolt, hogy magukat az embernek adták — elküldték a szellemüket, hogy az emberekben éljenek. A sajátlényeg átlépésének és a szellem megtalálásának ezen élménye nem érzelmi jellegű volt; hanem az akarat belátáson alapuló alárendelésének és az elhívás fenntartás nélküli elfogadásának a cselekedete.

194:3.17 (2065.5) A pünkösöd a szellemi egységre való felhívás volt az evangéliumi hívek körében. Amikor a szellem alászállt a hívekre Jeruzsálemben, ugyanez a dolog zajlott Filadelfiában, Alexandriában és mindazokon a helyeken, ahol igaz hívek laktak. Szó szerint igaz volt, hogy „a hívek sokasága egy szív, egy lélek volt.” Jézus vallása a világ által valaha ismert legerősebb egyesítő hatás.

194:3.18 (2065.6) A pünkösöd megteremtésének célja az egyének, a csoportok, a nemzetek és az emberfajták erőszakosságának visszafogása volt. Az erőszakosság által felgyülemelő feszültség rendszeresen pusztító háborúkban tör ki. Az emberiség csakis a szellemi megközelítés révén egyesíthető, márpedig az Igazság Szelleme egyetemes világhatás.

194:3.19 (2065.7) Az Igazság Szellemének eljövetele megtisztítja az emberi szívet, és a befogadját olyan élet megalkotására vezeti, melyben egyedül az Isten akaratát és az emberek jólétét tartja szem előtt. Az önzőség anyagi szellemét az önzetlenség ezen új szellemi adományozása szünteti meg. A pünkösöd, akkor és ma, azt jelzi, hogy a történelmi Jézusból az élő tapasztalás isteni Fia lett. E kiáradt szellem öröme, amikor azt tudatosan megélik az emberi életben, erősíti az egészséget, ösztönzőleg hat az elmére és kifogyhatatlan energiát biztosít a léleknek.

194:3.20 (2065.8) Nem az ima hozta el a szellemet a pünkösdi napján, de sok köze volt a hívek egyéni befogadóképességének megnyitásához. Az ima nem készíti az isteni szívet korlátlan adományozásra, viszont igen gyakran olyan szélesebb és mélyebb csatornákat nyit meg, melyeken az isteni adományok azoknak a szívébe és lelkébe áramolhatnak, akik törekednek arra, hogy őszinte imán és igaz istenimádaton keresztül töretlen közösséget tartsanak fenn a Teremtőjükkel.

4. A keresztény egyház kezdetei

194:4.1 (2066.1) Amikor Jézust az ellenségei oly hirtelenül elfogták és rövidesen keresztre is feszítették két lator között, az apostolai és a tanítványai végképp elcsüggedtek. Annak gondolata, hogy a Mestert elfogják, megkötözik, megkorbácsolják és keresztre feszítik, túl sok volt még az apostoloknak is. Elfelejtették a tanításait és a figyelmeztetéseit. Lehetett ő valóban „próféta, tettben és szóban hatalmas az Isten és az egész nép előtt,” de aligha lehetett az a Messiás, akitől azt várták, hogy helyreállítja Izráel királyságát.

194:4.2 (2066.2) Aztán jön a feltámadás, a kétségbeeséstől való megszabadulással és a Mester isteniségébe vetett hitük visszatérésével. Újra és újra találkoznak és beszélnek vele, majd kiviszi őket az Olajfák hegyére, ahol búcsút vesz tőlük és elmondja, hogy visszamegy az Atyához. Azt mondta nekik, hogy addig maradjanak Jeruzsálemben, amíg fel nem ruháztatnak erővel — amíg az Igazság Szelleme el nem jön. A pünkösdi napján ez az új tanító el is jön, és ők egyből elindulnak, hogy új erővel hirdessék az evangéliumukat. Egy élő Úr merész és bátor követői ők, nem pedig egy halott és legyőzött vezetőé. A Mester ott él a vándor hitszónokok

szívében; az ő elméjükben Isten nem tantétel; élő jelenlétévé vált a lelkükben.

194:4.3 (2066.3) „Napról napra állhatatosan, teljes egyetértésben voltak a templomban és törték meg a kenyeret otthon. Örömmel és tiszta szívvel fogyasztották az ételt, dicsérve az Istent és bírván az egész nép kegyét. Mindnyájukat eltöltötte a szellem, és bátran hirdették az Isten szavát. A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt; és egyikük sem mondta semelyik dolgát, melyet birtokolt, a sajátjának, és mindenük közös volt.”

194:4.4 (2066.4) Mi történt ezekkel az emberekkel, akiket Jézus felavatott, hogy menjenek és hirdessék az országról szóló evangéliumot, az Isten atyaságát és az ember testvériségét? Van egy új evangéliumuk; egy új tapasztalás tüze hevíti őket; egy új szellemi energia tölti el őket. Az üzenetük hirtelenül átváltozott a feltámadott Krisztus hirdetésévé: „A názáreti Jézust, az embert, az Isten igazolta nagy tettekkel és csodákkal; őt határozott szándékkal és az Isten által előre tudottan, kiszolgáltatván keresztre feszítették és elveszejtették. Amit az Isten előre megmondott minden prófétája által, azt teljesítette be így. E Jézust az Isten feltámasztotta. Az Isten tette őt Úrrá és Krisztussá. Azután, hogy az Isten jobbjára fölmagasztalta, megkapta a szellem ígését az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok. Tartsatok bűnbánatot, hogy eltöröltessenek a bűneitek; hogy az Atya elküldje a Krisztust, aki nektek kijelöltetett, azt a Jézust, akit az égnek kell befogadnia addig, amíg a minden dolog helyreállítása meg nem történik.”

194:4.5 (2066.5) Az országról szóló evangéliumot, vagyis Jézus üzenetét hirtelenül átalakították az Úr Jézus Krisztusról szóló

evangéliummá. Most az életének, a halálának és a feltámadásának tényeit hirdették és azon reményt terjesztették, hogy a megkezdett munkája befejezése érdekében rövidesen visszatér erre a világra. Így a földi hívek üzenete az első eljövetele tényeinek hirdetésével, valamint a második eljövételében való reménykedés tanításával köthető össze, mely utóbbit nagyon közeli eseménynek tartották.

194:4.6 (2067.1) Krisztus a gyorsan formálódó egyház hitvallásává kezdett alakulni. Jézus él; meghalt az emberekért; ő adta a szellemet; eljön újra. Jézus töltötte ki minden gondolatukat és határozta meg minden, az Istenről és minden másról kialakított új felfogásukat. Túl lelkesek voltak azon új tantételtől, hogy „az Isten az Atyja az Úr Jézusnak”, semhogy azzal a régi üzenettel foglalkozzanak, hogy „az Isten a szerető Atyja minden embernek”, minden egyes egyénnek. Igaz, a testvéri szeretet és a példátlan jóakarat csodálatosan kivirágzott a hívek e korai közösségeiben. Ám ez a Jézusban hívők társasága volt, nem pedig a mennyei Atya országának családjában élő testvérek közösségéé. Az ő jó szándékuk a Jézus alászállására vonatkozó felfogásból született szeretetből eredt és nem a halandó ember testvériségének felismeréséből. Mindazonáltal eltöltötte őket az öröm, és olyan új és egyedi életet éltek, hogy minden embert vonzottak a Jézusról szóló tanításaik. Elkövették azt a nagy hibát, hogy az ország evangéliumára vonatkozó élő és szemléltető magyarázatot használták fel azon evangélium helyett, de még ez is a legnagyobb szerűbb vallást képviselte, melyet az emberiség valaha megismert.

194:4.7 (2067.2) Kétségtelen, hogy egy új közösség éledezett a világban. „A hívők sokasága állhatatosan kitartott az apostolok

tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban.” Fivérnek és nővérnek szólították egymást; szent csókkal köszöntötték egymást; segédkeztek a szegényeknek. Ez életközösség és egyben imádatközösség is volt. Nem előírás szerint alkottak közösséget, hanem ama vágy által, hogy megosszák javaikat a hívőtársaikkal. Erősen bíztak abban, hogy Jézus visszatér, hogy befejezze az Atya országának megteremtését még az ő nemzedékük alatt. A földi javak ezen önként való megosztása nem közvetlen vonása volt Jézus tanításának; azért történhetett meg, mert ezek a férfiak és nők oly őszintén és oly szilárdan hitték, hogy bármelyik napon visszatérhet, hogy befejezze a munkát és betetőzze az országot. Ám a meggondolatlan testvéri szeretet jó szándékú kísérletének végső következményei rettenetesek voltak és bánatot szültek. Buzgó hívek ezrei adták el a vagyonukat és szabadultak meg tőke javaiktól és más termelőeszközeiktől. Ahogy múlt az idő, a keresztény „egyenlő megosztás” apadó erőforrásai kimerültek — ám a világ nem ért véget. Az antiókhiai hívek rövidesen gyűjtést szerveztek, hogy a jeruzsálemi híveket megóvják az éhezéstől.

194:4.8 (2067.3) Ezekben az időkben az Úr estebédét annak megteremtése szerint ünnepelték meg; vagyis jó társaságban való társas étkezésre gyűltek össze és az étkezés végén vettek a szentségből.

194:4.9 (2067.4) Először Jézus nevében kereszteltek; csaknem húsz év telt el, mire „az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében” kezdtek keresztelni. Csak a keresztelésre volt szükség a hívek közösségébe való felvételhez. Ekkor még nem volt

szervezetük; a közösségük egyszerűen csak a jézusi testvériség volt.

194:4.10 (2067.5) Ez a jézusi szakadár felekezet gyorsan gyarapodott, és a szadduceusok újból felfigyeltek rájuk. A farizeusok kevésbé zavartatták magukat a kialakult helyzet miatt, minthogy a tanítások semmilyen mértékben nem akadályozták a zsidó törvények megtartását. A szadduceusok azonban elkezdtek bebörtönözni a jézusi szakadár felekezet vezetőit, míg végül a szadduceusokat rábírták, hogy megfogadják az egyik vezető rabbinak, Gamlielnek a tanácsát, aki azt javasolta nekik: „Tartózkodjatok ezektől az emberektől és hagyjátok őket békén, mert ha e szándék vagy e munka embertől való, akkor legyőzetik; de ha Istentől való, akkor nem lesztek képesek legyőzni azt, nehogy esetleg azon kapjátok magatokat, hogy Isten ellen küzdötök.” Úgy döntöttek, hogy követik Gamliel tanácsát, és ekkor a béke és a nyugalom időszaka köszöntött Jeruzsálemre, mely alatt a Jézusról szóló evangélium gyorsan terjedt.

194:4.11 (2068.1) Így aztán minden rendben is ment Jeruzsálemben egészen addig, amíg a görögök el nem kezdtek nagyobb számban bejönni Alexandriából. Rodan két tanítványa érkezett Jeruzsálembe és sokakat térített át a hellenisták közül. Az első áttérítettjeik között volt István és Barnabás is. Ezek a rátermett görögök nem sokat törődtek a zsidó nézőponttal, és nem igazán vetették alá magukat az istenimádat és az egyéb szertartási szokások zsidó formájának. E görög hívek ténykedése volt az, ami véget vetett a békés viszonyoknak a jézusi testvériség, valamint a farizeusok és szadduceusok között. István és a görög társai egyre inkább úgy szónokoltak, ahogy Jézus tanította, és

emiatt azonnal összeütközésbe kerültek a zsidó vezetőkkel. István egyik nyilvános beszéde során, amikor a beszéd számukra kellemetlen részéhez ért, a zsidók a tárgyalás minden formaságát mellőzve, ott helyben halálra kövezték.

194:4.12 (2068.2) István, a Jézus jeruzsálemi hívei görög közösségének vezetője, így lett az új hitnek és a korai keresztény egyház hivatalos szervezete sajátos ügyének az első vértanúja. Ez az új válság nyilvánvalóvá tette, hogy a hívek nem működhetnek a zsidó hiten belüli szakadár felekezetként. Mind egyetértettek abban, hogy el kell különülniük a hitetlenektől; és az István halálát követő egy hónapon belül megszervezték a jeruzsálemi egyházat Péter vezetése alatt, és Jakabot, vagyis Jézus öccsét iktatták be annak címzetes fejeként.

194:4.13 (2068.3) A zsidók akkor indították meg újra az immár könyörtelen üldöztetéseket, így a Jézusról szóló új vallás tevékeny tanítói, mely vallást később Antiókhában kereszténységnek nevezték el, a birodalom más végeibe mentek el Jézust hirdetni. Ennek az üzenetnek a terjesztésében, még Pál kora előtt, a görögök kezében volt a vezetés; és ezek az első hitesterjesztők, miként a későbbiek is, a Sándor által a régi időkben megtett utat követték, Gázán és Türoszon át Antiókhába, onnan Kis-Ázsián át Macedóniába, majd pedig tovább Rómába és a birodalom legtávolabbi részeibe.

195. írás

Pünkösd után

195:0.1 (2069.1) PÉTERNEK a pünkösd napján elmondott hitszónoklata az apostolok többsége esetében meghatározta az országról szóló örömhír hirdetése érdekében alkalmazandó

jövőbeli irányelveket és kidolgozandó terveket. A keresztény egyház valódi megalapítója Péter volt; Pál vitte el a keresztény üzenetet a nem-zsidókhoz, és a görög hívek juttatták el azt az egész római birodalomnak.

^{195:0.2 (2069.2)} Bár a hagyománytól gúzsba kötött és a papok által elnyomott héberek, mint nép, nem volt hajlandó elfogadni sem az Isten atyaságáról és az emberek közötti testvériségről szóló jézusi örömhírt, sem pedig a Péter és a Pál által Krisztus feltámadásáról és mennybemeneteléről hirdetetteket (a későbbi a kereszténységet), a római birodalom többi része fogékonnak mutatkozott a kibontakozó keresztény tanítások előtt. A nyugati polgárosodott társadalom ebben az időben értelmi alapállású, a hadakozásba belefáradt és szerfölött kétkedő volt minden fennálló vallással és világegyetemi bölcselettel szemben. A nyugati világ népei, a görög műveltség haszonélvezői a nagy múlt mélyen tisztelt hagyományával rendelkeztek. A bölcselet, a művészet, az irodalom és a politikai haladás nagyszerű vívmányainak örökségét szemlélhették. De mindeme vívmányok mellett nem volt a léleknek megelégedést hozó vallásuk. A szellemi vágyódásaik beteljesületlenek maradtak.

^{195:0.3 (2069.3)} Az emberi társadalom ilyen színterére nyomultak be hirtelenül a keresztény üzenetbe foglalt jézusi tanok. E nyugati népek vágyódó szíve előtt így egy új életrend tárult fel. E helyzet közvetlen összeütközést hozott a régebbi vallási szokások és a világnak szánt jézusi üzenet új, elkeresztényesített változata között. Az ilyen küzdelem az új vagy a régi határozott győzelmével ér véget, vagy azok valamilyen mértékű kiegyezésével. A történelmi kép alapján a

küzdelem kiegyezéssel végződött. A kereszténység túl sokat mert magával hozni, semhogy azt bármely nép egy-két nemzedék alatt befogadja. Ez nem egyszerű szellemi vonzás volt, olyan, amelyet Jézus mutatott az emberek lelkének; hanem olyasmi, ami már korán határozott magatartást vett fel a vallási szertartásokkal, az oktatással, a varázslással, az orvoslással, a művészettel, az irodalommal, a törvénykezéssel, a kormányzással, az erkölcsökkel, a nemi viselkedés szabályozásával, a többnejűséggel és korlátozott mértékben még a rabszolgasággal kapcsolatban is. A kereszténység nem pusztán mint új vallás érkezett — valami olyasmiként, melyre az egész római birodalom és az egész keleti világ várt — hanem úgy, mint az emberi társadalom egy új rendje. És mivel ilyen törekvés volt, gyorsan korszakos társadalmi-erkölcsi összeütközést eredményezett. Jézus eszményképei, ahogyan azokat a görög bölcsélet újraértelmezte, és ahogy azok a kereszténységben közösségivé lényegültek, most merész kihívást jelentettek az emberi faj azon hagyományai számára, melyek a nyugati polgárosodott társadalom etikájában, erkölcsiségében és vallásaiban testesültek meg.

195:0.4 (2069.4) A kereszténység eleinte csak a társadalmilag és gazdaságilag legsóbb néprétegek közül nyert meg áttérteket. Ám a második század kezdetére a görög-római műveltség színe-java egyre inkább a keresztény hit ezen új rendje felé, az élet céljának és a lét rendeltetésének ezen új felfogása felé fordult.

195:0.5 (2070.1) Miként tudta ez a zsidó eredetű üzenet, mely a szülőhelyén csaknem elbukott, oly gyorsan és eredményesen megfogni a római birodalom legjobb elméit? A

kereszténységnek a bölcséleti vallások és rejtelemimádatok feletti győzelme az alábbiaknak volt köszönhető:

195:0.6 (2070.2) 1. A szervezés. Pál nagy szervező volt és az utána következők is tartották az általa meghatározott iramot.

195:0.7 (2070.3) 2. A kereszténység velejéig elgörögösödött volt. Magába foglalta a görög bölcsélet legjobb elemeit éppúgy, mint a héber istentan színe-javát.

195:0.8 (2070.4) 3. Azonban mindenekelőtt egy új és nagy eszményképet tartalmazott, Jézus életalászállásának visszhangját és az egész emberiségre kiterjedő üdvözlésre vonatkozó üzenetének tükröződését.

195:0.9 (2070.5) 4. A keresztény vezetők hajlandók voltak olyan megegyezést kötni a mitraizmussal, melynek következtében a mitraizmus híveinek jobbik felét megnyerték az antiókhiai tiszteletfajtának.

195:0.10 (2070.6) 5. A keresztény vezetők következő és későbbi nemzedékei ugyancsak további, olyan alkukat kötöttek a pogánysággal, hogy még Konstantint, a római császárt is megnyerték az új vallásnak.

195:0.11 (2070.7) A keresztények azonban ravasz alkut kötöttek a pogányokkal annyiban, hogy elfogadták a pogányok szertartáskövető külsőségeit, miközben arra kényszerítették őket, hogy elfogadják a Pál-féle kereszténység elgörögösített változatát. A pogányokkal jobb üzletet kötöttek, mint a Mitrász-tisztelettel, de még ebből a korai kiegyezésből is inkább nyertesekként kerültek ki annyiban, hogy sikeresen

felszámolták a perzsa rejtelemhiedelem vaskos erkölcstelenségeit és számos egyéb kifogásolható szokását is.

195:0.12 (2070.8) Akár bölcsen tették, akár nem, a kereszténység első vezetői szándékosan engedményeket tettek Jézus eszményképeiből arra törekedvén, hogy sok eszméjét megmentse és továbbvigyék. És ebben roppant sikeresek voltak. De félreértés ne essék, a Mesternek ezek a kiegyezésben érintett eszményképei még mindig ott szunnyadnak az örömhírében, és végül majd kifejtik teljes erejüket a világra.

195:0.13 (2070.9) A kereszténység ezen elpogányosításával a régi rend számos kisebb győzelmet aratott a szertartáskövetés terén, a kereszténység viszont fölénybe kerekedett annyiban, hogy:

195:0.14 (2070.10) 1. Egy új és sokkal magasabb hangot pendített meg az emberi erkölcsökben.

195:0.15 (2070.11) 2. Egy új és jóval teljesebb istenképet adott a világnak.

195:0.16 (2070.12) 3. A halhatatlanság reménye egy elfogadott vallás bizonyosságának részévé vált.

195:0.17 (2070.13) 4. Az ember vágyódó lelke megkapta a názáreti Jézust.

195:0.18 (2070.14) A Jézus által tanított nagy igazságok közül sok csaknem elveszett ezekben az első kiegyezésekben, de még mindig ott szunnyadnak az elpogányosított kereszténység vallásában, amely nem más, mint az Ember Fia életéről és tanításairól szóló Pál-féle változat. A kereszténység, még mielőtt elpogányosították volna, előbb mélyen elgörögösödötté

vált. A kereszténység sokkal, nagyon sokkal tartozik a görögöknek. Egy egyiptomi görög volt az, aki bátran felállt Nikaiában és félelmet nem ismerve szállt szembe a gyülekezettel, s így azok nem is merték annyira elfedni a Jézus természetére vonatkozó addigi felfogást, elkerülve így azt a veszélyt, hogy az alászállására vonatkozó valódi igazság elvesszen a világ számára. E görögöt Atanáznak hívták, és ha ez a hívő nem rendelkezik olyan ékesszólással és olyan következetes észjárással, akkor Áriusz győzködései diadalmaskodtak volna.

1. A görögök hatása

195:1.1 (2071.1) A kereszténység elgörögösítése igazából azon a mozgalmas napon kezdődött, amikor Pál apostol ott állt az athéni areopág tanácsa előtt és beszámolt az athéniaknak „az Ismeretlen Istenről”. Ez a római polgár ott, az Akropolisz árnyékában hirdette ezeknek a görögöknek az új vallásról általa kialakított változatot, mely Galilea zsidó vidékéről eredt. Volt valami furcsa hasonlóság a görög bölcseletben és Jézus sok tanításában. Volt egy közös céljuk — mindkettő az egyén kiemelését tűzte célul. A görögök a társadalmi és a politikai kiemelkedést; Jézus az erkölcsi és szellemi kiemelkedést. A görögök politikai szabadsághoz vezető értelmi szabadelvűséget tanítottak; Jézus vallási szabadsághoz vezető szellemi szabadelvűséget tanított. E két eszme együvé téve az emberi szabadság új és nagyszerű kiváltságlevelét képezte; az ember társadalmi, politikai és szellemi szabadságát jövendölték.

195:1.2 (2071.2) A kereszténység elsődlegesen két dolog miatt jött létre és diadalmaskodott az összes harcoló vallás felett:

195:1.3 (2071.3) 1. A görög elme hajlandó volt kölcsönvenni új és jó eszméket a zsidóktól.

195:1.4 (2071.4) 2. Pál és az utána következők készséges, ám ravasz és eszes megalkuvók voltak; gyors észjárású istentani kereskedők.

195:1.5 (2071.5) Amikor Pál az athéniak előtt állt a „Krisztusról és a Megfeszítetttről” szónokolva, a görögök szellemi kiéhezetségi állapotában voltak; kíváncsiak, érdeklődők voltak és ténylegesen is keresték a szellemi igazságot. Soha ne felejtsetek el, hogy a rómaiak eleinte harcoltak a kereszténységgel, míg a görögök befogadták, és hogy a görögök voltak azok, akik később szó szerint arra kényszerítették a rómaiakat, hogy elfogadják ezt az új, akkor már módosított, a görög műveltség részévé tett vallást.

195:1.6 (2071.6) A görögök mélyen tisztelték a szépséget, a zsidók a szentséget, de mindkét nép szerette az igazságot. A görögök évszázadokon át mélyen elgondolkoztak minden emberi vonatkozású eszmén és komoly vitákat folytattak azokról — a társadalmi, a gazdasági, a politikai és a bölcséleti kérdésekről — de a vallásiakról nem. Kevés görög szentelt kellő figyelmet a vallásnak; még a saját vallásukat sem vették nagyon komolyan. A zsidók évszázadokon át elhanyagolták a gondolkodás ezen egyéb területeit, s elméjüket a vallásnak szentelték. A vallásukat nagyon komolyan vették, túlságosan komolyan. A jézusi üzenet tartalmának megvilágosító hatására, e két nép évszázados gondolkodásának egyesített terméke most az emberi társadalom egy új rendjének, bizonyos mértékben az emberi vallásos meggyőződés és szokás egy új rendjének hajtóerejévé lett.

^{195:1.7 (2071.7)} A görög műveltség befolyása már korábban eljutott a földközi-tengeri térség nyugati vidékeire, amikor Sándor elterjesztette a hellén polgárosultságot a közel-keleti világban. A görögök nagyon jól megvoltak a vallásukkal és a politikájukkal, amíg kis városállamokban éltek, de amikor a macedóniai király arra vállalkozott, hogy Görögországból birodalmat csinál, melynek határai az Adriai-tenger térségétől az Indusig húzódnak, elkezdődtek a bajok. Görögország művészete és bölcsellete teljesen megfelelt a birodalmi szintű létezésnek, de más volt a helyzet a görög politikai igazgatással vagy a vallással. Miután Görögország városállamai birodalommal terjeszkedtek, az ő helyi isteneik egy kissé furcsának tűntek. A görögök valóban egy Istent kerestek, egy nagyobb és jobb Istent, amikor a régebbi zsidó vallás elkeresztényesített változata megérkezett hozzájuk.

^{195:1.8 (2072.1)} A hellén birodalom, mint olyan, nem volt képes fennmaradni. Ám kulturális uralma folytatódott, de csak azért, mert nyugatról biztosítva volt a birodalmi igazgatás római politikai tehetsége, és mert szert tett keletről egy olyan vallásra, melynek az egy Istene világbirodalomhoz méltó fenségességgel bírt.

^{195:1.9 (2072.2)} A hellén műveltség a Krisztus utáni első században már elérte a legmagasabb szintjeit; a hanyatlása már megkezdődött; a tudásszint emelkedett, a tehetség minősége azonban romlóban volt. Jézus eszméi és eszményképei, melyeket a kereszténység részlegesen magában foglalt, éppen ekkoriban váltak a görög műveltség és tudás megmentő részeivé.

^{195:1.10 (2072.3)} Sándor a görögországi polgárosultság kulturális ajándékát bízta a keletre; Pál a jézusi örömhír keresztény változatával rohamozta a nyugatot. Ahol a görög műveltség érvényesült nyugaton, ott az elgörögösített kereszténység gyökeret vert.

^{195:1.11 (2072.4)} A jézusi üzenet keleti változata, függetlenül attól, hogy igazabbul megmaradt a tanításai mellett, tovább követte Abner megalkuvást nem ismerő hozzáállását. Sohasem fejlődött úgy, mint az elgörögösített változat és végül odaveszett az iszlám mozgalomban.

2. A római hatás

^{195:2.1 (2072.5)} A rómaiak mindenestül átvették a görög műveltséget, a sorsolás útján választott kormányzat helyébe pedig a képviseleti kormányzást állították. E változás rövidesen kedvezett a kereszténységnek annyiban, hogy Róma a különös nyelvekkel, népekkel, sőt vallásokkal szemben új türelmet hozott az egész nyugati világ számára.

^{195:2.2 (2072.6)} A keresztények római üldözésének nagy része kezdetben kizárólag abból eredt, hogy a keresztények szerencsétlenül használták az „ország” fogalmát a tanításaikban. A rómaiak türelmesek voltak mindenféle vallással szemben, de nagyon rossz néven vettek bármit is, amin érződött a politikai vetélkedés. Így aztán amikor ezek a főként félreértésből elindult korai üldöztetések abbamaradtak, megnyílt az út a vallási hitelesítés előtt. A római polgárt a politikai igazgatás érdekelte; keveset törődött a művészettel vagy a vallással, viszont szokatlan türelemmel viseltetett mindkettő iránt.

195:2.3 (2072.7) A keleti törvény zord és önkényes volt; a görög törvény kevésbé szilárd, inkább művészi; a római törvény pedig méltóságteljes és tiszteletet parancsoló volt. A római oktatás példa nélküli, rendíthetetlen hűségre nevelt. A korai rómaiak a politika iránt elhivatott és magukat teljesen annak szentelt egyedek voltak. Őszinték, lelkesek voltak, magukat az eszményképeknek szentelték, ám nem volt vallásnak nevezhető meggyőződésük. Kisebbségi csoda, hogy a görög tanítóik képesek voltak meggyőzni őket arról, hogy elfogadják a Pál-féle kereszténységet.

195:2.4 (2072.8) Ezek a rómaiak egy nagyszerű népet alkottak. Azért tudták kormányozni a nyugatot, mert magukat kormányozták. Ez a párját ritkító becsületesség, odaadás és rendíthetetlen önuralom eszményi táptalajt jelentett a kereszténység befogadásához és növekedéséhez.

195:2.5 (2072.9) E görög-rómaiak könnyen válhattak szellemi értelemben éppoly odaadó híveivé egy intézményesített egyháznak, mint amennyire politikailag elhivatottak voltak az állam iránt. A rómaiak csak akkor harcoltak az egyházzal, amikor attól tartottak, hogy az állam vetélytársává válik. Róma, mely kevés nemzeti bölcseséggel és eredeti műveltséggel rendelkezett, a magáévá tette a görög műveltséget és merészen elfogadta Krisztust erkölcsi életfelfogásaként. A kereszténység Róma erkölcsi műveltségévé vált, de aligha lett a vallásává abban az értelemben, hogy a szellemi gyarapodás egyéni megtapasztalásává vált volna azok körében, akik az új vallást ilyen nagymértékben fogadták el. Való igaz, hogy sok egyén ezen államvallás felszíne alá hatolt és lelki táplálékra lelt az

elgörögösített és elpogányosított kereszténység lappangó igazságaiban rejlő jelentéstartalmak valódi értékei által.

195:2.6 (2073.1) A sztoikus ember és az ő merész folyamodványa a „természethez és a lelkiismerethez” csak még jobban felkészítette egész Rómát Krisztus elfogadására, legalábbis értelmileg. A római polgár természeténél és képzettségénél fogva törvénytisztelő volt; még a természeti törvényeket is mélyen tisztelte. Ekkor a kereszténység által meglátta az Isten törvényeit a természeti törvényekben. Egy nép, mely Cicerót és Vergiliuszt adott a világnak, érett volt a Pál-féle elgörögösített kereszténységre.

195:2.7 (2073.2) Így aztán ezek a rómaivá vált görögök arra kényszerítették mind a zsidókat, mind pedig a keresztényeket, hogy bölcselivé tegyék a vallásukat, hangolják össze annak eszméit és rendszerezzék az eszményképeit, az élet létező folyásához szabják a vallási szokásaikat. Mindezt óriási mértékben segítette az, hogy a héber írásokat lefordították görögre és később görög nyelven lejegyezték az Újszövetséget.

195:2.8 (2073.3) A görögök, szemben a zsidókkal és sok más néppel, sokáig átmenetileg hittek a halhatatlanságban, a halál utáni valamiféle továbbélésben, és mivel éppen ez volt a jézusi tanítás lényege, számítani lehetett arra, hogy a kereszténység erős vonzóerőt fog gyakorolni rájuk.

195:2.9 (2073.4) A görög-kulturális és a római-politikai győzelmek sorozata egy birodalommal szilárdította a földközi-tengeri vidékeket, melynek egy nyelve és egy műveltsége volt, és amely felkészítette a nyugati világot az egy Istenre. A judaizmus bocsátotta rendelkezésre ezt az Istent, de a

judaizmus nem volt elfogadható vallás ezen elrómaiiasított görögök számára. Philón segített valamelyest abban, hogy a tiltakozásuk mérséklődjön, ám a kereszténység egy még jobb képet mutatott nekik az egy Istenről, és ők készségesen el is fogadták azt.

3. A római birodalom fennállása alatt

^{195:3.1 (2073.5)} A római politikai uralom megerősítése után és a kereszténység elterjedését követően a keresztények olyan helyzetben találták magukat, amelyben volt egy Istenük, egy nagyszerű vallási felfogásuk, de nem volt birodalmuk. A görög-rómaiak olyan helyzetben találták magukat, amelyben létezett egy nagy birodalmuk, de nem volt olyan Istenük, mely a birodalmi istenimádat és szellemi egyesítés alkalmas vallási felfogásául szolgált volna. A keresztények elfogadták a birodalmat; a birodalom befogadta a kereszténységet. A rómaiak politikai uralmi egységet biztosítottak; a görögök kulturális és művelődési egységet; a kereszténység pedig vallásos gondolkodási és gyakorlati egységet.

^{195:3.2 (2073.6)} Róma birodalmi univerzalizmussal győzte le a hazafiság hagyományát és a történelemben első alkalommal tette lehetővé a különféle népeknek és nemzeteknek azt, hogy legalább névlegesen elfogadják az egy vallást.

^{195:3.3 (2073.7)} A kereszténység akkor jött divatba Rómában, amikor nagy küzdelem folyt a sztoikusok életerős tanításai és a rejtelemimádatok üdvözülési ígéretei között. A kereszténység üdítő vigasszal és felszabadító erővel jött el egy szellemileg kiéhezett néphez, melynek nyelvében nem volt szó az „önzetlenségre”.

195:3.4 (2073.8) A kereszténység a legnagyobb erőt abból merítette, ahogyan a hívek a szolgálatteli életet megélték, sőt, ahogy meghaltak a hitükért a kiterjedt üldöztetés korai időszakában.

195:3.5 (2073.9) A gyermekek iránti krisztusi szeretettel kapcsolatos tanítás rövidesen véget vetett annak a széles körben elterjedt szokásnak, hogy a nem kívánt gyermekeket, különösen a lánygyermeket, haláluk adják.

195:3.6 (2074.1) A keresztény istenimádat korai szertartásrendjét nagymértékben a zsidó zsinagógától vették, melyet a Mitrász-szertartás módosított; később pedig sok pogány külsőséget adtak hozzá. A korai keresztény egyház gerincét a judaizmusra áttért, majd kereszténnyé lett görögök alkották.

195:3.7 (2074.2) A Krisztus utáni második század hozta el a világtörténelem legkedvezőbb időszakát ahhoz, hogy egy jó vallás fejlődhessen a nyugati világban. Az első évszázadban a kereszténység küzdelmekkel és kiegyezésekkel készült arra, hogy gyökeret verjen és gyorsan terjeszkedjen. A kereszténység elfogadta a császárt; a császár elfogadta a kereszténységet. Nagyszerű korszak volt ez egy új vallás terjedéséhez. Vallási szabadság érvényesült; az utazás lehetősége általában biztosított volt, a gondolatok terjedése pedig nem ütközött akadályba.

195:3.8 (2074.3) A névlegesen elfogadott, elgörögösített kereszténység szellemi lendülete túl későn ért el Rómába ahhoz, hogy megakadályozza a már jócskán beindult erkölcsi hanyatlást vagy hogy ellensúlyozza az alapjaiban már megindult és egyre erősödő faji leépülést. Ez az új vallás kulturális szükségszerűség volt a birodalmi Róma számára, és

roppant szerencsétlen dolog, hogy nem vált tágabb értelemben a szellemi üdvözülés eszközévé.

^{195:3.9 (2074.4)} Még egy jó vallás sem tudott megmenteni egy nagy birodalmat a kormányzati ügyekben való egyéni részvétel hiányának biztos következményeitől, valamint az olyan dolgoktól, mint a túlzott gyámkodás, a túladóztatás és a visszaélések burjánzása, a Levantéval folytatott kiegyenlítetlen kereskedelem, mely lecsapolta az aranyat, a szórakozási örület, a római szabványosítás, a nők lealacsonyítása, a rabszolgaság és a faji hanyatlás, a járványos betegségek, és egy államegyház, melynek intézményesülése a szellemi sivárság szintjéhez közelített.

^{195:3.10 (2074.5)} Alexandriában azonban nem voltak olyan rosszak a körülmények. Az első tanhelyek továbbra is megalkuvás nélkül megtartották Jézus tanításainak sok elemét. Panténusz Kelement tanította, majd pedig Nátánielt követve továbbment Indiába, hogy Krisztust hirdesse. Jézus néhány eszményképét ugyan feláldozták a kereszténység kiépítésekor, mégis, a tisztesség okán fel kell jegyeznünk, hogy a második század végére a görög-római világ gyakorlatilag összes nagy elméje kereszténnyé lett. A győzelem a beteljesüléséhez közeledett.

^{195:3.11 (2074.6)} Ez a római birodalom kellően hosszú ideig állt fenn ahhoz, hogy biztosítsa a kereszténység továbbélését még a birodalom összeomlása után is. Mi azonban sokszor merengtünk el azon, hogy mi történt volna Rómában és a világban, ha az országról szóló evangéliumot fogadták volna el a görög kereszténység helyett.

4. Az európai sötét korszakok

195:4.1 (2074.7) Az egyház, mint a társadalom kiszolgálója és a politika szövetségese arra volt ítélve, hogy osztozzon az úgynevezett európai „sötét korszakok” értelmi és szellemi hanyatlásában. Ebben az időben a vallás egyre inkább szerzetesivé, az élet örömeit elutasítóvá és törvényi formába öntötté vált. Szellemi értelemben a kereszténység téli álomba merült. Ebben az időszakban a szunnyadó és elvilágiasított vallás mellett folyamatosan létezett a megmagyarázhatatlan keresésének, a képtelen szellemi tapasztalásnak egy, a valóságérzékenységgel határos és a minden-isten tannal bölcséleti értelemben rokon iránya.

195:4.2 (2074.8) E sötét és kétségbeejtő évszázadokban a vallás gyakorlatilag megint csak másodkézből valóvá lett. Az egyén csaknem elveszett az egyház mindenre kivetülő tekintélyének, hagyományának és kényszerének rendszerében. Egy új szellemi fenyegetés támadt a „szentek” gyülekezetének megteremtésével, akikről úgy tartották, hogy különleges befolyásuk van az isteni bíróságoknál, és akik ezért, amennyiben az ember eredményesen folyamodik hozzájuk, képesek közbenjárni az ember érdekében az Istenek előtt.

195:4.3 (2075.1) A kereszténység azonban elegendő mértékben közösségbe tagozódott és elpogányosodott ahhoz, hogy miközben képtelen volt ellenállni a beköszöntő sötét korszakoknak, annál jobban fel volt készülve arra, hogy túlélje az erkölcsi sötétség és a szellemi megrekedés hosszú időszakát. A nyugati polgárosultság hosszú éjszakája alatt meg is maradt és tovább működött erkölcsi hatásként a világban addig, amíg a megújulás kora el nem érkezett. A kereszténységnek a sötét korszakok elmúltával való megújítási igénye azt eredményezte,

hogy számos olyan szakadár felekezet jött létre, melyek az emberi személyiség különleges értelmi, érzelmi és szellemi fajtáinak megfelelő keresztény tanításokat, meggyőződéseket vállaltak fel. A sajátos keresztény csoportok és vallásos családok közül sok még e beszámoló elkészítésének idején is létezik.

195:4.4 (2075.2) A kereszténység olyan történelemmel rendelkezik, mely Jézus vallásának a Jézusról szóló vallássá való akaratlan átalakításból indult ki. A továbbiakban pedig az elgörögösítés, az elpogányosítás, az elvilágiasítás, az intézményesítés, az értelmi leépülés, a szellemi hanyatlás, az erkölcsi megdermedés, a fenyegető megsemmisülés, a későbbi megújulás, a részekre szakadás és legújában a viszonylagos helyreállítás megélésének történelmét mutatja. Ez a fejlődési vonal eredendően meglévő életerőre utal és rendelkezésre álló hatalmas, megújító erőforrásokat jelez. Ugyanez a kereszténység van most jelen a nyugati népek polgárosodott világában és harcol a létért egy olyan küzdelemben, mely még nyugtalanítóbb, mint azokban az eseménydús válsághelyzetekben volt, melyek az elsőbbségért vívott múltbeli csatáit jellemezték.

195:4.5 (2075.3) A vallás most a tudományos elmék és az anyagi hajlamok új korszakának kihívásával szembesül. A világi és a szellemi roppant küzdelemében Jézus vallása végül diadalmaskodni fog.

5. A mai kor kihívása

195:5.1 (2075.4) A huszadik század megoldandó új feladatokat hozott a kereszténységnek és minden más vallásnak. Minél

magasabbra kapaszkodik egy polgárosodott társadalom, annál sürgetőbbé válik az a kötelesség, hogy az ember „először a menny valóságait keresse” mindazon erőfeszítéseiben, hogy kiegyensúlyozza a társadalmi viszonyokat és megkönnyítse a társadalom anyagi természetű nehézségeinek megoldását.

195:5.2 (2075.5) Az igazság gyakran válik zavaróvá és akár félrevezetővé is, amikor felosztják, szétbontják, elkülönítik és túl sokat elemzik. Az élő igazság csak akkor tanítja jól az igazságkeresőt, amikor az illető az igazságot a maga teljességében és élő szellemi valósággént fogadja be, nem pedig az anyagi tudomány tényeként vagy a közvetítő művészet sugalmazásaként.

195:5.3 (2075.6) A vallás kinyilatkoztatás az ember számára az ő isteni és örökkévaló beteljesüléséről. A vallás tisztán személyes és szellemi tapasztalás és örökre meg kell különböztetni az ember olyan egyéb magas szintű gondolkodási formáitól, mint:

195:5.4 (2075.7) 1. Az ember okszerű beállítottsága az anyagi valóság dolgai vonatkozásában.

195:5.5 (2075.8) 2. Az ember szépségtani értékítélete a szép mellett, a csúnyával szemben.

195:5.6 (2075.9) 3. Az ember etikai szempontból elismeri a társadalmi kötelezettségeket és a politikai kötelességet.

195:5.7 (2075.10) 4. Az ember emberi erkölcsi érzéke még önmagában és önmagától sem vallási jellegű.

195:5.8 (2075.11) A vallás rendeltetése megadni a hitet, bizodalmat és bizonyosságot előhívó értékeket a világegyetemben; a vallás az

istenimádatban teljesedik be. A vallás fedezi fel a lélek számára az elme által feltárt viszonylagos értékektől elütő, legfelsőbb értékeket. Ilyen emberfeletti látásmódra csakis igazi vallásos tapasztaláson keresztül lehet szert tenni.

195:5.9 (2075.12) Egy olyan társadalmi rendszer, melynek erkölcsisége nem szellemi valóságokra épül, éppoly kevésbé tartható fenn tartósan, mint a naprendszer gravitáció nélkül.

195:5.10 (2076.1) Ne próbálkozzatok a kíváncsiság kielégítésével vagy minden, a lélekben ott kavargó, lappangó kaland kiélésével a húsvér testben eltöltendő rövid élet alatt. Legyetek türelemmel! Ne engedjete a kísértésnek, hogy féktelenül elmerüljete olcsó és hitvány kalandokban. Gazdálkodjatok az energiáitokkal és zabolázzátok meg a szenvedélyeiteket; legyetek higgadtak, miközben a fokozatos fejlődési kaland és a felkavaró felfedezés egy végtelen létpályájának fenséges kibontakozását várjátok.

195:5.11 (2076.2) Az eredettel kapcsolatos zűrzavarban nem szabad szem elől téveszteni az örök beteljesülést. Ne felejtsetek el, hogy Jézus még a kisgyermekeket is szerette, és hogy mindörökre világossá tette az emberi személyiség nagy értékét.

195:5.12 (2076.3) A világ szemlélésekor emlékezzetek, hogy a rossz megpillantott fekete foltjai a végleges jó fehér háttérében látszanak. Nem pusztán a rossz fekete háttérében nyomorúságosan mutató jó fehér foltjait látjátok.

195:5.13 (2076.4) Amikor oly sok közreadandó és hirdetendő jó igazság van, miért kellene az embereknek oly sokáig megmaradniuk a világban található rossznál csak azért, mert az

ténynek tűnik? Az igazság szellemi értékei öröndetesebbek és felemelőbbek, mint a rossz jelensége.

^{195:5.14 (2076.5)} A vallásban Jézus a tapasztalás módszerét támogatta és követte, éppen úgy, ahogy a mai tudomány a kísérletezés módszerét alkalmazza. Istent a szellemi látásmód iránymutatásán keresztül találjuk meg, de a lélek e látásmódjához a szép szeretetén, az igazság keresésén, a kötelesség iránti hűségen és az isteni jószág imádásán keresztül közelítünk. Mindezen értékek közül azonban a szeretet az igazi kísérő a valódi éleslátáshoz.

6. Az anyagelvű gondolkodás

^{195:6.1 (2076.6)} A tudósok akaratlanul is anyagias vakrémületbe kergették az emberiséget; meggondolatlanul a korszakok erkölcsi „bankja” miatt kezdtek el aggódni, ám az emberi tapasztalás bankja hatalmas szellemi erőforrásokkal rendelkezik; képes kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Csakis a meggondolatlan emberek vesznek el a fejüket zavarodottságukban az emberi faj szellemi tőkét illetően. Amikor az anyagelvű-világias fejvesztettség véget ér, Jézus vallása nem mutat csődöt. A mennyország szellemi bankja ki fogja fizetni a hitet, a reményt és az erkölcsi biztonságot mindazoknak, akik igénybe vették „az Ő nevében”.

^{195:6.2 (2076.7)} Függetlenül attól, hogy milyen az anyagelvűség és a Jézus tanításai közötti nyilvánvaló összeütközés, egészen nyugodtak lehettek afelől, hogy az eljövendő korszakokban a Mester tanításai teljes győzelmet aratnak. A valóságban az igaz vallás nem keveredhet semmiféle ellentmondásba a tudománnyal; semmilyen szempontból nem érintett az anyagi

dolgokban. A vallás egyszerűen közömbös a tudomány iránt, de rokonszenvezik vele, leginkább még a tudóssal foglalkozik.

195:6.3 (2076.8) A bölcsességi alapú kísérőértelmezés és a vallásos tapasztaláson alapuló szellemi éleslátás nélkül a pusztá tudás hajszolása végül borúlátáshoz és emberi kétségbeeséshez vezet. A kevés tudás valóban nyugtalanító.

195:6.4 (2076.9) Ezen írás elkészítésekor az anyagelvű korszak legrosszabb része már lezárult; a jobb megértés napja már virrad. A tudományos világ nemesebb elméi a világszemléletükben többé már nem teljesen anyagelvűek, de az egyszerű emberek a korábbi tanok eredményeként még mindig hajlanak abba az irányba. A fizikai valóság korszaka azonban csak egy múltó mellékesemény az emberiség földi létében. A mai tudomány az igaz vallást — Jézus tanításait, ahogyan azok a híveinek életében kifejezésre jutnak — érintetlenül hagyta. A tudomány csak annyit tett, hogy lerombolta az élet helytelen értelmezéseinek gyermeteg ábrándjait.

195:6.5 (2077.1) A tudomány mennyiségi tapasztalás, a vallás pedig minőségi tapasztalás, már ami az ember földi életét illeti. A tudomány jelenségekkel foglalkozik; a vallás eredetekkel, értékekkel és célokkal. Okokat megjelölni a fizikai jelenségek magyarázatául annyit tesz, mint bevallani a tudatlanságot a véglegeseket illetően és ez végül a tudóst egyenesen visszavezeti az első nagy okhoz — a Paradicsom Egyetemes Atyjához.

195:6.6 (2077.2) A csodák korából a gépek korába való kényszeredett átlendülés teljesen összezavarta az embert. A működéselvű

világnézet hamis bölcselőinek eszessége és ügyessége éppen az ő saját működésközpontú állításaikat cáfolja. Egy anyagi világnézetű ember észjárásának végzetten kapcsolatos fürgesége örökre cáfolja azon állításait, hogy a világegyetem nem más, mint vak és céltalan energiajelenség.

195:6.7 (2077.3) Némely tanultnak mondott embernek a gépies működés elvét valló természetközpontúsága és az átlagember meggondolatlan világias elvszerűsége egyaránt csak és kizárólag a dolgokra irányul; nélkülöznek minden szellemi természetű valódi értéket, jutalmat és megelégedettséget, és hiányzik belőlük a hit, a remény és az örökkévaló bizonyosság is. A mai élet egyik nagy melléfogása az, hogy az ember úgy gondolja, túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy időt találjon a szellemi elmélyedésre és a vallási áhítatra.

195:6.8 (2077.4) Az anyagelvű gondolkodás a lélektelen báb szintjére fokozza le az embert és pusztán olyan számtani jelképpé teszi, mely kétségbeesve keres helyet egy sivár és működésközpontú világegyetem matematikai képletében. De honnan származik ez az egész, hatalmas matematikai világegyetem, ha nincs egy Főmatematikus? A tudomány értekezhet hosszasan az anyagmegmaradásról, a vallás azonban az emberek lelkének megmaradását tanúsítja — a szellemi valóságokkal és az örökkévaló értékekkel kapcsolatos tapasztalásaikhoz van köze.

195:6.9 (2077.5) A ma anyagelvű társadalomkutatója közösséget vizsgál, jelentést készít róla, és úgy hagyja az embereket, ahogy találta őket. Ezerkilencszáz évvel ezelőtt a tanulatlan galileaiak azt tanulmányozták, hogy Jézus miként adja életét szellemi hozzájárulásul az ember benső tapasztalásához, és aztán elindultak és fenekestül felforgatták a római birodalmat.

195:6.10 (2077.6) A vallási vezetők azonban nagy hibát követnek el, amikor a mai embert a középkor kürtjeinek hangjával próbálják meg szellemi csatába hívni. A vallásnak új és naprakész jelmondatokkal kell felkészülnie. Sem a demokrácia, sem semmilyen más politikai csodaszer nem fogja átvenni a szellemi előrehaladás helyét. A hamis vallások jelenthetik ugyan a valóság megkerülését, azonban Jézus az evangéliuma által a halandó embert egészen a szellemi fejlődés örök valóságának bejáratáig vezette.

195:6.11 (2077.7) Nem magyarázunk meg semmit azzal, ha azt mondjuk, hogy az elme az anyagból „bukkant elő”. Ha a világegyetem pusztán működési rend volna és az elme nem válna el az anyagtól, akkor semmilyen megfigyelt jelenségre nem tudnánk két különböző értelmezést adni. Az igazság, a szépség és a jóság fogalma nem eredendően van meg a természetben vagy a vegytanban. Egy gép nem képes tudni, még kevésbé képes megismerni az igazságot, vágyani az igazságosságra és táplálni a jóságot.

195:6.12 (2077.8) A tudomány lehet fizikai, az igazságot felismerő tudós elméje azonban egyből anyagfeletti. Az anyag nem ismeri az igazságot, nem szeretheti az irgalmat és nem lelheti örömét a szellemi valóságokban sem. A szellemi megvilágosodottságon alapuló és az emberi létezésben gyökerező erkölcsi meggyőződések éppoly valóságosak és bizonyosak, mint a fizikai megfigyelésekre alapozott matematikai levezetések, csak éppen egy másik és magasabb szinten.

195:6.13 (2077.9) Ha az emberek csak gépek volnának, akkor többé-kevésbé egyformán válaszolnának egy anyagi

világegyetemnek. Egyéniség nem létezne, személyiség pedig még kevésbé.

195:6.14 (2077.10) A Paradicsom abszolút működési rendjének ténye a világegyetemek mindenségében, a Második Forrás és Közepont korlátlan akaratának jelenlétében, mindörökké bizonyossá teszi, hogy az eleve elrendelés tényezői nem kizárólagos törvényei a mindségrendnek. Az anyagelvűség ott van, de nem kizárólagos; a működéselvű világnézet jelen van, de nem korlátlanul; az eleve elrendelés ott van, de nem egyedül.

195:6.15 (2078.1) Az anyag véges világegyeteme az elme és a szellem együttes jelenléte nélkül végül egyneművé és eleve meghatározottá válna. A mindségrendi elme hatása állandóan közvetlenséget kölcsönöz még az anyagi világoknak is.

195:6.16 (2078.2) A szabadság vagy a kezdeményezés a lét bármely mezején egyenes arányban áll a szellemi hatás és a mindségrendi-elme szabályozás mértékével; vagyis, az emberi tapasztalásban „az Atya akarata” megcselekedésének tényleges mértékével. Így aztán, amint egyszer hozzáfogsz, hogy megtaláld az Istent, az maga lesz a meggyőző bizonyítéka annak, hogy az Isten már megtalált téged.

195:6.17 (2078.3) A jóság, a szépség és az igazság őszinte keresése elvezet az Istenhez. Minden tudományos felfedezés a világegyetemben meglévő szabadság és egységesség létét támasztja alá. A felfedező szabadon tehetett felfedezést. A felfedezett dolog valós és láthatólag egységes, különben nem lehetett volna dolognak nevezni.

7. Az anyagelvűség sérülékeny volta

195:7.1 (2078.4) Mily ostoba dolog az anyagias beállítottságú embertől, hogy érvényesülni enged olyan sérülékeny elméleteket, mint a gépiesen működő világegyetemről szólókat, melyek megfosztják őt az igaz vallás személyes tapasztalásának hatalmas szellemi erőforrásaitól. A tények sohasem kerülnek ellentmondásba az igaz szellemi hittel; az elméletek igen. Jobb volna, ha a tudomány a babonaság lerombolásának szentelné magát, mintsem hogy megpróbálja megdönteni a vallásos hitet — a szellemi valóságokba és az isteni értékekbe vetett emberi hitet.

195:7.2 (2078.5) A tudománynak anyagi téren azt kell megtennie az emberért, amit a vallás tesz érte szellemi téren: tágítsa a lét látókörét és terjessze ki a személyiségét. Az igaz tudomány nem állhat tartós vitában az igaz vallással. A „tudományos módszer” pusztán egy mérőrúd, mellyel az anyagi kalandok és a fizikai teljesítmények mérhetők. Anyagi és teljes mértékben értelmi lévén, azonban teljességgel használhatatlan a szellemi valóságok és a vallásos tapasztalások kiértékeléséhez.

195:7.3 (2078.6) Íme, a mai kor működéselvű gondolkodójának következetlensége: Ha ez pusztán egy anyagi világegyetem volna és az ember csak gép lenne, akkor az ilyen ember teljességgel képtelen lenne magát ilyen gépként felismerni, és hasonlóképpen, az ilyen gép-ember semennyire sem volna tudatában egy ilyen anyagi világegyetem létezése tényének. A működéselvű tudomány anyagközpontú rémülete és kétségbeesése nem ismerte fel a tudós szellem-segítette elméjének tényét, melynek anyagfeletti látásmódja alkotja meg

ezeket a téves és önellentmondásos felfogásokat egy anyagelvű világegyetemről.

195:7.4 (2078.7) Az örökkévalóságnak és végtelenségnek, az igazságnak, a szépségnek és a jóságnak a paradicsomi értékei az idő és tér világegyetemei jelenségeinek tényeiben rejlenek. De a szellemtől született halandó csak hittel látva észlelheti és különítheti el ezeket a szellemi értékeket.

195:7.5 (2078.8) A szellemi fejlődés valóságai és értékei nem valamiféle „lélektani kivetülések”, nem az anyagi elme valamiféle felmagasztalt ábrándjai. Az ilyen dolgok az emberben lakozó Igazító szellemi előrejelzései, aki az Istennek az ember elméjében élő szelleme. Ne hagyjátok, hogy a „relativitással” kapcsolatosan futólag megpillantott felfedezések megízlelése összezavarja az Isten örökkévalóságára és végtelenségére vonatkozó fogalmaitokat. Az önkifejezés szükségességét érintő mindenféle igényetekben ne kövessétek el azt a hibát, hogy nem gondoskodtok az Igazító-kifejezésről, a ti valódi, jobbik énetek megnyilvánulásáról.

195:7.6 (2079.1) Ha ez csak egy anyagi világegyetem volna, akkor az anyagi eredetű ember sohasem lenne képes eljutni egy ilyen kizárólag anyagi létezés működéselvű felfogásához. Éppen hogy a világegyetemről alkotott ezen működésközpontú felfogás az, amely már magában is nem-anyagi elmejelenség, és az egész elme nem-anyagi eredetű, függetlenül attól, hogy mennyire tűnik anyagi értelemben meghatározottnak és működési szempontból szabályozottnak.

195:7.7 (2079.2) A halandó ember részlegesen fejlett elmerendszere nincs felruházva elegendően bőséges következetességgel és bölcsességgel. Az ember önteltsége gyakran le hagyja az értelmét és kijátssza a következetes észjárását.

195:7.8 (2079.3) Önmagában és önmagától még a leginkább kishitű, anyagi világnézetű ember borúlátása is elégséges bizonyíték arra, hogy a balhitű ember világegyeteme nem teljesen anyagi. A derűlátás és a borúlátás egyaránt egy olyan elmében keletkezett fogalmi válasz, mely elme értékeknek és tényeknek egyaránt a tudatában van. Ha a világegyetem tényleg az volna, aminek az anyagelvű gondolkodó tekinti, akkor az ember, mint emberi gép, épp e tény tudatos felismerése nélkül maradna. Az értékekről a szellemtől született elmében alkotott fogalom tudata nélkül a világegyetemi anyagelvűség ténye és a világegyetem működésközpontú jelensége az ember számára teljességgel felismerhetetlen lenne. Egy gépben nem tudatosulhat egy másik gép természete vagy értéke.

195:7.9 (2079.4) Egy működéselvű élet- és világegyetem-felfogás azért nem lehet tudományos, mert a tudomány csakis anyagokat és tényeket ismer el és azokkal foglalkozik. A bölcsélet elkerülhetetlenül tudományfeletti. Az ember a természet anyagi ténye, viszont az élete a természet anyagi szintjeit meghaladó jelenség annyiban, hogy elmei szabályozó-sajátosságokat és szellemi teremtményeket mutat.

195:7.10 (2079.5) Az ember azon őszinte igyekezete, hogy a működéselvű világnézet hívévé váljon, arra a megrendítően szomorú jelenségre utal, hogy az ember hasztalanul törekszik értelmi és erkölcsi öngyilkosságot elkövetni. De bizony nem képes rá.

195:7.11 (2079.6) Ha a világegyetem csak anyagi volna és az ember csak gép lenne, akkor nem volna tudomány, mely arra buzdítaná a tudóst, hogy ragaszkodjon a világegyetem működésközpontúságához. A gépek nem képesek magukat megmérni, osztályozni vagy kiértékelni. Ilyen tudományos munkát csakis valamilyen gépfeletti besorolású entitás képes végezni.

195:7.12 (2079.7) Ha a világegyetemi valóság csak egy hatalmas gép, akkor az embernek a világegyetemen kívül és attól távol kell lennie annak érdekében, hogy egy ilyen becslés tényét felismerhesse, és hogy e becslés tárgyába való bepillantást magában tudatosíthassa.

195:7.13 (2079.8) Ha az ember csak egy gép, akkor ez az ember milyen eljárással képes eljutni odáig, hogy higgye vagy azt állítsa, hogy tudja, ő csak egy gép? Az emberben az önnön valójára vonatkozó, benne tudatosuló értékelés tapasztalása sohasem pusztán egy gép szükségszerű ismérve. Az öntudatos és magát a működéselvű világnézet hívének valló ember a lehető legjobb válasz erre a világnézeti felvetésre. Ha az anyagelvűség tény volna, akkor nem létezhetnének öntudatos, gépies működést valló világnézetűek. Az is igaz, hogy az embernek előbb erkölcsi lénynek kell lennie, mielőtt erkölcstelen tetteket vihetne véghez.

195:7.14 (2079.9) Épp az anyagelvűség igénye hozza magával az elmének az ilyen tantételek kijelentésére vetemedő felsőbb-anyagi tudatát. Egy gépies működésű rendszer leépülhet, de sohasem fejlődhet. A gépek nem gondolkoznak, alkotnak, álmodnak, vágyakoznak, eszményítenek, vágynak az igazságra vagy szomjazzák az igazságosságot. Nem hajtja életüket az a

szenvedély, hogy más gépeket szolgáljanak és örökkévaló fejlődési céljukul az Isten megtalálását és az őhöz hasonlóvá válásra való törekvést magasztos feladatul válasszák. A gépek sohasem értelmi, érzelmi, művészi, etikus beállítottságúak, erkölcsösek vagy szellemiek.

195:7.15 (2079.10) A művészet bizonyítja, hogy az ember nem gépies működésű, de azt nem bizonyítja, hogy szellemi értelemben halhatatlan. A művészet halandó morontia, mely az anyagi ember és a szellemi ember közötti közbenső mezőn helyezkedik el. A költészet kísérlet arra, hogy az ember az anyagi valóságoktól a szellemi értékekhez meneküljön.

195:7.16 (2080.1) Egy magas szinten polgárosodott társadalomban a művészet emberközelivé teszi a tudományt, az igaz vallás pedig viszonzásul szellemivé lényegíti azt — a szellemi és örökkévaló értékekkel kapcsolatos éleslátássá. A művészet a valóság emberi és tér-idő értékelését mutatja. A vallás maga a mindenségrendi értékek isteni befogadása, és így örökkévaló fejlődést von maga után a szellemi felemelkedésben és kiteljesedésben. Az idő művészete akkor veszélyes, amikor vakká válik az isteni minták ama szellemi alapelvei iránt, melyeket az örökkévalóság ver vissza az idő valóságárnyékaiként. Az igazi művészet az élet anyagi dolgainak eredményes megmutatója; a vallás az élet anyagi tényeinek megnemesítő átalakítója, és sohasem hagy fel a művészet szellemi kiértékelésével.

195:7.17 (2080.2) Mily ostoba dolog azt feltételezni, hogy az önműködő báb képes volna az önműködés életfelfogását megragadni, és milyen nevetséges azt várni tőle, hogy más bábokról és a bábtársairól egy ilyen felfogást kialakítson!

195:7.18 (2080.3) Az anyagi világegyetem bármiféle tudományos értelmezése értéktelen, hacsak nem biztosít kellő elismerést a tudós iránt. A művészet semmiféle értékelése nem lehet hiteles, hacsak nem nyújt elismerést a művész számára. Az erkölcsök bármely értékelése értelmetlen, hacsak nem foglalja magába az erkölcsös embert. Semmilyen bölcselet nem épületes, ha figyelmen kívül hagyja a bölcselőt, a vallás pedig nem létezhet a vallásos ember valós tapasztalása nélkül, aki épp e tapasztalásban és azon keresztül törekszik megtalálni Istent és megismerni őt. A világegyetek mindenségének hasonlóképpen nincs jelentősége a VAGYOK-tól, attól a végtelen Istentől elkülönítve, aki teremtette és aki szüntelenül igazgatja azt.

195:7.19 (2080.4) A működéselvű világnézet hívei — az emberbarát-elvű gondolkodók — hajlamosak sodródni az anyagi áramlatokkal. Az eszményelvűek és a szellemelvűek viszont merik használni az evezőiket hozzáértőn és a kellő erővel, hogy megváltoztassák az energiaáramlatok láthatólag tisztán anyagi irányát.

195:7.20 (2080.5) A tudomány az elme matematikájából él; a zene az érzelmek ütemét fejezi ki. A vallás a lélek szellemi üteme a Végtelenség felsőbb és örökkévaló dallammértékeivel való tér-idő összehangzásban. A vallásos tapasztalás olyasmi az emberi életben, amely igazán felette áll a matematikának.

195:7.21 (2080.6) A nyelvben az ábécé jelenti az anyagelvűség rendjét, míg a szavak, melyek — a szeretetre és gyűlöletre, a gyávaságra és a bátorságra vonatkozó — ezernyi gondolat, nagy eszme és nemes eszménykép jelentését fejezik ki, tehát a szavak az anyagi és a szellemi törvény hatályán belüli azon

elmeteljesítményeket mutatják, melyeket a személyiségi saját akarat igénye irányít és amelyeket az adott helyzetben eredendően meglévő lehetőségek korlátoznak.

195:7.22 (2080.7) A világegyetem nem olyan, mint azok a törvények, működési rendek és azok az azonosságok, melyeket a tudós felfedez, és amelyeket ő tudománynak kezd tekinteni, hanem inkább olyan, mint amilyennek a kíváncsi, gondolkodó, döntést hozó, alkotó, összeállító és megkülönböztető tudós látja a világegyetemi jelenségeket, osztályozva a teremtés anyagi oldalának működésközpontú szakaszaiban eredendően meglévő matematikai tényeket. A világegyetem nem is olyan, mint a művész művészete, hanem inkább olyan, mint amilyennek a törekvő, álmodozó, vágyakozó és haladó művész látja, aki egy szellemi cél elérésére irányuló erőfeszítésében megpróbálja meghaladni az anyagi dolgok világát.

195:7.23 (2080.8) A tudós, nem pedig a tudomány az, aki érzékeli az energiából és anyagból álló, fejlődő és haladó világegyetem valóságát. A művész, és nem a művészet az, aki kimutatja az anyagi létezés és a szellemi szabadság közötti átmeneti morontia világ létezését. A vallásos ember, nem pedig a vallás az, aki bizonyítja azoknak a szellemi valóságoknak és isteni értékeknek a létét, melyekkel az ember az örökkévalóságig tartó fejlődésben találkozik.

8. Világi egyeduralom

195:8.1 (2081.1) De miután az anyagelvűség és a működéselvű világnézet többé-kevésbé legyőzetett, a huszadik századi elvilágiasítás pusztító hatása még mindig lerontja a gyanútlan lelkek millióinak szellemi tapasztalását.

195:8.2 (2081.2) A mai elvilágosiasodást két világméretű hatás segítette. Az elvilágosiasodás apja a tizenkilencedik és a huszadik század úgynevezett tudományának szűklátókörű és istentelen hozzáállása volt — az istent nem ismerő tudományé. A mai elvilágosiasodás anyja az egyeduralkodó középkori keresztény egyház volt. Az elvilágiasodás az intézményesített keresztény egyház által csaknem teljesen uralt nyugati polgárosultság elleni fokozódó tiltakozásként indult.

195:8.3 (2081.3) E kinyilatkoztatás idején mind az európai, mind az amerikai élet uralkodó értelmi és bölcséleti légköre határozottan világi — emberközpontú. A nyugati gondolkodás háromszáz év alatt fokozatosan elvilágiasodott. A vallás hatása egyre inkább névlegessé, nagymértékben szertartáskövető szokássá vált. A nyugati polgárosodott társadalomban a magukat kereszténynek mondó emberek többsége a tudtán kívül ténylegesen világias rendet vall.

195:8.4 (2081.4) Nagy erő, hatalmas ráhatás kellett a nyugati népek gondolkodásának és életének a korlátlan hatalmon alapuló egyházi uralom elsorvasztó szorításából való kiszabadításához. A világias rend összetörte az egyházi ellenőrzés bilincseit, és most azzal fenyeget, hogy újfajta, istentelen uralmat szerez a mai ember szíve és elméje felett. A zsarnoki, egyeduralkodó alapuló politikai állam a tudományos anyagelvűség és a világias bölcsélet közvetlen leszármazottja. Amint a világias rend felszabadítja az embert az intézményesített egyház uralma alól, rögtön el is adja rabszolgának az egyeduralkodó állam számára. A világias rendi küzdelem csak azért szabadítja fel az embert az egyházi rabszolgaságból, hogy őt elárulva politikai

zsarnokságba kényszerítse és gazdasági rabszolgaságba taszítsa.

195:8.5 (2081.5) Az anyagi elvű gondolkodás tagadja Istent, a világias rend egyszerűen nem vesz róla tudomást; legalábbis ez volt a korai hozzáállás. A világias rendi küzdelem újabban harciasabb jelleget öltött, annak a vallásnak a helyét akarja betölteni, amelynek egyeduralmi rabszolgaságával egykor szembeszállt. A huszadik századi világias rend azt erősíti, hogy az embernek nincs szüksége Istenre. De vigyázzatok, az emberi társadalomnak ez az istentelen életfelfogása csakis nyugtalansághoz, gyűlölködéshez, boldogtalansághoz, háborúhoz és világméretű végromláshoz vezet.

195:8.6 (2081.6) A világias rend sohasem hozhat békét az emberiségnek. Az emberi társadalomban semmi sem veheti át az Isten helyét. De jól figyeljetelek, ne mondjátok le gyorsan a világias lázadásnak az egyházi egyeduralomból szerzett jótékony előnyeiről. A nyugati polgárosodott társadalom ma számos szabadságot és megelégedettséget élvez a világias lázadás eredményeként. A világias rend nagy hibája ez volt: lázadt a vallási hatóságok által az élet felett gyakorolt, csaknem teljes ellenőrzés ellen, és miután kivívta az ezen egyházi zsarnokság alól való felszabadulást, a világias rend pártján állók folytatták a lázadást immár az Isten ellen, néha titkon, néha pedig nyíltan.

195:8.7 (2081.7) A világias rendi lázadásnak köszönhetitek az amerikai iparosodottság lenyűgöző alkotó erejét és a nyugati polgárosodott társadalom páratlan anyagi fejlődését. De mivel a világias életfelfogás lázadása túl messzire ment és szem elől veszítette Istent és az igaz vallást, az ember le is aratta a

világháborúk és a nemzetközi egyensúlyzavarok nem várt termését.

195:8.8 (2081.8) Az Istenbe vetett hitet nem szükséges feláldozni ahhoz, hogy az ember élvezhesse a mai világiás lázadás áldásait: a vallási türelmet, a társadalmi szolgálatot, a demokratikus kormányzást és a polgárjogokat. Nem volt szükség arra, hogy a világiás rend pártolói szembeszálljanak az igaz vallással ahhoz, hogy segítsék a tudományt és előmozdítsák az oktatást.

195:8.9 (2082.1) A világiás rend azonban nem az egyetlen szülője az élet kiteljesítésében szerzett mindeme hasznoknak. A huszadik század nyereségei mögött nem csak a tudomány és a világiás rend áll, hanem a názáreti Jézus életén és tanításán alapuló — fel nem ismert és el nem ismert — szellemi működés is.

195:8.10 (2082.2) Isten nélkül, vallás nélkül a tudományra építő, világiás elvszerűség sohasem képes összehangolni az erőit, összhangba hozni az elütő és versengő érdekeit, népeit és nemzeti érzületeit. Ez a világiás emberi társadalom, függetlenül a páratlan anyagi vívmányától, lassan szétporlad. A kibékíthetetlen ellentét által működtetett szétmállásnak leginkább ellenálló összetartó erő a hazafiság. Az erőszakos nemzetieskedés a világbéke előtt álló fő akadály.

195:8.11 (2082.3) A világiás rend eredendő gyengesége az, hogy félredobja az etikát és a vallást a politikáért és a hatalomért. Egyszerűen nem teremthetitek meg az emberek közötti testvériséget úgy, hogy közben figyelmen kívül hagyjátok vagy tagadjátok az Isten atyaságát.

195:8.12 (2082.4) A világias társadalmi és politikai derűlátás hiú remény. Isten nélkül sem a függetlenség és a szabadság, sem a tulajdon és a vagyon nem vezethet el a békéhez.

195:8.13 (2082.5) A tudomány, az oktatás, az ipar és a társadalom teljes elvilágiasítása csakis összeomláshoz vezethet. A huszadik század első harmadában az urantiaiak több emberi lényt öltek meg, mint amennyit az egész keresztény megítéltetési időszakban addig az időpontig megöltek. És ez csak a kezdete az anyagelvűség és a világias rend szörnyűséges aratásának; még ennél is szörnyűbb pusztítás következik.

9. A kereszténység előtt álló kihívás

195:9.1 (2082.6) Ne kerülje el a figyelmeteket a szellemi örökségek értéke, az évszázadokat összekötő igazságfolyam, mely elérte még az anyagelvű és világias kor sivár időszakait is. A letűnt korok babonás világnézeteitől való megszabadulásra irányuló minden erőfeszítések során erősen ragaszkodjatok az örökkévaló igazsághoz. De legyetek türelemmel! Amikor a jelenlegi babonás lázadás véget ér, akkor majd a jézusi evangélium igazságai ismét dicsőséges fénnel világítanak meg egy új és jobb utat.

195:9.2 (2082.7) De az elpogányosodott és a társadalomba beágyazódott kereszténységnek új kapcsolatot kell teremtenie Jézus engedményekkel nem gyöngített tanaival; a kereszténység csak sorvad a Mester földi életére vonatkozó, megújításra képes nézet hiányától. A jézusi vallás egy új és teljesebb kinyilatkoztatása arra rendeltetett, hogy meghódítson egy anyagelvű, világias rendre épített birodalmat és legyőzze a működéselvű természetközpontúságot a világban. Az Urantia

most ott reszket a társadalmi újraigazodás, az erkölcsi megélénkülés és a szellemi megvilágosodás egyik legelképesztőbb és leglebilincselőbb korszakának küszöbén.

^{195:9.3 (2082.8)} Jézus tanításai, még ha erősen átalakított formában is, de túléltek a születésük korának rejtelemimádatait, a sötét korszakok tudatlanságát és babonását, és már most lassan győzedelmeskednek a huszadik század anyagelvűsége, működéselvű világnézete és világias rendje felett. A nagy megmérettetés és a fenyegető kudarc ilyen idői mindig nagy kinyilatkoztatások időszakai.

^{195:9.4 (2082.9)} A vallásnak új vezetőkre van szüksége, olyan szellemi beállítottságú férfiakra és nőkre, akik mernek kizárólag Jézusra és az ő egyedülálló tanításaira támaszkodni. Ha a kereszténység kitart amellett, hogy figyelmen kívül hagyja a szellemi küldetését, miközben továbbra is a társadalmi és anyagi gondokkal lesz elfoglalva, a szellemi újjászületésnek meg kell várnia a jézusi vallás ezen új tanítóinak eljövetelét, akik kizárólag az emberek szellemi megújításának szentelik magukat. Ekkor majd ezek a szellemtől született lelkek gyorsan pótolni fogják a világ társadalmi, erkölcsi, gazdasági és politikai újjászervezéséhez szükséges vezetést és ösztönzést.

^{195:9.5 (2083.1)} A mai korszak nem lesz hajlandó elfogadni egy olyan vallást, mely nem következetes a tényekkel és nincs összhangban az igazságra, a szépségre és a jóságra vonatkozó legfelsőbb rendű saját felfogásaival. Most van itt annak az ideje, hogy a mai eltorzított és megalkuvásba kényszerített kereszténység igazi és eredeti alapjait — Jézus valódi életét és tanításait — az ember újra felfedezze.

195:9.6 (2083.2) Az ősemler a vallási félelem babonás rabságában élte az életét. A mai, polgárosodott emberek attól a gondolattól rettegnek, hogy erős vallási meggyőződések uralma alá kerülnek. A gondolkodó ember mindig is félt, hogy vallás tartja a hatalmában. Amikor egy erős és vonzerővel bíró vallás a fölébe kerekedéssel fenyegeti, akkor mindig megpróbálja ésszerűsíteni, hagyományyszerűvé alakítani és intézményesíteni azt, hogy — reménye szerint — az ellenőrzése alá vonhassa. Ilyen eljárással még egy kinyilatkoztatott vallás is mesterséges és ember uralta vallássá válik. Az értelmes mai férfiak és nők azért kerülnek Jézus vallását, mert félnek attól, amit az nekik megtehet — és amit velük megtehet. Minden ilyen félelem igencsak megalapozott. Jézus vallása valóban uralja és átalakítja a híveit, megkívánja, hogy az emberek ajánlják életüket annak, hogy a mennyei Atya akarata megismerésére törekednek és megköveteli, hogy az életenergiákat az ember testvérisége önzetlen szolgálatának szenteljék.

195:9.7 (2083.3) Az önző férfiak és nők egyszerűen nem akarnak ilyen árat fizetni, még a halandó embernek valaha felajánlott legnagyobb szellemi kincsért sem. Amint az ember már eléggé kiábrándult azoktól a szomorú csalódásoktól, melyek az önzőség ostoba és csalóka követésével járnak, és miután felfedezte az alakias vallás sivárságát, csakis akkor lesz hajlandó teljes odaadással az országról szóló evangélium, a názáreti Jézus vallása felé fordulni.

195:9.8 (2083.4) A világnak több első kézből való vallásra van szüksége. Még a kereszténység — a huszadik század vallásainak legjobbját — sem csak egy Jézusról szóló vallás, hanem nagymértékben olyasmi is, amelyet az emberek

közvetve tapasztalnak meg. A vallásukat teljes mértékben úgy veszik, ahogy az elfogadott vallási tanítóik nekik átadják. Pedig mit tapasztalhatna meg egy eszmélő világ, ha Jézust úgy látná, ahogy valójában élt a földön és első kézből ismerné meg az ő életadó tanításait! A szép dolgokat leíró szavak nem képesek kiváltani a dolgok látványa okozta megindultságot, és a meggyőződésből fakadó szavak sem képesek olyan ösztönzést nyújtani az emberek lelkének, mint az Isten jelenléte megismerésének élménye. A várakozással teljes hit azonban mindörökre feltárja az ember lelkének reménykapuját az odaát lévő világok isteni értékeinek örökkévaló szellemi igazságaihoz való belépésre.

195:9.9 (2083.5) A kereszténység arra vetemedett, hogy az eszményképeit lealacsonyítsa az emberi kapzsiság, a háborús örület és a hatalomvágy kihívása előtt; Jézus vallása azonban szeplőtlen és minden másnál magasabb rendű szellemi felhívásként áll, arra szólítja fel az emberben lévő legjobbat, hogy emelkedjen az állati törzsfejlődés mindezen örökségei fölé és kegyelemből érje el az igaz emberi beteljesülés erkölcsi magasságait.

195:9.10 (2083.6) A kereszténységet az alakiasságtól, a túlszervezettségtől, a túlzott észbeliségtől és az egyéb nem-szellemi irányzatoktól elszenvedhető lassú halál fenyegeti. A mai keresztény egyház nem a lendületes hívők olyan testvérisége, mint amelyet Jézus azzal bízott meg, hogy folyamatosan vigye véghez az emberiség egymást követő nemzedékeinek szellemi átalakítását.

195:9.11 (2083.7) Az úgynevezett kereszténység társadalmi és kulturális mozgalommá, valamint vallási meggyőződéssé és

szokássá vált. A mai kereszténység folyója számos régi, pogány ingoványba és sok barbár posványba folyik el; sok régi kulturális vízgyűjtő üríti vizét ebbe a mai műveltségfolyóba — valamint a magasan fekvő galileai táblavidék is, mely az egyedülinek tekintett forrása.

10. A jövő

195:10.1 (2084.1) A kereszténység valóban nagy szolgálatot tett ennek a világnak, de most Jézusra van a legnagyobb szükség. A világnak arra van szüksége, hogy lássa Jézust újra élni a földön a szellemtől született halandók tapasztalásában, akik eredményesen kinyilatkoztatják a Mestert minden embernek. Nincs értelme a kezdetleges kereszténység újjáélesztéséről beszélni; onnan kell továbbmennetek, ahol éppen vagytok. A mai műveltséget a jézusi élet új kinyilatkoztatásával kell szellemileg megkeresztelni és az örökkévaló üdvözülésről szóló evangéliuma új felfogásával kell megvilágosítani. Amikor Jézus így felemeltetik, minden embert magához von. Jézus tanítványainak hódítóknál többnek kell lenniük, minden ember számára az ösztönzés és a magasabb szintre emelt élet bőséges forrásainak kell lenniük. A vallás csak felmagasztalt emberszeretet mindaddig, amíg az Isten jelenléte valóságának felfedezése istenivé nem teszi azt a személyes tapasztalásban.

195:10.2 (2084.2) Jézus földön töltött életének szépsége és fenségessége, emberi volta és istenisége, egyszerűsége és egyedisége olyan szembeszökő és megkapó képet mutat az ember megmentéséről és az Isten kinyilatkoztatásáról, hogy minden idők hittudósainak és bölcselőinek határozottan tartózkodniuk kellene attól, hogy arra vetemedjenek, hogy az Istennek az ember alakjában való, tapasztalás-meghaladó

alászállásából hitvallásokat alkossanak vagy szellemi szolgásgot jelentő istentani rendszereket teremtsenek. Jézusban a világegyetem olyan halandó embert hozott létre, akiben a szeretet szelleme győzedelmeskedett az idő anyagi fogyatékoságai felett és legyőzte a fizikai eredet tényét.

195:10.3 (2084.3) Mindig tartsátok észben — az Istennek és az embereknek szükségük van egymásra. Mindegyikük egyaránt szükséges a világegyetem isteni rendeltetés szerinti véglegességének elérésében való teljes és végleges tapasztalatszerzéshez az örökkévaló személyiség részéről.

195:10.4 (2084.4) „Az Isten országa bennetek van” — valószínűleg ez volt a Jézus által valaha is tett legnagyobb szerűbb kijelentés azon megnyilatkozása után, hogy az Atyja élő és szerető szellem.

195:10.5 (2084.5) A lelkeknek a Mester számára való megnyerésében nem a kényszer, a kötelesség vagy a megegyezés első mérföldje alakítja át az embert és az ő világát, hanem az önkéntes szolgálat és a szabadságszerető odaadás második mérföldje az, amelyen járva a jézusi ember kinyújtja a kezét, hogy a testvérét szeretetben megölelve, szellemi útmutatás mellett tovább küldje őt a halandói létezés felsőbb és isteni célja felé. A kereszténység már most az első mérföldet járja, az emberiség azonban erkölcsi sötétségben trespel és botorkál, mert oly kevés igazi második mérföldes van — oly kevés olyan, magát Jézus követőjének mondó van, aki valóban úgy él és szeret, ahogy ő a tanítványainak megtanította, hogy miként éljenek, szeressenek és szolgáljanak.

195:10.6 (2084.6) A felhívás arra a kalandra, hogy az ember az ország jézusi testvériségének szellemi újjászületése révén egy új,

átalakított emberi társadalmat építsen, mindenkit kell, hogy lelkesítsen, aki hisz őbenne, hiszen az embereket nem kavarta fel semmi azóta, hogy az ő húsvér testbeli társaiként jártak a földön.

195:10.7 (2084.7) Az Isten valóságát tagadó egyetlen társadalmi rend vagy politikai rendszer sem járulhat hozzá semmilyen építő és tartós jelleggel az emberi polgárosodás kibontakozásához. A kereszténység azonban, amennyire megosztott és elvilágiasodott manapság, maga képezi a legnagyobb akadályt a saját továbblépése előtt; különösen igaz ez a kelet esetében.

195:10.8 (2084.8) Az egyházelvűség egyszer s mindenkorra összeegyeztethetetlen azzal az élő hittel, gyarapodó szellemmel és első kézből való tapasztalással, mellyel azok rendelkeznek a mennyország szellemi társulásában, akik Jézusnak hites társai az emberek testvériségében. A múltbeli teljesítményekhez kötődő hagyományok őrzésének dicséretes vágya gyakran vezet a már kinőtt istenimádati rendszerek védelmezéséhez. Az ősi gondolkodási rendszerek fenntartására irányuló jó szándékú vágy eredményesen akadályozza azon új, megfelelő eszközök és módszerek előtérbe kerülését, melyek rendeltetése, hogy kielégítsék a mai emberek fejlődő és haladó elméinek szellemi vágyait. A huszadik század keresztény egyházai hasonlóképpen nagy, ám ennek tudatában egyáltalán nem lévő akadályokat képeznek a valódi evangélium — a názáreti Jézus tanításai — azonnali előrejutása előtt.

195:10.9 (2085.1) Sok olyan meggyőződéses személy, aki örömmel adózna hűséggel az evangélium Krisztusa iránt, roppant nehéznek találja, hogy lelkesen támogasson egy olyan egyházat, amely az ő életének és tanításainak szelleméből oly

keveset mutat meg, és amelyről tévesen azt tanították, hogy ő alapította. Nem Jézus alapította az úgynevezett keresztény egyházat, de az ő természetével összeegyeztethető mindenféle módon támogatta azt, mint a földön teljesített életművének legjobb létező képviselőjét.

195:10.10 (2085.2) Ha a keresztény egyház fel merné karolni a Mester programját, a láthatólag közömbös ifjak ezrei rohannának, hogy csatlakozzanak egy ilyen szellemi vállalkozáshoz, és nem haboznának végig kitartani e nagy kalandban.

195:10.11 (2085.3) A kereszténység komolyan szembesül az egyik saját jelmondatában foglalt ítélettel: „Az önmagával meghasonlott ház nem állhat.” A nem-keresztény világ aligha fogja megadni magát egy önmagától megosztott kereszténységnek. Az élő Jézus az egyetlen remény a kereszténység esetleges egyesítésére. Az igaz egyház — a jézusi testvériség — láthatatlan, szellemi és azt egység, de nem szükségképpen egyformaság jellemzi. Az egyformaság a jellegében működésközpontú fizikai világ ismertetőjele. A szellemi egység az élő Jézussal való hit-szövetség gyümölcse. A látható egyháznak fel kell hagynia azzal, hogy hátráltatja az Isten országa láthatatlan, szellemi testvériségének előrehaladását. E testvériség rendeltetése az, hogy az intézményesített társadalmi szerveződéssel szemben éles ellentétet alkotó élő szervezetté váljon. Kellőképpen igénybe veheti a társadalmi szervezeteket, de azoknak nem szabad pótolniuk azt.

195:10.12 (2085.4) Azonban még a huszadik századi kereszténységet sem szabad lebecsülni. Az nem más, mint a számos korszakban élt, számos emberfajtába tartozó, Istent ismerő emberek együttes és kivételes erkölcsi tehetségének terméke, amely

ténylegesen is a jóra törekvő legnagyobb erők egyike volt a földön, és ezért senki ne kezelje lekicsinylően, függetlenül annak eredendően meglévő és szerzett fogyatékoságaitól. A kereszténység még mindig azon igyekszik, hogy a gondolkodó emberek elméiben erős erkölcsi érzéseket keltsen.

195:10.13 (2085.5) Ám nincs mentség arra, hogy az egyház belekeveredik a kereskedelembe és a politikába; az ilyen szentségtelen szövetségek a Mester égbekiáltó elárulását jelentik. Az igazság valódi kedvelői nem egykönnyen fogják elfelejteni, hogy ez az erős, intézményesített egyház gyakran nem áttallotta megfojtani az újszülött hitet és üldözni az igazság hordozóit, akik éppen nem óhítú köntösben tűntek fel.

195:10.14 (2085.6) Nagyon is igaz, hogy az ilyen egyház nem maradt volna meg, hacsak nem lettek volna olyan emberek a világban, akik előnyben részesítették az ilyenfajta istenimádatot. Számos, szellemileg rest lélek keresi a szertartásos és szent hagyományok ősi és tekintélyelvű vallását. Az emberi törzsfejlődés és a szellemi haladás aligha elégséges arra, hogy képessé tegyen minden embert a vallási hatóság nélkülözésére. Az ország láthatatlan testvérisége igencsak magába foglalhatja a különféle társadalmi rendű és egyéni adottságú osztályokból építkező családok csoportjait, ha hajlandók igazi, szellem vezette Istenfiakká válni. De Jézus testvériségében nincs helye a szakadár felekezeti versengésnek, a csoportviszálynak, sem pedig az erkölcsi felsőbbrendűség és a szellemi tévedhetetlenség igényeinek.

195:10.15 (2086.1) A keresztények különböző csoportosulásai szolgálhatják a nyugati polgárosodott társadalmak különféle népei körében a jövőbeli hívek számos különböző

fajtájának összebékítését, ám a kereszténység effajta megosztottsága komoly gyengeséget jelent, amikor kísérletet tesz arra, hogy elvigye Jézus evangéliumát a keleti népekhez. Ezek az emberfajták még nem értik, hogy a kereszténységtől, mely egyre inkább egy Jézusról szóló vallássá vált, van egy némiképp különböző vallás, mégpedig Jézus vallása.

195:10.16 (2086.2) Az Urantia nagy reménysége Jézus új kinyilatkoztatásának lehetőségében van, mely az ő megmentő üzenetének új és teljesebb bemutatását jelenti, s amely szellemileg szeretetteljes szolgálatban egyesítené a magukat az ő követőinek vallók ma élő, számos családját.

195:10.17 (2086.3) Még a világiás oktatás is tudna segíteni ebben a nagy szellemi megújulásban, ha több figyelmet fordítana arra, hogy megtanítsa az ifjúságot, hogy miként fogjon az élettervezéshez és a jellemfejlesztéshez. Minden oktatás célja az kellene legyen, hogy támogassa és előmozdítsa a legfelsőbb életcél, egy nemes és kiegyensúlyozott személyiség kialakítását. Nagy szükség van erkölcsi fegyelem tanítására az oly sok maga kedvére való létezés helyett. Az ilyen alaphoz a vallás hozzáteheti a halandói élet kiteljesítésére és gazdagabbá tételére való szellemi ösztönzést, sőt az örökkévaló élet bizonyosságát és felsőbbségének elérését.

195:10.18 (2086.4) A kereszténység rögtönzött vallás, és ezért annak alacsony sebességfokozatban kell működnie. A magas fokozatú teljesítményeknek meg kell várniuk Jézus igazi vallásának új kinyilatkoztatását és általánosabb elfogadását. A kereszténység azonban nagy vallás, annak kell lennie, ha egy megfeszített ács hétköznapi tanítványai meg tudták eleveníteni azokat a tanításokat, melyek háromszáz év alatt meghódították

a római világot, majd továbbmentek, hogy győzzenek a Rómát megdöntő barbárok felett is. Ugyanez a kereszténység hódította meg — nyelte el és emelte fel — a héber istentan és a görög bölcsélet teljes folyamát. Amikor ez a keresztény vallás több mint ezer évre mély öntudatlanságba zuhant a rejtelmek és a pogányság túladagolásának eredményeként, magától feltámadt és gyakorlatilag újból meghódította a teljes nyugati világot. A kereszténység eleget tartalmaz Jézus tanításaiból ahhoz, hogy halhatatlanná tegye azt.

195:10.19 (2086.5) Ha a kereszténység képes volna többet felfogni Jézus tanításaiból, akkor sokkal többet segíthetne a mai embernek abban, hogy megoldja az új és egyre összetettebbé váló nehézségeit.

195:10.20 (2086.6) A kereszténység nagy hátrányban van, mert az egész világ elméiben azonosult a nyugati polgárosultság társadalmi rendszerének, ipari világának és erkölcsi alapelveinek egy részével; és így a kereszténység akaratlanul is egy olyan társadalom védnökeként tűnt fel, mely azon bűnösség terhe alatt tántorog, hogy eltűri az eszményelvűség nélküli tudományt, az elvtelen politizálást, a munka nélkül szerzett vagyont, a korlátozás nélküli élvezetet, a jellem nélküli tudást, a lelkiismeret nélküli hatalmat és az erkölcsiségtől mentes ipart.

195:10.21 (2086.7) A mai kereszténység reménye az, hogy felhagy a nyugati polgárosultság társadalmi rendszereinek és ipari politikáinak támogatásával, miközben szerényen meghajol az általa oly buzgón felmagasztalt kereszt előtt, hogy ott újra megtanulja a názáreti Jézustól a halandó ember által valaha is

meghallható legnagyobb igazságokat — az Isten atyaságának és az emberek közötti testvériségnek az élő evangéliumát.

196. írás

Jézus hite

196:0.1 (2087.1) JÉZUSNAK magasztos és őszinte hite volt Istenben. Megtapasztalta a halandói lét mindennapos viszontagságait, de vallási értelemben sohasem kételkedett az Isten óvó felügyeletének és iránymutatásának bizonyosságában. Az ő hite az isteni jelenlétnek, a benne lakozó Igazító tevékenységének a felismeréséből született. Az ő hite nem volt sem hagyományelvű, sem merőben értelmi; hanem teljes mértékben személyes és tisztán szellemi.

196:0.2 (2087.2) Az emberi Jézus Istent szentnek, pártatlannak és nagynak, valamint igaznak, szépnek és jónak látta. Mindezen isteniségi sajátosságokat az elméjében úgy összpontosította, mint a „mennyei Atya akaratát”. Jézus Istene egyszerre volt „Izráel Szentje” és „az élő és szerető Atya a mennyben”. Az Isten mint Atya felfogás Jézusnál nem eredendően volt jelen, az eszmét azzal dicsőítette meg, hogy magasztos tapasztalássá emelte, így téve új kinyilatkoztatást az Istenről, valamint hirdette, hogy minden halandó teremtmény a szeretet ezen Atyjának gyermeke, ők az Isten fiai.

196:0.3 (2087.3) Jézus nem úgy ragaszkodott az Istenben való hithez, mint egy egész világgal szemben álló, ezen ellenséges és bűnös világgal halálos harcot vívó lélek tette volna; nem kizárólag azért folyamodott a hithez, hogy vigaszt nyerjen a nehézségek közepette vagy megnyugváshoz jusson az elrettentő kétségbeesésben; nála a hit nem pusztán megtévesztő

ellentételezés volt az élet kellemetlen tapasztalataiért és fájdalmaiért. A halandó lét minden természetes nehézsége és mulandó ellentmondása közepette, hit révén, a mennyei Atya közvetlen jelenlétében tapasztalta meg az Istenben való legfelsőbb és feltétlen bizalom nyugalmát és érezte át az élet csodálatos, megélnékvő erejét. E diadalmas hit a tényleges szellemi előrehaladás élő megtapasztalása volt. Jézus komoly hozzájárulása az emberi tapasztalás értékeihez nem az volt, hogy oly sok új eszmét nyilatkoztatott ki a mennyei Atyáról, hanem az, hogy oly nagyszerűen és emberien mutatta meg az Istenben való élő hit új és nemes fajtáját. Az Isten e világegyetem egyetlen másik világán sem vált semelyik halandó életében olyan élő valósággá, mint a názáreti Jézus emberi tapasztalásában.

196:0.4 (2087.4) A Mester Urantián megélt életében a helyi teremtrészek ez és minden más világa is egy új és nemesebb fajta vallást fedez fel, egy olyan vallást, mely az Egyetemes Atyával való személyes szellemi kapcsolaton alapul, és amelynek érvényét egyedül az igaz személyes tapasztalás legnagyobb tekintélye igazolja. Jézus ezen élő hite nem ködös elmélkedés volt, és e hit több volt, mint értelmi gondolkodás.

196:0.5 (2087.5) Az istentan rögzítheti, alakíthatja, meghatározhatja és elvszerűsítheti a hitet, de Jézus emberi életében a hit személyes, élő, eredeti, önkéntelen és tisztán szellemi volt. E hit nem hagyománytisztelet volt, és nem is tisztán értelmi meggyőződés, melyet szent hitvallásként tartott volna meg, hanem olyan magasztos tapasztalás és olyan mély meggyőződés volt, mely biztosan tartotta őt. Az ő hite oly valós és mindent magába foglaló volt, amely tökéletesen félresöpört

mindenféle szellemi kétséget és eredményesen megszüntetett minden ellentétes vágyat. Semmi sem tudta letépni őt e lángoló, magasztos és tántoríthatatlan hit szellemi horgonyáról. Még a nyilvánvaló vereség idején vagy a csalódás és a fenyegető kétségbeesés fájdalmai közepette is higgadtan állt az isteni jelenlétben, félelem nélkül és a szellemi legyőzhetetlenség teljes tudatában. Jézus a rendíthetetlen hit birtoklásából eredően éltető bizonyosságot élvezett, és a megpróbáltatást hozó egyes élethelyzetekben mindig feltétlen hűséget mutatott az Atya akarata iránt. E fenséges hitétől még a méltatlan halál kegyetlen és közvetlen fenyegetése sem tántorította el.

196:0.6 (2088.1) Egy vallási lángelmében az erős szellemi hit nagyon sok esetben közvetlenül vészes megszállottsághoz, a vallásos én túhangsúlyozásához vezet, de Jézusnál nem ez volt a helyzet. Őrá a rendkívüli hite és szellemi előrehaladása azért nem volt kedvezőtlen hatással a gyakorlati életben, mert ez a szellemi felmagasztalás az Istennel való személyes tapasztalásának teljesen akaratlan és önkéntelen lélekkifejeződése volt.

196:0.7 (2088.2) Jézus a mindent felülmúló és elvehetetlen szellemi hitében sohasem vált elvakulttá, mert e hit nem próbált meg elszakadni Jézusnak a társadalmi, gazdasági és erkölcsi élethelyzetek hétköznapi gyakorlatára vonatkozó, értelmileg kiegyensúlyozott értékítéleteitől. Az Ember Fia ragyogóan egyesített emberi személyiség volt; tökéletességgel felruházott isteni lény; aki kiválóan összehangolt és egyesített emberi és isteni lényként a földön egyetlen személyiségként működik. A Mester mindig összehangolta a lélek hitét a tapasztalás által edzett bölcsesség-értékelő képességével. A személyes hit, a

szellemi remény és az erkölcsi odaadás mindig és kölcsönösen összefüggött egymással, mégpedig egy olyan páratlan vallási egységben, mely a személyes tiszteletben, a családszeretetben, a vallási kötelességben, a társadalmi elkötelezettségben és a gazdasági szükségszerűségben megnyilvánuló emberi hűség valóságának és szentségének szenvedélyes felismerésével alkotott szerves egységet.

196:0.8 (2088.3) Jézus hite minden, az Isten országában megtalálható szellemértéket megjelenített; ezért mondta, „Először a mennyországot keressétek.” Jézus látta, hogy az ország haladó, eszményi közössége az „Isten akarata” meglátásán és teljesítésén alapul. A tanítványainak tanított ima lényege az volt, hogy „Jöjjön el a te országod; a te akaratod legyen meg.” Miután úgy fogta fel az országot, mint amely az Isten akaratából áll, magát az ország bámulatos önzetlenséggel és határtalan lelkesedéssel való megteremtése ügyének szentelte. De a komoly küldetésében és a rendkívüli élete alatt sohasem mutatkozott meg sem a megszállott ember dühe, sem a vallási önzés felületes üressége.

196:0.9 (2088.4) A Mester egész életét következetesen meghatározta az élő hit, a magasztos vallásos tapasztalás. Ez a szellemi beállítottság teljes mértékben uralta a gondolkodását és az érzéseit, a hitéletét és az imádkozását, a tanítását és a szónoklatait. Az ilyen személyes hit a mennyei Atya útmutatása és védelme bizonyosságában, a fiú egyedi életében biztonságot és a szellem valóságában való elmélyülés lehetőségét kölcsönzi. És mégis, az isteniséggel való szoros kapcsolat nagyon mélyen gyökerező tudata ellenére, ez a galileai, az Isten galileaija, amikor Jó Tanítóként szólították,

azonnal azt felelte, „Miért mondasz engem jónak?” Amikor ilyen kiváló önzetlenséggel szembesülünk, kezdjük érteni, hogy az Egyetemes Atya miként találta lehetségesnek, hogy oly teljes körűen mutassa meg magát neki, és hogy magát rajta keresztül nyilatkoztassa ki a teremtsrészek halandóinak.

196:0.10 (2088.5) Jézus a teremtsrészek embereként minden felajánlás legnagyobbikát tette meg Istennek: a saját akaratát ajánlotta és szentelte az isteni akarat megcselekedése fenséges szolgálatának. Jézus mindig is és következetesen, teljesen az Atya akarata szerint értelmezte a vallást. Amikor a Mester létpályáját tanulmányozzátok az ima vagy a vallási élet bármely más sajátos vonatkozásában, ne sokat foglalkozzatok azzal, amit tanított, hanem inkább azzal, amit tett. Jézus sohasem vallási kötelességből imádkozott. Számára az ima a szellemi hozzáállás őszinte kifejezése, a lélekhűség kinyilvánítása, a személyes odaadás megmutatása, köszönetnyilvánítás, az érzelmi feszültség elkerülésének és az összeütközés kialakulásának megelőző eszköze, az értelem magasabb szintű működése, továbbá a vágy megnevelésének, az erkölcsi döntés igazolásának, a gondolat gazdagításának, a felsőbb hajlamok teljes megerősítésének, a készítés szentesítésének, a nézőpont tisztázásának, a hit kinyilvánításának, a saját akarat feltétlen alárendelésének, a bizakodás fenséges megerősítésének, a bátorság kinyilatkoztatásának, a felfedezés kimondásának, a legfelsőbb szintű odaadás megvallásának és a szentesítés érvényesítésének módja, a nehézségekhez való alkalmazkodás eljárása volt, valamint az egyesített lélekerők nagyfokú mozgósítása annak érdekében, hogy ellenálljon minden emberi hajlamnak az önzőség, a rossz és a bűn iránt. Ilyen, magát

imádságosan az Atyja akarata megcselekedésének szentelő életet élt és életét épp ilyen imával fejezte be diadalmasan. Az ő páratlan vallásos életének titka az Isten jelenlétének tudata volt; melyet értelmes imádkozás és őszinte istenimádat — az Istennel való töretlen közösség — által ért el, nem pedig vezetettség, hangok, látomások vagy rendkívüli vallási szokások révén.

196:0.11 (2089.1) Jézus földi életében a vallás élő tapasztalás volt, közvetlen és személyes elmozdulás a szellemi hódolattól a gyakorlatias pártatlanság felé. Jézus hite meghozta az isteni szellem minden másnál magasabb rendű gyümölcseit. Az ő hite nem éretlen és együgyű volt, mint egy gyermeké, de sok tekintetben hasonlított a gyermeki elme gyanútlan bizodalmához. Jézus sok szempontból úgy bízott Istenben, ahogy a gyermek bízik a szülőjében. Mélyen bízott a világegyetemben — éppen úgy, ahogy a gyermek bízik a szülői környezetében. Jézus őszinte hite a világegyetem alapvető jóságában nagyon sokban hasonlított arra, ahogy a gyermek bízik a földi környezetének biztonságosságában. Úgy bízott a mennyei Atyában, ahogy a gyermek számít a földi szülőjére, és az ő lángoló hite soha egy pillanatra sem kételkedett a mennyei Atya óvó felügyeletének bizonyosságában. Nem zavarták meg komolyabban félelmek, kétségek és kételkedések. Hitetlenség nem akadályozta az életének szabad és eredeti kifejeződését. Egy felnőtt ember rendíthetetlen és értelmes bátorságát egyesítette egy hívő gyermek őszinte és bizakodó derűlátásával. Hite a bizakodás olyan magasságaiba emelkedett, amely mentes volt a félelemtől.

196:0.12 (2089.2) Jézus hite egy gyermek bizodalmanak tisztaságát érte el. Az ő hite oly abszolút és feltétlen lévén, érzékeny volt a lénytársaival való kapcsolat varázsára és a világegyetem csodáira. Az istenire irányuló bizalma oly teljes és oly biztos volt, hogy az a feltétlen személyes biztonság örömét és bizonyosságát eredményezte. Az ő vallásos tapasztalásában nem volt semmi tétovaság vagy színlelés. A felnőtt ember ezen óriási értelmében a gyermek hite a legfelsőbb módon uralkodott minden, a vallási tudattal kapcsolatos dologban. Nincs semmi különös abban, hogy egyszer azt mondta, „Hacsak nem váltok olyanná, mint egy kisgyermek, nem léphettek be az országba.” Attól eltekintve, hogy Jézus hite gyermeki volt, az semmilyen értelemben nem volt gyerekes.

196:0.13 (2089.3) Jézus nem azt várja el a tanítványaitól, hogy higgyenek benne, hanem azt, hogy higgyenek vele, higgyenek az Isten szeretetének valóságában és teljes bizalommal fogadják el a mennyei Atyához fűződő fiúság bizonyosságának biztonságát. A Mester azt szeretné, hogy minden követője teljesen osztozzon az ő minden másnál magasabb rendű hitében. Jézus a legmeghatóbb módon arra készítette a követőit, hogy ne csak azt higgyék, amit ő hitt, hanem higgyenek úgy is, ahogy ő hitt. Ez a teljes jelentése az ő legfelsőbb követelményének, „Kövess.”

196:0.14 (2090.1) Jézus a földi életét egy nagy célnak szentelte — hogy az Atya akaratát megcselekedje, az emberi életet vallásosan és hit által élje meg. Jézus hite bizodalmas volt, olyan, mint egy gyermeké, de teljesen mentes volt az elbizakodottságtól. Komoly és határozott döntéseket hozott, bátran szembenézett számos csalódással, eltökélten leküzdött rendkívüli

nehézségeket, és rendületlenül szembenézett a kötelesség rideg kihívásaival. Erős akaratot és kifogyhatatlan bizodalmat igényelt hinni abban, amit Jézus hitt és ahogy hitt.

1. Jézus — az ember

^{196:1.1 (2090.2)} Jézusnak az Atya akarata és az ember szolgálata iránti odaadása több volt, mint halandói elhatározás és eltökélt emberi szándék; ő őszintén az ilyen, fenntartás nélküli szeretetadományozásnak szentelte magát. Függetlenül attól, hogy Mihály főhatalma milyen nagy jelentőségű tény, nem szabad eltávolítanotok az emberi Jézust az emberektől. A Mester emberként és Istenként emelkedett magasra; ő az emberekhez tartozik; az emberek őhöz tartoznak. Milyen szerencsétlen dolog, amikor magát a vallást úgy félreértelmezik, hogy az emberi Jézust eltávolítják a küzdő halandóktól! A Krisztus emberségéről vagy istenségéről folytatott viták ne homályosítsák el azt a megmentő igazságot, hogy a názáreti Jézus olyan vallásos ember volt, aki hit révén érte el az Isten akaratának megismerését és megcselekedését; ő volt a legigazabbul vallásos ember, aki az Urantián valaha is élt.

^{196:1.2 (2090.3)} Megérett az idő arra, hogy az ember tanúja legyen, amint a tizenkilenc évszázad istentani hagyományai és vallási tantételei közepette az emberi Jézus jelképesen feltámad a halotti sírjából. A názáreti Jézust többé már nem szabad feláldozni, még a megdicsőült Krisztus nagyszerű felfogásáért sem. Milyen felemelő szolgálat lenne, ha ezen a kinyilatkoztatáson keresztül az Ember Fia kiszabadulna a hagyományelvű istentan sírjából, és az élő Jézusként lépne az ő nevét viselő egyház elé és minden más vallás elé is! A hívek

keresztény közössége bizonyosan nem habozna ilyen hitbeli és életmódbeli igazodást végezni, mely képessé tenné a Mester „követésére” azon valós élete megmutatása által, mely az Atya akarata megcselekedése tekintetében hithű odaadást, az ember önzetlen szolgálata esetében pedig elhivatottságot jelent. Félnek-e a magukat keresztényeknek mondók attól, hogy leleplezzék a társadalmi tiszteletreméltóság és az önzésből eredő gazdasági összehanghiány önelégült és el nem hivatott közösségét? Fél-e az intézményesített kereszténység a hagyományos egyházi tekintély esetleges veszélybe sodrásától vagy esetleges lerombolásától, ha a galileai Jézus visszahelyeztetik a halandó emberek elméjébe és lelkébe, mint a személyes vallásos élet eszményképe? Valóban, a keresztény polgárosultság társadalmi újraalkalmazkodásai, gazdasági átalakulásai, erkölcsi megújódásai és vallási felülvizsgálatai gyökeresek és forradalmiak lennének, ha Jézus élő vallása hirtelenül kiszorítaná a Jézusról szóló istentani vallást.

196:1.3 (2090.4) „Jézust követni” azt jelenti, hogy az ember személyesen is osztozik az ő vallásos hitében és belép a Mesternek az emberért végzett önzetlen szolgálat jellemezte élete szellemébe. Az emberi életben az egyik legfontosabb dolog az, hogy az ember rálásson arra, hogy Jézus mit hitt, felfedezze az ő eszményképeit és törekedjen az ő magasztos életcéljának elérésére. Minden emberi tudás közül az bír a legnagyobb értékkel, hogy az ember megismerje Jézus vallási életét és hogy miként élte azt.

196:1.4 (2090.5) Az egyszerű emberek örömmel hallgatták Jézust, és ismét válaszolni fognak az ő elhivatott, vallásos késztetést mutató, őszinte emberi életének bemutatására, ha ezek az

igazságok megint hirdettetni fognak a világnak. Az emberek azért hallgatták őt örömmel, mert egy volt közülük, egy szerény, avatatlan ember; a világ legnagyobb vallási tanítója valóban nem volt képzett tanító.

196:1.5 (2091.1) Az ország híveinek nem szabadna célul tűzniük Jézus húsvér testben eltöltött külsődleges életének szó szerint való utánzását, inkább a hitében kellene osztozniuk; bízniuk Istenben, ahogy ő bízott Istenben és hinni az emberekben, ahogy ő hitt az emberekben. Jézus sohasem vitatkozott sem az Isten atyaságáról, sem az emberek közötti testvériségről; ő az élő szemléltetése volt az egyiknek és mélységes megmutatása a másiknak.

196:1.6 (2091.2) Éppen úgy, ahogy az embereknek az emberi tudatosságtól az isteni felismeréséig kell fejlődniük, úgy emelkedett Jézus az emberi természettől az Isten természetének tudatáig. A Mester az emberitől az isteniig tartó nagy felemelkedést a halandói értelme hitének és a benne lakozó Igazító működésének közös teljesítménye révén érte el. Az isteni teljesség elérésének tényszerű felismerését (miközben mindvégig teljesen tudatában volt az emberi lénye valóságának) az istenivé lényegülés hitbeli tudatosulásának hét fejlődési szakasza kísérte. A fokozatos önmegvalósítás e szakaszait a Mester alászállási tapasztalásában a következő rendkívüli események határolták el:

196:1.7 (2091.3) 1. A Gondolatigazító megérkezése.

196:1.8 (2091.4) 2. Immanuel hírnöke, aki Jeruzsálemben jelent meg neki, amikor a Mester nagyjából tizenkét éves volt.

196:1.9 (2091.5) 3. A megkeresztelését kísérő megnyilatkozások.

196:1.10 (2091.6) 4. Az Átlényegülés hegyén átélt tapasztalások.

196:1.11 (2091.7) 5. A morontia feltámadás.

196:1.12 (2091.8) 6. A szellemi felemelkedés.

196:1.13 (2091.9) 7. A paradicsomi Atya általi végleges befogadása, a világegyeteme feletti korlátlan főhatalom adományozása.

2. Jézus vallása

196:2.1 (2091.10) Egy napon a keresztény egyházban zajló újjászervezés elég mélyre hatol ahhoz, hogy visszavezessen Jézusnak, a hitünk szerzőjének és teljesítőjének hamisítatlan vallási tanításaihoz. Hirdethettek vallást Jézusról, de okvetlenül Jézusnak a vallását kell élnetek. A pünkösdi lelkesültségében Péter akaratlanul is életre hívott egy új vallást, a feltámadt és megdicsőült Krisztus vallását. Pál apostol később átalakította ezt az új örömhírt a kereszténységgé, egy olyan vallássá, melyben a saját istentani nézeteit és Jézussal kapcsolatban a damaszkuszi úton szerzett személyes élményét testesíti meg. Az országról szóló örömhír a galileai Jézus személyes vallási tapasztalatán alapul; a kereszténység csaknem kizárólag Pál apostol személyes vallási élményén alapszik. Az Újszövetséget csaknem teljes egészében nem Jézus jelentős és ösztönző vallási életének, hanem a Pál-féle vallási élmény ismertetésének és az ő személyes meggyőződései bemutatásának szentelik. E kijelentés alól említésre méltó kivétel — eltekintve a Máté, Márk és Lukács szerinti örömhír bizonyos részeitől — a héberekhez címzett írás és Jakab levele. Az írásában még Péter is csak egyszer tért

vissza a Mestere személyes vallási életéhez. Az Újszövetség nagyszerű keresztény írás, de csak szerényen jézusi.

196:2.2 (2091.11) Jézus a húsvér testben élt élete során komoly vallási gyarapodást mutat — az áhítat és az emberi hódolat kezdeti eszméitől, a személyes szellemi közösség évein keresztül egészen addig, míg végül eljutott az Atyával való egysége tudatának fejlett és magasztos szintjére. És így, egy rövid életben, Jézus átesett a vallásos szellemi fejlődés ama tapasztalásán, melyet az ember a földön kezd meg és rendszerint csak azt követően él át a maga teljességében, hogy hosszú időt eltöltött a paradicsomi előtti létpálya egymást követő szintjeinek szellemi felkészítő tanhelyein. Jézus a személyes vallásos tapasztalás hit-bizonyosságainak tisztán emberi tudatától fejlődött azokig a fenséges szellemi magasságokig, ahol határozottan felismerte az isteni természetét, valamint addig, hogy tudatosulhatott benne az Egyetemes Atyával való szoros közösség egy világegyetem irányításában. A halandói függőség ama szerény rendjétől indulva fejlődött — mely arra sarkallta, hogy önkéntelenül is azt mondja az őt Jó Tanítónak nevezőnek, „Miért hívsz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten,” — az elért isteniség azon magasztos tudatára, mely annak kimondására bírta, „Ki vádol bűnnel engem közületek?” Ez a fokozatos felemelkedés az emberitől az istenihez kizárólag halandói teljesítmény volt. Amikor így elérte az isteniséget, ő még mindig ugyanaz az emberi Jézus volt, az Ember Fia és az Isten Fia.

196:2.3 (2092.1) Márk, Máté és Lukács megőriz valamennyit az emberi Jézus képéből, amint éppen nagyszerű küzdelmét vívja azért, hogy megbizonyosodják az isteni akarat felől és meg is

cselekedje azt az akaratot. János a győzelmes Jézusról alkot képet, amint az isteniség teljes tudatában járt a földön. A Mester életét tanulmányozók nagy tévedése az, hogy némelyek teljesen emberinek fogták fel őt, míg mások kizárólag isteniként gondoltak rá. Ő a teljes tapasztalásában igazán emberi és isteni volt, és még most is az.

196:2.4 (2092.2) A legnagyobb hibát azonban ott követték el, hogy míg az emberi Jézusról úgy gondolták, hogy vallása van, az isteni Jézus (Krisztus) csaknem egy éjszaka alatt vallássá lett. Pál kereszténysége biztosította az isteni Krisztus imádását, de csaknem teljesen szem elől tévesztette a Galileából való, vitézül küzdő emberi Jézust, aki a személyes vallásos hitének bátorsága és a benne lakozó Igazító hősiessége révén emelkedett fel az emberi lényének alacsony szintjeiről odáig, hogy az isteniséggel eggyé váljon, s így azzá az új és élő úttá legyen, mely által minden halandó felemelkedhet az emberiségről az isteniségre. A halandók a szellemiség minden szakaszában és minden világon megtalálhatják Jézus személyes életében azt, ami erőt ad nekik és ösztönzi őket, amint a legalsó szellemszintekről felfelé fejlődve eljutnak a legfelsőbb isteni értékekig, eljutnak a minden személyes vallásos tapasztalás kezdetétől a végéig.

196:2.5 (2092.3) Az Újszövetség megírása idején nem csak hogy igen mélyen hittek a feltámadt Krisztus isteniségében, hanem odaadóan és őszintén hittek az ő közeli visszatérésében is, hogy a földön kiteljesíti a mennyországot. Az Úr azonnali visszatérésébe vetett ezen erős hitnek sok köze volt ahhoz, hogy hajlamosak voltak kihagyni a feljegyzésből azokat a hivatkozásokat, melyek a Mester tisztán emberi tapasztalásait

és sajátosságait mutatták be. Az egész keresztény mozgalom eltávolodott a názáreti Jézus emberi képétől a feltámadt Krisztus, a megdicsőült és rövidesen visszatérő Úr Jézus Krisztus felmagasztalásának irányába.

196:2.6 (2092.4) Jézus az Isten akarata megcselekedésében és az emberi testvériség szolgálatában való személyes tapasztalatszerzés vallását alapította meg; Pál olyan vallást alapított, amelyben a megdicsőült Jézus vált az imádat tárgyává és a testvériség az isteni Krisztusban hívő társakból állt. Jézus alászállásában e két felfogás magvában megvolt az ő isteni-emberi életében, és tényleg sajnálatos, hogy a követői nem egy olyan egyesített vallást teremtettek, mely kellően elismerhette volna a Mesternek mind az emberi, mind az isteni természetét, minthogy azok elválaszthatatlanul össze voltak kötve a földi életében és oly dicsőségesen meg is jelentek az országról szóló eredeti örömhírben.

196:2.7 (2093.1) Jézus némely erősebb kijelentése nem rázna meg és nem kavarna fel titeket, ha emlékeznétek arra, hogy ő volt a világ legőszintébb és legodaadóbb vallási híve. Teljesen elhivatott halandó volt, feltétlenül az Atyja akarata megcselekedésének szentelte magát. Az ő látszólag kemény kijelentései közül sok inkább volt a hit személyes megvallása és az odaadás fogadalma, mintsem a követőinek szóló parancs. Éppen ezen egycélúság és önzetlen odaadás volt az, amely képessé tette arra, hogy ilyen rendkívüli haladást érjen el az emberi elme meghódításában egy rövid élet alatt. Az ő számos nyilatkozatát úgy kell tekinteni, mint annak megvallását, hogy mit követelt meg magától, mintsem hogy mit igényelt az ő összes követőjétől. Az ország ügye iránti odaadásában Jézus

felégetett minden hidat maga mögött; feláldozott mindent, ami az Atyja akaratának megcselekedését akadályozta.

196:2.8 (2093.2) Jézus azért áldotta a szegényeket, mert ők rendszerint egyenesek és jámborak voltak; azért marasztalta el a gazdagokat, mert ők rendszerint feslettek és vallástalanok voltak. Ugyanúgy elítélte volna a vallástalan nincstelent és dicsérte volna az elhivatott és istenimádó jó módút.

196:2.9 (2093.3) Jézus arra ösztönözte az embereket, hogy érezzék otthon magukat a világban; megszabadította őket a tabu rabszolgaságától és megtanította nekik, hogy a világ nem alapvetően rossz. Ő nem arra vágyott, hogy elmeneküljön a földi életéből; teljesen elsajátított egy olyan módszert, mellyel elfogadhatóan megcselekedte az Atya akaratát, amíg a húsvér testben tartózkodott. Eszményelvű vallási életet élt egy valószínű világ kellős közepén. Jézus nem osztozott Pálnak az emberiségre vonatkozó borúlátó nézetében. A Mester úgy tekintett az emberekre, mint az Isten fiaira, és nagyszerű és örökkévaló jövőt látott azok esetében, akik a továbbélést választották. Ő nem erkölcsi szkeptikus volt; az embert igenlő felfogásban szemlélte, nem pedig nemlegesben. A legtöbb embert inkább gyengének, mintsem gonosznak látta, inkább zavartnak, mintsem romlottnak. De függetlenül a helyzetüktől, ők mindannyian az Isten gyermekei és az ő testvérei.

196:2.10 (2093.4) Azt tanította az embereknek, hogy tulajdonítsanak nagy értéket maguknak az időben és az örökkévalóságban. E nagyra értékelés következtében, melyet Jézus az emberek esetében mutatott, hajlandó volt teljesen odaadni magát az emberiség lankadatlan szolgálatában. A végesnek ez a végtelen értékelése volt az, ami az arany szabályt alapvető tényezővé

tette a vallásában. Milyen halandó esetében is maradhatna el a felemeltetés annak eredményeképp, hogy Jézusnak ily rendkívüli hite van benne?

196:2.11 (2093.5) Jézus nem ajánlott szabályokat a társadalmi haladáshoz; az övé vallási küldetés volt, és a vallás kizárólagosan egyéni tapasztalás. A társadalom leghaladóbb teljesítményeként kitűzött végső cél sohasem remélheti, hogy meghaladja az Isten atyaságának felismerésén alapuló, emberek közötti jézusi testvériséget. Minden társadalmi előrehaladásra vonatkozó eszménykép csakis ezen isteni ország eljövedele által valósulhat meg.

3. A vallás felsősége

196:3.1 (2093.6) A személyes, szellemi vallásos tapasztalás hatékony megoldást jelent a legtöbb halandói nehézségre; az minden emberi kihívás eredményes válogatója, kiértékelője és igazítója. A vallás nem szünteti meg vagy számolja fel az emberi nehézségeket, de eloszlatja, elnyeli, megvilágítja és meghaladja azokat. Az igaz vallás egyesíti a személyiséget a minden halandói követelményhez való eredményes alkalmazkodás érdekében. A vallásos hit — az emberben lakozó isteni jelenlét határozott vezetése — mindig képessé teszi az Istent ismerő embert ama szakadék áthidalására, mely az értelmi okszerű gondolkodás és a lélek határozott bizonyágtételei között tátong, mely előbbi az Egyetemes Első Okot úgy ismeri mint Azt, utóbbi pedig úgy mint Őt, Jézus örömhírének mennyei Atyját, az emberi üdvözülés személyes Istenét.

196:3.2 (2094.1) Az egyetemes valóságban csupán három elem van: tény, eszme és kapcsolat. A vallási tudat úgy azonosítja ezeket a valóságokat, mint tudomány, bölcsélet és igazság. A bölcsélet hajlana e tevékenységeket úgy szemlélni, mint értelem, bölcsesség és hit — vagyis mint fizikai valóság, értelmi valóság és szellemi valóság. E valóságokat mi szokás szerint úgy jelöljük, mint dolog, jelentéstartalom és érték.

196:3.3 (2094.2) A valóság fokozatos megértése egyenértékű az Istenhez közelítéssel. Az Isten megtalálása, a valósággal való azonosság tudata egyenértékű az önkiteljesedés — önteljesség és önegészség — megtapasztalásával. A teljes valóság megtapasztalása az Isten teljes felismerését jelenti, az Isten megismerése megtapasztalásának véglegességét.

196:3.4 (2094.3) Az emberi élet teljességére vonatkozik, hogy az embert tény oktatja, bölcsesség nemesíti és vallásos hit menti meg — igazolja.

196:3.5 (2094.4) A fizikai bizonyosság a tudomány oktanában áll fenn; az erkölcsi bizonyosság az életfelfogás bölcsességében; a szellemi bizonyosság pedig az igaz vallásos tapasztalás igazságában.

196:3.6 (2094.5) Az ember elméje azért érheti el a szellemi alapú éleslátás magas szintjeit és az értékek isteniségének megfelelő szféráit, mert nem teljesen anyagi. Az ember elméjében van egy szellemi mag — az isteni jelenlét Igazítója. Az emberi elmében ott lévő szellemjelenlétre három külön bizonyíték van:

196:3.7 (2094.6) 1. Az emberbaráti közösség — szeretet. A tisztán állati elme lehet társas az önvédelemben, de csakis a szellem-

segítette értelem önzetlenül emberbaráti és fenntartás nélkül szeretetteljes.

196:3.8 (2094.7) 2. A világegyetem értelmezése — bölcsesség. Csak a szellem-segítette elme képes megérteni azt, hogy a világegyetem barátságos az egyénnel.

196:3.9 (2094.8) 3. Az élet szellemi kiértékelése — istenimádat. Csak a szellem-segítette ember képes felfogni az isteni jelenlétet és arra törekedni, hogy teljesebb tapasztalásra tegyen szert az isteniség ezen ízelítőjében és ízelítőjével.

196:3.10 (2094.9) Az emberi elme nem teremt valódi értékeket; az emberi tapasztalás nem eredményez világegyetemi látásmódot. Az éleslátást, az erkölcsi értékek felismerését és a szellemi jelentéstartalmak megkülönböztetését illetően minden, amit az emberi elme tehet az, hogy felfedez, felismer, értelmez és választ.

196:3.11 (2094.10) A halandói elme a világegyetem erkölcsi értékeire három alapvető megítélés vagy választás gyakorlása révén tehet szert értelmileg:

196:3.12 (2094.11) 1. Ön-megítélés — erkölcsi választás.

196:3.13 (2094.12) 2. Társas-megítélés — etikus választás.

196:3.14 (2094.13) 3. Isten-megítélés — vallási választás.

196:3.15 (2094.14) Ebből kitűnik, hogy minden emberi előrehaladás a kinyilatkoztatás és fejlődés együttes módszerével érhető el.

196:3.16 (2094.15) Ha az emberben nem lakozna egy isteni szerető, akkor az ember nem tudna önzetlenül és szellemi értelemben szeretni. Ha az elmében nem élne egy fordító, akkor az ember nem tudná igazán megérteni a világegyetem egységét. Ha az embernél nem lakozna egy kiértékelő, akkor sehogy sem tudna erkölcsi értékeket tisztelni és szellemi jelentéstartalmakat elismerni. Ez a szerető magából a végtelen szeretet forrásából származik; ez a fordító része az Egyetemes Egységnek; ez a kiértékelő az isteni és örök valóság minden abszolút értéke Közepontjának és Forrásának gyermeke.

196:3.17 (2095.1) A vallási jelentéstartalom melletti erkölcsi ítéletalkotás — a szellemi alapú éleslátás — maga után vonja az egyén választását a jó és a rossz, az igazság és a vétkek, az anyagi és a szellemi, az emberi és az isteni, az idő és az örökkévalóság között. Az emberi továbbélés nagymértékben függ attól, hogy az emberi saját akarat mennyire szentelődik azon értékek választásának, melyeket ez a szellem-érték válogató — az emberben lakozó fordító és egyesítő — kiválasztott. A személyes vallásos tapasztalás két szakaszban nyilvánul meg: az emberi elme felfedezése és a benne lakozó isteni szellem kinyilatkoztatása által. A túlzott álokoskodás miatt vagy a magukat vallási híveknek mondók vallástalan viselkedésének eredményeként egy ember vagy akár egy emberi nemzedék is dönthet úgy, hogy felhagy a benne lakozó Isten felfedezésére irányuló erőfeszítéssel; elmulaszthatják a fejlődést az isteni kinyilatkoztatásban és elmulaszthatják az isteni kinyilatkoztatás elérését. Ám a szellemi fejlődés nélküliség ilyen beállítottságai a bennük lakozó Gondolatigazító jelenléte és befolyása miatt nem maradhatnak fenn sokáig.

196:3.18 (2095.2) E benső isteni valóság mély megtapasztalása mindörökre meghaladja a fizikai tudományok durva, anyagelvű eljárását. Szellemi örömet nem tudtok mikroszkóp alá tenni; a szeretet súlyát nem mérhetitek mérlegen; erkölcsi értékeket nem mérhetitek meg; és a szellemi istenimádat minőségét sem becsülhetitek meg.

196:3.19 (2095.3) A hébereknek komoly erkölcsi vallásuk volt; a görögök szépségvallást alakítottak ki; Pál és a vele együtt küzdők hiten, reményen és irgalmasságon alapuló vallást hoztak létre. Jézus szeretetvallást nyilatkoztatott ki és példázott: ami biztonság, öröm és megelégedettség az Atya szeretetében, s amely azt követően jön el, hogy az ember megosztja e szeretetet az emberi testvériség szolgálata során.

196:3.20 (2095.4) Amikor megfontolt erkölcsi döntést hoz az ember, nyomban megtapasztalja a lelke új isteni tartalommal való eltöltését. Az erkölcsi választás a vallás része, mely készítés a külső körülményekre adandó belső válaszra. De az ilyen valódi vallás nem tisztán személyes élmény. Annak az egyénnek a teljes alanyiságát meghatározza, aki értelmesen és szakszerűen, tárgyilagos választ ad a világegyetemmel és annak Alkotójával kapcsolatban.

196:3.21 (2095.5) A szeretni és szeretve lenni nagyszerű és érzékszerven túli élménye attól még nem csak egy lelki káprázat, hogy oly tisztán személyes. A halandó lényekkel társuló, igazán isteni és tényleges valóság, vagyis a Gondolatigazító, az emberi megfigyelés számára kizárólagosan személyes jelenségként működik. Az ember a legfelsőbb tárgyas valósággal, Istennel, csakis az ő megismerésének, imádásának és a hozzá fűződő fiúi viszony felismerésének

tisztán személyes megtapasztalásán keresztül teremt kapcsolatot.

196:3.22 (2095.6) Az igaz vallásos istenimádat nem az önámítás hasztalan magánbeszéde. Az istenimádás személyes közösség azzal, amely istenmód valós, azzal, amely maga a valóság forrása. Az ember az istenimádás révén a jobbra válásra törekszik, s ezáltal végül eléri a legjobbat.

196:3.23 (2095.7) Az igazság, a szépség és a jóság eszményítése és megkísérelt szolgálata nem helyettesíti az igaz vallásos tapasztalást — a szellemi valóságot. A lélektan és az eszményelvűség nem egyenértékű a vallási valósággal. Az emberi értelem kivetülései valóban létrehozhatnak hamis isteneket — isteneket az ember képére — de az igazi Isten-tudat nem ilyen eredetű. Az Isten-tudat a bensőben lévő szellemben lakozik. Az ember sok vallási rendszere származik az emberi értelem kifejeződéseiből, az Isten-tudat azonban nem szükségképpen képezi részét a vallási rabszolgaság torz rendszereinek.

196:3.24 (2095.8) Az Isten nem pusztán az ember eszményelvűségének találománya; éppen hogy ő a forrása minden ilyen állatfeletti látásmódnak és értéknek. Az Isten nem valamiféle feltevés, melyet az igazságról, a szépségről és a jóságról alkotott emberi fogalmak egyesítésére alakítottak ki; ő a szeretet személyisége, akiből mindeme világegyetemi megnyilvánulások származnak. Az ember világának igazságát, szépségét és jóságát a paradicsomi valóságok felé emelkedő halandók tapasztalásának egyre erősödő szellemlényegűsége egyesíti. Az igazság, a szépség és a jóság egysége csak az Istent ismerő személyiség szellemi tapasztalásában ismerhető fel.

196:3.25 (2096.1) Az erkölcsiség lényeges, előzetesen létező talaja a személyes Isten-tudatnak, az Igazító benső jelenléte személyes felismerésének, azonban nem az ilyen erkölcsiség a forrása a vallásos tapasztalásnak és az ebből fakadó szellemi alapú éleslátásnak. Az erkölcsi természet állatfeletti, de szellemalatti. Az erkölcsiség egyenértékű a kötelesség elismerésével, a helyes és a helytelen létezésének felismerésével. Az erkölcs sávja úgy ékelődik az állati és az emberi fajtajú elme közé, ahogy a morontia működik a személyiségelnyerés anyagi és szellemi szférái között.

196:3.26 (2096.2) Az evolúciós elme képes felfedezni törvényt, erkölcsöket és etikát; az adományozott szellem, az emberben lakozó Igazító azonban kinyilatkoztatja a fejlődő emberi elmének a törvényhozót, az Atya-forrását mindannak, ami igaz, szép és jó; és az ilyen megvilágosodott embernek már olyan vallása van és szellemi értelemben úgy fel van szerelve, hogy képes megkezdeni az Isten hosszú és kalandos megkeresését.

196:3.27 (2096.3) Az erkölcsiség nem szükségképpen szellemi; lehet teljesen és tisztán emberi, jóllehet az igazi vallás minden erkölcsi értéket fokoz, azokat több jelentéstartalommal tölti meg. A vallás nélküli erkölcsiség nem mutat végleges jóságot és nem gondoskodik még a saját erkölcsi értékeinek túléléséről sem. A vallás gondoskodik mindannak a fokozásáról, megdicsőítéséről és biztos túléléséről, amit az erkölcsiség felismer és elfogad.

196:3.28 (2096.4) A vallás a tudomány, a művészet, a bölcsélet, az etika és az erkölcsök felett áll, de nem független azoktól. Azok mind feloldhatatlanul kölcsönös kapcsolatban vannak egymással a

személyes és társas emberi tapasztalásban. A vallás az ember legfelsőbb tapasztalása a halandói természetben, a véges nyelv azonban örökre lehetetlenné teszi az istentan számára, hogy megfelelően leírja az igaz vallási tapasztalatot.

196:3.29 (2096.5) A vallási éleslátás olyan erővel rendelkezik, amely képes a vereséget felsőbb vágyakká és új elhatározásokká alakítani. A szeretet az ember által igénybe vehető legnagyobb készítés a világegyetemi felemelkedés során. De az igazságtól, szépségtől és jóságtól megfosztott szeretet csak érzés, bölcséleti torzítás, lelki káprázat, szellemi ámítás. A szeretetnek mindig újra kell értelmeződnie a morontia- és a szellemfejlődés egymást követő szintjein.

196:3.30 (2096.6) A művészet az ember azon kísérletéből származik, hogy a vágyott szépség érdekében elmeneküljön az anyagi környezetéből; egy nagyvonalú tett a morontia szint irányában. A tudomány az ember azon igyekezete, hogy megoldja az anyagi világegyetem nyilvánvaló rejtélyeit. A bölcsélet az embernek az emberi tapasztalás egyesítésére tett kísérlete. A vallás az ember legnagyobb cselekedete, az ő nagyszerű törekvése a végleges valóság megragadására, az ő elszántsága arra, hogy megtalálja Istent és olyan legyen, mint ő.

196:3.31 (2096.7) A vallásos tapasztalás területén a szellemi lehetőség magában rejlő valóság. Az ember előremutató szellemi készítése nem lelki káprázat. Az ember ábrándozása a világegyetemről talán nem mindenben tényszerű, viszont nagyon is sok benne az igazság.

196:3.32 (2096.8) Egyes emberek élete túl nagyszerű és túl nemes a tisztán sikerkereső működés szintjére való alászálláshoz. Az

állatnak alkalmazkodnia kell a környezethez, de a vallásos ember meghaladja a környezetét, mert az isteni szeretettel kapcsolatos látásmódja révén megkerüli a jelenlegi anyagi világ korlátait. E szeretetfogalom az ember lelkében előidézi az igazság, a szépség és a jóság megelégsére irányuló állatfeletti törekvést; és megtalálásukkor a befogadásukban dicsőül meg; eleped a vágytól, hogy megélje azokat, hogy igazat cselekedjen.

196:3.33 (2097.1) Ne csüggedjete; az emberi evolúció még most is folyik, és az Isten kinyilatkoztatása a világnak Jézusban és Jézuson keresztül nem marad el.

196:3.34 (2097.2) A mai ember előtt álló nagy kihívás az, hogy jobb kapcsolatot teremtsen az isteni Nevelővel, aki az emberi elmében lakozik. Az ember legnagyobb kalandja a húsvér testben ama kiegyensúlyozott és józan törekvésben áll fenn, hogy a kezdetleges lélektudat elmosódott területein keresztül lelkes erőfeszítéssel átlépje az öntudat határait annak érdekében, hogy elérje a szellemtudat határvidékét — kapcsolatot teremtsen az isteni jelenléttel. Az ilyen tapasztalás Isten-tudatot alkot, olyan tapasztalást, mely nagymértékben erősíti az Isten megismerésével kapcsolatos vallásos tapasztalás előzetesen létező igazságát. Az ilyen szellemtudat egyenértékű az Istennél való fiúi elismerés ténylegességének ismeretével. Egyébként pedig a fiúság bizonyossága a hit megtapasztalása.

196:3.35 (2097.3) Az Isten-tudat egyenértékű a sajátlényegnek a világegyetemmel való egyesítésével a szellemi valóság legfelsőbb szintjein. Bármely értéknek csak a szellemtartalma maradandó. Még az is elkerülheti a megsemmisülést az emberi

tapasztalásban, ami igaz, szép és jó. Ha az ember nem a továbbélést választja, akkor a szeretettől született és szolgálat által táplált valóságait a továbbélő Igazító őrzi meg. Mindezek a dolgok részét képezik az Egyetemes Atyának. Az Atya élő szeretet, és az Atyának ez az élete az ő Fiaiban van. És az Atya szelleme az ő Fiainak fiaiban — a halandó emberekben — van. Végül is még mindig az Atya eszméje az Istenről alkotott legmagasabb rendű emberi felfogás.